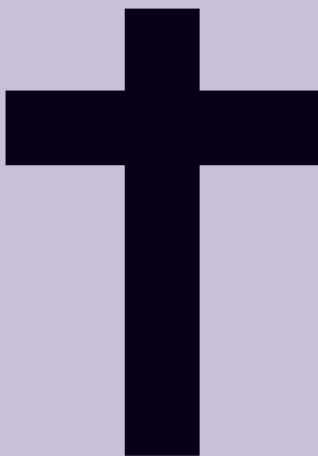

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James
Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020
c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a

Contents

หนังสือปฐมกาล	1
หนังสืออพยพ	46
หนังสือเลวีนิติ	82
กันดารวิถี	107
หนังสือพระราชนิพนธ์	141
โยชวา	174
ผู้วินิจฉัย	195
นางรุธ	215
1 ซามูเอล	219
2 ซามูเอล	248
1 พงศกษัตริย์	272
2 พงศกษัตริย์	302
1 พงศาวดาร	331
2 พงศาวดาร	359
เอสรา	393
เนหะมีย์	403
เอสเธอร์	416
โยบ	423
เพลงสดุดี	445
สุภาษิต	512
หนังสือปัญญาจารย์	530
เพลงซาโลมอน	538
หนังสืออิสยาห์	543
เยเรมีย์	588
เพลงคร่ำครวญ	637
เอเสเคียล	642
ดาเนียล	686
โยเซฟ	701
โยเอล	708
อาโมส	711
โอบาดีห์	717
โยนาห์	719
มีคาห์	721
นาฮูม	726
ฮับบากุก	728
เศฟเนียห์	731
ฮักกัย	734
เศคาริยาห์	736
มาลาคีย์	745
มัทธิว	748
มาระโก	781
ลูกา	802
ยอห์น	836
หนังสือกิจการ	862
หนังสือโรม	894
1 โครินธ์	909
2 โครินธ์	923
กาลาเทีย	932
เอเฟซัส	938

ฟิลิปปี	943
โคโลสี	947
1 เรสละโลนิกา	951
2 เรสละโลนิกา	955
1 ทิโมธี	957
2 ทิโมธี	961
ทิตัส	964
ฟีเลโมน	966
ฮีบรู	967
ยากอบ	979
1 เปโตร	983
2 เปโตร	988
1 ยอห์น	991
2 ยอห์น	995
3 ยอห์น	996
ยูดาส	997
หนังสือวิวรณ์	999

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล เป็นหนังสือเล่มแรกในห้าเล่มที่โมเสสเขียน ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นเททูก (อพย 24:4; กดว 32:2; พพย 31:9)

คนต่างๆที่เขียนพระคัมภีร์ใหม่มักบอกว่าโมเสสเป็นผู้เขียนหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิม (มก 12:20; ลก 2:22; 5:14; 24:27, 44; ยน 1:17, 45; 7:19) หนังสือปฐมกาลเริ่มต้นก่อนมีมนุษย์ที่สามารถเป็นพยานหรือบันทึกประวัติศาสตร์นั้นได้ คือเริ่มต้นเมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน เพราะฉะนั้นหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่อัศจรรย์ ที่ได้รับจากพระเจ้า และที่ถูกต้องในทุกประการ พระคัมภีร์ประเสริฐยิ่งกว่าหนังสือเล่มอื่นๆทุกเล่ม แม้ว่าเป็นหนังสือเกี่ยวกับศาสนาหรือประวัติศาสตร์ก็ตาม พระคัมภีร์นั้นคล้องจองกัน อัศจรรย์! ไม่มีความผิด และจะอยู่เป็นนิตย์

พระเยซูคริสต์ทรงอ้างถึงหนังสือปฐมกาล (มธ 19:4-6; 24:37-39; มก 10:4-9; ลก 11:49-51; 17:26-29, 32; ยน 1:5; 7:21-23; 8:44-56) และพระเยซูตรัสว่าโมเสสเป็นผู้ที่เขียนหนังสือปฐมกาล (มธ 19:8; มก 10:3; ยน 7:21)

ในหนังสือปฐมกาลนี้เราพบรากฐานสำหรับความจริงทุกอย่างซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ เช่นการที่มนุษย์ทำบาป การไถ่บาปด้วยโลหิต ความรอดโดยความเชื่อ พระเจ้าที่ทรงตอบคำอธิษฐาน การเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และ ☐ เชื่อสาย ☐ ของหญิง (ซึ่งเล็งถึงการบังเกิดของพระเยซูคริสต์โดยสาวพรหมจารี ☐)

เราทราบว่ากล่าวสืบวัน เดือน ปีที่อยู่ในหนังสือปฐมกาลนั้น ได้รับการดลใจจากพระเจ้า หนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์นี้บันทึกเรื่องน้ำท่วมโลกที่ทำลายทุกคนในโลกนั้นนอกจากครอบครัวเดียว น้ำท่วมนั้นได้สร้างเมืองทั้งหลาย และการพัฒนาของเมืองเหล่านั้นไปจากพื้นแผ่นดิน น้ำท่วมโลกนั้นเป็นเหตุที่มีกระดูกสัตว์ (fossil) และถ่านหินเป็นชั้นๆอยู่ใต้ดิน และน้ำท่วมนั้นทำให้แผ่นดินโลกมีการเปลี่ยนแปลงทั่วไป

ทฤษฎีแกรฟเวลเฮาเวิร์สัน อ้างว่าหนังสือปฐมกาล (และทั้งห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิมด้วย ☐) มาจากธรรมเนียมต่างๆและแหล่งอื่นๆ แต่ทฤษฎีนี้ถูกปฏิเสธโดยความจริงที่อยู่ในหนังสือปฐมกาล ทฤษฎีนี้ถูกสำแดงว่าเป็นความคิดอย่างโง่เขลาของคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ซึ่งพวกนี้ ☐ แก่งลิม ☐ (2 ปด 3:3-7) เรื่องของการเนรมิตสร้างโลกของพระเจ้า และเรื่องน้ำท่วมโลกที่ได้สอนไว้ในพระวจนะเล่มนี้ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

การทรงสร้าง

¹ ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก ² แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

วันที่หนึ่งปรากฏมีความสว่างเกิดขึ้น

³ พระเจ้าตรัสว่า ☐จงให้มีความสว่าง☐ แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น ⁴ พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างนั้นออกจากความมืด ⁵ พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

วันที่สองมีเมฆปรากฏอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

⁶ พระเจ้าตรัสว่า ☐จงให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้นอากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ☐ ⁷ พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ ก็เป็นดังนั้น ⁸ พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง

วันที่สามปรากฏว่ามีทะเล แผ่นดินและพืชพันธุ์ต่างๆ

⁹ พระเจ้าตรัสว่า ☐จงให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้ที่แห่งปรากฏขึ้น☐ ก็เป็นดังนั้น ¹⁰ พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹¹ พระเจ้าตรัสว่า ☐จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน☐ ก็เป็นดังนั้น ¹² แผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹³ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

วันที่สี่ปรากฏมีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวต่างๆ

¹⁴ พระเจ้าตรัสว่า ☐จงให้มีดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อแยกวันออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และที่กำหนดฤดู วันและปีต่างๆ ¹⁵ และจงให้เป็นดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก☐ ก็

เป็นดังนั้น ¹⁶ พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่าครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน ¹⁷ พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก ¹⁸ เพื่อครองกลางวันและครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹⁹ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

วันที่ห้าปรากฏมีนกชนิดต่างๆและสัตว์ทะเลนานาชนิด

²⁰ พระเจ้าตรัสว่า บังจงให้น้ำอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมา และให้นกบินไปมาบนพื้นฟ้าอากาศเหนือแผ่นดินโลก ²¹ พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมาตามชนิดของมันเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ²² พระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า บังจงมีลูกดกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเลบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้นกทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน ²³ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

วันที่หกปรากฏมีสัตว์บกและแมลงนานาชนิด

²⁴ พระเจ้าตรัสว่า บังจงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคาน และสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน ก็เป็นดังนั้น ²⁵ พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

วันที่หกปรากฏมีชายหญิงคู่แรก

²⁶ และพระเจ้าตรัสว่า บังจงให้เราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของเรา ตามอย่างพวกเรา และให้เราครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสัตว์ใช้งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์เลี้ยงคานที่คานไปมาบนแผ่นดินโลก ²⁷ ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง ²⁸ พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า บังจงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จงเติมแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ²⁹ พระเจ้าตรัสว่า บังจงให้เราให้บรรดาดินผักรุ่นที่มีเมล็ดซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาดินไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า ³⁰ สำหรับบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคานที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร ก็เป็นดังนั้น ³¹ พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

2

วันที่เจ็ดพระเจ้าทรงหยุดพักการทรงสร้าง

¹ ดังนั้นฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ ² ในวันที่เจ็ดพระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น ³ พระเจ้าทรงอวยพรพระวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเริ่มดสร้างไว้แล้วนั้น

สรุปการทรงสร้าง

⁴ เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า ⁵ บรรดาดินไม้ตามท้องทุ่งยังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาดินผักรุ่นตามท้องทุ่งยังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มีความชื้นที่จะทำอะไรไถนา ⁶ แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป ⁷ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลิน ทรงระบายลมปรากฏแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่ ⁸ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงนำมาขึ้นอาศัยอยู่ที่นั่น ⁹ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาดินไม้ทั้งนามาตุและที่เหมาะสมเป็นอาหารงอกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว ¹⁰ มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย ¹¹ ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิไซน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินอียิปต์ ¹² ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีน้ำขาว ¹³ ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิซอน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย ¹⁴ ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส ¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ดูแลและรักษาสวน ¹⁶ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึง

ทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า บัรบราดาต้นไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด¹⁷ แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น□

การทรงสร้างผู้หญิง

18 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า □ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา□ 19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบัรบราดาสัตว์ในห้องทุ่ง และบรรดานกในอากาศจากดิน แล้วจึงพามาข้างอาดัมเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบัรบราดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น 20 อาดัมได้ตั้งชื่อบัรบราดาสัตว์ใช้งาน บรรดานกในอากาศ และบัรบราดาสัตว์ในห้องทุ่ง แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์ 21 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้ออาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขายกขึ้นมา และทรงกระทำให้นั่นซี่โครงติดกัน 22 กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้อยู่กับเขา 23 อาดัมจึงว่า บับดินี่ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื่องจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ออกมาจากชาย 24 เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน□ 25 เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

3

เอาลูกทดลอง

1 จูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบัรบราดาสัตว์ในห้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า □จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า □เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้□ □ 2 หญิงนั้นจึงกล่าวแก่เจ้าว่า □ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆในสวนนี้เรากินได้ 3 แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า □เจ้าอย่ากินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย□ □ 4 จูจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า □เจ้าจะไม่ตายแน่ 5 เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบ ว่า เจ้ากินผลไม้นั้นวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว□

การล้มลงในความบาปของมนุษย์

6 เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้ต้นนั้นเป็นที่น่าสนใจเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้ชิ้นแล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน 7 ตาของเขาทั้งสองก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขาทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้

อาดัมและเอวาไม่กล้าพบพระเจ้า

8 ในเวลาเย็นวันนั้นเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน อาดัมและภรรยาของเขาซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆในสวนนั้น 9 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสแก่เขาว่า □เจ้าอยู่ที่ไหน□ 10 เขาทูลว่า ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์กลัว เพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย□ 11 พระองค์ตรัสว่า □ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ฉันนั้น ซึ่งเราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ□ 12 ชายนั้นทูลว่า ปหญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ให้ข้าพระองค์จึงรับประทาน□ 13 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า □เจ้าทำอะไรรองไป□ หญิงนั้นทูลว่า □งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน□

การสาปแช่ง

14 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่จูนั้นว่า □เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนั้น เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบัรบราดาสัตว์ใช้งาน และบัรบราดาสัตว์ในห้องทุ่ง เจ้าจะเลื้อยไปด้วยท้องของเจ้า และเจ้าจะกินผงคลินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า 15 เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้อวัยวะของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท่าของเท้าฟกช้ำ□ 16 พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า □เราจะเพิ่มความทุกข์ยากให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้า เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า□ 17 พระองค์ตรัสแกอาดัมว่า □เพราะเหตุเจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้ ซึ่งเราได้สั่งเจ้าว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่ง เพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยากตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า 18 แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินผักในห้องทุ่ง 19 เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหลไข่มองหน้าจนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลิน และเจ้าจะกลับ ไปเป็นผงคลิน□ 20 อาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะนางเป็นมารดาของบัรบราดาที่มีชีวิต 21 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แกอาดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขาทั้งสอง

พระเจ้าทรงไล่อาดัมและเอวาออกจากสวนเอเดน

²² พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า บิดเกิด มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราที่รู้จักความดีและความชั่ว บัดนี้เกรงว่าเขาจะยื่นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป ²³ เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาจากที่ดินที่เขาถูกเนรเทศมา ²⁴ ดังนั้นพระองค์ทรงใส่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเครูบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

4

คาอินและอาเบล

¹ อาดัมได้สมสู่กับเอวารรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อคาอิน จึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์ ² นางได้คลอดบุตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเธอชื่ออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา ³ อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่ไถนามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์ ⁴ เช่นกันอาเบลได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา ⁵ แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอินและเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก สีหน้าหม่นหมองไป ⁶ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า ข้าพเจ้าทำสิ่งใดแก่แก และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป ⁷ ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่เป็นที่ยอมรับหรือหากหรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็ข่มขู่อยู่ที่ประตู มันปรารถนาในตัวเจ้า และเจ้าจะครอบครองมัน ⁸

การฆ่าอาเบล

⁸ คาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าทูลว่า ข้าพเจ้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพเจ้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ

การสาปแช่งคาอิน

¹⁰ พระองค์ตรัสว่า ข้าพเจ้าทำอะไรไป เสียชื่อเสียงของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา ¹¹ บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้อ้าปากบริโภคน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า ¹² เมื่อเจ้าทำไร่ไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรเร่ร่อนเร่ไปมาในโลก ¹³ คาอินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า โทษของข้าพเจ้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพเจ้าจะแบกรับได้ ¹⁴ เกิดวันนี้พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพเจ้าออกจากพื้นแผ่นดินโลก ข้าพเจ้าจะต้องพเนจรเร่ร่อนเร่ไปมาในโลก ข้าพเจ้าจะต้องพเนจรเร่ร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั่นทุกคนที่พบข้าพเจ้าจะต้องฆ่าข้าพเจ้า ¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า เปตู่จะนั้น ใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า ¹⁶ แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน

เชื้อสายของคาอินและความเจริญทางด้านอารยธรรม

¹⁶ คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนเดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน ¹⁷ คาอินได้สมสู่กับภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อเอโนค เขาสร้างเมืองขึ้นมาเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อนบุตรชายของเขาว่าเอโนค ¹⁸ เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อลามาค ¹⁹ ลามาคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาส อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าซิลลาห์ ²⁰ นางอาดาสคลอดบุตรชื่อว่ายาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่ย้ายอยู่ในแคว้นและคนที่เลี้ยงสัตว์ ²¹ น้องชายของเขามีชื่อว่าอูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ติดพันเขาและเปาซลุ ²² นางซิลลาห์คลอดบุตรด้วยชื่อว่าทูลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ทูลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านาอามาห์ ²³ ลามาคพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า อาดาสและซิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา ภรรยาทั้งสองของลามาค จงเชื่อฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนคนหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ทำให้ฉันตายแก่เรา ²⁴ ถ้าผู้ที่ฆ่าคาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า แล้วผู้ที่ฆ่าลามาคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่

การกำเนิดของเซท

²⁵ อาดัมได้สมสู่กับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเซท นางพูดว่า เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย ²⁶ ฝ่ายเซทกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเขาว่าเอโนช ตั้งแต่บัดนั้นมนุษยชาติเริ่มตั้งชื่อเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์

5

ลำดับวงศ์วานจากอาดัมถึงโนอาห์

1 นี่เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า 2 พระองค์ทรงสร้างให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพระพรแก่เขา และทรงเรียกชื่อเขาทั้งสองว่าอาดัม ในวันที่เขาถูกสร้างขึ้นนั้น 3 และอาดัมอยู่มาได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับเขา และเรียกชื่อของเขาว่าเซท 4 ตั้งแต่อาดัมให้กำเนิดเซทแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 5 รวมอายุของอาดัมมีชีวิตอยู่ได้เก้าร้อยสามสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต 6 เซทอยู่มาได้ร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนช 7 ตั้งแต่เซทให้กำเนิดเอโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 8 รวมอายุของเซทได้เก้าร้อยสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต 9 เอโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน 10 ตั้งแต่เอโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 11 รวมอายุของเอโนชได้เก้าร้อยห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต 12 เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะเลเล 13 ตั้งแต่เคนันให้กำเนิดมาหะเลเลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 14 รวมอายุของเคนันได้เก้าร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต 15 มาหะเลเลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด 16 ตั้งแต่มาหะเลเลให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 17 รวมอายุของมาหะเลเลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต 18 ยาเรดอยู่ได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค 19 ตั้งแต่ยาเรดให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 20 รวมอายุของยาเรดได้เก้าร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต 21 เอโนคอยู่ได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธุสเลาห์ 22 ตั้งแต่เอโนคให้กำเนิดเมธุสเลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 23 รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี 24 เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไ้ เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป 25 เมธุสเลาห์อยู่ได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลามะค 26 ตั้งแต่เมธุสเลาห์ให้กำเนิดลามะคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 27 รวมอายุของเมธุสเลาห์ได้เก้าร้อยหกสิบเก้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต 28 ลามะคอยู่ได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง 29 เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า 〇คนนี้เป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเจ้าโยนไว้ได้ทรงสภาพแห้งนั้น 〇 30 ตั้งแต่ลามะคให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 31 รวมอายุของลามะคได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต 32 โนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

6

ความชั่วของมนุษยชาติ

1 ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน 2 บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพวกเขาจับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา

คำเตือนของพระเจ้าถึงการพิพากษา

3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 〇วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่อยี่สิบปี 〇 4 ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ชักชวนแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสามคู่กับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และเธอทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนมีอำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนมีชื่อเสียง 5 และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป 6 พระเยโฮวาห์ทรงโสมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์ 7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 〇เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลกทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา 〇

โนอาห์เตือนาวา

8 แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 9 ต่อไปนี้คือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า 10 โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อเซม ฮาม และยาเฟท 11 ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วช้าต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความอัม昧 12 พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่นดินโลกก็ชั่วช้า เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก 13 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า 〇ต่อหน้าเราบรรดาเนื้อหนังก็มาถึง

วาระสุดท้ายแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอ้ำหืดเพราะพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก ¹⁴ เจ้าจงต่อนาวาด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆในนาวา และยาทั้งข้างในข้างนอกด้วยชั้น ¹⁵ เจ้าจงต่อนาวาตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก ¹⁶ เจ้าจงทำช่องในนาวา และให้อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา เจ้าจงทำเป็นชั้นล่างชั้นที่สองและชั้นที่สาม ¹⁷ ดูเถิด เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังใต้ฟ้าที่มีลมปรานแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น ¹⁸ แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจงเข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชาย ภรรยาและบุตรสะไภ้ของเจ้าพร้อมกับเจ้า ¹⁹ เจ้าจงนำสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต ²⁰ นกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานตามชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้ ²¹ เจ้าจงหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง ²² ในอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

7

โนอาห์ ครอบครัวของเขา และบรรดาสัตว์เข้าไปในนาวา

¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่าเจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้ ² เจ้าจงเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละคู่ ³ นกในอากาศทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก ⁴ เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่เราสร้างมานั้นเราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก ⁵ ในอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน ⁶ เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลกโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี ⁷ ในอาห์ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะไภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวาเพราะเหตุนี้ท่วม ⁸ สัตว์ทั้งปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลก ⁹ ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์ ¹⁰ ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก ¹¹ เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ลึกใต้บาดาลก็พลุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิดออก ¹² ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน ¹³ ในวันเดียวกันนั้นเองโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือเฮม ฮาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะไภ้ทั้งสามได้เข้าไปในนาวา ¹⁴ เขาเหล่านั้นและสัตว์ป่าทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานทั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลาน ไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดาเนื้อทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน ¹⁵ สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปรานแห่งชีวิตได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ ¹⁶ สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูไว้ท่าน

น้ำท่วม

¹⁷ น้ำได้ท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำก็ทวีมากขึ้นและหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก ¹⁸ น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ ¹⁹ น้ำไหลเชี่ยวทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วใต้ฟ้า ²⁰ น้ำไหลเชี่ยวท่วมเหนือภูเขาสิบห้าศอก ²¹ บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานที่คลาน ไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น ²² มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปรานแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น ²³ สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา ²⁴ น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

8

น้ำลดลงและนาวาค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต

¹ พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตและสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง ² น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและช่องฟ้าทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกลงมาก็หยุด ³ น้ำก็ค่อยๆลดลงจากแผ่นดินโลก และสว่างไปร้อยห้าสิบวันแล้วน้ำก็ลดลง ⁴ ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต ⁵ น้ำก็ค่อยๆลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาต่างๆโผล่ขึ้นมา ⁶ ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้นั้น ⁷ ท่านปล่อยกาตัวหนึ่ง ซึ่งมีนบินไปมาจนกระทั่งน้ำลดแห้งจากแผ่นดินโลก ⁸ ท่านจึงปล่อย

นกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง⁹ แต่นกเขาไม่พบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกันในนาวา¹⁰ ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง¹¹ ในเวลาเย็นนกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว¹² ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย¹³ ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นน้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โโนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวาและมองดู ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว¹⁴ ในเดือนที่สองวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท¹⁵ พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า¹⁶ □จงออกไปจากนาวา ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า¹⁷ จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกดกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก□¹⁸ โโนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะใภ้ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน¹⁹ สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน นกทั้งปวง และทุกสิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมันออกไปจากนาวา

โนอาห์ถวายเครื่องบูชา

20 โโนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และเอาบรรดาสัตว์ที่สะอาดและบรรดานกที่สะอาดถวายเป็นเครื่องเผาบูชาที่แท่นนั้น²¹ พระเยโฮวาห์ได้ดมกลิ่นหอมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงดำริในพระทัยว่า □เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์ ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาเลวแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา เราจะไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น²² ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่ฉันใด จะมีฤดูหว่าน ฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป□

9

คุณค่าของชีวิต

1 พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า □จงมีลูกดกและทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน² สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกเจ้าและหวาดกลัวต่อพวกเจ้า พวกมันจะถูกมอบอยู่ในมือพวกเจ้า³ สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้า⁴ แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกเจ้าอย่ากินเลย

ผู้ที่ฆ่าคนมีโทษถึงประหารชีวิต

5 โลหิตเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน เราจะเรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมีมนุษย์ เราจะเรียกเอาชีวิตมนุษย์จากมือที่เนื่องของทุกคน⁶ ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล เพราะวาพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์⁷ เจ้าจึงมีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น□⁸ พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า

พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญากับโนอาห์

9 □ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป¹⁰ และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากนาวา รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก¹¹ เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยน้ำท่วมอีก จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป□¹² พระเจ้าตรัสว่า □นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์¹³ เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก¹⁴ และต่อเมื่อเราให้เมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น¹⁵ และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่งบรรดาเนื้อหนัง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกต่อไป¹⁶ จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญาในรันดร์ ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก□¹⁷ และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า □นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก□¹⁸ บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากนาวา คือชัม และยาเฟท และชัมเป็นบิดาของคานาอัน¹⁹ นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้

โนอาห์เมาเหล้าองุ่น

20 โนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเขาทำสวนองุ่น 21 ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน 22 ยาม บิดาของท่านเห็นบิดาของท่านเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ภายนอก 23 เขากับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่งพาดบ่าของเขาทั้งสองคนเดินหันหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่ และมีได้เห็นหน้าดูกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่ 24 โนอาห์สร้างมาแลแล้วจึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน

คานาน์ถูกสาปแช่ง

25 ท่านพูดว่า □คานาน์จงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา□ 26 ท่านพูดว่า □สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเซม และคานาน์จะเป็นทาสของเขา 27 พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟทและเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเซม และคานาน์จะเป็นทาสของเขา□ 28 หลังจากน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี 29 รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต

10

1 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเซม ยาม และยาเฟท และพวกเขากำเนิดบุตรชายหลายคนเหล่าน้ำท่วม

เชื้อสายของยาเฟท

2 บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทุบัล เมเซค และทึราส 3 บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่อฮัสเคนส์ รีฟาห์ และโทการมาห์ 4 บุตรชายทั้งหลายของยาวานชื่อเอลีชาห์ ทารซิช คิธิม และโตดานิม 5 จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเขาแต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของยาม

6 บุตรชายทั้งหลายของยามชื่อคูช มิสราอิม ทุต และคานานัน 7 บุตรชายทั้งหลายของคูชชื่อเซบิา ฮาวิลลาห์ สับทาร์ รามามห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของรามามห์ชื่อเซบา และเดดาน 8 คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก 9 เขาเป็นพราหมณ์ที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า □เหมือนกับนิมโรดพราหมณ์ที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์□ 10 การเริ่มต้นของอาณาจักรเขาคือเมืองบาเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินของชินาร์ 11 ฝ่ายฮัสซุรจึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนี้เนเวห์ เมืองเรโหโบทและเมืองคาลาห์ 12 และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนี้เนเวห์กับเมืองคาลาห์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่ 13 มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อลูติม อานามิม เลหะบิม นัฟทูอิม 14 ปีทรลิม ศัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย□ และคัฟไทริม 15 คานานันให้กำเนิดบุตรหวีปชื่อไซดอนและเฮท 16 และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี 17 คนฮิไวต์ คนอารคี คนสินี 18 คนอารวัด คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานานันก็กระจัดกระจายออกไป 19 เขตแดนของคนคานานันจากเมืองไซดอน ไปทางเมืองเกบราร์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเศโบอิมจนถึงเมืองลามา 20 นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของยาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของเซม

21 เซมเดียวกัน เซมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนเอเบอร์ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย 22 บุตรของเซมชื่อเอลาม ฮัสซุร อาร์ฟคชาด ลุด และอาร์ม 23 บุตรอาร์มชื่ออุส ฮุล เกเธอร์ และมัท 24 อาร์ฟคชาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ 25 เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน 26 โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัต เซเลฟ ฮาซาร์ปนาเวท และเยราห์ 27 ยาโดรัม อุซาล ดิคลาห์ 28 โอบาล อาบีมาเอล เซมา 29 โอฟีร์ ฮาวิลลาห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน 30 ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเซมาไปทางเสฟาร์เทือกเขาทางทิศตะวันออก 31 นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเซมตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา 32 นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจากคนเหล่านี้ประชาชนชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังน้ำท่วม

11

หอบาเบล

1 ทั่วแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน ² และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออก ก็พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น ³ แล้วพวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า ฅมาเกิด ให้พวกเราทำอิฐและเผามันให้แข็ง ฅ พวกเขายังมีอิฐใช้ต่างหินและมียางมะตอยใช้ต่างปูนสอ ⁴ เขาทั้งหลายพูดว่า ฅมาเกิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอคอยให้ยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก ฅ

พระเจ้าทรงทำให้เกิดภาษาต่างๆ

5 และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอนั้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น ⁶ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ฅดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ ⁷ มาเกิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขากลายเป็นภาษาที่หนึ่ง เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกัน ฅ 8 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาจึงเลิกสร้างเมืองนั้น ⁹ เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาบิโลน เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกกลายเป็นภาษา และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก

เชื้อสายของอับราม

10 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเชม เชมมีอายุได้ร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออารพคชาด หลังจากนั้นสองปี ¹¹ หลังจากเชมให้กำเนิดอารพคชาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹² อารพคชาดมีอายุได้สามสิบห้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ ¹³ หลังจากอารพคชาดให้กำเนิดเชลาห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹⁴ เชลาห์มีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ ¹⁵ หลังจากเชลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹⁶ เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก ¹⁷ หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹⁸ เปเลกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู ¹⁹ หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²⁰ เรอูมีอายุได้สามสิบสองปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเสรุก ²¹ หลังจากเรอูให้กำเนิดเสรุกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²² เสรุกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์ ²³ หลังจากเสรุกให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²⁴ นาโฮร์มีอายุได้สี่สิบเก้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์ ²⁵ หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²⁶ เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน ²⁷ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลท ²⁸ ฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เขาบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ²⁹ อับรามและนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับรามมีชื่อว่าซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่ามิลคาห์ผู้เป็นบุตรธิดาของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์และบิดาของอิสคาค ³⁰ แต่นางซารายได้เป็นหมั้น นางหามิบูตรีไม่

อับรามในเมืองฮาราน

31 เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขากับโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซารายบุตรสะใภ้ของเขาผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดียจะเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขามาถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น ³² รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

12

พันธสัญญาต่ออับราม

1 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า ฅเจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น ² เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะทำสัญญาแก่เจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร ³ เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า ฅ

อับรามในดินแดนปาเลสไตน์

4 ดังนั้นอับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลกก็ไปกับท่าน อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะที่ท่านออกจากเมืองฮาราน ⁵ อับรามพานางซารายภรรยาของท่าน โลทบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไป

เพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน⁶ อับรามเดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเชเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น⁷ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า □เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า□ อับรามจึงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน⁸ ท่านย้ายไปจากที่นั้นมาถึงภูเขาลูกหนึ่งทางทิศตะวันตกของเมืองเบรเอเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบรเอเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั้นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์⁹ และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้

การกัณดารอาหารทำให้อับรามไปยังประเทศอียิปต์

¹⁰ เกิดการกัณดารอาหารที่แผ่นดิน อับรามได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกัณดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งนัก ¹¹ ต่อมาเมื่อท่านใกล้จะเข้าอียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซารายภรรยาของท่านว่า □ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามนาดู ¹² เพราะฉะนั้นต่อเมื่อคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า □นี่เป็นภรรยาของเข□ และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย แต่พวกเขาจะใช้ชีวิตเจ้า ¹³ กรุณาพูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบายเพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพราะเหตุเจ้า□ ¹⁴ ต่อมาเมื่ออับรามเข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่าหญิงคนนี้มีรูปงามยิ่งนัก ¹⁵ พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระฟักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์ ¹⁶ ฟาโรห์ได้โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะ วัว ลาตัวผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวนมาก ¹⁷ และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่านด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนางซารายภรรยาของอับราม ¹⁸ ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมาและตรัสว่า □ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า ¹⁹ ทำไมเจ้าว่า □เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์□ ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา ฉะนั้นบัดนี้จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า□ ²⁰ ฟาโรห์จึงรับสั่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกเขาก็นำท่าน ภรรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

13

อับรามกลับไปเมืองเบรเอเอล

¹ อับรามจึงขึ้น ไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลท เข้าไปทางทิศใต้² อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก³ ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบรเอเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราวก่อน ระหว่างเมืองเบรเอเอลกับเมืองอัย⁴ จนถึงสถานที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั้น และอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น

อับรามแยกจากโลท

⁵ โลทซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน⁶ แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกัน ได้ เพราะทรัพย์สินของของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้⁷ ก็เกิดการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลท ขณะนั้นคนคานาอันและคนเบริสซียังอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น⁸ อับรามจึงพูดกับโลทว่า □กรุณาอย่าให้มีการวิวาทกันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน⁹ แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ โปรดจงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ□

โลทเข้าไปเมืองโสโดม

¹⁰ โลทเงยหน้าขึ้นแลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโคอาร์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์¹¹ ดังนั้นโลทจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลทเดินทาง ไปทิศตะวันออกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป¹² อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน โลทอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองโสโดม¹³ แต่ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วช้าและเป็นคนบาปต่อพระฟักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก

ทรงย้ำพันธสัญญาต่ออับรามที่มีมเร

¹⁴ ภายหลังที่โลทแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า □จงเงยหน้าขึ้นแลดูและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก¹⁵ เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์¹⁶ เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผลผลิตดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับผลผลิตดินได้ก็จะเป็นเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน¹⁷ จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่น

ดินทางด้านยาวด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้เจ้า¹⁸ ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในแอโบรินและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

14

เมืองโสโดมถูกทำลายโดยกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์

¹ และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อาริโอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์เมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ ² กษัตริย์เหล่านี้ ได้ทำสงครามรบสู้กับเบรากษัตริย์เมืองโสโดม บิรชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองอัดมาห์ เซเมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลาคือเมืองโคอาร์ ³ บรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกัน ณ ที่หุบเขาสิดติมซึ่งคือทะเลเกลือ ⁴ กษัตริย์เหล่านี้ยอมขึ้นแก่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามกษัตริย์เหล่านี้ก็กบฏ ⁵ และในปีที่สิบสี่ กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาตีคนเรฟาอิมที่เมืองอัททาโรท คารนาอิม คนศุซิมที่เมืองฮาม และคนเอมิมที่เมืองซาเวห์ คิริยาอิม ⁶ ชาวโฮรีที่ภูเขาเซอิร์ซึ่งเป็นของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ⁷ กษัตริย์เหล่านี้ก็กลับมาถึงเมืองเอนมิสปีทซึ่งคือเมืองคาเดช และยกมาตีแผ่นดินทั้งสี่ของคานาอันและคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองยาซาอินทามารด้วย ⁸ และกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัดมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลาคือเมืองโคอาร์⁹ ก็ออกไปทำสงครามรบสู้กับกษัตริย์เหล่านั้น ณ ที่หุบเขาสิดติม ¹⁰ กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม ทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ และอาริโอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อห้าองค์ ¹¹ ที่หุบเขาสิดติมมีบอยางมะตอยเต็มไปหมด เหล่ากษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และสามผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยังภูเข ¹² กษัตริย์เหล่านั้นจึงเก็บบรรดาทรัพย์สินของและเสบียงอาหารทั้งสี่ของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์แล้วกลับไป ¹³ และได้จับโลทบุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมและทรัพย์สินของของเขาแล้วจากไป

อับรามช่วยชีวิตโลท

¹⁴ แล้วมีคนหนึ่งที่หนีมานั้นได้บอกให้อับรามชาวฮีบรู เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเรคนอาโมไรต์พี่น้องของเอชโคสและพี่น้องของอาเนอร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม ¹⁵ เมื่ออับรามได้ยินว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนชำนาญศึกที่เกิดในบ้านท่าน จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และตามไปทันทีเมืองดาน ¹⁶ ท่านจึงแยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองๆในกลางคืน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบาห์ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายเมืองดามัสกัส ¹⁷ และท่านนำบรรดาทรัพย์สินของกลับคืนมาหมด ทั้งนำโลทหลานชายของท่าน ทรัพย์สินของของเขา ผู้หญิง และประชาชนกลับมาด้วย

เมลคีเซเดคผู้เป็นปุโรหิตเมืองซาเลมถวายพรอับราม

¹⁸ หลังจากท่านกลับจากการฆ่ากษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมก็ออกมารับท่าน ณ ที่หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์ ¹⁹ เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเลมได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านก็เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ²⁰ ท่านก็ถวายพรแก่อับรามว่า ๒ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโปรดให้อับรามได้รับพรเกิด ²¹ และจงสรรเสริญแด่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า²² และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน

อับรามคืนของที่ถูกปล้นและเชลยแก่กษัตริย์เมืองโสโดม

²³ กษัตริย์เมืองโสโดมตรัสแก่อับรามว่า ๒ขอคืนคนให้แก่เราและทรัพย์สินของนั้นแก่เราไปเถิด ²⁴ อับรามกล่าวว่า กษัตริย์เมืองโสโดมว่า ๒ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ²⁵ ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าและข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใดๆที่เป็นของท่านเกรงว่าท่านจะกล่าวว่า ๒เราได้กระทำให้อับรามมีมิม ²⁶ เว้นแต่สิ่งที่คุณหมั่นได้กินและส่วนของคนที่ทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออาเนอร์ เอชโคส และมัมเร ให้พวกเขารับส่วนของพวกเขาเถิด

15

พระเยโฮวาห์ทรงมีพระสัญญาจะประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่อับราม

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเจ้าตรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า ๒อับราม อย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้าและเป็นบาเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า³ ๒อับรามทูลว่า ๒ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มียศ และคนต้นเรือนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนั้นแหละคือเอลิเชอร์ชาวเมืองดามัสกัส⁴ ๓ อับรามทูลว่า ๒ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทาน

เชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์ 4 ดูเถิด พระคำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า □คนนั้นจะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่ออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า 5 พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้งและตรัสว่า □จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้□ และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า □เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น□ 6 ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน 7 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า □ราเคียเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า□ 8 ท่านพูดว่า □ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก□ 9 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า □จงเอาริวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวเมียอายุสามปี นกเขาตัวหนึ่ง และนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา□ 10 ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านั้นมาและผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีกตรงกัน แต่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ผ่าไม่ 11 เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อับรามก็ไล่มันไปเสีย 12 เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อับรามกับอนหนักสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหุดหืออย่างยิ่งก็บังเกิดแก่ท่าน

ชนชาติอิสราเอลจะเป็นทาส

13 พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า □จงรู้เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขาและจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี 14 เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก 15 เจ้าจะไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผาก ในเวลาชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้ 16 แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของชนอามโไรต์ยังไม่ครบถ้วน□ 17 ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืด ดูเถิด เต้าที่ควีนพลึงอยู่และคบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น

เขตแดนของแผ่นดินชาวอิสราเอล

18 ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับรามว่า □เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอีฟรตไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส 19 ทั้งแผ่นดินของคเนซไนต์ คเนเศส คนชัดโมไนต์ 20 คนฮิตไทต์ คนเปรีซี คนเรฟอิม 21 คนอามโไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาซ และคนเยบส□

16

ขารายยกสาวใช้ให้เป็นภรรยาของอับราม

1 นางขารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์ 2 นางขารายจึงพูดกับอับรามว่า □ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง□ และอับรามก็ฟังเสียงนางขาราย 3 ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ได้สิบปีแล้ว นางขารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามีของนาง 4 ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ 5 นางขารายจึงพูดกับอับรามว่า □ให้ความคิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน□ 6 แต่อับรามพูดกับนางขารายว่า □ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เธอตามที่เจ้าเห็นควร□ เมื่อนางขารายเคียดแค้นหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พี่น้าของนาง 7 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองชूर 8 ทูตนั้นจึงพูดว่า □ฮาการ์สาวใช้ของนางขาราย เจ้ามาจากไหนและเจ้าจะไปไหน□ นางจึงพูดว่า □ข้าพระองค์หนีมา ให้พ้นหน้าจากนางขารายนายผู้หญิงของข้าพระองค์□ 9 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า □จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้อำนาจของเขา□ 10 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่หญิงนั้นว่า □เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมาจกนางนับไม่ถ้วน□ 11 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า □ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาวา อิซมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า 12 เขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งปวงและมือคนทั้งปวงจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา□ 13 นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า □พระองค์พระผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์□ เพราะนางพูดว่า □ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี่ ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ□ 14 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เบเออลาโยรอน ดูเถิด อยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองเบเรด

การกำเนิดของอิซมาเอล

15 นางฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางฮาการ์คลอดออกมาว่า อิซมาเอล 16 เมื่อนางฮาการ์คลอดอิซมาเอลให้แก่อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี

17

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่ออับรามเป็นชื่ออับราฮัม

1 เมื่ออายุอับรามได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสแก่ท่านว่า **เรา**เป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จึงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบ ² เราจะทำพันธสัญญาของเราะหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น ³ อับรามก็ขยหน้าลงถึงดินและพระเจ้าทรงมีพระราชปฏิสันถารกับท่านว่า ⁴ สำหรับเรา ดูเถิด นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ⁵ ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับราม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ⁶ เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า ⁷ เราจะตั้งพันธสัญญาของเราะหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของเขา ให้เป็นพันธสัญญานี้รันดร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า ⁸ เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคานาอันแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า ให้เป็นกรรมสิทธิ์นี้รันดร์ และเราจะเจ้าของพวกเขา

พิธีสวดเป็นพันธสัญญาต่อชนชาติอิสราเอล

⁹ พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า **เรา**เห็นเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของพวกเขาจะรักษาพันธสัญญาของเรา ¹⁰ นี่เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าจะรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเขาจะเข้าสุหนัต ¹¹ เจ้าจะเข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเจ้า และมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า ¹² ผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสุหนัตในท่ามกลางพวกเขา เด็กผู้ชายทุกคนตลอดชั่วอายุของพวกเขา ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคนต่างด้าวใดๆซึ่งมิใช่เชื้อสายของเจ้า ¹³ ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่เขาเงินซื้อมาเป็นต้องเข้าสุหนัต และพันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญญานี้รันดร์ ¹⁴ เด็กผู้ชายที่มีได้เข้าสุหนัต คือผู้ที่มีได้เข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขา ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อซารายเป็นชื่อซาร่าห์

¹⁵ และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า **เรา**สำหรับซารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ซาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ซาร่าห์ ¹⁶ เราจะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย **ใช่** เราจะอวยพรนาง นางจะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง ¹⁷ ดังนั้นอับราฮัมจึงขยหน้าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า **ข้า**ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ซาร่าห์ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ ¹⁸ อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า **โอ** ขอให้อิซมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ¹⁹ พระเจ้าตรัสว่า **ซาร่า**ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา ให้เป็นพันธสัญญานี้รันดร์

อิซมาเอลจะเป็นบิดาของชนชาติใหญ่ชาติหนึ่ง

²⁰ สำหรับอิซมาเอลนั้นเราได้อพยพแล้ว ดูเถิด เราได้อวยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชาติหนึ่ง ²¹ แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งซาร่าห์จะคลอดให้แก่เจ้าเป็นแน่ในเวลานี้ ²² พระองค์มีพระราชปฏิสันถารกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม ²³ อับราฮัมจึงเอาอิซมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ซื้อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของพวกเขาในวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน ²⁴ เมื่อท่านเข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของท่าน อับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี ²⁵ และอิซมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขา ²⁶ อับราฮัมและอิซมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสุหนัตในวันเดียวกันนั้น ²⁷ บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างด้าวก็เข้าสุหนัตพร้อมกับท่าน

18

พระเจ้าและทูตสวรรค์สององค์เยี่ยมอับราฮัม

¹ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขาที่ราบของมิมเร และเขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร่อน ² เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน ³ และพูดว่า **โอ**เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่

'โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย 4 ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้อาบน้ำนิดหน่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักได้ต้นไม้นี้เถิด 5 ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านน่าจะยังผู้รับใช้ของท่านแล้ว 6 ท่านเหล่านั้นจึงว่า 6 จงทำตามที่เราบอกเถิด 6 อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หาทางซาร่าห์และพูดว่า 6 จงรีบเอาแป้งและเอ็ดสามถึงมาวดแล้วทำขนมบนเตา 7 อับราฮัมจึงวิ่งไปที่ทุ่งสัตว์เอลลูกวัวอ่อนและดีตัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร 8 เขาเอานม น้ำมันและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้น ได้ต้นไม้นี้แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน 9 ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า 6 ซาร่าห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน 6 และเขาพูดว่า 6 ดูเถิด อยู่ในเต็นท์ 6

พระสัญญาถึงการกำเนิดอิสอัค

10 ท่านจึงกล่าวว่า 6 เราจะไม่กลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาร่าห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง 6 ซาร่าห์ได้ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน 11 อับราฮัมและซาร่าห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางซาร่าห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว 12 ฉะนั้นนางซาร่าห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า 6 ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ 6 13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า 6 ข้าพเจ้านางซาร่าห์หัวเราะพูดว่า 6 ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจริงๆหรือ 6 14 มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาร่าห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง 6 15 ดังนั้นนางซาร่าห์ปฏิสรว์ว่า 6 ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ 6 เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า 6 ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ 6

แผนการทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

16 บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั้นและมองไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่ง 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 6 เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ 18 ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา 19 เพราะว่าเรา รู้จักเขา เขาจะสั่งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา 6 20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 6 เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมากและเพราะบาปของพวกเขาเกินหนักเหลือเกิน 21 เราจะลงไปดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสิ้นซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้ 6 22 บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั้นไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

อับราฮัมวิงวอนเพื่อคนชอบธรรม

23 อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลว่า 6 พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ 6 24 บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ 6 25 ขอพระองค์อย่ากระทำการเช่นนั้นเลย ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้ที่พากษาของทั่วแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ 6 26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 6 ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา 6 27 อับราฮัมทูลตอบว่า 6 ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มิเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงธุลีและขี้เถ้า 6 28 บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดห้าคนหรือ 6 พระองค์ตรัสว่า 6 ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น 6 29 เขายังทูลต่อพระองค์อีกครั้งว่า 6 บางทีจะพบสี่สิบคนที่นั่น 6 และพระองค์ตรัสว่า 6 เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน 6 30 เขาทูลต่อพระองค์ว่า 6 โอ ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะพบสามสิบคนที่นั่น 6 และพระองค์ตรัสว่า 6 เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนที่นั่น 6 31 เขาทูลว่า 6 ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มิเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนที่นั่น 6 และพระองค์ตรัสว่า 6 เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคน 6 32 เขาทูลว่า 6 โอ ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้อีกครั้งเดียว บางทีจะพบสิบคนที่นั่น 6 และพระองค์ตรัสว่า 6 เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน 6 33 เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไปและอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของตน

¹ ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลทได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลทเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขาลงถึงดิน ² แล้วเขากล่าวว่า ๒ดเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรดกรุณาแวะไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้ำจุนแรมคืนนี้ ล้างเท้าของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป ๒ ทูตเหล่านั้นกล่าวว่า ๒อย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้ ³ เขาได้รับเร้าทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแวะเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น ทำขนมปังไว้เชื้อและทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน

โลทเรียกพวกคามูปริตว่า ๒พี่น้อง๒

⁴ แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้ ⁵ พวกเขาเรียกโลทและพูดกับเขาว่า ๒ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหาท่านคืนนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้พวกเราเพื่อพวกเราจะได้สมสู่กับเขา ⁶ โลทก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว ⁷ และกล่าวว่า ๒พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำชั่วช้าเช่นนี้เลย ⁸ ดเถิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน ให้ท่านกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำอะไรแก่ชายเหล่านั้นเลย เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านั้นเข้ามาอยู่ได้ร่มชายคาของข้าพเจ้า ⁹ พวกเขาพูดว่า ๒ถอยไป๒ และพวกเขาพูดอีกว่า ๒คนนั้นเข้ามาอาศัยอยู่และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้เราจะทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น๒ พวกเขาจึงผลักคนนั้นโดยแรงคือโลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อที่จะประทุ ¹⁰ แต่ทูตเหล่านั้นจึงยืนมือออกไปดึงโลทเข้ามาในบ้านและปิดประตู ¹¹ ทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตาบอดผู้ใหญ่น้อย ดังนั้นพวกเขาจึงหาประตูจนเหนื่อย

ทูตสวรรค์บอกให้โลทและครอบครัวรีบออกจากเมือง

¹² ทูตเหล่านั้นจึงพูดกับโลทว่า ๒ที่นี่มีใครอีกไหม จงพาบุตรชาย บุตรชาย บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่ ¹³ เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้เพราะว่าเสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย ¹⁴ โลทจึงออกไปพูดกับบุตรชายของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า ๒ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้๒ แต่บุตรชายของเขากลับดูเหมือนว่าเขาพูดล้อเล่น ¹⁵ เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลทว่า จงลุกขึ้น พาภรรยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นั่นไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้ ¹⁶ ขณะที่เขายังรื้ออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา มือภรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง ¹⁷ ต่อมาเมื่อทูตเหล่านั้นนำพวกเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตพูดว่า จงหนีเอาชีวิตรอดอย่าได้เหลียวหลังมาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปเถิดเพราะเกรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย๒

โลทวิงวอนขอเมืองเล็กๆคือเมืองโซดาร์

¹⁸ โลทจึงกล่าวแก่ทูตเหล่านั้นว่า ๒โอ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย ¹⁹ ดเถิด ผู้รับใช้ของท่านได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง ซึ่งท่านได้สำแดงต่อข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขได้ เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้าและข้าพเจ้าจะตายเสีย ²⁰ ดเถิด กรุณาเถิด เมืองนี้อยู่ใกล้ที่จะหนีไปไม่ได้และเป็นเมืองเล็ก โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆมิใช่หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด ²¹ ทูตกล่าวแก่เขาว่า ๒ดเถิด เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง ²² เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถกระทำอะไรได้จนกว่าเจ้าไปถึงที่นั่น๒ เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าโซดาร์ ²³ เมื่อโลทเข้าไปยังเมืองโซดาร์ ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว

เมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์และเมืองเศโบอิมถูกทำลาย

²⁴ ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ลงมานบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ²⁵ พระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายเหล่านั้น บรรดาที่ราบลุ่ม ชาวเมืองทั้งปวงและสิ่งทั้งอวกขึ้นมานบนแผ่นดิน

ภรรยาของโลทกลายเป็นเสาเกลือ

²⁶ แต่ภรรยาของเขาสู่ตามข้างหลังเขาเหลียวกลับ ไปมองดูและนางจึงกลายเป็นเสาเกลือ ²⁷ ฮับรามัมลุกขึ้นตั้งแต่เช้านี้ไปยังสถานที่ที่ท่านเคยยืนต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ ²⁸ ท่านมองไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่มทั้งหลาย และดูเถิด ก็เห็นควันจากแผ่นดินนั้นพลุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่

29 ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มแล้วนั้น พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลทอาศัยอยู่

โลทอาศัยอยู่ในถ้ำ บุตรสาวของโลททำการผิดประเวณี

30 โลทขึ้นมาจากเมืองโสอาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขาพร้อมกับบุตรสาวสองคนของเขา เพราะเขากลัวที่อาศัยในเมืองโสอาร์ เขาจึงไปอาศัยอยู่ในถ้ำทั้งเขากับบุตรสาวสองคนของเขา 31 บุตรสาวหวั่นพิศกับน้องสาวว่า บิดาของเราแก่แล้วและไม่มีชายใดในแผ่นดินโลกเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของทั่วโลก 32 มาเถิด พวกเราจงให้บิดาของพวกเราดื่มเหล้าองุ่น และพวกเราจะนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา 33 ในคืนวันนั้นพวกเธอก็ให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่น บุตรสาวหวั่นเข้าไปนอนกับบิดาของเธอ และเธอไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร 34 ต่อมาวันรุ่งขึ้นบุตรสาวหวั่นพิศกับน้องสาวว่า ๐ดูเถิด เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา พวกเราจงให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นในคืนนี้อีก และเจ้าจงเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา 35 พวกเธอก็ให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่นในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเธอไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร 36 ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลทก็ตั้งครรภ์กับบิดาของพวกเธอ 37 บุตรสาวหวั่นคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเขาวา โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้ 38 ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาวา เบน-อัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

20

อับราฮัมหลอกลวงอาบีเมเลค

1 อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองเคเดชและเมืองซูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเกปราร์ 2 อับราฮัมบอกถึงนางซาราห์ภรรยาของตนว่า ๐นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า ๐อาบีเมเลคษัตริย์แห่งเมืองเกปราร์จึงใช้คนมานำนางซาราห์ไป 3 แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า ๐ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว ๔ แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าไปใกล้นาง ท่านจึงทูลว่า ๐ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ขบถธรรมด้วยหรือ 5 เขามองแก่ข้าพระองค์มิใช่หรือว่า ๐นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า ๐ และแม้แต่นางเองก็ว่า ๐เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า ๐ ข้าพระองค์กระทำการนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์ ๐ 6 พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า ๐แท้จริงเรารู้แล้วว่าเจ้ากระทำการนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เราจึงขังขังเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกต้องนางนั้น 7 ฉะนั้นบัดนี้จงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจะรู้ว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า ๐ 8 เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่เขารู้ ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และทรงรับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก

อาบีเมเลคคืนภรรยาแก่อับราฮัม

9 ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า ๐เจ้าได้กระทำการอะไรแก่พวกเรา เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำบาปใหญ่โตมายังเราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำสิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา ๐ 10 อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า ๐เจ้าคิดอะไรเจ้าจึงได้กระทำการนี้ ๐ 11 อับราฮัมทูลว่า ๐เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์ 12 ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์ 13 ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า ๐นี่เป็นความภรรยานี้ซึ่งเจ้าจะสาแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ทุกๆแห่งที่เราจะไปนั้นขอให้กล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของดิฉัน ๐ 14 อาบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัวและทาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม แล้วทรงคืนซาราห์ภรรยาของอับราฮัมให้ท่านไป 15 แล้วอาบีเมเลคตรัสว่า ๐ดูเถิด แผ่นดินของเราที่อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ ๐ 16 พระองค์ตรัสกับซาราห์ว่า ๐ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับเจ้าและคนทั้งปวง ๐ นางก็ถูกตีด้วยเงินยี่สิบค่าเหล่านี้ 17 เพราะฉะนั้นอับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษากอาบีเมเลค และเมเสสของพระองค์และทาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร 18 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปัดครรภ์สตรีในราชสำนักของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาราห์ภรรยาอับราฮัม

21

การกำเนิดของอิสอัค

1 พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาราห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้ 2 เพราะซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน 3 อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาราห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค 4 แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสุหนัตให้แก่อิสอัคบุตรชายของตนเมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน 5 อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีเมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน 6 นางซาราห์กล่าวว่า พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะ ดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า 7 นางกล่าวอีกว่า ข้าพเจ้าจะพูดกับอับราฮัมได้ว่า ซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว 8 เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม

นางซารากับอิชมาเอลถูกไล่ออก

9 แต่ซาราห์เห็นบุตรชายของซาการ์คนอียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่ 10 นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า ข้าพเจ้าทาสหญิงคนหนึ่งที่บุตรชายของนางไปเสยเกิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนั้นจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้ 11 อับราฮัมกลุ้มใจมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน 12 แต่พระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมว่า อย่าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้าเพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะทาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งที่ซาราห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกชื่อสายของเจ้าทางสายอิสอัค 13 ส่วนบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า 14 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ให้ขนมปังและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแก่ซาการ์ ใส่บาปให้นางพร้อมกับเด็กนั้น แล้วส่งนางออกไป นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา 15 และน้ำในถุงหนึ่งนั้นก็หมดไป นางก็วางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง 16 แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า อย่าให้ข้าพเจ้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย 17 นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องไห้ 18 พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงเรียกซาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวว่า ซาการ์ เจ้าเป็นอะไรไป อย่างกลัวย เพราะพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็ก ณ ที่ที่เขาอยู่นั้นแล้ว 19 ลูกขึ้นอุ้มเด็กนั้น เอามือจับเขาไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง 20 แล้วพระเจ้าทรงเปิดตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม 21 พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู 22 เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาภิเษกบุตรชายคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา

อับราฮัมอาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา อับราฮัมทำพันธสัญญาเกี่ยวกับซัตรีฮาบีเมเลค

22 และต่อมาในคราวนั้น ฮาบีเมเลคและฟีโลสผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พุดกับอับราฮัมว่า พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ 23 เพราะฉะนั้นบัดนี้จงปฎิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เราที่นี่ว่า ท่านจะไม่ประพฤติการคดโกงต่อเรา หรือโอรสของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ดังที่เราภักดีต่อท่าน ท่านจงภักดีต่อเราและต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่นี้ 24 อับราฮัมก็ทูลว่า ข้าพเจ้าขอมปฎิญาณ 25 อับราฮัมก็ร้องทุกข์ต่อฮาบีเมเลค เรื่องบ่อน้ำที่ซาราห์การฮาบีเมเลคยึดเอาไป 26 ฮาบีเมเลคตรัสว่า เราไม่รู้ว่ามีใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็มีได้ออกรเรา เราก็ยังไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้ 27 อับราฮัมจึงนำแกะและวัวมาถวายแก่ฮาบีเมเลค ทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน 28 อับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียจากฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว 29 ฮาบีเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่ท่านแยกไว้ต่างหากนั้นหมายความว่าอะไร 30 ท่านทูลว่า ข้าพพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือข้าพพระองค์ เพื่อจะได้เป็นพยานแก่ข้าพพระองค์ว่า ข้าพพระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้ 31 เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกที่นี่ว่า เบเออร์เซบา เพราะว่าทั้งสองได้ปฎิญาณกันไว้ 32 ทั้งสองกระทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เซบาตั้งนี้แหละ แล้วฮาบีเมเลคและฟีโลสผู้บัญชาการทหารของพระองค์ได้ลุกขึ้นแล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย 33 อับราฮัมปลุกต้นแทมริสไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าวันเดร์ที่นั่น 34 อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิสเตียหลายวัน

22

การถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินโมริยาห์

1 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลงใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า อับราฮัม ท่านทูลว่า ข้าพพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า 2 พระองค์ตรัสว่า จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เรารัก ไปยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า 3 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคน

กับอิสอัคนุตรชายของท่าน ท่านตัดฟันสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้วลุกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน⁴ พอถึงวันที่สามอับราฮัมยกหน้าขึ้นและเห็นที่นั้นแต่ไกล⁵ อับราฮัมจึงพูดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า "อยู่กับลาที่นี่เถิด เรายังเด็กชายจะเดินไปนมัสการที่นี่แน่ แล้วจะกลับมาพบเจ้า"⁶ อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่บาอิสอัคนุตรชายของตน ถือไฟและมัดแล้วพอลูกไปด้วยกัน⁷ อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาว่า "บิดาเจ้าข้า" และท่านตอบว่า "ลูกเอ๋ย พ่ออยู่ที่นี้" ลูกจึงว่า "นี่ไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน"⁸ อับราฮัมตอบว่า "ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา" พอลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน⁹ เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคนุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน¹⁰ แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมัดจะฆ่าบุตรชาย¹¹ แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า "อับราฮัม อับราฮัม" และท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ พระเจ้าข้า"¹² และพระองค์ตรัสว่า "อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำการใดแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา"

อับราฮัมถวายแกะตัวผู้แทนอิสอัค

¹³ อับราฮัมยกหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้กับ อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน¹⁴ อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์อิเรห์อย่างที่เขาพูดกันทุกวันนี้ว่า "ที่ภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร"

พระเจ้าทรงย้ำพันธสัญญาต่ออับราฮัม

¹⁵ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์¹⁶ และตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณโดยตัวเราเองว่าเราจะเจ้ากระทำการนี้และมีได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า¹⁷ เราจะอายุพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเม็ดทรายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์¹⁸ ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา"¹⁹ อับราฮัมจึงกลับ ไปหาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา²⁰ และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า "ดูเถิด มีคนหาบั้งเกิดบุตรให้แก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว"²¹ คือยูสุบตรหับี บุสน้องชายของเขา เคมูเอลบิดาของอาร์ม²² เคเสด ฮาโซ ปิลดาช ยิดลาฟ และเบรูเอล²³ เบรูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเบคาห์ ทั้งแปดนี้มีคนหาบั้งเกิดให้นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม²⁴ และภรรยาของเขาคือชื่อเรอูมาห์ ก็ได้บังเกิดเตบนาห์ กายัม ทาฮาซ และมาอาคาห์

23

นางซาร่าห์สิ้นชีวิตที่เฮโบรน แล้วถูกฝังไว้ในถ้ำมัคเปลาห์

¹ ซาร่าห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ซาร่าห์มีชีวิตถึงอายุนี้² แล้วซาร่าห์ก็สิ้นชีวิตที่เมืองศิริยาทอราบา คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ซาร่าห์และร้องไห้คิดถึงนาง³ อับราฮัมยืนขึ้นหน้าศพพูดกับลูกหลานของเฮทว่า⁴ "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป"⁵ ลูกหลานของเฮทตอบอับราฮัมว่า⁶ "นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีมีผู้ใดในพวกเราที่จะหวงสุสานของเราไว้ไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน"⁷ อับราฮัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเฮทชาวแผ่นดินนั้น⁸ และพูดกับพวกเขาว่า "ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอพินัยกรรมให้ข้าพเจ้าเกิด และวิงวอนเอโพรนบุตรชายโคหารเพื่อข้าพเจ้า⁹ ขอให้เขาให้ถ้ำมัคเปลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาขายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานท่ามกลางหมู่พวกท่าน"¹⁰ ฝ่ายเอโพรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเฮท เอโพรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเฮทผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขาฟังว่า¹¹ "อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานี้แก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในนั้นแก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด"¹² อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น¹³ และท่านพูดกับเอโพรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า "แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอพินัยกรรมให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานี้ ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น"¹⁴ เอโพรนตอบอับราฮัมว่า¹⁵ "นายเจ้าข้า ขอพินัยกรรมให้ข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มิมีราคาเป็นเงินสิร้อยเชเชล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเถิด"¹⁶ อับราฮัมก็ฟังคำของเอโพรน แล้วอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโพรนตามจำนวนที่เขาบอกให้ลูกหลานของ

เซทฟังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเชเชลตามน้ำหนักที่พวกพ่อค้าใช้กันในเวลานั้น ¹⁷ นาซงเอโฟรนในมัคเปโปลาห์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีน้ำหนัก้าซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสิบซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น จึงได้ขาย ¹⁸ ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเซท คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา ¹⁹ ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาราห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามัคเปโปลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน ²⁰ นาและถ้ำซึ่งอยู่ในนั้นลูกหลานของเซทยอมขายให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

24

อับราฮัมส่งเอลิเยเซอร์ไปหาเจ้าสาวสำหรับอิสอัค

¹ ฝ่ายอับราฮัมก็ซาวแล้ว มีอายุมากทีเดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ ² อับราฮัมพูดกับคนใช้ของท่านที่มีอายุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของท่านว่า โอเอมื่อเจ้าวงไว้ได้ชาวอ้อนของเรา ³ แล้วเราจะให้เจ้าปฏิบัติงานในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางเขานี้ ⁴ แต่เจ้าจะไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา ⁵ คนใช้ก็เรียนท่านว่า โอหากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจมากับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมานั้นหรือ ⁶ อับราฮัมพูดกับเขาว่า ประวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่อีก ⁷ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ตรัสกับเราและทรงปฏิญาณกับเราว่า โอเราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า ⁸ พระองค์จะทรงให้บุตรสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น ⁹ ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจมากับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา แต่เจ้าอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่ก็แล้วกัน ¹⁰ คนใช้จึงเอามือของเขาวางใต้ขาอ้อนของอับราฮัมนายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี้ ¹¹ คนใช้ให้นำอูฐสิบตัวของนายมาแล้วออกเดินทางไป ด้วยว่าชาวของทั้งสิบของนายเขาอยู่ในอำนาจของเขา เขาลุกขึ้นไปยังเมโสโปเตเมีย ถึงเมืองของนาโฮร ¹² เขาให้อูฐผูกเขาลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ ¹³ เขาอธิษฐานว่า โอโย ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัมนายของข้าพระองค์ ¹⁴ ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ ¹⁵ ขอให้หญิงสาวคนที่ข้าพระองค์จะพบกับนางว่า โอโปรดเลเยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำ และนางนั้นจะว่า โอเชิญดื่มเถิดและข้าพเจ้าจะให้น้ำอูฐของท่านกินด้วย ¹⁶ ให้คนนั้นเป็นคนซึ่งพระองค์ทรงกำหนดสำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่ชายของข้าพระองค์

พระเจ้าทรงนำเอลิเยเซอร์ให้พบกับเรเบคาห์

¹⁵ และต่อมาเมื่อเขาอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดูเถิด เรเบคาห์ ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮรน้องชายของอับราฮัม ก็แบกไหน้ำของนางเดินออกมา ¹⁶ หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นพรหมจารีซึ่งไม่มีชายใดสมสู่ นางก็ลงไปบ่อน้ำเต็มไหแล้วแล้วก็ขึ้นมา ¹⁷ คนใช้เห็นก็วิ่งไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า โอขอน้ำจากไหน้ำของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย ¹⁸ นางตอบว่า โอนายเจ้าข้า เชิญดื่มเถิด ¹⁹ แล้วนางก็รีบลดไหน้ำของนางลงมากลึงไว้แล้วให้เขาดื่ม ²⁰ เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า โอข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านกินจนอิ่มด้วย ²¹ นางรีบเทน้ำในไหน้ำของนางใส่รางแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่อน้ำอีก นางตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา ²² ชายนั้นเพิ่งดูนางเงิบๆเพื่อตรึกรอดคว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่ ²³ และต่อมาเมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้แหวงทองคำหนักครึ่งเชเชล และกำไลสำหรับข้อมือทองคำหนักทองหนักสิบเชเชล ²⁴ และพูดว่า โอขอบอกข้าพเจ้าว่านางเป็นบุตรสาวของใคร ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกเรพักอาศัยบ้างไหม ²⁵ นางตอบเขาว่า โอข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับนาโฮร ²⁶ นางพูดเสริมว่า โอเรามีทั้งฟางและเสบียงพอ และมีที่ให้พักด้วย ²⁷ ชายนั้นก็กำศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ ²⁸ และอธิษฐานว่า โอสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความกรุณา และความจริงของพระองค์ต่อนายส่วนข้าพระองค์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำมาตามทางจนถึงบ้านหมู่ญาติของนายข้าพระองค์ ²⁹ แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้ ³⁰ เรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบีน ลาบีนวิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ ³¹ และต่อมาเมื่อท่านเห็นแหวงและกำไลที่ข้อมือของนาง และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบคาห์น้องสาวว่า โอชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้ ³² ท่านก็ไปหาชายนั้น และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่กับอูฐที่บ่อน้ำ ³³ ท่านพูดว่า โอข้าแต่ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว ³⁴ ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบีนก็แก้อูฐของเขา

ให้ฟางและอาหารสำหรับอูฐ ให้นำสำรับเขาและคนที่มาอยู่กับเขา³³ แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า
 ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงธุระที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน
 ลานับก็ว่า ข้าพเจ้าพูดเกิด

เอเลียเซอ์เล่าถึงธุระของเขาให้ลาบันฟัง

³⁴ เขาจึงพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม³⁵ พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมาก
 ท่านก็เจริญขึ้น และพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐ
 และลา³⁶ และนางซาร่าห์ภรรยาของข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ท่านเมื่อนางแก่แล้ว และนายก็
 ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้บุตร³⁷ นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า ข้าพเจ้าอย่าหาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราจาก
 บุตรสาวของคนคานอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้³⁸ แต่เจ้าจงไปยังบ้านบิดาของเราและไปยัง
 หมู่ญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา³⁹ ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า ข้าพเจ้านั้นอาจจะไม่
 ยอมมากับข้าพเจ้า⁴⁰ แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระองค์จะทรงใช้ทูต
 สวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเรา
 จากหมู่ญาติของเรา และจากบ้านบิดาของเรา⁴¹ แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่
 ญาติของเราแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำปฏิญาณของเรา⁴² บัดนี้ข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำ
 และทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพเจ้า ขอข้าพเจ้าได้พบหญิงที่พระองค์ทรงโปรดให้
 ทางที่ข้าพเจ้าจะไปนั้นเกิดผล⁴³ ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีออกมา
 ตักน้ำ และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า ขอให้น้ำให้ข้าพเจ้าดื่มจากให้น้ำของนางสักหน่อย⁴⁴ และนางจะ
 ตอบข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าดื่มแล้ว และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย⁴⁵ ให้ผู้นั้นเป็นหญิงที่พระเยโฮวาห์
 ทรงกำหนดตัวไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพเจ้า⁴⁶ เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูเถิด นาง
 เรเบคาห์แบกไหน้ำของนางเดินออกมา นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าพูดกับนางว่า ขอให้น้ำให้ข้าพเจ้าดื่ม
 หน่อย⁴⁷ นางก็รีบลดไหน้ำจากปากของนางและว่า ข้าพเจ้าดื่มแล้ว ข้าพเจ้าจะให้แก่น้ำแก่อูฐของท่านด้วย
 ข้าพเจ้าจึงดื่ม และนางก็ตักน้ำให้อูฐกินด้วย⁴⁸ แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า นางสาวเป็นบุตรสาวของใคร นางสาวตอบ
 ว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนาโธร์ ซึ่งนางมีลาห์กำเนิดให้แก่เขา⁴⁹ ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่
 อกของนางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง⁵⁰ แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญ
 แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูกต้อง เพื่อหาบุตรสาวของ
 ญาติให้นายข้าพเจ้า⁵¹ บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณา
 บอกข้าพเจ้า ถ้ามีละอายใจข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะเห็นไปทางขวาหรือซ้าย

นางเรเบคาห์ไปจากลาบันกับเบธูเอล

⁵² ลาบันและเบธูเอลจึงตอบว่า สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ได้⁵³ ดูเถิด เรเบ
 คาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พานางไปเกิด และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายของนางตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแล้ว
⁵⁴ และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยินถ้อยคำของท่านทั้งสอง ก็กราบลงถึงดินนมัสการพระเยโฮวาห์⁵⁵
 แล้วคนใช้ก็นำเอาเครื่องเงินและเครื่องทอง พร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบของอันมีค่าให้
 แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย⁵⁶ แล้วพวกเขาจึงรับประทานและดื่ม คือเขากับคนที่มาอยู่กับเขา และค้างค
 นที่นั่น และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้นั้นก็กล่าวว่า ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเกิด⁵⁷ 55 พี่
 ชายและมารดาของนางว่า ขอให้อยู่กับเราสักหน่อยก่อน อย่างน้อยสักสิบวันแล้วนางจะไปได้⁵⁸
⁵⁹ แต่ชายนั้นพูดกับพวกเขาว่า อย่าหน่วงช้าข้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผล
 แล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับ ไปหานายข้าพเจ้า⁶⁰ พวกเขาว่า เราจะไม่ปล่อยนาง
 สาวงาม⁶¹ 56 พวกเขาจึงเรียกเรเบคาห์มาหา และพูดกับนางว่า ข้าพเจ้าจะไปกับชายคนนี้หรือไม่ นางสาวตอบว่า
 ข้าพเจ้าจะไป⁶² 57 พวกเขาจึงส่งเรเบคาห์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของนางไปพร้อมกับคนใช้ของอับราฮัม และคน
 ของเขา⁶³ พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และกล่าวแก่นางว่า บ่อน้ำของนางเอ๋ย ขอให้น้ำเป็นมารดาคนนับแสนนับ
 ล้าน และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประดุจเมืองของคนที่ไม่เกลียดชังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

อิสอัคพบและแต่งงานกับเรเบคาห์

⁶⁴ แล้วเรเบคาห์และเหล่าสาวใช้ของนางก็ขึ้นอูฐไปกับชายนั้น คนใช้ก็พาเรเบคาห์ไป⁶⁵ ฝ่ายอิสอัคมาจาก
 บ่อน้ำลาไฮรอย เพราะท่านไปอาศัยอยู่ทางใต้⁶⁶ เวลาเย็นอิสอัคออกไปตริตรองที่ทุ่งนาและท่านก็เฝ้าหน้า
 ขึ้นมองไป และดูเถิด มีอูฐเดินมา⁶⁷ เรเบคาห์เฝ้าหน้าขึ้น เมื่อแลเห็นอิสอัคนางก็ลงจากอูฐ⁶⁸ เพราะนางได้พบ
 กับคนใช้นั้นว่า ชายคนโน้นที่กำลังเฝ้าหน้าขึ้นมาหาเร้านั้นคือใคร คนใช้นั้นตอบว่า นายของข้าพเจ้า
 เอง⁶⁹ นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม⁷⁰ คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป⁷¹ อิสอัคก็พา
 นางเข้ามาในเต็นท์ของนางซาร่าห์มารดาของท่านและรับเรเบคาห์ไว้ นางก็เป็นภรรยาของท่าน และท่านก็
 รักนาง อิสอัคก็ได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว

25

บุตรชายของอับราฮัมกับเคทูราห์

¹ อับราฮัมได้ภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเคทูราห์² นางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อคิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย นิชบากและซูฮาห์³ โยกซานให้กำเนิดบุตรชื่อเซบาและเดดาน บุตรชายของเดดาน คืออัสซูริม เลหุซิมและเลอุมิม⁴ บุตรชายของมีเดียคือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบิดาและเอลดาฮาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์⁵ อับราฮัมได้มอบทรัพย์สินมรดกทั้งหมดแก่อิสอัค⁶ แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของพวกภรรยาอื่นของท่าน และให้พวกเขาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

อับราฮัมสิ้นชีวิตเมื่ออายุ 175 ปี อับราฮัมถูกฝังไว้กับนางซาร่าห์

⁷ อายุแห่งชีวิตของอับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี⁸ อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชรามีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน⁹ อิสอัคและนิชมาเอลบุตรชายของท่านก็ฝังท่านไว้ในถ้ำมักเปลาห์ ในนาของเอโฟรนบุตรชายของโศหารคนฮิตไทต์ซึ่งอยู่นามัมเร¹⁰ เป็นนาที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เขาก็ฝังอับราฮัมไว้ที่นั่น อยู่กับซาร่าห์ภรรยาของท่าน¹¹ และต่อมาหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน อิสอัคอาศัยอยู่ริมบ่อน้ำลาโยรอย

เชื้อสายของนิชมาเอล

¹² ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของนิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งนางซาร่าห์คนอียิปต์สาวใช้ของนางซาร่าห์กำเนิดให้แก่อับราฮัม¹³ ต่อไปนี้เป็นชื่อบรรดาบุตรชายของนิชมาเอล ตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์ คือเนบาโยธเป็นบุตรหัวปีของนิชมาเอล เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม¹⁴ มิซมา คูมาห์ มัสสา¹⁵ ฮาดาร์ เทมา เยซูร์ นาฟิซ และเคเดมาห์¹⁶ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของนิชมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขาตามเมือง และตามค่ายของเขา เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเขา¹⁷ อายุแห่งชีวิตของนิชมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน¹⁸ พวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาลาห์จนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ไปทางทิศแผ่นดินอัสซีเรีย และเขาสิ้นชีวิตโดยุตรหน้าบรรดาพี่น้องของเขา

การกำเนิดของยาโคบกับเอซาว

¹⁹ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค²⁰ อิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านได้ภรรยาชื่อ เรเบคาห์บุตรสาวของเบธเอลคนซีเรียชาวเมืองปัดดานอารัม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย²¹ อิสอัคอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมั้น พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์²² เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า □ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี □ นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์²³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า □ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากนั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง พี่จะปรนนิบัติน้อง□²⁴ เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดูเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง²⁵ คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอซาว²⁶ ภายหลังน้องชายของเขาเกิดคลอดออกมา มือของเขาจับส้นเท้าของเอซาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี

ยาโคบซื้อสิทธิบุตรหัวปีจากเอซาว

²⁷ เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเงียบๆอาศัยอยู่ในเต็นท์²⁸ อิสอัครักเอซาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ²⁹ และยาโคบต้มผักอยู่ เอซาวกลับมาจากทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง³⁰ เอซาวพูดกับยาโคบว่า □ขอให้ข้ากินผักแดงนั้น เพราะเราอ่อนกำลัง□ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโดม³¹ ยาโคบว่า □ชายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้□³² เอซาวว่า □ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า□³³ ยาโคบว่า □ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้□ เอซาวจึงปฏิญาณให้กับเขา และชายสิทธิบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ³⁴ ยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขาก็กินและดื่ม แล้วลุกไป ดังนั้นเอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน

26

อิสอัคได้รับพันธสัญญาเช่นเดียวกับอับราฮัม

¹ เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอัคไปหาอาบีเมเลคษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเกบราห์² พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า □อย่า

ลงไปอีปีปต์เลย จงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเกิด³ จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและ
อวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณ
ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้านั้นสำเร็จ⁴ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้า
และจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสาย
ของเจ้า⁵ เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์
ของเรา และราชบัญญัติของเรา□

อิสอัคพูดมสาเรื่องภรรยาของตน

⁶ อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเกรา⁷ คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน ท่านจึงว่า □เธอเป็นน้อง
สาวของข้าพเจ้า□ เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า □เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า□ คิดไปว่า □มีเจ้านั้นแล้วคนเมือง
นี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์□ เพราะท่านนางมีรูปงาม⁸ และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อาบีเม
เลกษัตริย์ชาวฟิลิสเตียทอดพระเนตรตามช่องพระแกล และดูเกิด เห็นอิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์
ภรรยาของตน⁹ อาบีเมเลกจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า □ดูเกิด นางเป็นภรรยาของเจ้านั้นแล้ว ทำไมเจ้า
จึงพูดว่า □เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์□ □อิสอัคทูลพระองค์ว่า □เพราะข้าพระองค์คิดว่า □มีเจ้านั้นข้าจะ
ตายเพราะนาง□ □¹⁰ อาบีเมเลกตรัสว่า □ท่านทำอะไรแก่พวกเรา ดังนี้ประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอน
กับภรรยาของเจ้าจริงๆ แล้วเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา□ □อาบีเมเลกจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า □
ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่□ □¹² อิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น
ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระแก่ท่าน¹³ อิสอัคก็จำเรอมีกาไรทวี
ขึ้นจนท่านเป็นคนมั่งมีมาก¹⁴ ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟิลิ
สเตียจึงอิจฉาท่าน¹⁵ ฝ่ายชาวฟิลิสเตียได้ตัดและเอาดินถ่มบ่อทุกบ่อ ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ในสมัยอับ
ราฮัมบิดาของท่าน¹⁶ อาบีเมเลกตรัสกับอิสอัคว่า □ไปเสียจากเราเกิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา□

อิสอัคขุดบ่อน้ำที่เกรา-ริส อิสอัคย้ายไปอยู่ที่เบเออร์เซบา

¹⁷ อิสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเกรา-ริสและอาศัยอยู่ที่นั่น¹⁸ อิสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ใน
สมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก เพราะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้วชาวฟิลิสเตียได้อุดเสีย แล้วท่านก็
ตั้งชื่อตามบ่อน้ำที่ขุดของท่านตั้งไว้¹⁹ และคนใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำพุพุ่งขึ้นมา²⁰ คนเลี้ยง
สัตว์ของเมืองเกรา-ริสก็ทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัคอ้างว่า □น้ำนั้นเป็นของเรา□ ท่านจึงเรียกบ่อน้ำ
นั้นว่า เอลเซก เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน²¹ แล้วพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่อง
บ่อน้ำด้วย ท่านจึงเรียกบ่อน้ำนั้นว่า สิดนาห์²² ท่านย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็ได้ทะเลาะกัน
เรื่องบ่อน้ำ ท่านจึงเรียกบ่อน้ำนั้นว่า เรโฮโบท ท่านกล่าวว่า □เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประทานที่อยู่แก่
เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้□²³ และท่านก็ออกจากที่นั่น ไปยังเมืองเบเออร์เซบา

อิสอัคสร้างแท่นบูชา

²⁴ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า □เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า
อย่ากลัวเลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้
รับใช้ของเรา□²⁵ ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่าน
ที่นั่น แล้วคนใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำที่นั่น

อิสอัคทำพันธสัญญากับอาบีเมเลก

²⁶ ฝ่ายอาบีเมเลกออกจากเมืองเกรา-ริสพร้อมกับอาสุซซัทสหายคนหนึ่งของพระองค์ กับฟีโคสผู้บัญชาการ
ทหารของพระองค์ไปหาท่าน²⁷ อิสอัคทูลถามเขาทั้งหลายว่า □ไฉนท่านจึงมาหาข้าพเจ้าเมื่อท่านเกลียดชัง
ข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน□²⁸ พวกเขาตอบว่า □เราเห็นชัดเจนแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิต
กับท่าน เราจึงว่า ขอให้กระทำปฏิญาณระหว่างท่านและเราทั้งหลาย และขอให้เรากระทำพันธสัญญากับท่าน²⁹
เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ดังนี้เราได้และต้องท่านและไม่ได้กระทำสิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี
และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระ□³⁰ ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวก
เขา และเขาก็ได้กินและดื่ม³¹ ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้ามืด กระทำปฏิญาณต่อกัน และอิสอัคไปส่ง
พวกเขา พวกเขา ก็จากท่านไปอย่างสันติ³² และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมานบอกท่านถึงเรื่องบ่อน้ำ
ซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า □เราพบน้ำแล้ว□³³ ท่านเรียกบ่อน้ำนั้นว่า เซบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบเออร์เซ
บา จนทุกวันนี้³⁴ เอชวามีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับบุตรสาวของเบเออร์คนฮิตไตต์และบาสะมีบุตรสาวของ
เอโลนคนฮิตไตต์เป็นภรรยา³⁵ หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและเรเบคาห์มีโกลโคเศรา

27

อุบายของยาโคบกับเรเบคาห์เพื่อจะได้รับพร

¹ และต่อมาเมื่ออิสอัคแก่ ตามัวจนมองไม่เห็น ท่านก็เรียกเอชารูบุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า **ลูกเอ๋ย** **☐** เขาตอบว่า **☐** ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ **☐** ² ท่านว่า **☐** ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้ ³ ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงเอาอาวุธของเจ้า คือธนูและคันธนูออกไปท่องทุ่ง หาเนื้อมาให้พ่อ ⁴ และจัดอาหารอร่อยอย่างทีพ่อชอบนั้น และนำมาให้พอกิน เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้วยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย **☐** ⁵ เมื่ออิสอัคพูดกับเอชารูบุตรชายนั้น นางเรเบคาห์ได้ยิน เอชารูก็ออกไปท่องทุ่งเพื่อล่าเนื้อมา ⁶ นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนางว่า **☐** ดูเถิด แม่ได้ยินบิดาของเจ้าพูดกับเอชารูพี่ชายของเจ้าว่า ⁷ **☐** จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารอร่อยให้พอกิน และเราจะอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อตาย **☐** ⁸ เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตามที่แม่สั่งเจ้า ⁹ บัดนี้ไปที่ทุ่งแพะแกะ นำลูกแพะดียวสองตัวมาให้แม่ แม่จะเอามันปรุงอาหารอร่อยให้บิดาเจ้าอย่างทีท่านชอบ ¹⁰ และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อที่ว่าท่านจะอวยพรเจ้าก่อนท่านสิ้นชีวิต **☐** ¹¹ ยาโคบพูดกับนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า **☐** ดูเถิด เอชารูพี่ชายของข้าพเจ้าเป็นคนมีขนดก และข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยงเกลา ¹² บิดาของข้าพเจ้าคงจะคลำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้หลอกลวงท่าน แล้วข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้าเอง หาใช้নাพรมาไม่ **☐** ¹³ มารดาของเขาคูกับเขาวว่า **☐** ลูกเอ๋ย ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด **☐** ¹⁴ เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาได้จัดอาหารอร่อยอย่างทีบิดาของเขาชอบนั้น ¹⁵ แล้วนางเรเบคาห์นำเสื้ออย่างดีที่สุดของเอชารู บุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของนาง ¹⁶ นางเอาหนังลูกแพะหุ้มมือและคอทีเกลี้ยงเกลาของเขา ¹⁷ แล้วนางก็มอบอาหารอร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำนั้น ไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง ¹⁸ เขาจึงเข้าไปหาบิดาของตนและพูดว่า **☐** บิดาเจ้าข้า **☐** และท่านว่า **☐** พ่ออยู่ที่ **☐** ลูกเอ๋ย เจ้าคือใคร **☐** ¹⁹ ยาโคบตอบบิดาของตนว่า **☐** ลูกเป็นเอชารูบุตรหวัปีของท่าน ลูกทำตามทีท่านสั่งลูกแล้ว เชิญลูกขึ้นนั่งรับประทาน เนื้อทีลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรแก่ลูก **☐** ²⁰ แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตนว่า **☐** ลูกเอ๋ย เจ้าทำอย่างไรจึงพบมันเร็วนัก **☐** บุตรจึงตอบว่า **☐** เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก **☐** ²¹ แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า **☐** ลูกเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะได้คลำดูเจ้า เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอชารูบุตรชายของพ่อแน่หรือไม่ **☐** ²² ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน อิสอัคคลำตัวเขาแล้วพูดว่า **☐** เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอชารู **☐** ²³ ท่านก็ไม่ได้สังเกต เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือเอชารูพี่ชายของเขา ท่านจึงอวยพรแก่เขา ²⁴ ท่านถามว่า **☐** เจ้าเป็นเอชารูบุตรชายของพ่อจริงหรือไม่ **☐** เขาตอบว่า **☐** ใช่ครับ **☐** ²⁵ ท่านจึงว่า **☐** นำ羹มาไว้ให้พ่อ พ่อจะได้กินเนื้อทีบุตรชายของพ่อหามา เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะอวยพรเจ้า **☐** ยาโคบจึงนำ羹มาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน ยาโคบนำน้าองุ่นมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม

อิสอัคอวยพรยาโคบ

²⁶ แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาวว่า **☐** ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้และจุบพ่อ **☐** ²⁷ เขาจึงเข้ามาใกล้และจุบท่าน และท่านก็ดมกลิ่นทีเสื้อของเขา และอวยพรเขาวว่า **☐** ดูซิ กลิ่นลูกชายข้าเหมือนกลิ่นท้องทุ่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระ ²⁸ ดังนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า และประทานความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินทั้งข้าวและน้ำองุ่นมากมายแก่เจ้า ²⁹ ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า และให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้เป็นเจ้านายเหนือพี่น้อง และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า ผู้ใดสาปแช่งเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปและผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร **☐** ³⁰ และต่อมาพออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยาโคบพึงออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา เอชารูพี่ชายก็กลับจากการล่าเนื้อ ³¹ และเขาเตรียมอาหารอร่อยนำมาให้บิดาด้วย และพูดกับบิดาว่า **☐** ขอท่านลูกขึ้นรับประทานเนื้อทีลูกชายหามา เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรลูก **☐** ³² อิสอัคบิดาพูดกับเขาวว่า **☐** เจ้าคือใคร **☐** เขาตอบว่า **☐** ข้าพเจ้าคือเอชารูบุตรชายของท่าน เป็นบุตรหวัปีของท่าน **☐** ³³ อิสอัคก็ตัวสั่นมากพูดว่า **☐** ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทีไปล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ พอกินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึงและพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นทีเห็นว่าผู้นั้นจะได้รับพร **☐**

เอชารูเป็นทุกข์และมีความโกรธ

³⁴ เมื่อเอชารูได้ยินคำกล่าวของบิดาก็ร้องออกมาเสียงดังด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า **☐** โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด **☐** ³⁵ แต่ท่านพูดว่า **☐** น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกพ่อ และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว **☐** ³⁶ เอชารูพูดว่า **☐** เขามีชื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้วมิใช่หรือ เพราะว่าเขาแก่แล้วให้ข้าพเจ้าเสียเปรียบสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหวัปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้าไปอีกด้วย **☐** แล้วเขาคูพูดว่า **☐** ท่านมิได้สงวนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ **☐** ³⁷ อิสอัคตอบเอชารูว่า **☐** ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า และมอบบรรดาพี่น้องของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้งข้าวและน้ำองุ่นพอก

จัดให้เขา ลูกเอ๋ย พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า 38 เอชาวพูดกับบิดาว่า บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรลูก ขออวยพรลูกด้วยเถิด 39 อีสอัคบิดาของเขาจึงตอบเขาว่า ดูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมบริบูรณ์ มีน้ำค้างลงมาจากฟ้า 40 แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยตาบและเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามีกำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน 41

ยาโคบหนีไปจากเอชาว

41 ฝ่ายเอชาก็เกลียดชังยาโคบเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่เขาเน้น เอชารำพึงในใจว่า บิรันไว้ทุกข์พ่อใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย 42 แต่คำของเอชาวบุตรชายคนโตไปถึงหูของนางเรเบคาห์ นางให้คนไปเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า ดูเถิด เอชาวพี่ชายของเจ้าปลอมใจตนเองด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า 43 เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด จงลุกขึ้นหนีไปหาหลานพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน 44 และอยู่กับเขาชั่วคราวจนกว่าความเกลียดกรายของพี่ชายเจ้าจะคลายลง 45 จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาสืบสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งให้คนไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น แต่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันท่าไม้แล้ว 46 นางเรเบคาห์พูดกับอีสอัคว่า ข้าพเจ้าเมื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเฮท ถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเฮทซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า 47

28

ยาโคบหนีไปยังปัดดานอารัม

1 แล้วอีสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และกำชับเขาว่า ข้าพเจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน 2 แต่ลุกขึ้นไปเมืองปัดดานอารัม ไปยังบ้านเบรูเอลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้าจงแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า 3 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพรพระแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย 4 ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับเป็นมรดกแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว 5 อีสอัคก็ส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปปัดดานอารัมไปหาลาบัน บุตรชายของเบรูเอลคนซีเรียพี่ชายของนางเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอชาว 6 ฝ่ายเอชาวเมื่อเห็นว่าอีสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปัดดานอารัมเพื่อหาภรรยาจากที่นั่น และเห็นว่าเมื่ออีสอัคอวยพรเขาเน้นท่านกำชับเขาว่า ข้าพเจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอันเลย 7 และเห็นว่ายาโคบเชื่อฟังบิดามารดา และไปยังปัดดานอารัม 8 เมื่อเอชาวเห็นว่าหญิงคานาอันไม่เป็นทิพอีสอัคบิดาของตน 9 เอชาวจึงไปหาอิซมาเอลและรับมาหะส์บุตรสาวของอิซมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของเนบะโยทมาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว

ความฝันเกี่ยวกับบันไดที่ทอดจากฟ้าสวรรค์ พระเจ้าทรงให้พันธสัญญาอีก

10 ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบาเดินไปยังเมืองฮาราน 11 เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น 12 เขาฝัน และดูเถิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอถึงฟ้าสวรรค์ ดูเถิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น 13 และดูเถิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอีสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า 14 เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนผงคลิบนแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า 15 ดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้แล้ว 16 ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ 17 เขากลัวและพูดว่า สถานที่ที่นั่นนับถือ สถานที่นี้มีชื่ออย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์ 18

คำปฏิญาณของยาโคบ

18 ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด เขาก่อนหินที่ทำหมอนหนุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสา 19 เขาเรียกสถานที่ที่นั่นว่า เบธเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อ ลุส 20 แล้วยาโคบปฏิญาณว่า ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพเจ้าองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพเจ้าองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพเจ้าองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพเจ้าองค์สวม 21 จนข้าพเจ้าองค์กลับมาบ้านบิดาของข้าพเจ้าองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าองค์ 22 และก่อนหินซึ่งข้าพเจ้าองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งทีพระองค์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้าองค์ ข้าพเจ้าองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์ 23

29

ยาโคบอยู่กับลาบัน ราเชลกับยาโคบ

1 ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก 2 เขาก็มองไป และเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดูเกิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น เพราะคนเลี้ยงแกะเคยตักน้ำจากบ่อนั้นให้ฝูงแกะกิน และเห็นใหญ่ก็ปิดปากบ่อนั้น 3 และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อตักน้ำให้ฝูงแกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อนั้นเสียดังเดิม 4 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า □พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน□ เขาตอบว่า □เรามาจากเมืองฮาราน□ 5 ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า □ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโฮร์หรือไม่□ เขาตอบว่า □รู้จัก□ 6 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า □ลาบันสบายดีหรือไม่□ เขาตอบว่า □สบายดี ดูเกิด บุตรสาวของเขาชื่อราเชลกำลังมาพร้อมกันฝูงแกะ□ 7 ยาโคบจึงว่า □ดูเกิด เวลาที่ยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแกะมา รวมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วไปกินหญ้าอีก□ 8 แต่เขาทั้งหลายตอบว่า □เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกฝูงจะมาพร้อมกัน และเขากลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน□ 9 เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน 10 และต่อมากลับมา ยาโคบแลเห็นราเชลบุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปกลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำ เอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน 11 ยาโคบจูบราเชลแล้วร้องไห้ด้วยเสียงดัง 12 ยาโคบบอกราเชลว่าเธอเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนาง เรบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง 13 ต่อมากลับมา ลาบันได้อินข้าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็วิ่งไปพบและกอดจูบยาโคบและพามาบ้านของเขา ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง 14 ลาบันจึงพูดกับเขาว่า □เจ้าเป็นกระดูกและเนื้อของเราแท้ๆ□ ยาโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง

ยาโคบทำงานเจ็ดปีเพื่อจะได้นางสาวราเชลที่เขารัก

15 แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า □เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด□ 16 ลาบันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเชล 17 นางสาวเลอาห์นั้นตาบอดแต่แรกเกิด แต่นางสาวราเชลนั้นสวยและงามน่าดู 18 ยาโคบก็รักนางสาวราเชล และพูดว่า □ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน□ 19 ลาบันจึงว่า □ให้เรายกบุตรสาวให้เจ้านั้นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด□ 20 ยาโคบก็รับใช้เจ็ดปีเพื่อจะได้นางสาวราเชล เห็นเป็นเหมือนน้อยวันเพราะความรักที่เขามิได้อ่อนาง 21 ยาโคบบอกลาบันว่า □เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ□ 22 ลาบันจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้วจัดการเลี้ยง

ลาบันหลอกหลวงยาโคบ ยาโคบแต่งงานกับเลอาห์

23 และต่อมากลับมา เวลาค่ำ ลาบันก็พาเลอาห์บุตรสาวของตนมามอบให้แก่ยาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหานาง 24 ลาบันยกคิลปาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์ 25 และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดูเกิด เป็นนางเลอาห์ ยาโคบจึงกล่าวแก่ลาบันว่า □ลูกทำอะไรรกับข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลูกเพื่อได้ราเชลมิใช่หรือ ทำไมลูกจึงล่อลวงข้าพเจ้าเล่า□ 26 ลาบันจึงตอบว่า □ในแผ่นดินเราไม่มีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่หัวปี 27 ขอให้ครบเจ็ดวันของหญิงนี้ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วย เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ลูกอีกเจ็ดปี□

ยาโคบทำงานอีกเจ็ดปีเพื่อจะได้นางสาวราเชล

28 ยาโคบก็ยอม และรองจนครบเจ็ดวันของนางแล้วลาบันก็ยกราเชลบุตรสาวให้เป็นภรรยาด้วย 29 ลาบันยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเชล 30 ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเชลด้วย และเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ เขาจึงรับใช้ลาบันต่อไปอีกเจ็ดปี 31 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบซึ่งเลอาห์ พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลนั้นเป็นหมัน 32 นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า □เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแล้ว บัดนี้สามีจึงจะรักข้าพเจ้า□ 33 นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและว่า □เหตุเพราะเยโฮวาห์ทรงได้อินว่าข้าพเจ้าเป็นหญิง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย□ นางตั้งชื่อเขาว่า สิเมโอน 34 นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า □ครั้งนี้สามีจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว□ เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เลวี 35 นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า □ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์□ เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หุยมิบุตร

30

เลอาห์กับราเชลแข่งกันเพื่อมีบุตรให้ยาโคบ

1 เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า □ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วย หากไม่ข้าพเจ้าจะตาย□ 2 ยาโคบโกรธนางราเชล เขาจึงว่า □เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ□ 3 นางจึงบอกว่า □ดูเถิด บิลยาห์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหานางเถิด นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้□ 4 นางจึงยกบิลยาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง 5 บิลยาห์ก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ 6 นางราเชลว่า □พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า□ เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน 7 บิลยาห์สาวใช้ของนางราเชลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ 8 นางราเชลจึงว่า □ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว□ นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี 9 เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยุดคลอดบุตร นางจึงยกศิลาพี่สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ 10 ศิลาพี่สาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ 11 นางเลอาห์ว่า □กองทหารกำลังมา□ จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด 12 แล้วศิลาพี่สาวใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ 13 นางเลอาห์ก็ว่า □ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข□ นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเซอร์ 14 ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพบมะเขือดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้ นางเลอาห์มารดา ราเชลจึงพูดกับเลอาห์ว่า □ขอมะเขือดูดาอิมของบุตรชายของพี่ให้ฉันบ้าง□ 15 นางเลอาห์ตอบนางว่า □พี่น้องแย่งสามีของฉันไปแล้วนั้นยังน้อยไปหรือจึงจะมาเอามะเขือดูดาอิมของบุตรชายฉันด้วย□ ราเชลตอบว่า □ฉะนั้นถ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายแก่ฉัน คืนวันนั้นเขาจะไปนอนกับพี่□ 16 และยาโคบกลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอกว่า □จงเข้ามาหาฉันเถิด เพราะฉันให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว□ คืนวันนั้นยาโคบก็นอนกับนาง 17 พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ 18 ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า □พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี□ นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาคาร์ 19 นางเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ 20 แล้วนางเลอาห์จึงว่า □พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาทุกคนแล้ว□ นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เศบูลุน 21 ต่อมาภายหลังนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดีน่า 22 พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง 23 นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า □พระเจ้าทรงโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย□ 24 นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า □พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า□

ลาบันหลอกหลวงยาโคบ

25 และต่อมาเมื่อนางราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบันว่า □ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า 26 ขอมอบภรรยา กับบุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว□ 27 แต่ลาบันตอบเขาว่า □ถ้าลุงเป็นทิพใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด เพราะลุงเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า□ 28 และเขาพูดว่า □เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไรกับออกมาเถิด ลุงจะให้□ 29 ยาโคบตอบเขาว่า □ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว 30 เพราะว่าก่อนข้าพเจ้ามานั้นลุงมีแต่แกะ แต่บัดนี้ก็มีทิวขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรพระแกะ และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า□ 31 ลาบันจึงถามว่า □ลุงควรจะให้อะไรเจ้า□ ยาโคบตอบว่า □ลุงไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าดอก แต่หากว่าลุงจะหาสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงระวังสัตว์ของลุงต่อไป 32 คือวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลุงทั้งฝูง ข้าพเจ้าจะคัดแกะที่มีจุดและต่างทุกตัวออกจากฝูง และคัดแกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ และแกะดำกับที่มีจุดออกจากฝูงแกะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า 33 ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นคำตอบของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง คือเมื่อลุงมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวไม่มีจุดและที่ไม่ต่างอยู่ในฝูงแกะและตัวที่ไม่ดำในฝูงแกะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายังยกสัตว์เหล่านี้มา□ 34 ลาบันจึงตอบว่า □ดูเถิด ลุงตกลงตามที่เจ้าพูดนั้น□ 35 วันนั้นเขาก็คัดแกะตัวผู้ที่ลายและที่ต่าง และแกะตัวเมียที่มีจุดและที่ต่าง แกะที่ขาวบ้างทั้งหมดและแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเขา 36 เขาแยกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ฝูงสัตว์ของลาบันที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยงไว้

พระเจ้าทรงช่วยยาโคบเจริญ

37 ยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเกาส์ มาปอกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆ ให้เห็น ไม่มีขาว 38 เขาวางไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์คือในรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะดื่มหอง 39 ฝูงสัตว์ก็ดื่มหองตรงหน้าไม้ นั้น ดังนั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและต่าง 40 ยาโคบก็แยกลูกแกะ

และให้ฝูงแพะแกะนั้นอยู่ตรงหน้าแกะที่มีลาย และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบัน แต่ฝูงแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบัน⁴¹ อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม้วางไว้ที่รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้นั้น⁴² และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ใส่ไม้แก่นไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบัน แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ⁴³ ยาโคบก็ยิ่งมีมากขึ้น มีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา

31

ยาโคบต้องไปจากลาบัน

¹ ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบันพูดว่า ยาโคบได้แย่งทรัพย์ของบิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา² ยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบัน และดูเถิด เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน³ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า⁴ ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่เลี้ยงฝูงสัตว์⁵ แล้วบอกนางทั้งสองว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า⁶ เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้าด้วยเต็มกำลัง⁷ บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครั้งแล้ว แต่พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตให้เขาทำความเสียหายแก่ข้าพเจ้า⁸ ถ้าบิดาบอกว่า สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า⁹ สัตว์ทุกตัวก็มีลูกมีจุด และถ้าบิดาบอกว่า สัตว์ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า¹⁰ สัตว์ทุกตัวก็มีลูกลายหมด¹¹ ดังนั้นแหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า¹² ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นดู ก็เห็นในความฝันว่า ดูเถิด แพะตัวผู้ที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลายแพะจุด และแพะลายเป็นแถบๆ

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบให้กลับไปยังเบเรเอล

¹¹ ในความฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า ยาโคบเอ๋ย ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้พระเจ้าข้า¹² พระองค์ตรัสว่า ไปยหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ทุกตัวที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่ลาบันทำกับเจ้า¹³ เราเป็นพระเจ้าแห่งเบเรเอลที่เจ้าเจิมเสาสำคัญไว้และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า¹⁴

ราเชลกับเลอาห์เห็นด้วย ยาโคบหนีไป

¹⁴ นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเราอีกหรือไม่¹⁵ บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด¹⁶ ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา นั้นแหละเป็นของของเรา กับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด¹⁷ ดังนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้นในบุตรภรรยาขึ้นชื่อ¹⁸ แล้วเขาดื้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมารวม สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ที่เขาหาได้ในเมืองปัดดานอารัม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน¹⁹ และลาบันออกไปติดตามแกะ ฝ่ายนางราเชลก็ลักรูปเคารพของบิดาไปด้วย²⁰ ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบันชาวซีเรียให้รู้วาทนจะหนีไป²¹ ยาโคบเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดลุกขึ้นหนีข้ามแม่น้ำบายน้าไปยังถิ่นที่อกเขาภิเลอาด

พระเจ้าทรงเตือนลาบัน

²² ครั้นถึงวันที่สาม มีคนไปบอกลาบันว่ายาโคบหนีไปแล้ว²³ ลาบันก็พาญาติพี่น้องออกติดตามไปเจ็ดวันก็ทันยาโคบในถิ่นที่อกเขาภิเลอาด²⁴ แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบันคนซีเรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย²⁵ แล้วลาบันตามมาทันยาโคบ ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นที่อกเขา ส่วนลาบันกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ที่ถิ่นที่อกเขาภิเลอาด²⁶ ลาบันกล่าวกับยาโคบว่า เจ้าทำอะไรเล่าหนีบุตรสาวของเราไป ไม่บอกให้เรารู้ ทำเหมือนเชลยที่จับได้ด้วยดาบ²⁷ เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆและแอบมาโดยไม่บอกให้เรารู้ ถ้าเรารู้เราก็จะจัดส่งเจ้าไปด้วยความร่าเริงยินดี โดยให้มีการขับร้องด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่²⁸ ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เราจุลาลบุตรชายและบุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างไรละลาแท้²⁹ เรามีกำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลางคืนเวลานี้พระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสห้ามเราไว้ว่า จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย³⁰

นางราเชลลักรูปเคารพของลาบัน ยาโคบต่อว่าลาบัน

³⁰ บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไปเพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไมจึงลักพระของเรามาด้วยเล่า³¹ ยาโคบจึงตอบลาบันว่า ข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะวิ่งหนีไปหากว่าบิดาจะจับบุตรสาวของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย³² ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คนไหน ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย ค้นดูต่อหน้าญาติพี่น้องของเจ้า ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเถิด³³ เพราะยาโคบไม่รู้ว่านางราเชลได้ลักรูปเคารพเหล่านั้นมา³⁴ ลาบันจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เต็นท์ของนางเลอาห์และเต็นท์สาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึงออกจากเต็นท์ของนาง

เลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเชล³⁴ ส่วนนางราเชลเอารูปเคารพเหล่านั้นซ่อนไว้ในกบอฐและนั่งทับไว้ ลาบีนได้ค้นดูที่เต็นท์ก็หาไม่พบ³⁵ นางราเชลก็พูดกับบิดาของตนว่า □ขอนายยาโกธรเลยที่ข้าพเจ้าลูกขึ้นต้อนรับ ไม่ได้ ด้วยว่าธรรมดาที่ผู้หญิงเคยมีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า□ ลาบีนก็ค้นดูแล้ว แต่ไม่พบรูปเคารพนั้นเลย³⁶ ส่วนยาโคบก็โกรธและต่อว่าลาบีน ยาโคบล่าว่ากับลาบีนว่า □ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำบาปอะไรท่านจึงรีบติดตามข้าพเจ้ามาดังนี้³⁷ ท่านค้นดูของของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน ก็เอามาตั้งไว้ที่นี่ตรงหน้าญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง³⁸ ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมายี่สิบปีแล้ว แกะตัวเมียและแพะตัวเมียมิได้แบ่งลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็มีได้กินเลย³⁹ ที่สัตว์ร้ายกัดฉีกกินเสีย ข้าพเจ้าก็มีได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ใช้ให้ที่ถูกขโมยไปในเวลากลางวันหรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น⁴⁰ ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนั้น เวลากลางวัน แดดก็เผาข้าพเจ้า เวลากลางคืนน้ำค้างแข็งก็ผลาญข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้านอนไม่หลับ⁴¹ ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่านเช่นนี้ยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้ง⁴² ถ้าแม้พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมและซึ่งอิสอัคยาเกรง ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครั้นนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปด้วยเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของข้าพเจ้าและการทำงานตรากตรำที่มีต่อข้าพเจ้าทำ จึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้□

พันธสัญญาระหว่างยาโคบกับลาบีน

⁴³ แล้วลาบีนตอบยาโคบว่า □บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ฝูงสัตว์ที่ฝูงนี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของเรา ของทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา วันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กที่เกิดมาจากเรา⁴⁴ ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า□ ⁴⁵ ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ⁴⁶ แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า □เก็บก้อนหินมา□ เขาเก็บก้อนหินมากองสุมไว้ แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น⁴⁷ ลาบีนจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เขการ์สดูรา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาลเลอด⁴⁸ ลาบีนกล่าวว่า □วันนี้กองหินนี้จะเป็พยานระหว่างเรากับเจ้า□ เหตุฉะนี้ เขาจึงตั้งชื่อว่า กาลเลอด⁴⁹ และมีสပါห์ เพราะเขากล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเราจากกันไป⁵⁰ ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้กรรยาอื่นนอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า□ ⁵¹ ลาบีนบอกยาโคบว่า □จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า⁵² หินกองนี้เป็นพยาน และเสานี้ก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน⁵³ ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา□ ยาโคบก็ปฎิญาณโดยอ้างถึงผู้ที่อิสอัคบิดาของตนยาเกรง⁵⁴ แล้วยาโคบถวายเครื่องบูชาบนถิ่นเทือกเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวกเขารับประทานขนมปังและอยู่บนถิ่นเทือกเขาดลอดคืนวันนั้น⁵⁵ ลาบีนตื่นขึ้นแต่เช้ามีด จอบหลานและบุตรสาว อายพระคัมภีร์พวกเขา แล้วลาบีนก็ออกเดินทางกลับไปบ้าน

32

ยาโคบเผชิญหน้ากับเอซาว

¹ ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา² เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นเขาจึงว่า □นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า□ เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาหะนาลิม³ ยาโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าไปหาเอซาวที่ชายของตนที่แผ่นดินเสอีร์ที่เมืองเอโดมตั้งอยู่⁴ และสั่งเขาวว่า □จงไปบอกเอซาวนายของเราว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ □ข้าพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลาบีนจนบัดนี้⁵ ข้าพเจ้ามีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง ข้าพเจ้าใช้คนมาเรียนนายของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน□ ⁶ ผู้สื่อสารนั้นกลับมาบอกยาโคบว่า □ข้าพเจ้าไปพบเอซาวที่ชายของท่านแล้ว เขากำลังจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชายมากับเขาสี่ร้อยคน□ ⁷ ยาโคบมีความกลัวและเป็นทุกข์ยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ฝูงอูฐ ออกเป็นสองพวก⁸ คิดว่า □ถ้าเอซาวมาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งที่เหลือจะหนีไปได้□

ยาโคบถ่อมใจลงขอพระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดพ้น

⁹ ยาโคบอธิษฐานว่า □โอ พระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า □กลับไปยังแผ่นดินและยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้า□ ¹⁰ ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความเมตตาอันยิ่งยวดที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม่เท่า

และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็นสองพวก ¹¹ ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือที่ชายข้าพระองค์ คือจากเงื้อมมือของเขาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขาเกรงว่าเขาจะมาตีข้าพระองค์ทั้งมารดากับลูกด้วย ¹² แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า □เราจะกระทำการดีแก่เจ้า และทำให้เชื้อสายของเจ้าคงมีแต่ทายาทที่ทะเลซึ่งจะมากมายจนนับไม่ถ้วน□ □

ยาโคบส่งฝูงสัตว์ให้เฮอร์ฮา

¹³ คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคัดเอาของที่มีอยู่นั้นให้เป็นของกำนัลแก่เฮอร์ฮาพี่ชายของตน ¹⁴ คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ แกะตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้ยี่สิบ ¹⁵ อูฐแม่ลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสี่สิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลาสิบ ¹⁶ ยาโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ฝูงอยู่ต่างหาก และสั่งพวกคนใช้ว่า □ล่วงหน้าไปก่อนเรา และให้หมู่สัตว์นี้เว้นระยะห่างกันหน่อย□ ¹⁷ ยาโคบส่งหมู่ที่ขึ้นหน้าว่า □เมื่อเฮอร์ฮาพี่ชายของเรามาพบเจ้าและถามเจ้าว่า □เจ้าเป็นคนของใคร เจ้าไปไหน และของที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร□ ¹⁸ เจ้าจึงตอบว่า □ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน เป็นของกำนัลส่งมาให้เฮอร์หานายของข้าพเจ้า และดูเถิด ยาโคบตามมาข้างหลัง□ □ ¹⁹ ยาโคบส่งหมู่ที่สองและหมู่ที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมู่เหล่านั้นทำนองเดียวกันว่า □เมื่อเจ้าพบเฮอร์ฮา จงกล่าวแก่เขาเช่นเดียวกัน ²⁰ และเสริมว่า □ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวกเรา□ □ เพราะยาโคบคิดว่า □ข้าจะระงับความโกรธของเฮอร์ฮาได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้า ไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า□ ²¹ ดังนั้น ของกำนัลต่างๆจึงล่วงหน้าไปก่อนเขา ส่วนตัวเขาคืนนั้นยังค้างอยู่ในค่าย

ยาโคบปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ของพระเจ้าและชนะ

²² กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็ลุกขึ้น พากรยาทั้งสอง สาวใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเอ็ดคนข้ามลำธารชื่อ ยับบอกไป ²³ ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมดของตนข้ามไปด้วย ²⁴ ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษหนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง ²⁵ เมื่อบุรุษนั้นเห็นว่าเขาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อตะโพกของยาโคบ ข้อต่อตะโพกของยาโคบก็เคล็ด เมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น ²⁶ บุรุษนั้นจึงว่า □ปล่อยให้เราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว□ แต่ยาโคบตอบว่า □ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า□ ²⁷ บุรุษนั้นจึงถามยาโคบว่า □เจ้าชื่ออะไร□ ยาโคบตอบว่า □ข้าพเจ้าชื่อยาโคบ□

ทรงเปลี่ยนชื่อ ยาโคบ มาเป็น อิสราเอล

²⁸ บุรุษนั้นจึงว่า □เราจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายได้สู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และได้ชัยชนะ□ ²⁹ ยาโคบจึงถามบุรุษนั้นว่า □ขอท่านบอกข้าพเจ้าว่าท่านชื่ออะไร□ แต่บุรุษนั้นกล่าวว่า □เหตุใดในเจ้าจึงถามชื่อเรา□ แล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น ³⁰ ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เบ็นเอล กล่าวไว้ว่า □เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า แล้วยังมีชีวิตอยู่□ ³¹ เมื่อยาโคบผ่านเบ็นเอลดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินโยกเข่าไป ³² เหตุฉะนั้น คนอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ตะโพก ซึ่งอยู่ที่ข้อต่อตะโพกนั้นจนทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงถูกต้องข้อต่อตะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่ตะโพก

33

เฮอร์ฮาคืนดีกับยาโคบ

¹ ยาโคบเงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด เฮอร์ฮาส่งมาพร้อมกับพวกผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งลูกๆให้นางเลอาห์ นางราเชลและสาวใช้ทั้งสอง ² เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด ³ ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา ⁴ แต่เฮอร์หาวิ่งออกไปต้อนรับเขา กอดและชนหน้าลงที่คอจูบเขา ต่างก็ร้องไห้ ⁵ เฮอร์หาเงยหน้าขึ้นแลเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆจึงถามว่า □คนที่อยู่กับเจ้านี้คือใคร□ ยาโคบตอบว่า □คือลูกๆที่พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน□ ⁶ แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆก็เข้ามาใกล้และกราบลง ⁷ นางเลอาห์กับลูกของเขาก็ตอบว่า □ใกล้และกราบลงด้วย ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามาใกล้และกราบลง ⁸ เฮอร์หาถามว่า □ขบวนผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร□ ยาโคบตอบว่า □เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้า□ ⁹ เฮอร์หาพูดว่า □น้องเอ๋ย ข้ามีพ้ออยู่แล้ว เกียของเจ้าไว้เองเถิด□ ¹⁰ ยาโคบตอบว่า □มิได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเถิด ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของกำนัลนั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว ¹¹ ข้าพเจ้าอ่อนน้อม ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็มีพ้อเพียงแล้ว□ ¹² เขาส่งของและเฮอร์หาจึงรับไว้ ¹³ เฮอร์หาพูดว่า □ให้เราเดินทางไปกับเถิด ให้เราไปกินและข้าจะนำหน้าเจ้า□ ¹⁴ แต่ยาโคบตอบเขาว่า □นายท่านอย่าหมิ่นอายแล้วว่าเด็กนั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้ายังมีฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนให้เดินเกิน ไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตาย

หมด¹⁴ ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะตามไปข้าพเจ้าตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าและตามที่เด็กๆท่านได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เสอีร์¹⁵ เอชารจึงกล่าวว่า ข้าบัดนี้ขอให้คนที่มาอยู่กับเราไปกับเจ้าบ้าง ياโคบตอบว่า ผมมีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเถิด¹⁶ ในวันนั้น เอชารก็กลับไปทางเสอีร์¹⁷ ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุคค เขาสร้างบ้านอยู่ที่นั่น และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา ฉะนั้นจึงเรียกที่นั่นว่า สุคค

ยาโคบซื้อที่ดินและสร้างแท่นบูชา

¹⁸ เมื่อยาโคบเดินทางจากปัดดานอารัมก็มาถึงเมืองเชเลมซึ่งเป็นเมืองของเชเมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น ¹⁹ ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของฮาโมรีบิดาของเชเมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ ²⁰ ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอลเออีสราเอล

34

ดินาห์บุตรสาวคนเดียวของยาโคบถูกข่มขืน

¹ ฝ่ายดินาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบนั่นออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น ² เมื่อเชเมบุตรชายฮาโมรีคนฮีไตผู้เป็นเจ้าเมืองเห็นนางสาวดินาห์ เขาก็เอานางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง ³ จิตใจของเชเมก็ผูกพันอยู่กับนางสาวดินาห์บุตรสาวยาโคบ และเขารักนางพูดจาเล้าโลมเอาใจนาง ⁴ เชเมจึงพูดกับฮาโมรีบิดาของตนว่า บังขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด⁵ ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้นั้นทำการอนาจารกับนางสาวดินาห์บุตรสาวของตน เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนั่งคอยจนพวกบุตรชายกลับมานบ้าน ⁶ ฮาโมรีบิดาของเชเมก็ไปหายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน ⁷ เมื่อพวกบุตรชายของยาโคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมาจากนา ต่างก็โสโครและโกรธยิ่งนักเพราะเชเมได้กระทำความโง่งมในพวกอิสราเอล โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร ⁸ ฮาโมรีก็ปรึกษากับพวกเขาวว่า จิตใจเชเมบุตรชายของเราได้ผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเถิด ⁹ และเชิญพวกท่านลงทำการสมรสกับพวกเรา ยกบุตรสาวของท่านให้พวกเรา และรับบุตรสาวของเราให้พวกท่าน ¹⁰ ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าท่าน จงอาศัยเป็นที่ค้าขายและจงได้สมบัติมากในแผ่นดินนี้¹¹ เชเมบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า บังเห็นแก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะให้ ¹² ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสักเท่าไรก็ตามใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า¹³

บุตรชายของยาโคบทำการแก้แค้น

¹³ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบก็ตอบแก่เชเมและฮาโมรีบิดาของเชเมเป็นกลอุบาย เพราะเหตุเขาทำอนาจารแก่นางสาวดินาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า ¹⁴ โดยบอกเขาวว่า เราทำสิ่งไม่ได้ คือยกน้องสาวของเราให้แก่คนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้น เพราะจะเป็นที่อับอายขายหน้าแก่เรา ¹⁵ แต่เราจะยอมดั่งนี้ ถ้าท่านจะยอมเป็นเหมือนพวกเรา โดยให้ผู้ชายทุกคนของท่านเข้าสู่หนัด ¹⁶ เราจึงจะยอมยกบุตรสาวของเราให้แก่พวกท่าน และเราจะรับบุตรสาวของพวกท่านเป็นภรรยาของพวกเรา และเราจะอยู่กับท่านและจะเป็นชนชาติเดียวกัน ¹⁷ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา ไม่เข้าสู่หนัด เราจะไม่รับบุตรสาวของเราไปเสีย¹⁸ ถ้อยคำของเขาคือ 'พอใจฮาโมรี และเชเมบุตรชายของฮาโมรี' ¹⁹ หนุ่มคนนั้นไม่ริอที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโคบ เขาเป็นคนน่าเคารพนับถือมากกว่าใครๆในครอบครัวของบิดา ²⁰ ฮาโมรีกับเชเมบุตรชายจึงออกไปที่ประตูเมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า ²¹ คนเหล่านั้นเป็นมิตรกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัยค้าขายในแผ่นดินนี้ เพราะดูเถิด แผ่นดินนี้กว้างขวางพอให้เขาอยู่ได้ ให้เรารับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยาพวกเราและยกบุตรสาวของเราให้เขา ²² เพียงแต่เราที่เป็นชายทุกคนจะยอมเข้าสู่หนัดเหมือนเขา ถ้ายอมกระทำดั่งนั้นพวกนั้นจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา ²³ ฝูงสัตว์เลี้ยงและทรัพย์สมบัติของเขากับฝูงสัตว์ทั้งสินของเขาก็จะเป็นของเราด้วยมิใช่หรือ ขอแต่ให้เรายอมกระทำดั่งนั้นเขาจะยอมอยู่กับเรา²⁴ บรรดาชาวเมืองที่ออกไปจากประตูเมืองก็เห็นชอบด้วยฮาโมรีและเชเมบุตรชาย และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้าสู่หนัด ²⁵ ครั้นอยู่มาถึงวันทีสาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเจือปนอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบชื่อเลวีโอนและเลวี เป็นพี่ชายนางสาวดินาห์ ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจกล้าหาญฆ่าผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น ²⁶ เขาฆ่าฮาโมรีและเชเมบุตรชายเสียด้วยคมดาบ และนางนางสาวดินาห์ออกจากบ้านเชเมไปเสีย ²⁷ พวกบุตรชายของยาโคบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของเขา ²⁸ เขาจับเอาฝูงแกะ ฝูงวัว ฝูงลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและในนาไป ²⁹ เอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขาไป และจับบุตรภรรยาของคนเหล่านั้นไปเป็นเชลย และริบของในบ้านไปเสียทั้งสิ้น

ยาโคบลำบากใจ

³⁰ ฝ่ายยาโคบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า □เจ้าทำให้เราลำบากใจ โดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชังแก่คนแผ่นดินนี้ คือคนคานาอันกับคนเปริสซี เรามีผู้คนน้อยนัก เขาทั้งหลายจะรวมกันมาฆ่าเราเสีย จะทำให้เราและครอบครัวพินาศสิ้น□ ³¹ แต่เขาตอบว่า □มันจะทำกับน้องสาวเราเหมือนหญิงแพศยาได้หรือ□

35

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบให้กลับไปยังเบรเอล

¹ พระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า □จงลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบรเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น ทำแท่นที่นั่นบูชาพระเจ้าผู้สำแดงพระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนี □ไปจากหน้าเอซาวพี่ชายของเจ้า□ ² ดังนั้นยาโคบจึงบอกครอบครัวของตน และคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า □จงทิ้งพระแท่นด้าวที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด ชำระตัว และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม ³ และให้พวกเราลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบรเอล ที่นั่นข้าจะทำแท่นบูชาแด่พระเจ้า ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้า ไปนั้น□ ⁴ คนทั้งหลายเอาพระแท่นด้าวทั้งหมดที่มีอยู่ กับตุ้มหูที่หูของเขามาให้ยาโคบ ยาโคบก็ขออนไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เมืองเชเคม ⁵ พวกเขาก็กินเดินไป เมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดานุตรชายของยาโคบ ⁶ ดังนั้นยาโคบมาถึงตำบลลูส คือเบรเอล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ทั้งตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา ⁷ ที่นั่นยาโคบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเอลเบรเอล เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบ เมื่อครั้งยาโคบหนีไปจากหน้าพี่ชาย ⁸ ฝ่ายที่เลี้ยงของนางเรเบคร่า ชื่อเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เขาฝังศพไว้ใต้ต้นโอ๊กใต้เบรเอล เขาเรียกต้นไม้ว่า อัลโลนบาคุท

พระเจ้าทรงอวยพรยาโคบและตรัสถึงพันธสัญญากับอับราฮัมอีก

⁹ เมื่อยาโคบออกจากปัดดานอารัม พระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา ¹⁰ พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า □เจ้ามีชื่อว่ายาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะมีชื่อว่าอิสราเอล□ ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล ¹¹ พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า □เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจึงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้า ¹² แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้า□ ¹³ พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา ¹⁴ ยาโคบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาหิน เขาก็เอาเครื่องติดบูชาเลงบนเสา และเทน้ำมันบนนั้น ¹⁵ ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่ตนว่า เบรเอล

นางราเชลเสียชีวิตตอนคลอดเบนยามิน

¹⁶ เขาทั้งหลายไปจากเบรเอลใกล้จะถึงเอฟราธา นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์นัก ¹⁷ ต่อมาขณะที่นั่งเจ็บครรภ์นัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า □อย่ากลัว ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ด้วย□ ¹⁸ อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่า เบนโธนี่ แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน ¹⁹ นางราเชลก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอฟราธาซึ่งคือเบรเลเฮม ²⁰ ยาโคบเอาเสาหินปักไว้ ณ ที่ฝังศพซึ่งเป็นเสาหิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้ ²¹ อิสราเอลก็กินเดินต่อไปอีก ไปตั้งเต็นท์อยู่เลขหอคอยแห่งเอเดอร ²² อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบนไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยาของบิดา อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน

บุตรชายสิบสองคนของยาโคบ

²³ บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของยาโคบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน ²⁴ บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน ²⁵ บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลชื่อดาน และเนฟทาลี ²⁶ บุตรชายของนางสิลปาห์ สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเชอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเกิดที่ปัดดานอารัม

อิสอัคเสียชีวิต

²⁷ ฝ่ายยาโคบก็ล้มมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร คือที่เมืองอารบา คือเฮโบรน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน ²⁸ อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี ²⁹ อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่หง่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่รวมบรรพบุรุษของท่าน เอซาวและยาโคบบุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

36

พงศ์พันธุ์ของเอซาว (คือเอโดม□)

¹ ต่อไปเป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาวคือเอโดม ² เอซาวได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาดาห์บุตรสาวเอโลนคนฮิตไทต์ และโอะโฮลิบามาห์ บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวคิเวยโอนคนฮิไตต์ ³ กับบาเอมัท บุตรสาว

วธิษมาเอลเป็นน้องสาวของเนบาโยท⁴ ฝ่ายนางอาดาห์คลอดบุตรให้เอซาวชื่อเอลีฟัส นางบาเสมัทคลอดบุตรชื่อเรอูเอล⁵ และนางโอโฮลีบามาห์คลอดบุตรชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน⁶ เอซาวพาภรรยาบุตรชายหญิงและคนทั้งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดาสัตว์ใช้งาน และทรัพย์สินของทั้งหมดยกที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หันจากหน้ายาโคบน้องชายไปที่เมืองอื่น⁷ เพราะทรัพย์สินบริวารของทั้งสองมีมาก จะอยู่ด้วยกันมิได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้น ไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์⁸ เอซาวจึงไปอยู่ในถิ่นเทือกเขาเสอีร์ เอซาวคือเอโดม⁹ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาว บิดาคนเอโดม ชาวเมืองเทือกเขาเสอีร์¹⁰ ชื่อบุตรชายของเอซาว คือเอลีฟัสบุตรชายนางอาดาห์ ภรรยาเอซาว เรอูเอลบุตรชายนางบาเสมัท ภรรยาเอซาว¹¹ ฝ่ายบุตรชายของเอลีฟัสชื่อเทมาน โอมาร์ เศโฟ กาตาม และเคนส์¹² ทิมนาเป็นภรรยาของเอลีฟัสบุตรชายเอซาว นางคลอดบุตรให้เอลีฟัสชื่ออามาละช คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอาดาห์ภรรยาเอซาว¹³ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอล คือนาหัท เศปราห์ ชัมมาห์ และมิสซาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมัทภรรยาของเอซาว¹⁴ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอซาว คือนางโอโฮลีบามาห์ บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวศิเบโอน นางคลอดบุตรให้เอซาวชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์¹⁵ ต่อไปนี้เป็นเจ้านายในบรรดาบุตรชายของเอซาว บรรดาบุตรชายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอซาว คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเศโฟ เจ้านายเคนส์¹⁶ เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาตาม เจ้านายอามาละช คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟัสในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาห์¹⁷ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอลผู้เป็นบุตรชายของเอซาว คือเจ้านายนาหัท เจ้านายเศปราห์ เจ้านายชัมมาห์และเจ้านายมิสซาห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเรอูเอลในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมัทภรรยาของเอซาว¹⁸ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางโอโฮลีบามาห์ภรรยาของเอซาว คือเจ้านายเยอูช เจ้านายยาลาม และเจ้านายโคราห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางโอโฮลีบามาห์บุตรสาวของอานาห์ ภรรยาเอซาว¹⁹ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา

เชื้อสายของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม

²⁰ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอีร์คนโฮรี ชาวแผ่นดินนั้นคือโลทาน โขบาล ศิเบโอน อานาห์²¹ ดีโชน เอเซอร์และติชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี ผู้เป็นบุตรของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม²² บุตรชายโลทานชื่อโฮรีและเฮมาม และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา²³ ต่อไปนี้เป็นบุตรของโขบาล คืออัลวาน มานาฮัท เอบาล เซโฟ และโอนั่ม²⁴ ต่อไปนี้เป็นบุตรของศิเบโอนคืออัยยาร์ และอานาห์ อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบฝูงล่อในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงฝูงลาของศิเบโอนบิดาของเขา²⁵ ต่อไปนี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโชน และโอโฮลีบามาห์ผู้เป็นบุตรสาวของอานาห์²⁶ ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีโชน คือเฮมดาน เอชบาน อีราน และเคราน²⁷ ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลชาน ศวาน และอาชาน²⁸ ต่อไปนี้เป็นบุตรของติชาน คืออูศและอาร์ัน²⁹ ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี คือเจ้านายโลทาน เจ้านายโขบาล เจ้านายศิเบโอน เจ้านายอานาห์³⁰ เจ้านายดีโชน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายติชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสอีร์

กษัตริย์แห่งแผ่นดินเอโดม

³¹ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่คนอิสราเอลมีกษัตริย์ครอบครอง³² เวลาบุตรชายเบอีร์ครอบครองในเอโดม เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาห์³³ เมื่อเบลาสิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศปราห์ชาวเมืองโบสร่าขึ้นครอบครองแทน³⁴ เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน³⁵ เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดบุตรชายของเบดัดผู้รับชเนคนมีเดียในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิท³⁶ เมื่อฮาตัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเกราห์ขึ้นครอบครองแทน³⁷ เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโทโบที่อยู่ถัดมาขึ้นครอบครองแทน³⁸ เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอัคโบร์ขึ้นครอบครองแทน³⁹ เมื่อบาอัลฮานันบุตรชายอัคโบร์สิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตารขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอู และเมหสิของ ท่านมีพระนามว่า เมเหทาเบล ธิดาของมัทเรธ ธิดาของเมซาหับ⁴⁰ ต่อไปนี้เป็นชื่อเจ้านายของเอซาว ตามครอบครัว ตามที่ ตามชื่อ คือเจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาร์ เจ้านายเยเรธ⁴¹ เจ้านายโอโฮลีบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปีโนน⁴² เจ้านายเคนส์ เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์⁴³ เจ้านายมักดีเอล และเจ้านายอีราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม คือเอซาวบิดาของคนเอโดม ตามที่อยู่ของท่าน ในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

1 ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด้าว นั่นคือ แผ่นดินคานาอัน 2 ต่อไปนี้เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปี ไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาห์และกับบุตรชายของนางสิลาห์ภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง 3 ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทาสีขาวหลากหลายสีให้แก่โยเซฟ 4 เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบุตรดาพี่ชาย ก็ชิงโยเซฟ และพูดติดกับเขาไม่ได้ 5 คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยังชิงโยเซฟมากขึ้น 6 โยเซฟเล่าว่า □ ฝันความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นซี 7 ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนาทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆ มาแวดล้อมกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า □ 8 พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า □ เจ้าจะปกครองเรากระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ □ พวกพี่ชายก็ยังชิงโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา 9 ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า □ ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า □ 10 เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็นึกว่าโยเซฟว่า □ ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เราก็นมรดกและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาขยันทนถนอมถึงดินกราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ □ 11 พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นิ่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

พวกพี่ชายซึ่งอิจฉาโยเซฟให้เป็นทาส

12 ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเชเคม 13 อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า □ พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเชเคมมิใช่หรือ มาพอจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย □ โยเซฟตอบว่า □ ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว □ 14 บิดาจึงพูดกับเขาว่า □ เราขอรับรองเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้าและฝูงสัตว์ว่าสบายดีหรือไม่ แล้วกลับมาบอกพ่อ □ บิดาใช้เขาไปจากที่ราบเฮโบน เขาก็มายังเมืองเชเคม 15 ดูเถิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดินไปเดินมาในห้องน้ำจึงถามว่า □ เจ้าทำอะไร □ 16 โยเซฟตอบว่า □ ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าว่าเขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน □ 17 คนนั้นตอบว่า □ เขาไปแล้วเพราะเราได้ยินเขาพูดกันว่า □ ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด □ □ โยเซฟตามไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน 18 เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันคิดบ่อนทำลายจะฆ่าเสีย 19 เขาพูดกันว่า □ ดูเถิด เจ้าช่างฝันมาเนิ่นแล้ว 20 ฉะนั้น มาเถิด บัดนี้ ให้พวกเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อบ่อนั้น เราจะว่า □ สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย □ แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร □ 21 ฝ่ายรูเบนพอได้ยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟไว้พันเมื่อพวกพี่ชายจึงพูดว่า □ เราอย่าฆ่ามันเลย □ 22 รูเบนเตือนเขาว่า □ อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อนี้ ในถิ่นทุรกันดาร อย่าแตะต้องน้องเลย □ ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องไว้พันเมื่อเขา แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา 23 ต่อมา ครั้นโยเซฟมาถึงพวกพี่ชาย เขาก็จับโยเซฟถอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อขาวหลากหลายสีที่สวมอยู่ 24 แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ 25 ขณะที่นั่งระแวงอยู่ เขาเงยหน้าขึ้น ดูเถิด เห็นหมู่คนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกหญ้า ไม้พุ่มเสนาและมดขยบ เขาเดินทางลงไปยังอียิปต์ 26 ยูดาห์จึงพูดกับพี่น้องว่า □ หากเราฆ่าน้องและซ่อนโลหิตไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า 27 มาเถิด ให้เราขายน้องแก่พวกอิซมาเอลโดยไม่แตะต้องเขา เพราะเขาคือเป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน □ พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ

โยเซฟถูกนำไปยังอียิปต์

28 ขณะนั้นพวกพ่อค้าชาวมีเดียกำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็จุดโยเซฟขึ้นจากบ่อ ขายให้แก่คนอิซมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิซมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์ 29 ฝ่ายรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงลึกละอายใจของตน 30 แล้วกลับไปหาพวกน้องบอกว่า □ เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า □ 31 พวกเขาก็เอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด 32 แล้วก็ส่งเสื้อขาวหลากหลายสีนั้นไปยังบิดา บอกว่า □ พวกเราได้พบเสื้อตัวนี้ ของพ่อจงพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกของพ่อหรือไม่ □ 33 บิดารู้จักแล้วร้องว่า □ นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟย่อยยับเสียแล้วเป็นแน่ □ 34 ยาโคบก็ลึกละอายใจเอาผ้ากระสอบคาดเอว ไว้ทุกข์ให้บุตรชายหลายคน 35 ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า □ เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหมู่ฝูงศพ □ บิดาของเขาจึงร้องไห้คิดถึงเขาตั้ง 36 แล้วคนมีเดียก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับโยทิฟารัชาราชสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

38

ความบาปของยูดาห์ นางทามารจึงเข้าราชวงศ์ของพระเยชู

1 ต่อมา ครั้งนั้นยูดาห์หลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนอดุลลามคนหนึ่งชื่อฮิราห์ 2 ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคณคานาอันคนหนึ่งนั้น บิดาหญิงนั้นชื่อชูลา จึงแต่งงานกับหญิงนั้นและเข้า ไปหานาง 3 หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เอรี 4 หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน 5 นางตั้ง

ครรรก็อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เชปลาห์ นางอยู่ที่เคซิบเมื่อนางให้กำเนิดเขา⁶ ยูดาห์ก็ได้หาหญิงคนหนึ่ง ชื่อทามาร์ให้เป็นภรรยาเอร์บุตรหัวปีของตน⁷ เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย⁸ ยูดาห์จึงบอกโอรันว่า⁹ ข้าพเจ้าไปหาภรรยาที่ชายของเจ้าเกิด และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชื้อสายที่ชายไว้⁹ โอรันรู้ว่าเชื้อสายจะไม่ได้สืบเป็นของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้น้ำกามตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชาย¹⁰ สิ่งนี้โอรันกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย¹¹ ยูดาห์จึงบอกทามาร์บุตรสะไภ้ว่า กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดานักว่าเชปลาห์บุตรชายของเราจะโต¹² ยูดาห์กลัวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย นางทามาร์จึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา¹² อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวชื่อกีตยา เมื่อยูดาห์ค่อยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท กับเพื่อนชื่อฮิธราห์ เป็นคนอดุลลาม¹³ มีคนมาบอกนางทามาร์ว่า¹⁴ อดุลลาม พ่อสามีของเจ้าไปบ้านทิมนาทจะตัดขนแกะ¹⁴ นางจึงพลัดเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางที่จะไปบ้านทิมนาทด้วยนางเห็นว่าเชปลาห์โตขึ้นแล้ว แต่นางยังมิได้เป็นภรรยาของเขา¹⁵ เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่าหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้¹⁶ ยูดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า มาเถิด ให้เราเข้านอนด้วย¹⁷ (เพราะไม่ทราบว่าเป็นสะใภ้ของตน) นางจึงว่า ท่านจะให้อะไรสำหรับสิ่งที่เราเข้าหาเจ้า¹⁸ ยูดาห์ตอบว่า เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้นะเจ้าตัวหนึ่ง¹⁹ นางก็ถามว่า ท่านจะให้ของมีค่าไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม²⁰ ยูดาห์ถามว่า เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมีค่า²¹ นางจึงตอบว่า จะขอแหวนตราทับเชือก ทั้งไม้พลองที่มีของท่านด้วย²² ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้งครรรกับเขา²³ นางจึงลุกขึ้นไปเสียและเอาผ้าคลุมหน้านั้นออก นุ่งห่มเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายอีก²⁴ ฝ่ายยูดาห์ฝากลูกแพะมากับเพื่อนคนอดุลลามให้ใส่ของมีค่าจากมือหญิงนั้น แต่เขาหาทางไม่พบ²⁵ เขาจึงถามคนที่อยู่ตำบลนั้นว่า หญิงโสเภณีอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางนี้ไปไหน²⁶ เขาตอบว่า หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี²⁷ เพื่อนก็กลับไปบอกยูดาห์ว่า ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งชาวตำบลนั้นก็ว่า หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี²⁸ ยูดาห์จึงว่า²⁹ ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด มิฉะนั้นเราจะละอายใจ ดูเถิด เราฝากลูกแพะตัวนี้ไปให้ แต่ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ³⁰ อยู่มาอีกประมาณสามเดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า³¹ ทามาร์บุตรสะไภ้ของท่านเป็นหญิงแพศยา ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีครรรเพราะการแพศยาแล้ว³² ยูดาห์จึงสั่งว่า³³ พานางออกมาเน้นจับคลอกไฟเสีย³⁴ เมื่อเขากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไปหาพ่อสามีบอกว่า³⁵ ข้าพเจ้ามีครรรกับคนที่เป็นเจ้าของสิ่งนี้³⁶ และนางว่า³⁷ ขอท่านพิจารณาดูเถิดว่า เชือก และไม้พลองเหล่านี้ว่าเป็นของผู้ใด³⁸ ยูดาห์รีบไปพิจารณาดูแล้วก็ว่า³⁹ หญิงคนนั้นชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเรามีได้ยกเขาให้แก่เชปลาห์บุตรชายของเรา⁴⁰ ฝ่ายยูดาห์ก็มิได้สมสู่กับนางต่อไปอีก⁴¹ อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอดบุตร ดูเถิด ก็มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์⁴² ต่อมาเมื่อจะคลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมาก่อน หญิงผดครรภ์จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือและกล่าวว่า⁴³ คนนี้คลอดก่อน⁴⁴ ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหมดมือเข้าไป ดูเถิด บุตรอีกคนหนึ่งก็คลอดออกมาก่อน หญิงผดครรภ์จึงร้องว่า⁴⁵ ข้าพเจ้าแหวกออกมาได้อย่างไร เจ้าได้แหวกออกมา⁴⁶ เหตุฉะนั้นจึงเรียกบุตรนั้นว่า เปเรเศ⁴⁷ ภายหลังน้องชายเปเรเศที่มีด้ายแดงผูกข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เศปธาร์

39

โยเซฟเจริญในเรือนของโปทิฟาร์

¹ โยเซฟถูกพาไปยังอียิปต์แล้วโปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ ชื่อโยเซฟไว้จากมือนอริมาเอลผู้พาเขาลงมาที่นั่น² พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา³ นายก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในมือของโยเซฟ⁴ โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายและรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลการงานในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ ท่านก็มอบไว้ในมือของโยเซฟทั้งสิ้น⁵ ต่อมาตั้งแต่โปทิฟาร์ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการงานในบ้าน และทรัพย์สิ่งของทั้งปวงของท่านแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอวยพระพรให้แกครอบครัวของอียิปต์นั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามียู่ในบ้านและในนาให้เจริญขึ้น⁶ นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็นคนรูปงามและเป็นทีโปรดปราน

ภรรยาของโปทิฟาร์ใส่ร้ายโยเซฟ

⁷ อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดูโยเซฟด้วยความเสนาหาและชวนว่า⁸ มานอนกับเราเถิด⁹ แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า¹⁰ คิดดูเถิด นายก็มิได้หว่านสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้าน

เรือน ได้มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า 9 ในบ้านนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมิได้หวังสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียแต่ตัวท่านเพราะเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะทำความผิดใหญ่หลวงนี้อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้ 10 ต่อมาเมื่อนางชนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอมฟังนาง ไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน 11 อยู่มาครานั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำการธุระของเขา ไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่ 12 นางก็คว้าเสื้อผ้าโยเซฟเหนียวรั้งไว้ แล้วพูดว่า ๒มานอนอยู่กับเราเถิด ๑ แต่โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือนางหนีไปข้างนอก 13 ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนาง หนีไปข้างนอกแล้ว 14 นางก็ร้องเรียกชายประจำบ้านของตนมาบอกว่า ๒ดูซิ นายเอาคนชาติฮิบรูมาไว้ทำความหยาบคายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียงดัง 15 อยู่มาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าหนีไปข้างนอก 16 แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้ใกล้ตัวจนนายกลับมาบ้าน 17 แล้วนางก็บอกกับนายดังนี้ว่า ๒อ้ายบ่าวชาติฮิบรูที่ท่านนำมาไว้ฉันเข้ามาหาจะทำความหยาบคายแก่ข้าพเจ้า 18 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้าหนีไปข้างนอก 19 ต่อมาครั้นนายได้ฟังคำบรรยายบอกว่า ๒บ่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าดังนี้ ๑ ก็โกรธนัก 20 จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ซึ่งนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น

พระเจ้าทรงอวยพรโยเซฟในคุก

21 แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุมเรือนจำ 22 ผู้คุมเรือนจำก็มอบนักโทษทั้งปวงที่อยู่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทาในทีนั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ 23 ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญ

40

พระเจ้าทรงช่วยโยเซฟแก่ฝัน

1 ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานน้ำองุ่นของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ทำผิดต่อเจ้านาย คือกษัตริย์แห่งอียิปต์ 2 ฟาโรห์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม 3 จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น 4 ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรนนิบัติเขา พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง 5 คืนหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่างคนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน 6 ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหา เห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูเถิด เขามีหน้าโศกเศร้า 7 จึงถามข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า ๒ทำไมวันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า ๑ เขาตอบว่า ๒เราทั้งสองฝันไปและไม่มีผู้ใดจะแก้ฝันได้ ๑ โยเซฟบอกเขาว่า ๒พระเจ้าท่านนั้นแก้ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด ๑ หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นก็เล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟังว่า ๒ดูเถิด เราฝันเห็นเถาองุ่นอยู่ตรงหน้า 10 เถาองุ่นนั้นมีสามกิ่ง พองอกใบอ่อนดอกตูม ก็มีดอกบานออกมา และช่อองุ่นก็สุก 11 ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล้วเราเก็บลูกองุ่นนั้นบีบให้ไหลลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์ 12 โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า ๒ขอแก่ฝันดังนี้ คือกิ่งสามกิ่งนั้นได้แก่สามวัน 13 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่านจะได้ถวายถ้วยนั้นแก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อเป็นพนักงานน้ำองุ่น 14 เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาปรานีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูลฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้ 15 เพราะอันที่จริงเขาสักข้าพเจ้ามาจากแคว้นฮิบรู และที่นี่ก็เหมือนกับข้าพเจ้าไม่ได้ทำความผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกได้ดังนี้ 16 เมื่อหัวหน้าพนักงานขนมเห็นว่า คำแก้ความฝันนั้นดี จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า ๒เราฝันด้วย ดูเถิด เห็นมีกระจาดขนมขาวสามใบ ตั้งอยู่บนศีรษะเรา 17 ในกระจาดใบนั้นนั้นมีขนมสารพัดสำหรับฟาโรห์ แล้วมีนกมากินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บนศีรษะเรา 18 โยเซฟตอบว่า ๒ขอแก่ฝันดังนี้ คือกระจาดสามใบนั้นได้แก่สามวัน 19 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น ให้พันตัว และแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ ฝูงนกจะมากินเนื้อท่าน 20 ครั้นถึงวันที่สามเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ แล้วทรงยกศีรษะหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนมเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกข้าราชการ 21 ฝ่ายหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นนั้นได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็นั่งถ้วยในพระหัตถ์ของฟาโรห์เช่นแต่ก่อน 22 ส่วนหัวหน้าพนักงานขนมนั้นให้แขวนคอเสีย สมจริงดังที่โยเซฟแก้ฝันไว้ 23 แต่หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นนั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับลืมเขาเสีย

41

ความฝันประหลาดของกษัตริย์ฟาโรห์

1 ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และดูเถิด พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ 2 ดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง 3 แล้วดูเถิด มีวัวอีกเจ็ดตัวซุบพอมนำเกลียดตามขึ้นมาจากแม่น้ำ มายืนอยู่กั้วกับวัวที่ริมฝั่งแม่น้ำ 4 วัวที่ซุบพอมนำเกลียดก็กินวัวอ้วนพีงามนำดูเจ็ดตัวนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม 5 พระองค์ก็บรรทมหลับไปและสุบินครั้งที่สอง และดูเถิด ต้นข้าวต้นเดียวมีรวงเจ็ดรวงเป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี 6 แล้วดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตก 7 รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงามดีเจ็ดรวงนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด รู้ว่าเป็นพระสุบิน 8 ครั้นต่อมาเวลารุ่งเช้าพระองค์มีพระทัยุ่นวาย จึงรับสั่งให้เรียกโหรและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์มาเฝ้า แล้วฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใดทูลแก่พระสุบินนั้นถวายแก่ฟาโรห์ได้ 9 ครั้นนั้นหัวหน้าพนักงานนำอ่องจึงทูลฟาโรห์ว่า □วันนี้ข้าพระองค์จะระลึกถึงความผิดพลาดของข้าพระองค์ได้ 10 คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานขนม 11 ข้าพระองค์ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน 12 มีชายหนุ่มชาติอียิปคนหนึ่งเป็นบ่าวของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกันกับเขาและข้าพระองค์ทั้งสอง เล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แต่ละคนตามความฝันของตน 13 และต่อมาที่เขาแก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขาในคุกเขว่นคอเสีย□

พระเจ้าทรงแก่พระสุบินของฟาโรห์

14 ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปเบิกตัวโยเซฟออกมาจากคุกใต้ดิน โยเซฟโกนหนวดผลัดเสื้อผ้าแล้วก็เข้าเฝ้าฟาโรห์ 15 ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า □เราฝันไป และหาผู้ใดคนก็ฝันได้ไม่ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแก้ฝันนั้น ได้□ 16 โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า □การแก้ฝันมิได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์□ 17 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า □ในความฝันของเราเห็น ดูเถิด เรายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ 18 และดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำ กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง 19 แล้วดูเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาไม่งาม นำเกลียดมากและซุบพอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดินอียิปต์เลย 20 วัวที่ซุบพอมไม่งามนั้นกินวัวอ้วนพีเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด 21 เมื่ออกันหมดแล้วหาผู้ใดรู้ว่ามีคนเข้าไขว่ไขว่ไปไม่ เพราะยังพอมอยู่เหมือนแต่ก่อน แล้วเราก็ตื่นขึ้น 22 เราเห็นในความฝันของเรา ดูเถิด ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงเจ็ดรวงงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี 23 และดูเถิด ข้าวอีกเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวที่เหี่ยวลีบ และเกรียมเพราะลมตะวันตก 24 รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย เราเล่าความฝันนี้ให้โหรฟัง แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราได้□ 25 โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า □พระสุบินของฟาโรห์มีความหมายอันเดียวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ 26 วัวอ้วนพีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นก็คือเจ็ดปี เป็นความฝันอันเดียวกัน 27 วัวเจ็ดตัวซุบพอมนำเกลียดที่ขึ้นมาภายหลังคือเจ็ดปี กับรวงข้าวเจ็ดรวงลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตกนั้น คือเจ็ดปีที่กันดารอาหาร 28 นี่คือสิ่งที่ข้าพระองค์ทูลฟาโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์รู้สิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ 29 ดูเถิด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วประเทศอียิปต์ถึงเจ็ดปี 30 หลังจากนั้นจะบังเกิดการกันดารอาหารอีกเจ็ดปี จนจะลิดความอุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์เสีย การกันดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน 31 ทำให้จำความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการณ์กันดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก 32 ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายความว่าสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเรานี้

โยเซฟดูแลทั่วประเทศอียิปต์

33 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์ 34 ขอฟาโรห์ทำดังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น 35 ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ 36 อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจ็ดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกันดารอาหาร□ 37 ขอเสนอนี้เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ 38 ฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า □เราจะหาคนที่มีความรู้และเฉลียวฉลาดในตัวของพระองค์ได้หรือไม่□ 39 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า □เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ได้ 40 ท่านจะดูแลเราและประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่เหนือท่านและเราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน□ 41 ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า □ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว□ 42 ฟาโรห์ทรงถอดอามรสดราออกจากรบภัยของพระองค์ สมท

มือโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ⁴³ ให้โยเซฟใช้รถทูลงคันที่สอง ซึ่งฟาโรห์มีอยู่ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า □คุณเขาลงเกิด□ ดังนั้นแหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์⁴⁴ ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า □เราคือฟาโรห์ □ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้ เว้นแต่ท่านจะอนุญาต□⁴⁵ ฟาโรห์เรียกนามโยเซฟว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์ และประทานอาเสนาทบุตรสาวไป ทิเฟรา บุรุษเมืองโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์⁴⁶ เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่วประเทศอียิปต์⁴⁷ ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย⁴⁸ โยเซฟรวบรวมอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในนารอบเมืองใดก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ⁴⁹ โยเซฟสะสมข้าวไว้จนเม็ดทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิดบัญชี เพราะนับไม่ถ้วน⁵⁰ ก่อนถึงปีกันดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาเสนาทบุตรสาวไปทิเฟราบุรุษเมืองโอนบังเกิดให้ท่าน⁵¹ โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสเสห์ กล่าวว่า □เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีความยากลำบากทั้งปวง และวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาเสีย□⁵² บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม □เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ□⁵³ เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป

การกันดารอาหาร

⁵⁴ จึงเกิดกันดารอาหารเจ็ดปี ดังที่โยเซฟกล่าวไว้ การกันดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่⁵⁵ เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า □ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จงทำตาม□⁵⁶ การกันดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดฉางออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกันดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก⁵⁷ และประเทศทั้งปวงก็มายังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกันดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

42

พี่ชายโยเซฟไปอียิปต์เพื่อซื้อข้าว

¹ เมื่อยาโคบรู้ว่ามิชวาลในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า □มานั่งมองดูกันอยู่ทำไมเล่า□² ท่านพูดว่า □ดูเถิด เราได้ยินว่ามิชวาลในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมา给我们 เรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่ต้องตาย□³ พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์⁴ แต่เบนยามินน้องชายของโยเซฟนั้น ยาโคบไม่ให้ไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า □เกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายแก่เขา□⁵ บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกันดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน⁶ ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟก็มากราบไหว้ท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน⁷ โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเขาแต่ทำเป็นไม่รู้จำเขา และพูดจาตึงตันกับเขา ท่านถามเขาว่า □พวกเจ้ามาจากไหน□ เขาตอบว่า □มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร□⁸ โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม่

โยเซฟหาโอกาสให้พวกพี่ชายกลับใจเสียใหม่

⁹ โยเซฟระลึกถึงความฝันที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า □พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมาดูจุดอ่อนของบ้านเมือง□¹⁰ พวกเขายิงตอบท่านว่า □นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน มาซื้ออาหาร¹¹ ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม□¹² โยเซฟบอกเขากลับว่า □มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของบ้านเมือง□¹³ พวกพี่จึงตอบว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นที่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ดูเถิด วันนี้้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว□¹⁴ โยเซฟตอบเขาว่า □ที่เรารู้ว่า □พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม□ นั้นจริงแท้¹⁵ พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์ฟาโรห์พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องมาที่นี้¹⁶ พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อน ให้คนหนึ่งไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่□¹⁷ แล้วโยเซฟก็สั่งพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน¹⁸ ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า □ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า¹⁹ ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่งไปพาน้องชายมาเพื่อพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนแอแล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา□²⁰ ฝ่ายรูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า □ข้าพเจ้ากลัวแล้วมิใช่หรือว่ □อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น□ แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดูเถิด การพิพากษาเรื่องโลหิตของน้องจึงมาถึง□

23 พวกพี่ชายไม่รู้ว่ายอเซฟฟั่งออก เพราะว่าเขาทนพูดกับเขาโดยใช้สาม 24 ยอเซฟก็หันไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขากัน และเอาสินไอน์ออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา 25 แล้วยอเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็มและใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้เสบียงไปกินกลางทาง ท่านก็ทำตามเขาดังนี้ 26 พวกเขารบรทุกข้าวใส่หีบแล้วแล้วก็ออกเดินทางไป 27 ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลวกิน ณ ที่หยุดพัก ดูเถิด เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น 28 ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า พี่พระเจ้าของกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ

พวกพี่น้องแจ้งแก่ยาโคบว่า เขาต้องพาเบนยามินไปอีธิปต์

29 เขาก็กลับไปหายาโคบบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า 30 พี่ท่านผู้นั้นที่เป็นเจ้านายของประเทศพูดจาคุ้นกับพวกข้าพเจ้า เหมาะว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง 31 พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หาได้เป็นคนสอดแนมไม่ 32 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน 33 แล้วท่านผู้เป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า เพื่อเราจะรู้ พวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง คือให้คนหนึ่ง ในพวกพี่น้องอยู่กับเรา พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปได้ 34 แล้วจงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้ 35 และต่อมารันพวกเราก็จะกระสอบข้าวออก ดูเถิด เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขากับบิดาเห็นห่อเงินดังนั้นก็กลัว 36 ฝ่ายยาโคบบิดาของเขาจึงว่า พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา ยอเซฟก็เสียไปแล้ว สิมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์ 37 รูเบนจึงบอกบิดาของตนว่า ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกสาเสีย จงมอบเบนยามินไว้ในความดูแลของลูกเถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่อ 38 ยาโคบบอกว่า ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เราจะพาผมหรงอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์

43

พวกพี่น้องของยอเซฟกลับไปอีธิปต์ ยูดาห์ปฏิญาณว่าจะรับประกันเบนยามิน

1 การกันดารอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง 2 และต่อมาเมื่อครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอีธิปต์หมดแล้ว บิดาเขาจึงบอกแก่บุตรชายว่า ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย 3 แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า พี่ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก 4 ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ 5 แต่ถ้าแม่พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก 6 อิสราเอลจึงว่า โอเหตุใดเจ้าจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความช้าใจเช่นนี้ 7 เขาจึงตอบว่า พี่เจ้านายท่านชักใช้ไถถามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า บิดายังอยู่หรือ เจ้ามีน้องชายอีกหรือเปล่า 8 พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะล่วงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า พี่นางของของเจ้ามา 9 ยูดาห์จึงพูดกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลุกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย 10 ลูกรับประกันน้องคนนั้น พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบก็ได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อและส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบตลอดไปเป็นนิตย์ 11 ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่ซื่ออยู่นั้น ก็จะได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่ 12 ฝ่ายอิสราเอลบิดาของพวกเขาก็บอกบุตรชายทั้งหลายว่า ถ้าอย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาผลผลิตอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือฟิมเสนบ้าง น้ำมันบ้าง ขางไม้และมดยอบ ลูกนัทและลูกอัลมันต์ ใส่ภาชนะ ไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน 13 เอาเงินติดม้อเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดม้อกลับไปด้วย เพราะบางที่เขาเปลืองไป 14 จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลุกขึ้นกลับไปที่ท่านนั้นอีก 15 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณา พวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเถิด 16 คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดม้อไปพร้อมกับเบนยามิน แล้วลุกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอีธิปต์ และเข้าเฝ้ายอเซฟ

ยอเซฟพบเบนยามินน้องชาย

16 เมื่อยอเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนต้นเรือนว่า จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานอาหารด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง 17 คนต้นเรือนก็ทำตามคำ

โยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ¹⁸ คนเหล่านั้นกลัวสัวเพราะเขาพาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า □เพราะเหตุเงินที่ติดมาในกระสอบของเราครั้งก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเรามาที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่เราจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาเราด้วย□¹⁹ พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน²⁰ และกล่าวว่า □โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมามากครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร²¹ และต่อมารั้งข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบถ้วน ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับมา²² ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อจะซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเรานั้นผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย□²³ คนต้นเรือนจึงตอบว่า □จงเป็นสุขเถิด อย่ากลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาท่านบันดาลให้มีทรัพย์อยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว□ คนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาเขา²⁴ คนต้นเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้าและคนต้นเรือนจัดหญ้าฟางให้ลาเขา กิน²⁵ พวกพี่ชายก็จัดเตรียมของกำลัไว้คอยทำโยเซฟซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยินว่าเขาจะรับประทานอาหารกันที่นั่น²⁶ เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็ยกของกำลัที่ติดมือนั้นมาให้โยเซฟในบ้านแล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน²⁷ โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า □บิดาของเจ้าผู้ราที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้งก่อนนั้นสบายดีหรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ□²⁸ เขาตอบว่า □บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่□ แล้วเขาก็โน้มลงกราบไว้หรีวอีก²⁹ โยเซฟเงยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า □คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งก่อนหรือ□ โยเซฟกล่าวว่า □ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า□³⁰ แล้วโยเซฟรีบไป เพราะรักน้องจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น³¹ โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแข็งใจกลืนน้ำตาสั่งว่า □ยกอาหารมาเถิด□³² พวกคนใช้ก็ยกส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์³³ พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟ เรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิทธิบุตรหัวปี ลงมาถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ³⁴ แล้วโยเซฟก็ส่งของรับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขาก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ

44

พวกพี่ชายโยเซฟถูกจับ

¹ โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของท่านว่า □จัดอาหารใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน² ใส่ถ้วยของเรา คือถ้วยเงินนั้น ไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้องกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย□ คนต้นเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟสั่ง³ ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้นเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินไปพร้อมกับลาของเขา⁴ เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่สู้ไกลนักโยเซฟสั่งคนต้นเรือนว่า □ลุกขึ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า □ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วตอบความดีเล่า⁵ ถ้วยนี้เป็นถ้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และใช้ท่านายมิใช่หรือ เจ้าทำเช่นนั้นผิดมาก□ □⁶ คนต้นเรือนตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก⁷ คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า □เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนี้เลย⁸ ดูเถิด เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าจึงได้นำมาจากแผ่นดินคูนาอันคืนแก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสละเงินทองไปจากบ้านนายของท่านได้อย่างไรเล่า⁹ หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย□¹⁰ คนต้นเรือนจึงว่า □บัดนี้ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย□¹¹ พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก¹² คนต้นเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้อง ก็พบถ้วยนั้นในกระสอบของเบนยามิน¹³ พวกเขาจึงฉีกเสื้อผ้าของตน และบรรทุกขึ้นหลังลากลับมายังเมือง¹⁴ ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน¹⁵ โยเซฟจึงถามเขาว่า □พวกเจ้าทำอะไรนี้ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราท่านยได้□¹⁶ ยูดาห์ตอบว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร หรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบถ้วยอยู่นั้นด้วย□¹⁷ แต่โยเซฟตอบว่า □พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เขาพบถ้วยในมือนั้นจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด□

ยูดาห์ยอมเป็นทาสแทนเบนยามิน

¹⁸ ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียกว่า □โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโกรธข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์¹⁹ นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า □เจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือไม่²⁰ พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่แต่คนนี้เป็นคนเดียวและบิดารักเด็กคนนั้นมาก²¹ แล้วท่านสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า □พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู²² ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า □เด็กหนุ่มคนนี้จะพรากจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย²³ ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า □ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย²⁴ และต่อมาครั้นข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้อยคำของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง²⁵ และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า □จงกลับ ไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย²⁶ ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า □เราลงไปไม่ได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วยเราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องอยู่กับเรา²⁷ บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า □เจ้ารู้ว่าการขายของเรากลอดบุตรชายให้เราสองคน²⁸ บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า □สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่ □เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้²⁹ ถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้ไปจากเราด้วย และเขาเป็นอันตายขึ้น พวกเจ้าก็จะทำให้เรา ซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์³⁰ เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับ ไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมิได้กลับ ไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก³¹ และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้น ไม่อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่านผู้มีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์³² เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกันน้องไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า □ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบบิดาตลอดไป³³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้พี่น้องกลับ ไปกับพวกพี่ของตนเถิด³⁴ ด้วยว่าถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ น่ากลัวว่าจะเห็นเหตุร้ายอุบัติขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า□

45

โยเซฟแสดงตนกับพี่น้อง

¹ โยเซฟอดกลั่นต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า □ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด □จึงไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พี่น้องรู้จักตัวท่าน² แล้วโยเซฟร้องให้เสียนั่ง คนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ก็ไต่ยืน³ โยเซฟบอกพวกพี่น้องของตนว่า □เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ที่จะตอบประการใดเพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ⁴ โยเซฟจึงบอกพี่น้องของตนว่า □เชิญเข้ามาใกล้เราเถิด□ เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า □เราคือโยเซฟน้องที่พี่ชายมาอียิปต์⁵ ฉะนั้นบัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ขายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่น้องได้ช่วยชีวิต⁶ เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย⁷ พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนเพื่อสงวนหมู่คนจากพวกที่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของที่ไว้ด้วยการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวง⁸ ฉะนั้นบัดนี้มิใช่ที่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด

โยเซฟส่งข่าวไปถึงยาโคบบิดาของตน

⁹ เจ้าจงรีบขึ้นไปหาบิดาเรอบอกท่านว่า □โยเซฟบุตรชายของท่านพูดตั้งนี้ว่า □พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่าได้ช้า¹⁰ พ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อกับลูกหลานและฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ¹¹ ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกันดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่พ่อมียู่จะยากจนไป□¹² ดูเถิด เนยไฉ่และเนยไฉ่ของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่า เป็นปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่¹³ พี่จงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จงรีบพาบิดาเรลงมาที่นี่เถิด□¹⁴ โยเซฟทอดคอเบนยามินผู้พี่น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็ทอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน¹⁵ ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงอุ้มพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ

โยเซฟส่งรถถึงคานาอันไปรับยาโคบ

¹⁶ ข่าวว่า □พี่น้องของโยเซฟมา□ ไปถึงราชวังฟาโรห์ ฟาโรห์กับข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี¹⁷ ฟาโรห์จึงสั่งกับโยเซฟว่า □พูดกับพี่น้องของท่านว่า □ทำดังนี้ คือเอาของบรรทุกสัตว์กลับ ไปแผ่นดินคานาอัน¹⁸ พาบิดาและครอบครัวของเรามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเจ้า พวกเจ้าจะได้รับประทานผลอันอุดมบริบูรณ์ของประเทศนี้□¹⁹ เราสั่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้ เอารถบรรทุกจากประเทศ

อียิปต์ไปรับเด็กเล็กและภรรยาของเจ้ากับนำบิดาของเจ้ามา²⁰ อย่าเสียดายทรัพย์สมบัติเลย เพราะของดีที่
 สุดทั่วประเทศอียิปต์เป็นของเจ้าแล้ว²¹ บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟจัดรถบรรทุกให้เขาตาม
 รับสิ่งของฟาโรห์ กับให้เสบียงรับประทานตามทาง²² โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำหรับ แต่ให้เงินแก่เบนยามินสาม
 ร้อยเหรียญกับเสื้อผ้าสำหรับ²³ โยเซฟฝากของต่อไปนั้ให้บิดา คือลาสิบตัวบรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์
 และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ขนมปิ้ง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง²⁴ ดังนั้นโย
 เซฟส่งพี่น้องไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านส่งเขาว่า บจจะวังให้ดยาได้วิาทกันตามทาง²⁵ พวกพี่น้อง
 ก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานาอันไปหายาโคบบิดาของตน²⁶ บอกลิดาว่า โยเซฟยังมีชีวิ
 ตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด²⁷ แต่จิตใจยาโคบงงงเพราะยังไม่เชื่อเขา²⁸ เขาจึงเล่าคำ
 ของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟสั่งพวกเขาไว้ เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน
 จิตใจของท่านก็พินแฟ่มขึ้นขึ้น²⁹ อิสราเอลจึงว่า เราโหม่ใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก
 ่อนเราตาย³⁰

46

ยาโคบลงไปยังอียิปต์

¹ อิสราเอลเดินทางไปด้วยกับทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบเออร์เซบา และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของ
 อิสอัคบิดาของตน² พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยนิมิตในเวลากลางคืนว่า ยาโคบ ยาโคบเยอ³ ยาโคบทูล
 ว่า ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า⁴ พระองค์จึงตรัสว่า เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่างลัวที่
 จะลงไปยังอียิปต์เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น⁵ เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้า
 ขึ้นมาอีกด้วยแน และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า⁶ ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอล
 ก็พายาโคบบิดาขึ้นรถบรรทุกที่ฟาโรห์ส่งมารับไปกับลูกหลานเล็กและภรรยาของเขา⁷ เขาพาฝูงสัตว์ของ
 ตนและทรัพย์ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอันนั้น ไปอียิปต์ ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน⁸ คือลูกหลาน
 ชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์⁹ ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปใน
 อียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ¹⁰ และบุตรชายของรูเบน คือ ยาโค
 บิลูล เฮสโรน และคารมี¹¹ บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมูเอล ยามีน โธอาด ยาซีน และโศหาร กับชาลู บุตร
 ชายของหญิงคนคานาอัน¹² บุตรชายของเลวี คือ เกอร์โซน โคยาท และเมรา¹³ บุตรชายของยูดาห์คือ เอ
 รัน เซอราห์ เปเรศ เศราห์ แต่เออร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศคือ
 เฮสโรน และฮามูล¹⁴ บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูฮา โยบ และซิมโรน¹⁵ บุตรชายของเศบูลุน คือ เ
 เสด เอโลน และฮาลเอล¹⁶ พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในปิตดานอารัม
 กับบุตรสาวชื่อ ดีน่าห์ บุตรชายหญิงหมดด้วยกันมีสามสิบสามคน¹⁷ บุตรชายของกาด คือ ศิฟโอน ซักกี ชูนิ
 เอสโบน เอรี อาโรดี และอาเรลี¹⁸ บุตรชายของอาเชอร์ คือ ยิมนาห์ อิซอฮาห์ อิซอโฮ และเบรือฮาห์ กับเศราห์
 น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรือฮาห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล¹⁹ พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางสิลป
 าห์ ผู้ที่ลาบับยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน และบุตรสิบหกคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ²⁰ บุตรชายของ
 นางราเชลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน²¹ มนัสเสห์กับเอฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์
 ซึ่งนางอาเสห์บุตรสาวของไปทียเฟรา บุโรหิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน²² บุตรชายของเบนยามินคือ เบล
 เบเคอร์ ฮัซเบล เก-รา นาอามาน เอโย โรซ มูปิม หูปิม และอาร์ด²³ พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางรา
 เชลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน²⁴ บุตรชายของดานคือ หุซิม²⁵ บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล ภู
 นิเยเซอร์ และซิลเลม²⁶ พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบับยกให้แก่นางราเชลบุตรสาวของ
 ตน และบุตรเจ็ดคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ²⁷ บรรดาคนของยาโคบซึ่งออกมาจากบ้านเอวของท่านที่เข้ามาใน
 อียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีหกสิบหกคนด้วยกัน²⁸ บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านใน
 อียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน

ญาติพี่น้องของโยเซฟไปอาศัยในเมืองโกเชน

²⁸ ยาโคบให้ยูดาห์ส่งหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเชน แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเชน
²⁹ โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชนรับอิสราเอลบิดาของตน พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้
 ร้องไห้เป็นเวลานาน³⁰ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า เดียวนี้พ่อจะตายก็ตามเถิด เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้ว
 และรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่³¹ โยเซฟจึงบอกพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และ
 ทูลแก่พระองค์ว่า พี่น้องและครอบครัวของบิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหาข้าพระองค์แล้ว³² คน
 เหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกับทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาด้วย³³
³⁴ และต่อมามีฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร³⁵ ท่าน
 ทั้งหลายจงทูลว่า การทำมาหาเลี้ยงชีพของพวกเราใช้ของพระองค์นี้เกี่ยวข้องกับพวกสัตว์ใช้จนถึงแต่เป็น

เด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน เหตุว่าคนเลี้ยงแพะและทุกคนนั้นเป็นที่พึงรังเกียจสำหรับชาวอียิปต์

47

ยาโคบเข้าเฝ้าฟาโรห์

1 โยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์ว่า บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับฝูงแพะแกะฝูงวัวและทรัพย์สินสมบัติของท่านทั้งสิ้นมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูเถิด พวกเขายู่ในแผ่นดินโกเชน 2 โยเซฟเลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟาโรห์ 3 ฟาโรห์ตรัสถามพี่น้องของโยเซฟว่า พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร 4 เขาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้ารับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ 5 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว 6 ท่านมีประเทศอียิปต์อยู่ต่อหน้า ให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือให้เขาอยู่แผ่นดินโกเชน แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา 7 โยเซฟก็พายาโคบบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์ 8 ฟาโรห์จึงตรัสถามยาโคบว่า อายุท่านได้เท่าไร 9 ยาโคบทูลตอบฟาโรห์ว่า ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสังขารอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ดำรงชีวิตสังขารอยู่นั้น 10 ยาโคบถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์ 11 ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินรามเสส ตามรับสั่งของฟาโรห์ 12 โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว

โยเซฟขายอาหารให้แก่ประชาชนและซื้อที่ดินสำหรับฟาโรห์

13 และทั้งแผ่นดินขาดอาหารเพราะการกีดกันอาหารร้ายแรง จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นหิวโหยเพราะการกีดกันอาหาร 14 โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟาโรห์ 15 เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงมากราบเรียนโยเซฟว่า ขออาหารให้พวกเราข้าพเจ้าเถิด เหตุใดพวกเราข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านเพราะเงินหมดเล่า 16 โยเซฟจึงบอกว่า ถ้าเงินหมดแล้วจงเอาฝูงสัตว์ของเจ้ามา และเราจะให้ข้าวแลกกับสัตว์ 17 เขาก็นำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เขาแลกกับวัว แพะแกะ ฝูงวัวและลา ในปีนั้นท่านจ่ายอาหารแลกกับสัตว์ต่างๆของเขา 18 เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหาท่านในปีที่สองกราบเรียนท่านว่า พวกข้าพเจ้าจะไม่ปีติบังเอิญที่เราจะไม่มีข้าวกินแล้ว เงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือในสายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น 19 เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ดินของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย ขอท่านโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ดินแลกกับอาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายกับที่ดินจะเป็นทาสของฟาโรห์ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่พวกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ และไม่ได้ตายเพื่อที่ดินนั้นจะไม่รกร้างไป 20 โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกีดกันอาหารรุนแรงต่อเขา ยิ่งนัก เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์ 21 ส่วนประชาชนเหล่านั้น โยเซฟให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองต่างๆทั่วประเทศอียิปต์ 22 เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้น โยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะปุโรหิตได้รับปันส่วนจากฟาโรห์ และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนั้นเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของเขา 23 โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า ดูเถิด วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว นี่เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่านเถิด 24 และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้าส่วนแก่ฟาโรห์ เก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตนสำหรับใช้เป็นเมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้าง 25 คนทั้งหลายก็กล่าวว่า ปทานช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาโรห์ 26 โยเซฟตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ตราบททุกวันนั้นว่า ให้ฟาโรห์ได้ส่วนหนึ่งในห้าส่วน เว้นแต่ที่ดินของปุโรหิตเท่านั้น ไม่ตกเป็นของฟาโรห์

ยาโคบต้องการถูกฝังไว้ในเอโบรอน

27 พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเชน เขามีทรัพย์สินมรดกที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย 28 ยาโคบมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยาโคบได้ร้อยสิบเจ็ดปี 29 เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้รับความกรุณาในสายตา

ของเจ้า เราขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตากรุณา และจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังศพเราไว้ในอียิปต์เลย³⁰ แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดาเราเถิด³¹ โยเซฟก็สัญญาว่า ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่านสั่ง³¹ อิสราเอลจึงบอกว่า จงบัญญัติถ้อยคำให้เราด้วย³¹ โยเซฟก็บัญญัติให้บิดา แล้วอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

48

บุตรชายโยเซฟเยี่ยมเยียนยาโคบ

¹ และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้มีคนเรียนโยเซฟว่า¹ อดุเลต บิดาของท่านป่วย¹ โยเซฟก็พามนัสเสห์และเอฟราอิมบุตรชายทั้งสองของตนไป² มีคนบอกยาโคบว่า² อดุเลต โยเซฟบุตรชายมาหาท่าน² อิสราเอลก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนที่นอน³ ยาโคบจึงพูดกับโยเซฟว่า³ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพระพรแก่พ่อ⁴ และตรัสแก่พ่อว่า⁴ อดุเลต เราจะให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์⁵ ส่วนบุตรชายทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพอมาทาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของพ่อ เอฟราอิมและมนัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน⁶ ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภายหลังเราจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะได้ชื่อตามที่ชายในการรับมรดกของเขา⁷ และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากปัดดานมา นางราเชลซึ่งอยู่กับพอก็ได้สิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอฟราธาห์ แล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอฟราธาห์คือเบธเลเฮม⁸ อิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโยเซฟจึงถามว่า⁹ ใคร⁹ โยเซฟตอบบิดาของตนว่า⁹ ข้าพเจ้าเป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้⁹ อิสราเอลจึงว่า¹⁰ ข้าพเจ้าพานบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา¹⁰ ครานั้นตาของอิสราเอลมืดมัวไปเพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โยเซฟพานบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จูบกอดเขา¹¹ อิสราเอลบอกโยเซฟว่า¹² แต่ก่อนพ่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่อดุเลต พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสายของเจ้าด้วย¹² โยเซฟเอาบุตรออกมาจากระหว่างเข่าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน

เอฟราอิมกับมนัสเสห์จะเป็นหัวหน้าตระกูลสองตระกูลของอิสราเอล

¹³ โยเซฟงนบุตรทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา มือขวาจับเอฟราอิม ให้อยู่ข้างซ้ายอิสราเอล และมือซ้ายจับมนัสเสห์ให้อยู่ข้างขวามืออิสราเอล¹⁴ ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาออกวางบนศีรษะเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมนัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี¹⁵ แล้วอิสราเอลกล่าวคำอวยพรแก่โยเซฟว่า¹⁶ ข้าพพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้¹⁶ ขอทูตสวรรค์ที่ไว้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขาสืบเชื้อของข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้า¹⁷ และขอให้เขาเจริญขึ้นเป็นมวลชนบนแผ่นดินเถิด¹⁷ ฝ่ายโยเซฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวามือบนศีรษะของเอฟราอิมก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอฟราอิมมาวางบนศีรษะมนัสเสห์¹⁸ โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า¹⁹ ไม่ถูก บิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวาบนศีรษะคนนี้เถิด¹⁹ บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า²⁰ พ่อรู้แล้ว ลูกเอ๋ย พ่อรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าที่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน²⁰ วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า²¹ พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า²¹ ข้าพพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด²¹ อิสราเอลจึงให้เอฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์²¹ อิสราเอลบอกโยเซฟว่า²² อดุเลต พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับ ไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า²² ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อได้จากมือคนอามาไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อ นั้นให้แก่เจ้าแทนที่จะให้ที่น้องของเจ้า²²

49

ศาสดาพยากรณ์ยาโคบกล่าวคำอวยพรแก่ทุกตระกูล

¹ ยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า¹ พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้วเราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยุคสุดท้าย² บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำอิสราเอลบิดาของเจ้า³ รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเร่า เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งเรี่ยวแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุนแรง⁴ เจ้าไม่มั่นคงเหมือนเต้าน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน เขาล่วงเข้าไปถึงที่นอนของเรา⁵ สิมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเขา⁶ โอ จิตวิญญาณของเราเอ๋ย อย่าเข้าไปในที่สีกลับของเขา ยศบรรดาศักดิ์ของเรา

เอ๋ย อย่าเข้าร่วมในที่ประชุมของเขาเลย เหตุว่าเขาฆ่าคนด้วยความโกรธ เขาทำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจเขา⁷ ให้ความโกรธอันรุนแรงของเขาเป็นที่แข่ง ให้ความโทโสร้ายของเขาเป็นที่สาปเกิด เราจะให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากไปในพวกอิสราเอล⁸ ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มีชื่อของเจ้าจะจับคอของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า⁹ ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก็มลง เขาหมอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะแหยเขาให้ลุกขึ้น¹⁰ ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาด ไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลจะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น¹¹ เขาผูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่น และผูกกลูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่นดีที่สุด เขาชักผ้าของเขาด้วยน้ำองุ่น เขาชักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งผลองุ่น¹² เขาจะแดงด้วยน้ำองุ่น และฟันเขาขาวด้วยน้ำนม¹³ เศบูลุนจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ เขตแดนของเขาจะต่อกันไปถึงเมืองไซดอน¹⁴ ฝ่ายอิสราเอลเป็นตัวเลขมากเหมือนผลกลางส้มภาระของมัน¹⁵ เขาเห็นว่าที่พักดีและแผ่นดินสบาย จึงยอว่าของตนลงรับไว้ ยอมเป็นทาสรับใช้การทำงาน¹⁶ ส่วนदानจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่งในอิสราเอล¹⁷ ดานจะเป็นอยู่อย่างตามทาง เป็นงูพิษที่อยู่ในหนทางที่กีดกันเท้าม้า ให้คนขี่ตกหงายลง¹⁸ โอ ซาแต่พระโยฮาวาห์ ข้าพระองค์คร่ำครวญความรอดจากพระองค์¹⁹ ฝ่ายกาตนั้นจะมีกองทัพมาช่วยเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตีกองทัพนั้น²⁰ อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับศัตรู²¹ นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ปลดปล่อย เขากล่าวคำอันไพเราะ²² โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลดก เป็นกิ่งที่เกิดผลดกอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง²³ พวกฟราเนธได้ทำให้เขาทุกขโศก ทั้งยังและเกลียดชังเขา²⁴ แต่รูปของเขาเองยืนหยัดต่อสู้ ลำแขนของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น)²⁵ โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ทรงศักดิ์คานภาพใหญ่ยิ่ง ผู้จะทรงอวยพรพระแก่เจ้าด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง พรที่มาจากนวมและศรรี²⁶ ส่วนพรที่มาจากบิดาของเจ้า มีมากกว่าพรที่มาจากบรรพบุรุษของเรา จนถึงที่สุดแห่งเนินเขาเนื่องนี้ด้วย ขอพรเหล่านั้นอยู่บนศีรษะของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนกระหม่อมศีรษะแห่งผู้ที่ต้องพรากจากพี่น้อง²⁷ ฝ่ายเบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า เวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย เวลาเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงไว้²⁸ ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดากล่าวไว้แก่เขาและอวยพรเขา ยาโคบให้พรแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมกับแต่ละคน

สถานที่ฝังศพของยาโคบ

²⁹ ยาโคบกำชับเขาและกล่าวแก่เขาว่า □เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเราในถ้ำที่นาของเอโฟรนคนฮิตไทต์³⁰ ในถ้ำที่อยู่ในอำเภอมัคเป□ลาห์ หน้ามรเณในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อกับนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ไว้เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน³¹ ณ ที่นั้น เขาฝังศพอับราฮัม และซาร่าห์ภรรยาของเขา ที่นั่นเขาได้ฝังศพอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยาของเขา และที่นั่นเราฝังศพเลอาห์³² นักบวชที่อยู่ในนาอันเราซื้อจากลูกหลานของเฮท□³³ เมื่อยาโคบสิ้นบรรพชาของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

50

การฝังศพของยาโคบ

¹ โยเซฟชนบทนำลงที่หน้าบิดาแล้วร้องไห้และจูบท่าน² โยเซฟบัญชาพวกหม่อที่เป็นข้าราชการของตน ให้อาบยารักษาศพบิดาไว้ พวกหม่อก็อาบยารักษาศพอิสราเอล³ เขาทำการอาบยารักษาศพนั้นถึงสี่สิบวัน จึงสำเร็จเวลาของการอาบยารักษาศพ ชาวอียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลถึงเจ็ดสิบวัน⁴ เมื่อวันเวลาที่ไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็เรียนข้าราชการสำนักของฟาโรห์ว่า □ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอโปรดไปหลุมที่พระกรรมของฟาโรห์ว่า⁵ บิดาให้เราปฏิญาณไว้ โดยกล่าวว่า □ดูเถิด พ่อจวนจะตายแล้ว จงเอาศพพ่อไปฝังไว้ในอโมงศ์ที่พ่อได้ขุดไว้สำหรับพ่อ ณ แผ่นดินคานาอัน□ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าขึ้นไปฝังศพบิดาแล้วข้าพเจ้าจะกลับมามีอีก□⁶ ฟาโรห์ก็รับสั่งว่า □จงขึ้นไปฝังศพบิดาของท่านตามคำที่บิดาให้ท่านปฏิญาณไว้ฉันใด□⁷ โยเซฟจึงขึ้นไปฝังศพบิดา พวกข้าราชการของฟาโรห์ผู้ใหญ่ในราชสำนักและบรรดาผู้ใหญ่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้นก็ตามไปด้วย⁸ กับครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ พวกพี่น้องและครอบครัวของบิดาท่านก็ไปด้วยเหมือนกัน เว้นแต่เด็กเล็กและผู้หญิงแพะแกะฝูงวัวเท่านั้น เขาให้อยู่ในแผ่นดินกิเชน⁹ มีขบวนราชรถ ขบวนม้าไปกับท่าน เป็นขบวนใหญ่มาก¹⁰ เขาก็พากันมาถึงลานนวดข้าวแห่งอาทาด ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนทางโน้น ที่นั่นเขาร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก โยเซฟก็ไว้ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน¹¹ เมื่อชาวแผ่นดินนั้นคือคนคานาอันได้เห็นการไว้ทุกข์ที่ลานอาทาด เขาก็จึงพูดกันว่า □นี่เป็นการไว้ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์□ เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า อาเบลมิสราอิม ตำบลนั้นอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดน

ข้างโน้น¹² บุตรชายยาโคบกระทำตามคำที่ท่านสั่งเขาไว้¹³ คือบรรดาบุตรชายเชยศพไปยังแผ่นดินคานาอัน แล้วฝังไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาช็อมเคเปอลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้กับนาจากเอโฟรนคนฮิตไทต์เป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อใช้เป็นสุสาน อยู่หน้ามัมเร¹⁴ เมื่อฝังศพบิดาแล้ว โยเซฟก็กลับมายังอียิปต์ ทั้งท่านกับพวกพี่น้องและคนทั้งปวงที่ไปในงานฝังศพบิดาของท่าน

โยเซฟปลอบประโลมพวกพี่น้อง

¹⁵ เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาสิ้นชีวิตแล้ว เขาจึงพูดว่า □บางทีโยเซฟจะชังพวกเรา และจะแก้แค้นพวกเราแน่นอนเพราะการประทุษร้ายที่พวกเราเคยกระทำแก่เขา□ ¹⁶ พวกพี่ก็ใช้คนไปเรียนโยเซฟว่า □บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นสั่งไว้ว่า¹⁷ □พวกเจ้าจงเรียนโยเซฟว่า บัดนี้เราขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดและบาปของพวกพี่ชายที่ประทุษร้ายท่าน□ บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดของข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน□ โยเซฟจึงร้องไห้เมื่อฟังพี่ชายเรียนดังนี้¹⁸ พี่ชายก็พากันมาราบลงต่อหน้าโยเซฟด้วยว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน□ ¹⁹ โยเซฟจึงบอกเขาว่า □อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ²⁰ สำหรับพวกท่าน พวกท่านคิดร้ายต่อเราก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างที่ยังเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก²¹ ฉะนั้นบัดนี้เพื่ออย่ากลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงพี่ทั้งบุตรด้วย□ โยเซฟพูดปลอบโยนพวกพี่น้องและพูดอย่างกรุณาต่อเขา

โยเซฟให้ลูกหลานอิสราเอลปฏิญาณไว้

²² โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาของท่าน โยเซฟอายุยืนได้ร้อยสิบปี²³ โยเซฟได้เห็นลูกหลานหลานของเอเฟราอิม บุตรของมาคีร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ก็เกิดมาบนเข่าของโยเซฟ²⁴ โยเซฟจึงบอกพวกพี่น้องว่า □เราจวนจะตายแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่ และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ□ ²⁵ โยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่า □พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลายต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่□ ²⁶ โยเซฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อาบยารักษาศพไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

ประวัติความเป็นมาของ หนังสืออพยพ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่สองในห้าเล่มที่ไม่เสสเขียนขึ้นห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นเททอก คำว่า ๑๐อพยพ หมายความว่า ๑๐ออก ๒ ในหนังสือปฐมกาล บทที่ 12-50 เราพบเรื่องเกี่ยวกับอับราฮัมพร้อมกับบุตรหลาน กับหลานของตน พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาไว้กับอับราฮัมว่า โดยเชื้อสายของอับราฮัม (ซึ่งคือพระเยซู คริสต์) ทุกประเทศในโลกนี้จะได้รับพระพร หนังสืออพยพนั้นบันทึกเรื่องราวที่ชนชาติอิสราเอลถูกลอยจากประเทศอียิปต์ การพ้นจากกฎเป็นทาสของเขา และการรวบรวมชนชาตินี้ให้เป็นประเทศ คือประเทศอิสราเอล พระเจ้าทรงรับประเทศนี้เป็นประเทศพิเศษ และทรงประทานพระสัญญาต่างแห่งพระราชบัญญัติ ซึ่งจารึกไว้ในชีวิตของทุกคนในประเทศนี้ พิธีต่างๆเหล่านี้เล็งถึงพระคริสต์และความรอดโดยความเชื่อ พิธีต่างๆเหล่านี้ (รวมทั้งเครื่องบูชา พวกราชโรหิต และคำพยากรณ์) ได้เล็งถึงพระเยซู

หนังสือโรม 9:4-5 ได้กล่าวถึงชนชาติอิสราเอลนี้ว่า พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิรันดร์ เอเมน

การลำดับวัน เดือน ปี ของอาจารย์เจมส์ ฮัสซูร์ ว่าพวกอิสราเอลอพยพจากประเทศอียิปต์ในปีก่อน ค.ศ. 1491 พิธีต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ (เช่น เครื่องบูชา เทศกาล วันสะบาโต และพิธีสหนัด) ที่พูดถึงในหนังสืออพยพนี้ ไม่ได้เป็นคำสั่งสำหรับพวกเราในสมัยนี้ แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุมปลายของแผ่นดินโลก (1 คร 10:11)

ครอบครัวของยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์

1 นี่แหละเป็นชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้ามาในประเทศอียิปต์ ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของตนได้มากับยาโคบ 2 คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และ ยูดาห์ 3 อิศาการ์ เศบูลุน และ เบเนยามิน 4 ดาน และนัฟทาลี กาดและอาเชอร์ 5 คนทั้งปวงที่ออกมาจากบั้นแอของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน ส่วนโยเซฟนั้นอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว 6 แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคนยุคนั้น ถึงแก่ความตายเสียหมด

การทวีเป็นประเทศ

7 และบุตรของอิสราเอลมีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พวกเขาทวีมากขึ้น และมีกำลังมากทีเดียว และแพร่หลาย ไปจนเต็มแผ่นดินนั้น 8 บัดนี้ก็มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ 9 และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า ๑๐ ดูเถิด ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเราอีก 10 มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวกนี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น แล้วต่อมาเมื่อเกิดสงครามขึ้น เราจะสมทบกับพวกข้าศึกของเราสู้รบกับเขา แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร 11 เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนายงานให้เบียดเบียนคนอิสราเอลด้วยงานตรากตรำ และเขาทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟารอห์ คือเมืองป้อม และเมืองรามเสส 12 แต่ยิ่งเบียดเบียนชนชาติอิสราเอลชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น และยิ่งแพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกขใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล 13 ชาวอียิปต์จึงบังคับชนชาติอิสราเอลให้ทำงานหนัก 14 และทำให้ชีวิตของเขามขื่นเพราะงานหนักที่เขากระทำนั้น เช่นทำปูนสอ ทำอิฐและทำงานต่างๆที่ทุ่งนา เขาถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด 15 และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวฮีบรู ซึ่งคนหนึ่งชื่อซิปราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปออาห์ 16 และพระองค์ตรัสว่า ๑ เมื่อเจ้าไปทำการคลอดให้แกหญิงฮีบรู และเห็นเขาอยู่บนแผ่นดินแล้ว ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็นเด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต 17 แต่นางผดุงครรภ์ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเช่นนั้น แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต 18 กษัตริย์อียิปต์จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์เข้าเฝ้า และตรัสแก่เขาว่า ๑๑ เหตุไฉนเจ้าจึงทำอย่างนี้ คือปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต 19 นางผดุงครรภ์จึงกราบทูลฟารอห์ว่า ๑๒ เพราะหญิงฮีบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพราะเขามีกำลังมากจึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์มาหาเขาไม่ทัน ๑๓ 20 เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงโปรดประทานนางผดุงครรภ์นั้น พลไพร่ยิ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็งมาก 21 และต่อมาเพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งสองมีครอบครัว 22 ฝ่ายฟารอห์จึงรับสั่งแก่ปออาห์ให้ฆ่าทารกของพระองค์ว่า ๑๓ บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้ ๑๔

2

กำเนิดของโมเสส ริดาฟาโรห์รับโมเสสไว้เป็นบุตรเลี้ยง

¹ ยังมีชายชาวคานาเลวีคนหนึ่ง ได้หญิงสาวคนเลวีมาเป็นภรรยา ² หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเมื่อนางเห็นว่าทารกเป็นเด็กที่มีรูปงาม นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน ³ ครั้นนางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกก ยาด้วยยางมะตอยและชัน เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอบปรีอิมแม่น้ำ ⁴ ส่วนที่สาวยีนอยู่แต่ไกล คอยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแก่น้อง ⁵ และพระราชธิดาของฟาโรห์ลงไปสรงที่แม่น้ำ และพวกสาวใช้เดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น และเมื่อพระนางเห็นตะกร้าอยู่ระหว่างกอบปรีอิม จึงสั่งให้สาวใช้ไปนำมา ⁶ และเมื่อเปิดตะกร้านั้นออกก็เห็นทารก และดูเถิด ทารกนั้นกำลังร้องไห้ พระนางจึงทรงกรุณาต่อทารกนั้น และตรัสว่า □นี่เป็นลูกชาวฮิบรู□ ⁷ ที่สาวทารกจึงทูลถามพระราชธิดาของฟาโรห์ว่า □จะให้หม่อมฉันไปหานางนมชาวฮิบรูมาเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม□ ⁸ พระราชธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งแก่เธอว่า □ไปหาเถิด□ หญิงสาวนั้นจึงไปเรียกมารดาของทารกนั้นมา ⁹ ฝ่ายพระราชธิดาของฟาโรห์จึงตรัสสั่งนางว่า □รับเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้ให้เรา แล้วเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า□ นางจึงรับทารกไปเลี้ยงไว้ ¹⁰ แล้วทารกนั้นก็โตขึ้น และนางก็พาเข้ามาถวายพระราชธิดาของฟาโรห์ และเขากลายเป็นบุตรเลี้ยงของพระนาง และพระนางประทานชื่อว่า โมเสส และตรัสว่า □เพราะเราได้ดูดเขาขึ้นมาจากน้ำ□

โมเสสป้องกันชาวฮิบรูที่ถูกกดขี่

¹¹ และต่อมาในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้อง และเห็นพวกเขาต้องทำงานตรากตรำ โมเสสเห็นคนอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีคนฮิบรู ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน ¹² ท่านก็มองดูชายชาวและเมื่อท่านเห็นว่า ไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนอียิปต์นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย ¹³ และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด มีชาวฮิบรูสองคนต่อสู้กันอยู่ ท่านจึงกล่าวแก่คนที่ทำผิดนั้นว่า □ท่านตีพี่น้องของท่านเองทำไม□ ¹⁴ และเขาตอบว่า □ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นเจ้านาย และเป็นตุลาการปกครองพวกข้าพเจ้า ท่านตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นหรือ□ โมเสสจึงกล่าว และนี่ว่า □เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่□ ¹⁵ เมื่อฟาโรห์ทรงได้ยินถึงเรื่องนี้ก็หาของที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมิเดียน ท่านจึงนั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง

โมเสสอยู่ที่แผ่นดินมิเดียนเป็นเวลาสี่สิบปี

¹⁶ ฝ่ายบุโรหิตของคนมิเดียนมีบุตรสาวเจ็ดคน หญิงเหล่านั้นก็มาดักน้ำใส่รางให้ฝูงแพะแกะของบิดากิน ¹⁷ และพวกเลี้ยงแกะมาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ฝูงแพะแกะของเธอกินน้ำ ¹⁸ และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอูเอลบิดาของเธอ บิดาถามว่า □วันนี้ทำไมพวกเจ้าจึงกลับมาเร็ว□ ¹⁹ และเธอตอบว่า □มีคนอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเลี้ยงแกะ ทั้งยังดักน้ำให้พวกข้าพเจ้าและให้ฝูงแพะแกะกินด้วย□ ²⁰ บิดาจึงถามบุตรสาวของท่านว่า □แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ท่านไม่จึงทิ้งเขาไว้ละ□ ไปเชิญเขามาเพื่อจะรับประทานอาหารสิ□ ²¹ โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอูเอล แล้วเรอูเอลก็ยกสิบไพร่หีบบุตรสาวให้แก่โมเสส ²² นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกอร์โซม เพราะท่านกล่าวว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ□ ²³ และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ ชนชาติอิสราเอลก็เศร้าใจมากเพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ และเสียงร่ำร้องของเขาตงขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาสนี้ ²⁴ และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ²⁵ พระเจ้าจึงทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา

3

พุ่มไม้ที่ไฟลุกโชนอยู่ พระเจ้าทรงเรียกโมเสส

¹ ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโธรพ่อตาของเขา ผู้เป็นบุโรหิตของคนมิเดียน และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือไฮโระ ² ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้ไหม้แต่ไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้ไหม้ไม่ได้ไหม้ไหม้ไหม้ไป ³ โมเสสจึงกล่าวว่า □ข้าจะแะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้□ ⁴ และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้ว่า □โมเสส โมเสส□ และโมเสสทูลตอบว่า □ข้าพระองค์อยู่ที่นี้□ ⁵ พระองค์จึงตรัสว่า □อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์□ ⁶ แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า □เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ□ และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวว่าไม่กล้ามองดูพระเจ้า ⁷ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราเห็นความทุกข์ของพล

ไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวกลูกนางานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเขา⁸ และเราลงมากเพื่อจะช่วยเขาให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่อของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามโมไรต์ คนเริสซี คนฮิโวด์ และคนเยบุส⁹ เพราะฉะนั้น ดูเถิด บัดนี้คำรำร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวอียิปต์กระทำต่อเขาแล้ว¹⁰ เพราะฉะนั้น จงมาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาลูกไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์¹¹ ฝ่ายโมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเฝ้าฟาโรห์และจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์¹² พระองค์จึงตรัสว่า เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และจะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพลไพร่ออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้านบนภูเขา¹³ และโมเสสทูลพระเจ้าว่า ดูเถิด เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน¹⁴ และเขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า พระองค์ทรงพระนามว่ากระไร¹⁵ ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร¹⁶ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น¹⁷ แล้วพระองค์ตรัสว่า เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า เราเป็น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย¹⁸

ทรงเรียกโมเสสให้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์

¹⁵ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่าดังนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน¹⁶ เป็นนามของเรากล่าวไปเป็นนิตย์ และนี่เป็นที่ระลึกของเราตลอดทุกชั่วอายุ¹⁷ จงไปรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ตรัสว่า แห้งจึงเราลงมายังเยี่ยมเจ้าทั้งหลายแล้ว และได้เห็นสิ่งซึ่งเขาได้กระทำแก่เจ้าในอียิปต์¹⁸ และเราได้กล่าวไว้แล้วว่า เราจะพาเจ้าทั้งหลายไปให้พ้นจากความทุกข์ในประเทศอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามโมไรต์ คนเริสซี คนฮิโวด์และคนเยบุส ไปยังแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์¹⁹ และเขาก็จะเชื่อฟังคำของเจ้า แล้วพวกเจ้า ทั้งเจ้ากับพวกผู้ใหญ่ของชนอิสราเอล จงพากันไปเฝ้ากษัตริย์ของอียิปต์ และเจ้าจงทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนฮิบรู ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย บัดนี้ ขอได้โปรดให้ข้าพพระองค์เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันเพื่อจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา²⁰ เรารู้แน่แล้วว่า กษัตริย์แห่งอียิปต์จะไม่ยอมให้เราไป แม้กระทั่งโดยหัตถ์อันทรงฤทธิ์²¹ และเราจะเหยียดมือของเราออกประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเจ้าไป²² และเราจะให้พลไพร่เป็นทัพที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ และต่อมา เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะไม่ต้องไปมีอุปสรรค²³ แต่ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านของเขา และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเขา และเจ้าจงเอาของเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า และเจ้าจะได้รับเอาสิ่งของของชาวอียิปต์²⁴

4

การอัศจรรย์สำหรับคนที่ไม่เชื่อ

¹ โมเสสจึงทูลตอบว่า แต่ ดูเถิด เรายังไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เพราะเราจะว่า พระเยโฮวาห์มิได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย² พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ปะอะไรอยู่ในมือของเจ้า³ และท่านทูลว่า ไม้เท้า⁴ และพระองค์ตรัสว่า โยนลงที่พื้นดินเถิด⁵ ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หลบหนีจากงูไป⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เอามือของเจ้าและจับหางงูไว้⁷ ท่านก็เอื้อมมือของท่านและจับหางงู มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน⁸ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าแล้ว⁹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้า¹⁰ ท่านก็สอดมือของท่านไว้ที่อกของท่าน และเมื่อชักมือออก ดูเถิด มือของท่านก็เป็นโรคเรื้อน ชาวเหมือนหิมะ¹¹ พระองค์จึงตรัสว่า เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง¹² โมเสสก็สอดมือของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้วท่านชักมือออกจากอกมา และดูเถิด มือนั้นก็กลับกลายเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่นของท่าน¹³ และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟังเสียงแห่งหมายสำคัญแรก เขาก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญที่สอง¹⁴ และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสองครั้งนี้ ทั้งไม่ฟังเสียงของเจ้า เจ้าจงตักน้ำในแม่น้ำและเทลงที่ดินแห้ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือดบนดินแห้งนั้น¹⁵

อาโรนจะเป็นผู้พูดแทนโมเสส

¹⁰ แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า โอโอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มิใช่คนพูดคล่องทั้งในกาลก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูด ไม่คล่อง และพูดซ้ำ ¹¹ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า โอผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ หรือทำให้เป็นใบหู หูนกง คาคี หรือตาบอด เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำ ไม่ใช่หรือ ¹² เพราะฉะนั้น จงไปเกิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำซึ่งเจ้าควรจะพูด ¹³ แต่ท่านทูลว่า โอโอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดให้ผู้อื่นไปเกิด ¹⁴ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า โอเจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวี ไม่ใช่หรือ เราเห็นว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง และดูเถิด เขากำลังเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขาเห็นเจ้า เขาก็จะดีใจ ¹⁵ เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขาควรจะพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเข และเราจะสอนเจ้าว่าควรจะทำประการใด ¹⁶ และเขาจะเป็นผู้พูดแก่พลไพร่แทนเจ้า และเขา คือเขาเองจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทนพระเจ้ายกเขา ¹⁷ เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ

โมเสสกลับไปยังอียิปต์

¹⁸ โมเสสจึงกลับไปหาโยโร ฟอตาของตน และบอกกับเขาวา โอข้าพเจ้าขอลากลับไปหาที่น้องของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในอียิปต์ เพื่อจะ ได้ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ฝ่ายเยโรตตอบโมเสสว่า โอไปโดยสันติเถิด ¹⁹ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมิเดียนว่า โอกลับ ไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมดที่หาของประหารชีวิตเจ้านั้นตายแล้ว ²⁰ โมเสสจึงให้ภรรยาและบุตรชายของตนขึ้นลากลับ ไปยังแผ่นดินอียิปต์ ส่วนโมเสสก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าไว้ในมือของท่านไปด้วย ²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า โอเมื่อเจ้ากลับไปอียิปต์ จงกระทำการที่ควรระมัดระวังซึ่งเรามอบไว้ในมือของเจ้าแล้วนั้นต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อเขาจะไม่ยอมให้พลไพร่ไป ²² และเจ้าจะทูลฟาโรห์ว่า โอพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา คือเป็นบุตรหัวปีของเรา ²³ เราจึงบอกแก่เจ้าว่า จงปล่อยบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา ²⁴ และถ้าเจ้า ไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย ²⁵ คราวนั้นจึงเอาหินคมตัดหนึ่งทีปลายของคานบุตรชายของตนออกแล้วทิ้งไว้ที่เท้าของโมเสสกล่าวว่า โอจริงนะ ท่านเป็นสามิผู้ทำให้โลหิตตก ²⁶ พระองค์จึงทรงละท่านไว้ วันนั้นจึงกล่าวว่า โอท่านเป็นสามิผู้ทำให้โลหิตตก ²⁷ เนื่องจากพิธเข้าสู่นัด

อาโรนและคนอิสราเอลเชื่อโมเสส

²⁷ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า จงไปพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดาร ²⁸ เขาก็ไปพบกับท่านที่ภูเขาของพระเจ้าและจุบท่าน ²⁹ โมเสสจึงเล่าให้อาโรนฟังถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึงหมายสำคัญทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ท่าน ³⁰ โมเสสกับอาโรนไปเรียกประชุมบรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน ³¹ แล้วอาโรนจึงกล่าวถึงพระดำรัสทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมายสำคัญต่างๆนั้นท่ามกลางสายตาของพลไพร่ ³² ฝ่ายพลไพร่ก็เชื่อ และเมื่อเขาได้ยินว่าพระเยโฮวาห์เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติอิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของเขาแล้ว เขาก็ก้มศีรษะลงและนมัสการ

5

โมเสสเข้าเฝ้าฟาโรห์ ความทุกข์ยากของอิสราเอลทวีขึ้น

¹ ต่อมาภายหลังโมเสสกับอาโรนเข้าเฝ้า และทูลฟาโรห์ว่า โอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสสั่งว่า จงปล่อยพลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ทำการเลี้ยงนมัสการเราในถิ่นทุรกันดาร ² ฟาโรห์จึงตรัสว่า โอพระเยโฮวาห์นั้นเป็นผู้ใดเล่าเราจึงจะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้งเราจะไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป ³ เขาทั้งสองจึงทูลว่า โอพระเจ้าของชนฮีบรูได้ทรงปรากฏกับข้าพระองค์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน และถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยโรคภัยหรือด้วยดาบ ⁴ แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ตรัสกับเขาวา โอเจ้าโมเสสกับอาโรน เจ้าจะให้พลไพร่ละทิ้งการงานของเขาเสียทำไม เจ้าจงกลับไปรับภาระงานของเจ้า ⁵ และฟาโรห์ตรัสว่า ดูเถิด พวกไพร่ในประเทศนี้มีมาก และเจ้าทั้งสองทำให้เขาหยุดภาระงานของเขาเสีย ⁶ ในวันนั้นเองฟาโรห์มีพระบัญชาสั่งนายงานและนายกองของพลไพร่ว่า ⁷ ตั้งแต่นี้ไป เจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกไพร่สำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน แต่ให้เขาไปเที่ยวหาฟางเอาเอง ⁸ ส่วนจำนวนอิฐซึ่งแต่ก่อนเกณฑ์ให้เขาทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เขาทำเท่านั้น เจ้าอย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาก็คงครั้น เหตุฉะนั้นเขาคงร้องว่า โอขอให้พวกข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ⁹ จงจัดหางานให้เขาทำหนักกว่าแต่ก่อน เพื่อเขาจะทำงาน และไม่ฟังคำพูดเหลวไหล ¹⁰ ฝ่ายนายงานและนายกองของพลไพร่ก็ออกไปและกล่าวแก่พลไพร่ว่า โอฟาโรห์รับ

สั่งตั้งนี้ว่า □ เราจะไม่วางเท้าพวกเจ้าเลย ¹¹ เจ้าจงไปหาฟางมาเอง ตามแต่จะหามาได้เกิด แต่งานของเจ้าที่เกิดขึ้นนั้นก็ไม่ต้องหย่อนให้เลย □ □ ¹² พลไพร่เหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อเก็บตอฟางมาแทนฟาง ¹³ นายงานก็เร่งรัดว่า □ จงทำงาน คืองานประจำวันของเจ้า ให้เสร็จครบเหมือนเมื่อยังม^ค ฟางอยู่ □ ¹⁴ นายกองของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนายงานของฟาโรห์ตั้งให้เป็นผู้บังคับเขานั้น ก็ถูกโบยตีและถูกถามว่า □ ทำไมหมู่นี้จึงไม่ได้อิฐที่เกณฑ์ไว้ตามจำนวน ทั้งวานนี้และวันนี้ เหมือนแต่ก่อน □ ¹⁵ นายกองของชนชาติอิสราเอลจึงมาร้องทูลต่อฟาโรห์ว่า □ เหตุไฉนพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้แก่พวกทาสของพระองค์ ¹⁶ พวกเขากล่าวกับพวกเรว่า □ ทำอิฐสิ □ แต่มิได้ให้ฟางแก่พวกทาสของพระองค์เลย และดูเถิด พวกทาสของพระองค์ถูกโบยตี แต่ข้าราชการของพระองค์เองเป็นฝ่ายผิด □ ¹⁷ แต่ฟาโรห์ตรัสว่า □ พวกเจ้าก็เลยคร้าน พวกเจ้าก็เลยคร้าน พวกเจ้าจึงมาร้องว่า □ ขอให้ข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ □ ¹⁸ เหตุฉะนั้นเจ้าจงไปทำงานเถียวนี้ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกเจ้าเลย แต่จำนวนอิฐที่เกณฑ์ไว้วันนั้น พวกเจ้าจะต้องทำตามให้ครบจำนวน □ ¹⁹ นายกองชนชาติอิสราเอลก็เห็นว่าตนมีปัญหาลแล้ว หลังจากถูกสั่งว่า □ ไม่ให้ลดหย่อนจำนวนอิฐที่ถูกเกณฑ์ให้ทำทุกวันลง □ ²⁰ ครั้นออกมาจากเฝ้าฟาโรห์ เขาพบโมเสสกับอาโรนอยู่กลางทาง ²¹ เขาจึงกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า □ ขอพระเยโฮวาห์ทรงมองดูพวกท่านและพิพากษาเถิด เพราะท่านกระทำให้ชื่อของพวกข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการของพระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบใส่มือเขาให้สังหารพวกข้าพเจ้าเสีย □ ²² โมเสสจึงกลับไปทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงทำการร้ายแก่ชนชาตินี้ เหตุไฉนพระองค์จึงทรงใช้ข้าพระองค์มา ²³ เพราะว่าตั้งแต่ข้าพระองค์ไปเฝ้าฟาโรห์เพื่อทูลในพระนามของพระองค์แล้ว ฟาโรห์ก็ทำทารุณแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์ก็มีมิได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย □

6

พระเจ้าทรงกล่าวถึงพันธสัญญากับอิสราเอล

¹ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □ บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เราจะปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้มแข็ง เราจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา □ ² พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า □ เราคือพระเยโฮวาห์ ³ เราปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบด้วยนามว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เรามิได้สำแดงให้เขารู้จักเราในนามพระเยโฮวาห์ ⁴ และเราได้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเขาทั้งหลายด้วยว่า จะยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่เขาเคยอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว ⁵ และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่งชาวอียิปต์ก็ทำให้เป็นทาส และเราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ⁶ เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า □ เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง ⁷ เราจะรับพวกเจ้าเป็นพลไพร่ของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ ⁸ เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ เราจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระเยโฮวาห์ □ □ ⁹ โมเสสจึงนำความนั้น ไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสสเพราะระอาใจ และถูกเกณฑ์ให้ทำการหนักอย่างสาหัส ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹¹ □ จงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา □ ¹² และโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า □ ดูเถิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอลก็มีมิได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง □ ¹³ พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรน ให้แจ้งแก่ชนชาติอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ว่า ให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์

ต้นตระกูลของอิสราเอล

¹⁴ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าในวงศ์วานบรรพบุรุษของเขา บุตรชายของรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ชื่อ ยาค็อน ปัลลูล เฮสโรน และคารมี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของรูเบน ¹⁵ บุตรชายของสิเมโอนชื่อเยมูเอล ยามีน โธฮาต ยาซิน โศหาร และชาอูลผู้เป็นบุตรชายของหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของสิเมโอน ¹⁶ และคนเหล่านี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขาคือ เกอร์โชน โคยาทและเมรารี เลวีนั้นมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี ¹⁷ บุตรชายของเกอร์โชนชื่อ ลิบนี และชิมอี่ ตามครอบครัวของเขา ¹⁸ บุตรชายของโคยาทชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล โคยาทมีอายุได้ร้อยสามสิบสามปี ¹⁹ บุตรชายของเมรารีชื่อ มายาลี และมุซึ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา ²⁰ ฝ่ายอัมรามได้นางโยเคเบตน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรนและโมเสส อัมรามมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี ²¹ บุตรชายของอิสฮาร์ชื่อ โครห์ เนฟเก และคีรี ²² บุตรชายของอุสซึเอลชื่อ มิซาเอลเอลชาฟาน และสิริ ²³ ฝ่ายอาโรนได้นางเอลีเซบาบุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาโชนเป็นภรรยา

นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ นาตัม อามิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์²⁴ บุตรชายของโคราห์ชื่อ ฮัสสิร์ เอลคานาห์ และอามิยาสาฟ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของคนโคราห์²⁵ ฝ่ายเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาวคนหนึ่งของปุทเอลลเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ ฟินเนส คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีตามครอบครัวของเขา²⁶ อาโรนและโมเสสสองคนนี้แหละ คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า จงพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตามหนทางของเขาก²⁷ สองคนนี้แหละเป็นผู้ที่กราบทูลฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์เพื่อพาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนี้แหละ²⁸ และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ข้าพเจ้าคือพระเยโฮวาห์ เจ้าจงบอกฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ตามข้อความทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกแก่เจ้า³⁰ ฝ่ายโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟาโรห์จะเชื่อฟังข้าพระองค์ก

7

พระเจ้าทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป

1 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ดูซิ เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า² เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา³ เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป และเราจะกระทำหมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์⁴ แต่ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาลโยอาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง⁵ และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพาชนชาติอิสราเอลออกจากพวกเขา⁶ โมเสสและอาโรนก็กระทำตามนั้น คือกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเขา⁷ เมื่อเขาทั้งสองไปทูลฟาโรห์นั้น โมเสสมิอาจแปลสิบปีและอาโรนมิอาจแปลสิบสามปี⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า⁹ เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า จงแสดงอัศจรรย์พิสดารงานของเจ้า¹⁰ เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า ข้าเอ๋ยไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์¹¹ และไม้เท้านั้นจะกลายเป็นงู

ไม้เท้าของอาโรนกลายเป็นงู

10 โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ เขาก่อทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู¹¹ ฝ่ายฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์ และพวกนักวิทยาศาสตร์มาด้วย พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเล่ห์กลของเขา¹² ด้วยว่าเขาดังคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาเสียทั้งหมด¹³ และพระองค์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อฟาโรห์หายอมเชื่อฟังเขาทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

น้ำกลายเป็นเลือด

14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไพร่ไป¹⁵ เจ้าจงถือไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปเฝ้าฟาโรห์ในเวลาเช้า ดูเถิด เขาไปทิ้งแม่น้ำ เจ้าจงยืนคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ¹⁶ และเจ้าจงกล่าวแก่เขาวว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวฮิบรูตรัสสั่งให้ข้าพระองค์มาเฝ้าโดยมีพระดำรัสว่า จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร ดูเถิด จนนับนี้เจ้าก็ยังไม่เชื่อฟัง¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า ท่านจะทราบว่าเป็นอย่างไร เราคือพระเยโฮวาห์ด้วยอาศัยการกระทำดังนี้ ดูเถิด เราจะเอาไม้เท้าที่ถือไว้ในพาดน้ำในแม่น้ำ น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด¹⁸ ปลาซึ่งอยู่ในแม่น้ำจะตาย และแม่น้ำจะเหม็น ชาวอียิปต์จะดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้¹⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า จงบอกอาโรนว่า ข้าเอ๋ยไม้เท้าของท่านเข้าไปเหนือน้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือสาครลง แม่น้ำ บึง และสระทั้งหมดของเขา เพื่อน้ำจะกลายเป็นเลือดและจะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ในภาชนะไม้และภาชนะหิน²⁰ โมเสสกับอาโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่านได้ยกไม้เท้าขึ้นตีน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของฟาโรห์ และท่ามกลางสายตาของพวกข้าราชการของฟาโรห์ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือดทั้งสิ้น²¹ ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย แม่น้ำก็เหม็น และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้นไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์²² แต่พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำได้เหมือนกันอาศัยเล่ห์กลของเขา และพระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง ฟาโรห์หาเชื่อฟังท่านทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้²³ ฟาโรห์เสด็จกลับเข้าในวัง มิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้เหมือนกัน²⁴ ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันชุดหลุมตามริมแม่น้ำหาน้ำดื่ม เพราะเขาดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้²⁵ ครบกำหนดเจ็ดวันนับตั้งแต่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด

8

ภัยพิบัติจากฝูงกบ

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ ไปหาฟาโรห์บอกเขาว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเราจะได้ไปปรนนิบัติเรา 2 ถ้าท่านไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะให้ฝูงกบขึ้นมารึงความทั่วเขตแดนของท่าน 3 ฝูงกบจะเต็มไปทั้งแม่น้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการ ตามตัวพลเมือง ในเตาปิ้งขนมและในอ่างขยาเบ็งของท่านด้วย 4 ฝูงกบนั้นจะขึ้นมาที่ตัวฟาโรห์ที่ตัวพลเมืองและที่ตัวข้าราชการทั้งปวงของท่าน □ □ 5 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ จงบอกอาโรนว่า □ ให้เหยียดมือที่ถือไม้เท้าออกเหนือสาคลอง เหนือแม่น้ำ และเหนือบึงให้ฝูงกบขึ้นมานบนแผ่นดินอียิปต์ □ 6 อาโรนก็เหยียดมือออกเหนือพื้นน้ำทั้งหลายในอียิปต์ ฝูงกบก็ขึ้นมาเต็มแผ่นดินอียิปต์ 7 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ทำตามเล่ห์กลของเขา ให้มีฝูงกบขึ้นมานบนแผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน 8 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมาว่า □ จงกราบทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ฝูงกบไปเสียจากเรา และจากพลเมืองของเรา แล้วเราจะยอมปล่อยให้บ่าวไพร่เหล่านั้น ไปเพื่อเขาจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ □ 9 โมเสสจึงทูลฟาโรห์ว่า □ ข้าพระองค์ได้รับเกียรติมาก เวลาใดที่ข้าพระองค์ควรวิงวอนเพื่อพระองค์ ข้าราชบริพาร และพลเมืองของพระองค์ เพื่อให้ทรงทำลายฝูงกบไปเสียจากพระองค์และราชสำนักให้อยู่ในแม่น้ำเท่านั้น □ 10 ฟาโรห์ตรัสตอบว่า □ ฟรุ้งนี้ □ โมเสสจึงทูลว่า □ ใจเป็นไปตามคำตรัสของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่ามีผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย 11 ฝูงกบจะไปจากพระองค์ จากราชสำนัก จากข้าราชการและพลเมืองของพระองค์ เหลืออยู่เฉพาะแต่ในแม่น้ำเท่านั้น □

ฝูงกบตายในแผ่นดินอียิปต์

12 โมเสสกับอาโรนทูลลาไปจากฟาโรห์ แล้วโมเสสร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องฝูงกบที่พระองค์ได้ทรงให้มาทรมานฟาโรห์ 13 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส ฝูงกบเหล่านั้นก็ตายเกลือนบ้านเรือน เกลือนหมู่บ้านและทุ่งนา 14 เขาก็เก็บซากกบไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหินลบไป 15 แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว 16 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □ บอกอาโรนว่า □ จงเหยียดไม้เท้าออกและตีฝุ่นดินให้กลายเป็นเร้นทั่วประเทศอียิปต์ □ 17 เขาทั้งสองก็กระทำตาม ด้วยว่าอาโรนเหยียดมือออกถือไม้เท้าและตีฝุ่นดิน ก็กลายเป็นเร้นมาตอมมนุษย์และสัตว์ ฝุ่นดินทั้งหมดกลายเป็นเร้นทั่วประเทศอียิปต์ 18 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็พยายามใช้เล่ห์กลของเขา เพื่อทำให้เกิดเร้น แต่ก็ทำไม่ได้ เร้นพวกมาตอมมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง 19 พวกนั้นแสดงกลจึงทูลฟาโรห์ว่า □ นี่เป็นนิ้วพระหัตถ์พระเจ้า □ ฝ่ายฟาโรห์มีพระทัยแข็งกระด้าง หาเชื่อฟังเขาไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากฝูงเหลือบ

20 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ ลุกขึ้นแต่เช้าไปคอยเฝ้าฟาโรห์ ดูเถิด ฟาโรห์จะมาขังแม่น้ำ แล้วบอกฟาโรห์ว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเราจะไปปรนนิบัติเรา 21 ถ้าไม่ปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด เราจะใช้ให้ฝูงเหลือบมาตอมกายของเจ้า ตอมข้าราชการและพลเมืองของเจ้าด้วยในราชสำนัก บ้านเรือนของชาวอียิปต์ และที่พื้นดินที่เขาอยู่นั้นจะเต็มไปด้วยฝูงเหลือบ 22 ในวันนั้นเราจะแยกแผ่นดินไทร ที่พลไพร่ของเรอาศัยอยู่นั้นออก มิให้มีฝูงเหลือบที่นั่น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ สถิตอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก 23 เราจะแบ่งเขตแดนในระหว่างชนชาติของเรากับชนชาติของเจ้า หมายสำคัญนี้จะบังเกิดขึ้นในวันฟรุ้งนี้ □ □ 24 แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำดังนั้น เหลือบฝูงใหญ่ยั้งเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์ ในเรือนข้าราชการ และทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหายเพราะเหตุฝูงเหลือบนั้น 25 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมา รับสั่งว่า □ จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้ □ 26 โมเสสทูลว่า □ การกระทำเช่นนั้นหาควรไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ต่อหน้าต่อตาเขา แล้วเขาจะไม่เอาก่อนหินขว้างข้าพระองค์ทั้งหลายหรือหรือ 27 ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวกข้าพระองค์ □

ฝูงเหลือบไปจากอียิปต์

28 ฟาโรห์จึงรับสั่งว่า □ เราจะปล่อยพวกเจ้าไป เพื่อพวกเจ้าจะได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่ว่าพวกเจ้าอย่าไปให้ไกลนัก จงวิงวอนเพื่อเราด้วย □ 29 โมเสสจึงทูลว่า □ ดูเถิด พ่อข้าพระองค์ทูลลาพระองค์ไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยโฮวาห์ ขอให้ฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาฟรุ้งนี้ แต่ขอฟาโรห์อย่าทรงทำกลลอบอีกโดยไม่ยอมปล่อยบ่าวไพร่ให้ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ □ 30 โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ 31 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการ

และจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สักตัวเดียว³² ฝ่ายฟาโรห์ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้างในคราวนี้ อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่นั้นไป

9

ภัยพิบัติจากโรคระบาดต่อฝูงสัตว์

¹ ขณะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □ ไปเข้าเฝ้าฟาโรห์บอกฟาโรห์ว่า □ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า □ จงปล่อยให้พลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา² ด้วยว่าถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ไป และยังหน่วงเหนี่ยวเขาไว้³ ดูเถิด หัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนฝูงสัตว์ของเจ้าซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัว และฝูงแกะ จะทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น⁴ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติอิสราเอลต่างกับฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ สัตว์ของคนอิสราเอลจะไม่ต้องตายเลย □ □⁵ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า □ พรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ในแผ่นดิน □⁶ รุ่งขึ้นพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว⁷ ฟาโรห์ทรงใช้คนไปดู และดูเถิด สัตว์ของคนอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว แต่พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไพร่ไป

ภัยพิบัติจากฝีต่อคนและสัตว์

⁸ พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า □ เจ้าจงกำขี้เถ้าจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสข้ดขึ้นไปในอากาศในสายตาของฟาโรห์⁹ และมันจะกลายเป็นฝุ่นปลิวไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ทำให้เกิดเป็นฝีแตกลามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์ □¹⁰ เขาทั้งสองจึงนำขี้เถ้าจากเตาไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และโมเสสก็ข้ดขี้เถ้าขึ้นไปในท้องฟ้า ขี้เถ้านั้นก็กลายเป็นฝีแตกลามไปทั้งตัวคนและสัตว์¹¹ ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุนี้ เพราะนักแสดงกลและชาวอียิปต์ทั้งปวง ก็เป็นฝีด้วยเหมือนกัน¹² แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากลูกเห็บที่ฆ่าคนและสัตว์

¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ จงตื่นแต่เช้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์บอกเขาว่า □ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า □ จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา¹⁴ ด้วยว่าคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติทั้งหมดแก่จิตใจเจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้แน่ว่า ทั่วโลกไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้¹⁵ เพราะเดี๋ยวนี้เราจะเหยียดมือของเราออกเพื่อจะพัดเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยภัยพิบัติ และเจ้าจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดินโลก¹⁶ และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก¹⁷ เจ้ายังถือทิฐิต่อสู้พลไพร่ของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ¹⁸ ดูเถิด พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เราจะทำให้ลูกเห็บตกลงมาอย่างหนักอย่างที่ไม่เคยมีในอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มสร้างบ้านเมืองมาจนบัดนี้¹⁹ เหตุฉะนั้น บัดนี้จึงต่อฝูงสัตว์ และทุกสิ่งที่มีเจ้ามีอยู่ในทุ่งนาให้เข้าที่กำบัง เพราะคนทุกคนและสัตว์ทุกตัวที่อยู่ในทุ่งนาที่ไม่ได้เข้ามาอยู่ในบ้านจะถูกลูกเห็บตาหมด □ □ □²⁰ บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ที่เกรงกลัวพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ให้ทาสและสัตว์ของตนกลับเข้าบ้าน²¹ แต่ผู้ที่ไม่นับถือพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ยังคงปล่อยให้ทาสและสัตว์ของตนอยู่ในทุ่งนา²² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ จงชูมือขึ้นยังท้องฟ้า เพื่อลูกเห็บจะได้ตกลงมาทั่วแผ่นดินอียิปต์บนมนุษย์ บนสัตว์และบนผักหญ้าทุกอย่างซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์ □²³ โมเสสก็ชูไม้เท้าของตนขึ้นยังท้องฟ้าแล้วพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้มีเสียงฟ้าร้อง มีลูกเห็บ และไฟตกลงมาบนแผ่นดิน และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ลูกเห็บตกบนแผ่นดินอียิปต์²⁴ มีลูกเห็บและลูกเห็บปนไฟตกหนักยิ่งนักอย่างที่ไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มตั้งเป็นประเทศมา²⁵ สิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์ ก็ถูกลูกเห็บทำลายเสียสิ้นทั้งคนและสัตว์ ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้ทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนาหักโค่นลง²⁶ เว้นแต่ที่แผ่นดินโกเชนที่ชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น หามีลูกเห็บตกไม่

ฟาโรห์อนุญาตให้อิสราเอลไปจากอียิปต์ แต่กลับใจแข็งกระด้างไป

²⁷ ฟาโรห์จึงทรงใช้คนไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเฝ้า แล้วตรัสว่า □ คราวนี้เราทำบาปแน่แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงขอบรรรมเราและชนชาติของเรานั้นก็จริง²⁸ ขอทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์ (เพราะภัยพิบัติเสียที) ให้เลิกมีฟ้าร้องและลูกเห็บ และเราจะปล่อยพวกท่านไป และพวกท่านจะไม่ถูกกักต่อไปอีก □²⁹ โมเสสทูลฟาโรห์ว่า □ เห็นทีที่ข้าพระองค์ออกไปจากกรุงนี้แล้วข้าพระองค์จะยกมือทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องก็จะเงียบ และจะไม่มียูกลูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์จะได้ทรงบาปโลกนี้เป็นของพระเยโฮวาห์³⁰ แต่ฝ่ายพระองค์และข้าราชการนั้น ข้าพระองค์ทราบบว่า พระองค์จะยังไม่ยกทรงพระเยโฮวาห์พระเจ้า □³¹ ต้นป่านและต้นข้าวบาร์เลย์ถูกทำลายเสีย เพราะต้นข้าวบาร์เลย์ก็กำลังออกรวง และต้นป่านก็ออกดอกแล้ว³² ส่วนข้าวสาลีและข้าวไร่นั้น

ได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่ออกขึ้น³³ โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปจากกรุง และกียมมอขึ้นทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องกลับลูกเห็บนั้นก็หยุด ฝนก็มิได้ตกบนแผ่นดิน³⁴ เมื่อฟาโรห์เห็นว่า ฝน ลูกเห็บและฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็กลับทรงกระทำพิณบาต่อไปอีก พระทัยแข็งกระด้าง ทั้งพระองค์และข้าราชการ³⁵ พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างและไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจริง เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส

10

โมเสสเตือนว่าจะมีภัยพิบัติจากตักแตน

1 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้ใจของฟาโรห์ และใจของข้าราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเราต่อหน้าพวกเขา² เพื่อเจ้าจะได้เล้าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์³ โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ทูลลาฟาโรห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า □เจ้าจะขัดขืนไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานานสักเท่าใด จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา⁴ มิฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไพร่ของเราไป ดุเถิด พรุ่งนี้เราจะให้ตักแตนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า⁵ ผุงตักแตนนั้นจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลไม่เห็นพื้นดิน และสิ่งที่เหลือจากลูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้ทุกต้นซึ่งออกขึ้นให้เจ้าในทุ่งนา นั้นจะกินเสียหมด⁶ มันจะเข้าไปในราชสำนัก ในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมด อย่างที่บิดาและปู่ทวด ตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย □ □ แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาโรห์⁷ บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ทูลลาฟาโรห์ว่า □คนนี้จะเป็บวงแร้วตักเราไปนานสักเท่าใด ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคนเหล่านั้นให้ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว □

ฟาโรห์ยอมให้พวกผู้ชายไปปรนนิบัติเท่านั้น

8 โมเสสและอาโรนก็นำตัวเข้ามาเฝ้าฟาโรห์อีก พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แต่ใครจะไปบ้าง □ 9 โมเสสทูลว่า □ข้าพระองค์จะต้องพากันไปทั้งคนหนุ่มและคนแก่ บุตรชายและบุตรสาวและฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายต้องมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์ □ 10 ฟาโรห์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า □ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าเถิด ระวังตัวให้ดีเถิด เจ้ากำลังมุ่งไปในทางทุจริตเสียแล้ว¹¹ อนุญาตไม่ได้ จงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าปรารถนาเช่นนั้นเท่านั้น □ แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์

ภัยพิบัติจากตักแตน

12 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □จงเหยียดมือออกเหนือประเทศอียิปต์ให้ฝูงตักแตนมาเหนือแผ่นดินอียิปต์ ให้กินผักทั่วไปของแผ่นดินซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย □ 13 โมเสสจึงยืนไม่ทำออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมตะวันตกพัดมาเหนือพื้นแผ่นดินทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดวันนั้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ลมตะวันออกก็พัดหอบฝูงตักแตนมา¹⁴ ฝูงตักแตนลงทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจับอยู่ที่เขตแดนอียิปต์ทั้งหมด มันรุนแรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีตักแตนอย่างนี้เลย และต่อไปข้างหน้าจะหาเป็นอย่างนั้นอีกไม่¹⁵ เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลมิดไป มันกินผักในแผ่นดินทุกอย่าง และผลไม้ทุกอย่างซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ไม่มีพืชใบเขียวเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้อะไรผักในทุ่ง ทั่วแผ่นดินอียิปต์¹⁶ ฟาโรห์จึงรีบให้คนไปตามโมเสสและอาโรนเข้ามาเฝ้า แล้วฟาโรห์ตรัสว่า □เราได้ทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และต่อเจ้าทั้งสองด้วย¹⁷ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปให้เราครั้งนี้สักครั้งเถิด และวิงวอนขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงโปรดให้ความตายนี้พ้นไปจากเรา □ 18 โมเสสก็ไปจากฟาโรห์ และทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์¹⁹ พระเยโฮวาห์จึงทรงบันดาลให้ลมพายุพัดกลับมาจากทิศตะวันตกหอบฝูงตักแตนไปตกในทะเลแดง จนไม่มีตักแตนเหลือเลยสักตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์²⁰ แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป

ภัยพิบัติจากความมืด

21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงขมื่อของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืดทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมืดจนจับคล้ำได้ □ 22 โมเสสจึงขมื่อขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วก็เกิดความมืดทึบทั่วไปในแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน²³ เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ของเขาสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา²⁴ ฟาโรห์จึงให้ตามตัวโมเสสเข้ามา ตรัสว่า □พวกเจ้าจงไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เถิด เพียงแต่ให้ฝูงแกะและฝูงวัวอยู่ ส่วนเด็กกับเจ้าได้ด้วย □ 25 ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า □พระองค์ต้องให้เรา มีเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาไปด้วย เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์²⁶ ข้าพระองค์ต้องนำฝูงสัตว์ไปด้วย ขาดไม่ได้สักกับเดียว เพราะว่าจะต้องเอาสัตว์จากฝูงเหล่านั้น ไปถวาย

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องการสัตว์ใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั่น²⁷ แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระหทัยฟาโรห์แข็งกระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป

ฟาโรห์เสียโอกาสสุดท้ายของคุณ

²⁸ ฟาโรห์รับสั่งแก่โมเสสว่า ²⁹ ปล่อยให้ข้าพเจ้าไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลยเพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น²⁹ โมเสสจึงทูลว่า ³⁰ พระองค์ตรัสถูกแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย³⁰

11

ทรงพยากรณ์ถึงความตายของบุตรหัวปี

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² เราจะนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์อีกอย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไปคราวนี้ เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว ³ บัดนี้เจ้าจงสั่งให้ประชาชนทั้งปวง ให้ผู้ชายผู้หญิงทุกคน ขอเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน⁴ พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ประชาชนเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ นอกจากนั้นบุรุษผู้นั้นคือโมเสสก็ยิ่งใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์ ทั้งในสายตาข้าราชการของฟาโรห์และในสายตาพลเมืองทั้งปวง ⁵ โมเสสประกาศว่า ⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ⁷ เวลาประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์⁸ และพวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งอยู่หลังหินโม่แป้ง ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เดียรัจฉานด้วยจะต้องตาย ⁹ แล้วจะมีการพิลาปร้องให้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะไม่มีอีกเลย ¹⁰ ฝ่ายคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะไม่มีแม้แต่เสียงสุนัขขู เพื่อไม่ให้ทราบว่พระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ต่างกับชนชาติอิสราเอล ¹¹ ข้าราชการของพระองค์จะลงมาหาเรากราบลงต่อหน้าเราแล้วว่า ¹² ขอท่านกับพรรคพวกไปเสียจากที่นี่เถิด¹³ หลังจากนั้นเราก็จะออกไป¹⁴ ¹⁵ โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธยิ่งนัก ¹⁶ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสตอบโมเสสว่า ¹⁷ ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อมหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์¹⁸ ¹⁹ โมเสสกับอาโรนก็ได้กระทำบรรดามหัศจรรย์เหล่านั้นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พระหทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ออกไปจากแผ่นดินของท่าน

12

ลูกแกะแห่งพิธีปีสกา

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในประเทศอียิปต์ว่า ² ให้เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรกในปีใหม่สำหรับพวกเจ้า ³ จงสังฆมนุมคนอิสราเอลทั้งหมดว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคนเตรียมลูกแกะ ครบครัวละตัวตามเรือนบรรพบุรุษของตน ⁴ ถ้าครบครัวใดมีคนน้อยกินลูกแกะตัวหนึ่งไม่หมด ก็ให้รวมกับเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งตามจำนวนคนตามที่เขาจะกินได้ก็มากน้อย ให้นับจำนวนคนที่จะกินลูกแกะนั้น ⁵ ลูกแกะของเจ้าต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจงเอามาจากฝูงแกะ หรือฝูงแพะ ⁶ จงเก็บไว้ให้ถึงถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้ แล้วในเย็นวันนั้นให้ที่ประชุมของคนอิสราเอลทั้งหมดฆ่าลูกแกะของเขา ⁷ แล้วเอาเลือดทาที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง และไม่ข้างบน ณ เรือนที่เขาเลี้ยงกันนั้นด้วย ⁸ ในคืนวันนั้นให้เขากินเนื้อปิ้ง กับขนมปังไร้เชื้อและผักธัญ ⁹ เนื้อที่ยังดิบหรือเนื้อต้มอย่ากินเลย แต่จงปิ้งทั้งหัวและขา และเครื่องในด้วย ¹⁰ จงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเช้า เศษที่เหลือถึงเวลาเช้าก็ให้เผาเสีย ¹¹ เจ้าทั้งหลายจงเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาถาเอว สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นปีสกาของพระเยโฮวาห์

เลือดที่ทาไว้รอบประตู

¹² เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในประเทศอียิปต์ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์¹³ แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์

การเลี้ยงแห่งขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน

¹⁴ วันนั้นจะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็นเทศกาลแด่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงฉลองเทศกาลนี้และถือเป็นกฎถาวร ¹⁵ เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดกินกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล ¹⁶ ในวันแรกนั้นให้มีการประชุมบริสุทธิ และในวันที่เจ็ดนั้นจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิแก่ท่าน ในวันเหล่านั้นอย่าให้ผู้ใดทำงานเลย วันไว้แต่การจัดเตรียมอาหารสำหรับรับประทาน ¹⁷ เจ้า

ทั้งหลายจึงถือเหตุกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เพราะในวันนั้นเราได้นำพลโยธาของเจ้าทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ เหตุฉะนั้น เจ้าจงฉลองวันนั้นและถือเป็นกฎการตลอดชั่วอายุของเจ้า¹⁸ ในตอนเย็นวันที่สิบสี่เดือนแรก เจ้าทั้งหลายจึงกินขนมปังไร้เชื้อจนถึงเวลาเย็นวันที่สิบห้าของเดือนนั้น¹⁹ ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดที่เป็นคนต่างด้าวกิดีหรือคนเกิดในเมืองกิดี ชินกินสิ่งใดๆที่มีเชื้อ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากที่ชุมนุมของอิสราเอล²⁰ อย่างกินสิ่งใดที่มีเชื้อ ในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจึงกินแต่ขนมปังไร้เชื้อเท่านั้น□²¹ แล้วโมเสสเรียกบรรดาพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลมาพร้อมกันสั่งว่า □ท่านทั้งหลายจงไปเอาลูกแกะตามครอบครัวของท่านมาเป็นลูกแกะปีสกา²² เอาต้นหุสบกำหนึ่งจุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นไว้ที่ไม้ข้างบน และไม้วงกบประตูทั้งสองข้างด้วยเลือดที่อยู่ในอ่าง อย่าให้ผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า²³ เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะได้ประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ไม่ประดูข้างบนและที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านวันประดูนั้น ไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านท่าน เพื่อจะประหารท่าน²⁴ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ให้เป็นกฎการของท่านและของลูกหลานท่าน²⁵ ต่อมาครั้งท่านไปถึงแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงประทานแก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้วนั้น ท่านจงถือพิธีนี้ไว้ปฏิบัติ²⁶ ครั้นสืบไปภายหลังท่านเมื่อลูกหลานของท่านถามว่า □พิธีนี้หมายความว่าอะไร□²⁷ ท่านทั้งหลายจงตอบว่า □เป็นการถวายสัตวบูชาปีสกาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงผ่านเรือนบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราทั้งหลาย□ □พลไพร่ทั้งปวงก็กราบลงนมัสการ²⁸ แล้วคนชาติอิสราเอลก็ไปทำตามคำสั่งทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งกับโมเสสและอาโรนอย่างไร เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกประการ

บุตรหัวปีแห่งอียิปต์เสียชีวิต

²⁹ ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประหับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของเชลยที่อยู่ในคุกใต้ดิน ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว³⁰ ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาวอียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังทั่วทั้งอียิปต์ เนื่องด้วยไม่มีบ้านใดเลยที่ไม่มีคนตาย³¹ ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเฝ้าในคืนวันนั้น ตรัสว่า □เจ้าทั้งสองกับทั้งชนชาติอิสราเอลจงยกออกไปจากประชาชนของเราเถิด ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตามที่ได้พูดไว้³² เอาฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว ไปและอวยพรให้เราด้วย□³³ ฝ่ายชาวอียิปต์ก็เร่งรัดให้พลไพร่นั้นออกไปจากประเทศโดยเร็ว เพราะเขาพูดว่า □พวกเราตายกันหมดแล้ว□³⁴ พลไพร่นั้นเอาก่อนแ้งดิบที่ยังมิได้ใส่เชือกกับอ่าวขยาแบ่ง ห่อผ้าใส่บาบแกไป³⁵ ชนชาติอิสราเอลกระทำตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน เครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์³⁶ และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่นั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย

การเดินทางออกจากอียิปต์

³⁷ ชนชาติอิสราเอลยกเดินทางออกจากเมืองรามเสสไปยังเมืองสุคคท นับแต่ผู้ชายได้ประมาณหกแสนคน เด็กต่างหาก³⁸ มีฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมากติดตามไปด้วยพร้อมทั้งฝูงสัตว์ คือฝูงแพะแกะ และวัวจำนวนมาก³⁹ เขาเอาก่อนแ้งไร้เชื้อซึ่งนำมาจากอียิปต์นั้น ปิ้งเป็นขนมไร้เชื้อ เพราะเขาถูกเร่งรัดให้ออกจากอียิปต์จึงไม่ทันเตรียมเสบียง⁴⁰ ชนชาติอิสราเอลอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี⁴¹ ครั้นสิ้นสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว ในวันนั้นเองพลโยธาทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ก็ยกออกจากประเทศอียิปต์⁴² คืนวันนั้นเป็นคืนที่ควรจดจำไว้เป็นที่ระลึกอย่างยิ่งถึงพระเยโฮวาห์ ด้วยทรงนำเขาออกจากประเทศอียิปต์ คืนวันนั้นจึงเป็นคืนของพระเยโฮวาห์ที่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวงถือเป็นที่ระลึกตลอดชั่วอายุของเขา

คำสั่งเรื่องพิธีปีสกา

⁴³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า □ระเบียบพิธีปีสกาเป็นดังนี้ คืออย่าให้คนต่างชาติกินเลย⁴⁴ ส่วนทาสซึ่งนายเอาเงินซื้อมา เมื่อให้ทาสนั้นเข้าสู่หนัดแล้วจึงให้เขากินได้⁴⁵ ส่วนแขกหรือลูกจ้างอย่าให้กินเลย⁴⁶ ให้กินปีสกาแต่ในบ้าน อย่าเอาเนื้อไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูกของมันเลย⁴⁷ ให้ชุมนุมคนอิสราเอลทั้งปวงถือและปฏิบัติตามพิธีนี้⁴⁸ เมื่อมีคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และใครจะถือปีสกาถวายพระเยโฮวาห์ ก็ให้ชายพวกนั้นเข้าสู่หนัดเสียก่อนทุกคนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนี้ได้ เขาจึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่ผู้ใดที่ยังมิได้เข้าสู่หนัด อย่าให้เข้าร่วมกินเลี้ยงในพิธีปีสกา นั้นเลย⁴⁹ พระราชบัญญัติสำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้องเป็นอันเดียวกัน□⁵⁰ คนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติตามทุกประการ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสและอาโรนอย่างไร พวกเขาก็กระทำอย่างนั้น⁵¹ วันนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ แยกเป็นกระบวนพลโยธา

13

บุตรหัวปีถูกแยกตั้งไว้เฉพาะพระเจ้า

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงถวายลูกหัวปีทั้งปวงแก่เรา คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของของเรา ³ โมเสสจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า จงระลึกลึกลงในที่ท่าทั้งหลายออกมาจากอียิปต์ จากเรือนทาส เพราะพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากที่นั่นด้วยฤทธิ์พระหัตถ์อย่างกินขนมปังที่มีเชื้อเลย ⁴ ท่านทั้งหลายยกออกไปในวันนี้ในเดือนอาบีบ ⁵ ครั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำพวกท่านมาถึงแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนฮิโวลต์ และคนเยบุส ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่า จะยกแผ่นดินนี้ให้พวกท่าน เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ในเดือนนั้น ⁶ จงกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน และวันที่เจ็ดจะมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์ ⁷ จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบกำหนดเจ็ดวัน อย่าให้เห็นขนมปังซึ่งมีเชื้อ หรือให้เห็นเชื้อมันปิ้งในเขตของพวกท่าน ⁸ ในวันที่เจ็ดบอกบุตรของท่านว่า ⁹ ที่ได้ทำดังนี้ก็เพราะเหตุการณ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำสำหรับเรา ขณะเมื่อเราก่อจากอียิปต์ ¹⁰ สำหรับท่านพิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มีมือของท่าน และดังเครื่องระลึกระหว่างนัยนาของท่าน เพื่อพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ในปากของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ ¹¹ เพราะฉะนั้น พวกท่านจงปฏิบัติตามกฎพิธีนี้ตามกำหนดทุกปีไป ¹² เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปยังแผ่นดินของคนคานาอัน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน ¹³ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นครั้งแรกนั้น ท่านจงแยกถวายแด่พระเยโฮวาห์ และลูกสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์ใช้งานของท่าน จงเป็นของพระเยโฮวาห์ ¹⁴ จงเอาลูกแกะไถ่ลูกลาหัวปี ถ้าไม่ไถ่จงหักคอมันเสีย จงไถ่บุตรหัวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด ¹⁵ ต่อไปภายหลัง เมื่อบุตรของท่านจะถามว่า ¹⁶ ทำไมจึงทำอย่างนี้ ¹⁷ จงเล่าให้เขาฟังว่า ¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ จากเรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ ¹⁹ ต่อมาครั้งพระทัยของฟาโรห์ดื้อ ไม่ยอมปล่อยให้เราไป พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารลูกหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์ ทั้งลูกหัวปีของมนุษย์และลูกหัวปีของสัตว์ด้วย เหตุฉะนั้น เราจึงถวายบรรดาลูกหัวปีตัวผู้ที่เกิดครั้งแรกแด่พระเยโฮวาห์ แต่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา เราไถ่ไว้ ²⁰ พิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มีมือของท่าน และดังเครื่องหมายระหว่างนัยนาของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์

การเดินทางหลักเลี้ยวขวาวฟิไลสเตีย

¹⁷ ต่อมาเมื่อฟาโรห์ปล่อยพลไพร่ไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงนำเขาไปทางแผ่นดินของชาวฟิไลสเตีย แม้ว่าจะเป็นทางใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า ¹⁸ เกรงว่าเมื่อพลไพร่ไปเผชิญสงคราม เขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์เสีย ¹⁹ พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารซึ่งทะเลแดง ชนชาติอิสราเอลก็ออกไปจากแผ่นดินอียิปต์มีอาวุธพร้อมที่จะทำสงคราม ²⁰ โมเสสเอาระดุกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอลปฏิญาณไว้ว่า ²¹ พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยมท่านทั้งหลายเป็นแน่ แล้วท่านจงเอาระดุกของเราไปจากที่นี่ด้วย ²² คนอิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคัท ไปตั้งค่ายที่ตำบลเอธามบริเวณชายฝั่งถิ่นทุรกันดาร

เสามาพบกับเสาเพลิงนำและป้องกันพวกอิสราเอล

²¹ พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสามาฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน ²² เสามาฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้โคลาตจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย

14

ฟาโรห์ตามพวกอิสราเอลไปแล้วถูกทำลาย

¹ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสว่า ² จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้ย้อนกลับไปยังค่ายหน้าตำบลปิหะหิโรทระหว่างมิกดลและทะเล หน้าตำบลนาอัลเซเฟน แล้วตั้งค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล ³ ฟาโรห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า พวกเขาคิดอยู่บนบก ถิ่นทุรกันดารนั้นเกินเขาไว้แล้ว ⁴ เราจะบันดาลให้ไฟฟาโรห์แข็งกระด้างไป ฟาโรห์จะไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติยศเพราะฟาโรห์และบรรดาพลโยธาของเขา แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามรับสั่งนั้น ⁵ เมื่อกษัตริย์อียิปต์ทราบความว่าฟาโรห์เหล่านั้นหนีไปแล้ว พระตำรับของฟาโรห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไปจากที่มีต่อฟาโรห์นั้น เขาจึงว่า ⁶ ทำไมเราจึงทำเช่นนั้น ในเราจึงได้ปล่อยพวกอิสราเอลไปให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า ⁷ ฝ่ายฟาโรห์ก็จัดราชรถ และนำพลโยธาไปด้วย ⁸ ท่านเอารถรบอย่างดีหกร้อยคัน กับรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคัน ⁹ พระเยโฮวาห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไล่ตามชนชาติอิสราเอล ซึ่งเดินทางไปโดยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง ¹⁰ ชาวอียิปต์ไล่ตามไปมีทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาโรห์และทหารม้า กองทัพของท่านมาทันชนชาติอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ใกล้ตำบลปิหะหิโรท

หน้าตำบลบาอัลเซโฟน¹⁰ เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์¹¹ เขายกมือสวดว่า โอหูลมฝั่งศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนี้คือพาเราออกมาจากอียิปต์¹² พวกเราบอกท่านในอียิปต์แล้วว่า โอปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยิ่งดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร¹³ โมเสสจึงเตือนพลไพร่ว่า โออย่ากลัวเลย มันคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นในวันนี้ แต่ฉันไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย¹⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงรบทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด□

ทะเลแดงก็แยกออก

¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □เหตุไฉนเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินต่อไปข้างหน้าเถิด¹⁶ ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยื่นมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเลแล้วข้ามไปได้¹⁷ ดูเถิด ส่วนเราก็จะบันดาลให้ชาวอียิปต์แข็งกระด้างไปตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์พลโยธา ทรน และพลม้าทั้งหมดของเขา¹⁸ เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ ทรน และพลม้าของเขาแล้ว ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเราทั้งหลายคือพระเยโฮวาห์¹⁹ ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับ ไปอยู่ข้างหลัง และเสาเมซซึ่งอยู่ข้างหน้า ก็กลับมามองอยู่ข้างหลังเขา²⁰ คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่ายของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมืดแก่ชาวอียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างในเวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าใกล้กันตลอดคืน²¹ โมเสสยื่นมือของท่านออกไปเหนือทะเล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมทิศตะวันออกพัดไหม้ น้ำทะเลตลอดคืน ทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง น้ำแยกออกจากกัน²² ชนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเขา ทั้งทางขวาและทางซ้าย

ทหารอียิปต์ถูกทำลาย

²³ คนอียิปต์ก็ไล่ตามเขาเข้าไปกลางทะเล ทั้งกองม้าและราชรถ และพลม้าทั้งปวงของฟาโรห์²⁴ ครั้นในเวลารุ่ง พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเฟล็งและเสาเมซทรงเห็นพลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิดโกลาหล²⁵ พระองค์ทรงกระทำให้ล้อรถฝืดจนแล่นไปแทบไม่ไหว คนอียิปต์จึงพูดกันว่า □ให้เราหนีไปจากหน้าคนอิสราเอลเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์แทนเรา□²⁶ ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงยื่นมือออกไปเหนือทะเล เพื่อให้ น้ำทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ ทั้งรถรบและพลม้าของเขา□²⁷ โมเสสจึงยื่นมือออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทะเลก็กลับไหลดังเก่า คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสละคนอียิปต์ลงกลางทะเล²⁸ น้ำก็กลับท่วมพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว²⁹ ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย³⁰ ดังนั้นในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ใต้ชายทะเล³¹ อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไพร่นั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

15

การร้องเพลงแห่งชัยชนะของโมเสส

¹ ขณะนั้นโมเสสกับชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบทนี้ ภายหลังพระเยโฮวาห์ว่า □ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล² พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นั้นแหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์³ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นนักรบ พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์⁴ พระองค์ทรงเหวี่ยงรถรบ และโยนพลโยธาของฟาโรห์ลงในทะเล นายทหารรถรบชั้นยอดของฟาโรห์ก็ถึงในทะเลแดง⁵ น้ำท่วมเขา เขาลมลง在海ที่ลึกประตูก่อนเห็น⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงอำนาจยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ฟาดศัตรูแหลกเป็นชิ้นๆ⁷ ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคว่ำปฏิปักษ์ของพระองค์เสีย พระองค์ทรงใช้พระพิโรธของพระองค์เผาผลาญเขาเสียอย่างดอง⁸ โดยลมที่ระบายจากช่องพระนาสิกน้ำก็ท่วมสูงขึ้น น้ำก็ท่วมทันสูงขึ้น น้ำก็แข็งขึ้นในห้องทะเล⁹ พวกข้าศึกกล่าวว่า □เราจะติดตาม เราจะจับให้ทัน เราจะริบสิ่งของมาแบ่งปันกัน เราจึงจะพอใจที่ได้กระทำกับพวกนั้นดังประสงค์ เราจะชักดาบออก มือเราจะทำลายเขาเสีย□¹⁰ พระองค์ทรงบันดาลให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขามิด เขาลมลงในกระแสน้ำอันไหลแรงนั้นเหมือนตะกั่ว¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในบรรดาพระหัตถ์พระองค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์อันรุ่งเรือง และนำเกรงขามเนื่องด้วยการสรรเสริญ และการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ¹² พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเสีย¹³ พระองค์ทรงนำชนชาติ ซึ่งพระองค์ทรง

ไถ่ไว้ด้วยพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงพาเขามาถึงที่สถิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระเดชานุภาพ 14 ขนชาติทั้งหลายจะได้ยิน แล้วจะพากันหวาดกลัว ชาวประเทศฟิลิสเตียจะรู้สึกเสียสยของ 15 ครั้งนั้น พวกเจ้านายในเมืองเอโดมก็จะพากันหวาดกลัว และพวกหัวหน้าในเมืองโมอับก็จะสะทกสะท้าน ชาวเมืองคานาอันทั้งปวงก็จะระส่ำระสายไป 16 ความรู้สึกเสียสย และความตกใจกลัวจะอุบัติขึ้นในใจของเขา เนื่องด้วยฤทธิ์านุภาพแห่งพระกรของพระองค์ เขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จงพลไพร่ของพระองค์พาฉันไป จงชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วผ่าน ไป 17 พระองค์จะทรงนำเขาเข้ามา และทรงตั้งเขาไว้บนภูเขาซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สถานบริสุทธิ์ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์สถาปนาไว้ 18 พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิตย์ในรันดร์ 19 เพราะเมื่อกองม้าของฟาโรห์กับราชรถ และพลม้าของท่านลงไปในทะเล พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหลกลับมากลุมเสีย แต่ชนชาติอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งกลางทะเลนั้น 20 ฝ่ายมิเรียมหญิงผู้พยากรณ์ พี่สาวของอาโรนก็ถือรำมะนา และหญิงทั้งปวงก็ถือรำมะนาเดินตาม พร้อมเต้นรำไปด้วย 21 มิเรียมจึงร้องน่าวา จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เถิด เพราะพระองค์ทรงได้ช่วยชนอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าให้ตกลงไปในทะเล 22

พวกอิสราเอลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เมื่อกระหายน้ำพระเจ้าทรงประทานให้

22 ต่อมาโมเสสนำพวกอิสราเอลออกจากทะเลแดง ไปยังถิ่นทุรกันดารซุร เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็มีได้พบน้ำเลย 23 ครั้นมาถึงตำบลมารา เขาก็กินน้ำที่ตำบลมารานั้น ไม่ได้ เพราะน้ำขม เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อว่ามารา 24 และพลไพร่นั้นก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า พวกเราจะเอาอะไรดื่ม 25 โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโยนต้นไม้ต้นลงในน้ำ น้ำก็จืด ณ ที่นั้นพระองค์ทรงประทานกฎเกณฑ์ และกฎไว้ และทรงลงใจเขาที่นั้น 26 พระองค์ตรัสว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างซื่อสัตย์ และกระทำการซึ่งถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้หญิงผู้พระบัญญัติของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ทุกประการ แล้วโรคต่างๆซึ่งเราบันดาลให้เกิดแก่ชาวียิปต์นั้น เราจะไม่ให้บังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นผู้อุปการะเจ้าให้หาย 27 พวกเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีบ่อน้ำพุสิบสองบ่อ มีต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น พวกเขจึงตั้งค่ายใกล้บ่อน้ำนั้น

16

ได้รับอาหารโดยการอัศจรรย์

1 พวกเขายกไปจากเอลิม และในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่เวลาขออกจากแผ่นดินอียิปต์ ชุมมุนชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็มาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขาซีนาย 2 ชุมมุนชนชาติอิสราเอลทั้งปวงก็พากันบ่นต่อโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร 3 คนอิสราเอลกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า พวกข้าพเจ้าตายเสียด้วยพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์ ขณะที่นั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิ่มหนำจะดีกว่า นี่ท่านกลับนำพวกข้าพเจ้าออกมาในถิ่นทุรกันดารอย่างนี้ เพื่อจะให้ชุมมุนชนทั้งหมดหิวตายเท่านั้น 4 แล้วพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดลฝนสำหรับพวกเจ้า ให้พลไพร่ออกไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ เพื่อเราจะได้อวดใจว่าเขาจะดำเนินตามราชบัญญัติของเราหรือไม่ 5 ต่อมาในวันที่หก เมื่อเขาเตรียมของที่เก็บมา อาหารนั้นก็จะเพิ่มเป็นสองเท่าของที่เขาเก็บทุกวัน 6 โมเสสกับอาโรนจึงบอกชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า ในเวลาเย็นท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์ 7 ในเวลาเช้าพวกท่านจะได้เห็นสง่าราศีแห่งพระเยโฮวาห์ เพราะคำบ่นต่อว่าของพวกท่านต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับแล้ว เราทั้งสองเป็นผู้ใดเล่า พวกท่านจึงมาบ่นต่อว่าเรา 8 โมเสสกล่าวว่า ในเวลาเย็นพระเยโฮวาห์จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทานและในเวลาเช้าพวกท่านจะมีอาหารรับประทานอิ่ม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคำบ่นของท่านต่อพระองค์ เราทั้งสองนี้เป็นผู้ใดเล่า พวกท่านมิได้บ่นต่อว่าเรา แต่ได้บ่นต่อว่าพระเยโฮวาห์ 9 โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรนว่า จงบอกชุมมุนชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า เข้ามาใกล้พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับคำบ่นของท่านแล้ว 10 ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวแก่บรรดาชุมมุนชนอิสราเอลอยู่นั้น เขาทั้งหลายมอมไปทางถิ่นทุรกันดาร แล้วดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ 11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 12 เราได้ยินคำบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่เขาว่า ในเวลาเย็น พวกเจ้าจะได้กินเนื้อ ทั้งในเวลาเช้า เจ้าจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า 13 ครั้นถึงเวลาเย็นฝูงนกคุ้มบินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีน้ำค้างตกลงรอบค่ายที่ปก

มานาเปรียบเทียบกับพระเยซู ซึ่งเป็นอาหารทิพย์มาจากสวรรค์

14 เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กเท่าเม็ดน้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น 15 เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า นี่คือนาโน เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขา

ว่า □ นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน ¹⁶ นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า □ ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิ่ม ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน □ ¹⁷ ชนชาติอิสราเอลก็กระทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย ¹⁸ แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ดวงคนที่เก็บ ได้มาก็ ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บ ได้น้อยก็หาขาดไม่ ทุกคนเก็บ ได้เท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี ¹⁹ โมเสสจึงสั่งว่า □อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า □ ²⁰ แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น โมเสสจึงโกรธคนเหล่านั้น ²¹ เขาเก็บกันทุกๆเช้าเท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี แต่พอแดดออกร้อนจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป ²² อยู่มาเมื่อถึงวันที่หก เขาเก็บอาหารสองเท่า คือคนละสองโอเมอร์ บรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส

อธิบายเรื่องวันสะบาโต

²³ โมเสสบอกเขาว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า □พรุ่งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนี้องค์อะไรก็ตามที่บัง จะตมอะไรก็ตามเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น □ ²⁴ เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย ²⁵ โมเสสจึงบอกว่า □วันนี้จึงกินอาหารนั้น เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย ²⁶ จงเก็บหกรวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีเลย □ ²⁷ อยู่มาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ ²⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □พวกเขาจะขัดชินบัญญัติและราชบัญญัติของเรามาสักเท่าไร ²⁹ ดูซิพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้แล้ว คือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย □ ³⁰ เหตุฉะนั้นพลไพร่ทั้งปวงจึงได้พักงานในวันที่เจ็ด ³¹ เหล่าวงศ์วานของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า มานา เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดฝักขี้ มีรสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง ³² โมเสสกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์มีรับสั่งว่า □จงตวงมานาโอเมอร์หนึ่งเก็บไว้ตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงเจ้าในถิ่นทุรกันดารนี้ เมื่อเรานำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ □ ³³ โมเสสบอกอาโรนว่า □เอาหม้อลูกหนึ่ง ตวงมานาให้เต็มโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตลอดชั่วอายุของท่าน □ ³⁴ อาโรนก็วางมานานั้นลงหน้าหีบพระโอวาท เพื่อรักษาไว้ตามพระคำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ³⁵ ชนชาติอิสราเอลได้กินมานาสีสิบปีจนเขามาถึงเมืองที่จะอาศัยอยู่ พวกเขากินมานาจนมาถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน ³⁶ หนึ่งโอเมอร์เท่ากับหนึ่งในสิบของเอฟาห์

17

น้ำไหลออกมาจากศิลา

¹ ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ยกออกจากถิ่นทุรกันดารสิน ไปเป็นระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และมาตั้งค่ายที่เรฟีดิม ที่นั้นไม่มีน้ำให้พลไพร่ดื่ม ² เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงกล่าวหาโมเสสว่า □ให้น้ำพวกข้าดื่มซิ □ โมเสสจึงบอกเขาว่า □พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบ่นอาลงตักกับพระเยโฮวาห์ □ ³ พลไพร่กระหายน้ำที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า □ทำไมท่านจึงพาพวกข้า ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อดน้ำตาย □ ⁴ โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ข้าพระองค์จะท้ออย่างไรกับชนชาตินี้ดี เขาเกือบจะเอาหินขว้างข้าพระองค์ให้ตายอยู่แล้ว □ ⁵ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □จงเดินล่วงหน้าพลไพร่ไปและนำพวกผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปด้วย ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย ⁶ ดูเถิดเราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่ภูเขาโฮเรบ เจ้าจงตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพร่ดื่ม □ โมเสสก็ทำดังนั้นท่ามกลางสายตาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล ⁷ โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มัสสาห์ และเมรบาห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั้น และลงตักกับพระเยโฮวาห์ว่า □พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ □

การสู้รบกับคนอามาเลซ

⁸ ครั้งนั้น คนอามาเลซยกมารบกับคนอิสราเอลที่ตำบลเรฟีดิม ⁹ โมเสสส่งโยชูวาว่า □จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเราออกไปสู้รบกับพวกอามาเลซ พรุ่งนี้เราจะยืนถือไม้เท้าของพระเจ้าอยู่บนยอดภูเขา □ ¹⁰ โยชูวาทำตามคำสั่งของโมเสส ออกสู้รบกับพวกอามาเลซ ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอร็ กิขึ้น ไปบนยอดภูเขานั้น ¹¹ ต่อมาโมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบเมื่อนั้น ท่านลุดมีลงมือเมื่อไร พวกอามาเลซก็เป็นต่อเมื่อนั้น ¹² แต่มือของโมเสสเมื่อยล้า เขาทั้งสองก็นำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านหนึ่ง อาโรนกับเฮอร็ กิช่วยยกมือท่านขึ้นคนละข้าง มือของท่านก็ชูอยู่จนตะวันตกดิน ¹³ ฝ่ายโยชูวาปราบอามาเลซกับพลไพร่ของเขาฝ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก ทั้งเล่าให้ลูกชายฟังคือว่าเราจะลบล้างชื่อนชชาติอามาเลซไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของพลไพร่ภายได้ฟ้านี้เลย □ ¹⁵ โมเสสจึงสร้างและเรียกชื่อว่า เยโฮวาห์นิสสิ ¹⁶ กล่าวว่า □เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญญัติว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสงครามกับอามาเลซต่อไปทุกชั่วอายุ □

18

พ่อตาของโมเสสมาจากอียิปต์

1 เมื่อเยโร โปโรทิดแห่งมีเดียเห็น พ่อตาของโมเสส ได้ยินถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และอิสราเอลพลไพร่ของพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์² เยโรพ่อตาของโมเสส จึงพาบิดาไปราหิกรยาของ โมเสสซึ่ง โมเสสได้ส่งกลับ ไปแต่คราวก่อนนั้น³ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคน ของนาง คนหนึ่งชื่อเกอร์โซม เพราะโมเสสกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ⁴ อีก คนหนึ่งชื่อเอเลิเยเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าของบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพเจ้า และทรงให้ ข้าพเจ้ารอดจากพระแสงดาบของฟาโรห์⁵ เยโรพ่อตาของโมเสส พาภรรยาและบุตรชายทั้งสองคนนั้น มาหาโมเสสที่ในถิ่นทุรกันดารที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า⁶ ท่านบอกโมเสสว่า เราคือเยโรพ่อตา ของท่านพาภรรยา กับบุตรชายทั้งสองของนางมาหาท่าน⁷ โมเสสออกไปต้อนรับพ่อตากราบลงและจูบท่าน ท่านทั้งสองได้ถามถึงทุกข์สุขซึ่งกันและกันแล้วพากันเข้าไปในเต็นท์⁸ โมเสสเล่าให้พ่อตาฟังถึงเหตุการณ์ทุก ประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำกับฟาโรห์ และกับชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่พวกอิสราเอล ทั้งความ ทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลในระหว่างทาง และพระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยเขาให้พ้นภัย อย่างไร⁹ เยโรก็มีความยินดีที่ได้ทราบพระกรุณาทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอล เมื่อ พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์¹⁰ เยโรจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าขอถวายสัตย์ว่า ข้าพเจ้าจะฟังทุก คำที่พระเจ้าข้าพเจ้าจะพูด¹¹ บัดนี้เราทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้ กระทำต่อชนชาติอิสราเอลอย่างหนึ่ง¹² เยโรพ่อตาของโมเสสก็นำเครื่องเผาบูชา และเครื่องสวดบูชา ถวายแด่พระเจ้า ฝ่ายยาโรนกับบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมารับประทานเลี้ยงกับพ่อตาของโมเสสเฉพาะ พระพักตร์พระเจ้า¹³ ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสออกนั่งพิจารณาพิพากษาความให้พลไพร่ พลไพร่ก็ยืนห้อมล้อม โมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น¹⁴ เมื่อพ่อตาของโมเสสเห็นงานทั้งปวงที่โมเสสกระทำเพื่อพลไพร่เช่นนั้น จึงกล่าว ว่า บัดนี้ท่านใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับพลไพร่เล่า เหตุไรท่านจึงนั่งทำงานอยู่แต่ผู้เดียว และพลไพร่ทั้งปวงก็ยืน ล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น¹⁵ โมเสสจึงตอบพ่อตาว่า ข้าพเจ้ากลัวว่าท่านจะหาว่าข้าพเจ้าเพ้อเจ้อ¹⁶ เมื่อข้าพเจ้าได้เถียงกับกษัตริย์ชาวอียิปต์ ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างข้าพเจ้ากับเพื่อนบ้าน สอนเขาให้รู้จักกฎ เกณฑ์ของพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระองค์¹⁷ ฝ่ายพ่อตาของโมเสสจึงกล่าวแก่ท่านว่า ท่านทำ อย่างนี้ไม่ได้¹⁸ ทั้งท่านและพลไพร่ที่มาหาท่านนั้นจะอ่อนระอาใจ เพราะภาระอันหนักนั้นเหลือกำลังของท่าน ท่านไม่สามารถที่จะทำแต่ผู้เดียวได้¹⁹ ฟังเสียงของเราบ้าง เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และขอให้พระเจ้าทรง สถิตอยู่กับท่าน ท่านจงเป็นผู้แทนของพลไพร่ต่อพระเจ้า นำความกราบทูลพระเจ้า²⁰ ท่านจงสั่งสอนเขาให้ รู้กฎและพระราชบัญญัติต่างๆ และแสดงให้เขารู้จักทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ²¹ ยิ่งกว่า นั้น ท่านจงเลือกคนที่สามารถจากพวกพลไพร่ คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า ไว้ใจได้และเกลียดสินบน แต่งตั้งคน อย่างนี้ไว้เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง²² ให้เขาพิพากษาความของพล ไพร่อยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ๆก็ให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน แต่คดีเล็กน้อยๆให้เขาตัดสินเอง การงานของท่านจะ เบาลง และพวกเขาจะแบกภาระร่วมกับท่าน²³ ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทน ได้ พลไพร่ทั้งปวงนั้นก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข²⁴ โมเสสก็ฟังเสียงของพ่อตา และทำตาม ที่เขาแนะนำทุกประการ²⁵ โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร่ เป็นผู้ปกครองคนพันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง²⁶ คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพร่ อยู่เสมอ แต่คดียากๆเขานำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กน้อยๆเขาตัดสินเอง²⁷ โมเสสส่งพ่อตาของตนกลับไป พ่อตากลับไปยังเมืองของเขา

19

คนอิสราเอลมาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย

1 ในเดือนที่สามนับตั้งแต่ชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ในวันนั้นเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย² เมื่อยกออกจากตำบลเรเฟอิม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาที่ตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอล ตั้งค่ายอยู่ที่หน้าภูเขานั้น³ โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสจากภูเขานั้นว่า บิดาของสวานาโคบ และชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า⁴ พวกเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเห็ดชูเจ้าขึ้น ดุจดั่งด้วยปีกเหยี่ยว เพื่อานำเจ้ามาที่นี่⁵ เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญา ของเราไว้ เจ้าจะเป็นพรพโยอันประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา⁶ เจ้า ทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งโปโรทิด และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา⁷ นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ ชนชาติอิสราเอลฟัง⁸ โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร่ แล้วเล่าข้อความเหล่านี้ที่พระเยโฮ

ว่าทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ 8 บรรดาพลไพร่ก็ตอบพร้อมกันว่า □สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม□ โมเสสจึงนำถ้อยคำของพลไพร่ไปกราบทูลพระเยโฮวาห์

พลไพร่จึงเตรียมตัวที่จะฟังคำสั่งจากพระเจ้า

9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ดูเถิด เราจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ เพื่อพลไพร่จะได้ยินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป□ โมเสสนำคำของพลไพร่นั้นกราบทูลพระเยโฮวาห์¹⁰ พระเยโฮวาห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า □ไปบอกให้พลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้ ให้เขาซักเสื้อผ้าเสีย ให้สะอาด¹¹ เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายท่ามกลางสายตาของพลไพร่ทั้งปวง¹² จงกำหนดเขตให้พลไพร่อยู่รอบภูเขา แล้วกล่าวกับเขาว่า □เจ้าทั้งหลายจงระวังตัวให้ดีอย่าล่วงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดถูกภูเขาต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่¹³ อย่าใช้มือฆ่าผู้อื่นเลย ให้เอาหินขว้างหรือยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต□ เมื่อได้ยินเสียงแตรเป่ายาว ให้เขาทั้งหลายมายังภูเขานั้น□¹⁴ โมเสสลงจากภูเขามายังพลไพร่ แล้วพลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าให้สะอาด¹⁵ แล้วท่านกล่าวแก่พลไพร่ว่า □ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าใกล้กรรชาของท่านเลย□¹⁶ อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้ก็มีเสียงแตรดังสนั่น จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น¹⁷ โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขาอาศัยอยู่ที่เชิงภูเขา¹⁸ ภูเขาซีนายมีควันกลุ่มหม่นอยู่ทั่วไปเพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง ควันไฟพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาใหญ่ ภูเขาที่สะท้อนหวั่นไหวไปหมด¹⁹ เมื่อเสียงแตรดังขึ้น โมเสสก็กราบทูล พระเยโฮวาห์ตรัสตอบเป็นเสียงร้อง²⁰ พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนยอดภูเขาซีนาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา โมเสสก็ขึ้นไป²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □เจ้าจงลงไปกล่าวแก่พลไพร่ เกรงว่าเขาจะล่วงล้ำเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เพราะอยากเห็น แล้วเขาจะพินาศเสียเป็นจำนวนมาก²² อีกประการหนึ่ง พวกบุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้น ให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา□²³ ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □พลไพร่ขึ้นมานบนภูเขาซีนายไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสั่งข้าพระองค์ทั้งหลายว่า □จงกันเขตรอบภูเขานั้น ชำระให้เป็นทีบริสุทธิ์□□²⁴ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □ลงไปเถิด แล้วกลับขึ้นมามีอีก พาอาโรนขึ้นมามีด้วย แต่อย่าให้พวกบุโรหิตและพลไพร่ล่วงล้ำขึ้นมาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะลงโทษเขา□²⁵ โมเสสก็ลงไปบอกพลไพร่ตามนั้น

20

พระเจ้าทรงตรัสพระบัญญัติสิบประการจากสวรรค์

1 พระเจ้าตรัสพระวจนะนี้สืบต่อไปนี้ว่า² □เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์คือจากเรือนทาส³ อย่างมีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา⁴ อย่างทำรูปเคารพสักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน⁵ อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านี้ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่ทรงแห่น ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชั่วเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน⁶ แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน⁷ อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่⁸ จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์⁹ จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหวัน¹⁰ แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนี้อย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า¹¹ เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์¹² จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า¹³ อย่าฆ่าคน¹⁴ อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา¹⁵ อย่าลักทรัพย์¹⁶ อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน¹⁷ อย่าโลภคร่ำเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภกรรชาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัวลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน□¹⁸ คนทั้งหลายเมื่อได้ยิน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พุ่งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล¹⁹ เขาจึงกล่าวแก่โมเสสว่า □ท่านจงนำความมาเล่าเถิด พวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตาย□²⁰ โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า □อย่ากลัวเลย เพราะพระเจ้าเสด็จมาเพื่อลองใจท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป□²¹ พลไพร่ยินยอมแต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดที่พระเจ้างาตรสถิตอยู่นั้น²² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □บอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า □เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่า

เราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า²³ เจ้าอย่าทำรูปพระด้วยเงินไว้สำหรับบูชาเทียมเท่ากับเรา หรือทำรูปพระด้วยทองคำสำหรับตัว²⁴ จงใช้ดินก่อแท่นบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้แกะและวัวของเจ้าเป็นเครื่องเผาบูชา และเป็นสันติบูชาแก่เรา ในทุกตำบลที่เราให้ระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า²⁵ ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน²⁶ และเจ้าอย่าเดินตามชนชั้นโบไฮธินไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อว่าการเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียที่นั่น □

21

ความยุติธรรมระหว่างนายกับทาส

1 □ต่อไปนี้เป็นคำตัดสินซึ่งเจ้าต้องประกาศให้เขาทั้งหลายทราบไว้² ถ้าเจ้าจะซื้อคนฮิบรูไว้เป็นทาส เขาจะต้องปรนนิบัติเจ้าหกปี แต่ปีที่เจ็ดเขาจะได้อิสระโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่³ ถ้าทาสได้มาแต่ผู้เดียวจะปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามิภรรยาต้องปล่อยภรรยาของเขาไปด้วย⁴ ถ้านายทาสภรรยาให้เขา และภรรยานั้นเกิดบุตรชายก็ดี บุตรสาวก็ดีด้วยกัน ภรรยากับบุตรนั้นจะเป็นคนของนาย เขาจะเป็นอิสระได้แต่ตัวผู้เดียว⁵ ถ้าทาสนั้นมากล่าวเป็นทนายเข้าใจชัดเจนว่า □ข้าพเจ้ารักนายและลูกเมียของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อยากจะออกไปเป็นไทย□⁶ ให้นายพาทาสนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พาเขาไปที่ประตูหรือไม้วงกบประตู แล้วให้นายเจาะหูเขาด้วยเหล็กหมาด เขาก็จะอยู่ปรนนิบัตินายต่อไปจนชีวิตหาไม่⁷ ถ้าคนใดขายบุตรสาวเป็นทาส หญิงนั้นจะมีได้เป็นอิสระเหมือนทาส⁸ ถ้าหญิงนั้นไม่เป็นที่พอใจของนายที่รับเธอไว้เป็นภรรยา ต้องยอมให้คนอื่นไถ่เธอไป แต่ไม่มีสิทธิ์จะขายหญิงนั้นให้แก่ชาวต่างประเทศ เพราะมิได้สัถยซื้อต่อหญิงนั้นแล้ว⁹ ถ้านายยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยาบุตรชายของตน ก็ให้เขาปฏิบัติต่อหญิงนั้นคงเป็นบุตรสาวของตน¹⁰ ถ้าเขาหาหญิงอื่นมาเป็นภรรยา อย่าให้เขาลดอาหารการกิน เสื้อผ้าและประเพณีผู้เลี้ยงกับคนเก่า¹¹ ถ้าเขามิได้กระทำตามประการใดในสามประการนี้แก่เธอ หญิงนั้นจะไปเสียก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าไถ่ ไม่ต้องเสียเงิน

ความยุติธรรมเกี่ยวกับความเจ็บป่วยและการกระทำผิดต่อคนอื่น

12 ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเป็นแน่¹³ ถ้าผู้ใดมิได้เจตนาฆ่าเขา แต่เขาตายเพราะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะตั้งตำบลหนึ่งไว้ให้เขาหนีไปที่นั่น¹⁴ แต่ถ้าผู้ใดเจตนาหักหลังฆ่าเพื่อนบ้าน ก็ให้ดึงตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเราเพื่อลงโทษให้ถึงตาย¹⁵ ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่¹⁶ ผู้ใดลักคนไปขายก็ดี หรือมิผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในมือของผู้นั้นก็ดี ผู้ลักนั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่¹⁷ ผู้ใดตำหน่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่¹⁸ ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือขวัก แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก¹⁹ ถ้าผู้ที่ถูกเจ็บนั้นลุกขึ้น ถือไม้เท้าเดินออกไปได้อีก ผู้ตีนั้นก็พ้นโทษ แต่เขาจะต้องเสียค่าป่วยการ และค่ารักษาบาดแผลจนหายเป็นปกติ²⁰ ถ้าผู้ใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้งนตายคามือ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษเป็นแน่²¹ หากว่าทาสนั้นมีชีวิตต่อไปได้วันหนึ่ง หรือสองวันจึงตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ เพราะทาสนั้นเป็นดังเงินของนาย²² ถ้ามีผู้ชายตีกัน แล้วบังเอิญไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้นไม่เป็นอันตราย ต้องปรับผู้นั้นตามแต่สามีของหญิงนั้นจะเรียกร้องเอาจากเขา และเขาจะต้องเสียตามที่พวกผู้พิพากษาจะตัดสิน²³ ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัยดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต²⁴ ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า²⁵ รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยขีดแทนรอยขีด

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสัตว์

26 ถ้าผู้ใดตีเนยดาของทาสชายหญิงให้บอดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทยเนื่องด้วยเนยดาของเขา²⁷ ถ้าผู้ใดทำให้พินทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็นไทยเนื่องด้วยพินของเขา²⁸ ถ้าวัวขวิดชายหรือหญิงถึงตายจงเอาหินขว้างขว้างให้ตายเป็นแน่ และอย่ากินเนื้อของมันเลย แต่เจ้าของวัวตัวนั้นไม่มีโทษ²⁹ แต่ถ้าวัวนั้นเคยขวิดคนมาก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้ มันจึงได้ขวิดชายหรือหญิงถึงตาย ให้เอาหินขว้างขว้างนั้นเสียให้ตายและให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย³⁰ ถ้าจะเรียกร้องเอาค่าไถ่จากผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขาตามที่ได้เรียกร้อง³¹ หากวันนั้นขวิดบุตรชายและบุตรสาว ก็จงปรับโทษตามคำตัดสินข้อนี้คงกัน³² ถ้าวันนั้นขวิดทาสชายหญิงของผู้ใด เจ้าของวัวต้องให้เงินแก่นายของทาสนั้นสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้างขว้างให้ตายเสียด้วย³³ ถ้าผู้ใดเปิดบ่อหรือขุดบ่อแต่มิได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตายในบ่อนั้น³⁴ เจ้าของบ่อต้องให้ค่าชดใช้เขา ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ ขากสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ³⁵ ถ้าวัวของผู้ใดขวิดวัวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้อง

ชายวัวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน และวัวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย³⁶ หรือถ้ารู้แล้วว่าวัวนั้นเคยขวิดมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องใช้วัวแทนวัว และวัวที่ตายนั้นเกิดเป็นของตัว□

22

สิทธิอำนาจของเจ้าของสัตว์และสิ่งของ

1 □ถ้าผู้ใดลักวัวหรือแกะไปฆ่าหรือขาย ให้ผู้นั้นใช้วัวห้าตัวแทนวัวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง² ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังขุดช่องเข้าไปแล้วตีขโมยนั้นตาย ไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น³ ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้นต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเขาไม่มีอะไรจะใช้ให้ ต้องขายตัวเขาเป็นค่าของที่ลักไปนั้น⁴ ถ้าจับของนั้นได้อยู่ในมือของเขาจะเป็นวัวกิดี หรือลากิดี หรือแกะกิดี ซึ่งยังเป็นอยู่ ขโมยนั้นต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า⁵ ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินของในนา หรือในสวน องุ่นเสียไป หรือปล่อยให้สัตว์ของตน แล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าชดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดในนาของตน และของที่ดีที่สุดในสวนองุ่นของตนเป็นค่าเสียหาย⁶ ถ้าจุดไฟที่กองหนาม และไฟลามไปติดกองข้าว หรือติดต้นข้าวซึ่งมิได้เกี่ยว หรือติดทุ่งนาให้ไหม้เสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวน⁷ ถ้าผู้ใดฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมยลักไปจากเรือนผู้นั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องใช้แทนเป็นสองเท่า⁸ ถ้าจับขโมยไม่ได้ จึงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวกผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามีของตนเองได้ลักสิ่งของของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่⁹ ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องวัว ลา แกะ หรือเสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆ ที่หายไป ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนั้นเป็นของตน จึงนำคดีของคู่ความนั้นไปฟังพวกผู้พิพากษา พวกผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า¹⁰ ถ้าผู้ใดฝากลาหรือวัว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆ ไว้กับเพื่อนบ้าน และสัตว์นั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมีผู้ไล่ต้อนไปจากบ้านนั้นโดยไม่มีใครเห็น¹¹ ต้องให้ผู้รับฝากนั้นปฏิเสธตนต่อเพื่อนบ้านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อดูว่า มือของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอม ผู้รับฝากนั้นไม่ต้องให้ค่าชดใช้¹² แต่ถ้าสัตว์นั้นถูกลักไป ขณะที่ผู้รับฝากอยู่ด้วย ผู้รับฝากต้องใช้ค่าชดใช้แก่เจ้าของ¹³ ถ้ามีสัตว์ร้ายมากัดลักสัตว์นั้นตาย จึงเอาซากมาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน แล้วผู้รับฝากไม่ต้องให้ค่าชดใช้แทนสัตว์ที่ถูกกัดลักนั้น¹⁴ ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆ ไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตราย หรือตายระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ ผู้ยืมต้องใช้ค่าชดใช้เต็มตามจำนวนเป็นแน่¹⁵ แต่ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเป็นของเช่า ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น

การล่วงประเวณี การให้รูปเคารพ ความกรุณา

16 ถ้าผู้ใดล่อลวงหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่หมั้นและนอนร่วมกับหญิงนั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และต้องรับหญิงนั้นเป็นภรรยาของตน¹⁷ ถ้าบิดาไม่ยอมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยา เขาก็ต้องเสียเงินเท่าสินสอดตามธรรมเนียมสู่ขอหญิงพรหมจารีนั้นเองกัน¹⁸ สำหรับหญิงแม่มด เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย¹⁹ ผู้ใดร่วมประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่²⁰ ผู้ใดถวายบูชาแด่พระต่างๆ วันแต่พระเยโฮวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิ้น²¹ เจ้าอย่าบิบบิงค์หรือชมเพลงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์²² อย่าชมเพลงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าพ่อเลย²³ ถ้าเจ้าชมเพลงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกซกักรา เราจะทำร้ายตัวของเขาแน่ๆ²⁴ ความโกรธของเราจะพลุ่งขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย และบุตรของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าพ่อ²⁵ ถ้าเจ้าให้พลไพร่ของเราคนใดที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้ายืมเงินไป อย่าถือว่าตนเป็นเจ้านั้น และอย่าคิดตอกเบียดจากเขา²⁶ ถ้าเจ้าได้รับเสื่อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จึงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน²⁷ เพราะเรามีเสื่อคลุมตัวนั้นตัวเดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมาเมื่อเขาทูลร้องทุกข์ต่อเรา เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา²⁸ อย่าตำผู้เป็นพระหรือสาปแช่งผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย²⁹ อย่าชักช้าที่จะนำพืชผลและน้ำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า จงถวายบุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา³⁰ สำหรับวัวและแพะแกะของเจ้า จงทำดังนี้เหมือนกัน ให้ลูกมันอยู่กับแม่เจ็ดวัน ถึงวันที่แปดจงพามาถวายแก่เรา³¹ เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์อีกทีแรกเรา เหตุฉะนั้นเมื่อสัตว์ที่ถูกกัดตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย□

23

กฎศีลธรรม

1 □อย่านำเรื่องเท็จไปเล่าต่อกัน อย่าร่วมมือเป็นพยานใส่ร้ายกับคนชั่ว² อย่าทำชั่วตามอย่างคนจำนวนมากที่เขาทำกันนั้นเลย อย่าอ้างพยานสาส์นเท็จเข้าข้างหมู่มาก จะทำให้ขาดความยุติธรรมไป³ ทั้งอย่าสาส์น

เข้าข้างคนจนในคดีของเขา ⁴ ถ้าเจ้าพบบัวหรือลาของศัตรูหลมา จงพาไปส่งคืนให้เจ้าของจงได้ ⁵ ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก อย่าได้เมินเฉยเสีย จงช่วยเขายกมันขึ้น ⁶ เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับ ในคดีของเขา ⁷ เจ้าจงหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิดและคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนชั่ว ⁸ อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้ ⁹ เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าวเพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน

ปีแห่งการหยุดพัก

¹⁰ จงหว่านพืชและเกี่ยวเก็บผลในนาของเจ้าตลอดหกปี ¹¹ แต่ปีที่เจ็ดนั้นจงงดเสีย ปลอยให้นาว่างอยู่เพื่อให้คนจนในชนชาติของเจ้าเก็บกิน ส่วนที่เหลือออกนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน ¹² จงทำการงานของเจ้าหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจงหยุดงาน เพื่อว่า ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายทาสของเจ้า กับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย ¹³ สิ่งทั้งปวงที่เราสั่งเจ้าไว้ นั้นจงระวังถือให้ดี และอย่าออกชื่อพระอื่นเลย อย่าให้ได้ยินชื่อของพระเหล่านั้นออกจากปากของเจ้า

เทศกาลประจำปี

¹⁴ จงถือเทศกาลถวายแก่เร้าปีละสามครั้ง ¹⁵ จงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาบีบ อันเป็นเดือนซึ่งเราบัญญัติไว้ เจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามที่เราสั่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้นเจ้าออกจากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเผลอเลย) ¹⁶ จงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืชผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้หว่านพืชลงในนา เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บพืชผลปลายปี เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า ¹⁷ ให้ผู้ชายทั้งปวงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าปีละสามครั้ง ¹⁸ อย่าถวายเลือดจากเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อ หรือปลอยให้มีไขมันในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า ¹⁹ พืชผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรกจากไร่นาของเจ้านั้นจงนำมาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าดื่มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำมันของแม่มันเลย

ระเบียบในการชนะแผ่นดินคานาอัน

²⁰ ดูเถิด เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้าเพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้ ²¹ จงเอาใจใส่ทูตนั้นและเชื่อฟังเสียงของเขา อย่าฝ่าฝืนเขาเพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้เจ้าเลย ด้วยว่าเขากระทำในนามของเรา ²² แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเสียงของเราจริงๆ และทำตามทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้ เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของพวกเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ของพวกเจ้า ²³ ด้วยว่าทูตสวรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้าไปถึงคนอามิไรต์ คนฮิตไทต์ คนเเปริซี คนคานาอัน คนอีไลต์ และคนเยบุส แล้วเราจะตัดคนเหล่านั้นออกเสีย ²⁴ อย่างราบไหญ่พระของเรา หรือปรณินบิตีหรือท่าตามแบบอย่างที่เรากระทำ แต่งทำลายรูปเคารพของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสียให้แหลกละเอียด ²⁵ จงปรณินบิตีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆหายไจากท่ามกลางพวกเจ้า ²⁶ จะไม่มีการแห้งแล้ง หรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน ²⁷ เราจะบันดาลให้เกิดความสดชื่นของขึ้นก่อนหน้าพวกเจ้า เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้พวกศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวกเจ้า ²⁸ เราจะใช้ให้ฝูงต่อส่งหน้าไปก่อนพวกเจ้า จะขับไล่คนอีไลต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า ²⁹ เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในระยปีเดียว เกรงว่าแผ่นดินจะกร้างไปและสัตว์ป่าจะทวีจำนวนขึ้นต่อสู่กับพวกเจ้า ³⁰ แต่เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าที่ละเล็กละน้อยจนพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น แล้วได้รับมรดกดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ ³¹ เราจะกำหนดเขตแดนของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟิลิสเตีย ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารจนจดแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเจ้าให้พวกเจ้าไล่เขาไปเสียให้พ้นหน้า ³² พวกเจ้าอย่าทำพันธสัญญากับเขา หรือกับพระของเขาเลย ³³ เขาจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรงว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรณินบิตีพระของเรา เรื่องนี้ก็จะบังเกิดแก่เจ้าเป็นแน่

24

พระเจ้าทรงประทานคำสั่งแก่โมเสส

¹ พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า ปากกับอาโรน นาถับ และอาบิฮู กับพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลลงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ แล้วมีเสียงการอยู่แต่ไกล ² ให้เฉพาะโมเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์ ส่วนคนอื่นๆอย่าให้เข้ามาใกล้และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสสเลย ³ โมเสสจึงนำพระวจนะของพระเยโฮวาห์และคำตัดสินทั้งสินมาชี้แจงให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า "พระวจนะทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม" ⁴ โมเสสจึงจารึกพระวจนะของพระเยโฮวาห์ไว้ทุกคำ และ

วูดขึ้นแต่เข้าจัดแจงสร้างแท่นบูชาขึ้นที่เชิงภูเขา ปีกเสาหินขึ้นสิบสองกอนตามจำนวนตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล⁵ ท่านใช้ให้หนุ่มๆคนชาติอิสราเอลถวายเป็นเครื่องเผาบูชาและถวายวัวเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์⁶ โมเสสเก็บเลือดวัวครึ่งหนึ่งไว้ในชาม อีกครึ่งหนึ่งประพรมที่แท่นบูชานั้น⁷ ท่านถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขาบอกว่า ปรารถนาสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ในนั้นพวกเราจะกระทำตาม และเราจะเชื่อฟัง⁸ โมเสสก็เอาเลือดพรมประชาชนและกล่าวว่า ใดเกิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวจนะทั้งหมดนี้

โมเสสอุบนภูเขาขึ้นยี่สิบวัน

⁹ ครั้นนั้นโมเสสกับอาโรน นาถับและอาบียู และพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลขึ้น ไปอีก¹⁰ เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพื้นที่รองพระบาทเป็นดวงพลอยไพฑูรย์สูงใสเหมือนท้องฟ้าทีเดียว¹¹ พระองค์มีไฉไลงาช้างบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม¹² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๐ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น เราจะให้แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติซึ่งเราจารึกไว้เพื่อเก็บไว้สอนเขา¹³ โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้รับใช้ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า¹⁴ และกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า ๐คอยเราอยู่ที่นั่นกว่าเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก ดูเกิดอาโรนและเฮอรอยู่ยกับพวกท่าน ใครมีเรื่องราวอะไรก็จงมาหาท่านทั้งสองนี้เกิด¹⁵ แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขาเมฆก็คลุมภูเขาไว้¹⁶ สง่าราศีของพระเยโฮวาห์มาอยู่บนภูเขาขึ้นยี่สิบวัน เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หกวัน ครั้นวันที่เจ็ดพระองค์ทรงเรียกโมเสสจากเมฆ¹⁷ สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟไหม้อยู่บนยอดภูเขา¹⁸ โมเสสเข้าไปในเมฆนั้นและขึ้น ไปบนภูเขา โมเสสอุบนภูเขาขึ้นยี่สิบวันสี่สิบคืน

25

อิสราเอลช่วยกันถวายเพื่อสร้างพลับพลา

¹ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๐จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำของมาถวายแก่เรา ของนั้นให้รับมาจากทุกคนที่เต็มใจถวาย² ของถวายซึ่งเจ้าจะต้องรับจากเขาคือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์³ ด้วยสีฟ้า สีม่วงสีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียดและขนแพะ⁴ หนึ่งแฉะตัวผู้ย้อมสีแดง หนึ่งของตัวแบดเจอร์ และไม้กระถินเทศ⁵ น้ำมันเด็มน้ำมันเครื่องเทศประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับเจิม และปรุงเครื่องหอม⁶ พลอยสีน้ำข้าวและพลอยสำหรับฝังในเอโฟดและทับทรวง⁷ แล้วให้เขาสร้างสถานบริสุทธิ์ถวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา⁸ ๐แบบอย่างพลับพลาและเครื่องทั้งปวงของพลับพลานั้น เจ้าจงทำตามที่เราแจ้งไว้แก่เจ้าในทุกประการ

หีบพันธสัญญา

¹⁰ ให้เขาทำหีบใบหนึ่งด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ¹¹ หีบนั้นหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก แล้วทำกระจังคดรอบหีบนั้นด้วยทองคำ¹² ให้หล่อหวงทองคำสี่ห่วงสำหรับหีบนั้น ติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านทั้งสองหวงและด้านนั้นสองหวง¹³ ให้ทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ¹⁴ แล้วสอดคานหามเข้าที่หวงข้างหีบสำหรับไขยกหามหีบนั้น¹⁵ ไม้คานหามให้สอดไว้ในหวงของหีบอย่าถอดออกเลย¹⁶ พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจงเก็บไว้ในหีบนั้น¹⁷ แล้วจงทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ¹⁸ จงทำแครบทองคำสองรูป โดยใช้ฝีมือทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง¹⁹ ทำแครบไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป โดยแครบนั้นและให้ตอนปลายทั้งสองข้างติดเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา²⁰ ให้แครบกางปีกออกไว้เบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน ให้แครบหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา²¹ แล้วจงตั้งพระที่นั่งกรุณานั้นไว้บนหีบ จงบรรจุพระโอวาทซึ่งเราจะให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหีบนั้น²² ณ ที่นั้น เราจะอยู่ให้เจ้าเข้าเฝ้า และจะสนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรุณาระหว่างกลางแครบทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหีบพระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล

โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์

²³ แล้วจงเอาไม้กระถินเทศมาทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ²⁴ เจ้าจงหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจังทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย²⁵ ประกับโต๊ะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจังทองคำประกรอบให้รอบประกับนั้น²⁶ จงทำหวงทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่²⁷ ห่วงนั้นให้ติดชิดกับประกับ เพื่อเอาไว้สอดคานหาม²⁸ เจ้าจงทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ ให้หามโต๊ะด้วยไม้²⁹ เจ้าจงทำจานและช้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับรินเครื่องดื่มบูชา สิ่งเหล่านี้เจ้าจงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์³⁰ และเจ้าจงวางขนมปังหน้าพระพักตร์ไว้บนโต๊ะนั้นต่อหน้าเราเป็นนิตย์

คันประทีปทองคำ

³¹ เจ้าจึงทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ จึงใช้ฝัก่อนทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น ³² ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง ³³ กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ อีกกิ่งหนึ่งให้มีดอกสามดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ ให้เป็นดั่งนี้ทั้งหกกิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป ³⁴ สำหรับลำคันประทีปนั้นให้มีดอกสีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ ³⁵ ได้กิ่งทุกๆคู่ทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ³⁶ ดอกตูมและกิ่งทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ให้ทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ก่อนทำ ³⁷ จึงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น แล้วจุดตะเกียงให้ส่องแสงตรงไปหน้าคันประทีป ³⁸ ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และภาดใส่ตะไกรให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ³⁹ คันประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตะสันต์ ⁴⁰ จงระวังทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา

26

มานสำหรับพลับพลา

¹ ๐นอกจากนั้น เจ้าจึงทำพลับพลาด้วยม่านสีฝืน ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และผ้าทองด้วยด้ายย้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพเครูบฝีมือช่างออกแบบไว้ ² ม่านฝืนหนึ่งให้ยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนให้เท่ากัน ³ ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ให้เกี่ยวติดกันด้วย ⁴ จงทำหูกม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง จงติดหูกไว้เหมือนกัน ⁵ ม่านฝืนหนึ่งให้ทำหูกห้าสิบหูก และตามขอบม่านชุดที่สอง ให้ทำหูกห้าสิบหูกให้ตรงกัน ⁶ จงทำขอบทองคำสำหรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน ⁷ จงทำม่านด้วยขนแพะ สำหรับเป็นเดินที่คลุมพลับพลาชั้นนอกอีกสิบเอ็ดผืน ⁸ ม่านฝืนหนึ่งให้ทำยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนให้เท่ากัน ⁹ ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่านอีกหกผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน และม่านฝืนที่หกนั้นจงให้ห้อยซ้อนลงมาข้างหน้าพลับพลา ¹⁰ ทำหูกห้าสิบหูกติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และหูกห้าสิบหูกติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง ¹¹ แล้วทำขอบของสิ่งสุดท้ายห้าสิบขอบ เกี่ยวขอบเข้าที่หูก เกี่ยวให้ติดเป็นเดินที่ห้อยลงเดียวกัน ¹² ม่านเดินที่ส่วนที่เกินอยู่ คือชายม่านครึ่งหนึ่งที่เหลืออยู่นั้น จงให้ห้อยลงมาด้านหลังพลับพลา ¹³ ส่วนม่านคลุมพลับพลา ซึ่งยาวเกินไปข้างละหนึ่งศอกนั้น ให้ห้อยลงมาข้างๆพลับพลาทั้งข้างนี้และข้างโน้น สำหรับใช้กำบัง ¹⁴ เครื่องคาดเดินที่ข้างบน เจ้าจงทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมด้วยหนังของตัวเบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง

ไม้กรอบสำหรับพลับพลา

¹⁵ ไม้กรอบสำหรับทำผ้าพลับพลาโน้น ให้ใช้ไม้กระถินเทศตั้งตรงขึ้น ¹⁶ ไม้กรอบนั้นให้ยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกครึ่ง ¹⁷ ให้มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกับติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง ไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดให้ทำอย่างนี้ ¹⁸ เจ้าจงทำไม้กรอบพลับพลาดั่งนี้ ด้านใต้ให้ทำยี่สิบแผ่น ¹⁹ จงทำฐานรองรับด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับ ไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน สำหรับสวมเดือยสองอัน ²⁰ ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือโน้น ให้ใช้ไม้กรอบยี่สิบแผ่น ²¹ และทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้กรอบให้ทำฐานแผ่นละสองฐาน ²² ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลา ให้ทำไม้กรอบหกแผ่น ²³ และทำอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง ²⁴ ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดให้ติดกันที่หัวแรกทั้งสองแห่ง ให้กระทำดั่งนี้ก็จะทำให้เกิดมุมสองมุม ²⁵ คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐานเงินสิบหกอัน ใต้กรอบไม้ให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน

ไม้กรอบหุ้มด้วยทองคำ

²⁶ เจ้าจงทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอัน สำหรับไม้กรอบผ้าพลับพลาด้านหนึ่ง ²⁷ และกลอนอีกห้าอันสำหรับชุดไม้กรอบผ้าพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับชุดไม้กรอบผ้าพลับพลาด้านหลัง คือด้านตะวันตก ²⁸ กลอนตัวกลางคืออยู่ตอนกลางของไม้กรอบสำหรับชุดผ้าร้อยให้ติดกัน ²⁹ จงหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำหูกไม้กรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นให้หุ้มด้วยทองคำ ³⁰ พลับพลาโน้น เจ้าจงจัดตั้งไว้ตามแบบอย่างที่เราได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่บนภูเขา

มานที่อยู่ระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด

³¹ จงทำม่านฝืนหนึ่ง ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ให้มีภาพเครูบฝีมือช่างออกแบบไว้ ³² ม่านนั้นให้แขวนไว้ด้วยขอบทองคำที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ และซึ่งตั้งอยู่บนฐานเงินสี่อัน ³³ ม่านนั้นให้เขาแขวนไว้กับขอบสำหรับเกี่ยวม่าน แล้วเอาหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน และม่านนั้นจะเป็นที่แบ่งพลับพลาระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด ³⁴ พระที่นั่งกรุณานั้นให้ตั้งไว้บน

หีบพระโอวาทในที่บริสุทธิ์ที่สุด³⁵ จึงตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันประทีปไว้ด้านใต้ในพลับพลาตรงข้ามกับโต๊ะ เจ้าจงตั้งโต๊ะไว้ทางด้านเหนือ

ม่านสำหรับประคองพลับพลา

³⁶ เจ้าจงทำบังตาที่ประตูเต็นท์นั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี³⁷ จงทำเสาห้าต้นด้วยไม้กระถินเทศสำหรับติดบังตาที่ประตูแล้วหุ้มเสานั้นด้วยทองคำ ขอบแขวนเสาสองทำด้วยทองคำ แล้วหล่อฐานทองสัมฤทธิ์ทำฐานสำหรับรองรับเสานั้น□

27

แทนบูชาหุ้มด้วยทองเหลือง

¹□เจ้าจงทำแทนบูชาด้วยไม้กระถินเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก² จงทำเชิงรองนิตไว้ทั้งสี่มุมของแท่น ให้เป็นชิ้นเดียวกับแท่น และจงหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์³ เจ้าจงทำหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พั่ว ขาม ขอบเกี้ยวเนื้อและภาตรองไฟ คือเครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมด เจ้าจงทำด้วยทองสัมฤทธิ์⁴ แล้วเอาทองสัมฤทธิ์ทำดาชายประดับแท่นนั้น กับทำห่วงทองสัมฤทธิ์ติดที่มุมทั้งสี่ของดาชาย⁵ ดาชายนั้นให้อยู่ใต้กระจงของแท่น และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา⁶ ไม่นานหามแท่นให้ทำด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์⁷ ไม่นานนั้นให้สอดไว้ในหาม ในเวลาหาม ไม่นานจะอยู่ข้างแท่นข้างละอัน⁸ แท่นนั้นทำด้วยไม้กระดาน แต่ข้างในแท่นกลวงตามแบบที่แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา จงให้เขาทำอย่างนั้น

ลานพลับพลา

⁹ เจ้าจงสร้างลานพลับพลาให้กว้างด้านใต้มีผ้าบังลานั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดยาวหนึ่งร้อยศอก¹⁰ ให้มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน¹¹ ท่อนองเดียวกับ ด้านทิศเหนือให้มีผ้าบังยาวร้อยศอก เหมือนกันกับเสายี่สิบต้น และฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน¹² ตามส่วนกว้างของลานด้านตะวันตก ให้มีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสาสิบต้น และฐานรองรับเสาสิบฐาน¹³ ส่วนกว้างของลานด้านตะวันออก ให้ยาวห้าสิบศอก¹⁴ ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งให้ยาวสิบห้าศอก มีเสาสสามต้น และฐานรองรับเสาสสามฐาน¹⁵ อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสสามต้น และฐานรองรับเสาสสามฐาน¹⁶ ให้มีผ้าบังตาที่ประตูลานยาวยี่สิบศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี กับเสาสี่ต้นและฐานรองรับเสาสี่ฐาน

เสาแห่งพลับพลา

¹⁷ เสาล้อมรอบลานทั้งหมด ให้มีราวสำหรับยึดเสาให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ทำขอด้วยเงิน ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์¹⁸ ด้านยาวของลานนั้นจะเป็นร้อยศอก ด้านกว้างห้าสิบศอก สูงห้าศอก กันด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมีฐานทองสัมฤทธิ์¹⁹ เครื่องใช้สอยทั้งปวงของพลับพลาพร้อมทั้งหลักหมุดของพลับพลา กับหลักหมุดสำหรับรั้วที่กั้นลานทั้งหมด ให้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์

น้ำมันสำหรับประทีป

²⁰ เจ้าจงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้วันเฝ้าสำหรับเดิมประทีป เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ²¹ ในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านซึ่งอยู่หน้าหีบพระโอวาท ให้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ดูแลประทีปนั้นอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องในดัยที่ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามชั่วอายุของเขา□

28

พวกปุโรหิต

¹□จงนำอาโรนที่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเขาแยกออกมาจากหมู่ชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือทั้งอาโรนกับบุตรชายของอาโรน คือนาตบ อาบิยู เอลาซาร์ กับอิธามาร² แล้วให้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนที่ชายของเจ้าให้สมเกียรติ และงดงาม³ ให้กล่าวแก่คนทั้งปวงผู้เลี้ยวพลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา นั้น ให้เขาทำเครื่องยศสำหรับสถาปนาอาโรนให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต

เครื่องยศของพวกปุโรหิต

⁴ ให้เขาทำเครื่องยศดังต่อไปนี้คือหีบทรง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อตาสมุก ผ้ามาลาและรัดประคด และให้เขาทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนที่ชายของเจ้าและบุตรชายของเขา เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต⁵ ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด⁶ ให้เขาทำเอ

โศดด้วยทองคำ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ตัดด้วยฝีมือช่างออกแบบ 7 แถบที่ผูก
 ปลายของเอโฟดนั้น ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชั้น เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน 8 รัศประคุดทองอย่างประณีต
 สำหรับคาดทับเอโฟด ให้ทำด้วยฝีมืออย่างเดียวกัน และใช้วัสดุอย่างเดียวกันกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้าย
 สีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด 9 แล้วให้ใช้พลอยสีน้ำชาสองแผ่น สำหรับจารึกชื่อบุตรของ
 อิสราเอลไว้ 10 ที่พลอยแผ่นหนึ่งให้จารึกชื่อกษัตริย์ และแผ่นที่สองก็ให้จารึกชื่อไว้อีกหกชื่อที่เหลืออยู่ตาม
 กำนัด 11 ให้ช่างและจารึกชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น เช่นอย่างแกะตราแล้วฝังไว้บน
 กระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด 12 พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโฟดบนบ่าทั้งสองข้าง พลอย
 นั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อเขาทั้งหลายไว้บนบ่าทั้งสองเฉพาะพระ
 พัดตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก 13 เจ้าจงทำกระเปาะทองคำมีลวดลายละเอียด 14 กับทำสร้อยสองสายด้วย
 ทองคำบริสุทธิ์ เป็นสร้อยถักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเปาะนั้น

ทับทรวงสำหรับพวกปุโรหิต

15 จงทำทับทรวงแห่งการพิพากษา ด้วยฝีมือช่างออกแบบฝีมือเหมือนทำเอโฟดคือทำด้วยทองคำ ด้ายสี
 ฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด 16 ให้ทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวสิบหนึ่ง
 กว้างสิบหนึ่ง 17 จงฝังพลอยสี่แถวบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม 18 แถวที่
 สองฝังมรกต ไทหุรย์ และเพชร 19 แถวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง 20 แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสี
 น้ำชาและหยก พลอยทั้งหมดนี้ให้ฝังในลวดลายอันละเอียดที่ทำด้วยทองคำ 21 พลอยเหล่านั้นให้มีชื่อเหล่า
 บุตรอิสราเอลสิบสองชื่อจารึกไว้เหมือนแกะตรา จะมีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล 22 และ
 เจ้าจงทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง 23 และเจ้าจงทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่มุม
 บนทั้งสองของทับทรวง 24 ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้เกี่ยวด้วยห่วงที่มุมทับทรวง 25 และปลายสร้อย
 อีกสองข้าง ให้ติดกับกระเปาะที่มีลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบน
 บ่า 26 จงทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่มุมล่างทั้งสองข้างของทับทรวงข้างในให้ติดเอโฟด 27 จงทำห่วงสอง
 อันด้วยทองคำใส่ไว้ริมเอโฟดเบื้องหน้า ให้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคุดซึ่งทอดด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด
 28 ให้ผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้ทับทรวงทับรัดประคุดที่ทำด้วยฝีมือ
 ประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด 29 อาโรนจึงจะมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลจารึกไว้ที่
 ทับทรวงแห่งการพิพากษาดังไว้ที่หัวใจของตน ให้เป็นที่ระลึกต่อพระพิสดารพระเยโฮวาห์เสมอ เมื่อเขาเข้าไป
 ในที่บริสุทธิ์นั้น 30 จงใส่อูรมและทูมมิมไว้ในทับทรวงแห่งการพิพากษา และของสองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของ
 อาโรนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ อาโรนจะรับภาระการพิพากษาเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอ
 เฉพาะพระพิสดารพระเยโฮวาห์

เสื้อคลุมสีฟ้า

31 เจ้าจงทำเสื้อคลุมให้เข้าชุดกับเอโฟดด้วยผ้าสีฟ้าล้วน 32 ให้ทำช่องคอกกลางผืนเสื้อ แล้วขลิบรอบคอ
 ด้วยผ้าทอ เช่นเดียวกับคอเสื้อทหาร เพื่อจะมิให้ขาด 33 ที่ชายล่างของเสื้อคลุมให้ปักรูปทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า
 สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรวนทองคำสลับกับผลทับทิม 34 ลูกพรวนทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิม
 ผลหนึ่ง ลูกพรวนทองคำอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งรอบชายล่างของเสื้อคลุม 35 อาโรนจะสวมเสื้อตัว
 นั้นเมื่อทำงานปรนนิบัติ และจะได้ยินเสียงลูกพรวนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ในที่บริสุทธิ์ และเมื่อเดินออกมา
 ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย

แผ่นทองคำกับมาลา

36 เจ้าจงทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า ปุโรหิตแด่พระเยโฮวาห์ไว้เหมือนอย่างแกะตรา 37 และเจ้า
 จงเอาด้ายถักสีฟ้า ผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลาให้อยู่ที่ข้างมาลาด้านหน้า 38 แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้า
 ผากของอาโรน และอาโรนจะรับความชั่วช้าอันเกิดแก่ชนชาติอิสราเอลเนื่องจากของถวายอันบริสุทธิ์ ซึ่งนำ
 มาชำระให้เป็นของถวายอันบริสุทธิ์ และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าผากของอาโรนเสมอ เพื่อสิ่งของเหล่านี
 นั้นจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระพิสดารพระเยโฮวาห์

รัดประคุด มาลา และกางเกง

39 จงทอเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ส่วนผ้ามาลานั้น จงทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และทำ
 รัดประคุดด้วยฝีมือช่างด้ายสี 40 จงทำเสื้อ รัดประคุดและมาลาสำหรับบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้สวม
 เกียรติและงดงาม 41 จงแต่งอาโรนที่ชายของเจ้าและบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วยเครื่องยศ แล้วเจิมและ
 สถาปนาและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อจะให้เป็นปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต 42 จงเย็บกางเกงให้เขาเหล่านั้น
 ด้วยผ้าป่านเพื่อจะปกปิดกายที่เปลือยของเขา ให้ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา 43 ให้อาโรนกับบุตรชายทั้งหลาย
 ของเขาสวมเมื่อเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม และเมื่อเขาใกล้แท่นจะปรนนิบัติ ณ ที่บริสุทธิ์ เลือกว่าเขา

จะก่อความชั่วช้าและถึงตาย เรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องในดัยที่เขาและเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาจะต้องปฏิบัติตาม□

29

การสถาปนาพวกปุโรหิต

1 □ต่อไปนี้เป็นกรซึ่งเจ้าควรกระทำเพื่อชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเรา ในตำแหน่งปุโรหิต คือจงเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งปราศจากตำหนิ 2 ขนมปึงไร้เชื้อ ขนมไร้เชื้อคลุกน้ำมันและขนมแผ่นบางไร้เชื้อทาน้ำมัน ขนมเหล่านี้จึงทำด้วยยอดแบ่งข้าวสาลี 3 แล้วจงใส่ขนมปึงต่างๆ เหล่านั้นไว้ในกระบุงเดียวกัน จงนำมาในกระบุงพร้อมกับวัวตัวผู้ และลูกแกะตัวผู้สองตัว 4 จงนำเอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม แล้วจงชำระตัวเขาทั้งหลายด้วยน้ำ 5 จงสวมเครื่องยศให้เอาโรน คือเสื้อในกับเสื้อเอโฟด กับเอโฟดและทับทรวง และเอารัดประคดที่ทอด้วยฝีมือนีเอด สำหรับใช้กับเอโฟดนั้นคาดเอาไว้ 6 จงสวมมาลาที่ศีรษะของเอาโรน และจงสวมมงกุฎบริสุทธิ์ที่บนมาลา 7 จงเอาน้ำมันเจิมเทลงบนศีรษะของเขา และเจิมตั้งเขาไว้ 8 จงนำบุตรชายทั้งหลายของเขามาและสวมเสื้อให้ 9 แล้วจงเอารัดประคดคาดเอาเขาไว้ ทั้งตัวเอาโรนเองและบุตรชายของเขา และคาดมาลาให้เขา แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็นปุโรหิตตามกฎเกณฑ์เนื่องในดัย ดังนี้แหละ เจ้าจงสถาปนาเอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาไว้

เครื่องบูชาสำหรับพวกปุโรหิต

10 เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ให้เอาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือวางลงบนหัววัวตัวผู้ 11 แล้วจงฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 12 จงเอาน้ำมันจุ่มเลือดวัวตัวผู้ นั้น ทาไว้ที่เชิงนอนริมแท่นข้าง ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมดจงเทไว้ที่เชิงแท่นบูชา 13 เจ้าจงเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน พังผืดที่ติดอยู่กับตับและไตทั้งสองกับไขมันที่ติดไตนั้นมาเผาบนแท่น 14 แต่เนื้อกับหนัง และมูลของวัวตัวผู้นั้นจงเผาไฟเสียข้างนอกค่าย ทั้งนี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 15 เจ้าจงนำแกะตัวหนึ่งมาให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น 16 แล้วจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดพรมรอบๆ แท่น 17 จงฆ่าแกะตัวนั้นออกเป็นท่อนๆ และเครื่องในกับข้างล่างน้ำว้างไว้กับเนื้อและหัว 18 แล้วจงเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นกลิ่นพวยพระหทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 19 เจ้าจงนำแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่งมา แล้วให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น 20 แล้วทำนแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดส่วนหนึ่งเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของเอาโรน และที่ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง แล้วจงเอาเลือดที่เหลือพรมรอบๆ แท่นบูชา 21 จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นและน้ำมันเจิมนั้นพรมเอาโรน และเครื่องยศของเขา จงพรมบุตรชายทั้งหลายของเขา และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย อาโรนและเครื่องยศของเขาจะบริสุทธิ์รวมทั้งบุตรชายของเขาและเครื่องยศของเขาด้วย 22 เจ้าจงเอาไขมันแกะตัวผู้ และหางที่เป็นไขมัน กับไขมันที่ติดเครื่องใน และพังผืดที่ติดอยู่กับตับ กับไตทั้งสองและไขมันที่ติดอยู่กับไต กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นแกะใช้สำหรับการสถาปนา 23 กับขนมปึงก้อนหนึ่งและขนมปึงคลุกน้ำมันแผ่นหนึ่ง และขนมปึงบางแผ่นหนึ่งจากกระบุงขนมปึงไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 24 แล้วจงวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของเอาโรน และในมือบุตรชายของเขา ให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 25 แล้วจงรับสิ่งเหล่านั้นจากมือของเขานำไปเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พวยพระหทัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

อาหารสำหรับพวกปุโรหิต

26 จงเอาเนื้อที่ตอกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นแกะสถาปนาเอาโรน แล้วให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า 27 และจงเอาเนื้อที่ตอกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งนั้นไว้ และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตซึ่งแกว่งไปแกว่งมา และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วยเป็นส่วนของเอาโรนและบุตรชายเขา 28 นั้นแหละเป็นส่วนซึ่งเอาโรนและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎเกณฑ์เนื่องในดัย เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่ปุโรหิต และชนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 29 เครื่องยศบริสุทธิ์ของเอาโรนจะเป็นของบุตรชายของเขาต่อไป ให้เขาสวมเมื่อเขารับการเจิม และได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง 30 จงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นปุโรหิตแทนเขานั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน ขณะที่เขามายังพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ 31 จงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทธิ์ 32 แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้นั้น และขนมปึงซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 33 ให้เขากินของซึ่งนำ

มานูชาลบลมลิน เพื่อจะสถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ แต่คนภายนอกอย่าได้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทธิ์³⁴ และถ้าแม้เนื้อที่ใช้ในพิธีสถาปนา และขนมปังนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเช้าบ้าง ก็ให้เผาส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสีย อย่าได้รับประทานเพราะเป็นของบริสุทธิ์

เจ็ดวันแห่งพิธีสถาปนา

³⁵ ดังนั้นแหละ เจ้าจงกระทำให้แก่อารอน และบุตรชายเขาตามคำที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ จงทำพิธีสถาปนาเขาให้ครบเจ็ดวัน³⁶ จงนำวัวผู้ตัวหนึ่งมาถวายทุกวัน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบลมลินและจงชำระแท่นบูชา ด้วยการลบลมลินของแท่นนั้น จงเจิมแท่นนั้นเพื่อจะชำระให้บริสุทธิ์³⁷ จงทำการลบลมลินแท่นนั้นครบเจ็ดวัน และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แล้วแท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้องแท่นนั้นก็จะเป็นบริสุทธิ์ด้วย

เครื่องบูชาประจำวัน

³⁸ ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแท่นนั้นทุกวันเสมอไป คือลูกแกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ³⁹ จงนำลูกแกะตัวหนึ่งมาถวายเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่งมาถวายเวลาเย็น⁴⁰ พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายขอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันที่คั้นไว้หนึ่งหนึ่งในสิบ และน้ำองุ่นหนึ่งในสิบอันคู่กัน เป็นเครื่องดื่มบูชา⁴¹ จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นในเวลาเย็น ถวายธัญญาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย เหมือนอย่างในเวลาเช้า ให้เป็นกลิ่นพวยพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์⁴² นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิยต์ตลอดชั่วอายุของเจ้า ที่ประตูลับพลานแห่งชุมนุมเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่ที่เราจะพบเจ้าทั้งหลายและสนทนากับเจ้าที่นั่น⁴³ ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสราเอล และพลับพลานั้นจะรับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยสง่าราศีของเรา⁴⁴ เราจะชำระพลับพลานี้แห่งชุมนุมและแท่นบูชาไว้เป็นที่บริสุทธิ์ และเราจะชำระอารอนและบุตรชายเขาให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต⁴⁵ เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของเขา⁴⁶ เขาจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

30

แท่นสำหรับเผาเครื่องหอม

¹ □เจ้าจงสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอม จงทำแท่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ² ให้ยาวสองทึง กว้างสองทึง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงนอนมุมแท่นนั้นให้เป็นไม้ท่อนเดียวกับแท่น³ และจงหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงนอนด้วย และจงทำกระจงทองคำล้อมรอบแท่น⁴ จงทำห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ใต้กระจงด้านละห่วงตรงกันข้าม ห่วงนั้นสำหรับสอดใส่ไม้คานหาม⁵ ไม้คานหามนั้นจงทำด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ⁶ จงตั้งแท่นนั้นไว้ข้างนอกม่านซึ่งอยู่ใกล้หีบพระโอวาท ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท ที่ที่เราจะพบกับเจ้า⁷ จงให้อารอนเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเขาแต่งประทีปกิ่งของเผาเครื่องหอมด้วย⁸ และในเวลาเย็นเมื่ออารอนจุดประทีป ให้เผาเครื่องหอมบนแท่น เป็นเครื่องหอมเนื่องนิยต์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า⁹ แต่เครื่องหอมอย่างที่ทำม อย่าได้เผาบนแท่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องธัญญา หรือเทเครื่องดื่มบูชาบนแท่น¹⁰ ให้อารอนทำการบูชาไถ่บาปที่เชิงนอนปีละหนึ่งด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปลบลมลิน ให้เขาทำการลบลมลินแท่นนั้นปีละหนึ่งตลอดชั่วอายุของเจ้า แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแด่พระเยโฮวาห์□

เงินเครื่องเชลเป็นค่าไถ่ชีวิต

¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹² □เมื่อเจ้าจะจดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอลจงให้เขาต่างนำทรัพย์สินมาถวายพระเยโฮวาห์ เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้านับจำนวนเขา เพื่อจะมีไว้ได้เกิดภัยพิบัติขึ้นในหมู่พวกเขาเมื่อเจ้านับเขา¹³ ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว จะต้องถวายของอย่างนี้ คือเงินเครื่องเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์ (เชลหนึ่งมียี่สิบเกปฺราห์) ครึ่งเชลเป็นเงินดาบแด่พระเยโฮวาห์¹⁴ ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ให้นำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์¹⁵ เมื่อเจ้าทั้งหลายนำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์ เพื่อจะได้ไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลายนั้น สำหรับคนมั่งมีก็อย่าถวายเกินและสำหรับคนจนก็อย่าถวายน้อยกว่าครึ่งเชล¹⁶ จงเก็บเงินค่าไถ่จากชนชาติอิสราเอล และจงกำหนดเงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลานี้แห่งชุมนุม เพื่อเป็นหีระลึกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย□

ขันทองเหลืองสำหรับล้างชำระมือและเท้าของพวกปุโรหิต

¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁸ □เจ้าจงทำขันทองสัมฤทธิ์และพานรองขันทองสัมฤทธิ์ด้วย สำหรับล้างชำระ จงตั้งขันนั้นไว้ระหว่างพลับพลานี้แห่งชุมนุมและแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในขันนั้น¹⁹ ให้อารอนและบุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า²⁰ เมื่อเขาจะเข้าไปในพลับพลานี้แห่งชุมนุม เขาจะต้องชำระด้วยน้ำเพื่อจะ

ไม่ตาย หรือเมื่อเขาเข้ามาใกล้แทนทำการปรนนิบัติ เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์²¹ จงให้เขาล้างมือและเท้าเพื่อจะมีไต่ตาย และให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องในดัยประจำตัวเขา คืออาโรนกับเชื้อสายของเขาตลอดชั่วอายุของเขา□

น้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์

²² ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ยังตรัสกับโมเสสว่า ²³ □จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบน้ำ ซึ่งหนักห้าร้อยเชเชล และอบเชยหอมครึ่งจ้านวนคือสองร้อยห้าสิบเชเชล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบเชเชล ²⁴ และการบูรห้าร้อยเชเชล ตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ และน้ำมันมะกอกเทศหนึ่งอิน ²⁵ เจ้าจงเอาสิ่งเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรุงตามศิลปช่างปรุงน้ำมันนั้น จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ ²⁶ แล้วจงเอาน้ำมันเจิมพลับพลาแห่งชุมนุมและหีบพระโอวาทด้วย ²⁷ โตะและเครื่องใช้ประจำโตะ คันประทับกับเครื่องใช้ประจำคันประทับ และแท่นเผาเครื่องหอม ²⁸ แท่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ประจำแท่น ทั้งขันและพานรองขันนั้น ²⁹ จงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุด และอะไรมาถูกสิ่งเหล่านี้กับบริสุทธิ์ด้วย ³⁰ อนึ่งจงเจิมอาโรนและบุตรชายเขา และสถาปนาเขาไว้ให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต ³¹ ท่านจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า □นี่แหละ เป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเราตลอดชั่วอายุของเจ้า ³² น้ำมันนี้อ่าให้เจิมคนสามัญเลยและอย่าผสมทำน้ำมันอื่นเหมือนอย่างน้ำมันนี้ น้ำมันนี้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์ ³³ ผู้ใดจะผสมน้ำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้ไขมันคนต่างด้าว ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา□ □

เครื่องหอมสำหรับแท่นเผาเครื่องหอม

³⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงเอาเครื่องเทศคือยางไม้ ชะมด และมหาหิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ให้เท่ากันทุกอย่าง ³⁵ จงผสมเครื่องหอมปรุงตามศิลปช่างปรุงเจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ ³⁶ จงเอาส่วนหนึ่งมาตำให้ละเอียด และวางอีกส่วนหนึ่งไว้หน้าหีบพระโอวาทในพลับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนั้นเจ้าจงถือว่าบริสุทธิ์ที่สุด ³⁷ เครื่องหอมที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าอย่าทำใช้เอง ให้ถือว่าเป็นเครื่องหอมบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ³⁸ ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ใช้สุดม ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา□

31

ช่างที่สร้างพลับพลาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² □ดูซิ เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้เป็นบุตรชายอุรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ ³ และไดให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง ⁴ จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ ⁵ เจียรในพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะและแกะสลักไม้ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง ⁶ และดูเถิด เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ชื่อโอโฮลิอับ บุตรชายอาหิสะมัคแห่งตระกูลดาน และสำหรับคนทั้งปวงผู้เลี้ยวฉลาด เราได้ปันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพื่อเขาจะได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเจ้าไว้วัน ⁷ คือพลับพลาแห่งชุมนุม หีบพระโอวาทและพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา ⁸ โตะกับเครื่องใช้สำหรับโตะ คันประทับกับบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทับ และแท่นเครื่องหอม ⁹ แท่นเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ประจำแท่น ขันกับพานรองขันนั้น ¹⁰ เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือนประณีต คือเสื้อยศอันบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศของบุตรชายของเขา เพื่อจะได้สวมปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต ¹¹ และน้ำมันเจิมกับเครื่องหอมสำหรับที่บริสุทธิ์ ที่เราบัญชาเจ้านั้นให้เขากระทำตามทุกประการ□

วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล

¹² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹³ □จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า □เจ้าทั้งหลายจงรักษารวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์ ¹⁴ เหตุฉะนี้ เจ้าทั้งหลายจงรักษารวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้าทุกคนที่กระทำในวันนั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตายเป็นแน่ เพราะผู้ใดก็ตามทำกรณงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา ¹⁵ จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักสงบ เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดทำงานในวันสะบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ ¹⁶ เหตุฉะนี้ ชนชาติอิสราเอลจงรักษารวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องในดัย ¹⁷ เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการงานไว้ และได้ทรงหยุดพระทัยในวันนั้น□ □ ¹⁸ เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสนกษัตริย์ของเขาขึ้นมายเสร็จแล้ว พระองค์ได้ประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า

32

รูปเคารพวัวทองคำ

1 เมื่อพลไพร่เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ ไม่ลงมาจากภูเขาจึงได้พากันมาหาอาโรน เรียกว่า ๒ ลูกขึ้น ขอท่านสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ ๓ ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า ๒ จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูกรรยา และหุ้บตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมาให้เราเถิด ๔ พลไพร่ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนมามอบให้กับอาโรน ๕ เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า ๒ โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ ๖ เมื่ออาโรนได้ยินดังนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า ๒ พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์ ๖ ครั้นรุ่งขึ้นเขาตั้งขึ้นแต่เช้ามืด ถวายเครื่องเผาบูชา และนำเครื่องสันติบูชามา พลไพร่ก็นั่งลงกินและดื่มแล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน

โมเสสอ้อนวอนเพื่ออิสราเอล

7 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒ เจ้าลงไปเกิด ด้วยว่าชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว 8 เขาได้เห็นเทอออกจากทางซึ่งเราสั่งเขาไว้อย่างรวดเร็ว คือหล่อรูปวัวขึ้นรูปหนึ่งสำหรับตน และกราบไหว้รูปนั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้นและกล่าวว่า ๒ โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ ๙ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒ เราเห็นพลไพร่นี้แล้ว ดูเถิด เขาเป็นชนชาติคดอง 10 ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงปล่อยเรตามลำพัง เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อเขาและเพื่อเราจะผลาญทำลายเขาเสีย ส่วนเจ้าเราจะให้เป็นประชาชาติใหญ่ 11 ฝ่ายโมเสสก็วิ่งวนกราบทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ๒ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ๒ โฉนพระองค์จึงทรงพระพิโรธอย่างแรงกล้าต่อพลไพร่ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่ง และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เล่า 12 เหตุไฉนจะให้ชนชาวอียิปต์กล่าวว่า ๒ พระองค์ทรงนำเขามาเพื่อจะทรงทำร้ายเขา เพื่อจะประหารชีวิตเขาที่ภูเขาและทำลายเขาเสียจากพื้นแผ่นดินโลก ๒ ขอพระองค์ทรงหันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ และทรงกลับพระหทัยอย่าทำอันตรายแก่พลไพร่ของพระองค์เอง 13 ขอพระองค์ได้ทรงระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เองแก่เขาเหล่านั้น ไว้ว่า ๒ เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีขึ้นดุจดวงดาวในท้องฟ้า และแผ่นดินนี้ทั้งหมดซึ่งเราสัญญาไว้แล้ว เราจะยกให้แก่เชื้อสายของเจ้า และเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป ๒ 14 แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงกลับพระหทัย มิได้ทรงทำอันตรายอย่างที่พระองค์ทรงดำริว่าจะกระทำแก่พลไพร่ของพระองค์

อิสราเอลเปลือยกายและให้รูปเคารพ โมเสสทำลายรูปเคารพ

15 ฝ่ายโมเสสกลับลงมาจากภูเขาถือแผ่นศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น ซึ่งจารึกทั้งสองด้าน จารึกทั้งด้านนี้และด้านนั้น 16 แผ่นศิลาเหล่านี้เป็นงานจากไฟพระหัตถ์ของพระเจ้า และอักษรที่จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น 17 เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงพลไพร่ร้องอึงอยู่เขาจึงเรียนโมเสสว่า ๒ ที่ค่ายมีเสียงเหมือนเกิดสงคราม 18 ฝ่ายโมเสสตอบว่า ๒ ที่เราได้ยินมิใช่เสียงร้องอึงของคนที่มีชัยชนะ และมีชัยชนะคนที่ไม่แพ้ แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน 19 ต่อมาพอโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย ได้เห็นรูปวัวหนุ่มและคนเต้นรำโทสะของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทั้งตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง 20 แล้วท่านเอารูปวัวหนุ่มที่พลไพร่ทำไว้นั้นเผาเสีย และบดเป็นผงโรยลงในน้ำ และบังคับให้ชนชาติอิสราเอลดื่มน้ำนั้น 21 โมเสสจึงถามอาโรนว่า ๒ พลไพร่นี้กระทำการอะไรแก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาปอันใหญ่นี้มาสู่พวกเขา 22 ฝ่ายอาโรนตอบว่า ๒ อย่าให้ความโกรธของเจ้านายของข้าพเจ้าเดือดพลุ่งขึ้นเลย ท่านก็รู้จักพลไพร่พวกนี้แล้วว่า เขาเอนเอียงไปในทางชั่ว 23 เขามาร้องขอข้าพเจ้าว่า ๒ ขอจงทำพระให้พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำพวกข้าพเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเกิดอะไรขึ้นกับเขา ข้าพเจ้าไม่ทราบ 24 แล้วข้าพเจ้าตอบแก่เขาว่า ๒ ผู้ใดมีทองคำให้ปลดออกมา เขาก็มอบทองคำให้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจึงโยนลงไปในไฟแล้ววันนี้ก็ออกมา 25 เมื่อโมเสสเห็นประชาชนแสดงออกถึงการเปลือยเปล่าเสียแล้ว (เพราะว่าอาโรนปล่อยให้เขาเปลือยเปล่าจนนำละอายท่ามกลางพวกศัตรู)

สามพันคนที่ให้รูปเคารพถูกประหารชีวิต

26 แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประตูค่ายร้องว่า ๒ ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ให้ผู้นั้นมาหาเราเถิด ๒ ฝ่ายลูกหลานของเลวีได้มาหาโมเสสพร้อมกัน 27 โมเสสจึงกล่าวแก่เขาว่า ๒ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสสั่งดังนี้ว่า ๒ จงเอาดาบสะพายทุกคนแล้วจงไปตามประตูต่างๆทั่วค่าย ทุกคนจงฆ่าพี่น้องและมิตรสหายและเพื่อนบ้านของตนด้วย ๒ 28 ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่ง และพลไพร่ประมาณสามพันคนตายลงในวันนั้น 29 ด้วยโมเสสกล่าวไว้แล้วว่า ๒ ในวันนี้ท่านทั้งหลายจงสถาปนาตัวเองรับใช้พระเยโฮวาห์ จงให้ทุกคนสู้

รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน เพื่อวันนี้พระองค์จะได้อำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย 30 ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า ท่านทั้งหลายทำบาปอันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ ชะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านได้ 31 โมเสสจึงกลับไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ทูลว่า โอ พระเจ้าข้า พลไพร่นี้ทำบาปอันใหญ่ยิ่ง เขาทำพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง 32 แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหาไม่ ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้ 33 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้วเราจะลบชื่อผู้นั้นเสียจากทะเบียนของเรา 34 ฉะนั้นบัดนี้ จงไปเอื่อนาพลไพร่ไปยังที่ซึ่งเราบอกแก่เจ้าแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ในวันนั้นเมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา 35 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลไพร่ เพราะเหตุเขาทำรูปวัวทองคำอาโรนทำนั้น

33

พระเจ้าต้องการทำลายอิสราเอล โมเสสยกย่ายพลพล

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ข้าพเจ้าเกิด จงยกไปจากที่นี่ เจ้ากับพลไพร่ซึ่งเจ้านำขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า ข้าพเจ้าแผ่นดินนั้นเราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า 2 เราจะให้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป และจะไล่คนคานาอัน คนอโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเริสซี คนฮิไวต์ คนเยบุส ออกเสียจากที่นั่น 3 จงนำไปถึงแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เพราะเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคดแข็ง 4 เมื่อพลไพร่ได้ยินข่าวร้ายนั้นเขามีความโศกเศร้า และไม่มีผู้ใดใส่เครื่องประดับเลย 5 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติคดแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครู่เดียว เราก็คจะทำลายล้างเจ้าเสีย ฉะนั้นบัดนี้ จงถอดเครื่องประดับออกเสียเพื่อเราจะรู้ว่า ควรจะกระทำการอย่างไรกับเจ้า 6 ฝ่ายชนชาติอิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขาอยู่แถบภูเขาไซเน 7 ฝ่ายโมเสสตั้งพลพลหลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียกว่าพลพลแห่งชุมนุม ต่อมาทุกคนซึ่งปรารถนาจะเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ก็ออกไปยังพลพลแห่งชุมนุม ซึ่งตั้งอยู่นอกบริเวณค่าย 8 และต่อมาเมื่อไรที่โมเสสออกไปยังพลพลานั้น พลไพร่ทั้งปวงก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน มองดูโมเสสจนท่านเข้าไปในพลพล 9 ครั้นโมเสสเข้าไปในพลพลแล้ว เสาเมฆก็กลายมาตั้งอยู่ที่ประตูพลพล แล้วพระเยโฮวาห์ก็ตรัสสนทนากับโมเสส 10 เวลาพลไพร่ทั้งปวงเห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลพลเมื่อไร ทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน 11 ดังนั้นแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โยชูวาผู้รับใช้หนุ่ม ผู้เป็นบุตรชายของนูน มิได้ออกไปจากพลพล

โมเสสอ้อนวอนพระเจ้าให้พระองค์อยู่กับอิสราเอล

12 โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ดูเถิด พระองค์ได้ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า จงนำพลไพร่นี้ขึ้นไป แต่พระองค์มิได้แจ้งให้ข้าพระองค์ทราบว่าจะให้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์ แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังตรัสกับข้าพระองค์ว่า เราจงไปกับเจ้าตามชื่อของเจ้า และเจ้าก็ได้รับความกรุณาในสายตาของเราด้วย 13 ฉะนั้นบัดนี้ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ขอทรงโปรดสำแดงพระมรรคาของพระองค์ให้ข้าพระองค์เห็นในกาลบัดนี้ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์ แล้วจะรับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ และขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นพลไพร่ของพระองค์ 14 ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า เราเองจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พัก 15 ฝ่ายโมเสสจึงกราบทูลพระองค์ว่า ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขออย่านำพวกข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่เลย 16 ท้ายอย่างไรจะทราบได้ตรงนี้ว่า ข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ก็เมื่อพระองค์เสด็จไปกับพวกข้าพระองค์ด้วยมิใช่หรือ ดังนั้น เราทั้งหลายทั้งข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์จึงจะแยกออกจากชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก 17 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เราจะทำสิ่งใดแก่เจ้ากล่าวถึงนี้ด้วย เพราะว่าเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของเราแล้ว และเราจงไปกับเจ้าตามชื่อของเจ้า 18 โมเสสจึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าขอทรงโปรดสำแดงสสารีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด 19 พระองค์จึงตรัสตอบว่า เราจะทำให้คุณความดีของเราประจักษ์แก่ต่อนำหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือ เยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เราก็จะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น 20 พระองค์จึงตรัสว่า ข้าพเจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ 21 พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า ดูเถิด มิที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนที่นั้น 22 แล้วขณะที่เราสสารีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป 23 เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราจะไม่เห็น

34

โมเสสจะทำแผ่นศิลาใหม่สำหรับพันธสัญญา

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงสกัดศิลาอีกสองแผ่นเหมือนเดิมแล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้าทำแตกนั้นให้ ² จงเตรียมให้พร้อมเวลาเช้า แล้วจงขึ้นมาบนภูเขาซีนายแต่เช้า จงคอยเฝ้าเราบนยอดภูเขา นั้น ³ อย่าให้ผู้ใดขึ้นมาด้วย และอย่าให้ผู้ใดมาอยู่ตลอดทั่วทั้งภูเขา อย่าให้ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกินหญ้าอยู่หน้าภูเขานั้นเลย ⁴ ฝ่ายโมเสสจึงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก แล้วท่านก็ตื่นแต่เช้าขึ้น ไปบนภูเขาซีนายตามรับสั่งของพระเยโฮวาห์ถือศิลาไปสองแผ่น ⁵ ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระนามพระเยโฮวาห์ ⁶ พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า โอพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ ทรงกรุณา และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง ⁷ ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษย์กระทั้งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า การละเมิดและบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ ได้ และให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุคน ⁸ ฝ่ายโมเสสจึงรีบกราบลงที่พื้นดินนมัสการ ⁹ แล้วทูลว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์โปรดเสด็จไปท่ามกลางพวกข้าพระองค์เพราะเป็นชนชาติคอบแข็งดื้อดึง และขอทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกข้าพระองค์ และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย

ทรงห้ามไม่ให้อิสราเอลร่วมกับคนต่างชาติในคานาอัน

¹⁰ ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า โอทูเถิด เราจะทำพันธสัญญาไว้ เราจะทำการหมั้นศรัทธาต่อหน้าชนชาติของเจ้าทุกคน ซึ่งไม่มีผู้ใดกระทำในประชาชาติใดทั่วพิภพ และประชาชาติทั้งปวงซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้น จะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์ เพราะการซึ่งเราจะทำให้ท่านนั้นจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก ¹¹ จงถือตามคำซึ่งเราบัญชาเจ้าในวันนี้ โอทูเถิด เราจะไล่คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเฟริสซี คนฮิไวต์ และคนเยบซุสไปให้พ้นหน้าเจ้า ¹² จงระวังตัวให้ดี อย่ากระทำพันธสัญญากับชาวเมืองซึ่งเจ้าจะไปถึงนั้น เกรงว่าจะเป็นพंगั่วตักพวกเจ้า ¹³ แต่เจ้าทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาและทูลเสานันศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แหลกละเอียด และโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย ¹⁴ เจ้าอย่านมัสการพระอื่นเลย เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพระนามว่าทรงแห่นเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน ¹⁵ เกรงว่าเจ้าจะทำการพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขาเล่นชู้กับพระของเข และถวายสัตวบูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกเจ้าไปร่วมด้วย และพวกเจ้าจะไปกินของที่เขาถวายบูชา ¹⁶ เกรงว่าเจ้าจะรับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นชู้กับพระของเขา และชักชวนให้บุตรชายของเจ้าไปเล่นชู้กับพระนั้นด้วย ¹⁷ เจ้าอย่าหลอรูปพระไว้สำหรับตัวเองเลย

คำบัญชาซ้ำเรื่องเครื่องบูชา

¹⁸ เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาบิบตามที่เรารับบัญชาเจ้า เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบิบ ¹⁹ ทุกสิ่งซึ่งออกจากครกครั้งแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า ลูกห่านของวัวและของแกะ ²⁰ ส่วนลูกลาห่านนั้นเจ้าจงนำลูกแกะมาไถ่ไว้ ถ้าแม่เจ้ามิได้ไถ่ก็จงหักคอกมันเสีย บุตรชายห่านปีทั้งหลายของพวกเจ้านั้นจะต้องไถ่ไว้ด้วย อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเรามือเปล่าเลย ²¹ เจ้าจงทำการงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดจงพัก แม้ว่าในฤดูไถนาและฤดูเกี่ยวข้าวก็จงพัก ²² จงถือเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลเลี้ยงฉลองผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บผลิตผลในปลายปี ²³ บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพวกเจ้าต้องมาประชุมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง ²⁴ เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าและจะขูดเยชเชนแดนเมืองของเจ้าให้กว้างออกไป เมื่อพวกเจ้าจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีใครอยากได้แผ่นดินของเจ้าเลย ²⁵ อย่าถวายเลือดบูชาพร้อมกับขนมปังมีเชื้อ และเครื่องบูชาอันเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงยี่สภานั้น อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น ²⁶ จงคดพิชผลแรกจากผลรุ่นแรกในไร่นาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าดื่มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมันเลย ²⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า คำเหล่านี้จงเขียนไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้าและพวกอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว

โมเสสกลับมาด้วยแผ่นศิลาใหม่สำหรับพันธสัญญา

²⁸ ฝ่ายโมเสสเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย และท่านจารึกคำพันธสัญญาไว้ที่แผ่นศิลา คือพระบัญญัติสิบประการ ²⁹ อยู่ต่อมาโมเสสได้ลงมาจากภูเขาซีนาย ถือแผ่นพระโอวาทสองแผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็ไม่ทราบว่า ผิวหน้าของตนทอแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน ³⁰ เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเถิด ผิวหน้าของท่านทอแสง และ

เขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน³¹ ฝ่ายโมเสสเรียกเขามา แล้วอาโรนกับบรรดาประมุขของชุมนุมก็กลับมาหาโมเสสและท่านสนทนากับเขา³² แล้วภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้ โมเสสจึงให้บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบนภูเขาซีนาย³³ เมื่อท่านพูดจบแล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้³⁴ แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าผู้ล้นเกล้าพระพิสดารพระเยโฮวาห์ ท่านก็ปลดผ้าหน้าออกเสีย จนกว่าจะกลับออกมา แล้วท่านออกมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญชามาแล้วนั้น³⁵ และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสคือเห็นผิวหนังของโมเสสทอแสง ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้อีกทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

35

ทรงห้ามไม่ให้ก่อไฟในวันสะบาโต

1 ฝ่ายโมเสสให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า ๐ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ² จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ เป็นวันสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย³ ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย หัวตลอดที่อาศัยของท่าน

ขอให้พลไพร่ถวายแด่พระเจ้า

4 โมเสสได้กล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า ๐ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า⁵ ท่านทั้งหลายจงนำของจากของที่มีอยู่มาถวายพระเยโฮวาห์ ผู้ใดมีน้ำใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเยโฮวาห์ คือทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์⁶ ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าป่านเนื้อละเอียด และขนแพะ⁷ หนังแกะตัวผู้ข้อมสีแดง หนังของตัวแบดเจอร์และไม้กระถินเทศ⁸ น้ำมันเดมเตเกียง เครื่องเทศสำหรับเจอน้ำมันเจิม และปรุงเครื่องหอมสำหรับการเผากาย⁹ พลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆสำหรับฝังทำเอโฟดและทับทรวง¹⁰ จงให้ทุกคนที่เฉลียวฉลาดในหมู่พวกท่าน พวกท่านมาทำสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านแล้ว¹¹ คือพลับพลา เต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ขอบเกี่ยวและไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสาของพลับพลานั้น¹² ทีบและไม้คานหามทีบ พระที่นั่งกรุณากับม่านบังตา¹³ โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ เครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพิสดาร¹⁴ คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปกรณ์ และตะเกียง และน้ำมันเดมเตเกียง¹⁵ แท่นเผาเครื่องหอมกับไม้คานหามแท่นนั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับการเผากายและม่านบังตาสำหรับประตูที่ประตูพลับพลา¹⁶ แท่นเครื่องเผาบูชากับตาข่ายทองสัมฤทธิ์ ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งปวงของแท่น ชันกับพานรองชันนั้น¹⁷ ผ้าม่านสำหรับกั้นลานพลับพลา กับเสา และฐานรองรับเสา และผ้าม่านสำหรับประตูลาน¹⁸ หลักรหมุดสำหรับพลับพลา และหลักรหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก¹⁹ เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือนีติสำหรับแต่งเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ คือเสื้อยศบริสุทธิสำหรับอาโรน บุโรหิต และเสื้อยศสำหรับบุตรชายของท่าน เพื่อใช้ปฏิบัติในตำแหน่งบุโรหิต²⁰ แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป²¹ ทุกคนที่มีใจปรารถนา และที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่งชุมนุมและการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ²² เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัด ตุ่มหู แหวนตราและกำไล เป็นทองรูปพรรณทั้งนั้น คือทุกคนนำทองคำมาถวายไปถวายมาถวายพระเยโฮวาห์²³ ส่วนทุกคนที่มีผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือที่มีผ้าป่านเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ข้อมสีแดง และหนังของตัวแบดเจอร์ก็เอาของเหล่านั้นมาถวาย²⁴ ทุกคนที่มีเงินหรือทองสัมฤทธิ์จะถวายก็นำมาถวายพระเยโฮวาห์ และทุกคนที่มีไม้กระถินเทศใช้การได้ก็นำไม้เหล่านั้นมาถวาย²⁵ ส่วนผู้หญิงทั้งปวงที่ชานาญก็ปั่นด้ายด้วยมือของตน แล้วนำด้ายซึ่งปั่นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเส้นป่านเป็นอย่างดี²⁶ ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาก็ปั่นขนแพะด้วยความชำนาญ²⁷ บรรดาประมุขก็นำพลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆสำหรับฝังทำเอโฟด และทับทรวง²⁸ กับเครื่องเทศและน้ำมันเดมเตเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันปรุงเครื่องหอมสำหรับเผาบูชา²⁹ คนอิสราเอลทั้งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวายสำหรับการทำงานต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็นำของมาตามอำเภอใจถวายแด่พระเยโฮวาห์

เบซาเลลและโอโฮสิอันเป็นช่างและผู้สอน

30 โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ๐ดูก่อนท่าน พระเยโฮวาห์ได้ทรงออกชื่อเบซาเลลบทรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอรตระกูลยูดาห์³¹ และพระองค์ได้ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ และความรู้ในการช่างฝีมือทั้งปวง³² เพื่อจะคิดประดิษฐ์ลวดลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำและเงินและทองสัมฤทธิ์³³ และเจียรไนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะ และการแกะสลักไม้ คือให้มีฝีมือดีเลิศทุกอย่าง³⁴ อนึ่งพระองค์ทรงดลใจให้ผู้นั้นมีน้ำใจที่จะสอนคนอื่นได้ด้วย พร้อมด้วยโอโฮสิอันบุตรชายอาหิสะมัดตระกูลดาน³⁵ คนทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาแก่จิตใจของเขาให้มีความ

สามารถในการที่จะกระทำงานได้ทุกอย่าง เช่นการช่างฝีมือ การช่างออกแบบ และการช่างด้ายสี คือสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและเส้นป่านเป็นอย่างดี และช่างทอ คือทำการช่างฝีมือได้ทุกอย่าง และเป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย□

36

พลไพร่ถวายมากมาย การสร้างพลับพลาแก้วหน้า

1 ฝ่ายเบซาเลล และโอโฮสิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจ ให้พอที่จะทำการทุกอย่าง ในการสร้างสถานบริสุทธิ์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ 2 โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโฮสิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาให้เกิดจิตใจของเขา และใจของเขาปรารถนาให้มาทำงาน 3 คนเหล่านี้ได้รับของถวายทั้งหมดนั้นจากโมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานบริสุทธิ์ พลไพร่ยังนำของที่สมัครใจจะถวายมาถวายอีกทุกเวลาเช้า 4 ฝ่ายคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งทำงานต่างๆที่สถานบริสุทธิ์นั้นมาถึงแล้ว ต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน 5 พวกเขามาเรียนโมเสสว่า พลไพร่ของมากมายมากเกินไปความต้องการที่จะใช้ในงานนั้นๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ□ 6 โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า โออย่าให้ชายหญิงนำของสำหรับทำสถานบริสุทธิ์มาถวายอีกเลย□ เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงยังยั้งไม่นำของมาถวายอีก 7 เพราะของที่เขามียอยู่แล้วก็พอสำหรับงานทั้งปวงนั้น และยังมีเหลืออีก 8 บรรดาช่างผู้เฉลียวฉลาด ได้ทำพลับพลาด้วยม่านสีบดิน ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม มีรูปเศรฐ์ฝีมือช่างออกแบบไว้ 9 ม่านผืนหนึ่งยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนเท่ากัน 10 ม่านห้าผืนเขาทำให้เกี่ยติดกัน และอีกห้าผืนนั้นเกี่ยติดกันด้วย 11 เขาทำหูด้วยด้ายสีฟ้า ติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง ก็ทำหูไว้เหมือนกัน 12 ม่านผืนหนึ่งเขาทำหูห้าสิบหู และตามขอบม่านชุดที่สองเขาก็ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน 13 และเขาทำขอบของคำห้าสิบขอบ สำหรับใช้เกี่ยวม่านเพื่อให้พลับพลาเป็นชิ้นเดียวกัน 14 เขาทำม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเส้นที่คลุมพลับพลาอีกสิบเอ็ดผืน 15 ม่านผืนหนึ่งยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนเท่ากัน 16 เขาเกี่ยวม่านห้าผืนให้ติดกันต่างหาก และม่านอีกหกผืนก็เกี่ยติดกันอีกต่างหาก 17 และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง 18 เขาทำขอบของสี่มุมหูกห้าสิบขอบเกี่ยวขอบเขาที่หูให้ติดต่อกันเป็นเส้นที่หลังเดียวกัน 19 เขาทำเครื่องคาดเดินที่ด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังของตัวเบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง 20 เขาทำไม้กรอบสำหรับพลับพลาด้วยไม้กระถินเทศยกตั้งขึ้นตรงๆ 21 ไม้กรอบนั้นยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกคืบ 22 มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกับติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง เขาได้ทำไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดอย่างนี้ 23 เขาทำไม้กรอบพลับพลาตั้งนี้ ด้านใต้เขาใช้ยี่สิบแผ่น 24 เขาทำฐานด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งมีฐานรองรับแผ่นละสองฐานสำหรับสวมเดือยสองอัน 25 ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือเขาทำไม้กรอบยี่สิบแผ่น 26 เขาทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน 27 ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลาเขาทำไม้กรอบหกแผ่น 28 เขาทำไม้กรอบอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง 29 ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่หัวแรก เขาทำอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม 30 คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกันและฐานเงินสิบหกอัน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน 31 เขากำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอันสำหรับชุดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง 32 และกลอนอีกห้าอันสำหรับชุดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับชุดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหลัง 33 เขากำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับชุดฝาตั้งแต่มุมหนึ่งไปจดอีกมุมหนึ่ง 34 เขาหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงกรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน 35 เขาทำม่านนั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด มีภาพเศรฐ์ฝีมือช่างออกแบบไว้ 36 เขาทำเสาไม้กระถินเทศสี่เสาหุ้มด้วยทองคำ ขอดขีดเสานั้นก็เป็นทองคำ เขาหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสานั้น 37 และเขาทำบังตาที่ประคองพลับพลาด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดประคองด้วยฝีมือช่างปัก 38 และทำเสาห้าต้นสำหรับม่านนั้นพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัวคว่ำและราวยึดเสานั้นหุ้มด้วยทองคำ แต่ฐานเสาสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์

37

หีบพันธสัญญาและพระที่นั่งกรุณา

1 เบซาเลลทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ 2 หีบนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และได้ทำกระจงรอบหีบนั้นด้วยทองคำ 3 เขาหล่อห่วงทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห่วงและด้านนั้นสองห่วง 4 เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ 5 เขาสอด

คานหามเข้าที่ห้วงข้างหีบสำหรับใช้ยกหีบนั้น ⁶ แล้วเขาทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอก คืบ กว้างศอกคืบ ⁷ เขาทำเศวตทองคำสองรูป โดยใช้ก้อนทำ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง ⁸ เขาทำเศวตไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป เขาทำเศวตนั้นตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา ⁹ ให้เศวตกางปีกออกเฉียงบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน คือให้เศวตหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา

โต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์และคันประทีป

¹⁰ เขาเอาไม้กระถินเทศทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ ¹¹ เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจงทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย ¹² เขาทำประกับขอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจงทองคำประกอบรอบประกับนั้น ¹³ เขาหล่อห่องทองคำสี่อันติดไว้ที่มุมโต๊ะทั้งสี่ตรงขาโต๊ะ ¹⁴ ห่องนั้นติดชิดกับกระจง สำหรับสอดคานหามโต๊ะนั้น ¹⁵ เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น ¹⁶ และเขาทำเครื่องใช้สำหรับโต๊ะนั้นมี จาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโทที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ¹⁷ เขาทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาใช้ฝักก้อนทำคันประทีปให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น ¹⁸ มีกิ่งหกกิ่งแยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง ¹⁹ แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นดังนี้ ทั้งหกกิ่ง ซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป ²⁰ สำหรับลำคันประทีปนั้นมีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ ²¹ ได้ถึงทุกๆกิ่งทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ²² ดอกตูมและกลีบเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ก้อนทำ ²³ เขาทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น ตะกรั๊ตใส่ตะเกียง และภาดใส่ตะกรั๊ตด้วยทองคำบริสุทธิ์ ²⁴ คันประทีปและเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับคันประทีปนั้น เขาทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตัน

แท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมและน้ำมันเจิม

²⁵ เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมด้วยไม้กระถินเทศ ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงอนที่มุมแท่นนั้นก็เป็นไม้ท่อนเดียวกันกับแท่น ²⁶ เขาหุ้มแท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสี่ด้าน และเชิงอนด้วย และเขาทำกระจงทองคำรอบแท่นนั้น ²⁷ เขาทำห่องทองคำสองห่องติดไว้ใต้กระจงทั้งสองด้าน ตรงข้ามกัน เป็นที่สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม ²⁸ เขาทำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ ²⁹ เขาปรุงน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ และปรุงเครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตามศิลปะของช่างปรุง

38

แท่นเครื่องเผาบูชาและชั้นทองเหลือง

¹ เขาทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก ² เขาทำเชิงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่นนั้น เชิงอนนั้นเป็นไม้ชิ้นเดียวกันกับแท่นบูชา เขาหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์ ³ เขาทำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่าง คือหม้อ พลั่ว ชาม ขอบเกี่ยเนื้อ และภาดรองไฟ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้นเขาทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ⁴ และเขาเอาทองสัมฤทธิ์ทำเป็นดาชายาประดับแท่นนั้นให้อยู่ใต้กระจงของแท่น และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา ⁵ เขาหล่อห่องสี่ห่องติดที่มุมทั้งสี่ของดาชายาของสัมฤทธิ์สำหรับสอดไม้คานหาม ⁶ เขาทำไม้คานหามด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์ ⁷ เขาสอดไม้คานนั้นไว้ในห่องที่ข้างแท่นสำหรับหาม เขาทำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง ⁸ เขาทำชั้นทองสัมฤทธิ์และพานรองชั้นทองสัมฤทธิ์จากกระดูกงูของบรรดาผู้หญิงที่ปรนนิบัติดินประดูพลิกพลาแห่งชุมนุม

ลานและประตู

⁹ และเขาทำลานไว้ด้วย ไม้รวัดอันใดมีผ้าบัง ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวร้อยศอก ¹⁰ มีสายสิบล้วนกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับสายสิบล้วน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน ¹¹ ด้านเหนือมีผ้าบังยาวร้อยศอกกับสายสิบล้วนและฐานทองสัมฤทธิ์รองรับสายสิบล้วน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน ¹² ส่วนด้านตะวันตกมีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสาสิบต้น และฐานรองรับเสาสิบต้น ขอดิดเสาและราวยึดเสาทำด้วยเงิน ¹³ ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าสิบศอก ¹⁴ ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามต้น ¹⁵ และอีกข้างหนึ่ง ริมประตูข้างนี้และข้างโน้น มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามต้น ¹⁶ ผ้าบังลานโดยรอบนั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ¹⁷ ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ขอดิดเสาและราวยึดเสาเป็นเงิน และบัวคว่ำของเสานั้นหุ้มด้วยเงิน และเสาทุกต้นของลานมีราวยึดเสาทำด้วยเงิน ¹⁸ ม่านบังตาที่ประตูลานนั้นปักด้วยฝีมือของช่างปัก เป็นสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวยี่สิบ

บศอก สูงห้าศอก เสมอกับฝ่าบงลาน¹⁹ มีเสาสี่ต้นกับฐานรองรับเสาสี่ฐานเป็นทองสัมฤทธิ์ ขอดัดเสาทำด้วยเงิน และส่วนที่หุ้มบัวคว่ำกับราวยึดเสาเป็นเงิน²⁰ หลักลมุดทุกหลักของพลับพลาและของลานรอบพลับพลา นั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์²¹ นี่แหละเป็นบัญชีสิ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาพระโอวาท ซึ่งเขาทั้งหลาย นับตามคำสั่งของโมเสส มีคนเลวีจัดทำตามบัญชาของอิธามาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต²² ส่วนเบซาเลลบุตรชายอิธรีผู้เป็นบุตรชายของเฮมร์แห่งตระกูลยูดาห์ ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสแล้ว²³ ผู้ร่วมงานกับเขาคือ โออิสลีย์ บุตรชายอาหิสะมัดแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ ช่างออกแบบและช่างด้ายสี ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด²⁴ ทองคำทั้งหมัดซึ่งเขาใช้ในการสร้างที่บริสุทธิ์นั้น คือทองคำที่เขานำมาถวาย มีน้ำหนักยี่สิบเก็ดละสันต์เจ็ดร้อยสามสิบเชเชล ตามเชเชลแห่งสถานบริสุทธิ์²⁵ เงินตามจำนวนชุมนุมชนได้นั้น ไว้ รวมเป็นหนึ่งในร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชล ตามเชเชลแห่งสถานบริสุทธิ์²⁶ คนละเบคา คือครึ่งเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ อันเก็บมาจากทุกคนที่ไปจดทะเบียนสำมะโนครัว คือนับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปรวมหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน²⁷ เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาของสถานบริสุทธิ์และฐานของม่าน ฐานร้อยฐานเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์²⁸ แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชลนั้นเขาใช้ทำข้อสำหรับเสาและหุ้มบัวคว่ำของเสานั้น และทำราวยึดเสาด้วย²⁹ ทองสัมฤทธิ์เขานำมาถวายหนักเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเชเชล³⁰ ทองสัมฤทธิ์นั้นเขาใช้ทำฐานประคองพลับพลาแห่งชุมนุมและทำแท่นทองสัมฤทธิ์ และดาวย่างทองสัมฤทธิ์ประดับแท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น³¹ ทำฐานล้อมรอบลานและฐานที่ประคูลาน หลักลมุดทั้งหมดของพลับพลาและหลักลมุดรอบลานนั้น

39

เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรน

¹ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น เขาใช้ทำเสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับใส่เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ และได้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส² เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด³ เขาติดทองใบแผ่ออกเป็นแผ่นบางแล้วตัดเป็นเส้นๆ เพื่อจะทอเข้ากับด้ายสีฟ้า เข้ากับด้ายสีม่วง เข้ากับด้ายสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นป่านอย่างติดด้วยฝีมือช่างชำนาญ⁴ เขาทำแถบติดไว้ที่บ่าเพื่อโยงเอโฟด ให้ติดกับริมตอบนทั้งสองชิ้น⁵ รัศมีประดับทองอย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดนั้น เขาทำด้วยวัตถุอย่างเดียวกันและฝีมืออย่างเดียวกันกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส⁶ เขาเอาพลอยสีน้ำข้าวผึ้งไว้ในกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตรา เป็นชื่อบุตรอิสราเอล⁷ แล้วเขาติดไว้กับเอโฟดบนแถบป่านนั้นเพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส⁸ เขาทำทับทรวงด้วยฝีมือช่างออกแบบให้ฝีมือเหมือนกับทำเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด⁹ เขาทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน¹⁰ เขาฝังพลอยสี่แถวบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม¹¹ แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์และเพชร¹² แถวที่สามฝังนิล โมราและพลอยสีม่วง¹³ แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้เขาได้ฝังในกระเปาะลวดลายละเอียดทำด้วยทองคำ¹⁴ พลอยเหล่านี้มีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อ จารึกไว้เหมือนแกะตรา มีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล¹⁵ เขาทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง¹⁶ และเขาทั้งหลายทำกระเปาะลวดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ที่ปลายทั้งสองของทับทรวง¹⁷ เขาทั้งหลายสอดสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้นในห่วงที่ปลายทับทรวง¹⁸ และปลายสร้อยอีกสองข้างนั้น เขาทั้งหลายทำติดกับกระเปาะลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าใต้แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบน¹⁹ เขาทั้งหลายทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่ขอบด้านล่างทั้งสองของทับทรวงข้างในติดเอโฟด²⁰ และเขาทั้งหลายทำห่วงสองอันด้วยทองคำ ใส่ไว้ริมเอโฟดด้านหน้า ได้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดที่ทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด²¹ และเขาทั้งหลายผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้ทับทรวงทับรัดประคดซึ่งทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส²² เขาทำเสื้อคลุมเข้าชุดกับเอโฟดด้วยด้ายสีฟ้าล้วนเป็นฝีมือ²³ และช่องกลางผืนเสื้อนั้นเขาทำเป็นคอเสื้อเข้าเดียวกับคอเสื้อทหารและมีขลิบรอบคอเพื่อมิให้ขาด²⁴ ที่ชายเสื้อคลุม เขาทั้งหลายปักเป็นรูปลูกทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด²⁵ เขาทั้งหลายทำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์แล้วติดลูกพรวนระหว่างผืนเสื้อกับชายเสื้อคลุมนั้น²⁶ คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง และลูกพรวนอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งสลับกันดังนี้ รอบชายเสื้อคลุมนั้น สำหรับสวมเวลาปรนนิบัติพระองค์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส²⁷ เขาทั้งหลายทำเสื้อด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดของช่างทอ

ผ้าสำหรับอาโรนและสำหรับบุตรชายของท่าน²⁸ และทำมาลาด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมาลาตามด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และทำกางเกงด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด²⁹ และทำรัดประคตด้วยผ้าป่านเป็นเนื้อละเอียด และปักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ด้วยฝีมือช่างปัก ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส³⁰ เขาทั้งหลายทำแผ่นมงกุฎบริสุทธิด้วยทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า ๐บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ๐ไว้เหมือนอย่างกะตรา³¹ แล้วเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลา ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส³² ดังนั้นแหละเขาทำงานสำหรับพลับพลาของเต็นท์แห่งชุมนุมให้สำเร็จทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสไว้อย่างไร คนอิสราเอลก็กระทำอย่างนั้นทุกประการ³³ เขาจึงได้นำพลับพลามอบไว้กับโมเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทั้งปวงคือ ขอ ไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสา³⁴ เครื่องดาดพลับพลาข้างบนทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังของตัวแบดเจอร์ และม่านสำหรับบังตา³⁵ หีบพระโอวาทกับไม้คานหามของหีบนั้น และพระที่นั่งกรุณา³⁶ โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมดบนโต๊ะนั้น และขนมปังหน้าพระพักตร์³⁷ คันประทีปบริสุทธิกับตะเกียง คือตะเกียงที่เข้าที่และเครื่องใช้ทั้งหมดของคันประทีปนั้นและน้ำมันสำหรับเติมตะเกียง³⁸ แท่นทองคำ น้ำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผานูชา และผ้าบังตาสำหรับประดูพลับพลา³⁹ แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ กับดาช่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับแท่นนั้น ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น ชันกับพานรองขัน⁴⁰ ม่านบังลาน เสากับฐานรองรับ ผ้าบังตาประดูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน และเครื่องใช้ทั้งหมดของการปรนนิบัติที่พลับพลา สำหรับเต็นท์แห่งชุมนุม⁴¹ เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับสวมในเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ เครื่องยศบริสุทธิสำหรับอาโรนปุโรหิต เครื่องยศสำหรับบุตรชายอาโรน สำหรับใช้สวมในเวลาปฏิบัติตำแหน่งปุโรหิต⁴² สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสแล้ว ชนชาติอิสราเอลกระทำให้สำเร็จทุกประการ⁴³ โมเสสจึงตรวจดูงานทั้งปวง และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง โมเสสจึงอวยพรแก่เขา

40

การตั้งพลับพลา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ๐ในวันทีหนึ่งของเดือนแรก จงตั้งพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม³ จงตั้งหีบพระโอวาทไว้ในพลับพลาและกั้นม่านบังหีบนั้นไว้⁴ จงยกโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องบนโต๊ะไว้ตามที่ขอมั่น แล้วจงนำคันประทีปนั้นเข้ามาและจุดไฟที่ตะเกียงนั้น⁵ จงตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าหีบพระโอวาท แล้วติดม่านบังตาของประดูพลับพลา⁶ จงตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผานูชาไว้ตรงหน้าประดูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม⁷ จงตั้งขันไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในขันนั้น⁸ จงตั้งข้าวเผาลานไว้รอบพลับพลา และติดม่านบังตาไว้ที่ประดูลานนั้น⁹ จงเอาน้ำมันเจิมเจิมพลับพลากับสิ่งสารพัดซึ่งอยู่ในพลับพลาและชำระพลับพลากับเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธิ แล้วพลับพลาและบริสุทธิ¹⁰ จงเจิมแท่นสำหรับเครื่องเผานูชาด้วย และเครื่องใช้ทั้งหมดบนแท่นนั้น และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ แท่นนั้นจะบริสุทธิที่สุด¹¹ จงเจิมชันทั้งพานรองขันด้วย และชำระให้บริสุทธิ¹² แล้วจงนำอาโรนและบุตรชายของท่านมาที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุม ใช้น้ำล้างชำระตัวเขาเสีย¹³ จงนำเสื้อผ้ายศบริสุทธิสวมให้อาโรน แล้วเจิมและชำระเขาให้บริสุทธิ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต¹⁴ แล้วจงนำบุตรชายอาโรนมาด้วยและสวมเสื้อยศให้¹⁵ จงเจิมเขาเช่นเจิมบิดาของเขา เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งเขาไว้เป็นปุโรหิตเนื่องนิยัตตลอดชั่วอายุของเขา¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสให้กระทำสิ่งใด ท่านก็กระทำสิ่งนั้นทุกประการ¹⁷ ต่อมาในวันทีหนึ่งเดือนแรกของปีที่สองท่านติดตั้งพลับพลา¹⁸ โมเสสติดตั้งพลับพลาขึ้น คือวางฐานและตั้งไม้กรอบขึ้นไว้ สอดไม้กลอนและตั้งเสาขึ้น¹⁹ ท่านกางผ้าเต็นท์หีบบนพลับพลา แล้วเอาเครื่องดาดคลุมบนเต็นท์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส²⁰ ท่านเก็บพระโอวาทไว้ในหีบนั้นและสอดไม้คานหามไว้ในหีบนั้น และตั้งพระที่นั่งกรุณาไว้บนหีบ²¹ แล้วท่านนำหีบเข้าไปไว้ในพลับพลา และกั้นม่านบังตาบังหีบพระโอวาทนั้นไว้ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส²² ท่านตั้งโต๊ะไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศเหนือของพลับพลาออกมานั้น²³ แล้วจัดขนมปังไว้บนโต๊ะเป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้²⁴ และท่านตั้งคันประทีปไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศใต้ของพลับพลาตรงหน้าโต๊ะนั้น²⁵ แล้วก็จุดไฟตะเกียงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส²⁶ ท่านตั้งแท่นทองคำไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมตรงหน้าม่าน²⁷ และเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส²⁸ ท่านกั้นม่านบังตาที่ประดูพลับพลา²⁹ ท่านตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผานูชาไว้ตรงประดูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม แล้วถวายเครื่องเผานูชาและเครื่องธัญญาหารบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส³⁰ ท่านตั้งขันไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วใส่น้ำไว้ในขันสำหรับชำระล้าง³¹ โมเสสกับอาโรน และบุตรชายของท่าน

ล้างมือและเท้าที่ซันนั้น ³² เวลาเขาทั้งหลายเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุม หรือเข้าไปใกล้แท่นนั้นเมื่อไร เขาก็ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ³³ ท่านก็นับริเวณลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น แล้วก็นำน้ำบังตาที่ตรงประตูลาน โมเสสก็จัดการนั้นให้เสร็จสิ้นไปทุกประการ

เมฆของพระเจ้าแสดงว่าพระเจ้าทรงพอพระทัย

³⁴ ในขณะนั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏอยู่เดิมพลับพลา นั้น ³⁵ โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เดิมพลับพลานั้น ³⁶ ตลอดการเดินทางของเขา เมฆนั้นถูกยกขึ้นจากพลับพลาเมื่อใด ชนชาติอิสราเอลก็ยกเดินต่อไปทุกครั้ง ³⁷ แต่หากว่าเมฆนั้นมิได้ถูกยกขึ้นไป เขาก็ไม่ออกเดินทางเลย จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นจะถูกยกขึ้นไป ³⁸ เพราะตลอดทางที่เขายกเดินไปนั้น ในกลางวันเมฆของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่เหนือพลับพลา และในตอนกลางคืนมีไฟสถิตอยู่เหนือพลับพลานั้นประจักษ์แก่ตาของวงศ์วานอิสราเอลทั้งปวง

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือเลวินิตี

คำว่า เลวินิตี หมายความว่า □สิ่งที่เกี่ยวข้องกับเลวี□ เล่มนี้เป็นเล่มที่สามในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น โดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูก เล่มนี้มีการอธิบายถึงหน้าที่ พิธี การรับใช้ และเทศกาลต่างๆของพวกฮีบรู สิ่งเหล่านี้เป็นการเปรียบเทียบถึงความจริงซึ่งปรากฏชัดในพระคัมภีร์ใหม่ เวลาเราศึกษาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เราจะเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ได้เปรียบเทียบกับพระเยซูคริสต์ มีแต่พระเจ้าองค์เดียวที่สามารถตั้งการเปรียบเทียบแบบนี้ขึ้นมา ซึ่งเปรียบเทียบอย่างสวยงามถึงพระเยซูเจ้า

ในหนังสือ อพยพ พระเจ้าตรัสกับโมเสส □จากภูเขา□ พระเจ้าทรงปรากฏในลักษณะเป็นเปลวไฟ พระสุรเสียงของพระเจ้านี้ลักษณะเป็นฟ้าร้อง และประชาชนกลัวพระองค์ แต่ในหนังสือเลวินิตีนี้ พระเจ้าปรากฏอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุด และตรัสกับประชาชนจากพลับพลา คือจากพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดแห่งพลับพลา นั้น พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ

ทั้งในสมัยนี้และในสมัยนั้น คือสมัย 2000 ปี ก่อนพระเยซูประสูติ ในโลกนี้ พระเจ้าทรงเปิดเผยถึงพระเมตตากรุณาของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ และก่อนนั้นด้วย โดยใช้เครื่องหมายและแบบต่างๆซึ่งเปรียบเทียบถึงพระเยซูนั้น

พวกเลวินิตีมาจากตระกูลเลวี ซึ่งพวกนี้ได้ใช้ชีวิตเป็นปุโรหิตและนมัสการพระเจ้า หนังสือเลวินิตีนี้ได้เปิดเผยถึงพระราชบัญญัติต่างๆเกี่ยวกับการรับใช้ใน เล่มนี้ คำที่สำคัญคือ □ความบริสุทธิ์□ ซึ่งเราเจอ 87 ครั้ง คำนี้เล็งถึงการแยกตั้งไว้ฝ่ายพิธีซึ่งเปรียบเทียบกับ การแยกตั้งไว้ฝ่ายจิตวิญญาณ

เครื่องบูชาด้วยไฟเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์

1 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสตรัสกับท่านจากพลับพลาแห่งชุมนุมว่า 2 □จงพูดกับคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า เมื่อคนใดในพวกท่านนำเครื่องบูชามาถวายพระเยโฮวาห์ ให้นำสัตว์เลี้ยงอันเป็นเครื่องบูชาของท่านมาจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ 3 ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องเผาบูชามาจากฝูงวัว ก็ให้เขานำสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ ให้เขานำเครื่องบูชาขึ้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมด้วยความเต็มใจต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 4 ให้เขาเอามือวางบนหัวสัตว์ซึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และเครื่องเผาบูชาจะเป็นที่ทรงโปรดปรานเพื่อทำการลบมลทินของผู้นั้น 5 แล้วให้เขาฆ่าตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะถวายเป็นเลือด และเอาเลือดมาประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา ซึ่งอยู่ตรงประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 6 และให้เขาลอกหนังเครื่องเผาบูชานั้นออกเสีย แล้วตัดเป็นท่อนๆ 7 และบุตรชายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตจะก่อไฟที่แท่น และเรียงฟืนบนไฟ 8 และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะวางท่อนเนื้อ หัว และไขมันสัตว์ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา 9 แต่ให้เขาเอาน้ำล้างเครื่องในและขาสัตว์เสีย แล้วปุโรหิตจึงเผาของทั้งหมดบนแท่นเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 10 ถ้าของถวายที่ผู้ใดจะใช้เป็นเครื่องเผาบูชามาจากฝูงแกะหรือฝูงแพะ ให้ผู้นั้นเลือกเอาสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ 11 ให้เขาฆ่าสัตว์นั้นเสียที่แท่นบูชาข้างด้านเหนือต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา 12 ให้เขาฟืนสัตว์นั้นเป็นท่อนๆทั้งหัวและไขมันด้วย และปุโรหิตจะวางเครื่องเหล่านี้ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา 13 แต่เครื่องในกับขานั้นผู้ถวายบูชาจะล้างเสียด้วยน้ำ และให้ปุโรหิตเอาเครื่องทั้งหมดเหล่านี้เผาบูชาด้วยกันบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 14 ถ้าผู้ใดจะนำนกมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำของบูชาที่เป็นนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มมาถวาย 15 จึงให้ปุโรหิตนำนกนั้นมาที่แท่น บิดหัวเสียแล้วเผาบูชาบนแท่น ให้เลือดไหลออกมาข้างๆแท่น 16 และให้ฉีกกระเพาะข้าวและถอนขนออกเสีย ทั้งลจรมแท่นด้านตะวันออกในที่ที่ตั้งมูลเถ้า 17 และให้เขาฉีกปีกอย่าให้ขาดจากตัว และปุโรหิตจะเผาอกนั้นบนแท่นที่กองฟืนบนไฟ เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์□

2

ธัญญา

1 □เมื่อผู้ใดนำธัญญามาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำยอดแบ่งมาถวาย ให้เขาเทน้ำมันลงที่แบ่งและใส่กำยานด้วย 2 แล้วนำมาให้พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน ผู้ถวายบูชาจะหยิบยอด

แป้งคลุกน้ำมันกำมือหนึ่งกับกำยานทั้งหมดออก และปุโรหิตจะเผาเครื่องบูชาส่วนนี้เป็นที่ระลึกบนแท่น คือบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์³ ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นจะเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา เป็นส่วนบริสุทธียังจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์⁴ เมื่อท่านนำธัญญาบูชาเป็นขนมอบในเตาอบมาถวายเป็นเครื่องบูชา ให้เป็นขนมไร้เชื้อทำด้วยยอแดแป้งคลุกน้ำมัน หรือขนมแผ่นไร้เชื้อทำน้ำมัน⁵ และถ้าท่านนำธัญญาบูชาเป็นขนมปังบนกระทะ ก็ให้เป็นขนมทำด้วยยอแดแป้งไร้เชื้อคลุกน้ำมัน⁶ ท่านจงหักขนมนั้นเป็นชิ้นๆ เหน้มน้ำสด เป็นธัญญาบูชา⁷ ถ้าเครื่องบูชาของท่านเป็นธัญญาบูชาทอดด้วยกระทะ ให้ทำด้วยยอแดแป้งคลุกน้ำมัน⁸ ท่านจงนำธัญญาบูชาซึ่งทำด้วยสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เมื่อนำมาให้ปุโรหิตแล้ว ปุโรหิตจะนำมาถึงแท่นบูชา⁹ และปุโรหิตจะนำส่วนที่ระลึกออกจากธัญญาบูชา และเผาเสียบนแท่น เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์¹⁰ ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นตกเป็นของอาโรนและบุตรชายท่าน เป็นส่วนบริสุทธียังจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์¹¹ บรรดาธัญญาบูชาซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นอย่าให้มีเชื้อ เจ้าอย่าเผาเชื้อหรืออย่าฝังเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์¹² ถ้าเจ้าจะนำสิ่งทั้งสองนี้เป็นผลรุ่นแรกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็ได้ แต่อย่าเผาถวายบนแท่นให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย¹³ เจ้าจงปรุงบรรดาธัญญาบูชาด้วยใสเกลือ เจ้าอย่าให้เกลือแห่งพันธสัญญาแก่พระเจ้าของเจ้าขาดเสียจากธัญญาบูชาของเจ้า เจ้าจงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของเจ้า¹⁴ ถ้าเจ้าถวายธัญญาบูชาเป็นผลรุ่นแรกแด่พระเยโฮวาห์ ธัญญาบูชาอันเป็นผลรุ่นแรกนั้นเจ้าจงถวายรวงใหม่ย่างไฟให้แห่ง บดเมล็ดให้ละเอียด¹⁵ เจ้าจงใส่น้ำมันและวางเครื่องกำยานไว้บนนั้น เป็นธัญญาบูชา¹⁶ ปุโรหิตจะเอาส่วนหนึ่งของเมล็ดที่บด น้ำมันและเครื่องกำยานเผาถวายเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

3

สันติบูชา

1 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดถวายเครื่องบูชาเป็นสันติบูชา ถ้าเขาถวายวัวหรือวัวเมียจากฝูง ให้เขาถวายสัตว์ตัวที่ไม่มีตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์² ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ตัวที่จะถวาย และจงฆ่าเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา³ จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ถวายจะนำไขมันที่ติดกับเครื่องในและไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด⁴ และไต่ทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันไดนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต⁵ บุตรชายอาโรนจะเผาเสียบนแท่นบูชาบนเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่บนพื้นบนไฟ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์⁶ ถ้าผู้ใดนำเครื่องบูชาที่เป็นสันติบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่ได้มาจากฝูงแพะแกะ ก็อย่าให้สัตว์นั้นมีตำหนิ⁷ ถ้าเขาจะถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา ก็ให้นามถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁸ ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ที่จะถวายนั้นและให้ฆ่าเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น⁹ จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา คือบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เขาถวายไขมัน ทางที่เป็นไขมันทั้งหมดตัดขิดกระดูกสันหลังและไขมันที่หุ้มเครื่องใน กับไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด¹⁰ และไต่ทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันไดนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต¹¹ และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้เผาบนแท่น เป็นอาหารเผาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์¹² ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นแพะก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹³ ให้เขาเอามือวางบนหัวของมันและฆ่ามันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายของอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา¹⁴ แล้วให้เขาเอาสิ่งเหล่านี้จากแพะนั้นเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันที่อยู่ในเครื่องใน¹⁵ และไต่ทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันไดนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต¹⁶ และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านั้นบนแท่นเป็นอาหารเผาไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย ไขมันทั้งหมดเป็นของพระเยโฮวาห์¹⁷ ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิยดตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่ที่เจ้าอาศัยอยู่ทั่วๆ ไปว่า เจ้าอย่ารับประทานไขมันหรือเลือด

4

เครื่องบูชาไฟบาป

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญญัติให้กระทำ โดยเขามิได้เจตนากระทำความผิดนั้นประการหนึ่งประการใด³ ถ้าปุโรหิตที่ได้รับการเจิมไว้เป็นผู้กระทำบาป เป็นเหตุให้พลไพร่หลงทำบาปไปด้วย เหตุด้วยบาปที่เขาได้กระทำไป ก็ให้

เขานำวัวหนุ่มซึ่งไม่มีตำหนิมาถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป⁴ ให้เขานำวัวนั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้เขาเอามือวางบนหัววัวตัวนั้นและให้เขามั่นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁵ และปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมแล้วจะนำเลือดวัวนั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง⁶ ปุโรหิตจะเอาน้ำจุ่มลงในเลือด และประพรมเลือดนั้นที่หน้าม่านสถานบริสุทธิ์เจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁷ และปุโรหิตจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดวัวที่เหลืออยู่นั้นเขาจะเทลงที่ฐานแท่นเผาเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม⁸ และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนี้ คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องในทั้งหมด⁹ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพื้ผัดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต¹⁰ ให้เอาออกเช่นเดียวกับเอาออกจากวัวที่ถวายเป็นสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเครื่องเผาบูชา¹¹ แต่หนังของวัวพร้อมกับเนื้อวัวทั้งหมด หัวขาเครื่องในและมูลของมัน¹² คือวัวทั้งตัวนี้ ให้เอาออกไปเสียจากค่ายถึงที่ซึ่งมูลเถาและให้สุนัขไฟเผาเสีย ที่ซึ่งมูลเถาอยู่ที่ไหนก็ให้เผาที่นั่น¹³ ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกระทำความผิดโดยไม่รู้ตัวและความผิดนั้นยังไม่ปรากฏแก่ที่ประชุม และเขาได้กระทำความผิดหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้กระทำ เขาก็มีความผิด¹⁴ เมื่อความผิดที่เขาได้กระทำนั้นเป็นที่ประจักษ์ขึ้น ให้ที่ประชุมถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ให้เขานำวัวนั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม¹⁵ และผู้ใหญ่ของชุมนุมชนจะเอามือวางบนหัวของวัวนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้เขาวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁶ แล้วปุโรหิตผู้รับการเจิมจะนำเลือดของวัวมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง¹⁷ และปุโรหิตจะเอาน้ำจุ่มลงในเลือดและประพรมที่หน้าม่านเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁸ และปุโรหิตจะเอาเลือดสักหย่อนเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้น เขาจะเทลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม¹⁹ และเขาจะเอาไขมันออกจากวัวนั้นหมด นำไปเผาเสียบนแท่น²⁰ เขาจะกระทำดังนี้แก่วัวตัวนี้ เขาได้กระทำกับวัวตัวที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่างไร ก็ให้เขากระทำแก่วัวตัวนี้เช่นนั้น ดังนั้นปุโรหิตจะทำการลบมลทินของชุมนุมชนแล้วเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัย²¹ แล้วเขาจะนำวัวออกไปนอกค่าย และเผาเสียอย่างกับเผาวัวตัวก่อน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของที่ประชุม²² ถ้าผู้ครอบครองกระทำความบาป กระทำสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงบัญชาให้กระทำโดยไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิด²³ เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำความผิดดังนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชา²⁴ ให้เขาเอามือวางบนหัวแพะ และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป²⁵ ปุโรหิตจะเอาน้ำจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาบบ้าง นำไปเจิมที่เชิงนอนบนแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลืออยู่นั้นที่ฐานของแท่นเครื่องเผาบูชา²⁶ และเขาจะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่น เช่นเดียวกับเผาไขมันเครื่องสันติบูชา ดังนั้นแล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้กระทำความผิดนั้น และเขาจะได้รับการอภัย²⁷ ถ้าพลไพร่สามัญคนหนึ่งคนใดกระทำความผิดโดยมิได้เจตนาคือกระทำความผิดหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เขากระทำ เขาก็มีความผิด²⁸ เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำความผิดดังนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่เขาได้กระทำไปนั้น²⁹ และเขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป และฆ่าเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นในที่ที่เขาถวายเครื่องเผาบูชา³⁰ ปุโรหิตจะเอาน้ำจุ่มเลือดแพะนั้นไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นนั้น³¹ และเขาจะเอาไขมันออกเสียให้หมดอย่างที่เขาไขมันออกเสียจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่นเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาและเขาจะได้รับการอภัย³² ถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก็ให้เขานำลูกแกะตัวเมียที่ไม่มีตำหนิมา³³ เขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาปและฆ่าเสียเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่เขาฆ่าเครื่องเผาบูชา³⁴ และปุโรหิตจะเอาน้ำจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นบ้าง นำไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลือนั้นลงที่ฐานของแท่น³⁵ และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียอย่างที่เขาไขมันของลูกแกะออกจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาไขมันบนแท่นเหมือนเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำความผิด และเขาจะได้รับการอภัย□

5

เครื่องบูชาไถ่การละเมิด

1 ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อที่ได้อันเสียงแห่งการปฏิญาณตัวและเป็นพยาน และแม้ว่าเขาเป็นพยานโดยที่เขาเห็นหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา² หรือผู้หนึ่งซึ่งผู้ใดจะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จะเป็นซากสัตว์ป่าที่มลทิน หรือซากสัตว์เลี้ยงที่มลทิน หรือซากสัตว์เลื้อยคลาน

ที่เป็นมลทิน โดยไม่ทันรู้ตัว เขาจึงเป็นคนมีมลทิน เขาก็มีความผิด³ หรือถ้าเขาจะต้องมลทินของคน จะเป็นสิ่งใดๆซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งที่กระทำให้คนนั้นเป็นมลทิน โดยเขาไม่รู้ตัว เมื่อเขารู้แล้ว เขาก็มีความผิด⁴ หรือถ้าคนหนึ่งคนใดเปลือยตัวกล่าวคำปฎิญาณด้วยริมฝีปากว่าจะกระทำความชั่วหรือดี หรือเปลือยตัวกล่าวคำปฎิญาณใดๆ และเขากระทำโดยไม่ทันรู้ตัว เมื่อเขาารู้สึกตัวแล้วในประการใดก็ตาม เขาก็มีความผิด⁵ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดใดๆที่กล่าวมานี้ ก็ให้เขาสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ⁶ และให้เขานำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำนั้น เครื่องบูชานี้จะเป็สัตว์เมียะจากฝูง คือลูกแกะหรือลูกแพะ ก็เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปได้ ดังนั้นปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้ที่กระทำผิดนั้น ถ้าเขาไม่สามารถถวายลูกแกะตัวหนึ่ง ก็ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว มาเป็นเครื่องถวายพระเยโฮวาห์ไถ่การละเมิด นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา⁸ ให้เขานำนกทั้งสองนั้นมา ให้ปุโรหิต ปุโรหิตก็ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก่อน ให้เขาบิดหัวนกหลุดจากคอแต่อย่าให้ขาด⁹ และปุโรหิตจะเอาเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปประพรมที่ข้างแท่นเสี้ยบ้าง ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้นจะรดให้ไหลออกที่ฐานแท่น นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป¹⁰ แล้วเขาจะถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาตามลักษณะ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำไปและเขาจะได้รับการอภัย¹¹ แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมา ก็ให้เขานำเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเขาได้กระทำนั้นมา คือยอแด่งหนึ่ง ในสิบเอฟาห์เอามาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อย่าใส่ น้ำมัน หรือใส่เครื่องกำยานในแป้ง เพราะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป¹² ให้เขานำแป้งมา ให้ปุโรหิตและปุโรหิตจะเอาแป้งกึ่งมอหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก และเผาเสียบนแท่นเหมือนเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป¹³ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาเพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่กล่าวมานี้ และเขาจะได้รับการอภัย และส่วนที่เหลือนั้นจะเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับรัยัญบูชา¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁵ ถ้าผู้ใดทำการละเมิดและทำบาปโดยไม่รู้ตัวในเรื่องของบริสุทธิแห่งพระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้าตีราคาเป็นเงินเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด¹⁶ และให้ผู้นั้นชดใช้ของบริสุทธิ์ที่เขาไป และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาสัตว์ที่เขาไปนั้น นำมอมให้แก่ปุโรหิต และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาด้วยแกะผู้ที่กลายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และเขาจะได้รับการอภัย¹⁷ ถ้าผู้ใดกระทำความผิด คือกระทำความชั่วที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติให้กระทำ ถึงแม้ว่าเขากระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการนั้น เขาก็มีความผิดจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา¹⁸ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมาจากฝูงมาถึงปุโรหิต ให้เจ้าตีราคา เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำด้วยมิได้เจตนา นั้น และเขาจะได้รับการอภัย¹⁹ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะเขาได้กระทำความผิดต่อพระเยโฮวาห์

6

เครื่องบูชาไถ่การละเมิดและการคืนดีกัน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ด้วยการมสาต่อเพื่อนบ้านของเขาในสิ่งที่ฝากเขาไว้เก็บรักษาไว้หรือในเรื่องมิตรภาพ หรือในสิ่งที่ใช้ความรุนแรงไปแย่งชิงมา หรือได้หลอกลวงเพื่อนบ้านของเขา³ หรือพบสิ่งที่หายไปแล้วแต่ไม่ยอมรับ ปฏิญาณตนเป็นความเท็จในข้อเหล่านี้ถ้าผู้ใดกระทำก็เป็นความผิด⁴ ก็ให้ผู้ที่กระทำผิดมีโทษเพราะความผิดของเขา ให้ผู้นั้นคืนของที่ได้อมาจากการชิงมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้อมาด้วยการหลอกลวง หรือสิ่งที่ฝากเขาไว้ หรือสิ่งสูญหายที่เขาได้พบเข้า⁵ หรือสิ่งใดๆที่ได้ปฏิญาณเท็จไว้ เขาต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจงเพิ่มอีกหนึ่งในห้าและมอมให้แก่เจ้าของในวันที่เขาถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด⁶ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่มีตำหนิมาจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์มอมให้ปุโรหิต ให้เจ้าตีราคาเอง เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด⁷ และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาจะได้รับการอภัยในทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไปซึ่งเป็นการละเมิด

ปุโรหิตกับเครื่องเผาบูชา

8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 9 จงบัญชาแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชานี้จะต้องเผาอยู่บนแท่นตลอดคืนจนรุ่งเช้า จงให้ไฟบนแท่นเผาเครื่องบูชาลุกอยู่เรื่อยไป¹⁰ ให้ปุโรหิตสวมเสื้อผ้าป่านและสวมกางเกงผ้าป่านและให้ดักมูลแกะออกจากไฟที่ไหม้เครื่องเผาบูชาอยู่บนแท่นนำไปไว้ข้างแท่น¹¹ ให้ถอดเสื้อที่สวมอยู่ออกแล้วสวมเสื้ออีกตัวหนึ่ง นำมูลแกะออกไปนอกค่ายยังที่สะอาด¹² ให้รักษาไฟที่บนแท่นให้ลุกอยู่ อย่าให้ดับเลยทีเดียว ให้ปุโรหิตใส่ฟันทุกเช้าและให้

เรียงเครื่องเผาบูชาให้เป็นระเบียบไว้บนแท่น และเผาไขมันของเครื่องสันติบูชาบนนั้น ¹³ ต้องรักษาไฟให้ติดอยู่บนแท่นเรื่อยไป อย่าให้ดับเป็นอันขาด

พระราชบัญญัติของการถวายธัญญาบูชา

¹⁴ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายธัญญาบูชา ให้บุตรชายอาโรนถวายเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่หน้าแท่นบูชา ¹⁵ ให้ปุโรหิตคนหนึ่งหยิบยอดแป้งที่มีหนึ่งมาจากธัญญาบูชา คลุกน้ำมันและเครื่องคายานทั้งหมดซึ่งอยู่บนธัญญาบูชา และเผาส่วนนั้นบนแท่นเป็นที่ระลึก เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁶ ส่วนที่เหลืออยู่ให้อาโรนและบุตรชายของเขาได้รับประทาน ให้รับประทานกับขนมปังไร้เชื้อในที่บริสุทธิ์ ให้รับประทานในลานของพลับพลาแห่งชุมนุม ¹⁷ อย่าใส่เชื้อในขนมปังนั้นแล้วทิ้ง เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนเครื่องบูชาด้วยไฟของเราอันตักแก่เขาเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ¹⁸ ให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรนรับประทานสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าจากเครื่องบูชาด้วยไฟของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดที่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้จะบริสุทธิ์□

ธัญญาบูชาของปุโรหิตทุกรายให้เผาเสียให้หมด

¹⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²⁰ ต่อไปนี้เป็นเครื่องบูชาที่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันที่เขารับการเจิม คือยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นธัญญาบูชาประจำ ให้ถวายตอนเช้าครึ่งหนึ่ง ตอนเย็นครึ่งหนึ่ง ²¹ ให้คลุกกับน้ำมันให้เข้ากันดีแล้วทอดบนเหล็ก ทำเป็นแผ่นเหมือนธัญญาบูชา แล้วกลายเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ²² ให้ปุโรหิตจากบรรดาบุตรชายของอาโรนผู้รับการเจิมตั้งแทนเขาถวายสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์สืบไปเนื่องนิรันดร์แด่พระเยโฮวาห์ ให้เผาเครื่องบูชาทั้งหมดเสีย ²³ ธัญญาบูชาของปุโรหิตทุกรายให้เผาเสียให้หมด อย่าให้รับประทาน□

เครื่องบูชาไถ่บาปกับบริสุทธิ์

²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²⁵ จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ให้ฆ่าสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด ²⁶ ให้ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปรับประทานสัตว์นั้น ให้เขารับประทานในที่บริสุทธิ์ ในลานพลับพลาแห่งชุมนุม ²⁷ อะไรที่แตะต้องเนื้อสัตว์นั้นจะบริสุทธิ์ และเมื่อประพรมมีเลือดติดเสื้อ ก็ให้ซักเสื้อส่วนที่ติดเลือดนั้นในที่บริสุทธิ์ ²⁸ จงทำลายภาชนะดินที่ใช้นั้นเสีย ถ้าดื่มในภาชนะทองสัมฤทธิ์ก็ให้ขัดและล้างเสียด้วยน้ำ ²⁹ ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด ³⁰ แต่เครื่องบูชาไถ่บาป ซึ่งปุโรหิตนำเลือดเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อทำการลบมลทินในที่บริสุทธิ์นั้น อย่ารับประทานเลย ต้องเผาไฟเสีย□

7

วิธีถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

¹ □เช่นเดียวกันนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด ² ให้ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา และให้เอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น ³ และให้เอาไขมันของสัตว์นั้นถวายบูชาเสียทั้งหมดด้วย ทางที่เป็นไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน ⁴ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันไดนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต ⁵ ให้ปุโรหิตเผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่นเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ⁶ ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ ให้รับประทานในสถานบริสุทธิ์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด ⁷ เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป มีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน ปุโรหิตผู้ใช้เครื่องบูชาทำการลบมลทินจะได้เครื่องบูชา ⁸ ปุโรหิตคนใดถวายเครื่องเผาบูชาของผู้ใด ปุโรหิตผู้นั้นย่อมได้หนึ่งส่วนของเครื่องเผาบูชาที่ตนถวาย ⁹ เครื่องธัญญาบูชาทุกอย่างที่ขึ้นในเดอบ และสิ่งทั้งหมดซึ่งเตรียมในกระทะหรือที่เหล็ก ให้ตกเป็นของปุโรหิตผู้ถวายของเหล่านั้น ¹⁰ ธัญญาบูชาทุกอย่างที่คล้าน้ำมันหรือไม่คล้าจะตกเป็นของบุตรชายอาโรนทั่วกัน

วิธีถวายเครื่องสันติบูชา

¹¹ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องสันติบูชาซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹² ถ้าเขาถวายเป็นเครื่องโมทนาพระคุณ ก็ให้เขาถวายขนมไร้เชื้อคลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน ขนมยอดแป้ง คลุกน้ำมัน ให้ดีพร้อมกับเครื่องบูชาโมทนา ¹³ นอกจากขนมเหล่านี้ให้เขานำขนมปังไร้เชื้อมาถวายเป็นส่วนของเครื่องบูชา พร้อมกับเครื่องสันติบูชาที่ถวายเป็นการโมทนาพระคุณ ¹⁴ ให้เขากวายเป็นส่วน

หนึ่งจากทั้งหมดแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตผู้เอาเลือดสันติบูชาประพรม¹⁵ ส่วนเนื้อสัตว์เครื่องสันติบูชาเพื่อโมทนาพระคุณนั้น เขาจะต้องรับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา อย่าเหลือไว้จนวันรุ่งเช้าเลย¹⁶ แต่ถ้าเครื่องบูชานั้นเป็นเครื่องบูชาปฎิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัคร ให้เขารับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา และในวันรุ่งขึ้นเขายังรับประทานส่วนที่เหลือได้¹⁷ ส่วนเนื้อของเครื่องบูชาที่เหลือถึงวันที่สามให้เผาเสียด้วยไฟ¹⁸ ถ้าเอาเนื้อสัตว์อันเป็นเครื่องสันติบูชามารับประทานในวันทีสาม ก็จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย และผู้ที่ถวายนั้นจะไม่เป็นที่โปรดปรานด้วย แต่จะเป็นการกระทำที่นำสะอิดสะเอียน และผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา¹⁹ เนื้อที่ไปถูกของที่เป็นมลทินใดๆ อย่ารับประทานจงเผาเสียด้วยไฟ บุคคลที่สะอาดทุกคนรับประทานเนื้อได้²⁰ แต่ผู้ได้รับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแต่พระเยโฮวาห์โดยที่ตนยังมีมลทินติดตัวอยู่ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน²¹ ยิ่งกว่านั้นอีกถ้าผู้ใดจะต้องสิ่งมลทินใดๆ ไม่ว่าจะเป็นมลทินของคน หรือสัตว์มลทินใดๆ หรือสิ่งมลทินที่นำสะอิดสะเอียนใดๆ และผู้นั้นมารับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแต่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน²² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า²³ จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่ารับประทานไขมันของวัว ของแกะหรือของแพะ²⁴ ไขมันของสัตว์ที่ตายเอง และไขมันของสัตว์ที่สัตว์กัดตายจะนำไปใช้อย่างอื่นก็ได้ แต่อย่ารับประทานเลยเป็นอันขาด²⁵ ด้วยผู้ใดก็ตามรับประทาน ไขมันสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน²⁶ ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้าอย่ารับประทานเลือดเลยทีเดียว ไม่ว่าเลือดของสัตว์ปีกหรือเลือดสัตว์ในใดๆที่เจ้าอาศัยอยู่²⁷ ผู้ใดก็ตามที่รับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน□

ส่วนสำหรับพวกปุโรหิต

²⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า²⁹ จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาของเขามายถวายแด่พระเยโฮวาห์จากเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาของเขา³⁰ ให้เขานำเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์มาด้วยมือของตนเอง ให้เขานำไขมันมาพร้อมกับเนื้ออกนั้น เพื่อเอาเนื้ออกนั้นแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์³¹ ให้ปุโรหิตเผาไขมันเสียบนแท่นบูชา แต่เนื้ออกนั้นจะตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา³² แต่โคนขาข้างขวาของสัตว์นั้นแฉ่จางให้ปุโรหิตเป็นส่วนถวายจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา³³ บุตรชายอาโรนผู้ถวายเลือดแห่งสันติบูชาและไขมันจะได้รับ โคนขาข้างขวาเป็นส่วนของเขา³⁴ เพราะว่าเนื้ออกที่แกลงถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายนั้นเราได้เอามาจากคนอิสราเอลจากเครื่องสันติบูชาของเขา และเราได้มอบให้แก่อาโรนปุโรหิตและบุตรชายของเขาเป็นกฎเกณฑ์อันถาวรจากคนอิสราเอล³⁵ นี่เป็นส่วนจากการเจิมอาโรนและการเจิมบุตรชายของเขา ได้จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบหมายให้แก่เขาทั้งหลายในวันที่เขาทั้งหลายถูกถวายให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ในตำแหน่งปุโรหิต³⁶ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้มอบสิ่งเหล่านี้แก่เขาทั้งหลาย ในวันที่เขาทั้งหลายได้รับการเจิมเป็นปุโรหิต เป็นกฎเกณฑ์อันถาวรตลอดชั่วอายุของเขา□³⁷ ทั้งหมดนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาหาร เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องสถาปนาบูชา และเครื่องสันติบูชา³⁸ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่พระองค์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้นำเครื่องบูชามายถวายแด่พระเยโฮวาห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย

8

การเจิมตั้งพวกปุโรหิต

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² จงนำอาโรนและบุตรชายของเขามาพร้อมกับเสื้อศ น้ำมันเจิม วัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แกะผู้สองตัว กระบุงขนมปังไร้เชื้อ³ และจงเรียกชุมนุมชนทั้งหมดให้ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม□⁴ และโมเสสก็กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน และชุมนุมชนก็ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม⁵ โมเสสกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า □ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ□⁶ โมเสสก็นำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาชำระกายด้วยน้ำ⁷ แล้วสวมเสื้อให้และคาดรัดประคดให้ แล้วสวมเสื้อคลุมยาวให้ และสวมเอโฟดให้เขา เอารัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดคาดเอวให้ ผูกเอโฟดให้ติดเขาไว้

การสวมเครื่องยศและการเจิมหาปุโรหิต

⁸ และโมเสสสวมทับทรวงให้อาโรน และใส่อูรมกับทุมมิไม้ไผ่ในทับทรวงนั้น⁹ และสวมผ้ามาลาไว้บนศีรษะและติดแผ่นทองคำอันเป็นมงกุฎบริสุทธิ์ที่ผ้ามาลาด้านหน้า ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้¹⁰ แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมมาเจิมพลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ชำระให้เป็นของบริสุทธิ์¹¹ และท่านเอาน้ำมัน

เจิมประพรมบนแท่นเจ็ดครั้ง เจิมแท่นและเจิมภาชนะประจำแท่นทั้งหมด เจิมชั้นและพานรองชั้นเพื่อชำระให้เป็นของบริสุทธิ์¹² และท่านเทน้ำมันเจิมลงบนศีรษะของอาโรนบ้าง แล้วเจิมเขาไว้เพื่อชำระให้บริสุทธิ์¹³ และโมเสสก็นำบุตรชายอาโรนเข้ามาสวมเสื้อแล้วคาดรัดประคดให้ และสวมมาลาให้ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

เครื่องถ้วยสำหรับการเจิมพวกปุโรหิต

¹⁴ แล้วท่านจึงนำวัวตัวผู้อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเข้ามา อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา ก็เอามือของตนวางบนหัววัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น¹⁵ โมเสสก็ฆ่าวัวตัวนั้นเสีย เอาน้ำมันเลือดไปเจิมที่เชิงนอนรอบแท่น ชำระแท่นให้บริสุทธิ์แล้วเทเลือดที่ฐานของแท่น ถวายแท่นไว้เป็นสิ่งบริสุทธิ์ เพื่อทำการลบมลทินของแท่นนั้น¹⁶ และท่านนำไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องในและพังผืดเหนือตับ และไตสองลูกพร้อมกับไขมันแล้วโมเสสก็เผาสิ่งเหล่านี้เสียบนแท่น¹⁷ แล้ววัวและหนังวัว กับเนื้อและมูลของมัน ท่านเผาเสียด้วยไฟข้างนอกค่าย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้¹⁸ แล้วท่านก็นำแกะผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชาเข้ามา อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขา ก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น¹⁹ โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น²⁰ เมื่อท่านฟั่นแกะออกเป็นท่อนๆ โมเสสก็เผาหัวและแกะท่อนๆกับไขมันเสีย²¹ เมื่อเอาน้ำล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสสก็เผาแกะทั้งตัวบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส²² ท่านจึงนำแกะผู้อีกตัวหนึ่งนั้นเข้ามาคือแกะตัวผู้ที่เปื้อนเครื่องสถาปนา และอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขา ก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น²³ โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวาของอาโรน และที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวาของเขา และที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวาของเขา²⁴ แล้วนำบุตรชายทั้งหลายของอาโรนเข้ามา และโมเสสเอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวาของเขา และโมเสสเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น²⁵ แล้วท่านจึงนำไขมันและหางที่เป็นไขมัน และไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องใน และพังผืดเหนือตับ และไตสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ และโคนขาข้างขวา²⁶ และท่านหยิบขนมไร้เชื้อหนึ่งก้อนจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และหยิบขนมคลุกน้ำมันก้อนหนึ่ง และขนมแผ่นแผ่นหนึ่ง วางของเหล่านี้ไว้บนไขมัน และบนโคนขาข้างขวา²⁷ ท่านเอาสิ่งเหล่านี้วางไว้ในมือของอาโรน และมีของบุตรชายทั้งหลายของเขา และให้แก่งไปแก่งมาเป็นเครื่องบูชาแก่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²⁸ แล้วโมเสสก็รับของเหล่านี้มาจากมือของเขาทั้งหลายและเผาเสียบนแท่นบนเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องสถาปนาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์²⁹ และโมเสสเอาเนื้อออกแก่งไปแก่งมาเป็นเครื่องแก่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นแกะตัวผู้สถาปนาส่วนของโมเสส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส³⁰ แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมและเลือดซึ่งอยู่บนแท่น ประพรมบนอาโรนและเครื่องยศของเขา และบนบุตรชายทั้งหลาย กับบนเครื่องยศของบุตรชายทั้งหลายของเขา ดังนี้และท่านก็ชำระอาโรนกับเครื่องยศของเขาให้บริสุทธิ์ บุตรชายทั้งหลายของเขากับเครื่องยศของบุตรชายนั้นด้วย³¹ โมเสสสั่งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า จงต้มเนื้อเสียที่ประตูปลับพลาแห่งชุมนุม และรับประทานเสียที่นั่นกับขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงเครื่องสถาปนาบูชา ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านว่า อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะรับประทาน³² เนื้อและขนมปังที่เหลือนั้นท่านจงเผาเสียด้วยไฟ³³ และท่านทั้งหลายอย่าออกไปนอกประตูปลับพลาแห่งชุมนุมตลอดเจ็ดวัน จนกว่าวันกำหนดสถาปนาของท่านจะครบ เพราะที่จะสถาปนาท่านนั้นก็กินเวลาเจ็ดวัน³⁴ สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำเพื่อลบมลทินของท่าน³⁵ ท่านจงอยู่ที่ประตูปลับพลาแห่งชุมนุมทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเจ็ดวัน กระทำกิจที่พระเยโฮวาห์ทรงกำชับไว้ เกือบกว่าท่านจะต้องถึงตาย เพราะนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชาว่า³⁶ อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสสทุกประการ

9

การเริ่มต้นแห่งการปรนนิบัติของพวกปุโรหิต

¹ ต่อมาวันที่แปดโมเสสก็เรียกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล² และท่านกล่าวแก่อาโรนว่า จงนำลูกวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งสองอย่าให้มีตำหนิ จงถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์³ และกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า จงเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกวัวตัวหนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งสองให้มีอายุหนึ่งขวบ ปราศจากตำหนิ เป็นเครื่องเผาบูชา⁴ และเอาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นสันติบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเอาธัญญาธูปคลุกน้ำมันมาถวาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏแก่ท่านในวันนี้⁵ เขาทั้ง

หลายก็นำสิ่งที่ไม่เสสปัญหานี้มาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และชุมนุมชนทั้งหมดก็เข้ามาใกล้ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁶ โมเสสกล่าวว่า □ นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ และสร้างราศีของพระเยโฮวาห์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย □⁷ แล้วโมเสสจึงส่งอาโรนว่า □ จงเข้าไปใกล้แท่นบูชา ถวายเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องเผาบูชาของท่านเสีย และทำการลบมลทินบาปของตัวท่านกับพลไพร่ทั้งหลาย และจงนำเครื่องถวายบูชาของพลไพร่มา และทำการลบมลทินบาปของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา □⁸ อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและฆ่าลูกวัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อตน⁹ และบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอาน้ำมันเลือดไปเจิมเชิงอนของแท่น และเทเลือดลงที่ฐานแท่น¹⁰ ส่วนไขมันและไต กับพังผืดเหนือตับจากเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น เขาเผาเสียบนแท่น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส¹¹ เขาก็เผาเนื้อและหนังเสียด้วยไฟที่ภายนอกค่าย¹² เขาฆ่าสัตว์เครื่องเผาบูชา แล้วบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาจึงเอาเลือดนั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น¹³ และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละท่อนกับหัวมาให้อาโรน อาโรนก็เผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่น¹⁴ อาโรนจึงล้างเครื่องในและขาสัตว์และเผาเสียบนเครื่องเผาบูชาที่บนแท่นบูชา¹⁵ แล้วอาโรนก็นำเครื่องบูชาของพลไพร่มาถวาย คือ นำแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อพลไพร่มาฆ่าเสียบูชาไถ่บาป ดังเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งก่อนนั้น¹⁶ และเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาถวายตามลักษณะ¹⁷ และเขาก็ถวายธัญญาบูชาโดยหยิบมากำมือหนึ่งเผาเสียบนแท่นนอกเหนือเครื่องเผาบูชาประจำเวลาเช้า¹⁸ เขาฆ่าวัวผู้ด้วย และแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับพลไพร่ และบุตรชายอาโรนนำเลือดมาให้อาโรน อาโรนก็เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น¹⁹ และนำไขมันวัวและไขมันแกะ กับหางที่เป็นไขมัน และไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไตกับพังผืดเหนือตับมาให้²⁰ และเขาทั้งหลายวางไขมันไว้บนเนื้ออก และอาโรนก็เผาไขมันเสียบนแท่น²¹ ส่วนเนื้ออกและเนื้อโคนขาข้างขวานั้น อาโรนแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่โมเสสบัญชาไว้²² แล้วอาโรนยกมือขึ้นอวยพรพลไพร่ และอาโรนก็ลงมาจากเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชาและสันติบูชา²³ โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เมื่อเขาทั้งสองออกมา เขาก็อวยพรพลไพร่ และสร้างราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่พลไพร่ทั้งหมด²⁴ เปลวเพลิงพุ่งออกมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เผาเครื่องเผาบูชาและไขมันซึ่งอยู่บนแท่น เมื่อพลไพร่ทั้งหลายเห็นก็ให้ร้องและขบหน้าลง

10

นำดับกับอาบิฮูถูกฆ่าเสียเนื่องด้วยไฟที่ต้องห้าม

¹ ฝ่ายนำดับกับอาบิฮูบุตรชายของอาโรน ต่างนำกระถางไฟของเขามาและเอาไฟใส่ในนั้นแล้วใส่เครื่องหอมลง เอาไฟที่ผิดรูปแบบมาเผาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์มิได้ทรงบัญชาให้เขากระทำเช่นนั้น² ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโฮวาห์ ไหมเขทั้งสองและเขาก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์³ โมเสสจึงบอกอาโรนว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางผู้ที่อยู่ใกล้เรา เขาจะถวายส่งราศีแก่เราต่อหน้าพลไพร่ทั้งปวง □ และอาโรนก็ยืนอยู่⁴ โมเสสเรียกมิคาเอลและเอลชาฟาน บุตรชายของอุสซึเอล อาของอาโรน บอกเขาว่า □ จงเข้ามาใกล้ ห้ามเอาที่น่องของเจ้าออกไปเสีย นอกค่ายจากหน้าสถานบริสุทธิ์ □⁵ เขาก็เข้ามาใกล้ห้ามศพทั้งสี่ออกไปไว้นอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง⁶ และโมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลอาซาร์และอิธามาร์ บุตรชายอาโรนว่า □ ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยผมหรือ หรือฉีกเสื้อผ้าของท่าน เกือบกว่าท่านจะต้องตายและเกือบกว่าพระพิโรธจะตกเหนือชุมนุมชนทั้งหมด แต่ที่น่องของท่านคือวงศานอิสราเอลทั้งมวล จะไว้ทุกข์เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้บังเกิดการเผาไหม้ก็ได้⁷ และอย่าออกไปจากประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เกือบกว่าท่านต้องตาย เพราะว่าน้ำมันเจิมแห่งพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย □ และเขาทั้งหลายก็กระทำตามคำของโมเสส

ข้อปฏิบัติแห่งบรรดาปุโรหิต

⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า⁹ □ เมื่อตัวเจ้าหรือบุตรชายของเจ้าจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราเกือบกว่าเจ้าจะต้องตาย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การอยู่ตลอดชั่วอายุของเจ้า¹⁰ เจ้าจงแยกของบริสุทธิ์จากของไม่บริสุทธิ์และของมลทินจากของไม่มลทิน¹¹ และเจ้าจะต้องสอนพลไพร่อิสราเอลให้ทราบถึงกฎเกณฑ์ทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายทางโมเสส □¹² โมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลอาซาร์ และอิธามาร์ บุตรชายของเขาผู้ที่เหลืออยู่ว่า □ จงเอาธัญญาบูชาซึ่งเหลือจากการบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มารับประทานที่ริมแท่นบูชาไม่ใส่เชื้อ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด¹³ ท่านจงรับประทานในที่บริสุทธิ์เพราะเป็นส่วนของท่าน และส่วนของบุตรชายของท่าน จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้าได้รับบัญชาดังนี้¹⁴ แต่เนื้ออกที่แกว่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้วนั้น ท่านจงรับประทานในที่สะอาด ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่านก็รับประทานได้ เพราะเป็นส่วนที่ได้มาจากสันติบูชา

ของคนอิสราเอล อันตกอยู่กับท่านทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่านด้วย¹⁵ เนื้อโคเนขาที่ถวายและเนื้ออกที่แกว่งถวายเขาจะนำมาบูชาพร้อมกับเครื่องไขมันที่บูชาด้วยไฟ เพื่อแกว่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สิ่งเหล่านี้เป็นของท่านและบุตรชายทั้งหลายของท่าน ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องindy ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้¹⁶ ฝ่ายโมเสสได้พยายามไต่ถามถึงเรื่องแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และดูเถิด แพะตัวนั้นถูกเผาเสียแล้ว ท่านจึงโกรธเอเลอาซาร์และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนที่เหลืออยู่ ท่านว่าเขาวา¹⁷ เหตุใดท่านจึงมิได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาปในที่บริสุทธิ์ ในเมื่อเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด และพระเจ้าได้ประทานของเหล่านั้นให้แก่ท่านเพื่อท่านจะได้รับความชั่วช้าของชุมชนชน เพื่อทำการลบมลทินบาปของเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁸ ดูเถิด เลือดสัตว์นั้นก็มีได้นำเข้ามาซึ่งที่บริสุทธิ์ที่ห้องชั้นใน ท่านควรจะได้รับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาแล้วนั้น¹⁹ อาโรนจึงกล่าวแก่โมเสสว่า ดูเถิด วันนี้เราได้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชาของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว และเหตุการณ์เหล่านี้ก็เกิดที่ข้าพเจ้าแล้ว ถ้าวันนี้อย่างไร ข้าพเจ้าได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาป จะเป็นทีโปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์หรือ²⁰ เมื่อโมเสสได้ฟังดังนั้น ท่านก็พอใจ

11

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องอาหาร

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสัตว์ที่มีชีวิตในบรรดาสัตว์ในโลกซึ่งเจ้าจะรับประทานได้³ บรรดาสัตว์ที่แยกกับและมีกีบฝ่าและสัตว์เคี้ยวเอื้องเจ้ารับประทานได้⁴ อย่างไรก็ตามสัตว์ต่อไปนี้ที่เคี้ยวเอื้องหรือแยกกับ เจ้าก็อย่ารับประทาน อูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า⁵ ตัวกระจงเพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ ไม่แยกกับ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า⁶ กระต่าย เพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ ไม่แยกกับ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า⁷ หูเพราะมันเป็นสัตว์แยกกับ และมีกีบฝ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า⁸ อย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย และเจ้าอย่าและต้องซากของมัน มันเป็นของมลทินแก่เจ้า⁹ สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้เจ้ารับประทานได้ ซอกทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำที่มีครีบและมีเกล็ด จะอยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม เจ้ารับประทานได้¹⁰ แต่ทุกอย่างในทะเลและในแม่น้ำ ทุกอย่างที่เคลื่อนไหวในน้ำ และสิ่งมีชีวิตใดๆซึ่งอยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด สัตว์เหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า¹¹ สัตว์เหล่านี้ยังคงเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเนื้อของมัน แต่ให้เจ้าถือว่าซากของมันเป็นที่พึงรังเกียจ¹² อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า¹³ ต่อไปนี้เป็นนกซึ่งให้เจ้าถือว่าสิ่งสิ่งที่พึงรังเกียจท่ามกลางนกทั้งหลาย นกเหล่านี้รับประทานไม่ได้มันเป็นที่พึงรังเกียจคือนกอินทรี นกแร้ง นกออก¹⁴ นกเหยี่ยวทางยาว เหยี่ยวตามชนิดของมัน¹⁵ นกเงกตามชนิดของมัน¹⁶ นกเค้าแมว นกเค้า นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน¹⁷ นกเค้าแมวเล็ก นกฮูกง่า นกทึดทือ¹⁸ นกอีโถง นกกระทา นกแร้ง¹⁹ นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว²⁰ แมลงมีปีกซึ่งคลานสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า²¹ แต่ในบรรดาแมลงมีปีกที่คลานสี่ขานั้น เจ้าจะรับประทานเจ้าพวกที่มีขาพับใช้กระโดด ไปบนดินได้²² ในเจ้าพวกแมลงต่อไปนี้เจ้ารับประทานได้ ตั๊กแตนยบินตามชนิดของมัน จิ้งหรีดไกร้งตามชนิดของมัน จักจั่นตามชนิดของมัน และตั๊กแตนตามชนิดของมัน²³ แต่แมลงมีปีกอย่างอื่นซึ่งมีสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า²⁴ สิ่งเหล่านี้จะกระทำให้เจ้ามลทินได้ คือผู้หนึ่งผู้ใดและต้องซากของมันจะมลทินไปถึงเวลาเย็น²⁵ ผู้ใดถือซากสัตว์ส่วนใดๆไปต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น²⁶ ซากของสัตว์ทั้งปวงที่แยกกับและไม่มีความเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดและต้องซากสัตว์เหล่านี้จะมลทิน²⁷ ในบรรดาสัตว์สี่เท้าทุกอย่างซึ่งเดินด้วยข้อมเท้าเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดและต้องซากสัตว์นี้จะมลทินไปถึงเวลาเย็น²⁸ ผู้ใดนำซากมันไปจะต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า²⁹ ในบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลาน ไปบนดิน ชนิดต่อไปนี้ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า คือ อีเห็น หนู เหยียดตามชนิดของมัน³⁰ จิ้งจก ตะกวด แะ จิ้งเหลนและกิ้งก่า³¹ ในบรรดาสัตว์เลื้อยคลานชนิดเหล่านี้เป็นมลทินแก่เจ้า ผู้ใดและต้องเมื่อมันตายแล้ว ผู้นั้นจะมลทินไปถึงเวลาเย็น³² และเมื่อมันตายตกที่สิ่งใด สิ่งนั้นก็เป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เป็นไม้ หรือเสื้อผ้า หรือหนังสัตว์ หรือกระสอบ หรือภาชนะใดๆที่ใช้เพื่อประโยชน์อย่าใด จะต้องแช่น้ำ และจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ต่อไปก็ถือว่าสะอาดได้³³ และถ้ามันตกลงไปในภาชนะดิน สิ่งที่อยู่ในภาชนะนั้นจะมลทิน จงทุบภาชนะนั้นเสีย³⁴ อาหารในภาชนะนั้นที่รับประทานได้ซึ่งมีน้ำปนอยู่ก็เป็นมลทิน และน้ำดื่มทั้งสิ้นซึ่งจะดื่มได้จากภาชนะอย่างนี้จะมลทิน³⁵ ถ้าส่วนของซากสัตว์ตกใส่สิ่งใด สิ่งนั้นก็เป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นเตาอบหรือเตา ต้องทุบเสีย เป็นมลทิน และเป็นของมลทินแก่เจ้า³⁶ อย่างไรก็ตามน้ำพุหรือน้ำในแอ่งเก็บน้ำเป็นของสะอาด แต่สิ่งใดที่และต้องซากสัตว์นั้นจะมลทิน³⁷ ถ้าส่วนของซากสัตว์ใส่เมล็ดพืชที่ใช้หว่าน พืชนั้นถือว่าสะอาด³⁸ แต่ถ้าเอาเมล็ดพืชนั้นแช่น้ำไว้และซากสัตว์ส่วนใดตกใส่ในนั้นก็เป็นมลทินแก่เจ้า³⁹ ถ้าสัตว์ซึ่งเจ้าจะรับประทานได้นั้นตายอยู่ ผู้ที่และต้องซากสัตว์นั้นจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁴⁰ และผู้ใดที่รับประทานซากนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาเสียและเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดที่จับถือซากนั้น ไปก็ต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

41 บรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่ไปบนแผ่นดินเป็นสิ่งพึงรังเกียจ อย่ารับประทาน 42 สิ่งใดที่เลื้อยไปด้วยท้อง หรือ สิ่งที่เดินสี่ขา หรือสิ่งที่มีหลายขา ทุกสิ่งที่ดินไปบนแผ่นดิน เจ้าอย่ารับประทาน เพราะเป็นสิ่งพึงรังเกียจ 43 เจ้าอย่ากระทำให้ตัวเองเป็นที่พึงรังเกียจด้วยสัตว์เลื้อยคลานใดๆ อย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์เหล่านี้เลย เกรงว่าเจ้าจะเป็นมลทินไปด้วย 44 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งคลานไปบนแผ่นดิน 45 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ 46 เหล่านี้เป็นพระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำ และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน 47 เพื่อให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นมลทินและสิ่งที่ไม่เป็นมลทิน และระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตรับประทานได้ และสัตว์มีชีวิตที่รับประทานไม่ได้

12

การกำเนิดบุตรและความเป็นมลทิน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าหญิงคนใดมีครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย นางต้องเป็นมลทินเจ็ดวัน นางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินเวลาที่นางมีประจำเดือน 3 ในวันที่แปดให้ตัดหนังปลายของคางของเด็กนั้นเสียเพื่อเป็นการเข้าสู่สัปดาห์ 4 ให้นางคอยอยู่อีกสามสัปดาห์ด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง อย่าให้นางแตะต้องของบริสุทธิ์อันใด หรือเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ จนกว่าจะครบวันชำระของนาง 5 แต่ถ้านางคลอดบุตรเป็นหญิง นางจะมลทินไปสองสัปดาห์ อย่างเดียวกับเรื่องการมีประจำเดือน และนางจะต้องคอยอยู่หกสิบหกวัน ด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง 6 และเมื่อวันชำระของนางครบแล้ว ไม่ว่าเป็นกำหนดของบุตรชายหรือบุตรสาว ให้นางไปหาปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม นาลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องเผาบูชาและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งหรือนกเขาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใส่บาป 7 ให้ปุโรหิตนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาดในเรื่องโลหิตของนางตก 8 นี่เป็นพระราชบัญญัติกล่าวด้วยเรื่องการคลอดบุตร ไม่ว่าเป็นชายหรือหญิง 9 และถ้านางไม่สามารถหาลูกแกะตัวหนึ่งได้ก็ให้นางนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใส่บาป และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาด

13

โรคเรื้อน แบบอย่างของความบาป

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 ถ้าผู้ใดเกิดอาการบวมหรือพุพองต่างขึ้นที่ผิวหนัง แล้วผิวหนังของเขาเป็นโรคเรื้อน ก็ให้พาผู้นั้นมาหาอาโรนหรือบุตรชายคนหนึ่งคนใดของเขาที่เป็นปุโรหิต 3 ให้ปุโรหิตตรวจผิวหนังตรงที่เป็นโรค ถ้าขนในที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและเห็นว่ามีโรคนั้นอยู่ลึกกว่าผิวหนังลงไป นับว่าเป็นโรคเรื้อน เมื่อปุโรหิตตรวจเขาเสร็จแล้วให้ประกาศว่าเขาเป็นมลทิน 4 ถ้าผิวหนังตรงที่ต่างขึ้นนั้นขาว และปรากฏว่ากินไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และขนในบริเวณนั้นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตกักตัวผู้ป่วยไว้เจ็ดวัน 5 และให้ปุโรหิตตรวจเขากลับในวันที่เจ็ด ดูเถิด ถ้าตามสายตาของเขาเห็นว่าโรคนั้นทรงอยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตกักตัวเขาต่อไปอีกเจ็ดวัน 6 พอถึงวันที่เจ็ดให้ปุโรหิตตรวจเขากลับอีกครั้งหนึ่ง ดูเถิด ถ้าบริเวณที่ป่วยนั้นจางลง และโรคมิได้ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดแล้ว เขาเป็นโรคพุเท่านั้น ให้เขาซักเสื้อผ้าแล้วเขาก็จะสะอาดได้ 7 แต่ถ้าหากว่าภายหลังจากที่เขาซักแล้วตัวแก่ปุโรหิตเพื่อรับการชำระแล้วนั้นปรากฏว่า บริเวณที่พุดามออกไปในผิวหนัง เขาต้องกลับไปหาปุโรหิตอีก 8 ให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าบริเวณพุดนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน 9 ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อนก็ให้พาเขามาหาปุโรหิต 10 และให้ปุโรหิตตรวจดูตัวเขา ดูเถิด ถ้ามีบริเวณบวมสีขาวเกิดขึ้นที่ผิวหนัง ซึ่งทำให้ขนที่นั่นเปลี่ยนเป็นสีขาว และมีเนื้อแผลสดในที่ที่บวมขึ้นนั้น 11 แสดงว่าเป็นโรคเรื้อนเรื้อรังที่ผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขามลทิน อย่ากักตัวเขาไว้ เพราะว่าเขาเป็นมลทิน 12 ถ้าโรคเรื้อนนี้นั้นลามไปตามผิวหนังตามที่ปุโรหิตเห็นก็ปรากฏว่าลามไปตามผิวหนังทั่วตัวผู้ป่วย ตั้งแต่ศีรษะจนเท้า 13 ปุโรหิตต้องตรวจดู และดูเถิด ถ้าเรื้อนนี้นั้นแผ่ไปทั่วตัว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดด้วยโรคของเขาแล้วตัวของเขาเผือก เขาสะอาด 14 ถ้ามีเนื้อแผลสดปรากฏขึ้นมาเมื่อไร เขาก็เป็นมลทิน 15 ให้ปุโรหิตตรวจดูที่เนื้อแผลสดและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เพราะเนื้อแผลสดนั้นทำให้มลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน 16 หรือถ้าเนื้อแผลสดนั้นเปลี่ยนไปอีกกลายเป็นสีขาว ให้เขามาหาปุโรหิต 17 และให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคเรื้อนกลายเป็นโรคเผือก ให้ปุโรหิตประกาศว่า คนที่เป็นโรคนั้นสะอาด เขาสะอาด 18 ถ้าที่ร่างกายคือผิวหนังของคนใดมีแผลฟิซึ่งหายแล้ว 19 ถ้าที่แผลเป็นนั้นมีสีขาวบวมขึ้นมาหรือมีที่ต่างขึ้นสีแดงเรื่อปรากฏ ก็ให้ผู้นั้นไปสำแดงตัวต่อปุโรหิต 20 และปุโรหิตจะตรวจดู ดูเถิด ถ้าที่เป็นนั้นลึกกว่าผิวหนัง และ

คนที่บริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคนั้นเป็นโรคเรื้อน มันพูนขึ้นมาที่แผล
 พิ 21 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูแล้ว และดูเกิด ขนที่นั่นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไมลึกกว่าผิวหนึ่งแต่อาจ ให้
 ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน 22 ถ้าโรคนั้นลามออกไปในผิวหนึ่ง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็น
 โรคแล้ว 23 แต่ถ้าที่ต่างขื่นนั้นคงที่อยู่ ไม่ลามออกไป ก็เป็นแต่เพียงแผลเป็นของพิ ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขา
 สะอาด 24 หรือเมื่อส่วนของร่างกายคือผิวหนึ่งถูกไฟลวกและเนื้อแผลสดที่ตรงนั้นเป็นที่ต่างขื่นสีแดงเรื่อๆ
 หรือสีขาว 25 ให้ปุโรหิตตรวจดู และดูเกิด ถ้าขนในบริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและปรากฏว่าเป็นลึกกว่าผิว
 หนึ่งก็เป็นโรคเรื้อน มันพูนขึ้นมาที่แผลไฟลวก และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน 26
 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดู และดูเกิด ขนในที่ต่างขื่นนั้น ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไมลึกกว่าผิวหนึ่ง แต่อาจ ให้
 ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน 27 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ถ้าที่เขานั้นลามออกไปในผิวหนึ่ง ก็ให้
 ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน 28 ถ้าที่ต่างขื่นนั้นคงที่อยู่ ไม่ลามออกไปในผิวหนึ่ง แต่
 อาจ บวมเพราะไฟลวก ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เพราะมันเป็นเพียงแผลเป็นของไฟลวก 29 ถ้าชาย
 หรือหญิงคนใดมีโรคที่ศีรษะหรือที่เครา 30 ให้ปุโรหิตตรวจดูโรคนั้น และดูเกิด ถ้าเป็นลึกกว่าผิวหนึ่ง และผม
 ตรงนั้นเหลืองและบาง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคคัน เป็นโรคเรื้อนที่ศีรษะหรือที่เครา
 31 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคคันนั้น และดูเกิด เป็นไมลึกกว่าผิวหนึ่ง และไม่มีผมต่ายอยู่ในบริเวณนั้น ให้ปุโรหิต
 กักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้เจ็ดวัน 32 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจโรคคัน ดูเกิด ถ้าอาการคันนั้นไม่
 ลามออกไป และไม่มีขนเหลืองในบริเวณนั้น และปรากฏว่าอาการคันไมลึกกว่าผิวหนึ่ง 33 ก็ให้คนนั้นโกนผม
 เสีย แต่อย่าโกนตรงบริเวณที่คัน ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้อีกเจ็ดวัน 34 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้
 ปุโรหิตตรวจดูตรงที่คัน ดูเกิด ถ้าที่คันนั้นไม่ลามออกไปในผิวหนึ่ง และปรากฏว่าเป็นไมลึกไปกว่าผิวหนึ่ง ให้
 ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ให้เขาซักเสื้อผ้า แล้วจะสะอาด 35 แต่ถ้าเขาชำระตัวแล้ว ยังปรากฏว่าโรคคันนั้น
 ลามออกไปในผิวหนึ่ง 36 ก็ให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเกิด ถ้าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนึ่งแล้ว ปุโรหิตไม่
 จำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง เขาเป็นมลทินแล้ว 37 แต่ถ้าตามสายตาของเขาโรคคันนั้นระบมแล้ว และมีผม
 ต่ายงอกอยู่ในบริเวณนั้น โรคคันนั้นหายแล้ว เขาก็สะอาด และให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาด 38 เมื่อผู้ชาย
 หรือผู้หญิงมีที่ต่างขื่นที่ผิวหนึ่ง คือที่ต่างขื่นสีขาว 39 ให้ปุโรหิตตรวจเขา ดูเกิด ถ้าที่ต่างขื่นที่ผิวขาวนั้นเป็นสี
 ขาวหม่น นั่นเป็นเกลื้อนที่พูนในผิวหนึ่ง เขาสะอาด 40 ถ้าชายคนใดมีผมร่วงจากศีรษะ เขาเป็นคนศีรษะล้าน
 แต่เขาสะอาด 41 ถ้าชายคนใดมีผมที่หน้าผากและที่ขมับร่วง หน้าผากของเขาล้าน แต่เขาสะอาด 42 แต่ถ้า
 ตรงบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผากล้าน มีบริเวณเป็นโรคสีแดงเรื่อๆ เขาเป็นเรื้อนพูนที่ศีรษะล้านหรือที่หน้า
 ผากล้านนั้น 43 ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ดูเกิด ถ้าโรคบวมนั้นสีแดงเรื่อๆอยู่ที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านของ
 เขา เหมือนกับโรคเรื้อนที่ปรากฏตามผิวหนึ่ง 44 ชายผู้นั้นเป็นโรคเรื้อน เขาเป็นมลทิน ปุโรหิตต้องประกาศว่า
 เขาเป็นมลทิน โรคของเขาอยู่ที่ศีรษะ 45 ให้บุคคลที่เป็นโรคเรื้อนสวมเสื้อผ้าที่ขาด และให้ปล่อยผม และให้
 เขาปิดริมฝีปากบนไว้ แล้วร้องไปว่า มลทิน มลทิน 46 เขาจะเป็นมลทินอยู่ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรค เขาเป็น
 มลทิน เขาจะต้องอยู่แต่ลำพังภายนอกค่าย 47 เมื่อในเครื่องแต่งกายมีโรคเรื้อน ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกาย
 ขนสัตว์หรือผ้าป่าน 48 อยู่ที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง อยู่ที่ผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์ หรืออยู่ในหนัง หรือสิ่งใดที่ทำ
 ด้วยหนัง 49 ถ้าโรคนั้นทำให้เครื่องแต่งกายมีสีเขียวยาวหรือแดงๆที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่งที่หนังหรือสิ่งใดที่ทำ
 ด้วยหนัง นั่นเป็นโรคเรื้อน จะต้องนำไปแสดงต่อปุโรหิต 50 และให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น และให้กักสิ่งที่เป็น
 โรคนั้นไว้เจ็ดวัน 51 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ตรวจดูโรคนั้นอีก ถ้าโรคนั้นลามไปในเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าที่
 ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่หนังสัตว์ หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นเป็นโรคเรื้อนอย่างร้าย นับว่าเป็น
 มลทิน 52 ให้ปุโรหิตเผาเครื่องแต่งกายนั้นเสีย ไม่ว่าเป็นโรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่ผ้าขนสัตว์หรือผ้า
 ป่าน หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนที่ร้าย จึงให้เผาเสียในไฟ 53 และถ้าปุโรหิตนั้นตรวจดู
 และดูเกิด โรคนั้นมิได้ลามไปในเสื้อ ทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ 54 ก็ให้ปุโรหิต
 ระบายยาให้เขาซักตัวที่เป็นโรคนั้นเสีย และให้กักไว้อีกเจ็ดวัน 55 เมื่อซักแล้วก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตัวที่เป็นโรค
 นั้นอีก ดูเกิด ถ้าบริเวณที่เป็นโรคไม่เปลี่ยนสี แม้ว่าโรคนั้นไม่ลามไป ก็เป็นมลทิน เจ้าจงเอาใส่ในไฟเผาเสีย ไม่
 ว่าบริเวณที่เป็นโรคเรื้อนนั้นจะอยู่ข้างในหรือข้างนอก 56 ถ้าปุโรหิตตรวจดูเมื่อซักแล้ว และดูเกิด โรคนั้นอาจ
 ก็ให้ฉีกบริเวณนั้นออกเสียจากเสื้อหรือหนังสัตว์ หรือเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง 57 ถ้าปรากฏขึ้นอีกในเครื่องแต่ง
 กาย ไม่ว่าที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นลามไปแล้ว เจ้าจงเผาสีงที่เป็นโรค
 นั้นด้วยไฟ 58 ถ้าเสื้อทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ ซึ่งเมื่อซักแล้วโรคนั้นหมดไป
 ก็ให้ซักอีกเป็นครั้งที่สอง สะอาดได้แล้ว 59 นี่เป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยโรคเรื้อนในเสื้อที่ทำด้วยขนสัตว์
 หรือผ้าป่าน ไม่ว่าเป็นที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็นที่สิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพื่อให้พิจารณาว่าอย่าง
 ไດสะอาด อย่างไรเป็นมลทิน

14

การชำระคนที่เคยเป็นโรคเรื้อน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²ต่อไปนี่จะเป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตัวของเขา ให้พาเขามาหาปุโรหิต ³ และให้ปุโรหิตออกไปนอกค่าย และให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว ⁴ ก็ให้ปุโรหิตบัญชาเขาให้จัดของสำหรับผู้จะรับการชำระ คือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว ไม้สนสดาร กับด้ายสีแดง และต้นหุสบ ⁵ ให้ปุโรหิตบัญชาให้ชำนกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำไหล ⁶ สำหรับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น ให้ปุโรหิตเอานกตัวที่ยังเป็นอยู่ กับไม้สนสดาร ด้ายสีแดง ต้นหุสบ จุ่มเข้าไปในเลือดของนกที่ถูกฆ่าข้างบนน้ำไหล ⁷ และให้ปุโรหิตประพรมคนที่จะรับการชำระจากโรคเรื้อนนั้นเจ็ดครั้ง แล้วประกาศว่า เขาสะอาด และให้ปล่อยนกตัวที่ยังมีชีวิตนั้นไปในท้องทุ่ง ⁸ และให้ผู้ที่รับการชำระนั้นซักเสื้อผ้าของตน และให้โกนผมกับขนทั้งหมดเสีย และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด ต่อจากนั้นก็ให้เขาเข้าค่ายได้ แต่ให้นอนอยู่นอกเต็นท์ของเขาเจ็ดวัน ⁹ พอวันที่เจ็ดให้เขาโกนผมจากศีรษะของเขาให้หมด ให้เขาโกนเคราและโกนขนคิ้ว คือโกนให้หมด แล้วให้ซักเสื้อผ้า และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด ¹⁰ ในวันที่แปดให้เขาเอาลูกแกะผู้สองตัว ปราศจากตำหนิ และลูกแกะเมียอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งปราศจากตำหนิ และยอแด่เบ่งคลุกน้ำมันสามในสิบเอเฟฟาเป็นธัญญาหาร กับน้ำมันลูกหนึ่ง ¹¹ ให้ปุโรหิตผู้ทำการชำระ นำผู้ที่รับการชำระกับสิ่งของเหล่านั้นมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ¹² ให้ปุโรหิตนำลูกแกะผู้หนึ่งตัวหนึ่งไปถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดพร้อมกับน้ำมันลูกหนึ่ง ให้แกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ¹³ ให้ปุโรหิตฆ่าลูกแกะนั้นในที่ที่เขาฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา ในที่ที่บริสุทธิ์ เพราะว่าเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป เป็นของที่ตกแก่ปุโรหิต เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด ¹⁴ ปุโรหิตจะนำเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง และปุโรหิตจะเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้ที่รับการชำระ และเจิมที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่มือซ้ายของเขา ¹⁵ และปุโรหิตจะนำน้ำมันหนึ่งลอกนั้นมาบ้าง เทใส่ฝ่ามือซ้ายของตน ¹⁶ และเอานิ้วมือขวาจึมน้ำมันซึ่งอยู่ในมือซ้าย ประพรมน้ำมันด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ¹⁷ ส่วนน้ำมันที่เหลืออยู่ในมือ นั้น ปุโรหิตจะเอามาบ้าง เจิมที่ปลายหูขวาของผู้ที่รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่มือซ้าย กับบนเลือดเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ¹⁸ ส่วนน้ำมันที่ยังเหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ¹⁹ ปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบมลทินของผู้รับการชำระ ให้พ้นจากมลทินของเขา ภายหลังปุโรหิตจะฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา ²⁰ และปุโรหิตจะถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาหารบนแท่น ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาตั้งนั้น และเขาก็จะสะอาดได้ ²¹ ถ้าผู้นั้นเป็นคนยากจนและไม่สามารถจะหาได้เท่านั้น ก็ให้เขานำลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพื่อแกลงไปแกลงมา กระทำการลบมลทินของเขา และนำยอแด่เบ่งหนึ่งในสิบเอเฟฟาคลุกกับน้ำมัน เป็นธัญญาหารกับน้ำมันลูกหนึ่ง ²² พร้อมกับนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตามที่เขาสามารถหาได้ นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ²³ ในวันที่แปดให้เขานำมามอบให้แก่ปุโรหิตเพื่อการชำระของตนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²⁴ และปุโรหิตจะนำลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดและน้ำมันลูกหนึ่งนั้น และปุโรหิตจะแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²⁵ และเขาจะฆ่าลูกแกะเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และปุโรหิตจะเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง เจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา กับที่นิ้วหัวแม่มือซ้ายของเขา ²⁶ แล้วปุโรหิตจะเทน้ำมันใส่ฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง ²⁷ และเอาน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายนั้นประพรมด้วยนิ้วมือขวาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²⁸ และปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่อยู่ในมือเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวากับนิ้วหัวแม่มือซ้ายของเขา ตรงที่เจิมด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ²⁹ น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้ที่รับการชำระ ทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ³⁰ และเขาจะถวายนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งตามที่เขาสามารถหาได้ ³¹ คือตามที่เขาสามารถหาได้ให้ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา พร้อมกับธัญญาหาร และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของผู้รับการชำระต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ³² นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้ที่เป็โรคเรื้อนไม่สามารถหาเครื่องบูชาเพื่อการชำระของตนได้ ³³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ³⁴ เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น และเราจะใส่โรคเรื้อนเข้าที่เรือนหลังหนึ่งหลังใดในแผ่นดินที่เจ้าถือกรรมสิทธิ์นั้น ³⁵ ผู้ใดที่ถือกรรมสิทธิ์ของเรือนนั้นจะต้องมาบอกแก่ปุโรหิตว่า ข้าพเจ้าเห็นโรคอะไรอย่างหนึ่งเกิดในเรือนของข้าพเจ้า ³⁶ แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เขาขนของออกจากเรือนให้หมด ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปตรวจโรค เพราะว่าของทุกอย่างที่อยู่ในเรือนนั้นจะถูกประกาศว่า มลทิน ต่อจากนั้นปุโรหิตจึงจะเข้าไปตรวจดูเรือน ³⁷ และปุโรหิตจะตรวจดู

โรค ดูเถิด ถ้าโรคนั้นอยู่ที่ผนังของเรือนเป็นรอยสีเขียวแดงและปรากฏว่าอยู่ลึกกว่าผิว³⁸ แล้วบุโรหิตจะออกจากเรือนไปอยู่ที่ประตูเรือนแล้วปิดเรือนเสียเจ็ดวัน³⁹ พอถึงวันที่เจ็ดบุโรหิตจะกลับมาตรวจดูอีก ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในผนังเรือน⁴⁰ แล้วบุโรหิตจะบัญชาให้เอาหินก้อนที่ติดโรคนั้นออกเสียนำไปโยนทิ้งในที่มลทินภายนอกเมือง⁴¹ และสั่งให้ขุดข้างในเรือนทั่วๆ ไป ผงปูนที่ขุดออกมานั้นให้นำไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง⁴² แล้วให้หาหินอันมาแทนหินก้อนที่นำออกไป และเอาปูนอันมาโบกผนังเรือนนั้น⁴³ เมื่อเขาเอาหินออก ขุดเรือนและโบกปูนใหม่แล้ว ยังเกิดโรคขึ้นในเรือนนั้นอีก⁴⁴ แล้วบุโรหิตจะไปตรวจดู ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในเรือน เป็นโรคเรื้อนอย่างร้ายในเรือน เรือนนั้นก็เป็นมลทิน⁴⁵ ให้เขาพังเรือนนั้นลง หิน ไม่ และปูนที่ทำเรือนนั้นให้ชนไปทิ้งเสียในที่ที่มลทินภายนอกเมือง⁴⁶ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรือนปิดอยู่ มิผู้ใดเข้าไป ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น⁴⁷ ผู้ใดที่นอนลงในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา และผู้ที่รับประทานในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขาด้วย⁴⁸ แต่บุโรหิตมาทำการตรวจ ดูเถิด เมื่อโบกปูนใหม่แล้ว โรคนั้นมิได้ลามไปในเรือนแล้ว บุโรหิตจะประกาศว่าเรือนนั้นสะอาด เพราะโรคหายแล้ว⁴⁹ และเพื่อจะชำระเรือนนั้นให้เขานำนกสองตัวกับไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ⁵⁰ ให้ฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำที่ไหล⁵¹ เอาไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบและด้ายสีแดง พร้อมกับนกตัวที่ยังมีชีวิตอยู่จุ่มลงในเลือดนกที่ได้ฆ่าและในน้ำที่ไหลนั้น แล้วประพรมเรือนนั้นเจ็ดครั้ง⁵² ดังนั้นเขาจะได้ชำระเรือนด้วยเลือดนก ด้วยน้ำไหลและด้วยนกที่มีชีวิตด้วยไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง⁵³ ให้เขาปล่อยนกที่มีชีวิตออกไปจากเมืองยังท้องทุ่ง ดังนั้นเขาจะได้ทำการลบมลทินของเรือน และเรือนนั้นก็สะอาด⁵⁴ นี่เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับโรคเรื้อนต่างๆ โรคคัน⁵⁵ โรคเรื้อนในเครื่องแต่งกายหรือในเรือน⁵⁶ ที่บวมหรือพุ หรือที่ต่าง⁵⁷ เพื่อจะแสดงว่าเมื่อไรจึงเรียกว่ามลทิน เมื่อไรเรียกว่าสะอาด นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องโรคเรื้อน

15

เรื่องอื่นๆ เกี่ยวกับการเป็นมลทินและการชำระ

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสและอาโรนว่า ² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกจากร่างกาย เพราะเหตุสิ่งที่ไหลออกนั้น เขาเป็นมลทิน³ ต่อไปนี้เป็นกฎเกี่ยวกับเรื่องมลทินของเขาเนื่องด้วยสิ่งที่ไหลออก ร่างกายของเขามีสิ่งไหลออกหรือสิ่งที่ไหลออกคงอยู่ในร่างกายของเขาก็ดี เรื่องนี้เป็นมลทินแก่เขา ⁴ เดียงนอนซึ่งผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกขึ้นไปนอน เดียงนั้นก็เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่เขารองนั่งก็เป็นมลทิน⁵ ผู้ใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบนํ้า และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁶ ผู้ใดไปนั่งบนสิ่งที่ผู้มีสิ่งไหลออกได้นั่งก่อน ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบนํ้า และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁷ ผู้ใดไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งไหลออก ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบนํ้า และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁸ และถ้าผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกนั้นถ่มน้ำลายรดผู้ที่สะอาดเข้า ผู้ที่ถูกน้ำลายรดต้องซักเสื้อผ้าและอาบนํ้า และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁹ และอานใดซึ่งผู้มีสิ่งไหลออกนั่งอยู่ อานนั้นก็เป็นมลทิน¹⁰ ผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่รองเขาอยู่นั้น ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และผู้ใดที่หยิบถือสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบนํ้า และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น¹¹ ผู้ที่มีสิ่งไหลออกแตะต้องผู้ใดด้วยมือที่มีได้ล้างมือผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบนํ้า และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น¹² ภาชนะดินซึ่งผู้มีสิ่งไหลออกแตะต้องให้หุบเสีย และภาชนะไม้ทุกอย่างก็ให้ชำระเสียด้วยน้ำ¹³ เมื่อผู้มีสิ่งไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว เขาต้องนับการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบนํ้าที่ไหล เขาจึงจะสะอาด¹⁴ ในวันที่แปดให้เขานำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และมอบของเหล่านั้นให้แก่บุโรหิต¹⁵ ให้บุโรหิตถวายบูชา คือถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องถวายบูชาไปบาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และบุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกของเขา¹⁶ ชายคนใดมีน้ำกามไหลออก ให้เขาอาบนํ้า และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น¹⁷ เครื่องแต่งกายทุกชิ้นและผิวหนังทุกส่วนที่น้ำกามไหลรดต้องชำระเสียในน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น¹⁸ ชายคนใดสัมผัสกับหญิงคนใด และมีน้ำกามไหลออกทั้งสองจะต้องอาบนํ้า และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น¹⁹ เมื่อสตรีมีสิ่งไหลออกเป็นโลหิตประจำเดือน เธอจะต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน และผู้ใดแตะต้องเธอ จะต้องเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น²⁰ และทุกสิ่งที่เธอนอนทับในเวลาที่เธอต้องแยกออกนั้นก็จะเป็นมลทิน สิ่งใดที่เธอไปนั่งทับสิ่งนั้นก็จะเป็นมลทิน²¹ ผู้ใดไปแตะต้องที่นอนของเธอ ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบนํ้า และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น²² และผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งใดที่เธอนั่ง ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบนํ้า และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น²³ สิ่งใดที่เธอนั่งทับจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ดี เมื่อผู้ใดไปแตะต้องเข้า ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น²⁴ ถ้าชายใดไปสัมผัสกับเธอและมลทินของเธอมาดิตที่ชายนั้นชายนั้น จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน เขาไปนอนที่เตียงใด เดียงนั้นก็จะเป็นมลทิน²⁵ ถ้าสตรีใดมีโลหิตไหลออกหลายวัน ไม่ใช่เป็นเวลาที่ต้องอยู่ต่างหากนั้น หรือถ้าเธอมีโลหิตไหลออกเลยกำหนดที่เธอต้อง

อยู่ต่างหากนั้น ทุกวันที่มีโลหิตไหลออกเธอจะเป็นมลทิน เธอจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับเวลาที่เราต้องอยู่ต่างหากนั้น ²⁶ ที่นอนทุกหลังที่เราอนนอนเมื่อวันเรอมีสิ่งไหลออก ที่นอนนั้นเป็นดังที่นอนในเวลาที่เราต้องอยู่ต่างหากนั้น และทุกสิ่งที่เรานั่งทับจะเป็นมลทิน อย่างเดียวกับมลทินในเวลาที่เราต้องอยู่ต่างหากนั้น ²⁷ ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านั้น ผู้นั้นก็เป็นมลทินด้วย เขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ²⁸ แต่ถ้าเรอชำระสิ่งไหลออกของเธอแล้ว ให้เรอนับเองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเรอจึงจะสะอาด ²⁹ และในวันที่ไม่ได้ให้เรอนับคนเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ไปให้ปุโรหิตที่ประดูปลับลาแห่งชุมนุม ³⁰ และปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินให้เรอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกที่เป็นมลทินของเธอ ³¹ ดังนั้นแหละพวกเจ้าจะให้คนอิสราเอลแยกจากมลทินของเขาทั้งหลาย เกือบว่าเขาจะต้องตายด้วยมลทินของเขา เมื่อเขาทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางเขาเป็นมลทิน ไป ³² นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้มีสิ่งไหลออกและชายที่มีน้ำกามไหลออก ซึ่งกระทำให้ตัวเป็นมลทิน ³³ และเกี่ยวกับสตรีที่ป่วยด้วยมลทินของเธอ คือทั้งนี้เกี่ยวกับผู้ที่มีสิ่งไหลออกไม่ว่าชายหรือหญิง และเกี่ยวกับชายผู้สมสู่กับหญิงผู้มีมลทิน

16

วันทำการลบมลทิน

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสหลังจากที่บุตรชายทั้งสองของอาโรนสิ้นชีวิต คือเมื่อเขากระทำบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และถึงแก่ความตาย ² และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ไปแจ้งบอกอาโรนพี่ชายว่า อย่าเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่อยู่ในม่านหน้าพระที่นั่งพระกรุณาซึ่งอยู่บนหลังหีบ ตลอดทุกเวลา เพื่อเขาจะไม่ตาย เพราะว่าเราจะปรากฏในเมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา ³ แต่อาโรนจะเข้ามาในที่บริสุทธิ์ได้ดังนี้ คือให้เอาวัวหนุ่มตัวหนึ่ง ไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ⁴ ให้เขาสวมเสื้อบาปบริสุทธิ์และสวมกางเกงผ้าป่าน คางคกรัดประคดผ้าป่าน และสวมผ้ามาลาป่าน นี่เป็นเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ เขาจะต้องอาบน้ำแล้วจึงสวม ⁵ และให้นำแพะผู้สองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปกับแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาจากชุมนุมชนอิสราเอล ⁶ และอาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปตนเองและครอบครัวของตน ⁷ แล้วเขาจะนำแพะสองตัวนั้น ไปถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประดูปลับลาแห่งชุมนุม ⁸ และอาโรนจะจับสลากแพะสองตัวนั้น สลากหนึ่งตกเป็นของพระเยโฮวาห์ และอีกสลากหนึ่งเพื่อแพะรับบาป ⁹ และตัวที่สลากตกเป็นของพระเยโฮวาห์นั้น อาโรนจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ¹⁰ แต่แพะอีกตัวหนึ่งซึ่งสลากตกเพื่อเป็นแพะรับบาปนั้น จะนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นสัตว์เป็น เพื่อทำการลบมลทินบาปให้ตกที่มัน แล้วจะ ได้เอามัน ไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป ¹¹ อาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องไถ่บาปของตน และจะทำการลบมลทินบาปตนเอง กับครอบครัวของตน เขาจะฆ่าวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเขาเอง ¹² และอาโรนจะเอากระถางไฟที่มีถ่านลุกอยู่เต็มมาจากแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเครื่องหอมทูลละอียดสองกำมือนำเข้าไปภายในม่าน ¹³ แล้วเอาเครื่องหอมนั้นใส่ในถ้วยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้ควันเครื่องหอมขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท เพื่อเขาจะไม่ตาย ¹⁴ เขาจะเอาเลือดวัวมาประพรมด้วยนิ้วมือของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างตะวันออก แล้วจะประพรมเลือดที่หน้าพระที่นั่งกรุณาเจ็ดครั้งด้วยนิ้วของเขา ¹⁵ แล้วอาโรนจะฆ่าแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชาชน และนำเลือดแพะเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะไปกระทำเช่นเดียวกับกระถางเลือดวัว คือประพรมบนพระที่นั่งกรุณาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณานั้น ¹⁶ ดังนั้นแหละเขาจะทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์นั้นเพราะเหตุมลทินของคนอิสราเอลและเพราะเหตุการละเมิด เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา และอาโรนจะกระทำต่อพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งอยู่กับเขาท่ามกลางมลทินของประชาชน ¹⁷ อย่าให้มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมเมื่ออาโรนเข้าไปทำการลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์นั้น จนกว่าเขาจะออกมาและทำการลบมลทินสำหรับตัวเขาและสำหรับครอบครัวของเขาและสำหรับบรรดาชุมนุมชนอิสราเอล ¹⁸ และอาโรนจะออกไปยังแท่นซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินแท่นนั้น เขาจะเอาเลือดวัวเลือดแพะเจิมที่เชิงนอนของแท่นโดยรอบ ¹⁹ และเอาเนื้อมันเจ็ดครั้งประพรมบนแท่นนั้นเจ็ดครั้ง และชำระกระทำให้แท่นบริสุทธิ์พ้นจากมลทินของคนอิสราเอล ²⁰ เมื่ออาโรนเสร็จการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ และพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาแล้ว เขาจะนำแพะตัวที่เป็นอยู่ออกมา ²¹ และอาโรนจะเอามือทั้งสองวางบนหัวแพะที่มีชีวิตนั้น และกล่าวคำสารภาพบรรดาความชั่วช้าของคนอิสราเอล และการละเมิดทั้งหมด และบาปทั้งสิ้นให้ตกลงบนหัวแพะนั้น และให้คนที่เตรียมมือไว้พร้อมแล้วมานำแพะไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดาร ²² แพะนั้นจะแบกความชั่วช้าทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว แล้วเขาก็ปล่อยให้แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ²³ แล้วอาโรนจะเข้ามาในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะเอาเลือดเครื่องแต่งกายผ้าป่านชุดที่แต่งเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ออกเสียเก็บไว้ที่นั่น ²⁴ และเขาจะชำระตัวในน้ำในที่บริสุทธิ์แล้วสวมเครื่องแต่งกายของตน และเดินออกมาถวายเครื่องเผาบูชาของตน และเครื่องเผาบูชาของประชาชน และทำการลบมลทินของ

ตนเองกับประชาชนทั้งหลาย²⁵ เราจะเอาไขมันของเครื่องบูชาไปเผาไปเผาเสียบนแท่น²⁶ ผู้ที่นำแพะซึ่งเป็นแพะรับบาปนั้นจะต้องชักเสื้อผ้าของตนและอาบนํ้า แล้วต่อมาจึงจะเข้าไปในค่ายได้²⁷ เราจะเอาวัวซึ่งเป็นเครื่องบูชาไปเผา และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไปเผา ที่อาโรนเอาเลือดไปทำการลบมลทินสถานบริสุทธิ์นั้น ไปเสียข้างนอกค่าย และเขาจะเผาเนื้อหนังและมูลเสียด้วยไฟ²⁸ ผู้ที่ทำการเผาก็จะต้องชักเสื้อผ้าของตนและอาบนํ้า ภายหลังเขาจึงจะกลับเข้าค่ายได้²⁹ ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าต้องถ่อมใจลง ไม่กระทำการงานสิ่งใด ทั้งตัวชาวเมืองเองหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า³⁰ เพราะว่าในวันนั้นปุโรหิตจะกระทำการลบมลทินบาปของเจ้า และชำระเจ้า เจ้าจะสะอาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พันจากบาปทั้งสิ้นของเจ้า³¹ เป็นวันสะบาโตให้เจ้าทั้งหลายหยุดพักสงบ และเจ้าต้องถ่อมใจลง ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดไป³² ปุโรหิตผู้ที่ถูกเจิม และถูกสถาปนาให้ปรณินิบัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนบิดาของตน จะต้องทำการลบมลทินโดยสวมเสื้อป่าน คือเครื่องยศอันบริสุทธิ์³³ ให้เขาทำการลบมลทินแก่สถานที่บริสุทธิ์ และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่พลับพลาแห่งชุมนุม และให้แก่แท่น และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่ปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดในชุมนุมชนนั้น³⁴ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลาย ให้ทำการลบมลทินบาปเพื่อคนอิสราเอลปีละครั้ง เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา และเขาก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสไว้

17

ชีวิตของบรรดาเนื้อหนังอยู่ในเลือด

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่บรรดาคนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้ว่า³ ถ้าคนใดในวงศ์วานอิสราเอลฆ่าวัวหรือลูกแกะ หรือแพะในค่าย หรือฆ่าภายนอกค่าย⁴ และมิได้นำมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายเป็นของบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นต้องมีโทษด้วยมีบาปเรื่องเลือด คือเขาทำให้เลือดตก ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน⁵ ทั้งนี้เพื่อประสงฆ์ให้คนอิสราเอลนำเครื่องถวายซึ่งเขาฆ่าที่พื้นท่ามกลางค่ายแด่พระเยโฮวาห์มายังปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเอาสัตว์นั้นเป็นสันติบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์⁶ และปุโรหิตจะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมบนแท่นบูชาพระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเผาไขมันให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์⁷ เขาก็จะไม่ถวายบูชาแก่ภูตผีปีศาจอีกต่อไป ซึ่งเขาทั้งหลายเล่นซุ่มนั้น ให้เรื่องนี้เป็นกฎเกณฑ์แก่เขาตลอดชั่วอายุของเขา⁸ และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า วงศ์วานอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา⁹ และมิได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน¹⁰ ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้ผู้รับประทานเลือดนั้น และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน¹¹ เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บนแท่น เพื่อกระทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ¹² เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนใดรับประทานเลือดเลย หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าก็อย่าได้รับประทานเลือด¹³ คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาฝุ่นกลบ¹⁴ เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า เจ้าอย่ารับประทานเลือดของเนื้อหนังใดๆเลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือดนั้นเอง ผู้ใดก็ตามรับประทานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย¹⁵ และทุกคนไม่ว่าชาวเมืองหรือคนต่างด้าว ผู้รับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือสัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย ต้องชักเสื้อผ้าและอาบนํ้า และเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดได้¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ชักเสื้อผ้าหรืออาบนํ้า เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา

18

ทรงห้ามความผิดฝ่ายศีลธรรมทุกอย่าง

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า³ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำการดังที่เขากะทำกันในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคยอาศัยอยู่นั้น และเจ้าอย่ากระทำการดังที่เขากะทำกันในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเรากำลังพาเจ้าไปนั้น เจ้าอย่าดำเนินตามกฎของเขา⁴ เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามคำตัดสินของเราและรักษากฎของเราและดำเนินตาม เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า⁵ เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้องรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ด้วยการกระทำตามนั้นแหละมนุษย์จึงจะมีชีวิตอยู่ได้ เราคือพระเยโฮวาห์⁶ อย่าให้ผู้ใดในพวกเจ้าเข้าไปใกล้ญาติสนิทของตนเพื่อเปิดกายที่

เปลือยเปล่าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์⁷ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้าหรือกายที่เปลือยเปล่าของมารดาเจ้า นางเป็นมารดาของเจ้า เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของนางเลย⁸ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของภรรยาของบิดาเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้า⁹ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า คือบุตรสาวของบิดาเจ้า หรือบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดที่บ้านหรือเกิดต่างแดนก็ตาม¹⁰ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรชายเจ้า หรือกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรสาวเจ้า เพราะว่ากายที่เปลือยเปล่าของเขาก็คือเป็นกายที่เปลือยเปล่าของเจ้าเอง¹¹ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ซึ่งเกิดจากบิดาเจ้าเอง เพราะว่าเธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า¹² เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของบิดาเจ้า¹³ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของมารดาเจ้า¹⁴ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชายของบิดาเจ้า คือเจ้าอย่าเข้าหาภรรยาของเขา เพราะเธอเป็นพี่ชายของเจ้า¹⁵ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของลูกสะใภ้ของเจ้า เธอเป็นภรรยาของบุตรชายเจ้า เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของเธอละเลย¹⁶ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือพี่สาวของเจ้า¹⁷ เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของผู้หญิงคนใดคนหนึ่งและของบุตรสาวของนาง และเจ้าอย่าบุตรสาวของบุตรชายของนาง หรือบุตรสาวของบุตรสาวของนาง ไปเปิดเผยที่เปลือยเปล่า เพราะว่าพวกเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของนาง เป็นการชั่วร้ายนัก¹⁸ และเจ้าอย่าพาภรรยาไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของนาง เพื่อจะก่อกวนและเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของเธอ ขณะที่เมื่อภร่ายยังมีชีวิตอยู่¹⁹ และเจ้าอย่าเข้าใกล้ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเพื่อเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของนาง ตราบใดที่นางยังถูกแยกไว้ต่างหากเพราะมลทินของนาง²⁰ เจ้าอย่าสมสู่กับภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า กระทำให้ตัวเจ้าลามกอนาจารกับนาง²¹ เจ้าอย่าถ่วงเชือสายของเจ้าให้พระโมเลคด้วยไฟหลุยไฟ และอย่ากระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราคือพระเยโฮวาห์²² เจ้าอย่าสมสู่กับผู้ชายใช้ต่างผู้หญิง เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน²³ เจ้าอย่าสมสู่กับสัตว์เดียรั้งจวนกระทำตนให้ลามกอนาจาร หรืออย่าให้หญิงคนใดยอมตัวสมสู่กับสัตว์เดียรั้งจวน ดังนั้นเป็นเรื่องกามวิปลาส²⁴ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำให้ลามกอนาจารด้วยสิ่งเหล่านี้เลย เพราะว่าบรรดาประชาชาติที่เราได้ไล่ไปเสียต่อหน้าเจ้านี้ กระทำบรรดาลามกอนาจารอย่างนี้เอง²⁵ และแผ่นดินนั้นก็กลุมก เราจึงต้องลงโทษความชั่วช้าแก่แผ่นดินนั้น และแผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย²⁶ เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา และอย่ากระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็ผู้ใดในชาติของเจ้าเองหรือคนต่างด้าวใดๆที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า²⁷ (ประชาชนในแผ่นดินผู้มาก่อนเจ้าได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ดังนั้นแผ่นดินจึงเป็นมลทิน) ²⁸ เกือบว่าเมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นลามก แผ่นดินก็จะสำรอกเจ้าออก ดังที่แผ่นดินได้สำรอกประชาชาติที่อยู่ก่อนเจ้าออกไปนั้น²⁹ เพราะผู้ใดก็ตามกระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆเหล่านี้ ผู้กระทำให้สิ่งเหล่านี้จะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน³⁰ เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงรักษากฎของเรา เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ซึ่งเขาประพฤติกันมาก่อนเจ้า และอย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า□

19

วิธีใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²จงกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ ³ เจ้าทุกคนต้องเคารพมารดาและบิดาของตน และเจ้าต้องรักษารบราดาสะบาโตของเรา เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ⁴ อย่าให้ผู้ใดกลับเนื้อกลับใจรูปเคารพหรือหล่อพระไว้เป็นรูปเคารพสำหรับตน เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ⁵ เมื่อเจ้าถวายสัตวนบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายด้วยความเต็มใจ ⁶ เจ้าจงรับประทานเครื่องบูชานั้นเสียในวันที่เจ้าถวายบูชาหรือในวันรุ่งขึ้น ถ้ามีส่วนใดเหลืออยู่จนวันที่สาม จงเผาไฟเสีย ⁷ ถ้าเอาเครื่องบูชานั้นมารับประทานในวันที่สามก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่เป็นที่โปรดปรานเลย ⁸ เพราะฉะนั้นทุกคนที่รับประทานเครื่องบูชานั้นต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ⁹ เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก ¹⁰ อย่าเก็บผลที่สวนองุ่นให้หมด เจ้าอย่าเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ¹¹ เจ้าอย่าลักทรัพย์ หรือโกงหรือมูสาต่อกัน ¹² อย่าปฏิบัติญาณอกนาศของเรามาเป็นความเท็จ หรือกระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เราคือพระเยโฮวาห์ ¹³ เจ้าอย่าถือโกงเพื่อนบ้านหรือปล้นเขา อย่าให้คำจ้างของลูกจ้างค้างอยู่กับเจ้าจนถึงรุ่งเช้า ¹⁴ เจ้าอย่าแข่งกันพหุนกหรือวางของให้คนตาบอดสะดุด แต่เจ้าจงอย่าเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ ¹⁵ เจ้าอย่าพิพากษาด้วยความอยุติธรรม เจ้าอย่าล่าเหยี่ยวเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่ แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้าน

ของเจ้าด้วยความชอบธรรม¹⁶ อย่าเหยียดขึ้นเหยียดลงคอยส่อเสียดท่ามกลางชนชาติของตน และอย่าปองร้ายต่อเลือดของเพื่อนบ้าน เราคือพระเยโฮวาห์¹⁷ อย่าเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ใจ แต่เจ้าจงตักเตือนเพื่อนบ้านของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา¹⁸ เจ้าอย่าแกล้งแค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระเยโฮวาห์¹⁹ เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ของเรา เจ้าอย่าประสมสัตว์ของเจ้ากับสัตว์ประเภทอื่น เจ้าอย่าหว่านพืชปนกันสองชนิดในนาของเจ้า อย่าใช้เครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน²⁰ ถ้าผู้ใดเข้านอนกับผู้หญิงที่เป็นทาสี ที่ขายอีกคนหนึ่งสุข้อไว้แล้วแต่ยังมีได้ไถ่ถอนหรือปล่อยเป็นอิสระ ต้องลงโทษเธอ แต่อย่าให้ถึงตาย เพราะว่าทาสีนั้นยังไม่เป็นอิสระ²¹ แต่ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดสำหรับตัวเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม คือแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด²² และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปของเขาด้วยถวายแกะผู้นั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำไป และให้เขาได้รับการอภัยบาปที่เขาได้กระทำไปนั้นเสีย²³ เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่มีผลเป็นอาหาร ผลที่ได้นั้นต้องเป็นผลที่ต้องห้าม สามปีเป็นผลที่ต้องห้ามแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเลย²⁴ และปีที่สี่ ผลที่ได้ทั้งหมดจะเป็นของบิรุษเพื่อใช้ในการสรรเสริญพระเยโฮวาห์²⁵ แต่ในปีที่ห้าเจ้าจงรับประทานผลไม้ที่ได้ เพื่อจะบังเกิดผลทวีขึ้นเพื่อเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า²⁶ เจ้าอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดในเนื้อนั้น เจ้าอย่าเป็นหมอผีหรือเป็นหมอดู²⁷ เจ้าอย่ากินผมที่ถอนหรือกลิ่นกริมเคราของเจ้า²⁸ เจ้าอย่าเชือดเนื้อของเจ้าเพราะเหตุมีคนตาย หรือสักเป็นเครื่องหมายใดๆลงที่ตัวเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์²⁹ อย่าทำบุตรสาวของตนให้เป็นคนลามกด้วยให้เป็นหญิงโสเภณี เกลือกว่าแผ่นดินนั้นจะเป็นถิ่นการโสเภณี และแผ่นดินจะเต็มไปด้วยความลามก³⁰ เจ้าจงรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์³¹ อย่าไปหาคนทรงหรือพ่อมดแม่มด อย่าเที่ยวค้นหา ให้ตนมลทินไปเพราะเขาเลย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า³² เจ้าจงลุกขึ้นคำนับคนผมทงอก และเคารพต่อหน้าคนชรา และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์³³ เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของเจ้า อย่าข่มเหงเขา³⁴ คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้าจงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า³⁵ เจ้าอย่ากระทำการผิดในการพิพากษา ในการวัดขาย หรือชั่งน้ำหนักหรือนับจำนวน³⁶ เจ้าจงใช้ตาซึ่งเที่ยงตรง จงลุกตั้งเที่ยงตรง เถียงตรง และยืนเที่ยงตรง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์³⁷ ดังนั้นแหละเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและคำตัดสินของเราทั้งสิ้นและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์

20

โทษสำหรับการผิดศีลธรรม

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลซ้ำอีกว่า คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ที่มอบเชื้อสายของตนให้แก่พระโมเลค ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้ประชาชนแห่งแผ่นดินเอาหินขว้างเขาเสียให้ตาย³ และเราจะต้องตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เพราะว่าเขาได้มอบเชื้อสายของเขาแก่พระโมเลค กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน และลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา⁴ และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นไม่เอาใจใส่ที่จะฆ่าคนนั้นเมื่อเขาให้เชื้อสายแก่พระโมเลค⁵ เราจะต้องตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้น และต่อผู้กับครอบครัวของเขา และจะตัดเขาและผู้ใดที่ทำตามเขาในการเล่นชู้กับพระโมเลคออกเสียจากชนชาติของตน⁶ ผู้ที่หนีไปหาคนทรงเจ้าเข้าผีหรือพวกพ่อมดหมอผี เล่นชู้กับเขา เราจะต้องตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้นและจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน⁷ เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า⁸ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์⁹ เพราะว่าทุกคนที่แข่งบิดาหรือมารดาของตนจะต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ เขาได้แข่งบิดาหรือมารดาของเขา ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง¹⁰ ถ้าผู้ใดร่วมประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาได้ร่วมประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน ต้องให้ผู้ร่วมประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่¹¹ ผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาตนก็ได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาตน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง¹² ถ้าผู้ใดเข้านอนกับลูกสะใภ้ ต้องให้ทั้งสองคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ เพราะเขาได้กระทำการวิปลาส ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง¹³ ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับผู้หญิงด้วยกันเหมือนอย่างที่เขาหลับนอนกับผู้หญิง ทั้งสองคนก็ได้กระทำความผิดสิ่งที่ไม่สะอาดเสียเยี่ยงนี้ ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง¹⁴ และถ้าชายใดได้ภรรยาและได้มารดาของนางมาเป็นภรรยาด้วย นี่เป็นเรื่องชั่วนัก ให้เฆ่ทั้งชายนั้นและหญิงทั้งสองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อว่าจะไม่มีคนชั่วร้ายในหมู่พวกเจ้า¹⁵ ถ้าชายใดสมรสกับสตรีเดียวจริงจน ต้องให้ชายคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ และเจ้าจงฆ่าสตรีเดียวจริงจนนั้นเสียให้ตาย¹⁶ ถ้าหญิงคนใดเข้าใกล้สัตว์เดียรฉาน และเข้านอนกับมัน เจ้าจงฆ่าหญิงนั้นและสัตว์เดียรฉาน

นั้นเสียให้ตาย ทั้งสองต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้หนึ่งเอง¹⁷ ถ้าชายใดพาพี่สาวหรือน้องสาวของตน คือบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดา และดูการเปลือยกายของเธอและเธอก็ดูการเปลือยกายของเขา นี่เป็นสิ่งที่น่าอายมาก เขาจะต้องถูกตัดขาดท่ามกลางสายตาของชนชาติของเขา เพราะเขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวน้องสาวของเขา เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา¹⁸ ถ้าชายใดเข้านอนกับหญิงผู้มีประจำเดือน และเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ เขาได้กระทำให้แหล่งโลหิตของเธอเปิด ส่วนเธอก็เปิดแหล่งโลหิตของเธอ เขาทั้งสองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา¹⁹ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวมารดาเจ้า หรือพี่สาวน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะผู้หนึ่งได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของญาติสนิท เขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา²⁰ ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับภรรยาของลุง เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของลุง ทั้งสองจะต้องรับโทษบาปของเขา เขาจะต้องตายโดยไม่มีบุตร²¹ ถ้าชายคนใดคนหนึ่งเอาภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายไป ก็เป็นการมลทิน เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชาย เขาเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร²² เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษากฎหมายซึ่งทั้งสิ้นของเรา และคำตัดสินทั้งสิ้นของเราและกระทำตาม เพื่อว่าแผ่นดินซึ่งเรานำเจ้าให้มาอยู่นั้นจะมีได้สารอกเจ้าให้ออกไปเสีย²³ และเจ้าอย่าดำเนินตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เราไล่ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ด้วยว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติผิดในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงเกลียดชังเขา

แผ่นดินที่มีน้ำมันและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

²⁴ แต่เราได้บอกเจ้าแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดก เราจะให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย²⁵ เหตุฉะนั้นเจ้าจงแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์มลทิน ระหว่างนกมลทินและนกสะอาด เจ้าอย่ากระทำตัวให้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนด้วยสัตว์หรือคนหรือสิ่งมีชีวิตในลักษณะใดๆ ที่เลื้อยคลานอยู่บนดิน ซึ่งเราได้แยกให้เจ้าแล้วว่าเป็นสิ่งมลทิน²⁶ เจ้าต้องบริสุทธิสำหรับเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์บริสุทธิ และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา²⁷ ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนทรงหรือพอมดเมมด จะต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ เจออาหินขว้างให้ตาย ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้หนึ่งเอง□

21

พฤติกรรมและคุณสมบัติของพวกปุโรหิต

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงกล่าวแก่บรรดาปุโรหิต คือลูกหลานของอาโรนและสั่งเขาว่า อย่าให้ผู้ใดกระทำตัวให้มลทินด้วยเรื่องศพในหมู่ประชาชน² เว้นแต่ญาติที่สนิทที่สุดคือ มารดา บิดา บุตรชายหญิง พี่ชายน้องชาย³ หรือพี่สาวน้องสาวพรหมจารี ผู้ที่ยังสนิทกับเขา เพราะเธอยังไม่สามี เขาจึงยอมตัวเป็นมลทินเพราะเธอได้⁴ อย่าให้เขามีมลทินคือกระทำให้นตนเองเป็นมลทิน เพราะเหตุเขาเป็นผู้ใหญ่ในหมู่ชนชาติของเขา⁵ ห้ามมิให้เขาทั้งหลายโกนศีรษะ หรือโกนเครา หรือเชือดเนื้อตัวเอง⁶ พวกปุโรหิตต้องเป็นคนบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของตน และไม่กระทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เพราะเขาทั้งหลายถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงต้องบริสุทธิ์⁷ ปุโรหิตจะแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่มีมลทินไม่ได้ หรือจะแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีก็ไม่ได้ เพราะปุโรหิตจะต้องบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเขา⁸ เจ้าจงขำระเขาให้บริสุทธิ์ เพราะเขาถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เขาจะต้องบริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ขำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์⁹ บุตรสาวของปุโรหิตคนใด ถ้าเธอกระทำตัวให้มลทินโดยไปเป็นหญิงโสเภณีก็กระทำให้บิดาเป็นมลทิน จะต้องเผาเธอเสียด้วยไฟ¹⁰ และผู้ที่เ็นมหาปุโรหิตในหมู่พวกพี่น้อง ผู้ถูกเจิมที่ศีรษะด้วยน้ำมัน และผู้ที่ได้รับการสถาปนาที่จะสวมเสื้อยศ อย่าปล่อยผม หรือฉีกเสื้อผ้าของตน¹¹ อย่าให้เขาเข้าไปถูกต้องศพหรือกระทำตัวให้มลทิน แม้ว่าศพนั้นเป็นบิดาหรือมารดาของเขา¹² อย่าให้เขาออกไปจากสถานบริสุทธิ์ หรือกระทำสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้เป็นมลทิน เพราะว่าการสถาปนาด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา เราคือพระเยโฮวาห์¹³ เขาจะต้องมีภรรยาเป็นหญิงพรหมจารี¹⁴ อย่าให้เขาแต่งงานกับหญิงม่าย แม้ร่าง หญิงที่มีมลทิน หรือหญิงโสเภณี เขาจะต้องหาหญิงพรหมจารีในชนชาติของเขามาเป็นภรรยา¹⁵ เพื่อเขาจะมีได้กระทำให้เชื้อสายของเขาในหมู่ชนชาติของเขาเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์□¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁷ จงกล่าวแก่อาโรนว่า ผู้ใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุที่มีตำหนิประการใดๆ อย่าให้ผู้หนึ่งเข้าไปถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา¹⁸ เพราะว่าผู้ใดที่มีตำหนิจะเข้าไปใกล้ไม่ได้ ไม่ว่าเป็นคนตาบอดหรือเป็นคนง่อย หรือที่หน้ามีแผลเป็น หรือแขนขายาวเกิน¹⁹ หรือมีเท้าพิการหรือมือพิการ²⁰ คนหลังค่อม คนเขิน คนเป็นขี้กลากหรือหิด หรือคนมีลูกออกนอก²¹ ผู้ใดในเชื้อสายของอาโรนปุโรหิตที่มีตำหนิ อย่าให้เขามายถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮ

วาท เพราะว่าเขาเป็นคนมีตำหนิ อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา ²² เขาจะรับประทานพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาได้ ทั้งของที่บริสุทธิ์ที่สุด และของบริสุทธิ ²³ แต่อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ม้านหรือใกล้แท่น เพราะเขามิได้ทาหนิ เพื่อเขาจะไม่กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์ ²⁴ โมเสสจึงบอกอาโรนและลูกหลานของอาโรนและบรรดาคนอิสราเอลดังนี้

22

ข้อจำกัดสำหรับปุโรหิตและครอบครัว

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า ² จงบอกอาโรนกับลูกหลานของเขาให้ห่างไกลจากสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอล เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะมีได้พลผลนามบริสุทธิ์ของเราด้วยสิ่งที่เขาทั้งหลายถวายแก่เรา เราคือพระเยโฮวาห์ ³ จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า คนใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุเข้าใกล้ของบริสุทธิ์ซึ่งคนอิสราเอลถวายแด่พระเยโฮวาห์ ขณะที่เขามิได้ทาหนิอยู่ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นหน้าเรา เราคือพระเยโฮวาห์ ⁴ อย่าให้เชื้อสายของอาโรนใดที่เป็นโรคเรื้อนหรือมีสิ่งไหลออกมารับประทานของบริสุทธิ์ให้ร้อนกว่าเขาสะอาดแล้วก่อน ผู้ใดจะต้องสิ่งที่มีมลทินโดยจะต้องศพหรือผู้ที่มีน้ำกามไหลออก ⁵ หรือผู้ใดที่แตะต้องสิ่งเลื้อยคลาน ซึ่งกระทำให้เขามลทิน หรือแตะต้องคนซึ่งอาจทำให้เขามลทิน ไม่ว่าจะเป็นมลทินชนิดใด ⁶ บุคคลผู้แตะต้องสิ่งเหล่านี้ ต้องมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และจะรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้ นอกจากเขาจะอาบน้ำชำระตัวเสียก่อน ⁷ เมื่อดวงอาทิตย์ตกเขาก็สะอาด ภายหลังเขาจึงรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ได้เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นอาหารของเขา ⁸ สิ่งใดที่ตายเอง หรือถูกสัตว์กัดตาย อย่ารับประทาน เขาจะเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์ ⁹ เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายต้องรักษากฎของเรา เกลือกว่าเขาจะต้องรับโทษบาปเพราะสิ่งนั้นและจะต้องตาย เมื่อเขากระทำสิ่งนั้นให้เป็นมลทิน เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์ ¹⁰ อย่าให้คนภายนอกรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ ผู้ที่มาอาศัยอยู่กับปุโรหิตหรือลูกจ้างอย่าให้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์นั้น ¹¹ แต่ถ้าปุโรหิตคนหนึ่งซื้อทาสมาด้วยเงินเป็นทรัพย์ของตน ทาสนั้นจะรับประทานก็ได้ และผู้ที่เกิดในครัวเรือนของปุโรหิตรับประทานอาหารนั้นได้ ¹² ถ้าบุตรสาวของปุโรหิต ไปแต่งงานกับคนภายนอก เธอก็รับประทานของถวายแห่งสิ่งบริสุทธิ์นั้นไม่ได้ ¹³ แต่ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตเป็นแม่ม่ายหรือแม่ร้างและไม่มีบุตร และกลับมาอยู่ที่เรือนของบิดาอย่างเมื่อเธอยังสาว เธอก็รับประทานอาหารของบิดาได้ แต่คนภายนอกรับประทานไม่ได้ ¹⁴ ถ้าคนได้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์โดยมิได้เจตนา เขาจะต้องเพิ่มค่าของนั้นหนึ่งในห้า และมอบแก่ปุโรหิตพร้อมกับสิ่งบริสุทธิ์นั้น ¹⁵ อย่าให้ปุโรหิตกระทำสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอลที่นำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้เป็นมลทิน ¹⁶ ซึ่งจะกระทำให้เขาได้รับโทษความชั่วช้าด้วยมีการละเมิดที่รับประทานสิ่งบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์

เครื่องบูชาต้องปราศจากตำหนิ

17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า ¹⁸ จงกล่าวแก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน และแก่คนอิสราเอลทั้งหมดว่า เมื่อคนในวงศ์วานอิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอลผู้ใดถวายเครื่องบูชาสำหรับบรรดาเครื่องปฏิญาณ และบรรดาเครื่องบูชาด้วยใจสมัครของตน ซึ่งถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องเผาบูชา ¹⁹ เจ้าจงถวายด้วยความเต็มใจ คือสัตว์ตัวผู้ปราศจากตำหนิ คือโค หรือแกะ หรือแพะ ²⁰ เจ้าอย่าถวายสิ่งใดๆ ที่มีตำหนิ เพราะจะไม่ใช่ที่โปรดปราน ²¹ เมื่อคนใดถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อทำตามคำปฏิญาณหรือถวายด้วยใจสมัคร เป็นสัตว์ที่ได้มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ สัตว์นั้นต้องไม่มีตำหนิจึงจะเป็นที่โปรดปราน อย่าให้สัตว์นั้นมีตำหนิเลย ²² สัตว์ที่ตาบอดหรือพิการ หรือมีแผล หรือมีสิ่งไหลออกหรือเป็นซีกขาดหรือเป็นหิด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ หรือนำมาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟที่บนแท่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ²³ วัวหรือลูกแกะที่มีรอยยาวเกินไปหรือสั้นเกินไปสักส่วนหนึ่ง ท่านจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครก็ได้ แต่ถ้าเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณก็ไม่ใช่ที่โปรดปราน ²⁴ สัตว์ตัวใดที่เข้าหรือถูกทาบหรือฉีกขาดหรือมีรอยตัด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินของเจ้า ²⁵ เจ้าอย่านำสัตว์ซึ่งได้มาจากคนต่างด้าวถวายเป็นพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เพราะสัตว์นั้นมีตำหนิด้วยถูกทำให้พิการ จึงไม่ใช่ที่โปรดปราน ²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า ²⁷ เมื่อวัวหรือแกะหรือแพะเกิดมาให้อยู่กับแม่เจ็ดวัน ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปจะใช้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็เป็นที่โปรดปราน ²⁸ แม้ว่าแม่สัตว์นั้นจะเป็นวัวหรือแกะก็ดี เจ้าอย่าฆ่ามันพร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน ²⁹ เมื่อเจ้าถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องบูชาไมทานพระคุณแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าจงถวายเครื่องสัตวบูชานั้นด้วยความเต็มใจ ³⁰ จงรับประทานเครื่องบูชานั้นในวันถวายเครื่องบูชา อย่าเหลือไว้จนรุ่งเช้าเลย เราคือพระเยโฮวาห์ ³¹ เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ ³² เจ้าอย่าลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา แต่ให้

เราเป็นผู้บริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์³³ ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์

23

วันสะบาโต

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแต่พระเยโฮวาห์ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศว่าเป็นการประชุมบริสุทธิ์ คือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของเรานั้นมีดังนี้ ³ จงทำการงานในหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักสงบ เป็นวันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำการงานใดๆเป็นสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์ตามที่อยู่ทั่วไปของเจ้า

เทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

⁴ ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแต่พระเยโฮวาห์ เป็นการประชุมบริสุทธิ์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศตามเวลากำหนดให้เขาทราบ ⁵ ในเวลาเย็นวันที่สิบสี่เดือนที่หนึ่งเป็นวันเทศกาลปัสกาของพระเยโฮวาห์⁶ และในวันที่สิบห้าเดือนเดียวกัน เป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้ารับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน ⁷ ในวันต้นเจ้าจึงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก ⁸ แต่เจ้าจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ให้ครบเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นวันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก

ผลรุ่นแรก

⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁰ จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจงเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวในรุ่นแรกนำไปให้โปรหิต ¹¹ และโปรหิตจะนำฟ่อนข้าวนั้นแกลงไปแกลงมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโตโปรหิตจะแกลงถวาย ¹² ในวันที่เจ้าแกลงถวายฟ่อนข้าว เจ้าจงถวายลูกแกะผู้เยาว์หนึ่งขวบไม่มีตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์¹³ และเครื่องธัญญาบูชาที่คู่กันนั้น คือยอแด่สองในสิบเอฟะที่คลุกกับน้ำมัน เมาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกลิ่นพอพระทัย และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันคือน้ำองุ่นหนึ่งในสี่ ¹⁴ เจ้าอย่ารับประทานขนมปังหรือข้าวคั่วขาวสดจนกว่าจะถึงวันเดียวกันนั้น คือกว่าเจ้าจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเจ้าของเจ้า ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อยู่ของเจ้าทั่วไป

เครื่องบูชาแวง เทศกาลเพ็นเทคอสต์

¹⁵ เจ้าทั้งหลายจงนับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังวันสะบาโต จากวันที่เจ้าทั้งหลายได้นำฟ่อนข้าวแกลงถวายครบเจ็ดวันสะบาโต ¹⁶ นับไปให้ได้ห้าสิบวัน จนถึงวันถัดวันสะบาโตที่เจ็ดแล้ว เจ้าจงถวายธัญญาบูชาใหม่แด่พระเยโฮวาห์¹⁷ จงนำขนมปังสองก้อนทำด้วยแป้งสองในสิบเอฟะที่จากที่อาศัยของเจ้ามาแกลงถวาย ให้ทำด้วยยอแด่สองใส่เชื้อปิ้ง เป็นผลรุ่นแรกถวายแด่พระเยโฮวาห์¹⁸ พร้อมกับขนมปังนั้นเจ้าจงนำลูกแกะเจ็ดตัวอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิ วันหนึ่งตัวหนึ่ง แกะผู้สองตัว มาเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาอันเป็นคู่กัน ให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นพอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์¹⁹ เจ้าจงถวายลูกแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวเป็นเครื่องสันติบูชา ²⁰ ให้โปรหิตแกลงไปแกลงมาถวายพร้อมกับขนมปังซึ่งเป็นผลรุ่นแรกเป็นเครื่องแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พร้อมกับลูกแกะสองตัว จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์สำหรับโปรหิต ²¹ และในวันเดียวกันนั้น เจ้าจงประกาศว่าเจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ์แก่เจ้า เจ้าอย่าทำงานหนัก ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การทั่วไปในที่อาศัยของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า ²² และเมื่อเจ้าเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของเจ้า เจ้าอย่าเกี่ยวไปที่ขอบนาให้หมด และอย่าเก็บข้าวที่เกี่ยวตก เจ้าจงทิ้งไว้ให้คนยากจน และคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

เทศกาลเลี้ยงตร

²³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²⁴ จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจงถือเป็นวันสะบาโต เป็นวันประชุมบริสุทธิ์ประกาศเป็นที่ระลึกด้วยเสียงแตร ²⁵ เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

วันทำการลบลมทิน

²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²⁷ ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันทำการลบลมทิน จะเป็นวันประชุมบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้าต้องลอมใจลง และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์²⁸ ในวันเดียวกันนั้นเจ้าอย่าทำงานใดๆ เพราะเป็นวันทำการลบลมทิน ที่เจ้าทำการลบลมทินของเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ²⁹ ในวันเดียวกันนั้น ผู้ใดก็ตามไม่ลอมใจลง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของตน ³⁰ และในวันเดียวกันนั้นถ้าผู้ใดทำงานใดๆ เราจะทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา ³¹ เจ้าอย่าทำงานสิ่งใดเลย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การตลอดชั่วอายุของเจ้าทั่วไปในที่อาศัยของเจ้า ³² จะเป็นวันสะบา

โดสำหรับหยุดพักสงบแก่เจ้า และเจ้าจงถ่อมใจลง เริ่มแต่เวลาเย็นในวันที่เก้าของเดือน เจ้าต้องรักษาวินัยบาโตจากเวลาเย็นถึงเวลาเย็น□

เทศกาลอยู่เพิง

³³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ³⁴ จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดนี้ เป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระเยโฮวาห์สิ้นเจ็ดวัน ³⁵ จะมีการประชุมบริสุทธิในวันแรก เจ้าอย่าทำงานหนัก ³⁶ ในเจ็ดวัน เจ้าจงถวายบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และในวันที่แปดจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้าจงถวายเครื่องบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าทำงานหนัก ³⁷ นี่แหละเป็นเทศกาลเลี้ยงของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าต้องประกาศเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์ เพื่อให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา ทั้งเครื่องสดบูชาและเครื่องดื่มบูชาตามวันกำหนดนั้นๆ ³⁸ นอกเหนือวันสะบาโตแห่งพระเยโฮวาห์ และนอกเหนือเครื่องบูชาด้วยใจสมัครทั้งหลายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องปฏิญาณทั้งหลายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องบูชาด้วยใจสมัครทั้งหลายของเจ้า ซึ่งเจ้านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ³⁹ แล้วในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเมื่อเจ้าได้เก็บพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว เจ้าจงมีเทศกาลเลี้ยงแห่งพระเยโฮวาห์เจ็ดวัน ในวันแรกจะเป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะบาโต ⁴⁰ ในวันแรกเจ้าจงนำมาซึ่งผลจากต้นมะม่วง ไบอินทผลัม กิ่งไม้ที่มีใบมาก กิ่งต้นหลิวแห่งธารน้ำ และเจ้าจงปดียืนติดอยู่เจ็ดวันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ⁴¹ เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเลี้ยงปีละเจ็ดวันถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด ⁴² เจ้าจงอยู่ในเพิงเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงศ์วานพวกอิสราเอลให้เข้าอยู่ในเพิง ⁴³ เพื่อตลอดชั่วอายุของเจ้าจะได้ทราบว่า เมื่อเราพาคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเราได้ให้เขาอยู่ในเพิง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ⁴⁴ ดังนั้นแหละโมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของพระเยโฮวาห์

24

การเตรียมน้ำมันอย่างบริสุทธิ์เพื่อเติมประทีป

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² □เจ้าจงบัญชาแก่คนอิสราเอลให้นำน้ำมันอย่างบริสุทธิ์สกัดจากมะกอกเทศเพื่อเติมประทีป เพื่อให้ตะเกียงลุกอยู่เสมอ ³ ภายในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านหีบพระโอวาทนั้น ให้เอาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบตั้งแต่เวลาเย็นจนเวลาเช้าเสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า ⁴ ให้เอาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบอยู่บนคันประทีปบริสุทธิ์เสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ขนมปังหน้าพระพักตร์สิบสองก้อน

⁵ และเจ้าจงเอายออดแป้ง ปึงขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้แป้งสองในสิบเอฟฟาห์ ⁶ เจ้าจงจัดขนมปังนั้นวางบนโต๊ะบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแถวละหกก้อน ⁷ และเจ้าจงเอาเครื่องกำยานบริสุทธิ์ใส่ไว้แต่ละแถว เพื่อจะคู่กับขนมปังเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁸ ทุกวันสะบาโตให้เอาโรนจัดไว้ให้เป็นระเบียบถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ ในนามของคนอิสราเอลเป็นพันธสัญญาเนื่องนิตย์ ⁹ ขนมปังนี้ตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา ให้เขารับประทานได้ในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์ที่สุดที่ได้จากเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์□

โทษสำหรับการหมิ่นประมาทและอาชญากรรมอื่นๆ

¹⁰ ครั้งนั้นมีชายคนหนึ่งเป็นบุตรชายของหญิงคนอิสราเอล ซึ่งบิดาเป็นชาวอียิปต์ ออกไปท่ามกลางคนอิสราเอล และบุตรชายของหญิงอิสราเอลทะเลาะกับชายอิสราเอลคนหนึ่งในค่าย ¹¹ และบุตรชายหญิงอิสราเอลคนนั้นได้เหยียดหามพระนามของพระเยโฮวาห์และได้แช่งคำ เขาจึงนำตัวมาให้โมเสส (มารดาของเขาชื่อเชโลมัทบุตรสาวของดibriคนตระกูลดาน) ¹² เขาจึงจงจำชายคนนั้นไว้จนกว่าน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่ระจางต่อเขาทั้งหลาย ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁴ □จงนำผู้ที่แช่งคำนั้นออกมาจากค่าย ให้บรรดาผู้ที่ได้นับคำแช่งคำเอามือของตนวางไว้บนศีรษะของเขา และให้บรรดาชุมนุมชนเอาหินขว้างเขาให้ตาย ¹⁵ และจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดแช่งคำพระเจ้าของเขา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาป ¹⁶ ผู้ใดที่เหยียดหามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ และให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขา คนต่างด้าวหรือชาวเมืองกิตติ เมื่อเขาเหยียดหามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย ¹⁷ ผู้ที่ฆ่าคนตาย จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ ¹⁸ ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้สิ่งนั้น สัตว์แทนสัตว์ ¹⁹ ถ้าผู้ใดกระทำให้เพื่อนบ้านเสียโฉม เขาก็ทำให้เสียโฉมอย่างไร ก็ให้กระทำแก่เขาอย่างนั้น ²⁰ กระดูกหักแทนกระดูกหัก ฟันแทนฟัน ฟันแทนฟัน เขาก็ทำให้เสียโฉมอย่างไร เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างนั้น ²¹ ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องเสียค่าชดใช้ และผู้ใดที่ฆ่าคนให้ผู้นั้นถูกโทษถึงตาย ²² เจ้าจึงมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับคน

ต่างดาว และสำหรับชาวเมือง เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา²³ ไม่เสสกับอกแก่คนอิสราเอลให้เขาพาคคนที่เข่าดำนั้นออกมาจากค่าย และเอาหินขว้างเขา คนอิสราเอลกระทำดังนี้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

25

ปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ภูเขาซีนายว่า ² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้าแผ่นดินที่เราให้เจ้านั้น จงให้แผ่นดินนั้นถือสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์³ เจ้าจงหว่านพืชในนาของเจ้าหกปี และจงลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้าและเก็บผลหกปี⁴ แต่ในปีที่เจ็ดนั้นเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อนสำหรับแผ่นดินเป็นปีสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าอย่าหว่านพืชในนา หรือลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้า⁵ สิ่งใดที่งอกขึ้นมาเอง เจ้าอย่าเก็บเกี่ยว ทุ่งอันเกิดอยู่ใต้ถ้ำอันเข้ามีได้ตกแก่ย่ำเก็บ ให้เป็นปีที่แผ่นดินหยุดพักสงบ⁶ แผ่นดินในปีสะบาโตนั้นจะยังพืชผลให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่ตัวเจ้าเอง แก่ทาสชายทาสหญิงของเจ้า แก่ลูกจ้างของเจ้า และแก่คนต่างดาวที่อยู่กับเจ้า⁷ พืชผลแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น จะเป็นอาหารของสัตว์เลี้ยงของเจ้า และของสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า

ทุกปีที่ห้ามสืบคือปีเสียงแตร

8 เจ้าจงนับปีสะบาโตเจ็ดปีคือเจ็ดคูณเจ็ดปี เวลาปีสะบาโตเจ็ดปีจึงเป็นสี่สิบเก้าปีแก่เจ้า⁹ เจ้าจงให้เปาแตรดังสนั่นในวันที่ดินเดือนที่เจ็ด เจ้าจงให้เปาแตรทั่วแผ่นดินในวันทำการลมมลทิน¹⁰ เจ้าจงถือปีที่ห้ามสืบไว้เป็นปีบริสุทธิ และประกาศอิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงแตรแก่เจ้า ให้ทุกคนกลับไปยังภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน และกลับไปสู่ครอบครัวของตน¹¹ ปีที่ห้ามสืบนั้นเป็นปีเสียงแตรของเจ้า ในปีนั้นเจ้าอย่าหว่านพืชหรือเกี่ยวเก็บผลที่เกิดขึ้นมาเอง หรือเก็บองุ่นจากเถาที่มีได้ตกแก่¹² เพราะเป็นปีเสียงแตร จะเป็นปีบริสุทธิแก่เจ้า เจ้าจงรับประทานพืชผลที่ออกมาจากนาในปีนั้น¹³ ในปีเสียงแตรนี้ให้ทุกคนกลับไปสู่ภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน¹⁴ ถ้าเจ้าขายนาให้เพื่อนบ้านกิติ หรือซื้อจากเพื่อนบ้านกิติ เจ้าอย่าโกงกัน¹⁵ ตามจำนวนปีหลังจากปีเสียงแตร เจ้าจงซื้อนาจากเพื่อนบ้านของเจ้าและให้เขาขายแก่เจ้าตามจำนวนปีที่ปลูกพืชได้¹⁶ ถ้ามากปีก็ต้องเพิ่มราคาสูงขึ้น ถ้าน้อยปีเจ้าจงลดราคาให้ต่ำลง เพราะที่เขาขายนั้นเขาก็ขายตามจำนวนปีที่ปลูกพืช¹⁷ เจ้าอย่าโกงกัน แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา¹⁸ เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำตามกฎหมายซึ่งของเรา และรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม ดังนั้นเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัยได้¹⁹ แผ่นดินจะอานวยผลให้เจ้าได้รับประทานอย่างอิ่มหนำ และอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย²⁰ ถ้าเจ้าจะพูดว่า โอเถิด ถ้าเราทั้งหลายหว่านหรือเกี่ยวพืชผลของเราไม่ได้ ในปีที่ดินเราจะเอาอะไรประทาน²¹ เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหนือเจ้า ในปีที่ดินที่ทุกปีจะมีพืชผลพอสำหรับสามปี²² เมื่อเจ้าหว่านในปีที่แปดเจ้าจะรับประทานของเก่าของเจ้านั้นในปีที่เก้า เมื่อเจ้าได้พืชผลใหม่เข้ามาเจ้าก็ยังรับประทานพืชผลเก่าของเจ้าอยู่²³ เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดินของเจ้าให้ขาดไม่ได้เพราะว่าดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าเป็นคนต่างดาวและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา²⁴ ทั่วไปในแผ่นดินที่เจ้ายึดถืออยู่ เจ้าจงให้มีการไถ่ถอนที่ดินคืน

การไถ่ถอนที่ดิน

25 ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและขายที่ดินส่วนหนึ่งของเขา หากว่ามีผู้ใดในพี่น้องของเขามาไถ่ถอนที่นั้น ก็จงให้เขาไถ่ถอนที่ซึ่งพี่น้องของเขายขายไปนั้น²⁶ ถ้าชายคนนั้นไม่มีญาติมาไถ่ถอนให้ และตัวเขาสามารถจะไถ่ถอนเอง²⁷ ก็จงให้คนที่เขาไถ่ถอนปีทั้งหลายที่เขาขายไป และเงินที่เหลือนั้นจงคืนให้แก่คนที่เขายขายให้ และคนไถ่ก็เข้าอยู่ในที่ดินของเขาได้²⁸ แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะไถ่คืนมา ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซึ่งจนถึงปีเสียงแตร และในปีเสียงแตรนี้ ที่ดินจะออกไปและเขาจะได้ที่ดินของเขากลับคืน²⁹ ถ้าผู้ใดขายเรือนซึ่งอยู่ในเมืองที่มีกำแพง เมื่อขายไปแล้วให้เขาไถ่ถอนคืนได้ภายในหนึ่งปีแรก ให้เขามีสิทธิในการไถ่ถอนคืนได้หนึ่งปีเต็ม³⁰ ถ้าในเวลาหนึ่งปีเต็มเขาไม่ทำการไถ่ถอน ก็ให้จัดการเสียให้เป็นการแน่นอนว่า ผู้ที่ซื้อไปมีสิทธิเหนือเรือนที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นสิทธิขาดแล้ว ตลอดชั่วอายุของเขา ในปีเสียงแตรเขาก็ไม่ต้องคืนให้³¹ แต่เรือนในชนบทที่ไม่มีกำแพงล้อมให้นับเข้าเป็นพวกเดียวกับท้องนาในประเทศนั้น คือไถ่ถอนคืนได้ และจะต้องคืนกลับให้เจ้าของเดิมในปีเสียงแตร³² แต่อย่างไรก็ตามเมืองของคนเลวี หรือบ้านในเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ คนเลวีจะไถ่ถอนคืนได้ทุกเวลา³³ ถ้าผู้ใดซื้อของจากคนเลวี เรือนซึ่งถูกขายไปนั้นกับเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ต้องกลับคืน ในปีเสียงแตร เพราะเรือนทั้งหลายในหัวเมืองของพวกเลวีก็เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาท่ามกลางพวกอิสราเอล³⁴ แต่ทุ่งนาที่ล้อมรอบหัวเมืองทั้งหลายของพวกเขานั้นจะขายไม่ได้ เพราะว่าเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของเขาทั้งหลาย

ข้อยกเว้นต่างๆเรื่องการไถ่ถอนที่ดิน

³⁵ ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและเลี้ยงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะต้องชุกำลังเขา ถึงเขาเป็นคนต่างดาว หรือคนอาศัย เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับเจ้า ³⁶ อย่าเอาดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มอะไรจากเขา แต่งงยาเกรงพระเจ้า เพื่อว่าพี่น้องของเจ้าจะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้าได้ ³⁷ เจ้าอย่าให้เขาอืมเงินด้วยคิดดอกเบี้ย หรืออย่าให้อาหารเพื่อเอากำไรจากเขา ³⁸ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เจ้า และที่จะเป็นพระเจ้าของเจ้า ³⁹ ถ้าพี่น้องที่อยู่ใกล้ชิดกับเจ้ายากจนลง และขายตัวให้แก่เจ้า เจ้าอย่าให้เขาทำงานเหมือนทาส ⁴⁰ ให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างลูกจ้างหรือคนที่อาศัยอยู่ด้วย ให้เขาปรนนิบัติเจ้า ไปถึงปีเสียงแตร ⁴¹ แล้วเขาและลูกหลานของเขาจะออกไปจากเจ้ากลับไปสู่ครอบครัวของเขา และกลับไปอยู่ในที่ดินของบิดาของเขา ⁴² เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เขาจะขายตัวเป็นทาสไม่ได้ ⁴³ เจ้าอย่าข่มขืนเขาให้ลำบาก แต่งงยาเกรงพระเจ้าของเจ้า ⁴⁴ ส่วนทาสชายหญิงซึ่งจะมีได้นั้น เจ้าจะซื้อทาสชายหญิงจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่อยู่ข้างเคียงเจ้าก็ได้ ⁴⁵ ยิ่งกว่านั้นเจ้าจะซื้อจากคนต่างดาวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งครอบครัวของเขาซึ่งเป็นคนเกิดในแผ่นดินของเจ้า และเขาจะตกเป็นทาสของเจ้าก็ได้ ⁴⁶ เจ้าจะทำพันธกรรมยกเขาให้แก่ลูกหลานของเจ้า ให้เป็นมรดกแก่เขาเป็นกรรมสิทธิ์ เจ้าใช้เขาได้อย่างทาสเป็นนิตย์ก็ได้ แต่เจ้าทั้งหลายอย่าปกครองพี่น้องคนอิสราเอลด้วยความรุนแรง

การไถ่ถอนคนอิสราเอลที่เป็นทาส

⁴⁷ ถ้าคนต่างดาวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามีมั่งมีขึ้น และพี่น้องของเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดกับเขายากจนลง และขายตัวให้แก่คนต่างดาวหรือผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างดาวนั้น ⁴⁸ เมื่อเขาขายตัวแล้วก็ให้มีการไถ่ถอน คือพี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถ่ถอนเขาได้ ⁴⁹ หรือลูกหรือลูกพี่ลูกน้องจะทำการไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือญาติสนิทของครอบครัวของเขาจะไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือถ้าเขามีความสามารถ เขาจะไถ่ถอนตัวเองก็ได้ ⁵⁰ จงให้ผู้ขายตัวนับปีทั้งหลายที่ขายตัวกับผู้ที่ซื้อตัวเขาไป ว่าเขาได้ขายตัวกี่ปีจนถึงปีเสียงแตร คำตัวเลขของเขาเป็นค่าตามจำนวนปีเหล่านั้น เวลาที่เขาอยู่กับเจ้าของตัวเขานั้น คิดตามเวลาของลูกจ้าง ⁵¹ ถ้ามีเวลาอีกหลายปี เขาต้องชำระเงินคืนเท่ากับเงินที่ถูกซื้อมา นับเป็นค่าไถ่ถอนตัวเขา ⁵² ถ้ายังเหลืออยู่น้อยปีจะถึงปีเสียงแตร ก็ให้ผู้ขายตัวคิดกับผู้ซื้อตัวไว้เป็นราคาค่าไถ่ถอนของเขานั้น และตามจำนวนปีเหล่านั้น เขาจะคืนเงินให้กับผู้ซื้อตัว ⁵³ ผู้ขายตัวนั้นจะต้องอยู่กับผู้ซื้อตัวดังลูกจ้างที่จ้างเป็นปี อย่าให้นายปกครองเขาอย่างกดขี่ในสายตาของเจ้า ⁵⁴ ถ้าเขาไม่ไถ่ถอนตามที่กล่าวมานี้ก็ให้ปล่อยเขาในปีเสียงแตร ทั้งเขาพร้อมกับลูกของเขา ⁵⁵ สำหรับเรา คนอิสราเอลเป็นทาสของเรา เขาเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

26

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องวันสะบาโตและรูปเคารพ

¹ ปฎิบัติทั้งหลายอย่ากระทำรูปเคารพหรือรูปแกะสลักสำหรับตัว หรือตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าตั้งสิ่งใดๆที่เป็นรูปสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยศิลาไว้ในแผ่นดินของเจ้า เพื่อแก่การกราบไหว้ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ² เจ้าจงถือรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และคารวะต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์

พระพรสำหรับคนที่ประพฤติชอบธรรม

³ ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษารูปบัญญัติของเราและกระทำตาม ⁴ เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล ⁵ และเวลานวดข้าวจะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลองุ่น และฤดูเก็บผลองุ่นจะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่าน และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิมหนา และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย ⁶ เราจะให้ความสงบสุขในแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจะนอนลง และไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เจ้ากลัว เราจะกำจัดสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย ⁷ เจ้าจะขับไล่ศัตรูของเจ้า และเขาทั้งหลายจะล้มลงต่อหน้าเจ้าด้วยดาบ ⁸ พวกเจ้าห้าคนจะขับไล่ศัตรูร้อยคนและพวกเจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคนให้กระจัดกระจายไป และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า ⁹ เพราะเราจะคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกดกและทวีมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า ¹⁰ เจ้าจะได้รับประทานของที่สะสมไว้นาน และเจ้าจะต้องเอาของเก่าออกไปเพราะเหตุของใหม่นั้น ¹¹ และเราจะตั้งพลับพลาของเราไว้ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และจิตใจของเราจะไม่เกลียดเจ้า ¹² เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นพลไพร่ของเรา ¹³ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นทาสของเขา เราได้หักคานแอกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้ายืนตัวตรงได้

โทษต่างๆที่เป็นผลแห่งความบาป

¹⁴ แต่ถ้าเจ้ามิได้เชื่อฟังเรา และจะไม่กระทำตามบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้ ¹⁵ ถ้าเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และใจของเจ้าเกลียดชังต่อคำตัดสินของเรา เจ้าจึงไม่กระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา ¹⁶ เราก็จะกระทำดังนี้แก่เจ้า คือเราจะตั้งความหวาดกลัวต่อหน้าเจ้า ความผ่ายผอม และความเจ็บไข้ ซึ่งทำให้เหน็ดเหนื่อยทรมาน และจะทำให้จิตใจเศร้าหมอง เจ้าทั้งหลายจะหว่านพืชไว้เสียเปล่า เพราะศัตรูของเจ้าจะมากขึ้น ¹⁷ เราจะตั้งหน้าของเรต่อสู้เจ้า เจ้าจะล้มตายต่อหน้าศัตรูของเจ้าทั้งหลาย คนที่เกลียดชังเจ้าจะปกครองอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะหลบหนีไปทั้งที่ไม่มีใครไล่ติดตาม ¹⁸ ถ้าเจ้าทั้งหลายยังไม่เชื่อฟังเราเพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงจะลงโทษเจ้าทั้งหลายให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปของเจ้า ¹⁹ เราจะทำลายความเห่อเหิมในกำลังอำนาจของเจ้า เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองสัมฤทธิ์ ²⁰ เจ้าทั้งหลายจะเปลืองกำลังเสียเปล่าๆ เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะไม่มีพืชผล และต้นไม้ในแผ่นดินก็จะไม่บังเกิดผล ²¹ ถ้าเจ้ายังดำเนินชดแ้งเราอยู่และไม่เชื่อฟังเรา เราจะนำภัยพิบัติให้ทวีอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบาปทั้งหลายของเจ้า ²² เราจะปล่อยสัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกเจ้าด้วย มันจะแย่งชิงลูกหลานของเจ้า และทำลายสัตว์ใช้งานของเจ้า และทำให้เจ้าเหลือน้อย และถนนหลวงของเจ้าก็จะร้างเปล่าไป ²³ และถ้าด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้ายังไม่หันมาหาเรา และยังดำเนินการชดแ้งเราอยู่ ²⁴ แล้วเราจะดำเนินการชดแ้งเจ้าทั้งหลายด้วย และจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า ²⁵ เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า ซึ่งลงโทษเจ้าตามพันธสัญญา ถ้าเจ้าเข้ามารวมกันอยู่ในเมือง เราจะนำโรคร้ายมาในหมู่พวกเจ้า และเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู ²⁶ เมื่อเราทำลายเสบียงอาหารของเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะบึ้งขุนของเจ้าด้วยดาบอันเดียว แล้วเอาขมมาซึ่งให้เจ้า เจ้าจะรับประทานแต่จะไม่อิ่ม ²⁷ แล้วถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เจ้ายังไม่เชื่อฟังเรา แต่ดำเนินการชดแ้งเรา ²⁸ เราจะดำเนินการชดแ้งเจ้าอย่างรุนแรง และเราเองจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า ²⁹ เจ้าจะกินเนื้อบุตรชายของเจ้า และเจ้าจะกินเนื้อบุตรสาวของเจ้า ³⁰ เราจะทำลายปฐนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้า และตัดทำลายรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า และโยนศพของเจ้าลงเหนือซากรูปเคารพของเจ้า และจิตใจของเราจะเกลียดชังเจ้า ³¹ เราจะให้เมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้ารกร้างไป และเราจะไม่ดมกลิ่นอันหอมหวานของเจ้า

คำพยากรณ์ถึงการเป็นเชลยและการกระจัดกระจายไป

³² และเราจะนำแผ่นดินนั้น ไปสู่กรรกร้างและศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตกตะลึงกับแผ่นดินนั้น ³³ และเราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และเราจะชกดาบออกมาไล่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง และเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งเสียเปล่าๆ ³⁴ แผ่นดินจะขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันตราบเท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมัน ³⁵ トラบเท่าที่แผ่นดินยังว่างเปล่าอยู่ มันก็จะได้หยุดพัก เพราะมิได้หยุดพักในสะบาโตของพวกเจ้าขณะเมื่อเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ³⁶ ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่เราจะให้เขามิให้อ่อนแอในแผ่นดินของศัตรู จนเสียไปไม่ไหวจะไล่ตามเขา และเขาจะหนีเหมือนคนหนีจากดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีคนไล่ติดตาม ³⁷ และเขาทั้งหลายจะล้มลงทับกันและกัน เหมือนคนหนีดาบทั้งที่ไม่มีคนตามมา และเจ้าจะไม่มีกำลังต่อต้านศัตรูของเจ้า ³⁸ เจ้าทั้งหลายจะพินาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและแผ่นดินของศัตรูของเจ้าจะกินเจ้าเสีย ³⁹ ส่วนเจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่จะทรุดโทรมไปในแผ่นดินศัตรูของเจ้านั้นเพราะความชั่วช้าของตน และเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน เขาจะต้องทรุดโทรมไปอย่างบรรพบุรุษด้วย

พระเจ้าจะทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์ต่ออับราฮัม

⁴⁰ แต่ถ้าเขาทั้งหลายสารภาพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ดำเนินการชดแ้งเราด้วย ⁴¹ และเราจึงดำเนินการชดแ้งเขาทั้งหลายด้วย และได้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่งศัตรูของเขา ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอันเกร็ดของเขาก่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว ⁴² เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น ⁴³ แต่แผ่นดินจะต้องถูกละไว้จากเขาและจะได้ขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีพวกเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้รังเกียจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขากลายชังกฎเกณฑ์ของเรา ⁴⁴ ถึงเพียงนั้นก็ดี เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไม่ละทิ้งเขา เราจะไม่เกลียดชังเขาถึงกับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับเขาเสีย เพราะเราคือพระเจ้าโยฮวาห์พระเจ้าของเขา ⁴⁵ เพราะเห็นแก่เขา เราจะไม่ระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งมีต่อบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้พาเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ท่ามกลาง

สายตาของบรรดาประชาชนชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์⁴⁶ สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสิน และพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลบนภูเขาซีนายโดยมือโมเสส

27

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องการปฏิญาณ

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดปฏิญาณเป็นพิเศษไว้ บุคคลผู้ที่ถูกปฏิญาณไว้ นั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ตามราคาของท่าน³ ให้เจ้ากำหนดราคาดังนี้ ผู้ชายอายุตั้งแต่ยี่สิบถึงหกสิบปีจะเป็นค่าเงินห้าสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์⁴ ถ้าผู้นั้นเป็นผู้หญิง ให้เจ้ากำหนดราคาเป็นค่าเงินสามสิบเชเชล⁵ ถ้าผู้นั้นอายุห้าขวบถึงยี่สิบปี ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินยี่สิบเชเชล และผู้หญิงสิบเชเชล⁶ ถ้าผู้นั้นอายุหนึ่งเดือนถึงห้าขวบ ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินห้าเชเชล ให้เจ้ากำหนดราคาผู้หญิงเป็นเงินสามเชเชล⁷ ถ้าเป็นบุคคลอายุตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินสิบห้าเชเชลและผู้หญิงเป็นสิบเชเชล⁸ แต่ถ้าผู้นั้นเป็นคนจนมีน้อยกว่าค่าตัวก็ให้เขาไปหาปุโรหิต ให้ปุโรหิตกำหนดราคาตามกำลังของผู้ที่ปฏิญาณ ปุโรหิตจะกำหนดราคาของคนนั้น⁹ ถ้าเป็นสัตว์อย่างที่มีมนุษย์นำมาถวายพระเยโฮวาห์ สิ่งใดที่มีมนุษย์ถวายแต่พระเยโฮวาห์ถือว่าเป็นของบริสุทธิ์¹⁰ อย่าให้เขาน่าอะไรมาแทนหรือเปลี่ยน เอาดีมาเปลี่ยนไม่ได้ หรือเอาไม่ดีมาเปลี่ยนดี ถ้าเขาทำการเปลี่ยนสัตว์ ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยน และตัวที่ถูกเปลี่ยนจะต้องบริสุทธิ์¹¹ ถ้าเป็นสัตว์มลทินซึ่ง ไม่พียงนำมาถวายแต่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำสัตว์ตัวนั้นไปหาปุโรหิต¹² แล้วปุโรหิตจะดีคำว่า เป็นของดีหรือไม่ดี ท่านผู้เป็นปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น¹³ แต่ถ้าเขาจะมาไล่สัตว์นั้นก็ให้เขาเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาที่ดีไว้¹⁴ เมื่อคนใดถวายเรือนของตนไว้เป็นของบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ ปุโรหิตต้องกำหนดราคาตามดี ไม่ดี ปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น¹⁵ ถ้าผู้ที่ถวายเรือนไว้ประสงค์จะไถ่เรือนของเขา ก็ให้ผู้นั้นเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของราคาเรือนที่ดีไว้ แล้วเรือนนั้นจึงตกเป็นของเขาได้¹⁶ ถ้าผู้ใดถวายที่ดินส่วนหนึ่งแต่พระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นมรดกตกแก่เขา ให้เจ้ากำหนดราคาของที่ดินตามจำนวนเมล็ดพืชที่หว่านลงในดินนั้น ถ้าที่นาใช้เมล็ดข้าวบาร์เล่ย์หนึ่งโฮเมอร์ ให้กำหนดราคาเป็นเงินห้าสิบเชเชล¹⁷ ถ้าเขาถวายนาในปีเสียงแดร ก็ให้คงเดิมราคาที่ดีเจ้ากำหนด¹⁸ แต่ถ้าเขาถวายที่นาภายหลังปีเสียงแดร ก็ให้ปุโรหิตคำนวณค่าเงินตามจำนวนปีที่เหลืออยู่กว่าจะถึงปีเสียงแดร ให้หักเสียจากราคาที่ดีเจ้ากำหนด¹⁹ ถ้าผู้ที่ถวายนาประสงค์จะไถ่ยานั้นก็ให้เขาเพิ่มค่าเงินอีกหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ดีไว้ แล้วยานั้นจะเป็นของเขา²⁰ แต่ถ้าเขาไม่ประสงค์จะไถ่เขาหรือเขาได้ขายยานั้น ให้แก่อีกคนหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ไถ่อีกเลย²¹ แต่นานนั้นเมื่อออกไปในปีเสียงแดรก็เป็นของบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ ฝูงนาที่ตั้งถวายจึงเป็นของปุโรหิต²² ถ้าคนใดซื้อนามาถวายแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งไม่ใช่ส่วนมรดกที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา²³ ปุโรหิตจะคำนวณค่านานับจนถึงปีเสียงแดร ในวันนั้นเจ้าของนาต้องถวายเงินเท่ากำหนดค่านาที่ดีไว้ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์²⁴ พอถึงปีเสียงแดรนั้นก็ต้องกลับไปตกแก่ผู้ที่ขายให้เขาซึ่งเป็นเจ้าของเดิม ตามมรดกที่ตกมาเป็นของเขา²⁵ การกำหนดราคาทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามค่าเงินเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ยี่สิบเกปราห์เป็นหนึ่งเชเชล

อย่าให้ใครขายลูกสัตว์หัวปีหรือสิ่งที่ถวายแล้ว

26 แต่ลูกสัตว์หัวปีนั้นอย่าให้ใครนำมาถวาย เพราะที่เป็นสัตว์หัวปีก็ตกเป็นของพระเยโฮวาห์แล้ว วัวก็ดี แกะก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์²⁷ ถ้าเป็นสัตว์มลทินจงให้เขาซื้อคืนตามกำหนดราคาของเจ้า โดยเพิ่มหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ดีไว้ ถ้าเขาไม่ไถ่ก็ให้ขายเสียตามกำหนดราคาที่ดีไว้²⁸ แต่สิ่งใดที่ถวายแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่เขามียอยู่ ไม่ว่าเป็นคนหรือสัตว์ หรือที่นาอันเป็นมรดกตกแก่เขาจะขายหรือไถ่ไม่ได้เลย เพราะสิ่งที่ถวายแล้วเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดแต่พระเยโฮวาห์²⁹ ทุกสิ่งที่ถูกถวายแล้ว คือสิ่งที่ต้องทำลายเสียจากมนุษย์อย่าให้ไถ่ถอน แต่ต้องถูกฆ่าเสียแน่นอน

สิบชักหนึ่งทั้งสิ้นเป็นของพระเยโฮวาห์

30 สิบชักหนึ่งทั้งสิ้นที่ได้จากแผ่นดิน เป็นพืชที่ได้จากแผ่นดินก็ดี หรือผลจากต้นไม้ก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์³¹ ถ้าคนใดประสงค์จะไถ่สิบชักหนึ่งส่วนใดของเขา เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของสิบชักหนึ่งนั้น³² และสิบชักหนึ่งที่ไถ่มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ คือสัตว์หนึ่งในสิบตัวที่คลอดได้ ไม่ห้าของฝูงเลี้ยง จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์³³ อย่าให้พิจารณาว่าดีหรือไม่ดี อย่าให้เขาสับเปลี่ยน ถ้าเขาสับเปลี่ยน ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนกับตัวที่ถูกเปลี่ยนเป็นของบริสุทธิ์ ไถ่ไม่ได้ไป³⁴ เหล่านี้เป็นบทบัญญัติที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติไว้กับโมเสสสำหรับคนอิสราเอลบนภูเขาซีนาย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ กัณดารวิกิ

เล่มนี้เป็นเล่มที่สี่ในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูก เล่มนี้เรียกว่า □กัณดารวิกิ□ เพราะว่าการนับจำนวนคนของอิสราเอลได้บันทึกไว้ในเล่มนี้ อีกชื่อหนึ่งสำหรับเล่มนี้ก็คือ □หนังสือเกี่ยวกับการเดินทาง□ เพราะว่าเล่มนี้เริ่มต้นเมื่อประชาชนอิสราเอลอยู่ที่ภูเขาซีนาย แล้วสิ้นสุดลงเมื่อพวกเขาตั้งค่ายที่เขตแดนฝ่ายเหนือของประเทศโมอับที่แม่น้ำจอร์แดน และตอนนั้นชาวอิสราเอลกำลังวางแผนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้วเข้าไปอยู่ในแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับพวกเขา ตามประวัติศาสตร์เล่มนี้ต่อจากหนังสืออพยพ แล้วหนังสือเลวีนิติซึ่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า อยู่ระหว่างสองเล่มนี้

มีอยู่สองบทที่บันทึกจำนวนคนของอิสราเอล คือบทที่ 1 และ 26 ที่เหลือบันทึกการเดินทางของชนชาติอิสราเอลจากภูเขาซีนายไปถึงแม่น้ำจอร์แดน

การนับบรรดาผู้ชายที่สามารถเข้าสงครามได้

1 ณ วันที่หนึ่งเดือนที่สองปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสส ในเพลัสนาแห่งขุมมมู ณ ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า 2 □เจ้าจงนับขุมมมูชนอิสราเอลทั้งหมดตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน 3 ตั้งแต่อายุ ได้ยี่สิบปีขึ้นไปบรรดาคนที่ออกรบได้ในกองทัพพวกอิสราเอล เจ้ากับอาโรนจงจัดตั้งเขาทั้งหลายไว้เป็นกองๆ 4 และจงมีคนอยู่ด้วยเจ้าจากทุกตระกูลทุกคนนั้นให้เป็นหัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา 5 และเหล่านี้คือชื่อชายทั้งปวงที่จะยืนอยู่กับเจ้าคือ เอลีชูรบบุตรชายเซเดเอร์ จากตระกูลเบน 6 เชลูมิเอลบุตรชายศูรีซัดดี จากตระกูลสิเมโอน 7 นาโชนบุตรชายอัมมีนาดับ จากตระกูลยูดาห์ 8 เนธันเอลบุตรชายศูอาร์ จากตระกูลอิสสาคาร์ 9 เอลีอับบุตรชายเฮโลน จากตระกูลเศบูลุน 10 จากลูกหลานของโยเซฟ มีเอลีชามาบุตรชายอัมมีชูด จากตระกูลเอฟราอิม และกามาลีเอลบุตรชายเปตาหุร จากตระกูลมนัสเสห์ 11 อาบีดันบุตรชายกิเดโอน จากตระกูลเบนยามิน 12 อาหิเยเชอร์บุตรชายอัมมีชัดดี จากตระกูลดาน 13 ปากีเอลบุตรชายโอคราน จากตระกูลอาเชอร์ 14 เอลียาซาบุตรชายเดอเอล จากตระกูลกาด 15 อาทราบบุตรชายเอเนน จากตระกูลนัฟทาลี □ 16 คนเหล่านี้เป็นคนที่ขุมมมูชนเลือกให้เป็นประมุขแห่งตระกูลของบรรพบุรุษของเขา เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ 17 โมเสสและอาโรนได้นำนคนเหล่านี้ที่ระบุชื่อมาแล้ว 18 และในวันที่หนึ่งเดือนที่สองคนเหล่านี้ก็เรียกประชุมชนทั้งหมด เข้ามาขึ้นทะเบียนตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อเรียงตัวคนทั้งปวงที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป 19 ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ ท่านจึงนับคนที่ถิ่นทุรกันดารซีนายดังนี้ 20 คนรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 21 จำนวนคนในตระกูลรูเบนเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน 22 คนสิเมโอน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ทุกคนที่เขานับตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 23 จำนวนคนในตระกูลสิเมโอนเป็นห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน 24 คนกาด โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 25 จำนวนคนในตระกูลกาดเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน 26 คนยูดาห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 27 จำนวนคนในตระกูลยูดาห์เป็นเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน 28 คนอิสสาคาร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 29 จำนวนคนในตระกูลอิสสาคาร์เป็นห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน 30 คนเศบูลุน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 31 จำนวนคนในตระกูลเศบูลุนเป็นห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน 32 จากลูกหลานของโยเซฟ คือคนเอฟราอิม โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 33 จำนวนคนตระกูลเอฟราอิมเป็นสี่หมื่นห้าร้อยคน 34 คนมนัสเสห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 35 จำนวนคนในตระกูลมนัสเสห์เป็นสามหมื่นสองพันสองร้อยคน 36 คนเบนยามิน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 37 จำนวนคนในตระกูลเบนยามินเป็นสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน 38 คนดาน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด 39 จำนวนคนในตระกูลดานเป็นหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน 40 คนอาเชอร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ

ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปให้ออกรบได้ทั้งหมด ⁴¹ จำนวนคนในตระกูลอาเซอร์เป็นสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน ⁴² คนนัฟทาลี โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปให้ออกรบได้ทั้งหมด ⁴³ จำนวนคนในตระกูลนัฟทาลีเป็นห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน ⁴⁴ จำนวนคนเล้านั้นเป็นคนที่โมเสสกับอาโรน และประมุขทั้งสิบสองคนของคนอิสราเอล ผู้แทนเรือนบรรพบุรุษของตนได้นับไว้ ⁴⁵ ฉะนั้นจำนวนคนอิสราเอลทั้งหมดที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปทุกคนในอิสราเอลซึ่งออกรบได้ ⁴⁶ จำนวนคนทั้งหมดที่นับนั้นเป็นหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน ⁴⁷ แต่มิได้นับคนเลวีตามตระกูลบรรพบุรุษของตนรวมด้วย ⁴⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

คนเลวีไม่ต้องเข้าสงคราม

⁴⁹ เฉพาะตระกูลเลวีเข้ายานับและอย่าทำสามะโนครวไว้ในคนอิสราเอล ⁵⁰ แต่เจ้าจงตั้งคนเลวีไว้สำหรับพลับพลาพระโอวาท สำหรับบรรดาเครื่องใช้กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ให้เขาชนพลับพลาและบรรดาเครื่องใช้ กับปฏิบัติงานพลับพลานั้นและตั้งเต็นท์ที่รอบพลับพลา ⁵¹ เมื่อจะยกพลับพลาไปคนเลวีจะต้องร้องพลับพลาลง และเมื่อจะตั้งพลับพลาขึ้นก็ให้คนเลวีเป็นผู้จัดตั้ง ผู้อื่นเข้ามาใกล้พลับพลา ผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย ⁵² ให้คนอิสราเอลตั้งเต็นท์ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละคนตามค่ายของตน และแต่ละคนตามธงตระกูลของตน ⁵³ แต่ให้คนเลวีตั้งเต็นท์รอบพลับพลาพระโอวาท เพื่อมิให้พระพิโรธเกิดเหนือชุมนุมชนอิสราเอล ให้ตระกูลเลวีปฏิบัติงานพลับพลาพระโอวาท ⁵⁴ คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาทั้งหลายก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

2

การจัดค่ายและผู้นำให้แต่ละตระกูล

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ² ให้คนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามธงของตนทุกคน ตามธงตราเรือนบรรพบุรุษของตน ให้ตั้งเต็นท์หน้าเข้าหาพลับพลาแห่งชุมนุมทุกด้าน ³ พวกที่ตั้งค่ายด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น ให้เป็นของธงค่ายยูดาห์ตามกองของเขา นาโชนบุตรชายอัมมีนาตย์จะเป็นนายกองของค่ายยูดาห์ ⁴ พลโยธาที่นับไว้นี้มีเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน ⁵ ให้ตระกูลอิสสาการตั้งค่ายเรียงถัดมา เบนเเอลบุตรชายศุอาร์จะเป็นนายกองของคนอิสสาการ ⁶ พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน ⁷ ให้ตระกูลเศลูนเรียงถัดยูดาห์ไป เอลีอับบุตรชายเฮโลนจะเป็นนายกองของคนเศลูน ⁸ พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน ⁹ จำนวนชนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายยูดาห์ตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะยกไปก่อน ¹⁰ ให้ธงค่ายของรูเบนตั้งทางทิศใต้ตามกองของเขา เอลีชูรบบุตรชายเชเดเอร์จะเป็นนายกองของคนรูเบน ¹¹ พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน ¹² ให้ตระกูลสิเมโอนตั้งค่ายเรียงถัดมา เซลูมีเอลบุตรชายศูริชดัยจะเป็นนายกองของคนสิเมโอน ¹³ พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน ¹⁴ ให้ตระกูลกาตเรียงถัดรูเบนไป เอลียาซาบุตรชายเรูเอลจะเป็นนายกองของคนกาต ¹⁵ พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน ¹⁶ จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายรูเบนตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สอง ¹⁷ แล้วให้ยกพลับพลาแห่งชุมนุมเดินตามไป ให้ค่ายคนเลวีอยู่กลางกระบวนค่าย เขาตั้งค่ายอยู่อันดับใดก็ให้ออกเดินไปตามอันดับนั้น ทุกค่ายตามอันดับตามธงตระกูลของตน ¹⁸ ให้ธงค่ายของเอฟราอิมตั้งทางทิศตะวันตกกลางของเขา เอลีชามาบุตรชายอัมมีมีดจะเป็นนายกองของคนเอฟราอิม ¹⁹ พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าร้อยคน ²⁰ ให้คนตระกูลมนัสเสห์เรียงถัดมา กามาลีเอลบุตรชายเปดาซูร์จะเป็นนายกองของคนมนัสเสห์ ²¹ พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นสองพันสองร้อยคน ²² ให้ตระกูลเบนยามินเรียงถัดเอฟราอิมไป อาบิตันบุตรชายกิเดโอนีจะเป็นนายกองของคนเบนยามิน ²³ พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน ²⁴ จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายเอฟราอิมตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สาม ²⁵ ให้ธงค่ายของดานตั้งทางทิศเหนือตามกองของเขา อาหิเยเชอรบุตรชายอัมมีชดัยจะเป็นนายกองของคนดาน ²⁶ พลโยธาที่นับไว้นี้มีหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน ²⁷ ให้ตระกูลอาเซอร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา ปากีเอลบุตรชายโอดรานจะเป็นนายกองของคนอาเซอร์ ²⁸ พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน ²⁹ ให้ตระกูลนัฟทาลีเรียงถัดดานไป อาทราบบุตรชายเอนันจะเป็นนายกองของคนนัฟทาลี ³⁰ พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน ³¹ จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายดาน เป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหกร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกสุดท้าย เดินตามธงตระกูลของตน ³² คนเหล่านี้เป็นชนชาติอิสราเอลที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ คนทั้งหมดที่อยู่ในค่ายนับตามกองมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน ³³ แต่มิได้นับพวกเลวีรวมเข้าในคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส ³⁴ คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาทั้ง

หลายตั้งค่ายอยู่ตามตรง และยกออกเดินไปทุกคนตามครอบครัวของตน ตามเรือนบรรพบุรุษของตน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

3

พวกบุโรหิตและคนเลวีถูกแยกตั้งไว้

¹ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสสครั้งเมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสนบนภูเขาซีนาย ² ชื่อนุตรชายของอาโรนมีดังนี้ นาตัมบุตรหาวี อาบียู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ ³ นี่แหละเป็นชื่อนุตรชายของอาโรนที่ได้เจิมไว้เป็นบุโรหิต เป็นผู้ที่ทำนุสถาปนาไว้ให้ปฏิบัติในตำแหน่งบุโรหิต ⁴ แต่นาดับและอาบียูตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเขาเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย และต่างก็ไม่มีความผิด ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงได้ปรนนิบัติในตำแหน่งบุโรหิตอยู่ในสายตาของอาโรนบิดาของเขา ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁶ จงนำตระกูลเลวีเข้ามาใกล้ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าอาโรนบุโรหิต ให้เขาปรนนิบัติอาโรน ⁷ เราจะปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมนุมชนทั้งหมดหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ขณะเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา ⁸ เราจะดูแลบรรดาเครื่องใช้ของพลับพลาแห่งชุมนุม และปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอล เมื่อเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา ⁹ จงมอบคนเลวีไว้กับอาโรนและกับบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เขาทั้งหลายรับเลือกจากคนอิสราเอลมอบไว้กับอาโรนแล้ว ¹⁰ เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งบุโรหิต แต่คนที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย ¹¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹² ภูเถิด เราเองได้เลือกคนเลวีจากคนอิสราเอลแทนบรรดานุตรหาวีที่ท่ามกลางคนอิสราเอลที่คลอดจากครรภ์มารดา ก่อน คนเลวีจะเป็นของเรา ¹³ เพราะบรรดานุตรหาวีเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารชีวิตบุตรหาวีทั้งหลายในประเทศอียิปต์นั้น เราได้เลือกบรรดานุตรหาวีในอิสราเอล ทั้งมนุษย์และสัตว์เดียรัจฉานไว้เป็นของเราทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์

แต่ละครอบครัวของคนเลวี คือเกอร์โชน โคยาท และเมรารี

¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า ¹⁵ จงนับคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษและตามครอบครัว คือทำงานนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป ¹⁶ โมเสสจึงได้นับเขาทั้งหลายตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ดังที่พระองค์ตรัสสั่งไว้ ¹⁷ ต่อไปนี้เป็นชื่อนุตรชายของเลวี คือเกอร์โชน โคยาท และเมรารี ¹⁸ ชื่อนุตรชายของเกอร์โชนตามครอบครัว คือลิบนีและชิมเอี ¹⁹ นุตรชายของโคยาทตามครอบครัว คืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล ²⁰ และนุตรชายของเมรารีตามครอบครัว คือมาลี และมุซึ นี่เป็นครอบครัวคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา ²¹ วงศ์เกอร์โชนมีครอบครัวลิบนีและครอบครัวชิมเอี เหล่านี้เป็นครอบครัวเกอร์โชน ²² จำนวนคนทั้งหลาย คือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นเจ็ดพันห้าร้อยคน ²³ ครอบครัวเกอร์โชนนั้นจะต้องตั้งค่ายอยู่ข้างหลังพลับพลาด้านตะวันตก ²⁴ มีเอลียาซาฟบุตรชายลาเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเกอร์โชน

การจัดค่ายและการแบ่งงานต่างๆของครอบครัวเลวี

²⁵ งานที่วงศ์เกอร์โชนปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุมมีงานพลับพลา งานเดินทัพพร้อมกับเครื่องคลุมเต็นท์และม่านประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ²⁶ ม่านบังลานและม่านประตูลาน ซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา รวมทั้งเชือกโยงทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ²⁷ วงศ์โคยาทมีครอบครัวอัมราม ครอบครัวอิสฮาร์ ครอบครัวเฮโบรน ครอบครัวอุสซึเอล เหล่านี้เป็นครอบครัวโคยาท ²⁸ ตามจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นแปดพันหกร้อยคน เป็นคนปฏิบัติหน้าที่สถานบริสุทธิ ²⁹ บรรดาครอบครัวลูกหลานของโคยาทจะตั้งค่ายอยู่ทางด้านใต้ของพลับพลา ³⁰ มีเอลียาฟานบุตรชายอุสซึเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวโคยาท ³¹ คนเหล่านี้มีหน้าที่ดูแลหีบพระโอวาท โต๊ะ คันประทีป แท่นบูชาทั้งสองและเครื่องใช้ต่างๆของสถานบริสุทธิ ซึ่งบุโรหิตใช้ปฏิบัติงานและม่าน ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ³² เอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนบุโรหิตเป็นนายใหญ่เหนือหัวหน้าของคนเลวีและตรวจตราผู้ที่มิหน้าที่ปฏิบัติสถานบริสุทธิ ³³ วงศ์เมรารีมีครอบครัวมาลี และครอบครัวมุซึ เหล่านี้เป็นครอบครัวเมรารี ³⁴ จำนวนคนทั้งหลายคือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นหกพันสองร้อยคน ³⁵ และศุรีเอลบุตรชายอาบียาฮิลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวเมรารี คนเหล่านี้จะตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของพลับพลา ³⁶ งานที่กำหนดให้แก่มูลกหลานเมรารีคืองานดูแลไม้รอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสา ฐานรองและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ³⁷ และเสารอบลาน พร้อมกับฐานรอง หลักลมุดและเชือกโยง ³⁸ และบุคคลที่จะตั้งค่ายอยู่หน้าพลับพลาด้านตะวันออกหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น มีโมเสสและอาโรนกับลูกหลานของท่าน มีหน้าที่ดูแลการปรนนิบัติภายในสถานบริสุทธิและบรรดากิจการที่พึงกระทำเพื่อคนอิสราเอล และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย ³⁹ บรรดาคนที่นับเข้าในคนเลวี

ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เป็นบรรดาผู้ชายทั้งหมดตามครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นสองหมื่นสองพันคน

การไถ่ถอนบุตรหัวปี

40 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๑๖ จงนับบุตรชายหัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล ที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป จงจดจำนวนรายชื่อไว้ 41 เจ้าจงกันพวกเลวีไว้ให้เรา (เราคือพระเยโฮวาห์) ทั้งนี้เพื่อแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล และให้สัตรีทั้งปวงของคนเลวีแทนสัตรีหัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล 42 ดังนั้นโมเสสจึงได้นับบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่าน 43 บุตรชายหัวปีทั้งหลายตามจำนวนชื่อที่นับได้ ซึ่งมีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีสองหมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน 44 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 45 ๑๖ จงเอาคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล และเอาสัตรีทั้งหลายของคนเลวีแทนสัตรีของคนอิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ 46 สำหรับเป็นค่าไถ่บุตรหัวปีของคนอิสราเอลจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินจำนวนผู้ชายคนเลวีนั้น 47 เจ้าจงเก็บคนเลวีและเชลย คือจงบเก็บตามเชลยของสถานบริสุทธิ์ (เชลยคนหนึ่งมีสิบเก๑ราห์) 48 และมอบเงินซึ่งต้องเสียเป็นค่าไถ่ของคนที่เกินเหล่านั้นให้ไว้แก่อาโรนและลูกหลานของท่าน 49 โมเสสจึงเก็บเงินค่าไถ่จากคนเหล่านั้นที่เกินกว่าจำนวนคนที่คนเลวีไถ่ไว้ 50 คือท่านเก็บเงินจากบุตรหัวปีของคนอิสราเอล เป็นเงินจำนวนหนึ่งพันสามร้อยหกสิบห้าเชเชล นับตามเชลยของสถานบริสุทธิ์ 51 และโมเสสได้นำเอาเงินค่าไถ่ให้แก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

4

คนโคยาห์รับผิดชอบต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 ๑๖ จงทำสามะโนคร๑ลูกหลานโคยาห์ จากคนเลวี ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ 3 จากคนที่มีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 4 นี่เป็นงานที่ลูกหลานโคยาห์จะกระทำในพลับพลาแห่งชุมนุม คืองานที่กระทำต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด 5 เมื่อจะเคลื่อนย้ายค่ายไป อาโรนและบุตรชายของท่านจะเข้าไปข้างใน และปลดม่านกำบังออกเอาคลุมหีบพระ๑อาทไว้ 6 แล้วเอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์คลุม และเอาผ้าสีฟ้าล้วนคลุมบนนั้น และสอดคานหาม 7 และเอาผ้าสีฟ้าปูลงบนโต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์แล้ววางจานและช้อน อ่างน้ำและคนโทที่รินเครื่องดื่มบูชา และขนมปังหน้าพระพักตร์เป็นนิตย์ก็ให้วางอยู่บนผ้าสีฟ้านั้นด้วย 8 แล้วเอาผ้าสีแดงคลุมบนนั้นเอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์คลุมอีก แล้วสอดคานหาม 9 แล้วให้เขาเอาผ้าสีฟ้าคลุมคันประทับที่ไข่จุด คลุมตะเกียง ตะกร๑ตัดใส่ตะเกียง ถาดใส่ตะกร๑ และบรรดาภาชนะใส่น้ำมันเดิมตะเกียง 10 เอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์ห่อตะเกียงและเครื่องประกอบทั้งหมด แล้วใส่ไว้บนโครงหาม 11 ให้เขาเอาผ้าสีฟ้ามาคลุมแท่นทองคำ เอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์คลุมไว้ แล้วสอดคานหาม 12 และให้เขาเอาผ้าสีฟ้าห่อภาชนะเครื่องใช้ซึ่งใช้อยู่ในสถานบริสุทธิ์และคลุมเสียด้วยหนึ่งของตัวแบดเจอร์ และใส่ไว้บนโครงหาม 13 ให้เอาซี่เก๑ออกจากแท่นบูชา เอาผ้าสีม่วงคลุมแทนเสีย 14 เอาภาชนะประจำแท่นทั้งหมดซึ่งเป็นเครื่องใช้ประจำแท่น มีกระถางไฟของเก๑ยาเนื้อ พล๑ ขาม และภาชนะประจำแท่นทั้งสิ้นวางไว้ข้างบน แล้วเอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์คลุม และสอดคานหาม 15 เมื่ออาโรนและบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์และคลุมบรรดาเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์เสร็จแล้ว เมื่อถึงเวลาเคลื่อนย้ายค่ายลูกหลานโคยาห์จึงจะเข้ามาหาม แต่เขาต้องไม่แตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้น เก๑ลือกว่าเขาจะต้องตาย สิ่งเหล่านี้แหละที่เป็นของประจำพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งลูกหลานของโคยาห์จะต้องหาม 16 แล้วเอาของบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิตจะต้องดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม เครื่องธัญญาหารประจำวัน และน้ำมันเจิม และดูแลพลับพลาทั้งหมดกับบรรดาสิ่งของในพลับพลา นั้น คือสถานบริสุทธิ์และเครื่องประกอบด้วย ๑๗ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 18 ๑๖ ย๑บุตรตระกูลครอบครัวคนโคยาห์ ออกเสียจากคนเลวี 19 แต่งตั้งกระทำแก่เขาเพื่อจะให้มีชีวิตและไม่ตาย เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ของบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านั้น คืออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะเข้าไปตั้งเขาทั้งหลายไว้ตามงานและภาระของเขาทุกคน 20 แต่อย่าให้คนโคยาห์เข้าไปมองของบริสุทธิ์แม้แต่อดใจเดียวเก๑ลือกว่าเขาจะต้องตาย ๑

หน้าที่ต่างๆของคนเกอร์โชน

21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 22 ๑๖ จงทำสามะโนคร๑ลูกหลานเกอร์โชน ตามเรือนบรรพบุรุษตามครอบครัวของเขาด้วย 23 เจ้าจงนับคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 24 ต่อไปนี้เป็นภาระงานของครอบครัวเกอร์โชน คืองานปรนนิบัติและงานแบกภาระ 25 ให้เขาทั้งหลายขนน้ำมันพลับพลา และขนพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมสับผ๑คลุมและหนึ่งของตัวแบดเจอร์ที่คลุมอยู่ข้างบน และผ้าม่านสำหรับบังประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 26 และม่านบังลาน และม่านทางเข้า

ประตุลานซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา และเชือกโยง และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น เขาจะต้องกระทำงานที่ควรกระทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ²⁷ ให้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนบังคับบัญชาบุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชนเรื่องทุกสิ่งที่เขาจะต้องชน และงานทุกอย่างที่เขาจะต้องกระทำ และเจ้าจะต้องกำหนดทุกสิ่งที่เขาจะต้องชน ²⁸ นี่เป็นการทำงานของครอบครัวคนเกอร์โชนในพลับพลาแห่งชุมนุม และอิชามารบุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะบังคับดูแลงานของคนเหล่านั้น

หน้าที่ต่างๆของคนเมรารี

²⁹ ฝ่ายคนเมรารีนั้น เจ้าจึงนับเขาตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ ³⁰ เจ้าจึงนับคนที่มีอายุสามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ³¹ และต่อไปนี้เป็นสิ่งที่กำหนดให้เขาชน งานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม คือไม่กรอบพลับพลา ไม่กลอน ไม่เสาและฐานรอง ³² เสารอบลานพร้อมกับฐานรอง หลักลมุดและเชือกโยง เครื่องใช้และเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เจ้าจึงกำหนดชื่อสิ่งของเขาต้องหาม ³³ นี่เป็นการทำงานของครอบครัวคนเมรารี เป็นงานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม ในบังคับบัญชาของอิชามารบุตรชายของอาโรนปุโรหิต

การสำรวจสามะโนครัวของคนโคยาท คนเกอร์โชน และคนเมรารี

³⁴ โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนได้นับคนโคยาท ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ ³⁵ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เขาปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ³⁶ และจำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน ³⁷ นี่แหละเป็นจำนวนคนในครอบครัวของโคยาท บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส ³⁸ จำนวนคนในลูกหลานเกอร์โชน ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ ³⁹ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เขาปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ⁴⁰ จำนวนคนตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นสองพันหกร้อยสามสิบคน ⁴¹ นี่เป็นจำนวนคนในครอบครัวคนเกอร์โชน บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส ⁴² จำนวนคนในครอบครัวคนเมรารี ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ ⁴³ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เขาปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ⁴⁴ จำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสามพันสองร้อยคน ⁴⁵ นี่แหละเป็นจำนวนคนที่นับได้ในครอบครัวคนเมรารี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส ⁴⁶ บรรดาคนเลวีที่นับได้ ผู้ซึ่งโมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของคนอิสราเอลได้นับไว้ ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ ⁴⁷ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปีที่เขาปฏิบัติงานและทำงานขนแกะได้ในพลับพลาแห่งชุมนุม ⁴⁸ จำนวนคนที่นับได้นั้นเป็นแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน ⁴⁹ เขาทั้งหลายได้ถูกนับตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส ให้ทุกคนทำงานปรนนิบัติหรืองานขนของเขา ดังนั้นแหละโมเสสได้นับเขาไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

5

คนโรคเรื้อนต้องไปนอกค่าย

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงบัญชาคนอิสราเอลให้ส่งบรรดาคนโรคเรื้อน และทุกคนที่มีสิ่งไหลออก และคนใดที่มลทินเพราะการถูกขากศพให้ไปนอกค่าย ³ เจ้าจงสั่งทั้งผู้ชายและผู้หญิงให้ไปนอกค่ายเพื่อมิให้เขากระทำให้ค่ายของเขาซึ่งเรสถูดย่ำทามกลางนั้นเป็นมลทิน ⁴ และคนอิสราเอลก็กระทำตาม และส่งคนเหล่านั้นให้ไปนอกค่าย พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ประการใด คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁶ จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ชายก็ตีหรือผู้หญิงก็ตีกระทำบาปอย่างที่ไม่ชอบกระทำ คือประพฤติกเลาะเล็ดต่อพระเยโฮวาห์ และผู้หนึ่งมีความผิดแล้ว ⁷ ก็ให้ผู้หนึ่งสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ และให้เขาคืนสิ่งที่ลุ่มเล็ดซึ่งเขาได้มานั้นเต็มตามเดิม ทั้งเพิ่มอีกหนึ่งในห้าส่วนให้แก่เจ้าของเดิมผู้ที่เขาได้กระทำการละเมิดต่อนั้น ⁸ แต่ถ้าคนนั้นไม่มีพี่น้องที่จะรับของคืนก็ให้ถวายของที่คืนนั้นแด่พระเยโฮวาห์ทางปุโรหิตรวมทั้งแกะผู้สำหรับบูชาลบมลทินบาป ซึ่งเขาต้องบูชาลบมลทินบาปของเขา ⁹ และของบริสุทธิที่คนอิสราเอลนำมาถวายทุกสิ่งอันนำมาให้แก่ปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต ¹⁰ สิ่งบริสุทธิของทุกคนให้ตกเป็นของปุโรหิตและทุกสิ่งที่เขานำไปถวายปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต ¹¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

การทดสอบผู้หญิงที่อาจเป็นชู้

¹² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าภรรยาของผู้ชายคนใดหลงประพฤตินอกใจสามี ¹³ มีชายอื่นมาอนร่วมกับนางพันดาสามีของนาง แม้นางได้กระทำตัวให้เป็นมลทินแล้ว แต่ไม่มีใครรู้เห็นและยังไม่มีการพยาน เพราะจับไม่ได้คาที่ ¹⁴ จิตหญิงนางก็มาถึงสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา และภรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน หรือ

จิตหึ่งหวงมาสิงสามิ เขาจึงหึ่งหวงภรรยาของเขา แม้ว่าภรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน¹⁵ ก็ให้ชายผู้นั้นพาภรรยาของตนไปหาปุโรหิต นำเครื่องบูชาสำหรับภรรยาไป มีแป้งข้าวบาร์เลย์หนึ่งในสิบเอฟาห์ อย่าให้เขาเท่านั้นหรือใส่กำยานในแป้งนั้น เพราะเป็นธัญญาหารเรื่องความหึ่งหวง เป็นธัญญาหารแห่งความรำลึกถึงให้ระลึกถึงความชั่วช้า¹⁶ และปุโรหิตจะนำนางมาใกล้ให้เข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์¹⁷ และปุโรหิตจะเอาข้าวบริสุทธิตี่ใส่ภาชนะดิน ปุโรหิตจะเอาผงคลีที่พื้นพลับพลาใส่ในน้ำมัน¹⁸ และปุโรหิตจะให้นางเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และแก้มวยผมของนางออก และส่งธัญญาหารแห่งความรำลึกให้นางถือไว้ อันเป็นธัญญาหารแห่งความหึ่งหวง แล้วปุโรหิตจะถือน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนั้นไว้เอง¹⁹ แล้วปุโรหิตจะให้นางปฎิญาณตัวว่า 'อา! ไม่มีชายใดมานอนกับเจ้า หรือเจ้าไม่หันเหไปกระทำมลทิน เมื่อเจ้ายังอยู่ในอำนาจของสามิ ก็ให้เจ้าพ้นเสียจากน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนี้²⁰ แต่ถ้าเจ้าได้หลงไปแม้เจ้าอยู่ในอำนาจของสามิและได้กระทำตัวเองให้เป็นมลทินและชายอื่นนอกจากสามิได้เข้านอนด้วยแล้ว' ²¹ ก็ให้ปุโรหิตกระทำให้หญิงนั้นกล่าวคำปฎิญาณสาปแช่ง และปุโรหิตจะกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า 'ขอให้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำเจ้าให้เป็นคำสาปแช่ง และเป็นคำปฎิญาณท่ามกลางชนชาติของเจ้า ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงทำให้โคนขาเจ้าลื่นและกระทำห้องเจ้าให้ป่องแล้ว²² ขอให้น้ำแห่งคำสาปแช่งนี้เข้าในตัวเจ้ากระทำให้ห้องเจ้าป่อง และกระทำให้โคนขาเจ้าลื่นไป' และนางนั้นจะต้องกล่าวว่า 'โอเอเมน เอเมน'²³ แล้วปุโรหิตจะเขียนคำสาปแช่งลงในหนังสือและลบความนั้นออกเสียด้วยน้ำแห่งความขมขื่น²⁴ แล้วให้หญิงนั้นดื่มน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งแล้วน้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนฝูง²⁵ และปุโรหิตจะเอาธัญญาหารแห่งความหึ่งหวงออกจากมือนาง แกว่งไปแกว่งมาถวายธัญญาหารนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วนำไปถวายที่แท่นบูชา²⁶ และปุโรหิตจะหยิบธัญญาหารกำมือหนึ่งเป็นส่วนของที่ระลึก แล้วเผาเสียบนแท่นบูชา แล้วจึงให้หญิงนั้นดื่มน้ำนั้น²⁷ เมื่อให้หญิงนั้นดื่มแล้ว ต่อมา ถ้านางกระทำตัวให้มลทินและประพฤตินอกใจสามิ น้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนฝูง ห้องจะป่องและโคนขาจะลื่นไป และหญิงนั้นจะเป็นคำสาปแช่งท่ามกลางชนชาติของนาง²⁸ ถ้าหญิงนั้นมิได้มีมลทิน แต่บริสุทธิ์ นางจะพ้นความผิดและตั้งครคร'²⁹ นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องความหึ่งหวงเมื่อภรรยาแม้จะอยู่ในอำนาจของสามิได้หลงไปกระทำตนให้มีมลทิน³⁰ หรือเมื่อจิตหึ่งหวงสิงผู้ชาย และเขาหึ่งหวงภรรยาของเขา แล้วเขาต้องให้นางไปเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะปฏิบัติต่อนางตามพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ³¹ ผู้ชายจึงจะพ้นความชั่วช้า แต่ผู้หญิงจะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง'

6

คนที่ปฎิญาณเป็นนาศิร'

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² 'จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายกิด ผู้หญิงกิด ปลีกตัวด้วยการกระทำสัถย์ปฎิญาณ คือปฎิญาณเป็นนาศิร' คือปลีกตัวออกจากชายแต่พระเยโฮวาห์³ ก็ให้ผู้นั้นปลีกตัวออกจากเหล่าอู้งันและสุรา เขาต้องไม่ดื่มเนื้อสัตว์ที่ได้จากเหล่าอู้งันหรือสุรา ไม่ดื่มเนื้ออู้งันหรือรับประทานอู้งัน ไม่ว่าสดหรือแห้ง ⁴ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมานั้น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ได้จากต้นอู้งัน แม้เป็นเมล็ดหรือเปลือกอู้งันก็ดี ⁵ ตลอดเวลาที่เขาปฎิญาณปลีกตัวออกมานั้น อย่าให้มีดีโคนลูกศิระของเข เขาต้องบริสุทธิ์จนกว่าจะสิ้นกำหนดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาจะต้องไว้ผมยาว ⁶ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพ ⁷ อย่าทำตัวให้มีมลทินด้วยบิดามารดาหรือพี่น้องชายหญิงที่ตาย เพราะที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเจ้านั้นเป็นพันธะของเขา ⁸ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา เขาต้องบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์⁹ และถ้ามีคนมาตายอยู่ใกล้ตัวเขาปัจจุบันทันด่วน ศิระของเขาที่ชำระให้บริสุทธิ์ไว้ก็เป็นมลทินเสียแล้ว เขาต้องโกนศิระของเขาในวันชำระตัวคือในวันที่เขาเจ็ดนั้นเขาต้องโกนศิระ¹⁰ ในวันที่แปดเขาต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุม¹¹ และปุโรหิตจะถวายบูชาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อีกตัวหนึ่งกลายเป็นเครื่องเผาบูชา ลมมลทินให้เขา เพราะเขาได้กระทำผิดเหตุเรื่องศพ และเขาต้องชำระศิระให้บริสุทธิ์ในวันนั้นอีก¹² และให้เขาปลีกตัวออกจากชายแต่พระเยโฮวาห์ตลอดเวลาการปลีกตัวของเขา และนำลูกแกะอายุหนึ่งขวบมาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด แต่เวลาก่อนนั้นนับไม่ได้ เพราะการปฎิญาณปลีกตัวของเขานั้นมีมลทินเสียแล้ว¹³ เมื่อเวลาปลีกตัวของเขาคืบแล้ว พระราชบัญญัติของพวกนาศิรมิดังนี้ ให้นำเขามาที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุม¹⁴ ให้เขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะผู้อายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และลูกแกะเมียอายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสันติบูชา¹⁵ และขนมปังไร้เชื้อกระเจาหนึ่ง ขมพาทด้วยยอแด่เบ็ดคลุกน้ำมัน ขมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมันพร้อม กับเครื่องธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน¹⁶ และปุโรหิตจะนำของเหล่านี้ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา¹⁷ และปุโรหิตจะถวายแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮ

วาทห์ พร้อมกับชนมบึงไว้เพื่อกระจาดหนึ่ง ปุโรหิตจะถวายธัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันด้วย¹⁸ และผู้เป็นนาศิรจะโกนศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุม และนำเอาผมที่ศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นไปใส่ไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบูชาเสีย¹⁹ เมื่อผู้เป็นนาศิรโกนผมแห่งการปลีกตัวเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะนำเนื้อสันเขาหน้าของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับชนมบึงไว้เชือกหนึ่งจากกระจาด และชนมบึงไว้เชือกหนึ่งวางไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาศิรนั้น²⁰ แล้วปุโรหิตจะนำของเหล่านั้นแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นส่วนบริสุทธิที่กินไว้สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออกที่แกลงถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้ว ต่อจากนี้ผู้เป็นนาศิรก็ต้มน้ำองุ่นได้²¹ นี่เป็นพระราชบัญญัติของผู้เป็นนาศิรผู้ปฏิบัติ และเครื่องบูชาของเขาที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในการปลีกตัว นอกจากสิ่งอื่นๆที่เขาถวายได้ ดังนั้นแหละเขาต้องกระทำตามพระราชบัญญัติของการปลีกตัวออกไปเป็นนาศิร ตามที่เขาได้ปฏิญาณไว้²² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า²³ จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนว่า ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า²⁴ ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระพรแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน²⁵ ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอดแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน²⁶ ขอพระเยโฮวาห์ทรงมีสิพระพักตร์เข้มขึ้นต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน²⁷ ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล และเราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย

7

การถวายสิ่งของของบรรดาประมุขคนอิสราเอล

1 เมื่อวันที่โมเสสจัดตั้งพลับพลาเสร็จ และได้เจิมและได้ชำระพลับพลา กับบรรดาเครื่องใช้สอยประจำพลับพลาให้บริสุทธิ์ และได้เจิมและชำระแท่นบูชากับภาชนะประจำทั้งหมดให้บริสุทธิ์แล้ว² บรรดาประมุขของคนอิสราเอล หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ คือประมุขของตระกูลต่างๆ ผู้อยู่เหนือผู้ที่ขึ้นทะเบียนไว้ ได้เข้ามาถวายของ³ และได้นำของบูชามาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ มีเกวียนประทุนหกเล่มกับวัวหกดุ ประมุขสองคนนำเกวียนเล่มหนึ่งและวัวคนละตัว ถวายเสียที่หน้าพลับพลา⁴ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁵ จงรับของเหล่านี้ไว้จากเขาเพื่อจะได้ใช้ในการปรนนิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม จงมอบไว้กับคนเลวีแก่ทุกคนตามงานปรนนิบัติของเขา⁶ โมเสสจึงนำเกวียนและวัวไปมอบให้แก่คนเลวี⁷ ท่านให้เกวียนสองเล่มกับวัวสองคู่แก่บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชนตามงานปรนนิบัติของเขา⁸ ท่านมอบเกวียนสี่เล่มและวัวสี่คู่ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเมาริธตามงานปรนนิบัติของเขา ซึ่งเป็นตามคำชี้แจงของอิชมาเอลบุตรชายอาโรนปุโรหิต⁹ แต่ท่านมิได้มอบอะไรให้แก่บุตรชายของโคยาท เพราะงานปรนนิบัติของเขาเป็นงานที่ต้องหามสิ่งของบริสุทธิ์รับมา¹⁰ และบรรดาประมุขก็นำของบูชามาเพื่อแกลงถวายแท่นบูชาในวันที่ทำพิธีเจิมแท่นบูชา และพวกประมุขต่างก็ถวายเครื่องบูชาของตนหน้าแท่นบูชา¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹² ให้พวกประมุขมาถวายเครื่องบูชาของเขาวันละคนในงานมอบถวายแท่นบูชา¹³ ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในวันแรกคือนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับแห่งตระกูลยูดาห์¹⁴ ของถวายของเขาคืองานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญบูชา¹⁵ ข้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม¹⁶ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา¹⁷ ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป¹⁸ วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของนาโชนบุตรชายของอัมมีนาดับ¹⁹ วันที่สองเนธันเอลบุตรชายศุอาร์ประมุขของตระกูลอิสสาคาร์ถวายของ²⁰ เขาถวายของถวายของเขาเป็นงานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญบูชา²¹ ข้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม²² วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา²³ ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป²⁴ วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเนธันเอลบุตรชายของศุอาร์²⁵ วันที่สามเอลีอับบุตรชายเฮโลนประมุขของคนเศบูลุนถวายของ²⁶ ของถวายของเขาคืองานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญบูชา²⁷ ข้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม²⁸ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา²⁹ ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป³⁰ วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีอับบุตรชายของเฮโลน³¹ วันที่สี่อัสสิหุบุตรชายของเชเดเกอร์ประมุขของเบนยามินถวายของ³² ของถวายของเขาคืองานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญบูชา³³ ข้อน

[illegible]

จวนเงินสิบสองลูก ขามเงินสิบสองลูก ช้อนทองคำสิบสองลูก ⁸⁵ จวนเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล และขามลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชล เงินที่ทำภาชนะทั้งหมดหนักสองพันสี่ร้อยเซเชล ตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ⁸⁶ ช้อนทองคำสิบสองลูกมีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม หนักลูกละสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ทองคำที่ทำช้อนทั้งหมดหนักหนึ่งร้อยยี่สิบเซเชล ⁸⁷ สัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา มีวัวผู้สิบสองตัว แกะผู้สิบสอง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสอง พร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน และแพะผู้สิบสองตัวสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ⁸⁸ สัตว์ทั้งหมดที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชา มีวัวผู้ยี่สิบสี่ แกะผู้หกสิบ แพะผู้หกสิบ และลูกแกะอายุหนึ่งขวบหกสิบ นี่แหละเป็นของถวายในงานมอบถวายแท่นบูชาเมื่อได้กระทำการเจิมแล้ว ⁸⁹ เมื่อโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อจะกราบทูลพระองค์ ท่านได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับท่านมาจากพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาทท่ามกลางเศรุบทั้งสอง และพระสุรเสียงนั้น ได้สนทนากับท่าน

8

การตั้งตะเกียงให้ส่องแสง

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงกล่าวแก่อาโรนว่า เมื่อจะตั้งตะเกียงให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องแสงข้างหน้าคandelabrum ³ และอาโรนได้กระทำดังนั้น ท่านได้ตั้งตะเกียงให้ส่องแสงออกด้านหน้าคandelabrum ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ⁴ ฝีมือที่ทำคandelabrum เป็นทองคำใช้ค่อนข้างดี ตั้งฐานขึ้นไปถึงดอกเป็นฝั่ค่อน ตามแบบอย่างที่พระเยโฮวาห์สำแดงแก่โมเสส เขาจึงทำคandelabrum ดังนั้น

การสถาปนาคนเลวี

⁵ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁶ จงยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอลและชำระเขาทั้งหลายเสีย ⁷ เจ้าจงชำระเขาตั้งนี้ จงเอาน้ำชำระมาประพรมเขา ให้เขาโกนตลอดทั้งตัว ให้ชักเสื้อผ้าและชำระตัวให้สะอาด ⁸ แล้วให้เขาทั้งหลายนำวัวหนุ่มตัวหนึ่ง กับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน คือยอแดบึงคูลูกน้ำมัน และเจ้าจงนำวัวหนุ่มอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ⁹ แล้วจงพาคนเลวีมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และให้คนอิสราเอลมาชุมนุมพร้อมกันหมด ¹⁰ เมื่อเจ้านำคนเลวีมากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้คนอิสราเอลเอามือของเขาวางบนคนเลวี ¹¹ และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายจากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงานปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ¹² แล้วคนเลวีจะเอามือของตนวางบนหัววัวผู้ทั้งสอง เจ้าจงเอาตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อลบมลทินบาปของคนเลวี ¹³ เจ้าจงตั้งคนเลวีให้คอยรับใช้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน และจงถวายเขาทั้งหลายให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁴ ฉะนั้นแหละเจ้าจงแยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอล และคนเลวีจะเป็นของเรา ¹⁵ ตั้งแต่นั้นไปคนเลวีจะเข้าปฏิบัติงานที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในเมื่อเจ้าได้ชำระเขาและกระทำเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายเขาไว้แล้ว ¹⁶ เพราะเขาทั้งหมดถูกแยกออกจากคนอิสราเอล และมอบไว้แก่เรา เราได้รับเขามาเป็นของเราแล้วแทนทุกคนที่เกิดจากครรภ์มารดาก่อนคือ แทนบุตรหัวปีของประชาชนอิสราเอลทั้งหมด ¹⁷ เพราะว่าลูกหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์ ในวันที่เราได้สั่งทหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเขาไว้เป็นของเรา ¹⁸ และเราได้เลือกคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล ¹⁹ และเราได้ให้คนเลวีจากคนอิสราเอลไว้กับอาโรนและบุตรชายของอาโรน ให้ปฏิบัติงานแทนคนอิสราเอลที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทำการลบมลทินให้คนอิสราเอล เพื่อว่าจะไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่คนอิสราเอล เมื่อคนอิสราเอลเข้ามาใกล้สถานบริสุทธิ์ ²⁰ โมเสสและอาโรน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้กระทำต่อคนเลวีดังนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสในเรื่องคนเลวีทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น ²¹ คนเลวีได้ชำระตนให้สิ้นบาป และชักเสื้อผ้าของตน และอาโรนก็ถวายเขาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาโรนทำการลบมลทินชำระเขา ²² ฉะนั้นมาคนเลวีก็เข้าไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ในการรับใช้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสเรื่องคนเลวี เขาจึงได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย ²³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²⁴ เรื่องนี้เกี่ยวกับคนเลวี ให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป เข้าไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ²⁵ พออายุได้ห้าสิบปีให้เขาหยุดปฏิบัติ ไม่ต้องทำงานต่อไป ²⁶ แต่ให้เขาช่วยพี่น้องในพลับพลาแห่งชุมนุมดูแลการทำงาน ไม่ต้องลงมือทำเอง เจ้าจงกระทำเช่นนี้แก่คนเลวีเมื่อกำหนดงานให้เขา

9

คำสั่งสอนเรื่องเทศกาลปัสกา

¹ ในเดือนที่หนึ่งปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า ² ให้คนอิสราเอลถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ ³ คือเดือนนี้ในวันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็น เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดนั้น เจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์และพิธีต่างๆทั้งสิ้นของเทศกาลนั้น ⁴ โมเสสจึงบอกคนอิสราเอลให้ถือเทศกาลปัสกา ⁵ เขาทั้งหลายได้ถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่

หนึ่งวันขึ้นสิบสี่เวลาเย็นที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น ⁶ และมีผู้ชายบางคนที่มีมลทินเพราะถูกต้องศพ จึงถือปัสกาในวันนั้นไม่ได้ เขาจึงมาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันนั้น ⁷ เขาเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า เรามีมลทินเพราะได้ถูกต้องศพ ทำไมจึงห้ามมิให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล ⁸ และโมเสสบอกเขาว่า จงคอยอยู่ก่อนเพื่อเราจะฟังดูว่า พระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรเรื่องท่าน ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁰ จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะถูกต้องศพ หรือไปทางไกลก็ให้ผู้นั้นถือปัสกาแต่พระเยโฮวาห์ ¹¹ ให้ถือปัสกาในเดือนที่สองวันขึ้นสิบสี่เวลาเย็น ให้เขากินขนมปังไร้เชื้อและฝักรสมข ¹² เขาทั้งหลายต้องไม่ให้อะไรเหลือจนวันรุ่งขึ้น และไม่หักกระดูกกะปัสกา ให้กระดูกตามกฎในเรื่องถือเทศกาลปัสกาทุกประการ ¹³ แต่คนที่สะอาดและมีได้อยู่ในระหว่างการเดินทางแต่งตั้งไม่ถือเทศกาลปัสกา ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขามีได้นำเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์มาถวายตามกำหนดเวลา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเขาเอง ¹⁴ ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย ใครจะถือเทศกาลปัสกาแต่พระเยโฮวาห์ตามกฎของเทศกาลปัสกาและตามลักษณะก็ให้เขาถือได้ เจ้าจึงมีกฎอย่างเดียวสำหรับทั้งคนต่างด้าวและชาวเมือง

เมฆของพระเจ้าจะนำทางคนอิสราเอล

¹⁵ ในวันทีจัดตั้งพลับพลาขึ้นนั้นมีเมฆมาปกคลุมพลับพลาไว้ คือเดินที่พระโอวาท เวลาเย็นเมฆนั้นก็อยู่เหนือพลับพลาปรากฏเหมือนเพลิงจรัสจ้า ¹⁶ เป็นอย่างนั้นเสมอมา มีเมฆคลุมกลางวัน แต่กลางคืนปรากฏเหมือนเพลิง ¹⁷ เมื่อไรเมฆลอยขึ้นจากพลับพลา ภายหลังนั้นพวกอิสราเอลก็ยกเดินไป ครั้นเมฆนั้นลอยหยุดอยู่ที่ใด คนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ¹⁸ คนอิสราเอลออกเดินตามพระคำของพระเยโฮวาห์ และเขาตั้งค่ายตามพระคำของพระเยโฮวาห์ ธรรมดาใดที่เมฆพักอยู่เหนือพลับพลาเขาก็ยังตั้งค่ายอยู่ ¹⁹ แม้เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน คนอิสราเอลก็ปฏิบัติตามบัญชาของพระเยโฮวาห์ ไม่ยกเดินไป ²⁰ เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาบ่อยวัน ตามพระคำของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยังอยู่ในค่าย แล้วตามพระคำของพระเยโฮวาห์เขาก็ยกออกเดินทาง ²¹ เมื่อเมฆคงอยู่ตั้งแต่เย็นจนเช้า ครั้นเมฆลอยขึ้นในตอนเช้าเขาก็ยกออกเดิน ไม่ว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้นเขาก็ยกออกเดิน ²² ไม่ว่าเมฆจะคงอยู่เหนือพลับพลาสองวัน หรือเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่ง คนอิสราเอลก็อยู่ในค่ายนานเท่านั้น มิได้ยกออกไป แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นเมื่อใดเขาก็ยกออกไปเมื่อนั้น ²³ เขาตั้งค่ายอยู่ตามพระคำของพระเยโฮวาห์ และเขายกออกเดินตามพระคำของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ปฏิบัติตามงานของพระเยโฮวาห์ ตามพระคำที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสส

10

แดรเงินสองคัน

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงทำแดรเงินสองคันด้วยใช้ค้อนทุบ เจ้าจงใช้แดรนั้นเรียกชุมนุมและใช้ร้อยย้ายค่าย ³ เมื่อเปาแดรทั้งสองนั้นก็ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ⁴ ถ้าเปาแดรคันเดียวให้พวกประชุมผู้เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันมาประชุมกับเจ้า ⁵ เมื่อเปาแดรปลุกให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านตะวันออกยกออกเดิน ⁶ เมื่อเปาแดรปลุกคนที่สองให้บรรดาค่ายที่อยู่ด้านใต้ยกออกเดิน เมื่อใดจะให้ยกออกเดินก็ให้เปาแดรปลุก ⁷ แต่เมื่อจะให้คนทั้งปวงมาประชุมพร้อมกัน จงเปาแดร แต่อย่าทำเสียงปลุก ⁸ ให้บุตรชายของอาโรนคือปุโรหิตเป็นคนเปาแดร แดรนี้จะเป็นกฎการตลอดชั่วอายุของเจ้า ⁹ และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะไปทำศึกในแผ่นดินของเจ้าศัตรูผู้มาบีบบังคับเจ้า ก็ให้เปาแดรทำเสียงปลุก และเจ้าจะเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะได้พ้นจากศัตรูของเจ้า ¹⁰ ในวันทีเจ้าทั้งหลายมีความยินดี และในงานเทศกาลและในวันต้นเดือนของเจ้า เจ้าจงเปาแดรเหนือเครื่องเผาวบูชาและเหนือสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชา เป็นที่ให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

การเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซีนายไปถึงถิ่นทุรกันดารปาราน

¹¹ ต่อมาวันทีสิบเดือนที่สองปีที่สองทรงให้เมฆนั้นขึ้นจากพลับพลาพระโอวาท ¹² คนอิสราเอลก็ยกเดินทางไปจากถิ่นทุรกันดารซีนาย และเมฆนั้นมายังอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน ¹³ เขาทั้งหลายได้ยกออกเดินไปเป็นครั้งแรกตามพระคำของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสสั่งโมเสส ¹⁴ รัชทายาทของคเนซซาห์ออกเดินไปเป็นกองๆก่อน มีนาโชนบุตรชายอัมมินาดีบเป็นผู้นำพลโยธา ¹⁵ เนอันเอลบุตรชายศุราห์นำพลโยธาตระกูลคนอิสราเอล ¹⁶ และเอลิฮับบุตรชายเฮโลนนำพลโยธาตระกูลคนเศบูลุน ¹⁷ เมื่อรู้พลับพลาแล้ว บรรดาบุตรชายของเกอร์ซันและบุตรชายของเมราวีผู้แบกหามพลับพลาขึ้นก็ยกเดินไป ¹⁸ รัชทายาทคนรูเบนออกเดินไปเป็นกองๆ เอลิฮูร์บุตรชายเซเดเอร์เป็นผู้นำพลโยธา ¹⁹ เซลูมิเอลบุตรชายศุรีซัดตัยนำพลโยธาตระกูลคนเลวี

โอน 20 เอลียาซาบุตรชายเดอลีนนำพลโยธาตระกูลคนกาต 21 แล้วคนโคยาทก็ยกออกเดินแบกหามสถาน
บริสุทธิ ก่อนที่พวกนี้ไปถึง เขาก็ตั้งพลับพลาเสร็จแล้ว 22 รังค่ายคนเอฟราอิมออกเดินไปเป็นกองๆ มีเอลียา
มานบุตรชายอัมมีฮูดนำพลโยธา 23 กาเมลีเอลบุตรชายเปตาซूरนำพลโยธาตระกูลคนมนัสเสห์ 24 อาบีตันบุตร
ชายเกิดโอนีนนำพลโยธาตระกูลคนเบนยามิน 25 แล้วรังก่ายคนดานเป็นพวกกระวังท้ายของค่ายทั้งหมด ได้ยก
ออกเดินไปเป็นกองๆ มีอาหิเยเชอร์บุตรชายอัมมีฮูดด้นนำพลโยธา 26 ปากีเอลบุตรชายเรูเอลคนมีเดีย
นพ่อตาของโมเสสว่า □เราทั้งหลายออกเดินไปสู่ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ว่า □เราจะยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย□
เชิญไปกับเราเถิด และเราทั้งหลายจะทำดีแก่ท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาให้ของดีแก่คนอิสราเอล□
30 แต่เขาตอบโมเสสว่า □เราจะไม่ไป เราจะกลับไปเมืองของเรา ยังวงศ์ญาติของเรา□ 31 และโมเสสว่า □ขอ
อย่าพราดจากเราไปเลย ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราต้องตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้เป็นดังนัยดา
ของเรา 32 ถ้าท่านไปกับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีอะไรแก่เรา เราจะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน□
33 เขาทั้งหลายก็ออกเดินจากภูเขาของพระเยโฮวาห์ระยะทางสามวัน หีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์นำ
หน้าเขาไปสามวันเพื่อหาที่พักให้เขา 34 เขาทั้งหลายยกค่ายไปเมื่อไร เมฆของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เหนือเขาใน
กลางวันเมื่อนั้น 35 ต่อมาเมื่อหีบยกออกเดินเมื่อไร โมเสสกราบทูลว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเถิด
ให้ศัตรูทั้งหลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ซึ่งพระองค์หลีกหนีพระองค์ไป□ 36 เมื่อหีบยับยั้งท่าน
กราบทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพันธูกเกิด□

11

พระเจ้าทรงพระพิโรธประชาชนขึ้น

1 เมื่อประชาชนบน พระเยโฮวาห์ทรงไม่พอพระทัย พระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้วทรงพระพิโรธ มีไฟของ
พระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขา เผาค่ายรอบนอกเสียบ้าง 2 แล้วคนทั้งหลายจึงร้องต่อโมเสส และเมื่อ
โมเสสได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ไฟก็ดับ 3 เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าทาเบราห์ เพราะไฟของพระเยโฮ
วามาไหม้อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย 4 คนที่ปะปนมากับเขาทั้งหลายเป็นคนโลภมาก ทั้งคนอิสราเอลก็ร้องไห้
คร่ำครวญอีกว่า □ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน 5 เราเรลลิกถึงปลาที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแตงกวา
แตงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่ หัวกระเทียม 6 บัดนี้จิตใจของเราก็เหี่ยวแห้งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลยนอกจาก
มานานี้□ 7 มานานี้เหมือนเมล็ดผักชี สีเหมือนยางไม้หอม 8 ประชาชนก็เที่ยวออกไปเก็บมาโมหรือดำในครก
และใส่หม้อต้มทำขนม รสของมานาเหมือนรสน้ำมันสด 9 กลางคืนเมื่อน้ำค้างตกมาเหนือค่าย มานาก็ตกมา
ด้วย

โมเสสนำเรื่องการของท่าน

10 โมเสสได้นำเรื่องประชาชนร้องไห้ไปทั่วครอบครัวทั้งหลาย ต่างคนต่างอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พระเยโฮ
วาทรงกริ้วยิ่งนัก โมเสสก็ไม่พอใจด้วย 11 โมเสสจึงกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □โอพระองค์จึงให้ผู้รับใช้ของ
พระองค์ลำบากสาบสูญเช่นนั้น เหตุใดข้าพระองค์ไม่เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึง
ทรงวางภาระของชนชาติทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์ 12 ข้าพระองค์ตั้งครุฑรคนเหล่านี้มาหรือ ข้าพระองค์
ยังคนเหล่านี้ให้เกิดมาหรือ พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า □จงอุม้เขาไว้ในอกของเจ้าอย่างพ่อบุญธรรม
อุม้ลูกแดงนำมาสู่แผ่นดินที่พระองค์ปฎิญาณจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า□ 13 ข้าพระองค์จะได้เนื้อมาจาก
ไหนให้คนทั้งหมดนี้ เพราะเขาร้องไห้ต่อข้าพระองค์ว่า □ขอเนื้อให้เรากิน□ 14 ข้าพระองค์ไม่สามารถหอบอุม้
คนเหล่านี้แต่ลำพังได้ เป็นการหนักเกินแก่ข้าพระองค์ 15 ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติแก่ข้าพระองค์อย่างนี้
แล้ว ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรง
ประหารข้าพระองค์เสียทันทีเถิด อย่าให้ข้าพระองค์แลเห็นความทุเรศของข้าพระองค์เลย□

ผู้ใหญ่เจ็ดสิบคน

16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอลให้เราเจ็ดสิบคน เป็นคนที่เจ้าทราบ
ว่าเป็นคนผู้ใหญ่ในประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่เหนือเขาทั้งหลาย จงพาเขามาที่พลับพลาแห่งชุมนุมให้เขา
ยืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น 17 เราจะลงมาสนทนากับเจ้าที่นั่น และเราจะเอาวิญญาณที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคน
เหล่านั้นเสียบ้าง ให้เขาทั้งหลายแบกภาระของชนชาตินี้ด้วยกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะมีได้ทนแบกอยู่แต่ลำพัง
18 และจงกล่าวแก่คนทั้งปวงว่า □ท่านทั้งหลายจงชำระตัวในบริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ ท่านจะได้รับประทานเนื้อ
เพราะท่านร้องไห้ต่อพระกรรมของพระเยโฮวาห์ว่า □ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน เมื่อเราอยู่ในอียิปต์เราก็สุขสบาย
□ เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์จะทรงประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลายรับประทาน 19 ท่านจะได้มีรับประทานวันเดียว
หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน 20 แต่หนึ่งเดือนเต็ม จนนเนื้อจะสันออกมาทางรูจมูกของท่าน

จนท่านเออิม เพราะท่านได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ผู้อยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และได้ร้องให้ต่อพระองค์กล่าวว่า □ โฉนเรจิงได้ออกมาจากอียิปต์ □ □ 21 แต่โมเสสกราบทูลว่า □ คนที่ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเขานั้นเป็นทหารราบหกแสนคน และพระองค์ตรัสว่า □ เราจะให้เนื้อเขาทั้งหลายกินครบเดือนหนึ่ง □ 22 จะเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวมาฆ่าให้เขาให้พอเขากินหรือ จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลให้เขาให้พอเขากินหรือ □ 23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์สั้นไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าข้าพระองค์สำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่ □ 24 โมเสสก็ออกไปบอกแก่คนทั้งปวงถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และท่านได้รวบรวมพวกผู้ใหญ่ในประชาชนได้เจ็ดสิบคน แต่งตั้งเขาไว้ให้ยืนรอบพลับพลา 25 แล้วพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส และเอาวิญญาณที่มีอยู่บนโมเสสบ้างใส่บนพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้น และต่อมาเมื่อวิญญาณอยู่บนเขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ทำอีก 26 ยังมีสองคนที่อยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลดาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด และวิญญาณอยู่บนเขา เขาเป็นคนที่ได้ลงทะเลเยินไว้ แต่ไม่ได้มาที่พลับพลา เขาพยากรณ์ในค่าย 27 มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกโมเสสว่า □ เอลดาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย □ 28 และโยชูวาบุตรชายนูนเป็นผู้รับใช้ของโมเสส เป็นคนหนุ่ม มากล่าวว่า □ โมเสสเจ้านายของข้าพเจ้า ขอห้ามเขาเสีย □ 29 แต่โมเสสบอกเขาว่า □ ท่านเจ็บร้อนแทนเราหรือ เราใครให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และใครให้พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น □ 30 โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็กลับไปค่าย

ฝูงนกคุ้มและภัยพิบัติมาสู่ประชาชนขึ้น

31 มีลมพัดมาจากพระเยโฮวาห์พาฝูงนกคุ้มมาจากทะเล ให้มาตกอยู่ที่ข้างค่ายรอบค่ายทุกทิศห่างออกไปเป็นหนทางเดินวันหนึ่ง สูงพ้นพื้นดินประมาณสองศอก 32 วันนั้นประชาชนก็ลุกขึ้นเที่ยวจับนกคุ้มทั้งวันและคืนและตลอดวันรุ่งขึ้นด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดได้ถึงสิบโหลแล้ว เขาเอามาวางตากทั่วค่าย 33 เมื่อเนื้อยังติดพินเขาทั้งหลายอยู่ ยังรับประทานไม่ทันหมด พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วประชาชนยิ่งนัก พระเยโฮวาห์ก็ทรงประหารประชาชนเสียด้วยภัยพิบัติอย่างร้ายแรง 34 เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า ชิบโรทหัทธาอาวาห์ เพราะที่นั่นเขาฝังศพคนทั้งปวงที่โลภมาก 35 ประชาชนได้ยกเดินจากชิบโรทหัทธาอาวาห์ถึงซาเชโรทและขับยังที่ซาเชโรท

12

อาโรนและมิเรียมอิจลาโมเสส

1 มิเรียมและอาโรนได้พูดติโมเสส เหตุหญิงคนเออีโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโมเสสได้แต่งงานกับหญิงคนเออีโอเปียคนหนึ่ง 2 เขาทั้งสองกล่าวว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ □ พระเยโฮวาห์ทรงได้ยิน 3 โมเสสเป็นคนถ่อมใจมากกว่าคนทั้งปวงที่พื้นแผ่นดิน □ 4 ท่านใดนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนกับมิเรียมว่า □ เจ้าทั้งสองจงออกมาที่พลับพลาแห่งชุมนุม □ เขาทั้งสองก็ออกมา 5 พระเยโฮวาห์ก็เสด็จลงมาในเสาเมฆ ประทับยืนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรนและมิเรียม เขาทั้งสองก็มาข้างหน้า 6 พระองค์ตรัสว่า □ จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโฮวาห์จะสำแดงตัวแก่ผู้เป็นนั้นเป็นนิมิต เราจะพูดกับเขาทางฝัน 7 สำหรับโมเสสผู้รับใช้ของเราไม่เป็นเช่นนั้น ในวงศ์วานทั้งหมดของเราเขาสดยชื่อ 8 เราพูดกับเขาปากต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พูดเร้นลับ และเขาเห็นสัญญาณของพระเยโฮวาห์ โฉนเจ้าไม่กลัวที่จะพูดติโมเสสผู้รับใช้ของเรา □ 9 พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขามาก แล้วเสด็จไปเสีย 10 เมื่อเมฆลอยพันพลับพลาไป ดูเถิด มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ขาวดุจดึงหิมะ อาโรนหนีไปคูมิเรียมและดูเถิด นางเป็นโรคเรื้อน 11 และอาโรนพูดกับโมเสสว่า □ ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า อนิจจาเอ๋ย ขออย่าลงโทษบาปเราทั้งสองที่ได้กระทำความเขลาและบาปเช่นนั้น 12 ขออย่าให้มิเรียมเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว ดูคนที่คลอดจากครรภ์มารดาเมื่อเกิดไปครึ่งหนึ่ง □ 13 และโมเสสได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงรักษานาง ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ □ 14 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ ถ้าพ่อของนางถ่มน้ำลายรดหน้านาง นางจะละอายอยู่เจ็ดวันมิใช่หรือ จงกักนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน ภายหลังจึงให้กลับเข้ามาได้ □ 15 ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน และประชาชนก็มิได้ยกเดินไปจนกว่ามิเรียมกลับเข้ามาอีก 16 แล้วภายหลังประชาชนก็ยกเดินจากตำบลซาเชโรทไปตั้งค่ายอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน

13

สิบสองคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอัน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 □ จงส่งคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากตระกูลของบรรพบุรุษตระกูลละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในตระกูลนั้น □ 3 โมเสสจึงใช้เขาไปจาก

ถิ่นทุรกันดารปารานตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ ทุกคนเป็นหัวหน้าในเคนอิสราเอล ⁴ ต่อไปนี้เป็นชื่อของ
คนเหล่านั้น ชัมมูบุตรชายศึกเกอร์เป็นตระกูลรูเบน ⁵ ชาฟัทบุตรชายโยรีเป็นตระกูลสิเมโอน ⁶ คาเลบุตร
ชายเยเฟเนห์เป็นตระกูลยูดาห์ ⁷ อิกาลบุตรชายโยเซฟเป็นตระกูลอิสสาคร ⁸ โยเซยาบุตรชายนุนเป็นตระกูล
เลวี ⁹ ปิลทิบุตรชายราฟาเป็นตระกูลเบนยามิน ¹⁰ กัดเดียบุตรชายโสดีเป็นตระกูลเศบูลุน ¹¹ ตระกูล
โยเซฟคิดตระกูลมนัสเสห์มีกัณดาบุตรชายสูลี ¹² อัมมีเอลบุตรชายเกมลีเป็นตระกูลดาน ¹³ เสรูบุตรชายมี
คาเอลเป็นตระกูลอาเชอร์ ¹⁴ นาบีบุตรชายโพลีเป็นตระกูลนัฟทาลี ¹⁵ เกอเอลบุตรชายมาคีเป็นตระกูลกาด
¹⁶ ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น และโมเสสเรียกชื่อโยเซยาบุตรชายนุนว่า โยชู
วา ¹⁷ โมเสสใช้เขาทั้งหลายไปสอดแนมที่แผ่นดินคานาอัน และส่งเขาทั้งหลายว่า บังขึ้นไปทางใต้แล้วขึ้น
ไปตามภูเขา ¹⁸ ตรวจดูแผ่นดินนั้นว่าเป็นอย่างไร และว่าคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังแข็งแรงหรืออ่อนแอ
มีคนน้อยหรือมาก ¹⁹ ดูว่าแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง เป็นแผ่นดินที่ดีหรือเลวอย่างไร และบ้าน
เมืองที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร เป็นเนินหรือเป็นป้อมปราการที่เข้มแข็ง ²⁰ ดูว่าแผ่นดินอุดมหรือจืด มีป่าไม้
หรือเปล่า ท่านทั้งหลายจงมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้ที่เมืองนั้นกลับมาบ้างด้วย□ เวลานั้นเป็นฤดูผลองุ่นสุ
กรุ่นแรก ²¹ คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารคิน จนถึงโรโบ ที่ทางเข้าเมืองฮามัท
²² เขาขึ้นไปทางใต้ถึงเมืองเฮโบรน และอาหิมาซ แซซัย และหัลมัย คือคนอานาคอยู่ที่นั่น (เมืองเฮโบรนนีเขา
สร้างมาก่อนเมื่อไศอันในอียิปต์ได้เจ็ดปี) ²³ เขาทั้งหลายมาถึงลำธารเอชโคล ที่นั่นเขาตัดองุ่นกิ่งหนึ่งมีองุ่น
พวงหนึ่ง สองคนใช้ไม้คานหามา เขาเก็บผลกับทิมและมะเดื่อมาบ้าง ²⁴ เขาเรียกที่นั้นว่าห้วยเอชโคลเพราะ
พวงผลองุ่นซึ่งคนอิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น ²⁵ ล่วงมาสี่สิบวันเขาทั้งหลายก็กลับมาจาก การไปสอดแนม
ที่แผ่นดินนั้น ²⁶ เขาทั้งหลายกลับมาถึงโมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปาราน
ที่คาเดช เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสองและบรรดาคนอิสราเอลฟัง และให้คนผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น ²⁷ เขาทั้ง
หลายเล่าให้โมเสสฟังว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านใช้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่น
จริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น ²⁸ แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาใหญ่โตมีกำแพง
ล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอานาคที่นั่นด้วย ²⁹ คนอามาละชอยู่ในแผ่นดินทางใต้ คน
ฮิตไทต์ คนเยบส และคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คนคานาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน□
³⁰ แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเย็บต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า □ให้เราขึ้นไปแทนที่และยึดเมืองนั้น เพราะพวกเรา
มีกำลังสามารถที่จะเอาชนะได้□ ³¹ ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยก็กล่าวว่า □เราไม่สามารถสู้คน
เหล่านั้นได้ เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา□ ³² และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาเล่าให้
คนอิสราเอลฟังว่า □แผ่นดินที่เราได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้นเป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น บรรดาชาวเมืองที่
เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต ³³ ที่นั่นเราเห็นพวกมนุษย์ยักษ์ คือบุตรของคานาอันซึ่งมาจากพวกมนุษย์ยักษ์
เราเป็นเหมือนตั๊กแตนในสายตาของเรา ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน□

14

ประชาชนไม่กล้าเข้าไปแผ่นดินคานาอัน

¹ แล้วบรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องให้ในคืนวันนั้น ² บรรดาคนอิสราเอลได้บอกว่า
โมเสสและอาโรน ชุมชนชนทั้งหมดกล่าวแก่ท่านว่า □ให้เราตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่น
ทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า ³ พระเยโฮวาห์นำเราเข้ามาในประเทศนี้ให้ตายด้วยดาบทำไมเล่า ลูกเมียของเราต้องตก
เป็นเหยื่อ ที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ได้ดีกว่าหรือ□ ⁴ เขาพูดแก่กันและกันว่า □ให้เราตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้า
แล้วกลับไปอียิปต์เถิด□ ⁵ โมเสสกับอาโรน ได้ขยันทาลงถึงพื้นดินต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชน
อิสราเอล ⁶ และโยเซยาบุตรชายนุนกับคาเลบบุตรชายเยเฟเนห์ เป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น ได้
ลักเสื้อผ้าของตน ⁷ และกล่าวว่าบรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า □แผ่นดินที่เราได้เที่ยวสอดแนมดูตลอดนั้น
เป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน ⁸ ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวกเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนี้
และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ⁹ ขอแต่อย่าให้พวกเราถูกต่อพระเย
โฮวาห์เท่านั้น อย่างกลัวชาวแผ่นดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นชนของเรานี้แล้ว ร่มฤทธิ์ของเขาก็สูญไปแล้ว
พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา อย่างกลัวเขาเลย□ ¹⁰ แต่ชุมนุมชนทั้งหมดนั้นพูดกันว่าให้เอาก่อนหินขว้างเขาเสีย
ขณะนั้นส่งราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏที่พลับพลาแห่งชุมนุมต่อหน้าบรรดาคนอิสราเอล

โมเสสอ้อนวอนต่อพระเจ้า

¹¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ชนชาตินี้จะสบประมาทเรานานสักเท่าใด แม้ว่าเราได้กระทำหมาย
สำคัญต่าง ๆ ท่ามกลางเขามาแล้ว เขาทั้งหลายจะไม่เชื่อเรานานเท่าใด ¹² เราจะประหารเขาเสียด้วยโรคภัย
และตัดเขาเสียจากการสืบรดก เราจะกระทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแรงกว่าเขาอีก□ ¹³ แต่
โมเสสได้กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้ (เพราะพระองค์ทรงพาชาตินี้ออกมาจาก

ท่ามกลางเขาด้วยฤทธาณภาพของพระองค์¹⁴ ชาวอีลิปต์จะเล้าความนั้นแก่ชาวประเทศนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายได้ยินว่าพระองค์สถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงนำเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิง¹⁵ บัดนี้ถ้าพระองค์ทรงประหารชนชาตินี้ด้วยคนๆเดียว ประเทศทั้งหลายที่ได้ยินกิตติศัพท์ถึงพระองค์จะพูดกันว่า¹⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถพาชนชาตินี้ไปถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แก่เขานั้นไม่ได้ พระองค์จึงทรงประหารเขาเสียในถิ่นทุรกันดาร¹⁷ บัดนี้ข้าพระองค์ทูลวิงวอนขอพระองค์ทรงบันดาลให้ฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ใหญ่ยิ่งดังพระสัญญาที่ว่า¹⁸ เพราะเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธข้า ทรงอดมในความเมตตา ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่ถือว่าไม่มีโทษหาได้ ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุ¹⁹ ขอทรงประทานอภัยความชั่วช้าของชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงประทานอภัยชนชาตินี้ตั้งแต่อีลิปต์จนถึงบัดนี้

ทรงพยากรณ์ถึงการพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี

²⁰ แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เราให้อภัยตามคำของเจ้า²¹ แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด และบรรดาโลกจะเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์แน่ฉันใด²² คนทั้งหลายที่ได้เห็นสง่าราศีของเรา และได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้กระทำในอีลิปต์และในถิ่นทุรกันดาร และยังได้ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง และยังมีได้ฟังเสียงของเรา²³ คนเหล่านั้นจะมีได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับป้าตายายของเขาฉันนั้น คนทั้งปวงที่สบประมาทเราจะไม่เห็นแผ่นดินนั้นสักคนเดียว²⁴ แต่ส่วนคาเลบผู้รับใช้ของเรา เพราะมีจิตใจต่างกันและได้ตามเราอย่างเต็มที่ เราก็จะได้นำเขาไปถึงแผ่นดินที่เขาได้ไปมาและเชื้อสายของเขาจะไดกรรมสิทธิ์เมืองนั้น²⁵ (พวกอามาลิและพวกคานาอันอยู่ที่หว่างเขา) พรุ่งนี้เจ้าจงกลับไปในถิ่นทุรกันดารตามทางถึงทะเลแดง²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า²⁷ เราจะทนขมขื่นจนชั่วร้ายมีนับต่อเรานานสักเท่าใด เราได้ยินเสียงบ่นของคนอิสราเอลซึ่งเขาบ่นว่าเรา²⁸ เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำสิ่งทีเจ้าทั้งหลายบ่นให้เราได้ยินแก่เจ้าฉันนั้น²⁹ ชาติศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ จำนวนคนทั้งหมดของเจ้านับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ใดที่บ่นว่าเรา³⁰ จะไม่มีสักคนหนึ่งที่ยังถึงแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่ เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน³¹ แต่ลูกเล็กทีเจ้าทั้งหลายจะเป็นเหมือนนั้นเราจะพาเขาทั้งหลายเข้าไป และเขารู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายได้สบประมาท³² ส่วนเจ้าทั้งหลาย ศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้³³ ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายจะพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เราจะทนโทษการเล่นซู้ของเจ้า จนกว่าจำนวนชาติศพของเจ้าจะอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ครบ³⁴ ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้นซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความชั่วช้าของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงการฝ่าฝืนคำสัญญาของเรา³⁵ เราผู้เป็นพระเยโฮวาห์ได้สั่งวานาแล้ว เราจะกระทำดังนั้นแก่บรรดาขมขื่นที่ชั่วร้ายซึ่งร่วมกันคิดต่อสู้เรา เราจะสืบสดลงในถิ่นทุรกันดาร เราจะตายอยู่ที่นั่น³⁶ คนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดิน ผู้ที่กลบมาเล่าความใส่ร้ายแผ่นดินนั้น ซึ่งกระทำให้บรรดาขมขื่นบ่นว่าโมเสส³⁷ คนที่มารายงานความร้ายเรื่องแผ่นดินนั้น ได้ตายเสียด้วยโรคภัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์³⁸ แต่โยชูวาบุตรชายนูน และคาเลบบุตรชายเยฟเนห์ในหมู่คนที่ไปสอดแนมที่แผ่นดินยังมีชีวิตอยู่³⁹ และโมเสสเล่าข้อความนี้ให้คนอิสราเอลทั้งหมดฟัง ประชาชนก็ร้องไห้โศกเศร้ายิ่งนัก⁴⁰ และคนทั้งปวงได้ลุกขึ้นแต่เช้า ขึ้นไปยังที่สูงบนภูเขากล่าวว่า โอผู้เกิดเราทั้งหลายมาอยู่ที่นี้แล้ว เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำผิดแล้ว⁴¹ แต่โมเสสกล่าวว่า โอเหตุไฉนท่านขัดชินพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ การนี้จะไม่สำเร็จ⁴² อย่าขึ้นไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์มิได้อยู่ท่ามกลางท่าน เกลือกว่าท่านทั้งหลายจะล้มตายอยู่ต่อหน้าศัตรู⁴³ เพราะคนอามาลิและคนคานาอันอยู่ข้างหน้าท่าน ท่านจะล้มลงด้วยดาบ เพราะท่านได้หันกลับจากการตามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะไม่สถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย⁴⁴ แต่เขาทั้งหลายยังมีอาจขึ้นไปที่ซึ่งที่สูงบนเนินเขา แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์และโมเสสมิได้ออกจากค่าย⁴⁵ แล้วคนอามาลิและคนคานาอันที่อยู่บนเนินเขา นั้น ได้ลงมาขับไล่เขาให้พ่ายแพ้จนถึงตำบลโฮรมาห์

15

คำสั่งสอนเรื่องการถวายเครื่องบูชา

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายจะเข้าไปในแผ่นดินที่เจ้าจะอาศัยอยู่ ซึ่งเราให้แก่เจ้า³ ถ้าผู้ใดจะนำเครื่องบูชาจากฝูงวัวหรือจากฝูงแพะแกะ ไปถวายพระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ คือเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสดบูชาที่ตามคำปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาถวายใจสมัคร หรือในการเลี้ยงตามกำหนด กระทำให้มีกลิ่นที่พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์⁴ ก็ให้ผู้ที่นำเครื่อง

บุษยานั้นนำรัญญูบุษยาถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือยอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสี่สิน 5 และเจ้าจงจัดน้ำมันหนึ่งในสี่สินสำหรับลูกแกะทุกตัว เป็นเครื่องตีบุษยาคู่กับเครื่องเผาบูชาคู่กับเครื่องสวดบูชา 6 หรือสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงจัดรัญญูบุษยาด้วยยอดแบ่งสองในสิบเอฟาห์คลุกน้ำมันหนึ่งในสามสิน 7 และสำหรับเป็นเครื่องตีบุษยา เจ้าจงถวายน้ำมันหนึ่งในสามสิน ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 8 เมื่อเจ้าจัดวัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสวดบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือให้เป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 9 ก็ให้นำรัญญูบุษยามียอดแบ่งสามในสิบเอฟาห์คลุกน้ำมันเครื่องธูปมาบูชาพร้อมกับวัวผู้นั้น 10 และให้นำเครื่องตีบุษยามีน้ำมันเครื่องธูปอื่นให้เป็นการบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 11 จงกระทำอย่างนี้สำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว หรือสำหรับลูกแกะหรือลูกแพะทุกตัว 12 ตามจำนวนสัตว์ที่จัดมา จงกระทำตามส่วนนี้แก่สัตว์ทุกตัว 13 บรรดาชาวพื้นเมืองต้องกระทำอย่างนี้ทุกคน เมื่อจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 14 ถ้าคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดท่ามกลางเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า ใครจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้เขาทั้งหลายกระทำเหมือนเจ้าทั้งหลายได้กระทำนั้น 15 จะต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับชุมนุมชนและสำหรับคนต่างด้าวผู้มาอาศัยอยู่กับเจ้า เป็นกฎถวายเป็นตลอดชั่วอายุของเจ้า คือเจ้าเป็นอย่างไร คนต่างด้าวก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 16 จะต้องมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันและลักษณะอย่างเดียวกันสำหรับเจ้าและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า 17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 18 จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายมาถึงแผ่นดินที่เราจะพาเจ้าไป 19 และเมื่อเจ้ารับประทานอาหารแห่งแผ่นดินนั้น เจ้าจงนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 20 จงเอาแบ่งเยือกผลแรกทำขนมก่อนหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาที่ได้จากลานนาวดข้าว เจ้าจงถวายเช่นนั้น 21 จงเอาแบ่งเยือกผลแรกถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า 22 ถ้าเจ้าทั้งหลายได้ประพฤติดมิดมิได้รักษาพระบัญญัติเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่โมเสส 23 ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ทางโมเสส ตั้งแต่วันที่พระเยโฮวาห์ประทานพระบัญชาแก่โมเสส และต่อไปตลอดชั่วอายุของเจ้า 24 แล้วถ้าประชาชนได้กระทำผิดโดยไม่เจตนา โดยที่ชุมนุมชนไม่รู้เห็น ชุมชนชนทั้งหมดต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับรัญญูบุษยาและเครื่องตีบุษยาคู่กันตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปบาป 25 และให้โรยธูปทำการลบมลทินบาปให้แก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และเขาทั้งหลายจะได้รับอภัยโทษ เพราะเป็นการผิดโดยไม่เจตนา และเขาจะนำเครื่องบูชาของเขามาถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องบูชาไปบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะความผิดโดยไม่เจตนาของเขา 26 และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับอภัยโทษ พร้อมกับคนต่างด้าวผู้อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะว่าการเมืองทั้งหมดเกี่ยวพันกับความผิดนั้นอันเกิดขึ้นโดยไม่เจตนา 27 ถ้าบุคคลคนหนึ่งคนใดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัว ก็ให้ผู้นั้นเอาแพะเมียอายุขวบหนึ่ง ไปเป็นเครื่องบูชาไปบาป 28 และให้โรยธูปทำการลบมลทินบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้บุคคลนั้น ผู้กระทำผิดเมื่อเขากระทำบาปโดยไม่รู้ตัว เพื่อทำการลบมลทินบาปเขาเสีย และเขาจะได้รับอภัยโทษ 29 ให้เจ้ามีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับผู้กระทำผิดโดยไม่รู้ตัว คือคนอิสราเอลผู้เป็นชาวพื้นเมืองและผู้เป็นคนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเขา 30 แต่บุคคลที่บังอาจกระทำการใดๆโดยพลการ ไม่ว่าเขาจะเกิดในแผ่นดินนั้นหรือเป็นคนต่างด้าวก็ดี ผู้นั้นเหยียดหยามพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 31 เพราะเขาได้สบประมาทพระดำรัสของพระเยโฮวาห์และละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง ให้เขาได้รับโทษความชั่วช้าของตน

พระเจ้าทรงพิพากษาคคนที่ไม่รักษาวินสบบาโต

32 ขณะเมื่อคนอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาพบคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันสabbath 33 ผู้ที่พบเขาเก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด 34 เขาจึงจำคนนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำอย่างไรแก่เขา 35 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 36 ชายผู้นี้ต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ ชุมชนชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาที่นอกค่าย 37 และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามานอกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตายตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

ด้วยสี่ฟ้า

37 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 38 จงพูดกับคนอิสราเอลและสั่งเขาให้ทำพุทที่มุมชายสี่ตลอดชั่วอายุของเขา ให้เอาด้วยสี่ฟ้าติดพุทที่มุมทุกมุม 39 เพื่อเจ้าจะมองดูผู้นั้น และจดจำพระบัญญัติทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตาม เพื่อเจ้าจะไม่กระทำอะไรตามความพอใจพอดตาของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น 40 เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำตามพระบัญญัติทั้งสี่ของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเจ้า 41 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

16

การกบฏของโครห์ ดาธานและอาบีรัม

1 โครห์ บุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเลวี กับดาธานและอาบีรัม บุตรชายเอเลอี อับ กับโอนบุตรชายเปเลห์ บุตรชายรูเบน พาคนไป² และไปยืนต่อหน้าโมเสส พร้อมกับคนอิสราเอลจำนวนหนึ่ง เป็นเจ้านายของชุมนุมชนมีสองร้อยห้าสิบคนที่เลือกมาจากที่ประชุม เป็นคนมีชื่อ³ และเขาทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรน กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า □ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดก็บริสุทธิ์ทุกคน และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงผยองขึ้นเหนือชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์⁴ ครั้นโมเสสได้ยินก็ขบหน้างถึงดิน⁵ ท่านจึงพูดกับโครห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขาว่า □พรุ่งนี้เช้าพระเยโฮวาห์จะทรงสำแดงให้เห็นว่า ผู้ใดเป็นของพระองค์และใครเป็นคนบริสุทธิ์ และจะทรงให้ผู้ขึ้นเข้าใกล้พระองค์ ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เข้าไปใกล้พระองค์⁶ จึงกระทำอย่างนี้ ให้โครห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขานำกระถางไฟมา⁷ จงเอาไฟใส่และใส่เครื่องหอมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ผู้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ บุตรชายของเลวีเอ๋ย ท่านทั้งหลายได้กระทำเกินเหตุไป⁸ และโมเสสพูดกับโครห์ว่า □พวกท่านผู้เป็นบุตรชายของเลวีจึงฟัง 9 เป็นการเล็กน้อยสำหรับท่านอยู่หรือซึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้แยกท่านออกจากชุมนุมชนอิสราเอล เพื่อนำท่านให้มาใกล้พระองค์ ให้ปฏิบัติงานในพลับพลาของพระเยโฮวาห์และยืนอยู่ต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อปรนนิบัติเขา¹⁰ และพระองค์ทรงนำท่านมาใกล้พระองค์รวมทั้งพี่น้องทั้งสี่ของท่าน คือลูกหลานของเลวี ท่านทั้งหลายแสวงหาตำแหน่งบริสุทธิ์ด้วยหรือ¹¹ เพราะฉะนั้นที่ท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่าน ได้ประชุมกันก็เป็นการต่อสู้พระเยโฮวาห์ ส่วนอาโรนเป็นอะไรเล่าที่ท่านได้บ่นว่าเขา¹² โมเสสใช้ให้ไปเรียกดาธานและอาบีรัมบุตรชายเอเลอีอับ เขาทั้งสองว่า □เราจะไม่ขึ้นไป¹³ เป็นการเล็กน้อยอยู่หรือที่ท่านนำพวกเรามาจากแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เพื่อจะฆ่าพวกเราเสียในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านายเหนือพวกเราด้วย¹⁴ ยิ่งกว่านั้นอีกท่านมิได้นำพวกเราเข้าไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้ง ไหลบริบูรณ์ มิได้ให้พวกเราบริบทินาหรือสวนองุ่นเป็นมรดก ท่านจะควักตาคนเหล่านี้ออกเสียหรือ เราจะไม่ขึ้นไป¹⁵ โมเสสโกรธมากและกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ขออย่าทรงโปรดปรานเครื่องบูชาของเขาเลย ข้าพระองค์มิได้เอาลาของเขามาสักตัวหนึ่ง และข้าพระองค์มิได้ทำอันตรายเขาสักคนเดียว¹⁶ และโมเสสพูดกับโครห์ว่า □ตัวท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ทั้งตัวท่าน พรรคพวกของท่านและอาโรน¹⁷ ให้ทุกคนนำกระถางไฟของตนไป ใส่เครื่องหอมในนั้น ให้ทุกคนนำกระถางไฟเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ มีกระถางไฟสองร้อยห้าสิบตัวด้วยกัน ตัวท่านด้วย และอาโรน ต่างจงเอากระถางไฟของตนไป¹⁸ ดังนั้นทุกคนจึงนำกระถางไฟของเขา ต่างเอาไฟใส่และเอาเครื่องหอมใส่ และเข้าไปยืนอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับโมเสสและอาโรน¹⁹ โครห์ก็รวบรวมชุมนุมชนทั้งหมดที่ประตูปลับพลาแห่งชุมนุมประจัญหน้าเขาทั้งสอง และส่งาราตีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏต่อบรรดาชุมนุมชน²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า²¹ □จงแยกตัวออกเสียจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะพาลูกเขาเสียในพริบตาเดียว²² เขาทั้งสองขบหน้างถึงดินกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งสิ้น เมื่อคนเดียวกระทำผิด พระองค์จะทรงพระพิโรธกับชุมนุมชนทั้งหมดหรือ□

แผ่นดินก็อาปากออกกลืนพวกกบฏ

23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า²⁴ □จงกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโครห์ ดาธาน และอาบีรัม²⁵ แล้วโมเสสลุกขึ้นไปหาดาธานและอาบีรัมและพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็ตามท่านไป²⁶ โมเสสจึงกล่าวแก่ชุมนุมชนนั้นว่า □ท่านทั้งหลายออกไปเสียให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วเหล่านี้ อย่าจะต้องอะไรของเขาเลย เกือบกว่าท่านทั้งหลายจะต้องถูกกวาดไปกับบรรดาการบาปของเขาด้วย²⁷ ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโครห์ ดาธาน และอาบีรัม และดาธานกับอาบีรัมออกมายืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พร้อมกับภรรยา บุตรชายและลูกเล็กๆของเขา²⁸ และโมเสสพูดว่า □ดังนั้นและท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้ามากระทำกรทั้งสี่นี้ ข้ามิได้กระทำตามอำเภอใจตัวเอง²⁹ ถ้าคนเหล่านี้ตายอย่างคนธรรมดาทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดาตามเยี่ยงเขามา ก็หมายความว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ข้ามา³⁰ แต่ถ้าพระเยโฮวาห์บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผ่นดินอาปากกลืนคนเหล่านี้เข้าไปพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขา และเขาทั้งหลายลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า คนเหล่านี้ได้สับประมาทพระเยโฮวาห์³¹ ต่อมาเมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ แผ่นดินใต้เท้าเขาเหล่านั้นยืนอยู่ก็ยกออก³² และแผ่นดินเอื้อมมือก็อาปากออกกลืนเขาทั้งหลายทั้งครอบครัว และบรรดาของโครห์และข้าวของทั้งหมดของเขา³³ ดังนั้นเขาทั้งหลายพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็จับเขาไว้และเขาทั้งหลายก็พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม³⁴ อิสราเอลทั้งหมดยังอยู่

รอบเขาได้ยินเสียงร้องของเขาก็หนีไป เพราะเขากล่าวว่า □เกลือกว่ารัณจะกลืนเราเสีย□³⁵ และไฟออกมาจากพระเยโฮวาห์เผาผลาญคนทั้งสองร้อยห้าสิบที่ได้ถวายเครื่องหอมนั้นเสีย³⁶ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า³⁷ □จงบอกเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนไปโรหิต ให้เอากระถางไฟออกเสียจากเปลวเพลิง และเจ้าจงกระจายก้อนไฟออกห่างๆกัน เพราะกระถางไฟเหล่านั้นบริสุทธิ์³⁸ คือกระถางไฟของคนเหล่านั้นที่ได้กระทำบาปจนถึงเสียชีวิตนั้น จงตีแผ่ทำเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา เพราะได้ถวายกระถางเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ดังนั้นสิ่งเหล่านั้นจะเป็นหมายสำคัญแก่คนอิสราเอล□³⁹ ดังนั้นเอเลอาซาร์โรหิตจึงนำกระถางไฟทองสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้ที่ถูกไฟเผาเข้าไปบูชา มาตีแผ่ออกเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา⁴⁰ ให้เป็นเครื่องเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อว่าคนสามัญผู้ที่มิใช่เป็นเชื้อสายของอาโรน จะมีได้เข้าไปเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกลือกว่่าจะเป็นอย่างไรและพรรคพวกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอเลอาซาร์ทางโมเสส⁴¹ พอรุ่งขึ้นบรรดาชุมนุมชนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสและอาโรนว่า □ท่านได้ประหารชีวิตคนของพระเยโฮวาห์เสีย□⁴² ต่อมาเมื่อชุมนุมชนมาประชุมประจัญหน้าโมเสสและอาโรน เขาเห็นหนามสุพลับพลาแห่งชุมนุม และดูเถิด เมฆมาคลุมพลับพลานั้น และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏ⁴³ โมเสสกับอาโรนจึงมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม

การอ้อนวอนของโมเสสช่วยคนอิสราเอลให้รอด

⁴⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁴⁵ □จงออกไปเสียจากท่ามกลางประชุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาทั้งหลายเสียในพริบตาเดียว□ และท่านทั้งสองก็ขยันทาลงถึงดิน⁴⁶ โมเสสพูดกับอาโรนว่า □จงเอากระถางไฟ เอาไฟจากแท่นบูชาใส่ไว้ แล้วใส่เครื่องหอมริบนำไปที่ชุมนุมชน ทำการลบมลทินบาปของชุมนุมชนนั้นเสีย เพราะพระพิโรธพลุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์แล้ว กภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้น□⁴⁷ อาโรนจึงนำกระถางไฟดังที่โมเสสบอกวิ่งเข้าไปท่ามกลางที่ประชุม และดูเถิด กภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว และท่านได้ใส่เครื่องหอมและทำการลบมลทินบาปของประชาชน⁴⁸ ท่านได้ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น และกภัยพิบัตินั้นก็ถูกระงับแล้ว⁴⁹ บรรดาคนที่ตายด้วยกภัยพิบัติมีหนึ่งหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยคน ไม่นับคนที่ตายด้วยเรื่องของโคราห์⁵⁰ เมื่อกภัยพิบัติถูกระงับแล้ว อาโรนก็กลับไปหาโมเสสที่ประคุดพลับพลาแห่งชุมนุม

17

ไม้เท้าของอาโรนได้งอก มีดอกตูมและดอกบาน

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² □จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้ามาจากเขา เรือนบรรพบุรุษละอันจากประมุขทุกคนตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน เขียนชื่อชายเจ้าของไม้ไว้บนไม้เท้าทุกอัน³ เขียนชื่อของอาโรนไว้บนไม้เท้าของคนเลวี เพราะจะมีไม้เท้าอันเดียวสำหรับหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษหนึ่ง⁴ จงวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อหน้าพระโอวาทที่ที่เราพบกับเจ้าทั้งหลาย⁵ และต่อมาไม้เท้าของชายผู้ที่เราโปรดเลือกนั้นจะงอก เช่นนี้เราจะกระทำให้เสียบ่นของคนอิสราเอล ซึ่งเขาบ่นต่อเจ้าสงบลเสียจากเรา□⁶ โมเสสจึงสั่งคนอิสราเอล และประมุขของท่านทุกคนก็มอบไม้เท้าแก่ท่านคนละอันตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน และไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ในไม้เท้าเหล่านั้นด้วย⁷ และโมเสสวางไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในพลับพลาพระโอวาท⁸ อยู่มาวันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาพระโอวาท ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนสำหรับวงศานเลวีได้งอก มีดอกตูมและดอกบาน และเกิดผลอัลมอนด์สุกบ้าง⁹ แล้วโมเสสนำไม้เท้าทั้งหมดจากที่ตรงพระพักตร์พระเยโฮวาห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด เขาได้ตรวจดู และทุกคนก็นำไม้เท้าของตนไป¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงนำไม้เท้าของอาโรนกลับมาวางไว้ต่อหน้าพระโอวาท เก็บไว้เป็นหมายสำคัญสำหรับเดือนพวกกบฏ เพื่อเจ้าจะให้เขาทั้งหลายยุติการบ่นว่าเรา เพื่อเขาจะไม่ตอถาย□¹¹ โมเสสก็กระทำเช่นนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่านอย่างไร ท่านก็กระทำเช่นนั้น¹² และคนอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า □ดูเถิด เราพินาศ เรากำลังตาย เราถึงตายหมดแล้ว¹³ ผู้ใดที่มาใกล้พลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ต้องตาย เราจะต้องตายหมดหรือ□

18

คำสั่งสอนและคำบัญชาสำหรับอาโรนและคนเลวี

¹ ดังนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า □เจ้าและบุตรชายของเจ้า และวงศานบิดาของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยสถานบริสุทธิ์ ทั้งเจ้าและบุตรชายของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยหน้าที่ปุโรหิตของเจ้า² และจงนำพี่น้องของเจ้ามาใกล้เจ้า ซึ่งเป็นตระกูลเลวี ตระกูลบิดาของเจ้า เพื่อเขาจะสมทบกับเจ้า และพระนิมิตเจ้า ขณะที่เจ้าและบุตรชายปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าพลับพลาพระโอวาท³ เขาทั้งหลายจะคอยรับใช้เจ้า และรับใช้บรรดาหน้าที่ต่างๆของพลับพลา แต่อย่าให้เขาใกล้เครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์หรือแท่นบูชา เกลือกว่่าเขาทั้งหลายและเจ้าจะต้องตาย⁴ เขาทั้งหลายจะสมทบกับพวกเจ้า และคอยรับใช้อยู่ที่พล

ับพลาแห่งขุมนม ในงานปรนนิบัติทั้งสิ้นของพลับพลา และอย่าให้ผู้อื่นใดมาใกล้เจ้า⁵ พวกเจ้าต้องคอยรับใช้ในหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และหน้าที่ของแท่นบูชา เพื่อพระพิโรธจะไม่เกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลอีก⁶ และดูเถิด เราได้เลือกคนเลวีพี่น้องของเจ้าออกจากคนอิสราเอล เป็นของประทานแก่เจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อให้ปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งขุมนม⁷ ทั้งเจ้าและบุตรชายจงคอยรับใช้ในหน้าที่ที่บริสุทธิ์ เพื่องานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับแท่นบูชาและสิ่งที่อยู่ภายในมัน เจ้าต้องอยู่ปฏิบัติงาน เราให้ตำแหน่งบริสุทธิ์แก่เจ้าเป็นของประทานสำหรับงานปฏิบัติ และผู้ใดคนที่เข้ามาใกล้ต้องให้ถึงแก่ความตาย⁸ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า ดูเถิด เราได้ให้เครื่องบูชาของเราส่วนหนึ่งแก่เจ้า คือบรรดาของถวายของคนอิสราเอล เราให้แก่เจ้าส่วนหนึ่งและแก่ลูกหลานของเจ้าเป็นกฎถาวรเพราะเหตุพวกเจ้าได้รับการเจิมแล้ว⁹ ในบรรดาของบริสุทธิ์ที่สุดส่วนซึ่งไม่ได้เผาไฟที่เป็นของของเจิมมีดังนี้ บรรดาของถวายของเขา บรรดาเครื่องบูชาของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่บาปของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่การละเมิดของเขา ซึ่งเขาถวายแก่เรา จะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดแก่เจ้าและแก่ลูกหลานของเจ้า¹⁰ เจ้าจงรับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ที่สุด ผู้ชายทุกคนรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์แก่เจ้า¹¹ สิ่งต่อไปนี้ก็เป็นของเจ้าด้วย คือของให้ที่เขาถวาย บรรดาเครื่องบูชาแกว่งถวายของคนอิสราเอล เราได้ให้ไว้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นกฎเกณฑ์ถาวร ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้¹² น้ำมันที่ดีที่สุดในหม้อมัน และน้ำมันที่ดีที่สุด และเมล็ดพืชทั้งหมด และผลรุ่นแรกที่เขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้า¹³ ผลสุกรุ่นแรกของของทุกอย่างซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ที่เขานำมาถวายพระเยโฮวาห์ จะเป็นของเจ้า ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้¹⁴ บรรดาของมอบถวายในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า¹⁵ บรรดาเนื้อหนังที่เป็กรรภ์ ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ ซึ่งเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์จะเป็นของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม บุตรหิวของมนุษย์เจ้าจะต้องไล่ไว้ เจ้าต้องไล่ลูกหิวของบรรดาสัตว์ทั้งปวงที่ล้มกินด้วย¹⁶ และคำไล่ พออายุได้หนึ่งเดือนเจ้าก็ต้องไล่ ให้เจ้ากำหนดว่าเป็นเงินห้าเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นอีสิเบกราห์¹⁷ แต่ลูกหิวของวัว หรือลูกหิวของแกะ หรือลูกหิวของแพะ เจ้าไม่ต้องไล่เพราะเป็นของบริสุทธิ์ เจ้าจงเอาเลือดของมันเทรมบนแท่นบูชา และเอาไขมันของมันมาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์¹⁸ แต่เนื้อของมันจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้ออกที่แกว่งถวายหรือเนื้อโคนขาขวาเป็นของเจ้า¹⁹ บรรดาเครื่องบูชาบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลมอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้า เป็นกฎเกณฑ์ถาวร เป็นพันธสัญญาเกลือเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สำหรับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าด้วย²⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของเขา ทั้งเจ้าจะไม่มีส่วนอันใดกับเขาเลย เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล²¹ ดูเถิด เราให้บรรดาสิทธิหนึ่งๆในอิสราเอลแก่คนเลวีเป็นมรดก เป็นคำตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่พลับพลาแห่งขุมนม²² ตั้งแต่นี้ต่อไป คนอิสราเอลจะมีได้เข้ามาใกล้พลับพลาแห่งขุมนม เกือบกว่าเขาจะรับโทษบาปและจะต้องตาย²³ แต่คนเลวีจะต้องปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งขุมนม และเขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล²⁴ เพราะว่าส่วนสิทธิหนึ่งๆของคนอิสราเอล ซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราได้ให้แก่คนเลวีเป็นมรดก เพราะฉะนั้นเราจึงได้บอกเขาว่า เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล²⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า²⁶ อิงกว่านั้น เจ้าจงกล่าวแก่คนเลวีว่า เมื่อพวกเจ้าได้รับสิทธิหนึ่งๆจากคนอิสราเอล ซึ่งเราให้แก่เจ้าอันมาจากเขาเป็นมรดกของเจ้านั้น เจ้าจงนำสิทธิหนึ่งๆของสิทธิหนึ่งๆที่เจ้าได้มานั้นถวายแด่พระเยโฮวาห์²⁷ และส่วนถวายของเจ้านั้นจะนับเหมือนหนึ่งเป็นพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าว และเหมือนส่วนที่เติมเปี่ยมจากบ่ออย่างนั้น²⁸ เพราะฉะนั้นเจ้าต้องนำของบูชาจากสิทธิหนึ่งๆทั้งสิ้นของเจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือสิทธิหนึ่งๆที่เจ้ารับจากคนอิสราเอลนั้น จากส่วนได้นี้พวกเจ้าจงมอบของถวายแด่พระเยโฮวาห์แต่อาโรนบริสุทธิ์²⁹ จากบรรดาของที่พวกเจ้าได้รับ เจ้าจงนำเครื่องถวายทุกสิ่งที่ต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากบรรดาของที่ดีที่สุดนั้นคือส่วนของที่บริสุทธิ์³⁰ ฉะนั้นเจ้าจงพูดกับเขาว่า เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว ให้คนเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าวและเป็นผลได้จากบ่ออย่างนั้น³¹ และเจ้าจะรับประทานส่วนนั้น ณ ที่ใดก็ได้ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้า เพราะว่าป็นรางวัลตอบแทนงานปฏิบัติของเจ้าในพลับพลาแห่งขุมนม³² เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้วเจ้าจะห้ามโทษบาปโดยของถวายนั้นไม่ และเจ้าอย่าทำสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอลให้มลทินเกือกว่าเจ้าจะต้องตาย³³

19

ว่าตัวเมียสีแดงกับขี้เถา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า² ต่อไปนี้เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาว่า จงบอกคนอิสราเอลให้น่าวัวตัวเมียสีแดงไม่พิการซึ่งไม่มีตำหนิ และยังไม่เคยเข้าเทียมแอก³ และ

เจ้าจงให้วีนันแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต และให้เอวีนันไปนอกค่ายฆ่าเสียต่อหน้าเขา⁴ และเอเลอาซาร์ปุโรหิตจะเอาน้ำมีอจุ้มเลือดวัวพรหมที่ข้างหน้าพลพลาแห่งชุมนุมเจ็ดครั้ง⁵ และให้มีคนเฝ้าวัวตัวเมียนั้นเสียในสายตาของเขา คือเขาจะต้องเฝ้าหนึ่ง เนื้อ และเลือด กับมูลของมันเสียให้หมด⁶ และปุโรหิตจะเอาไม้สนสดาร⁷ ไม่ทุสมกับด้ายสีแดงโยนเข้าไปในไฟที่เฝ้าวัวตัวเมียนั้น⁸ แล้วปุโรหิตจะชักเสื้อผ้าของตน และชำระร่างกายเสียในน้ำ ภายหลังจึงเข้าไปในค่ายและปุโรหิตนั้นจึงเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น⁹ ผู้ใดที่ทำการเฝ้าวัวตัวเมียต้องชักเสื้อผ้าและชำระร่างกายของตนเสียในน้ำ และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น¹⁰ ให้ชายคนที่สะอาดเก็บขี้เถ้าวัวตัวเมียนั้น นำไปไว้นอกค่ายในที่สะอาด และให้เก็บขี้เถ้านั้นไว้ทำเป็นน้ำแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับที่ชุมนุมชนอิสราเอลเพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกเสีย¹¹ และคนที่เก็บขี้เถ้าของวัวตัวเมียต้องชักเสื้อผ้าของตน และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น จะเป็นอย่างนี้แก่คนอิสราเอล และแก่คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เป็นกฎเกณฑ์ถาวร¹² ผู้ที่แตะต้องศพของผู้ใดก็ตามต้องเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน¹³ ในวันที่สามเขาต้องชำระตัวด้วยน้ำ แล้วในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตัวในวันที่สาม ในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาดไม่ได้¹⁴ ผู้ใดก็ตามแตะต้องคนตาย คือร่างกายของคนตายแล้ว และมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ผู้นั้นก็กระทำให้พลบปลายของพระเยโฮวาห์มีมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรหมลูกตัวเขา เขาจะเป็นมลทิน มลทินยังคงอยู่ที่เขา¹⁵ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนตายในดินที่ทุกคนที่เข้ามาในดินที่ และสารพัดที่อยู่ในดินที่ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน¹⁶ ภาชนะทุกอย่างที่ไม่มีฝาปิดต้องเป็นมลทิน¹⁷ คนใดที่อยู่ในพื้นทุ่งไปแตะต้องคนที่ถูกดาบตาย หรือแตะต้องศพ หรือกระดูกคน หรือหลุมศพ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน¹⁸ สำหรับคนที่เปื้อนมลทินนี้ จงเอาขี้เถ้าจากการเฝ้าวัวตัวเมียในการบูชาไถ่บาป และเอาน้ำที่ไหลเดิมเข้าไปปนในภาชนะ¹⁹ ให้คนสะอาดเอากิ่งทุสมจุ่มน้ำนั้นประพรมที่เดินที่และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น และบนตัวคนที่อยู่ที่นั่นและบนตัวคนที่แตะต้องกระดูกหรือคนถูกฆ่าหรือคนตายหรือหลุมศพ²⁰ ให้คนสะอาดประพรมคนที่เปื้อนมลทินในวันที่สามและวันที่เจ็ด อย่างนี้พอวันที่เจ็ดเขาจะทำให้คนนั้นสะอาด และเขาต้องชักเสื้อผ้าและอาบน้ำ พอถึงเวลาเย็นเขาจะสะอาด²¹ แต่คนที่เปื้อนมลทินและไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ชุมนุม เพราะเขาได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน คือว่าน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรหมลูกตัวเขา เขาจึงเป็นมลทิน²² และให้เป็นกฎเกณฑ์แก่พวกเขาอยู่เนืองนิตย์ ผู้ที่ประพรมน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะต้องชักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่แตะต้องน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น²³ และสิ่งใดที่ผู้เปื้อนมลทินแตะต้อง สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน และผู้ที่แตะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น□

20

มิเรียมสิ้นชีวิต ประชาชนกระหายน้ำ

¹ ชุมชนชนทั้งหมดของคนอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารคินในเดือนที่หนึ่ง ประชาชนพักอยู่ในคาเดช มิเรียมก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น² ครั้งนั้นชุมนุมชน ไม่มีน้ำ เขาประชุมกันว่าโมเสสและอาโรน³ ประชาชนตัดพ้อต่อว่าโมเสสว่า □เมื่อพี่น้องเราตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้น เราตายเสียด้วยก็ดี⁴ ท่านพาชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์มาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี้ทั้งตัวเราและสัตว์ของเราทำไม⁵ และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ นำเรามาซึ่งที่เลวทรามนี้ เป็นที่ซึ่งไม่มีพืช ไม่มีมะเดื่อ องุ่นหรือทับทิม และไม่มีน้ำดื่ม□⁶ แล้วโมเสสและอาโรนออกจากที่ประชุมไปที่ประดูพลบพลางแห่งชุมนุมและชนหน้าลง และส่งราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่เขา

น้ำไหลออกจากหิน โมเสสทำบาป

⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁸ □จงเอาไม้เท้าและเรียกประชุมชุมนุมชน ทั้งเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกหินต่อหน้าต่อตาประชาชนให้หินหลังน้ำ ดังนั้นเจ้าจะเอาน้ำออกจากหินให้เขา ดังนั้นแหละเจ้าจะให้น้ำแก่ชุมนุมชนและสัตว์ดื่ม□⁹ โมเสสก็นำไม้เท้าไปจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่พระองค์ทรงบัญชา¹⁰ โมเสสก็เอาโรนก็เรียกชุมนุมชนให้ไปพร้อมกันที่หิน โมเสสกล่าวแก่เขาวา □เจ้าผู้บงอาจฟัง ณ บัดนี้จะให้เราเอาน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ□¹¹ และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วย ไม้เท้า และน้ำก็ไหลออกมามากมาย ชุมชนชนและสัตว์ของเขาก็ได้ดื่มน้ำ¹² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า □เพราะเจ้ามิได้เชื่อเราจึงมิได้กระทำให้เราเป็นที่ยอมรับในสายตาของคนอิสราเอล เพราะฉะนั้นเจ้าจึงจะมีได้นำชุมนุมชนนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา□¹³ น้ำนั้นคือน้ำเมรีบาห์ เพราะว่าคนอิสราเอลได้ต่อว่าพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ท่ามกลางเขา

คนเอโดมไม่ให้คนอิสราเอลผ่านประเทศของเขา

14 โมเสสได้ส่งผู้สื่อสารจากคาเดชไปถึงกษัตริย์แห่งเอโดมว่า □ที่นี้เองซึ่งเป็นคนอิสราเอลกล่าวตั้งนี้ว่า ท่านกิตราบถึงบรรดาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราแล้ว 15 วาบรรพบุรุษของเราลงไปยังอียิปต์ และเราอยู่ในอียิปต์ช้านาน และชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราและบรรพบุรุษของเรา 16 และเมื่อเราร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับเสียงของเรา และได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำเราออกจากอียิปต์ และดูแลเรา เราอยู่ในคาเดชเป็นเมืองที่อยู่ชัฏพรมแดนของท่าน 17 ขอให้เรายกผ่านเขตแดนของท่าน เราจะไม่ผ่านไร่นาหรือสวนองุ่นของท่าน เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวง เราจะไม่หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ จนกว่าเราจะผ่านพ้นเขตแดนของท่าน □ 18 แต่เอโดมกล่าวแก่ท่านว่า □ท่านจะยกผ่านไปไม่ได้ เกลือกว่าเราจะยกออกมาสู่ท่านด้วยดาบ □ 19 และคนอิสราเอลพูดกับกษัตริย์แห่งเอโดมว่า □เราจะขึ้นไปตามทางหลวง ถ้าเราดื่มน้ำของท่าน ไม่ว่าตัวเราหรือสัตว์ เราจะชำระเงินให้ ขอให้เราเดินผ่านไป เราไม่ต้องการอะไรอีก □ 20 แต่ท่านตอบว่า □เราจะยกผ่านไปไม่ได้ □ แล้วเอโดมก็ยกพลเป็นอันมากมาต่อสู้เราทั้งหลายด้วยมืออันเข้มแข็ง 21 เช่นนี้แหละเอโดมปฏิเสธไม่ให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปจากท่าน 22 และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางจากคาเดชมาถึงภูเขาโฮร์

อาโรนสิ้นชีวิต

23 ที่ภูเขาโฮร์นี้พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนริมเขตแดนแผ่นดินเอโดมว่า 24 □อาโรนจะต้องถูกรับไปอยู่กับพวกของเขา เพราะเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่คนอิสราเอล เพราะเจ้าทั้งสองกบฏต่อคำสั่งของเราที่น้ำเมรีบาห์ 25 จึงนำอาโรนและเอเลอาซาร์บุตรชายของเขา นำเขาขึ้นมาบนภูเขาโฮร์ 26 จึงถอดเสื้อของอาโรนสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนจะถูกรับไปอยู่กับพวกของเขา เขาจะตายที่นั่น □ 27 โมเสสก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และพวกท่านก็ขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมด 28 และโมเสสถอดเสื้อผ้าของอาโรน และสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนก็สิ้นชีวิตอยู่ที่ยอดภูเขานั้น แล้วโมเสสและเอเลอาซาร์ลงมาจากภูเขา 29 เมื่อบรรดาชุมนุมชนเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตเสียแล้ว วงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกข์ให้อาโรนอยู่สามสัปดาห์

21

กษัตริย์เมืองอาราดกับชาวคานาอันถูกทำลาย

1 เมื่อกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอันผู้อยู่ทางภาคใต้ ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังยกมาตามทางที่พวกเขาสอดแนมในนั้น ท่านต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับไปเป็นเชลยได้บ้าง 2 และคนอิสราเอลปฏิบัติญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ว่า □ถ้าพระองค์จะทรงมอบชนชาตินี้ไว้ในมือข้าพระองค์แน่แล้ว ข้าพระองค์จะทำลายบ้านเมืองเขาเสียให้สิ้น □ 3 และพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของคนอิสราเอลและมอบชาวคานาอันไว้ เขาก็ทำลายชาวคานาอันและบ้านเมืองของเขาเสียสิ้น จึงได้เรียกชื่อตำบลนั้นว่าโฮรมะห์ 4 เขาทั้งหลายออกเดินจากภูเขาโฮร์ตามทางที่ไปทะเลแดงเพื่อจะข้ามแผ่นดินเอโดม ประชาชนหิวโหยมากเพราะเหตุหนทาง

จูแมวเข้ากับทองเหลือง

5 และประชาชนก็บ่นว่าพระเจ้าและว่าโมเสสว่า □ทำไมเราออกจากอียิปต์มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเมื่ออาหารอันไร้ค่านี้ □ 6 และพระเยโฮวาห์ก็ทรงให้จูแมวเข้ามาในหมู่ประชาชน จูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายมาก 7 และประชาชนมาหาโมเสสกล่าวว่า □เราทั้งหลายได้กระทำบาปเพราะเราทั้งหลายได้บ่นว่าพระเยโฮวาห์และบ่นว่าท่าน ขอทูลแด่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงนำเราไปจากเราเสีย □ ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน 8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงทำจูแมวเข้าตัวหนึ่งติดไว้ที่เสา และต่อมทุกคนที่ถูกกัดเมื่อเขามองดู เขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้ □ 9 ดังนั้นโมเสสจึงทำทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมถ้าถูกกัดคนใด ถ้าเขามองดูทองสัมฤทธิ์นั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ได้ 10 และคนอิสราเอลก็ยกออกเดินไปตั้งค่ายอยู่ที่โอบาท 11 และเขาออกเดินจากโอบาทไปตั้งค่ายอยู่ที่อียะบาริม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงข้ามโมอับ ทางทิศตะวันออก 12 เขายกออกจากที่นั้นมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรด 13 เขายกออกจากที่นั้นไปตั้งอยู่ปากแม่น้ำอารโนนข้างโน้น ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ขีดยมาจากพรมแดนของคนอาโมไรต์ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ ระหว่างโมอับกับคนอาโมไรต์ 14 ดังนั้นในหนังสือสดุดีของพระเยโฮวาห์จึงมีว่า □พระองค์ทรงชนะที่ทะเลแดง และลุ่มแม่น้ำอารโนน 15 และที่เชิงลาดของที่ลุ่มเหล่านั้นซึ่งยึดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอาร และพาตึงไปถึงพรมแดนโมอับ □ 16 จากที่นั้นเขาออกเดินต่อไปถึงเมืองเบเออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงรวบรวมประชาชนเข้าด้วยกัน เราจะให้น้ำแก่เขา □ 17 แล้วอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ว่า □โอ บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำพลุ่งขึ้นมา ให้เรามาร้องเพลงกัน 18 เป็นบ่อน้ำที่เจ้านายได้ขุดไว้ เป็นบ่อน้ำที่ขุนนางของประชาชนเจาะไว้ ด้วยคทาและไม่เท่าของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติ □ และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป เขาก็มาถึงมีธานีห์ 19 และจากมีธานีห์ถึงตำบลนาหะสิเอล และจากนาหะสิ

เอลถึงตำบลบาโมท²⁰ และจากบาโมทถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในท้องถื่นโมอับข้างยอดเขาปิสกาห์ซึ่งมองลงมาเห็นเยรีโมน

คนอาโมไรต์ไม่ให้คนอิสราเอลผ่านประเทศของเขา อิสราเอลจึงยึดเอาแผ่นดินของเขា²¹ แล้วอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์กล่าวว่า²² ๒ขอให้ข้าพเจ้าผ่านแผ่นดินของท่าน พวกเราจะไม่เสียเข้าไปในนาหรือในสวนองุ่น เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวงจนเราได้ผ่านพรมแดนเมืองของท่าน๒²³ แต่สิโหนไม่ยอมให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน สิโหนรวบรวมพลทั้งหมดของท่านยกออกสู้รบกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และท่านมาถึงยาซาบรบกับอิสราเอลที่นั่น²⁴ และอิสราเอลได้ประหารท่านเสียด้วยคมดาบ ยึดเอาแผ่นดินของท่านจากแม่น้ำอารโนจนถึงแกวยับบูนอก โกลไปจนถึงแดนคนอัมโมน เพราะว่าพรมแดนของคนอัมโมนเข้มแข็ง²⁵ และอิสราเอลยึดเมืองเหล่านั้นทั้งหมดและอิสราเอลเข้าตั้งอยู่ในบรรดาหัวเมืองของคนอาโมไรต์ ในเฮชบอน และตามชนบททั้งหมด²⁶ เพราะว่าเฮชบอนเป็นเมืองหลวงของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่ต่อสู้กับกษัตริย์ชาวโมอับองค์ก่อน และยึดได้แผ่นดินของท่านทั้งสิ้น โกลไปถึงแม่น้ำอารโน²⁷ เพราะฉะนั้นกัร็อบบทสุภาภิตจึงร้องว่า ๒มาที่เฮชบอนให้สร้างและสถาปนาเมืองแห่งสิโหนขึ้น²⁸ เพราะว่ามีไฟออกไปจากเฮชบอน มีเปลวไฟออกไปจากเมืองแห่งสิโหน ได้ทำลายเมืองเอรของโมอับ เจ้าของแห่งปฐมนิยสถานสูงของแม่น้ำอารโน²⁹ โมอับเอ๋ย วิวิดแก่เจ้าโอ ชนชาติแห่งพระเคโมชเอ๋ย เจ้าต้องพินาศ พระเคโมชได้มอบทั้งบุตรชายของตนที่หลบภัยแล้วกับบุตรสาวของตน ให้เป็นเชลยของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์³⁰ เราทั้งหลายได้ยิงเขาทั้งปวง เฮชบอนพินาศจนถึงติโบน เราได้กวาดล้างถึงในไฟที่เสียคือสิ่งมเดบา๒³¹ ดังนั้นอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคนอาโมไรต์

อิสราเอลยึดแผ่นดินของเมืองบาขาน³² และโมเสสใช้คนไปสอดแนมเมืองยาเซอร์ และเขาทั้งหลายได้ยึดชนบทของเมืองนั้น และขับไล่คนอาโมไรต์ที่อยู่ที่นั่นเสีย³³ แล้วเขาก็เลี้ยวยกเดินไปตามทางเมืองบาขาน และโอกษัตริย์เมืองบาขานก็ออกมาทั้งตัวท่านกับพลไพร่ทั้งสิ้นของท่าน เพื่อสู้รบกับเขาที่เอเดรอี³⁴ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งบรรดาพลไพร่ของเขา และแผ่นดินของเขา และเจ้าจะกระทำแก่เขาอย่างเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชบอน๒³⁵ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงฆ่าโอกและโอรสของท่านเสีย ทั้งประชาชนทั้งสิ้นของท่าน ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเขาทั้งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน

22

กษัตริย์เมืองโมอับจ้างบาลาอัมให้สาปแช่งคนอิสราเอล¹ แล้วคนอิสราเอลก็ยกออกไปตั้งค่ายอยู่ ณ ที่ราบโมอับซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโค² ฝ่ายบาลาคบุตรชายคิโปรได้เห็นการทั้งปวงซึ่งอิสราเอลได้กระทำต่อคนอาโมไรต์³ ทั้งโมอับก็ครั่นคร้ามต่อชนชาตินั้นนักหนา เพราะเขามีคนมากด้วยกัน โมอับกลัวคนอิสราเอลแล่นทีเดียว⁴ โมอับจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียว่า ๒คนเหล่านี้จะมาเสียกินสารพัดที่ล้อมรอบเราอยู่หมด เหมือนวัวเสียกินหญ้าในนา๒ บาลาคบุตรชายคิโปรเป็นกษัตริย์เมืองโมอับในเวลานั้น⁵ ท่านใช้ผู้สื่อสารไปยังบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ที่เบโอร์ใกล้แม่น้ำในแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน โดยกล่าวว่า ๒ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ ดูเถิด เขาทั้งหลายเข้าแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก กำลังพอกอยู่ตรงข้ามข้าพเจ้า⁶ ฉะนั้น ขอเชิญมาเกิดบัดนี้ขอสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปจากแผ่นดินได้ เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ถ้าท่านอวยพรแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง๒⁷ ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของเมืองโมอับกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียก็ถือคำการทำอาถรรพณ์นั้นออกไป ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงบาลาอัม ก็บอกคำของบาลาคแก่เขา⁸ บาลาอัมกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ปูตินี่จึงคำซึ่งนี้ก่อน เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสอย่างไรแก่ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้านำคำนั้นมาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย๒ ดังนั้นเจ้าเมืองแห่งโมอับจึงขยับยั้งอยู่กับบาลาอัม⁹ และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมตรัสว่า ๒คนที่มาอยู่กับเจ้าคือผู้ใด๒¹⁰ บาลาอัมทูลพระเจ้าว่า ๒บาลาคบุตรชายคิโปรักษัตริย์เมืองโมอับได้ใช้เขาทั้งหลายมาแจ้งแก่ข้าพพระองค์ว่า¹¹ ๒ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกจากอียิปต์มาแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก ขอเชิญมาเกิด ขอสาปแช่งเขาทั้งหลายให้แก่ข้าพเจ้า ชะรอยข้าพเจ้าจะรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปได้๒¹² ๒พระเจ้าตรัสกับบาลาอัมว่า ๒เจ้าอย่าไปกับเขาทั้งหลาย เจ้าอย่าแช่งชนชาตินั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนที่ได้รับพร๒¹³ รุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นกล่าวแก่เจ้านายของบาลาคว่า ๒จงกลับไปแผ่นดินของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธมิให้เราไปกับท่าน๒¹⁴ เพราะฉะนั้นเจ้านายแห่งโมอับก็ลุกขึ้นกลับไปหาบาลาคกล่าวว่า ๒บาลาอัมปฏิเสธไม่ยอมมากับเรา๒¹⁵ บาลาคได้ส่งพวกเจ้านายไปอีกครั้งหนึ่ง มีจำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่ารุ่นก่อน¹⁶ เขาทั้งหลายมาถึงบาลาอัมกล่าวแก่ท่านว่า ๒บาลาคบุตรชายคิโปรักกล่าวดังนั้นว่า ๒ขออย่าให้มีอะไรขัดขวางท่านที่จะไปหาข้าพเจ้าเลย¹⁷ เพราะข้าพเจ้าจะให้อภัยแก่ท่านอย่างสูงแน่ ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไรให้ ข้าพเจ้าจะกระทำตาม ขอเชิญมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า

□ □ 18 แต่บาลาอัมได้ตอบคนใช้ของบาลาคว่า □ แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของท่านแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ □ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ 19 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านยับยั้งอยู่ที่นี้สักคืนหนึ่งก่อนด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบว่าจะพระเยโฮวาห์จะตรัสเพิ่มเติมประการใดแก่ข้าพเจ้าบ้าง □ 20 และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมในกลางคืนตรัสแก่เขาว่า □ ถ้ามีผู้ชายมาเรียกเจ้าจงลุกขึ้น ไปกับเขา แต่เจ้าจงกระทำตามที่เราสั่งเจ้าเท่านั้น □ 21 ดังนั้นรุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นผูกอาณลา ไปกับเจ้านายแห่งโมอับ 22 แต่พระเจ้าทรงกริ้วต่อบาลาอัมเพราะเขาไป ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาขึ้นเป็นผู้สกัดทางบาลาอัมไว้ ฝ่ายบาลาอัมซึ่งลามีคนใช้สองคนไปกับเขา 23 เมื่อเวลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง ลาก็เลี้ยวออกนอกทาง เข้าไปในทุ่งนา บาลาอัมจึงตีลาให้กลับไปในทางเดิม 24 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาขึ้นอยู่ในทางแคบระหว่างสวนองุ่น มีกำแพงทั้งสองข้างทาง 25 เมื่อเวลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มีนกติดปีกกำแพง หนีบเท้าของบาลาอัมเข้ากับกำแพง บาลาอัมก็ตีลาอีก 26 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปข้างหน้าขึ้นอยู่ในที่แคบ ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงไปข้างหน้าหรือข้างซ้าย 27 เมื่อเวลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มีนกหิมอบลง บาลาอัมยังคงนั่งอยู่บนหลัง บาลาอัมก็โกรธ จึงเอาไม้เท้าของเขาตีลา 28 แล้วพระเยโฮวาห์เปิดปากลา มันจึงพูดกับบาลาอัมว่า □ ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง □ 29 บาลาอัมพูดกับลาว่า □ เพราะเจ้าได้แกล้งเรา เรายกจะมีดาบอยู่ในมือเดี๋ยวนี้ เราจะได้ฆ่าเจ้าเสีย □ 30 ลาก็พูดกับบาลาอัมว่า □ ข้าพเจ้าไม่ใช่ลาของท่านที่ท่านขับขี่อยู่ทุกวันตลอดชีวิตจนบัดนี้ดอกหรือ ข้าพเจ้าได้เคยกระทำเช่นนี้แก่ท่านหรือ □ บาลาอัมก็บอกว่า □ ไม่เคย □ 31 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาบาลาอัม เขาจึงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง บาลาอัมก็ก้มศีรษะชนหน้าลงกราบ 32 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็พูดกับบาลาอัมว่า □ ถ้าไม่เจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง ดูเถิด เรามาห้ามเจ้า เพราะการประพฤติของเจ้าขัดชินเรา 33 ลาได้เห็นเราและหลีกเลี่ยงไปต่อหน้าเราถึงสามครั้ง ถ้ามันมิได้หลีกเลี่ยงไปจากเรา เราจะได้ฆ่าเจ้าเสียแล้วเมื่อตะกี้นี้แน่ และให้ลาทอดตายไป □ 34 แล้วบาลาอัมพูดกับทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า □ ข้าพเจ้าได้กระทำบาป เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านยืนอยู่ในหนทางกับข้าพเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ถ้าท่านไม่เห็นชอบ ข้าพเจ้าจะกลับไปเสีย □ 35 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็พูดกับบาลาอัมว่า □ จงไปกับชายเหล่านั้นเถิด แต่เจ้าจงพูดเฉพาะคำที่เราให้เจ้าพูด □ ดังนั้นบาลาอัมก็ไปกับเจ้านายของบาลาคต่อไป 36 เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมมาแล้ว ท่านจึงออกไปรับบาลาอัมที่เมืองโมอับที่สุดปลายพรมแดนซึ่งเกิดขึ้นด้วยแม่น้ำอารโนน 37 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า □ เราได้อุตส่าห์ใช้คนไปเชิญท่านมามิใช่หรือ เหตุไฉนท่านไม่มาหาเราเล่า เราไม่สามารถที่จะให้เกียรติแก่ท่านหรือ □ 38 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า □ ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้เล่า คำซึ่งพระเจ้าใส่ปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องกล่าว □ 39 แล้วบาลาอัมไปกับบาลาคถึงตำบลคีรียาทุไซห์ 40 ณ ที่นั้นบาลาคเอารัวและแกะถวายบูชา แล้วส่งไปให้บาลาอัมและเจ้านายที่อยู่กับเขาบ้าง 41 ต่อมารุ่งขึ้นบาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปยังภูเขายิสถานสูงของพระยาอิล จากที่นั่นก็ได้เห็นประชาชนส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุด

23

พระเจ้าทรงดลใจบาลาอัมให้หวนพนครนอิสราเอล

1 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า □ ท่านจงสร้างแท่นบูชาให้ข้าพเจ้าที่นี่เจ็ดแท่น และจัดวัวผู้เจ็ดตัว และผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้า □ 2 บาลาคก็กระทำตามคำของบาลาอัม บาลาคและบาลาอัมเอารัวผู้ตัวหนึ่งและผู้ตัวหนึ่งกระทำบูชาที่แท่นบูชาทุกแท่น 3 แล้วบาลาอัมพูดกับบาลาคว่า □ จงยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านแล้วข้าพเจ้าจะไป ชะรอยพระเยโฮวาห์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า และสิ่งใดที่พระองค์สำแดงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน □ แล้วเขาก็ขึ้น ไปยังที่สูง 4 พระเจ้าทรงพบกับบาลาอัม และบาลาอัมกราบทูลพระองค์ว่า □ ข้าพพระองค์ได้จัดแท่นบูชาเจ็ดแท่น ทั้งได้จัดวัวผู้ตัวหนึ่งและผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่ทุกแท่น □ 5 พระเยโฮวาห์ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัมและตรัสว่า □ จงกลับ ไปหาบาลาคแล้วจงพูดอย่างนั้น □ 6 บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค และดูเถิด บาลาคกับบรรดาเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่ที่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน 7 บาลาอัมได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า □ บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากอารัม ท่านกษัตริย์ของโมอับได้พาข้าพเจ้ามาจากภูเขาทางตะวันออก กล่าววว่า □ มาเถิด มาแข่งยาโคบเพื่อข้าพเจ้า มาเถิด มาประณามอิสราเอล □ 8 ข้าพเจ้าจะแข่งผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแข่งได้อย่างไร ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร 9 เพราะข้าพเจ้าได้ดูเขาจากยอดผา จากเนินสูงข้าพเจ้าได้เห็นเขาและ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งอยู่ลำพังและมิได้นับเขาในหมู่ประชาชาติ 10 ใครจะนับผลกิดินของยาโคบได้ หรือนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างคนชอบธรรม และขอให้สุดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของเข □ 11 แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า □ ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเล่า เราเชิญท่านให้มาแข่งพวกศัตรูของเรา ดูเถิด ท่านไม่ได้กระทำอะไรแก่เรา นอกจากอวยพรเขา □ 12 เขาจึงตอบว่า □ ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะกล่าวคำซึ่งพระเยโฮวาห์ใส่ในปาก

ข้าพเจ้าหรือ 13 บาลาคพูดกับเขาว่า ข้าพเจ้าย่านไปอีกที่หนึ่งกับข้าพเจ้าเกิด ซึ่งท่านจะดูเขาจากที่นั่น ได้ ท่านจะเห็นเพียงส่วนที่ใกล้ที่สุด และจะไม่เห็นคนทั้งหมด จากที่นั่นท่านจงแข่งเขาทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเกิด 14 แล้วบาลาคก็พาบาลาอัมมาถึงนาของโคฟิม ขึ้นถึงยอดเขาอิสกาห์ สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น และจัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่บนทุกแท่น 15 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน เกิด ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระเยโฮวาห์ตรึงโน้น 16 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงพบบาลาอัมและทรงใส่สายล่อคำในปากของเขาดังว่า 17 บาลาอัมก็กลับมหายาบาลาค ดูเถิด เขายืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน มีเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่กับท่าน บาลาคจึงถามเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรึงสาวกระไร 18 บาลาอัมก็ได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า บาลาค ลูกขึ้นเกิดและคอยฟัง บุตรชายของศิปโปร จึงฟังข้าพเจ้าเกิด 19 พระเจ้ามิใช่มนุษย์จึงมิได้มุสา และมีได้เป็นบุตรของมนุษย์จึงไม่ต้องกลับใจ ที่พระองค์ตรึงไปแล้ว พระองค์ก็จะมิทรงกระทำตามหรือ ที่พระองค์ทรงสั่งว่าแล้ว จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ 20 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพร พระองค์ได้ทรงอภัยโทษ และข้าพเจ้าจะเรียกกลับ มิได้ 21 พระองค์ได้ทอดพระเนตรว่าไม่มีความชั่วในยาโคบ และทรงเห็นว่าไม่มีความชั่วร้ายในอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายู่กับเขา และเสียให้ร้องถวายพระพรหมากษัตริย์อยู่ท่ามกลางเขา 22 พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงเป็นเสมือนพลแห่งม้ายูนิคอน 23 ไม่มีการถือล้างต่อต้านยาโคบ ไม่มีการทำนายนต่อต้านอิสราเอล ถึงเวลาแล้วยาโคบและอิสราเอลก็จะได้รับคำบอก ว่า พระเจ้าจะทรงกระทำอะไร 24 ดูเถิด ชนชาติหนึ่งซึ่งลุกขึ้นอย่างสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ และยืนขึ้นอย่างสิงโตหนุ่ม ไม่ยอมนอนจนกว่าจะกินเหยื่อเสีย และดื่มเลือดของสิ่งที่ฆ่าตาย 25 แล้วบาลาคจึงพูดกับบาลาอัม โออย่าแข่งเขาเลย ทั้งอย่าอวยพรแก่เขา 26 แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านแล้วหรือว่า ทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรึง ข้าพเจ้าจะต้องกระทำตาม 27 บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า บามาเถิด ข้าพเจ้าจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง ชะรอยพระเจ้าจะทรงโปรดให้ท่านแข่งเขาเพื่อข้าพเจ้าจากที่นั่น 28 บาลาคก็พาบาลาอัมไปถึงยอดเขาเปโอโร ซึ่งมออลงมาเห็นเยซีโมน 29 แล้วบาลาอัมบอกกับบาลาคว่า จงสร้างแท่นบูชาที่นั่นเจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้า จัดวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้ตัวหนึ่งบนทุกแท่น 30 บาลาคจึงกระทำตามที่บาลาอัมได้บอก และถวายบูชาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบนทุกแท่น

24

บาลาอัมพยากรณ์ถึงอนาคตของอิสราเอลและการเสด็จมาของพระเยซู

1 เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยที่จะให้อวยพรแก่อิสราเอล บาลาอัมก็หาได้ไปแสวงหาลางอย่างครั่งกอนๆ ไม่ แต่มุ่งหน้าตรงไปยังถิ่นทุรกันดาร 2 บาลาอัมเผยหน้าดูเห็นอิสราเอลอยู่เป็นค่ายๆตามตระกูล แล้วพระวิญญาณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา 3 เขาจึงกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า ข้าพพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ คำพยากรณ์ของชายที่หูด้าแจ้ง 4 คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ลบล้างจนเกิดความมึนงง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง 5 โอ ยาโคบเอ๋ย เสด็จของท่านช่างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอ๋ย ค่ายของท่านก็งาม 6 เหมือนหุบเขาที่ขุดไปไกล เหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เหมือนต้นสนสีดาร์ที่อยู่ข้างลำน้ำ 7 น้ำจะไหลออกจากถังของเขา และเชื้อสายของเขาจะมีอยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก กษัตริย์ของเขาจะสูงกว่ากษัตริย์อารัก ราชอาณาจักรของเขาจะรุ่งเรือง 8 พระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ ทรงเป็นเสมือนพลแห่งม้ายูนิคอน เขาจะกินประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูเสีย และหักกระดูกของศัตรูเหล่านั้น และแทงเขาทั้งหลายทะลุด้วยลูกศร 9 เขาหมอบลงและนอนลงอย่างสิงโต เขาเหมือนสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ใครเล่าจะมาปลุกให้เขาลุกขึ้น ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แช่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำแช่ง 10 บาลาคก็โกรธบาลาอัม จึงตบมือ แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า เราเชิญท่านมา ให้แข่งศัตรูของเรา และดูเถิด ท่านได้อวยพรแก่เราถึงสามครั้ง 11 ฉะนั้นบัดนี้ จงหนีไปยังที่อยู่ของท่านเถิด เราได้กล่าวว่า เราจะให้เกียรติแก่ท่านแน่แท้ แต่ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงขัดขวางมิให้ท่านได้รับเกียรติ 12 แต่บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกผู้ล่อลวงซึ่งท่านใช้ให้ไปหาข้าพเจ้านั้นแล้วหรือว่า 13 ถึงแม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของเขาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ที่จะทำตามใจข้าพเจ้า ไม่ว่าดีหรือชั่ว พระเยโฮวาห์ตรึงประการใด ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น 14 ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปสู่ชนชาติของข้าพเจ้า มาเถิด ข้าพเจ้าจะสำแดงให้ท่านทราบว่า ชนชาตินี้จะกระทำประการใดแก่ชนชาติของท่านในวันข้างหน้า 15 เขาก็กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า ข้าพพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ คำพยากรณ์ของชายผู้หูด้าแจ้ง 16 คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และทราบถึงพระบัญชาของพระองค์ผู้สูงสุด ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ลบล้างจนเกิดความมึนงง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง 17 ข้าพเจ้าจะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดียวกัน ข้าพเจ้าจะดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างใกล้ชิด ดาวดวงหนึ่งจะเดินออกมาจากยาโคบ และธรรมาพระกรอันหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของโมอับและทำลายบรรดาลูกหลานของเขา 18 ฝ่ายเอ

โดมจะตกเป็นของคนอื่น เสอีร์จะตกเป็นของศัตรูของเขาด้วย ฝ่ายอิสราเอลได้แสดงวีรกรรมแล้ว¹⁹ ผู้หนึ่ง²⁰ ที่ออกมาจากยาโคบจะครอบครอง และชาวเมืองที่รอตตาย ผู้หนึ่งจะทำลายเสีย²¹ แล้วบalaอัมมงดูคนอามาเลช และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า □อามาเลชเป็นประชาชาติที่หนึ่ง แต่ในที่สุดจะถึงซึ่งการทำลายอันถาวร²² และเขามองดูคนเคไนต์ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า □ที่อาศัยของท่านเข้มแข็งมาก และรังของท่านกว้างอยู่ในศิลา²³ แต่อย่างไรก็ตามคนเคไนต์ก็ต้องถูกกวาดล้าง อีกนานเท่าใดเล่า พวกอัสซูรจะมากวาดเจ้าไปเป็นเชลย²⁴ และบalaอัมมกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า □อนิจจาเอ๋ย เมื่อพระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นใครจะมีชีวิตอยู่ได้²⁵ แต่กำปั่นจะมาจากเขตแดนเมืองคิทธิมาทำลายอัสซูรและเอเบอร์ และเขาจะถูกทำลายอันถาวรด้วย²⁶ แล้วบalaอัมก็ลุกขึ้นกลับไปที่อยู่ของเขา และบalaคก็ไปตามทางของตนด้วย

25

อิสราเอลให้รูปเคารพและเล่นซู้กับหญิงชาวโมอับ

1 เมื่ออิสราเอลพักอยู่ในเมืองชิทธิม ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นซู้กับหญิงชาวโมอับ² หญิงเหล่านี้ก็เชิญประชาชนให้ไปกระทำบูชาต่อพระของนาง ประชาชนก็รับประทานและกราบไหว้พระของนาง³ ดังนั้นอิสราเอลก็เข้าถือพระบาอัลแห่งเปโอไร และพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอล⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงนำหัวหน้าทั้งหลายของประชาชนแวนดากแดดไว้ต่อพระพิโรธพระเยโฮวาห์ เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะเห็นแก่ไปจากอิสราเอลเสีย⁵ และโมเสสบอกพวกผู้นำซึ่งมีชัยของอิสราเอลว่า □ท่านทุกคนจงฆ่าคนของท่านที่เข้าถือพระบาอัลแห่งเปโอไรเสีย⁶ และดูเถิด มีชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงคนมีเดียนคนหนึ่งเข้ามาในหมู่พี่น้องของเขาต่อสายตาของโมเสส และท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมดของคนที่อิสราเอล ซึ่งกำลังร้องไห้อยู่หน้าประตูพลับพลาแห่งที่ชุมนุม⁷ ครั้นที่เห็นบุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายของอาโรนบุโรหิตเห็นดังนั้นก็ลุกขึ้นไปจากชุมนุมชน มือถือทวน⁸ ติดตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ และแทงทะลุเขาที่คูดุ ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ท้องของนางก็ทะลุ แล้วภัยพิบัติในคนอิสราเอลก็สงบ⁹ แต่อย่างไรก็ตาม คนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีสองหมื่นสี่พันคน¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 11 □พี่แห่งสิ บบุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายอาโรนบุโรหิต ได้ยับยั้งความกริ้วของเราต่อคนอิสราเอล ในทางที่เขามีความกระตือรือร้นเพราะเห็นแก่เราในท่ามกลางประชาชน ดังนั้นเราจึงมิได้เผาผลาญคนอิสราเอลเสียด้วยความเหี้ยมเกรี้ยวของเรา¹² ดังนั้นจงกล่าวว่า □ดูเถิด เราให้พันธสัญญาสันติสุขแก่เขา¹³ พันธสัญญานั้นจะเป็นของเขา และของเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา เป็นพันธสัญญาแห่งตำแหน่งบุโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเขา และได้ทำการลบมลทินบาปคนอิสราเอล¹⁴ □ ชื่อของชายอิสราเอลคนที่ถูกฆ่าร่วมกับหญิงชาวมีเดียนคนนั้น ชื่อคิมรี บุตรชายของสาอูล เจ้านายของครอบครัวสำคัญในตระกูลสิเมโอน¹⁵ และชื่อของหญิงชาวมีเดียนผู้ถูกฆ่า คือคสปี บุตรสาวของศูร์ ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลและครอบครัวสำคัญในมีเดียน¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 17 □จงรับภวนคนมีเดียน และสู้รบกับเขา¹⁸ เพราะเขาจับภวนเจ้าด้วยอุบาย ซึ่งเขาล่อเจ้าในเรื่องเปโอไร และในเรื่องนางคสปี บุตรสาวเจ้านายแห่งมีเดียน ผู้เป็นน้องสาวของพวกเขา ผู้ที่ถูกฆ่าตายในวันที่บังเกิดภัยพิบัติด้วยเรื่องเปโอไร

26

การทำสามะโนครวคนอิสราเอลเป็นครั้งที่สอง

1 ต่อมาภายหลังภัยพิบัตินั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสและเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนบุโรหิตว่า 2 □จงทำสามะโนครวชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหมดในอิสราเอล ผู้ที่จะเข้าสงครามได้³ โมเสสกับเอเลอาซาร์บุโรหิต ปราศรัยกับเขาทั้งหลาย ณ ที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า 4 □จงทำสามะโนครวประชาชน อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป □ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอล ผู้ที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์คือ 5 รูเบน บุตรชายหับิของอิสราเอล บุตรของรูเบน คือยาโนค คนครอบครัวยาโนค บิลลู คนครอบครัวบิลลู 6 เกสโรน คนครอบครัวเกสโรน คารม 7 คนครอบครัวคารมี เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนรูเบน มีจำนวนสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน 8 และบุตรชายของบิลลู คือเอลิอับ 9 บุตรชายของเอลิอับคือ เนมุเอล ดาธาน และอาบีรัม นี่คือดาธานและอาบีรัมที่เลือกจากชุมนุมชน เป็นผู้ขัดขวางโมเสสและอาโรนในพรรคพวกโคราห์ เมื่อเขาขัดขวางพระเยโฮวาห์¹⁰ และแผ่นดินได้อาปากอกกลืนเขาพร้อมกับโคราห์ เมื่อพรรคพวกนั้นถึงตาย เมื่อไฟเผาผลาญเสียสองร้อยห้าสิบคนและเขาทั้งหลายเป็นเรื่องเตือนใจ¹¹ แต่บุตรของโคราห์นั้นหาได้ตายไม่ 12 บุตรชายของสิเมโอนตามครอบครัวของเขา คือเนมุเอล คนครอบครัวเนมุเอล ยามีน คนครอบครัวยามีน ยาคีน คนครอบครัวยามีน 13 เศปราห์ คนครอบครัวเศปราห์ ซาอูล คนครอบครัวซาอูล 14 เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนสิเมโอน มีจำนวนสองหมื่นสองพันสองร้อยคน 15 บุตรของกาต ตามครอบครัวของเขา คือเศโฟน คนครอบครัวเศ

โพน ฮักกิ คนครอบครัวฮักกิ ชุน คนครอบครัวชุน¹⁶ โอสัน คนครอบครัวโอสัน เอรี คนครอบครัวเอรี¹⁷ อาโรด คนครอบครัวอาโรด อาเรลี คนครอบครัวอาเรลี¹⁸ เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรของกาด ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าร้อยคน¹⁹ บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์และโอนัน เอร์กับโอนันตายเสียในแผ่นดินคานาอัน²⁰ และบุตรชายของยูดาห์ตามครอบครัวของเขา คือเชปูลาห์ คนครอบครัวเชปูลาห์ เปเรศ คนครอบครัวเปเรศ เศปธาร์ คนครอบครัวเศปธาร์²¹ และบุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน ยามูล คนครอบครัวยามูล²² เหล่านี้เป็นครอบครัวของยูดาห์ ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน²³ บุตรชายของอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา คือโหลา คนครอบครัวโหลา ปูวาร์ คนครอบครัวปูวาร์²⁴ ยาซอบ คนครอบครัวยาซอบ ซิมโรน คนครอบครัวซิมโรน²⁵ เหล่านี้เป็นครอบครัวของอิสสาการ์ ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พันสามร้อยคน²⁶ บุตรชายของเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือเสเรด คนครอบครัวเสเรด เอโลน คนครอบครัวเอโลน ยาลเอล คนครอบครัวยาลเอล²⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเศบูลุน ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นห้าร้อยคน²⁸ บุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา คือมนัสเสห์และเอฟราอิม²⁹ บุตรชายของมนัสเสห์ คือมาคีร์ คนครอบครัวมาคีร์ มาคีร์ให้กำเหนิดบุตรชื่อกิเลอาด กิเลอาด คนครอบครัวกิเลอาด³⁰ บุตรชายของกิเลอาด คืออียะเซอร์ คนครอบครัวอียะเซอร์ เฮเลค คนครอบครัวเฮเลค³¹ และอัสรีเอล คนครอบครัวอัสรีเอล เซเคม คนครอบครัวเซเคม³² และเชมิดา คนครอบครัวเชมิดา เฮเฟอร์ คนครอบครัวเฮเฟอร์³³ ส่วนเศโลเฟหัดบุตรชายเฮเฟอร์ไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว ชื่อบุตรสาวของเศโลเฟหัดคือ มาลาห์ โนอาห์ โยกลาห์ มิลคาห์และทึราห์³⁴ เหล่านี้เป็นครอบครัวของมนัสเสห์ และจำนวนของเขามีห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน³⁵ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาชื่อ ชูเรลาห์ คนครอบครัวชูเรลาห์ เบเคอร์ คนครอบครัวเบเคอร์ ทาหาน คนครอบครัวทาหาน³⁶ บุตรชายของชูเรลาห์คือ เอราน คนครอบครัวเอราน³⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายเอฟราอิม ตามจำนวนของเขามีสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน เหล่านี้เป็นบุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา³⁸ บุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือ เบลาค คนครอบครัวเบลาคา อัสเบล คนครอบครัวอัสเบล อาหิรัม คนครอบครัวอาหิรัม³⁹ เซฟฟาม คนครอบครัวเซฟฟาม หุฟาม คนครอบครัวหุฟาม⁴⁰ และบุตรชายของเบลาคา คืออาร์ดและนาอามาน อาร์ด คนครอบครัวอาร์ด นาอามาน คนครอบครัวนาอามาน⁴¹ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา และจำนวนของเขาเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน⁴² ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของดานตามครอบครัวของเขา คือซุซิม คนครอบครัวซุซิม นี่เป็นครอบครัวของดานตามครอบครัวของเขา⁴³ ครอบครัวทั้งหมดของคนซุซิมตามจำนวนของเขา มีหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน⁴⁴ บุตรของอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา คืออิมนาห์ คนครอบครัวอิมนาห์ อิชวี คนครอบครัวอิชวี เบรียาห์ คนครอบครัวเบรียาห์⁴⁵ บุตรชายของเบรียาห์คือ เฮเบอร์ คนครอบครัวเฮเบอร์ มัลคิเอล คนครอบครัวมัลคิเอล⁴⁶ บุตรสาวของอาเชอร์ คือเศราห์⁴⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายอาเชอร์ตามจำนวนของเขา มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน⁴⁸ บุตรชายของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา คือยาเซเอล คนครอบครัวยาเซเอล ภูนี คนครอบครัวภูนี⁴⁹ เยเซเอร์ คนครอบครัวเยเซเอร์ ซิลเลม คนครอบครัวซิลเลม⁵⁰ เหล่านี้เป็นครอบครัวของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา และตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน⁵¹ จำนวนคนอิสราเอล มีหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน⁵² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁵³ □ให้แบ่งแผ่นดินนั้นเป็นมรดกแก่คนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ⁵⁴ มรดกส่วนใหญ่ก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลใหญ่ และมรดกส่วนน้อยก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลย่อม ทุกตระกูลจะได้รับส่วนมรดกตามจำนวนคน⁵⁵ แต่ให้จับสลากแบ่งแผ่นดินนั้น ให้เขาได้รับมรดกตามรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษของเขา⁵⁶ ให้จับสลากแบ่งมรดกของเขานั้นตามส่วนตระกูลใหญ่และตระกูลย่อม□⁵⁷ ต่อไปนี้เป็นคนเลวีที่นับตามครอบครัวของเขา คือเกอร์โชน คนครอบครัวเกอร์โชน โคยาท คนครอบครัวโคยาท เมรารี คนครอบครัวเมรารี⁵⁸ ต่อไปนี้เป็นครอบครัวของเลวี คือคนครอบครัวลิบีน คนครอบครัวเอโยรอน คนครอบครัววาลี คนครอบครัวมุซึ คนครอบครัวโคราห์ และโคยาทให้กำเหนิดบุตรชื่ออัมราม⁵⁹ ภรรยาของอัมรามคือโยเคเบตบุตรสาวของเลวีเกิดแก่เลวีที่อียิปต์ และนางคลอดบุตรให้อัมรามชื่อ อาโรนและโมเสส และมีริเมห์สาวของเขาทั้งสอง⁶⁰ และอาโรนให้กำเหนิดบุตรชื่อนาถัน อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์⁶¹ แต่นาถันและอาบีฮูนั้นได้เสียชีวิต เมื่อเขาบูชาด้วยไฟที่ผิดรูปแบบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁶² และจำนวนของเขาเป็นสองหมื่นสามพันคน เป็นผู้ชายทุกคนอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป เพราะเขามิได้นับรวมไว้ในคนอิสราเอล เพราะไม่มีมรดกให้แก่เขาท่ามกลางคนอิสราเอล⁶³ จำนวนคนเหล่านี้โมเสสและเอเลอาซาร์บุโรติดได้นับไว้ ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเริโค⁶⁴ แต่ตามรายชื่อเหล่านี้ไม่มีชายสักคนหนึ่งซึ่งโมเสสและอาโรนบุโรติดได้นับไว้ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย⁶⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสเรื่องเขาเหล่านี้ว่า □เขาจะต้องตายในถิ่นทุรกันดาร□ ไม่มีชายสักคนหนึ่งเหลืออยู่นอกจากคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน

1 ครั้นนั้นบุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟห์บุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากครอบครัวต่างๆของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟเข้ามาใกล้ ซ็อบบุตรสาวทั้งหลายของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ โยกลาห์ มิลคาห์ และท็ริซาร์² และเขาทั้งหลายมายืนอยู่ต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าประมุข และต่อหน้าบรรดาชุมนุมชนที่ประตูลับพล่าแห่งชุมนุม กล่าวว่³ ๒บิดาของเราตายเสียในถิ่นทุรกันดาร ท่านมิได้อยู่ในพวกที่สอสมกับต่อสู้พระเยโฮวาห์ในพระคพวกโคราห์ แต่ท่านเสียชีวิตเพราะบาปของตน และท่านไม่มีบุตรชายเลย⁴ เหตุใดจึงลบบชื่อบิดาของเราจากครอบครัวของท่าน เพราะเหตุที่ท่านไม่มีบุตรชายเลย ขอให้เรามีกรรมสิทธิ์ที่ดินท่ามกลางพี่น้องบิดาของเรา⁵ โมเสสได้นำเรื่องของเขากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁷ ๒บุตรสาวของเศโลเฟห์หุดถูกต้องแล้ว เจ้าจงให้กรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นมรดกท่ามกลางพี่น้องบิดาของเขา และกระทำให้มรดกบิดาของเขาตกทอดมาถึงเขา⁸ เจ้าจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ๒ถ้าผู้ชายคนหนึ่งตายและไม่มียบุตรชาย เจ้าจงให้มรดกของเขาตกไปยังบุตรสาวของเขา⁹ และถ้าเขาไม่มีบุตรสาว เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องของเขา¹⁰ และถ้าเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องบิดาของเขา¹¹ และถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่ญาติถัดตัวเขาไปในครอบครัวของเขา ให้ผู้ใดถือกรรมสิทธิ์ได้ ให้เป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินแก่ประชาชนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้^{๑๒}

โมเสสจะสิ้นชีวิต

12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาาริมนี้ และมองดูแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่คนอิสราเอล¹³ และเมื่อเจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าจะถูกรวบไปอยู่กับประชาชนของเจ้า อย่างอาโรนพี่ชายของเจ้าได้ถูกรวบไปนั้น¹⁴ เพราะว่าเจ้าทั้งสองกบฏต่อบัญชาของเราในถิ่นทุรกันดารสินะหว่าที่ชุมนุมชนได้โต้แย้งขึ้น เจ้ามิได้นับถือเราต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลายที่นั่น^{๑๕} นี่คือน้ำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารสิน

โยชูวาจะเป็นผู้นำคนอิสราเอลแทนโมเสส

15 โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า¹⁶ ๒ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณมนุษย์ทั้งปวงทรงแต่งตั้งชายผู้หนึ่งไว้เหนือชุมนุมชนนี้¹⁷ ผู้ซึ่งจะเข้าออกในต่อหน้าเขา ผู้ซึ่งจะนำเขาเข้าออก เพื่อว่าชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จะมีได้เหมือนกับฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง^{๑๘} และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงนำโยชูวาบุตรชายหนุ่มผู้มีพระวิญญาณอยู่ในเขา มา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา¹⁹ ตั้งเขาไว้ต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และเจ้าจงกำชับเขาท่ามกลางสายตาของชุมนุมชน²⁰ เจ้าจงให้เกียรติยศอย่างของเจ้าแก่เขาบ้าง เพื่อให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเชื่อฟังเขา²¹ และเขาจะยืนอยู่ต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิต ผู้ซึ่งจะทูลถามเพื่อเขาตามหลักตัดสินของอุริมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำของปุโรหิต ทั้งเขากับคนทั้งปวงในอิสราเอลนั้นคือชุมนุมชนทั้งหมด^{๒๒} และโมเสสกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่าน ท่านจึงนำโยชูวาให้มายืนต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด²³ และท่านเอามือวางบนโยชูวา และกำชับเขา ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส

28

คำสั่งสอนเรื่องเครื่องบูชาต่างๆ

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า^๒ ๒จงบัญชาคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า ของบูชาของเรา อาหารของเราซึ่งเป็นของบูชาด้วย ไฟ เป็นกลิ่นทิพพอพระทัย เจ้าทั้งหลายจงเอาใจใส่ที่จะถวายบูชาแก่เราตามกาลกำหนด³ และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า นี่เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟซึ่งเจ้าทั้งหลายควรถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิสองตัว เป็นเครื่องบูชาเนื่องนิดยทุกวัน⁴ เจ้าจงถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาในตอนเช้าตัวหนึ่ง และลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น⁵ และยอแดเบียงหนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นธัญญา ควบกับน้ำมันสักตหนึ่งในสีกิน⁶ เป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิดย ซึ่งได้บัญชาตั้งไว้ที่ภูเขาซีนายเป็นกลิ่นทิพพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์⁷ ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น ให้ถวายหนึ่งในสี่อินกับแกะตัวหนึ่ง ในที่บริสุทธิ์เจ้าจงเทเครื่องดื่มบูชาซึ่งเป็นเหล้าองุ่นถวายแด่พระเยโฮวาห์⁸ ลูกแกะอีกตัวหนึ่งเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น เจ้าจงถวายบูชาด้วยไฟเช่นเดียวกับธัญญาของเวลาเช้า และเช่นเดียวกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน เป็นกลิ่นทิพพอพระทัยพระเยโฮวาห์⁹ ในวันสะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีตำหนิ และยอแดเบียงสองในสิบเอฟาห์ควบกับน้ำมันให้เป็นธัญญา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน¹⁰ นี่เป็นเครื่องเผาบูชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิดยและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน¹¹ เวลาต้นเดือนทุกเดือน เจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิเจ็ดตัว¹² สำหรับวัวตัวหนึ่งจงเอายอแดเบียงสามในสิบเอฟาห์ควบกับน้ำมันสำหรับเป็นธัญญา และ

สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นจงเอาขอดแบ่งสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญบูชา¹³ สำหรับลูกแกะทุกตัว จงเอาขอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญบูชา ให้เป็นเครื่องเผาบูชาเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์¹⁴ ส่วนเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งจงเอาน้ำมันครึ่งอิน สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสามอิน สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสี่อิน นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำเดือน ทุกเดือนตลอดปี¹⁵ และเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้นำมาบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และเครื่องต้มบูชาคู่กัน¹⁶ เดือนที่หนึ่งวันที่สิบสี่เป็นปีสกาของพระเยโฮวาห์¹⁷ และวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นการเลี้ยง จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน¹⁸ ในวันนั้นให้มีการประชุมบริสุทธิ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำงานหนักในวันนั้น¹⁹ แต่จงถวายบูชาด้วยไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือเอาวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง และลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว ดูให้ดีกว่าไม่มีตำหนิ²⁰ และเอาขอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญบูชาของสัตว์เหล่านี้ สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงถวายสามในสิบเอฟาห์ และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอฟาห์²¹ สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งในลูกแกะเจ็ดตัวนั้น จงเอาแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์²² และเอาแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของเจ้า²³ เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาตอนเช้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาเนื่องนิตย์นั้น²⁴ ในทำนองเดียวกัน เจ้าจงถวายเครื่องบูชาทุกวันตลอดทั้งเจ็ดวัน คือถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ จงถวายบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ และเครื่องต้มบูชาคู่กัน²⁵ และในวันที่เจ็ดพวกเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น²⁶ ในวันถวายผลรุ่นแรก เมื่อเจ้าเอาข้าวใหม่มาเป็นธัญญบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในเทศกาลสัปดาห์นั้น เจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น²⁷ แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว²⁸ และถวายขอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญบูชา คือสำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งถวายแบ่งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้หนึ่งตัวนั้นสองในสิบเอฟาห์²⁹ สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์³⁰ พร้อมกับลูกแพะผู้ตัวหนึ่งสำหรับลบมลทินของเจ้า³¹ นอกจากเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และธัญญบูชาคู่กันนั้น เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องต้มบูชาคู่กันด้วย (ดูให้ดีกว่าให้ปราศจากตำหนิ)□

29

เทศกาลเป่าแตรและการประชุมบริสุทธิ

1 □ ในวันทีหนึ่งเดือนที่เจ็ดเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก เป็นวันให้เจ้าทั้งหลายเป่าแตร² เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว³ และถวายขอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญบูชา คือสำหรับวัวผู้หนึ่งถวายแบ่งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวนั้นสองในสิบเอฟาห์⁴ ลูกแกะเจ็ดตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์⁵ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อลบมลทินบาปของเจ้า⁶ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาในวันข้างขึ้นและธัญญบูชาคู่กันและเครื่องเผาบูชาประจำวันคู่กับธัญญบูชา และเครื่องต้มบูชาคู่กัน ตามลักษณะเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์⁷ ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ดนี้ เจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าต้องถือใจลง อย่าทำการงานสิ่งใด⁸ แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว เจ้าอย่าให้มีตำหนิ⁹ และขอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญบูชา สำหรับวัวตัวนั้นถวายแบ่งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นสองในสิบเอฟาห์¹⁰ สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวนั้น ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์¹¹ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องบูชาไถ่บาปลบมลทินและเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ซึ่งคู่กับธัญญบูชา และเครื่องต้มบูชาคู่กัน¹² ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดเจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงมีการเลี้ยงเจ็ดวันแด่พระเยโฮวาห์¹³ เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟเป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสิบสามตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสี่ตัว สัตว์เหล่านี้อย่าให้มีตำหนิ¹⁴ และถวายขอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญบูชาคู่กัน สำหรับวัวสิบสามตัว ตัวหนึ่งถวายแบ่งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้สองตัว ตัวละสองในสิบเอฟาห์¹⁵ สำหรับลูกแกะสิบสี่ตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์¹⁶ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน¹⁷ ในวันที่สองจงถวายวัวหนุ่มสิบสองตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว¹⁸ กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้นสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ¹⁹ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน²⁰ ในวันที่สามจงถวายวัวสิบเอ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว²¹ กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตาม

ลักษณะ²² และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิดย²³ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน²⁴ ในวันที่สี่ถึงถวายวัวสิบตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว²⁵ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิดย²⁶ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน²⁷ ในวันที่ห้าถึงถวายวัวเก้าตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว²⁸ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิดย²⁹ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน³⁰ ในวันที่หกถึงถวายวัวแปดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว³¹ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิดย³² ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน³³ ในวันที่เจ็ดถึงถวายวัวเจ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว³⁴ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิดย³⁵ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน³⁶ ในวันที่แปดถึงมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก³⁷ แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว³⁸ และถวายธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน³⁹ สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ⁴⁰ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิดย⁴¹ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน⁴² ซึ่งเหล่านี้นำทั้งหลายจงถวายแด่พระเยโฮวาห์ตามเทศกาลกำหนดของเจ้า เข้ากับการถวายตามคำปฏิญาณของเจ้า และการถวายด้วยใจสมัครของเจ้า เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เครื่องธัญญบูชาของเจ้า เครื่องต้มบูชาของเจ้า และเครื่องสันติบูชาของเจ้า⁴³ 40 และโมเสสได้ออกคนอิสราเอลตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้ทุกประการ

30

พระราชบัญญัติเรื่องการปฏิญาณไว้กับพระเจ้า

1 โมเสสได้พบกับหัวหน้าตระกูลเกี่ยวกับคนอิสราเอลว่า² นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา³ เมื่อชายผู้ใดปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ หรือให้สัตย์ปฏิญาณผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัญญาไว้ดอย่างหนึ่งอย่างใดอย่าให้เขาเสียเวลา เขาต้องกระทำตามคำที่ออกจากปากของเขาทั้งสิ้น⁴ หรือเมื่อสตรีคนหนึ่งคนใดปฏิญาณไว้แด่พระเยโฮวาห์ และผูกมัดตัวเองไว้ด้วยคำสัญญาไว้ด เมื่อเธอยังสาวอยู่ในเรือนของบิดา⁵ และบิดาของเธอได้ยินคำที่เธอปฏิญาณไว้และคำสัญญาไว้ดที่เธอผูกมัดตัวเอง แต่มิได้พูดอะไรกับเธอ ก็ให้คำที่ปฏิญาณไว้นั้นทั้งสิ้นคงอยู่ และให้คำสัญญาไว้ดที่ผูกมัดเธอไว้นั้นทุกอย่างคงอยู่⁶ แต่ถ้าบิดาของเธอคัดค้านในวันที่เขาได้ยินนั้น การที่เธอปฏิญาณไว้ก็ดี คำสัญญาไว้ดที่ผูกมัดเธอไว้ก็ดี ย่อมไม่คงอยู่ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่เธอ เพราะบิดาของเธอได้คัดค้านเธอไว้⁷ และถ้านางแต่งงานมีสามีแล้ว สิ่งที่นางปฏิญาณไว้หรือกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดซึ่งผูกมัดนาง⁸ ฝ่ายสามีก็ได้ยินแล้ว และในวันที่ได้ยินเขาก็มิได้พูดอะไรกับนาง สิ่งที่นางปฏิญาณไว้นั้นและคำสัญญาไว้ดที่ผูกมัดนางย่อมคงอยู่ด้วย⁹ แต่ถ้าในวันนั้นที่สามีมาได้ยินนางและเขาคัดค้าน ก็ให้คำที่นางปฏิญาณไว้นั้นเป็นโมฆะ ทั้งคำกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดของนาง ซึ่งผูกมัดนางนั้นก็เป็นโมฆะด้วย และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง¹⁰ แต่คำปฏิญาณที่เม้ายหรือเมร้างกระทำไว้หรือคำใดที่นางพูดผูกมัดตนเอง คำพูดนั้นย่อมคงอยู่¹¹ และถ้านางปฏิญาณไว้ในบ้านสามีของนางหรือให้สัญญาไว้ดด้วยสัตย์ปฏิญาณผูกมัดตนเองไว้¹² และสามีของนางได้ยินแล้ว แต่ไม่ว่าอะไรแก่นาง และไม่คัดค้านนาง คำปฏิญาณของนางทั้งสิ้นย่อมคงอยู่ และคำสัญญาไว้ดทุกอย่างซึ่งนางผูกมัดตัวเองย่อมคงอยู่¹³ แต่ถ้าสามีของนางได้กระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะในวันที่เขาได้ยินแล้ว สิ่งใดที่ออกจากริมฝีปากของนางเกี่ยวกับคำปฏิญาณหรือเกี่ยวกับคำสัญญาไว้ดของนางย่อมไม่คงอยู่ สามีของนางได้กระทำให้เป็นโมฆะ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง¹⁴ คำปฏิญาณหรือคำสัตย์ปฏิญาณทั้งสิ้นที่นางให้นางเอง สามีของนางย่อมให้คงอยู่หรือให้เป็นโมฆะได้¹⁵ แต่ถ้าสามีของนางไม่กล่าวสิ่งใดแก่นางวันแล้ววันเล่า เขาย่อมกระทำให้คำปฏิญาณและคำสัญญาไว้ดทั้งสิ้นของนาง ซึ่งจะตกแก่นางให้คงอยู่ เพราะเขาไม่พูดสิ่งใดในวันที่เขาได้ยิน เขาจึงกระทำให้คงอยู่¹⁶ แต่ถ้าภายหลังที่เขาได้ยินแล้วมากระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะ เขาย่อมต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง¹⁷ ข้อความเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ เป็นเรื่องระหว่างชายกับภรรยาของเขา เรื่องระหว่างบิดากับบุตรสาว ขณะเมื่อเธอยังสาวอยู่ ยังอยู่ในเรือนบิดาของเธอ

31

การแก้แค้นคนมีเดียน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ฝูงแก้แค้นคนมีเดียนเพื่อคนอิสราเอล แล้วภายหลังเจ้าจะถูกรบไปอยู่กับประชาชนของเจ้า 3 และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า ฝูงเตรียมคนบางคนในพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม แล้วยกไปสู่พวกมีเดียนเพื่อกระทำการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ต่อคนมีเดียน 4 เจ้าจงส่งคนจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดตระกูลละหนึ่งคนเข้าทำสงคราม 5 ดังนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับพันนั้นตระกูลละหนึ่งคน เป็นคนหมีสองพันสรรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสงคราม 6 และโมเสสส่งคนตระกูลละหนึ่งคนออกไปทำสงคราม ทั้งคนเหล่านั้นกับฟีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปทำสงคราม พร้อมกับเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ และมีแตรปลุกอยู่ในมือ 7 เขาทำสงครามต่อสุคนมีเดียนดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและได้ฆ่าผู้ชายเสียทุกคน 8 เขาได้ประหารชีวิตบรรดาภคินีคนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นที่เขาฆ่าเสีย มีเอวี เรคม สุร์ เฮอร์ และเรบา ภคินีทั้งห้าแห่งคนมีเดียน และได้ประหารชีวิตบาลอัมบุตรชายเบโอรีเสียด้วยดาบ 9 และคนอิสราเอลได้จับสตรีชาวมีเดียนทั้งหมดมาเป็นเชลย พร้อมกับพวกเด็กเล็กทั้งหลาย และกวาดเอาฝูงวัวฝูงแพะแกะและข้าวของทั้งปวงไปสิน เป็นทรัพย์ที่ปล้นได้ 10 และเอาไฟเผาบรรดาเมืองที่อาศัยของเขา และเผาทรัพย์ทั้งสิ้นของเขาเสียด้วย 11 แล้วเก็บบรรดาของที่รบได้และทรัพย์ที่ปล้นได้ทั้งคนและสัตว์ไปเสียสิน 12 แล้วเขานำเชลยและทรัพย์สินที่ปล้นได้ทั้งของที่รบได้ทั้งหมดมาซึ่งโมเสส และเอเลอาซาร์ปุโรหิต และชุมนุมชนอิสราเอลที่ค่าย ณ ที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค 13 โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและบรรดาประมุขแห่งชุมนุมชนออกไปต้อนรับเขานอกค่าย 14 และโมเสสโกรธพวกนายทหาร คือนายพันและนายร้อยผู้กลับจากการทำสงคราม 15 โมเสสพูดกับเขาทั้งหลายว่า ๒๓ท่านทั้งหลายได้ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงทั้งหมดหรือ 16 ดูเถิด โดยคำปรึกษาของบาลอัม หญิงเหล่านี้ได้กระทำให้คนอิสราเอลหลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องเบโอรี และภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้นท่ามกลางชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ 17 ฉะนั้นบัดนี้จงประหารชีวิตเด็กผู้ชายเล็กเสียทุกคน และประหารชีวิตผู้หญิงซึ่งได้เคยนอนร่วมกับชายเสียทุกคน 18 แต่จงไว้ชีวิตเด็กผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชายไว้สำหรับท่านทั้งหลายเอง 19 จงอยู่ภายนอกค่ายเจ็ดวัน ท่านผู้ใดที่ได้ฆ่าคน และท่านผู้ใดที่ได้แตะต้องผู้ที่ถูกฆ่า จงชำระตัวและเชลยของตัวเองในวันทีสาม และวันที่เจ็ด 20 ท่านต้องชำระเครื่องแต่งกายทุกชิ้น เครื่องหนังสัตว์ทุกชิ้น และเครื่องขนแพะทั้งหมดและเครื่องที่ทำด้วยไม้ทุกชิ้น 21 และเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้กล่าวแก่ทหารผู้ออกไปทำสงครามว่า ๒๓นี้เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาโมเสส 22 เฉพาะทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว 23 ทุกสิ่งที่ทนไฟได้ เจ้าทั้งหลายจงลงเสียด้วยไฟ แล้วจะสะอาด ถึงอย่างไรก็จะต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการแยกตัวไว้ และทุกสิ่งที่ทนไฟไม่ได้ท่านต้องให้ผ่านน้ำนั้น 24 ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่านในวันทีเจ็ด และท่านจะสะอาด ภายหลังท่านจึงจะเข้ามาในค่ายได้ 25 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 26 ๒๔เจ้าและเอเลอาซาร์ปุโรหิตกับบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชน จงนับสิ่งของที่ได้นำทั้งคนและสัตว์ 27 และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นออกเป็นสองส่วน ให้ทหารผู้ออกไปทำสงครามส่วนหนึ่ง และให้บรรดาชุมนุมชนอีกส่วนหนึ่ง 28 และจงชักส่วนหนึ่งจากทหารที่ออกไปทำสงครามเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ ห้าร้อยชักหนึ่ง ทั้งคนและวัว และลาและฝูงแพะแกะ 29 จงเอาจากครึ่งส่วนของเขา มอบให้แก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 30 และจากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น เจ้าจงนำห้าสิบชักหนึ่งจากคน ฝูงวัว ฝูงลา และฝูงแพะแกะ และสัตว์ทั้งหมด มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลของพระเยโฮวาห์ 31 และโมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส 32 บรรดาทรัพย์ที่ปล้นได้อันเหลือจากสิ่งที่ทหารริบมาได้นั้น คือ แกะหกแสนเจ็ดหมื่นห้าพันตัว 33 วัวเจ็ดหมื่นสองพันตัว 34 ลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว 35 และคน คือผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชาย ทั้งหมดมีสามหมื่นสองพันคน 36 และในครึ่งส่วนได้ของคนที่ออกไปทำสงครามมีแกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว 37 และส่วนแกะที่เป็นของพระเยโฮวาห์มีหกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว 38 มีวัวสามหมื่นหกพันตัว วัวอันเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์เจ็ดสิบสองตัว 39 มีลาสามหมื่นห้าร้อยตัว ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์หกลิบเจ็ดตัว 40 ส่วนคนนั้นหนึ่งหมื่นหกพัน ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์สามสิบสองคน 41 โมเสสได้มอบส่วนที่ชักมาซึ่งเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส 42 จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลซึ่งโมเสสได้แบ่งมาจากส่วนที่ทหารไปทำสงครามได้นั้น 43 (ครึ่งส่วนของชุมนุมชน คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว 44 วัวสามหมื่นหกพันตัว 45 ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว 46 และคนหนึ่งหมื่นหกพันคน) 47 จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้นโมเสสได้เอาส่วนห้าสิบชักหนึ่ง ทั้งคนและสัตว์ มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ 48 แล้วนายทหารผู้บังคับกองพันทั้งปวง คือนายพันและนายร้อยได้เข้ามาใกล้โมเสส 49 และกล่าวแก่โมเสสว่า ๒๓คนใช้ของท่านได้ตรวจนับทหารผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าทั้งหลายแล้ว ไม่มีคนหายไปสักคนเดียว 50 และข้าพเจ้าทั้งหลายได้นำส่วนที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งต่างคนต่างได้มา คือ สิ่งที่ทำด้วยทองคำ มีกำไลขาและสร้อยคอ แหวนตรา ตุ่มหู และกำไล เพื่อทำการมลทินบาปของเราทั้งหลายต่อ

พระพักตร์พระเยโฮวาห์⁵¹ ไม่เสสและเอเลอาซาร์บุโรหิตก็รับบรรดาสีงของที่ทำด้วยทองคำจากเขา⁵² และทองคำที่สิ้นจากเครื่องถ้วยซึ่งเขาได้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากนายพินและนายร้อย มีน้ำหนกหนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบเชเชล⁵³ (ทหารเหล่านั้นต่างคนต่างได้เก็บข้าวของของข้าศึกมา)⁵⁴ ไม่เสสและเอเลอาซาร์บุโรหิตได้รับทองคำจากนายพินนายร้อย นำมาในพลับพลาแห่งชุมนุม เป็นที่ระลึกแก่คนอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

32

ตระกูลรูเบน ตระกูลกาตและครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์จะได้รับแผ่นดินด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

1 คนรูเบนและคนกาตมีฝูงวัวเป็นอันมาก เขาได้เห็นแผ่นดินยาเซอร์และแผ่นดินกิเลอาด ดุเลิด ที่นั้นเป็นที่เหมาะสมแก่ฝูงสัตว์² ดังนั้นคนกาตและคนรูเบนจึงมาหาโมเสสและเอเลอาซาร์บุโรหิตและประมุขของชุมนุมชนกล่าวว่า³ โอภาทโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมราห์ เฮชโบน เอลเลเลห์ เสลาม เนโบ และเบโอน⁴ เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทูลว่าต่อหน้าคนอิสราเอล เป็นแผ่นดินเหมาะแก่ฝูงสัตว์ และข้าพเจ้าทั้งหลายคนใช้ของท่านมีฝูงวัว⁵ และเขาทั้งหลายกล่าวว่า โอถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนใช้ของท่าน ขออย่าพาลข้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปเลย⁶ แต่โมเสสพูดกับคนกาตและคนรูเบนว่า โอควรให้พี่น้องของท่าน ไปทำสงคราม ฝ่ายพวกท่านจะยังอยู่ที่นั่นอย่างนั้นหรือ⁷ ทำไมท่านทั้งหลายกระทำให้จิตใจของคนอิสราเอลห่อหุ้มที่จะยกข้ามไปยังแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา⁸ บิดาของท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้ เมื่อเราใช้เขาไปจากคาเดชบาร์เนียให้สอดแนมดูแผ่นดินนั้น⁹ เมื่อเขาขึ้นไปยังหุบเขาเอชโคล และได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กระทำให้จิตใจคนอิสราเอลห่อหุ้มที่จะยกเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา¹⁰ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขาแก่ พระองค์ทรงตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้ว่า¹¹ โอแน่ทีเดียวที่ทุกคนซึ่งยกออกจากอียิปต์อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะมิได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณที่จะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเขาทั้งหลายมิได้ตามเราด้วยใจจริง¹² เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนสและโยชวานบุตรชายนูน เพราะเขาทั้งสองตามพระเยโฮวาห์ด้วยใจจริง¹³ และความกลัวโรกรของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงให้เขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี จนชั่วอายุที่กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ถูกผลาญไปหมดสิ้น¹⁴ และดุเลิด ท่านได้เติบโตขึ้นมาแทนบิดาของท่าน เป็นเชื้อสายคนบาปที่จะทวิพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ต่ออิสราเอลให้มากยิ่งขึ้น¹⁵ เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายเห็นจากการตามพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารอีก และท่านทั้งหลายจะทำลายชนชาติทั้งหมดนี้เสีย¹⁶ แล้วเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ท่านกล่าวว่า โอข้าพเจ้าทั้งหลายจะสร้างคอกสำหรับฝูงแพะแกะที่นี่ และสร้างเมืองสำหรับลูกเด็กเล็กทั่วทั้งหลาย¹⁷ แต่เราทั้งหลายจะถืออาวุธพร้อมที่จะไปข้างหน้าคนอิสราเอล จนกว่าเราทั้งหลายจะนำเขาไปถึงที่ของเขา เด็กเล็กของเราจะได้อยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบเพราะกลัวชาวแผ่นดินนี้¹⁸ เราทั้งหลายจะไม่ยอมกลับบ้านจนกว่าคนอิสราเอลจะได้รับมรดกของเราทุกคน¹⁹ เพราะเราจะมีได้รับมรดกกับเขาซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นและนอกออกไป เพราะวามรดกที่ตกทอดมาถึงเราอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออกนี้²⁰ โมเสสจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า โอถ้าท่านทั้งหลายจะกระทำเช่นนี้ คือหนีบอาวุธขึ้นเข้าสู่สงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²¹ และคนของท่านที่ถืออาวุธทุกคนจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูให้พ้นพระองค์²² และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว ภายหลังท่านจึงจะกลับและพ้นจากพันธะที่มีต่อพระเยโฮวาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนี้จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²³ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนี้ ดุเลิด ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามท่าน²⁴ จงสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กทั่วทั้งหลายของท่าน และสร้างคอกสำหรับแพะแกะของท่าน และกระทำตามคำที่ออกมาจากปากของท่าน²⁵ และคนกาตกับคนรูเบนกล่าวแก่โมเสสว่า โอคนใช้ของท่านจะกระทำดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าบัญชา²⁶ เด็กเล็กทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลาย ฝูงสัตว์และสัตว์ใช้ทั้งหมดของเราจะอยู่ที่นั่นในเมืองกิเลอาด²⁷ แต่คนใช้ของท่านทุกคนผู้มีอาวุธทำสงครามจะข้ามไปเพื่อสู้รบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าสั่ง²⁸ เกี่ยวกับเรื่องเขาทั้งหลายนี้โมเสสจึงออกคำสั่งแก่เอเลอาซาร์บุโรหิตและแกโยชวานบุตรชายนูน และแกหัวหน้าตระกูลของคนอิสราเอล²⁹ และโมเสสกล่าวแก่เขาว่า โอถ้าคนกาตและคนรูเบนทุกคนผู้มีอาวุธที่จะทำสงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับท่านทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจงมอบแผ่นดินกิเลอาดให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขา³⁰ แต่ถ้าเขาไม่ถืออาวุธข้ามไปกับท่าน เขาจะต้องได้สู้รบแผ่นดินคานอันร่วมกับท่านเป็นกรรมสิทธิ์³¹ คนกาตกับคนรูเบนตอบว่า โอพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนใช้ของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น³² เราจะไม่ถืออาวุธข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สู่แผ่นดินคานอัน และที่ดินมรดกของเราจะยังคงอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้³³ โมเสสได้มอบดินแดนเหล่านี้แก่คนกาต และแกคนรูเบน และแก่ครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์บุตร

ชายโยเซฟ คืออาณาจักรของสิโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์ และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบาซัน ทั้งแผ่นดินและหัวเมืองตลอดพรมแดน คือหัวเมืองใหญ่ในแผ่นดินตลอดประเทศ³⁴ และคนกาดก็สร้างเมืองดีโนน อาทาโรท อาโรเออร์³⁵ อัทโรท โซฟาน ยาเซอร์ โยกเบยาห์³⁶ เบธเนมราห์ และเบธฮาราน ให้เป็นเมืองมีกำแพงล้อมรอบ และสร้างคอกให้แกะ³⁷ และคนรูเบนก็สร้างเมืองเฮชโบน เอลเอเลห์ คิริยาธอิม³⁸ เนโบ และบาอัลเมโอน (ชื่อเหล่านี้ต้องเปลี่ยนใหม่) และสิมมาห์ และตั้งชื่อใหม่ให้แก่เมืองที่เขาสร้างขึ้นนั้น³⁹ และคนมูสิร์บุตรชายมนัสเสห์เข้าไปยึดเมืองกิเลอาด และขับไล่พวกอาโมไรต์ซึ่งอยู่ในเมืองนั้น⁴⁰ และโมเสสยกกิเลอาดให้แก่คนสิมมูบุตรชายมนัสเสห์และเขาก็เข้าตั้งอยู่ในเมืองนั้น⁴¹ และยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ยกไปยึดเมืองเล็กๆของเขาเหล่านั้น และเรียกชื่อว่ายาโวทยาฮิ⁴² และโนบาห์ไปยึดเคนาห์และชนบทของเมืองนี้ และเรียกว่าเมืองโนบาห์ตามชื่อของเขา

33

การทบทวนการเดินทางจากอียิปต์

¹ ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวระยะทางเดินของคนอิสราเอล เมื่อเขาออกเดินจากแผ่นดินอียิปต์เป็นหมวดหมู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน ² โมเสสได้จัดสถานที่ที่เขาออกเดินทีละระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ต่อไปนี้เป็นระยะตามสถานที่ที่เขาออกเดิน ³ เขาทั้งหลายพากันเดินจากรามเสสในเดือนต้น ในวันที่สิบห้าของเดือนต้นนั้น ถัดวันปีศาจไปวันหนึ่งคนอิสราเอลก็ออกเดินด้วยขุมมือแห่งชัยชนะท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น ⁴ ขณะนั้นชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกหัวปีทั้งหลายของตน เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานชีวิตท่ามกลางพวกเขา พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระทั้งหลายของเขาด้วย ⁵ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยกเดินจากรามเสส และตั้งค่ายที่สุคคต ⁶ และเขาทั้งหลายยกเดินจากสุคคต และตั้งค่ายที่เอรามซึ่งอยู่ชายถิ่นทุรกันดาร ⁷ และเขาทั้งหลายยกเดินจากเอราม หันกลับไปยังปีหะหิโรท ซึ่งอยู่ตรงหน้าบาอัลเซโฟน และเขาตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกดล ⁸ และเขาทั้งหลายยกเดินจากหน้าปีหะหิโรท ข้ามกลางทะเลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และเขาทั้งหลายเดินในถิ่นทุรกันดารเอรามระยะทางสามวัน และมาตั้งค่ายที่มาราห์⁹ และเขายกเดินจากมาราห์มาถึงเอลิม ที่เอลิมมีน้ำพุสิบสองแห่งและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น และเขาตั้งค่ายที่นั่น ¹⁰ เขายกเดินจากเอลิมมาตั้งค่ายที่ทะเลแดง ¹¹ และเขายกเดินจากทะเลแดงมาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดารสิน ¹² และเขายกเดินจากถิ่นทุรกันดารสินมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์ ¹³ และเขายกเดินจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลูซ ¹⁴ และเขายกเดินจากอาลูซและตั้งค่ายที่เรฟิดิม ที่นั่น ไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม ¹⁵ และเขายกเดินจากเรฟิดิมและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารชินาย ¹⁶ และเขายกเดินจากถิ่นทุรกันดารชินายมาตั้งค่ายที่ซิบโรทหัทธาอวาร์ ¹⁷ และเขาออกเดินจากซิบโรทหัทธาอวาร์มาตั้งค่ายที่ยาเซโรท ¹⁸ และเขายกเดินจากยาเซโรท และตั้งค่ายที่ริทมาห์ ¹⁹ และเขายกเดินจากริทมาห์ และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรต ²⁰ และเขายกเดินจากริมโมนเปเรต และตั้งค่ายที่ลิบนาห์ ²¹ และเขายกเดินจากลิบนาห์ และตั้งค่ายที่ริสสาห์ ²² และเขายกเดินจากริสสาห์ และตั้งค่ายที่เคสุลาธาห์ ²³ และเขายกเดินจากเคสุลาธาห์และตั้งค่ายที่ภูเขาเซเฟอร์ ²⁴ และเขายกเดินจากภูเขาเซเฟอร์ และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์ ²⁵ และเขายกเดินจากฮาราดาห์ และตั้งค่ายที่มิกเฮโลท ²⁶ และเขายกเดินจากมิกเฮโลทและตั้งค่ายที่ทาห์ ²⁷ และเขายกเดินจากทาห์ และตั้งค่ายที่เทราห์ ²⁸ และเขายกเดินจากเทราห์ และตั้งค่ายที่มิทคาห์ ²⁹ และเขายกเดินจากมิทคาห์และตั้งค่ายที่ฮัซไซโมเนาห์ ³⁰ และเขายกเดินจากฮัซไซโมเนาห์ และตั้งค่ายที่โมเสโรท ³¹ และเขายกเดินจากโมเสโรท และตั้งค่ายที่เบเนยาอะคัน ³² และเขายกเดินจากเบเนยาอะคันและตั้งค่ายที่โฮร์ยักกิดกาต ³³ และเขายกเดินจากโฮร์ยักกิดกาต และตั้งค่ายที่โยทบาร่าห์ ³⁴ และเขายกเดินจากโยทบาร่าห์ และตั้งค่ายที่อับโรนาห์ ³⁵ และเขายกเดินจากอับโรนาห์ และตั้งค่ายที่เอซิโอนเกเบอร์ ³⁶ และเขายกเดินจากเอซิโอนเกเบอร์ และตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารสิน คือคาเดช ³⁷ และเขายกเดินจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ริมแผ่นดินเอโดม ³⁸ และอาโรนเปโรทิดได้ขึ้นบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และสิ้นชีวิตที่นั่น ในวันที่หนึ่งเดือนที่ห้าปีที่สี่สิบนับตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลยกออกจากประเทศอียิปต์ ³⁹ เมื่ออาโรนสิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์นั้น มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปี ⁴⁰ และกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอัน ผู้ที่อยู่ทางภาคใต้ในแผ่นดินคานาอัน ได้ยินข่าวว่าคนอิสราเอลยกมา ⁴¹ และเขายกเดินจากภูเขาโฮร์และตั้งค่ายที่ศีลโมนาห์ ⁴² และเขายกเดินจากศีลโมนาห์ และตั้งค่ายที่บูโนน ⁴³ และเขายกเดินจากบูโนน และตั้งค่ายที่โอโบน ⁴⁴ และเขายกเดินจากโอโบน มาตั้งค่ายที่อียออบาริม ในดินแดนโมอับ ⁴⁵ และเขาออกเดินจากโออิม และตั้งค่ายที่ตีโบนกาต ⁴⁶ และเขายกเดินจากตีโบนกาต และตั้งค่ายที่อัลโมนดิลลาอาอิม ⁴⁷ และเขายกเดินจากอัลโมนดิลลาอาอิม และตั้งค่ายในภูเขาอาบาริมหน้าเนโบ ⁴⁸ และเขายกเดินจากภูเขาอาบาริม และตั้งค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค ⁴⁹ เขาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่เบธเชซีไมท์ ใกล้ไปจนถึงอาเบลชิทธิม ณ ที่ราบโมอับ ⁵⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า ⁵¹ ปุลงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ⁵² เจ้าจงขับไล่พวกเอชเชนออกเสียทั้งหมดให้พ้นหน้าเจ้า และทำลายศิลารูปแกะสลักของเขาเสียให้สิ้น และทำลายรูปเคารพที่หล่อของเขาเสียให้สิ้น และทำลายบรรดาปูชนียสถานสูงของเขาเสีย ⁵³ และเจ้าจงขับชาวแผ่นดินนั้นออก และเข้าไปตั้งอยู่ในนั้น เพราะเราได้ให้แผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าถือกรรมสิทธิ์ ⁵⁴ เจ้าทั้งหลายจงจับสลาก

มรดกที่ดินนั้นตามครอบครัวของเจ้า ครอบครัวที่ใหญ่เจ้าจงให้มรดกส่วนใหญ่ ครอบครัวที่ย่อมเจ้าจงให้มรดกส่วนน้อย ดินผืนใดที่สลาตกแก่คนใดก็เป็นของคนนั้น เจ้าจงรับมรดกตามตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้า ⁵⁵ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายมิได้ขังไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียให้พ้นหน้าเจ้า ต่อมาผู้ที่เจ้าให้เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นอย่างเสียในนัยน์ตาของเจ้า และเป็นอย่างหนามอยู่ที่สีข้างของเจ้า และเขาทั้งหลายจะบรรจบกันเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น ⁵⁶ และต่อมาเราจะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เขาทั้งหลายนั้น□

34

การเตรียมที่จะแบ่งแผ่นดินคานาอัน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 □จงบัญชาคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน (อันเป็นแผ่นดินที่เราให้แก่เจ้าเป็นมรดก คือแผ่นดินคานาอันตามเชตพรมแดนทั้งหมด□) นั้น ³ เขตด้านใต้ของเจ้านับจากถิ่นทุรกันดารคินตามด้านเอโดม และอาณาเขตด้านใต้ของเจ้านั้นนับจากปลายทะเลเกลือทางด้านตะวันออก ⁴ และอาณาเขตของเจ้าจะเลี้ยวไปทางใต้ในสูงอาคริบิม ข้ามไปยังคิน ไปสุดลงที่ด้านใต้คาเดชบารูเนีย เรื่อยไปถึงชายารัดร่าผ่านเรื่อยไปถึงฮัสโมน ⁵ และอาณาเขตจะเลี้ยวจากฮัสโมนถึงแม่น้ำอีปัสไปสิ้นสุดลงที่ทะเล ⁶ อาณาเขตตะวันตกเจ้าจะได้ทะเลใหญ่และฝั่งทะเลนั้น จะเป็นเขตด้านตะวันตกของเจ้า ⁷ ต่อไปนี้เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า คือจากทะเลใหญ่เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปถึงภูเขาโฮร์ ⁸ จากภูเขาโฮร์เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท และปลายสุดของอาณาเขตด้านนี้คือเศตต์ ⁹ แล้วอาณาเขตจะขึ้นไปถึงคีโฟรน ไปสิ้นสุดที่ชายาเรนนั้น เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า ¹⁰ เจ้าจงทำเครื่องหมายอาณาเขตด้านตะวันออกของเจ้าจากชายาเรนถึงเซฟวม ¹¹ และอาณาเขตจะลงมาจากเซฟวมถึงริบล่าห์ข้างตะวันออกของเมืองอาอิน และอาณาเขตจะลงมาถึง โสเลทะเลคินเนเรททางด้านตะวันออก ¹² และอาณาเขตจะลงมาถึงแม่น้ำจอร์แดนสุดลงที่ทะเลเกลือ นี่เป็นแผ่นดินของเจ้าตามอาณาเขตโดยรอบ□ ¹³ โมเสสบัญชาคนอิสราเอลกล่าวว่า □นี้เป็นแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายจะได้จับสลากรับเป็นมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า ให้ยกให้แก่ทั้งเผ่าตระกูลกับอีกครั้งตระกูล ¹⁴ เพราะว่าตระกูลคนรูเบนตามเรือนบรรพบุรุษและตระกูลคนกาตตามเรือนบรรพบุรุษได้รับมรดกของเขาแล้ว คนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาแล้วด้วย ¹⁵ ทั้งสองตระกูลและครึ่งตระกูลนั้น ได้รับมรดกของเขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโคด้านตะวันออก ทางดวงอาทิตย์ขึ้น□ ¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁷ □ต่อไปนี้เป็นชื่อบุคคลที่จะแบ่งดินแดนแก่เจ้าทั้งหลาย คือเอเลอาซาร์ปุโรหิต และโยชูวาบุตรชายนูน ¹⁸ ท่านจงนำประมุขของคนทุกตระกูลไปแบ่งดินแดนเพื่อเป็นมรดก ¹⁹ □ต่อไปนี้เป็นชื่อของประมุขเหล่านั้น คาเลบบุตรชายเยเฟเนห์ จากตระกูลยูดาห์ ²⁰ เชมุเอลบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลคนสิเมโอน ²¹ เอลีดาบุตรชายคิสโลน จากตระกูลเบนยามิน ²² จากตระกูลคนดานมีประมุขคนหนึ่ง ชื่อบุคคีบุตรชายโยกิล ²³ จากลูกหลานของโยเซฟ จากตระกูลคนมนัสเสห์มีประมุขชื่อฮันเนเอลบุตรชายเอโฟด ²⁴ และจากตระกูลคนเอฟราอิมมีประมุขคนหนึ่งชื่อเคมุเอลบุตรชายชิฟทาน ²⁵ จากตระกูลคนเศบูลุนมีประมุขคนหนึ่งชื่อเอลีชาฟานบุตรชายปารานา ²⁶ จากตระกูลคนอิสสาการ์มีประมุขคนหนึ่งชื่อบิลที่เอลบุตรชายฮัสซาน ²⁷ และจากตระกูลคนอาเชอร์มีประมุขคนหนึ่งชื่ออาหิฮูดบุตรชายเชโลม ²⁸ จากตระกูลคนเนฟทาลีมีประมุขคนหนึ่งชื่อเปดาเฮลบุตรชายอัมมีฮูด□ ²⁹ บุคคลเหล่านี้เป็นคน

35

เมืองลี้ภัย

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า 2 □จงบัญชาคนอิสราเอลให้เขายกมือให้คนเลวีได้อาศัยอยู่จากมรดกที่เขาได้รับนั้นบ้าง และยกทุ่งหญ้ารอบๆเมืองนั้นให้คนเลวีด้วย ³ ให้เมืองนั้นเป็นของเขาเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ให้ทุ่งหญ้าเพื่อฝูงสัตว์และทรัพย์สินของและสัตว์ทั้งสิ้นของเขา ⁴ ทุ่งหญ้าของเมืองที่เจ้ายกให้แก่คนเลวีนั้นให้มีเขตจากกำแพงเมืองและห่างออกไปหนึ่งพันศอกโดยรอบ ⁵ และเจ้าจงวัดภายนอกเมืองสองพันศอกเป็นด้านตะวันออก สองพันศอกเป็นด้านใต้ สองพันศอกเป็นด้านตะวันตก สองพันศอกเป็นด้านเหนือ ให้ตัวเมืองอยู่กลาง นี่เป็นทุ่งหญ้าประจำเมืองเหล่านั้น ⁶ เมืองซึ่งเจ้าจะยกให้แก่คนเลวี คือ เมืองลี้ภัยหกเมือง ซึ่งเจ้าจะอนุญาตให้คนฆ่าคนหนีไปอยู่ และเจ้าจงเพิ่มให้เขาอีกสี่สิบสองเมือง ⁷ เมืองทั้งหมดที่เจ้ายกให้แก่คนเลวีเป็นสี่สิบแปดหัวเมือง มีทุ่งหญ้าตามเมืองด้วย ⁸ และหัวเมืองที่เจ้าจะให้เขาจากกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้น จากตระกูลใหญ่เจ้าก็เอาเมืองมากหน่อย จากตระกูลย่อมเจ้าก็เอาเมืองน้อยหน่อย ทุกตระกูลตามส่วนของมรดกซึ่งเขาได้รับ ให้ยกให้แก่คนเลวี□ ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁰ □จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าในแผ่นดินคานาอัน ¹¹ เจ้าจงเลือกเมืองให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับเจ้า เพื่อคนที่ได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะหลบหนีไปอยู่ที่นั่นก็ได้ ¹² ให้

เมืองเหล่านั้นเป็นเมืองลี้ภัยจากผู้ที่อาฆาต เพื่อมิให้คนฆาตคนจะต้องตายก่อนที่เขาจะยื่นต่อหน้าชุมนุมชน เพื่อรับการพิพากษา¹³ และเมืองที่เจ้ายกไว้ให้เป็นเมืองลี้ภัยหกเมือง¹⁴ เจ้าจงให้ทางปากแม่เจ้าจอร์แดนข้างนี้สามเมือง และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอัน ให้เป็นเมืองลี้ภัย¹⁵ ทั้งหกเมืองนี้ให้เป็นเมืองลี้ภัยของคนอิสราเอลและสำหรับคนต่างดาว และสำหรับคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เพื่อคนหนึ่งคนใดที่ได้ฆ่าเขาโดยมิได้เจตนาจะได้หลบหนีไปที่นั่น¹⁶ ถ้าผู้ใดตีเขาด้วยเครื่องมือเหล็กจนคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่¹⁷ ผู้ใดทุบเขาให้ล้มลงด้วยก้อนหินในมือขนาดฆาตคนได้ และเขาถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่¹⁸ หรือผู้ใดใช้อาวุธไม้ที่อยู่ในมือขนาดฆาตคนได้ตีเขาล้มลงและคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่¹⁹ ให้ผู้อาฆาตโลหิตเองเป็นผู้ประหารชีวิตฆาตกรนั้น ถ้าผู้อาฆาตพบเขาเมื่อใดก็ให้ประหารชีวิตเสีย²⁰ แต่ถ้าผู้ใดแทงเขาด้วยความเกลียดชัง หรือชมคอยขวางเขาจนเขาตาย²¹ หรือเพราะเป็นศัตรูกันชกเขาล้มลง จนเขาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ที่ชกเขาเสียเป็นแน่ ด้วยว่าเขาเป็นฆาตกร เมื่อผู้อาฆาตโลหิตพบเขาเมื่อใด ก็ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสีย²² แต่ถ้าผู้ใดโดยมิได้เป็นศัตรูกันแทงเขาทันที หรือเอาอะไรขว้างเขาโดยมิได้คอยชมตักอยู่²³ หรือใช้ก้อนหินขนาดฆาตคนได้ขว้างถูกเขาเข้าโดยมิได้เห็น และเขาถึงตาย และเขามิได้เป็นศัตรู และมีผู้ไม่ผู้ทำร้ายเขา²⁴ ก็ให้ชุมนุมชนตัดสินความระหว่างผู้ฆ่าและผู้อาฆาตโลหิตตามคำตัดสินนี้²⁵ ให้ชุมนุมชนช่วยผู้ฆ่าให้พ้นจากมือผู้อาฆาตโลหิต ให้ชุมนุมชนพาตัวเขากลับไปถึงเมืองลี้ภัยซึ่งเขาได้หนีไปอยู่ให้นั้น ให้เขาอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาบโรหิตผู้ได้ถูกเจิมไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ถึงแก่ความตาย²⁶ แต่ถ้าผู้ฆาตคนออกไปพ้นเขตเมืองลี้ภัย ซึ่งเขาหนีเข้าไปอยู่ในเวลาใด²⁷ และผู้อาฆาตโลหิตพบเขานอกเขตเมืองลี้ภัย และผู้อาฆาตโลหิตได้ฆ่าผู้ฆาตคนนั้นเสีย ผู้อาฆาตโลหิตจะไม่มีผิดเนื่องด้วยโลหิตตกของเขา²⁸ เพราะว่าชายผู้นั้นต้องอยู่ในเขตเมืองลี้ภัยจนมหาบโรหิตถึงแก่ความตาย ภายหลังเมื่อมหาบโรหิตถึงแก่ความตายแล้ว ผู้ฆาตคนนั้นจะกลับไปยังแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์อยู่²⁹ สิ่งเหล่านี้ควรเป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อาศัยทั้งปวงของเจ้า³⁰ ผู้ใดฆ่าเขาตาย ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียตามปากของพยาน แต่อย่าประหารชีวิตผู้ใดด้วยมีพยานปากเดียว³¹ ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าอย่ารับค่าไถ่ชีวิตของฆาตกรผู้มีความผิดถึงตายนั้น แต่เขาต้องตายแน่³² และเจ้าอย่ารับค่าไถ่คนที่หลบหนีไปยังเมืองลี้ภัยเพื่อให้กลับมาอยู่ในแผ่นดินของเขา ก่อนที่มหาบโรหิตสิ้นชีวิต³³ ดังนั้นเจ้าจึงไม่กระทำให้แผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่มีมลทิน เพราะชาวโลหิตทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน และไม่มีสิ่งใดที่จะชำระแผ่นดินให้หมดมลทินที่เกิดขึ้นเพราะโลหิตตกในแผ่นดินนั้นได้ นอกจากโลหิตของผู้ที่ทำการโลหิตตก³⁴ เจ้าอย่ากระทำให้เกิดมลทินในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ที่เราอยู่ท่ามกลาง เพราะว่าเราคือพระเยโฮวาห์อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล

36

กฎต่างเรื่องมรดก

1 หัวหน้าครอบครัวคนกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ครอบครัวต่างๆของบุตรชายโยเซฟ เข้ามาใกล้และพูดต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าประมุข คือบรรดาหัวหน้าคนอิสราเอล² เขาพูดว่า พระเยโฮวาห์ได้บัญชาเจ้านายของข้าพเจ้าให้จับสลากยกแผ่นดินให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอล และเจ้านายของข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระเยโฮวาห์ให้ยกมรดกของเศเลเฟห์พี่น้องของเราแก่บุตรสาวของเรา³ ถ้าเธอทั้งหลายแต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของคนอิสราเอลตระกูลอื่นแล้ว ส่วนมรดกของบรรดาบุตรชายของเราจะเพิ่มให้กับมรดกของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการที่นำมรดกไปจากส่วนที่เป็นของเรา⁴ และเมื่อถึงปีเสียงแตรของคนอิสราเอล มรดกที่เป็นส่วนของเธอก็จะถูกยกไปเพิ่มเข้ากับส่วนของตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย จึงเป็นการที่นำส่วนมรดกของเธอไปจากส่วนมรดกของตระกูลบิดาของเรา⁵ และโมเสสบัญชาคนอิสราเอลตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ว่า ๐ตระกูลคนโยเซฟพูดถูกต้องแล้ว⁶ นี่คือสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบุตรสาวของเศเลเฟห์ พี่น้องของเรา ๐จงให้เธอแต่งงานกับใครที่เธอพอใจ แต่เธอต้องแต่งงานกับคนภายในครอบครัวตระกูลบิดาของเธอ⁷ ดังนั้นแหละส่วนมรดกของคนอิสราเอลจะไม่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปให้อีกตระกูลหนึ่ง คนอิสราเอลทุกคนต้องอยู่ในที่มรดกแห่งตระกูลบรรดาบุตรชายของตน⁸ และบุตรสาวทุกคนผู้รับกรรมสิทธิ์มรดกในตระกูลคนอิสราเอลตระกูลใด ให้เป็นภรรยาของคนใดคนหนึ่ง ในครอบครัวในตระกูลบิดาของตน เพื่อคนอิสราเอลทุกคนจะถือกรรมสิทธิ์มรดกของบิดาของเขา⁹ ดังนั้นจะไม่มรดกที่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปยังอีกตระกูลหนึ่ง เพราะว่าคนอิสราเอลแต่ละตระกูลควรคงอยู่ในที่มรดกของตน¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสอย่างไร บุตรสาวทั้งหลายของเศเลเฟห์หัดก็กระทำอย่างนั้น¹¹ เพราะว่ามีกาลหาที่รับหาที่โยกลาห์ มีลาคาห์ และโนอาห์ บุตรสาวของเศเลเฟห์ ได้แต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของพี่น้องบิดาของตน¹² เธอได้แต่งงานกับครอบครัวคนมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ และส่วนมรดกของเธอก็คงอยู่ในตระกูลแห่งครอบครัวบิดาของเธอ¹³ ข้อความเหล่านี้เป็นบทบัญญัติและคำ

ตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาทางโมเสสแก่คนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือพระราชนิพนธ์

เล่มนี้เป็นเล่มที่ทำในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นเททอก เล่มนี้ได้บันทึกพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าไว้เป็นครั้งที่สอง คือครั้งแรกอยู่ในหนังสืออพยพ บทที่ 20 และครั้งที่สองอยู่ในหนังสือพระราชนิพนธ์ บทที่ 5 หนังสือพระราชนิพนธ์ส่วนใหญ่ได้บันทึกและอธิบายข้อกล่าวจากหนังสืออพยพ หนังสือเลวีนิติ และหนังสือกันดารวิถีซ้ำ

เล่มนี้บันทึกการปรึกษาของโมเสส และวิจารณ์ถึงการเดินทางของชาวอิสราเอลและคำสั่งของพระเจ้าต่ออิสราเอล หนังสือพระราชนิพนธ์กล่าวถึงตอนที่พระเจ้าทรงทำสัญญาโมเสสไว้กับอิสราเอลเป็นครั้งที่สองที่ราบของโมอับซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่อิสราเอลจะเข้าแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ โมเสส ซึ่งตอนนี้อายุ 120 ปี ได้กล่าวคำอำลาแก่ประชาชน ชีวิตของโมเสสได้ประสบความสำเร็จอย่างดี เขาอาศัยอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์เป็นเวลา 40 ปี แล้วเขาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมิเดียนเป็นเวลา 40 ปี และอีก 40 ปีเขานำพวกอิสราเอลในปาซีนาย คือเขาได้นำสามล้านคนให้ย้ายจากประเทศอียิปต์ไปยังแผ่นดินอิสราเอล

พระคัมภีร์ใหม่อ้างถึงหนังสือพระราชนิพนธ์มากกว่า 80 ครั้ง

บางข้อในหนังสือพระราชนิพนธ์แสดงความหมายอย่างลึกซึ้งดีกว่าคำเขียนของเดมอสแตนิส ซีซีโร พิทหรือเวเนเตอร์ (จาก Halley's Bible Handbook, หน้า 150)

โมเสสทบทวนเรื่องการเดินทางในถิ่นทุรกันดารกับคนอิสราเอล

1 ข้อความต่อไปนี้ เป็นคำที่โมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงที่ในถิ่นทุรกันดารฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือในที่ราบข้างหน้าทะเลแดงระหว่างปารานและโทเฟล ลาบาน ฮาเซโรท และดีซาหับ ² (หนทางจากโยเรบตามทางภูเขาเอสิร์จนถึงคาเดชบารเนียนั้นเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน) ³ อยู่มาในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบเอ็ดปีที่สี่สิบ โมเสสได้กล่าวแก่คนอิสราเอล ตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน เป็นพระบัญญัติให้แก่เขาทั้งหลาย ⁴ หลังจากที่ท่านได้ฆาตีโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ที่อยู่เมืองเซบโอน และโกลกษัตริย์เมืองบาซาน ผู้ซึ่งอยู่ในอัสทาโรท ณ ตำบลเอเดรอนนั้นแล้ว ⁵ โมเสสได้เริ่มอธิบายพระราชนิพนธ์นี้ที่ในแผ่นดินโมอับฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ว่า ⁶ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โยเรบว่า ⁷ เจ้าทั้งหลายได้ฟังที่ภูเขาซีนายแล้ว ⁸ เจ้าทั้งหลายจงหันไปเดินตามทางที่ไปยังแดนเทือกเขาของคานาโมไรต์ และที่ใกล้เคียงกันในที่ราบ และในแดนเทือกเขา และในหุบเขา ในทางใต้ และที่ฝั่งทะเล แผ่นดินของคานาอัน และที่เลบานอน จนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ⁹ ดูก่อน เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่าจะให้แก่เจ้าทั้งหลายและแก่เชื้อสายของเขาที่ภายหลังเขาด้วย ¹⁰ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายว่า ¹¹ ข้าพเจ้าผู้เดียวแยกพวกท่านทั้งหลาย ไม่ให้ ¹² พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายทวีมากขึ้น และดูเถิด ทุกวันนี้พวกท่านทั้งหลายมีจำนวนมากดุจดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า ¹³ (ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายทวีขึ้นพันเท่าและทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้วนั้น) ¹⁴ ข้าพเจ้าคนเดียวจะแยกท่านทั้งหลายผู้เป็นภาระและเป็นความยากลำบากและการทู่ถ้อยของท่านทั้งหลายอย่างไร ¹⁵ ได้ ¹⁶ จงเลือกคนที่มีปัญญา มีความเข้าใจและมีชื่อเสียงตามตระกูลของท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของท่านทั้งหลาย ¹⁷ ท่านทั้งหลาย ได้ตอบข้าพเจ้าว่า ¹⁸ สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว ดูก่อนที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ ¹⁹ ข้าพเจ้าจึงได้เลือกหัวหน้าจากทุกตระกูล ซึ่งเป็นคนมีปัญญาและดีซื่อ ²⁰ ไว้เป็นใหญ่เหนือท่านทั้งหลาย ให้เป็นนายพัน นายร้อย นายห้าสิบ นายสิบ และพนักงานต่างไปตามตระกูลของท่าน ²¹ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวกำชับพวกตลาการของท่านทั้งหลายว่า ²² จงพิจารณาคดีของพี่น้องและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพี่น้องของตน หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับท่าน ²³ ท่านทั้งหลายอย่าล่าเอียงในการพิพากษา จงฟังผู้น้อยและผู้ใหญ่ให้เหมือนกัน ท่านทั้งหลายอย่ากลัวหน้ามนุษย์เลย เพราะการพิพากษานั้นเป็นการของพระเจ้า และคิดใดที่ยากเกินไปสำหรับท่านจงนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง ²⁴ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งท่านทั้งหลายถึงบรรดาสິงที่ท่านทั้งหลายควรกระทำ ²⁵ เราได้ออกไปจากโยเรบเดินทะเลถิ่นทุรกันดารใหญ่อันเป็นที่น่ากลัวตามที่ท่านทั้งหลายได้เห็นนั้น เดินไปตามแดนเทือกเขาของคานาโมไรต์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราไว้ และเรามาถึงคาเดชบารเนีย ²⁶ และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ²⁷ ท่านทั้งหลายมาถึงแดนเทือกเขาของคานาโมไรต์แล้ว เป็นที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เราทั้งหลาย ²⁸ ดูก่อน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าท่านแล้ว จงขึ้นไปยังแผ่นดินนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสสั่งไว้ อย่ากลัว

หรืออยากใจไปเลย□ 22 แล้วท่านทั้งหลายทุกคนได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพูดว่า □ให้เราทั้งหลายใช้คนไปก่อน เราและสอดแนมดูแลแผ่นดินนั้นแทนเรา นำข่าวเรื่องทางที่เราจะต้องขึ้นไป และเรื่องหัวเมืองที่เราจะไม่นำนั้นมาให้เรา□ 23 เรื่องนั้นข้าพเจ้าเห็นดีด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เลือกสิบสองคนมาจากท่านทั้งหลายตระกูลละคน 24 แล้วคนเหล่านั้นได้หันไปขึ้นแดนเทือกเขามาถึงหุบเขาเอชโคลส์ และสอดแนมดูที่นั้น 25 เขาทั้งหลายได้เก็บผลไม้เมืองนั้นติดมือมาให้เราทั้งหลายและนำข่าวมาให้เราว่า □ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เรา นั้นเป็นแผ่นดินดี□ 26 แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็ไมยอมขึ้นไป กลับขัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย 27 และท่านทั้งหลายได้บ่นอยู่ในดินที่ของตน และว่า □เพราะพระเยโฮวาห์ทรงซึ่งพวกเรา พระองค์จึงทรงพาเราทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จะได้อมเราไว้ในมือคนอาโมไรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย 28 เราทั้งหลายจะขึ้นไปที่ไหนเล่า พวกพี่น้องของเราได้ท้อใจของเราให้ฟ่อท้อลอยไปโดยที่ว่า ปากเหล่านั้นใหญ่กว่าและสูงกว่าปากเราอีก เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า และยิ่งกว่านั้นเราได้เห็นพวกคนอานาอาศัยที่นั่นด้วย□ 29 แล้วข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านทั้งหลายว่า □อย่าครั่นคร้ามหรือกลัวเขาเลย 30 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำหน้าท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงต่อสู้เผื่อท่านทั้งหลาย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย 31 และในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งในที่นั้นพวกท่านได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงคุ้มครองพวกท่าน ดังพ้ออัมลูกชายของตน ตลอดทางที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่□ 32 แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย 33 ผู้ได้ทรงนำทางช้างหน้าท่าน เพื่อจะหาที่ให้ท่านทั้งหลายตั้งแคว้นของท่าน เป็นไฟในกองหินเพื่อโปรดให้ท่านทั้งหลายเห็นทางที่ควรจะไป และเป็นเมฆในกลางวัน 34 พระเยโฮวาห์ได้ทรงสดับเสียงคำพูดของท่านทั้งหลาย จึงทรงกริ้วและปฏิญาณว่า 35 □แท้จริงจะไม่มีผู้ใดในยุคที่ชั่วนี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินดีนั้น ที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเราทั้งหลาย 36 เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เขาจะเห็นแผ่นดินนั้น และเราจะให้แผ่นดินที่เขาได้เหยียบนั้นแก่เขาและแก่ลูกหลาน เพราะเขาได้ตามพระเยโฮวาห์อย่างสุดใจ□ 37 เพราะเหตุท่านทั้งหลายพระเยโฮวาห์ก็ทรงพิโรธเราด้วย ตรัสว่า □เราจะไม่ได้เข้าไปในที่นั้นด้วยเหมือนกัน 38 แต่โยชูวาบุตรชายนูนผู้ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้า จะได้เข้าไป ลงสนับสนุนเขาเพราะเขาจะพาคนอิสราเอลไปถือกรรมสิทธิ์พื้นดินนั้น 39 ยิ่งกว่านั้นเด็กเล็กของเจ้าทั้งหลายที่เจ้าทั้งหลายจะงัดเป็นเหยื่อ และบุตรของเจ้าที่ในวันนี้ยังไมรู้จักคิดและชอบ จะได้เข้าไปที่นั่น เราจะให้แผ่นดินนั้นแก่เขา และเขาจะถือกรรมสิทธิ์อยู่ที่นั่น 40 แต่ฝ่ายเจ้าทั้งหลายจงกลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดาร ตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงเถิด□ 41 ครั้งนั้นท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า □เราทั้งหลายได้กระทำการต่อพระเยโฮวาห์แล้ว เราทั้งหลายจะขึ้นไปสู่บรรดาบรรดาพระดั่งรัสที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งนั้น□ และท่านทั้งหลายได้คาดอาวุธเตรียมตัวไว้ทุกคน คิดว่าที่จะขึ้นไปยังแดนเทือกเขานั้นเป็นเรื่องง่าย 42 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า □จงกล่าวแก่คนทั้งหลายนั้นว่า อย่าขึ้นไปสู้รบเลย เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะแพ้ศัตรู เพราะเรามีต่อสู้ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย□ 43 ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวแก่ท่านเหล่านั้น และท่านทั้งหลายไม่ฟัง แต่ได้ขัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ มีใจงอแงและได้ขึ้นไปขึ้นแดนเทือกเขานั้น 44 และคนอาโมไรต์ที่อยู่ในแดนเทือกเขานั้น ได้ออกมาต่อสู้และไล่ตีท่านทั้งหลายดุจฝูงแพะแกะ และได้พาท่านทั้งหลายในตำบลเออีร์จนถึงโยรมาห์ 45 และท่านทั้งหลายกลับมาร้องให้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเสียงพระกรรมสวดของท่านทั้งหลาย 46 ท่านทั้งหลายจึงพักอยู่ที่คาเดชหลายวันตามวันที่ท่านทั้งหลายได้อยู่□

2

โมเสสทบทวนต่อไปเรื่องการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร

1 □ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้กลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงตามที่พระเยโฮวาห์สั่งข้าพเจ้า และเราทั้งหลายได้เดินเวียนภูเขาเออีร์หลายวัน 2 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า 3 □เจ้าทั้งหลายได้เดินเวียนที่แดนเทือกเขานั้นนานพอแล้ว จงหันไปเดินทางทิศเหนือเถิด 4 และจงบัญชาคนทั้งปวงว่า เจ้าทั้งหลายจงจะเดินผ่านเขตแดนเมืองพี่น้องของเรา คือลูกหลานของเอชวาที่อยู่ตำบลเออีร์แล้ว และเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่เจ้าว่า จะนั้นเจ้าทั้งหลายจงระวังตัว 5 อย่าต่อสู้เขา เพราะเราจะไม่ให้โทษแก่เขาแก่เจ้าเลย จะไม่ให้ที่ดินแม้เพียงฝ่าเท้าเหยียบได้ ด้วยว่าภูเขาเออีร์นั้นเราได้ให้เอชวายึดครองแล้ว 6 เจ้าทั้งหลายจงเอาเงินซื้อเสบียงอาหารจากเขาเพื่อจะได้กิน และจงเอาเงินซื้อน้ำจากเขาด้วยเพื่อจะได้ดื่ม 7 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้บัญชาพระพรแก่บรรดาการที่มีของพวกเจ้าได้กระทำ พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อยู่กับเจ้าสืบสืบนี้มาแล้ว พวกเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย□ 8 แล้วเราทั้งหลายได้เดินเลยไปจากพี่น้องของเราพวกลูกหลานเอชวาผู้อยู่ที่เออีร์ ไปจากทางที่ราบจากเอลส์และจากเอชโชนเกยออร์ และเราได้เลี้ยวไปเดินตามทางถิ่นทุรกันดารโมอับ 9 และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าทั้งหลายอย่ารวิพวกโมอับหรือสู้รบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้โทษแก่เขาแก่เจ้าเพื่อขัดครอง ด้วยเราได้ให้ที่ตำบลลอรันแก่ลูกหลานของโลทให้ปกครองแล้ว□ 10 แต่ก่อนคนเอมิ

มอญที่นั่นเป็นชนชาติใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค¹¹ คนเหล่านี้ได้นับว่าเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ เหมือนคนอานาค แต่คนโมอับเรียกชื่อพวกนี้ว่าเอมิม¹² เมื่อก่อนพวกโฮรีได้ต่อสู้เสรีด้วย แต่ลูกหลานเอชวได้มาอยู่แทนเขา และได้ทำลายเขาเสียให้พินาศ และได้อาศัยอยู่ในที่ของเขาเหมือนพวกอิสราเอลได้กระทำแก่เมืองที่พระเยโฮวาห์ประทานให้เขายึดครองนั้น¹³ ชั่วพเจ้ากล่าวว่ ๐บัดนี้เจ้าทั้งหลายจงยกเดินข้ามลำธารเศเรด ๐ เราทั้งหลายจึงข้ามลำธารเศเรด¹⁴ และนับตั้งแต่เรามาจากคูเดซบาร์เนย จนถึงได้ข้ามลำธารเศเรดนั้น ได้สามสิบแปดปีจนบัดนี้ คนคนทั้งหลายที่จะออกทัพ ได้นับตายหมดจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาไว้¹⁵ แท้จริงพระหัตถ์พระเยโฮวาห์ได้ทรงต่อสู้เขา เพื่อทรงทำลายเขาจากท่ามกลางค่ายจนเขาทั้งหลายสูญเสียหมด¹⁶ ต่อมาเมื่อคนที่ออกทัพ ได้มาตายเสียหมดจากท่ามกลางคนเหล่านั้นแล้ว¹⁷ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า¹⁸ ๐วันนี้เจ้าทั้งหลายจะเดินข้ามด้าบลารเซตแดนของคนโมอับ¹⁹ และเมื่อเข้าใกล้แนวหน้าของคนอัมโมนอาราวิหรือรบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่อยู่ของลูกหลานคนอัมโมนแก่เจ้าให้ยึดครองเลย ด้วยเราได้ให้ที่นั่นแก่ลูกหลานของโลทเป็นผู้ยึดครองแล้ว ๐²⁰ (ทั้งที่นั่นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของพวกมนุษย์ยักษ์ แต่ก่อนมนุษย์ยักษ์ได้อยู่ในนั้น แต่คนอัมโมนได้เรียกชื่อของเขาว่ คัมซุมิม²¹ คนเหล่านั้นใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค แต่พระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายเขาเสียให้พินาศ และพวกอัมโมนได้เข้ายึดที่ของเขาและตั้งอยู่แทน²² เหมือนพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่พวกลูกหลานเอชวผู้อยู่ที่เสรี เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกโฮรีเสียให้พินาศ และเขาได้ยึดที่ของพวกโฮรีแล้วตั้งอยู่แทนจนทุกวันนี้²³ ส่วนชาวอิฟวาทที่อยู่เ็นเซริมจนถึงกาซา คนศัพโพรซึ่งมาจากด้าบลศัพโพรก็ได้ทำลายเขาและตั้งอยู่แทน)²⁴ ๐พวกเจ้าจงลุกเดินทางไปข้ามลุ่มแม่น้ำอารโน ดูเถิด เราได้มอบสิโนชาวอาโมไรต์ผู้เป็นกษัตริย์เมืองเซโบน และเมืองของเขาไว้ในมือของพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายจงตั้งค่ายยึดเมืองนั้นและสู้รบกับเขา²⁵ ตั้งแต่นั้นไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทั่วได้พำนักร่วมต่อพวกเจ้าและกล่าเจ้าคนประเทศผู้จะได้อินชาวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวสันและมีความระทมเพราะเจ้า²⁶ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใช้ผู้สื่อสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปเผ่าสิโนกษัตริย์เมืองเซโบนนัน ทูลถ้อยคำอันสันติว่า²⁷ ๐ขอให้ข้าพเจ้าเดินข้ามแผ่นดินของท่าน ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวง จะไม่เลี้ยวไปทางขวามือหรือซ้ายมือเลย²⁸ ขอท่านได้ขายเสบียงเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน และขอขายน้ำเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอให้ข้าพเจ้าเดินเข้าข้ามประเทศของท่านเท่านั้น²⁹ (ดูพวกลูกหลานเอชวที่อยู่ด้าบลเสรี และพวกโมอับที่อยู่ด้าบลาร ได้กระทำแก่ข้าพเจ้านั้น ๐จนข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า³⁰ แต่สิโนกษัตริย์เมืองเซโบน ไม่ยอมให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของท่านให้กระด้าง กระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน ตั้งเ็นอยู่ทุกวันนี้³¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐ดูเถิด เราได้เริ่มมอบสิโนและเมืองของเขาไว้กับเจ้า จงตั้งค่ายยึดครองที่นั่นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขาเป็นกรรมสิทธิ์³² แล้วสิโนยกออกมาต่อสู้กับเรา ทั้งท่านและพลโยธาทั้งหลายของท่านที่ด้าบลายาส³³ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ทรงมอบท่านไว้ต่อหน้าเรา และเราได้ตีทำลายท่านกับโอรสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย³⁴ ครั้นนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น คือผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่ให้มีเหลือเลย³⁵ แต่ฝูงสัตว์เราได้ยึดมาเป็นของเรา ทั้งของบริบได้ในเมืองเหล่านั้นที่เราตีมา³⁶ ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนและตั้งแต่เมืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้นจนถึงเมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่ต่อต้านเราได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงมอบทั้งหมดไว้แก่เรา³⁷ แต่ท่านทั้งหลายมิได้เข้าใกล้แผ่นดินคนอัมโมน คือฝั่งแม่น้ำยัรบอคและเมืองที่อยู่บนภูเขา และที่ใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตราตรัสห้ามเรา³⁸

3

อิสราเอลยึดแผ่นดินของโอกษัตริย์เมืองบาخان

๑ ๐เราทั้งหลายจึงได้หันไปขึ้นทางสู่เมืองบาخان แล้วโอกษัตริย์เมืองบาขานก็ออกมาสู้รบกับเรา ตัวโอกและพลโยธาทั้งหมดของท่านมารบกับเราที่ด้าบลเอเดรี² แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐เจ้าอย่ากลัวเขาเลย เพราะเราจะมอบเขากับพลโยธาทั้งหมดของเราและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้าจะกระทำแก่เขาเหมือนเจ้าได้กระทำแก่สิโนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ด้าบลเซโบนนัน³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงได้ทรงมอบไว้ในมือของเรา ทั้งโอกษัตริย์เมืองบาخان และพลโยธาทั้งหลายของท่าน และเราทั้งหลายได้ฆ่าตีเขาจนไม่มีเหลือ⁴ ครั้นนั้นเราทั้งหลายได้ตีเอาบ้านเมืองทั้งหลายของเขาจนไม่มีเหลือสักเมืองเดียวซึ่งเราไม่ได้ยึดมารวมทุกสิบเมือง ดินแดนอารโกบทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอกษัตริย์เมืองบาخان⁵ บรรดาเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่มีกำแพงสูงโดยรอบ มีประตู มีดลประตูด และขีเมืองอีกมากที่ไม่มีกำแพง⁶ เราได้ตีทำลายสิ้น ได้ทำลายทุกเมืองเสียสิ้น รวมทั้งผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายเหมือนเราได้กระทำกับสิโนกษัตริย์เมืองเซโบนนัน⁷ แต่ฝูงสัตว์ทั้งหมด และของบริบได้ในเมืองเหล่านั้น เราได้ยึดมาเป็นของเรา⁸ ครั้นนั้นเราได้ยึดแผ่นดินเสียจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของคนอาโมไรต์ ผู้อยู่ปาก

แม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน⁹ (ภูเขาเฮอร์โมนนั้นชาวไซดอนเรียกชื่อว่าสิริออน และชาวอาโมไรต์เรียกชื่อว่าเสนีร์)¹⁰ คือเมืองทั้งหลายในที่ราบสูง และกิเลอาดทั้งหมด และบาซันทั้งหมด จนถึงสาเลคาห์และเอเดรีย ซึ่งเป็นหัวเมืองแห่งราชอาณาจักรโอกในเมืองบาซัน¹¹ ด้วยยังเหลืออยู่แต่โอกษัตริย์เมืองบาซันซึ่งเป็นพวกมนุษย์ยักษ์เกิด เที่ยงนอนของท่านทำด้วยเหล็ก เที่ยงนอนนั้นไม่อยู่ที่เมืองรับนาห์แห่งคนอัมโมนดอกหรือ ขาวตั้งเก้ายศกว้างสี่ศอกขนาดศอกคนเรา¹² แผ่นดินนี้ที่เรายึดครองได้ครั้งนั้น คือตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และแดนเทือกเขากิเลอาดครึ่งหนึ่ง กับหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น เราก็ได้ให้แก่คนรูเบนและคนกาต¹³ ส่วนกิเลอาดที่ยังเหลืออยู่กับเมืองบาซันทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอก คือดินแดนอารโบททั้งหมด เราก็ได้ให้ไว้กับครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสห์ ทั้งหมดเมืองบาซันนั้นเรียกว่าดินแดนของพวกมนุษย์ยักษ์¹⁴ ยาอีร์คนมนัสเสห์ก็ได้ดินแดนอารโบททั้งหมด จนถึงเขตแดนเมืองชาวเกชูร์ และเมืองมาคาห์ และได้เรียกชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนว่า บาซันฮาโวทยาอีร์ จนถึงทุกวันนี้¹⁵ เมืองกิเลอาดนั้นเราให้แก่มาคีร์¹⁶ แก่คนรูเบนและคนกาตนั้นเราให้ตำบลตั้งแต่กิเลอาดถึงลุ่มแม่น้ำอารโนน ถือเอากลางลุ่มน้ำเป็นแดนเรื่อยมาถึงแม่น้ำยับบอกอันเป็นแดนของคนอัมโมน¹⁷ ทั้งแถบที่ราบด้วย มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน ตั้งแต่ทะเลคินเนเรทจนถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็มที่อัสโดดปัสกาห์ ซึ่งอยู่ที่ศตวันออก¹⁸ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายยึดครองแผ่นดินนี้ ทแกลัฬหารทั้งสี่ของท่าน จึงถืออาวุธยกข้ามไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นพี่น้องของท่าน¹⁹ แต่ภรรยาของท่าน บุตรเล็กๆทั้งหลายของท่าน กับฝูงสัตว์ของท่าน (เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า ท่านทั้งหลายมีฝูงสัตว์เป็นอันมาก) จงอยู่ในเขตเมืองที่เราบอกให้ท่านก่อน²⁰ กว่าพระเยโฮวาห์จะโปรดให้พี่น้องของท่านได้หยุดพักเหมือนได้ประทานแก่ท่านแล้ว จนเขาทั้งหลายจะยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว ท่านทั้งหลายต่างจึงจะกลับมาซึ่งที่อยู่ของตน ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย²¹ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้ส่งโยชูวาว่า ๐นัยนาดาของท่าน ได้เห็นบรรดากิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำแก่ษัตริย์ทั้งสองนั้นแล้ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะข้ามไปอยู่เช่นเดียวกัน²² ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน²³ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้อ้อนวอนพระเยโฮวาห์ว่า²⁴ ๐โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์พึงทรงสำแดงอานุภาพและฤทธิ์พระหัตถ์ของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะมีพระเจ้าองค์ไหนเล่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกซึ่งสามารถกระทำตามการสำคัญ และการอิทธิฤทธิ์ดังพระองค์ได้²⁵ ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปดูแลแผ่นดินอันดีที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ดูแดนเทือกเขาดงมและเลบานอนด้วย²⁶ แต่พระเยโฮวาห์ได้พระพิโรธต่อข้าพเจ้า เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระองค์จึงมิได้ทรงโปรดฟังข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ปอแล้ว เจ้าอย่าได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี้อีกเลย²⁷ เจ้าจึงขึ้นไปถึงยอดเขาปัสกาห์ และเพ่งตาของเจ้าดูทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก และดูแผ่นดินนั้นด้วยนัยนาดาของเจ้า เพราะเจ้าจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไปไม่ได้เลย²⁸ แต่เจ้าจงกำชับโยชูวา จงสนับสนุนและจิตใจของเขาให้เข้มแข็ง เพราะเขาจะต้องนำหน้าชนชาตินี้ข้ามไป และจะให้เขาทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เจ้าแลเห็นนั้น²⁹ ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงขยับยั้งอยู่ในหุบเขาตรงหน้าเยเรโบ^๑

4

คำสั่งสอนและคำตักเตือน

1 ๐ฉะนั้นบัดนี้ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตักเตือน ซึ่งข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลาย จงประพฤติตามเพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่าน² ท่านทั้งหลายอย่าเสริมเติมคำที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้และอย่าตัดออก เพื่อท่านทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน³ นัยนาดาของท่านทั้งหลายได้เห็นการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ เพราะเหตุพระบาอัลเปโอไรแล้ว ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงทำลายบรรดาคนที่ติดตามพระบาอัลเปโอไรจากท่ามกลางท่าน

ชื่อของเมืองลี้ภัยต่างๆ

4 แต่ท่านทั้งหลายผู้ได้ยึดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายมั่นคงอยู่ ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้⁵ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตักเตือนแก่ท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น⁶ จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม เพราะนี้เป็นสติปัญญาของท่านทั้งหลายและความเข้าใจของท่านทั้งหลายท่ามกลางสายตาของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งจะได้นับถึกฎเกณฑ์เหล่านั้นแล้วเขาจะกล่าวว่า บิเนห์เดียวประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความเข้าใจ⁷ เพราะมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับ

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทรงอยู่ใกล้เราในสิ่งสารพัดเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์⁸ และมีประชาชาติใหญ่ชาติโตเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และคำตัดสินอันชอบธรรมอย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้⁹ แต่งระวางตัว และรักษากฎวิญญานของตัวไว้ให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะลืมสิ่งซึ่งนี้ยัคนาได้เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะหันไปเสียจากใจของท่านตลอดวันคืนแห่งชีวิตของพวกท่าน จงสอนเรื่องเหล่านี้ให้แก่ลูกของพวกท่านและหลานของพวกท่านว่า¹⁰ ในวันนั้นที่พวกท่านได้ยินอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ จงรวบรวมประชาชนให้เข้ามาต่อหน้าเรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฝึกตนที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขามีชีวิตอยู่ในโลก และเพื่อว่าเขาจะได้สอนลูกหลานของเขาด้วย □¹¹ ท่านทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ขึ้นอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขานั้นมีเพลิงลุกขึ้นถึงท้องฟ้า มีความมืด เมฆ และความมืดคลุมคลุมอยู่¹² แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายออกมาจากท่ามกลางเพลิง ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงพระวจนะแต่ไม่เห็นรูปสัณฐาน มิแต่ได้ยินพระสุรเสียงเท่านั้น¹³ และพระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือ พระบัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรงจารึกพระบัญญัตินั้นไว้บนศิลาสองแผ่น¹⁴ ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าสั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะข้ามไปยึดครองนั้น¹⁵ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพราะในวันนั้นพวกท่านไม่เห็นสัณฐานอันใด เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่โฮเรบจากท่ามกลางเพลิง¹⁶ เกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเคารพแกะสลักสำหรับตัวท่านทั้งหลายเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย¹⁷ เหมือนสัตว์เดียรจฉานอย่างใดในโลก เหมือนนกที่มีปีกบินไปในอากาศ¹⁸ เหมือนสิ่งใด ๆ ที่คลานอยู่บนดิน เหมือนปลาอย่างใดที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก¹⁹ เกรงว่าพวกท่านจะเหินห่างขึ้นดูท้องฟ้าและเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว คือบริวารของท้องฟ้า พวกท่านจะถูกเหนี่ยวรั้งให้หันมัสการและปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลายทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น²⁰ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกท่านทั้งหลายและนำท่านออกจากเดาเหล็ก คือจากอียิปต์ ให้เป็นประชาชนในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้²¹ ยิ่งกว่านั้น เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้า และทรงปฏิญาณว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และข้าพเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่านให้เป็นมรดก²² แต่ข้าพเจ้าจะตายเสียในแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านทั้งหลายจะได้ข้ามไป และถือแผ่นดินดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์²³ จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าท่านทั้งหลายจะลืมพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสลักเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงห้ามไว้วัน²⁴ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน²⁵ เมื่อพวกท่านมีลูกและมีหลานและได้อยู่ในแผ่นดินนั้นมาช้านาน และท่านกระทำตัวให้เสื่อมทรามโดยการทำรูปเคารพสลักเป็นสัณฐานสิ่งใด และกระทำชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ²⁶ ข้าพเจ้าขออัญเชิญฟ้าและดินมาเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพิณศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง²⁷ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะเหลือจำนวนน้อยในท่ามกลางประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น²⁸ ณ ที่นั้นท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระที่ต่ำด้วยไม้และศิลา เป็นงานที่มีคนทำไว้ ซึ่งไม่ดู ไม่ฟัง ไม่รับประทาน ไม่ดมกลิ่น²⁹ แต่ ณ ที่นั้นและท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิตและสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์³⁰ เมื่อพวกท่านมีความทุกข์ลำบาก ซึ่งสิ่งสารพัดเหล่านี้มาถึงท่าน ในกาลภายหลัง ถ้าพวกท่านจะกลับมามาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์³¹ (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอบรัดด้วยพระเมตตา □ พระองค์จะไม่ทรงลงโทษหรือทำลายท่านทั้งหลาย หรือลืมพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่านโดยการปฏิญาณ³² เพราะบัดนี้เงามืดเกาะไว้ในกาลวันที่ล่วงมาแล้วนั้น คือวันที่อยู่ก่อนท่านทั้งหลาย ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้บนโลก และถามดูจากฟ้าข้างนี้ถึงฟ้าข้างโน้นว่า เคยมีเรื่องใหญ่โตอย่างนี้เกิดขึ้นบ้างหรือ หรือเคยได้ยินถึงเรื่องอย่างนี้บ้างหรือ³³ มีชนชาติใด ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิง ดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้³⁴ หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการลอบใจ ด้วยการทำหมายสำคัญ ด้วยการมหัศจรรย์ ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุน่ากลัวยิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน³⁵ ที่ได้ทรงสำแดงแก่ท่านทั้งหลายนี้ ก็เพื่อท่านจะได้ทราบ ว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย³⁶ พระองค์ทรงโปรดให้

พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากฟ้าสวรรค์ เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก และพวกท่านได้ยินพระวจนะของพระองค์จากกองเพลิง³⁷ และเพราะพระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของพวกท่าน จึงทรงเลือกเชื้อสายของเขามาภายหลังเขา และทรงพาท่านออกจากอียิปต์ท่ามกลางสายพระเนตรของพระองค์ ด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์³⁸ ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านเสียให้พ้นหน้าท่าน และนำท่านเข้ามา และทรงประทานแผ่นดินของเขาให้แก่ท่านเป็นมรดกตั้งทุกวันนี้³⁹ เหตุฉะนั้นจงทราบเสียในวันนี้และตรึกรตรองอยู่ในใจว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง หามิพระเจ้าอื่นใดอีก ไม่เลย⁴⁰ เพราะฉะนั้นพวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปตามดี และวันคืนของท่านจะยืนนานอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านประทานแก่ท่านเป็นนิตย์อัน⁴¹ แล้วโมเสสกำหนดหัวเมืองทางดงอาทียขึ้น ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามหัวเมือง⁴² เพื่อผู้ใดที่ฆ่าคนจะได้หลบหนี ไปอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยมิได้เจตนา โดยมีได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน และเมื่อหนีไปอยู่ในเมืองนี้เมืองใดเมืองหนึ่งก็จะรอดชีวิต⁴³ หัวเมืองเหล่านี้คือเมืองเบเซอร์อยู่ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนเรuben และเมืองราโมทที่กิเลอาดสำหรับคนกาต และเมืองโกลานในบาซันสำหรับคนมนัสเสห์⁴⁴ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ตั้งไว้ต่อหน้าคนอิสราเอล⁴⁵ เหล่านี้เป็นพระโอวาท เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งโมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์แล้ว⁴⁶ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ที่หุบเขาตรงข้ามเบรเยโอโร ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้อยู่ที่เซโบนซึ่งโมเสสและคนอิสราเอลได้ตีพ่ายไปครั้งเมื่อออกมาจากอียิปต์แล้ว⁴⁷ คนอิสราเอลได้เข้ายึดแผ่นดินของท่านและแผ่นดินของโอกุซตริยเมืองบาซัน เป็นกษัตริย์สององค์ของคานาโมไรต์ ผู้อยู่ทางดงอาทียขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้⁴⁸ ตั้งแต่อาริเออร์ที่อูรัมลุ่มแม่น้ำอารโน ไปจนถึงภูเขาสิออน คือเฮอร์โมน⁴⁹ รวมกับที่ราบทั้งหมด ซึ่งอยู่ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ จนถึงทะเลแห่งที่ราบ ที่น้ำพุแห่งปิสกาห์

5

พันธสัญญาที่โฮเรบ

1 โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาแล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสิน ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ รักษาไว้และกระทำตาม 2 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงกระทำพันธสัญญากับเราทั้งหลายที่โฮเรบ 3 มิใช่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย แต่ทรงกระทำกับเรา คือเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ที่นี้ในวันนี้ 4 พระเยโฮวาห์ดรัสกับท่านทั้งหลายที่ภูเขานั้นจากท่ามกลางเพลิงหน้ต่อหน้า⁵ (ครั้งนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวจนะของพระเยโฮวาห์แก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง จึงมิได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระองค์ตรัสว่า 6 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส

การกล่าวซ้ำถึงพระบัญญัติสิบประการ

7 อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา 8 อย่าทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน 9 อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอด ไปยังลูกหลานของผู้ที่ชั่ว เราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน¹⁰ แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่เรา และรักษามิให้ผิดของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน 11 อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาได้¹² จงถือวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงบัญชาไว้แก่เจ้า¹³ จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าทุกวัน¹⁴ แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือวัวของเจ้า หรือลาของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสีของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า¹⁵ จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวินัยสะบาโต¹⁶ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงบัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และเจ้าจะไปตามดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานให้แก่เจ้า¹⁷ อย่าฆ่าคน¹⁸ อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา¹⁹ อย่าลักทรัพย์²⁰ อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน²¹ อย่าอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน และอย่าโลภครวเรือนของเพื่อนบ้าน คือไร่นาของเขา หรือทาสทาสีของเขา

หรือวัว ลาของเข หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน□ 22 พระวจนะเหล่านี้นพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ชมนมชนทั้งปวงของท่านที่ภูเขา ออกมาจากท่ามกลางเพลิง เมฆและความมืดคลุมหนาทึบ ด้วยพระสุรเสียงอันดัง และมีไธรรูปเพิ่มเติมสิ่งใดอีก และพระองค์ทรงจารึกไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่นและประทานแก่ข้าพเจ้า 23 ต่อมาเมื่อท่านทั้งหลาย ได้ยินพระสุรเสียงออกมาจากท่ามกลางความมืดนั้น (ขณะที่เมื่อภูเขานั้นมีเพลิงลุกอยู่□ ท่านทั้งหลายเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือหัวหน้าตระกูลของท่านทั้งหมด และพวกผู้ใหญ่ของท่าน 24 และท่านทั้งหลายกล่าวว่า □ดูเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงสง่าราศีและความใหญ่ยิ่งของพระองค์ และเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง ในวันนี้เราได้เห็นพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ และมนุษย์ยังคงมีชีวิตอยู่ได้ 25 ฉะนั้นบัดนี้เราทั้งหลายจะต้องตายเสียทำไม เพราะเพลิงใหญ่ยิ่งนี้จะเผาผลาญเรา ถ้าเราได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอีก เราก็จะต้องตาย 26 เพราะในบรรดามนุษย์ทั้งหลาย ใครเล่า ผู้ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิงอย่างที่เรา ได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้ 27 ท่านจงเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัส และนำพระวจนะทั้งสิ้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสแก่ท่านนั้นมากล่าวแก่เราทั้งหลาย และเราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม□ 28 เมื่อท่านทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้านั้น พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงแห่งถ้อยคำของท่านทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เราได้ยินเสียงแห่งถ้อยคำของชนชาติซึ่งเขาพูดกับเจ้าแล้ว สารพัดซึ่งเขาพูดกับเจ้าเช่นนั้นก็ดีอยู่ 29 โอ อยากให้มีจิตใจเช่นนั้นอยู่เสมอไปหนอ คือที่จะยำเกรงเราและรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของเรา เขาทั้งหลายก็จะสุขเจริญอยู่ตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิตย์ 30 จงกลับไปบอกแก่เขาว่า □เจ้าจงกลับไปเตือนใจของเจ้าทุกคนเถิด□ 31 แต่ตัวเจ้าจงยืนอยู่ที่นี้ใกล้เรา และเราจะบอกข้อบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งสิ้นแก่เจ้า ซึ่งเจ้าจะต้องสอนเขาทั้งหลายเพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งเราให้เขายึดครองนั้น□ 32 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบัญชาไว้ว่า ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย 33 ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไม่ผิดมาติ และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น□

6

พระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุด

1 □ต่อไปนี้ เป็นพระบัญญัติ กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านจะข้ามไปยึดครองนั้น 2 เพื่อบอกแก่ท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านโดยรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่านเพื่อว่าวันคืนของพวกท่านจะได้ยืนยาว 3 โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย เหตุฉะนั้นจงระวัง และจงระวังที่จะกระทำตามเพื่อพวกท่านจะไม่ผิดมาติ และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวีมากยิ่งขึ้นในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญากับท่าน 4 โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์เดียว 5 พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน

จงอุตส่าห์สอนพระวจนะของพระเจ้าแก่ลูกหลานของตน

6 และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน 7 และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้ 8 จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน 9 และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูดของท่าน 10 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่ท่าน มีหัวเมืองใหญ่โตและดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง 11 และเรือนที่มีของดีเต็ม ซึ่งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และบ่อซึ่งน้ำที่ท่านมิได้ขุด และสวนองุ่นกับต้นมะกอกเทศ ซึ่งท่านมิได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิมหน่า 12 แล้วจงระวังกลัวว่าพวกท่านจะลืมพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาสนั้น 13 พวกท่านจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และปฏิญาณโดยออกพระนามของพระองค์ 14 ท่านทั้งหลายอย่าติดตามพระองค์ ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบท่าน 15 (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าทรงแท้□ กล่าวกันว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพิโรธต่อท่าน และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก 16 อย่าทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มีสาธ 17 ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระโอวาทของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์

ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้¹⁸ พวกท่านจงกระทำสิ่งที่ถูกต้องและที่ประเสริฐในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ และเพื่อท่านจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน¹⁹ โดยขับไล่ศัตรูทั้งสี่ของท่านออกไปให้พ้นหน้าพวกท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้²⁰ เมื่อเวลาต่อไปบุตรชายของท่านจะถามท่านว่า พระอโวกาห์ กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย ได้บัญชาท่านทั้งหลายไว้ นั้นมีความหมายว่าอะไร²¹ แล้วท่านจะตอบบุตรชายของท่านว่า เราเป็นทาสของฟาโรห์อยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาเราออกมาจากอียิปต์ ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์²² และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งที่ใหญ่น้อยและที่ร้ายเหนืออียิปต์และเหนือฟาโรห์ ตลอดจนทั้งราชวงศ์ของท่าน ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย²³ แล้วพระองค์ได้ทรงพาเราออกมาจากที่นั่น เพื่อจะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานแก่บรรพบุรุษของเรา และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา²⁴ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เรากระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านั้นทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาสีขดของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้²⁵ ถ้าเราทั้งหลายจะรังเกียจที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสี่นี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาเราไว้ ก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เราทั้งหลาย □ □

7

ห้ามแต่งงานหรือมีสการกับคนต่างความเชื่อ

¹ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ประชากรทั้งหลายชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไตต์ คนเกอร์กาซิช คนอามอไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์สิช คนฮิไตต์ และคนเยบุส เป็นเจ็ดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน² และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน พวกท่านจะต้องตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย³ พวกท่านอย่าทำการแต่งงานกับพวกเขา อย่ายกบุตรสาวของท่านให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขามาให้แก่บุตรชายของท่าน⁴ เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของพวกท่านห่างเหินไปจากการติดตามเรา ไปปฏิบัติพระอื่นๆ พระเยโฮวาห์จะทรงพระพิโรธต่อท่านทั้งหลายและจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว⁵ แต่งงกระทำแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย และหักทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย จงโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย และเผารูปเคารพแกะสลักของเขาเสียด้วยไฟ⁶ เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์⁷ ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น มิใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชากรชาติอื่น ด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด⁸ แต่เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณ ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไถ่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์⁹ เหตุฉะนั้นพึงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสยดซื้อผู้ทรงรักษามโนธรรมและความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และรักษามโนธรรมของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน¹⁰ และทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าตัวเขาเองด้วยทรงทำลายเขาเสีย พระองค์จะไม่ทรงลดหย่อนโทษผู้ที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนต่อหน้าตัวเขาเอง¹¹ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้

ผลของการเชื่อฟังพระเจ้าคือจะมีชัยและรับพระพร

¹² ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังคำตัดสินเหล่านี้ รักษาและกระทำตาม พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน จะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตาที่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน¹³ พระองค์จะทรงรักท่าน อวยพระพรแก่ท่าน ให้จำเริญยิ่งทวีขึ้น พระองค์จะทรงอำนวยพระพรผู้บังเกิดจากครรภ์ของพวกท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ทั้งข้าว น้าองุ่น และน้ำมันของท่านทั้งหลาย ให้ลูกวัวและลูกแพะแกะของท่านทวีขึ้นในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่านที่จะให้แก่ท่าน¹⁴ ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด จะไม่มีชายหรือหญิงเป็นหมั้นท่ามกลางท่าน หรือในหมู่สัตว์เลี้ยงของท่านด้วย¹⁵ และพระเยโฮวาห์จะทรงยกความเจ็บไข้ทั้งสิ้นไปเสียจากพวกท่าน และโรคภัยอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านได้ทราบนั้น พระองค์จะไม่ทรงให้เกิดแก่ท่าน แต่จะทรงให้เกิดแก่ทุกคนที่เกลียดชังพวกท่าน¹⁶ พวกท่านจงทำลายชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้ท่าน อย่าให้ญาติตาของท่านมีเมตตาต่อเขาเลย พวกท่านอย่าปฏิบัติพระของเขา เพราะการอย่างนั้นจะเป็นบ่วงดักท่านทั้งหลาย¹⁷ ถ้าท่านทั้งหลายจะนึกในใจว่า ประชาชาติเหล่านี้โตกว่าเรา เราจะขับไล่เขาอย่างไรได้¹⁸ ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย แต่งงระลึกถึงการที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำต่อฟาโรห์และต่อชาวอียิปต์

ทั้งสิ้นนั้น¹⁹ การทดลองใหญ่ยิ่งซึ่งนัยนดาท่านได้เห็นแล้ว ทั้งหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ พระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงใช้พาท่านทั้งหลายออกมา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงกระทำต่อชนชาติทั้งหลายที่ท่านกล่าวอย่างนั้นแหละ²⁰ ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงใช้ฝูงต่อมาท่ามกลางเขา จนกว่าผู้ที่เหลืออยู่และซ่อนตัวหลบจากท่านจะถูกทำลายสิ้น²¹ พวกท่านอย่าวิตกเพราะเขา ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านอยู่ท่ามกลางท่าน ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่น่ากลัว²² พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะกวาดไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่านที่ละเล็กทีละน้อย ท่านอย่าก่อกวนเสียทีนี้ กล่าวไว้ว่าสัตว์ทั้งจะถูกเพิ่มแก่ท่านขึ้นมากไป²³ แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาไว้ให้ท่านทั้งหลาย และจะกระทำให้เขาเกิดโกลาหลใหญ่จนเขาทั้งหลายจะพินาศ²⁴ และพระองค์จะทรงมอบกษัตริย์ของเขาไว้ในมือของท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำให้ชื่อของเขาพินาศไปจากใต้ฟ้า จะไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านทั้งหลาย ได้ จนกว่าท่านจะทำลายเขาเสีย²⁵ ท่านทั้งหลายจงเผารูปแกะสลักอันเป็นรูปพระทั้งหลายของเขาเสียด้วยไฟ ท่านทั้งหลายอย่าปรารถนาอยากได้เงินหรือทองซึ่งปิดรูปพระอยู่นั้น หรือนำไปเป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะติดกับดักอยู่ในนั้นเอง เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน²⁶ พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน กล่าวไว้ว่าท่านจะเป็นที่ต้องห้ามเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียดมันอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม□

8

คำตักเตือนและคำเตือนใจ

¹ บัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านทั้งหลายจงระวังกระทำตาม เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน² ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองให้ทราบว่าจิตใจของท่านเป็นอย่างไร ดูว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่³ พระองค์ทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจ และปล่อยท่านให้หิว และเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านตระหนักแก่ใจว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวกันก็ได้ แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์⁴ ในเวลาสี่สิบปีนั้น เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาดวัน และเท้าของท่านก็ไม่บวม⁵ ท่านทั้งหลายจงพิจารณาอยู่ในใจเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงทดสอบท่าน เหมือนกับบิดาทดสอบบุตรของตนเช่นกัน⁶ เหตุฉะนั้นท่านจงรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์⁷ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ น้ำพุ และน้ำบาดาล ไหลออกมาท่ามกลางเขาและเนินเขา⁸ แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ ถั่วองุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง⁹ เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นเหล็ก และท่านจะขุดทองสัมฤทธิ์ได้จากภูเขา¹⁰ เมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำแล้ว ท่านจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านในเรื่องแผ่นดินอันดี ซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น¹¹ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยไม่รักษาพระบัญญัติ และคำตักเตือนและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้¹² เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำ ได้สร้างบ้านเรือนดี และได้อาศัยอยู่ในนั้น¹³ และเมื่อฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่านทวีขึ้น มีเงินทองมากขึ้น และบรรดาซึ่งท่านมีอยู่ก็ทวีขึ้น¹⁴ จิตใจของท่านทั้งหลายจะเยื้องขึ้น และท่านทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส¹⁵ ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่น่ากลัว ซึ่งมีภูเขามวยและแมลงป่อง และดินแห้งแล้ง ไม่มีน้ำ ผู้ทรงประทานน้ำจากหินแข็งให้แก่ท่าน¹⁶ ผู้ทรงเลี้ยงท่านทั้งหลายด้วยมานาในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่ทราบ เพื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองท่าน เพื่อกระทำให้เกิดประโยชน์แก่ท่านในบัดนี้ไปเลย¹⁷ เกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า ภาสาน์และเรียวแรงของข้าพเจ้าที่มีค่านี้มาให้อัป¹⁸ ท่านทั้งหลายจงจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทวีพัสขมัตดิน เพื่อว่าพระองค์จะทรงดำรงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน ดังนั้น¹⁹ และถ้าท่านลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไปดำเนินตามพระอื่นและปฏิบัติมนัสการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่านจริงๆ ในวันนี้ว่าท่านจะต้องพินาศเป็นแน่²⁰ อย่างกับบรรดาประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พินาศไปต่อหน้าท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย□

9

รูปวาทองคำและแผ่นศิลาที่แตก

1 ปอ คนอิสราเอล จึงพึงเกิด ท่านกำส้งจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปในวันนั้น เพื่อจะเข้าไปยึดครองพระราชชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน ทั้งเมืองที่ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า 2 ประชาชนที่สูงใหญ่ เป็นลูกหลานของคนอานาค ผู้ที่ท่านทั้งหลายรู้จักแล้ว และผู้ที่ท่านได้ยินเขาพูดว่า □ใครจะยืนหยัดต่อสู้กับลูกหลานของอานาคได้□ 3 วันนั้นท่านทั้งหลายจึงเข้าใจเถาะว่า ผู้ที่ไม่ข้างหน้าท่านนั้นคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะทรงทำลายเขาตั้งเล็งเผาผลาญและทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน ดังนั้นท่านจะได้ขับไล่เขาออกไป กระทำให้เขาพินาศโดยเร็ว ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้กับท่านทั้งหลายแล้วนั้น 4 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้ขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายอย่านึกในใจว่า □เพราะความชอบธรรมของข้าพระเยโฮวาห์จึงทรงนำข้ามาให้อึดครองแผ่นดินนี้□ แต่เพราะความชั่วของประชาชาติเหล่านี้ พระเยโฮวาห์จึงทรงขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่าน 5 ซึ่งท่านทั้งหลายกำส้งเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้นนั้น มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่านหรือความสัจธรรมในใจของท่าน แต่เป็นเพราะความชั่วของประชาชาตินี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต้องขับไล่เขาออกเสียต่อหน้าท่านทั้งหลาย และเพื่อว่าพระองค์จะทรงให้เป็นจริงตามพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน คือต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ 6 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงเข้าใจเถาะว่า ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินนี้ให้ท่านยึดครองนั้น มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นชนชาติคดอู้ง 7 จงจำไว้และอย่าลืมเสียว่าพวกท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านพิโรธในถิ่นทุรกันดาร ตั้งแต่วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ กระทั่งท่านมาถึงที่นี่ ท่านมักบกฏต่อพระเยโฮวาห์อยู่ 8 แม้ว่าที่เียบรท่านก็กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงกริ้วมากถึงกับจะทำลายท่านทั้งหลายเสีย 9 เมื่อข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะรับแผ่นศิลา เป็นแผ่นศิลาพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำไว้กับท่าน ข้าพเจ้าอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ 10 และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นศิลาสองแผ่นที่จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า บนศิลานั้นมีพระวจนะทั้งสิบซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันทีประชุมกันอยู่ 11 ต่อมาเมื่อสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นศิลาสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาพันธสัญญา 12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงลุกขึ้นลงไปจากที่นี่โดยเร็วเถิด เพราะชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้านำออกจากอียิปต์ได้หลงกระทำผิด ข้าพเจ้าได้เห็นจากทางซึ่งเรายืนดูเขาไว้ในนั้นอย่างรวดเร็ว เขาได้หลอรูปเคารพไว้สำหรับตัวเขาทั้งหลาย□ 13 ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ยังตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว และดูเถิด เขาทั้งหลายเป็นชนชาติคดอู้ง 14 ขออย่าทำท่วงไร ให้เราทำลายเขา และลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นประชาชาติที่มีกำลังกว่าและใหญ่กว่าเขา□ 15 ข้าพเจ้าจึงกลับลงมาจากภูเขา และภูเขานั้นก็มีเพลิงลุกอยู่ และศิลาพันธสัญญาสองแผ่นนั้นก็อยู่ในมือทั้งสองของข้าพเจ้า 16 ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็แลเห็นท่านทั้งหลายกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายได้หลอรูปลวงไว้สำหรับท่าน ท่านได้เห็นจากพระมรรคาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาแก่ท่านอย่างรวดเร็ว 17 ข้าพเจ้าจึงยกศิลาทั้งสองแผ่นเหวี่ยงเสียจากมือทั้งสองของข้าพเจ้าและทำศิลาให้แตกต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย 18 แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อย่างครั่งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ เพราะเหตุบาปทั้งสิ้นที่ท่านทั้งหลายได้กระทำ คือได้ประพฤติอย่างชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการชั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ 19 เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความไม่พอพระทัยอย่างรุนแรงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมีต่อท่าน พระองค์ก็จะทรงทำลายท่านอยู่แล้ว แต่พระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าในครั้งนั้นด้วย 20 พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธต่ออาโรนมากจะทำลายเขาอยู่แล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็อธิษฐานเผื่ออาโรนด้วย 21 แล้วข้าพเจ้าจึงเอาสิ่งที่บาปของท่านนั้น คือรูปลวงวูซึ่งท่านสร้างขึ้นนั้นเผาเสียด้วยไฟ แล้วท่านล้วนดให้เป็นผงละเอียดอย่างกับฝุ่น แล้วข้าพเจ้าก็โยนผงนั้นลงไปในลำธารซึ่งไหลลงมาจากภูเขา 22 ท่านทั้งหลายได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธที่ทาเมราห์ และที่มัสสาห์ และที่ซิบโรทหุราอาวาร์ 23 และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านไปจากคาเดชบารเนย ตรัสว่า □จงขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งเรา ได้ให้แก่เจ้า□ และท่านก็ยกฏต่อพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ หรือเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 24 ท่านทั้งหลายได้บกฏต่อพระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลาย 25 ข้าพเจ้าจึงกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สี่สิบวันสี่สิบคืนนี้ อย่างข้าพเจ้ากราบลงครั้งก่อนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่าจะทรงทำลายท่านทั้งหลายเสีย 26 ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขออย่าทรงทำลายประชาชนของพระองค์ และมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่เอาทั้งหลายมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ 27 ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขออย่าทรงใส่พระทัยในความดื้อดึงความชั่วร้าย หรือบาปของชนชาตินี้ 28 กล่าวว่าคุณแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงพาข้าพระองค์ทั้งหลายจากมาในนี้จะว่า เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถจะพาเขาทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ และเพราะว่าพระองค์ทรงเกลียดชังเขา พระองค์จึงทรงพาเขาออกมาฆ่าเสียในถิ่นทุรกันดาร 29 เพราะ

ว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำเขาออกมาด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่และด้วยพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ □

10

ไม่มีพระอื่นใดเหมือนพระเยซูฮาวี

1 □ ครั้นนั้นพระเยซูฮาวีตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ จงสวดศิลาสองแผ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราที่บนภูเขาและทำหีบไม้ไผ่ด้วย 2 และเราจะจารึกถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลาแผ่นเดิมที่เจ้าทำแตกเสียนั้น จงเก็บศิลานั้นไว้ในหีบไม้ไผ่ 3 ข้าพเจ้าจึงทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ และสวดศิลาสองแผ่นเหมือนอย่างเดิม ขึ้นไปบนภูเขา มีศิลาสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า 4 แล้วพระองค์จึงทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาอย่างครั้งก่อน ซึ่งเป็นพระวจนะที่พระเยซูฮาวีตรัสกับท่านบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันทีประชมุมนั้น และพระเยซูฮาวีทรงประทานแผ่นศิลานั้นแก่ข้าพเจ้า 5 แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลานั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าได้ทำขึ้นและแผ่นศิลาก็ยังอยู่ในหีบนั้น ดังที่พระเยซูฮาวีทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ 6 คนอิสราเอลเดินทางจากเบเอรทของคณยาอาคัน มาถึงโมเสราห์ อาโรนก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น และเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาจึงปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตแทนเขา 7 เขาทั้งหลายเดินทางออกจากที่นั่นมาถึงกุดโกดาห์ และจากกุดโกดาห์ถึงโยทบารธาเป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำสาธารมาก 8 ครั้นนั้นพระเยซูฮาวีได้แยกตระกูลเลวี ให้ทามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยซูฮาวี ให้เผ่าพระโยฮาวีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ และให้อานวยพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้ 9 เหตุฉะนั้นคนเลวีจึงทามีสวนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตน ไม่ พระเยซูฮาวีทรงเป็นส่วนมรดกของเขา ดังที่พระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงสัญญากับเขา นั้น 10 ข้าพเจ้าก็อยู่บนภูเขาอย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน ครั้นนั้นพระเยซูฮาวีทรงฟังข้าพเจ้าด้วย พระเยซูฮาวีไม่พอพระทัยที่จะทำลายท่านทั้งหลาย 11 พระเยซูฮาวีตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ จงลุกขึ้นเดินทางนำหน้าประชาชนต่อไปเถิด เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษว่า ให้แก่เขา นั้น □ 12 และบัดนี้ คนอิสราเอล พระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยำเกรงพระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามพระมรรคาทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย 13 และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเยซูฮาวี ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย 14 ดูเถิด ฟาสะวรัสและฟาสะวรัสอันสูงสุด และโลกกับบรรดาสังสารพัดที่อยู่ในโลกเป็นของพระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่าน 15 แต่พระเยซูฮาวีทรงฝังพระทัยในบรรพบุรุษของท่านและทรงรักเขา และทรงเลือกเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา คือ ท่านทั้งหลายจากชนชาติทั้งหลาย อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้ 16 เพราะฉะนั้นจงตัดหนึ่งปลายหัวใจของท่านเสีย อย่าคอแข็งอีกต่อไป 17 เพราะว่าพระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรงปราศจากอคติ และมีได้ทรงเห็นแก่อามิชลิบน 18 พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้าพ่อและแม่ยาก และทรงรักคนต่างด้าวประทานอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา 19 เพราะฉะนั้นท่านจงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ 20 ท่านทั้งหลายจงยำเกรงพระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่าน จงปรนนิบัติพระองค์และติดพันอยู่กับพระองค์ จงปฏิญาณด้วยออกพระนามของพระองค์ 21 พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน ผู้ทรงกระทำการใหญ่และน่ากลัวซึ่งนัยเฝ้าของท่านได้เห็นนี้ 22 บรรพบุรุษของท่านลงไปไนอียิปต์เจ็ดสิบคน และบัดนี้พระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่านทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีมากดังดวงดาวในท้องฟ้า □

11

บทเรียนต่างๆจากการอพยพและภัยพิบัติทั้งหลาย

1 □ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรักพระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่าน จงรักษาพระคำรัสสั่ง กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป 2 ท่านทั้งหลายจงทราบในวันนี้ เพราะข้าพเจ้ามิได้กล่าวกับลูกหลานของท่านทั้งหลาย ผู้ไม่ได้อำนาจหรือเห็นถึงวินัยของพระเยซูฮาวีพระเจ้าของท่าน ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ 3 ถึงการอัศจรรย์และถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไนอียิปต์ต่อฟาโรห์ษัตริย์อียิปต์ และต่อแผ่นดินทั้งสิ้นของท่าน 4 และซึ่งพระองค์ทรงกระทำต่อกองทัพอียิปต์ ต่อม้าของเขา และต่อรถรบของเขา และที่พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขาเมื่อเขาไล่ติดตามท่านทั้งหลาย และที่พระเยซูฮาวีทรงทำลายเขาทั้งหลายจนทุกวันนี้ 5 และที่พระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร จนท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่ 6 และที่ทรงกระทำต่อดาอาน และอาบิรามบุตรชายของออลีอับ บุตรชายของรูเบน คือแผ่นดินได้อำบากกลืนเขาเข้าไป ทั้งครัวเรือน เติบัพ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่ติดตามเขาไป ในท่ามกลางคนอิสราเอลทั้งปวง 7 เพราะนัยเฝ้าของท่านทั้งหลายได้เห็นพระ

ราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น⁸ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรักษาบัญญัติทั้งสิบซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามไปครอบครองนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์⁹ และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์¹⁰ เพราะว่าแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ซึ่งท่านได้จากมา ในที่นั้นท่านหว่านพืชและเอาฟารัดน้ำเหมือนเป็นสวนผัก¹¹ แต่แผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น เป็นแผ่นดินที่มีเนินเขาและหุบเขา ซึ่งมีน้ำฝนจากฟ้ารดอยู่¹² เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแล พระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือแผ่นดินนั้นเสมอ ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี¹³ ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน¹⁴ เราจะทำให้ฝนตกบนแผ่นดินของเจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผล น้ำองุ่นและน้ำมัน¹⁵ และเราจะให้หญ้าในทุ่งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิมหนัา¹⁶ จงระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้งหลายลุ่มหลงและหันไปปรนนิบัตินมัสการพระอื่น¹⁷ และพระเยโฮวาห์จึงทรงกล่าวต่อท่าน ปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่งอกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินดี ซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่ท่านนั้นเสียอย่างรวดเร็ว¹⁸ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจในใจของท่านทั้งหลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ จงเป็นเครื่องหมายระหว่างนัยเตาของท่าน¹⁹ และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่านทั้งหลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน และเมื่อท่านเดินอยู่ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น²⁰ ท่านจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูดวงของท่าน²¹ เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณที่จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน ดราบเท่าบรรดาวันซึ่งฟ้าสวรรค์อยู่เหนือโลก²² เพราะถ้าท่านละทิ้งที่จะกระทำตามบัญญัติทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระเมตตาทั้งสิบของพระองค์ และคิดสนิทชอบกับพระองค์แล้ว²³ พระเยโฮวาห์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านทั้งหลาย แล้วท่านจะเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน²⁴ ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลายจะเหยียบบงที่ใดที่นั่นจะเป็นของท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารไปจนถึงเลบานอน และจากแม่น้ำคือแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทะเลตะวันตก²⁵ จะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นทีเกรงขาม และตกใจกลัวของแผ่นดินที่ท่านทั้งหลายจะเหยียบย่ำไป ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน²⁶ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าได้นำคำอวยพรและคำสาปแห่งมาไว้ตรงหน้าท่านทั้งหลาย²⁷ ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านก็จะเป็นไปตามพรนั้น²⁸ ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่หันเหไปเสียจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ไปติดตามพระอื่นซึ่งท่านไม่รู้จักร ท่านก็จะเป็นไปตามคำสาปแห่งนั้น²⁹ และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น ท่านจงตั้งคำอวยพรไว้บนภูเขาเกรซีม และตั้งคำสาปแห่งไว้บนภูเขาเอบาล³⁰ ภูเขาเหล่านี้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ไปตามทางที่ดวงอาทิตย์ตกในแผ่นดินคนคานาอัน ผู้อาศัยอยู่ในที่ราบตรงหน้ากิเลอาดข้างที่ราบโมเรห์มิใช่หรือ³¹ เพราะท่านทั้งหลายจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านจะยึดครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น³² ท่านจงระวังที่จะรักษากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้□

12

กฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆสำหรับอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

1 □ต่อไปนี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งท่านจะต้องระวังที่จะกระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานให้ท่านยึดครองตลอดวันคืนซึ่งท่านมีชีวิตอยู่ในโลก² ท่านทั้งหลายจงทำลายบรรดาสถานที่ซึ่งประชาชาติที่ท่านจะยึดครองนั้นใช้เป็นที่ปรนนิบัติพระของเขา ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงและบนเนินเขา และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น³ ท่านจงรื้อแท่นบูชาของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ และเผาเสารูปเคารพของเขาเสียด้วยไฟ ท่านจงฟันทำลายรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระของเขาเสีย และลบชื่อของพระเหล่านั้นออกเสียจากที่นั้น⁴ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำการดังนั้นแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน⁵ ท่านจงแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาตระกูลของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงเลือก เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นทีประทับของพระองค์ ท่านทั้งหลายจงไปเผ่าพระองค์ที่นั้น⁶ และท่านทั้งหลายจงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั้น ทั้งสิ่งขิกหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะขึ้นถวาย ทั้งเครื่องบูชาปฏิญาณ เครื่องบูชาตามใจสมัคร และผลรุ่นแรกที่ได้จากฝูง

วัวและฝูงแพะแกะ 7 ท่านทั้งหลายจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งท่านและครอบครัวของท่านจงปีติว่าเริ่งในบรรดากิจการซึ่งมีของท่าน ได้กระทำนั้น ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านมอบพระพรแก่ท่านทั้งหลาย 8 ท่านทั้งหลายอย่ากระทำตามบรรดากิจการที่เรากระทำอยู่ที่นั่นนั้น คือทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง 9 เพราะว่าท่านทั้งหลายยังไม่ไปถึงที่หยุดพักและถึงมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 10 แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานเป็นมรดกแก่ท่าน และเมื่อพระองค์โปรดให้ท่านพักฟื้นศัตรูรอบข้างของท่านทั้งสิ้น ท่านจึงอยู่อย่างปลอดภัย 11 แล้วจงไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น จงนำบรรดาสิ่งต่างๆ ไปด้วยซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลาย คือเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวนุชาของท่าน ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะขึ้นถวาย ทั้งบรรดาเครื่องบูชาปฏิญาณที่ดีที่สุดซึ่งท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ 12 และท่านทั้งหลายจงปีติว่าเริ่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านทั้งหลายและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่านและคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือส่วนมรดกกับท่าน 13 ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดูอย่าถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ทุกแห่งซึ่งท่านเห็น 14 แต่จงถวายในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกในท่ามกลางตระกูลหนึ่งของท่าน ท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาของท่านที่นั่น และที่นั่นท่านจงกระทำทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ 15 อย่างไรก็ตาม ท่านจะฆ่าสัตว์และรับประทานเนื้อในประตูเมืองทั้งหลายของท่านตามที่ท่านปรารถนาได้ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอำนวยการประทานแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งผู้ที่สะอาดและผู้ที่มลทินก็รับประทานได้ อย่างที่รับประทานเนื้อละมั่งและเนื้อกวาง 16 แต่ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานเลือดสัตว์เลย ท่านจงเทลงบนพื้นดินเหมือนเห่าน้ำ 17 ส่วนสิบชักหนึ่งของพืช หรือน้ำมัน หรือน้ำมัน หรือลูกคอกุ่นแรกจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ หรือของถวายปฏิญาณตามที่ท่านปฏิญาณไว้ หรือของถวายตามใจสมัคร หรือของที่ท่านนำมาขึ้นถวาย ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานภายในประตูเมืองของท่าน 18 แต่ว่าท่านจงรับประทานของเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน และคนเลวีผู้อยู่ภายในประตูเมืองของท่าน และท่านจงปีติว่าเริ่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดากิจการซึ่งมีของท่าน ได้กระทำนั้น 19 ท่านจงระวังอย่าทอดทิ้งคนเลวีราบเท่าวันที่ท่านอาศัยอยู่ในโลก 20 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่านแล้วนั้น และท่านกล่าวว่า □เราจะกินเนื้อสัตว์□ เพราะพวกท่านอยากรับประทานเนื้อสัตว์ ท่านจะรับประทานเนื้อตามใจปรารถนาของท่านได้ 21 ถ้าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่นนั้นห่างจากท่านเกินไป ท่านจงฆ่าสัตว์จากฝูงวัวฝูงแพะแกะของท่านเถอะ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น ท่านจงรับประทานในประตูเมืองของท่านตามที่ใจของท่านปรารถนาเถิด 22 ท่านจะรับประทานได้อย่างที่ท่านรับประทานเนื้อละมั่งหรือเนื้อกวาง ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยกันก็รับประทานได้ 23 แต่ทั้งนี้ไม่ว่าท่านไม่รับประทานเลือดสัตว์เลย เพราะว่าเลือดเป็นชีวิตของมัน ท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อ 24 ท่านอย่ารับประทานเลือด แต่ท่านจงเทเลือดบนดินอย่างเห่าน้ำ 25 ท่านอย่ารับประทานเลือด เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 26 แต่สิ่งบริสุทธิ์ซึ่งเป็นส่วนกำหนดจากท่านและของปฏิญาณของท่านนั้น ท่านจงนำไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ 27 และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงเทเลือดแห่งเครื่องสัตวนุชาลงบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้ 28 จงระวังที่จะฟังบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 29 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะขจัดประชาชาติซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้นออกไปให้พ้นหน้าท่าน และท่านก็ยึดครองเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น 30 จงระวังตัวว่าท่านจะไม่หลงติดตามเขา ภายหลังจากที่เขาถูกทำลายต่อหน้าท่านแล้วนั้น และจะไม่ไต่ถามเรื่องพระของเขาโดยกล่าวว่า □ประชาชาตินี้มีสมการพระของเขายังไร เพื่อเราจะกระทำด้วย□ 31 ท่านอย่ากระทำอย่างนั้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง พวกเขากำลังทำสิ่งนั้นต่อพระพักตร์ทั้งหลายของเขา แม้แต่บุตรชายและบุตรสาวของเขา เขาก็เผาด้วยไฟบูชาแด่พระของเขา 32 ทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้นั้น จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านี้ □

1 ถ้าใน หมู่พวกท่าน เกิดมี ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝัน เห็น เหตุการณ์ขึ้น และ สำแดง หมายถึง สำคัญ หรือ การมหัศจรรย์แก่ท่าน 2 และ หมายถึง สำคัญ หรือ การมหัศจรรย์ซึ่ง เขาบอกท่าน นั้น สำเร็จจริง ถ้า เขาบอกว่า □ ให้เราติดตามพระอื่นกันเถิด□ ซึ่งเป็นพระที่ท่าน ไม่รู้จัก □และให้เรามาปรนนิบัติพระนั้น□ 3 ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงใจท่านดู เพื่อให้ทรงทราบว่า ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านหรือไม่ 4 ท่านทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และยำเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์⁵ แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่าเขาได้สั่งสอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรงไล่ท่านออกจากเรือนทาส เขากระทำให้ท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแหละท่านจะต้องล้างความชั่วช้านี้จากท่ามกลางท่าน 6 ถ้าพี่ชายน้องชายของท่านมารดาเดียวกันกับท่าน หรือบุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของท่าน หรือมิตรสหายร่วมใจของท่าน ชักชวนท่านอย่างลับๆ □ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด□ ซึ่งเป็นพระที่ท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่าน ไม่รู้จัก 7 เป็นเพราะบางครั้งของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่รอบท่าน ไม่ว่าใกล้หรือไกล จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้ถึงที่ สุดปลายโลกข้างโน้น 8 ท่านอย่ายอมตามหรือเชื่อฟังเขา อย่าให้นัยนาดาของท่านเมตตาปราณีเขา ท่านอย่าไว้ชีวิตเขา หรืออย่าชอนเขาไว้เลย 9 ท่านจงประหารชีวิตเขาเสียเป็นแน่ ท่านควรลงมือก่อน ในการทำโทษเขาถึงตาย และต่อไปให้บรรดาประชาชนร่วมมือด้วย 10 ท่านจงเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาแสวงหาช่องที่พาท่าน ไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส 11 และคนอิสราเอลซึ่งปวงจะฟังและยำเกรง ไม่ควรทำความชั่วชันท่ามกลางท่านทั้งหลายอีกเลย 12 ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินว่า ในหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านอาศัยอยู่นั้น 13 มีบางคนที่เป็นคนอันธพาลได้ออกไปจากท่ามกลางท่าน ชักชวนชาวเมืองนั้นว่า □ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด□ ซึ่งเป็นพระที่ท่าน ไม่รู้จัก 14 ท่านทั้งหลายจงสอบถามและอุตสาหค้นหาและถามดูอย่างซื่อตรงๆ และดูเถิด ถ้าเป็นความจริง และเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันอยู่ในหมู่พวกท่าน 15 ท่านจงฆ่าชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทำลายเสียให้สิ้นเชิงด้วยคมดาบ ทั้งคนทั้งหลายที่อาศัยในเมืองนั้นและฝูงสัตว์ด้วย 16 ท่านจงเก็บข้าวของทั้งสิ้น ในเมืองนั้น ไปกองไว้ที่กลางถนน และเผาเมืองนั้นกับบรรดาข้าวของในเมืองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้เมืองนั้นร้างอยู่เป็นนิรันดร์ อย่าสร้างขึ้นมาใหม่อีกเลย 17 อย่าให้ของต้องห้ามนั้นมาติดพันเมืองของท่าน เพื่อว่าพระเยโฮวาห์จะทรงหุนจากพระพิโรธยิ่งของพระองค์ และทรงสำแดงพระกรณาคดต่อท่าน และทรงเมตตาท่าน ให้ท่านทวีมากขึ้น ดังที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น 18 เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติทั้งสิบของพระองค์ตั้งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ และกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน□

14

คำสั่งสอนเรื่องอาหาร

1 □ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าเชือดเนื้อตัวเองหรือกระทำหน้าผากให้โล้นเพื่อคนตาย 2 เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงเลือกจากปวงชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ 3 ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสิ่งซึ่งรังเกียจใดๆเลย 4 สัตว์ที่รับประทานได้มีดังต่อไปนี้ คือ วัว แกะ แพะ 5 กวาง ละมั่ง อีเก้ง แพะป่า สมัน โคป่า และแกะป่า 6 ท่านรับประทานสัตว์ทุกชนิดที่แยกกับและกินฝ่าออกเป็นสองและเคี้ยวเอื้องนั้นได้ 7 อย่างไรก็ตาม ในจำพวกสัตว์ทั้งหลายที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีฬ่า ท่านอย่ารับประทานสัตว์ต่อไปนี้คือ อูฐ กระต่าย ตัวกระเจิงผา เพราะว่าสัตว์เหล่านี้เคี้ยวเอื้องแต่กับ ไม่ฝ่า จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน 8 และหมูด้วยเพราะหมูมีกีฬ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมันและซากของมันท่านก็อย่าแตะต้อง 9 ในบรรดาสัตว์น้ำทั้งสิ้นท่านรับประทานสัตว์เหล่านี้ได้ คือ สัตว์ใดๆที่มีครีบและเกล็ด ท่านรับประทานได้ 10 แต่สัตว์ใดๆที่ไม่มีครีบและเกล็ดท่านอย่ารับประทาน เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน 11 นกสะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้ 12 แต่นกเหล่านี้ท่านอย่ารับประทานคือ นกอินทรี นกแร้ง หนวดแพะ นกออก 13 นกเหยี่ยวหางยาว นกเหยี่ยวดำ นกแร้งตามชนิดของมัน 14 บรรดานกแก่ตามชนิดของมัน 15 นกเค้าแมว นกเค้าโมง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขตามชนิดของมัน 16 นกเค้าแมวเล็ก นกที่ติดที่ นกอีโถ่ง 17 นกกระทุง แร้ง และนกอ้ายจิ้ง 18 นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว 19 เมล่งมีปีกทุกชนิดเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน อย่ารับประทานเลย 20 สัตว์มีปีกที่สะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้ 21 ท่านอย่ารับประทานสัตว์ชนิดใดที่ตายเอง ท่านจะให้แก่คนต่างด้าวที่อยู่ภายในประตูเมืองของท่านรับประทานก็ได้ หรือท่านจะขายให้แก่คนต่างประเทศก็ได้ เพราะว่าท่านเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์

พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ท่านอย่าล้มลุกแพะด้วยน้ำมันเมของมันเลย²² ผลได้เป็นปีจากพืชในนาของท่านนั้น ท่านจงถวายสิบชักหนึ่ง²³ ท่านจงรับประทานสิบชักหนึ่งที่ได้อากข้าวหรือน้ำองุ่นของท่าน หรือน้ำมันของท่าน และผลรุ่นแรกจากฝูงวัว และฝูงแพะแกะของท่าน ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ²⁴ ถ้าระยะทางไกลเกินไป ท่านไม่สามารถนำสิบชักหนึ่งมาได้ ในเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพรแก่ท่าน เพราะว่าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกเพื่อเป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์นั้น อยู่ห่างไกลจากท่านเกินไป²⁵ ท่านจงขายของนั้นเอาเงิน และห่อเงินถือไว้ และไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้²⁶ และเอาเงินนั้นซื้อสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา จะเป็นวัว แกะ หรือน้ำองุ่นหรือสุราและสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา และท่านจงรับประทานที่นั่น ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และจงปีติรำเริงทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่านด้วย²⁷ ท่านทั้งหลายอย่าทอดทิ้งคนเลวซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน²⁸ ท่านจงรับประทานสิบชักหนึ่งจากพืชผลที่ได้ในปีนั้น มาสะสมไว้ภายในประตูเมืองของท่าน²⁹ คนเลว (เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน) และคนต่างด้าวและลูกกำพร้าพ่อแม่และแม่ไม่มีผู้ซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน จะได้รับประทานอย่าอึดอั้นหา เพื่อว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพระพรแก่บรรดากิจการซึ่งมีของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น□

15

การปลดปล่อยทุกข์เจ็ดปี

1 □ทุกๆสิ้นเจ็ดปีท่านทั้งหลายต้องมีการปลดปล่อย² ให้กระทำการปลดปล่อยดังนี้ เจ้าหน้ทุกคนจะต้องยกสิ่งของตนให้เพื่อนบ้านยืม ไปนั้นเสีย อย่าทวงสิ่งนั้นคืนจากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องของตนเองเลย เพราะว่าได้ประกาศการปลดปล่อยของพระเยโฮวาห์แล้ว³ ท่านทั้งหลายจะทราบจากคนต่างประเทศได้ แต่ถ้ามีสิ่งใดของท่านขายอยู่กับพี่น้องก็ให้มือของท่านปล่อยไป⁴ ยกเว้นเมื่อไม่มีคนยากจนในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงอวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นมรดกยึดครองนั้น⁵ ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ฟังระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้⁶ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพระพรท่านดังที่พระองค์สัญญาต่อท่านนั้น ท่านทั้งหลายจะให้ประชาชนชาติหลายชาติยืมของของท่าน แต่ท่านอย่ายืมของเขาเลย ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน⁷ ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของท่านอยู่ภายในประตูเมืองใดๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็งห่อมือของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น⁸ แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านอย่างใจกว้างให้เขา และให้เขา ยืมข้าวของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าเป็นข้าวของสิ่งใดๆ⁹ จงระวังให้คิดเกรงว่าจะมีความคิดใจชั่วของ ท่านว่า □ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว□ และตาของท่านก็ระย้าต่อพี่น้องของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขาเลย และเขาจะร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องท่าน บาปก็จักตกแก่ท่าน¹⁰ ท่านจงให้เขา และเมื่อให้เขาแล้วอย่ามีจิตคิดเสียตาย เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพระพรแก่ท่าน ในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่าน ไม่ว่าท่านจะลงมือกระทำให้สิ่งใด¹¹ เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า □ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน คือต่อคนยากจนคนขัดสนซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน□¹² ถ้าพี่น้องของท่านซึ่งเป็นคนฮีบรู ไม่ว่าชายหรือหญิง ที่เขาขายไว้แก่ท่าน จงให้ปรนนิบัติท่านหกปี เมื่อถึงปีที่เจ็ดก็ให้ปล่อยเขาเป็นอิสระพ้นไปจากท่าน¹³ และเมื่อท่านปล่อยเขาเป็นอิสระไปจากท่าน ท่านอย่าปล่อยเขาไปเมื่อเปล่า¹⁴ ท่านจงมีใจกว้างขวางจัดของให้แก่เขา เป็นของจากฝูงแพะแกะของท่าน จากลานนวดข้าวของท่าน และจากบ่อย่ำองุ่นของท่าน ท่านจงให้แก่เขาตามสมควรตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอวยพระพรแก่ท่าน¹⁵ ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงไถ่ท่านไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาเรื่องนี้แก่ท่านในวันนี้¹⁶ แต่ถ้าทาสนั้นจะกล่าวแก่ท่านว่า □ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน□ เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน เพราะเขาอยู่กับท่านสบายดี¹⁷ จงเอาเหล็กแท่งในหูของเขาให้ทะลุไปติดกับประตูเรือน ดังนั้นเขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป ท่านจงกระทำเช่นนี้แก่ทาสหญิงด้วย¹⁸ เมื่อท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระนั้นท่านอย่ารู้สึกหนักอกหนักใจ เพราะว่าเขาได้รับใช้ท่านมากกว่าสิบปีแล้วมากกว่าลูกจ้างเป็นสองเท่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพระพรแก่ท่านในการทั้งปวงที่ท่านได้กระทำนั้น¹⁹ สัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่เกิดในฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะนั้น ท่านทั้งหลายจงถวายไว้แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าใช้วัวหรือตัวเมียทำงาน หรือตัดขนจากแกะหรือตัวผู้²⁰ ท่านและครอบครัวของท่านจงรับประทานสัตว์หัวปีนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทุกๆปี ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกำหนดไว้ให้นั้น²¹ แต่สัตว์หัวปีนั้นมิได้ทานได้คืออาหารหรือคอกหรืออิมิตาเหลวอย่างใด ท่านอย่าถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน²² ท่านจงรับประทานสัตว์นั้น

ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ ดังว่าเป็นละมั่งหรือกวาง²³ เพียงแต่ท่านอย่ารับประทานเลือดของมันเท่านั้น ท่านจงเทออกทิ้งบนดินเหมือนเท่านั้น□

16

เทศกาลปัสกาและขนมปังไร้เชื้อ

1 □ท่านจงถือเดือนอาบีบ ท่านทั้งหลายจงถือปัสกาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะว่าในเดือนอาบีบนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านออกจากอียิปต์ในเวลากลางคืน² และท่านจงถวายปัสกา เป็นเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จากฝูงแพะแกะหรือฝูงวัว ณ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น³ อย่ารับประทานขนมปังมีเชื้อกับปัสกา ตลอดเจ็ดวันท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อ เป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะท่านรับหนีออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อท่านจะระลึกถึงวันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นตลอดชีวิตของท่าน⁴ ตลอดเจ็ดวันนั้นอย่าให้เห็นเชื้อขนมภายในอาณาเขตประเทศของท่าน หรือเนื้อสัตว์ซึ่งท่านได้บูชาในเวลาเย็นวันแรกเหลืออยู่ตลอดคืนจนเช้าวันรุ่งขึ้น⁵ ท่านทั้งหลายอย่าถวายปัสกาภายในประตูเมืองใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่าน⁶ แต่ท่านจงถวายปัสกา ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ในเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในเวลาเดียวกันที่ท่านออกจากอียิปต์⁷ ท่านจงทำให้สุกและรับประทานในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ พอรุ่งเช้าท่านจงกลับไปสู่เต็นท์ของท่าน⁸ ท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ

เทศกาลสัปดาห์

9 ท่านทั้งหลายจงนับ ให้ครบเจ็ดสัปดาห์ จงตั้งต้นนับ ให้ครบเจ็ดสัปดาห์เริ่มด้วยวันแรกที่ท่านเอาเคียวเกี่ยวข้าว¹⁰ ท่านทั้งหลายจงถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการถวายตามใจสมัครจากมือของท่าน ซึ่งท่านจะถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอวยพระพรแก่ท่าน¹¹ ท่านจงปัดรำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิงของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งคนต่างด้าวเด็กกำพร้าพ่อและแม่ฝ่ายซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น¹² ท่านพึงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ ท่านพึงระลึกที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้

เทศกาลอยู่เพิง

13 ท่านจงถือเทศกาลอยู่เพิงเจ็ดวัน เมื่อท่านเก็บรวบรวมพืชผลของท่านจากลานนาวดข้าวและจากบ่อฆ่าอู่นของท่านแล้ว¹⁴ ในการเลี่ยนนั้นท่านจงปัดรำเริง ทั้งท่านและบุตรชายหญิงของท่าน และทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีและคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและแม่ฝ่ายซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน¹⁵ ท่านจงถือเทศกาลนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเจ็ดวัน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพระพรแก่พืชผลทั้งหลายของท่าน และแก่ผลงานทั้งสินที่มีมือท่านกระทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปิติยินดี

บรรดาผู้ชายจะต้องเข้าเฝ้าพระเจ้าปีละสามครั้ง

16 บรรดาผู้ชายทั้งสิ้นจะต้องเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ คือ ณ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง อย่าให้เขาไปเฝ้าพระเยโฮวาห์หิโมเปลาห์¹⁷ ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเขา ตามส่วนพระพรที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน

ผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ต่างๆ

18 ท่านทั้งหลายจงเลือกตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามบรรดาประตูเมืองของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตระกูลคนของท่าน ให้เขาพิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม¹⁹ ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรม อย่าล่าเอียง อย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้ตาของคนมีปัญญามืดมัวไป และกลับคดของคนที่ชอบธรรมเสีย²⁰ ท่านจงคิดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะมีชีวิตและสิมมรดกในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน²¹ ท่านทั้งหลายอย่าปลุกต้นไม้อะไรใช้เป็นเสารูปเคารพช้างแท่นบูชาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านซึ่งท่านจะสร้างไว้²² และท่านอย่าตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรังเกียจ□

17

จงถวายเฉพาะสิ่งที่ดีที่สุดแด่พระเจ้า

1 □ท่านทั้งหลายอย่านำวัสดุหรือแกะที่มีตำหนิหรือความพิการใดๆเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

จงเอาหินขว้างคนให้รูปเคารพเสียให้ตาย

2 ภายในประตูเมืองใดๆของท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านนั้น ถ้าพบว่ามีท่ามกลางพวกท่านมีชายหรือหญิงคนใดกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยละเมิดพันธสัญญาของพระองค์³ และไปปรนนิบัติพระอื่น และนมัสการพระเหล่านั้น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรืออันใดที่เป็นบริวารท้องฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ห้ามไว้⁴ มีคนมาบอกท่านแล้วและท่านก็ได้ยิน และได้สอบถามอย่างซื่อสัตย์ และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมิใช่คนกระทำกันในอิสราเอล⁵ ท่านจงนำชายหรือหญิงผู้กระทำความชั่วร้ายนั้นมาที่ประตูเมือง และท่านจงเอาหินขว้างชายหรือหญิงนั้นเสียให้ตาย⁶ ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้หนึ่งมีความผิด จึงให้รับโทษถึงตายได้ อย่าลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว⁷ ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขถึงตาย ต่อไปคนทั้งปวงจึงรวมมือด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน

จงให้คนเลวซึ่งเป็นปุโรหิตพิพากษาเรื่องต่างๆ

8 ถ้าคดีใดเกิดขึ้นเป็นเรื่องยากที่จะตัดสินได้ว่าเป็นคดีฆ่าคนตายโดยเจตนาหรือไม่ เป็นคดีเกี่ยวกับการเกี่ยวกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ เป็นคดีทำร้ายร่างกาย เป็นคดีใดๆซึ่งโต้แย้งกันภายในประตูเมืองของท่าน ท่านจงลุกขึ้นพากันไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้⁹ จงไปหาคนเลวซึ่งเป็นปุโรหิต และไปหาผู้พิพากษาประจำการในสมัยนั้น ท่านจงปรึกษาหารือกับเขา และเขาจะชี้แจงให้ท่านทราบถึงคำตัดสิน¹⁰ แล้วท่านจงกระทำตามคำแนะนำซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน จากสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกนั้น และท่านจงระวังกระทำตามทุกสิ่งซึ่งเขาแนะนำท่าน¹¹ ท่านจงกระทำตามคำแนะนำจากพระราชบัญญัติซึ่งเขาให้แก่ท่าน และกระทำตามคำตัดสินซึ่งเขาได้สั่งท่าน ท่านทั้งหลายอย่าหันเหไปจากคำตัดสินซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน อย่าหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ¹² ผู้ใดที่บังอาจมิได้กระทำตาม คือไม่ได้เชื่อฟังปุโรหิตผู้ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น หรือเชื่อฟังผู้พิพากษา ผู้นั้นต้องตาย ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากอิสราเอล¹³ และประชาชนทั้งหลายจะได้อินและยำเกรง และมีได้ชัดเจนต่อไปอีก

การเลือกษัตริย์สำหรับคนอิสราเอล

14 เมื่อท่านมาถึงแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านถือกรรมสิทธิ์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น แล้วท่านจะกล่าวว่า □เราจะต้องเลือกษัตริย์ไว้เหนือเราเหมือนประชาชาติอื่นซึ่งอยู่รอบเรา□¹⁵ ก็จงตั้งผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน คือตั้งผู้หนึ่งผู้ใดในพวกพี่น้องของท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน ท่านอย่าตั้งคนต่างด้าวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน¹⁶ แต่อย่าให้ผู้หนึ่งมีอำนาจตนเองมากเกินไป หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับ ไปอียิปต์เพื่อจะมีมากมาย เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายแล้วว่า □เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้กลับไปทางนั้นอีกเลย□¹⁷ และอย่าให้ผู้หนึ่งมีภรรยา มาก เกรงว่าจิตใจของเขาจะหันเหไปเสีย หรืออย่าให้มีเงินมีทองเป็นของตนเองอย่างมากมาย¹⁸ เมื่อผู้หนึ่งนั่งบัลลังก์ในราชอาณาจักร ก็ให้ผู้หนึ่งคัดลอกพระราชบัญญัตินี้ไว้ในหนังสือเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง จากหนังสือซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลว¹⁹ ให้พระราชบัญญัตินั้นอยู่กับผู้หนึ่ง และให้เขาอ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา โดยรักษาบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านั้นและกระทำตาม²⁰ เพื่อว่าจิตใจของเขาจะมีได้พอขึ้นสูงกว่าพี่น้องของตน และเพื่อเขาเองจะได้เห็นผลจากพระราชบัญญัติไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขาอยู่ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล□

18

มรดกสำหรับคนเลวและพวกปุโรหิต

1 □คนเลวซึ่งเป็นปุโรหิตและตระกูลเลวทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับคนอิสราเอล เขาจะรับประทานเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์และส่วนที่ตกเป็นของพระองค์² ฉะนั้นเขาจะไม่มรดกในหมู่พวกพี่น้องของเขา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นมรดกของเขา ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาแล้วนั้น³ ให้ส่วนต่อไปนี้เป็นส่วนที่ปุโรหิตได้อันตกจากประชาชน คือส่วนที่ได้จากผู้ที่ถวายสัตวบูชา ไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ ก็ให้เขามอบเนื้อสันเขาหน้า เนื้อแก้มทั้งสองข้าง และเนื้อท้องให้แก่ปุโรหิต⁴ ผลรุ่นแรกของท่านคือ

ผลข้าว ผลน้ำองุ่น ผลน้ำมัน และขนแกะรุ่นแรกที่ได้จากแกะของท่าน จงมอบให้แก่บิโรทิด⁵ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้เลือกเขาจากตระกูลชนทั้งสี่ของท่าน ให้ยืนปรณินบัตินในพระนามพระเยโฮวาห์ทั้งตัวเขาและลูกหลานของเขาสืบต่อไปเป็นนิตย์⁶ ถ้าคนเลวคนใดมาจากประตูดุเมืองใดในอิสราเอลอันเป็นที่อยู่ของเขา จะมายังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้ก็ให้เขามาได้ตามใจปรารถนา⁷ แล้วเขาจะปรณินบัตินในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เช่นเดียวกับบรรดาคนเลวที่น้องของเขา ผู้ยืนปรณินบัตินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่น⁸ ให้เขาได้ส่วนที่จะรับประทานเท่าๆกัน นอกเหนือจากส่วนที่เขาได้มาด้วยการขายทรัพย์สินของเขาเอง

คำตัดสินเรื่องการให้รูปเคารพ การเป็นคนทรน การเป็นพอมดเมมดและการเป็นหมอดู

⁹ เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำตามสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติเหล่านั้น¹⁰ อย่าให้มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรสาวของเขาลุยไฟ อย่าให้ผู้ใดเป็นคนทนาย เป็นหมอดู เป็นหมอล้างยามดูเหตุการณ์ หรือเป็นนักพยากรณ์¹¹ เป็นหมอดู เป็นคนทรน เป็นพอมดเมมด หรือเป็นหมอพราย¹² เพราะทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่พระเยโฮวาห์ และด้วยเหตุจากการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจึงทรงขับไล่เขาออกไปจากเบื้องหน้าท่าน¹³ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน¹⁴ เพราะว่าประชาชาติเหล่านั้น ซึ่งท่านกำลังจะยึดครองนั้นเชื่อฟังหมอดูและพวกโหร แต่ส่วนตัวท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไม่ทรงยินยอมให้ท่านกระทำเช่นนั้น

คำพยากรณ์ถึงพระเยซูคริสต์ผู้เป็นผู้นำพยากรณ์ยิ่งใหญ่

¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังเขา¹⁶ อย่างที่ท่านปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่ไซเบบในวันประชุมเมื่อท่านกล่าวว่า โออย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า หรือได้เห็นเพลิงมโหฬารอีกเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตายเสีย¹⁷ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า โอซึ่งเขาพูดมาเช่นนั้นก็ตือ¹⁸ เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ให้แก่ประชาชนทั้งหลาย¹⁹ ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น

คำตัดสินเรื่องผู้พยากรณ์เท็จ (มธ 7:15-16)

²⁰ แต่ผู้พยากรณ์คนใดบังอาจกล่าวคำในนามของเราซึ่งเรามีได้บัญชาให้กล่าวหรือผู้ใดกล่าวในนามของพระอื่น ผู้พยากรณ์นั้นต้องมีโทษถึงตาย²¹ และถ้าท่านนึกในใจว่า โอทุกอย่างที่เราจะจึงรู้พระวจนะที่พระเยโฮวาห์ยังมิได้ตรัสนั้นได้²² เมื่อผู้พยากรณ์กล่าวคำในพระนามของพระเยโฮวาห์ ถ้ามิได้เป็นไปจริงตามถ้อยคำของผู้กล่าว ถ้อยคำนั้นมิได้เป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบังอาจกล่าวเอง ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย

19

เมืองลี้ภัย

¹ โอเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงจัดบรรดาประชาชาติ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินของเขาแก่ท่าน และท่านทั้งหลายยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมืองและในบ้านเรือนของเขาเหล่านั้น² ท่านจงแยกเมืองไว้สามเมืองสำหรับพวกท่านทั้งหลายในท่ามกลางแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น³ ท่านจงจัดเตรียมให้มีทาง และจงแบ่งอาณาเขตแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้นออกเป็นสามส่วน เพื่อว่าผู้ใดที่ได้ฆ่าคนแล้วจะหลบหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้⁴ ต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนฆ่าคนผู้หนึ่งไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้และรอดชีวิตอยู่ คือผู้ใดที่ได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน⁵ อาทิเช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าพร้อมกับเพื่อนบ้านของเขาเพื่อจะตัดไม้ เมื่อเขาเหวี่ยงขวานเพื่อจะโค่นต้นไม้ลง หัวขวานหลุดจากด้ามถูกเพื่อนบ้านของเขาและคนนั้นก็ถึงตาย ก็ให้เขาหนีไปซึ่งเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่งและรอดตายได้⁶ ด้วยเกรงว่าผู้อุฆาตโลหิตดังกล่าวนี้จะไล่ตามชายผู้ฆ่าคนคนนั้นทัน เพราะหนทางไกลแล้วฆ่าเขาเสีย แม้ว่าชายผู้นั้นไม่มีโทษถึงตาย เพราะเขามิได้เกลียดชังเพื่อนบ้านของเขาแต่ก่อน⁷ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ให้ท่านจัดแยกหัวเมืองไว้สามหัวเมือง⁸ และถ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านชวยอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และประทานแผ่นดินให้ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน ให้แก่ท่าน⁹ ถ้าท่านได้ระวังที่จะรักษากฎบัญญัติทั้งหมดนี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และ

ดำเนินอยู่ในพระมรรคาของพระองค์เสมอ แล้วท่านจงเพิ่มหัวเมืองอีกสามหัวเมืองนอกจากสามหัวเมืองเหล่านั้น¹⁰ ด้วยเกรงว่าโลหิตที่ไร้ความผิดจะตกในแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านทั้งหลายจึงต้องรับผิดชอบโลหิตนั้น¹¹ แต่ถ้าผู้ใดเกลียดชังเพื่อนบ้านของตน และชุ้มคอบดักเขาอยู่และได้ลอบตีเขาถึงแก่ความตาย แล้วชายผู้นั้นก็หนีเข้าไปในหัวเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง¹² แล้วพวกผู้ใหญ่ในเมืองของชายผู้นั้นจะส่งคนให้ไปรับตัวชายผู้นั้นมาจากที่นั่น และส่งตัวเขาไว้ในมือผู้อาวุโสโลหิต เพื่อเขาจะต้องถูกโทษถึงตาย¹³ อย่าให้ภัยอันตรายของท่านเมตตาสงสารเขาเลย แต่ท่านจงกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นให้สิ้นไปจากอิสราเอล เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปดีมาดี

จงรักษาเสาะเขตของเพื่อนบ้านของตน

¹⁴ ในเรื่องมรดกซึ่งท่านจะรับในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านอย่าย้ายเสาะเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ปักไว้

การพิพากษายานเท็จ

¹⁵ อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้¹⁶ ถ้ามีพยานเท็จกล่าวปรีกปราความผิดของคนหนึ่งคนใด¹⁷ ก็ให้ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้คดีกันนั้นเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าปุโรหิตและผู้พิพากษาซึ่งประจำหน้าที่อยู่ในกาลนั้นๆ¹⁸ พวกผู้พิพากษาจะตัดสินให้สาธุ และดูเถิด ถ้าพยานนั้นเป็นพยานเท็จกล่าวปรีกปราที่น้องของตนเป็นความเท็จ¹⁹ ท่านจงกระทำต่อพยานคนนั้นดังที่เขาตั้งใจจะกระทำแก่พี่น้องของตน ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากท่ามกลางท่านเสีย²⁰ คนอื่นๆจะได้ยินได้ฟังและยำเกรงไม่กระทำผิดเช่นนั้นท่ามกลางพวกท่านทั้งหลายอีก²¹ อย่าให้ภัยอันตรายของท่านเมตตาสงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า

20

กฎต่างๆเรื่องสงคราม

¹ เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของท่าน เห็นม้า รถรบ และกองทัพมากมายใหญ่โตกว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์² และเมื่อใกล้จะรบกัน ปุโรหิตจะออกมาอยู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน³ และจะกล่าวว่า โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้ท่านมาใกล้ จะสู้รบกับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกอย่ากลัวหรือหวาดหวั่น หรือคร่ำครวญต่อศัตรูเลย⁴ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะประทานชัยชนะแก่ท่าน⁵ แล้วนายทหารจะพูดกับประชาชนว่า ใครที่สร้างบ้านใหม่ และยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะรับประทานผลของมัน⁶ ใครที่ปลูกสวนองุ่นและยังมิได้รับประทานผลจากสวนองุ่นนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้าน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะรับประทานผลของมัน⁷ ใครที่ห่มนุ่งหญิงไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และชายอื่นจะได้นางไปเสีย⁸ และนายทหารจะพูดกับประชาชนต่อไปอีกว่า ผู้ใดที่อยู่ที่นี่มิจิตใจกลัวและวิตก ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจิตใจที่น้องของเขาจะละลายไปเหมือนกับจิตใจของเขา⁹ เมื่อนายทหารพูดกับประชาชนจบลงแล้ว ก็ให้เลือกตั้งผู้บังคับบัญชาของกองต่างๆให้เป็นหัวหน้าประชาชน¹⁰ เมื่อพวกท่านเข้าไปใกล้เมืองซึ่งท่านจะไปสู้รบนั้น จงเสนอหลักสันติภาพแก่เมืองนั้นก่อน¹¹ ถ้าเขาตอบท่านอย่างสันติและเปิดประตูเมืองให้แก่ท่าน ก็ให้ประชาชนทั้งปวงที่พบอยู่ในเมืองนั้นทำงานโยธาให้แก่ท่านและปรนนิบัติท่าน¹² ถ้าเมืองนั้นไม่ร่วมสันติกับท่าน แต่กลับออกมารบ ก็ให้ท่านเข้าล้อมตีเมืองนั้นได้¹³ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าประทานเมืองนั้นไว้ในมือท่านแล้ว ท่านจงฆ่าชายทุกคนเสียด้วยคมดาบ¹⁴ แต่ผู้หญิงและเด็ก สัตว์และทุกสิ่งในเมืองนั้น คือของที่รับไว้ทั้งหมด ท่านจงยึดเอาเป็นของตัว ท่านจงอ้อมใจในของที่รับมาจากศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน¹⁵ ท่านทั้งหลายจงกระทำเช่นนี้แก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ซึ่งไม่ใช่หัวเมืองของประชาชนชาติใกล้ๆนี้¹⁶ แต่ในหัวเมืองของชนชาติทั้งหลายนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ท่านอย่าไว้ชีวิตสิ่งใดๆที่หายไ้ได้เลย¹⁷ แต่จงทำลายเขาเสียให้สิ้นเชิง คือคนฮิตไตต์ คนอามิไรต์ คนคานาอัน คนเฟริสซี คนอีไวต์ และคนเยบส ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาไว้¹⁸ เพราะว่าเขาจะมีได้สอนท่านให้กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อพวกพระของเขา เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน¹⁹ เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ข้างนั้น เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวานฟันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้มัน อย่าโค่นลงเพื่อใช้ในการล้อมเมืองนั้นเลย (เพราะต้นไม้ในทุ่ง

นาเป็นชีวิตมนุษย์²⁰ เฉพาะต้นไม้ที่ท่านทราบว่าจะไม่ใช่เป็นอาหาร ท่านจะทำลายและโค่นลงก็ได้ เพื่อจะใช้สร้างเครื่องล้อมเมืองซึ่งสู้รบกับท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก□

21

การสอบสวนคดีฆาตกรรม

¹ □ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ถ้าพบศพคนที่ถูกฆ่าทั้งอยู่กลางแจ้ง ไม่ทราบว่ามีใครฆ่าเขาตาย ² ก็ให้พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของท่านออกมาวัดระยะทางถึงเมืองต่างๆที่อยู่รอบๆศพผู้ตายนั้น ³ แล้วเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดกับศพผู้ตายนั้น ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยใช้งาน และยังไม่เคยเทียมแอก ⁴ และให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวนั้นไปตีหุบเขาซึ่งมีน้ำไหล ซึ่งไม่มีใครไถหรือหว่านเลย และให้หาคอวัวตัวเมียที่หุบเขานั้น ⁵ และบุตรโอรสผู้เป็นลูกหลานของเลวีจะต้องเข้ามาใกล้ ด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกเขาไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์และให้อยู่พรในพระนามของพระเยโฮวาห์ ให้การวิวาทและการทำร้ายทุกอย่างสิ้นสุดลงด้วยคำของบุตรโอรสเหล่านั้น ⁶ และพวกผู้ใหญ่ทุกคนของเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดผู้ถูกฆ่านั้นจะล้างมือของเขาทั้งหลายเหนือวัวตัวเมียซึ่งถูกหักคอที่ในหุบเขานั้น ⁷ และเขาจะเป็นพยานว่า □ มือของเราทั้งหลายมิได้กระทำให้โลหิตของชายผู้หนึ่งตก และตาของเราทั้งหลายมิได้แลเห็นโลหิตของเขาตก ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลบมลทินบาปของประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ ขออย่าทรงถือโทษประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์เนื่องด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด□ และจะทรงอภัยโทษอันเนื่องจากโลหิตนี้ให้แก่เขา ⁹ ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความผิดอันเนื่องมาจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นเสียจากท่ามกลางท่าน เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

การแต่งงานกับเชลย จงรักษาสัทธาบุตรหัวปีไว้

¹⁰ เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงมอบเขาไว้ในมือของท่านแล้ว และท่านจับเขามาเป็นเชลย ¹¹ และท่านเห็นหญิงงามคนหนึ่ง ในหมู่เชลยนั้น และปรารถนาอยากได้มาเป็นภรรยาของท่าน ¹² ท่านจงพาหญิงสาวไว้ที่เรือนของท่าน ให้นางโกนศีรษะและตัดเล็บมือเสีย ¹³ และให้นางเปลี่ยนเครื่องแต่งกายอย่างเชลยออกและให้อยู่ในเรือนของท่าน ให้ไว้ทุกขลังบิดามารดาของนางหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะเข้าไปหานางและเป็นสามีของนางได้ และให้นางเป็นภรรยาของท่าน ¹⁴ ภายหลังถ้าท่านไม่พอใจนางนั้นเสียแล้ว จงปล่อยนางไปตามแต่นางจะพอใจไปไหน อย่าขายนางเอาเงิน อย่ากระทำให้นางเป็นสินค่า เพราะท่านได้พยายามเกียติมนางแล้ว ¹⁵ ถ้าชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคน รักคนหนึ่งซึ่งอีกคนหนึ่ง ภรรยาทั้งสองคือทั้งคนที่รักและคนที่ชังก็กำเนิดบุตรด้วยกัน และบุตรชายหัวปีเป็นบุตรของภรรยาคคนที่ตนชัง ¹⁶ เมื่อถึงวันแบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตรชายเป็นมรดกนั้น อย่าให้เขากระทำแก่บุตรชายของภรรยาคคนที่ตนรักนั้นอย่างกับเป็นบุตรหัวปี แทนบุตรชายของภรรยาที่ตนชัง ซึ่งเป็นบุตรหัวปี ¹⁷ แต่เขาต้องยอมรับบุตรหัวปีคือบุตรชายของภรรยาคคนที่ตนชัง โดยแบ่งข้าวของให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะว่าการนี้เป็นต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

บุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท

¹⁸ ถ้าชายคนใดมีบุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของตน หรือเสียงของมารดาของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้ตีสอน เขาก็ไม่ยอมฟัง ¹⁹ ให้บิดามารดาจับตัวเขาให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประตูเมืองที่เขาอาศัยอยู่ ²⁰ และเขาจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า □ บุตรชายของเราคนนี้เป็นคนดื้อดั่งและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและขี้เมา□ ²¹ แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและยำเกรง ²² ถ้าคนใดได้กระทำความผิดอันมิโทษถึงตาย และเขาถูกประหารชีวิต และเขานำเขาไว้ที่ต้นไม้ ²³ อย่าให้ศพค้างอยู่ที่ต้นไม้นั้นคืนวัน ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้มักต้องถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า□ ท่านอย่ากระทำให้แผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน□

22

ความรับผิดชอบช่วยเหลือเพื่อนบ้าน

¹ □ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวัวหรือแกะของพี่น้องของท่านหลงมาอย่านิ่งเฉยเสีย จงพาสัตว์เหล่านั้นกลับไปให้พี่น้องของท่าน ² ถ้าบ้านเขาอยู่ไม่ใกล้ หรือท่านไม่รู้จักตัวเขา จงนำสัตว์นั้นมาไว้ที่บ้านของท่านและให้อยู่กับท่านจนพี่น้องมาเที่ยวหา แล้วท่านจงมอบคืนให้เขาไป ³ ลาของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน เสื้อผ้าของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน สิ่งใดของพี่น้องที่หายไป และที่ท่านพบเข้าท่านจงคืนให้เหมือนกัน ท่าน

อย่านิ่งเฉยเสีย 4 ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของพี่น้องล่มอยู่ตามทาง อย่านิ่งเฉยเสีย ท่านจงช่วยพยุงสัตว์เหล่านั้นขึ้นอีก

วิธีแต่งตัวที่ถูกต้องสำหรับชายและหญิง

5 อย่าให้ผู้หญิงสวมใส่สิ่งที่เป็นของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายคนใดคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าของผู้หญิง เพราะทุกคนที่กระทำเช่นนั้นก็เป็นที่สะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 6 ถ้าท่านเผชิญไปพบรังนกอยู่ตามทาง บนต้นไม้หรือพื้นดิน มีลูกนกหรือไข่และแม่นกกอยู่บนลูกนกหรือไข่นั้น ท่านอย่าเอาแม่นกกับลูกนกไป 7 ท่านจงปล่อยแม่นกไปเสีย แต่ลูกนกนั้นท่านจะเอาไปเป็นของท่านก็ได้ เพื่อท่านจะไปดีมาดี และท่านจะมีอายุยืนนาน 8 เมื่อท่านก่อเรือนใหม่ จงก่อขอบขึ้นกันไว้ที่ดาตฟ้าหลังคา เพื่อท่านจะมีได้นำโทษเนื่องด้วยโลหิตตกมาสู่เรือนนั้น เพราะมีคนพลัดตกลงมาจากหลังคาตาย

พระราชบัญญัติของโมเสสสอนเรื่องการแยกออกจากความชั่ว

9 อย่าเอาเมล็ดพืชของชนิดหว่านลงในสวนองุ่นของท่าน เกรงว่าทั้งพืชผลที่ท่านหว่านและผลองุ่นของสวนนั้นเป็นมลทิน 10 ท่านอย่าเอาวัวและลาเข้าเทียมไถด้วยกัน 11 ท่านอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ทอดด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน 12 ท่านจงทำพู่ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว

จงลงโทษผู้ชายที่กล่าวร้ายเรื่องภรรยาที่ไร้ความผิด

13 ถ้าชายคนใดได้ภรรยา และได้สมสู่อยู่กับนาง แล้วเกิดเกลียดชังนาง 14 และหาเหตุว่าหญิงนั้นประพฤติสิ่งน่าอาย กระทำให้อื้อเสียของนางเสียหาย โดยกล่าวว่า ข้ารับหญิงคนนี้เป็นภรรยา ครั้นข้าเข้าสมสู่กับนางก็เห็นว่านางมิได้เป็นพรหมจารี 15 บิดาของหญิงสาวคนนั้นและมารดาจะต้องนำของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีมาให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นที่ประตูเมือง 16 และบิดาของหญิงสาวนั้นจะบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่า ข้าได้ขอกุลสาวของข้าให้เป็นภรรยาชายคนนั้น และเขากลับเกลียดชัง 17 ดูเถิด ชายผู้นี้หาเหตุผลาติเตียนว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นวาบุตรสาวของท่านเป็นพรหมจารีเลย 18 นี่แหละเป็นของสำคัญว่า กุลสาวของข้าเป็นหญิงพรหมจารี 19 แล้วเขาจะคลี่ผ้าขึ้นนอกต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นให้เป็นพยาน 18 ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจับชายคนนั้นมาตี 19 และปรับเขาเป็นเงินหนึ่งร้อยเชเชล และมอบเงินนั้นให้แก่บิดาของหญิงสาว เพราะเขาทำให้หญิงพรหมจารีอิสราเอลคนหนึ่งเสียชื่อ หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของเขาต่อไป เขาจะหย่าร้างไม่ได้เลยตลอดชีวิต

จงเอาหินขว้างคนผิดประเวณีให้ตายเสีย

20 แต่ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง และหาของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีสำหรับหญิงสาวนั้น ไม่ได้ 21 เขาจะพาหญิงสาวนั้นออกมานอกประตูเรือนบิดาของเธอ แล้วพวกผู้ชายในเมืองของเธอจะเอาหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล คือเป็นหญิงโสเภณีในเรือนของบิดา ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางท่าน 22 ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกับภรรยาของคนอื่นทั้งสองคน คือชายที่ไม่ร่วมกับหญิงและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล 23 ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมกับเธอ 24 ท่านจงพาเขาทั้งสองออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขาทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้นเพราะมิได้ร้องโยนวายขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้หยามเกียรติภรรยาของเพื่อนบ้าน ดังนั้นแหละท่านทั้งหลายจะขจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน 25 แต่ถ้าชายคนหนึ่งไปพบหญิงสาวที่คนอื่นหมั้นไว้แล้วที่กลางทุ่ง ชายคนนั้นจับตัวหญิงคนนั้นและได้ร่วมกับเธอ เฉพาะผู้ชายคนที่ร่วมกับเธอเท่านั้นจะต้องมีโทษถึงตาย 26 แต่ท่านอย่าทำโทษหญิงสาวนั้นเลย ฝ่ายหญิงสาวนั้นไม่มีความผิดสิ่งใดที่จะต้องมีโทษถึงตาย เพราะคดีเรื่องนี้ก็เหมือนกับคดีเรื่องชายคนหนึ่งเข้าต่อสู้และฆ่าเพื่อนบ้านของตน 27 เพราะชายนั้นพบเธอที่กลางทุ่ง แม้ว่าหญิงสาวที่เขามั้นไว้คนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยได้ 28 ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงพรหมจารียังไม่หมั้นคนหนึ่ง เขาจึงจับตัวเธอและได้ร่วมกับเธอมีผู้รู้เห็น 29 แล้วชายผู้ที่ได้ร่วมกับเธอนั้นจะต้องมอบเงินห้าสิบเชเชลให้แก่บิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอจะตกเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้หยามเกียรติเธอ เขาจะหย่าร้างเธอไม่ได้ตลอดชีวิตของเขา 30 ห้ามมิให้ผู้ชายคนใดเอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน และห้ามมิให้เปิดเผยผ้าของนางผู้เป็นของบิดา

23

บางคนเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ไม่ได้

1 1) ชายคนใดได้รับบาตเจ็ดที่ลูกฮันตะหรืออวีวะเสิบพันธูถูกตัดออก อย่าให้เข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ 2 ห้ามลูกนอกกฎหมายเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ อย่าให้ลูกหลานของเขาเข้าไปในชุมนุมชนของ

พระเยโฮวาห์จนถึงสิบขว่ಾಯคน³ อย่าให้คนอัมโมนหรือคนโมอับเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ บุคคลที่เป็นลูกหลานของคนทั้งสองตระกูลนี้ห้ามเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์เลยจนถึงสิบขว่ಾಯคน⁴ เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้มาต้อนรับท่านทั้งหลายตามทางด้วยขนมปังและน้ำเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเพราะว่าเขาได้จ้างบาลอัมบุตรชายเยโรบามจากเบธเลเฮมไปเดเบียให้สาปแช่งท่านทั้งหลาย⁵ อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านมิได้ฟังบาลอัม แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเปลี่ยนคำสาปแช่งให้เป็นคำอวยพรท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน⁶ ท่านอย่าเสริมสันติภาพหรือความเจริญให้เขาตลอดชีวิตของท่านทั้งหลายเป็นนิตย์⁷ ท่านทั้งหลายอย่าเกลียดคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของท่าน ท่านอย่าเกลียดคนอียิปต์ เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินของเขานั้น⁸ เด็กๆ ขว่ಾಯที่สามซึ่งเกิดกับคนเหล่านี้จะเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ก็ได้

การชำระตัว

⁹ เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน ท่านจงระวังตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วทุกอย่าง¹⁰ ถ้าคนใดในพวกท่านไม่สะอาดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน เขาต้องไปอยู่นอกค่าย อย่าให้เขาเข้ามาในค่าย¹¹ แต่เมื่อถึงเวลาเย็นแล้วให้เขาอาบน้ำชำระตัว และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วเขาจะกลับเข้ามาในค่ายก็ได้¹² ท่านทั้งหลายต้องมีที่ภายนอกค่าย เพื่อจะออกไปถึงได้¹³ และท่านต้องมีไม้เสียมรวมไว้กับเครื่องอาวุธ และเมื่อท่านนั่งลงในที่ข้างนอกนั้น ท่านจงใช้ไม้ชุดหลุมไว้ และหนีไปกลบสิ่งปฏิกูลของท่านเสีย¹⁴ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน เพื่อจะช่วยท่านให้พ้น และมอบศัตรูของท่านไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทอดพระเนตรสิ่งโสโครกในหมู่พวกท่าน และเสด็จไปเสียจากท่าน

เรื่องทาสที่หนีไป ห้ามเป็นหญิงโสเภณี กะเทยหรือเอาดอกเบียร์

¹⁵ ถ้ามีทาสหนีจากนายของเขามายู่กับท่าน อย่าจับทาสนั้นไปส่งนายของเขา¹⁶ จงให้ทาสนั้นอยู่กับท่าน อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้อยู่ในที่ซึ่งเขาจะเลือก ในประตูเมืองหนึ่งประตูเมืองใดตามความพอใจของเขา อย่ากดขี่ข่มเหงเขาเลย¹⁷ ผู้หญิงชาวอิสราเอลนั้น อย่าให้คนหนึ่งคนใดเป็นหญิงโสเภณี อย่าให้บุตรชายอิสราเอลคนหนึ่งคนใดเป็นกะเทย¹⁸ ท่านอย่านำค่าจ้างของหญิงโสเภณี หรือค่าซื้อชายสุณีษ มาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อกระทำตามคำสั่งปฎิญาณใดๆ เพราะของทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน¹⁹ ท่านอย่าให้พี่น้องของท่านยืมเงินเพื่อเอาดอกเบียร์ ไม่ว่าดอกเบียร์เงินกู้ หรือดอกเบียร์เครื่องบริโภค หรือดอกเบียร์ของสิ่งใดๆ ที่ให้ยืมเพื่อเอาดอกเบียร์²⁰ ท่านจะให้คนต่างด้าวยืมเพื่อเอาดอกเบียร์ก็ได้ แต่สำหรับพี่น้องของท่าน ท่านอย่าให้ยืมเพื่อเอาดอกเบียร์ เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอภัยพระพรแก่ท่านในทุกสิ่งซึ่งมีของท่านกระทำในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น²¹ เมื่อท่านปฎิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าละเลยไม่ทำตามคำปฎิญาณนั้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเรียกเอาจากท่านเป็นแน่ และท่านจะมีบาป²² แต่ถ้าท่านงดไม่ปฎิญาณ ท่านก็จะไม่มีบาป²³ ท่านจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของท่าน ตามที่ท่านได้สมัครใจปฎิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านสัญญาด้วยปากของท่านแล้ว²⁴ เมื่อท่านเข้าไปในสวนองุ่นแห่งเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะรับประทานผลองุ่นให้อิ่มหนำตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ แต่อย่าใส่ในภาชนะของท่านไป²⁵ เมื่อท่านเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะเอาเม็ดเดิรลงขว่ามาก็ได้ แต่ท่านจะใช้เคียวเกี่ยวข้าวของเพื่อนบ้านของท่านไม่ได้

24

พระราชบัญญัติของโมเสสอนุญาตให้หย่ากัน

¹ [] เมื่อชายคนหนึ่งคนใดคนหนึ่งมีภรรยาแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับนาง และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้มือนาง แล้วให้ออกจากเรือนไป² และนางก็ออกจากเรือนไปเสีย และนางจะไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง³ และสามีคนหลังนี้ซึ่งนางจึงทำหนังสือหย่าให้มือนางแล้ว ให้นางออกจากเรือน หรือสามีคนหลังนี้ที่ได้นางเป็นภรรยาถึงแก่ความตาย⁴ สามีคนเดิมที่ได้ให้นางไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นภรรยาอีกไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นมิบาป

กฎต่างๆ เรื่องชีวิตประจำวัน การเป็นเพื่อนบ้านที่ดีและการช่วยเหลือคนอื่น

⁵ เมื่อชายคนใดมีภรรยาใหม่ๆ อย่าให้ผู้นั้นต้องไปทัพ หรือทำราชการอย่างใด ให้เขาอยู่บ้านป็นหนึ่งเพื่อเขาจะได้ภรรยาซึ่งเขาได้มานั้นมีความสุข⁶ อย่าให้ผู้ใดยึดไม่หรือหินไม่ลูกปฎิญาณไว้เป็นประกัน เพราะสิ่งที่ยึดเป็นประกันนั้นเขาใช้เลี้ยงชีพของเขา⁷ ถ้าชายคนใดถูกเขาจับได้ว่าได้ลักพี่น้องคนอิสราเอลคนหนึ่งคนใดไปใช้ป็นทาสหรือขายเสีย ขโมยคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความชั่วเสียจาก

ท่ามกลางท่าน 8 ท่านทั้งหลายจงระวังเรื่องโรคเรื้อน จงระวังที่จะกระทำตามคำชี้แจงของบุโรทิศคนเลวี่ ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาเขาไว้ ท่านจงระวังที่จะทำตามอย่างนั้น 9 จงระลึกถึงเรื่องที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่มิเรียมตามทาง เมื่อท่านทั้งหลายออกจากอียิปต์แล้ว 10 เมื่อท่านทั้งหลายให้พี่น้องของมิเรียมสิ่งใดอย่าเข้าไปในเรือนของเขาและเอาสิ่งที่เขาใช้เป็นประกัน 11 ท่านจงยืนอยู่ภายนอก และคนที่ยืนมนะเนาของประกันออกมาให้ท่านเอง 12 ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนข้ามคืน 13 เมื่อดวงอาทิตย์ตกท่านจงเอาของประกันนั้นมาคืนให้เขา เพื่อเขาจะมีของคลุมตัวเมื่อเวลานอน และอย่าพรก่ท่าน นี่จะเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 14 ท่านอย่าข่มขู่ลูกจ้างที่เป็นคนยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องของท่าน หรือคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินภายในประเทศเมืองของท่าน 15 ท่านจงจ่ายเงินค่าจ้างวันนั้นให้แก่เขา ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเขาเป็นคนยากจน และมีใจจดจ่ออยู่ที่ค่าจ้างนั้น ด้วยเกรงว่าเขาจะกล่าวหาท่านต่อพระเยโฮวาห์ และจะเป็นความบาปแก่ท่าน 16 อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง 17 ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าว หรือควรได้แก่ลูกกำพร้าพ่อ และอย่าร้นเสื้อผ้าของแม่ม่ายไว้เป็นประกัน 18 แต่ท่านพึงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไถ่ท่านออกจากที่นั่น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้ 19 เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลิมฟ่อนข้าวไว้ในนาฟ่อนหนึ่ง อย่ากลับไปเอามาเลย ให้เป็นของคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพระพรแก่กิจการทั้งหลายแห่งมือของท่าน 20 เมื่อท่านพาดต้นมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมซ้ำครั้งที่สอง ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย 21 เมื่อท่านเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล็มอีก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย 22 ท่านจงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้□

25

กฎต่างๆเรื่องความสัมพันธ์กับคนอื่น

1 ถ้าสองคนเป็นความกันถึงโรงศาล เมื่อพวกผู้พิพากษาพิจารณาความของเขาทั้งสองแล้ว และประกาศความบริสุทธิ์ของฝ่ายถูก และกล่าวโทษฝ่ายผิด 2 ถ้าผู้ผิดสมควรถูกโบยก็ให้ผู้พิพากษาให้เขานอนลง แล้วกำหนดให้โบยต่อหน้ามากน้อยตามความผิดของผู้นั้น 3 ให้โบยเขาสี่สิบทีก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้น ไปเลย เกรงว่าถ้าโบยเขาเกินนั้น พี่น้องของท่านก็เป็นที่ถูกถูกของท่าน 4 อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังवादข้าวอยู่ 5 ถ้าพี่น้องอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งตายเสียหามิบุตรไม่ ภรรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภรรยาของคนนอกไม่ได้ ให้พี่น้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง 6 บุตรหัวปีที่เกิดมากับหญิงคนนั้นให้สืบชื่อพี่น้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขาจะมีได้สืบไปจากอิสราเอล 7 ถ้าชายคนนั้นไม่ประสงค์จะรับภรรยาของพี่น้องของเขา ก็ให้ภรรยาของพี่น้องของเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประเทศเมืองและกล่าวว่า □พี่น้องของสามีดิฉัน ไม่ยอมสืบชื่อของพี่น้องของเขาในอิสราเอล เขาไม่ยอมรับหน้าที่ของสามีของดิฉัน□ 8 แล้วพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะเรียกชายคนนั้นมาพูดกับเขา ถ้าเขายังยืนกรานโดยกล่าวว่า □ข้าพเจ้า ไม่ประสงค์จะรับนาง□ แล้วนางนั้นจะเข้าไปใกล้ชายคนนั้นต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ ตั้งเอารองเท้าของชายคนนั้นออกมาข้างหนึ่ง และถ่มน้ำลายรดหน้าชายนั้นแล้วกล่าวว่า □ต้องกระทำเช่นนี้กับผู้ชายที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของพี่น้องของตน□ 9 ในอิสราเอลเขาจะเรียกชื่อครอบครัวนี้ว่า □วงศ์วานที่รองเท้าถูกดึงออก□ 11 ถ้าชายสองคนวิวาทหุบตีกันและภรรยาของชายคนหนึ่งเข้ามาใกล้จะช่วยสามีของตนให้พ้นจากมือของผู้ที่ตี และนางยื่นมือออกเค้นของสับของผู้ชายคนนั้น 12 ท่านจงตัดมือของนางทิ้งเสียอย่าให้ตาของท่านสงสารนางเลย 13 ท่านอย่าฆ่าลูกคู่สำหรับตาซึ่งต่างกันในลูก อันหนึ่งหนักอันหนึ่งเบา 14 ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องดวงสองชนิดใหญ่อันหนึ่งเล็กอันหนึ่ง 15 ท่านจงมีลูกคู่อันซึ่งสมบูรณ์และเที่ยงตรงและมีถ่วงอันสมบูรณ์และเที่ยงตรง เพื่อว่าวันคืนของท่านจะยืนนานในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 16 เพราะว่าทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านั้น และทุกคนที่กระทำสิ่งต่างๆอย่างไม่ชอบธรรมก็เป็นผู้ที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

การทำลายคนอามาเลช

17 จงระลึกถึงการที่คนอามาเลชกระทำแก่ท่านทั้งหลายตามทางที่ท่านออกจากอียิปต์ 18 เขาได้ออกมาพบท่านตามทาง และโจมตีพวกที่อยู่ริ่งท้าย คือบรรดาคนที่อ่อนกำลังที่อยู่ริ่งท้าย เมื่อท่านอ่อนเพลียเมื่อล่า เขาได้เข้าเกรงพระเจ้า 19 เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านหยุดพักจากบรรดาศัตรูที่อยู่รอบข้างแล้ว ในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดกให้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านทั้งหลายจงทำลายล้างคนอามาเลชเสียจากความทรงจำภายใต้ฝ่าเท้าทั้งหลายอย่าลืมเสีย□

26

การถวายผลรุ่นแรก

1 เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านเข้ายึดเป็นกรรมสิทธิ์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว 2 ท่านจงเอาผลแรกทั้งหมดจากดินซึ่งท่านเกี่ยวเก็บมาจากแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน จงนำผลนั้นใส่กระเจาด นำไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น 3 ท่านจงไปหาปุโรหิตผู้ประจำเวรอยู่ในเวลานั้น และกล่าวแก่เขาว่า ข้าพเจ้ายอมรับในวันนี้แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย 4 แล้วปุโรหิตจะรับกระเจาดไปจากมือของท่าน และวางไว้ที่หน้าแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 5 และท่านจงตอบสนองต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และกราบนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 11 ท่านจงปีติยินดีด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน 12 เมื่อท่านถวายสิบชักหนึ่งทั้งหลายจากผลไม้มงคลของท่านเสร็จแล้วในปีที่สามอันเป็นปีสิบชักหนึ่ง คือให้สิบชักหนึ่งนั้นแก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่กำพร้า เพื่อเขาจะได้รับประทานให้อิ่มหนำภายในประตูเมืองของท่าน 13 แล้วท่านจงทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพพระองค์ยกส่วนศักดิ์สิทธิ์ออกจากบ้านของข้าพระองค์แล้ว และยิ่งกว่านั้นข้าพพระองค์ได้ให้แก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่กำพร้า ตามพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้ แก่ข้าพพระองค์ทุกประการ ข้าพพระองค์ได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ในข้อใดเลย และข้าพพระองค์ได้ลืมเลย 14 ข้าพพระองค์ได้รับประทานสิบชักหนึ่งเมื่อข้าพพระองค์ไว้ทุกข์หรือยกส่วนได้ออกไปเมื่อข้าพพระองค์เป็นมลทิน หรืออุทิศส่วนใดเพื่อผู้ตาย แต่ข้าพพระองค์ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพพระองค์ ข้าพพระองค์ได้กระทำตามทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้ 15 ขอพระองค์ทอดพระเนตรจากสถานประทับบริสุทธิของพระองค์คือจากสวรรค์ และขอทรงอำนายพระพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ และแก่ที่ดินซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพพระองค์ทั้งหลาย ดังที่พระองค์ทรงบัญญัติไว้กับบรรพบุรุษของข้าพพระองค์ เป็นแผ่นดินที่มิมีน้ำและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ 16 วันนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาท่านให้กระทำตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านี้ ฉะนั้นท่านจงระวังที่จะกระทำตามด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน 17 ในวันนี้ท่านได้ยอมรับแล้วว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ พระบัญญัติ และคำตัดสินของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 18 และในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงรับว่า ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ 19 และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียงและเกียรติยศ และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว

27

จงจารึกพระราชบัญญัติบนศิลาก้อนใหญ่และตั้งไว้บนภูเขาเอบาล

1 โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลได้บัญชาประชาชนว่า จงรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลาย ในวันนี้ 2 ในวันที่ ท่านทั้งหลายจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านจงตั้งศิลาก้อนใหญ่ขึ้น เอาปูนโบกเสีย 3 แล้วท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ไว้บนนั้น เมื่อท่านข้ามไปเพื่อเข้าแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นแผ่นดินซึ่งมีน้ำและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน 4 ฉะนั้นเมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว บนภูเขาเอบาลท่านจงตั้งศิลาเหล่านี้ตามเรื่องซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วจงโบกเสียด้วยปูน 5 และท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเย

โยฮาน์พระเจ้าของท่านที่นั่น เป็นแท่นศิลา อย่าใช้เครื่องมือเหล็กสกัดศิลานั้น⁶ ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยศิลาที่ไม่ต้องตกแต่ง และท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน⁷ และท่านจงถวายสันติบูชา และรับประทานเสียที่นั่น และท่านจงปีติยินดีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน⁸ และท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้บนศิลานั้นอย่างชัดเจน

การกล่าวถึงพระพรและคำสาปแช่งต่างๆบนภูเขาเกริซิมและภูเขาเอบาล

⁹ โมเสสและปโรทิตคนเลวีได้กล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งหลายว่า □ โอ อิสราเอล จงเจียบและสดับตรับฟัง วันนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน¹⁰ เพราะฉะนั้นท่านจงเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้¹¹ □ ในวันนี้พวกนั้นโมเสสได้กัษับประชาชนว่า¹² □ เมื่อท่านทั้งหลายยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนั้นแล้วให้คนต่อไปนี้ยืนบนภูเขาเกริซิมกล่าวคำอวยพรแก่ประชาชน คือสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาการ์ โยเซฟและเบนยามิน¹³ และให้คนต่อไปนี้ยืนแช่งอยู่บนภูเขาเอบาล คือรูเบน กาด อาเชอร์ เศบูลุน ดานและเนฟทาลี¹⁴ และให้คนเลวีกล่าวประกาศแก่คนอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงดังว่า¹⁵ □ ผู้ที่กระทำรูปเคารพเป็นรูปสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมือช่าง และตั้งไว้ในที่ลับก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน¹⁶ □ ผู้ใดหมิ่นประมาทบิดาของตนหรือมารดาของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน¹⁷ □ ผู้ใดที่ยักย้ายเสาะหาเพื่อนบ้านให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน¹⁸ □ ผู้ใดทำให้คนตาบอดหลงทาง ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน¹⁹ □ ผู้ใดทำให้เสียความยุติธรรมอันควร ได้แก่คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน²⁰ □ ผู้ใดสมสู่กับภรรยาของบิดาตน เพราะเขาได้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน²¹ □ ผู้ใดสมสู่กับสัตว์เดียรฉานชนิดใดๆก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน²² □ ผู้ใดที่สมสู่กับพี่สาวหรือน้องสาว จะเป็นบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดาของตนก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน²³ □ ผู้ใดสมสู่กับเมียของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน²⁴ □ ผู้ใดฆ่าเพื่อนบ้านของตนอย่างลับๆ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน²⁵ □ ผู้ใดรับสินบนให้ฆ่าคนที่มีได้กระทำผิด ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน²⁶ □ ผู้ใดไม่จารึกบรรดาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้โดยการกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □ เอเมน □

28

คนที่เชื่อฟังพระเจ้าจะได้รับพระพรยิ่งใหญ่

¹ □ ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก² บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมาทั้งท่าน ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน³ ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุ่งนา⁴ ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่านและผลแห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มมากขึ้น⁵ กระเจาของท่าน และรวงนวดแบ่งของท่านจะรับพระพร⁶ ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป⁷ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้นต่อสู้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน เขาจะออกมาต่อสู้ท่านทางหนึ่ง และหนีให้พ้นหน้าท่านเจ็ดทาง⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาพระพรให้แก่กลางของท่าน และบรรดากิจการที่มีท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอำนวยการพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน⁹ พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติบริสุทธิแด่พระองค์ ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาของพระองค์¹⁰ และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนามพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน¹¹ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลแห่งตัวของท่าน ผลของฝูงสัตว์ของท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน¹² พระเยโฮวาห์จะทรงเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ ประทานฝนแก่แผ่นดินของท่านตามฤดูกาล และทรงอำนวยการพระพรแก่กิจการนำมือของท่าน และท่านจะให้ประชาชาติหลายประชาชาติอธิษฐานต่อท่านจะไม่ขมขื่นเขา¹³ ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเยโฮวาห์จะทรง

กระทำให้ท่านเป็นหัว ไมใช่เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง ¹⁴ และท่านจะไม่เห็นเหไปจาก ถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ โดยที่ไม่ทางขวามือหรือทางซ้าย ไปติดตามปรนนิบัติพระอื่น

ชนชาติที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าจะถูกสาปแช่งและภัยพิบัติต่างๆ

¹⁵ แต่ต่อมาถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตาม พระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วบรรดาคำสาปแช่งเหล่านี้จะ ตามมาหาท่าน ¹⁶ ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในทุ่งนา ¹⁷ กระจัด ของท่านและระแวงของท่านจะรับคำสาปแช่ง ¹⁸ ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน ฝูงวัวของ ท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มจะรับคำสาปแช่ง ¹⁹ ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะ รับคำสาปแช่งเมื่อท่านออกไป ²⁰ พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความรุ่มรวย และการดำหนิมี ขึ้นแก่บรรดากิจการที่มีของท่านกระทั้งท่านจะถูกทำลายและพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่วซึ่งท่าน ได้กระทำเพราะท่านได้ทอดทิ้งเราเสีย ²¹ พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้โรคภัยติดพันท่าน จนพระองค์จะ ทรงเผาผลาญท่านให้สิ้นเสียจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น ²² พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนคดีท่านด้วยความชุบพอม และด้วยความชั่ว ความอึกเสบ ความร้อนอย่างรุนแรง ด้วยดาบ ด้วยพายุร้อนกล้า ด้วยราขึ้น และสิ่งเหล่านี้จะติดตามท่านไปจนท่านพินาศ ²³ และฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองสัมฤทธิ์ และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก ²⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้ฝนในแผ่นดินของท่านเป็นฝนและ ละออง ลงมาจากอากาศอยู่เหนือท่านทั้งหลายจนกว่าท่านจะถูกทำลาย ²⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูของท่าน ท่านจะออกไปต่อสู้หาทางเดียว แต่จะหนีให้พ้นหน้าเขาเจ็ดทาง และท่าน ทั้งหลายจะถูกถอนออกไปอยู่ตามบรรดาราชอาณาจักรทั่วโลก ²⁶ ชากศพของท่านทั้งหลายจะเป็นอาหาร ของนกทั้งหลายในอากาศ และสำหรับสัตว์ป่าในโลก และไม่มีผู้ใดเข้าไปฝังสัตว์เหล่านั้นไป ²⁷ พระเยโฮวาห์ จะทรงเขียนคดีท่านด้วยฟิธิยิปต์ ด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ด้วยโรคคลั่งปิดสักริด และด้วยโรคคัน ซึ่งจะ รักษาไม่ได้ ²⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนคดีท่านด้วยโรควิกลจริต โรคตาบอด และให้จิตโย่งเหยิง ²⁹ ท่าน จะต้องคล่าไปในเวลาเที่ยง เหมือนคนตาบอดคล่าไปในความมืด และท่านจะไม่มีความสำเร็จในหนทางของ ท่าน ท่านจะถูกบีบคั้นและถูกปล้นอยู่เสมอ และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย ³⁰ ท่านจะหมั่นหญิงคนหนึ่งไว้ เป็นภรรยา และชายอื่นจะเข้าไปสมสู่กับนาง ท่านจะก่อสร้างเรือน แต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในนั้น ท่านจะปลูก สวนองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้เก็บผลองุ่นนั้นเข้ามา ³¹ คนจะฆ่าตัวของท่านต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจะมิได้รับประ ทานเนื้อวันนั้น เขามาแย่งชิงลาไปต่อหน้าต่อตาท่าน และเขาจะไม่เอากลับคืนมาให้ท่าน ฝูงแพะแกะของ ท่านจะต้อนเอาไปให้ศัตรูของท่าน และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย ³² เขาจะเอาบุตรชายและบุตรสาวของ ท่านไปให้แก่ประชาชาติอื่น ส่วนตาของท่านจะมองดูและมีมัวลงด้วยความอาลัยอาวรณ์ตลอดเวลา ท่านจะ น้ามือของท่านก็ไม่สามารถจะป้องกันได้ ³³ ชนชาติที่ท่านไม่เคยรู้จักมาแต่ก่อนจะมาจับประทาณพืชผลแห่ง แผ่นดินของท่าน และกินผลงานทั้งปวงของท่าน เขาจะบีบคั้นและเหยียบย่ำท่านเสมอไป ³⁴ ดังนั้นภาพที่ท่าน เห็นจึงจะกระทำให้ท่านน่ากลัวไป ³⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนคดีท่านด้วยฟิรียที่หัวเขา และที่ขา ซึ่งท่านจะ รักษาให้หายไม่ได้ เป็นตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมของท่าน ³⁶ พระเยโฮวาห์จะทรงนำท่าน และกษัตริย์ผู้ที่ ท่านแต่งตั้งไว้เหนือท่านนั้น ไปยังประชาชาติซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน ณ ที่นั้นท่านจะ ปรนนิบัติพระอื่นที่หัวด้วยไม้และด้วยหิน ³⁷ ท่านจะเป็นที่นาคตะลึง เป็นคำภาษิต เป็นที่คำครหาท่ามกลาง ชนชาติทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปนั้น ³⁸ ท่านจะต้องเอาพืชไปขวานไว้ในนามากและเก็บผลเข้า มาแต่น้อย เพราะตักแต่นกจะกัดกินเสีย ³⁹ ท่านจะปลูกและแต่งต้นองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้ดื่มไวน์องุ่นหรือเก็บ ผลเข้ามา เพราะตัวหนอนจะกินมันเสีย ⁴⁰ ท่านจะมีต้นมะกอกเทศอยู่ทั่วอาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้ นำมันมาขายโลมตัวท่าน เพราะว่าผลมะกอกเทศของท่านจะร่วงหล่นเสีย ⁴¹ ท่านจะให้น่านับบุตรชายและ บุตรสาว แต่จะไม่เป็นของท่าน เพราะเขาจะตกไปเป็นเชลย ⁴² ดังนั้นทั้งหลายของท่านและผลจากพื้นดิน ของท่านนั้น ตักแต่นจะถือกรรมสิทธิ์ ⁴³ คนต่างดาวซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน จะสู้ขึ้นไปเหนือท่านทุกที่ๆ และ ท่านจะต่ำลงทุกที่ๆ ⁴⁴ เขาจะให้ท่านทั้งหลายขมของของเขาได้ และท่านจะไม่มีให้เขาขม เขาจะเป็นหัว และ ท่านจะเป็นหาง ⁴⁵ ยิ่งกว่านั้นคำสาปแช่งทั้งหมดนี้จะตามหาท่าน และตามหันท่านจนกว่าท่านจะถูกทำลาย เพราะว่าท่าน ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่จะรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ ของพระองค์ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้ ⁴⁶ สิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อยู่เหนือท่าน และ เหนือเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ ⁴⁷ เพราะท่านมิได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยความรำเริง และใจยินดี เพราะเหตุมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์ ⁴⁸ เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮ วาห์จะทรงไขมาต่อสู้ท่าน ด้วยความหิวและกระหาย เปลือยกายและขัดสนทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวาง แอกลีกลงคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น ⁴⁹ พระเยโฮวาห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมา ต่อสู้กับท่านจากทางไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้

จักภาษาของเขา⁵⁰ เป็นประชาชาติที่มีหน้าตาคล้าย คือผู้ซึ่งไม่เคารพคนแก่ และไม่โปรดปรานคนหนุ่มสาว⁵¹ และจะรับประทานผลของฝูงสัตว์ของท่าน และพืชผลจากพื้นดินของท่าน จนท่านจะถูกทำลาย ทั้งเขาจะไม่เหลือข้าว น้าองุ่นหรือน้ำมัน ลูกวิว หรือลูกแกะอ่อนไว้ให้ท่าน จนกว่าเขาจะกระทำให้ท่านพินาศ⁵² เขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองจนกำแพงสูงและเขม็งแข็งซึ่งท่านไว้วางใจนั้นพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน คือเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองทั่วแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน⁵³ ท่านจะต้องรับประทานผลแห่งตัวของท่านเป็นอาหาร คือเนื้อบุตรชายและบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากนั้น⁵⁴ ผู้ชายสำราญและสาวงามเหลือน้อยในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เขาจะชั่วร้ายต่อพี่น้องของตน ต่อภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของตนและต่อลูกๆคนสุดท้ายที่เหลือน้อยกับตน⁵⁵ จนเขาจะไม่ยอมให้ใครกินเนื้อลูกของตนซึ่งกำลังกินอยู่ เพราะไม่มีอะไรเหลือให้เขาอีกแล้วในการล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง⁵⁶ ผู้หญิงสำราญและสาวงามเหลือน้อยในหมู่พวกท่าน ซึ่งไม่เคยย่างเท้าลงที่พื้นดินเพราะเป็นคนสาวงามและสาวงามอย่างนั้น เขาจะชั่วร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอ และต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ⁵⁷ ต่อรถซึ่งเพิ่งออกมาจากหว่างขาของเธอ และต่อลูกแดงที่เพิ่งคลอด เพราะว่าเธอจะกินเป็นอาหารเจิบๆเพราะขาดสนทุกอย่าง ในการถูกล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง⁵⁸ ถ้าท่านทั้งหลายไม่ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัติซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ ที่จะให้ยาเกรงพระนามที่ทรงสร้างราศีและที่นำสะพรึงกลัวนั้น คือพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน⁵⁹ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงนำมาสู่ท่านและเชื้อสายของท่านด้วยภัยพิบัติอย่างผิดธรรมดา ภัยพิบัติร้ายแรงและช้านาน และความเจ็บ ไข้ต่างๆที่ร้ายแรงและช้านาน⁶⁰ ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงนำโรคทั้งหลายแห่งอียิปต์ ซึ่งท่านกลัวนั้นมาสู่ท่าน และมันจะติดพันท่านอยู่⁶¹ เช่นเดียวกันโรคทุกอย่างและภัยพิบัติทุกอย่าง ซึ่งมีได้ระบุไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ พระเยโฮวาห์จะทรงนำมายังท่าน จนกว่าท่านทั้งหลายจะถูกทำลาย⁶² ซึ่งพวกท่านทั้งหลายมีมากอย่างดวงดาวในท้องฟ้า นั้น ท่านก็จะเหลือแต่จำนวนน้อย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

คำพยากรณ์ถึงการกระจัดกระจายไปทั่วโลก

⁶³ และต่อมาซึ่งพระเยโฮวาห์พอพระทัยที่จะทรงกระทำดีต่อท่านและอำนวยการให้ท่านทวีมากขึ้นนั้น พระเยโฮวาห์ก็จะทรงพอพระทัยที่จะทรงทำให้ท่านพินาศและทำลายท่านเสียเช่นเดียวกัน ท่านจะต้องถูกเคียดทิ้งไปเสียจากแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น⁶⁴ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกข้างนี้ ไปถึงข้างโน้น ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นๆ ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักคือ พระซึ่งทำด้วยไม้และศิลา⁶⁵ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางประชาชาติต่างๆนั้น ท่านจะไม่พบความสบายเลย ฝ่าเท้าของท่านจะไม่มีความหยุดพัก เพราะพระเยโฮวาห์จะประทานให้ท่านมีจิตใจที่หวาดหวั่น มีตาที่มีดมัวลงและมีชีวิตที่ค่อยๆวอดลง⁶⁶ และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ข้างหน้าท่านอย่างสงสัย ท่านจะคร่ำครวญอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่มีความแน่ใจในชีวิตของท่านเลย⁶⁷ ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า ถ้าเป็นเวลาเย็นก็จะได้ดี และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า ถ้าเป็นเวลาเช้าก็จะได้ดี เพราะความคร่ำครวญซึ่งมีอยู่ในจิตใจท่านนั้น และเพราะสิ่งที่ตาท่านจะเห็น⁶⁸ และพระเยโฮวาห์จะนำท่านกลับมาทางเรือถึงอียิปต์ เป็นการเดินทางซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ ท่านจะไม่พบเห็นอีกเลย ณ ที่นั้นท่านจะต้องมอบตัวชายให้ศัตรูเป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีผู้ใดซื้อท่านไป

29

คำเตือนใจเรื่องพันธสัญญาเกี่ยวกับคานาอัน

¹ ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสให้กระทำกับคนอิสราเอลในแผ่นดินโมอับ นอกเหนือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับพวกเขาที่โฮเรบ ² โมเสสเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและกล่าวแก่เขาว่า □ท่านทั้งหลายได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริหารของท่าน และต่อประเทศของท่านทั้งสิ้น ³ ทั้งการทดลองใหญ่ซึ่งเนยไฉดของท่านได้เห็น ทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหล่านั้น ⁴ แต่จนกระทั่งวันนั้นพระเยโฮวาห์มิได้ประทานจิตใจที่เข้าใจ ตามที่มองเห็นได้ และหูที่ยินได้ให้แก่ท่าน ⁵ □เราได้นำเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี เสื้อผ้าของเจ้ามิได้ขาดวันไปจากเจ้า และรองเท้ามิได้ขาดหลุดไปจากเท้าของเจ้า ⁶ เจ้าทั้งหลายมิได้รับประทานขนมปัง เจ้ามิได้ดื่มน้าองุ่นหรือสุรา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า□ ⁷ และเมื่อท่านมาถึงที่นี่ สิโหนกษัตริย์เมืองเฮซบอน และโอกกษัตริย์เมืองบาซาน ออกมาทำสงครามกับเรา แต่เราทั้งหลายก็ได้อักรายให้เขาพ่ายแพ้ไป ⁸ เราเรียบแผ่นดินของเขาและมอบให้เป็นมรดกแก่คนเรuben คนกาดี และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์⁹ เพราะฉะนั้นจึงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ เพื่อท่านทั้ง

หลายจะจำเริญในบรรดากิจการซึ่งท่านกระทำ¹⁰ ในวันนี้ท่านทั้งหลายทุกคนยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือบรรดาผู้หัวหน้าตระกูลทั้งหลาย พวกผู้ใหญ่ของท่าน และเจ้าหน้าที่ของท่าน บรรดาผู้ชายของอิสราเอล¹¹ เด็กๆของท่าน ภรรยาของท่าน และคนต่างด้าวที่อยู่ในค่ายของท่าน ทั้งคนที่ตัดฟืนให้ท่าน และคนที่ตักน้ำให้ท่าน¹² เพื่อท่านจะได้เข้ามาในพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือในพันธสัญญาที่ปฏิญาณไว้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำกับท่านในวันนี้¹³ เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งหลายในวันนี้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ทรงตรัสกับท่านนั้น และดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน คือกับอับราฮัม กับอิสอัคและกับยาโคบ¹⁴ ข้าพเจ้ามิได้กระทำพันธสัญญากับท่านปฏิญาณนี้กับท่านเท่านั้น¹⁵ แต่กับผู้ที่ยืนอยู่กับเราทั้งหลายในวันนี้ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นกับเราในวันนี้¹⁶ (ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างไร และเราทั้งหลายได้ผ่านท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งท่านทั้งหลายผ่านพ้นอย่างไร¹⁷ ท่านทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของชาติทั้งหลายแล้ว คือเห็นรูปเคารพที่ทำด้วยไม้ ด้วยหิน และด้วยเงินและทอง ซึ่งอยู่ท่ามกลางชาติทั้งหลาย¹⁸ จึงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจของเขาหันไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็นดีหมีและบระเพ็ด¹⁹ และต่อมาเมื่อคนนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำสาปแช่งนี้ จะนึกอวยพรตัวเองในใจว่า □แม้ข้าจะเดินด้วยความดีดังตามใจของข้า ข้าก็จะเป็นสุข ไม่ว่าจะเป็นเขาการมาเหล้าข้อนความกระหายน้ำ□²⁰ พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงให้อภัยแก่คนนั้น แต่พระพิโรธของพระเยโฮวาห์และความหวงแหนของพระองค์จะพลุ่งขึ้นต่อชายคนนั้น และคำสาปแช่งทั้งสี่ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้จะตกอยู่เหนือเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงลบชื่อของเขาเสียจากได้ฟ้า²¹ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงแยกเขาออกจากตระกูลคนอิสราเอลทั้งปวงให้ประสพหายนะตามคำสาปแช่งทั้งสี่ของพันธสัญญา ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติ²² และคนชั่วอายุต่อมาคือลูกหลานซึ่งเกิดมาภายหลังท่าน และชนต่างด้าวซึ่งมาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล จะกล่าวเมื่อเขาเห็นภัยพิบัติต่างๆของแผ่นดินนั้นและโรคร้ายซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เป็น²³ คือแผ่นดินทั้งหมดเป็นกัมมะถันและเป็นเกลือ และถูกเผาไฟ ไม่มีใครปลูกหว่าน และไม่มีอะไรงอกขึ้น เป็นที่ที่หญ้าไม่งอก เป็นการที่ถูกคว่ำอย่างโสโดมและโกโมราห์ เมืองฮัตมาห์ เมืองเศโบอิม ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำด้วยความกริ้วและพระพิโรธ²⁴ เออ ประชาชาติทั้งหลายจะกล่าวว่า □ทำไมพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้ พระพิโรธมากมายเช่นนี้หมายความว่าอะไร□²⁵ แล้วคนจะพูดกันว่า □เพราะเขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับเขาเมื่อพระองค์ทรงพาเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์²⁶ ไปปรนนิบัติดินมีสการพระอื่น เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก และซึ่งพระองค์มิได้ประทานแก่เขา²⁷ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อแผ่นดินนี้ นำเอาบรรดาคำสาปแช่งซึ่งจารึกไว้ในหนังสือนี้มาถึง²⁸ และพระเยโฮวาห์จึงทรงถอนรากเขาเสียจากแผ่นดินด้วยความกริ้ว พระพิโรธและความเดือดดาลอันมากมาย และทิ้งเขาไปในอีกแผ่นดินหนึ่ง ดังที่เป็นอยู่วันนี้□²⁹ สิ่งลี้ลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเรารวมทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิตย์ เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำทั้งสี่ของพระราชบัญญัตินี้□

30

คำพยากรณ์เรื่องการรวบรวมคนอิสราเอลเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา

¹ □ต่อมาเมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ คือพระพรและคำสาปแช่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ต่อหน้าท่านมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายระลึกขึ้นได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขับไล่ท่าน ไปนั้น² และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และเชื้อพึงพระสรวงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน³ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพเดิมและทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงให้ท่านทั้งหลายกระจ่ายไปอยู่นั้น⁴ ถ้ามีคนของท่านที่ถูกขับไล่ไปอยู่สุดท้ายปลายสวรรค์ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวบรวมท่านให้มา จากที่นั่นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ⁵ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้ามาในแผ่นดิน ซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะทรงกระทำดีแก่ท่าน และทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน⁶ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้⁷ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตกอยู่บนข้าศึกและผู้ที่เป็นภัยต่อท่านทั้งหลาย คือผู้ข่มเหงท่านทั้งหลาย⁸ และท่านทั้งหลายจะเชื้อพึงพระ

สรเสียงของพระเยโฮวาห์อีก และกระทำตามพระบัญญัติทั้งสี่ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้ารับบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้⁹ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญรุ่งเรืองดังที่ยังในบรรดากิจการที่มีท่านกระทำ ในผลแห่งดวงของท่าน และในผลแห่งฝูงสัตว์ของท่าน และในผลแห่งพื้นดินของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปลื้มปิติที่จะให้ท่านจำเริญรุ่งเรืองดังอีก ดังที่พระองค์ทรงปลื้มปิติในบรรดาบรรพบุรุษของท่าน¹⁰ ถ้าท่านเชื่อฟังพระสรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือของพระราชบัญญัตินี้ ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน

คำตักเตือนว่าจงเลือกชีวิตหรือความตาย

¹¹ เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้ารับบัญชาท่านในวันนี้ ไม่ได้ปิดบังไว้จากท่าน และไม่ห่างเหินเกินไปด้วย¹² มิใช่พระบัญญัตินั้นอยู่บนสวรรค์แล้วท่านจะกล่าวว่า □ใครจะแทนเราขึ้นไปบนสวรรค์และนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม□¹³ มิใช่อยู่พ้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า □ใครจะข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม□¹⁴ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้¹⁵ จงดูเถิด ในวันนี้ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน¹⁶ คือในการที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ให้รักษาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตักเตือนของพระองค์ แล้วท่านจะมีชีวิตอยู่และทวีมากขึ้น และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพรพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น¹⁷ แต่ถ้าใจของท่านหันเหไป และท่านมิได้ฟัง แต่ถูกลวงให้ไปนมัสการพระอื่นและปรนนิบัติพระนั้น¹⁸ ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศเป็นแน่ ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่ภายในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนั้น¹⁹ ข้าพเจ้าขออวยเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาซึ่งชีวิตเพื่อท่านและเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่²⁰ ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสรเสียงของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตและความยืนนานของท่าน เพื่อท่านจะได้อยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ ว่าจะประทานแก่ท่านเหล่านั้น□

31

คำปรึกษาครั้งสุดท้ายของโมเสสต่อคนอิสราเอลและโยชูวา

¹ โมเสสยังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่คนอิสราเอลทุกคน² และท่านกล่าวแก่เขาว่า □วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปและเข้ามาอีกไม่ไหวแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้□³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะข้ามไปข้างหน้าท่านเอง พระองค์จะทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่าน เพื่อว่าท่านจะยึดครองเขานั้น โยชูวาจะข้ามไปหน้าท่านทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เขาอย่างที่เราได้ทรงกระทำแก่สิโหนและโอกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และแก่แผ่นดินของเขา ผู้ที่พระองค์ทรงทำลายแล้ว⁵ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำแก่เขาตามพระบัญญัติทั้งสี่ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว⁶ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรืออย่าครั่นคร้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย□⁷ แล้วโมเสสเรียกโยชูวาเข้ามาและกล่าวแก่ท่านท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลว่า □จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะต้องไปกับชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เขา ท่านจงกระทำให้เขาได้แผ่นดินนั้นมาเป็นมรดก⁸ ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยพระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขาดเลย□⁹ โมเสสได้เขียนพระราชบัญญัตินี้ และมอบให้แก่บาริธาตลูกหลานของเลวี ผู้ซึ่งห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และแก่พวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของคนอิสราเอล¹⁰ และโมเสสบัญชาเขาว่า □เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ตามเวลากำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง¹¹ เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ นั้น ท่านทั้งหลายจงอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง¹² จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก ทั้งคนต่างด้าวภายในประเทศนี้ของ ท่าน เพื่อให้เขาได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และให้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสี่ของพระราชบัญญัตินี้¹³ และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเข ผู้ซึ่งไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตราบเท่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น□

โมเสสจะสิ้นชีวิต โยชูวาได้รับพระบัญชา บทเพลงของโมเสส

¹⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๐ ดูกิด วันซึ่งเจ้าต้องตายก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวามา และเจ้าทั้งสองจงมาเฝ้าเราในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเราจะได้นำขึ้นเขา ๐ โมเสสและโยชูวาก็เข้าไปและเข้าเฝ้าพระองค์ในพลับพลาแห่งชุมนุม ¹⁵ และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏในเสาเมฆในพลับพลาแห่งชุมนุม และเสาเมฆนั้นอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ¹⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๐ ดูกิด ตัวเจ้าจะนั่งต้องหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว และชนชาตินี้จะลุกขึ้นและเล่นซู้กับพระของคนต่างด้าวแห่งแผ่นดินนี้ ในที่ที่เขาไปอยู่ท่ามกลางนั้น เขาทั้งหลายจะทอดทิ้งเราเสียและหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเขา ¹⁷ แล้วในวันนั้นเราจะกริ้วต่อเขา และเราจะทอดทิ้งเขาเสียและซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เขาทั้งหลายจะถูกกลืน และสิ่งร้ายกับความลำบากเป็นอันมากจะมาถึงเขา ในวันนี้เขาจึงจะกล่าวว่ ๐ สิ่งร้ายเหล่านี้ตกแก่เรา เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเรา ไม่ใช่หรือ ๐ ¹⁸ ในวันนี้เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาเป็นแน่ ด้วยเหตุความชั่วทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำ เพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น ¹⁹ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งสองจงเขียนบทเพลงนี้ และสอนคนอิสราเอลให้ร้องจนติดปาก เพื่อบทเพลงนี้จะเป็นพยานของเราปรักปรำคนอิสราเอล ²⁰ เพราะว่าเมื่อเราจะได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขา และเขาได้รับประทานเอมหน่าและอ้วนพี เขาจะหันไปปรนนิบัติพระอื่น และหมิ่นประมาทเรา และผิดพันธสัญญาของเรา ²¹ และต่อมาเมื่อสิ่งร้ายและความลำบากหลายอย่างมาถึงเขาแล้ว เพลงบทนี้จะเผชิญหน้าเป็นพยาน เพราะว่าเพลงนี้จะอยู่ที่ปากเชื้อสายของเขาไม่มีวันลืม เพราะแม้แต่เวลานี้เองเรารูสึกความมุ่งหมายที่เขากำลังจะก่อขึ้นมาแล้ว ก่อนที่เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้วันนี้ ๐ ²² โมเสสจึงได้เขียนบทเพลงนี้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ประชาชนอิสราเอล ²³ พระองค์ตรัสสั่งโยชูวาบุตรชายนูนว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณว่าจะให้แก่เขา เราจะอยู่กับเจ้า ๐

โมเสสเขียนหนังสือจบแล้ว อิสราเอลจะประพุดหลงผิดไป

²⁴ ต่อมาเมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ลงในหนังสือจบแล้ว ²⁵ โมเสสก็บัญชาคนเลวีผู้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ว่า ²⁶ จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้อยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานปรักปรำท่าน ²⁷ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกบฏและคอแข็ง ดูกิด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยังกบฏต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด ²⁸ ท่านจงเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้เขาฟัง และอัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานปรักปรำเขา ²⁹ เพราะข้าพเจ้าทราบว่ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพุดตัวเสื่อมทรามอย่างที่สุด และหันเหไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านจะกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยการที่มีท่านกระทำ ๐ ³⁰ โมเสสก็ได้กล่าวถ้อยคำในบทเพลงต่อไปนี้ให้เข้าหูประชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนจบ

32

บทเพลงของโมเสส

¹ ๐ โอ ฟาสวรรค์ จงเงี่ยหูฟัง ข้าพเจ้าจะพูด โอ โลกพิภพ ของจงสดับถ้อยคำจากปากของข้าพเจ้า ² ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยดลงอย่างเม็ดฝน และคำปราศรัยของข้าพเจ้ากลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง อย่างฝนตกปรอยๆอยู่เหนือหญ้าอ่อน อย่างท่าฝนตกลงเหนือผักสด ³ เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา ⁴ พระองค์ทรงเป็นศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง ⁵ เขาทั้งหลายประพุดชั่วช้าแล้ว ตาหินของเขาทั้งหลายหาใช่เป็นตาหินของบุตรของพระองค์ เขาเป็นยุวศิลาและคดโกง ⁶ โอ ชนชาติโหดเหี้ยมและเบาความเอ๋ย ท่านจะตอบสนองพระเยโฮวาห์อย่างไรละหรือ พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ดอกหรือ ผู้ทรงสรรคท่าน และตั้งท่านไว้แล้ว ⁷ จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมามากมายชั่วอายุคนแล้วนั้น จงถามบิดาของท่าน แล้วเขาจะสำแดงให้ท่านทราบ จงถามพวกผู้ใหญ่ของท่าน แล้วเขาจะบอกท่าน ⁸ เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกลูกหลานของอาดัม พระองค์ทรงกันเขตของชนชาติทั้งหลายตามจำนวนคนอิสราเอล ⁹ เพราะว่าส่วนของพระเยโฮวาห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง ¹⁰ พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินตุรกีดาไร ในที่เปลี่ยวเปล่าซึ่งมีแต่เสียงเห่าหอน พระองค์ทรงนำเขาไปทั่ว และทรงสอนเขาอยู่ ทรงรักษาเขาไว้ตั้งแก่วพระเนตรของพระองค์ ¹¹ เหมือนนกอินทรีที่กวานรังของมัน กระพือปีกอยู่เหนือลูกได้ กางปีกออกรองรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก ¹² พระเยโฮวาห์องค์เดียวก็ทรงนำเขามา

ไม่มีพระตำตอทองคำโดยอยู่กับเขา 13 พระองค์ทรงโปรดเขาให้ขึ้นไปบนโลกส่วนสูง ให้เขากินพืชผลที่ได้จากนา พระองค์ทรงให้เขาต้อนน้ำผึ้งจากศิลา และให้ดื่มน้ำมันจากหินแข็งกล่ำ 14 ให้ได้นมเบรียจากวัว และให้ได้น้ำมันจากแพะแกะ ได้ไขมันจากลูกแกะ และแกะผู้พันธุ์บ้าน และฝูงแพะ กับข้าวสาลีอย่างดีที่สุด และท่านได้ดื่มเลือดขององุ่น คือน้ำองุ่น 15 แต่เยซูซันอ้วนพีขึ้นแล้วก็มีพิษศ พอเจ้าอ้วนใหญ่ เนื้อหนานุ่มนิ่ม เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขามา แล้วดูหมิ่นศิลาแห่งความรอดของเขา 16 เขายั่วให้พระองค์ทรงอิจฉาด้วยพระตำตอทองคำ ด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายเขาก็ยั่วให้พระองค์ทรงกริ้ว 17 เขาบูชาพวกปีศาจแทนพระเจ้าบูชาพระซึ่งเขาไม่รู้จักมาก่อน บูชาพระใหม่ซึ่งเกิดมาเร็วนี้ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่เกรงกลัว 18 ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่ให้กำเนิดท่านมา ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงเป็นท่าน 19 พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรและทรงชังเขา เพราะเหตุบุตรชายหญิงของพระองค์ได้ยั่วพระองค์ 20 และพระองค์ตรัสว่า เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เราจะคอยดูว่าปลายทางของเขาคจะเป็นอย่างไร เพราะเขาเป็นยุคที่ดื้ออั้น เป็นลูกแต่ที่ไม่มีใครความเชื่อ 21 เขาทำให้เราอิจฉาด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เขาได้ยั่วโทษเราด้วยความไร้ประโยชน์ของเขา ดังนั้นเราจึงทำให้เขาอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ และจะยั่วโทษเขาด้วยประชาชาติที่เขาชาติหนึ่ง 22 เพราะมิได้ก่อขึ้นด้วยเหตุความกริ้วของเราขึ้น ไฟก็ไหม้ลูกหลานไปจนถึงกันลึงก์ของนรก เผาแผ่นดินโลกและพืชผลในนั้น และก่อเพลิงติดรากภูเขา 23 เราจะสมสิ่งร้ายไว้บนเขาทั้งหลาย และปล่อยลูกรธูของเรามายิงเขา 24 เราจะซบพอมไปเพราะความหิว ความร้อนอันแรงกล้าและการทำลายอันเข้มข้นจะเผาผลาญเขาเสีย เราจะส่งพิษสัตว์ร้ายให้มาชกับพิษของสัตว์เลื้อยคลานในผงคลี 25 ภายนอกจะมีดาบและภายในจะมีความกลัวมาทำลายทั้งชายหนุ่มและหญิงพรหมจารี ทั้งเด็กที่ยังอุดมและคนที่ผมหงอก 26 เราพูดแล้วว่า เราจะให้เขากระจัดกระจายไปถึงมุมต่างๆ เราจะให้ชื่อของเขาสูญไปจากความทรงจำของมนุษย์ 27 ถ้าหากว่าเราไม่กลัวความกริ้วโกรธของศัตรู เกรงว่าศัตรูจะประพฤติดิถีไป กลัวว่าศัตรูทั้งหลายจะพูดว่า พวกสิ่งมีของเรามีชัย พระเยโฮวาห์หาได้ทรงกระทำกิจการทั้งปวงนี้ไม่ 28 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษาในพวกเขา ไม่มีความเข้าใจ 29 โอ ถ้าเขาลาดแล้วเขาจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ 30 คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากศิลาของเขาได้ขายเขาเสียแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย 31 เพราะศิลาของเขาไม่เหมือนศิลาของเรา แม้ศัตรูของเราก็ตัดสินอย่างนั้น 32 เพราะว่าเราอุ้มของเขามาจากเขาเมืองโสโดม มาจากไรเมืองโกโมราห์ ผลองุ่นของเขาเป็นดีหมี่ และองุ่นที่เป็นพวงก็ขมขึ้น 33 น้ำองุ่นของเขาเป็นพิษของมังกร เป็นพิษอำมหิตของงูเห่า 34 เรื่องนี้มิได้สะสมไว้กับเราดอกหรือ ประทับตราไว้ในคลังของเรา 35 การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา ทำชองเขาจะสิ้นไกลไปตามกาลเวลา เพราะว่าวันแห่งหายนะของเขาอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว และสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นกับเขาก็จะมาโดยพลัน 36 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ และทรงเมตตาปราณีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อทอดพระเนตรกำลังของเขาสิ้นลง ไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่ 37 แล้วพระองค์จะตรัสว่า พระของเขายูอยู่ที่ไหน ศิลาที่เขาพึ่งพานั้นอยู่ที่ไหนเล่า 38 คือผู้ที่รับประทานไขมันของเครื่องสดบูชาของเขา และดื่มน้ำองุ่นที่เป็นเครื่องดื่มบูชาของเขา ให้บรรดาพระเหล่านั้นลุกขึ้นช่วย ให้พระเหล่านั้นเป็นผู้ป้องกันเจ้าชู้ 39 จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด เราทำให้ตายและเราก็ให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นเมื่อเราได้ 40 เพราะเราชูมือขึ้นถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดังที่เราดำรงอยู่เป็นนิตย์ 41 เราสับดาบอันวาววับของเรา และมีมือของเราขีดการพิพากษาไว้ เราจะแก้แค้นศัตรูของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา 42 เราจะให้ลูกรธูของเราเมาโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อหนึ่ง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเขลย ตั้งแต่เริ่มแก้แค้นต่อศัตรู 43 โอ ประชาชาติทั้งหลาย จงขึ้นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้นโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และจะทรงเมตตาปราณีทั้งแผ่นดินและประชาชนของพระองค์ 44 โมเสสได้มาเล่าบรรดาถ้อยคำของเพลงบทนี้ให้ประชาชนฟัง ทั้งตัวท่านพร้อมกับโยชวานบุตรชายหนุ่ม

โมเสสจะสิ้นชีวิตบนยอดเขาเนโบ

45 และเมื่อโมเสสเล่าคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่บรรดาคนอิสราเอลจบแล้ว 46 ท่านก็กล่าวแก่เขาวา จงใส่ใจในถ้อยคำทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้บัญชาแก่ลูกหลานของท่าน เพื่อเขาจะได้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น 47 เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านทั้งหลาย แต่เป็นเรื่องชีวิตของท่านทั้งหลาย และเรื่องนี้จะกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น 48 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในเวลานั้นเองว่า 49 จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริม ถึงยอดเขาเนโบ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเมืองเยรีโค และดูแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่ประชาชนอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์ 50 และสิ้นชีวิตเสียบนภูเขาซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น และถูกรวบไปอยู่กับญาติพี่น้องของเจ้า ดังอาโรนพี่ชายของเจ้าได้สิ้นชีวิตที่ภูเขาไซร และถูกรวบไปอยู่กับประชาชนของเขา 51 เพราะเจ้าทั้งสองได้ละเมิดต่อเราท่ามกลางคนอิสราเอลที่นำเมรีบาห์แห่งคาเดซในถิ่นทุรกันดารคืน เพราะ

เจ้ามิได้เคารพเราว่าบริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล⁵² เพราะเจ้าจะได้เห็นแผ่นดินซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า แต่เจ้าไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่คนอิสราเอล□

33

พระพรสำหรับตระกูลต่างๆ

1 ต่อไปนี้เป็นพรซึ่งโมเสสบรมของพระเจ้าได้อวยพรแก่คนอิสราเอลก่อนที่จะท่านสิ้นชีวิต² ท่านกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้งจากเสอีร์มายังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับบริสุทธิ์ชนนับหมื่นๆ ที่พระหัตถ์เบื้องขวามิได้เป็นพระราชบัญญัติแก่เขา³ แท้จริงพระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์ บรรดาบริสุทธิ์ชนของพระองค์ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และเขาทั้งหลายกราบลงที่พระบาทของพระองค์รับพระดรัสของพระองค์⁴ โมเสสบรมของพระราชบัญญัติไว้แก่เราเป็นกรรมสิทธิ์ของชุมชนคนยาโคบ⁵ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ในเยซรูณ เมื่อหัวหน้าชนชาติชุมชนกับคนอิสราเอลทุกตระกูล⁶ ขอให้อุเบนต่างชีวิตอยู่ อย่าให้ตาย อย่าให้ผู้คนของเขามีน้อย□⁷ ท่านกล่าวถึงพรสำหรับยูดาห์ดังนี้ว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสถับเสียงของยูดาห์ ขอทรงนำเขาเข้ากับชนชาติของเขา มีอของเขาได้ต่อสู้เพื่อตนเอง และพระองค์ทรงช่วยเหลือเขาให้พ้นจากปรปักษ์ของเขา□⁸ ท่านกล่าวถึงเลวีว่า □ขอให้อูมิมและอูริมของพระองค์อยู่กับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงทดลองแล้วที่ตำบลมัสสาห์ ผู้ที่พระองค์ได้ต่อสู้แล้วที่น้ำเมรีบาห์⁹ ผู้กล่าวถึงบิดามารดาของเขาว่า □ข้าพเจ้ามิได้เห็นเขา□ เขาไม่จำพี่น้องของเขา และไม่รู้จักลูกของตนเอง เพราะว่าเขาปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์ และรักษาพันธสัญญาของพระองค์¹⁰ เขาทั้งหลายจะสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ยาโคบ และสอนพระราชบัญญัติของพระองค์แก่อิสราเอล เขาจะวางเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งสิ้นบนแท่นบูชาของพระองค์¹¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงอำนาจพระพรแก่ข้าพเจ้าของของเขา และโปรดการงานที่มีของเขาทำ ขอทรงดีท่ายับแอกแห่งศัตรูของเขา คือผู้ที่เกลียดชังเขา อย่าให้ลุกขึ้นอีกได้□¹² ท่านกล่าวถึงเบนยามินว่า □คนที่พระเยโฮวาห์ทรงรักจะอาศัยอยู่กับพระองค์อย่างปลอดภัย พระเยโฮวาห์จะทรงปกเขาไว้วันยังค่ำ และจะทรงประทับอยู่ระหว่างขาของเขา□¹³ และท่านกล่าวถึงโยเซฟว่า □ขอให้แผ่นดินของเขาได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ ให้ได้รับของประเสริฐที่สุดจากฟ้าสวรรค์ ทั้งน้ำค้างและจากบาบาลซึ่งหมอบอยู่ข้างล่าง¹⁴ ให้ได้รับผลประเสริฐที่สุดของดวงอาทิตย์ และพืชผลประเสริฐที่สุดที่ดวงจันทร์ให้บังเกิด¹⁵ พร้อมกับผลอย่างงามที่สุดจากภูเขาดีดามบรรพ์ และผลประเสริฐที่สุดจากเนินเขาที่อยู่ตลอดกาล¹⁶ และผลประเสริฐที่สุดของพืชพวงและสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระกรุณาคุณของพระองค์ซึ่งประทับที่พุ่มไม้ ขอให้พรเหล่านี้ลงมาเหนือศีรษะของโยเซฟ และเหนือกระหม่อมของผู้ที่ถูกแยกจากพี่น้องของตน¹⁷ สง่าราศีของเขาเหมือนลูกวัวหัวปีของเขา เขาของเขาเหมือนเขาม้ายูนีคอน และด้วยเขานั้นเขาจะเดินชนชาติทั้งหลายออกไปจนสุดปลายพิภพ คนเอฟราอิมนับหมื่นเป็นแสนนี้ คนเมสเสห์นับพันก็เหมือนกัน□¹⁸ ท่านกล่าวถึงเศบูลุนว่า □เศบูลุนเอ๋ย จงปีติรำเริงเมื่อท่านออกไป และอิสสาการ์เอ๋ย จงปีติรำเริงในเต็นท์ของตน¹⁹ เขาจะเรียกชนชาติทั้งหลายมาที่ภูเขา และถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมที่นั่น เพราะเขาจะดูความอุดมจากทะเลและได้ขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทราย□²⁰ ท่านกล่าวถึงกาดว่า □สาธุการแด่พระองค์ผู้ทรงขยายภาค ภาคหมอบอยู่เหมือนกิ้งกิด เขาทั้งแขนและกระหม่อมบนศีรษะ²¹ เขาเลือกแผ่นดินส่วนดีที่สุดเป็นของตน เพราะส่วนของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติได้มีเก็บไว้ที่นั่นแล้ว และเขามาถึงหัวหน้าของชนชาตินี้ เขาได้กระทำตามความเที่ยงธรรมของพระเยโฮวาห์และตามคำตัดสินซึ่งมีต่ออิสราเอล□²² และท่านกล่าวถึงดานว่า □ดานเป็นลูกสิงโตที่กระโดดมาจากเมืองบาซัน□²³ และท่านกล่าวถึงนัฟทาลีว่า □โอ นัฟทาลี ผู้อ้อมด้วยพระคุณและหน้าด้วยพระพรของพระเยโฮวาห์ จงยึดครองทางตะวันตกและทางใต้□²⁴ และท่านกล่าวถึงอาเซอร์ว่า □ขอให้อาเซอร์ได้รับพระพรคือให้มีบุตรมากมาย ให้เขาเป็นที่โปรดปรานของพี่น้องของเขา และให้เขาจุ่มเท้าเขาลงในน้ำมัน²⁵ รองเท้าของท่านจะเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ วันคืนของท่านเป็นอย่างไร ขอให้กำส้งของท่านเป็นอย่างนั้น²⁶ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าของเยซรูณ พระองค์เสด็จมาจากฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอบอ้าวมารของพระองค์ตามท้องฟ้า²⁷ พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์เป็นที่ลี้ภัยของท่าน และพระกรนิรันดร์รับรองท่านอยู่ พระองค์จะทรงผลึกศัตรูให้ออกไปพ้นหน้าท่าน และจะตรัสว่า □ทำลายเสียเถอะ□²⁸ ดังนั้นแหละ อิสราเอลจึงจะอยู่อย่างปลอดภัยแต่ฝ่ายเดียว น้ำพุแห่งยาโคบจะอยู่ในแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่นเออ ท้องฟ้าของพระองค์จะโปรยน้ำค้างลงมา²⁹ โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ ใครเหมือนท่านบ้าง โอ ชนชาติที่รอดมาด้วยพระเยโฮวาห์ทรงช่วย เป็นโลช่วยท่าน เป็นดาบแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน ท่านจะพบว่าพวกศัตรูเป็นผู้มูสาห์สิ้น ท่านจะเหยียบย่ำไปบนปฐมนิยสถานสูงของเขาค

34

โมเสสได้เห็นแผ่นดินคานาอัน แล้วสิ้นชีวิตบนภูเขาเนโบ

¹ และโมเสสก็ขึ้นไปจากราบโมอับถึงภูเขาเนโบ ถึงยอดเขาปิสกาห์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเเบร์โค และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงให้ท่านเห็นแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือกิเลอาดจนถึงดาน ² ทั้งนัฟทาลีทั้งหมด เห็นแผ่นดินเอฟราอิม และมนัสเสห์ ทั่วแผ่นดินยูดาห์ ไกลไปถึงทะเลที่อยู่ไกลออกไป ³ ทั้งทางใต้และที่ลุ่มในหุบเขาแห่งเมืองเเบร์โค เมืองต้นอินทผลัม ไกลไปจนถึงโศอาร์ ⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า ๐นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ ว่า ๐เราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า ๐ เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น ๐ ⁵ เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์จึงสิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับ ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ ⁶ และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเบธเปโออร์ จนถึงทุกวันนี้หามิผู้ใดรู้จักที่ฝังศพของท่านไม่ ⁷ เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี นัยน์ตาของท่านมิได้มัวไป หรือกำลังของท่านก็ไม่ถอย ⁸ และคนอิสราเอลร้องให้ถึงโมเสสที่ราบโมอับสามสิบวัน แล้ววันทีร้องให้ไว้ทุกข์ถึงโมเสสก็สิ้นสุดลง

โยชูวา ผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณ จะนำคนอิสราเอลแทนโมเสส

⁹ โยชูวาบุตรชายนูนมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพราะโมเสสได้เอามือของท่านวางบนเขา ดังนั้นประชาชนอิสราเอลจึงเชื่อฟังเขา และได้กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ ¹⁰ ตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเกิดขึ้นในอิสราเอลเสมอโมเสส ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า ¹¹ ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนท่านในเรื่องหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านให้กระทำในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริพารของฟาโรห์ และต่อแผ่นดินของท่านทั้งสิ้น ¹² และในเรื่องอำนาจยิ่งใหญ่และกิจการอันน่าเกรงกลัวและใหญ่โตทั้งสิ้นซึ่งโมเสสกระทำในสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยชวา

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากผู้นำของอิสราเอล คือโยชวา บุตรนูน โยชวาเป็นผู้นำของชาวอิสราเอลหลังจากที่โมเสสได้เสียชีวิต เล่มนี้เกี่ยวกับการที่ชนชาติอิสราเอล ได้ชนะแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่เขา เพื่อพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือชาวอิสราเอล พระองค์ต้องการสองสิ่งจากพวกเขา คือเขาต้องมีความเชื่อในพระเจ้า และเขาต้องเชื่อฟังพระเจ้า แล้วพระเยโฮวาห์ได้ต่อสู้เพื่อเขา และโดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พวกเขาได้ชนะแผ่นดินนั้น

ตามลำดับวัน เดือน ปี ของอารัมขบิชอบ เจมส์ อาชชัวร์ ระยะเวลาที่โยชวาเป็นผู้นำของประเทศอิสราเอลนั้น คือ 26 ปี โยชวาเป็นผู้ก่อตั้งแต่ปีก่อน ค.ศ. 1451 ตอนนั้นโยชวากับคาเลบเป็นคนมีอายุมากที่สุดในชาวอิสราเอล ทั้งสองคนนี้มีอายุประมาณ 80 ปี

โยชวาได้รับหน้าที่ใหม่

1 อยู่มาเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของโมเสสว่า 2 ☐ โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้นบัดนี้จงลุกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ทั้งเจ้าและชนชาตินี้ทั้งหมด ไปยังแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่เขาทั้งหลาย คือแก่คนอิสราเอล 3 ทุกๆตำบลในที่ผาเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบของ เรา ได้ยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย ดังที่เราได้ตรัสไว้กับโมเสส 4 ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารและภูเขาเลบานอนนี้ไกล ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของคนฮิตไทต์ ถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก จะเป็นอาณาเขตของเจ้า 5 ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัดต่อหน้าเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วนับใด เราจะอยู่กับเจ้าฉันนั้น เราจะจะไม่เลยหรือละทิ้งเจ้าเสีย 6 จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะกระทำให้ชนชาตินี้แบ่งมรดกในแผ่นดินนั้น ซึ่งเราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะยกให้แก่เขา 7 เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญยังเถิด ระวังที่จะกระทำตามพระราชบัญญัติทั้งหมดซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้าไว้ฉันนั้น อย่าหลีกเลียงจากพระราชบัญญัตินั้นไปทางขวามือหรือทางซ้าย เพื่อว่าเจ้าจะไปในถิ่นฐานใด เจ้าจะได้รับความสำเร็จอย่างดี 8 อย่าให้หนังสือพระราชบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึงตรองตามมันทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ในทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี 9 เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า

โยชวาเตรียมประชาชนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดน

10 แล้วโยชวาบัญชาเจ้าหน้าที่ทั้งปวงของประชาชนว่า 11 ☐ จงไปในค่ายสี่ประการว่า จงเตรียมเสบียงอาหารไว้ เพราะว่าภายในสามวันท่านทั้งหลายจะต้องยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้ยึดครอง 12 แล้วโยชวาพูดกับคนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งว่า 13 ☐ จงจำคำที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านทั้งหลายไว้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจัดที่พักให้ท่าน และประทานแผ่นดินนี้แก่ท่าน 14 จงให้ภรรยาของท่านทั้งหลาย ลูกเล็กของท่าน และฝูงสัตว์ของท่านอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสยกให้ที่ผาเท้าแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ แต่ผู้ชายที่ชำนาญศึกทั้งหลายในพวกท่านต้องถืออาวุธข้ามไปเป็นทัพหน้า เพื่อช่วยพี่น้องของตน 15 จนกว่าพระเยโฮวาห์จะประทานที่พักให้แก่พี่น้องของท่าน ดังที่ประทานแก่ท่าน ทั้งให้เขาได้ยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขา แล้วท่านจึงจะกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านยึดครองและถือไว้เป็นกรรมสิทธิ์ คือแผ่นดินซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้ให้แก่พวกท่านผาเท้าแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางดวงอาทิตย์ขึ้น 16 เขาทั้งหลายจึงตอบโยชวาว่า ☐ สิ่งสารพัดซึ่งท่านบัญชาแก่พวกเรา เราจะกระทำตาม ท่านจะให้พวกเราไปในที่ใดๆ เราจะไป 17 เราเชื่อฟังโมเสสในเรื่องทั้งปวงอย่างไร เราจะเชื่อฟังท่านอย่างนั้น ขอเพียงว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตกับท่าน ดังที่พระองค์ได้สถิตกับโมเสสก็แล้วกัน 18 ผู้ใดที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน ไม่ว่าท่านจะบัญชาเขาอย่างไร ผู้นั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงให้เข้มแข็งและกล้าหาญเถิด

2

นางราห์ช่วยผู้รอดนม

1 ต่อมาโยชูวาบุตรชายนูนได้ใช้ชายสองคนจากเมืองชิติมเป็นการลับให้ไปสอดแนม กล่าวว่ จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น และเมืองเอรีโคด้วย□ คนทั้งสองก็ไป เข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณีคนหนึ่งซึ่งราหับ และพักอยู่ที่นั่น 2 มีคนทูลกษัตริย์เมืองเอรีโคว่า □ ดูเถิด มีชายอิสราเอลบางคนเข้ามาคืบนี้ เพื่อจะสอดแนมดูแผ่นดิน□ 3 ฝ่ายกษัตริย์เมืองเอรีโคจึงใช้คนไปสั่งราหับว่า จงส่งคนเหล่านั้นซึ่งมาหาเจ้าในบ้านของเจ้าออกมาให้เรา เพราะเขามาเพื่อจะสอดแนมดูทั่วแผ่นดินของเรา□ 4 แต่หญิงนั้นได้ซ่อนชายทั้งสองเสียแล้ว จึงกล่าวว่า □ มีผู้ชายมาหาข้าพเจ้าจริง แต่เขามาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ 5 ต่อมาเมืองจะปิดประตูเมืองในเวลาพลบค่ำ คนเหล่านั้นก็ออกไปแล้ว เขาไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ จงรีบตามเขาไปเถิด คงเห็นเขา□ 6 แต่หญิงนั้น ได้พาคนทั้งสองขึ้นบนหลังคาแล้วซ่อนตัวเขาไว้ใต้ต้นป่านซึ่งวางสาธดับตกไว้ที่ติดฟ้านหลังคานั้น 7 เขาทั้งหลายก็ไล่ตามคนทั้งสองไปทางแม่น้ำจอร์แดนจนถึงท่าข้าม พอคนที่ไล่ตามนั้นออกไปแล้วเขาก็ปิดประตูเมือง 8 เมื่อชายทั้งสองคนยังไม่นอนหญิงนั้นก็ขึ้น ไปหาเขาบนหลังคา 9 กล่าวแก่ชายนั้นว่า □ ดิฉันทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่าน ความศรัทธากลับต่อท่าน ได้คงอยู่บนเราทั้งหลาย และบรรดาชาวแผ่นดินก็ครั่นคร้ามต่อท่าน 10 เพราะเราทั้งหลาย ได้ยินเรื่องที่พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ทะเลแดงแห้ง ไปต่อหน้าท่านเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเรื่องการทำคนกษัตริย์ทั้งสองของคุณอาโมไรต์ ซ็องยูฟากแม่น้ำจอร์แดนซึ่งโน้น คือกษัตริย์สิโหนและโอก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลาย ได้ทำลายเสียสิ้น 11 เพราะเรื่องท่านนี้แหละ พอเราได้ยินข่าวนี้ จิตใจของเราทั้งหลายก็ไป ไม่มีความกล้าหาญเหลืออยู่ในสักคนหนึ่งเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของสวรรค์เบื้องบนและโลกเบื้องล่าง 12 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านปฎิญาณให้ดิฉันในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า เมื่อดิฉันได้สำแดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อเรือนบิดาของดิฉันและให้มีความสำคัญอันแน่นอนต่อฉัน 13 และขอไว้ชีวิตบิดามารดา พี่น้องชายหญิง และทุกคนที่เป็นของวงศ์ญาติฉัน ให้ชีวิตเรารอดจากตาย□ 14 ชายนั้นจึงตอบนางว่า □ ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของเจ้าฉันหรือ ถ้าเจ้าไม่แพร่พรายธุรกีงนี้แก่ผู้ใด เราจะมีความเมตตาและจริงใจต่อเจ้าเมื่อพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา□ 15 แล้วนางจึงเอาเชือกหย่อนเขาทั้งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางตั้งอยู่ที่กำแพงเมือง นางอาศัยอยู่ในกำแพง 16 นางจึงบอกเขาว่ จงขึ้นไปบนภูเขา ด้วยเกรงว่าผู้ที่ไล่ตามจะพบเขา จงซ่อนตัวอยู่สามวันจนกว่าผู้ที่ไล่ตามจะกลับ แล้วจึงค่อยออกเดินต่อไป□ 17 ชายนั้นจึงพูดกับนางว่า □ ฝ่ายเราจะไม่ให้ผิดคำปฎิญาณซึ่งเจ้าได้ให้เราปฎิญาณนั้น 18 ดูเถิด เมื่อเรายกเข้ามาในแผ่นดินนี้ เจ้าจงเอาดาบแดงนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างซึ่งเจ้าหย่อนเราลงไปในั้น และเจ้าจงรวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และครัวเรือนของบิดาทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในบ้าน 19 ถ้ามีผู้ใดออกไปที่ถนนนอกประตูบ้าน ให้โลหิตของผู้นั้นตกบนศีรษะของผู้นั้นเอง ฝ่ายเราไม่มีความผิด แต่ถ้ามีคนหนึ่งคนใดยกมือขึ้นทำร้ายผู้ที่อยู่กับเจ้าในเรือน ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของเราเถิด 20 แต่ถ้าเจ้าแพร่พรายธุรกีงของเราแก่ผู้ใด เราจักพ้นจากคำปฎิญาณซึ่งเจ้าให้เราปฎิญาณไว้แล้ว□ 21 นางจึงกล่าวว่า □ เป็นไปตามคำขอท่านเถิด□ แล้วนางก็ส่งคนทั้งสองนั้นไป เขาก็ไป นางจึงเอาดาบแดงผูกไว้ที่หน้าต่าง 22 คนทั้งสองออกไปแล้วขึ้นไปบนภูเขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน จนผู้ที่ไล่ตามกลับ เพราะผู้ที่ไล่ตามนั้น ได้ค้นหาอยู่ตลอดทางก็ไม่พบ 23 ชายทั้งสองก็ลงจากภูเขาอีก และข้ามไปหาโยชูวาบุตรชายนูน แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งเกิดแก่ตนให้ฟัง 24 และเขากล่าวแก่โยชูวาว่ □ พระเยโฮวาห์ทรงมอบแผ่นดินนั้นทั้งหมดไว้ในมือเราแน่นอนแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาชาวบ้านชาวเมืองในแผ่นดินนี้ ก็มิได้ครั่นคร้ามไป เพราะเราเป็นเหตุ□

3

คนอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน

1 ฝ่ายโยชูวาก็ตื่นแต่เช้า เขาทั้งหลายยกออกจากชิติมมาถึงแม่น้ำจอร์แดน ทั้งตัวท่านและคนอิสราเอลทั้งหมด เขาพักอยู่ที่นั่นก่อนจะข้าม ไป 2 ครั้นล่วงมาได้สามวัน พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปทั่วค่าย 3 แล้วบัญชาประชาชนว่า □ เมื่อท่านเห็นหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเห็นคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตตามไป ก็ให้ยกออกจากที่ของท่านตามหีบนั้นไป 4 ทั้งระยะของท่าน ไว้ให้ห่างจากหีบประมาณสองพันศอกอย่าเข้าไปใกล้หีบนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้จักทางที่จะไป เพราะท่านยังไม่เคยมาทางนี้ก่อน□ 5 ฝ่ายโยชูวาก็กล่าวแก่ประชาชนว่า □ จงชำระตัวให้บริสุทธิ์เถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางท่าน□ 6 โยชูวาสั่งพวกปุโรหิตว่า □ จงยกหีบพันธสัญญาข้าม ไปข้างหน้าประชาชนทั้งปวง□ เขาก็ยกหีบพันธสัญญาเดิน ไปข้างหน้าประชาชน 7 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่ □ วันนี้เราจะเริ่มยกย่องเจ้าท่ามกลางสายดาของบรรดาอิสราเอล เพื่อเขาจะทราบว่ เราอยู่กับโมเสสมมาแล้วอย่างไร เราอยู่กับเจ้าอย่างนั้น 8 และเจ้าจงสั่งปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาว่า □ เมื่อท่านทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนจงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน□ 9 และโยชูวากล่าวแก่คนอิสราเอลว่า □ จงมาที่นี่เถิด และฟังพระดำรัสของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน□ 10 และโยชูวากล่าวว่า □ โดยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

ได้ประทับอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และว่าพระองค์จะทรงขับไล่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนฮิไตต์ คนเปริสซี คนเกอร์กาซี คนอาโมไรต์ และคนเยบสุให้พ้นหน้าท่านทั้งหลายอย่างแน่นอน ¹¹ ดูเถิด ทิบบันธสัญญาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นปากของอิสราเอลจะเข้ามา ไปข้างหน้าท่านลงไป ในแม่น้ำจอร์แดน ¹² ฉะนั้นบัดนี้จึงเลือกคนสิบสองคนออกจากตระกูลอิสราเอลตระกูลละคน ¹³ และต่อมาทันทีที่เมื่อฝ่าเท้าของบรูโรทิดผู้หามหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จะลงไปยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนจะถูกตัดขาดจากน้ำที่ไหลมาจากข้างบน น้ำนั้นจะหยุดตั้งขึ้นเป็นกองเดียว ¹⁴ ดังนั้นเมื่อประชาชนยกจากเต็นท์ของเขาทั้งหลาย เพื่อจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน พร้อมกับบรูโรทิดผู้หามหีบพันธสัญญา ไปข้างหน้าประชาชน ¹⁵ เมื่อคนหามหีบมาถึงแม่น้ำจอร์แดนและเท้าของบรูโรทิดผู้หามหีบก้าวลงในริมแม่น้ำแล้ว (แม่น้ำจอร์แดนขึ้นท่วมฝั่งตลอดฤดูเกี่ยวข้าวเสมอ) ¹⁶ น้ำที่ไหลมาจากข้างบนก็หยุดตั้งขึ้นและหนุนขึ้นเป็นกอง ไกลออกไปยิ่งนักตั้งแต่เมืองอาดัม ซึ่งเป็นเมืองอยู่ข้างๆเมืองศาราอาน และน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็มนั้นก็ขาดกันสิ้น แล้วประชาชนก็ข้ามไปที่ฝั่งตรงข้ามเมืองเยรีโค ¹⁷ และบรูโรทิดผู้หามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นบนเนินดินแดนแห่งกลางแม่น้ำจอร์แดน คนอิสราเอลทั้งหมดก็เดินข้าม ไปบนดินแห้ง จนประชาชนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหมด

4

ที่ระลึกที่ทำได้ด้วยศิลาสองแห่ง

¹ ต่อมาเมื่อประชาชนนั้นได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเสร็จหมดแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชวาว่า ² จงเลือกชายสิบสองคนจากประชาชนตระกูลละคน ³ และบัญชาเขาว่า จงไปเอาศิลาสิบสองก้อนจากที่ที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ซึ่งเท้าของบรูโรทิดยืนนั้นอยู่นั้น ขนมาวางไว้ในที่ซึ่งท่านทั้งหลายจะนอนในคืนวันนั้น ⁴ แล้วโยชวาก็เลือกชายสิบสองคน ซึ่งท่านจัดตั้งจากประชาชนอิสราเอลตระกูลละคน ⁵ โยชวาจึงสั่งเขาว่า จงผ่านไปข้างหน้าหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงไป กลางแม่น้ำจอร์แดน แล้วแบกศิลาผืนละก้อนตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล ⁶ เพื่อว่าสิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ในเมื่อลูกหลานของท่านจะถามบิดา ในเวลาต่อไปว่า ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร ⁷ แล้วท่านจึงตอบพวกเขาว่า น้ำที่จอร์แดนขาดจากกันต่อหน้าหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ เมื่อหิบบันธข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ขาดจากกัน ศิลาเหล่านี้จะเป็นที่รำลึกแก่ลูกหลานอิสราเอลเป็นนิตย์ ⁸ คนอิสราเอลเหล่านั้นก็กระทำตามที่โยชวาบัญชา และชนหีนสิบสองก่อนมาจากกลางจอร์แดน ตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชวา และเขาก็แบกมายังที่ซึ่งเขาพักอยู่ วางไว้ที่นั่น ⁹ และโยชวาได้ตั้งศิลาสิบสองก้อนไว้กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ที่เท้าของบรูโรทิดผู้หามหีบพันธสัญญาขึ้นอยู่ และศิลาเหล่านั้นก็ยังคงอยู่ทุกวันนี้ ¹⁰ เพราะว่าบรูโรทิดผู้หามหีบนั้น ได้ยืนอยู่ที่กลางจอร์แดนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาโยชวา ให้นบอกประชาชน ตามซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้กับโยชวาทุกประการ แล้วประชาชนก็รีบข้ามไป ¹¹ ต่อมาเมื่อประชาชนข้ามไปหมดแล้ว หีบแห่งพระเยโฮวาห์และบรูโรทิดก็ข้าม ไปต่อหน้าประชาชน ¹² คนรูเบน คนกาดี และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลก็อูอารูนำหน้าคนอิสราเอลข้าม ไปตามที่โมเสสได้สั่งเขาไว้ ¹³ มีคนถืออูอารูไว้พร้อมที่จะเข้าสงครามประมาณสี่หมื่นคน ได้ข้าม ไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อทำศึก ไปถึงที่ราบเขตเมืองเยรีโค ¹⁴ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงยกย่องโยชวาท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง เขาทั้งหลายก็ยกเกรงท่าน ดังที่เขาเคยยกเกรงโมเสสตลอดชีวิตของท่าน ¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า ¹⁶ จงบัญชาบรูโรทิดผู้หามหีบพระโอวาทให้ขึ้นมาจากจอร์แดน ¹⁷ โยชวาจึงบัญชาแก่บรูโรทิดว่า จงขึ้นมาจากจอร์แดนเถิด ¹⁸ ต่อมาเมื่อบรูโรทิดผู้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากกลางจอร์แดน เมื่อฝ่าเท้าของบรูโรทิดยกขึ้นเหยียบแผ่นดินแห้ง น้ำในจอร์แดนก็กลับมายังที่เก่าไหลท่วมฝั่งอย่างเดิม

กิลกาลคือค่ายแห่งแรกในคานาอัน

¹⁹ ประชาชนได้ขึ้นจากจอร์แดนในวันทีสิบเดือนที่หนึ่ง ไปตั้งค่ายอยู่ที่กิลกาล ริมเขตเมืองเยรีโคข้างทิศตะวันออก ²⁰ และศิลาสิบสองก้อนซึ่งเขานำออกมาจากจอร์แดนนั้น โยชวาก็ได้ตั้งไว้ที่กิลกาล ²¹ ท่านจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เวลาภายหลังเมื่อลูกหลานจะถามบิดาของเขาวว่า ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร ²² แล้วท่านจึงตอบแก่ลูกหลานให้ทราบว่า อิสราเอลได้ข้ามจอร์แดนบนเนินดินแห้ง ²³ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายกระทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห้งไปเพื่อท่าน จนท่านข้ามไปได้หมด ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่ทะเลแดง ทรงกระทำให้แห้งเพื่อเราทั้งหลาย จนเราข้ามไปหมด ²⁴ เพื่อชนชาติทั้งหลายทั่วพิภพจะได้ทราบว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์นั้นทรงฤทธิ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะยกเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นนิตย์

5

¹ ต่อมาเมื่อบรรดาภคัตริย์ของคานาโมไรต์ซึ่งอยู่ปากจอร์แดนข้ามตะวันตก และบรรดาภคัตริย์ของคานาอัน ซึ่งอยู่ใกล้ทะเล ไดยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้น้ำในจอร์แดนแห้งไปต่อหน้าคนอิสราเอล ให้เราข้ามปากไปได้หมดแล้ว จิตใจของเขาก็ละลายไป ไม่มีกำลังใจในตัวอีกต่อไป เหตุเพราะคนอิสราเอล

คนอิสราเอลรุ่นใหม่เข้าสู่หนัด

² คราวนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า จงทำมิดด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หนัดเป็นครั้งที่สอง ³ โยชูวาจึงทำมิดด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หนัดที่เนินเขาแห่งหนึ่งหุ้มปลายของคาธา ⁴ นี่แหละเป็นเหตุซึ่งโยชูวาให้เขาเข้าสู่หนัด ในบรรดาประชาชนผู้ออกมาจากอียิปต์พวกผู้ชาย คือทหารทั้งหมดสิ้นชีวิตเสียตามทางในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์ ⁵ แม้ว่าประชาชนผู้ออกมาเหล่านั้น ได้เข้าสู่หนัดหมดทุกคนแล้ว แต่ประชาชนทุกคนที่เกิดขึ้นใหม่ตามทางที่ในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์นั้น ยังไม่ได้เข้าสู่หนัด ⁶ เพราะว่าการคนอิสราเอลเดินทางสืบปโยอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนประชาชนทั้งสิ้น คือทหารที่ออกมาจากอียิปต์สิ้นชีวิตเสียหมด เพราะเขามิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาว่า พระองค์จะไม่ทรงยอมให้เขาเห็นแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ⁷ แต่บุตรของเขาซึ่งพระองค์ทรงให้แทนเขานั้น โยชูวาก็ได้ให้เข้าสู่หนัด เพราะว่าเขาซึ่งไม่เข้าสู่หนัด เพราะว่าเขาไม่เคยได้เข้าสู่หนัดเมื่อมาตามทาง ⁸ ต่อมาเมื่อได้ให้ประชาชนเข้าสู่หนัดเสร็จหมดแล้ว เขาก็พักอยู่ในที่อาศัยในค่ายจนกว่าจะหายเป็นปกติ ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า บวันนี้เราได้กลิ้งความอดสูเพราะอียิปต์ไปให้พ้นเจ้าแล้ว ¹⁰ จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่ากลีกลจนทุกวันนี้ ¹¹ ฝ่ายคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายที่กลีกล เขาถือเทศกาลปัสกาในวันทีสิบสี่ของเดือนนั้นเวลาเย็น ณ ที่ราบเมืองเยรีโค

มานาขาดไป

¹¹ วันรุ่งขึ้นหลังวันเทศกาลปัสกา วันนั้นเองเขาก็รับประทานผลอันเกิดจากแผ่นดิน คือขนมไร่เชื้อและข้าว ¹² ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นมานาก็ขาดไป คือเมื่อเขาได้รับประทานผลจากแผ่นดิน คนอิสราเอลไม่มีมานาอีกเลย ในป็นั้นเขาได้รับประทานผลจากแผ่นดินคานาอัน

จอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่โยชูวา

¹³ ต่อมาเมื่อโยชูวายุ่งข้างเมืองเยรีโค ท่านก็เงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชักดาบออกมาถือยืนอยู่ตรงหน้าท่าน โยชูวาเข้าไปหาชายนั้น กล่าวแก่เขาว่า ท่านอยู่ฝ่ายเราหรืออยู่ฝ่ายศัตรู ¹⁴ ผู้นั้นจึงตอบว่า มิใช่ ที่เรามาที่นี่มาเป็นจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์ ¹⁵ ฝ่ายโยชูวาก็กราบลงถึงดินนมัสการแล้วถามว่า ¹⁶ เจ้านายของข้าพเจ้าท่านจะให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำอะไร ¹⁷ และจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์จึงสั่งโยชูวาว่า จงถอยร่อนเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์ ¹⁸ โยชูวาก็กระทำตาม

6

พระเจ้าทรงชนเมืองเยรีโค

¹ เพราะเหตุคนอิสราเอลเมืองเยรีโคต้องถูกปิดไว้ ไม่มีคนเข้าออกได้เลย ² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า ³ บิดูนะ เราได้มอบเมืองเยรีโคไว้ในมือเจ้าแล้ว ทั้งภคัตริย์และทาสทาสี ⁴ เจ้าทั้งหลายจงเดินขบวนรอบเมือง คือให้บรรดาทหารไปรอบเมืองครั้งหนึ่ง เจ้าจงทำเช่นนั้นหกวัน ⁵ ให้บุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนนำหน้าหีบ และในวันที่เจ็ดนั้นเจ้าทั้งหลายจงเดินรอบเมืองเจ็ดครั้ง ให้บุโรหิตเป่าแตรไปด้วย ⁶ และต่อมาเมื่อเขาเป่าเขาแกะตัวผู้เป็นเสียงยาว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งปวงให้ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง กำแพงเมืองนั้นก็จะพังลงราบ และประชาชนจะขึ้น ไปทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน ⁷ ฝ่ายโยชูวาทรงบัญชาบุโรหิตมาสั่งว่า จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นหามไป ให้บุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ⁸ และท่านสั่งประชาชนว่า จงออกเดินรอบเมืองนั้น ให้ทหารถืออาวุธเดินข้างหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ⁹ ต่อมาเมื่อโยชูวาทรงบัญชาแก่ประชาชนแล้ว บุโรหิตเจ็ดคนก็ถือเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนก็เดินผ่านไปข้างหน้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และเป่าแตรไปด้วย และมีหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ตามเขามา ¹⁰ และทหารถืออาวุธเดินอยู่หน้าบุโรหิตผู้เป่าแตร และกองระวังหลังก็เดินตามหีบ ฝ่ายบุโรหิตนั้นก็เดินเรื่อยไปเป่าแตรอยู่ ¹¹ แต่โยชูวาทรงบัญชาประชาชนว่า ท่านอย่าให้ร้อง อย่าให้ใครได้ยินเสียงของท่าน อย่าให้ถ้อยคำหลุดจากปากของท่านทั้งหลายเลย จนกว่าจะถึงวันที่ข้าพเจ้าบอกให้ท่านให้ร้อง ท่านจึงให้ร้องกัน ¹² หีบแห่งพระเยโฮวาห์จึงเวียนรอบเมืองดังนี้แหละ คือเวียนรอบหนึ่งเที่ยว เขาก็กลับเข้าค่าย นอกค้ำคืนอยู่ในค่ายนั้น ¹³ โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าและบุโรหิตยกหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นหาม ¹⁴ และบุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เรื่อยไปและเป่าแตรไปด้วย

และทหารถืออาวุธก็เดินอยู่ข้างหน้าเขา และกองหลังก็เดินอยู่ข้างหลังหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ฝ่ายปุโรหิตนั้นก็เดินเป่าแตรไปเรื่อย ๆ¹⁴ และในวันที่สองเขาก็เดินรอบเมืองนั้นครั้งหนึ่งแล้วกลับเข้าค่ายอีก เขาทำเช่นนี้อยู่หกวัน¹⁵ ต่อมาในวันที่เจ็ดเขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เดินกระบวนรอบเมืองอย่างเคยเจ็ดครั้ง เฉพาะวันเดียวนั้นเขาได้เดินกระบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง¹⁶ อยู่มาในครั้งที่เจ็ด เมื่อปุโรหิตเป่าแตร โยชวาบอกแก่ประชาชนว่า บังเอิญหรือซึ่งเกิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองให้แก่ท่านแล้ว¹⁷ เมืองนั้นและสารพัดในเมืองนั้นจะถูกสาปแช่งต่อพระเยโฮวาห์ เว้นแต่ราหับหญิงโสเภณีกับคนทั้งหลายที่อยู่ในเรือนของนางจะรอดชีวิต เพราะนางได้ซ่อนผู้สื่อสารที่พวกเราใช้ไป¹⁸ แต่ส่วนท่านทั้งหลาย จงห่างไกลจากของที่ถูกสาปแช่งนั้น เกรงว่าเมื่อท่านทั้งหลายจะเก็บสิ่งที่ถูกสาปแช่งแล้วนั้นไว้บ้าง ท่านเองจะต้องถูกสาปแช่ง ทั้งจะทำให้ค่ายของคนอิสราเอลเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง และนำความทุกข์ลำบากมาสู่¹⁹ แต่บรรดาเงินและทอง และเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็กเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้นำเข้าไปไว้ในคลังของพระเยโฮวาห์²⁰ เหตุฉะนั้นประชาชนก็ให้ร้องเมื่อปุโรหิตเป่าแตร ดังนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตร เขาก็ให้ร้องดังและกำแพงก็พังลงราบ ประชาชนจึงขึ้นไปในเมืองทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตนและเข้ายึดเมืองนั้น²¹ แล้วเขาก็ทำลายสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้นด้วยคมดาบ ทั้งชายและหญิง หนุ่มและแก่ ทั้งวัว แกะและลา²² แต่โยชวาได้ส่งชายสองคนผู้ที่ไม่สอดแนมแผ่นดินนั้นว่า บังเอิญเข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณี และนำหญิงนั้นกับสารพัดซึ่งหญิงนั้นเมื่อออกมาดังที่ท่านได้ปฏิญาณแก่ท่านไว้²³ ดังนั้นชายหนุ่มที่เป็นผู้สอดแนมก็เข้าไปนาราหับออกมา กับบิดามารดาและพี่น้องและสารพัดซึ่งเป็นของนาง และเขานำญาติพี่น้องทั้งหมดของนางออกมาให้ไปพักอยู่นอกค่ายของอิสราเอล²⁴ ส่วนเมืองนั้นเขาก็จุดไฟเผาเสียทั้งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้น นอกจากเงินและทองและเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และด้วยเหล็กนั้น เขานำมาไว้ในคลังในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁵ ส่วนราหับหญิงโสเภณี และครอบครัวบิดาของนาง และสารพัดที่เป็นของนาง โยชวาได้ไว้ชีวิต และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนทุกวันนี้ เพราะนางซ่อนผู้สื่อสาร ซึ่งโยชวาส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค²⁶ ในคราวนั้นโยชวาให้คนทั้งหลายปฏิญาณว่า ผู้ใดที่ลุกขึ้นสร้างเมืองนี้ใหม่คือเมืองเยรีโค ก็ให้ผู้นั้นได้รับคำสาปแช่งเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ผู้ใดวางรากลงก็ให้ผู้นั้นเสียนบุตรหาวปี ผู้ใดตั้งประตูเมืองขึ้นก็ให้เสียนบุตรสุดท้อง²⁷ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยชวา และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปตลอดแผ่นดิน

7

อาคานถูกประหารชีวิตเพราะบาปของเขา

¹ แต่คนอิสราเอลได้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น เพราะอาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายคัมดี ผู้เป็นบุตรชายเศปธราห์ ตระกูลยูดาห์ ได้นำของที่ที่ถูกสาปแช่งบางส่วน ไปเป็นของตน และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล² ฝ่ายโยชวาให้คนออกจากเยรีโคไปยังเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบธาเวน ข้างทิศตะวันออกของเมืองเบธเอล บอกเขาว่า บังเอิญไปและสอดแนมดูเมืองนั้น□ คนเหล่านั้นก็ขึ้นไปและสอดแนมดูที่เมืองอัย³ และเขากลับมารายงานแก่โยชวาว่า □ไม่ต่องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป ให้สักสองสามพันคนขึ้นไปตีเมืองอัยก็พอ ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดลำบากที่นั่นเลย เพราะเขามีน้อย□⁴ เพราะฉะนั้นจึงมีประชาชนขึ้นไปที่นั้นเพียงสามพันคน แต่ต้องแตกหนีให้พ้นหน้าชาวเมืองอัย⁵ ฝ่ายชาวเมืองอัยก็ฆ่าฟันคนเหล่านั้นตายประมาณสามสิบหกคน โดยขับไล่คนเหล่านั้นจากตรงหน้าประตูเมือง ไปยังเขาริมฝั่งเขาตามทางลง และจิตใจของประชาชนก็ละลายไปอย่างน้ำ⁶ ฝ่ายโยชวาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนชนหน้าลงถึงดินหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น ทั้งท่านกับพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล ต่างก็เอาผงคลีดินใส่ศีรษะของตน⁷ โยชวารับทูลว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า อนิจจาเอ๋ย เป็นไฉนพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา เพื่อจะมอบเราทั้งหลายไว้ในมือของคนอาโมไรต์ให้ทำลายเสีย พวกข้าพระองค์มีความเสียดายที่ไม่พอใจอยู่เพียงปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะทูลประการใดได้เล่าเมื่ออิสราเอลเห็นหลังหนีให้พ้นหน้าศัตรูเสียแล้ว⁹ เพราะว่าคนคานาอันกับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นคงจะได้ยิน แล้วคงจะยกมาดั่งล้อมพวกข้าพระองค์ และตัดชื่อของบรรดาข้าพระองค์เสียจากแผ่นดินโลก และพระองค์จะทรงกระทำประการใดต่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์□¹⁰ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า บังเอิญขึ้นเถิด ไฉนเจ้าจึงชนหน้าลงดังนี้เล่า¹¹ คนอิสราเอลได้กระทำบาป เขาได้ละเมิดพันธสัญญาซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ เขาได้ยกยอกของที่ถูกสาปแช่ง เขาได้ขโมยและปิดบัง และได้เอาของรวมไว้กับข้าพเจ้าของของตน¹² เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลจึงยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของตนไม่ได้ ได้เห็นหลังหนีต่อหน้าศัตรู เพราะเขากลายเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง เราจะไม่อยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกต่อไป เว้นแต่เจ้าจะทำลายสิ่งของที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า¹³ จงลุกขึ้นชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวว่า บังเอิญชำระตัวเสียเพื่อวันพรุ่งนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลกล่าวเช่นนั้นว่า □โอ อิสราเอลเอ๋ย

มีสิ่งของที่ถูกลูกศรแทงอยู่ในหมู่พวกเจ้า เจ้าจะยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของเจ้าไม่ได้จนกว่าเจ้าจะนำสิ่งของที่ถูกลูกศรแทงนั้นออกเสียจากหมู่พวกเจ้า □ 14 พอรุ่งเช้าเจ้าทั้งหลายจงเข้ามาที่ลัษตระกูล ตรีษกูลใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ต้องเข้ามาที่ลัษตระครอบครัว ครอบครัวใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ต้องเข้ามาที่ลัษตระครอบครัวใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ ก็ให้เข้ามาที่ลัษตระคน 15 ผู้ใดถูกจับว่ามีของที่ถูกสาปแช่งนั้นก็ต้องถูกเผาเสียด้วยไฟ ทั้งตัวเขาและสารพัดที่เป็นของเขา เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพราะเขาได้กระทำความโง่งมในอิสราเอล □ 16 โยชูวาจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำคนอิสราเอลเข้ามาที่ลัษตระกูล และตรีษกูลยูดาส์ที่ถูกทรงเลือก 17 จึงนำครอบครัวของยูดาส์เข้ามา และทรงเลือกครอบครัวเศปราห์ และนำครอบครัวเศปราห์มาที่ลัษตระคน และสืบดีที่ถูกทรงเลือก 18 และนำครัวเรือนของท่านเข้ามาที่ลัษตระคน และคนที่ถูกทรงเลือกคืออาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายสืบดี ผู้เป็นบุตรชายเศปราห์ ตรีษกูลยูดาส์ 19 ฝ่ายโยชูวาจึงกล่าวแก่อาคานว่า □ ลูกเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และจงสารภาพต่อพระองค์ จงบอกข้ามาว่าเจ้าได้กระทำอะไรไป อย่าปิดบังไว้จากข้าเลย □ 20 และอาคานตอบโยชูวาว่า □ เป็นความจริงแล้วที่ข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ข้าพเจ้าได้กระทำดังนี้ 21 ในหมู่ของที่รับมาข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมงามตัวหนึ่งของเมืองบาบิโลน กับเงินสองร้อยเชเชล และทองคำแห่งหนึ่งหนักห้าสิบเชเชล ข้าพเจ้าก็โลภอยากได้ของเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงเอามา ดูเถิด ของเหล่านั้นซ่อนอยู่ใต้ดินในเต็นท์ของข้าพเจ้า เงินนั้นอยู่ข้างล่าง □ 22 ฝ่ายโยชูวาก็ให้ผู้สื่อข่าวออกไปและเขาทั้งหลายก็วิ่งไปค้นหา ดูเถิด ของนั้นซ่อนอยู่ในเต็นท์ของเขา มีเงินอยู่ข้างล่าง 23 เขาก็เอาออกมาจากกลางเต็นท์นำไปให้โยชูวาและคนอิสราเอลทั้งปวง แล้วเขาก็วางของเหล่านั้นลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 24 และโยชูวากับบรรดาคนอิสราเอลจึงพาอาคานบุตรชายเศปราห์ พร้อมกับเงิน เสื้อคลุมตัวนั้น และทองคำแห่งนั้น ทั้งบุตรชายหญิงของเขา ทั้งวัว ลา แพะแกะ และเต็นท์ของเขา ทุกสิ่งที่เขา มีอยู่ และนำคนกับของทั้งหมดไปยังหุบเขาอาโศร์ 25 และโยชูวากล่าวว่า □ ทำไมเจ้าจึงนำความยากร้ายมาให้เรา พระเยโฮวาห์จะทรงนำความยากร้ายมาถึงเจ้าในวันนี้ □ และบรรดาคนอิสราเอลก็เอาหินขว้างเขาให้ตาย เผาเขาทั้งหลายด้วยไฟ เมื่อขว้างเขาด้วยก้อนหินแล้ว 26 แล้วเอาหินถมกองทับเขาไว้เป็นกองใหญ่ยังอยู่จนทุกวันนี้ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ เพราะฉะนั้นจนถึงทุกวันนี้เขายังเรียกที่นั้นว่าหุบเขาอาโศร์

8

คนอิสราเอลชนะและเผาเมืองอัย

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า □ อย่ากลัวหรือขยาดเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า ลุกขึ้น ไปยังเมืองอัยเถิด ดูเถิด เราได้มอบกษัตริย์เมืองอัยไว้ในมือเจ้าแล้ว พร้อมทั้งประชาชนของเขา เมืองของเขาและแผ่นดินของเขาด้วย 2 เจ้าจงกระทำแก่เมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เจ้ากระทำกับเมืองเอรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น แต่ชาวของและสัตว์ที่รับมานั้น ตกเป็นของเจ้า ได้ จงตั้งขุมไว้ที่ข้างหลังเมือง □ 3 โยชูวาจึงลุกขึ้นพร้อมกับบรรดาทหารไปยังเมืองอัย และโยชูวาได้คัดบทกล่าวทูลสามหมื่นคนให้ยกไปในเวลากลางคืน 4 และท่านบัญชาเขาว่า □ ดูเถิด ท่านจงขุมอยู่ข้างหลังเมือง อย่าให้ห่างไกลจากเมืองนัก และให้เตรียมตัวไว้พร้อมทุกคน 5 ส่วนตัวเราและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเราจะเข้าไปถึงตัวเมือง และต่อมาเมื่อเขาออกมาต่อสู้เราอย่างคราวก่อน เราจะถอยหนีให้พ้นหน้าเขา 6 (เขาจะตามเราออกมา □ จนเราจะไล่ลงเขาให้ออกมาห่างจากตัวเมือง เพราะเขาจะพูดว่า □ เขาทั้งหลายกำลังหนีจากเราอย่างคราวก่อน □ ฉะนั้นเราจะหนีให้พ้นหน้าเขาเรื่อยมา 7 แล้วท่านทั้งหลายจงลุกจากที่ขุมซ่อนเข้ายึดเมืองนั้นไว้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือท่าน 8 และเมื่อท่านทั้งหลายเข้ายึดเมืองได้แล้ว ท่านจงจุดไฟเผาเมืองเสีย จงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง ดูเถิด ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว □ 9 แล้วโยชูวาก็ให้เขาไป เขาก็ออกไปยังที่ขุมอยู่ระหว่างเบรเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่คืนวันนั้นโยชวานอนค้างอยู่กับประชาชน 10 โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ก็ออกตรวจประชาชน แล้วขึ้นไปพร้อมกับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลนำหน้าประชาชนไปเมืองอัย 11 และบรรดาประชาชน คือทหารที่อยู่กับท่านทุกคน ก็ขึ้นไปแล้วรุกไล่ศัตรูหน้าตัวเมืองเข้าไป และตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของเมืองอัย มีหุบเขาคั่นระหว่างเขากับเมืองอัย 12 และท่านจัดคนประมาณห้าพันคน ให้เขาแอบขุมอยู่ระหว่างเมืองเบรเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของตัวเมือง 13 ดังนั้นเขาทั้งหลายก็วางกำลังรบให้กองหลวงอยู่ด้านเหนือของเมือง และกองระวังหลังอยู่ด้านตะวันตกของเมือง ในคืนวันนั้นโยชวานอนอยู่ในหุบเขา 14 ต่อมาเมื่อกษัตริย์เมืองอัยเห็นดังนั้น ชาวเมืองก็รีบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ออกไปสู้รบกับอิสราเอล ณ ที่ปะทะกันหน้าที่ราบ ทั้งท่านและประชาชนทั้งหมดของท่าน แต่ท่านไม่ทราบว่ามีกองขุมคอยอยู่ต่อสู้อยู่ข้างหลังเมือง 15 โยชูวาก็กับอิสราเอลทั้งปวงจึงแสวงหาเป็นแพ่งที่มีต่อหน้าเขาแล้วหนีตรงไปยังทางถิ่นรกรันดาร 16 คนในเมืองอัยทั้งหมดก็ถูกเรียกให้ตามออกไป เมื่อเขาไล่ตามโยชูวาไปนั้นเขาก็ออกห่างจากเมืองไปทุกที 17 ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่เหลืออยู่ในเมืองอัยหรือเมืองเบรเอล ที่มีได้ออกไป

ไล่ตามอิสราเอล เขาปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ไล่ตามอิสราเอลไป¹⁸ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชวาว่า □จงยื่น หอกซึ่งอยู่ในมือของเจ้าออกตรงไปยังเมืองอัย เพราะเราจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของเจ้า□ แล้วโยชวาก็ยื่น หอกซึ่งอยู่ในมือออกไปยังเมืองนั้น¹⁹ ทหารที่ชุมนุมอยู่ก็ถอยออกจากที่ซ่อนอย่างรวดเร็ว พอโยชวายืนมือของ ท่านออก ทหารก็วิ่งตรงเข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ แล้วเขาก็รีบจุดไฟเผาเมือง²⁰ เมื่อชาวเมืองอัยเลียว หลงมาดู เกิดควันไฟที่ไหม้เมืองพลุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า เขาก็ห่มผ้าลี้ภัยที่จะหนีไปทางนี้หรือทางนั้น เพราะว่า ประชาชนที่หนีไปทางถิ่นทุรกันดารหันกลับมาต่อสู้กับผู้ที่ไล่ตาม²¹ และเมื่อโยชวากับบรรดาอิสราเอลเห็นว่ ากองชุมนุมยึดเมืองได้แล้ว และควันไฟที่ไหม้เมืองพลุ่งขึ้น เขาก็หันกลับมาโจมตีชาวเมืองอัย²² คนอื่นๆก็ออกมา จากเมืองสู้รบกับเขา กระทำให้เขาอยู่ระหว่างกลางอิสราเอล ผู้อยู่ข้างนี้บ้างข้างโน้นบ้าง และคนอิสราเอล ก็โจมตีเขาจนไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิตหรือหนีไปได้²³ แต่กษัตริย์เมืองอัยยังเป็นอยู่ ได้ถูกจับและคุมตัวมาหา โยชวา²⁴ ต่อมาเมื่ออิสราเอลไล่ฆ่าฟันชาวเมืองอัยทั้งหมดในทุกๆ ในถิ่นทุรกันดารที่เขาไล่ตามไปนั้น และคน เหล่านั้นล้มตายหมดด้วยคมดาบจนคนสุดท้าย บรรดาคนอิสราเอลก็กลับเข้าเมืองอัยโจมตีคนในเมืองด้วยคม ดาบ²⁵ คนที่ล้มตายทั้งหมดวันนั้นทั้งชายและหญิงจำนวนหมื่นสองพันคน คือชาวเมืองอัยทั้งหมด²⁶ เพราะ โยชวามีได้หอกที่ถือหอกยื่นอยู่นั้น จนกว่าจะ ได้ผลาญชาวเมืองอัยพินาศสิ้น²⁷ แต่คนอิสราเอลได้รับเอา ฝูงสัตว์และข้าวของของเมืองนั้นเป็นของตน ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงบัญชาไว้กับโยชวา²⁸ ดังนั้นแหละโยชวาจึงเผาเมืองอัยเสีย กระทำให้เป็นกองซากปรักหักพังอยู่เป็นนิรันดร์ คือเป็นที่รกร้างอยู่จนถึงทุก วันนี้²⁹ และท่านแวกนษัตริย์เมืองอัยไว้ที่ต้นไม้นจนถึงเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตกโยชวาจึงบัญชาและเขาก็ ปลดศพลงจากต้นไม้นั้นไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง แล้วเอาหินถมทับไว้เป็นกองใหญ่ซึ่งยังอยู่จนทุกวันนี้

การกล่าวซ้ำถึงพระพรและการสาปแช่งต่างๆ

³⁰ แล้วโยชวาได้สร้างแท่นบูชาในภูเขาเอบาลถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล³¹ ดังที่โมเสส ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาประชาชนอิสราเอล ตามที่จารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสสว่า □แท่นบูชาทำด้วยหินมิได้ตกแต่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดใช้เครื่องมือเหล็กถูกต้องเลย□ แล้วเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชา แด่พระเยโฮวาห์บนแท่นนั้น และถวายสันติบูชา³² ณ ที่นั่นท่านคัดลอกพระราชบัญญัติของโมเสสบนหิน ซึ่ง ท่านได้เขียนไว้ต่อหน้าประชาชนอิสราเอล³³ คนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งคนต่างดาวและคนที่เกิดในอิสราเอล พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่ เจ้านาย และผู้พิพากษา ยืนอยู่ทั้งสองข้างของหินต่อหน้าคนเลวีที่เป็นปุโรหิต ผู้ที่ห้าม หิบบันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ครึ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเกริชิม อีกครึ่งหนึ่งข้างหน้าภูเขาเอบาล ดัง ที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ในครั้งแรก ให้เขาทั้งหลายอวยพรแก่คนอิสราเอล³⁴ ภายหลัง ท่านจึงอ่านบรรดากฎคำในพระราชบัญญัติ เป็นคำอวยพรและคำสาปแช่ง ตามที่มีจารึกไว้ในหนังสือพระ ราชบัญญัติทุกประการ³⁵ ไม่มีคำซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้สักคำเดียวที่โยชวามีได้อ่านต่อหน้าบรรดาชุมชน อิสราเอลพร้อมกับผู้หญิงกับเด็กๆ และคนต่างดาวซึ่งอยู่ในหมู่พวกเขา

9

ชาวเกบโอนหลอกหลวงคนอิสราเอล

¹ ต่อมาเมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือที่อยู่ในแดนเทือกเขา และในหุบเขา และ ตามฝั่งทะเลใหญ่ไปทั่วจนถึงภูเขาเลบานอน เป็นคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริชช คนฮิไวต์ และคนเยบุสไดยินชาวนี้² จึงพร้อมใจรวมกำลังกันจะต่อสู้โยชวาและอิสราเอล³ แต่เมื่อชาวเกบโอนไดยิน ชาวการซึ่งโยชวากระทำแก่เมืองเยรีโคและเมืองอัย⁴ ฝ่ายเขาจึงทำอย่างฉลาด ทำเป็นทูต เอากระสอบที่เก่า บรรทุกบนลาของเขา กับถุงหนึ่งที่ทำจากขดและปะไว้บรรจุน้ำมัน⁵ สวมรองเท้าเก่าและปะไว้ และสวมเสื้อผ้า เก่า ส่วนเสบียงอาหารทั้งสิ้นก็แห้งมีราขึ้น⁶ เขาเดินทางมาหาโยชวาที่ค่าย ณ เมืองกิลกาล กล่าวแก่ท่านและ คนอิสราเอลว่า □พวกข้าพเจ้ามาจากประเทศที่ห่างไกล ฉะนั้นบัดนี้ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด□⁷ แต่คนอิสราเอลกล่าวแก่คนฮิไวต์เหล่านั้นว่า □ชะรอยเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่พวกเรา เราจะทำพันธสัญญากับเจ้า ได้อย่างไร□⁸ เขากล่าวแก่โยชวาว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน□ และโยชวากล่าวแก่เขาว่า □พวก เจ้าเป็นใครกัน และมาจากที่ไหน□⁹ เขาตอบท่านว่า □เนื่องด้วยพระนามอุไซห์แห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน ผู้รับใช้ของท่านมาจากประเทศที่ไกลมาก เราไดยินถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และถึงบรรดาพระราช กิจที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์¹⁰ และได้ทราบถึงบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำต่อกษัตริย์คนอาโมไรต์ ทั้งสองพระองค์ผู้อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือสิหนกษัตริย์เมืองเยชเบน และโอกษัตริย์เมืองบา ขานผู้อยู่ที่ฮัททาโรท¹¹ เหตุฉะนั้น พวกผู้ใหญ่และชาวเมืองทั้งหลายของเมืองข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวกข้าพเจ้า ว่า □จงเอาเสบียงสำหรับเดินทางไปหาพวกเขาเรียนเขาว่า □พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้ใช้ของท่าน ฉะนั้น บัดนี้ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด□□¹² ขนบปึงของพวกข้าพเจ้านี้ ในวันที่ข้าพเจ้าออกมาหาท่าน

ข้าพเจ้าเอาออกจากบ้านเมื่อยังร้อนๆ อยู่เพื่อใช้รับประทานอาหารรับประทานตามทาง แต่บัดนี้ ดุเถิด แห่งและราขึ้นแล้ว ¹³ ณบัดนี้เมื่อข้าพเจ้าเติมน้ำองุ่นก็ยังไม่ค่อย แต่ ดุเถิด มันขาดออก เลือดผ้าและรองเท้าของข้าพเจ้าก็เก่า เพราะหนทางไกลมาก ¹⁴ ฝ่ายคนเหล่านั้นก็รับเสียงของข้าพเจ้า แต่หาได้ทูลขอการแนะนำจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ไม่ ¹⁵ และโยชวาก็กระทำสัญญาสันติภาพกับเขา และทำพันธสัญญาด้วยเขา ให้ไว้ชีวิตพวกเขา และพวกประมุขของชุมนุมชนก็ปฏิญาณต่อเขา ¹⁶ ต่อมาเมื่อได้กระทำพันธสัญญากับเขาล่วงมาได้สามวัน ก็ได้ยินว่าพวกเขานั้นเป็นชาวเมืองอยู่ในหมู่พวกตน ¹⁷ และคนอิสราเอลก็ออกเดิน ไปถึงเมืองของเขา ในวันที่สาม เมืองของเขานั้นคือเมืองกิเบโอน เคฟิราห์ เบเอโรท และศิริยาทเยอาริม ¹⁸ แต่คนอิสราเอลไม่ได้ฆ่าเขา เพราะว่าพวกประมุขของชุมนุมชนได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว บรรดาชุมนุมชนก็บ่นต่อว่าพวกประมุข ¹⁹ แต่บรรดาประมุข ได้กล่าวแก่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า □ เราได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ฉะนั้นบัดนี้เราจะต้องเขาไม่ได้ ²⁰ เราต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้นโดยให้เขามิมีชีวิตอยู่ได้ เกรงว่าพระพิโรธจะตกลงเหนือเรา ตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่เขาแล้ว ²¹ และพวกประมุขก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □ ให้เขามิมีชีวิตอยู่เถิด แต่ให้เขาเป็นคนตัดฟืนและเป็นคนตักน้ำให้บรรดาชุมนุมชน □ ดังที่พวกประมุขได้สัญญาไว้กับเขาแล้ว ²² โยชวาก็เรียกคนเหล่านั้นมาและท่านกล่าวแก่เขาวา □ เหตุใดเจ้าทั้งหลายจึงหลอกลวงเราโดยกล่าวว่า □ ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ห่างไกลจากท่านมาก □ ในเมื่อเจ้าทั้งหลายอยู่ท่ามกลางเรา ²³ ฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งหลายต้องรับคำสาปแช่งและพวกเจ้าจะไม่ขาดที่ต้องเป็นทาสอยู่ เป็นคนตัดฟืนและเป็นคนตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา □ ²⁴ เขาทั้งหลายตอบโยชวาว่า □ เพราะเราได้บอกผู้รับใช้ของท่านอย่างแน่นอนว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบแผ่นดินนี้ทั้งหมดแก่ท่าน และให้ทำลายชาวแผ่นดินให้พ้นหน้าท่าน เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายก็วิตกกังวลท่านทั้งหลายจะทำอันตรายแก่ชีวิตของข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจึงกระทำอย่างนี้ ²⁵ ดุเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ในกำมือของท่าน จงกระทำแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตามที่ท่านเห็นชอบเห็นควรเถิด ²⁶ โยชวาก็กระทำเช่นนั้น คือให้เขารอดจากมือคนอิสราเอล ไม่ให้ประหารชีวิตเขาเสีย ²⁷ ในวันนั้นโยชวาได้ตั้งเขาให้เป็นคนตัดฟืน และคนตักน้ำสำหรับชุมนุมชน และสำหรับแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์สิบมาจนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือก

10

การได้ชัยชนะที่เมืองกิเบโอน

¹ ต่อมาเมื่ออาโดเนเซเดกกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มได้ยินว่า โยชวาได้ยึดเมืองอัย และทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว ท่านได้กระทำต่อเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนี้อย่างเดียวกับที่ได้กระทำต่อเมืองเยรีโค และกษัตริย์ของเมืองนั้น และทราบด้วยว่า ชาวเมืองกิเบโอน ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว ² ท่านก็คร่ำครวญเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เสมอเมืองหลวงและใหญ่กว่าเมืองอัย และบุรุษชาวเมืองนั้นก็ล้วนแต่ถาวร ³ เหตุฉะนั้นอาโดเนเซเดกกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มจึงให้ไปหาโฮซัน กษัตริย์เมืองเฮโบรนและปรัมกษัตริย์เมืองยารมูท และยาเฟียกษัตริย์เมืองลาคีซ และเดบิรกษัตริย์เมืองเอกลอน เรียกว่า ⁴ □ ขอเชิญท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าตีเมืองกิเบโอนเถิด เพราะว่าเมืองนั้นได้กระทำสันติภาพกับโยชวาและคนอิสราเอล ⁵ ฝ่ายกษัตริย์ของอาโมไรต์ทั้งห้าองค์ คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาคีซ และกษัตริย์เมืองเอกลอน ได้รวบรวมกำลังของตน และยกขึ้นไปพร้อมกับกองทัพทั้งหลาย ตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบโอน ⁶ ฝ่ายชาวเมืองกิเบโอนจึงไปหาโยชวาที่ค่ายในกิลาท กล่าววว่า □ ขอท่านอย่าได้หย่อนมือจากผู้รับใช้ของท่านเลย ขอเร่งขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้รอดและช่วยข้าพเจ้าทั้งหลาย เพราะว่าบรรดากษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขา ได้รวมกำลังกันต่อสู้ข้าพเจ้าทั้งหลาย ⁷ ฝ่ายโยชวาก็ขึ้นไปจากกิลาท ทั้งท่านและบรรดาพลรบด้วย และทกลงทัณฑ์ทั้งหมด ⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่โยชวาว่า □ อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาสักคนเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้เจ้าได้ ⁹ เหตุฉะนั้นโยชวาก็เข้าโจมตีพวกนั้นทันที โดยขึ้นไปตลอดคืนจากกิลาท ¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาสะดุ้งแตกตื่นต่อหน้าพวกอิสราเอล พระองค์ได้ทรงฆ่าเขาเสียมากมายที่กิเบโอน และไล่ติดตามเขาไปในทางที่ขึ้นไปถึงเบธโฮรน และตามฆ่าเขาจนถึงเมืองอาเซคาห์ และเมืองมิกเคดาห์

ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง

¹¹ ต่อมาขณะเมื่อเขาหนีไปข้างหน้าพวกอิสราเอลลงไปตามทางเบธโฮรนนั้น พระเยโฮวาห์ทรงโยนลูกเห็บใหญ่ลงมาจากฟ้า ตลอดถึงเมืองอาเซคาห์ เขาทั้งหลายก็ตาย ผู้ที่ตายด้วยลูกเห็บนั้นก็มากกว่าผู้ที่คนอิสราเอลฆ่าเสียด้วยดาบ ¹² แล้วโยชวาก็กราบทูลพระเยโฮวาห์ในวันทีพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนอาโมไรต์

ต่อหน้าคนอิสราเอลนั้น และท่านได้กล่าวท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลว่า ๏ดวงอาทิตย์เอ๋ย เจ้าจงหยุดนิ่งตรงเมืองกิเบโอน และดวงจันทร์เอ๋ย เจ้าจงหยุดอยู่ตรงหุบเขายัยยาโลน ๑๓ ดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็ตั้งเฉยอยู่จนประชาชนได้แก่แค้นศัตรูของเขาเสร็จ เรื่องนี้มีได้จารึกไว้ในหนังสือยาซารดกหรือ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งอยู่กลางท้องฟ้า หาได้รับตกไปตามเวลาประมาณวันหนึ่งไม่ ๑๔ วันที่พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังเสียงของมนุษย์อย่างกับวันนั้นทั้งในสมัยก่อนหรือในสมัยต่อมา ไม่มีอีกแล้ว เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล ๑๕ แล้วโยชูวากับบรรดาคนอิสราเอลก็กลับมาสู่ค่ายที่กิลกาล ๑๖ กษัตริย์ทั้งห้านั้นหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำมักเคดาห์ ๑๗ มีคนไปบอกโยชูวาว่า ๏มีคนพบกษัตริย์ทั้งห้าซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มักเคดาห์ ๑๘ โยชูวาจึงกล่าวว่า ๏จงปล้ำก้อนหินใหญ่ปิดปากถ้ำเสีย และวางยามให้เฝ้ารักษาไว้ ๑๙ แต่ท่านทั้งหลายอย่าคอยอยู่เลย จงติดตามศัตรูของท่านเถิด จงเข้าโจมตีกองระวังหลัง อย่าให้กลับเข้าในเมืองของเขาได้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้มอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่านแล้ว ๒๐ ต่อมาเมื่อโยชูวากับคนอิสราเอลฆ่าพวกเหล่านั้นเสียเป็นอันมากจนหมดแล้ว ส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีกลับเข้าไปในเมืองที่มีกำแพงล้อม ๒๑ ประชาชนทั้งปวงก็กลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่มักเคดาห์โดยสันติภาพทุกคน หามิผู้ใดกล่าวกระดิกถึงคนอิสราเอลต่อไป ๒๒ แล้วโยชูวาจึงว่า ๏จงเปิดปากถ้ำคุมกษัตริย์ทั้งห้าที่นอกจากถ้ำมาหาเรา ๒๓ เขาก็กระทำตาม จึงคุมกษัตริย์ทั้งห้าออกจากถ้ำมาหาท่าน มีกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาคีซ และกษัตริย์เมืองเอกลอน ๒๔ ต่อมาเมื่อเขาพากษัตริย์เหล่านั้นมายังโยชูวา โยชูวาจึงเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและสั่งหัวหน้าของทหารผู้ที่ออกไปรบพร้อมกับท่านว่า ๏จงเข้ามาใกล้เถิด เอาเท้าเหยียบคอ กษัตริย์เหล่านั้น ๑ แล้วเขาก็เข้ามาใกล้และเอาเท้าเหยียบที่คอ ๒๕ และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า ๏อย่ากลัวหรือชยาดเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่บรรดาศัตรูของท่านซึ่งท่านสู้รบอย่างนี้แหละ ๒๖ ภายหลังโยชูวาก็ได้ประหารชีวิตกษัตริย์ทั้งห้าเสีย แล้วแขวนไว้ที่ต้นไม้ห้าต้น และแขวนอยู่บนต้นไม้ไม่เช่นนั้นจนเวลาเย็น ๒๗ ต่อมาเมื่อถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก โยชูวาได้บัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้และทิ้งไว้ในถ้ำซึ่งกษัตริย์เหล่านั้นได้ซ่อนตัวอยู่ และเอาหินใหญ่ปิดปากถ้ำนั้นไว้ ซึ่งยังอยู่จนกระทั่งวันนี้

การสู้รบอีกต่อไป

๒๘ ในวันนั้นโยชูวาชิดเมืองมักเคดาห์ได้ ๑ ได้ประหารเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทั้งกษัตริย์ของเมืองนั้น ท่านได้ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง รวมทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง ไม่มีเหลือสักคนเดียว และท่านได้กระทำแก่กษัตริย์มักเคดาห์อย่างที่ท่านได้กระทำแก่กษัตริย์เมืองเยรีโค ๒๙ แล้วโยชูวาและบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกองทัพจากเมืองมักเคดาห์มาถึงลิบนาห์ และเข้าสู้รบกับเมืองลิบนาห์ ๓๐ พระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเมืองนั้นและกษัตริย์ของเมืองไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านได้ประหารเมืองนั้นด้วยคมดาบและทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียวในเมืองนั้น และท่านได้กระทำต่อกษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างที่ท่านได้กระทำต่อกษัตริย์เมืองเยรีโค ๓๑ และโยชูวาออกจากเมืองลิบนาห์พร้อมกับอิสราเอลทั้งหมดไปยังลาคีซ แล้วล้อมเมืองไว้และเข้าโจมตีเมืองนั้น ๓๒ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองลาคีซไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านก็ได้ยึดเมืองนั้น ในวันที่สอง และประหารเสียด้วยคมดาบ ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลิบนาห์ ๓๓ ครั้งนั้นโยชูวากับกษัตริย์เมืองเกเซอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมืองลาคีซ และโยชูวาได้ประหารเขาและคนของเขาเสีย จนไม่เหลือให้เขาสักคนเดียว ๓๔ โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยกออกจากลาคีซไปยังเมืองเอกลอน ได้เข้าล้อมและโจมตีเมืองนั้น ๓๕ และเขาก็ได้ในวันนั้นเองและฆ่าฟันทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเขาเสียสิ้นในวันนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลาคีซ ๓๖ โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นจากเมืองเอกลอนไปยังเมืองเฮโบรน เข้าโจมตีเมืองนั้น ๓๗ ยึดเมืองนั้นแล้วก็ประหารกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมืองนั้น กับทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ดังที่ท่านได้กระทำต่อเมืองเอกลอน และได้ทำลายเมืองนั้นและทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้น ๓๘ แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงกลับมายังเมืองเดบิร เข้าโจมตีเมืองนั้น ๓๙ ท่านได้ยึดเมืองนั้นรวมทั้งกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมือง และได้ไปประหารเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบ และได้ทำลายทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ท่านได้กระทำแก่เมืองเฮโบรนอย่างไร ท่านก็ได้กระทำแก่เมืองเดบิรและแก่กษัตริย์ของเมืองอย่างนั้น ดังทำแก่เมืองลิบนาห์และแก่กษัตริย์ของเมืองเช่นกัน ๔๐ โยชูวาก็ตีแผ่นดินนั้นให้พ่ายแพ้ไปหมด คือแดนเทือกเขา ในภาคใต้ ในหุบเขา และที่ลาด ทั้งกษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้นด้วย ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว แต่ได้ทำลายทุกสิ่งที่หยาบใจเสีย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงบัญชาไว้ ๔๑ โยชูวาได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ตั้งแต่เมืองคาเดซบาร์เนยจนถึงเมืองกาซา และทั่วประเทศโกเชนจนถึงเมืองกิเบโอน ๔๒ โยชูวาก็ยึดตัวกษัตริย์เหล่านั้นพร้อมทั้งพื้นดินของเขาทั้งหมดในคราวเดียวกัน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล ๔๓ แล้วโยชูวาพร้อมกับบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกลับมายังค่ายที่กิลกาล

11

การชนะแผ่นดินคานาอันครั้งสุดท้าย

¹ ต่อมาเมื่อยาบินกษัตริย์เมืองฮาโซร์ได้ยินข่าวนี้ จึงใช้คนไปหาโยบับกษัตริย์เมืองมาโดนและไปหาภษัตริย์เมืองชิมโรน และกษัตริย์เมืองฮักซาฟ ² และกษัตริย์ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาตอนเหนือ และที่อยู่ในที่ราบใต้เมืองคินเนเรท และในหุบเขา และในบริเวณชายแดนของโดร์ทางทิศตะวันตก ³ และไปหาคนคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเริสซี และคนเยบสในแดนเทือกเขา และคนยิไวต์อยู่เชิงเขาเฮอร์โมนในแผ่นดินมิสปาห์ ⁴ กษัตริย์เหล่านี้ก็ยกออกมากับบรรดาพลโยธาเป็นกองทัพมหา มีจำนวนตั้งเม็ดทรายที่ชายทะเล มีม้าและรถรบมากมายด้วย ⁵ กษัตริย์เหล่านี้ได้รวมกำลังกันเข้าและมาตั้งค่ายอยู่ที่ลัห์หัยเมโรม เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล ⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า โออย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้ เราจะมอบเขาไว้หมดต่อน้ำอิสราเอล ให้ถูกประหาร เอ็นน่องม้าของเขาให้เจ้าตัดเสีย และรถรบของเขา เจ้าจะเผาไฟเสีย ⁷ ฝ่ายโยชูวาก็ยกพลทั้งหลายเข้าโจมตีเขาในที่ที่ลัห์หัยเมโรม ⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอล ผู้ประหารเขาและไล่ตามเขาไปจนถึงมหาซีดอนและถึงมัสเรโฟทมาอิม และถึงหุบเขามิสปาห์ด้านตะวันออก ได้ประหารเขาเสียจนไม่ให้เหลือสักคนเดียว ⁹ โยชูวาได้กระทำแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งไว้ คือ ได้ตัดเอ็นน่องม้าและเผารถรบเสียด้วยไฟ ¹⁰ ขณะนั้นโยชูวากลับมายึดเมืองฮาโซร์ และประหารกษัตริย์เมืองนั้นเสียด้วยดาบ เพราะว่าแต่ก่อนนี้ฮาโซร์เป็นหัวหน้าแห่งราชอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมด ¹¹ เขาได้ประหารบรรดาชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ และทำลายเสียสิ้น สิ่งที่ยาโยใจได้ไม่มีเหลือเลย และท่านก็เผาเมืองฮาโซร์เสียด้วยไฟ ¹² โยชูว้ายึดบรรดาหัวเมืองของกษัตริย์เหล่านั้นพร้อมกับกษัตริย์ทั้งหมด และประหารเสียด้วยคมดาบ ทำลายเขาสิ้น ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ ¹³ แต่เมืองต่างๆที่อยู่บนเนินเขา อิสราเอลมิได้เผา เว้นแต่เมืองฮาโซร์เมืองเดียวที่โยชูวาเผาเสีย ¹⁴ สิ่งของต่างๆที่รับได้จากเมืองเหล่านี้ ทั้งฝูงสัตว์ คนอิสราเอลได้ยึดเป็นของของตน แต่เขาได้ประหารมนุษย์ทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเสียสิ้น สิ่งใดที่ยาโยใจได้เขาไม่ให้เหลืออยู่เลย ¹⁵ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสก็บัญชาโยชูวาอย่างนั้น และโยชูวาก็กระทำตาม ท่านไม่ได้เว้นที่จะทำทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ ¹⁶ โยชูว้ายึดแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นคือแดนเทือกเขา และภาคใต้ทั้งหมด และแผ่นดินโกเชนทั้งหมด และในหุบเขา ในที่ราบ และแดนเทือกเขาของอิสราเอล และในหุบเขาของมัน ¹⁷ ตั้งแต่ภูเขาซาลักที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเฮอีร์ โกลไปจนถึงบาอัลกาดในหุบเขาเลบานอนเชิงภูเขาเฮอร์โมน ท่านได้จับบรรดากษัตริย์แห่งเมืองเหล่านั้นมาประหารชีวิตเสีย ¹⁸ โยชูวาทำศึกสงครามกับบรรดากษัตริย์เหล่านี้อยู่เป็นเวลานาน ¹⁹ ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่ไม่สู้รบกับคนอิสราเอล นอกจากคนยิไวต์ ซึ่งเป็นชาวเมืองกิเบโอน เขาต้องทำศึกสงครามต่อมาทั้งหมด ²⁰ เพราะเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ทรงให้เขามิใจแข็งกระด้างเข้าต่อสู้ทำสงครามกับอิสราเอล เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเขาเสียสิ้น และเขาไม่ได้รับความกรุณา แต่พระองค์ต้องทำลายล้างเขาเสียสิ้น ดังที่พระเยโฮวาห์บัญชาไว้กับโมเสส ²¹ คราวนั้นโยชูวาได้มาขจัดคนอานาคออกจากแดนเทือกเขา จากเฮโบรน จากเดบีร์ จากอานาบ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งยูดาห์ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายคนเหล่านั้นเสียสิ้นพร้อมทั้งเมืองทั้งหลายของพวกเขาด้วย ²² ไม่มีคนอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาซา กัทและอัชโอด ที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง ²³ ดังนั้นแหละ โยชูวาได้ยึดแผ่นดินทั้งสิ้นตามสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส และโยชูวาให้เบ็นมรดกแก่คนอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล และแผ่นดินนั้นก็สงบจากการศึกสงคราม

12

กษัตริย์แผ่นดินคานาอันพ่ายแพ้

¹ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินนั้นซึ่งประชาชนอิสราเอลได้กระทำให้แพ้ไป และได้ยึดครองแผ่นดินฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทางตรงอาทิตย์ขึ้น จากที่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน และที่ราบซึ่งอยู่ด้านตะวันออกทั้งหมด ² คือสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชโบน และปกครองจากอารอร์ ซึ่งอยู่ ณริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และจากกลางที่ลุ่มโกลไปจนถึงแม่น้ำยับบอก เขตแดนคนอัมโมน คือครึ่งหนึ่งของกิเลอาด ³ และแถบที่ราบถึงทะเลคินเนเรทข้างตะวันออก และตรงทางไปยังเบรเยซีไมทไปถึงทะเลแห่งที่ราบคือทะเลเค็มข้างตะวันออก จากด้านใต้มาจนถึงที่อัชโอดบิสกาห์ ⁴ และเขตแดนของโอกกษัตริย์เมืองบาชานเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ อยู่ที่อัชทาโรท และเอเดรอี ⁵ และปกครองที่ภูเขาเฮอร์โมน และสาเลคห์ และหัวบาชาน ถึงเขตแดนคนเกชูร์และคนมาอาคห์ และปกครองครึ่งหนึ่งของแดนกิเลอาด ถึงเขตแดนของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน ⁶ โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์และคนอิสราเอลได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป และโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบแผ่นดินตอนนี้ให้แก่คนรูเบน คนกาด และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ ⁷ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินซึ่งโยชูวากับคนอิสราเอลได้ทำให้พ่ายแพ้อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทาง

ทิศตะวันตก ตั้งแต่บาอัลกาดในหุบเขาเลบานอน ถึงภูเขาฮาลัก ที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์ ซึ่งโยชูวามอบให้ แก่ตระกูลคนอิสราเอล ให้ถือเป็นการมรดกตามส่วนแบ่งของเขา⁸ คือที่ดินในแดนเทือกเขา ในหุบเขา ในที่ราบ ในที่ลาด ในถิ่นทุรกันดารและในภาคใต้ เป็นแผ่นดินของคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเพริสซี คนอีไวต์และคนเยบซ⁹ คือกษัตริย์เมืองเยรีโคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัยที่อยู่ข้างเบรเอลองค์หนึ่ง¹⁰ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮโบนองค์หนึ่ง¹¹ กษัตริย์เมืองยารมูทองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาชของคห์หนึ่ง¹² กษัตริย์เมืองเอกลอนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเซอร์องค์หนึ่ง¹³ กษัตริย์เมืองเดบีย้องคห์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเดอร์องค์หนึ่ง¹⁴ กษัตริย์เมืองโฮรมาองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอาราดองค์หนึ่ง¹⁵ กษัตริย์เมืองลิบนาคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอดุลลัมองค์หนึ่ง¹⁶ กษัตริย์เมืองมกเคดาองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเบรเอลองค์หนึ่ง¹⁷ กษัตริย์เมืองทัปปาองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮเฟอร์องค์หนึ่ง¹⁸ กษัตริย์เมืองอาเฟกองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาซาโรนองค์หนึ่ง¹⁹ กษัตริย์เมืองมาโดนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองฮาโรร้องคห์หนึ่ง²⁰ กษัตริย์เมืองซิมโรนเมโรนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัคซาฟองค์หนึ่ง²¹ กษัตริย์เมืองทาทานาคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเมกิดโดองค์หนึ่ง²² กษัตริย์เมืองเคเดของคห์หนึ่ง กษัตริย์เมืองโยกเนธในคารเมลองค์หนึ่ง²³ กษัตริย์เมืองโดร์ในบริเวณชายแดนของโดร์องค์หนึ่ง กษัตริย์ของประชาชนชาติต่างๆ ในกิลกาลองค์หนึ่ง²⁴ กษัตริย์เมืองที่ราชาองค์หนึ่ง รวมทั้งหมดเป็นกษัตริย์สามสิบเอ็ดองค์ด้วยกัน

13

แผ่นดินส่วนที่ยังไม่ชนะ

¹ เมื่อโยชูวาร่างมียายุ่มากแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ตรัสกับท่านว่า **Π**เจ้าวาร่างมียายุ่มากแล้ว แต่แผ่นดินที่จะต้องยึดครองนั้นยังมีอีกมาก ² ต่อไปนี้เป็นแผ่นดินที่ยังเหลืออยู่ คือ ที่งัถิ่นฟิสิสเดียมทั้งหมด และที่งัถิ่นของคนเกชูรทั้งหมด ³ ตั้งแต่ซีโหริงอยู่หน้าอียิปต์ เหนือขึ้นไปถึงเขตแดนแอโคริน นับกันว่าเป็นของคานาอัน ผู้ครอบครองฟิสิสเดียมอยู่ห้าคนด้วยกัน คือ ผู้ครอบครองเมืองกาซา เมืองอัสโดด เมืองอัสโคลน เมืองกัท และเมืองเอโคริน และเมืองของคนอิฟาห์ด้วย ⁴ ซึ่งอยู่ที่คิไตคือแผ่นดินทั้งสี่ของคนคานาอัน และเขตเมออาราห์ ซึ่งเป็นของชาวไซดอนถึงเมืองอาเฟก ถึงเขตแดนของคนอาโมไรต์⁵ และแผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมด ไปทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จากบาอัลกาดที่อยู่เชิงภูเขาเฮอร์โมน ถึงทางเข้าเมืองฮามัท ⁶ ชาวแดนเทือกเขาทั้งหมดจากเลบานอนจนถึงมิสโรไฟทามาอิม และคนไซดอนทั้งหมด เราจะขับไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าคนอิสราเอลเอง เพียงแต่เจ้าจงจับสลากแบ่งดินแดนเหล่านั้นให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ดังที่เรายูษาเจ้าไว้

การแบ่งมรดก

⁷ ฉะนั้นบัดนี้จึงแบ่งแผ่นดินนี้ออกให้เป็นมรดกแก่คนเก่าแก่ตระกูลรวมกับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลด้วย **Π** ส่วนมนัสเสห์อีกครึ่งตระกูล คนรูเบน และคนกาต ได้รับส่วนมรดกของเขา ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์มอบให้เขา คือ ⁸ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนี้ และที่ราบเมเดบาตลอดจนถึงดีโบน ⁹ และหัวเมืองทั้งสี่ของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเฮชโบน ไกลออกไปจนถึงเขตแดนคนอัมโมน ¹⁰ กับเขตกิเลอาดและที่งัถิ่นของคนเกชูรและคนมาอาคาห์ และภูเขาเฮอร์โมนทั้งหมด และเมืองบาขานทั้งสี่จนถึงเมืองสาเลคาห์¹¹ ตลอดราชอาณาจักรของโอกในบาขาน ผู้ครอบครองอยู่ในอัชทาโรทและในเอเดรอี ท่านเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ เมืองเหล่านี้โมเสสรบชนะ และได้ขับไล่ให้ออกไป ¹² แต่คนอิสราเอลยังหาได้ขับไล่คนเกชูรหรือคนมาอาคาห์ให้ออกไปไม่ แต่คนเกชูรกับคนมาอาคาห์ยังอาศัยอยู่ในหมู่คนอิสราเอลจนทุกวันนี้ ¹³ เฉพาะตระกูลเลวีตระกูลเดียวโมเสสหาได้มอบมรดกให้ไม่ ของบูซาด้วยไฟที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขาแล้ว ¹⁴ และโมเสสได้มอบส่วนมรดกให้แก่ตระกูลคนรูเบนตามครอบครัวของเขา ¹⁵ ดังนั้นเขตแดนของเขาจึงตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและเมืองซึ่งอยู่กลางลุ่มแม่น้ำนี้และที่ราบเมืองเมเดบาทั้งสิ้น ¹⁶ ทั้งเมืองเฮชโบน รวมทั้งหัวเมืองทั้งสี่ซึ่งอยู่บนที่ราบนั้น คือดีโบน และบาโมทบาอัล และเบรบาอัลเมโอน ¹⁷ กับยาฮาซ และเคเดโมท และเมฟาอาท ¹⁸ และศิรยาอิม และสิมาห์และเศเรทซาหารซึ่งอยู่บนเนินเขาแห่งหุบเขา ¹⁹ กับเบรเยโออร์ และที่อัสโดดปัสกาห์ และเมืองเบรเยซิโมท ²⁰ คือหัวเมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบ และทั้งราชอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้ครอบครองอยู่ในเฮชโบน ซึ่งโมเสสได้กระทำให้พ่ายแพ้พร้อมกับเจ้านายของมิเดียน คือ เอวี เรเคม สุร์ และเฮอร์ กับเรบา เป็นเจ้านายซึ่งขึ้นแก่กษัตริย์สิโหนผู้พ่ายแพ้ในแผ่นดินนั้น ²¹ อนึ่งคนอิสราเอลได้มาบาลาอัมบุตรซาเบโออร์ผู้เป็นคนที่ทำนายเสียด้วยดาบพร้อมกับคนอื่นที่เขาได้ฆ่า ²² อนึ่งอาณาเขตของคนรูเบนคือแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดน นี่เป็นมรดกของคนรูเบนตามครอบครัว รวมหัวเมืองและชนบทด้วย ²³ โมเสสได้มอบมรดกให้แก่ตระกูลกาต คือคนกาตตามครอบครัวของเขาด้วย ²⁴ อาณาเขตของเขาคือยาเซอร์และหัวเมืองกิเลอาดทั้งหมด และครึ่งหนึ่งของแผ่นดินคนอัมโมนถึงอาโร

อร์ซึ่งอยู่หน้าเมืองรับบาห์²⁶ ตั้งแต่เมืองเฮชโบน จนถึงเมืองรามัทมิสเปห์และเบโทนิม และตั้งแต่มาหะเนา อิมจนถึงเขตแดนเดบิร²⁷ ในหว่างเขา มีเมืองเบธยารัม เบธนิมราห์ สุกคทและซาโฟน ราชอาณาจักรส่วนที่เหลือของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบนนั้น มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน จดทะเลเคเนนเรทตอนปลายข้างล่าง ด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น²⁸ นี่เป็นมรดกของคนภาคตามครอบครัวของเขา รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย²⁹ อนึ่งโมเสสได้มอบมรดกให้แก่คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล เป็นส่วนแบ่งที่ได้กับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลตามครอบครัวของเขา³⁰ อาณาเขตของเขาทั้งหลายเริ่มตั้งแต่มาหะเนาอิมตลอดมาขานทั้งสิ้น คือราชอาณาจักรทั้งสี่ของโอกกษัตริย์เมืองบาขาน และหัวเมืองทั้งหมดของยาอีร์ มีหกสิบหัวเมืองด้วยกัน อยู่ในบาขาน³¹ และกิเลอาดครึ่งหนึ่ง และเมืองฮัททาโรทกับเมืองเอเดรอี หัวเมืองของราชอาณาจักรโอกในบาขาน หัวเมืองเหล่านี้เป็นส่วนแบ่งของคนมาคีร์บุตรชายมนัสเสห์ เป็นของครึ่งหนึ่งของคนมาคีร์ ตามครอบครัวของเขา³² เหล่านี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งโมเสสได้แบ่งปันให้เป็นมรดก ณ ที่ราบโมอับ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค³³ แต่โมเสสมิได้มอบมรดกให้แก่คนตระกูลเลวี พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้กับเขา

14

แผ่นดินส่วนที่สัญญาไว้แก่เลวี

1 ต่อไปนี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งบรรดาชนอิสราเอลได้รับเป็นมรดกในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรนาหูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลได้แจกจ่ายให้เป็นมรดกแก่เขา² มรดกนั้นเขาจับสลากแบ่งกัน ในระหว่างคนกัธตระกูลครึ่ง ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสส³ เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่คนสองตระกูลครึ่งทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว แต่ท่านหาได้แบ่งส่วนมรดกให้แก่พวกเลวีไม่⁴ เพราะว่าลูกหลานของโยเซฟมีสองตระกูล คือมนัสเสห์และเอฟราอิม และพวกเลวีหาได้มีส่วนแบ่งในแผ่นดินนั้นไม่ ได้แต่หัวเมืองที่จะเข้าอาศัยอยู่ กับลานทุ่งหญ้ารอบเมืองสำหรับฝูงสัตว์และทรัพย์สินของเขาเท่านั้น⁵ คนอิสราเอลได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส เขาแบ่งที่ดินกัน⁶ ขณะนั้นคนยูดาห์มาหาโยชูวา ณ เมืองกิลกาล และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ชาวเคเนสได้กล่าวก่อนหน้าว่า □ท่านทราบเรื่องซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบุรุษของพระเจ้าที่คาเดชบารเนียเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้าแล้ว⁷ เมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้าพเจ้าไปจากคาเดชบารเนีย เพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ข้าพเจ้าได้นำข่าวมาแจ้งแก่ท่านตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า⁸ แต่ส่วนที่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้กระทำให้จิตใจของประชาชนละลายไป แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ⁹ ในวันนั้นโมเสสได้ปฏิญาณว่า □แท้จริงแผ่นดินซึ่งข้าพเจ้าของท่านได้เหยียบย่างไปในนั้นจะตกเป็นมรดกของท่าน และของลูกหลานของท่านสืบไปเป็นนิตย์ เพราะว่าท่านได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ□¹⁰ และบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ยังทรงให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปีนี้ ดังที่พระองค์ตรัส ตั้งแต่พระเยโฮวาห์ตรัสเช่นนั้นแก่โมเสส เมื่อคนอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว¹¹ วันนี้ข้าพเจ้ายังมีกำลังแข็งแรงเช่นเดียวกับวันๆที่โมเสสใช้ให้ข้าพเจ้าไป กำลังของข้าพเจ้าในการทำศึกสงครามหรือออกไปและเข้ามาเดี๋ยวนี้ก็เป็นเหมือนครั้งนั้น¹² ฉะนั้นบัดนี้ขอมอบแดนเทือกเขานี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสในวันนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะท่านได้ยืนในวันนั้นแล้วว่าคนอานาคอยู่ที่นี่ มีหัวเมืองใหญ่ที่มีกำแพงล้อมอย่างเข้มแข็ง ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขับไล่เขาออกไปได้ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว□¹³ แล้วโยชูวาก็อวยพรแก่ท่านและยกเมืองเยโบรนให้คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นมรดก¹⁴ เยโบรนจึงตกเป็นมรดกแก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคเนสจนทุกวันนี้ เพราะว่าท่านติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ¹⁵ เมืองเยโบรนนั้นแต่เดิมมีชื่อว่าศิริยาทอารบา อารบาคันนี้เป็นคนใหญ่โตในคนอานาค แผ่นดินจึงได้สงบจากการศึกสงคราม

15

แผ่นดินส่วนของตระกูลยูดาห์

1 ที่ดินส่วนของตระกูลยูดาห์ตามครอบครัวของเขานั้น ด้านใต้ถึงพรมแดนเมืองเอโดม คือถึงถิ่นทุรกันดารคินเป็นที่สุดปลายเขตแดนใต้² พรมแดนทางทิศใต้หันตั้งแต่ต้นจากปลายทะเลเคเนม คือตั้งแต่อาซังไปทางทิศใต้³ ขึ้นไปทางด้านใต้ของมาอาเลอัคริบิม ผ่านเรือยไปถึงคิน แล้วขึ้นไปทางด้านใต้เมืองคาเดชบารเนีย ตามทางเมืองเฮชโรน ขึ้นไปถึงเมืองอัดดาร์เลียวไปถึงคราคา⁴ ผ่านเรือยไปถึงฮัสโมนยื่นออกไปถึงแม่น้ำอีปิตามาสินสุดลงที่ทะเล ทีกกล่าวนี้จะเป็นพรมแดนด้านใต้ของท่าน⁵ พรมแดนด้านตะวันออกคือทะเลเคเนมขึ้นไปถึงปากแม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนด้านเหนือตั้งแต่อาทาทะเลตรงปากแม่น้ำจอร์แดน⁶ และพรมแดนนั้นยื่นไปถึงเบธยกลาห์ผ่านไปตามด้านเหนือของเมืองเบธอาราบาห์ และพรมแดนยื่นต่อไปถึงก้อนหินโบฮันบุตรชายรูเบน⁷ และพรมแดนนั้นไปถึงเดบิรจากหุบเขาอาโคร์ ตรงไปทางทิศเหนือเลี้ยวไปหาเมื่อ

งกิลกาล ซึ่งอยู่ตรงข้ามทางข้ามเขาที่ชื่ออาคุมมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของแม่น้ำ และพรมแดนก็ผ่านไปจนถึงน้ำพุเอนเซเมซ ไปสิ้นสุดลงที่เอนโรเกล 8 แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปตามหุบเขาบุตรชายของอินโนมถึงไหล่เขาด้านใต้ของเมืองคนเยบส คือเยรูซาเล็ม แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขายินโนมทางด้านตะวันตก ที่หุบเขาแห่งพวกมนษยัษักด้านเหนือสุด 9 แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปจากยอดภูเขาถึงน้ำพุแห่งลำห้วยเนฟโทอาห์ จากที่นั้นก็มาถึงหัวเมืองแห่งภูเขาเอโฟรน แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งไปหาเมืองบาอาลาห์ คือเมืองศิรียาทยอาริม 10 แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งจากบาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาเสอีร์ ผ่านไปตามไหล่เขาอาริมด้านเหนือ คือเคสะโลน ลงไปถึงเมืองเบรเซเมซผ่านเมืองทิมนาห์ไป 11 แล้วพรมแดนก็ขึ้นออกไปจากทางไหล่เนินเขาทางด้านเหนือของเมืองเอโครน แล้วก็โค้งไปหาเมืองซิกเคโรนผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์ ออกไปถึงเมืองยับเนเอล และพรมแดนก็มาถึงสิ้นสุดลงที่ทะเล 12 พรมแดนด้านตะวันตก คือทะเลใหญ่ตามฝั่งทะเลนี้เป็นพรมแดนล้อมรอบคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา 13 ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสแก่โยชูวา ท่านยกที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ คือเมืองอารบาที่เรียกเมืองเฮโบรน อารบาเป็นบิดาของอานาค 14 และคาเลบได้ขับไล่บุตรชายทั้งสามของอานาคออกจากที่นั่น คือเซซัย อาหิมานและหัลมี ผู้เป็นบุตรของอานาค 15 และท่านขึ้นไปจากที่นั่นจะต่อสู้กับชาวเมืองเดบีร์ เมืองเดบีร์เดิมมีชื่อว่า ศิรียาเทเฟอร์ 16 และคาเลบกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้โจมตีเมืองศิรียาเทเฟอร์และยึดได้ เราจะยกธิดาสหบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา 17 และโอทนีเอลบุตรชายเคนส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกธิดาสหบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา 18 อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า ข้าพเจ้าต้องการอะไร 19 นางตอบว่า ข้าพขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเกิดเมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอหญ้าด้วย ข้าเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง 20 ต่อไปนี้เป็นมรดกของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา 21 หัวเมืองที่เป็นของตระกูลคนยูดาห์ ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุดทางพรมแดนเอโดม คือเมืองซับเซเอล เอเดอร์ และยากร 22 คินาห์ ดีมินาห์ อาดาดาห์ 23 เคเดชยาไซร์ อิทนาห์ 24 คิฟ เทเลม เบอาโลท 25 ยาไซร ฮาดีทาห์ เครีโอท เฮสโรน คือเมืองยาไซร์ 26 อามิม เขมาโมลาดาห์ 27 ยาชาร์กิดดาห์ เฮซโมน เบรเปเลท 28 ยาชาร์ซูลาล เบเออร์เซบา บีชีโอริยาห์ 29 บาอาลาห์ อิมิเยเฮม 30 เอลโทลัด เคสึล โยรมาห์ 31 สิกลาก มัดมันนาห์ สันสันนาห์ 32 เลบาโอท ซิลอิม อายินและเมืองริมโมน รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 33 ในหุบเขามีเมืองเอชทาโอล ไศราห์ อัชนาห์ 34 ศาโนอาห์ เอนกันนิม ทับปัวห์ เอนาม 35 ยารมูท อดุลลิม โสโคห์ อาเซคาห์ 36 ขาอาริม อติอาริม เกเดราห์ เกเดโรอาริม รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 37 เมืองเศเนห์ ฮาดีสสาห์ มิกดัลกาด 38 ดีเลอัน มิสเปห์ โยเกรเอล 39 ลาซิช โบสะท เอกโลน 40 คับบอน ลามิม คิทธิซ 41 เกเดโรท เบรดาโกน นาวามาห์และเมืองมักเคดาห์ รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 42 ลิบนาห์ เอเรอร์ อาซัน 43 ยิฟทาห์ อัชนาห์ เนซิบ 44 เคิลลาห์ อักซิบ มาเรซาห์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 45 เอโครน กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น 46 จากกรุงเอโครนถึงทะเล และบรรดาเมืองที่อยู่ริมเมืองอัชโดดกับชนบทของเมืองนั้นๆ 47 อัชโดด กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น ภาษา กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นจนถึงแม่น้ำอีปต์ และทะเลใหญ่พร้อมทั้งฝั่งชายทะเล 48 และในแดนเทือกเขา คือ ซามิรี ยาห์ทีร์ โสโคห์ 49 ดานนาห์ ศิรียาห์สันนาห์ คือเมืองเดบีร์ 50 อานาบ เอชเทโมห์ อานิม 51 โกเชน โยโลน กิลอห์ รวมเป็นสิบเอ็ดหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 52 อาหรับ ดูมาห์ เอชาน 53 ยานิม เบธที่ปับัวห์ อาเฟคาห์ 54 ฮุมทาห์ ศิรียาห์อารบา คือเมืองเฮโบรน และเมืองศิโยร์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 55 มาโอน คารเมล คิฟ ยุทธาห์ 56 ยิสเรเอล โยเกเดอิม ศาโนอาห์ 57 คาอิน กิเบอาห์ และทิมนาห์ รวมเป็นสิบหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 58 ฮัลซูล เบรซุร์ เกโดร์ 59 มาอาราห์ เบราโนท และเมืองเอลเทโคน รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 60 ศิรียาห์บาอัล คือเมืองศิรียาห์เยอาริม และรับบาห์ รวมเป็นสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 61 เมืองที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร คือเบธอาราบาห์ มิดดิน เสเคคาห์ 62 นิบซาน เมืองเกลือ และเอนเกติ รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 63 แต่คนเยบสซึ่งเป็นชาวเมืองเยรูซาเล็มนั้น ประชาชนยูดาห์หาได้ขับไล่ไปไม่ได้ ดังนั้นแหละคนเยบสจึงอาศัยอยู่กับประชาชนยูดาห์ที่เมืองเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

16

แผ่นดินส่วนของตระกูลมนัสนัสน์และตระกูลเอฟราอิม

1 ที่ดินตามสลากของลูกหลานโยเซฟนั้นเริ่มจากแม่น้ำจอร์แดนใกล้ๆเมืองเยรีโค ทิศตะวันออกของน้ำแห่งเยรีโคเข้าไปในถิ่นทุรกันดารขึ้น ไปจากเยรีโคเข้าไปในแดนเทือกเขาเบรเอล 2 จากเมืองเบรเอลไปยังเมืองลูส ผ่านเรือขไปถึงเมืองอาทาโรท ยังเขตของคนอารคี 3 แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของคนยาฟเลห์ที่ไกลไปจนเขตเมืองเบธโฮโรนล่างถึงเมืองเกเชอร์ ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล 4 ลูกหลานของโยเซฟ คือคนมนัสนัสน์

และคนเอฟราอิม ได้รับมรดกของเขา ⁵ เขตของคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาเป็นดังนี้ พรหมแดนมรดกของเขาด้านตะวันออก เริ่มแต่เมืองอาทาโรธอัดดาร์ โกล ไปจนถึงเบรโฮโรบน ⁶ และพรหมแดนยื่นไปถึงทะเลทางทิศเหนือคือเมืองมิคเมธ ทางด้านตะวันออกพรหมแดนโค้งมาหาเมืองทอานัทซีโลห์ แล้วผ่านพ้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์ ⁷ แล้วลง ไปจากยาโนอาห์ ถึงเมืองอาทาโรธและเมืองนาอาราท ไปจดเมืองเยรีโคสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน ⁸ จากที่ปฎิวาห์พรหมแดนลง ไปทางทิศตะวันตกถึงแม่น้ำคานาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล นี่เป็นดินแดนมรดกของตระกูลคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขา ⁹ รวมทั้งหัวเมืองซึ่งแบ่งแยกไว้ให้คนเอฟราอิม ในดินแดนมรดกของคนมนัสเสห์ คือบรรดาหัวเมืองเหล่านั้นกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย ¹⁰ ถึงอย่างไรก็ตามเขาหา ได้รับ โสคนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไปไม่ ดังนั้นคนคานาอันจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนเอฟราอิมถึงทุกวันนี้ แต่กิตกเป็นทาสถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา

17

แผ่นดินส่วนของตระกูลคนมนัสเสห์ที่อยู่ฟากทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

¹ ที่ดินตามสลากเป็นอย่างนี้ที่ตกแก่ตระกูลมนัสเสห์ เพราะเป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ ส่วนมาคีร์บุตรหัวปีของมนัสเสห์ บิดาของกิเลอาด ได้รับเมืองกิเลอาดและเมืองบาซานเป็นส่วนแบ่ง เพราะว่าเขาเป็นทหาร ² และที่ดินตามสลากตกแก่คนมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ตามครอบครัว คือคนนาบิเยเซอร์ คนเยเลค คนฮัสริเอล คนเซเคม คนเฮเฟอร์ และคนเชมิดา บุคคลเหล่านี้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยเซฟ ตามครอบครัวของเขา ³ ฝ่ายเศเลเฟห์บุตรชายของเฮเฟอร์ บุตรชายของกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ บุตรชายของมนัสเสห์ไม่มีบุตรผู้ชาย มีแต่บุตรสาว และต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรสาวของเขา คือ มาลาห์ โนอาห์ ยกลาห์ มิลคาห์ และทิสราห์ ⁴ เขาเข้ามาหาเอลาซาร์ปุโรหิตและโยชวามุตรชายหนุ่มและต่อหน้าบรรดาประมุขแล้วกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสไว้ว่า ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายรับส่วนมรดกในหมู่ญาติพี่น้องของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไป ดังนั้นท่านจึงให้มรดกแก่คนเหล่านี้ในหมู่พี่น้องของบิดาของเขา ตามพระบัญญัติแห่งพระเยโฮวาห์ ⁵ ดังนั้นแหละส่วนที่ตกแก่คนมนัสเสห์จึงมีสิบส่วน นอกเหนือดินแดนกิเลอาดและบาซานซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ⁶ เพราะวาบุตรสาวของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกพร้อมกับบุตรชายของท่านด้วย แผ่นดินกิเลอาดนั้นได้ตกเป็นส่วนของบุตรชายมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ ⁷ เขตแดนของมนัสเสห์ตั้งต้นจากอาเซอร์จนถึงมิคเมธ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเซเคมแล้ว พรหมแดนก็ยื่นไปทางมือขวาถึงที่ของชาวเมืองเอนทัปฎิวาห์ ⁸ แผ่นดินเมืองทัปฎิวาห์เป็นของมนัสเสห์ แต่ตัวเมืองทัปฎิวาห์ซึ่งอยู่ที่พรหมแดนของมนัสเสห์นั้นเป็นของคนเอฟราอิม ⁹ แล้วพรหมแดนก็ลงไปถึงแม่น้ำคานาห์ หัวเมืองเหล่านั้นซึ่งอยู่ทางทิศใต้แม่น้ำในท่ามกลางหัวเมืองของมนัสเสห์นั้นเป็นของเอฟราอิม แล้วพรหมแดนของมนัสเสห์ก็ขึ้นไปทางด้านเหนือของแม่น้ำไปสิ้นสุดลงที่ทะเล ¹⁰ แผ่นดินทางด้านใต้เป็นของเอฟราอิม และแผ่นดินทางด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์ มีทะเลเป็นพรหมแดนทางเหนือจดดินแดนอาเซอร์ และทางทิศตะวันออกจดอิสสาการ์ ¹¹ ในเขตอิสสาการ์และโนอาเซอร์นั้น มนัสเสห์ยังมีเมืองเบรชานกับชนบทของเมืองนั้น และเมืองฮิบเลอูมกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเอนโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองทอานาคกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเมกิดโดกับชนบทของเมืองนั้น คือภูเขาทั้งสามยอด ¹² แต่คนมนัสเสห์ยังขับไล่ชาวเมืองเหล่านั้นไม่ได้ ด้วยคนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ¹³ ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้นแล้ว ก็ได้เกณฑ์คนคานาอันให้ทำงานโยธา และมีได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียทีเดียว ¹⁴ คนโยเซฟได้พูดกับโยชวาว่า โอเหตุไฉนท่านจึงแบ่งให้ข้าพเจ้ามีแต่ส่วนเดียวเป็นมรดก แม้ว่าข้าพเจ้ามีคนมากมาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่พวกข้าพเจ้ามาจนบัดนี้แล้ว ¹⁵ ฝ่ายโยชวาตอบเขาว่า โอถ้าเจ้ามีคนมากมาย และถ้าแดนที่เออิกเขาซึ่งคนเอฟราอิมเป็นที่แคบไปสำหรับเจ้า พวกเจ้าจงเข้าไปในป่าแล้วถางเอาเอง ที่ในแผ่นดินของคนเปรีสิซและพวกมณัษย์ยักษ ¹⁶ คนโยเซฟพูดว่า โอแดนที่เออิกเขาไม่พอสำหรับพวกเรา บรรดาคนคานาอันซึ่งอยู่ในบริเวณหุบเขามิธรบท่ำด้วยเหล็ก ทั้งที่อยู่ในแอ่งขานกับชนบทของเมืองนั้น กับที่อยู่ในหุบเขายิสเรล ¹⁷ แล้วโยชวาจึงกล่าวแก่วงศ์วานโยเซฟ คือเอฟราอิมและมนัสเสห์ว่า พวกท่านทั้งหลายเป็นพวกที่มีคนมากและมีกำลังมหาศาล ท่านจะมีส่วนแบ่งแต่ส่วนเดียวก็หาไม่ ¹⁸ แดนที่เออิกเขาเหล่านั้นจะเป็นของพวกท่าน ถึงแม้ว่าเป็นป่าดอนท่านจงแล้วถางและขุดครองไปจนสุดเขตเถิด แม้ว่าคนคานาอันจะมีรบท่ำด้วยเหล็กและเป็นคนเข้มแข็ง ท่านทั้งหลายก็จะขับไล่เขาออกไปได้

18

พลับพลาที่ซีโลห์

¹ ฝ่ายชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็มาประชุมกันที่ซีโลห์ และตั้งพลับพลาแห่งชุมนุมขึ้นที่นั่น แผ่นดินนั้นกิตกอยู่ในครอบครองของเขา

แผ่นดินส่วนของเจ็ดตระกูลที่เหลือ

² ยังมีประชาชนอิสราเอลอีกเจ็ดตระกูลที่ยังมิได้รับมรดกเป็นส่วนแบ่ง ³ ดังนั้นโยชูวาจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า □ท่านทั้งหลายจะรอข้ออยู่อีกเท่าใด จึงจะเข้าไปยึดครองที่ดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่านทั้งหลาย ⁴ จงเลือกคนตระกูลละสามคน แล้วข้าพเจ้าจะใช้นคนเหล่านั้นไปท่องเที่ยวขึ้นส่องอยู่ที่แผ่นดินนั้น ให้เขียนแนวเขตที่ดินที่จะมอบเป็นมรดก และกลับมามาข้าพเจ้า ⁵ ให้เขาแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน ให้คนยูดาห์คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคใต้ และวงศ์วานโยเซฟให้คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคเหนือ ⁶ ให้ท่านทั้งหลายเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วน แล้วนำแนวเขตที่ดินนั้นมาให้ข้าพเจ้าที่นี่ และข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านที่นี่ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ⁷ แต่คนเลวีไม่มีส่วนแบ่งในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ด้วยตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เป็นมรดกของเขาแล้ว คนกาตและคนรูเบน กับตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้ได้รับมรดกของเขาทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบให้แก่เขาทั้งหลายแล้ว□ ⁸ ฝ่ายคนเหล่านั้นก็ขึ้นออกไปเดินทาง และโยชูวากำชับพวกที่จะเขียนแนวเขตที่ดินว่า □จงเที่ยวขึ้นเที่ยวล่องในแผ่นดิน และเขียนแนวเขตที่ดินนั้นแล้วกลับมามาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ ⁹ ดังนั้นคนเหล่านั้นก็ท่องเที่ยวไปมาที่แผ่นดิน แล้วเขียนเป็นหนังสือแนวเขตเมืองต่างๆแบ่งเป็นเจ็ดส่วนแล้วกลับมามาโยชูวา ณ ค่ายที่ซีโลห์ ¹⁰ แล้วโยชูวาก็จับสลากให้เขาที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ โยชูวาก็ได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอลที่นับตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล ¹¹ จับได้สลากของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขาขึ้นมา และอาณาเขตที่เป็นส่วนของเขาอยู่ระหว่างคนยูดาห์ และคนโยเซฟ ¹² ทางด้านเหนือพรมแดนของเขาเริ่มตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนก็ขึ้นขึ้นไปถึงเขาตอนเหนือของเมืองเยรีโค แล้วขึ้นไปทางแดนที่ือกเขาทางทิศตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ถิ่นทุรกันดารเบธาเวน ¹³ จากที่นั่นพรมแดนก็ขึ้นไปทางทิศใต้ตรงไปเมืองลูลไปยังไหล่เขาที่เมืองลูล คือเมืองเบรเอล แล้วพรมแดนก็ลงไปถึงอาทาโรทอัดดาร์บนภูเขาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเบโรโฮโรนล่าง ¹⁴ แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปอีกทิศหนึ่งโค้งไปทางทิศใต้ด้านทะเล จากภูเขาซึ่งอยู่ทิศใต้ตรงข้ามเมืองเบโรโฮโรน และไปสิ้นสุดลงที่ศิรียาบาอัล คือศิรียาบาเอาริม เป็นเมืองที่เป็นของกันยูดาห์ นี่แหละเป็นพรมแดนด้านตะวันตก ¹⁵ และด้านใต้ขึ้นเริ่มต้นที่ขานเมืองศิรียาบาเอาริม และพรมแดนก็ขึ้นจากที่นั่นไปยังทางตะวันตกถึงน้ำพุเนฟโทอาห์ ¹⁶ แล้วพรมแดนก็ขึ้นลงไปสู่เขตภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม ซึ่งอยู่ทางปลายเหนือสุดของหุบเขาแห่งพวกมนษย์ยักษ แล้วก็ลงไปถึงหุบเขาอินโนมได้ไหลลงของคนเบนซาลาลลงไปถึงเมืองเอนโรเกล ¹⁷ แล้วโค้งไปทางทิศเหนือตรงไปถึงเอนเชเมช จากที่นั่นก็ตรงไปยังเกลลิท ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขาชื่ออุมมิม แล้วลงไปยังก้อนหินโบฮันบุตรชายของรูเบน ¹⁸ แล้วผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาตรงข้ามอาราบาห์แล้วลงไปสู่อาราบาห์ ¹⁹ แล้วพรมแดนก็ผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาที่เบรชกลาห์ และพรมแดนไปสิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเค็มที่ปลายใต้ของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นพรมแดนด้านใต้ ²⁰ แม่น้ำจอร์แดนก็เป็นพรมแดนทางตะวันออก นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา มีพรมแดนดังนี้ล้อมรอบ ²¹ ฝ่ายหัวเมืองของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือเมืองเยรีโค เบรชกลาห์ หุบเขาเคซัส ²² เบธอาราบาห์ เคมาราอิม เมรเอล ²³ อัฟวิม ปาร่าห์ โอฟราห์ ²⁴ เคฟารัมโมเน โอฟเน เกบา รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ²⁵ กิเบโอน รามาห์ เมเอโรท ²⁶ มีสเปห์ เคฟิราห์ โมซาห์ ²⁷ เรเคม อีรเฟเอล ทาระลาห์ ²⁸ เกลาเอเลฟ เบนุส คือเยรูซาเล็ม กิเบอาห์และศิรียา รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา

19

¹ สลากที่สองออกมาเป็นของสิเมโอน เพื่อคนตระกูลสิเมโอนตามครอบครัวของเขา มรดกของเขายู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์ ² มีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือเบเออร์เซบา เซบา โมลาดาห์ ³ ยาซารซูอัล บาลาห์เอเชม ⁴ เอลโหลด เบธูล โธรมาห์ ⁵ ศิกลาก เบธมารคาโบท ยาซารสุสาห์ ⁶ เบธเลบาโอท และเมืองซารูเยน รวมเป็นสิบสามหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁷ อายิน รีมโมน เอเออร์ อาซาน รวมเป็นสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁸ รวมทั้งบรรดาชนบทที่อยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลออกไปจนถึงเมืองบาอัลเบเออร์ เมืองรามาห์ที่ภาคใต้ เหล่านี้เป็นมรดกของตระกูลคนสิเมโอนตามครอบครัวของเขา ⁹ มรดกของคนสิเมโอนเป็นดินแดนในส่วนแบ่งของคนยูดาห์ เพราะว่าส่วนของคนยูดาห์นั้นใหญ่เกินไป คนสิเมโอนจึงได้รับมรดกอยู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์ ¹⁰ สลากที่สามขึ้นมาเป็นของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขาที่ยื่นออกไปถึงสาร์ดิ ¹¹ แล้วพรมแดนของเขาขึ้นออกไปทางด้านทะเล เรื่อยไปจนถึงมาราลาห์ และมาจดเมืองดัยเบเซท แล้วมาถึงแม่น้ำที่อยู่ตรงหน้าโยกเนอัม ¹² จากสาร์ดิพรมแดนขึ้นไปอีกทิศหนึ่งทางด้านตะวันออกตรงทางดวงอาทิตย์ขึ้น ถึงพรมแดนเมืองคิสโลททาโบร์ แล้วขึ้นไปถึงเมืองดาเบรท แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเฟีย ¹³ จากที่นั่นพรมแดนผ่านไปทางตะวันออกถึงเมืองกรียเฟอร์ และถึงเมืองเอทาคาซัน เรื่อยไปจนถึงริมโมน พรมแดนก็โค้งเข้าหาเมืองเนอาห์ ¹⁴ และทางทิศเหนือพรมแดนโค้งเข้ามาถึงเมืองยันทาโรน และสิ้นสุดลงที่หุบเขาอีฟทาห์เอล ¹⁵ และเมืองซัททาท นาหะลาล ชิมโรน อิดาลาห์

และเมืองเบรลเฮม รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ¹⁶ นี่เป็นมรดกของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือหัวเมืองต่างๆกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ¹⁷ สลากที่สี่ออกมาเป็นของอิสสาคาร์ เพื่อคนอิสสาคาร์ตามครอบครัวของเขา ¹⁸ อาณาเขตของเขารวมเมืองยิสเรเอล เศสุโลท ซูเนม ¹⁹ ยาฟารอิม ซิโนห์ อานาหะราท ²⁰ ราบีท คิซันเน เอเบส ²¹ เรเมท เอนกันนิม เอนห์ดาคาห์ เบธปีสเฮส ²² และพรมแดนยังจดเมืองทาโบร์ ซาหะซุมมาห์ เบธเซเมซ และพรมแดนนี้ไปสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ²³ นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอิสสาคาร์ตามครอบครัวของเขา คือทั้งหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ²⁴ สลากที่ห้าออกมาเป็นของตระกูลคนอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา ²⁵ อาณาเขตของเขารวมเมืองเฮลซัท ฮาลิ บูเทน ฮักซาฟ ²⁶ อาสุมเมเลค อามาด มิซอาล ทางทิศตะวันออก จดคารเมล และเมืองซีโหลิบนาท ²⁷ แล้วเลี้ยวไปทางดวงอาทิตย์ขึ้น ไปยังเบรตา โจนเจตเขตเศบูลุนและหุบเขาบีฟทาห์เอล ไปทางด้านเหนือถึงเมืองเบรเอเมคและเนอีเอลเรื่อยไปทางด้านซ้ายถึงเมืองคาบูล ²⁸ เฮโบรน เไรบอน อัมโมเน คานาห์ ไกลไปถึงมหาไซดอน ²⁹ แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงรามาห์ ไปถึงเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบชื่อโธเน แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงเมืองโฮสาห์ ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล จากฝั่งทะเล ไปถึงอัคริบ ³⁰ อุมมาห์ อาเฟก และเรโอบ รวมเป็นยี่สิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ³¹ นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ³² สลากที่หกออกมาเป็นของคนนัฟทาลี เพื่อคนนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา ³³ อาณาเขตของเขาเริ่มจากเฮเลฟ จากอาโลน ไปถึงศานันนิม และอาดามิ เนเชบ และซับเนเอล ไกล ไปจนถึงเมืองสัคคุม และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน ³⁴ แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปทางด้านตะวันตกถึงเมืองฮัสโนทาโบร์ จากที่นั่น ไปถึงหูกกอกจดเขตเศบูลุนทางทิศใต้ และเขตอาเซอร์ทางทิศตะวันตก และเขตยูดาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้นที่แม่น้ำจอร์แดน ³⁵ เมืองที่มีกำแพงล้อมคือเมืองศิดดิม เฮอร์ ซัมมัท รัคคัท คินเนเรท ³⁶ อาดามาห์ รามาห์ ฮาโยร์ ³⁷ คาเดช เอเดรียห์ เอนฮาโยร์ ³⁸ ยีโรน มิกดัลเอล โยรัม เบรานาห์ และเบธเซเมซ รวมเป็นสิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ³⁹ นี่เป็นมรดกของตระกูลคนนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁴⁰ สลากที่เจ็ดก็ออกมาเป็นของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา ⁴¹ และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขา รวมเมืองเศราห์ เอซทาโอล อีร์เซเมซ ⁴² ซาฮาสิบีน ฮัยยาโลน ฮัยลาห์ ⁴³ เอโลน ทิมนาห์ ⁴⁴ เอลเทเคห์ กิบเบโฮน และบวอาส ⁴⁵ เยชุต เบเนบราค กัทริมโมน ⁴⁶ เมยารโคเน และรัคโคเนและพรมแดนตรงเมืองยัฟฟา ⁴⁷ อาณาเขตคนดานน้อยไปสำหรับพวกเขา คนดานจึงขึ้น ไปสู้รบกับเมืองเลเซม เมื่อยึดได้ก็ประหารเสียด้วยคมดาบ จึงยึดครองที่ดินและตั้งอยู่ที่นั่น เรียกเมืองเลเซมว่าดาน ตามชื่อของดานบรรพบุรุษของตน ⁴⁸ นี่เป็นมรดกของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁴⁹ เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว คนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่พวกเขาให้แก่โยชูวาบุตรชายนูน ⁵⁰ ตามบัญชาของพระเยโฮวาห์เขาก็กได้ยกเมืองที่ทานขอไว้ให้แก่ทาน คือเมืองทิมนาทเศราห์ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทานก็เสริมสร้างเมืองนั้นเสียใหม่และเข้าอยู่ที่นั่น ⁵¹ ที่กล่าวมานี้เป็นมรดกที่เอเลอาซาร์ปุโรหิตกับโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลจับสลากแบ่งให้เป็นมรดกที่ซึ่งโยห์ตอพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ ประตูพลพลาแห่งชุนนุม ดังนั้นแหละเขาทั้งหลายก็ทำการแบ่งปันแผ่นดินสำเร็จลง

20

การแต่งตั้งเมืองลี้ภัย

¹ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า ² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า จงกำหนดตั้งเมืองลี้ภัย ซึ่งเราได้พูดกับเจ้าทั้งหลายทางโมเสสแล้วนั้น ³ เพื่อว่าผู้ฆ่าคนที่ได้ฆ่าคนใดด้วยมิได้เจตนาหรือไมจงใจจะได้หนี ไปอยู่ที่นั่น เมืองเหล่านี้จะได้เป็นที่ลี้ภัยของเจ้าเพื่อให้พ้นจากผู้อฆาตโลหิต ⁴ ให้ผู้หนีหนี ไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่ง และยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น และอธิบายเรื่องของตนให้แก่พวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นให้ทราบ แล้วเขาทั้งหลายจะนำผู้นั้นเข้าไปในเมือง กำหนดที่ให้อยู่แล้วผู้นั้นจะอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขาทั้งหลาย ⁵ และถ้าผู้อฆาตโลหิตไล่ตามเขาไป ผู้ใหญ่จะไม่มอบผู้ฆ่าคนนั้นไว้ในมือของผู้อฆาตโลหิต เพราะว่าผู้นั้นได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนด้วยไม่มีเจตนา มิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน ⁶ และผู้นั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขาจะยินดีต่อนำขุมขนุนเพื่อมารับการพิพากษา จนกว่าฆาตปุโรหิตในเวลานั้นสิ้นชีวิต ผู้ฆ่าคนนั้นจึงจะกลับไปยังเมืองของตน ไปบ้านของตน ไปยังเมืองที่เขาจากมานั้น ได้ไป ⁷ ดังนั้นเขาจึงกำหนดตั้งเมืองเคเดชในกาลิลีในแดนเทือกเขาแห่งนัฟทาลี และเมืองเชเคมในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม และศิริยาทอาราบา คือเฮโบรนในแดนเทือกเขายูดาห์ ⁸ และทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นตรงเมืองเฮรีโคเนน เขาได้กำหนดเมืองเบเชอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบจากที่ดินคนตระกูลรูเบน และเมืองราโมทในกิเลอาดจากที่ดินคนตระกูลกาด และเมืองไกลานในบาซานจากที่ดินคนตระกูลเมนาสเสห์ ⁹ หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่กำหนดไว้ให้คนอิสราเอลทั้งหมด และให้คนต่างชาติอาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา เพื่อว่าถ้าผู้ใดได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะได้หนีไปที่นั่นได้ เพื่อว่าเขาจะไม่ต้องตายด้วยมือของผู้อฆาตโลหิต จนกว่าเขาจะได้ยินต่อหน้าขุมขนุน

21

เมืองต่างๆสำหรับคนตระกูลเลวี

1 ขณะนั้นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีมาหาเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชวานบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆของคนอิสราเอล 2 และเขาได้กล่าวแก่ท่านเหล่านั้นในเมืองซีโลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ให้มอบหัวเมืองแก่เราทั้งหลายเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าทั้งหลาย 3 ดังนั้นและตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ คนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าต่อไปนี้จากมรดกของเขาให้แก่คนเลวี 4 สลากออกมาเป็นของครอบครัวคนโคยาห์ ดังนั้นและ คนเลวีซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรนปุโรหิต ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน 5 ส่วนคนโคยาห์ที่เหลืออยู่ ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลเอฟราอิม จากตระกูลดาน และจากครึ่งตระกูลมนัสเสห์ 6 คนเกอร์โชนได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลอิสสาคาร์ จากตระกูลอาเชอร์ จากตระกูล نفتาลี และจากครึ่งตระกูลมนัสเสห์ในบาซัน 7 คนเมราริตามครอบครัวของเขา ได้รับหัวเมืองสิบสองหัวเมือง จากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุน 8 หัวเมืองและทุ่งหญ้าเหล่านี้คนอิสราเอลได้จับสลากให้แก่คนเลวีดังที่พระเยโฮวาห์ได้บัญชาโดยทางโมเสส 9 เขาให้หัวเมืองต่อไปนี้จากตระกูลยูดาห์และตระกูลสิเมโอน ตามชื่อดังนี้ 10 เมืองเหล่านี้ตกเป็นของคนอาโรนคือ ครอบครัวโคยาห์ครอบครัวหนึ่งซึ่งเป็นคนเลวี เพราะสลาตกเป็นของเขาก่อน 11 เขาทั้งหลายให้เมืองอาราแบแก่เขา อาราบานี้บิดาของอานาค คือเมืองเฮโบรน อยู่ในแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย 12 แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนี้ ได้ยกให้แก่คาเลบบุตรชายเยเฟเนห์เป็นกรรมสิทธิ์ 13 เขาได้ให้เมืองเฮโบรนแก่ลูกหลานของอาโรนปุโรหิต อันเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคนพร้อมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองลิบนาห์พร้อมทุ่งหญ้า 14 เมืองยาห์ทาร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองเอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้า 15 เมืองโฮโลนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเดบีร์พร้อมทุ่งหญ้า 16 เมืองอาชินพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยูธราห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบรเซมเซห์พร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นเก้าหัวเมืองจากสองตระกูลนี้ 17 จากตระกูลเบนยามิน มีเมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเกบาพร้อมทุ่งหญ้า 18 เมืองอานาโทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองอัลโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง 19 หัวเมืองที่เป็นของลูกหลานอาโรนปุโรหิต รวมกันสิบสามหัวเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง 20 ส่วนคนโคยาห์ที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นครอบครัวคนโคยาห์ของคนเลวีนั้น หัวเมืองที่เขาได้รับโดยสลากมาจากตระกูลเอฟราอิม 21 เมืองที่เขาให้ คือเมืองเชเคม เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคนพร้อมทุ่งหญ้าในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า 22 เมืองซิบซิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสี่หัวเมือง 23 และจากตระกูลดาน มีเมืองเอลเทเคห์พร้อมทุ่งหญ้า กิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า 24 อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้า กัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง 25 และจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล มีเมืองทอาอาคพร้อมทุ่งหญ้า และกัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง 26 หัวเมืองซึ่งเป็นของครอบครัวคนโคยาห์ที่เหลืออยู่นั้น มีสิบหัวเมืองด้วยกัน พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง 27 เขาให้เมืองจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลแก่คนเกอร์โชน ครอบครัวหนึ่งของคนเลวี คือเมืองโกลานในบาซัน เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเบเอชเทปราชพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง 28 และจากตระกูลอิสสาคาร์ มีเมืองคิซโอนพร้อมทุ่งหญ้า ดาเบรทพร้อมทุ่งหญ้า 29 เมืองยารมูทพร้อมทุ่งหญ้า เอนกันนิมพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง 30 และจากตระกูลอาเชอร์ มีเมืองมิซฮาเลพร้อมทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทุ่งหญ้า 31 เมืองเฮลซัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเรโอบพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง 32 และจากตระกูล نفتาลี เมืองคาเดชในกาลิลี เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมทโดร์พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองคารทานพร้อมทุ่งหญ้า รวมสามหัวเมือง 33 หัวเมืองที่เป็นของคนเกอร์โชนตามครอบครัวนั้น รวมกันมีสิบสามหัวเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง 34 เขาให้หัวเมืองจากตระกูลเศบูลุนแก่ครอบครัวคนเมราริต คือคนเลวีที่เหลืออยู่ มีเมืองโยกเนอัมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองคารทาห์พร้อมทุ่งหญ้า 35 เมืองดิมนาห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองนาหะลาลพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง 36 และจากตระกูลรูเบน มีเมืองเบเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาซาสพร้อมทุ่งหญ้า 37 เมืองเคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเมฟาอัทพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง 38 และจากตระกูลกาต มีเมืองราโมทในกิเลอาด เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้า 39 เมืองเฮชโบนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดเป็นสี่หัวเมือง 40 เมืองซึ่งเป็นของคนเมราริตตามครอบครัว ซึ่งเป็นครอบครัวคนเลวีที่เหลืออยู่นั้น เมืองที่เป็นส่วนแบ่งของเขาทั้งหมดมีสิบสองหัวเมือง 41 หัวเมืองของคนที่ซึ่งอยู่ท่ามกลางกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้นรวมทั้งหมดมีสิบแปดหัวเมืองพร้อมทุ่งหญ้าประจำเมือง 42 เมืองเหล่านี้แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบ ทุกเมืองก็มีอย่างนี้ 43 ดังนั้นและพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินทั้งสิ้นแก่คนอิสราเอลดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา เมื่อเขาทั้งหลายขุดแสวกเขาไปตั้งบ้านเมืองอยู่ที่นั่น 44 และพระเยโฮวาห์ประทานให้เขามีความสงบอยู่ทุกด้าน ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณ

ไว้กับบรรพบุรุษของเขา ไม่มีศัตรูสักคนเดียวยืนหยัดต่อสู้เขาได้ พระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของเขาให้อยู่ในกำมือของเขาทั้งสิ้นแล้ว⁴⁵ สรรพสิ่งอันดีทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงตรัสกับวงศ์วานอิสราเอลนั้นก็ไม่ขาดสักสิ่งเดียว สำเร็จทั้งสิ้น

22

ตระกูลต่างๆที่อยู่ปากทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนได้สร้างแท่นบูชาเป็นที่ระลึก

1 คราวนั้นโยชวาได้เรียกคนรูเบน คนกาต คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมา² และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ปทานทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ และได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าในสารพัดซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน³ นานวันแล้วจนบัดนี้ ท่านมิได้ทอดทิ้งญาติพี่น้องของท่าน แต่ได้ระมัดระวังที่จะกระทำตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน⁴ บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับเขา ฉะนั้นบัดนี้ท่านจงกลับไปสู่ดินที่ของท่านเกิด ไปสู่แผ่นดินซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ยกให้ท่านที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นนั้น⁵ แต่งระวังให้มากที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติและพระราชบัญญัติซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ คือที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน⁶ โยชวาจึงได้อวยพรเขาและส่งเขากลับ ไปยังดินที่ของเขาทุกคน⁷ ส่วนคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลนั้นโมเสสได้มอบให้เขาถือกรรมสิทธิ์ในเมืองบาซาน แต่อีกครึ่งตระกูลนั้นโยชวามอบให้เขาถือกรรมสิทธิ์ข้างเคียงกับพี่น้องของเขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างด้านตะวันตกนี้ และเมื่อโยชวาส่งเขากลับไปยังดินที่ของตน ท่านได้อวยพรเขา⁸ กล่าวแก่เขาว่า จงกลับไปยังดินที่ของท่านทั้งหลายพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติซึ่งมีผู้ฝังสัตรีมากมาย มีเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก และเสื้อผ้าเป็นอันมาก จงแบ่งของที่รับมาจากศัตรูของท่านให้แก่พี่น้องของท่าน⁹ คนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้แยกจากคนอิสราเอลที่ซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันกลับ ไปอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด เป็นแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์ซึ่งเขาได้เข้าตั้งอยู่ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์โดยทางโมเสส¹⁰ และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงท้องถิ่นที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ในแผ่นดินคานาอัน คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดน เป็นแท่นชานามหิมา¹¹ และคนอิสราเอลได้ยินคนพูดกัน บูดเกิด คนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาที่พรมแดนแผ่นดินคานาอันในท้องถิ่นใกล้แม่น้ำจอร์แดนในด้านที่เป็นของคนอิสราเอล¹² และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมชนชนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปรวมกันที่เมืองซีโลห์ เพื่อจะขึ้นไปทำสงครามกับเขา¹³ แล้วคนอิสราเอลจึงใช้ฟีเนหัสบุตรชายเอลเออาซารูโรธิด ไปยังคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด¹⁴ พร้อมกับประมุขสิบคน คนหนึ่งจากแต่ละตระกูลในอิสราเอล ทุกคนเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษในคนอิสราเอลที่นับเป็นพี่น้อง¹⁵ เมื่อเขามาถึงคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด เขาก็กล่าวแก่พวกเขาเหล่านั้นว่า¹⁶ โอชุมชนชนทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์กล่าวดังนี้ว่า ปทานทั้งหลายได้กระทำการละเมิดอะไรเช่นนี้ต่อพระเจ้าของอิสราเอลหนอ ซึ่งในวันนี้ท่านทั้งหลายได้หันกลับจากติดตามพระเยโฮวาห์โดยท่าน ได้สร้างแท่นบูชาสำหรับตัว เป็นการกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้¹⁷ ความชั่วช้าซึ่งเราทำที่เมืองเปโรนั้นยังไม่พอเพียงหรือ ซึ่งจนกระทั่งวันนี้เรายังชำระตัวของเราให้สะอาดไม่หมดเลย และซึ่งเป็นเหตุให้ภัยพิบัติเกิดแก่ชุมชนชนของพระเยโฮวาห์¹⁸ ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์หรือ ถ้าท่านทั้งหลายกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้ ในวันพรุ่งนี้พระองค์จะทรงกริ้วต่อชุมชนชนอิสราเอลทั้งหมด¹⁹ แต่ถ้าแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านไม่สะอาด จงข้ามไปในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และมาถือกรรมสิทธิ์อยู่ท่ามกลางพวกเราเถิด ขอแต่เพียงอย่ากบฏต่อพระเยโฮวาห์หรือกบฏต่อเรา โดยที่ท่านทั้งหลายสร้างแท่นบูชาสำหรับตัว นอกจากแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย²⁰ อาคานบุตรชายเศปธราได้กระทำการละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น ไม่ใช่หรือ พระพิโรธก็ตกเหนือชุมชนชนอิสราเอลทั้งสิ้น เขามิได้พิณาศแต่คนเดียวในเรื่องความชั่วช้าของเขา²¹ ขณะนั้นคนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้ตอบผู้หัวหน้าของชนอิสราเอลที่นับเป็นพี่น้องว่า²² พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบ และอิสราเอลจะทราบเสียด้วย ถ้าว่าเป็นการกบฏหรือละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ (ก็ขออย่าไว้ชีวิตพวกเราในวันนี้เลย)²³ ที่ว่าเราได้สร้างแท่นบูชานั้นเพื่อหนีจากติดตามพระเยโฮวาห์ หรือพวกเราได้สร้างไว้เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือธัญญาบูชาหรือถวายสันติบูชาบนแท่นนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษเถิด²⁴ เปล่าเลย แต่พวกเราได้สร้างไว้ด้วยเกรงว่า ในเวลาต่อไปภายหน้าลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อลูกหลานของเราว่า โอว่ามีส่วนเกี่ยวพันอะไรกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล²⁵ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนระหว่างเรากับเจ้าทั้งหลาย

นะ คนรูเบนและคนกาเดอัย พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์ ดังนั้นแหละลูกหลานของท่านอาจกระทำให้ลูกหลานของเราทั้งหลายหยุดเกรงกลัวพระเยโฮวาห์²⁶ เพราะฉะนั้นเราจึงว่า □ ให้เราสร้างแท่นบัดนี้ มิใช่สำหรับถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาใดๆ²⁷ แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่านทั้งหลาย และระหว่างคนชั่วร้ายต่อจากเราว่า เราทั้งหลายจะกระทำการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา และเครื่องสันติบูชา ด้วยเกรงว่าลูกหลานของท่านจะกล่าวแก่ลูกหลานของเราในเวลาที่ต่อไปว่า □ เจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์ □²⁸ และเราคิดว่า ถ้ามีใครพูดเช่นนั้นกับเราหรือกับเชื้อสายของเราในเวลาข้างหน้า เราก็จะกล่าวว่า □ ดูเถิด นั่นเป็นแท่นจำลองของแท่นแห่งพระเยโฮวาห์ บรรพบุรุษของเรากระทำไว้ มิใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่าน □²⁹ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เราคบฏต่อพระเยโฮวาห์เลย และหนีจากติดตามพระเยโฮวาห์เสียในวันนี้ โดยสร้างแท่นอื่นสำหรับเครื่องเผาบูชา ธัญญบูชา เครื่องสัตวบูชา นอกจากแท่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าพลับพลาของพระองค์ □³⁰ เมื่อฟีเนหัสบุตรโรทิตและประมุขของชุมนุมชน และหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพนักที่อยู่กับท่านนั้น ได้ยื่นถ้อยคำที่คนรูเบน คนกาเด และคนมนัสเสห์กล่าว ก็รู้สึกเป็นพิพาทใจมาก³¹ ฟีเนหัสบุตรชายของเอลาซารบุตรโรทิตจึงกล่าวแก่คนรูเบน คนกาเด และคนมนัสเสห์ว่า □ วันนี้เราทราบแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางพวกเรา เพราะท่านทั้งหลายมิได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ท่านได้ช่วยให้คนอิสราเอลพ้นจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ □³² แล้วฟีเนหัสบุตรชายของเอลาซารบุตรโรทิต และประมุขทั้งหลายก็กลับจากคนรูเบน และคนกาเด จากแผ่นดินกิเลอาดไปยังแผ่นดินคานาอันไปหาคนอิสราเอลแจ้งข่าวให้เขาทราบ³³ รายงานนั้นเป็นพิพาทใจคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็สรรเสริญพระเจ้า และไม่พูดถึงเรื่องที่จะกระทำสงครามกับเขา เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่งคนรูเบนและคนกาเด ได้อาศัยอยู่นั้นอีกเลย³⁴ คนรูเบนและคนกาเดเรียกแท่นนั้นว่า แอด เพราะว่า แท่นนั้นเป็นพยานในระหว่างเราว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้า

23

โยชวาผู้ชรามากให้คำปรึกษาที่ดี

1 ต่อมาอีกนานเมื่อพระเยโฮวาห์โปรดให้อิสราเอลสงบจากการศึกสงครามทั้งหลายที่ล้อมรอบ และโยชวามีอายุชราลงมาก 2 โยชวาก็เรียกบรรดาคนอิสราเอล ทั้งพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □ ข้าพเจ้าแก่และมีอายุมากแล้ว 3 ท่านทั้งหลายได้เห็นสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้กระทำต่อบรรดาประชาชาติเหล่านี้เพื่อเห็นแก่ท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสู้รบเพื่อท่าน 4 ดูเถิด ประชาชาติที่เหลืออยู่นั้น ข้าพเจ้าได้จับสลากแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลของท่านร่วมกับประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้ขจัดออกเสีย ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก 5 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงผลัดกันเขาออกไป ให้พ้นหน้าท่าน และทรงขับไล่เขาให้ออกไปพ้นสายตาของท่าน และท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสัญญาไว้ต่อท่าน 6 เพราะฉะนั้นจงมีความกล้าในการที่จะรักษาและกระทำตามสิ่งสารพัดซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อจะไม่ได้นำไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ 7 เพื่อว่าท่านจะมีได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งเหลืออยู่ท่ามกลางท่าน หรือออกชื่อพระของเข หรือปฏิญาณในนามพระของเข หรือปรนนิบัติพระนั้น หรือกราบลงนมัสการพระนั้น 8 แต่ท่านจงติดพันอยู่กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านดังที่กระทำอยู่จนทุกวันนี้ 9 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่โตและแข็งแกร่งออกไปให้พ้นหน้าท่าน ส่วนท่านเองก็ยังไม่ผู้ใดต่อต้านท่านได้จนถึงวันนี้ 10 พวกท่านคนเดียวจะขับไล่หนึ่งพันคนให้หนีไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต่อสู้เพื่อท่านดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ 11 เพราะฉะนั้นจงระวังตัวให้ดีที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 12 เพราะว่าถ้าท่านหันกลับและเข้าร่วมกับประชาชาติเหล่านี้ที่เหลืออยู่ในหมู่พวกท่านโดยแต่งงานกับเขา คือท่านแต่งงานกับหญิงของเขา และเขาแต่งงานกับหญิงของท่าน 13 ท่านจะทราบเป็นแน่เถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะไม่ทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ออกไปให้พ้นหน้าท่าน แต่เขาจะเป็นปวงและเป็นกับดักท่าน เป็นหอกข้างแคร่เป็นหนามขอกุดา จนกว่าท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 14 ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว ท่านทุกคนได้ทราบอย่างสุดจิตสุดใจของท่านแล้วว่า ไม่มีสักสิ่งเดียวซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วล้มเหลวไป สำเร็จหมดทุกอย่าง ไม่มีสักอย่างเดียวที่ล้มเหลว 15 สิ่งสารพัดที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสัญญาเกี่ยวกับท่าน ได้สำเร็จเพื่อท่านนั้นใด พระเยโฮวาห์ก็จะทรงนำสิ่งสารพัดที่ร้ายมาถึงท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเช่นเดียวกัน 16 ถ้าท่านทั้งหลายละเมิดพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้และไปปรนนิบัติพระอื่น และกราบลงนมัสการพระนั้น แล้วพระพิโรธของพระ

เยโฮอาห์จะพลุ่งขึ้นต่อท่าน แล้วท่านจะพิณาศไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดี ซึ่งพระเยโฮอาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน□

24

โยชูวา พวกผู้ใหญ่และบรรดาคนอิสราเอลปฏิญาณว่าจะปรนนิบัติพระเจ้า

1 แล้วโยชูวาก็รวบรวมบรรดาตระกูลคนอิสราเอลมาที่เชเคม แล้วเรียกพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ของอิสราเอล แล้วเขาก็มาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า 2 แล้วโยชูวากล่าวกับประชาชนทั้งสี่ว่า □พระเยโฮอาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า □ในกาลดึกดำบรรพ์บรรพบุรุษของเจ้าอยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้น คือเทราห์ บิดาของอับราฮัมและของนาโฮร์ และเขาปรนนิบัติพระอื่น 3 แล้วเราได้นำบิดาของเจ้า คืออับราฮัมมาจากฟากแม่น้ำข้างโน้น และนำเขามาตลอดแผ่นดินคานาอัน กระทำให้เชื้อสายของเขามีมากมาย เราให้อิสอัคแก่เขา 4 เราให้ยาโคบและเอซาวแก่อิสอัค และเราได้นำแดนเทือกเขาเสอีร์แก่เอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ แต่ยาโคบและลูกหลานของเขาได้ลงไปในอียิปต์ 5 และเราได้ใช้โมเสสกับอาโรนมา และเราได้ให้ภัยพิบัติเกิดแก่อียิปต์ด้วยสิ่งที่เรากระทำท่ามกลางเขาเหล่านั้น และภายหลังเราได้นำเจ้าทั้งหลายออกมา 6 แล้วเราก็นำบรรพบุรุษของเจ้าออกจากอียิปต์และเจ้าทั้งหลายมาถึงทะเล และชาวอียิปต์ได้ไล่ตามบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายด้วยรถรบและพลม้ามาถึงทะเลแดง 7 และเมื่อเขาร้องทูลต่อพระเยโฮอาห์ พระองค์ก็บันดาลให้ความมืดเกิดขึ้นระหว่างเจ้าทั้งหลายและชาวอียิปต์ และกระทำให้ทะเลท่วมมิดเขา นัยนาของเจ้าทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่เรากระทำในอียิปต์ และเจ้าทั้งหลายอยู่ในถิ่นทุรกันดารชานาน 8 และเราก็นำเจ้าทั้งหลายมาที่แผ่นดินของคานาโมไรต์ซึ่งอยู่ที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น เขาสู้รบกับเจ้าทั้งหลาย และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้า และเจ้าทั้งหลายยึดครองแผ่นดินของเขาและกระทำหลายเขาให้พ้นหน้าเจ้า 9 คราวนั้นบาลาคบุตรชายคิปีไปรักษัตริย์เมืองโมอับ ได้ลุกขึ้นต่อสู้กับอิสราเอล เขาใช้ให้ไปตามบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ มาให้แข่งเจ้าทั้งหลาย 10 แต่เราไม่ฟังบาลาอัม เพราะฉะนั้นเขาจึงอวยพรเจ้าทั้งหลายเรื่อยไป ดังนั้นเราจึงช่วยเจ้าให้พ้นมือของเขา 11 และเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน มาที่เมืองเยรีโค และชาวเมืองเยรีโคต่อสู้กับเจ้า และคานาโมไรต์ คนเปรีสิซ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซ คนฮิโวลต์ และคนเยบูน และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าทั้งหลาย 12 และเราได้ใช้ตัวตอไปข้างหน้าเจ้าทั้งหลาย ซึ่งขับไล่กษัตริย์ทั้งสองของชาวอามอไรต์ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ไม่ใช่ด้วยดาบหรือด้วยธนูของเจ้า 13 เราได้ยกแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่ได้เห็นอยู่ก่อนนั้น และยกเมืองซึ่งเจ้าทั้งหลายไม่ต้องสร้างให้แก่เจ้าและเจ้าทั้งหลายได้เข้าอยู่ เจ้าได้กินผลของสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศซึ่งเจ้าไม่ต้องปลูก□ 14 เหตุฉะนั้น บัดนี้จงยำเกรงพระเยโฮอาห์และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงใจและด้วยความจริง จงทิ้งพระเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติที่ฟากแม่น้ำข้างโน้น และในอียิปต์เสีย และท่านทั้งหลายจงปรนนิบัติพระเยโฮอาห์ 15 และถ้าท่านไม่เต็มใจที่จะปรนนิบัติพระเยโฮอาห์ ท่านทั้งหลายจงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด จะปรนนิบัติพระซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้นที่บรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติ หรือพระของคานาโมไรต์ในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเยโฮอาห์□ 16 ฝ่ายประชาชนทั้งหลายจึงตอบว่า ข้าพเจ้าขออย่ายอมให้ข้าพเจ้าทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮอาห์ไปปรนนิบัติพระอื่นเลย 17 เพราะพระเยโฮอาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์นั้นทรงนำข้าพเจ้าทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และออกจากเรือนทาสนั้น และเป็นผู้ทรงกระทำหมายสำคัญยิ่งใหญ่ทั้งหลายท่ามกลางสายตาของพวกข้าพเจ้า และทรงคุ้มครองข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ตลอดทางที่ข้าพเจ้าได้เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งพวกข้าพเจ้าผ่านไป 18 และพระเยโฮอาห์ทรงขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าข้าพเจ้า คือคานาโมไรต์ผู้ซึ่งอยู่ในแผ่นดินนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮอาห์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย□ 19 แต่โยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า □ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮอาห์ไม่ได้ ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทรงแค้น พระองค์จะไม่ทรงอภัยการละเมิดหรือความบาปของท่าน 20 ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮอาห์ไปปรนนิบัติพระอื่น แล้วพระองค์จะทรงหันกลับและกระทำอันตรายแก่ท่าน และผลาญท่านเสีย หลังจากที่พระองค์ทรงกระทำดีต่อท่านแล้ว□ 21 และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า □เรามีได้ แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮอาห์□ 22 แล้วโยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า □ท่านทั้งหลายเป็นพยานปรักปรำตนเองว่า ท่านได้เลือกพระเยโฮอาห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์□ และเขากล่าวว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยาน□ 23 ท่านจึงกล่าวว่า □เพราะฉะนั้น บัดนี้ จงทิ้งพระอื่นซึ่งอยู่ในหมู่พวกท่านนั้นเสีย และไม่มีจิตใจของท่านเข้าหาพระเยโฮอาห์พระเจ้าของอิสราเอล□ 24 และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮอาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และเชื้อพงศ์ของเชื้อสายของพระองค์□ 25 ดังนั้นโยชูวาก็ได้กระทำพันธสัญญาแก่ประชาชน และวางกฎเกณฑ์และกฎให้แก่เขาในวันนั้นที่เมืองเชเคม 26 และโยชูวาก็จารึกถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า และท่านได้เอาก่อนหินใหญ่ตั้งไว้ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ในสถานบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮอาห์ 27 และโยชูวากล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า □ดูเถิด ศิลาเหล่านี้จะเป็นพยานปรักปรำเรา เพราะศิลาเหล่านี้ได้ยินพระวจนะทั้งสิ้นแห่งพระ

เยโฮวาห์ซึ่งตรัสแก่เรา จึงจะเป็นพยานปรักปรำท่าน เกลือกว่าท่านจะปฏิเสธพระเจ้าของท่าน 28 แล้วโยชูวาก็ปล่อยให้ประชาชนกลับไปยังที่มรดกของตนทุกคน

ความตายและการฝังศพของโยชูวา

29 อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้โยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ก็สิ้นชีวิต มีอายุหนึ่งร้อยสิบปี 30 และเขาก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเสราห์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิมทิศเหนือของยอดเขากาอัซ 31 คนอิสราเอลได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้ทราบถึงบรรดาพระราชกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล 32 กระดูกของโยเซฟซึ่งชนอิสราเอลนำมาจากอียิปต์นั้น เขาฝังไว้ที่เมืองเซเคม ในส่วนที่ดินซึ่งยาโคบซื้อไว้จากลูกหลานของฮาโมรีบิดาของเซเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยแผ่น ที่นั่นตกเป็นมรดกของลูกหลานโยเซฟ 33 และเอเลอาซารบุตรชายของอาโรนก็สิ้นชีวิต และเขาฝังศพท่านไว้ในเนินเขาซึ่งเป็นของฟีเนหัสบุตรชายของท่าน ซึ่งได้มอบไว้ให้เขาในแดนเทือกเขาเอฟราอิม

ประวัติความเป็นมาของ ผู้วินิจฉัย

หลังจากโยชูวาเสียชีวิตไปแล้ว พระเจ้าทรงใช้พวกผู้วินิจฉัยให้นำประเทศอิสราเอลต่อไป คือทรงใช้ผู้ชายสิบสองคนกับผู้หญิงหนึ่งคน ซึ่งทั้งสิบสามคนนี้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า พวกนี้ครอบครองเพื่อพระเจ้า และส่วนมากเขาสามารถช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจากการกดขี่ ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายคือชามูเอล ซึ่งชามูเอลนั้นเป็นมหาปุโรหิตด้วย □ หนังสือเล่มนี้บันทึกเจ็ดครั้งที่อิสราเอลทิ้งพระเจ้า เจ็ดครั้งที่อิสราเอลอยู่ใต้อำนาจของประเทศเจ็ดประเทศที่ไม่รู้จักพระเจ้า และเจ็ดครั้งที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอำนาจของประเทศเหล่านั้น □ (จากคำนำถึงหนังสือผู้วินิจฉัยของอ. โสภฟิลต์ □ เล่มนี้พรรณนาถึงสภาพของอิสราเอลว่า □ ในสมัยนั้น ไม่มีกษัตริย์ใน อิสราเอลทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกตองในสายตาของตนเอง □ (21:25) สมัยนั้นประชาชนไม่แสวงหาพระเจ้าและไร้ศีลธรรม

อารชบิชอป เจมส์ อาชชูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 305 ปี

คนยูดาห์กับคนสิเมโอนชนกษัตริย์อาโดนิเบเชกและคนคานาอัน

1 อยู่มาเมื่อโยชูวาสิ้นชีพแล้ว คนอิสราเอลทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า □ ใครในพวกข้าพระองค์ทั้งหลายจะขึ้นไปก่อนเพื่อสู้รบกับคนคานาอัน □ 2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ยูดาห์จะขึ้นไป ดูเถิด เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือเขาแล้ว □ 3 ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่ของตนว่า □ จงขึ้นไปกับฉันในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ฉัน เพื่อเราจะได้รับสู้รบกับคนคานาอัน และฉันจะไปร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ท่านนั้นด้วย □ สิเมโอนก็ไปกับเขา 4 แล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปรีสิไว้ในมือของเขา และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเชกหนึ่งหมื่นคน 5 และเขาทั้งหลายพบอาโดนิเบเชกในเมืองเบเชก และสู้รบกับท่าน เขาได้ประหารคนคานาอันและคนเปรีสิ 6 อาโดนิเบเชกหนีไป แต่พวกเขาตามจับได้และได้ตัดนิ้วหัวแม่มือ และนิ้วหัวแม่เท้าของท่านออกเสีย 7 อาโดนิเบเชกกล่าวว่า □ กษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่หัวแม่มือและหัวแม่เท้าของเขาถูกตัดออกเก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรากระทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น □ เขาทั้งหลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น 8 และคนยูดาห์ได้เข้าไปโจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองได้ จึงฆ่าฟันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ และเอาไฟเผาเมืองเสีย 9 ภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขา ในภาคใต้ และในหุบเขา 10 และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้อยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทอารบา □ และเขาทั้งหลายได้ประหารเชซัย อาหิมาน และหัลมัย 11 เขาทั้งหลายยกจากที่นั่น ไปสู้รบกับชาวเมืองเดบิร์ เมืองเดบิร์นั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทเซเฟอร์ 12 และคาเลบกล่าวว่า □ ใครโจมตีเมืองคิริยาทเซเฟอร์และยึดได้ เราจะยกธิดาสำหรับบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา □ 13 และโธนี่เอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกธิดาสำหรับบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา 14 อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอทีนาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า □ เจ้าต้องการอะไร □ 15 นางจึงตอบท่านว่า □ ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอน้ำพุด้วย □ และคาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง 16 คนเคนีได้พ่อดาของโมเสสได้ขึ้นไปจากเมืองดงอินทผลัม พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ใกล้อาราด และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น 17 และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนพี่ของเขาประหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองเศฟัทและทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโฮรมาห์ 18 ยูดาห์ได้ยึดเมืองกาซาพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองอัสเคโลนพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย 19 และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับยูดาห์ เขาจึงขับไล่ชาวแดนเทือกเขาออกไป แต่จะขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเหล่านั้นมีกรบเหล็ก 20 เมืองเฮโบรนนั้นเขายกให้คาเลบดังที่โมเสสได้กล่าวไว้ คาเลบจึงขับไล่บุตรชายทั้งสามคนของอานาออกไปเสีย

คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเบนซอกจากกรุงเยรูซาเล็ม

21 แต่คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเบนซอกผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป ดังนั้นคนเบนซอกอาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้ 22 อนึ่งวงศ์วานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู้รบเมืองเบรเอลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเขา 23 วงศ์วานโยเซฟได้ใช้คนไปสอดแนมเมืองเบรเอล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลูส □ 24 และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า □ ขอชี้ทางเข้าเมืองนี้ให้แก่เรา และเราจะปรานีเจ้า □ 25 ชายคนนั้นก็ชี้ทางเข้าเมืองให้และเขาประหารเมืองนั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ แต่เขาปล่อย

ให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสิ้นของเขารอดไป ²⁶ ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคนฮิตไทต์และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลูล ซึ่งเมืองนี้อยู่จนทุกวันนี้

คนนั้นสืบทอดกับตระกูลอื่นก็มีชัยชนะในบางแห่ง

²⁷ มนัสเสหมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบรชานและชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป หรือชาวเมืองทาอานาคกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดร์กับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองอิมเลอัมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น แต่คนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ²⁸ อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้นก็บังคับคนคานาอันให้ทำงานโยธา แต่มิได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง ²⁹ และเอฟราอิมมิได้ขับไล่คนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไป แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางเขา ³⁰ เศบูลุนมิได้ขับไล่ชาวเมืองคิโรน หรือชาวเมืองนาหะโลล แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขาและถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ³¹ อาเชอร์มิได้ขับไล่ชาวเมืองอัคโค หรือชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอักลาบ หรือชาวเมืองอัคซิบ หรือชาวเมืองเฮลบุห์ หรือชาวเมืองอาฟัก หรือชาวเมืองเรโหบ ³² แต่คนอาเชอร์ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้ขับไล่ให้ออกไปเสีย ³³ นัฟทาลิมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบรเซเมซ หรือชาวเมืองเบธานาห์ แต่อาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่อย่างไรก็ดีชาวเมืองเบรเซเมซ และชาวเมืองเบธานาห์ก็ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ³⁴ คนอาโมไรต์ได้ขับดันคนคานาอันให้กลับเข้าไปในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้ลงมายังหุบเขา ³⁵ คนอาโมไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาเยเรสในเมืองอัยยาโลน และในเมืองชาอัลบิม แต่มีของวางคว้านโยเซฟเหนือกว่ามือเขาทั้งหลาย เขาจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ³⁶ อาณาเขตของคนอาโมไรต์ตั้งต้นแต่ทางข้ามเขาอัครับิมตั้งแต่ศิลาเรื่อยขึ้นไป

2

ชนชาติต่างๆในแผ่นดินคานาอันที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าเป็นบ่วงแร้วต่อคนอิสราเอล

¹ ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ได้ขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า เราได้ให้เจ้าทั้งหลายขึ้นมาจากอียิปต์ และได้นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเรากล่าวว่า เราจะให้แก่อนิสราเอลสัญญาที่เราได้มีไว้กับเจ้าเลย ² และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรเช่นนั้นเล่า ³ ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า เราจะขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้า แต่เขาจะเป็นชนนามอยู่ที่สี่ข้างของเจ้า และพระของเขาก็คือเป็นบ่วงดักเจ้า ⁴ อยู่มาเมื่อทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวคำเหล่านี้แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้วประชาชนก็ส่งเสียงร้องไห้ ⁵ และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบคิม และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น ⁶ เมื่อโยชูวาปล่อยประชาชนไปแล้วคนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อยึดครอง ⁷ ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้เห็นบ่วงมหกซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล ⁸ โยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี ⁹ และเขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเฮเรส ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขากาอัท ¹⁰ และยุคหนึ่งทั้งสี่ก็ถูกรับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา อีกยุคหนึ่งก็เกิดขึ้นตามมา เขาไม่รู้จักพระเยโฮวาห์หรือรู้พระราชาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล ¹¹ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระบาอัล ¹² เขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเขา กราบไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ ¹³ เขาทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพวกพระอัสทาโรท ¹⁴ ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือพวกปัสลันผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้งหลาย ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพวกศัตรูของเขาทั้งหลายต่อไปไม่ได้ ¹⁵ เขาทั้งหลายออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เขาพ่ายแพ้ ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับเขา และเขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก

พระเจ้าทรงให้เกิดผู้วินิจฉัยเพื่อเตือนและช่วยคนอิสราเอลให้รอด

¹⁶ อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย ผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือของผู้ที่ปล้นเขา ¹⁷ แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังผู้วินิจฉัยทั้งหลายของเขา เพราะเขาทั้งหลายเล่นซุกกับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่นไม่ช้าเขาก็หันไปเสียจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเขาได้ดำเนิน ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ แต่เขาทั้งหลายมิได้กระทำตาม ¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับผู้วินิจฉัย

นั้นเมื่อนั้น และพระองค์ทรงชวยเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัยนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยสงสารเขาทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของเขาเนื่องด้วยผู้ข่มเหงและบีบบังคับ ¹⁹ แต่อยู่มาเมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต เขาทั้งหลายก็หันกลับประพฤติชั่วร้ายเสียยิ่งกว่าบิดาของเขาหลงไปติดตามปรณิบัติและกราบไหว้พระอื่น เขามิได้เคยจดเว้นการกระทำของเขาหรือหายจากทางต้อติงของเขา

ชนชาติต่างๆที่ไม่เชื่อว่ามิพระเจ้าได้ทดสอบความสัตย์ซื่อของคนอิสราเอล

²⁰ ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ตรัสว่า ¶เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา ซึ่งเราได้บัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขา และไม่ยอมฟังเสียงของเรา ²¹ ดังนั้นตั้งแต่นั้นต่อไปเราจะไม่ขับไล่ประชาชนใดใดในบรรดาประชาชาติซึ่งโยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาสิ้นชีวิตนั้นให้พ้นหน้า ²² เพื่อเราจะใช้ประชาชนเหล่านั้นทั้งสิ้นทดสอบอิสราเอลว่า เขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์และดำเนินตามอย่างบรรพบุรุษของเขาหรือไม่ ²³ ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงปล่อยประชาชนดีเหล่านั้นไว้ ไม่ทรงขับไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว และพระองค์มิได้ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของโยชูวา

3

¹ ต่อไปนี้เป็นประชาชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงให้เหลือไว้ เพื่อใช้ทดสอบบรรดาคนอิสราเอล คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่เคยประสบสงครามทั้งหลายในคานาอัน ² แต่เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจเรื่องการสงคราม เพื่ออย่างน้อยพระองค์จะได้ทรงสอนแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบมาก่อน ³ คือเจ้านายทั้งห้าของคนฟิลิสเตีย คนคานาอันทั้งหมด ชาวไซดอน และคนฮิไตผู้อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัลฮอร์โมนจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท ⁴ เหลือคนเหล่านั้นอยู่เพื่อทดสอบคนอิสราเอลเพื่อให้ทราบว่า อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขาโดยโมเสสนั้นหรือไม่ ⁵ ดังนั้นและคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเริสซี คนฮิไต และคนเยบส ⁶ เขาไปสู่ขุนทรสชาวเหล่านั้นมาเป็นภรรยา และยกบุตรสาวของตนให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และได้ปรณิบัติพระของเขาเหล่านั้น ⁷ คนอิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ สิมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนเสีย ไปปรณิบัติพระบาอัลและเสารูปเคารพ ⁸ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงชวยเขาไว้ในมือคูซันริชารากิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติคูซันริชารากิมแปดปี

ผู้วินิจฉัยโอทนีเอลได้ชวยคนอิสราเอลให้รอด

⁹ แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ชวยเขาทั้งหลายให้รอด คือโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบ ¹⁰ พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับโอทนีเอล และท่านจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำสงคราม และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคูซันริชารากิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียไว้ในมือของท่าน และมีชวยของท่านชนะคูซันริชารากิม ¹¹ ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี แล้วโอทนีเอลบุตรชายเคนัสก็สิ้นชีวิต

เอฮุดได้ชวยคนอิสราเอลให้รอดจากคนโมอับ

¹² และคนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงเสริมกำลังเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับเพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ¹³ ท่านจึงได้ให้คนอัมโมนและคนอามาเลหมาสวมทาบ ยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้ ¹⁴ และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับอยู่ถึงสิบแปดปี ¹⁵ แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอฮุด บุตรชายเกปราค คนเบนยามิน คนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้ล่าส่วย ไม่มอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ ¹⁶ เอฮุดได้พาดาบสองคมไว้ประจำตัวเสมอหนึ่งยาวศอกหนึ่ง เหน็บไว้ใต้ผ้าที่ต้นขาขวา ¹⁷ เขาก็นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกลอนเป็นคนอ้วนมาก ¹⁸ และเมื่อเอฮุดมอบส่วยเสร็จแล้ว ท่านจึงไปส่งคนที่หาบหามส่วยนั้น ¹⁹ แล้วตัวท่านกลับไปจากรูปเคารพสลักที่อยู่ใกล้ลิลกาลทูลว่า โอโฮ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีข่าวราชการลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ ¶ กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า ¶เสียบๆ บรรดามหาดเล็กที่เฝ้าอยู่ก็ทูลลาออกไปหมด ²⁰ และเอฮุดก็เข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่สำฟังในห้องเย็นชั้นบนของท่าน และเอฮุดทูลว่า ¶ข้าพระองค์มีพระดำรัสจากพระเจ้าถวายพระองค์ท่าน จึงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ²¹ เอฮุดก็ยื่นมือซ้ายชักดาบนั้นออกจากต้นขาขวาแทงเข้าไปในห้องของเอกลอน ²² ดาบจมนำเข้าไปหมดตอทั้งสาม เข็มแทงเข้าตาม ไร่ ท่านก็ชักดาบออกจากท้องของท่านไม่ได้ แล้วของโสโครกออกมา ²³ แล้วเอฮุดออกไปที่เฉลียงปิดทวารห้องชั้นบน ส่นกยูงแฉะ ²⁴ เมื่อเอฮุดไปแล้วมหาดเล็กก็เข้ามา ดูเถิด เมื่อเขาเห็นว่าทวารห้องชั้นบนเปิดใส่กุญแจอยู่ เขาทั้งหลายคิดว่า ¶พระองค์ท่านกำลังทรงส่งทุกขอยู่ที่ในห้องเย็น ¶ เมื่อคอยอยู่ช้านานจนรำคาญ ดูเถิด ไม่เห็นมีใคร

เปิดทวารห้องชั้นบน เขาจึงเอากุญแจมาไขเปิดออก ดูเถิด เห็นเจ้านายของตนนอนสิ้นชีวิตอยู่บนพื้น ²⁶ เมื่อเขาต่างก็คอยกันอยู่นั้นเฮตุคึกหนีไปพันรูปเคารพหินสลักรอดมาได้ถึงเฮริธา ²⁷ ต่อมาเมื่อท่านมาถึงแล้วจึงเป่าแตรขึ้นในแดนเทือกเขาเอฟราอิม แล้วคนอิสราเอลก็ยกลงไปกับท่านจากแดนเทือกเขาและท่านนำเขา ²⁸ ท่านจึงส่งเขาว่า ปล่อยให้เขาเกิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของท่าน คือชนโมอับ ไว้ในมือของท่านแล้ว ๐ เขาทั้งหลายจึงลงตามท่านไป และยึดทำขำแม่น้ำจอร์แดนสักคนโมอับ ไว้ไม่ยอมให้ใครข้ามไปได้สักคนเดียว ²⁹ ในคราวนั้นเขาประหารคนโมอับเสียประมาณหนึ่งหมื่นคนถ้วนแต่คนजरูและล่าสัตว์ทั้งสิ้น ไม่พ้นไปได้สักคนเดียว ³⁰ โมอับจึงพ่ายแพ้อยู่ได้มือของอิสราเอลในวันนั้น และแผ่นดินนั้นก็ได้หยุดพักสงบอยู่แปดสิบปี

ผู้วินิจฉัยช่วยการได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอดจากคนฟิลิสเตีย

³¹ ภายหลังเฮตุคึก มีขั้การบุตรชายอานาห์ผู้ใช้ประทักว่าฆ่าคนฟิลิสเตียเสียหกร้อยคน ท่านก็เป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยเหมือนกัน

4

ยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันได้กดขี่คนอิสราเอล

¹ ครั้นเฮตุคึกสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ² พระเยโฮวาห์จึงทรงชายเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์เมืองคานาอัน ผู้ครอบครองอยู่ ณ กรุงยาโซร์ แม่ทัพของท่านชื่อสิเสรา ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองยาโรเซทของชนต่างชาติ ³ แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะว่ากษัตริย์ยาบินมีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และได้บีบบังคับคนอิสราเอลอย่างร้ายถึงยี่สิบปี

ผู้พยากรณ์หญิงเดโบราห์ขอให้บาราคช่วยสู้รบกับสิเสราที่ภูเขาทาโบร์

⁴ คราวนั้นผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่อเดโบราห์ ภรรยาของลัปปิดอ เป็นผู้วินิจฉัยคนอิสราเอลสมัยนั้น ⁵ นางเคยนั่งอยู่ใต้ต้นอินทผลัมเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามาห์และเบธเอลในแดนเทือกเขาเอฟราอิม และคนอิสราเอลก็ขึ้นมามาหาท่านเพื่อให้ชำระความ ⁶ นางใช้คนไปเรียกบาราคบุตรชายอาบีโนอัม ให้มาจากเคเดชในนัฟทาลีและกล่าวแก่เขาว่า ๐พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลมิได้ทรงบัญชาท่านหรือว่า ๐ไปรวบรวมพลไว้ที่ภูเขาทาโบร์ จงเกณฑ์จากคนนัฟทาลีและคนเศบูลุนหนึ่งหมื่นคน ⁷ และเราจะชักนำสิเสราแม่ทัพของยาบินให้มาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคิไซน พร้อมกับรถรบและกองทหารของเขา และเราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า ๐ ⁸ บาราคจึงตอบนางว่า ๐ถ้าแม้นางไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป แต่ถ้าแม้นางไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ไป ⁹ นางจึงตอบว่า ๐ดิฉันจะไปกับท่านแน่ แต่ว่าทางที่ท่านไปนั้นจะไม่นำท่านไปถึงศักดิ์ศรี เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะขายสิเสราไว้ในมือของหญิงคนหนึ่ง ๐ แล้วนางเดโบราห์ก็ลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเคเดช ¹⁰ บาราคจึงเรียกเศบูลุนกับนัฟทาลีให้ไปที่เคเดช มีคนหนึ่งหมื่นเดินตามขึ้นไป และนางเดโบราห์ก็ไปด้วย ¹¹ มีชายคนหนึ่งชื่อเฮเมอร์คนเคไนต์ คือจากลูกหลานของโยฮันพอดาของโมเสส ได้แยกออกจากคนเคไนต์ทั้งหลาย มาตั้งถิ่นที่อยู่ไกลออกไปถึงที่ราบศานันนิม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเคเดช ¹² เมื่อมีคนไปแจ้งแก่สิเสราว่าบาราคบุตรชายอาบีโนอัมขึ้นไปที่ภูเขาทาโบร์แล้ว ¹³ สิเสราก็เรียกรถรบทั้งหมดของท่านออกมาเป็นรถเหล็กเก้าร้อยคัน รวมทั้งเหล่าทหารทั้งหมดที่ไปด้วย ยกไปจากเมืองยาโรเซทของชนต่างชาติไปถึงแม่น้ำคิไซน ¹⁴ นางเดโบราห์จึงกล่าวแก่บาราคว่า ๐ลูกขึ้นเถิด เพราะวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบสิเสราไว้ในมือของท่าน พระเยโฮวาห์เสด็จนำหน้าท่านไปมิใช่หรือ ๐ บาราคจึงลงมาจากภูเขาทาโบร์พร้อมกับทหารหนึ่งหมื่นคนติดตามท่านไป ¹⁵ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้สิเสราพร้อมกับรถรบทั้งสิ้นของท่านและกองทัพอันทั้งหมดของท่าน แยกตื่นพ่ายแพ้ด้วยคมดาบต่อหน้าบาราค แล้วสิเสราก็ลงจากรถรบวิ่งหนีไป ¹⁶ และบาราคได้ไล่ติดตามรถรบทั้งหลายและกองทัพไปจนถึงยาโรเซทของชนต่างชาติ และกองทัพอันทั้งหมดของสิเสราก็ล้มตายด้วยคมดาบ ไม่เหลือสักคนเดียว

ยาเอลภรรยาของเฮเมอร์ฆ่าสิเสรา

¹⁷ ฝ่ายสิเสราวิ่งหนีไปถึงเคเดชของยาเอล ภรรยาของเฮเมอร์คนเคไนต์ เพราะว่ายาบินกษัตริย์เมืองยาโซร์เป็นไมตรีกับวงศ์วานเฮเมอร์คนเคไนต์ ¹⁸ ยาเอลจึงออกไปต้อนรับสิเสรา เรียกว่า ๐เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า เชิญแวะเข้ามา เชิญแวะเข้ามาพักกับดิฉัน อย่างล้าอะไรเลย ๐ สิเสราจึงแวะเข้าไปในเคเดช และนางก็เอาผ้าห่มมาคลุมตัวให้ ¹⁹ ท่านจึงพูดกับนางว่า ๐ขอน้ำให้เรากินสักหน่อยเพราะเรากระหายน้ำ ๐ นางก็เปิดถังน้ำนมให้ท่านดื่ม และเอาผ้าคลุมท่านไว้ ²⁰ สิเสราจึงบอกแก่นางอีกว่า ๐ขอยืมผ้าที่ประดูเคเดช ถ้ามีผู้ใดมาถามว่า ๐มีใครมาพักที่นี่บ้างหรือ ๐จงบอก ๐ไม่มี ๐ ²¹ แต่ยาเอลภรรยาของเฮเมอร์หยิบหลักซึ่งเคเดชถือค้อนของเขามา ตอกหลักเข้าที่ขมับของสิเสราทะลุติดัน ขณะเมื่อสิเสรากำลังหลับสิ้นใจอยู่เพราะความเหน็ดเหนื่อย แล้วสิเสราก็สิ้นชีวิต ²² และดูเถิด บาราคไล่ติดตามสิเสรามาถึง ยาเอลก็ออกไปต้อนรับเรียนท่านว่า ๐เชิญเข้ามาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็นคนที่ท่านค้นหาอยู่นั้น ๐ พอบาราคก็เข้าไปในเคเดชแล้ว ดูเถิด สิเสราอนอนสิ้นชีวิตอยู่ มีหลักเคณฑินขมับ ²³ ดังนั้นแหละในวันนั้นพระเจ้าทรงกระทำให้ยาบินกษัตริย์คานา

อันนอนบ่มต่อหน้าคนอิสราเอล²⁴ และมือของคนอิสราเอลก็กระทำต่อยาบินักษัตริย์เมืองคานาอันหนักขึ้น
ทุกที จนเขาทั้งหลายได้ทำลายยาบินักษัตริย์เมืองคานาอันเสีย

5

บทเพลงของนางเดโบราห์กับบาราค

1 แล้วนางเดโบราห์กับบาราคบุตรชายอาบีโนอัมจึงร้องเพลงในวันนั้นว่า 2 ^๑จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์
เพราะพระองค์ทรงแก้แค้นคนอิสราเอลเมื่อประชาชนสมัครใจช่วย 3 โอ บรรดาภักษัตริย์ ขอทรงสดับ โอ เจ้า
นายทั้งหลาย ขอจงเงี่ยหูฟัง ข้าพเจ้านี้แหละจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อพระองค์เสด็จ
จากท้องถื่นเอดอม แผ่นดินก็ไหวดหวั่นไหว ท้องฟ้าก็ปลอยลงมา เออ เมฆก็ปลอยฝนลงมา 5 ภูเขาก็ตกละเอียด
พระพิศมัยของพระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขายืนต่อพระพิศมัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 6 ในสมัยซึ่งการ
บุตรชายอานาท สมัยยาเอล ทางหลวงก็หยุดชะงัก ผู้สัญจรไปมาก็หลบไปเดินตามทางขอย 7 ชาวไร่ชาวนา
ในอิสราเอลก็หยุดยัง เขาหยุดยังจนถึงดินแดนเดโบราห์ขึ้นมา จนถึงนั้นมาเป็นอย่างมารดาอิสราเอล 8 เมื่อเลือก
นับถือพระใหม่ สงครามก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เห็นมิสหรือหอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสี่หมื่นคน
หรือ 9 จิตใจของข้าพเจ้านี้ขมขื่นในบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอล ผู้อาสาสมัครท่ามกลางประชาชน จง
ถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ 10 บรรดาท่านผู้ที่ขีลาเผือก จงบอกกล่าวให้ทราบเถิด ทั้งท่านผู้ที่นั่งพิพากษา
และท่านที่สัญจรไปมา 11 คนที่รอดพ้นจากเสียงนักธนู ณ ที่ตกน้ำ เขากล่าวถึงกิจการอันชอบธรรมของพระ
เยโฮวาห์ คือกิจการอันชอบธรรมต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล แล้วชนชาติของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตู
เมือง 12 ตื่นเถิด ตื่นเถิด เดโบราห์เอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นมาร้องเพลง ลูกขึ้นเถิด บาราค บุตรชายอาบีโนอัมเอ๋ย พา
พวกเชลยของท่านไป 13 ครั้งนั้นพระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่เหลืออยู่ปกครองพวกชนนางของประชาชน พระ
เยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าปกครองผู้มีกำลัง 14 ผู้ที่มีรากอยู่ในอามาลิข ได้ลงมาจากเอเฟราอิม เขาเดิน
ตามท่านนะ เบนยามินท่ามกลางประชาชนของท่าน ผู้บังคับบัญชาเดินลงมาจากมาศิระและผู้นำที่กรายงาน
ของจอมพลออกมาจากเศบูลุน 15 เจ้านายทั้งหลายของอิสราศารามกับเดโบราห์ และอิสราศารกับบาราค
ด้วย เขาเร่งติดตามท่านไปในหุบเขา มีความตั้งใจอย่างยิ่งเพื่อกองพลคนรูเบน 16 ในท่านจึงร้องร่ำอยู่ที่คอก
แกะเพื่อจะฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้แกะฟัง เพื่อกองพลคนรูเบนมีการพิจารณาความมุ่งหมายของจิตใจ 17 ก็
เลอาดอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ส่วนดานอาศัยอยู่กับเรือกำปั่นท่าไม่เล่า อาเซอร์นั่งเฝ้าอยู่ที่ฝั่งทะเลใต้
บ้านเรือนอยู่ตามท่าจอดเรือของเขา 18 เศบูลุนกับนัฟทาลีเป็นคนที่เสี่ยงชีวิตเข้าสู่ความตาย ณ ที่สูงใน
สนมรบ 19 พอบรรดาภักษัตริย์มาถึงก็รบกัน บรรดาภักษัตริย์คานาอันก็รบที่ทาอานาคริมห้วงน้ำเมกิดโดโดยมิ
ได้รับเงินเลย 20 ดวงดาวก็สู้รบจากสวรรค์จากวิถีของมัน มันทั้งหลายรบกับสิเสรา 21 แม่น้ำคิโซนพัดกวาด
เขาไปเสีย คือแม่น้ำคิโซน แม่น้ำโบราณนั้น โอ จิตของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้เทียบข้าด้วยกำลังแข็งขัน 22 แล
วเสียงกัมมำก็กระทบแรงโดยมีาของเขาริงควบไป มีาที่มีอำนาจใหญ่โตจึงควบไป 23 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮ
วากล่าวว่า จงสาปแช่งเมโมโรสเถิด จงสาปแช่งชาวเมืองให้หนัก เพราะเขาไม่ได้ออกมาช่วยพระเยโฮวาห์
คือช่วยพระเยโฮวาห์ผู้ผู้มีกำลังมาก 24 หญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดคือยาเอลภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์
เป็นหญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดที่อยู่ดินนี้ 25 เขาขอน้ำ นางก็ให้น้ำนม นางเอานมข้นใส่ชามหลวงมาขึ้นให้
26 นางเอี่ยมมือหยิบหนักเดินให้ ข้างมือขวาของนางจยตะลุมพุก นางดอกลีเสราเข้าที่หนึ่ง นางบีศีรษะของลิ
เสรา นางตีทะเลขมับของเขา 27 เขาจมลง เขาล้ม เขานอนที่เท้าของนาง ที่เท้าของนางเขาจมลง เขาล้ม เขา
จมลงที่ไหน ที่นั่นเขาล้มลงตาย 28 มารดาของสิเสรามองออกไปตามช่องหน้าต่าง นางมองไปตามบานเกล็ด
ร้องว่า โอทำไมหนอ รถรบของเขางิมาช้าเหลือเกิน ทำไมล้อรถรบของเขางิเนินช้าอยู่ 29 บรรดาสตรีผู้
ฉลาดของนางจึงตอบนาง เปล่าดอก นางนึกตอบเอาเองว่า 30 ^๒เขาทั้งหลายยังไม่พบและยังไม่แบ่งของที่ริบ
มาได้หรือ หญิงคนหนึ่งหรือสองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง สิ่งของย่อมสี่ที่รับมาเป็นของสิเสรา ของย่อมสี่ที่ปิก
ลวดลวย ของย่อมสี่ที่ปิกลวดลวยสองหน้าสำหรับพันคอของข้าเป็นของที่ริบ 31 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
ศัตรูทั้งปวงของพระองค์พินาศสิ้นดังนี้ แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เปรียบดังดวงอาทิตย์เมื่อโผล่ขึ้นด้วยอำนาจ
และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สืบไป

6

คนมีเดียเกิดขึ้นอิสราเอล

1 และคนอิสราเอลก็ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือ
ของคนมีเดียเจ็ดปี 2 และมือของคนมีเดียก็มีชัยชนะต่ออิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดีย ประชาชนอิสราเอล
จึงต้องทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาให้แก่ตนเอง คือถ้ำ และที่กำบังที่เข้มแข็ง 3 เพราะว่าคนอิสราเอลหว่าน
พืชเมื่อไร คนมีเดียและคนอามาลิขก็ออกมาและชาวตะวันออกก็ขึ้นมาสู้รบกับเขา 4 เขามาดึงค่ายไว้แล้วทำลายพืช
ผลแห่งแผ่นดินเสีย ไกลไปถึงเมืองกาซา ไม่ให้มีเครื่องบริโภคเหลือในอิสราเอลเลย ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือ

ลา⁵ เพราะว่าการคนเหล่านั้นจะขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงสัตว์และเด็ทท์ เขามาเหมือนดักแดนเป็นฝูงๆ ทั้งคนและอูฐก็นับไม่ถ้วน เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ⁶ พวกอิสราเอลจึงตกต่ำลงมากเพราะคนมีเดียน คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์⁷ ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดียน⁸ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหาคนอิสราเอล ผู้นั้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า □เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ นำเจ้าออกมาจากเรือนทาส⁹ และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า และขับไล่เจ้าให้ออกไปเสีย ให้พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเจ้าให้แก่เจ้า¹⁰ และเราบอกกับเจ้าว่า □เรารู้คิพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าอย่าเกรงกลัวพระของคณาโมไรต์ ในแผ่นดินของเจ้าซึ่งเจ้าอาศัยอยู่นั้น□ แต่เจ้าทั้งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเราไม่□ □

ทรงเรียกกิดโอนมาช่วยคนอิสราเอลให้รอด

11 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์มานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาช คนอาบิเยเซอร์ ฝ่ายกิดโอนบุตรชายของท่านกำลังนวดข้าวสาลีอยู่ในบ่อข้าง่อนเพื่อช้อนให้พ้นตาคนมีเดียน¹² ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่กิดโอนพูดกับเขาว่า □เจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า□¹³ กิดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า □โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเราแล้ว โฉนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราแล้ว และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า □พระเยโฮวาห์ทรงนำเราออกจากอียิปต์มิใช่หรือ□ แต่สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกมีเดียน□¹⁴ และพระเยโฮวาห์ทรงหิมนำหาเขาตรัสว่า □จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือพวกมีเดียนด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ□¹⁵ กิดโอนจึงกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์ต่ำต้อยที่สุดในคนมนัสเสห์ และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์□¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า □แต่เราจะอยู่กับเจ้านั้น และเจ้าจะได้โจมตีคนมีเดียนอย่างกับตีคนคนเดียว□¹⁷ เขาก็ตูลพระองค์ว่า □ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงโปรดสำแดงหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ข้าพระองค์ว่า พระองค์เองตรัสกับข้าพระองค์¹⁸ ขอพระองค์อย่าเสด็จไปเสียจากที่นี่ จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมาหาพระองค์ และนำของมาตั้งถวายต่อพระพักตร์□ และพระองค์ตรัสว่า □เราจะคอยอยู่จนกว่าเจ้าจะกลับมาอีก□¹⁹ กิดโอนก็กลับเข้าบ้าน จัดลูกแพะตัวหนึ่งกับแพิงเฝ้าหนึ่งทำขนมไร้เชื้อ เขาเอาเนื้อใส่กระจาด ส่วนน้ำแกลงใส่ในหม้อ นำสิ่งเหล่านี้มาถวายพระองค์ที่ใต้ต้นโอ๊ก²⁰ และทูตสวรรค์ของพระเจ้าบอกเขาว่า □จงเอาเนื้อและขนมไร้เชื้อวางไว้บนศิลานี้ เทน้ำแกลงรดของเหล่านั้น□ กิดโอนก็กระทำตาม²¹ แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เอายาหยดไว้ที่อกของพระองค์เนื้อและขนมไร้เชื้อ และมิฟลุกขึ้นมาจากศิลาใหม่เนื้อและขนมไร้เชื้อจนหมด และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็หาย ไปพ้นสายตาของเขา²² กิดโอนก็ทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และกิดโอนพูดว่า □โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเจ้าข้า บัดนี้ข้าพระองค์ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าต่อตา อนิจจาเอ๋ย□²³ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิดโอนว่า □สันติภาพจงมีอยู่แก่เจ้า เจ้าอย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ตาย□²⁴ ฝ่ายกิดโอนก็สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งถวายพระเยโฮวาห์ที่นั่น และเรียกตำบลนั้นว่า พระเยโฮวาห์ข้าโลม ทุกวันนี้แท่นนั้นก็ยังอยู่ที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของคนอาบิเยเซอร์²⁵ อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกิดโอนว่า □จงเอาวัวหนุ่มของบิดา คือวัวผู้ตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีมา ไปพังแท่นพระบาอัลซึ่งบิดาของเจ้ามีอยู่นั้นลงเสีย จงโค่นเสารูปเคารพซึ่งอยู่ข้างๆแท่นเสียด้วย²⁶ และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บนป้อมนี้ ใช้ก้อนหินก่อให้เป็นระเบียบ แล้วนำวัวตัวที่สองนั้นฆ่าเสียถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เผาด้วยไม้เสารูปเคารพซึ่งเจ้าโค่นมานั้น□²⁷ กิดโอนจึงนำคนใช้สิบคนไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา แต่เพราะกิดโอนกลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง จนไม่กล้าทำกลางคืนจึงกระทำในเวลากลางคืน²⁸ เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ดูเถิด แท่นบูชาพระบาอัลพังทลาย และเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆก็ถูกโค่นลง และมีวัวผู้ตัวที่สองวางบูชาอยู่บนแท่นที่สร้างขึ้นใหม่นั้น²⁹ เขาจึงพูดกันและกันว่า □ใครทำอย่างนี้นะ□ เมื่อเขาได้สืบถามแล้ว เขาทั้งหลายจึงกล่าวว่า □กิดโอนบุตรชายของโยอาชได้กระทำสิ่งนี้□³⁰ แล้วชาวเมืองจึงบอกโยอาชว่า □จงมอบลูกของเจ้านั้นมาให้ประหารชีวิตเสีย เพราะเขาได้พังแท่นของพระบาอัลและโค่นเสารูปเคารพที่อยู่ข้างแท่นนั้น□³¹ แต่โยอาชได้ตอบคนที่มาฟ้องนั้นว่า □ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระบาอัลหรือ จะสู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็นทนายแทนพระบาอัลจะต้องถูกประหารชีวิตเขานี้แหละ ถ้าพระบาอัลเป็นพระแท้ก็ให้สู้คดีเองเถิด เพราะมีคนมาพึ่งแท่นของท่านลง□³² วันนั้นเขาจึงตั้งชื่อท่านว่า เยรบบาอัล โจความว่า □ให้บาอัลสู้คดีเอง□ เพราะเขาพึ่งแท่นของท่าน³³ ครั้งนั้นบรรดาคนมีเดียน และคนอามาลเอชและชาวคัมเบรนอกก็รวมกันยกทัพเข้ามาไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาอิสเรเอล³⁴ แต่พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับกิดโอน ท่านก็เป่าแตร เรียกคนอาบิเยเซอร์ให้มาติดตามท่าน³⁵ และท่านส่งผู้สื่อสารไปหามนัสเสห์ เรียกให้เขายกติดตามท่านไปด้วย และท่านส่งผู้สื่อสารไปยังอาเซเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี คนเหล่านี้ก็ขึ้น

มาปะทะข้าศึกด้วย³⁶ กิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า □ถ้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสแล้วนั้น³⁷ ดุเลิด ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มชนแกะไว้ที่ลานนวดข้าว แม้มีน้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มชนแกะเท่านั้น ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้นแห้ง ข้าพระองค์ก็จะทราบ ว่า พระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสนั้น□³⁸ ก็เป็นไปดังนั้น เมื่อกิเดโอนตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าก็บีบกลุ่มชนแกะ เขาบีบได้น้ำค้างจากกลุ่มชนแกะจนเต็มชาม³⁹ แล้วกิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า □ขออย่าให้พระพิโรธลงขึ้นต่อข้าพระองค์ ขอข้าพระองค์ทูลอีกสักครั้งเดียว ขอข้าพระองค์ทดลองด้วยกลุ่มชนแกะนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด คราวนี้ขอให้แห้งเฉพาะที่กลุ่มชนแกะ ส่วนที่พื้นดินนั้นให้น้ำค้างโดยทั่วไป□⁴⁰ ในคืนวันนั้นพระเจ้าก็ทรงกระทำตามที่เขาขอ คือกลุ่มชนแกะนั้นแห้งอยู่ แต่มีน้ำค้างอยู่ทั่วพื้นดิน

7

พระเจ้าทรงบัญชาให้ลดจำนวนทหารน้อยลง

¹ เยรูปบาอัล คือกิเดโอน และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นตั้งแต่เช้ามืดไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมน้ำพุยาโรด ฝ่ายค่ายของพวกมิเดียณอยู่ทางเหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่เขาโมเรห์² พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า □คนที่อยู่กับเจ้ายังมีมากเกินที่เราจะมอบคนมิเดียณไว้ ในมือของเขา เกรงว่าอิสราเอลจะทนงตัวต่อเรา โดยกล่าวว่า □มือของเราเองได้ช่วยเราให้พ้น□³ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงประกาศให้เข้าหุคนทั้งปวงว่า □ผู้ใดที่กลัวและสั่นเทิ้มอยู่ ก็ให้ผู้นั้นกลับเสีย และไปจากภูเขากิเลอาดโดยเร็ว□□ และมีคนกลับไปสองหมื่นสองพันคน และยังเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า □ประชาชนยังมากอยู่ จงพาเขาลงไปที่น้ำและเราจะทำการทดสอบเขาให้เจ้านั้น ผู้ที่เราจะบอกเจ้าว่า □ให้คนนั้นไปกับเจ้า□ ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอกว่า □คนนี้อะไรไป□ ผู้นั้นไม่ต้องไป□⁵ ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า □ทุกคนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำดื่มสังข จงรวมเขาไว้พวกหนึ่ง ทุกคนที่คุกเขาลงดื่มน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดูจง□⁶ จำนวนคนที่ใช้มือรักษาขึ้นเลียมีสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้นคุกเขาลงดื่มน้ำ

กิเดโอนได้รับกำลังใจเพิ่มขึ้น พระเจ้าทรงให้ความกลัวของคนมิเดียณปรากฏ

⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า □เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เลียน้ำนั้น และมอบคนมิเดียณไว้ในมือของเจ้า นอกนั้นให้กลับกลับบ้านเมืองของตนทุกคน□⁸ ประชาชนจึงถือเสบียงและแตรไว้ และท่านสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังถิ่นที่ของตนทุกคน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่ และค่ายของมิเดียณก็อยู่ข้างล่างท่านในหุบเขา⁹ อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า □จงลุกขึ้น ลง ไปยังค่ายเกิดด้วยเรามอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว¹⁰ แต่ถ้าเจ้ากลัว ไม่กล้าลงไป จงพาปุราห์คนใช้ของเจ้าไปด้วย ให้ถึงค่ายนั้น¹¹ เจ้าจะได้ยินว่าเขาพูดอะไรกัน ภายหลังมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น□ ท่านจึงไปกับปุราห์คนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ในค่าย¹² ฝ่ายคนมิเดียณ และคนอามาเลซ กับบรรดาชาวตะวันออก นอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตักแต่นเป็นฝูงๆ ฝูงอุรุของเขาก็นับไม่ถ้วน มากดุจเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล¹³ ครั้นกิเดโอนแอบมา ดูเลิด มีชายคนหนึ่งเล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า □ดูเลิด เราฝันเรื่องหนึ่งดูเลิด มีขนมข้าวบาร์เลย์ก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายของพวกมิเดียณ มาถึงถิ่นที่โดนเดินทำให้เดินที่ล้มลงพลิกขึ้น แล้วก็ราบไป□¹⁴ เพื่อนของเขาจึงตอบว่า □นี่ไม่ใช่ก้อนโกลเลย นอกจากดาบของกิเดโอนบุตรชายโยอาหุรบของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพวกมิเดียณ และกองทัพทั้งสิ้นไว้ในมือของเจ้าแล้ว□¹⁵ เมื่อกิเดโอนได้ยินเขาเล่าความฝันและคำแก้ฝันเช่นนั้นแล้ว ท่านก็นมัสการ และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า □จงลุกขึ้นเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมิเดียณไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว□

คนอิสราเอลชนะโดยใช้บุตร หม้อเปลาและคนเพลิง

¹⁶ ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยนั้นออกเป็นสามกองให้ถือแตรทุกคน และถือหม้อเปลา มีคนเพลิงอยู่ข้างในหม้อนั้น¹⁷ และท่านสั่งเขาว่า □จงคอยดูเรา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเลิด เมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว เรากระทำอย่างใดก็จงกระทำอย่างนั้น¹⁸ ขณะเมื่อเราเป่าแตร คือตัวเรากับบรรดาคนที่อยู่กับเรา เจ้าจงเป่าแตรรับให้รอบค่ายทั้งหมดแล้วร้องว่า □ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน□□¹⁹ กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยามกลาง ฟังพลัดเวรยามใหม่ เขาก็เป่าแตรขึ้นและต่อหมีซึ่งอยู่ในมือให้แตก²⁰ ทหารทั้งสามกองก็เป่าแตรและต่อหมี มือซ้ายถือคนเพลิง มือขวาถือแตรจะเป่า และเขาร้องขึ้นว่า □ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน□²¹ ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตนเรียงรายรอบค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอื้ออึงวิ่งหนีไป²² เมื่อเขาเป่าแตรทั้งสามร้อยอันนั้น พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาฆ่าฟันกันทั่วทุกกอง กองที่ปักแตรคืนหนึ่งไปถึงตำบลเบธชิตาห์ทางไปเมืองเศเรธาห์ไกล ไปจนถึงเขตเมืองอาเบล เมโลห์ที่ตำบลทับบาบ²³ คนอิสราเอลถูกเรียกออกมาจากนั้นฟาก และจากอาเซอร์ และจากทั่วแผ่นดินเศห์ และพร้อมกันติดตามพวกมิเดียณไป²⁴ และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อสารออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ประกาศ

ว่า [จงลงมารบพวกมีเดียน และยึดแควทั้งหลาย] โกลไปถึงตำบลเบรหาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนด้วย [เขาก็เรียกบรรดาทหารเอเฟราอิมออกมา เขาทั้งหลายยึดแควถึงเบรหาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนไว้²⁵ จับโอเรบและเศอบเจ้านายสองคนของพวกมีเดียนได้ เขาฆ่าโอเรบเสียที่ศิลาโอเรบ และฆ่าเศอบเสียที่บ่อย่ำอุ้งนือเศอบ แล้วก็ไล่ติดตามพวกมีเดียนไป และเขานำเอาศีรษะโอเรบและเศอบมาให้กิดโอนที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

8

กิดโอนไล่ตาม จับและฆ่ากษัตริย์แห่งพวกมีเดียน

1 คนเอเฟราอิมจึงพูดกับท่านว่า [ทำไมท่านจึงกระทำแก่เราอย่างนี้ คือเมื่อท่านยกไปต่อสู้พวกมีเดียนนั้น ท่านก็ไม่ได้เชิญเราให้ไปรบด้วย] และเขาทั้งหลายก็ตอบว่าท่านอย่างรุนแรง 2 ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า [สิ่งที่เราทำมาแล้วจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายทำแล้ว ได้หรือ ผลงุ่นที่ชาวเอเฟราอิมเก็บเล็มก็ยิ่งดีกว่า ผลงุ่นที่อาบีเยเซอร์เก็บเกี่ยวมิใช่หรือ 3 พระเจ้าประทานโอเรบและเศอบ เจ้านายมีเดียนไว้ในมือของท่าน ข้าพเจ้าสามารถกระทำอะไรที่จะเทียบ与您ได้เล่า] เมื่อท่านพูดอย่างนี้ เขาทั้งหลายก็หายโกรธ 4 กิดโอนก็มาแม่น้ำจอร์แดนและข้ามไป ทั้งท่านและทหารสามร้อยคนที่อยู่ด้วย ถึงจะอ่อนเปลี้ยแต่ก็ยังติดตามไป 5 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองสุคคทว่า [ขอชนเมี่ยงให้คนที่ติดตามเรามาบ้าง เพราะเขาอ่อนเปลี้ย เรากำลังไล่ติดตามเศบาห์และศัลมุนนากษัตริย์แห่งมีเดียน] 6 เจ้านายของเมืองสุคคทจึงตอบว่า [มือของเศบาห์และของศัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจึงจะเอาชนเมี่ยงมาเลี้ยงกองทัพของเจ้า] 7 กิดโอนจึงกล่าวว่ [ถ้าอย่างนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์มอบเศบาห์และศัลมุนนาไว้ในมือเราแล้ว เราจะเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดารและหนามย่อยมานวดเนื้อเจ้าทั้งหลาย] 8 ท่านก็ออกจากที่นั่นขึ้นไปยังเมืองเปนูเอล และพูดกับเขาในทำนองเดียวกัน ชาวเมืองเปนูเอลก็ตอบท่านอย่างเดียวกับที่ชาวเมืองสุคคทตอบ 9 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองเปนูเอลด้วยว่า [เมื่อเรากลัมนาด้วยสันติภาพ เราจะพึงป้อมนี้ลงเสีย] 10 ฝ่ายเศบาห์และศัลมุนนาอาศัยอยู่ที่คารโครกับกองทัพมิททาห์หนึ่งหมื่นห้าพันคน เป็นกองทัพชาวตะวันออกที่เหลื่ออยู่ทั้งหมด เพราะว่าผู้ที่ถือดาบล้มตายเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคน 11 กิดโอนขึ้นไปตามทางสัญจรของคนที่อาศัยในดินที่ทิศตะวันออกของเมืองโนบาห์และเมืองโยกเบยาห์เข้าโจมตีกองทัพได้แล้ว เพราะว่ากองทัพคิดว่าพ่ายแพ้ 12 เศบาห์และศัลมุนนาก็หนีไป กิดโอนก็ไล่ติดตามไปจับเศบาห์กับศัลมุนนากษัตริย์พวกมีเดียนทั้งสององค์ได้ และทำกองทัพทั้งหมดให้แตกตื่น 13 ฝ่ายกิดโอนบุตรชายโยอาซก็กลับจากการศึกก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น 14 จับชายหนุ่มชาวเมืองสุคคทได้คนหนึ่ง จึงซักถามเขา ชายคนนั้นก็เขียนชื่อเจ้านายและพวกผู้ใหญ่ของเมืองสุคคทให้ รวมเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วย 15 กิดโอนจึงมาหาชาวเมืองสุคคทกล่าวว่า [จงมาดูเศบาห์และศัลมุนนา ซึ่งเมื่อก่อนเจ้าเยาะเย้ยเราว่า] [มือของเศบาห์และของศัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจะได้เลี้ยงทหารที่เห็นเด็ดย่อยของเจ้าด้วยชนเมี่ยง] 16 กิดโอนก็จับพวกผู้ใหญ่ในเมืองเอทานาใหญ่แห่งถิ่นกันดาร และหนามย่อยด้วย มาส่งสอนชาวเมืองสุคคท 17 ท่านก็พึงป้อมเมืองเปนูเอล และประหารชีวิตชาวเมืองเสีย 18 ท่านจึงถามเศบาห์และศัลมุนนาว่า [คนที่เจ้าฆ่าเสียที่ทาโบร์เป็นใครแบบไหน] เขาตอบว่า [ท่านเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราชบุตรทุกคน] 19 กิดโอนจึงกล่าวว่า [คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องท้องเดียวกันกับเรา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราก็จะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่ฉันนั้น] 20 แล้วท่านสั่งเยเรอบูบาชพี่ชายของท่านว่า [จงลุกขึ้นฆ่าเขาทั้งสองเสีย] แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมชักดาบออก ด้วยว่าเขาขงหนุ่มอยู่ 21 ฝ่ายเศบาห์กับศัลมุนนาจึงว่า [ท่านลุกขึ้นฟันเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่านี้] กิดโอนก็ลุกขึ้นฆ่าเศบาห์และศัลมุนนาเสีย แล้วเก็บเครื่องประดับที่คออูฐของเขาไว้ 22 ครั้งนั้นคนอิสราเอลก็เรียนกิดโอนว่า [ขอจงปกครองพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่านสืบไปด้วย เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดียน] 23 กิดโอนจึงตอบเขาทั้งหลายว่า [เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย และบุตรชายของเราก็จะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง] 24 กิดโอนก็บอกคนเหล่านั้นว่า [เราจะขอสิ่งหนึ่งจากท่านทั้งหลาย คือขอให้ทุกคนถวายตุ้มหูซึ่งรับมาได้ฉันใด] (ด้วยว่าคนเหล่านั้นมีตุ้มหูทองคำเพราะเป็นชนอิสราเอล) 25 เขาก็เรียนตอบท่านว่า [เราทั้งหลายเต็มใจจะให้] เขาก็ปูล้างวางตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้นไว้ที่นั่น 26 ตุ้มหูทองคำซึ่งท่านขอได้นั้นมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเชเชลทองคำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ จี้และฉลององค์สีม่วงซึ่งกษัตริย์พวกมีเดียนทรง ทั้งเครื่องผูกคออูฐด้วย 27 กิดโอนก็เอาทองคำนี้ทำเป็นรูปโอโไฟดเก็บไว้ที่เมืองของท่านคือโอเฟราห์ และบรรดาคนอิสราเอลก็เล่นซุกกับรูปนี้กระทำให้เป็นปางตักกิดโอนและวงศานของท่าน 28 ดังนั้นและพวกมีเดียนก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ไม่อาจยกศีรษะขึ้นอีกได้เลย และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิดโอนถึงสี่สิบปี 29 ฝ่ายยารูบาชบุตรชายของโยอาซก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน 30 กิดโอนมีบุตรชายเกิดจากบั้นเฒ่าของท่านเจ็ดสิบคน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน 31 เมียน้อยของกิดโอนที่อยู่ ณ เมืองเซคมก็คลอดบุตรชายให้ท่านคน

หนึ่งด้วย ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค ³² กิเดโอนบุตรชายของโยอาชมีอายุชราลงมากก็สิ้นชีวิต เขาฝังท่านไว้ที่เมืองโอฟราห์ของคอนอาบีเยเซอร์ ในอุโมงค์ฝังศพโยอาชบิดาของท่าน

คนอิสราเอลให้รูปเคารพ

³³ อยู่มาเมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับอีก และเล่นชู้กับพระบาอัล ถือว่าพระบาอัลเป็นพระของเขาทั้งหลาย ³⁴ คนอิสราเอลมิได้ระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายรอบด้าน ³⁵ เขามิได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบาอัล คือกิเดโอน เป็นการตอบแทนความดีทั้งสิ้นซึ่งกิเดโอนได้กระทำแก่คนอิสราเอล

9

อาบีเมเลคฆ่าบุตรชายทั้งหลายของกิเดโอน

¹ ฝ่ายอาบีเมเลคบุตรชายเยรูบาอัลก็ขึ้นไปหาญาติของมารดาที่เมืองเชเคมี แล้วพูดกับเขาและกับครอบครัวที่บ้านของตัวว่า ² □ขอบอกความนี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเมืองเชเคมีเถิดว่า □จะให้บุตรชายเยรูบาอัลทั้งเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทั้งหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี□ ขอร้องไว้ด้วยว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทั้งหลาย□ ³ ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็ก้าวคำทั้งหมดเหล่านี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเชเคมี จิตใจของชาวเมืองก็เอนเอียงเข้าข้างอาบีเมเลค ด้วยเขากล่าวกันว่า □เขาเป็นญาติของเรา□ ⁴ เขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบแผ่นออกจากวิหารพระบาอัลเมธิมอบให้อาบีเมเลค อาบีเมเลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม้ไว้ติดตามตน ⁵ เขาจึงไปที่บ้านบิดาของเขาที่เมืองโอฟราห์ฆ่าพี่น้องของตน คือบุตรชายเยรูบาอัลทั้งเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว เหลือแต่โยธามบุตรชายสุดท้องของเยรูบาอัล เพราะเขาซ่อนตัวเสีย ⁶ ชาวเมืองเชเคมีและชาววงศ์วานมิลโลทั้งสิ้นก็มาประชุมพร้อมกัน ตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ที่ข้างที่ราบแห่งเสาสำคัญที่อยู่ในเมืองเชเคมี ⁷ เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกริซิม ผดเสียงร้องให้เขาทั้งหลายฟังว่า □ชาวเมืองเชเคมีเอ๋ย ของจงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน ⁸ ครั้งหนึ่งต้นไม้ต่าง ๆ ได้ออกไปเฝ้าตั้งต้นไม้ต้นหนึ่งไว้เป็นกษัตริย์ เขาจึงไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า □เชิญท่านปกครองเราเถิด□ ⁹ แต่ต้นมะกอกเทศตอบเขาว่า □จะให้เราซึ่งน้ำมันของเรา ซึ่งเขาใช้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและแก่มนุษย์ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ□ ¹⁰ แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพูดกับต้นมะเดื่อว่า □เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด□ ¹¹ แต่ต้นมะเดื่อตอบเขาว่า □จะให้เราซึ่งรสหวานและผลดีของเราเสีย และไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ□ ¹² ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพูดกับเถาองุ่นว่า □เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด□ ¹³ แต่เถาองุ่นกล่าวแก่เขาว่า □จะให้เราซึ่งน้ำองุ่นของเรา อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์ ไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ□ ¹⁴ บรรดาต้นไม้มาก็ไปพูดกับต้นหนามว่า □เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด□ ¹⁵ ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า □ถ้าแม้ท่านทั้งหลายจะเจิมตั้งเราไว้เป็นกษัตริย์ของเจ้าทั้งหลายจริง ๆ จงมาอาศัยได้ร่มของเราเถิด มิฉะนั้นก็ไฟไฟเกิดจากต้นหนามเผาผลาญต้นสนสิดาโรเลบานอนเสีย□ ¹⁶ ฉะนั้นบัดนี้ซึ่งเจ้าทั้งหลายตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์นั้น ถ้าทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรม และถ้าได้กระทำให้เหมาะต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่าน สมกับความดีที่มีท่านได้กระทำไว้ ¹⁷ (ด้วยว่าบิดาของเราได้รับฟังเพื่อเจ้าทั้งหลาย และเสี่ยงชีวิตช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือพวกมิถิเดียน ¹⁸ แต่ในวันนี้เจ้าทั้งหลาย ได้ลุกขึ้นประทุษร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรา ได้ฆ่าบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของท่านเสียบนศิลาแผ่นเดียว แล้วตั้งอาบีเมเลคบุตรชายของสาวคนใช้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชาวเชเคมี เพราะว่าเขาเป็นญาติของเจ้าทั้งหลาย□ ¹⁹ ถ้าเจ้าทั้งหลายได้กระทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรมต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่านในวันนี้ ก็จงขึ้นชมในอาบีเมเลคเถิด และให้เขามีความชื่นชมยินดีในเจ้าทั้งหลายด้วย ²⁰ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลค เผาผลาญชาวเมืองเชเคมีและวงศ์วานมิลโล และให้ไฟออกมาจากชาวเมืองเชเคมีและจากวงศ์วานมิลโลเผาผลาญอาบีเมเลคเสีย□ ²¹ โยธามก็รีบหนีไปยังเบเออร์อาศัยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอาบีเมเลคพี่ชายของตน ²² เมื่ออาบีเมเลคครอบครองอิสราเอลอยู่ได้สามปีแล้ว ²³ พระเจ้าทรงใช้วิญญาณชั่วเข้าแทรกกระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเชเคมี ชาวเมืองเชเคมีก็ทรยศต่ออาบีเมเลค ²⁴ เพื่อความทารุณที่เขาได้กระทำแก่บุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรูบาอัลจะสนอง และโลหิตของคนเหล่านั้นจะได้ตกแก่อาบีเมเลค พี่น้องผู้ได้ประหารเขาและตกแก่ชาวเมืองเชเคมี ผู้เสริมกำลังมืออาบีเมเลคให้ฆ่าพี่น้องของตน ²⁵ ชาวเมืองเชเคมีได้วางคนชุ่มช้อนไว้คอยดักอาบีเมเลคที่บนยอดภูเขา เขาก็ปล้นคนทั้งปวงที่ผ่านไม่มาทางนั้น และมีคนบอกอาบีเมเลคให้ทราบ ²⁶ ฝ่ายกาอัลบุตรชายเอเบดกับญาติของเขาเข้าไปในเมืองเชเคมี ชาวเชเคมีไว้เนื้อเชื่อใจกาอัล ²⁷ จึงพากันออกไปในสวนองุ่นเก็บผลม้าย่ำ ทำการเลี้ยงสมโภชในวิหารพระของเขา เขารับประทานและดื่ม และด่าแข่งอาบีเมเลคด้วย ²⁸ กาอัลบุตรชายเอเบดจึงกล่าวว่า □อาบีเมเลคคือใคร และเราชาวเชเคมีเป็นใครกันจึงต้องมาปรนนิบัติเขา เขาเป็นบุตรชายของเยรูบาอัลมิใช่หรือ และเขากลับเป็นเจ้าหน้าทีของเรามีใช่หรือ จงปรนนิบัติคนยาโมรับิดาของเชเคมีเถิด เราจะปรนนิบัติอาบี

เมเลคทำไมเล่า ²⁹ ถ้าคนเมืองนี้อยู่ใต้ปกครองเรานะ เราจะถอดอาบีเมเลคเสีย□ เขาจึงทำอาบีเมเลคว่า □จงเพิ่มกองทัพของท่านขึ้นแล้วออกมาเถิด□ ³⁰ พอเสนุลเจ้าเมือง ได้ยินถ้อยคำของกาอัลบุตรชายเอเบคกีโกรร ³¹ จึงส่งผู้สื่อสารไปยังอาบีเมเลคอย่างลับๆกล่าวว่า □ดูเถิด กาอัลบุตรชายเอเบคกีและญาติของเขามาที่เมืองเซเคม ดูเถิด พวกเขายกแท่นเมืองนั้นให้ต่อสู้กับท่าน ³² ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านจงลุกขึ้นในเวลากลางคืน ทั้งท่านและคนที่อยู่กับท่าน ไปซุ่มคอยอยู่ในทุ่งนา ³³ รุ่งเช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้นท่านจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ รีบรุกเข้าเมืองและดูเถิด เมื่อกาอัลกับกองทัพออกมาต่อสู้ท่าน ท่านจงกระทำแก่เขาตามแต่โอกาสจะอำนวย□ ³⁴ ฝ่ายอาบีเมเลค และกองทัพทั้งสี่นี้อยู่กับท่านใกล้ๆกันในเวลากลางคืน แบ่งออกเป็นสี่กองไปซุ่มคอยสู้เมืองเซเคม ³⁵ กาอัลบุตรชายเอเบคกีออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง อาบีเมเลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับกองทัพที่อยู่กับท่านออกมาจากที่ซุ่มซ่อน ³⁶ และเมื่อกาอัลเห็นกองทัพ จึงพูดกับเสนุลว่า □ดูเถิด กองทัพกำลังเคลื่อนลงมาจากยอดภูเขาค □เสนุลตอบเขาว่า □ท่านเห็นเงาภูเขาเป็นคุณ ไปกระมัง□ ³⁷ กาอัลพูดขึ้นอีกว่า □ดูซิ กองทัพกำลังออกมาจากกลางแผ่นดินกองหนึ่ง และกองทัพอีกกองหนึ่งกำลังออกมาจากทางที่ราบเมโอนิม□ ³⁸ เสนุลก็กล่าวแก่กาอัลว่า □ปากของท่านอยู่ที่ไหนเดี๋ยวนี้ ท่านผู้ที่กล่าวว่า □อาบีเมเลคคือผู้ใด ที่เราต้องปรณินบัติ□ คนเหล่านี้เป็นคนที่ท่านหมิ่นประมาทมิใช่หรือ จงยกออกไปสู้รบกับเขาเถิด□ ³⁹ กาอัลก็เดินนำหน้ากองทัพเซเคมออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค ⁴⁰ อาบีเมเลคก็ขับไล่กาอัลหนีไป มีคนถูกบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนถึงทางเข้าประตูเมือง ⁴¹ ฝ่ายอาบีเมเลคก็อาศัยอยู่ที่อารูมาห์ และเสนุลก็ขับไล่กาอัลกับญาติของเขาออกไปไม่ให้อยู่ที่เซเคมต่อไป ⁴² ต่อมารุ่งขึ้น มีชาวเมืองออกไปที่ทุ่งนา อาบีเมเลคก็ทราบเรื่อง ⁴³ ท่านจึงแบ่งคนของท่านออกเป็นสามกอง ซุ่มคอยอยู่ที่ทุ่งนา ท่านมองดู ดูเถิด คนออกมาจากในเมือง ท่านจึงลุกขึ้นประหารเขา ⁴⁴ ส่วนอาบีเมเลคกับทหารที่อยู่ด้วยก็รุกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายทหารอีกสองกองก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่ในทุ่งนาประหารเสีย ⁴⁵ อาบีเมเลคโจมตีเมืองนั้นตลอดวันยังค่ำ ยึดเมืองนั้นได้ และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย ทั้งทำลายเมืองนั้นเสียด้วย แล้วก็หว่านเกลือลงไป ⁴⁶ เมื่อบรรดาชาวบ้านหออเซเคมได้ยินเช่นนั้น ก็หนีเข้าไปอยู่ในป้อมในวิหารของพระเบรีท ⁴⁷ มีคนไปเรียนอาบีเมเลคว่า บรรดาชาวบ้านหออเซเคมไม่มาสู้รบกันอยู่ ⁴⁸ อาบีเมเลคก็ขึ้นไปบนภูเขาเศลโมน ทั้งท่านกับบรรดาคนที่อยู่ด้วย อาบีเมเลคถือขวานตัดกิ่งไม้ใส่บาแบกมา ท่านจึงบอกคนที่อยู่ด้วยว่า □เจ้าเห็นข้าทำอะไร จงรีบไปทำอย่างข้าเถิด□ ⁴⁹ ดังนั้นคนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้แบกตามอาบีเมเลคไปสุมไว้ ณ ที่ป้อม แล้วก็จุดไฟเผาป้อมนั้น ชาวบ้านหออเซเคมก็ตายหมดด้วยทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน

อาบีเมเลคถูกทำลาย

⁵⁰ อาบีเมเลคไปยังเมืองเรเบศตั้งค่ายประชิดเมืองเรเบศไว้ และยึดเมืองนั้นได้ ⁵¹ แต่ในเมืองมีทหารแห่งหนึ่ง ประชาชนเมืองนั้นทั้งสิ้นก็หนีเข้าไปอยู่ในหอกทั้งผู้ชายและผู้หญิง ปิดประตูซึ่งตนเองเสีย เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาหอรบ ⁵² อาบีเมเลคยกมาถึงหอรบนั้น ได้ต่อสู้กัน จนเข้ามาใกล้ประตูหอรบได้ จะเอาไฟเผา ⁵³ มีหญิงคนหนึ่งเอาหินไม้ขึ้นบนห่มศีรษะอาบีเมเลค กระโหลกศีรษะของท่านแตก ⁵⁴ ท่านจึงรีบร้องบอกคนหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า □เอาดาบฟันเราเสียเพื่อคนจะไม่กล่าวว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าเขาตาย□ □ชายหนุ่มของท่านคนนั้นก็แทงท่านทะลุถึงแก่ความตาย ⁵⁵ เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างคนก็กลับไปยังที่ของตน ⁵⁶ ดังนั้นแหละพระเจ้าทรงสนองความชั่วที่อาบีเมเลคได้กระทำต่อบิดาของตนที่ได้ฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบคนของตนเสีย ⁵⁷ และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซเคมกลับตกบนศีรษะของเขาทั้งหลายเอง คำสาปแช่งของโยนาธานบุตรชายเยรูบาอัลก็ตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

10

โธลาภิยาอีร์เป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล

¹ ต่อจากอาบีเมเลคมีคนขึ้นมาช่วยอิสราเอลให้พ้นชื่อโธลาบุตรชายของปัวห์ผู้เป็นบุตรชายของโดโดคนอิสราเอล และเขาอยู่ที่เมืองซามรีในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ² ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองซามรี ³ ต่อมายาอีร์คนกิเลอาดได้ขึ้นมาและท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่สิบสองปี ⁴ ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ซึ่งลูกสามสิบตัว และมีเมืองอยู่สามสิบหัวเมืองเรียกว่าเมืองฮาโวทยาอีร์จนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ⁵ ยาอีร์ก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน

พระเจ้าทรงพระพิโรธคนที่ให้รูปเคารพ

⁶ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ไปปรณินบัติพระบาอัล พระอัชทาโรท พวกพระของเมืองซีเรีย พวกพระของเมืองไซดอน พวกพระของเมืองโมอับ พวกพระของคนอัมโมน พวกพระของคนฟีลิสเตีย และละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย เขาได้ปรณินบัติพระองค์ไม่ ⁷ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล จึงทรงชายเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตียและในมือของคนอัมโมน ⁸ เขาได้ชมเหว

และบิบบังคนคนอิสราเอลในปีนั้น คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นในแผ่นดินของคนอาโมไรต์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดสิบแปดปี⁹ ทั้งคนอัมโมนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับยูดาห์และต่อสู้กับเบนยามิน และต่อสู้กับชาวเศฟราอิม ดังนั้นอิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง¹⁰ และคนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปรนนิบัติพระบาอัล¹¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า โอเรามาได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์ จากคนอาโมไรต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟีลิสเตียหรือ¹² ทั้งคนไซดอน คนอามาลูซ และชาวมาโอน ได้บิบบังคนเจ้า เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขาทั้งหลาย¹³ แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น ฉะนั้นเราจึงจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป¹⁴ จงไปร้องทุกข์ต่อพระซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เลือกเกิด ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้¹⁵ และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เถิด¹⁶ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์เข็ญของอิสราเอล¹⁷ ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขาได้ตั้งค่ายในกิเลอาด และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาห์¹⁸ และประชาชนกับพวกประมุขของคนกิเลอาดพูดกันว่า ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด¹⁹

11

เยฟธาห์สู้รบกับคนอัมโมน

1 เยฟธาห์คนกิเลอาดเป็นทาสแล้วทาส แต่เป็นบุตรชายของหญิงแพศยา กิเลอาดให้กำเนิดบุตรชื่อเยฟธาห์² ภรรยาแท้งของกิเลอาดคลอดบุตรชายหลายคน และเมื่อพวกบุตรเหล่านั้นโตขึ้นแล้ว จึงผลัดใส่เยฟธาห์ออกไปเสียโดยกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะมีส่วนในมรดกของครอบครัวบิดาเราไม่ได้ เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงคนอื่น³ เยฟธาห์จึงหนีจากพี่น้องของตนไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินโทบ พวกนักเลงก็มีวามสมกับเยฟธาห์และติดตามเขาไป⁴ ต่อมาภายหลังคนอัมโมนได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล⁵ และเมื่อคนอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอลนั้น พวกผู้ใหญ่ของเมืองกิเลอาดได้ไปเพื่อจะพาเยฟธาห์มาจากแผ่นดินโทบ⁶ เขากล่าวแก่เยฟธาห์ว่า จงมาเป็นหัวหน้าของเรา เพื่อเราจะได้ต่อสู้กับคนอัมโมน⁷ แต่เยฟธาห์กล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เกลียดข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าเสียจากครอบครัวบิดาของข้าพเจ้าดอกหรือ เมื่อคราวทุกข์ยากท่านจะมาหาข้าพเจ้าทำไมเล่า⁸ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงกล่าวแก่เยฟธาห์ว่า โอเหตุที่เรากลัสมหาท่าน ณ บัดนี้ ก็ด้วยการให้ท่านไปกับเราสู้รบกับคนอัมโมน แล้วมาเป็นหัวหน้าของเราที่จะปกครองชาวกิเลอาดทั้งปวง⁹ เยฟธาห์จึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า ข้าพเจ้าจะให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเพื่อมาศึกกับคนอัมโมน และถ้าพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เป็นหัวหน้าของท่านหรือเปล่า¹⁰ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงตอบเยฟธาห์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรา เราจะกระทำตามที่ท่านสั่งทุกประการ¹¹ เยฟธาห์จึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและเป็นประมุขของเขา แล้วเยฟธาห์ก็กล่าวคำที่ตกลงกันทั้งสิ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์¹² เยฟธาห์จึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์คนอัมโมนถามว่า ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า ท่านจึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า¹³ กษัตริย์คนอัมโมนตอบผู้สื่อสารของเยฟธาห์ว่า เพราะว่าเมื่ออิสราเอลยกออกมาจากอียิปต์ได้ยึดแผ่นดินของเราไป ตั้งแต่แม่น้ำออรอนถึงแม่น้ำฮับบอกและถึงแม่น้ำจอร์แดน ฉะนั้นบัดนี้ขอคืนแผ่นดินเหล่านั้นเสียโดยดี¹⁴ และเยฟธาห์ก็ส่งผู้สื่อสารไปหากษัตริย์คนอัมโมนอีก¹⁵ ให้กล่าวว่า โอเยฟธาห์กล่าวดังนี้ว่า อิสราเอลมิได้ยึดแผ่นดินของโมอับ หรือแผ่นดินของคนอัมโมน¹⁶ แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์ เขาได้เดินไปทางถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดง และมาถึงคาเดช¹⁷ อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์เอโดมโดยกล่าวว่า ข้าพเจ้าขออนุญาตยกผ่านแผ่นดินของท่านไป¹⁸ แต่กษัตริย์เอโดมไม่ฟัง และก็ได้ส่งคำขอเช่นเดียวกันไปยังกษัตริย์เมืองโมอับด้วย แต่ท่านก็ไม่ตกลง ดังนั้นอิสราเอลจึงยังยืนอยู่ที่คาเดช¹⁹ แล้วเขาก็เดินไปในถิ่นทุรกันดารอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ และมาทางด้านตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายอยู่ที่ปากแม่น้ำออรอนข้างโน้น แต่เขามิได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะว่าแม่น้ำออรอนเป็นพรมแดนของโมอับ²⁰ อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ กษัตริย์กรุงเฮซโบน อิสราเอลเรียนท่านว่า โอขอให้พวกข้าพเจ้ายกผ่านแผ่นดินของท่านไปยังสถานที่ของข้าพเจ้า²¹ แต่สิโหนไม่วางใจที่จะให้อิสราเอลยกผ่านเขตแดนของตน ฉะนั้นสิโหนจึงได้รวบรวมประชาชนทั้งหมดของท่าน ตั้งค่ายอยู่ที่ยาฮาซและสู้รบกับอิสราเอล²² และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงมอบสิโหนและประชาชนทั้งหมดของท่านไว้ในมืออิสราเอล คนอิสราเอลก็โจมตีเขา อิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น²³ และเขายึดเขตแดนทั้งหมดของคนอาโมไรต์ตั้งแต่แม่น้ำออรอนถึงแม่น้ำฮับบอก และตั้งถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน²⁴ ดังนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงขับไล่คนอาโมไรต์ออก

เสียต่อหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ฝ่ายท่านจะมาถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ 24 ท่านไม่ถือกรรมสิทธิ์สิ่งซึ่งพระเคโมซพระของท่านมอบให้ท่านยึดครองดอกหรือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราขับไล่ผู้ใดไปให้พ้นหน้าเรา เรากียึดครองที่ของผู้นั้น 25 ฝ่ายท่านจะดีกว่าบัลลาคบุตรชายสิปไปรักษัตรีย์เมืองโมอับหรือ ท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ 26 เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงเฮชบอนและชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัวเมืองที่ตั้งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโนจนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่เรียกคืนเสียภายในเวลานั้นเล่า 27 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิได้กระทำความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้กระทำความผิดต่อข้าพเจ้าในการที่ท่าสงครามกับข้าพเจ้า ขอพระเยโฮวาห์จอมผู้พิพากษาเป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างคนอิสราเอลและคนอัมโมนในวันนี้ 28 แต่กษัตริย์ของคนอัมโมนมิได้เชื่อฟังในคำของเยเฟราห์ซึ่งท่านส่งไปให้ 29 พระวิญญานของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตกับเยเฟราห์ ท่านจึงยกผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์และผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด และจากมิสปาห์แห่งกิเลอาด ท่านยกผ่านต่อไปถึงที่คนอัมโมน

คำสาบานอันได้รับพยาของเยเฟราห์

30 และเยเฟราห์ปฎิญาณต่อพระเยโฮวาห์ว่า □ถ้าพระองค์ทรงมอบคนอัมโมนไว้ในมือของข้าพพระองค์แล้ว 31 ผู้ใดที่ออกมาจากประตูเรือนของข้าพพระองค์เพื่อต้อนรับข้าพพระองค์เมื่อข้าพพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนนั้นด้วยความสงบแล้ว ผู้นั้นจะต้องเป็นของของพระเยโฮวาห์ และข้าพพระองค์จะถวายผู้นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา 32 แล้วเยเฟราห์จึงยกข้ามไปสู้รบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของท่าน 33 และท่านได้ประหารเขาจากอาโรเออร์จนถึงที่ใกล้ๆเมืองมินนิทรวมยิสบหัวเมือง และไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนองุ่น ผู้คนล้มตายมาก คนอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล 34 แล้วเยเฟราห์ก็กลับมาบ้านที่มิสปาห์ ดูเถิดบุตรชายของท่านถือธำมะนาเต็นโลดออกมาต้อนรับท่าน เธอเป็นบุตรคนเดียว นอกจากบุตรสาวคนหนึ่งที่ท่านไม่มีบุตรชายและบุตรสาวเลย 35 และต่อมาเมื่อท่านเห็นเธอแล้ว ท่านก็ถึงแก่อสัญกรรมของท่าน กล่าวว่ □อนิจจา ลูกสาวเอ๋ย เจ้าให้พ่อแค้นแล้ว เพราะเจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากยิ่งขึ้น เพราะพ่อได้เข้าปากปฎิญาณต่อพระเยโฮวาห์ไว้ จะคืนค่าก็ไม่ได้อีก 36 เองจึงพูดกับพ่อว่า □คุณพ่อขา เมื่อคุณพ่อออกปากสัญญาอยู่กับพระเยโฮวาห์ไว้้อย่างไร ขอคุณพ่อกระทำกับลูกตามคำที่ออกจากรากของคุณพ่อเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงแก้แค้นคนอัมโมนศัตรูเพื่อคุณพ่อแล้ว 37 และเธอพูดกับบิดาของเธอว่า □ขอให้ลูกอย่างนี้เถิด ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลงไปบนภูเขา ร้องให้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของลูก ลูกกับเพื่อน ๆ ของลูก 38 ท่านจึงตอบว่า □ไปเถิด และท่านก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป เธอและพวกเพื่อนของเธอแล้วร้องให้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของเธอบนภูเขา 39 อยู่มาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ และท่านก็กระทำกับเธอตามคำปฎิญาณที่ได้ปฎิญาณไว้ เองยังไม่เคยสมสู่กับชายใดเลย และก็เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล 40 คือที่บุตรสาวชาวอิสราเอลไปร้องไห้ไว้ทุกข์ให้บุตรสาวของเยเฟราห์คนกิเลอาดปีละสัปดาห์

12

เยเฟราห์ชนะคนเอฟราอิม

1 ฝ่ายคนเอฟราอิมมาพร้อมกันข้ามไปทางเหนือ พุดกับเยเฟราห์ว่า □เหตุใดท่านยกข้ามไปรบคนอัมโมน แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผาเรือนทับท่านเสีย 2 เยเฟราห์จึงตอบเขาว่ □ข้าพเจ้ากับประชาชนติดการศึกษาอยู่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่านไม่ได้ช่วยเราให้พ้นเมื่อเขา 3 เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เสียขวัญชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปรบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า วันนั้นท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด 4 เยเฟราห์จึงรวบรวมบรรดาชาวกิเลอาดสู้รบกับคนเอฟราอิม คนกิเลอาดก็ประหารคนเอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า □เจ้าชาวกิเลอาด เจ้าเป็นคนหลบหนีของชาวเอฟราอิมท่ามกลางคนเอฟราอิมและมนัสเสห์ 5 ชาวกิเลอาดก็เข้ายึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้ไม่ให้คนเอฟราอิมข้าม เมื่อคนเอฟราอิมที่หลบหนีคนใดมาบอกว่า □ขอให้ข้าพเจ้าไปเถิด 6 คุณกิเลอาดจะถามเขาว่ □เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือ □เมื่อเขาตอบว่า □เปล่า 6 เขาก็จะบอกว่า □จงว่าคำว่ายับในเลหุ □คนนั้นจะว่า □สิปโบเลท เพราะคนเอฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาจึงจับคนนั้นและฆ่าเสียที่ท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน คราวนั้นมีคนเอฟราอิมตายสี่หมื่นสองพันคน 7 เยเฟราห์วินิจฉัยอิสราเอลอยู่หกปี แล้วเยเฟราห์ชาวกิเลอาดก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลอาด

ผู้วินิจฉัยยิบซัน เอลันและอับโดน

8 ถัดเยเฟราห์มาก็ยิบซันแห่งเบรเลเฮม ได้วินิจฉัยอิสราเอล 9 ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรสามสิบคนของคณอกตระกูลมาไว้แก่บุตรชายของท่าน ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี 10 แล้วยิบซันก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่เบรเลเฮม 11 ถัดท่านมา เอลันคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่านวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี 12 แล้วเอลันคนเศบูลุนก็สิ้นชีวิต และ

ถูกฝังไว้ที่อียาโลนในเขตแดนของคนแสมลูน¹³ ถัดท่านมา อับโดนบุตรชายยิลเลลชาวปราโรนวินิจฉัยยิสราเอล¹⁴ ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ซึ่งลาเจ็ดสิบตัว ท่านวินิจฉัยยิสราเอลอยู่แปดปี¹⁵ แล้วอับโดนบุตรชายยิลเลลชาวปราโรนก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่ปราโรนในเขตแดนของเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเลซ

13

ความบาปของคนอิสราเอล บิดามารดาของแซมสัน

¹ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของคนฟิลิสเตียสี่สิบปี² มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโคราห์คนครอบครัวดาน ชื่อมาโนอาห์ ภรรยาของท่านเป็นหมัน ไม่มีบุตรเลย³ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาปรากฏแก่ท่านนั้น กล่าวแก่ท่านว่า บัดนี้เจ้าเป็นหมัน ไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย⁴ ฉะนั้นบัดนี้จงระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น หรือเมรัย และอย่ารับประทานของมลทิน⁵ เพราะดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย อย่าให้มิด โคนถูกสิริระของเขา เพราะเด็กคนนั้นจะเป็นพวกนาซีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เขาจะเป็นคนเริ่มช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิสเตีย⁶ ฝ่ายหญิงนั้นจึงไปบอกสามีว่า ข้ามีบุรุษผู้หนึ่งของพระเจ้ามาหาดิฉัน โบหน้าของท่านเหมือนโบหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า นากล้นนัก ดิฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่บอกชื่อของท่านแก่ดิฉัน⁷ แต่ท่านบอกดิฉันว่า บัดนี้ เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ฉะนั้นอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน เพราะเด็กคนนั้นจะเป็นพวกนาซีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย⁸ แล้วมาโนอาห์ก็วิ่งวอนพระเยโฮวาห์ทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอบุรุษของพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้มานั้นปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง สั่งสอนข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ควรกระทำอย่างไรแก่เด็กที่จะเกิดมานั้น⁹ และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ และทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาหญิงนั้นอีกเมื่อเวลานั้นอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้ไปด้วย¹⁰ นางก็รีบวิ่งไปบอกสามีว่า บัดนี้เกิดบุรุษผู้ที่ปรากฏแก่ดิฉันวันนั้นได้มาปรากฏแก่ดิฉันอีก¹¹ มาโนอาห์ก็ลุกขึ้นตามภรรยาไป เมื่อมาถึงบุรุษนั้น เขาจึงว่า ท่านเป็นบุรุษผู้ที่พูดกับผู้หญิงคนนี้หรือ¹² ผู้นั้นตอบว่า ข้าเป็นผู้นั้นแหละ¹³ มาโนอาห์จึงกล่าวว่า บัดนี้ขอให้อภัยคำของท่านเป็นความจริง ข้าพเจ้าทั้งสองควรสั่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร¹⁴ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็บอกแก่มาโนอาห์ว่า บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้นให้นางระวังให้ดี¹⁵ อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจากเล้าองุ่น อย่าให้นางดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน สิ่งใดที่เราบัญชานางไว้ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ¹⁶ มาโนอาห์กล่าวว่า แก่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน¹⁷ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็บอกมาโนอาห์ว่า ถึงถึงเจ้าจะให้เรา เราจะไม่รับประทานอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่องเผาบูชา เจ้าจงถวายแด่พระเยโฮวาห์¹⁸ เพราะว่ามาโนอาห์ไม่ทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์¹⁹ มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้เกียรติแก่ท่าน²⁰ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็บอกมาโนอาห์ว่า ข้าพเจ้าชื่อเราทำไม ชื่อของเราเป็นที่ยอมรับ²¹ มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับธัญญาหารมาถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และทูตสวรรค์นั้นก็กระทำกรณีย์ต่อพระเยโฮวาห์มาโนอาห์และภรรยาก็มองดู²² และอยู่มาเมื่อเพลวไฟจากแท่นบูชาพลขึ้น ไปสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้น ไปตามเพลวไฟแห่งแท่นบูชา ขณะเมื่อมาโนอาห์และภรรยาคอยดูอยู่ และเขาทั้งสองก็ขบหน้าลงถึงดิน²³ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือแก่ภรรยาของเขาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์²⁴ และมาโนอาห์ก็พูดกับภรรยาของตนว่า เราจะตายเป็นแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า²⁵ แต่ภรรยาบอกเขาว่า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงหมายจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและธัญญาหารจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่เรา หรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา²⁶ ผู้หญิงนั้นก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงอานุภาพพระแก่เขา²⁷ และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงเริ่มร่าเริงเขาที่ค่ายดานระหว่างโคราห์กับเอชทาโอล

14

แซมสันหลงรักหญิงสาวคนฟิลิสเตีย

¹ แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และได้เห็นผู้หญิงคนฟิลิสเตียคนหนึ่งชื่อเดลี² แล้วท่านจึงขึ้นมาบอกบิดามารดาของตนว่า ข้าพเจ้าเห็นผู้หญิงคนฟิลิสเตียคนหนึ่งชื่อเดลี ฉะนั้นไปขอเขาให้เป็นภรรยาฉันที³ แต่บิดาและมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า ไม่มีผู้หญิงสักคนหนึ่งให้ท่านในท่ามกลางบุตรสาวแห่งญาติพี่น้องของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติของเราหรือ เจ้าจึงไปรับภรรยาจากคนฟิลิสเตียที่ไม่เข้าสุหนัด⁴

แต่แซมสันกล่าวแก่มิดาว่า □ ไปขอหญิงนั้นให้ฉันที เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก □ 4 บิดามารดาของท่านไม่ทราบว่าเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงหาช่องโอกาสที่จะต่อสู้คนฟีลิสเตีย ครั้นนั้นคนฟีลิสเตียมีอำนาจเหนืออิสราเอล

แซมสันฆ่าสิงโตด้วยมือเปล่า

5 ฝ่ายแซมสันก็ลงไปที่เมืองทิมนาห์กับบิดามารดาของตน แซมสันมาถึงสวนองุ่นของทิมนาห์ ดูเถิด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งข้ามมาเข้าใส่ท่าน 6 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงนึกสิ่งใดออกอย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มืออะไรในมือ แต่ท่านมิได้ออกให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบว่าท่านได้ทำอะไรไป 7 แซมสันก็ลงไปพูดจากับหญิงคนนั้น เธอเป็นที่พอใจแก่แซมสันมาก

แซมสันหายปริศนาคนฟีลิสเตีย

8 ต่อมาภายหลังแซมสันก็กลับไปเพื่อรับเธอมา ท่านก็แวะไปดูซากสิงโต และดูเถิด มีรังผึ้งหนึ่งทำรังอยู่ในซากสิงโตนั้น มีน้ำผึ้งด้วย 9 แซมสันก็ยื่นมือกวาดเอารวงผึ้งมาเดินรับประทานไปพลาง จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึงแบ่งให้บิดามารดารับประทานด้วย แต่ท่านมิได้ออกว่าน้ำผึ้งนั้นมาจากซากสิงโต 10 ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหนุ่มๆ เขากะทำกัน 11 และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำเพื่อนสามสิบคนให้มาอยู่ด้วย 12 แซมสันกล่าวแก่เขาว่า □ ให้ข้าพเจ้าหายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าหายได้ก่อนจบการเลี้ยงเจ็ดวันนี้ เราจะให้เสื้อป่านสามสิบชุด และเสื้อสามสิบชุดด้วย 13 แต่ถ้าท่านทั้งหลายหายไม่ได้ ท่านต้องให้เสื้อป่านสามสิบชุดกับเสื้อสามสิบชุดแก่ข้าพเจ้า □ เขาก็ตอบท่านว่า □ หายมาเถิด เราจะฟัง □ 14 ฝ่ายแซมสันจึงกล่าวแก่เขาว่า □ มีของกินได้ออกมาจากตัวผู้กินเขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง □ ในสามวันเขาก็ยังแก้ปริศนาไม่ได้ 15 ต่อมาพอถึงวันที่เจ็ดเขาจึงไปอ้อนวอนภรรยาของแซมสันว่า จงลงลงสามี่ของเจ้าให้แก่ปริศนาฉันให้เราฟัง มิฉะนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัวบิดาของเจ้าเสีย เจ้าเชิญเรามาหวังจะทำให้เราขกจนหรือ □ 16 ภรรยาของแซมสันไปร้องให้กับแซมสันว่า □ เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอหายปริศนาแก่ชาวเมืองของฉัน และเธอก็ไม่แก้ปริศนาให้ฉันฟัง □ แซมสันจึงบอกว่า □ ดูเถิด พ่อแม่ของฉัน ฉันยังไม่บอกเลย จะบอกเธออย่างไรได้ □ 17 เธอจึงให้กับแซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็ต้องแก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะเธอทรมานท่านมากนัก และนางก็บอกแก้ปริศนาให้ชาวบ้านของท่าน 18 พอวันที่เจ็ดก่อนดวงอาทิตย์ตกชาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า □ มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต □ แซมสันจึงบอกเขาว่า □ ถ้าเจ้าไม่เอาแม่ตัวของเราช่วยไถ เจ้าจะแก้ปริศนาของเราไม่ได้ □

แซมสันแก้แค้นให้คนฟีลิสเตีย

19 และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไปที่อัชโกลนฆ่าชาวเมืองนั้นเสียสามสิบคน รับเอาข้าวของและมอบเสื้อให้ผู้ที่แก้ปริศนา แล้วให้กลับไปบ้านของบิดาด้วยความโกรธอย่างมาก 20 ส่วนภรรยาของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นเสีย

15

1 ครั้นล่วงมาหลายวันถึงฤดูเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันก็เอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยมภรรยาพูดว่า □ ฉันจะเข้าไปหาภรรยาของฉันที่ในห้อง □ แต่พอดำไมยอมให้ท่านเข้าไป 2 พอดาจึงว่า □ ข้าเข้าใจจริงว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน ข้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมิใช่หรือ ขอจงรับน้องแทนที่เกิด □

แซมสันเผาฟ่อนข้าวของคนฟีลิสเตีย

3 แซมสันจึงพูดเรื่องพวกเขาว่า □ คราวนี้เราจะมิโทษน้อยกว่าคนฟีลิสเตีย ถึงแม้เราจะทำร้ายพวกเขาเสีย □ 4 แซมสันจึงออกไปจับสุนัขจึงออกสามร้อยตัว ผูกหางติดกันเป็นคู่ๆ แล้วเอาคบเพลิงผูกติดไว้ระหว่างหางทุกคู่ 5 พอจุดคบเพลิงแล้วก็ปล่อยเขาไปในนาของคนฟีลิสเตียที่ข้าวยังตั้งรวงอยู่ ไฟก็ไหม้ฟ่อนข้าวและข้าวที่ยังตั้งรวงอยู่นั้น ทั้งสวนองุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย 6 คนฟีลิสเตียจึงถามว่า □ ใครทำอย่างนี้ □ เขาตอบว่า □ แซมสันบุตรเขยชาวทิมนาห์ เพราะว่าพอดาเอาภรรยาของแซมสันยกให้เพื่อนเสีย □ ชาวฟีลิสเตียก็ขึ้นมาเผาฟ่อนข้าวของนางเสียด้วยไฟ 7 แซมสันจึงบอกพวกเหล่านั้นว่า □ เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก □ 8 แล้วแซมสันก็ฟันคนเหล่านั้นเสียแหลกทุกทีเดียวจนเขาตายเสียเป็นอันมาก แล้วแซมสันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่ช่องศิลาเอตม 9 ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตยูดาห์ และกระจ่ายกันเข้าโจมตีเมืองเลอี 10 พวกคนยูดาห์จึงถามว่า □ ท่านทั้งหลายขึ้นมารบกับเราทำไม □ พวกเหล่านั้นตอบว่า □ เราขึ้นมามัดแซมสัน เพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำแก่เรา □ 11 คนยูดาห์สามพันคนลงไปที่ช่องศิลาเอตม และกล่าวแก่แซมสันว่า □ ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟีลิสเตียเป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเช่นนี้ □ แซมสันจึงตอบเขาว่า □ เขาได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้น □ 12 คนเหล่านั้นจึงพูดกับแซมสันว่า □ เราจะลงมามัดท่านเพื่อบอกท่านไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย □ แซมสันจึงบอกเขาว่า □ ขอปฏิญาณให้ข้าพเจ้าว่าพวกท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า □ 13 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า

เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอมไว้ ในมือของเขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าท่านเสีย เขายังเอาเชือกพวงใหม่สองเส้นมัดแขนสั้นไว้ และพาขึ้นมาจากคิลานีน

แซมสันฆ่าคนฟิลิสเตียหนึ่งพันคน

14 เมื่อท่านมาถึงเลอีแล้วคนฟิลิสเตียก็ร้องอีกทีก็มาพบท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก เชือกพวงที่ผูกแขนของท่านก็เป็นประดุดปานที่ไหมไฟ เครื่องจองจำนั้นก็หลุดออกจากมือ 15 ท่านมาพบกระดุกชากรไกรลาสตยอันหนึ่งจึงขึ้นมือหีบมา และฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน 16 แซมสันกล่าวว่า ด้วยชากรไกรลา เป็นกองซ้อนกอง ด้วยชากรไกรลา เราได้ฆ่าคนหนึ่งพันเสีย 17 อยู่มาเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วก็โยนกระดุกชากรไกรลาทิ้งไป ท่านจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า รามาทเลอี 18 แซมสันกระหายน้ำมาก จึงร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ว่า การช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่พระองค์ประทานให้สำเร็จด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ไม่เข้าสุหนัสดมิใช่หรือพระเจ้าข้า 19 พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่กระดุกชากรไกรลาให้น้ำไหลออกมาจากที่นั้น ท่านก็ได้ดื่มและจิตวิญญาณก็สดชื่นฟื้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นที่แห่งนั้นท่านจึงเรียกชื่อว่า เอนหักโคโร อยู่ที่เลอีจนถึงทุกวันนี้ 20 และท่านวินิจฉัยอิสราเอลในสมัยของคนฟิลิสเตียยี่สิบปี

16

1 แซมสันไปที่เมืองกาซาพบหญิงแพศยาคนหนึ่งก็เข้าไปนอนด้วย 2 มีคนไปบอกชาวกาซาว่า แซมสันมาที่นี่แล้ว เขาก็ล้อมที่นั้นไว้และคอยข่มที่ประตูเมืองตลอดคืน เขาข่มเจียนอยู่คืนหนึ่งรุ่งกล่าวว่า ให้เรารออยู่จนรุ่งเช้าแล้วเราจะฆ่าเขาเสีย 3 แต่แซมสันนอนอยู่จนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านก็ลุกขึ้น ยกประตูเมืองรวมทั้งเสาสองต้น พร้อมทั้งดาลประตูใส่บาบแกไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าเมืองเฮโบรน

เดลีลาห์ล่อลวงและจับแซมสัน

4 อยู่มาภายหลัง แซมสัน ไปรักผู้หญิงคนหนึ่งทีหุบเขาเมืองโสเรก ชื่อเดลีลาห์ 5 เจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นไปหานางพูดกับนางว่า จงลวงเขาเพื่อดูว่ากำลังมหาศาลของเขายูที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงจะมีกำลังเหนือเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์ เราทุกคนจะให้เงินเจ้าคนละพันหนึ่งร้อยแผ่น 6 เดลีลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า ขอบอกดิฉันหน่อยเถิดว่า กำลังมหาศาลของเธอยูที่ไหน จะมัดเธอไว้อย่างไรเธอจึงจะหมดฤทธิ์ 7 แซมสันจึงบอกนางว่า ถ้าเขามัดฉันด้วยสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเพลีย เหมือนกับชายอื่น 8 แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็เอาสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้นาง นางก็เอามัดท่านไว้ 9 นางจัดคนให้ข่มอยู่ที่ห้องชั้นในกับนาง นางก็บอกท่านว่า แซมสันเจ้า คนฟิลิสเตียมาจับเธอแล้ว แซมสันก็ดึงสายธนูที่มัดนั้นขาดเหมือนเชือกป่านขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ เรื่องกำลังของท่านจึงยังไม่แจ้ง 10 เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า ดูเถิด เธอหลอกฉัน และเธอฉลาดฉัน บัดนี้ขอบอกฉันหน่อยเถิดว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่ 11 ท่านก็ตอบนางว่า ถ้าเอาเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มามัดฉัน ฉันก็จะอ่อนกำลังเหมือนชายอื่น 12 เดลีลาห์จึงเอาเชือกใหม่มัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า แซมสันเจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว และคนข่มคอยอยู่ในห้องชั้นใน แต่ท่านก็ดึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงเส้นด้าย 13 เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอฉลาดฉัน บอกฉันเถิดว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่ ท่านจึงบอกนางว่า ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดผมของฉันทอเข้ากับด้ายเส้นยืน กระทด้วยฟืมให้แน่น 14 เดลีลาห์จึงเอาผมทั้งเจ็ดผมทอเข้ากับด้ายเส้นยืนกระทด้วยฟืมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า แซมสันเจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว ท่านก็ตื่นขึ้นดึงฟืม หักและด้ายเส้นยืนไปหมด 15 นางจึงพูดกับแซมสันว่า เธอพูดได้อย่างไรว่า ฉันรักเธอ เมื่อจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอมิได้บอกฉันจริงๆว่ากำลังมหาศาลของเธอยูที่ไหน 16 อยู่มาเมื่อนางพูดคาดคั้นท่านวันแล้ววันเล่า และชักชวนท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เมื่อแทบจะตาย 17 จึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางจนสิ้นว่า มิได้โกนยังไม่เคยถูกศรีระของฉัน เพราะฉันเป็นพวกนาศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ถ้าฉันผมฉันเสีย กำลังก็จะหมดไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเพลียเหมือนชายอื่น 18 เมื่อเดลีลาห์เห็นว่าท่านบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว นางจึงใช้คนไปเรียกเจ้านายฟิลิสเตียว่า ขอจงขึ้นมาอีกครั้งเถิด เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่ฉันจนสิ้นแล้ว แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นมาหานางถึงเงินมาด้วย 19 นางก็ให้แซมสันนอนอยู่บนตักของนาง แล้วนางก็เรียกชายคนหนึ่งให้มาโกนผมเจ็ดผมออกจากศรีระของท่าน นางก็ตั้งต้นรบกวนแซมสัน กำลังของแซมสันก็หมดไป 20 นางจึงบอกว่า แซมสันเจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว ท่านก็ตื่นขึ้นจากหลับบอกว่า ฉันจะออกไปอย่างครั้งก่อนๆ และสละตัวให้หลุดไป ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว 21 คนฟิลิสเตียก็มาจับท่านทะเลงดาของท่านเสีย นำท่านลงมาที่กาซา เอาดวงทองสัมฤทธิ์สามไว้ และให้ท่านไม่แป้นอยู่ที่ในเรือนจำ 22 ตั้งแต่โกนผมแล้ว ผมที่ศรีระของท่านก็ค่อยงอกขึ้นมา

แซมสันมีการชัชชนะตอนสั้นชีวิต

²³ ฝ่ายเจ้านายฟิลิสเตียประชุมกันเพื่อถวายเป็นเครื่องสัตวบูชายิ่งใหญ่แก่พระดาโกนพระของเขาทั้งหลายและขึ้นชมยินดี เพราะเขากล่าวว่า พระของเราได้มอบแชมป์ศตรูของเราไว้ในมือเราแล้ว²⁴ เมื่อประชาชนเห็นแชมป์ศตรูพระของตนว่า พระของเราได้มอบศตรูผู้ทำลายแผ่นดินของเราไว้ในมือของเรา และเขามาพบเราเสียเป็นอันมาก²⁵ ต่อมาเมื่อจิตใจของเราเริ่มเต็มที่แล้ว เขาก็พูดว่า จงเรียกแชมป์ศตรูมาเล่นตลกให้เราดู²⁶ เขาก็ไปเรียกแชมป์ศตรูออกมาจากเรือนจำ แชมป์ศตรูก็มาเล่นตลกต่อหน้าเขา เขาพาท่านมาขึ้นอยู่ระหว่างเสา²⁷ แชมป์ศตรูจึงบอกเด็กที่จูงมือตนมาว่า ขอพาฉันไปใกล้เสาที่รองรับตึกนั้นยังมิขายหญิงประมาณสามพันคนบนหลังคาตึก ดูแชมป์ศตรูเล่นตลก²⁸ ฝ่ายแชมป์ศตรูก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ครั้งนี้อีกครั้งเดียว โอ ข้าแต่พระเจ้า เพื่อในเวลานี้ข้าพระองค์จะได้แก้แค้นคนฟิลิสเตียเพื่อตาทั้งสองข้างของข้าพระองค์²⁹ แชมป์ศตรูก็ถอดเสื้อกลางสองด้านที่รองรับตึกนั้นไว้และฟักฟักที่เสานั้น มือขวายื่นเสาด้านหนึ่ง มือซ้ายยื่นเสาด้านหนึ่ง³⁰ แชมป์ศตรูกล่าวว่า ขอให้ข้าตายกับคนฟิลิสเตียเถิด³¹ แล้วก็ไม่มัวลังเลด้วยกำลังทั้งสิบของตน ตึกนั้นก็พังทับเจ้านายและประชาชนทุกคนที่อยู่ในนั้น ดังนั้นคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านตายนี้ก็มากกว่าคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่³² แล้วพี่น้องและบรรดาครอบครัวบิดาของท่านก็ลงมารับศพของท่านและขึ้นไปยังโอร่าห์ระหว่างโคราห์กับเอชทาโอล ในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของท่าน ท่านได้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่สิบปี

17

รูปเคารพในเรือนของมีคาห์

¹ มีชายคนหนึ่งเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาห์² เขาพูดกับมารดาของเขาว่า โอเงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น ซึ่งมีคนลักไปจากแม่และแม่ก็ได้สาปแช่ง และพูดเข้าหูฉันนั้น ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง³ มารดาของเขาจึงพูดว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอภัยพระพรให้ลูกของแม่เถิด⁴ เขาก็นำเงินพันหนึ่งร้อยแผ่นนั้นมาคืนให้แก่มารดา และมารดาของเขาพูดว่า โอเงินรายนี้แม่ได้ถวายแล้วแต่พระเยโฮวาห์จากมือแม่เพื่อลูกให้ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ บัดนี้แม่จึงคืนให้แก่เจ้า⁵ เมื่อมีคาห์คืนเงินให้แก่มารดาแล้ว มารดาก็นำเงินสองร้อยแผ่นมอบให้กับช่างเงิน ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ รูปนั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์⁶ มีคาห์คนนี้มีเรือนพระหลังหนึ่ง เขาทำรูปเอโฟด และรูปพระ และแต่งตั้งให้บุตรชายคนหนึ่งของเขาเป็นปุโรหิต⁷ ในสมัยนั้นยังไม่มีภักษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง⁸ มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ครอบครัวยูดาห์ เป็นพวกเลวี อาศัยอยู่ที่นั่น⁹ ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ เทียวหาที่เพื่อพักอาศัย เมื่อเขาเดินทาง ไปนั้นก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีคาห์¹⁰ มีคาห์จึงพูดกับเขาว่า ท่านมาจากไหน เขาตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นพวกเลวีชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ข้าพเจ้าเดินทางเทียวหาที่เพื่อพักอาศัย¹¹ มีคาห์จึงกล่าวแก่เขาว่า จงอยู่กับข้าพเจ้าเถิด เป็นอย่างบิดาและปุโรหิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีละสิบเชเชล ให้เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง และอาหารรับประทานด้วย¹² เลวีคนนั้นจึงเข้าไป¹³ เลวีคนนั้นก็พอใจที่จะอยู่กับชายคนนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็เหมือนลูกของเขา¹⁴ มีคาห์ก็แต่งตั้งเลวีคนนั้นและชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นปุโรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคาห์¹⁵ มีคาห์ก็กล่าวว่า บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้ข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าข้าพเจ้ามีเลวีคนหนึ่งเป็นปุโรหิต¹⁶

18

คนตระกูลดานอาบิโรหิตของมีคาห์ไปโดยใช้กำลัง

¹ ในสมัยนั้น ไม่มีภักษัตริย์ในอิสราเอล และในสมัยนั้นคนตระกูลดานยังเทียวหาที่ดินอันจะเป็นมรดกของตนเพื่อจะได้พักอาศัย เพราะจนบัดนั้นแล้วมรดกในหมู่คนตระกูลอิสราเอลยังไม่ตกแก่เขา² ดังนั้นคนดานจึงส่งคนห้าคนจากจำนวนทั้งหมดเป็นชายฉกรรจ์ในครอบครัวของตน มาจากโคราห์และจากเอชทาโอล ไปสอดแนมดูแผ่นดินและตรวจดูแผ่นดินนั้น และเขาทั้งหลายพูดแก่เขาว่า จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น³ เขาก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิม ยังบ้านของมีคาห์และอาศัยอยู่ที่นั่น⁴ เมื่อเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ เขาก็กลัวเลวีหนุ่มคนนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามว่า โอครุพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรในที่นี้ ท่านทำงานอะไรในที่นี้⁵ เขาตอบคนเหล่านั้นว่า โอมีคาห์ท่านแก่ข้าพเจ้าอย่างไร นี่ เขาจ้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นปุโรหิตของเขา⁶ คนเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า โอได้โปรดทูลถามพระเจ้าให้หน่อยเถิด เพื่อเราจะเห็นว่าทางที่เราจะออกเดินไปนั้นจะสำเร็จหรือไม่⁷ ปุโรหิตนั้นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า จงไปเป็นสุขเถิด หนทางที่ท่านไปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁸ ชายทั้งห้าคนก็จากไปถึงเมืองลาอิช เห็นประชาชนที่อยู่ที่เมืองนั้น เห็นชาวเมืองอยู่

อย่างไรก็จงวลตามลักษณะคนไซดอน อย่างสงบ ไม่หาตระแวงอะไร และในแผ่นดินนั้น ไม่มีผู้พิพากษาที่จะให้เขาบอขายในเรื่องใดๆ เขาอยู่ห่างไกลจากคนไซดอน ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย ⁸ เมื่อคนทั้งห้ากลับมาถึงญาติพี่น้องที่โสราห์และเอซทาโฮล ญาติพี่น้องจึงถามเขาว่า □เจ้าจะว่าอะไร □ เขาตอบว่า □จงลุกขึ้นให้เราไปรบกับเขาเถิด เพราะเราได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว และดูเถิด เป็นแผ่นดินดีจริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ อย่างซักซัทที่จะไปกันและเข้ายึดครองแผ่นดินนั้น ¹⁰ เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้วจะพบประชาชนที่ไม่หาตระแวงอะไร เออแผ่นดินก็กว้างขวาง พระเจ้าทรงมอบไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดที่มีในโลก □ ¹¹ คนครอบครัวดานหกร้อยคนสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสงครามยกทัพออกจากโสราห์และเอซทาโฮล ¹² เขาทั้งหลายยกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่ศิรียาห์เยอาริมในยูดาห์ เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่นั่นว่า มาหะเนห์ดาน จนถึงทุกวันนี้ ดูเถิด เมืองนี้อยู่ด้านหลังศิรียาห์เยอาริม ¹³ เขาก็ผ่านจากที่นั่นไปยังแดนเทือกเขาเอเฟราอิมมาถึงบ้านของมีคาห์ ¹⁴ แล้วชายทั้งห้าคนที่ไปสอดแนมดูเมืองลาอิชกับบอกแก่พี่น้องของตนว่า □ท่านทราบไหมว่าในบ้านเหล่านี้มีรูปเอโฟด รูปพระ รูปแกะสลัก และรูปหล่อ ฉะนั้นบัดนี้ขอใครครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการใด □ ¹⁵ เขาทั้งหลายก็แวะเข้าบ้านของเลวีหนุ่มคนนั้น คือที่บ้านของมีคาห์ถามดูทุกสิ่งของเขา ¹⁶ ฝ่ายคนดานทั้งหกร้อยคนถืออาวุธทำสงคราม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตู ¹⁷ ชายทั้งห้าคนที่ออกไปสอดแนมดูบ้านเมืองก็เดินเข้าไปนำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อไป ฝ่ายปุโรหิตก็ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูไว้กับทหารถืออาวุธทำสงครามหกร้อยคนนั้น ¹⁸ เมื่อคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของมีคาห์นำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อนั้น ปุโรหิตถามเขาว่า □นั่นท่านทำอะไร □ ¹⁹ คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า □เสียๆ ไร้เอาเมื่อปิดปากเสีย มากับเราเถิด มาเป็นบิดาและปุโรหิตของเรา จะเป็นปุโรหิตในบ้านของชายคนเดียวดี หรือว่าจะเป็นปุโรหิตของตระกูลหนึ่งและครอบครัวหนึ่งในอิสราเอลดี □ ²⁰ โจของปุโรหิตก็ยินดี เขาจึงเอารูปเอโฟด รูปพระ และรูปแกะสลัก เดินไปในหมู่ประชาชน ²¹ แล้วเขาก็กลับออกเดินไปให้เด็ก ทั้งฝูงสัตว์และข้าของเดินไปข้างหน้า ²² เมื่อไปห่างจากบ้านมีคาห์แล้ว คนที่อยู่ในบ้านใกล้เคียงกับบ้านของมีคาห์ก็วิ่งติดตามไปทันคนดานเข้า ²³ จึงตะโกนเรียกคนดาน เขาก็หันกลับมาพูดกับมีคาห์ว่า □เป็นอะไรเล่า เจ้าจึงเรียกคนนามมากมายอย่างนี้ □ ²⁴ เขาตอบว่า □ท่านทั้งหลายนำพระของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าสร้างขึ้นและนำปุโรหิตออกมาเสีย ข้าพเจ้าจะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลายยังจะมาถามข้าพเจ้าอีกว่า □เป็นอะไรเล่า □ ²⁵ คนดานจึงตอบเขาว่า □อย่าให้เราได้ยินเสียงของเจ้าเลย เกลือกว่าคนซีโมโหจะเล่นงานเจ้าเข้า เจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะเสียชีวิตเปล่าๆ □ ²⁶ ฝ่ายคนดานก็เดินต่อไป เมื่อมีคาห์เห็นว่าเขาเหล่านั้นมีกำลังมากกว่า จึงหันกลับเดินทาไปบ้านของตน ²⁷ คนดานนำเอาสิ่งที่มีคาห์สร้างขึ้น และนำปุโรหิตซึ่งเป็นของเขามาด้วย ก็เดินทางมาถึงลาอิช มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและไม่หาตระแวงอะไร จึงประหารคนเหล่านั้นด้วยคมดาบและเอาไฟเผาเมืองเสีย ²⁸ ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือ เพราะเขาอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น อยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเบรโรเบน คนเหล่านั้นก็สร้างเมืองขึ้นและอาศัยอยู่ที่นั่น ²⁹ เขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อดานบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล แต่ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาอิช

คนตระกูลดานให้รูปเคารพ

³⁰ คนดานก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนาธานบุตรชายเกอร์โชน บุตรชายของมนัสเสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาที่เป็นปุโรหิตให้แก่คนตระกูลดานจนถึงสมัยที่แผ่นดินตกไปเป็นเชลย ³¹ เขาได้ตั้งรูปแกะสลักซึ่งมีคาห์ให้ทำไว้ นั่นขึ้นนานตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ซีโลห์

19

ภรรยาของเลวีคนหนึ่งถูกฆ่า

¹ อยู่มาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล มีคนเลวีคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิม แลบทที่ไกลออกไปโน้น เขาได้หญิงคนหนึ่งจากเบรเลเฮม ในยูดาห์มาเป็นภรรยา ² ภรรยาผู้นั้นเล่นซู้ซึ่งทั้งสามเฝ้ากลับ ไปอยู่บ้านบิดาของนางที่เบรเลเฮมในยูดาห์ อยู่ที่นี่สักสี่เดือน ³ สามเฝ้าของนางก็ลุกขึ้นไปตามนาง เพื่อไปพูดกับนางด้วยจิตเมตตาและจะพานางกลับ เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาคู่หนึ่งไปด้วย นางพาเขาเข้าในบ้านบิดาของนาง เมื่อบิดาของหญิงเห็นเขาก็มีความยินดีต้อนรับเขา ⁴ พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงนางหนึ่งเขา และเขาพักอยู่ด้วยสามวัน เขาก็กินและดื่ม และพักนอนอยู่ที่นั่น ⁵ อยู่มาถึงวันที่สี่เขาทั้งหลายก็ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน แต่พ่อของหญิงพูดกับบุตรเขยของเขาว่า □จงรับประทานอาหารอีกสักหน่อยหนึ่งให้ชื่นใจแล้วภายหลังจึงค่อยออกเดิน □ ⁶ ชายสองคนนั้นก็นั่งลงรับประทานอาหารและดื่มด้วยกัน และบิดาของผู้หญิงก็บอกชายนั้นว่า □จงค้างอีกสักคืนเถิด กระทำจิตใจให้เบิกบาน □ ⁷ เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาก็ชักชวนไว้ จนเขาต้องพักอยู่ที่นั่นอีก ⁸ ในวันที่ห้าเขาก็ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อจะออกเดินทางไป บิดาของผู้หญิงนั้นพูดว่า □ขอให้ชื่นใจเถิด □ เขาทั้งสองก็อยู่จนเวลาบ่ายรับประทานอาหารอยู่ด้วย

กันอีก⁹ เมื่อชายคนนั้นและภรรยาหนีไปกับคนใช้ลูกขึ้นจะออกเดิน พธดาของเขาคือบิดาของผู้หญิงกับบอกเขาว่า ๒ ดูเถิด นี่ก็บ่ายใกล้ค่ำแล้ว ขอค้างอยู่อีกคืนหนึ่งเถิด ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของเจ้าจะเบิกบาน พรุ่งนี้เช้าขอเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะได้ไปบ้าน¹⁰ แต่ชายคนนั้น ไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เขาจึงลุกขึ้นออกเดินทาง ไปจนถึงตรงข้ามกับเมืองเยบัส คือเยรูซาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มีอาน และภรรยาหนีไปกับด้วย¹¹ เมื่อเขามาใกล้เมืองเยบัสก็บ่ายมากแล้ว คนใช้จึงเรียนนายของเขาว่า ๒ มาเถิด ให้เราแวะเข้าไปพักในเมืองของคนเยบัสเถิด ค้างคืนอยู่ในเมืองนี้แหละ¹² นายของเขาตอบว่า ๒ เราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างดาว ผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล เราจะผ่านไปถึงเมืองกิเบอาห์¹³ เขาจึงบอกคนใช้ว่า ๒ มาเถิด ให้เราเข้าไปใกล้ที่เหล่านี้แห่งหนึ่ง และค้างอยู่ที่กิเบอาห์หรือที่รามาห์¹⁴ เขาจึงเดินทางผ่านไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามินดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว¹⁵ เขาจึงแวะเข้าไปจะค้างคืนที่เมืองกิเบอาห์ เขาก็แวะเข้าไปนั่งอยู่ที่ถนนในเมืองนั้น เพราะไม่มีใครเชิญให้เขาเข้าไปค้างในบ้าน¹⁶ ดูเถิด มีชายแก่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานนาเป็นเวลาเย็นแล้ว เขาเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยามิน¹⁷ เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง ชายแก่คนนั้นก็ถามว่า ๒ ท่านจะไปไหนและมาจากไหน¹⁸ ชายคนนั้นจึงตอบเขาว่า ๒ เราเดินทางจากเบรเลเฮมในยูดาห์ จะไปที่แดนเทือกเขาเอฟราอิมแถบที่ไกลออกไปนั่นซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั่น ข้าพเจ้าไปเบรเลเฮมในยูดาห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์ ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไปพักในบ้าน¹⁹ พางและอาหารที่จะเลี้ยงลา พวกเราก็มีพร้อมแล้ว ทั้งอาหารและน้ำองุ่นที่เลี้ยงตนทั้งเลี้ยงหญิงคนนี้ และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่านก็มีอยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย²⁰ ชายแก่คนนั้นจึงพูดว่า ๒ ขอท่านเป็นสุขสบายเถิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิ้น ขอแต่อย่าอนาถท่านนี้เลย²¹ เขาจึงพาชายคนนั้นเข้าไปในบ้าน เอาอาหารให้ลา ต่างก็ล้างเท้าของตน และรับประทานอาหารและดื่ม²² เมื่อเขากำลังทำให้อู้งานเข้าบ้าน ดูเถิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นคนอันทรงพาลมาล้อมเรือนไว้ ทุบประตู ร้องบอกชายแก่ผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า ๒ ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแกมาให้เราสว้างสา²³ ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเขาว่า ๒ อย่าเลย พี่น้องของข้าพเจ้า ขออย่ากระทำการร้ายเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนั้นมาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ขออย่ากระทำให้สิ่งใดในเวลานี้เลย²⁴ ดูเถิด นี่ มีลูกสาวพรหมจารีคนหนึ่งและเมียน้อยของเขา ข้าพเจ้าจะพาออกมาให้ท่านเดี๋ยวนี้ จงกระทำพยานเกียรติหรือทำอะไรแก่พวกเขาตามชอบใจเถิด แต่ขออย่าทำลายกับชายคนนี้นะ²⁵ แต่คนเหล่านั้น ไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงฉวยภรรยาหนีของตนพลักนางออกไปให้เขา เขาก็สมสู่ทำทราจนตลอดคืนจนรุ่งเช้า พอรุ่งสาง เขาก็หลยก็ปลอยนางไป²⁶ พอแจ้งผู้หญิงนั้นก็กลับมาลี้ภัยที่ประตูบ้านซึ่งนายของตนพักอยู่ จนสว่างดี²⁷ รุ่งเช้านายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทางดูเถิด ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาหนีของเขาก็นอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเหยียดออกไปถึงธรณีประตู²⁸ เขาจึงบอกนางว่า ๒ ลุกขึ้น ไปกันเถิด²⁹ แต่ก็ไม่ฟังคำตอบ เขาจึงเอนางขึ้นหลังลา ชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางกลับบ้านของตน²⁹ เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอามัดฟืนศพภรรยาหนีออกเป็นท่อนๆพร้อมกับกระดูก สิบสองท่อนด้วยกันส่งไปทั่วเขตแดนอิสราเอล³⁰ ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า ๒ เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครเคยเห็นตั้งแต่สมัยคนอิสราเอลยกออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ จงตรึกตรองปรึกษากันดู แล้วก็ว่ากันไปเถิด^๓

20

คนอิสราเอลทั้งหมดสู้รบกับคนตระกูลเบนยามิน

¹ คนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เชบา ทั้งแผ่นดินกิเลอาดก็ออกมา ชุมชนชนนั้นได้ประชุมกันเป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์² หัวหน้าประชาชนทั้งสิ้นคือของตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมด เข้ามารวมปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหารราบถือดาบสั้นแสนคน³ (ครั้งนั้นคนเบนยามินได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปยังมิสปาห์^๔ ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า ๒ ขอออกเรามา เรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน^๕ คนเลวีซึ่งเป็นสามีของผู้หญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นก็กล่าวตอบว่า ๒ ข้าพเจ้าและภรรยาหนีของข้าพเจ้ามาถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามิน เพื่อจะค้างคืนที่นั่น^๖ เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาห์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขาหมายจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย เขาข่มขืนภรรยาหนีของข้าพเจ้าจนตาย^๗ ข้าพเจ้าจึงนำศพภรรยาหนีของข้าพเจ้ามาฟืนออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วประเทศที่เป็นมรดกของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้กระทำการลามกและความไม่ซื่อในอิสราเอล^๘ ดูเถิด ท่านผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย จงให้คำปรึกษาและความเห็น ณ ที่นี้เถิด^๙ ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวว่า ๒ พวกเราจะไม่กลับไปเต็นท์ของเรา เราจะไม่กลับ ไปเรือนของเรา^{๑๐} แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เราจะจับสลักยกขึ้นไปสู้รบกับเขา^{๑๑} เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูลคัดเอาร้อยละสิบคน พันละร้อย หมื่นละพัน ให้ไปหาเสบียงอาหารมาให้ประชาชน เพื่อเขาทั้งหลายจะตอบสนองบรรดาความไม่ซื่อซึ่งพวกกิเบอาห์กระทำขึ้นในอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน^{๑๒} คนอิสราเอลทั้งปวงก็รวมยกไปสู้เมืองนั้นเป็นพรรคพวกใจเดียวกัน^{๑๓} ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยามินบอก^{๑๔} ๒ ท่าน

การชั่วช้านี้จึงเกิดขึ้นมาได้ ในหมู่พวกท่าน¹³ เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงมอบชายคนอันธพาลในเมืองกิเบอาห์มาให้เราประหารชีวิตเสียจะได้กำจัดความชั่วเสียจากคนอิสราเอล□ แต่คนเบนยามินไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของตน¹⁴ คนเบนยามินก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้าไปสู่กิเบอาห์พร้อมกันเพื่อยกออกไปกระทำสงครามกับคนอิสราเอล¹⁵ คราวนั้นคนเบนยามินรวมจำนวนทหารถือดาบออกจากบรรดาหัวเมืองได้สองหมื่นหกพันคน นอกจากชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่งนับทหารที่คัดเลือกแล้วได้เจ็ดร้อยคน¹⁶ ในจำนวนทั้งหมดนี้ มีคนที่คัดเลือกแล้วเจ็ดร้อยคนคนใดมีมือซ้ายทุกคนเอาสlingเหวี่ยงก้อนหินให้ถูกเส้นผมได้ไม่ผิดเลย¹⁷ จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบ ไม่นับคนเบนยามิน ได้สี่แสนคน เหล่านี้เป็นทหารทุกคน¹⁸ คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และทูลถามพระเจ้าว่า □ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ที่จะขึ้น ไปสู้รบกับคนเบนยามินก่อน□ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ให้ยูดาห์ขึ้น ไปก่อน□¹⁹ รุ่งเช้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบอาห์²⁰ คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน และคนอิสราเอลได้วางพลเรียงรายต่อสู้เขาที่เมืองกิเบอาห์²¹ ในวันนั้นคนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอล สุ่มตายสองหมื่นสองพันคน²² แต่ประชาชนคือผู้ชายชาวอิสราเอลยังหนุ่มใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งในที่ซึ่งเขาวางพลในวันแรก²³ (และคนอิสราเอลก็ขึ้น ไปร้องให้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า □สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดรบกับคนเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม่□ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ไปสู้เขาเถิด□²⁴ คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยามินในวันที่สอง²⁵ และในวันที่สองนั้นเบนยามินก็ยกออกไปจากกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอลสุมตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถือดาบ²⁶ แล้วบรรดาคนอิสราเอลคือกองทัพอันทั้งหมดได้ขึ้นไปที่พระนิเวศของพระเจ้าและร้องให้คร่ำครวญเขานั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ ณ ที่นั้น และอดอาหารจนเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²⁷ คนอิสราเอลจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ (เพราะในสมัยนั้น ทิบบนธัสผู้บัญชาของพระเจ้าอยู่ที่นั่น²⁸ และพิเนหัสบุตรชายเอลาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรน ก็ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นในสมัยนั้น□ เขาทูลถามว่า □สมควรที่ข้าพระองค์จะยังยก ไปสู้รบกับเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกครั้งหนึ่ง หรือควรจะหยุดเสีย□ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □จงยกขึ้นไปเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า□²⁹ ดังนั้นอิสราเอลจึงชุมนุมคนไว้รอบเมืองกิเบอาห์³⁰ และประชาชนอิสราเอลก็ขึ้น ไปสู้รบกับคนเบนยามินในวันที่สาม และวางพลเรียงรายต่อสู้เมืองกิเบอาห์อย่างคราวก่อน³¹ คนเบนยามินก็ยกออกมาสู้รบกับประชาชน ถูกलगงให้ห่างออกไปจากตัวเมือง เขาก็เริ่มฆ่าฟันประชาชนอย่างคราวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่งไปยังพระนิเวศของพระเจ้า อีกสายหนึ่งไปกิเบอาห์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลล้มตายประมาณสามสิบคน³² คนเบนยามินกล่าวกันว่า □เขาแพ้เราอย่างคราวก่อน□ แต่คนอิสราเอลว่า □ให้เราถอย นำเขาออกห่างจากเมือง ไปถึงถนนหลวง□³³ คนอิสราเอลทั้งหมดก็ถอยออกจากที่ของตนเรียงรายเข้าไปที่บาอัลทามาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่คอยชุมนุมอยู่ที่ออกจากที่ของตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาห์³⁴ จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคนยกเข้าเมืองกิเบอาห์ การสงครามกำลังทรหด คนเบนยามินไม่ทราบว่าจะร้ายกาจลงมาใกล้แล้ว³⁵ พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้คนอิสราเอล ในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยามินเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเหล่านี้เป็นทหารถือดาบ³⁶ ดังนั้นคนเบนยามินจึงเห็นว่าเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลทำเป็นล่าถอยต่อเบนยามิน เพราะเขาเข้าใจคนที่เขาให้ชุมนุมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์³⁷ คนที่ชุมนุมอยู่ที่รีบรุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์ ทหารที่ชุมนุมอยู่นั้นก็รุกออกมาประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ³⁸ คนอิสราเอลและคนที่ชุมนุมอยู่นั้นได้อาณัติสัญญาว่า ถ้าเห็นครัวกลุ่มใหญ่พลุ่งขึ้นมาจากในเมือง³⁹ ก็ให้คนอิสราเอลหนีกลับเข้ามารบ ฝ่ายเบนยามินได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลได้สี่สามสิบคนก็พูดว่า □เขาต้องล้มตายต่อหน้าเราอย่างคราวก่อนแน่แล้ว□⁴⁰ แต่อาณัติสัญญาเป็นค้อน ไฟลุกพลุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินก็เหลียวหลังมาดู ดูเถิด ทั้งเมืองก็มีควันพลุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า⁴¹ คนอิสราเอลก็หันกลับ คนเบนยามินก็ท้อแท้ เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้ายมาใกล้เขาแล้ว⁴² เขาจึงหันหลังให้คนอิสราเอลหนีเข้าไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่สงครามติดตามเขาไปอย่างหนัก คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขาที่อยู่ท่ามกลาง⁴³ เขาทั้งหลายล้อมคนเบนยามิน และขับไล่เขาไปและชนะเขาอย่างง่าย จนไปถึงที่ตรงข้ามเมืองกิเบอาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้น⁴⁴ คนเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทแกล้วทหาร⁴⁵ เขาก็หันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน คนอิสราเอลฆ่าเขาตายตามถนนหลวงห้าพันคน และติดตามอย่างกระชั้นชิด ไปถึงกิโดม และฆ่าเขาตายสองพันคน⁴⁶ คนเบนยามินที่ล้มตายในวันนั้น เป็นทหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นทแกล้วทหาร⁴⁷ และมีทหารหกร้อยคนหันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน และไปอาศัยอยู่ที่ศิลาริมโมนสี่เดือน⁴⁸ คนอิสราเอลก็หันกลับ ไปสู่คนเบนยามินอีก และได้ประหารเขาเสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและฝูงสัตว์และบรรดาสิ่งที่เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไปเผาเสียทั้งหมด

1 ฝ่ายคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ที่มีสาปว่าว่า พวกเราไม่มีใครสักคนเดียวที่จะให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับคนเบนยามิน² และประชาชนก็มาที่พระนิเวศของพระเจ้า นั่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนเวลาเย็น เขาทั้งหลายก็ร้องไห้คร่ำครวญหนักหนา³ เขากล่าวว่า โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไมเหตุการณ์อย่างนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ซึ่งวันนี้จะมีคนอิสราเอลขาดไปตระกูลหนึ่ง⁴ อยู่มารุ่งขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา⁵ และคนอิสราเอลกล่าวว่า คนใดในบรรดาตระกูลของอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์⁶ เพราะเขาได้ปฏิญาณไว้แข็งแรงถึงผู้ที่มีได้มาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสาปว่าว่า ผู้หนึ่งจะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่⁶ และประชาชนอิสราเอลก็เสียใจกับเบนยามินน้องของตน กล่าวว่า วันนี้ตระกูลหนึ่งถูกตัดขาดจากอิสราเอลเสียแล้ว⁷ เราจะทำอย่างไรเรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ ฝ่ายเราก็ตได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์แล้วว่า เราจะไมยอมยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาของเขา⁸ เขาทั้งหลายถามขึ้นว่า มิมีตระกูลใดในอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่มีสาปว่า⁹ ดุเถิด ไม่มีคนใดจากยาเบชกิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว⁹ เพราะว่าเมื่อเขานับจำนวนประชาชนอยู่นั้น ดุเถิด ไม่มีชาวเมืองยาเบชกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย¹⁰ ดังนั้นชนมนมจนถึงสงทหารผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วบัญชาเขาว่า จงไปฆ่าชาวยาเบชกิเลอาดเสียด้วยคมดาบ ทั้งผู้หญิงและพวกเด็ก¹¹ เจ้าทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือผู้ชายและผู้หญิงทุกคนที่ได้หลับนอนกับผู้ชายแล้วจึงฆ่าเสียให้หมด¹² ในหมู่ชาวยาเบชกิเลอาดนั้นเขาพบหญิงพรหมจารีสี่ร้อยคนผู้ที่ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับชายใดๆเลย เขาจึงพาหญิงเหล่านั้นมาที่ค่ายซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน¹³ ชุมชนชนทั้งหมดก็ส่งข่าวไปที่คนเบนยามินซึ่งอยู่ที่ศิลาริมโมเน ประกาศข่าวสงบสุข¹⁴ คนเบนยามินก็กลับมาในคราวนั้น แล้วเขาก็มอบผู้หญิงที่เขาไว้ชีวิตในหมู่ผู้หญิงแห่งยาเบชกิเลอาด แต่ก็ไม่พอแก่กัน¹⁵ ประชาชนก็สงสารเบนยามิน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาจะขาดไปตระกูลหนึ่งจากตระกูลอิสราเอล¹⁶ พวกผู้ใหญ่ของชุมชนชนนั้นจึงกล่าวว่า เมื่อพวกผู้หญิงในเบนยามินถูกทำลายเสียหมดเช่นนั้นแล้ว เราจะทำอย่างไรเรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่¹⁷ เขาทั้งหลายกล่าวว่า ต้องมีมรดกให้แก่คนเบนยามินที่รอดตาย เพื่อว่าคนตระกูลหนึ่งจะมีได้สืบสร้างสืบจากอิสราเอล¹⁸ แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาเขาก็ไม่ได้¹⁹ เพราะคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่า คนใดให้หญิงแก่เบนยามินเป็นภรรยาขอให้ถูกสาปแช่งเถิด¹⁹ ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า ดุเถิด ทุกปีมีเทศกาลถวายพระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ ในสถานที่ซึ่งอยู่เหนือเบธเอล ทางทิศตะวันออกของถนนขึ้นจากเบธเอลถึงเชเคม และอยู่ใต้เลโอนาห์²⁰ เขาจึงบัญชาสั่งคนเบนยามินว่า จงไปชุมนุมอยู่ในสวนองุ่น²¹ คอยเฝ้าดูอยู่ และดุเถิด ถ้าบุตรสาวชาวซีโลห์ออกมาเดินรำในพิธีเต้นรำ จงออกมาจากสวนองุ่นจุดเอาบุตรสาวชาวซีโลห์คนละคนไปเป็นภรรยาของตน แล้วให้กลับไปแผ่นดินเบนยามินเสีย²² ถ้าบิดาหรือพี่น้องของหญิงเหล่านั้นมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะบอกเขาว่า ขอโปรดยินยอมเพราะเห็นแก่เราเถิด ในเวลาสงครามเราไม่ได้ผู้หญิงให้พอแก่ทุกคน ทั้งท่านทั้งหลายเองก็ไม่ได้ให้แก่เขา ถ้ามีเจ้านั้นบัดนี้พวกท่านก็จะมีโทษ²³ คนเบนยามินก็กระทำตาม ต่างก็ได้ภรรยาไปตามจำนวน คือได้หญิงเต้นรำที่เขาไปจุดมา เขาก็กลับไปอยู่ในที่ดินมรดกของเขา สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น²⁴ ครั้นนั้นประชาชนอิสราเอลก็กลับจากที่นั่นไปยังตระกูลและครอบครัวของตน ต่างก็ยกกลับไปสู่ดินแดนมรดกของตน²⁵ ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ นางรูธ

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากวีรสตรีของเรื่องนี้ คือนางรูธ หนังสือนางรูธเล่าเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งเรื่องนี้ เกิดขึ้นในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สยองและสำคัญ เพราะนางรูธ ซึ่งเป็นชาวโมอับ ได้เป็นแม่ของชายของกษัตริย์ดาวิด เพราะฉะนั้นเขาเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ เหมือนอย่างนางราห์บ (ซึ่งแต่ก่อนเป็นหญิงแพศยา) เป็นคนต่างชาติและเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์เช่นกัน อารัมขบอบ เจมส์ อาซซุร บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 10 ปี

ครอบครัวของนางนาโอมีเสียชีวิตในโมอับ นางรูธตัดสินใจตามพระเจ้าไป

1 อยู่มาในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยครอบครองอยู่นั้นเกิดกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดิน มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเมืองเบเลเฮมในยูดาห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับ คือตัวเขาพร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคน 2 ชายคนนั้นชื่อเอลีเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมี บุตรชายสองคนชื่อมารห์โลนและคีลีโอน เป็นชาวเอฟราธาห์ มาจากเมืองเบเลเฮมในยูดาห์ เขาทั้งหลายเดินทางเข้าไปในแผ่นดินโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น 3 แต่เอลีเมเลคสามีของนางนาโอมีสิ้นชีวิตเสีย ทั้งนางไว้กับบุตรชายทั้งสอง 4 บุตรชายสองคนนั้นก็ไ้หญิงชาวโมอับมาเป็นภรรยาคนหนึ่งชื่อโอรปาห์ อีกคนหนึ่งชื่อรูธ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี 5 แล้วมารห์โลนและคีลีโอนทั้งสองคนก็สิ้นชีวิต หญิงคนนั้นก็ต้องเปล้าเปลี่ยวเพราะเหตุสามีและบุตรชายทั้งสองของนางต้องล้มหายตายจากไป 6 แล้วนางนั้นพร้อมกับลูกสะใภ้ทั้งสองก็ลุกขึ้นออกเดินทางจากแผ่นดินโมอับ เพราะว่าเมื่ออยู่ในแผ่นดินโมอับนั้น นางได้ยินข่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์และประทานอาหารแก่เขาทั้งหลาย 7 นางจึงออกจากตำบลที่นางอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง เดินทางทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ 8 แต่นาโอมีกล่าวแก่บุตรสะใภ้ทั้งสองของนางว่า ไปเถิด ขอให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านมารดาของตน ขอพระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาต่อเจ้าทั้งสอง ดังที่เจ้าได้เมตตาต่อผู้ที่ยากจนไปแล้วและต่อแม่ 9 ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้เจ้ามีความสุขสงบ ขอให้ต่างก็ได้เข้าอยู่ในเรือนของสามีไป แล้วนาโอมีก็จับลูกสะใภ้ทั้งสอง ต่างก็ส่งเสียร้องไห้ 10 นางทั้งสองจึงพูดกับแม่สามีว่า โออย่าเลย เราทั้งสองจะกลับไปกับแม่ไปถึงชนชาติของแม่ไป 11 แต่นาโอมีตอบว่า ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงกลับไปเสียเถละ จะไปกับแม่ทำไมเล่า แม่ยังจะมีบุตรชายในครรภ์ให้เป็นสามีของเจ้าหรือ 12 ลูกสาวของแม่เอ๋ย กลับไปเสียเถละ กลับไปตามทางของเจ้า แม่แก่เกินที่จะมีสามีแล้ว หากแม่จะว่าแม่ยังมีชีวิตอยู่ ถ้าแม่จะมีสามีคืนวันนั้นและให้กำเนิดบุตรชาย 13 แล้วเจ้าจะรออยู่จนบุตรชายนั้นเติบโตได้หรือ เจ้าจะอดใจไม่แต่งงานหรือ อย่าเลยลูกสาวของแม่เอ๋ย แม่มีความขมขื่นมากเพราะเห็นแก่เจ้า ที่พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้กระทำแก่แม่ถึงเพียงนี้ 14 แล้วต่างก็ส่งเสียร้องไห้อีก โอรปาห์ก็จับลูกแม่สามี แต่รูธยังเกาะแม่สามีอยู่

นางรูธไปอิสราเอลพร้อมกับนางนาโอมี

15 นาโอมีจึงว่า โอเกิด ที่สะไภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขาและหาพระของเขาแล้ว จงกลับไปตามพี่สะไภ้ของเจ้าเถิด 16 แต่รูธตอบว่า ขอแม่อย่าวิงวอนให้ฉันจากแม่หรือเลิกติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน 17 เมื่อยที่ไหนฉันจะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังฉันไว้ที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาพรากฉันจากแม่นอกจากความตาย ก็ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษฉัน และให้หนักยิ่งกว่า 18 เมื่อนาโอมีเห็นว่ารูธตั้งใจจะไปด้วยจริงๆแล้ว นางก็ไม่พูดอะไรอีก 19 ดังนั้นทั้งสองนางก็พากันไปจนถึงเมืองเบเลเฮม ต่อมาเมื่อนางทั้งสองมาถึงเบเลเฮมแล้ว ชาวเมืองทั้งสี่ก็พากันแตกตื่นเพราะเหตุนางทั้งสอง จึงพูดขึ้นว่า นี่แน่หรือ นางนาโอมี 20 นาโอมีตอบเขาว่า ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมีเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถละ เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงกระทำแก่ฉันอย่างขมขื่น 21 เมื่อฉันจากเมืองนี้ไป ฉันมีทุกอย่างครบบริบูรณ์ พระเยโฮวาห์ทรงพาลฉันกลับมาตัวเปล่า เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ฉันทุกอย่างฉันได้ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้ฉันต้องประสบเหตุร้ายเช่นนี้จะเรียกฉันว่านาโอมีทำไมเล่า 22 ดังนั้นนาโอมีจึงกลับมา และรูธลูกสะไภ้ชาวโมอับก็กลับมาด้วย ผู้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ และเขาทั้งสองมายังเมืองเบเลเฮมในดินแดนยูเดียชาวบาร์เลอี

¹ ฝ่ายนาโอมีนั้นมิญาติข้างสามีคนหนึ่ง เป็นคนมั่งมี ครอบครัวยุติเดียวกับเอลีเมเลค ชื่อโบอาส ² และรูธชาวโมอับจึงพูดกับนาโอมีว่า บัดนี้ขอให้ฉันไปที่ทุ่งนา เพื่อจะเก็บรวงข้าวตกตามหลังผู้ที่มิสายตากฎนาต่อฉัน□ นาโอมีตอบนางว่า □ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงไปเถิด□ ³ นางก็ออกเดินตามหลังคนเกี่ยวเพื่อคอยเก็บข้าวตกเผื่อเย้าไปในนาของโบอาส ซึ่งเป็นญาติของเอลีเมเลค

นางรูธพบญาติคนหนึ่งชื่อโบอาส

⁴ ดูเถิด โบอาสมาจากเบธเลเฮม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้าเถิด□ เขาทั้งหลายตอบว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่านเถิด□ ⁵ โบอาสจึงถามคนใช้ผู้คอยควบคุมคนเกี่ยวข้าวนั้นว่า □หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร□ ⁶ คนใช้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมคนเกี่ยวข้าวจึงตอบว่า □นางเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับนาโอมี ⁷ นางพูดว่า □ขออนุญาตให้ฉันเดินตามคนเกี่ยวคอยเก็บข้าวตกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะคะ□ นางก็มาเก็บข้าวตกตั้งแต่เวลาเช้าจนบัดนี้ เว้นแต่ได้พักผ่อนหย่อนหนึ่งที่เรือน□ ⁸ แล้วโบอาสจึงพูดกับรูธว่า □ลูกสาวเอ๋ย ขอพักผ่อนอยู่ อย่าไปเก็บข้าวที่นาอื่น หรือทิ้งนาไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ๆสาาใช้ของฉัน ⁹ ตาของเจ้าจงมองดูตามนาที่เขากำลังเก็บเกี่ยวกันอยู่ แล้วก็จงติดตามเขาไป ฉันได้ส่งพวกหนุ่มๆมิให้รบกวนเจ้าแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปดื่มที่น้ำดื่มฉันซึ่งคนหนุ่มๆดื่มน้ำ□ ¹⁰ รูธก็รับหน้าหม้อมั่วลงถึงดินและพูดว่า □ทำไฉนฉันจึงได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ท่านจึงเอาใจใส่ฉันในเมื่อฉันเป็นแต่เพียงคนต่างด้าว□ ¹¹ แต่โบอาสตอบนางว่า □ทุกอย่างที่เจ้าได้ปฏิบัติต่อแม่สามีของฉันตั้งแต่สามีของฉันสิ้นชีวิตแล้วนั้น มีคนมาเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว และเขาบอกด้วยว่า เจ้ายอมจากบิดามารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า มาอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน ¹² ขอพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการทำงานของเจ้าตามที่เจ้าได้กระทำมาแล้วนั้นเถิด และขอให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลซึ่งเจ้าเข้ามาวางใจอยู่ได้ปึกของพระองค์นั้น จงทรงอุปถัมภ์ฉันบริบูรณ์แก่เจ้า□ ¹³ รูธจึงกล่าวว่า □เจ้านายของดิฉัน ขอให้ดิฉันได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะท่านได้ปลอบใจดิฉัน และเพราะท่านได้กล่าวคำที่แสดงความเมตตากรุณาต่อหญิงคนใช้ของท่าน ถึงแม้ดิฉันไม่เป็นเหมือนคนหนึ่ง ในพวกหญิงคนใช้ของท่าน□ ¹⁴ โบอาสก็บอกนางว่า □พอถึงเวลารับประทานอาหารเชิญมาเถิด มารับประทานขนมปังบ้าง และเอาอาหารมาจึมน้ำส้มเถิด□ นางจึงนั่งลงข้างๆพวกคนเกี่ยวข้าว โบอาสจึงส่งข้าวคั่วให้ และนางก็รับประทานจนอิ่ม และยังเหลือไว้บ้าง ¹⁵ เมื่อนางลุกขึ้นไปเก็บข้าว โบอาสก็บัญชาชายหนุ่มของท่านว่า □จงยอมให้นางเก็บข้าวตกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะอย่าได้ตำหนินางเลย ¹⁶ จงดึงข้าวออกจากฟ่อนทิ้งไว้ให้นางเก็บบ้าง อย่าว่านางเลย□ ¹⁷ นางก็เที่ยวเก็บข้าวที่ตกในนาจนถึงเวลาเย็น แล้วก็ฟาดข้าวที่เก็บมาได้นั้น ได้ข้าวบาร์เลย์ประมาณเอฟาห์หนึ่ง ¹⁸ นางยกข้าวนั้นขึ้นและเข้าไปในเมือง แม่สามีก็เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาอาหารที่เหลือเมื่อมารับประทานอิ่มแล้วนั้น ให้แก่แม่สามีด้วย ¹⁹ แม่สามีจึงกล่าวแก่นางว่า □วันนี้ลูกไปเก็บข้าวตกที่ไหนมา ลูกไปทำงานที่ไหน ขอให้ชายที่เอาใจใส่ลูกได้รับพระพรเถิด□ นางจึงบอกแม่สามีให้ทราบนางไปทำงานกับผู้ใด นางว่า □ผู้ชายที่ฉันไปทำงานด้วยในวันนี้ชื่อโบอาส□ ²⁰ นาโอมีจึงพูดกับบุตรสะใภ้ว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่เขาเถิด พระกรุณาของพระองค์ไม่เคยขาดจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่หรือผู้ที่สิ้นชีวิตไปแล้ว□ นาโอมีก็กล่าวแก่นางด้วยว่า □ชายคนนั้นเป็นญาติของเรา เขาเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของเรา□ ²¹ รูธชาวโมอับกล่าวว่า □นอกจากนั้นเขายังพูดกับฉันว่า □เจ้าจงอยู่ใกล้ๆคนใช้หนุ่มของฉันจนกว่าเขาจะเกี้ยวข้าวของฉันเสร็จ□ □ ²² นาโอมีพูดกับรูธบุตรสะใภ้ว่า □ดีแล้ว ลูกสาวของแม่เอ๋ย ที่เจ้าจะไปทำงานกับสาาใช้ของเขา เพื่อว่าเขาจะไม่พบเจ้าในนาอื่น□ ²³ ดังนั้นนางจึงอยู่ใกล้ๆสาาใช้ของโบอาสเที่ยวเก็บข้าวตกจนสิ้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี และนางก็อาศัยอยู่กับแม่สามี

3

นางนาโอมีวางแผนให้นางรูธสมรสกับโบอาส

¹ นาโอมีแม่สามีของนางพูดกับนางว่า □ลูกสาวของแม่เอ๋ย ถ้าแม่จะหาที่พึ่งพิงให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีความสุข ไม่ควรหรือ ² โบอาสผู้ที่เจ้าไปกับพวกสาาใช้ของเขานั้น เป็นญาติของเรามิใช่หรือ ดูเถิด คืนวันนี้เขาจะขัดข้าวบาร์เลย์ที่ลานนวดข้าว ³ จงอาบน้ำ ทาน้ำมันสวมเครื่องแต่งกายแล้วลงไปที่ลานนวดข้าว แต่อย่าให้ท่านเห็นตัวจนกว่าท่านจะรับประทานและดื่มเสร็จแล้ว ⁴ เขาอนที่โหนดงสังเคดไว้ให้ตีแล้วลงไปเปิดผ้าคลุมเท้าขึ้นและจงนอนที่นั่น ต่อไปท่านจะบอกตัวเองว่าเจ้าจะต้องทำประการใด□ ⁵ นางตอบว่า □แม้ว่าอย่างไรฉันจะกระทำตามทุกอย่าง□ ⁶ ดังนั้นนางจึงลงไปยังลานนวดข้าว และกระทำตามที่แม่สามีบอกทุกอย่าง ⁷ เมื่อโบอาสรับประทานและดื่มจนสำราญใจแล้ว ท่านก็ไปนอนอยู่ที่ปลายกองข้าว แล้วนางก็ยกเข้ามาเปิดผ้าคลุมเท้าของท่านขึ้น และนอนลงที่นั่น

นางรูธอ้างว่าโบอาสเป็นญาติสนิทถัดมา

⁸ ต่อมาพอถึงเที่ยงคืนชายคนนั้นก็ตกใจตื่นพลิกตัว ดูเถิด มีผู้หญิงมานอนอยู่ที่เท้าของท่าน ⁹ ท่านจึงถามว่า □เจ้าเป็นใคร□ นางตอบว่า □ดิฉันคือรูธหญิงคนใช้ของท่านค่ะ ขอให้ท่านกางชายเสื้อของท่านห่มหญิงคนใช้ของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติสนิทถัดมา□ ¹⁰ ท่านจึงว่า □ลูกสาวเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระแก่เจ้าเถิด คุณของเจ้าครั้งหลังนี้ก็ใหญ่ยิ่งกว่าครั้งก่อน ด้วยว่าเจ้ามิได้ไปหาคนหนุ่ม ไม่ว่าจะหรือมี ¹¹ บัดนี้ ลูกสาวเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย สิ่งที่เจ้าขอร้องเราจะกระทำตามทุกอย่าง บรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ของเมืองเราทราบต่อเจ้าว่าเป็นผู้หญิงที่ดี ¹² และก็เป็นความจริงด้วยที่ฉันเป็นญาติสนิท แต่ยังมีญาติอีกคนหนึ่ง ที่สนิทกว่าฉัน ¹³ คืนนี้เจ้าจงค้างที่นี่ก่อน พรุ่งนี้เช้า ถ้าเขาจะทำหน้าที่ญาติสนิทเพื่อเจ้าก็ดีแล้ว ให้เขาทำหน้าที่ญาติสนิทเถอะ แต่ถ้าเขาไม่เต็มใจที่จะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นฉันใด ฉันจะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้าแน่ฉันนั้น จงนอนลงเถิดจนกว่าจะรุ่งเช้า□ ¹⁴ ดังนั้นนางจึงนอนอยู่ที่เท้าของท่านจนรุ่งเช้า แต่นางลุกขึ้นก่อนคนจะจำหน้ากันได้ เพราะท่านคิดว่า □อย่าให้ใครทราบว่ามีผู้หญิงมาที่ลานนวดข้าว□ ¹⁵ ท่านพูดว่า □จงเอาผ้าคลุมที่เจ้าใช้อยู่ นั่นคือออก□ นางก็คลี่ผ้าคลุมออก ท่านก็ดวงข้าวบาร์เล่ย์หกเท่านานให้นางแบกไป แล้วก็เข้าไปในเมือง ¹⁶ เมื่อนางมาถึง แม่สามีจึงถามว่า □เป็นใครหนอ ลูกสาวของแม่เอ๋ย□ แล้วนางก็เล่าตามที่ท่านได้กระทำต่อนางให้แม่สามีฟังทุกอย่าง ¹⁷ และนางว่า □ท่านให้ข้าวบาร์เล่ย์หกเท่านานนี้แก่ฉัน ท่านว่า □เจ้าอย่ากลับไปหาแม่สามีมีอุปสรรคเลย□ ¹⁸ แม่สามีจึงว่า □ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงคอยอยู่ก่อน จนกว่าจะทราบว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร เพราะว่าท่านจะไม่หยุดเลยจนกว่าท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้□

4

โบอาสไถ่บรรดกของท่าน

¹ โบอาสก็ขึ้นไปที่ประตูเมืองและนั่งอยู่ที่นั่น ดูเถิด ญาติสนิทคนที่ถัดมาซึ่งโบอาสกล่าวถึงก็เดินผ่านมา โบอาสจึงกล่าวว่า □โอ คนเช่นนี้เอ๋ย แวะนั่งที่นี่ก่อนเถิด□ เขาก็แวะมานั่งลง ² ท่านจึงไปเชิญพวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นมาสืบคนกล่าวว่า □เชิญนั่งที่นี่เถิด□ เขาทั้งหลายก็นั่งลง ³ ท่านจึงพูดกับญาติสนิทที่ถัดมานั้นว่า □นางซึ่งเป็นส่วนของเอลิเมเลคญาติของเรา นั้น นาโอมีผู้ที่กลับมาจากแผ่นดินโมอับอยากจะขายเสีย ⁴ ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าควรบอกให้ท่านทราบ และขอบอกว่า ขอท่านซื้อไว้ต่อหน้าพลเมืองและต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของชาวเมืองเรา ถ้าท่านอยากจะไถ่ไว้ก็จงไถ่เถิด แต่ถ้าท่านไม่ไถ่จงบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทราบ นอกจากท่านแล้วไม่มีใครมีสิทธิ์ไถ่ได้ ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ถัดท่านไป□ ผู้นั้นจึงบอกโบอาสว่า □ข้าพเจ้าจะไถ่□ ⁵ แล้วโบอาสบอกว่า □ในวันนี้ท่านซื้อที่นาจากนาโอมีนั้น ท่านก็จะไถ่รูธชาวโมอับแม่ม่ายของผู้ตายด้วย เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับบรรดกของเขา□ ⁶ ญาติสนิทที่ถัดมาคนนั้นตอบว่า □ข้าพเจ้าจะไถ่เพื่อตนเองอย่างนั้น ไม่ได้จะทำไถ่บรรดกข้าพเจ้าเสียไป ท่านจงเอาสิทธิในการไถ่ของข้าพเจ้าไปจัดการเองเถิด เพราะข้าพเจ้าไถ่ไม่ได้แล้ว□ ⁷ ต่อไปนี้เป็นธรรมเนียมในอิสราเอลสมัยก่อนเกี่ยวกับการไถ่และการแลกเปลี่ยน คือเพื่อจะรับรองการตกลงกัน คนหนึ่งจะถอดรองเท้าของเขาเองยื่นให้อีกคนหนึ่ง นี่เป็นธรรมเนียมของการแสดงสักขีพยานในอิสราเอล ⁸ ดังนั้นเมื่อญาติสนิทคนถัดมากล่าวแก่โบอาสว่า □ท่านจงซื้อเสียเองเถิด□ เขาก็ถอดรองเท้าออก ⁹ แล้วโบอาสจึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่และประชาชนทั้งปวงว่า □ท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อทรัพย์สินทั้งหมดของเอลิเมเลค และทรัพย์สินทั้งหมดของคิลีโอนและมาห์โลนจากนาโอมีแล้ว ¹⁰ ยิ่งกว่านั้นรูธชาวโมอับแม่ม่ายของมาห์โลนข้าพเจ้าก็ได้มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับบรรดกของเขา เพื่อนามของผู้ตายจะไม่ต้องถูกตัดออกจากพวกพี่น้องของเขา และจากประตูบ้านเกิดเมืองนอนของเขา ท่านทั้งหลายเป็นพยานแล้วในวันนี้□

โบอาสแต่งงานกับนางรูธ

¹¹ ประชาชนทั้งปวงที่อยู่ที่ประตูเมืองและพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า □เราทั้งหลายเป็นพยานแล้ว ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้หญิงนั้นที่กำส้งจะเข้ามาในเรือนของท่านเหมือนนางราเชลและนางเลอาห์ ผู้ซึ่งช่วยกันสร้างวงศ์วานอิสราเอล ขอให้ท่านจงจำเรียวอยู่ในเอฟราธาห์และมีชื่อเสียงในเบรเลเฮม ¹² ขอให้วงศ์วานของท่านเหมือนวงศ์วานของเปเรศซึ่งทามารคลอดให้แก่ยูดาห์ เนื่องด้วยเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์จะประทานแก่ท่านโดยผู้หญิงคนนี้□ ¹³ ดังนั้นโบอาสก็รับรูธมาเป็นภรรยาของท่าน และท่านก็เข้าหานางและพระเยโฮวาห์ประทานให้นางตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง ¹⁴ ฝ่ายพวกผู้หญิงก็พูดกับนาโอมีว่า □สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงลงโทษเจ้าไว้ให้ปราศจากญาติที่ถัดมา ขอให้ทารกนี้มีชื่อเสียงเลื่องลือไปในอิสราเอล ¹⁵ ให้เด็กคนนี้เป็นผู้ขบชีวิตของเจ้าและเลี้ยงดูเจ้าเมื่อชรา เพราะว่าเด็กคนนี้เกิดมาจากลูกสะใภ้ที่รักเจ้า ผู้ประเสริฐกว่าบุตรชายเจ็ดคน□

นางรูธเป็นบรรพบุรุษของพระเมสสิยาห์

¹⁶ แล้วนาโอมิก็รับเด็กนั้นมาอุ้มไว้แนบอก และรับเป็นผู้เลี้ยงดูแลเด็กคนนั้น ¹⁷ หญิงชาวบ้านข้างเคียงก็ให้ชื่อเด็กนั้น พูดกันว่า □มีบุตรชายคนหนึ่งเกิดให้แก่นาโอมิ□ เขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า โอเบด ผู้เป็นบิดาของเจสซี ซึ่งเป็นบิดาของดาวิด ¹⁸ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเปเรศ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน ¹⁹ เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ ²⁰ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสลโมน ²¹ สลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด ²² โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี และเจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิด

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ได้บันทึกชีวิตของซามูเอล ซึ่งเป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้าย และได้บันทึกการเริ่มต้นของอาณาจักรอิสราเอลโดยกษัตริย์ซาอูลเป็นผู้นำ ซามูเอลเป็นศาสดาพยากรณ์คนแรกที่เรียกกันว่า ศาสดาพยากรณ์เขียน แต่บทที่ 25 ของเล่มนี้กล่าวถึงความตายของซามูเอล หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวว่าซามูเอลเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเขาอาจจะเขียนบทที่ 1 ถึง 24 เท่านั้น หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 พูดถึง ๒ หนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย□ เพราะฉะนั้นซามูเอลได้เขียนบางส่วนของพระคัมภีร์ ซามูเอลเกิดในตระกูลเลวี (1 พศด 6:33-38) เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลตั้งแต่สมัยของผู้วินิจฉัยจนถึงการตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ในเล่มนี้เราได้พบดาวิด ซึ่งพร้อมกับอับราฮัมกับโมเสส เป็นคนสำคัญมากในพระคัมภีร์เดิม

นางฮันนาห์ปรารถนาได้บุตรชาย

1 มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามาธามิซไฟิม แห่งแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีสุ ผู้เป็นบุตรชายโทหุ ผู้เป็นบุตรชายศุฟ คนเอฟราอิม 2 ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนีนาห์ เปนีนาห์มีบุตร แต่ฮันนาห์ไม่มีบุตร 3 ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาที่เมืองชีโลห์ ที่นั้นมีบุตรชายสองคนของเอลี ชื่อโฮฟนีย์และฟีเนหัส ผู้เป็นบิโรทิดแห่งพระเยโฮวาห์ 4 ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตวบูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เปนีนาห์ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของท่าน 5 ท่านแบ่งให้ฮันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักฮันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย 6 ประปักษ์ของนางก็เข้าสู่นางอย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองต่อพระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย 7 เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ประปักษ์ของนางก็เคยเข้าสู่นาง เพราะฉะนั้นนางฮันนาห์จึงร้องไห้ไม่รับประทานอาหาร 8 และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับเธอจึงไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ 9 หลังจากที่ได้รับประทานอาหารและดื่มที่เมืองชีโลห์แล้ว ฮันนาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลีบิโรทิดนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์

นางฮันนาห์ปฎิญาณว่าจะถวายบุตรชายคนนั้นแด่พระเจ้า

10 นางเป็นทุกขร้อนใจมากอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์หรือให้คร่ำครวญ 11 นางก็ปฎิญาณไว้ว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริง และระลึกถึงข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมีดโกนจะไม่แตะต้องศีรษะของเขาเลย□ 12 อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตเห็นปากของนาง 13 ฝ่ายฮันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมูบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมึนเมา 14 เอลีจึงพูดกับนางว่า □เธอจะเมาไปนานสักเท่าใด ทั้งเหล้าองุ่นเสียเกิด□ 15 แต่ฮันนาห์ตอบว่า □มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายนความในใจของดิฉันออกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 16 ขอย้ำถือว่าหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงอันธพาลที่ดิฉันพูดตลอดมานี้ก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทรมานทรมานมาก□ 17 แล้วเอลีก็ตอบว่า □จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐานทูลขอต่อพระองค์นั้น□ 18 และนางก็กล่าวว่า □ขอให้อหญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด□ แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร และสีหน้าของนางก็ไม่เศร้าหมองอีกต่อไป 19 เขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเอลคานาห์ก็สมสุขกับฮันนาห์ภรรยาของตน และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง

การกำเนิดของซามูเอล

20 และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า □ดิฉันทูลขอมาจากพระเยโฮวาห์□ 21 ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์ และทำตามคำปฎิญาณของท่าน 22 แต่ฮันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วยเพราะนางบอกสามีว่า ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้จะหย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป□ 23 เอลคานาห์สามีบอกนางว่า □จงทำตามที่เราเห็น

ชอบเกิด รออยู่จนให้เขาหย่านม ขอเพียงให้พระคำรัสของพระเยโฮวาห์สำเร็จเกิด□ นางนั้นก็คอยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัวเองนางให้เขาหย่านม

นางฮันนาห์มอบซามูเอลไว้กับพระเจ้า

24 และเมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปพร้อมกับวัวผู้สามตัว แป้งหนึ่งเอฟาห์ และน้ำองุ่นหนึ่งขวดหนึ่ง และนางก็นำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่ 25 แล้วเขาทั้งหลายก็ฆ่าวัวผู้ตัวนั้นและนำเด็กมาหาเอลี 26 นางก็กล่าวว่า □โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ 27 ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน 28 เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ด้วย トラบใดที่เขามิมีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์□ และเขาก็มีสการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

2

การอธิษฐานอันชื่นชมยินดีของนางฮันนาห์

1 นางฮันนาห์ได้อธิษฐานและกล่าวว่า □จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยโฮวาห์ ในพระเยโฮวาห์เขาของข้าพเจ้าถูกเช็ดขูขึ้น ปากของข้าพเจ้าก็อ้ากว้างเข้าใส่ศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ 2 ไม่มีผู้ใดบริสุทธิดั่งพระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย 3 อย่าพูดโอ้อวดอีกต่อไปเลย อย่าให้ความจองหองออกมาจากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรวจ 4 คนธนูของผู้มีกำลังก็หัก และผู้ที่ชวนเข้ก็ได้กำลังมาคาดเอว 5 บรรดาคนที่เคยกินเอมก็จะต้องออกรับจ้างหากิน แต่คนที่เคยพิทก็หยุดหิว คนที่เป็นหมันก็กำเนิดบุตรเจ็ดคน แต่นางที่มีบุตรมากก็เหี่ยวแห้งไป 6 พระเยโฮวาห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไม่ถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา 7 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจนและทรงกระทำให้มั่งคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและพระองค์ทรงยกขึ้น 8 พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ กระทำให้เขาไถ่ร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่าเสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนนั้น 9 พระองค์จะทรงดูแลอย่างเท่าของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะต้องนั่งอยู่ในความมืด เพราะวามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่ 10 ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้องในสวรรค์ต่อสู้เขา พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาที่สดปลายพิภพ พระองค์จะทรงประหารคนกำลังแก่งัดริษย์ของพระองค์ และจะทรงยกย่องเขาของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้□ 11 แล้วเอลคานาห์ก็กลับกลับบ้านที่รามาห์ และเด็กนั้นก็ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลีบุโรหิต

บุตรชายทั้งสองของเอลีไม่รู้จักพระเจ้า

12 ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นคนอันธพาล เขามิได้รู้จักพระเยโฮวาห์ 13 ธรรมเนียมของบุโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างไร เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา คนใช้ของบุโรหิตจะเข้ามา มือถือขอเกี่ยว เนื้อสามง่าม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่ 14 เขายะเอาขอเกี่ยวเนื้อแทงเข้าไปในกระทะ หรือหม้อหู หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไรขึ้นมา บุโรหิตก็เอาสิ่งนั้นไปเป็นของตน ที่เมืองซีโลห์เขาก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น 15 ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เขาเผาไขมัน คนใช้ของบุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบูชานั้นว่า □ขอเนื้อไปให้บุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อด□ 16 และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า □ขอให้เขาเผาไขมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามชอบใจเกิด□ เขาจะตอบว่า □ไม่ได้ เจ้าต้องให้เดี๋ยวนี ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช้กำลัง□ 17 ดังนั้นแหละบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแต่พระเยโฮวาห์

ซามูเอลปรนนิบัติพระเจ้าตั้งแต่นั้นเป็นเด็ก

18 แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอวด้วยโอไฟดผ้าป่าน 19 ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็ก ๆ นำมาให้เขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามิเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี 20 แล้วเอลีเคยวยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า □ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่นางให้ยืมไว้แต่พระเยโฮวาห์□ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับบ้านของตน 21 และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนฮันนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ความชั่วร้ายของบุตรชายทั้งสองของเอลี

22 ฝ่ายเอลีชรามากแล้ว และท่านได้ยินถึงเรื่องราวทั้งสินทั้งบุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คนอิสราเอล เช่นว่า เขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลับพลาแห่งขุมหมันด้วย 23 และท่านก็ว่ากล่าวเขาทั้งสองว่า "ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราได้อินจากประชาชนทั้งปวงถึงความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ" 24 ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราได้อินไม่ได้เลย ลูกทำให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์ทำการละเมิด 25 ถ้ามนุษย์คนใดกระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้วินิจฉัยจะวินิจฉัยให้เขา แต่ถ้ามนุษย์กระทำความบาปต่อพระเยโฮวาห์ ใครจะทูลขอเพื่อเขาได้เล่า 26 แต่เขาทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่ เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะทรงประหารเขาเสีย 26 ฝ่ายกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นและเป็นที่ชอบมากขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

พระเจ้าทรงสาปแช่งวงศวานของเอลีตลอดไปเป็นนิตย์

27 ครั้นนั้นมีบุรุษของพระเจ้ามาหาเอลี กล่าวแก่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้เผยเราเองให้แก่งแก่เรือนบรรพบุรุษเจ้า เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับวงศวานของฟาโรห์" 28 และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นปุโรหิตของเรา เพื่อจะขึ้นไปด้วยที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อสวมเอโฟดต่อหน้าเรา และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคนอิสราเอลนำมาถวายนั้นแก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า 29 เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องสัตวบูชาของเรา และของที่เขากวายนตามบัญชาของเราในที่อาศัยของเรา และให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกรายจากอิสราเอลชนชาติของเรา 30 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า เราพูดโดยความจริงว่าวงศวานของเจ้าและวงศวานบิดาของเจ้าจะดำเนินต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์ 31 แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น 31 ดูเถิด วาระนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศวานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มีใครคนชราสักคนเดียวในวงศวานของเจ้า 32 แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความมั่งคั่งทั้งสินที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มีใครคนชราในวงศวานของเจ้าเป็นนิตย์ 33 คนของเจ้าซึ่งเรามีได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเรานั้น จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า และทำให้ใจของเจ้าเศร้าโศก และบรรดาผลอันเพิ่มพูนในวงศวานของเจ้าจะตายในวัยอันเบ่งบานของเขา 34 และสิ่งนี้เป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีและฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว 35 และเราจะให้ปุโรหิตผู้สืบทอดชื่อของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตในใจของเรา และเราจะสร้างวงศวานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์ 36 และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศวานของเจ้าจะมากกราบไหว้เขาขอเงินหรือขมูกหนึ่งและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า "ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปุโรหิตสักคนหนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหนึ่งน้อย" 37

3

ซามูเอลเป็นผู้พยากรณ์และปุโรหิต

1 ฝ่ายกุมารซามูเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์อยู่ต่อหน้าเอลี ในสมัยนั้นพระดาร์สของพระเยโฮวาห์มีมาแต่น้อย ไม่มีคนมิดบอยนัก 2 อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมีดมัว มองอะไรไม่เห็น 3 ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ซามูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ที่ที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นั่น 4 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลและซามูเอลทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่" 5 เขาจึงวิ่งไปหาเอลีและว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แต่เอลีตอบว่า "เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก" เขาก็ไปนอน 6 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีกว่า "ซามูเอลเอ๋ย" และซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แต่เอลีตอบว่า "ลูกเอ๋ย เรามีได้เรียกเจ้า จงนอนอีก" 7 ฝ่ายซามูเอลไม่เคยรู้จักพระเยโฮวาห์ และยังไม่เคยทรงสำแดงพระดาร์สของพระเยโฮวาห์แก่เขา 8 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แล้วเอลีจึงยังรู้ว่พระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น 9 เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับซามูเอลว่า "จงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า 'พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่'" 10 ซามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน 10 และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆว่า "ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย" และซามูเอลทูลตอบว่า "ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่" 11 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "ดูเถิด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้อินจะขำทั้งสองข้าง 12 ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศวานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด 13 ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศวานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขารูแล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม 14 เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณ

ต่อวงศวานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศวานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย□ 15 ซามูเอลนอนอยู่บนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และซามูเอลก็กลัวไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอลี 16 เอลีก็เรียกซามูเอลมากล่าวว่า □ซามูเอล บุตรของข้าเอ๋ย□ และซามูเอลตอบว่า □ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่□ 17 และเอลีถามว่า □เรื่องอะไรในที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสี่ที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าของเจ้าทรงลงโทษเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า□ 18 ดังนั้นซามูเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลี ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า □คือพระเยโฮวาห์เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด□ 19 และซามูเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน มิให้วาจาท่านตกไปเปล่าแต่สักคำเดียว 20 และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่दानถึงเบเออร์เชบาก็ทราบทั่วว่า ซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ 21 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่ซีโลห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลที่ซีโลห์ โดยพระดาร์สของพระเยโฮวาห์

4

คนฟิลิสเตียจับหีบพันธสัญญา

1 และถ้อยคำของซามูเอลมาถึงคนอิสราเอลทั้งปวง ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟิลิสเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเเบเนเอเซอร์ และคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในเอเฟก 2 คนฟิลิสเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิสเตีย ผู้ได้ฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ 3 และเมื่อกองทัพกลับมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า □ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิสเตียในวันนี้ ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มา ให้เราจากเมืองซีโลห์เถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะมากลางเราและจะช่วยให้พ้นจากมือศัตรูของเรา□ 4 เขาจึงใช้คนไปที่เมืองซีโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ มาจากซีโลห์ บุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่นั่น 5 เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสี่ก็ให้ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น 6 และเมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินเสียงให้ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า □เสียงให้ร้องอีกทีครีกโครมในค่ายของคนฮีบรูนั้นหมายความว่าอะไรกัน□ และเขาทราบทั่วว่าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว 7 คนฟิลิสเตียก็กลัวเพราะเขากล่าวว่า □พระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว□ และเขากล่าวว่า □วิธีใดที่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย 8 วิธีใดที่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรงฤทธิ์รายนีได้ พระเสลลันเป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัตินานาชนิดในถิ่นทุรกันดาร 9 โอ คนฟิลิสเตียเอ๋ย จงกลัวหาญเถิด จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย เพื่อว่าเจ้าจะไม่เป็นทาสของคนฮีบรู ดังที่เราเคยเป็นทาสเจ้า จงกระทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายและเข้ารบ□ 10 เพราะฉะนั้นคนฟิลิสเตียจึงสู้รบและอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตน ครั้นนั้นมีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสียสามหมื่นคน 11 และหีบแห่งพระเจ้าก็ถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย 12 ผู้ชายคนเบเนยามีนคนหนึ่งวิ่งไปจากแคว้นมาถึงซีโลห์ในวันเดียวกัน เสื้อผ้าขาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา 13 เมื่อเขามาถึงนั้น ดูเถิด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านเหวี่ยงด้วยเรื่องหีบแห่งพระเจ้า และเมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว ขาวเมืองทั้งสี่นั้นก็ร้องขึ้น 14 เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นก็ถามว่า □นั่นเสียงอะไรกันไกลหา□ แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี 15 ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปี ตาของท่านมืดมัวมองอะไรไม่เห็น 16 ชายคนนั้นบอกเอลีว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากแคว้น ข้าพเจ้านี้มาจากแคว้นวันนี้□ เอลีก็ถามว่า □ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง□ 17 ผู้ที่ส่งข่าวนั้นก็ตอบว่า □อิสราเอลได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟิลิสเตียไปแล้ว มีการฆ่าฟันกันมากท่ามกลางประชาชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตาย และหีบแห่งพระเจ้าถูกยึดไปเสีย□ 18 ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงหีบแห่งพระเจ้า เอลีก็หงายหลังจากที่นั่งที่อยูข้างประตู คอของท่านก็หัก และท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี 19 ฝ่ายบุตรสะไรของท่าน คือภรรยาของฟีเนหัสมีครรภ์กำลังจะคลอดบุตร และเมื่อนางได้ยินข่าวว่า เขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และพอสามีและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็โหมตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง 20 เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่า □อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง□ แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง 21 นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า อิคาโบด กล่าวไว้ว่า □สงสาราคีพรากร ไปจากอิสราเอลแล้ว□ เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพอสามีและสามีของนาง 22 และนางกล่าวว่า □สงสาราคีได้พรากรจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป□

5

คนฟิลิสเตียถูกสาปแช่งเนื่องด้วยหีบพันธสัญญา

¹ คนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเอเบเนเอเซอร์ถึงเมืองอัสโดด ² เมื่อคนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโกน และวางไว้ข้างพระดาโกน ³ และเมื่อประชาชนชาวอัสโดดตื่นเข้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกน ได้ล้มหน้าค้ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม ⁴ แต่เมื่อเขาทั้งหลายตื่นเข้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนก็ล้มหน้าค้ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ศีรษะของพระดาโกนและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตู เหลืออยู่แต่ลำตัวพระดาโกน ⁵ เพราะเหตุนี้เองบุโรหิตของพระดาโกนและผู้ที่เข้าไปในนิเวศของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูในเวศพระดาโกนที่เมืองอัสโดดจนถึงทุกวันนี้ ⁶ พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอัสโดดอย่างหนัก พระองค์ทรงทำลายเขาและทรงเขียนเขาด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ทั้งชาวอัสโดดและเขตแดนของชาวเมืองนั้น ⁷ และเมื่อชาวเมืองอัสโดดเห็นอย่างนั้น เขาทั้งหลายกล่าวว่า โออย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา และเหนือพระดาโกนพระของเราอย่างหนัก ⁸ เขาจึงใช้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งสี่ของฟีลิสเตีย และกล่าวว่า เราจะกระทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี? เขาทั้งหลายตอบว่า เราเห็นว่าหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอย่าไปยังเมืองกัท เพราะฉะนั้นเขาจึงนำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น ⁹ แต่เมื่อเขาทั้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้เมืองนั้นกระทำให้เกิดการทำลายอย่างหนัก และทรงเขียนชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ คือให้ริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขาทั้งหลาย ¹⁰ เขาจึงส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และอยู่มาเมื่อหีบแห่งพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนร้องว่า เราได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา เพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย ¹¹ เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งคนไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟีลิสเตีย และกล่าวว่า จงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนั้นกลับไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ได้ฆ่าเราหรือประชาชนของเราเสีย เพราะว่าการทำลายอย่างน่ากลัวตายแพร่ไปทั่วเมืองนั้น พระหัตถ์ของพระเจ้าก็อยู่ที่นั่นอย่างหนัก ¹² คนที่ไม่ตายก็เป็นริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง และเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

6

คนฟีลิสเตียส่งหีบพันธสัญญาไปยังโยชัวชาวเบธเชเมช

¹ หีบแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ในถิ่นคนฟีลิสเตียเจ็ดเดือน ² คนฟีลิสเตียก็เชิญพวกบุโรหิตและพวกโหรา มากล่าวว่า เราจะกระทำอย่างไรกับหีบแห่งพระเยโฮวาห์ดี ขอบอกเราว่าจะส่งหีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี? ³ เขาทั้งหลายตอบว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป ก็อย่าส่งไปเปล่า ถึงอย่างไรก็ขอเครื่องบูชา ไถ่การละเมิดไปด้วย ⁴ ถ้าท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลายจะทราบได้ว่าเหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หันไปเสียจากท่าน ⁵ และเขากล่าวว่า จักทำอะไรเป็นเครื่องบูชา ไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์? เขาทั้งหลายตอบว่า ลูกริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำหูกกับหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตีย เพราะว่าโรคอย่างเดียวกันนั้นติดต่อกับท่านทั้งหลายและเจ้านายด้วย ⁶ เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของท่านและรูปหนูของท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และท่านทั้งหลายจงถวายส่งราศีแด่พระเจ้าของอิสราเอล ชะรอยพระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลาย ทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน ⁷ ทำไมท่านจึงกระทำให้อึดใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างที่ท่านอียิปต์และฟุโรห์ได้กระทำให้อึดใจของเขาให้แข็งกระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์สู้เขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมิใช่หรือ แล้วเขาทั้งหลายก็จากไป ⁸ ฉะนั้นบัดนี้จึงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับมัวว์คู่หนึ่งซึ่งยังไม่เคยเทียมแอกเลย จงเอาแม่วัวมาเทียมเกวียนแล้วพรากลูกของมັນกลับกลับบ้านเสียให้พ้นจากมัน ⁹ จงนำหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบข้างๆ แล้วก็ปล่อยให้มันไป ¹⁰ และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเอง คือทางไปเมืองเบธเชเมช พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา แต่ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง ¹¹ คนเหล่านั้นก็กระทำตาม นำเอาแม่วัวคู่นั้นเทียมเข้ากับเกวียน แล้วขังลูกของมັນไว้ที่บ้าน ¹² และเขาก็วางหีบแห่งพระเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหนูทองคำและรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของเขา ¹³ แม่วัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบธเชเมช ไม่ตามทางหลวง เดินพลางร้องพลางไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตียก็ตามมันไปจนถึงพรมแดนเมืองเบธเชเมช ¹⁴ ฝ่ายชาวเมืองเบธเชเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาโลอยู่ที่หุบเขา และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและเห็นหีบ เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้เห็น ¹⁵ เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชัวชาวเบธเชเมชและหยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงผ่าไม้เกวียนเป็นฟืน และเอาแม่วัวเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁶ และคนเลวี่ก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ และหีบที่อยู่ที่ข้างซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น และชาวเบธเชเมชก็ถวายเครื่องเผาบูชาและถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น ¹⁷ และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนฟีลิสเตียได้เห็นแล้วเขากลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น

สัตว์ทวารชั้นรุนแรงทองคำซึ่งคนฟิลิสเตียถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัสโดด เมืองกาซารูปหนึ่ง เมืองอัสเคโลนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง¹⁸ รูปหนูทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟิลิสเตียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบล ซึ่งเขาวางหีบของพระเยโฮวาห์ลงไว้ นั่นก็ยังคงอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนาของโยชัวชาวเบรเซเมช¹⁹ พระองค์จึงทรงประหารชาวเบรเซเมช เพราะว่าเขาทั้งหลายได้มองข้ามในหีบแห่งพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก²⁰ แล้วชาวเบรเซเมชจึงกล่าวว่า □ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าบริสุทธิองค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี□²¹ ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองศิรียาห์เยอาริมกล่าวว่า □คนฟิลิสเตียได้คืนหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้น ไปอยู่กับท่านเถิด□

7

ได้นำหีบพันธสัญญาไปยังเรือนของอาบินาดับ

1 ชาวศิรียาห์เยอาริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปถึงเรือนของอาบินาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา และเขาทั้งหลายก็ชำระเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้ดูแลหีบแห่งพระเยโฮวาห์² อยู่มานับแต่วันที่หีบนั้นอยู่ที่ศิรียาห์เยอาริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดางศ์วานอิสราเอลทั้งสี่ก็คร่ำครวญถึงพระเยโฮวาห์³ แล้วซามูเอลพูดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นว่า □ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงทิ้งพระด่างดำและพระอัมพาโรทเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคหฬฟิลิสเตีย□ 4 คนอิสราเอลจึงทิ้งพระบาศ์และพระอัมพาโรท และเขาทั้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น

การฟื้นฟูที่เมืองมิสเปห์

5 แล้วซามูเอลกล่าวว่า □จงประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองมิสเปห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน□ 6 เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสเปห์ และดักน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และอดอาหารในวันนั้นและกล่าวว่า □เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์□ และซามูเอลก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสเปห์⁷ เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสเปห์ เจ้านายแห่งฟิลิสเตียก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้นเขาก็กลัวคนฟิลิสเตีย⁸ และคนอิสราเอลร้องต่อซามูเอลว่า □อย่าหยุดร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย□

พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลชนะคนฟิลิสเตีย

9 ซามูเอลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแด่พระเยโฮวาห์ และซามูเอลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคนอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน¹⁰ ขณะที่ซามูเอลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟิลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังขึ้นในวันนั้นสู้กับคนฟิลิสเตีย กระทำให้คนฟิลิสเตียสับสนอลหม่าน จึงพ่ายแพ้แก่อิสราเอล¹¹ คนอิสราเอลก็ออกจากมิสเปห์ติดตามคนฟิลิสเตียและฆ่าฟันเขา จนไปถึงเมืองเบธคาร์¹² แล้วซามูเอลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสเปห์และเชน เรียกชื่อศิลานั้นว่า เอบเนเอเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้□¹³ ดังนั้นคนฟิลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาในดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้คนฟิลิสเตียตลอดชีวิตของซามูเอล¹⁴ หัวเมืองที่คนฟิลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายังอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัทและอิสราเอลก็ได้ที่ดินแดนของหัวเมืองเหล่านี้คืนมาจากมือของคนฟิลิสเตีย ครั้นนั้นสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอาโมไรต์ด้วย

ซามูเอลเป็นผู้พยากรณ์ บรูโรทและผู้วินิจฉัยคนอิสราเอล

15 ซามูเอลได้รับวินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่ตลอดชีวิตของท่าน¹⁶ และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจำไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสเปห์ และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น¹⁷ แล้วท่านจะกลับมายังเมืองรามาห์ เพราะว่าบ้านของท่านอยู่ที่นั่น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

8

คนอิสราเอลปรารถนามีกษัตริย์เหมือนชนชาติอื่นที่ไม่รู้จักพระเจ้า

1 อยู่มาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล² บุตรหัวปีของท่านชื่อโยเอล และคนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เชบา³ แต่บุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลียงไปหากำไร เขารับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย⁴ และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากันมาหาซามูเอลที่เมืองรามาห์⁵ และเรียนท่านว่า ๏ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ของท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งหลายเกิด๏⁶ แต่เมื่อเขาพูดว่า ๏ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย๏ ก็กระทำให้ซามูเอลไม่พอใจ และซามูเอลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

คำตัดเตือนจากซามูเอล

7 และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซามูเอลว่า ๏จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสิ้นที่เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเขา มิได้ละทิ้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเหนือเขา⁸ ตามการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เราพาเขามาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย⁹ เหตุฉะนั้นบัดนี้จงฟังเสียงของเขา ขอแสดงคอยหักหัวเขา และสำแดงให้ทราบถึงวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเขาทั้งหลาย๏¹⁰ ซามูเอลจึงเอาพระด้ารัสทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้งกษัตริย์¹¹ ท่านกล่าวว่า ๏นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือเจ้า กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและกำหนดให้ประจำรถรบ และให้เป็นพลม้า และให้วังหน้ารถรบของพระองค์¹² แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพัน นายห้าสิบของพระองค์ ให้บางคนถือที่ดินของพระองค์และเกี่ยวข้าว และทำศัสตราวุธ และเครื่องใช้ของรถรบ¹³ พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครัวและบึงขนม¹⁴ พระองค์จะเอานา สวนองุ่นและสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้าให้แก่ข้าราชการของพระองค์¹⁵ พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลองุ่นของท่านให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของพระองค์¹⁶ พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชายและคนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆที่ดีที่สุดของท่าน และลาของท่านให้ไปทำงานของพระองค์¹⁷ พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของท่านและท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์¹⁸ ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สดับท่านในวันนั้น๏¹⁹ แต่ประชาชนปฏิเสธ ไม่เพื่อฟังเสียงของซามูเอล เขาทั้งหลายกล่าวว่า ๏เราไม่ยอม แต่เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา²⁰ เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเรา และนำหน้าเราไปและรบศึกให้เรา๏²¹ และเมื่อซามูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ²² และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า ๏จงฟังเสียงของเขาทั้งหลายเถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา๏ แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ๏ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน๏

9

พระเจ้านำซามูเอลให้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์

1 มีชายคนหนึ่งคนเบนยามินชื่อศิซ บุตรชายของอาบิเอล ผู้เป็นบุตรชายของเคโรธ บุตรชายของเบโคธ บุตรชายของอาบียาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย² ท่านมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุดในรูปงาม ไม่มีชายคนใดในหมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่บัดนั้นไป³ ฝ่ายฝูงแม่ลาของศิซบิดาของซาอูลหายไป ศิซจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า ๏ลูกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า เพื่อไปหาลา๏⁴ เขาทั้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านเขาแผ่นดินชาลิซา เขาหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินชาวอาลิม แต่ลาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขาผ่านเข้าแผ่นดินของคนเบนยามิน แต่ก็ไม่พบ⁵ เมื่อเขามาถึงแผ่นดินศุฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า ๏มาเถิด ให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา๏⁶ แต่คนใช้ตอบท่านว่า ๏ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขานับถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กล่าวนั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน๏⁷ แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า ๏แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น เพราะขนมปังในยามของเราก็มอดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง๏⁸ คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า ๏ดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเสี้ยวเซเชลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา๏⁹ (ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า ๏มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายคน๏ เพราะผู้ที่ในสมัยนั้นเราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย) ¹⁰ และซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า ๏พูดดีนี้มาให้เราไปกันเถิด๏ เขาทั้งสองขึ้นไปในเมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่¹¹ ขณะเมื่อเขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า ๏ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ๏¹² เธอทั้งหลายตอบว่า ๏อยู่ที่นี่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่านไป จงรีบเข้าเถิด ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อใกล้ เพราะวันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชนัยสถานสูง¹³ พอท่านทั้งสองเข้าไป

ถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบคนที่ผู้ทำนายขึ้นมารับประทานอาหาร ณ ปุชนิยสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะท่านจะต้องมาวยพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญจึงรับประทาน ฉะนั้นบัดนี้จึงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบกันที่□ 14 เขาทั้งสองก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะเมื่อเขาเข้าไปในเมือง ดูเถิด ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรึงหน้าเขาทั้งสอง จะขึ้นไปยังปุชนิยสถานสูงนั้น 15 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้วในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า 16 □พรุ่งนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจงเจิมเขาให้เป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟิลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา□ 17 เมื่อซามูเอลเห็นซาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า □ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พบกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา□ 18 แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า □บอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน□ 19 ซามูเอลตอบซาอูลว่า □ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉัน ไปยังปุชนิยสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ซ่อนอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน 20 ส่วนเรื่องลาของท่านที่หายไประหว่างนั้นแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขาพบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศาคณาญาติของบิดาท่านดอกหรือ□ 21 ซาอูลตอบว่า □ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเบนยามินดอกหรือ เป็นตระกูลเล็กน้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ใช่ครอบครัวที่ต้อยที่สุดในตระกูลเบนยามินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า□ 22 แล้วซามูเอลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในหีบองไถให้นั่งในตอนต้นที่หนึ่งสำหรับผู้ที่ได้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน 23 และซามูเอลพูดกับคนครัวว่า □จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกไว้ ซึ่งฉันบอกไว้ว่า □นั่นมา□ 24 คนครัวจึงนำเอาส่วนขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล และซามูเอลกล่าวว่า □ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงหัวไม้ที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า □ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว□ □ซาอูลจึงรับประทานกับซามูเอลในวันนั้น 25 และเมื่อเขาทั้งหลายลงมาจากปุชนิยสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน 26 และเขาทั้งสองตื่นแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ซามูเอลก็เรียกซาอูลผู้อยู่บนดาดฟ้าว่า □จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน□ ซาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูเอล 27 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังลงมาถึงบ้านเมือง ซามูเอลจึงพูดกับซาอูลว่า □จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินพันไป□ ท่านจึงหยุดที่นั่นก่อน เพื่อฉันจะได้ส่งพระด้ารัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ□

10

การเจิมซาอูลด้วยน้ำมันให้เป็นกษัตริย์ หมายถึงสำคัญต่างๆจากพระเจ้า

1 แล้วซามูเอลก็หยิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของซาอูล และจูบท่านแล้วกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ 2 เมื่อท่านจากนั้นไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝังศพของนางราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศลชาห์ และเขาทั้งสองจะบอกท่านว่า □ลาซึ่งท่านไปหานั้นพบแล้ว ดูเถิด บัดนี้บิดาของท่านเล็กกังวลเรื่องลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของท่าน กล่าวว่า □เราจะทำอะไรเรื่องบุตรชายของเราดี□ □ 3 และท่านจะเดินเลยที่นั่น ไปถึงที่ราบตำบลทาบอร์ ที่นั่นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนึ่งน้ำองุ่นหนึ่ง 4 เขาทั้งหลายจะคำนับท่านและมอบขนมปังให้ท่านสองก่อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเขา 5 ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงภูเขาของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตีย อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์ใหญ่หนึ่งกำลังลงมาจากปุชนิยสถานสูง ถือพิณใหญ่ 6 รามะนา ปี พินเขาคู น้าหน้ามา กำลังพยากรณ์เรื่อยมา 6 แล้วพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสถิตกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน 7 เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่านแล้ว จงกระทำอะไรตามแต่มีโอกาสเกิด เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน 8 และท่านจงลงไปที่กิลกาลก่อนฉัน และดูเถิด ฉันจะลงมาหาท่านเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจงคอยอยู่ที่นั่น เจริญวันฉันมาหาท่าน และสาแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะทำอะไร□ 9 เมื่อซาอูลหันหลังไปจากซามูเอล พระเจ้าทรงประทานจิตใจอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน และหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น 10 เมื่อเขาทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์ใหญ่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา 11 และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จักท่านมากเห็นแล้ว ดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับพวกผู้พยากรณ์ ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกันว่า □อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของศิซ ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ□ 12 ชายคนหนึ่งจึงตอบว่า □และบิดาของท่านทั้งหลายคือใคร□ ดังนั้นจึงเป็นคำภาษิตว่า □ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ□ 13 เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดแล้ว ท่านก็มายังปุชนิย

สถานสูง¹⁴ ฝ่ายลุงของซาอูลจึงถามซาอูลกับคนใช้ว่า □เจ้า □ไปไหนมา □ และท่านตอบว่า □ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลาแล้ว เราจึงไปหาซามูเอล □¹⁵ ลุงของซาอูลกล่าวว่า □ซามูเอลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง □¹⁶ และซาอูลตอบลุงของท่านว่า □เขามอบเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว □ แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซามูเอลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย¹⁷ ฝ่ายซามูเอลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มิสปาห์¹⁸ และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตราบัว □ เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคนที่บีบบังคับเจ้า □¹⁹ แต่วันนี้ท่านละทิ้งพระเจ้าของท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และท่านทั้งหลายกล่าวว่า □เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา □ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพี่น้องของท่าน □²⁰ แล้วซามูเอลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับสลากได้ตระกูลเบนยามิน²¹ ท่านก็นำตระกูลเบนยามินเข้ามาใกล้ตามครอบครัว จับสลากได้ครอบครัวอัมมี และจับสลากได้ซาอูลบุตรชายศิซ แต่เมื่อเขาหาซาอูลก็หาไม่พบ²² เขาจึงถามพระเยโฮวาห์ต่อไปว่า □ชายคนนั้นมาที่นี่หรือยัง □ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ดูเถิด เขาซ่อนตัวอยู่ที่กองสัมภาระ □²³ เขาทั้งหลายจึงวิ่งไปพาท่านมาจากที่นั่น และเมื่อท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบาศันไป²⁴ ซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า □ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนท่าน □ และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า □ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญ □²⁵ แล้วซามูเอลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งกษัตริย์ และท่านบันทึกไว้ในหนังสือ และวางถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วซามูเอลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน²⁶ ซามูเอลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย และมีพวกนักรบซึ่งพระเจ้าทรงดลใจ ไปกับท่านด้วย²⁷ แต่มีคนอื่นรพาลบางคนกล่าวว่า □ชายคนนี้ จะช่วยเรา ให้พ้น ได้อย่างไร □ และเขาทั้งหลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่นำเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็นิ่งเสีย

11

ซาอูลชนะคนอัมโมน

¹ ฝ่ายนาหาคนอัมโมน ได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายล้อมเมืองยาเบซกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบซจึงพูดกับนาหาว่า □ขอท่านพันธมิตรสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายและข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปรนนิบัติท่าน □² แต่นาหาคนอัมโมนกล่าวว่า □เขาทั้งหลายว่า □เราจะกระทำพันธมิตรสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะทะเลาะวิวาทของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นที่อับยศแก่คนอิสราเอลทั้งปวง □³ ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบซกล่าวว่าแก่ท่านว่า □ขอผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปให้ทั่วขอบเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน □⁴ เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซาอูล เขาทั้งหลายก็รายงานเรื่องราวให้เข้าหูของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้เสียงดัง⁵ ดูเถิด ซาอูลตอนรุ่งเช้ากลับมาจากทุ่ง และซาอูลถามว่า □ประชาชนเป็นอะไรไปเขาจึงร้องไห้ □ ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกยาเบซ⁶ เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญาณของพระเจ้าก็สถิตกับซาอูล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง⁷ ท่านจึงเอารวมาคู่หนึ่งพันออกเป็นตอนๆ ไปทั่วเขตแดนทั้งสี่ของอิสราเอลโดยมีของผู้สื่อสาร กล่าวว่า □ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซาอูล และซามูเอล จะกระทำอย่างนี้ แก้วของเข □ และความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือประชาชน เขาทั้งหลายพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน⁸ เมื่อซาอูลตรวจพลอยู่ที่เบเซก นักคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนยูดาก็ได้สามหมื่นคน⁹ เขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารที่มานั้นว่า □ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบซกิเลอาดว่า □พรุ่งนี้เวลาแดดร้อนท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้พ้น □ □ เมื่อผู้สื่อสารกลับมาบอกพวกยาเบซ เขาทั้งหลายก็มีความยินดี¹⁰ ดังนั้นชาวยาเบซจึงว่า □พรุ่งนี้เราจะมอบตัวของเราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจงกระทำแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง □¹¹ พอวันรุ่งขึ้นซาอูลก็จัดพลออกเป็นสามกองทัพ ยกเข้ามากลางค่ายในยามสาม และฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดจัด ต่อมา ผู้ที่เหลืออยู่ก็กระจัดกระจายไป รวมกันไม่ได้สักคู่เดียวเลย¹² แล้วประชาชนจึงเรียนซามูเอลว่า □คนที่พูดว่า □ซาอูลจะปกครองเหนือพวกเราหรือ □ นั้น มีใครบ้าง จงนำคนเหล่านั้นออกมา เราจะได้ฆ่าเขาเสีย □¹³ แต่ซาอูลกล่าวว่า □ในวันนี้อ่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น □¹⁴ แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า □มาเถิด ให้เราพากันไปยังกิเลอาด และร้องพื้นเรื่องราวของราชอาณาจักรที่นั่นอีก □

ประชาชนทั้งปวงตั้งซาอูลให้เป็นกษัตริย์

15 ประชาชนทั้งปวงจึงขึ้นไปยังกิลกาล และที่นั่นเขาทั้งหลายก็ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิลกาล แล้วที่นั่นเขาทั้งหลายถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั่น

12

ซามูเอลประกาศเรื่องอาณานิกรอิสราเอล

1 ซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงว่า ๑ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่องซึ่งท่านได้ออกข้าพเจ้า และได้แต่งตั้งกษัตริย์เหนือท่านทั้งหลายแล้ว 2 และบัดนี้ ดูเถิด กษัตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ขราผมมหอกแล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆ มาจนทุกวันนี้ 3 ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับวัวของผู้ใดบ้างหรือ หรือข้าพเจ้าเอาลาของผู้ใดไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้น้อผู้ใด ข้าพเจ้าได้บีบบังคับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ใดซึ่งจะทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน 4 เขาทั้งหลายกล่าวว่า ๑ ท่านมิได้น้อเรา หรือบีบบังคับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด ๕ ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ๑ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า ๑ และเขาทั้งหลายกล่าวว่า ๑ พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว ๑

ซามูเอลบอกประชาชนเรื่องเวลาต่างๆ ที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้รอด

6 และซามูเอลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า ๑ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ 7 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยินดียิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอคดีของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวกับบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายและแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย 8 เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้ได้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์ และทำให้เขามาอาศัยอยู่ในที่นี้ 9 แต่เขาทั้งหลายลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย พระองค์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของอัสเสรา แม่ทัพแห่งเมืองฮาไซร์ และมอบไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และเขาเหล่านั้นก็ต่อสู้อับบรรพบุรุษของท่าน 10 และเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ๑ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ไม่ปรนนิบัติพระบาอัลและพระอัสทาโรท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์ ๑ 11 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบบาอัล และเบดาน และเยฟธาห์ และซามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย 12 และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาซกษัตริย์คนอัมโมมาต่อสู้ท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายกล่าวว่า ๑ ข้าพเจ้าว่า ๑ ข้าพเจ้ามิได้ แต่ต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือเรา ๑ ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน 13 ฉะนั้นบัดนี้จงดูกษัตริย์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้งกษัตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว 14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และ ไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายและกษัตริย์ผู้ปกครองเหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป 15 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แล้วพระองค์ของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้ท่านทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้อับบรรพบุรุษของท่าน

ฟาร้องและฝนในฤดูเกี่ยวข้าวสาส์นพิสุจน์ว่าพระเจ้ายังทรงรับคนอิสราเอล

16 เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยินดียิ่งอยู่ คอยดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย 17 วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาส์นไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงส่งฟาร้องและฝน เพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ในการที่ได้ขอให้กษัตริย์สำหรับท่าน ๑ 18 ซามูเอลจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งฟาร้องและฝนมาในวันนั้น ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์และซามูเอลยิ่งนัก 19 และประชาชนทั้งหลายเรียกซามูเอลว่า ๑ ขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเผื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้ เข้ากับบาปทั้งสิ้นของเรา คือขอให้กษัตริย์สำหรับเราทั้งหลาย ๑ 20 และซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า ๑ อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายได้กระทำความชั่วนี้ทั้งสิ้นจริงๆ แล้ว แต่ท่านทั้งหลายอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์ แต่งงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน 21 และอย่าหันไปติดตามสิ่งไม่มีสาระ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะเป็นสิ่งไม่มีสาระ 22 เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ละทิ้ง

ประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยแล้วที่จะกระทำให้ท่านเป็นประชาชนของพระองค์²³ ยิ่งกว่านั้นส่วนข้าพเจ้าขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าพเจ้ากระทำการปดต่อพระเยโฮวาห์เลยด้วยการหยุดอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าจะสอนทางที่ดีและที่ถูกให้ท่าน²⁴ จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ท่านนั้น ปราบปัดพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงพิเคราะห์ถึงมหิกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่ท่านแล้วนั้น²⁵ แต่ถ้าท่านทั้งหลายชินกระทำความชั่วอยู่ ท่านจะต้องพินาศทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและกษัตริย์ของท่านด้วย□

13

ชาูลทรงคัดเลือกกองทหาร ไปศินฟีลิสเตีย

1 ชาูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี² ชาูลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนอยู่กับชาูลที่มีคมาซและที่แดนเทือกเขาเบธเอล อีกหนึ่งพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับคืนตัวของตนทุกคน³ โยนาธานได้ติงกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาฟายแพไป คนฟีลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และชาูลก็เป่าแตรทั่วแผ่นดินนั้นว่า □ขอให้คนฮิบรูทั้งหลายได้ยิน□⁴ และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขากล่าวว่า ชาูลได้รับชนะกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตีย และคนอิสราเอลก็เป็นทีเกลียดชังของคนฟีลิสเตียเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับชาูลที่กิลกาล⁵ และคนฟีลิสเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบสามหมื่น และพลม้าหกพัน และกองทหารนั้นก็มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาก็ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ ทางตะวันออกของเบธาเวน⁶ เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกอยู่ในที่คับแคบ (เพราะประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก□ แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และในโพรงไม้หนาทึบในชอกหิน ในโอโมคและในเปอ⁷ พวกฮิบรูบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาตและกิเลอาด แต่ฝ่ายชาูลพระองค์ยังประทับอยู่ที่กิลกาล และประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์ไปด้วยตัวสัน

ชาูลทรงอดทนไม่ไหว จึงถวายเครื่องบูชา

8 พระองค์ทรงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่ซามูเอลกำหนดไว้ แต่ซามูเอลไม่ได้มาที่กิลกาล ประชาชนก็แตกกระจายไปจากพระองค์⁹ ดังนั้นชาูลจึงตรัสว่า □จงนำเครื่องเผาบูชามาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย□ และพระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา¹⁰ ต่อมาพอพระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ดูเถิด ซามูเอลก็มาถึงชาูลก็เสด็จออกไปต้อนรับและทรงคำนับท่าน

พระเจ้าทรงปฏิเสธรักษัตริย์ชาูล

11 ซามูเอลถามว่า □ท่านได้กระทำอะไรไปแล้วนี้□ และชาูลตรัสตอบว่า □เมื่อข้าพเจ้าเห็นประชาชนแตกกระจายไปจากข้าพเจ้า และท่านก็มิได้มาภายในวันที่กำหนดไว้ และคนฟีลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันที่มิคมาซ¹² ข้าพเจ้าจึงว่า □บัดนี้ คนฟีลิสเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิลกาล และข้าพเจ้ายังมิได้ทูลขอพระกรุณาแห่งพระเยโฮวาห์□ ข้าพเจ้าจึงพึ่งตัวเอง และได้ถวายเครื่องเผาบูชา□¹³ และซามูเอลกล่าวแก่ชาูลว่า □ท่านได้กระทำการที่โง่เขลาเสียแล้ว ท่านมิได้รักษาพระบัญชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ เพราะพระเยโฮวาห์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แล้ว¹⁴ แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไปยังอื่น พระเยโฮวาห์ทรงหาชายอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชายผู้นั้นให้เป็นเจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านมิได้รักษาสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้□¹⁵ และซามูเอลก็ลุกขึ้นไปจากกิลกาลถึงกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน และชาูลทรงนับพลซึ่งอยู่กับพระองค์ได้ประมาณหกร้อยคน¹⁶ ชาูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์ และพลที่อยู่กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน แต่คนฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ¹⁷ มีกองป้อนออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตียสามกอง กองหนึ่งหันตรงไปยังโอเฟราห์ซึ่งแผ่นดินชูอัล¹⁸ อีกกองหนึ่งหันตรงไปยังเบธโฮโรน และอีกกองหนึ่งหันตรงไปยังพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเศโบอิมตรงถิ่นทุรกันดาร¹⁹ ครานั้นจะหาช่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะคนฟีลิสเตียกล่าวว่า □เกรงว่าพวกฮิบรูจะทำดาบหรือหอกใช้เอง□²⁰ แต่คนอิสราเอลทุกคนลงไปยังฟีลิสเตียเพื่อลับเหล็ก โลหะ ขวาน และจอบของเขา²¹ แต่พวกเขาคิดคำลบล้างสำหรับลับจอบ โลหะ สามง่าม ขวาน และตีปัด²² เพราะฉะนั้นเมื่อถึงวันทำศึกจะหาดาบหรือหอกในมือของพลที่อยู่กับชาูลและโยนาธานก็ไม่ได้ แต่ชาูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์²³ และกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียยกไปถึงทางที่ข้ามไปเมืองมิคมาซ

14

การชนะอันยิ่งใหญ่ของโยนาธาน

1 อยู่มาวันหนึ่งโยนาธานราชโอรสของซาอูลกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า โอมาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตียข้างโน้น แต่หาได้ทูลพระบิดาของตนให้ทราบไม่ 2 ซาอูลทรงพักอยู่ที่ขานเมืองกิเบอาห์ได้ต้นทับทิม ซึ่งอยู่ที่ตำบลมิโกรน พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณหกร้อยคน 3 กับอาทียาห์บุตรชายอาทียาห์บุตรชายของอิกาโบน บุตรชายของฟีเนหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลีปโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ ที่เมืองซีโลห์ เขาก็เออโฟดไป และพวกพลไม่ทราบว่ายอนาธานไปแล้ว 4 ตามทางข้ามเขาที่โยนาธานหาช่องที่จะข้าม ไปยังค่ายของฟิลิสเตียนั้น มียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างนี้ และมียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างโน้น ยอดหินหนึ่งมีชื่อว่าโบเชส อีกยอดหนึ่งชื่อเสนห์ 5 หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างเหนือหน้ามิคมาซ และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาห์ 6 โยนาธานกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า โอมาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนเหล่านั้นที่มีได้เข้าสู่หนัด บางทีพระเยโฮวาห์จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยโฮวาห์ได้ในการที่พระองค์จะทรงช่วยให้พ้น ไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย 7 ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า จงกระทำทุกสิ่งที่ดีใจของท่านอย่ากักระงั้นไปเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ตามแต่จิตใจของท่านจะว่าอย่างไร 8 แล้วโยนาธานกล่าวว่า โอเถิด เราจะข้ามไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เขาเห็น 9 ถ้าเขาจะกล่าวแก่เราว่า จงคอยอยู่นกว่าเราจะมาหาเจ้า 10 แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ในที่ของเรา และเราจะไม่ไปหาเขา 10 แต่ถ้าเขาว่า จงขึ้นมาหาเราเถิด 11 แล้วเราจึงจะขึ้นไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว จะให้เรื่อนนี้เป็นสัญญาณแก่เรา 11 ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการคนฟิลิสเตียเห็น และคนฟิลิสเตียกล่าวว่า โอเถิด พวกฮีบรูออกมาากรูที่ซ่อนตัวอยู่แล้ว 12 และคนที่กองทหารรักษาการจึงร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง 13 และโยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว 13 แล้วโยนาธานก็คลานขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป 14 การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างในระหว่างครึ่งรอยไถในนาสักสองไร่ 15 และบังเกิดการสะท้านในค่าย ในทุ่งนาและในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้นก็ตกใจตัวสั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสะท้านมากยิ่งนัก 16 ยามของซาอูลที่อยู่ ณ กิเบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มองดูอยู่ และดูเถิด มวลชนก็สลายไป วิ่งตีกันไปมา 17 แล้วซาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง 18 และเมื่อเขานับดูแล้ว ดูเถิด โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น 18 และซาอูลรับสั่งกับอาทียาห์ว่า จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่ 19 เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคณิสราเอลด้วย 19 อยู่มาเมื่อซาอูลตรัสกับโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟิลิสเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซาอูลจึงตรัสกับโรหิตว่า โอหัดมีโอไว้ก่อน 20 ซาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และดูเถิด ดาบทของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อนของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง 21 ฝ่ายคนฮีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟิลิสเตียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกเขาในค่ายจากชนบทรอบๆ เขาทั้งหลายก็กลับมาเข้ากับคนอิสราเอลอยู่ฝ่ายซาอูลและโยนาธาน 22 ในทำนองเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟิลิสเตียกำลังหนี พวกเหล่านั้นก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย 23 พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบรธาเนลเลยไป 24 และคนอิสราเอลต้องทุกขยากในวันนั้น เพราะซาอูลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแก้แค้นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง 25 เพราะฉะนั้นพวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย 25 และชาวแผ่นดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง 26 เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น ดูเถิด น้ำผึ้งก็กำลังย้อยอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ 27 แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเอาปลายไม้ที่ถืออยู่แหงที่รังผึ้ง แล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ดาก็แจ่มใสขึ้น 28 มีชายคนหนึ่งเรียนว่า พระราชบิดาของท่านบังคับให้พวกพลปฏิญาณว่า ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง 29 และพวกพลก็อ่อนเพลีย 29 แล้วโยนาธานจึงกล่าวว่า บิดาของข้ากระทำให้แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าดาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย 30 ถ้าวันนี้พวกพลได้กินของที่บริบมาจากศัตรูซึ่งเขามาได้อย่างอัมหนานจะดีกว่านี้สักเท่าใด เพราะขณะนี้การฆ่าฟันคนฟิลิสเตียก็จะมากกว่ามิใช่หรือ 31 ในวันนั้นเขาทั้งหลายพาฟันคนฟิลิสเตียจากมิคมาซถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลีย 32 และพวกพลก็วิ่งเข้าหาของที่บริบได้ เอาแกะและวัวและลูกวัวมาฆ่าเสีย ณ ที่นั้นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมกับเลือด 33 แล้วเขาก็ไปทูลซาอูลว่า โอเถิด พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด 34 และซาอูลจึงรับสั่งว่า พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว จงลึงก์อ่อนหินใหญ่มาให้เราวันนี้ 34 และซาอูลตรัสว่า ป่านางจกระจัดกระจายกันไปท่ามกลางพวกพลและบอกเขาว่า ปให้พวกคนนำวัวหรือแกะของตัวมาฆ่าเสียที่นั่นแล้วรับประทาน อย่ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด 35 คินนั้นทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น 35 และซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแทนเครื่องซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์ 36 แล้วซาอูลรับสั่งว่า ปให้เราลงไปตามคนฟิลิสเตีย

ทั้งกลางคืน แล้วรีบข่าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย□ และเขาทั้งหลายตอบว่า □จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด□ แต่บุโรทีกกล่าวว่า □ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี่เถิด□ 37 และซาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า □สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอลหรือไม่□ แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน 38 และซาอูลจึงตรัสว่า □มาที่นี่เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของกองอิสราเอลพึงทราบและเห็นว่าบัพติศมาได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้ 39 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แน้นในใจ แม้ความผิมนั้นอยู่ที่โยนาธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่แน้นนั้น□ แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์ 40 แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า □พวกท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง□ และประชาชนทูลซาอูลว่า □ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด□ 41 ดังนั้นซาอูลจึงทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า □ขอทรงสำแดงฝ่ายถูก□ ข้างฝ่ายซาอูลและโยนาธานถูกสลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป 42 แล้วซาอูลรับสั่งว่า □จับสลากระหว่างเรากับโยนาธานบุตรชายของเรา□ และโยนาธานถูกสลาก 43 แล้วซาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า □เจ้าได้กระทำอะไร จงบอกเรามา□ โยนาธานก็ทูลว่า □ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย□ 44 และซาอูลตรัสว่า □ขอพระเจ้าทรงลงโทษและให้หนักยิ่งกว่า โยนาธาน เจ้าจะต้องตายแน่□ 45 แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า □โยนาธานควรจะถึงตายหรือ เขาเป็นผู้ที่ได้นำให้มิชัยใหญ่ยิ่งนี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน้นในใจ เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินนั้น เพราะในวันนั้นท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า□ ประชาชนได้โยนาธานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย 46 แล้วซาอูลก็เลิกทัพ ไม่ติดตามคนฟีลิสเตีย และคนฟีลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน 47 เมื่อซาอูลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสูัรบราดาศัตรูทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดากษัตริย์แห่งโคบห์ และกับคนฟีลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป 48 พระองค์ทรงรวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลซ และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา 49 ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาธาน อิสิห์ มัลคีชวา และซ็อลิตาทั้งสองของพระองค์คือ คนหัวปีชื่อเมราบ และชื่อผู้น้องคือมีคาล 50 ชื่อแม่ของซาอูลคืออาหิโนอัม บุตรสาวของอาหิมาอัซ และชื่อแม่ทัพของพระองค์ คืออับเนอร์ บุตรชายเนอร์ ลุงของซาอูล 51 ศิษย์เป็นบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์ เป็นบุตรชายของอาบีเอล 52 ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟีลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนแก่สักก็ว่า ก็ทรงนำมาไว้ใช้ใกล้พระองค์

15

ซาอูลไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างสุดใจเรื่องคนอามาเลซ

1 ซามูเอลก็เรียนซาอูลว่า □พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 2 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า □เราจะลงโทษอามาเลซในทางที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดทางอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์ 3 บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลซ และทำลายบรรดาที่เขามั่นนั้นเสีย ให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูดนม ทั้งวัว แกะ อูฐและลา□ □ 4 ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเทลาอิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยูดาห์หนึ่งหมื่นคน 5 ซาอูลก็ทรงยกกองทัพมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอามาเลซ และตั้งขุมอยู่ในหุบเขา 6 และซาอูลตรัสแก่คนเคไนต์ว่า □ไปเถิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลซ เกรงว่าเราจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับเขา เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขาขอกออกจากอียิปต์□ ดังนั้นคนเคไนต์ก็แยกออกไปจากคนอามาเลซ 7 และซาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลซพ่ายแพ้ ตั้งแต่เมืองฮาริลาห์ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์ 8 ทรงจับอาภรณ์กษัตริย์ของคนอามาเลซได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ 9 แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอากั และที่ที่ดีที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อื่นพื้กับลูกแกะ และสัตว์ทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาถูกและไว้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น 10 แล้วพระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า 11 □เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำตามบัญญัติของเรา□ และซามูเอลก็โกรธจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืนครั้ง 12 และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า □ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคาร์เมล และดูเถิด ทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรื่อยไปจนลงไปถึงกิลกาล□ 13 และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า □ขอพระเยโฮวาห์อวยพรของท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว□ 14 และซามูเอลกล่าวว่า □ถ้าอย่างนั้นเสียเถิดที่ร้องเข้าหาข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร□ 15 ซาอูลตอบว่า □เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลซ เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแกะและวัวที่ดีที่สุด

เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นเราทั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น¹⁶ แล้ว ซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า □หรือก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรดังนี้ □ และซาอูลก็เรียนท่านว่า □จงกล่าวไปเถิด¹⁷ และซามูเอลเรียนว่า □แม้ท่านเป็นผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ¹⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า □จงไปทำลายคนอามาลเลขคนบาปหนาเสีย ให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกทำลายเสียหมด □¹⁹ เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปฉกฉวยทรัพย์สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ □²⁰ และซาอูลเรียนซามูเอลว่า □ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอากักกษัตริย์แห่งคนอามาลเลขมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาลเลขเสียอย่างสิ้นเชิง²¹ แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์เชลย รวมทั้งแกะและวัว ส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่ในเมืองกิเลกาล □²² และซามูเอลกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชามากเท่ากับการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดูเถิด ที่เราจะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะเสียดับฟังก็ดีกว่า ไฉนของบรรดาแกะผู้²³ เพราะการยกย่องเป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความต้อตึงก็เป็นเหมือนความชั่วช้าและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์ □²⁴ และซาอูลเรียนซามูเอลว่า □ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเขาทั้งหลาย²⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับ ไปกับข้าพเจ้าแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีผลการพระเยโฮวาห์ □²⁶ และซามูเอลเรียนซาอูลว่า □ข้าพเจ้าจะไม่กลับ ไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล □²⁷ พอซามูเอลหันจะไป ซาอูลก็ได้ขีดยาเสื่อของท่านไว้และเสื่อนั้นก็ขาด²⁸ และซามูเอลเรียนท่านว่า □ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงนิรโทษอาณานิกรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน²⁹ ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่สาหรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาใช่มนุษย์ที่จะกลับใจไม่ □³⁰ ฝ่ายซาอูลจึงเรียนว่า □ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับ ไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีผลการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน □³¹ ซามูเอลจึงกลับตามซาอูลไป และซาอูลก็มีผลการพระเยโฮวาห์³² แล้วซามูเอลกล่าวว่า □ท่านทั้งหลายจงนำอากักกษัตริย์ของคนอามาลเลขมาให้ข้าพเจ้า □ และอากักก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเยกิบาน อากักกล่าวว่า □ความขมขื่นแห่งความต้อตึงฝ่าฝืนไปแน่แล้ว □³³ ฝ่ายซามูเอลกล่าวว่า □ดาบของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงได้รับตรัสในใจ มารดาของท่านจะรับบุตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายฉันนั้น □ และซามูเอลก็ฟันอากักเสียเป็นท่อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในกิเลกาล³⁴ ฝ่ายซามูเอลก็ไปรามาห์ และซาอูลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูล³⁵ และซามูเอลไม่มาพบซาอูลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามูเอลได้โสโคราเพราะซาอูล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้นำพระทัยให้ซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

16

พระเจ้าทรงเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า □เจ้าจะเป็นทุกข์เรื่องซาอูลนานเท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จงเดิมนำมันให้เดิมนำสัตว์ของเจ้า แล้วนำไปถวาย เพราะใช้เจ้าไปหาเจสซียาเบเอลเซม เพราะว่าในหมู่พวกบุตรชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้วสำหรับเรา □ ซามูเอลก็กราบทูลว่า □ข้าพเจ้าจะจะไปอย่างไรได้ ถ้าซาอูลได้ยินเขาคงฆ่าข้าพเจ้าองค์เสีย □ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า □ข้าพเจ้ามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ □³ จงเชิญเจสซียาห์การถวายสัตวบูชา นั้น แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะทำประการใด เจ้านิ่งเจิมให้เรารู้ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า □⁴ ซามูเอลก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั้นออกมาหาท่านกล่าวว่า □ท่านมาอย่างสันติหรือ □⁵ และซามูเอลตอบว่า □มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตวบูชากับเรา □ และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตวบูชา⁶ อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายมาแล้วท่านก็มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า □ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจิมไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว □⁷ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า □อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เห็นเหมือนกับมนุษย์ ดูด้วยว่า

มนุษย์ผู้รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ⁸ แล้วเจสซีก็นำดาวิดไปให้เดินผ่านหน้า ซามูเอล ท่านกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้□⁹ แล้วเจสซิจึงให้ชั่มมาเดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า □พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้□¹⁰ แล้วเจสซิจึงบุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลบอกกับเจสซิวว่า □พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้□¹¹ แล้วซามูเอลกล่าวแก่เจสซิวว่า □บุตรชายของท่านอยู่ที่ไหนหมดแล้วหรือ□ เจสซิจตอบว่า □ยังมีคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ดูก่อน เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่□ และซามูเอลกล่าวว่า □จงใช้คนไปตามเขามา เพราะเราจะไมยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาที่นี่□

ดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์

¹² เจสซิก็นำคนไปนำเขามา ฝ่ายเขาเป็นคนผิวแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามน่าดู และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □จงลุกขึ้นเจิมตั้งเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ□¹³ ซามูเอลจึงนำขวดเขาน้ำมันและเจิมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามัท

เมื่อดาวิดติดพันแล้วซาลูก็ทรงชุ่มชื่นขึ้นและหายดี

¹⁴ ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ปราศจากซาลู และวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ทรงมานาซาลู¹⁵ และพวกมหาดเล็กของซาลูก็กราบทูลว่า □ดูเถิด บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรงมานาพระองค์อยู่¹⁶ ขอเจ้านายของข้าพระองค์ทั้งหลาย จงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หาคนที่ฝีมือในการติดพันเขา□ และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้าสิงพระองค์ ก็ให้เขาติดพันเขาแล้วพระองค์จะหายดี□¹⁷ ซาลูก็รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □จงไปหาชายคนหนึ่งที่ดีติดพันได้มาให้เรา นำเขามาหาเรา□¹⁸ คนหนึ่งไปพวกผู้รับใช้ทูลว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซิชาวเบรเลเฮม เป็นผู้มีฝีมือในการติดพัน เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เฉลียวฉลาดในกิจการงาน และเป็นคนมีหน้าตาดี และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา□¹⁹ เพราะฉะนั้นซาลูจึงส่งผู้สื่อสารไปยังเจสซิกล่าวว่า □จงให้ดาวิดบุตรชายของท่านอยู่กับแคว้นนาหาเรธา□²⁰ และเจสซิก็นำดาวิดหนึ่งบุตรชายคนโต และหญิงหนึ่งใส่น้ำอุ่นหญิงหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ผ่าไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาลู²¹ ดาวิดก็มาเฝ้าซาลูและเข้ารับราชการ ซาลูก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาลู²² และซาลูทรงส่งข่าวไปยังเจสซิวว่า □เราขอรับรองให้ท่าน โปรดอนุญาตให้ดาวิดมาขึ้นอยู่เบื้องหน้าเราเถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา□²³ อยู่มาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาสิงซาลูเมื่อไร ดาวิดก็หิบบิดเขาใช้มีดติดถวายซาลูก็ทรงชุ่มชื่นขึ้นและหายดี และวิญญาณชั่วก็ปราศจากพระองค์ไป

17

โกลิอัทมนุษย์ยักษ์ของคนฟีลิสเตียทำร้ายคนอิสราเอล

¹ ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็รวบรวมกองทัพเพื่อจะทำสงคราม เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นเขตยูดาห์ และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับตำบลอาเซคาห์ที่เอเฟสดัมมิม² และซาลูกับคนอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวไว้ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย³ คนฟีลิสเตียขึ้นอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และคนอิสราเอลขึ้นอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นกลาง⁴ มีผู้หญิงชื่อโกลิอัทเป็นยอดทหารได้ออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคืบ⁵ เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะเสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเชลเป็นทองสัมฤทธิ์⁶ และสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหอกทองสัมฤทธิ์เขวนอยู่ที่เท้า⁷ ด้ามหอกนั้นเหมือนไม้กระพ่นทอผ้า ตัวหอกหนักหกร้อยเชลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ของเขาเดินออกหน้า⁸ เขาออกมาขึ้นเนินโคเนไปทางแนวอิสราเอลว่า □เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟีลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของซาลูไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้า⁹ ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของพวกเรา และรับใช้เรา□¹⁰ และคนฟีลิสเตียคนหนึ่งกล่าวว่า □วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กับเถิด□¹¹ เมื่อซาลูและคนอิสราเอลทั้งสิ้น ได้ยินถ้อยคำของคนฟีลิสเตียคนนั้น เขาก็พากันหัวเราะและกลัวมาก¹² ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซีย ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาลู ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก¹³ บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซียก็ตามซาลูไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไม่ไปทำศึกนั้นคือ บุตรหวิปีเอลีอับ คนถัดมาอาบีนาดับ และคนที่สามชั่มมาห์¹⁴ ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาลูไปแล้ว

ดาวิดไปยังค่ายทหารของซาลู

¹⁵ แต่ดาวิดกลับจากซาอูล ไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม ¹⁶ คนฟิลิสเตียคนนั้น ได้ออกมายืนอยู่ทั้งเช้า และยืนตั้งสี่สิบวัน ¹⁷ เจสซีสั่งดาวิดบุตรชายของตนว่า "ข้าวักนี้เอาฟางหนึ่ง และขนมปังสิบก้อนนี้ อันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็ว" ¹⁸ และจงนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วรับของฝากมาจากเขาบ้าง" ¹⁹ ฝ่ายซาอูลกับเขาทั้งหลายและคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาห์สู้รบกับคนฟิลิสเตียอยู่ ²⁰ ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และทิ้งแกะไว้กับผู้ดูแลนาเสบียงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซียได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะเมื่อกองทัพกำลังยกออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก ²¹ คนอิสราเอลกับคนฟิลิสเตียก็ยกมาจะปะทะกันกองทัพปะทะกองทัพ ²² ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบไปห้ทนายพี่ชายของตน ²³ เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูเถิด คนฟิลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อโกลิอัทออกมาจากแนวรบฟิลิสเตีย กล่าวหาอย่างแต่ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน ²⁴ เมื่อบรรดาคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีเขา ไป กลัวเขามาก ²⁵ คนอิสราเอลพูดว่า "เจ้าเคยเห็นคนที่ออกมาขึ้นหรือ เขาออกมาท้าทายอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์ให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้งดเว้นบิดาของเขาเป็นคนยกเว้นการเกณฑ์ในอิสราเอล" ²⁶ และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า "เขาจะทำอย่างไรแก่คนที่ฆ่าคนฟิลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหยียดหยามอิสราเอล ไปเสีย คนฟิลิสเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนั้นคือใครเล่า เขาจึงมาท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่" ²⁷ ประชาชนก็ตอบเขาอย่างเดียวกันว่า "ผู้ที่เขาเข้าได้ก็จะได้รับสิ่งที่กล่าวมาแล้วนั้น" ²⁸ ฝ่ายเอลีอัชพี่ชายหับีได้ยินคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอัชก็โกรธดาวิดกล่าวว่า "เจ้าลงมาทำไม เจ้าทิ้งแกะไม่ก็ตัวที่ถื่นทุรกันดารไว้กับใคร ข้ารู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะมาดูเขารบกัน" ²⁹ ดาวิดจึงตอบว่า "ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ"

ดาวิดฆ่าโกลิอัทด้วยหินก้อนหนึ่งและสายสลิง

³⁰ เขาจึงหนีไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างคราวก่อน ³¹ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เขาทั้งหลายก็เล่าความให้ซาอูลทราบ ซาอูลจึงใช้คนให้มาตามดาวิด ³² ดาวิดก็ทูลซาอูลว่า "อย่าให้จิตใจของผุ้ใดผุ้ไปเลยหาชายนั่นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียคนนั้น" ³³ และซาอูลกล่าวแก่ดาวิดว่า "เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายฟิลิสเตียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆ แล้ว" ³⁴ แต่ดาวิดทูลซาอูลว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแกะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาเอาลูกแกะตัวหนึ่ง ไปจากฝูง ³⁵ ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้น ให้พ้นมาจากปากของมัน ถ้ามันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหนวดเขรของมัน และทุบตีมันจนตาย ³⁶ ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คนฟิลิสเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนั้นก็เหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาได้ท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่" ³⁷ และดาวิดทูลต่อไปว่า "พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและจากเท้าของหมี จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนที่ฟิลิสเตียคนนั้น" และซาอูลจึงตรัสแก่ดาวิดว่า "จงไปเถอะ และพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า" ³⁸ แล้วซาอูลก็ทรงเอาเครื่องอาวุธของพระองค์สามให้ดาวิด ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะให้เขา ³⁹ และดาวิดก็คาดดาบที่เครื่องอาวุธ เขาลองเดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชิน แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า "ข้าพระองค์จะสวมเครื่องเหล่านี้ไม่ได้ เพราะข้าพระองค์ไม่ชิน" ดาวิดจึงปลดออกเสีย ⁴⁰ แล้วจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากลำธารได้ห้าก้อน จึงใส่ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขาในถุงของเขาและมีถืออสลึงอยู่ เขาก็เข้าไปใกล้คนฟิลิสเตียคนนั้น ⁴¹ คนฟิลิสเตียนั้นก็ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกหน้า ⁴² เมื่อคนฟิลิสเตียมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่คนหนุ่ม ผิวแดงๆ และมีใบหน้างดงาม ⁴³ คนฟิลิสเตียจึงพูดกับดาวิดว่า "ข้าพเจ้าเป็นมหาหรือเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า" และคนฟิลิสเตียคนนั้นก็แข่งด่าดาวิดออกมาแรงของตน ⁴⁴ คนฟิลิสเตียพูดกับดาวิดว่า "มาหาข้านี้ ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้กินในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน" ⁴⁵ แล้วดาวิดก็พูดกับคนฟิลิสเตียคนนั้นว่า "ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกขัด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่าน ในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ท้าทายนั้น ⁴⁶ ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนั้นข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพฟิลิสเตียแก่คนในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อทั้งพิภพจะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล ⁴⁷ และขุมหมันหนึ่งสิ่งจะทราบว่ามีพระเยโฮวาห์ผู้ได้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่าการรบเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย" ⁴⁸ อยู่มาเมื่อคนฟิลิสเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อปะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟิลิสเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว ⁴⁹ และดาวิดเอามือส้วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลิง ถูกคนฟิลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่ดิน ⁵⁰ ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟิลิสเตีย

คนนั้นด้วยสปีงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคำว่าคนฟิลิสเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ⁵¹ ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟิลิสเตียคนนั้น หยิบดาบของเขาชักออกจากฝักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขากลับด้วยดาบเล่มนั้น เมื่อคนฟิลิสเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป⁵² คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นให้ร้องโล่ติดตามคนฟิลิสเตีย โกลไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟิลิสเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากขารารอิม โกลไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน⁵³ และคนอิสราเอลก็กลับมาจากทางโล่ติดตามคนฟิลิสเตีย และมาปล้นค่ายของเขา⁵⁴ ดาวิดก็นำศีรษะของคนฟิลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ที่เดินที่ของตนแล้ว⁵⁵ เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า □อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร□ และอับเนอร์ทูลว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์ไม่ทราบ□⁵⁶ กษัตริย์จึงรับสั่งว่า □ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร□⁵⁷ เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าคนฟิลิสเตีย อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศีรษะของคนฟิลิสเตียคนนั้นไปด้วย⁵⁸ ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า □เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร□ และดาวิดทูลว่า □ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซีชาวเบธเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์□

18

ความรักของโยนาธานกับดาวิด

1 อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมักรักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของตนเอง² และวันนั้นซาอูลก็ทรงกักตัวเธอไว้ ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ³ แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญากับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง⁴ โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันธนู และเข็มขัดด้วย⁵ และดาวิดก็ออกไปประพุดตัวอย่างเฉลียวลลาดไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้อยู่เหนือคนรับทั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย⁶ อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากทางฆ่าคนฟิลิสเตียนั้นกำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอลร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี⁷ และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำนั้นเรีกกันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า □ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ□

ซาอูลจึงหาดาวิดจึงพยายามฆ่าดาวิดเสีย

8 ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นทีพอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า □เขาสรรเสริญดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราเข่าว่าฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ ดาวิดจะได้อะไรอีกเล่านอกจากราชอาณานิกร□⁹ ซาอูลก็ทรงใช้สายดาจับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป¹⁰ อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล ซาอูลก็ทรงพยายามอยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังคิดพิณอย่างทีไรเคยติดถวายทุกวันมา ซาอูลทรงถือหอกอยู่¹¹ และซาอูลก็ทรงพุ่งหอก ด้วยนี้กันว่า □ข้าจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย□ แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์ได้ถึงสองครั้ง¹² ซาอูลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรากจากซาอูลแล้ว¹³ ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ชายดาวิดไปให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน¹⁴ ดาวิดกระทำอย่างเฉลียวลลาดในทุกประการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ¹⁵ เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉลียวลลาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด¹⁶ แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย¹⁷ ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า □ดูเถิด นี่คือบุตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบแม่มางให้เป็นภรรยาของเธอ ขอแต่เธอเองเป็นคนกล้าหาญ และสู้ศึกของพระเยโฮวาห์เท่านั้น□ เพราะซาอูลทรงดำริว่า □อย่าให้มีมือของเราจะต้องเขาเลย ให้มีมือคนฟิลิสเตียจะต้องเขาดีกว่า□¹⁸ ดาวิดทูลซาอูลว่า □ในอิสราเอลข้าพระองค์คือผู้ใด ชีวิตของข้าพระองค์คืออะไร หรือเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์คือผู้ใด ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็นราชบุตรเขยของพระองค์□¹⁹ แต่อยู่มาเมื่อถึงเวลาที่จะทรงยกเมราบราชธิดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด แม่มางก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดรีเอลชาวเมโหลห์

ดาวิดแต่งงานกับมีคาลราชธิดาของซาอูล

20 ฝ่ายมีคาลราชธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นทีพอพระทัยพระองค์²¹ ซาอูลทรงดำริว่า □ให้เรายกแม่มางให้แก่เธอ แม่มางจะได้เป็นกับดักเธอ และมีมือของคนฟิลิสเตียจะได้ต่อสู้เธอ□ ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า □วันนี้เธอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน□²² ซาอูลทรงบัญชาหาเดเล็กว่า □จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า □ดูเถิด กษัตริย์พอพระทัยในเธอ และบรรดาคนหาเดเล็กของพระองค์ก็รักเธอ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด□²³ และมหาเดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง

ดาวิดก็ถามว่า □ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย□ 24 และมหาดเล็กของชาอูลจึงทูลว่า □ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้□ 25 ชาอูลจึงรับสั่งว่า □เจ้าจงพูดเช่นนี้แก่ดาวิดว่า □กษัตริย์ไม่มีพระประสงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนึ่งปลายของคทาของคนฟิลิสเตียสักหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์□ □ฝ่ายชาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟิลิสเตีย 26 และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นทีพอใจดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป 27 ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเธอ ได้ฆ่าคนฟิลิสเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนึ่งปลายของคทาของคนเหล่านั้นมาถวายแก่กษัตริย์ครบจำนวน เพื่อเธอจะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ชาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด 28 ชาอูลทรงเห็นและทราบว่ายเยโฮวาห์ทรงสถิตกับดาวิด และมีคาลพระราชธิดาของชาอูลรักเธอ 29 ชาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นชาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิดเรื่อยมา 30 บรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ออกมาทำสงคราม ต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายจะออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่างเล่ห์เหลี่ยมมากกว่าบรรดาข้าราชการของชาอูล ชื่อเสียงของเธอก็ยิ่งโด่งดังมาก

19

ชาอูลพยายามฆ่าดาวิดอีกครั้งหนึ่ง

1 ชาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรและกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ให้เขาทั้งหลายฆ่าดาวิดเสีย 2 แต่โยนาธานราชบุตรของชาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า □ชาอูลเสียดังพ่อของเจ้าหาช่องจะฆ่าเธอเสีย เพราะฉะนั้นบัดนี้ ของจระเข้ตัวให้ดิฉันพรงี้เข้า จงอยู่เสียในที่ลับซ่อนตัวไว้ 3 และฉันจะออกไปยืนอยู่ข้างๆเสตังพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉันจะกราบทูลเสตังพ่อด้วยเรื่องของเธอ ถ้าฉันรู้เรื่องอะไรจะบอกให้ทราบ□ 4 โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ชาอูลราชบิดาฟังทูลว่า □ขอกษัตริย์อย่าทรงกระทำบาปต่อดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดหาได้กระทำบาปสิ่งใดต่อพระองค์ไม่ และการงานของเธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี 5 เพราะเธอเสี่ยงชีวิตของตน และประหารคนฟิลิสเตียนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้มีการช่วยให้พ้นอย่างใหญ่หลวงเพื่ออิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่ในพระองค์จึงจะกระทำบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด ด้วยการฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล□ 6 ชาอูลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธานและชาอูลจึงปฏิญาณว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดาวิดจะไม่ต้องถูกประหารชีวิตเลยฉันนั้น□ 7 และโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้น และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าชาอูล และดาวิดได้เข้าเฝ้าชาอูลอย่างแต่ก่อน 8 สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย และได้ฆ่าฟันเสียเป็นอันมาก เขาทั้งหลายจึงหนีไปเสียจากเธอ 9 แล้ววิญญานเข้าจากพระเยโฮวาห์ก็เข้ามาสิงชาอูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรงห่ออกอยู่ และดาวิดก็กำลังติดพันภายใน 10 และชาอูลทรงฟังหอกหมายปักดาวิดให้ติดฝ่าผนัง แต่เธอก็หลบหนีพระพักตร์ชาอูลไป ชาอูลจึงทรงฟังหอกติดผนัง และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น 11 ชาอูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะฆ่าเธอเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลภรรยาของดาวิดบอกดาวิดว่า □ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของเธอให้พ้น พรงี้เธอจะถูกฆ่าตาย□ 12 มีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป 13 มีคาลได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนขนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้ 14 เมื่อชาอูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคาลตอบว่า □เขาไม่สบาย□ 15 แล้วชาอูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า □จงนำเช้ามามาเราทั้งเตียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย□ 16 เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่ศีรษะ 17 ชาอูลรับสั่งถามมีคาลว่า □ไหนเจ้าจึงหลอกหลวงเรา และปล่อยศัตรูของเราไปเสีย เขาจึงรอดพ้นไป□ และมีคาลทูลตอบชาอูลว่า □เธอพูดกับหม่อมฉันว่า □ปล่อยให้ฉันไปเถิด จะให้ฉันฆ่าเธอทำไมเล่า□□

ดาวิดหนีพ้นจากชาอูลอย่างอัศจรรย์

18 ฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไป เธอมาหาซามูเอลที่เมืองรามัท และเล่าทุกเรื่องที่ชาอูลได้ทรงกระทำแก่เธอให้ซามูเอลฟัง เธอและซามูเอลก็ไปอยู่เสียที่นาโยท 19 มีคนไปทูลชาอูลว่า □ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท□ 20 ชาอูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปจับดาวิด และเมื่อเขาไปเห็นหมู่พยากรณ์กำลังพยากรณ์อยู่ และซามูเอลยืนเป็นหัวหน้าเขาทั้งหลาย พระวิญญาณของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อสารของชาอูล และเขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย 21 เมื่อมีคนไปทูลชาอูล พระองค์ก็ทรงใช้ผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นก็พยากรณ์ด้วย ชาอูลทรงใช้ให้ผู้สื่อสารไปครั้งที่สาม เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย 22 ชาอูลก็เสด็จไปที่รามัทเอง มาถึงบ้านใหญ่ที่ในเมืองเสด และรับสั่งถามว่า □ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน□ มีคนทูลว่า □ดูเถิด เขาทั้งสองอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท□ 23 พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยทในเมืองรามัท และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินพลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยทที่เมืองรามัท 24 พระองค์ทรง

ถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และก็ทรงพยากรณ์ต่อหน้าซามูเอล และบรรทมเปลือยกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ดังนั้นเขาจึงพูดกันว่า ๒ซามูเอลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ

20

โยนาธานป้องกันดาวิด

1 ดาวิดก็หนีจากนาโยทในเมืองรามัท และมาหาโยนาธานกล่าวว่า ๒ข้าพเจ้าได้กระทำการใด อะไรเป็นความชั่วช้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบาปอันใดต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงได้แสวงหาชีวิตของข้าพเจ้า ๓ และโยนาธานจึงตอบเธอว่า ๒ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เธอไม่ต้องตายดอก ดูเถิด เสด็จพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่เหนือสิ่งใดโดยมิให้ฉันรู้ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่ ๔ ดาวิดจึงปฏิญาณเชิงกว่านั้นอีกและกล่าวว่า ๒เสด็จพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า ๒อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ ๒พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด และท่านมีชีวิตอยู่นั่นใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยังเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น ๕ โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า ๒จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ ๖ ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า ๒ดูเถิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในทุ่งนาจนถึงเย็นวันที่สาม ๗ ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า ๒ดาวิดได้วิงวอนขอลาข้าพระองค์ศรีบกลับ ไปเมืองเบธเลเฮมเมืองของตน เพราะที่นั่นหิ้งครอบครัวทำการถวายสัตวนบูชาประจำปี ๘ ถ้าพระองค์รับสั่งว่า ๒ดีแล้ว ๒ผู้รับใช้ของท่านก็ดีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้ว ก็ขอทราบเถิดว่า พระองค์ดำริการร้าย ๘ เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียเองเถิด เพราะท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม ๙ โยนาธานจึงกล่าวว่า ๒อย่าให้มีวิवादอย่างนี้เลยนะ เพราะถ้าฉันทราบว่าเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ ๑๐ แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า ๒ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุดัน ใครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้ ๑๑ และโยนาธานบอกดาวิดว่า ๒มาเถิดให้เราเข้าไปในทุ่งนา ๒เขาทั้งสองจึงเข้าไปในทุ่งนา ๑๒ และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า ๒โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้หยั่งดูเสด็จพ่อของฉันในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันทีสาม ดูเถิด ถ้ามีอะไรติดต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช้คนไปบอกเธอทีเดียว ๑๓ ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและให้หนักยิ่งกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉัน ๑๔ ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเธอสำแดงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย ๑๕ ขออย่าตัดความกรุณาของเธอมิตด'องศ์วานของ मैंเป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว ๑๖ โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศ์วานของดาวิดว่า ๒ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรูของดาวิดเถิด ๑๗ และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง ๑๘ แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า ๒พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่นี้ของเธอจะว่างอยู่ ๑๙ เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้ซ่อนตัวอยู่ ในวันแห่งการกระทำนั้น และคอยอยู่ข้างศิลาเอเชล ๒๐ ฉันจะยังลูกธนูสามลูก ไปข้างๆ ที่นั้น อย่างกับว่าฉันยิงเข้า ๒๑ และดูเถิด ฉันจะยิงเด็กไปส่งว่า ๒จงไปหาลูกธนู ๒ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า ๒ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา ๒แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันนั้น ๒๒ แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า ๒ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางหน้าเจ้าโน่น ๒เธอจงไปเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว ๒๓ ส่วนเรื่องที่เราได้พูดกันนั้น ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและ मैंเป็นนิตย์

โยนาธานทราบถึงเจตนาของซาอูลต่อดาวิด

24 ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึงวันขึ้นค่ำ กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร 25 กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำ คือประทับที่พระที่นั่งข้างๆฝาผนัง โยนาธานยืนอยู่และหยิบเนอรันนั่งอยู่ข้างซาอูล แต่ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ 26 อย่างไรก็ดีในวันนั้นซาอูลมิได้ตรัสประการใด เพราะทรงดำริว่า ๒ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง เขาคงมกลิน เขาคงมกลินแน่ 27 อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ และซาอูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า ๒ทำไมบุตรเลวีมิได้มารับประทานอาหารทั้งวันและวันนี้ 28 โยนาธานทูลตอบซาอูลว่า ๒ดาวิดได้วิงวอนขอลาข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเลเฮม 29 เพราะว่า ๒ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีมากในสายตาของบุนาในเมือง และที่พระของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า ๒ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มาที่โต๊ะ

ของกษัตริย์³⁰ แล้วความกลัวของซาอูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า โอเจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซิมารับให้ความอับอายแก่เจ้าเองและให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า³¹ ตราบใดที่ลูกของเจสซิมิชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณานิกรของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่³² แล้วโยนาธานจึงทูลตอบซาอูลพระราชบิดาของท่านว่า โอทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาได้กระทำผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า³³ แต่ซาอูลได้ทรงฟังหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่า พระราชบิดาของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย³⁴ โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้หยามน้ำหน้าดาวิด

โยนาธานกับดาวิดลาจากกัน

³⁵ ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามที่นัดหมายไว้กับดาวิด มิเด็กไปด้วยคนหนึ่ง³⁶ และท่านสังเกตเห็นว่า โปงวิ่งไปหาลูกธนูที่นั่นจึงไป³⁷ เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป³⁸ และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องสังเกตเห็นว่า โปงลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน้นไม่ใช่หรือ³⁹ และโยนาธานร้องสังเกตเห็นว่า โปงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่⁴⁰ เด็กของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนู และกลับมาหาชายของตน⁴¹ แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ⁴² และโยนาธานก็มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้น และบอกเขาว่า โอไป จงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง⁴³ เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่ใต้ ชบหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และทั้งสองก็ก้มกัน และร้องไห้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน⁴⁴ โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า โอจงไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์⁴⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอสืบไปเป็นนิตย์⁴⁶ ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

21

ดาวิดหนีจากซาอูลไปหาอาหิเมเลค

¹ แล้วดาวิดก็มายังเมืองโบมมาหาอาหิเมเลคปุโรหิต และอาหิเมเลคตัวสั้นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า โอทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน² ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคปุโรหิตว่า ปกษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้หาเรื่องหนึ่งรับส่งแก่ข้าพเจ้าว่า โออย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำการแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น³ ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง⁴ ฉะนั้นบัดนี้ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้ใ้ในมือข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรที่มีที่นี้ก็ได้⁵ ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า โอข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดาติดมือเลย แต่มีขนมปังบิสสุทท์ ขอแด่คนหนุ่มได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน⁶ และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า โอที่จริง ตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลายประมาณสามวัน และภาชนะของคนหนุ่มกับบิสสุทท์ และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมดาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์ในภาชนะแล้ว⁷ ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบิสสุทท์ให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่น ไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป⁸ ในวันนั้นมิชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของซาอูล มีธุระต้องเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเก คนเอดม เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล⁹ และดาวิดกล่าวแก่อาหิเมเลคว่า โอท่านไม่มีหมอกหรือดาบติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของกษัตริย์เป็นการด่วน¹⁰ ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า ดาบของโกลิอัทคนฟีลิสเตีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่หุบเขาเอลาห์นั้น ดูเถิด ยังห้อยอยู่ที่ข้างหลังเอวโปกด์ ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มีความอื่นอีก¹¹ และดาวิดกล่าวว่า โอไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเกิด¹²

ดาวิดหนีจากซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท

¹⁰ และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท¹¹ และมหาดเล็กของอาคิซพูดว่า โอดาวิดคนนี้เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามิได้เตนร่าและขับเพลงรับกันหรือว่า¹² ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ¹³ และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกล่าวอาคิซกษัตริย์เมืองกัทอย่างมากมาย¹⁴ ท่านจึงเปลี่ยนอาคิซปรีชาต่อนหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำตนเป็นคนบ้าในมือเขา เทียวกาไว้ที่ประตูรั้ว และปล่อยให้เหล่าโยนาลองเประอะครา¹⁵ อาคิซจึงส่งผู้รับใช้ของท่านว่า โอดูเถิด เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม¹⁶ ข้าขาดคนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนั้นมาทำบ้าให้ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ¹⁷

22

ดาวิดอยู่ที่ถ้ำอวลัม

1 ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำอวลัม เมื่อพี่ชายของท่านและวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ได้ยินเรื่องเขาก็กองไปหาท่านที่นั่น 2 แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความพอใจก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขามากมาย มีคนมามาสู่สมอยู่กับท่านประมาณสี่ร้อยคน 3 ดาวิดก็ออกจากที่นั่น ไปยังเมืองมิสเปาห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโมอับว่า ข้าขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า 4 และท่านก็นำบิดามารดามาเฝ้ากษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง 5 แล้วผู้พยากรณ์อาดกลาวแก่ดาวิดว่า ท่านอย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งนี้เลย จงไปเข้าในแผ่นดินยูดาห์เถิด ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในเปาเซเรท 6 ฝ่ายซาอูลทรงได้ยินว่ามีผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ได้ตั้งไม้แห่งหนึ่งที่รามัท ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์) 7 และซาอูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า ข้าเจ้าทั้งหลายพวกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซียะจะให้เราและสวนองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ 8 เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซีนั้น ไม่มีผู้ใดรวมทุกข์กับเรา หรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยซุ่มดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้

ซาอูลฆ่าพวกปุโรหิตของพระเจ้า

9 โดเอกคนเอโดมซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของซาอูลจึงทูลตอบว่า ข้าพพระองค์เห็นบุตรเจสซียามาที่เมืองโนบมาหาอาหิเมเลคบุตรอาหิทูบ 10 แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่าน และให้เสบียงอาหาร และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียแก่ท่าน ไป 11 แล้วกษัตริย์ก็ให้ให้ไปเรียกอาหิเมเลคปุโรหิต บุตรชายอาหิทูบ และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นปุโรหิตเมืองโนบ ทุกคนก็มาหากษัตริย์ 12 และซาอูลตรัสว่า บุตรอาหิทูบเอ๋ย จงฟังเถิด ข้าทูลตอบว่า ข้าเจ้านายของข้าพพระองค์ ข้าพพระองค์อยู่ที่นี้ 13 และซาอูลตรัสแก่เขาว่า ท่านไม่เจ้าจึงร่วมกับกบฏต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซีย ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยซุ่มดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้ 14 และอาหิเมเลคทูลตอบกษัตริย์ว่า ข้าในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสัดยี่ช้อย่างดาวิด พระราชบุตรเขยของกษัตริย์ผู้บังคับบัญชาทหารราชองครักษ์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์ 15 แล้วข้าพพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเขาจริงหรือ เปล่าเลย ขอทูลทูลอย่างทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์หรือวงศ์วานของบิดาของข้าพพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่มากหรือน้อย 16 กษัตริย์ตรัสว่า อาหิเมเลค เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย 17 และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า จงหามาประหารปุโรหิตเหล่านี้ของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามือของเขายูกับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่ามันหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรา 18 แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟันปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ 19 แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า ข้าเจ้าจงหนีไปฟันปุโรหิตเหล่านั้นไป โดเอกคนเอโดมก็หนีไปฟันบรรดาปุโรหิต ในวันนั้นเขาฆ่าบุคคลที่สวมเอโฟดผ้าป่านเสียแปดสิบห้าคน 20 และเขาประหารโนบเมืองของปุโรหิต เสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูดนม วัว ลา และแกะ 21 แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิทูบ ชื่ออาบียาธาร์ได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป 22 อาบียาธาร์ก็บอกดาวิดว่า ซาอูลได้ประหารปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เสีย 23 ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ว่า ข้าในเวลานั้นเมื่อโดเอกคนเอโดมอยู่ที่นั่น เรารู้แล้วว่า เขาจะต้องทูลซาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศ์วานบิดาของท่าน 24 จงอยู่เสียกับเราเถิด อย่างกลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงหาชีวิตของท่านก็แสวงหาชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราก็จะพ้นภัย

23

การพนजरและการหลีกเลี่ยงหลบหนีของดาวิด

1 แล้วพวกเขายกดาวิดว่า อดูเถิด คนฟิลิสเตียกำลังรบเมืองเคอีลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน 2 ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า ข้าควรที่ข้าพพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตียเหล่านี้หรือไม่ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดว่า จงไปต่อสู้คนฟิลิสเตียและช่วยเมืองเคอีลาห์ให้พ้น 3 แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า อดูเถิด เราอยู่ในยูดาห์นี้ก็ยังกลัวอยู่ ถ้าเราขึ้นไปยังเคอีลาห์สู้รบกับกองทัพของฟิลิสเตียเราจะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าใด 4 แล้วดาวิดก็ทูลถามพระเยโฮวาห์อีก และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า จงลุกขึ้นลงไปยังเคอีลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของเจ้า 5 และดาวิดกับคนของท่านก็ไปยังเคอีลาห์ต่อสู้กับคน

ฟิลิสเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไป และฆ่าฟันเขาทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นแหละดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมืองเคีลiah ให้พ้น⁶ อยู่มาเมื่ออาบิยาธาร์บุตรชายของอาหิเมเลศหนีไปหาดาวิดที่เมืองเคีลiah นั้น เขาก็ถือเอาโฟดลงมาด้วย⁷ มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดมาที่เคีลiah แล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูละดาล เขาก็ชิงตัวเองไว้ไป⁸ และซาอูลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้าสงคราม ให้ลงไปยังเคีลiah เพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้⁹ ดาวิดทราบข่าวซาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอาบิยาธาร์ปุโรหิตว่า จงนำเอาเอาโฟดมาที่นี้เถิด¹⁰ ดาวิดกราบทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายังเคีลiah เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ¹¹ ประชาชนชาวเคีลiah จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลงมาตั้งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันนั้นหรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด¹² และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ข้าจะลงมา¹³ แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า ประชาชนชาวเคีลiah จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ¹⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ข้าทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้ไป¹⁵ แล้วดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกร้อยคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเคีลiah และเขาทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไปได้ เมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดหนีไปจากเคีลiah แล้ว ซาอูลก็ทรงเล็งการติดตาม¹⁶ และดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารศิฟ และซาอูลก็ทรงแสวงหาท่านทุกวัน แต่พระเจ้ามิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล¹⁷ และดาวิดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงหาชีวิตของเธอ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารศิฟที่ป่าไม้อันใหญ่¹⁸ และโยนาธานบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม้อันใหญ่ และสนับสนุนมือของเธอให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า¹⁹ โยนาธานพูดกับเธอว่า โออย่ากลัวเลย เพราะว่ามือของซาอูลเสด็จพอของนั้จะหาเธอไม่พบ เธอจะได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และนั้จะเป็นอุปราช ซาอูลเสด็จพอของนั้ก็ทราบเรื่องนี้ด้วย²⁰ และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวิดยังค้างอยู่ที่ป่าไม้อันใหญ่ และโยนาธานก็กลับไปยัง²¹ ฝ่ายชาวศิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ทูลว่า ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกข้าพระองค์ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้อันใหญ่นั้นเขาอาศัยอยู่ ซึ่งอยู่ได้เขยโมมิใช่หรือ²² โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอเสด็จลงไปตามสดพระทัยปรารถนาที่จะลงไป ฝ่ายพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในหัตถ์ของกษัตริย์²³ และซาอูลตรัสว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอานุวยพระพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านปรานีเรา²⁴ จึงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง เพราะมีคนบอกข้าว่า เขาฉลาดนัก²⁵ เพราะฉะนั้นจึงไปสังเกตดูที่ขุมว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขตแผ่นดิน เราจะค้นหาเขาในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ²⁶ เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นไปยังศิฟก่อนซาอูล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบได้เขยโมมิ²⁷ ซาอูลกับคนของพระองค์ก็แสวงหาท่าน มีคนบอกดาวิด ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน²⁸ ซาอูลเสด็จไปฟากภูเขาข้างนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเขาข้างโน้น ดาวิดก็รีบหนีจากพระพักตร์ซาอูล เพราะซาอูลกับคนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ²⁹ แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลว่า ขอรีบเสด็จกลับ เพราะคนฟิลิสเตียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน³⁰ ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปพบกับฟิลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั้นว่าเศปลายามาเลค³¹ ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั้นไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกด

24

ดาวิดไว้ชีวิตของกษัตริย์ซาอูลที่เมืองเอนเกด

1 อยู่มาเมื่อซาอูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟิลิสเตียแล้ว มีคนมาทูลว่า อดูเถิด ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเมืองเอนเกด² แล้วซาอูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคนอิสราเอลแล้วสามพันคนไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หินเลียงผา³ และพระองค์เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งที่นั่น และซาอูลก็เสด็จเข้าไปส่งทุกซ์ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ⁴ คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า อดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า อดูเถิด เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร⁵ แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นเข้าไปตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูลอย่างลับๆ⁶ ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ตำหนิตัวท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล⁷ ท่านว่าแก่คนของท่านว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้⁸ ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และ ไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์⁹ ภายหลังดาวิดก็ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า โอข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และเมื่อซาอูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้¹⁰ และดาวิดทูลซาอูลว่า โอโชน

พระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนทีกล่าว่าว่า ๑ ดูเถิด ดาวิดแสวงหาที่จะทำร้ายพระองค์ ๑๐ ดูเถิด วันนี้พระเนตรของพระองค์ประจักษ์แล้วว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ที่อยู่ในถ้ำ และบางคนได้ขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์มิได้ไว้พระชนม์ชีพของพระองค์ ข้าพระองค์กลัวว่า ๑ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ ๑๑ ยิ่งกว่านั้นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ได้ซื้อดูซายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์ โดยเหตุที่ว่าข้าพระองค์ได้ตัดดูซายฉลองพระองค์ออก และมิได้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความชั่วร้ายหรือการละเมิด ข้าพระองค์มิได้กระทำบาปต่อพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาชีวิตข้าพระองค์ ๑๒ ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์ ๑๓ ดังสุภาษิตโบราณว่า ๑ ความชั่วร้ายก็ออกมาจากคนชั่ว ๑ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์ ๑๔ กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามผู้ใด พระองค์ไล่ตามผู้ใด ไ้ตามสุนัขที่ตายแล้ว ไ้ตามตัวหมี ๑๕ เพราะฉะนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษา และขอทรงประทานคำพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ และทอดพระเนตร และขอว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นหัตถ์ของพระองค์ ๑๖ อยู่มาเมื่อดาวิดูลค่าเหล่านี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า ๑ ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นั้นเป็นเสียงของเจ้าหรือ ๑ ซาอูลก็ทรงส่งเสียงก่นแสด ๑๗ พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า ๑ เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย ๑๘ เจ้าได้ประกาศในวันนี้แล้วว่า เจ้าได้กระทำตามสัตตข้ออย่างใด ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว ๑๙ เพราะถ้าผู้ใดพบศัตรูของตน เขาจะยอมให้ปลอดภัย ไปหรือ ดังนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้าสนองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้ ๒๐ บัดนี้ ดูเถิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า ๒๑ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงปฎิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ตัดเชื้อสายรุ่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า ๒๒ ดาวิดก็ปฎิญาณให้แก่ซาอูล แล้วซาอูลก็เสด็จกลับพระราชวัง และดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังซั่มเซ็ง

25

ความตายของซามูเอล

๑ ฝ่ายซามูเอลก็สิ้นชีวิตและคนอิสราเอลทั้งปวงก็ประชุมกันไว้ทุกเช้าให้ท่าน และเขาทั้งหลายก็ฝังศพท่านไว้ในบ้านของท่านที่รามาห์ และดาวิดก็ลุกขึ้นลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน

ดาวิด นabalและนางอาบีกายิล

๒ มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีกิจการอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมีนามมิคา มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่คารเมล ๓ ชื่อของชายคนนั้นคือนาบัล และชื่อภรรยาของท่านคืออาบีกายิล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นเป็นคนสามานย์และประพฤติชั่วเลวทราม เป็นนางสาวนของคาเลบ ๔ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารได้ยี่วันนาบัลก่าสั่งตัดขนแกะของเขายู ๕ ดาว ๑๑ จึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดส่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า ๑ จงขึ้นไปที่คารเมลไปหานาบัล และคำนับเขาในนามของเรา ๖ ท่านทั้งหลายจงกล่าวคำคำนับเขาเช่นนี้ว่า ๑ สันติภาพจงมีแก่ท่าน สันติภาพจงมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาสิ่งของท่าน ๗ ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมีคนตัดขนแกะ ฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา เรามิได้กระทำอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมล ๘ ขอให้ถามพวกคนหนุ่มของท่าน ดูเถิด เขาทั้งหลายจะสำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันนี้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรของท่าน ๑ ๑ เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาคำเหล่านี้แก่นาบัล ในนามของดาวิด และเขาทั้งหลายก็คอยอยู่ ๑๐ และนาบัลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า ๑ ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซียคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้ไปในอันมากที่หนีไปจากนายของตน ๑๑ ควรหรือที่ข้าจะนำขนแกะของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่คนซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้ ๑๒ พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับ และมาบอกเรื่องราวทั้งสิ้นแก่ดาวิด ๑๓ และดาวิดส่งคนของท่านว่า ๑ ทุกคนจงเอาดาบคาดเอาไว้ ๑ และทุกคนก็เอาดาบคาดเอวของตน และดาวิดก็เอาดาบคาดเอวด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสั่มการะ ๑๔ แต่มีคนหนุ่มคนหนึ่ง ไปบอกนางอาบีกายิลภรรยาของนาบัลว่า ๑ ดูเถิด ดาวิดส่งผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะคำนับนายของเรา และนายกลับคว่ำคาบเหล่านี้ ๑๕ แต่คนเหล่านั้นเคยดีต่อเรามาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างใดเลย และไม่ขาดสิ่งไรตรงปดที่เราไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา ๑๖ เขาเป็นเหมือนกำแพงของเราทั้งกลางวันและกลางคืน ตลอดเวลาที่เรากำลังเสี่ยงแกอยู่กับเขา ๑๗ ฉะนั้นบัดนี้ขอท่าน

ทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะกระทำประการใด เพราะเขาคงมุ่งร้ายต่อนายของเรา และต่อครัวเรือนทั้งสิ้นของนายท่านนั้นเป็นคนอันธพาล ใครจะพูดด้วยก็ไม่ได้อ 18 แล้วนางอาบิกายิลก็รีบจัดขนมปังสองร้อยก้อน และน้ำองุ่นสองถุงหนึ่ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวคั่วห้าถัง และองุ่นแห้งร้อยช่อ และขนมมะเดื่อสองร้อยแผ่นบรรทุกหลังลา 19 นางก็ส่งคนรับใช้ของนางว่า จงรีบไปก่อนเรา ดูเถิด เราจะตามเจ้าไป 20 แต่นางมิได้ออกนabalสามชั่งของนาง 20 เมื่อนางขี่ลาลงมาถึงเนินเขาข้างฝ่ายนางอยู่ ดูเถิด ดาวิดกับคนของท่านก็ลงมาทางนาง และนางก็พบเขาทั้งหลายเข้า 21 ดาวิดกล่าวไว้แล้วว่า ข้าได้เฝ้าทุกสิ่งทีคนนี้อยู่ในถิ่นทุรกันดารเสียเปล่า ไม่มีสิ่งใดของเขาขาดไปเลย และเขายังกระทำความชั่วต่อข้าตอบแทนความดี 22 ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่บีสสาวะรดก่าแพ่งได้ในบรรดาคนของเขานั้นให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก 23 เมื่อนางอาบิกายิลเห็นดาวิด นางก็รีบลงจากหลังลา ขบหน้าลงต่อดาวิดกราบลงถึงดิน 24 นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า ข้าเจ้านายของดิฉันเข้าข้า ความชั่วช้านั้นอยู่ที่ดิฉันแต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้ท่านฟังขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน 25 ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับชายอันธพาลคนนี้เลยคือนabal เพราะเขาเป็นอย่างไรที่ชื่อของเขานอก นabalเป็นชื่อของเขา และความโง่เขลา ก็อยู่กับเขา แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านได้ใช้ไปนั้นไม่ 26 เหตุฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน้นใด และท่านมีชีวิตอยู่แน้นใด ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านระแวงเสียจากการทำให้โลเลหิตตก และจากการแค้นด้วยมือของท่านเอง เพราะฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างไรนabal 27 สิ่งเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉันขอมอบแก่บรรดาคนหนุ่ม ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน 28 ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นนางศรัทธาที่มั่นคงอยู่แน่นอน ด้วยว่าเจ้านายของดิฉันทำสงครามอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ 29 แต่วิถีของท่านมีชีวิตอยู่ด้วยความชั่วที่ตัวท่านไม่ได้เลย 29 แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงหาชีวิตของท่าน ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะถูกเหวี่ยงออกไปตั้งออกไปจากรังสสิ 30 และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ตามบรรดาความดีซึ่งพระองค์ทรงสั่งนางเกี่ยวกับท่าน และทรงตั้งท่านไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล 31 เจ้านายของดิฉันจะไม่มีเหตุที่ต้องเศร้าใจหรือระกำใจ เพราะได้กระทำให้โลเลหิตเขตกด้วย ไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดิฉันทำการแค้นเคืองเสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำความดีแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ก็ขอระลึกถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง 32 ดาวิดจึงกล่าวแก่อาบิกายิลว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้ 33 ขอให้ความสุขของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ ให้พ้นจากการทำให้โลเลหิตตก และจากการแค้นด้วยมือของเราเอง 34 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงรับเราเสียจากการกระทำร้ายเจ้า ทรงพระชนม์อยู่แน้นใด ถ้าเจ้ามิได้รับมาพบเราเสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะไม่มีคนทีบีสสาวะรดก่าแพ่งได้เหลือแก่นabalเลยเป็นแน่ 35 แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งที่นางนำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูเถิด เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ยอมรับเจ้า 36 และอาบิกายิลก็กลับไปหานabal และดูเถิด ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนabalก็ร่าเริงอยู่ เพราะท่านมีเมามาก นางจึงมิได้ออกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่ามากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า 37 และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่านางสร้างจากนabal ไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน 38 อยู่มาอีกประมาณสิบวันพระเยโฮวาห์ทรงประหารนabalและท่านก็สิ้นชีวิต

ดาวิดแต่งงานกับนางอาบิกายิลและนางอาหิโนอัม

39 เมื่อดาวิดได้ยินว่านabalสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแค้นเคืองการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนabal และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความชั่ว พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนabal ให้ตกบนศีรษะของเขาเอง 40 แล้วดาวิดก็ส่งคนไปสู่อาบิกายิลให้มาเป็นภรรยาของท่าน 41 และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบิกายิลที่คารเมล เขาทั้งหลายก็พูดกับนางว่า ดาวิดได้ให้เราทั้งหลายมาหาเธอไปให้เป็นภรรยาของท่าน 42 และนางก็ลุกขึ้นขบหน้าลงถึงดินกล่าวว่า ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดิฉัน 43 อาบิกายิลก็รับลูกขึ้นสี่ตัวด้วยกันพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธออีกห้าคน นางตามผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของดาวิด 44 ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนอัมชายอิสราเอลมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภรรยาของท่าน 44 ชาอูลได้ทรงยกมีคารราชธิดาของพระองค์ ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่ปีลีบุตรชายลาอิชชาวกาลิมแล้ว

26

อีกครั้งหนึ่งที่ดาวิดปฏิเสธไม่ยอมฆ่าซาอูล

1 ชาวศิฟมาหาซาอูลที่เมืองกิเบอาห์ทูลว่า ๒ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาเยสิอาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยสิโมนมิใช่หรือ ๒ ซาอูลจึงทรงลุกขึ้นลงไปท่อก้นตุรกันดารศิฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วสามพันคน เพื่อแสวงหาดาวิดในถิ่นทุรกันดารศิฟ 3 และซาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาเยสิอาห์ ซึ่งอยู่ข้างถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยสิโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านเห็นว่าซาอูลเสด็จมาหาท่านที่ในถิ่นทุรกันดาร 4 เพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้สอดแนมออกไป จึงทราบว่าซาอูลทรงยกมาแน่แล้ว 5 แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นมายังที่ซึ่งซาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ที่ซาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรชายเนเออร์แม่ทัพ ซาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย ฝ่ายกองทัพบกตั้งค่ายอยู่รอบพระองค์ 6 แล้วดาวิดก็พูดกับอาหิเมเลคคนอิตไทด์ และกับอาบียัทบุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบว่า ๗ผู้ใดจะลงไปในค่ายของซาอูลกับเราบ้าง ๘ อาบียัทตอบว่า ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน 9 ดาวิดและอาบียัทจึงลงไปท่อก้นทัพในเวลากลางคืน และดูเถิด ซาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่ที่ดินตรงพระเศียร อับเนอร์กับพวกพลก็นอนล้อมพระองค์อยู่ 10 อาบียัทพูดกับดาวิดว่า ๑๑ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว ฉะนั้นบัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง ๑๒ แต่ดาวิดบอกอาบียัทว่า ๑๓ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเล่าจะเหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ และจะไม่มีความผิด ๑๔ และดาวิดกล่าวว่า ๑๕พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์จะทรงฆ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและพินาศเสีย ๑๖ ขอพระเจ้าเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้า ไม่ให้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเจ้าเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้จึงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เรา ไปกันเถิด ๑๗ ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของซาอูล และเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีใครใดเห็น เพราะเขาหลับสนิททุกคน เพราะพระเจ้าเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท ๑๘ และดาวิดก็ข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย ๑๙ ดาวิดก็ตะโกนเรียกพวกพลและเรียกอับเนอร์บุตรชายเนเออร์ว่า ๒๐อับเนอร์เอ๋ย ท่านไม่ตอบหรือ ๒๑แล้วอับเนอร์ตอบว่า ๒๒ใครนั่นที่มาร้องเรียกกษัตริย์ ๒๓ และดาวิดตอบอับเนอร์ว่า ๒๔ท่านไม่ใช่ผู้ขายแก่สลักดาบหรือ ในอิสราเอลมีใครเหมือนท่านบ้าง ท่านไม่ท่าน ไม่เผ่ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้ให้ตี เพราะมีคนหนึ่งเข้าไปจะทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน ๒๕ ที่ท่านกระทำเช่นนี้ไม่ได้แน่ พระเจ้าเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านสมควรตายเพราะท่านมิได้ฝ่าเจ้านายของท่านไว้ให้ตี ผู้ที่พระเจ้าเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ตรวดดูซิว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ตรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน ๒๖ ซาอูลทรงจำสำเนียงดาวิด ได้จึงตรัสว่า ๒๗ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ ๒๘ และดาวิดทูลว่า ๒๙โอข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์พะย่ะค่ะ ๓๐ และท่านทูลต่อไปว่า ๓๑โชนเจ้านายของข้าพระองค์จึงไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรไป มีอหิเมเลคผู้ใดคิดอย่างไรเล่า ๓๒ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขออหิเมเลคผู้รับใช้ของพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระเจ้าเยโฮวาห์ทรงปลุกขึ้นพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเจ้าเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย แต่ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ก็ขอให้คนนั้นเป็นทาสไปต่อพระพักตร์พระเจ้าเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกไป ในวันนี้มิให้มีส่วนบรรดาของพระเจ้าเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า ๓๓จงไปปรนนิบัติพระอื่น ๓๔ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเจ้าเยโฮวาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาหาชีวิตหมัดตัวเดียวดังผู้หนึ่งไล่ตามนกกระทาอยู่บนภูเขา ๓๕ แล้วซาอูลตรัสว่า ๓๖ข้าได้กระทำบาปแล้ว ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย จงกลับไปเถิด ด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราได้ประเสริฐในสายดาของเจ้า ดูเถิด เราประพาศตัวเป็นคนเขลาและได้กระทำผิดอย่างเหลือหลาย ๓๗ และดาวิดทูลว่า ๓๘โอข้าแต่กษัตริย์ ดูเถิด หอกของกษัตริย์อยู่ที่นั่น ขอรับสั่งให้คนหนุ่มคนหนึ่งมารับไปจากที่นี่ ๓๙ พระเจ้าเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเขา เพราะในวันนี้พระเจ้าเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเจ้าเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ ๔๐ ดูเถิด ชีวิตของพระองค์นั้นประเสริฐในสายดาของข้าพระองค์ในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ประเสริฐในสายพระเนตรของพระเจ้าเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นด้วย ๔๑ แล้วซาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า ๔๒ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และจะสำเร็จแน่ ๔๓ ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และซาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

27

ดาวิดสิ้นหวังจึงหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟีลิสเตีย

1 ดาวิดนึกในใจว่า ๒ข้าคงจะพินาศสลับวันหนึ่งด้วยมือของซาอูล ไม่มีสิ่งใดดีกว่าที่ข้าจะหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟีลิสเตีย แล้วซาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามข้าอีกภายในพระเมอันอิสราเอล และข้าจะรอดพ้นจากมือของ

ท่านได้² ดาวิดจึงลุกขึ้นยกขามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่านหกร้อยคนด้วยกัน ไปหาอาคิซบุตรชายมาโอค กษัตริย์เมืองกัท³ และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคิซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีครัวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคน คืออาหิโนอัมชาวอิสราเอล และอาบิกายิลชาวคารเมลภรรยาของนาบาล⁴ และเมื่อมีคนไปทูลหาอุลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว พระองค์ก็มีได้แสวงหาท่านอีกต่อไป⁵ แล้วดาวิดจึงทูลอาคิซว่า ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้เขามอบที่ในหัวเมืองแก่ข้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น โฉนดผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชธานีกับพระองค์เล่า⁶ ในวันนั้นอาคิซทรงมอบเมืองศิกลาห์ให้ ศิกลาห์จึงเป็นหัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้⁷ ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียนี้เป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน⁸ ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกชูร์ คนเกชโรต์และคนอามาเลซ เพราะประชาชนชาติเหล่านี้เป็นชาวแผ่นดินนั้น ตั้งแต่สมัยโบราณ โกลไปจนถึงเมืองซูร์ถึงแผ่นดินเอียปต์⁹ ดาวิดก็โจมตีแผ่นดินนั้น ไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง แต่ริบแกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาหาอาคิซ¹⁰ อาคิซถามว่า วันนี้ท่านไปปล้นผู้ใดมา ดาวิดก็ทูลว่า ปล้นถิ่นใต้ที่แผ่นดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และปล้นถิ่นใต้คนเคไนต์¹¹ ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำขามมาที่เมืองกัทโดยคิดว่า ใครจะบอกเรื่องของเราและกล่าวว่า ดาวิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตีย¹² อาคิซทรงวางพระทัยในดาวิดด้วยทรงดำริว่า ข้าได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติของเขาเกลียดอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป

28

คนของดาวิดจะเป็นทหารยามรักษาพระราชวังของกษัตริย์อาคิซ

1 อยู่มาในครั้งนั้นคนฟิลิสเตียได้รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาคิซตรัสกับดาวิดว่า จงเข้าใจเถิดว่า ท่านกับคนของท่านจะออกทัพไปกับเรา² ดาวิดทูลอาคิซว่า ฤดีทีเดียวพะยะค่ะ พระองค์จะได้ทราบว่าผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง และอาคิซรับสั่งกับดาวิดว่า ฤดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็นองครักษ์ของเรตลอดชีพ³ ฝ่ายซามูเอลได้สิ้นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้ทุกข์ให้ท่าน และฝังศพท่านไว้ในเมืองรามัท ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง และซาอูลทรงกำจัดคนทรงและพอมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน⁴ คนฟิลิสเตียก็ขมขื่นแค้นและมาตั้งค่ายอยู่ที่ซูเนม และซาอูลทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและเขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา⁵ เมื่อซาอูลทอดพระเนตรกองทัพของคนฟิลิสเตียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็หวั่นไหวมาก⁶ และเมื่อซาอูลทูลถามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ ไม่ว่าด้วยความฝันหรือด้วยอุรัม หรือด้วยผู้พยากรณ์

ซาอูลไปหาคนทรงที่บ้านเอนโดร์

7 ซาอูลจึงรับสั่งกับมหาดเล็กของพระองค์ว่า จงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรง เพื่อเราจะได้ไปหาและถามเขา⁸ และมหาดเล็กก็กราบทูลว่า ฤดีเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์⁹ ซาอูลจึงปลอมพระองค์และทรงฉลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไปพร้อมกับชายสองคนไปหาหญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า ขอท่านายให้ฉันโดยวิญญาณของคนตาย ฉันจะออกชื่อผู้ใดก็ได้ให้เรียกผู้นั้นขึ้นมา¹⁰ หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า ฤดีเถิด ท่านทราบแล้วว่าซาอูลทรงกระทำอะไร ได้ขังจัดคนทรงและพอมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน ทำไมท่านจึงมาพบกับดักชีวิตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อทำให้ข้าพเจ้าถูกประหาร¹¹ แต่ซาอูลทรงปฏิบัติยากกับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด เจ้าจะไม่ถูกโทษเพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น¹² หญิงนั้นจึงทูลถามว่า ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา ซาอูลตรัสว่า เรียกซามูเอลขึ้นมาให้ฉัน¹³ และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า โฉนดพระองค์จึงทรงล่อลวงหมอมัน พระองค์คือซาอูล¹⁴ กษัตริย์ยิสรสะแก่นางว่า โออย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไร และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน¹⁵ พระองค์ทรงถามนางว่า รูปร่างของเขาคืออย่างไร และนางตอบว่า เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่ ซาอูลก็ทรงถามนางว่าเป็นซามูเอล พระองค์ทรงโน้มพระกายลงถึงดินกราบไหว้¹⁶ แล้วซามูเอลพูดกับซาอูลว่า ท่านรบกวนเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม ซาอูลทรงตอบว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟิลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์ หรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี¹⁷ และซามูเอลตอบว่า ปืนเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะถามข้าพเจ้าทำไมเล่า¹⁸ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่พระองค์ตรัสบอกทางข้าพเจ้าแล้วนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงฉีกราชอาณาจักรนั้นออกเสียจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนโกลีเดียห์ คือดาวิด¹⁹ เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระพิโรธของ

พระองค์ที่ทรงมีต่ออามาลิ จะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้¹⁹ ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟิลิสเตียด้วย²⁰ แล้วซาอูลก็ทรงล้มลงเหยียดขาบนพื้นดินในที่ที่ กลัวยิ่งนักเพราะถ้อยคำของซามูเอล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะไม่ได้เสวยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้ว²¹ หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์คงพระทัยมาก จึงทูลว่า ๐ผู้เกิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสี่ยงชีวิต และยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ²² เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหนอยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์²³ พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า ๐ไม่กิน²⁴ แต่มหาดเล็กกับหญิงนั้นอ่อนวอนพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง²⁴ หญิงนั้นมีลูกวัวอ่อนอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง กริบฆ่าเสีย เอาแบ่งมานวดปิ้งทำขนมปังไว้เชื้อ²⁵ นางก็นำมาถวายแก่ซาอูลและทรงเสวยกับให้มหาดเล็ก เขารับประทาน แล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปในคืนนั้น

29

เจ้านายฟิลิสเตียคัดค้านเรื่องดาวิด

¹ ฝ่ายคนฟิลิสเตียชุมนุมกำลังทั้งสินอยู่ที่อาเฟก และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในเมืองอิสเรเอล² เจ้านายฟิลิสเตียเดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกองหลังกับอาคิซ³ แล้วเจ้านายของคนฟิลิสเตียกล่าวว่า ๐พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่⁴ และอาคิซก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟิลิสเตียว่า ๐นี่คือดาวิดมหาดเล็กซาอูลกษัตริย์อิสราเอล ไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขาหนีมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย⁵ แต่เจ้านายฟิลิสเตียโกรธท่าน และเจ้านายฟิลิสเตียทูลท่านว่า ๐ขอส่งชายคนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับไปยังที่ที่ท่านกำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาลงไปรบพร้อมกับเราเกรงว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคิดกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร มิใช่ด้วยศีรษะของคนที่นี่ดอกหรือ⁶ ดาวิดคนนี้มีใช่หรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรับรำกันว่า ๐ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆและดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ^๗

อาคิซสั่งให้ดาวิดกลับไป

⁸ อาคิซจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า ๐พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับร่วมกับเราก็คือเป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน⁹ ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ขัดใจเจ้านายฟิลิสเตียทั้งหลาย¹⁰ และดาวิดก็ทูลอาคิซว่า ๐แต่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งใด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการจนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์¹¹ อาคิซก็รับสั่งตอบดาวิดว่า ๐เราทราบแล้วว่าในสายตาของเราท่านดีอย่างพูดสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟิลิสเตียกล่าวว่า ๐อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย¹² เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เช้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มาอยู่กับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด พอมิแสงก็จงออกเดิน¹³ ดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มืดเพื่อออกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียขึ้นไปยังอิสเรเอล

30

ดาวิดแก้แค้นการทำลายเมืองศิกลา

¹ อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองศิกลาปรากฏว่าคนอามาลิได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นศิกลาแล้ว เขาชนะศิกลาและเผาเสียด้วยไฟ² และจับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่นั้นไปเป็นเชลยทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้อะไรไปเลย แต่กวาดต้อนไปตามทางของเขา³ เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงตัวเมืองดูเถิด เมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และภรรยา กับบุตรชายบุตรสาวของเขาก็ถูกกวาดไปเป็นเชลย⁴ แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องไห้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก⁵ อาหิโนัมชาวอิสเรเอล และอาบิกาย ภรรยาของนาบาลชาวคารเมล ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วย⁶ และดาวิดเป็นทุกข์หนักเพราะประชาชนพูดกันว่า จะฆ่าท่านเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็หมั่นขึ้นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็มีกำลังขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา⁷ ดาวิดจึงพูดกับอาบิยาธาร์บิรห์บุตรชายของอาหิเมเลควา ๐ขอเอาเอโฟดมาให้ข้าพเจ้า⁸ อาบิยาธาร์ก็นำเอโฟดมาให้ดาวิด⁹ และดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า ๐สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะจับทันเขา

หรือ □ พระองค์ตอบท่านว่า □จงติดตามเถิด เราจะไปทันเขาแน่ และเราจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแก่ □ 9 ดาวิดก็ยกอกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหรืออยู่นั้น และเขามาถึงลำธารเบีสะร์ คนที่สำราญก็พักอยู่ที่นั่น 10 แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสี่ร้อย สองร้อยที่อ่อนแอเพลียเกินที่จะข้ามลำธารเบีสะร์ก็หยุดพักอยู่ 11 เขาทั้งหลายพบชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ชนมึงและเขาก็รับประทานและให้น้ำเขาดื่ม 12 และให้ชนมมะเดื่อแผ่นหนึ่งกับช่อองุ่นแห่งสองช่อ เมื่อเขารับประทานแล้ว จิตใจของเขา ก็ฟื้นขึ้น เพราะเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสัปดาห์สามคืนแล้ว 13 และดาวิดถามเขาว่า □เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน □ เขาตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอียิปต์ เป็นคนใช้ของคนอามาลิคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้ 14 เราพบปล้นที่ถิ่นใต้ของคณเคเรี และปล้นที่สวนของยูดาห์ และที่ถิ่นใต้ของคาลิบ และเราพาเมืองศิกลากเสียด้วยไฟ □ 15 ดาวิดถามเขาว่า □เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่ □ เขาตอบว่า □ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าว่าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น □ 16 เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดาวิด ก็พบเขาทั้งหลายแผ่กันอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะเขารับได้ข้าวของมากมายจากแผ่นดินฟิลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์ 17 และดาวิดก็ฆ่าฟันเขาตั้งแต่โพลเพลสจนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สักคนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งข้อมูลหนีไป 18 ดาวิดได้สิ่งของต่างๆ ที่คนอามาลิขริบคืนมาทั้งหมด และดาวิดช่วยภรรยาทั้งสองของท่านรอดได้ 19 ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ในสิ่งที่รีบไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดาวิดได้คืนมาหมด 20 ดาวิดยังจับได้บรรดาฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไปข้างหน้าท่านกล่าวว่า □นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิดริบมา □ 21 แล้วดาวิดกลับมายังคนสองร้อยผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พักอยู่ที่ลำธารเบีสะร์ และเขาก็ออกไปต้อนรับดาวิดและต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็คำนับเขาทั้งหลาย 22 คนชั่วและคนอันธพาลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าวว่า □เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เราริบมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคนมาพาภรรยาและบุตรของเขาไปก็แล้วกัน □ 23 แต่ดาวิดกล่าวว่า □พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอะไรอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ใดทรยศก็ทักษักริษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่งมาต่อสู้กับเราไว้ในมือของเรา 24 ในเรื่องนี้ใครจะฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ลงมือได้ส่วนแบ่งของเขายังไร ใครที่เฝ้ากองสัมาเกาะอยู่ก็ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลายรู้ส่วนแบ่งเหมือนกัน □ 25 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่อิสราเอลจนทุกวันนี้ 26 เมื่อดาวิดมาถึงเมืองศิกลากแล้ว ก็ส่งของที่รีบได้ในส่วนหนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์กล่าวว่า □ดาวิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่านซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของขริบจากศัตรูของพระเยโฮวาห์ □ 27 คือแค้นที่อยู่ในเบธเอล ในราโมททางภาคใต้ ในยัทธิร์ 28 ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา 29 ในราคาบ ในหัวเมืองของคณเยราเมเอล ในหัวเมืองของคณเคโนธ 30 ในโฮรมาห์ ในโคราซาน ในอาธาค 31 ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกตำบลที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปมาๆ

31

ซาอูลสิ้นพระชนม์

1 ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ต่อสู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย สัมตายอยู่ที่บนภูเขาเกลโบอา 2 และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟิลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบีนาตัม และมัลคีชาราชโอรสของซาอูลเสีย 3 การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป ก็รณูมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู 4 แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า □จงชักดาบออก แทงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่หน่อเหล่านี้จะเข้ามาแทงเราทะลุ เป็นการลบหลู่เรา □ แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออกทรงล้มทับดาบนั้น 5 และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเองตายด้วย 6 ดังนั้น ซาอูลก็สิ้นพระชนม์ ราชโอรสทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์ก็สิ้นชีวิต ตลอดจนคนของพระองค์ทั้งสิ้นก็ตายเสียในวันเดียวกัน 7 เมื่อคนอิสราเอลซึ่งอยู่ฟากหุบเขาข้างโน้น และผู้ที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และเห็นว่าซาอูลกับราชโอรสของพระองค์สิ้นชีพแล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาเสียหลบหนีไป คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น 8 อยู่มาในวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า ก็พบพระศพซาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขาเกลโบอา 9 พวกเขาดัดพระเศียรของซาอูล และถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้สื่อสารออกไปทั่วแผ่นดินฟิลิสเตีย เพื่อประกาศนำเอาข่าวนี้ในเรือนรูปเคารพ และในที่ท่ามกลางประชาชนของเขา 10 เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์บรรจุไว้ในวิหารของพระอัชทาโรท และมัดพระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบธชาน 11 แต่เมื่อชาวยาเบชกิเลอาดได้ยื้อว่าคนฟิลิสเตียกระทำอย่างนั้นกับซาอูล 12 ชายที่กล่าวหาญทุกคนก็ลุกขึ้นเดินเค้นยังรุ่งไปปลดพระศพของซาอูล และศพราชโอรสทั้งสามลง

เสียชีวิตจากกำแพงเมืองเบรซัน และมาที่เมืองยาเบซ ถวายพระเพลิงเสียชีวิตนั้น¹³ เขาก็เก็บอัฐิไปฝังไว้ที่ไผ่ต้นไม้
แห่งหนึ่งในยาเบซ และอดอาหารเจ็ดวัน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ต่อจากหนังสือ 1 ซามูเอล ทั้งสองเล่มนี้สามารถรวมเป็นเล่มเดียวกันได้ และได้รับชื่อจาก ศาสดาพยากรณ์ซามูเอล หนังสือ 1 ซามูเอล 25:1 ได้บันทึกความตายของซามูเอล เพราะฉะนั้นเราคาดว่า ซามูเอลไม่ได้เป็นคนเดียวที่เขียนทั้งสองเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 สอนว่า ศาสดาพยากรณ์กาด และนาอันได้เขียนประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งสองเล่มนี้ดูเหมือนว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า ดังนั้นเราเชื่อว่ากาดกับนาอันได้เขียนต่อจากซามูเอลจนเรื่องนี้สำเร็จ หนังสือ 1 ซามูเอล 22:5 ได้กล่าวถึงกาด ซึ่งเป็นผู้ทำนายหรือศาสดาพยากรณ์ และกล่าวถึงเขาอีกครั้งหนึ่งในบทสุดท้ายของหนังสือ 2 ซามูเอล และหนังสือ 2 ซามูเอลได้พูดถึงนาอันหลายครั้ง

เล่มนี้อาจจะมีชื่ออีกว่า ๒หนังสือของกษัตริย์ดาวิด เพราะส่วนมากได้กล่าวถึงการครอบครอง ความบาป และการลงโทษของดาวิด แต่สำคัญที่สุดคือว่า เล่มนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้า ทุกๆคำได้บันทึกไว้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจผู้เขียน (2 ปด 1:21)

เล่มนี้กล่าวถึงการตั้งอาณาจักรของกษัตริย์ดาวิด ครั้งที่เมืองเฮโบรนเพื่อปกครองเหนือยูดาห์ และครั้งที่สองที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อปกครองเหนืออิสราเอลทั้งหมด ในเล่มนี้เราเห็นความเข้มแข็งและความอ่อนกำลังฝ่ายจิตวิญญาณของดาวิด และเราได้พบพระสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดว่า พระเยซูคริสต์จะตั้งอาณาจักรตลอดไปเป็นนิรันดร์บนบัลลังก์ของดาวิด เล่มนี้กล่าวถึงสมัยปกครองของดาวิดเกือบทั้งหมด

ดาวิดประหารชีวิตคนที่ฆ่าซาอูล

1 อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาเลซ ดาวิดพักอยู่ที่ศิกลาก ได้สองวัน 2 พอถึงวันที่สาม ดาวิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาดและมีผงคลิติดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด ก็ชนหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ 3 ดาวิดถามเขาว่า ๒เจ้ามาจากไหน๑ เขาตอบท่านว่า ๒ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล๑ 4 ดาวิดถามเขาว่า ๒ขอบอกฉันหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง๑ และเขาตอบว่า ๒ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย๑ 5 ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า ๒เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์๑ 6 ชายหนุ่มผู้ที่ยกบอกท่านนั้นจึงตอบว่า ๒บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดาวิดทรงยิงพิงพอกของพระองค์อยู่ และดาวิด รถรบและทหารม้าก็ใกล้พระองค์เข้ามา 7 เมื่อพระองค์ทรงเหลียวมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า ๒ข้าพพระองค์อยู่ที่นี้พะยะค่ะ๑ 8 พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า ๒เจ้าคือใคร๑ ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า ๒ข้าพพระองค์เป็นคนอามาเลซ๑ 9 พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า ๒จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเราอยู่๑ 10 ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำโลงซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี่เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า๑ 11 แล้วดาวิดก็ถือเสื้อของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน 12 และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูลและโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์ และวงศ์วานอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ 13 และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า ๒เจ้ามาจากไหน๑ เขาตอบว่า ๒ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลซ๑ 14 ดาวิดถามเขาว่า ๒ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยืนมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้๑ 15 แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งใหม่ชายหนุ่มเข้ามาบอกว่า ๒ไปชี้เขาเสีย๑ และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย 16 ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า ๒ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า ๒ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้๑ ๑

ดาวิดไว้ทุกข์เพื่อซาอูลและโยนาธาน

17 ดาวิดก็คร่ำครวญคร่ำตามคำคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูลและโยนาธานราชโอรส 18 (และท่านกล่าวว่า ควรจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดาวิด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาสาร๑) 19 ๑ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน 10 วิรุฐก็ล้มตายเสียแล้วหนอ 20 ๑อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัทอย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟิลิสเตียจะร้องเริง เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่มีได้เข้าสุหนัดจะลงมือ 21 เถิดเขาถือกลโบอาเสีย ขออย่ามีน้ำคำหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ออกถวาย เพราะวาทะนั้น โลหของวิรุฐจะถูกทอดทิ้งแล้ว โลหของซาอูลเหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน 22 คันธนูของ

โยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไข่มุนของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มีได้กลับมาเปล่า²³ ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและน่ายกเมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เรียวากันอิทธิ ทั้งสองแข็งแกร่งกว่าสิงโต²⁴ บุตรสาวของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อวดด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า²⁵ วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน²⁶ ที่โยนาธานเอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี²⁷ วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธโธปกรณ์ก็พินาศไป

2

คนยูดาห์เจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน

1 ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า □สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่□ และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า □จงขึ้นไปเถิด□ ดาวิดทูลว่า □ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปหรือไม่□ พระองค์ตรัสว่า □เมืองเฮโบรน□ 2 ดาวิดจึงขึ้นไปในที่นั้นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคืออาหิโนอัมชาวอิสราเอลและอาบิยาอีลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล³ และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไปทุกคนพาครอบครัวไปด้วย และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน 4 และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า □ชาวยาเบซกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้□

ดาวิดยกย่องคนที่ฝังพระศพซาอูลไว้

5 ดาวิดก็มีรับสั่งให้ผู้สืบสารไปหาชาวยาเบซกิเลอาดนั้น พูดกับเขาว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงอภัยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้สำแดงความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้⁶ บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลายเพราะท่านได้กระทำการนี้⁷ เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็งและขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศ์วานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย□

ราชโอรสของซาอูลครอบครองเหนืออิสราเอล

8 ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนเออร์แม่ทัพของกองทัพซาอูลได้พาอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม⁹ และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเซอร์ และคนอิสราเอล และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด¹⁰ เมื่ออิซโบเซทราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แต่วงศ์วานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด¹¹ เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับหกเดือน

การสู้รบระหว่างคนของดาวิดกับคนของอิซโบเซท

12 อับเนอร์บุตรชายเนเออร์และพวกข้าราชการทหารของอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน¹³ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมืองกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น¹⁴ อับเนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า □ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เราดูเถิด□ และโยอาบตอบว่า □ให้เขาลุกขึ้นเล่น□¹⁵ เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นั่งไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน¹⁶ ต่างก็จับศีรษะคู่ต่อสู้ และปักดาบเข้าที่ซี่ข้างของคู่ต่อสู้ สัมตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เฮลซัทฮัสซูริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน¹⁷ การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด¹⁸ บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาบิซัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นผีเข้าเรืออย่างกับลมวัง¹⁹ และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็ได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์

อับเนอร์ฆ่าอาสาเฮล

20 อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า □นั่นอาสาเฮลหรือ□ เขาตอบว่า □ข้าเอง□²¹ อับเนอร์จึงบอกเขาว่า □จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วกรีบเอาอาวุธของเขาไป□ แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์²² อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า □จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จงให้ข้าพาดเจ้าให้ล้มลงดินทำไม้แล้ว แล้วข้าจะงายหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร□²³ แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาโค่นหอกแทงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเฮลล้มตายอยู่ก็ย็นิ่ง²⁴ แต่โยอาบกับอาบิซัยไล่ตามอับเนอร์

ร้ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกึ่งทางตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน²⁵ และคนเบนยามินก็รวมกันตามอับเนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง²⁶ แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า "จะให้พวกบินเรื้อยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็ขม อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสังคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่น้องของเขา"²⁷ และโยอาบจึงกล่าวว่า "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขาพรั่งนี้เข้า"²⁸ โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก²⁹ อับเนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดินไปตามหุบเขาบีทรอน เขาก็มาถึงมาหะนาอิม³⁰ โยอาบก็กลับจากไล่ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ข้าราชการทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคน ไม่นับอาสาเสล³¹ แต่ข้าราชการทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน³² และเขาก็ยกศพอาสาเสลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปส่วางที่เมืองเฮโบรน

3

¹ มีสงครามระหว่างวงศ์วานของชาอูลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของชาอูลก็เสื่อมกำลังลงทุกที

ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหององค์ที่เมืองเฮโบรน

² ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหลายองค์ที่เมืองเฮโบรน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชายาอิสเรเอล³ คนที่สองชื่อ คิเลอาบ บุตรนางอาบิกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับชาโลม บุตรชายนางมาอาคาภรรยาบิดาของทลมีษกษัตริย์เมืองเกชูร⁴ คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เซฟาทียาห์ บุตรชายนางอาปีดัล⁵ และคนที่หกชื่อ อิธเรอัม บุตรนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน⁶ อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของชาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของชาอูล

อับเนอร์ละทิ้งอิซโบเซทไปติดตามดาวิด

⁷ ฝ่ายชาอูลเห็นนางสนมคนหนึ่งชื่อริสพาห์บุตรสาวของอัยยาห์ และอิซโบเซทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า "เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา"⁸ ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิซโบเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า "ข้าพพระองค์เป็นหัวหน้าหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยลำแดงความเมตตาต่อวงศ์วานของชาอูลเสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันหนึ่งพระองค์ยังหาความต่อข้าพพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้"⁹ ถ้าข้าพพระองค์มิได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และให้หนักยิ่งกว่า¹⁰ คือข้าพพระองค์จะย้ายราชอาณานิกรจากวงศ์วานของชาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่แดนถึงเบเออร์เซบา"¹¹ และอิซโบเซทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์¹² อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิดทูลว่า "แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด และทูลอีกว่า "ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพพระองค์ และดูแล มือของข้าพพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนาอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์"¹³ ดาวิดตรัสว่า "ดีแล้ว เราจะกระทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำมีดดาวิดบุตรสาวของชาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมิได้เห็นหน้าเรา"¹⁴ แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิซโบเซทราชโอรสของชาอูลว่า "ขอมอบมีดดาวิดภรรยาของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ห่มไว้ด้วยหนังปลายของคชชาติของคนฟิลิสเตียหนึ่งร้อยชิ้น"¹⁵ อิซโบเซทจึงทรงให้คนไปพามีดดาวิดมาจากสามของเรือ คือบิลที่เอลบุตรชายของลาอิช¹⁶ แต่สามีของเธอก็เดินพลางร้องไห้พลางไปกับเธอจนถึงตำบลบาสุริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า "กลับไปเสียเถิด" และเขาก็กลับไป¹⁷ อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า "เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใครให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน"¹⁸ บัดนี้จึงให้เป็นจริงเกิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า "เราจะช่วยอิสราเอลประชาชนของเราด้วยมือของดาวิดสู้รบ ใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา"¹⁹ อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอล และวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ²⁰ อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอีกยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน²¹ และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า "ข้าพพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมาขึ้นกับข้าพเจ้านายของข้าพพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวางตามขอบพระทัยของพระองค์" ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ²² ดาวิดเกิดขณะนั้นข้าราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากการไปปล้นและนำสิ่งของที่รบได้มากมายนั้น

มาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ²³ เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า อับเนอร์บุตรเนอร์มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปด้วยสันติภาพ²⁴ แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ โฉนพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว²⁵ พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ²⁶ เมื่อโยอาบออกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำซีโลห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่

โยอาบฆ่าอับเนอร์

²⁷ และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่าน เป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแค้นเคืองโลหิตของอาสาเฮน้องชายของตน²⁸ ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า โอพวกเราและราชาอาณาจักรของเราปราศจากความผิดสิ้นไปเป็นนิรันดร์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนอร์²⁹ ขอให้โทษนั้นตกเหนือศิระของโยอาบ และเหนืออวงศ้วนบิดาของเขาทั้งสิ้น ขออย่าให้คนที่มีสิ่งไหลออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดขมมั่ง ขาดจากวงศ้วนของโยอาบ³⁰ นี้แหละโยอาบกับอาบิชัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่กิเบโอน³¹ แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และจงไวทุกข์ให้อับเนอร์³² และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคร่หามศพอับเนอร์ไป³³ เขาก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียงกันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้³⁴ และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า โอควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย³⁵ มือของท่านก็มีไม้ถูกมัด เท้าของท่านก็มีไม้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย³⁶ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก³⁷ แล้วประชาชนทั้งปวงก็มาทูลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิเสธ³⁸ ถ้าเราล้มรสนมมั่งหรือสิ่งใดก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเราและให้โทษไปยังกว่า³⁹ ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งที่ยกษัตริย์ทรงกระทำ⁴⁰ ประชาชนทั้งปวงและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่า ไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ฆ่าอับเนอร์บุตรชายเนอร์เสีย⁴¹ กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้านายและคนสำคัญองค์หนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล⁴² แม้เราได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนั้น ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด⁴³

4

อิชโบเซทถูกฆ่า

¹ เมื่ออิชโบเซทราชาอิสราเอลของชาอูลทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงก็เป็นทุกข์² ฝ่ายราชาอิสราเอลของชาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองพลัน คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย³ ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกิธธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้⁴ โยนาธานราชาอิสราเอลของชาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นง่อย เมื่อมีข่าวเรื่องชาอูลกับโยนาธานมาจากอิสราเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลูกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเอริบหนีไปนั้นเด็กนั้นก็หล่นลงและเป็นง่อย ท่านชื่อเมฟีโบเซท⁵ ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์นั้น ได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิชโบเซท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง⁶ และเขาเข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็แทงพระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์พี่ชายก็หนีไป⁷ และเมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำหนักนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระแท่นบรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระเศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน⁸ และเขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด ศิระของอิชโบเซทบุตรของชาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงแค้นเคืองแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนี้เห็นขอชาอูลและเชื้อสายของชาอูล⁹ แต่ดาวิดคร่ำครวญเรคาบและบาอานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงไล่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก¹⁰ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า ดูเถิดชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว¹¹ และคิดว่าตนนำข้าวสาลีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่ศิกลาก ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับชาวนั้น¹² ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่บ้านและบนที่นอนของคน

ชอบธรรมนั้น ฉะนั้นบัดนี้เราจะไม่เรียกธองโลหิตของเขามาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ¹² และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์ และพวกเขาก็พาเขาทั้งสอง ไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขนงศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิชโบเซท ไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

5

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (1 พศด 11:1-3)

¹ และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า ปดู่เกิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดูกและเนื้อของพระองค์² ในอดีตเมื่อข้าอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า ปดู่จะเป็นผู้เลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล³ ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล⁴ ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี⁵ ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็ม ทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี

กรุงเยรูซาเล็มถูกยึดได้ กลายเป็นเมืองหลวงของประเทศ (1 พศด 11:4-9)

⁶ กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม รมกับคนเยบซ ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า ปดู่ยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนดาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้ป ด้วยคิดว่า ปดู่คงจะเข้ามาที่นี่ไม่ได้⁷ แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งชื่อศิโยนได้ คือเมืองของดาวิด⁸ ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า ปดู่จะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบซ คนง่อยและคนดาบอด ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร⁹ เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า ปดู่จะให้คนดาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ¹⁰ ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั้นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มิลโลเข้าไปข้างใน¹¹ และดาวิดทรงเจริญยิ่งขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์¹² ยีรามกษัตริย์เมืองโหระ ได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาสร้างพระราชวังของดาวิด¹³ และดาวิดทรงทราบ ว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

ราชโอรสและราชธิดาของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม (2 ซมอ 3:2-5; 1 พศด 3:1-4)

¹³ ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้นางสนมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิดราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก¹⁴ ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โยบับ นารัน ซาโลมอน¹⁵ อิบซาร์ เอลีซูอา เนเฟก ยาเฟีย¹⁶ เอลีซามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท

ดาวิดสู้รบกับคนฟิลิสเตีย (1 พศด 14:8-17)

¹⁷ เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟิลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง¹⁸ ฝ่ายคนฟิลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม¹⁹ และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า ปดู่ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า ปดู่ขึ้นไปเถิด เพราะเราจะไม่มอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่²⁰ ดาวิดเสด็จมายังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนคนฟิลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า ปดู่พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่ฟุ้งใส่ป เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัลเปราซิม²¹ และคนฟิลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เฝ้าเสีย²² คนฟิลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม²³ และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า ปดู่อย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมู่ต้นหม่อน²⁴ และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมู่ต้นหม่อนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟิลิสเตีย²⁵ และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟิลิสเตียจากเบธาถึงเกเซอร์

6

ดาวิดต้องการนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม

¹ ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่ง ได้สามหมื่นคน² และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอาเลยูดาห์ เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ³ และเขาทั้งหลายก็เอา

เกวียนใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาบินาตันซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ และอุสซาทับอาทีย โบุตรชายทั้งหลายของอาบินาตันก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น⁴ และนำออกมาจากเรือนของอาบินาตันซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกหีบของพระเจ้าไป และอาทียเฝ้าหน้าหีบ⁵ ดาวิดกับวงสวานอิสราเอลทั้งสิ้นก็าร้องกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย ใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคูและพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ⁶ และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคน อุสซาทักเหยียดมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้เพราะกลัวสะกด⁷ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุสซาห์ และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่นเพราะความผิดพลาดนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า⁸ และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัยเพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออุสซาห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสซาห์ จนถึงทุกวันนี้⁹ ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกล่าวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า □หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร□¹⁰ ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของโอเบเดเอโดมชาวกัท¹¹ หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอเบเดเอโดมชาวกัทสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่โอเบเดเอโดมและครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น

ดาวิดนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม (1 พศด 15:25-29; 16:1)

¹² มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า □พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ครัวเรือนของโอเบเดเอโดม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า□ ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบเดเอโดม ถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี¹³ และเมื่อผู้ที่หามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไม่ได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายวัวกับลูกวัวอัน¹⁴ และดาวิดก็ทรงรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสดก่าลังของพระองค์ และดาวิดมีเอโฟดผ้าป่านคาดอยู่ที่พระองค์¹⁵ ดังนั้นแหละดาวิดและวงสวานอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร¹⁶ และขณะเมื่อหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชธิดาของซาอูลก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมีประมาท¹⁷ เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผานบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁸ และเมื่อดาวิดทรงกระทำการถวายเครื่องเผานบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา¹⁹ และทรงแจกขนมปังแก่คนและแผ่น เนื้อคนละก้อน และขนมองุ่นแก่คนและแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชนอิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน²⁰ และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า □วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ที่เดียวจะเพคะ ที่ทรงทอดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ้อยแก้น้อยอย่าง□²¹ ไม่มีคนละอาย□²² และดาวิดตรัสตอบมีคาลว่า □เป็นงานที่ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์ และเราจึงจะาร้องต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²³ เราจะถ่อมตัวของเราลงยิ่งกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขากล่าวว่ามีเกียรติ□²⁴ เพราะฉะนั้นมีคาลราชธิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

7

ดาวิดปรารถนาสร้างพระวิหาร (1 พศด 17:1-3)

¹ อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พ้นจากการรบกวนด้าน² กษัตริย์ตรัสกับนาอันผู้พยากรณ์ว่า □ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าผืน□³ และนาอันทูลกษัตริย์ว่า □ขอเชิญทรงกระทำทั้งสี่ตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์□

ราชอาณาจักรของดาวิดจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

⁴ แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาอันว่า⁵ □จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศให้เรายูหรือ⁶ เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็ดำเนินท่ามกลางเต็นท์และพลับพลา⁷ ในที่ต่างๆที่เราได้ดำเนินกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า □ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา□⁸ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา⁹ เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่า

เจ้าไปทีไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก¹⁰ และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวานใจอีก และคนชั่วจะไม่หมั่นเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา¹¹ ตั้งแต่สมัยเมื่อเรารู้ว่าผู้วินิจฉัยเห็นอิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบกวนรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์¹² เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มากายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบันเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา¹³ เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์¹⁴ เราจะเป้นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขียนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์¹⁵ แต่ความเมตตาของเรจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า¹⁶ ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์□□¹⁷ นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

ดาวิดนมัสการและอธิษฐาน (1 พศด 17:16-27)

¹⁸ แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า □□ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และวงศ์วานของข้าพระองค์เป็นผู้ใดพระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้¹⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงสิ้นพระวาจาถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็นธรรมดาของมนุษย์หรือ²⁰ ดาวิดจะกราบทูลประกาศได้อีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์²¹ ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราะเหตุพระวจนะของพระองค์ และตามขอบพระทัยของพระองค์²² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินมา²³ ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่กู้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และทรงกระทำสิ่งที่ใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งน่าสะพรึงกลัวเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่กู้จากอียิปต์เพื่อพระองค์จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเข²⁴ ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย²⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวาทะซึ่งพระองค์ทรงสิ้นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเขา ขอทรงดำรงซึ่งพระวาทะนั้นให้ถาวรเป็นนิตย์ และทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงสิ้นพระวาจาไว้²⁶ ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล□ และราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์²⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า□ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล่าวหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์²⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาทะของพระองค์เป็นความจริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์²⁹ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้เป็นทีพอพระทัยพระองค์ที่จะอวยพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงสิ้นพระวาจาเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์□

8

ดาวิดทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น

¹ อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมเกธัมมาห์ได้จากคนฟีลิสเตีย² พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบังคับให้เรียงตัวเขาแถวบนลงที่พื้นดิน ทรงวัดแล้วให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย³ ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์โอรสสุโรห์ กษัตริย์เมืองไซบาห์ เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส⁴ และดาวิดทรงยึดรถรบหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขาม้ารถรบเสียให้หมด เหลือไว้ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน⁵ และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองไซบาห์ ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน⁶ แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสทั้งหลายกอง และคนซีเรียก็

เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใด⁷ และดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของยาห์เชเอลเอเซอร์ถือขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁸ และกษัตริย์ดาวิดทรงรับทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองเบทาห์ และเมืองเบโรสัยหัวเมืองของยาห์เชเอลเอเซอร์⁹ เมื่อโทกียัษตรีย์เมืองฮามัท ได้ขี้นว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของยาห์เชเอลเอเซอร์¹⁰ โทกียัษตรีย์โรมโอรสของตน ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะยาห์เชเอลเอเซอร์ เพราะว่ายาห์เชเอลเอเซอร์เคยทำสงครามกับโหอี และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย¹¹ สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำมาถวาย¹² คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย อามาเลข และจากของที่รับมาจากยาห์เชเอลเอเซอร์โอรสของเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบาห์¹³ เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลีอหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป¹⁴ และพระองค์ทรงตั้งทูตพรประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด¹⁵ ดังนั้นดาวิดจึงทรงอุปการะเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น¹⁶ และโยอาบบุตรชายนาเศรยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูบเป็นเจ้ากรมสารบรรณ¹⁷ ศาโดบบุตรชายอาหิทุบและอาหิเมเลศบุตรชายอาบียาธาห์เป็นบรโหิต และเสโรอาห์เป็นราชเลขา¹⁸ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาคนเกรรี้และคนแปลท และบรรดาราชโอรสของดาวิดเป็นประมุข

9

ดาวิดกับเมฟีโบเซท

¹ ดาวิดรับสั่งว่า ฝูงควานของชาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้นั้นโดยเห็นแก่โยนาธาน² มีมหาดเล็กในวงศวานชาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาวา³ เจ้าคือศิบาหรือ⁴ เขาทูลตอบว่า ข้าพระองค์คือศิบา พะยะคะ⁵ กษัตริย์จึงตรัสว่า ไม่มีใครในวงศวานชาอูลยังเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา⁶ ศิบากราบทูลกษัตริย์ว่า ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง เท้าของเขาเป็นง่อยพะยะคะ⁷ กษัตริย์ตรัสถามเขาวา⁸ เขาอยู่ที่ไหน⁹ ศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า อดูเถิด เขาอยู่ในเรือนของมาศิรุบุตรชายอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร¹⁰ พะยะคะ¹¹ แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คน ไปนำเขามาจากเรือนของมาศิรุบุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร¹² เมฟีโบเซทโอรสของโยนาธานราชโอรสของชาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและชนหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า¹³ เมฟีโบเซทเอ๋ย¹⁴ เขาทูลตอบว่า อดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์¹⁵ 7 และดาวิดตรัสกับท่านว่า¹⁶ โออย่ากลัวเลย เพราะเราจะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของชาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป¹⁷ 8 และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า⁹ ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้¹⁰ 9 แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกศิบามหาดเล็กของชาอูล และตรัสแก่เขาวา¹¹ บรรดาสิ่งของที่เป็นของชาอูลและของวงศวานทั้งสิ้นของท่าน เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว¹² ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้า และเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำนาให้เขา และนำผลพืชที่ได้ขึ้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเซทโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป¹³ ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน¹⁴ แล้วศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำ¹⁵ กษัตริย์ได้ตรัสว่า¹⁶ เมฟีโบเซทจงรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์¹⁷ 12 เมฟีโบเซทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคาทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิบาได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเซท¹³ ดังนั้นเมฟีโบเซทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ เท้าของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

10

สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย (1 พศด 19:1-19)

¹ อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และฮานุนราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน² ดาวิดจึงตรัสว่า³ เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานุนราชโอรสของนายาซ ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา⁴ ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเล่าโลมท่านเกี่ยวกับเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน⁵ แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานุนเจ้านายของตนว่า⁶ พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เล่าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว่ำเมืองนี้เสียดอกหรือ⁷ 4 ฮานุนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรง

ตะโพก แล้วปล่อยตัวไป ⁵ เมื่อมีคนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า ⁶ จงพักอยู่ที่เมืองเริโคจนกว่าเราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้วจึงค่อยกลับมา ⁷ เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบเรโธบ และคนซีเรียชาวเมืองไซบาห์ เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิซโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน ⁸ เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคณแกล้วกล้าทั้งสิ้นให้ไป ⁹ ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองไซบาห์และชาวเมืองเบเรโธบ กับคนเมืองอิซโทบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก ¹⁰ เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกษาขึ้นนายอยู่ที่ข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คนซีเรีย ¹¹ ท่านมอมคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน ¹² ท่านกล่าวว่า ถ้ากำลังคนซีเรียซึ่งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งแกร่งกว่ากำลังของเรา เราจะยอมฆ่าตัว ¹³ จงมีความกล้าหาญเถิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด ¹⁴ ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าไปต่อสู้กับคนซีเรีย ช้างศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา ¹⁵ เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาทั้งหลายก็หนีอาบีชัยเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁶ ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน ¹⁷ ฝ่ายฮาดัดเอเซอร์ทรงใช้คนไปนำคนซีเรียผู้อยู่พักแม่น้ำข้างโน้นออกมา เขามายังตำบลเฮลาม มีโซบคัมแม่ทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า ¹⁸ เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงตำบลเฮลาม และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์ ¹⁹ คนซีเรียก็หนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหารรถรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหารโซบคัมแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น ²⁰ และเมื่อบรรดากษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นสุรรับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

11

ความบาปยิ่งใหญ่ของดาวิด

¹ และอยู่มาพอสิ้นปีแล้ว เมื่อบรรดากษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการ และอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมืองรีบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม ² อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่ง เมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก ³ ดาวิดทรงใช้คนไปไต่ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า ⁴ หญิงคนนั้นชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัม ภรรยาของอุรีอาห์คนฮิตไทต์มีโซหรือพะยะคะ ⁵ ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง พอตื่นางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน ⁶ หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า ⁷ หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว ⁸ ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า ⁹ จงส่งอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา ¹⁰ โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด ¹¹ เมื่ออุรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไรบ้าง พวกพลเป็นอย่างไร การสงครามคืนหน้าไปอย่างไร ¹² แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า ¹³ จงลง ไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย ¹⁴ อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้ ¹⁵ แต่อุรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน ¹⁶ เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า ¹⁷ อุรีอาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะคะ ¹⁸ ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า ¹⁹ เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า ²⁰ อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า ²¹ หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในหีบอาศัย โยอาบเจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน ไปกิน ไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พะยะคะ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มิชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย ²² แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า ²³ วันนี้ก็ค้างเสียที่นี่เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป ²⁴ อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น ²⁵ ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมา ในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน ²⁶ ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอภิศรงโยอาบและทรงฝากไปในมือของอุรีอาห์ ²⁷ ในสายพระหัตถ์นั้นว่า ²⁸ จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู่รบตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูกโจมตีให้ตาย ²⁹ อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อุรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามิทหารเข้มแข็งมาก ³⁰ คนในเมื่อกองกองมาสู้รบกับโยอาบ มีคนบาดเจ็บคือข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย อุรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย ³¹ โยอาบจึงส่งคน

ไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นสุดดาวิด 19 ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า □เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว 20 ถ้ากษัตริย์ก็รักและตรัสถามเจ้าว่า □ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข้ารบ ใกล้เมืองนี้ เจ้าไม่ทราบหรือว่าเราจะยิ่งออกมาจากกำแพง 21 ใครฆ่าอาบีเมเลคนบุตรเยรูเบเชเท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ท่อนบนทุ่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเรเบเศดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง □ แล้วเจ้าจึงกราบทูลว่า □อุรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย □ 22 ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขาให้มากราบทูล 23 ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า □ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง 24 แล้วทหารอูรีก็ยังข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอุรีอาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย □ 25 ดาวิดก็รับส่งผู้สื่อสารนั้นว่า □เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า □อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนั้น จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้ □ เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย □ 26 เมื่อกรรยาของอุรีอาห์ได้ขึ้นข่าวว่าอุรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็ร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของตน 27 เมื่อสิ้นการไว้ทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

12

ดาวิดกลับใจเสียใหม่

1 พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า □ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน 2 คนมั่งมีมีโน้มน้ำมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก 3 แต่คนจนนั้น ไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ชื่อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมและดื่มน้ำถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา 4 ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมิแค้นคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียตักที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมนั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน □ 5 ดาวิดก็วิชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนี้จะต้องตายแน่ 6 และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต □ 7 นาธันจึงทูลดาวิดว่า □พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า □เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าไว้พ้นจากมือของชาอูล 8 และเราได้มอบวงศวานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบกรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศวานอิสราเอลและวงศวานยูดาห์ให้แก่เจ้าถ้าเท่านั้นยังไม่พอ เราจะเพิ่มให้อีกเท่านี้ 9 ทำไมไม่เจ้าดูหมิ่นพระบัญชาดีของพระเยโฮวาห์กระทำไว้ในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอุรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เอากรรยาของเขามาเป็นกรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโม 10 เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลากไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เอากรรยาของอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาเป็นกรรยาของเจ้า □ 11 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ดูเถิด เราจะให้บุตรชายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากครวเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอากรรยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไว้ให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับกรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย 12 เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย □ 13 ดาวิดจึงรับสั่งกับนาธันว่า □เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว □ และนาธันกราบทูลดาวิดว่า □พระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม 14 อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสเหยียดหยามได้ ราชบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต □ 15 แล้วนาธันก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่บุตร ซึ่งกรรยาของอุรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประสูตหนึ่ง 16 ดาวิดก็ทรงอ่อนน้อมต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไปบรรทมบนพื้นดินคืนยังรุ่ง 17 บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมาขึ้นเข้าเฝ้าอยู่ หมายถึงทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือหาทรงรับประทานกับเขาทั้งหลายไม่ 18 อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า □ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์ พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลายอาจจะกราบทูลได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง □ 19 แต่เมื่อดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า □เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ □ เขาทูลตอบว่า □สิ้นชีวิตแล้วพะย่ะค่ะ □ 20 แล้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ชโลมพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็จัดพระ

กระยาหารให้พระองค์เสวย²¹ ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า ว่าเป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและกันแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร²² พระองค์รับสั่งว่า ๐เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า ๐ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่²³ แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือไม่ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เราจะกลับมาหาเราทำไมได้

การกำเนิดของซาโลมอน

²⁴ ฝ่ายดาวิดทรงเส้าโลมใจกับเชบามเหลิสของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักซาโลมอน²⁵ และทรงใช้นางรับใช้ผู้พยากรณ์ไปทำนิจตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยดีดียาห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

ดาวิดกับโยอาบชนะเมืองรับบาห์ (1 พศด 20:1-3)

²⁶ ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของคนอัมโมน และยึดราชธานีไว้ได้²⁷ และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า ๐ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาห์ และข้าพระองค์ก็ได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว²⁸ ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกือบกว่าข้าพระองค์ได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์²⁹ ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยกันยกไปยังเมืองรับบาห์ และต่อสู้จนยึดเมืองนั้นได้³⁰ ทรงรับมงกุฎจากเศียรของกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้น ได้เป็นอันมาก³¹ ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลื่อยคราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

13

อัมโนนข่มขืนนางสาวทามาร์

¹ ต่อมาภายหลังฝ่ายอับษาลโอรสของดาวิดมีชนินธุราองค์หนึ่งรูปโฉมสะคราญชื่อทามาร์ และอัมโนนราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ² ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิงนี้ จิตใจของอัมโนนก็ถูกทรมานจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโนนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก³ แต่อัมโนนมีสหายคนหนึ่งชื่อโยนาตันบุตรชายของชีเมอาห์เชษฐาของดาวิด โยนาตันนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา⁴ จึงทูลถามว่า ๐ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์ ไลน์ทูลกระหม่อมจึงขมเขายู่ทุกเช้าๆ จะไม่บอกให้เกล้าฯทราบบ้างหรือ ๐ อัมโนนตอบว่า ๐ปรารถนาว่าน้องหญิงของอับษาลโอรสของเรา⁵ โยนาตันจึงทูลท้าวว่า ๐ขอเชิญบรรทมบนพระแท่นและทรงกระทำเป็นประจวน และเมื่อเสด็จพามาเยี่ยมทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า ๐ขอโปรดรับสั่งทามาร์น้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ให้มาเตรียมอาหารต่อสายดาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็นและได้รับประทานจากมือของเธอ⁶ ๐ อัมโนนจึงบรรทมแสร้งทำเป็นประจวน เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโนนก็ทูลกษัตริย์ว่า ๐ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาทำขนมสักสองอันต่อสายดาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ⁷ ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามาร์ที่วังรับสั่งว่า ๐ขอจงไปที่บ้านของอัมโนนพี่ของเจ้า และเตรียมอาหารให้เขารับประทาน⁸ ทามาร์ก็ไปยังวังของอัมโนนเชษฐาของเธอที่ที่เขาบรรทมอยู่ เธอก็หยิบแป้งมาวดทำขนมต่อสายดาของเชษฐาแล้วปิ้งขนมนั้น⁹ และเธอก็ยกกระทะมาเทออกต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโนนก็ไม่ทรงเสวย กล่าวว่า ๐ให้ทุกคนออกไปเสียให้พ้นเรา¹⁰ ทุกคนก็ออกไป อัมโนนก็รับสั่งกับทามาร์ว่า ๐จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อพี่จะได้รับประทานจากมือของน้อง¹¹ ทามาร์ก็นำขนมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา¹² แต่เมื่อเธอนำขนมมาใกล้เพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า ๐น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เถิด¹³ เธอจึงตอบท้าวว่า ๐ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขอย่าบังคับน้องเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขอย่ากระทำการโหดเขลาอย่างนี้เลย¹⁴ ฝ่ายหม่อมฉันหม่อมฉันจะเอาความอายไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือนคนโหดเขลาคนหนึ่ง ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์ พระองค์คงจะไม่ทรงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน¹⁵ แต่ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงข่มขืน และนอนร่วมกับเธอ¹⁶ ต่อมาอัมโนนเกลียดชังเธอยิ่งนัก ความเกลียดชังครั้งนั้นก็มากกว่าความรักที่ท่านได้รักเธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่งกับเธอว่า ๐จงลุกขึ้นไป¹⁷ แต่เธอตอบท้าวว่า ๐อย่าเลยพระเชษฐา ที่จะขับไล่หม่อมฉันไปครั้งนั้นก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเชษฐาได้ทำกับน้องมาแล้ว¹⁸ แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่¹⁹ ท่านจึงเรียกมหาดเล็กที่ปรนนิบัติอยู่ส่งว่า ๐จงไล่ผู้หญิงคนนี้ให้ออกไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูให้กลอนเสีย²⁰ เธอสวมเสื้อยาวหลากสีที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวมกัน มหาดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและใส่กลอนประตูเสีย²¹ ทามาร์ก็เอาขี้เถ่าใส่ที่ศีรษะของเธอและฉีกเสื้อยาวหลากสีที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย เอามือกุมศีรษะเดินพลางร้องครวญไปพลาง²² อับษาลโอรสเชษฐา

ของเธอก็กล่าวกับเธอว่า □อัมโนนเชษฐาได้อยู่กับน้องหรือเปล่า แต่น้องเอ๋ย บัดนี้น้องจงนิ่งเสียเถิด เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้เลย□ ฝ่ายทามาร์จึงอยู่อย่างเดียวดายในวังของอับซาโลมเชษฐา 21 เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก 22 แต่อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลย ไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ชมชื่นทามาร์น้องหญิงของท่าน

อับซาโลมฆ่าอัมโนน

23 ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบนาอัลยาโซร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอเฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญโอเรสทั้งสี่ของกษัตริย์ไปในงานนั้น 24 อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า □ดูเถิด ข้าพพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพพระองค์□ 25 แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า □ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่าๆ□ อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยการให้ 26 อับซาโลมจึงกราบทูลว่า □ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเชษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด□ และกษัตริย์ตรัสถามว่า □ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย□ 27 แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอของพระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสี่ไปด้วย 28 แล้วอับซาโลมบัญชามหาดเล็กของท่านว่า □จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเพลิดเพลินด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้าว่า □จงตีอัมโนน□ เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่างกลัวเลย เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล่าวหาญและเป็นคนเก่งกล้าเถิด□ 29 และมหาดเล็กของอับซาโลมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาราชโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล้อของแต่ละองค์หนีไปสิ้น 30 ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า □อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว□ 31 กษัตริย์ทรงลุกขึ้นนั่งกลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าฉีกขาดยืนเฝ้าอยู่ 32 แต่โยนาธานบุตรชายซิมเออาห์เชษฐาของดาวิดกราบทูลว่า □ขออย่าให้เจ้านายของข้าพพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาโลมเรื่องนั้นท่านตั้งใจไว้แต่ครั้งที่อัมโนนชมชื่นทามาร์น้องหญิงของท่านแล้ว 33 ฉะนั้นบัดนี้ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพพระองค์อย่าได้ร้อนพระทัย ด้วยสำนึกว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว□ 34 แต่อับซาโลมได้หนีไป ฝ่ายทามาร์หมอบงอหน้าขึ้นมองดู ดูเถิดประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างๆภูเขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขา 35 โยนาธานจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า □ดูเถิดราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น□ 36 อยู่มาเมื่อเขาพูดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องไห้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็กินแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วย

อับซาโลมหนีไปยังเมืองเกชูร์

37 อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้าหัมมัย โอรสของอัมมีฮูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า 38 ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี 39 กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

14

โยอาบนำอับซาโลมให้กลับมาคืนดีกันกับดาวิด

1 ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ทราบข่าว กษัตริย์อาลัยถึงอับซาโลม 2 โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า □ของจงแสวงหาเป็นเคนไว้ทุกข์ สามเสื้อของคนไว้ทุกข์อย่างโลมนั่น แต่แสวงหาเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว 3 จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์□ แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น 4 เมื่อหญิงชาวเทโคอาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ขยันทาลงถึงดินถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่พึง□ 5 กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า □เจ้ามีเรื่องอะไร□ นางกราบทูลว่า □หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามิตายเสียแล้ว 6 สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวาทกันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่งตาย 7 ดูเถิด หมูญาติทั้งสี่รุมกันฆ่าสาวใช้ของพระองค์บอกว่า □จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสีย นั้น จะได้ว่าผู้ที่รับมรดกเสียด้วย□ ดังว่าจะดับถ่านไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามิของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย□ 8 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า □ไปบ้านของเจ้าเถิด เราจะส่งการเรื่องเจ้า□ 9 หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ขอให้ความชั่วช้าตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศ์วานบิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราชบุรุษของพระองค์อย่าให้มิโทษเลย□ 10 กษัตริย์ตรัสว่า □ถ้ามิผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แต่จะต้องเจ้าอีกเลย□ 11 นางก็กราบทูลว่า □ข้าแต่

พระองค์ ขอภักษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาตโลหิตจะไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของห้อมมัน□ พระองค์ตรัสว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน□ ¹² แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า □ข้าแต่พระองค์ ขอสาวใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแก่ภักษัตริย์เจ้านายของห้อมมัน□ พระองค์ตรัสว่า □พูดไป□ ¹³ หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า □เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนั้นภักษัตริย์ทรงกล่าวโทษพระองค์เอง ในการที่ภักษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก ¹⁴ คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง ¹⁵ ฉะนั้นบัดนี้ที่ห้อมมันมากราบทูลเรื่องนี้ต่อภักษัตริย์เจ้านายของห้อมมัน เพราะประชาชนผู้ห้อมมันให้กลัว และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า □ห้อมมันจะกราบทูลภักษัตริย์ หวังว่าภักษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ ¹⁶ ด้วยภักษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายห้อมมัน และบุตรชายของห้อมมันเสียจากรอคของพระเจ้า□ ¹⁷ และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า □ขอให้พระดาร์สของภักษัตริย์เจ้านายของห้อมมันเป็นที่ให้พำนัก□ เพราะภักษัตริย์เจ้านายของห้อมมันเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์เถิด□ ¹⁸ แล้วภักษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า □สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ□ ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า □ขอภักษัตริย์เจ้านายของห้อมมันจงตรัสเถิด□ ¹⁹ ภักษัตริย์จึงตรัสถามว่า □ในเรื่องทั้งสี่นั้นมือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า□ หญิงนั้นทูลตอบว่า □ข้าแต่ภักษัตริย์เจ้านายของห้อมมัน พระองค์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ไม่มีใครหลบหลีกพระดาร์สของภักษัตริย์เจ้านายของห้อมมัน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั้นแหละให้ห้อมมันกราบทูล เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่ห้อมมันสาวใช้ของพระองค์ ²⁰ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่นนี้ก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของห้อมมันทรงมีพระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ□

อับชาโลมได้รับการยกโทษ

²¹ ภักษัตริย์ตรัสสั่งโยอาบว่า □ดูเถิด เราน้อมติดตามคำขอนี้แล้ว จงไปพาอับชาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา□ ²² โยอาบก็ขยหน้าลงถึงดินและน้อมตัวลง แล้วโมทนาพระคุณภักษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่ภักษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบฯ ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ในการที่ภักษัตริย์ทรงทำให้บรรลุลตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์□ ²³ โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกสุร์และพาอับชาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม ²⁴ และภักษัตริย์รับสั่งว่า □ให้เขาไปอยู่วังของเราเถิด อย่าให้เขาเฝ้าเรา□ อับชาโลมก็ไปอยู่วังของท่าน มิได้เฝ้าเราเฉพาะพระพักตร์ภักษัตริย์

อับชาโลมเข้าเฝ้าดาวิด

²⁵ ในบรรดาอิสราเอลหามิผู้ใญ่รูปร่างน่าชมอย่างอับชาโลมไม่ ในตัวท่านตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมไม่มีตำหนิเลย ²⁶ เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสิ้นปีทุกปี เพราะผมหนิกแล้วท่านก็ตัดเสีย□ ท่านก็ซึ่งผมของท่านได้หนักสองร้อยเชลตามพิทักหลวง ²⁷ มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อับชาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตางดงาม ²⁸ อับชาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มได้สองปีเต็ม โดยมีได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ภักษัตริย์ ²⁹ แล้วอับชาโลมก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เข้าไปเฝ้าภักษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มาเหมือนกัน ³⁰ ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า □ดูซิ นาของโยอาบอยู่ด้านของเรา เขามีข้าวบาร์เลย์ที่นั่น จงเอาไปเผาเสีย□ มหาดเล็กของอับชาโลมก็ไปเอาไปเผา ³¹ โยอาบก็ลุกขึ้นไปหาอับชาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า □ทำไมมหาดเล็กของท่านจึงเอาไปเผาของห้อมมัน□ ³² อับชาโลมตอบโยอาบว่า □ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า □มานี้เถิด เราจะส่งท่านไปหากภักษัตริย์ทูลว่า □ให้ข้าพเจ้ามาจากเกสุร์ทำมา ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า ฉะนั้นบัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ภักษัตริย์□ ถ้าเรามีความชั่วประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย□ ³³ โยอาบจึงเข้าไปเฝ้าภักษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอับชาโลม ท่านจึงเข้าไปเฝ้าภักษัตริย์ในมิกลาของชบหน้าลงถึงดิน ต่อพระพักตร์ภักษัตริย์ ภักษัตริย์ก็ทรงจูบอับชาโลม

15

อับชาโลมจงใจประชาชนตั้งท่านให้เป็นภักษัตริย์

¹ อยู่มาภายหลังอับชาโลมได้เตรียมรถรบและม้ากับทหารวังหน้าห้าสิบคน ² อับชาโลมตื่นบรรทมแต่เช้าตรู่ไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายภักษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับชาโลมก็เรียกผู้นั้น

ถามว่า □ เจ้ามาจากเมืองไหน □ และเมื่อเขาทูลตอบว่า □ ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล □³ อับซาโลมจึงจะบอกเขาว่า □ ดูซิ ชั่วหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า □⁴ อับซาโลมเคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า □ โอ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะได้มาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา □⁵ เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นมือออกจับคนนั้นไว้และจับเขา □⁶ อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อับซาโลมก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้

อับซาโลมกบฏต่อดาวิด

⁷ ครั้นล่วงมาได้สี่สิบปี อับซาโลมกราบทูลกษัตริย์ว่า □ ขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์⁸ เพราะข้าพระองค์ใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้งอยู่ในเมืองเกชูร์ประเทศซีเรียว่า □ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรดนำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ □⁹ กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า □ จงไปเป็นสุขเถิด □ ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน¹⁰ แต่อับซาโลมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า □ ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า □ อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่กรุงเฮโบรน □¹¹ มีชายสองร้อยคนไปกับอับซาโลมจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกับเฉยๆ หาทราบเรื่องอะไรไม่¹² ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตวนาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาหิโอฟเลชาวกิโยนที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเขาเคิอกิโยน การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มาฝึกฝอยอยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดาวิดหนีไปเพื่อเอาชีวิตรอด

¹³ ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า □ ใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว □¹⁴ แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า □ จงลุกขึ้นให้เรานี้ไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอับซาโลมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดยเร็วและนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ □¹⁵ ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า □ ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ □¹⁶ กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย เว้นแต่นางสมสับคนกษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง¹⁷ กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสีกก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล¹⁸ บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนแคเรีและคนเปเลทกับคนกัท หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป¹⁹ กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิทัยคนกัทว่า □ ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับ ไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์ เจ้าเป็นแต่คนต่างด้าว และถูกเนรเทศมาด้วย²⁰ เจ้าฟังมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เราจะให้เจ้าไปมากับเราหรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับ ไปเถิด พาพี่น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้าเถิด □²¹ แต่อิทัยทูลตอบกษัตริย์ว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย □²² ดาวิดก็รับสั่งกับอิทัยว่า □ จงผ่านไปเถิด อิทัยชาวเมืองกัทจึงผ่านไปพร้อมกับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก²³ เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสีกก็ร้องไห้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารชิดรอน และพลทั้งหมดก็ผ่านเขาทางไปถิ่นทุรกันดาร²⁴ และดูเอ็ด ศาโด กิมีดาด้วย พร้อมกับคนเลวีทั้งสิ้น หามหิบนัสน์สัญญาของพระเจ้ามา และเขาวางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอามิยาธารก็ขึ้นมาจากประชาชนออกจากเมืองไปหมด²⁵ แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโดกว่า □ จงหามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมาอีก และสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย²⁶ แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า □ เราไม่พอใจเจ้า □ ดูเถิด เราอยู่ที่นี้ ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด □²⁷ กษัตริย์ตรัสกับศาโดกับโรหิตด้วยว่า □ ท่านเป็นผู้ทำนายหรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสบุตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอามิยาธาร²⁸ ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ □²⁹ ฝ่ายศาโดกับอามิยาธารจึงหามหีบของพระเจ้ากลับ ไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น³⁰ ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขามะกอกเทศเสด็จพลางกันแสงพลาง คลุมพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล่า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องไห้พลาง³¹ มีคนมากราบทูลดาวิดว่า □ อาหิโอฟเลอยู่ในพวกคิดกบฏของอับซาโลมด้วย □ ดาวิดกราบทูลว่า □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโอฟเลใจสงบไป □³² อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นถิ่นมัสการพระเจ้า ดูเถิด หุซัยชาวอารคิได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าลินขาวและเดินอยู่บนศีรษะ³³ ดาวิดตรัสกับเขาว่า □ ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา³⁴ แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับอับซาโลมว่า □ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์เป็นทาสอยู่ด้วยตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่

ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนนั้นใด ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้น□ แล้วเจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาหิโอะเฟลฟายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา ³⁵ ศาโดกกับอาบิยาราร์ปโรทิดก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยื่นในพระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบิยาราร์ปโรทิดทราบ ³⁶ ดูเถิด บุตรชายสองคนของเขาก้อยู่ด้วย คืออาหิมาอัสนุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบิยาราร์ ตั้งนั้นเมื่อท่านได้ยื่นเรื่องอะไรจงใช้เขามารอบเราทุกเรื่องเถิด□ ³⁷ หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมืองและอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

16

ศิบบาหัดเล็กที่ไม่สัสยชื่อของเมฟีโบเชท

¹ เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเถิด ศิบบาหัดเล็กของเมฟีโบเชทก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาคู่หนึ่งผูกอานพร้อม บรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน องุ่นแห้งร้อยพวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง ² กษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า □เจ้าน้ำสิ่งเหล่านี้มาทำไม□ ศิบบาทูลตอบว่า □ลาคู่ นั้นเพื่อราชวงศ์จะได้ทรง ขนมปังและผลไม้ฤดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน และน้ำองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม□ ³ กษัตริย์ตรัสว่า □บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า□ ศิบบากราบทูลกษัตริย์ว่า □ดูเถิด ท่านพักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า □วันหนึ่งสวามิเถิดจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่เรา□ □ 4 แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า □ดูเถิด ทพย์สมบัติของเมฟีโบเชทก็ตกเป็นของเจ้าทั้งหมด□ และศิบบากราบทูลว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์□

ชิมเอี๋ดาดาวิด

⁵ เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาสุริม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศ์วานชาวูลชื่อชิมเอี๋นุตรชายเกบรา เขาออกมาเดินพลางต่างพลาง ⁶ และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์ ⁷ ชิมเอี๋นุตรด่าว่า □จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น ⁸ พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานของชาวูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพิณาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต□ ⁹ อาบิซัยนุตรชายนางเศรยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า □ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ขามไม้ตัดหัวมันออกเสีย□ ¹⁰ แต่กษัตริย์ตรัสว่า □บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า ถ้าเขาด่าเพราะพระเยโฮวาห์ดรัสสั่งเขาวา □จงด่าดาวิด□ แล้วใครจะพูดว่า □ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น□ □ ¹¹ ดาวิดตรัสกับอาบิซัยและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า □ดูเถิด ลูกของเราเองที่ได้ออกมาจากนั้นเอาของเรายังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะไม่กระทำเล่า ข้างเขาเถิด ให้เขาต่อไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว ¹² บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพราะเขาด่าเราในวันนี้□ ¹³ ดาวิดจึงทรงดำเนิรไปตามทางพร้อม กับพลของพระองค์ ฝ่ายชิมเอี๋กักเดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เขาเดินลงมาต่ำลง และกินเนื้อปาล์มและเอาแผ่นขั้ดใส่ ¹⁴ กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มีมารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น

อับซาโลมนำพลของพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁵ ฝ่ายอับซาโลม กับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโอะเฟลก็มาด้วย ¹⁶ และอยู่มากเมื่อหุซัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า □ขอขกษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอขกษัตริย์ทรงพระเจริญ□ ¹⁷ และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า □นี้หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า□ ¹⁸ หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า □มิใช่พะยะคะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นเลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้หนึ่ง ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้หนึ่ง ¹⁹ อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่ไอรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วนั้นใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์นั้น□ ²⁰ อับซาโลมตรัสถามอาหิโอะเฟลว่า □เราจะทำอย่างไรดี จงให้คำปรึกษาของท่าน□ ²¹ อาหิโอะเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า □จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้อินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดามือเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น□ ²² เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหุ้กงค และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งสิ้น ²³ ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโอะเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระดรัสสั่งของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาหิโอะเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนั้น

อาทิโธเฟลกับหุซัยให้คำปรึกษาที่แตกต่างกัน

1 และอาทิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า □ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้ 2 ข้าพระองค์จะไปทันท่านเมื่อท่านยังเห็น้อยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสิ้น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์³ แล้วจะนำประชาชนทั้งส้นกลับมาเข้าฝ่ายพระองค์ เมื่อใดคนที่พระองค์มีกำหนดตายก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสุก □ 4 คำพูดนี้เป็นที่พอพระทัยอับซาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย 5 อับซาโลมตรัสว่า □จงเรียกหุซัยคนอาร์คีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน □ 6 เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า □อาทิโธเฟลว่าอย่างนี้แล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา □ 7 หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า □คำปรึกษาซึ่งอาทิโธเฟลให้ในครั้งนี้ไม่ดี □ 8 หุซัยกราบทูลต่อไปว่า □พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งแกร่ง และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมีที่ถูกถูกลักเอาไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่พักอยู่กับพวกพล 9 ดูเถิด ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ในบ่อแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งใด แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า □ทหารที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าฟัน □ 10 แม้นคนทั้งหลายที่จิตใจเหมือนอย่างสิ่งใดก็จะละลายไปอย่างเต็มที่ เพราะอิสราเอลทั้งสิ้นทราบว่าจะเสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งแกร่ง 11 แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแตดานถึงเบเออร์เชบา ให้มากมายตั้งเมิดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพ ไปเอง 12 เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งใดที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่ด้วยท่านก็จะไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง 13 ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไปสู่ลุ่มแม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น □ 14 อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า □คำปรึกษาของหุซัยคนอาร์คีดีกว่าคำปรึกษาของอาทิโธเฟล □ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาทิโธเฟลพ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุการณ์มายังอับซาโลม 15 แล้วหุซัยจึงบอกศาคาโดและอาบียาธาโรห์คิดว่า □อาทิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้ 16 ฉะนั้นบัดนี้จึงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า □คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดีให้เสด็จข้ามไปเสีย เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด □ □ 17 ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น 18 แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านสุริม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่บ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อน้ำ 19 หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายข้าวตอกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย 20 เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนั้น เขาก็ถามว่า □อาหิมาสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน □ หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า □เขาข้ามลำธารน้ำไปแล้ว □ เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 21 อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า □ขอทรงลุกขึ้น และรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาทิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้ □ 22 ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน 23 เมื่ออาทิโธเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอาสน์ขึ้นขี่กลับ ไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสังครอบครวญเสียเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน 24 ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง 25 อับซาโลมทรงตั้งอามาสเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิธราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบียาสิบุตรสาวของนาหาช น้องสาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ 26 ฝ่ายคนอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด 27 อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โยฮันบุตรชายนานาหาชชาวเมืองรับบาห์แห่งคนอิมโมณ และมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลชาวโลเดบาร์ และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม 28 ได้ขึ้นที่นอน อย่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และแป้ง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วฝัก และถั่วแดง 29 น้ำผึ้ง เนย และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า □พวกพลหิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร □

18

สงครามระหว่างทหารของดาวิดกับอับซาโลม

¹ ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม ² และดาวิดทรงจัดทัพออก ไป ให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบิษัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนาง เศรยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า เราจะไปกันทำนทั้งหลายด้วย ³ แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย เพราะถ้าข้าพระองค์ ทั้งหลายจะหนีไป เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครึ่งหนึ่ง เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า ⁴ กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อย กองพัน ⁵ กษัตริย์รีบส่งโยอาบ อาบิษัย และอิททัยว่า เขาๆมือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เรานี้ คือกับอับซาโลม พวกพลทั้งสิ้นก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม ⁶ พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอเฟราอิม ⁷ คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น ⁸ การสงครามกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นเป่ากีนคนเสียมากกว่าดาบกัน

อับซาโลมถูกฆ่า

⁹ และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งต้นโอ๊กใหญ่ ศิระษะของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน ¹⁰ มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก ¹¹ โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวแล้ว เราก็จะขึ้นดีที่จะรางวัล เงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า ¹² แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราะว่าหูของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบิษัยกับอิททัยว่า ขอจงป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น ¹³ มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มืออะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย ¹⁴ โยอาบจึงว่า เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้ ท่านก็หยิบหูลาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ต้นโอ๊ก ¹⁵ ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับซาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย ¹⁶ โยอาบก็เป่าแตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบยังเขาทั้งหลายไว้ ¹⁷ เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาดินกองทับไว้เป็นกองใหญุ่มหิมา คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หนีกลับไปเดินที่ของตน ¹⁸ เมื่ออับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาพลวง เพราะท่านกล่าวว่า เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอับซาโลมจนทุกวันนี้

ดาวิดทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความตายของอับซาโลม

¹⁹ อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกกล่าวว่า ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ไว้ให้แก่แผ่นดินของพระองค์แล้ว ²⁰ โยอาบก็ตอบเขาวว่า ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าไอธสของกษัตริย์สิ้นชีพแล้ว ²¹ โยอาบก็สั่งคูชี่ว่า จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่งที่ท่านได้เห็น คูชี่ก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป ²² อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกจึงเรียนโยอาบอีกว่า จะอย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชี่ไปด้วย โยอาบตอบว่า ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป ²³ เขาตอบว่า จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป โยอาบจึงบอกเขาวว่า วิ่งไปเถิด และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ราบ ขึ้นหน้าคูชี่ไป ²⁴ ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาหุ้มประตูที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดูเห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาล้าพัง ²⁵ ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า ถ้าเขามาล้าพังก็คงคาบข่าวมา ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้ ²⁶ ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตูเมืองว่า ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ล้าพัง กษัตริย์ตรัสว่า เขาคนนั้นนำข่าวมาด้วย ²⁷ ทหารยามนั้นกราบทูลว่า ข้าพพระองค์คิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรศาโดก และกษัตริย์ตรัสว่า เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี ²⁸ แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า ทุกสิ่งสงบแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ไว้ ทุกสิ่งสงบแล้ว พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาคือกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว ²⁹ กษัตริย์ตรัสถามว่า อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ อาหิมาอัสทูลตอบว่า เมื่อโยอาบใช้ให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพระองค์เห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ ³⁰ กษัตริย์ตรัสว่า จงหลีกมาขึ้นตรงนี้ เขาจึงหลีกไปขึ้น

ธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาเป็นปฏิปักษ์กับเรา ในวันที่นครที่จะให้ไครมิโทษถึงตายในอิสราเอล หรือในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล²³ และกษัตริย์ดริสกับชิมอีว่า²⁴ เจ้าจะไม่ถึงตาย²⁵ แล้วกษัตริย์ก็ประทานค่าปฏิญานแก่เขา²⁶ เมฟีโบเชท โอรัสซาอุลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ โดยมีได้แต่งเท้าหรือขลิบเครา หรือชักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ²⁷ อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ดริสถามว่า เมฟีโบเชท ทำไมท่านมิได้ไปกับเรา²⁸ ท่านทูลตอบว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มหาดเล็กของข้าพระองค์หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า ข้าจ้างผูกานลาตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขึ้นไปตามเสด็จกษัตริย์²⁹ เพราะข้าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นง่อย³⁰ เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะยะคะ³¹ เพราะว่าวงศานาธาบิธของข้าพระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริย์³² กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบบางแบ่งที่ดินกัน³³ เมฟีโบเชทกราบทูลกษัตริย์ว่า เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนั้นแล้ว ก็ให้ศิบบารับไปหมดเถิด พะยะคะ³⁴ ฝ่ายบารซิลลีย์ ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป³⁵ บารซิลลีย์เป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะพระองค์ประทับที่มหาหะนาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก³⁶ กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลลีย์ว่า ข้าพเจ้ามาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชุบเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม³⁷ แต่บารซิลลีย์ทูลกษัตริย์ว่า ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปไม่ได้อีกที่ ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม³⁸ วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตอะไรเป็นทีพอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลี้มสร้อยขอสิ่งทีกินและดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า³⁹ ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปไหนยงท่านนั้น โฉนดกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า⁴⁰ ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับเพื่อไปตายที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูเถิด ขอทรงโปรดให้คิมยามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร⁴¹ กษัตริย์ดริสตอบว่า คิมยามจงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีจะทำตาม⁴² แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อกษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจุบบารซิลลีย์ และทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน⁴³ กษัตริย์เสด็จไปยังกิเลอาด และคิมยามก็ข้ามตามเสด็จไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา

การแตกร้างกันระหว่างคนอิสราเอลกับคนยูดาห์

⁴¹ แล้วดูเถิด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลกษัตริย์ว่า โฉนดคนยูดาห์พี่น้องของเราจึงได้ลักพาพระองค์ไปเสีย พวกกษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย⁴² ประชาชนยูดาห์ทั้งสิ้นจึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า เพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเรา ท่านทั้งหลายจะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า เราได้อยู่กับสิ้นเชื้อพระราชมารดาของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ⁴³ คนอิสราเอลก็ตอบคนยูดาห์ว่า เรามีส่วนในกษัตริย์สืบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนั้นเล่า เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอกหรือ⁴⁴ แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

20

การกบฏของเขบา

¹ เมื่อคืนนั้นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเขบาบุตรชายบิคริ คนเบนยามิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่างคนต่างกลับไปเถิด² ดังนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเขบาบุตรชายบิคริ แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขาย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม³ ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นางานสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปรวมกักอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชุบเลี้ยงไว้แต่มิได้ทรงสมสู่อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างหม้ายจนวันตาย

โยอาบฆ่าอามาสา

4 กษัตริย์ดาร์ส่งอามาสาวา ไปจระดมพลยูดาห์ให้มาพร้อมกันที่นั่นภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย 5 อามาสาก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้ 6 ดาวิดตรัสกับอาบิชัยว่า 7 บัดนี้เชบาบุตรบิครีจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอับซาโลม จงนำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่าน ไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมืองที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา 7 มีคนของโยอาบตามเขาไป และคนแคเรี กับคนเปเลท กับทหารที่แข็งแกร่งทั้งหมด และเขาทั้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเชบาบุตรชายบิครี 8 เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสาก็มาพบกับเขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักคาดอยู่ที่บั้นเอว เมื่อท่านเดินไปตามกีดกลอง 9 โยอาบจึงถามอามาสาวาว่า 10 พี่ชายเอ๋ย สบายดีหรือ 11 และโยอาบก็เอามือขวาก็จบคราอามาสาจะจับเขา 12 แต่อามาสาไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาสา ใส่ทะลุดังดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว แล้วโยอาบกับอาบิชัยน้องชายก็ไล่ตามเชบาบุตรชายบิครีไป 13 ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามาสาพูดว่า 14 ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบ ไป 15 อามาสาก็นอนเกลือกโลहितของตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสี่มากมายอยู่ เขาก็นำศพอามาสาจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาใกล้เข้าไปหยุดอยู่

การกบฏของเชบาพ่ายแพ้

16 เมื่อเอาศพอามาสาออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบาบุตรชายบิครี 17 เชบาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูล ไปจนถึงตำบลลาเบล และเมืองเบรมาอาคาห์ และบรรดาคนเปโรต คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเขาไปด้วย 18 พวกเขาก็มาถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลลาเบลแขวงเมืองเบรมาอาคาห์ เขาทำเชิงหินขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะลวงกำแพงเพื่อจะเข้า 19 มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมืองว่า 20 ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอกโยอาบให้ท่านที่นั่นอย่าจะพุดด้วย 21 โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า 22 ท่านคือโยอาบหรือ 23 เขาตอบว่า 24 ใช่แล้ว 25 นางจึงเรียนท่านว่า 26 ขอท่านฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย 27 ท่านก็ตอบว่า 28 ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว 29 นางก็พูดว่า 30 สมัยโบราณเขาพูดกันว่า 31 ให้เขาขอคำปรึกษาที่อาเบลเก็ด แล้วเขาก็ตกลงกันได้ 32 19 สุนัขเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสัตย์ซื่อในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะทำลายเมือง อันเป็นเมืองมั่นในอิสราเอลทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย 20 โยอาบจึงตอบว่า 33 ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ท่านไกลจากฉัน ขอให้ท่านไกลทีเดียว 21 เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิมชื่อเชบาบุตรบิครี ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือต่อผู้ดาวิด จงมอบเขามาแต่คนเดียว ฉันจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้ 22 หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า 23 ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของเขาข้ามกำแพงมาให้ท่าน 24 แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเชบาบุตรชายบิครีโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวกเขาก็จมกตัวจากนครนั้นกลับไปยังดินแดนของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเผ่ากษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 25 โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเบนายาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาของคนแคเรีและคนเปเลท 26 และเอาโดรมดูแลคนงานโยธา เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิซูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ 27 เขาเป็นราชเลขา ศาโดกกับอาบิยาธาร์เป็นปุโรหิต 28 อีราคนยาอีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

21

การกัณดารอาหารระยะเวลาสามปีเพราะเหตุขาดลูกคนกิเบโอน

1 ในสมัยของดาวิดมีการกัณดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 2 เพราะเหตุขาดลูกและวงศวานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขาฆ่าคนกิเบโอน 3 กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่ขาดลูกก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความรื้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์) 4 ดาวิดตรัสถามคนกิเบโอนว่า 5 เราจะทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้วยพรแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้ 6 คนกิเบโอนทูลตอบพระองค์ว่า 7 พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองจากขาดลูกและวงศวานของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ไม่จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด 8 พระองค์จึงตรัสว่า 9 แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่ท่านเล่า 10 เขากราบพูลกษัตริย์ว่า 11 ชายผู้ที่เราจะถวายพวกข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล 12 ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบโอนแห่งขาดลูกผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์ 13 และกษัตริย์ตรัสว่า 14 เราจะทำตามเขาให้ 15 แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชท บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของขาดลูก ด้วยเหตุคำ

ปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของซาอูล⁸ แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสพาห์บุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับซาอูล ชื่ออาร์โมนีกับเมฟีโบเซท กับบุตรชายห้าคนของมีคาเอลราชธิดาของซาอูล ซึ่งพระนางมีกับอาดรีเอลบุตรชายบาร์ซิลลีย์ชาวเมโหลห์⁹ พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคณิกิเยโอน เขาทั้งหลายจึงแขวนคอห้อยเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทั้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันนั้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบาร์เลย์¹⁰ แล้วนางริสพาห์บุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่นั้นฤดูเกี่ยวจนฝนจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้คนมาเกาะ หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ่งมา¹¹ มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสพาห์บุตรสาวของอัยยาห์นางสมของซาอูลกระทำอย่างไร¹² ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบซกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบธชาน ที่คนฟีลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟีลิสเตียประหารซาอูลบนเขากิลโบอา¹³ พระองค์ทรงนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั้น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น¹⁴ และเขาก็ฝังอัฐิของซาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของศิษย์ดาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น¹⁵ คนฟีลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปด้วยพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟีลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย¹⁶ อิชบับโนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถูหอกแทงสามรอยเซichel มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย¹⁷ แต่อาบีชัยบุตรชายนางเศราห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟีลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า โอขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย¹⁸ อยู่มาภายหลังนั้น มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกเบ คราวนั้นสิบเบศย์คนคนหนึ่งได้ฆ่าสัฟบุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์¹⁹ และมีการรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกเบอีก เอลยานันบุตรชายอาเระโอเรกริมชาวเบธเลเฮม ได้ฆ่าน้องชายโกลิอัทชาวกัท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพ่นเทพอ²⁰ มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักษ์นั้นด้วย²¹ เมื่อเขาทำทลายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของชิมอีเชษฐาของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย²² คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท เขาทั้งหลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

22

ดาวิดแต่งบทเพลงแห่งการช่วยให้อรอดพ้น

1 ในวันที่ พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิด ให้พ้นจากมือของศัตรู ทั้งสิ้นของพระองค์ ท่าน และให้พ้นจากพระหัตถ์ของซาอูล ดาวิดก็ถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์² พระองค์ท่านตรัสว่า โอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้อรอดพ้นของข้าพเจ้า³ เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่ยึดของข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าพระองค์ให้อรอดจากความทารุณ⁴ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า⁵ เมื่อคลื่นแห่งความตายล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ากลัว⁶ ความเศร้าโศกแห่งนรกอยู่รอบตัวข้าพเจ้า บ่วงแห่งความตายขัดขวางข้าพเจ้า⁷ ในยามทุกข์ใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระกรรณของพระองค์⁸ แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสวรรค์ก็หวั่นไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว⁹ ครั้นออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเปล่งพลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น¹⁰ พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา ความมืดที่บอบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์¹¹ พระองค์ทรงเค้นดินหนึ่ง และทรงเหาะไป เออ เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของลม¹² พระองค์ทรงกระทำความมืดเป็นพลับพลาอยู่รอบพระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและเมฆทึบแห่งฟ้า¹³ ถ่านถูกเป็นเพลิงจากความสูงใส่ข้างหน้าพระองค์¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงคะนองกึกก้องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียงของพระองค์¹⁵ และพระองค์ทรงใช้ภูธรของพระองค์ออกมา ทำให้เขากระเจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบและทำให้เขาไกลาหล¹⁶ แล้วก็เห็นท้องธรร รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขนาบของพระเยโฮวาห์ ตามที่ลมพายุฟุ้งจากช่องพระนาสิกของพระองค์¹⁷ พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกจากน้ามากหลาย¹⁸ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้อรอดพ้นจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีกำลังมากกว่าข้าพเจ้า¹⁹ เขาขัดขวางข้าพเจ้าใน

นที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พิทักษ์ของข้าพเจ้า²⁰ พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาซึ่งที่กว้างใหญ่ด้วย พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น เพราะพระองค์ทรงยินดีในข้าพเจ้า²¹ พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า²² เพราะข้าพเจ้ารักษามรรคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรางจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย²³ เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้หันจากกฎเกณฑ์ของพระองค์²⁴ ต่อพระพิชิตพระองค์ข้าพเจ้าไว้ดำเนิน และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า²⁵ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์²⁶ พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็มไปด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไว้ดำเนินต่อผู้ที่ไว้ดำเนิน²⁷ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง²⁸ พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่โสเฟื่อนำเขาให้ต่ำลง²⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นประทีปของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่าง³⁰ พะยัคะ ข้าพระองค์จะลบลูกองทัพได้โดยพระองค์ โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้³¹ ฝ่ายพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิหมดจด พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสูจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็นดังของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์³² เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลาออกจากพระเจ้าของเรา³³ พระเจ้าทรงเป็นป้อมเขม็งแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์³⁴ พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า³⁵ พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงไม่ถ่วงอณูลึกกล้าได้³⁶ พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น³⁷ พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด³⁸ ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสีย และไม่ให้กลับจนกว่าเขาถูกทำลายเสียสิ้น³⁹ ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีก ได้พะยัคะ เขาล้มลงได้เท้าของข้าพระองค์แล้ว⁴⁰ เพราะพระองค์ทรงคาดเอาข้าพระองค์ไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงได้ข้าพระองค์⁴¹ พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย⁴² เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา⁴³ ข้าพระองค์ทบทวนเขาแหลกละเอียดอย่างผงคลีดิน ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจ่ายเขาออกไปทั่ว⁴⁴ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเกี่ยงแย่งประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชนชาติ ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์⁴⁵ ชนต่างด้าวจะมาจวนต่อข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์เขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์⁴⁶ ชนต่างด้าวเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย⁴⁷ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง⁴⁸ พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์ และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์⁴⁹ ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พะยัคะ พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทารุณ⁵⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชนชาติทั้งหลาย และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์⁵¹ พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่ษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์

23

วาทะสุดท้ายของดาวิด

1 ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจสซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าว คือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสดุดีอย่างไพเราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า 2 ข้าพเจ้า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวณะของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า 3 พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงสิ้นพระอาจา ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าผู้ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า 4 เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ ซึ่งเมื่อภายหลังฝน กระทำให้หมอกออกจากดิน 5 ถึงแม้ว่าวณของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิตย์กับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่างและมั่นคง เพราะนี่เป็นความรอดและความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น 6 แต่คนอันธพาลก็เป็นเหมือนหนามที่ต้องผลักไล่ไป เพราะว่าจะเอามือหยิบก็ไม่ได้ 7 แต่คนที่ตะต้องมันต้องมีอาวุธที่ท้าวด้วยเหล็กและมีด้ามหอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในที่เดียวกัน

วีรบุรุษของดาวิด (1 พศด 11:10-47)

8 ต่อไปนี้เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนหัดโมเนผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาติโนคนเอนสินี ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแทงคนแบตร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว 9 ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอเลอาซารับตรขายโดโดคนอาโหไซ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พุดหามคนฟิลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ 10 ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าฟันคนฟิลิสเตียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็นเหน็บแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของท่าน 11 รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอาเกซาฮาราร์ คนฟิลิสเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็เห็นคนฟิลิสเตียไป 12 แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟิลิสเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง 13 ในพวกทหารเอกสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอูลลัมในฤดูเกี่ยวข้าว มีคนฟิลิสเตียกองหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม 14 คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟิลิสเตียก็อยู่ที่เบรเลเฮม 15 ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบรเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาที่เราได้ 16 ทกแล้วทหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟิลิสเตียเข้าไป ตักน้ำที่บ่อเบรเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นำมาถวายแด่ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่ม น้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ 17 และตรัสว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือโลหิตของผู้ที่ไปมาด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขามิใช่หรือ 18 เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรงดื่มไม่ ทกแล้วทหารทั้งสามได้กระทำสิ่งเหล่านี้ 19 ฝ่ายอาบิชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิบ และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น 19 ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมิใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มีศเท่ากับสามคนแรกนั้น 20 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็งแรงกล้าแห่งเมืองซับเซเฮล เป็นคนประกอบมหากิจ ท่านได้ฆ่าคนดุจสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่โมอับในวันที่หิมะตกด้วย 21 ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขาและแย่งเอาหอกมาจากมือของเขาคืออียิปต์คนนั้น และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง 22 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำกิจเหล่านี้ และได้ชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น 23 ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มีศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ 24 อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่งในสามสิบคนนั้น เอลยานันบุตรชายของโดโดชาวเบรเลเฮม 25 ซัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด 26 เฮลเสนเบเลท อิราบุตรชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา 27 อาบิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโธ เมนูนเยคนหุซาห์ 28 สัลโมนชาวอาโหไซ มาหะรัชชาวเนโทฟาห์ 29 เฮเลบุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิทธิบุตรชายริบัยชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนิยามิน 30 เบไนยาห์ชาวปารโอน อิตดัยชาวลาธารากาอัส 31 อาบิอัลเบนคนอารบาห์ ฮัสมาเวทชาวบาธูรัม 32 เอลียาบาชาวซาอัลบอน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นบรรดาบุตรชายของยาเซน 33 ซัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิซันบุตรชายของซาราคนฮาราร์ 34 เอลีเฟเลทบุตรชายอาห์สับัยบุตรชายของซามูเอลาห์ เอลิอัมบุตรชายอาห์โรเฟลชาวกิเลห์ 35 เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ 36 อิกาลบุตรชายนาอันชาวโสบาห์ บานันคนกาด 37 เสเลคนอัมโมน นาหะรัชชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ 38 อิราคนอิโรตกาเรบคนอิโรต 39 อูริอาห์คนฮิตไตต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

24

ความหยิ่งนัสดาวิดไปสู่ความบาป (1 พศด 21:1-6)

1 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก เพื่อทรงต่อสู้เขาทั้งหลายจึงทรงลงใจดาวิดตรัสว่า 1 จงไปนำคนอิสราเอลและคนยูดาห์ 2 กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า จงไปทำอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และท่านจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน 3 แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า 4 ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น แต่ในกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้ 4 แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชาของทงก็ต้องยอมจำนนต่อพระดำรัสของกษัตริย์ โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล 5 เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาดไปทางยาเซอร์ 6 แล้วเขาทั้งหลายก็มาซึ่งกิเลอาดและมาถึงแผ่นดินเดทิมโหดหิน และเขาทั้งหลายมาถึงเมืองดานยาอันอัมไปยังเมืองไซดอน 7 และมาถึงป้อมปราการเมืองไทเร และทั่วทุกหัวเมืองของคนอียิปต์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา 8 เมื่อ

เขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาจึงมายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน⁹ และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่กษัตริย์ ในอิสราเอลมีทหารเชิงกล่าแปดแสนคนผู้ซึ่งชักดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน

ดาวิดทรงเลือกพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ (1 พศด 21:7-17)

10 เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้วพระหทัยของดาวิดก็โทมโสม และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพพระองค์ได้กระทำบาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพพระองค์ได้กระทำนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลามาก□ 11 และเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวามะของพระเยโฮวาห์ก็มายังกาตผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า 12 □จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า□ □ 13 กาตจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า □จะให้เกิดขึ้นดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สิ้นเจ็ดปีหรือ หรือพระองค์จะยอมหนีศัตรูสิ้นเวลาสามเดือนด้วยเรา □ไล่ติดตาม หรือจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์สิ้นสามวัน บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรัสตอบ และตัดสินในพระหทัยว่า จะให้คำตอประการใด เพื่อข้าพพระองค์จะนากลับไปกราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพพระองค์มา□ 14 ดาวิดจึงตรัสกับกาตว่า □เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราทั้งหลายตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย□ 15 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่เวลาเช้าจนสิ้นเวลากำหนด และประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา มีเจ็ดหมื่นคน 16 และเมื่อทูตสวรรค์ขึ้นมือออกเหนือกรุงเยรูซาเล็มจะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระหทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า □พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้า □ได้□ ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวนาห์คนเยบส 17 เมื่อดาวิดทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้นพระองค์กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ดูเถิด ข้าพพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เราได้กระทำอะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพพระองค์และวงศานุวงศ์ของข้าพพระองค์เถิด□

ดาวิดทรงซื้อลานนวดข้าว (1 พศด 21:18-30)

18 ในวันนั้นกาตก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า □ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอาราวนาห์คนเยบส□ 19 ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของกาตตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา 20 เมื่ออาราวนาห์มองเห็นดาวิด เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อาราวนาห์ก็ออกไปถวายบังคม กษัตริย์ชนบนหลังถึงดิน 21 และอาราวนาห์กราบทูลว่า □โณกษัตริย์เจ้านายของข้าพพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์□ ดาวิดตรัสว่า □มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจากประชาชน□ 22 อาราวนาห์จึงกราบทูลดาวิดว่า □ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพพระองค์จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเถิด ที่นี่มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลือนนวดข้าวกับแอกสำหรับวัวเป็นฟืน□ 23 ของทั้งสิ้นนี้อาราวนาห์ถวายแด่กษัตริย์ขอถวายแด่กษัตริย์ และอาราวนาห์กราบทูลกษัตริย์ว่า □ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์□ 24 แต่กษัตริย์ตรัสกับอาราวนาห์ว่า □ห้ามมิได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้□ ดาวิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบบเชเซล 25 ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโรคร้ายก็ระงับเสียจากอิสราเอล

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 พงศกษัตริย์

เราไม่ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศกษัตริย์พูดถึงความตายของกษัตริย์ดาวิด การปกครองของกษัตริย์ซาโลมอน การที่ซาโลมอนแสวงหาความรู้เคารพต่างประเทศ และการแบ่งอิสราเอลเป็นสองอาณาจักรในสมัยของกษัตริย์โรโบอัม เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของยูดาห์จนถึงกษัตริย์เยโฮรัม และประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของอิสราเอลจนถึงกษัตริย์อาหัสยาห์ เป้าหมายของหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ คือบันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตั้งแต่สมัยที่อิสราเอลเจริญมากที่สุด จนถึงการสิ้นสุดลงของประเทศนั้น หัวเรื่องของสองเล่มนี้คือว่า พระเจ้าจะทรงอวยพระพรกษัตริย์และประชาชนเมื่อเขาปรึกษาพันธสัญญาของพระองค์ไว้ และพระเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์ หนังสือ 1 พงศกษัตริย์บันทึกชีวิตของอาหับและเอลีชาห์ด้วย

อารัมขับชอบ เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 118 ปี

ดาวิดทรงพระชรา

1 กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุและทรงพระชรามากแล้ว แม้เขาจะห่มผ้าให้พระองค์มากก็ยัง ไม่อบอุ่น 2 เพราะฉะนั้นบรรดาข้าราชการของพระองค์จึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าขอหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวายกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และขอให้เธออยู่ตามเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดูแลพระองค์ ให้เอนอนในพระทรงของพระองค์ เพื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น 3 เขาจึงได้แสวงหานางสาวที่สวยงามตลอดดินแดนอิสราเอล ได้พบนางสาวอาบิซาคาหญิงชาวชูเนม จึงได้นำเธอมาเฝ้ากษัตริย์ 4 หญิงสาวคนนั้นงามยิ่งนัก เธอได้ดูแลกษัตริย์และอยู่ปรนนิบัติพระองค์ แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับเธอไม่

อาโดเนียฮ้างแผนการให้ตนเองเป็นกษัตริย์

5 ฝ่ายอาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิท ได้ยกตัวเองขึ้นกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะเป็นกษัตริย์ และท่านได้เตรียมรถรบและพลม้า กับพลจูงน้ำหน้าห้าสิบคนไว้เพื่อตนเอง 6 พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถ้ามว่า ข้าพเจ้าไม่เจ้ากระทำเช่นนั้นเช่นนั้น ข้าพเจ้าเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาถนัดขับซาโลม 7 ท่านได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศราห์และกับอาบิยาธาร์บุโรหิต เขาทั้งสองก็ติดตามและช่วยเหลืออาโดเนียห์ 8 แต่ศาคาโคบุโรหิต และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และนาอันผู้พยากรณ์กับชิมเมีและเรอี และพวกทนต์ทหารของดาวิดมิได้ช่วยฝ่ายอาโดเนียห์ 9 อาโดเนียห์ได้ถวายแกะ วัว และสัตว์อื่นเป็นเครื่องบูชา ณ ศิลาแห่งไซเฮเลห์ซึ่งอยู่ข้างๆเอนโรไกล และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือราชโอรสของกษัตริย์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์ 10 แต่ท่านมิได้เชิญนาอันผู้พยากรณ์ หรือเบไนยาห์หรือพวกทนต์ทหาร หรือซาโลมอนอนุชาของท่าน

นาอันกับพระนางบัทเชบาวางแผนการ

11 แล้วนาอันก็ทูลพระนางบัทเชบาพระชนนีของซาโลมอนว่า พระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า อาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักกิทได้ทรงราชย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์ก็มีได้ทรงทราบเรื่อง 12 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอข้าพเจ้าถวายคำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์ และชีวิตของซาโลมอนโอรสของพระองค์ไว้ 13 ขอเสด็จเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า ข้าพเจ้ากษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือว่า ข้าพเจ้าโอรสนุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา มิใช่หรือ ในอาโดเนียห์จึงทรงครองเล่าละคะ 14 ดูเถิด ขณะนี้พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพเจ้าขอที่จะตามเข้าไปเฝ้า และสนับสนุนพระเสาวนีย์ของพระองค์ 15 แล้วพระนางบัทเชบาก็เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชรามาก และอาบิซาคาชาวชูเนมก็กำลังอยู่ปรนนิบัติกษัตริย์ 16 เมื่อพระนางบัทเชบากราบทูลกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ก็ตรัสถามว่า ข้าพเจ้าประสงค์สิ่งใด 17 พระนางทูลพระองค์ว่า ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า ข้าพเจ้าโอรสนุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา 18 ดูเถิด บัดนี้อาโดเนียห์ทรงราชย์แล้ว แม้ว่าพระองค์คือกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันก็หาทรงทราบไม่ 19 เธอได้ถวายวัว สัตว์อื่นและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ กับอาบิยาธาร์บุโรหิต กับโยอาบผู้บัญชาการกองทัพอันซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์ เธอหาได้เชิญไม่ 20 โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน อิสราเอลทั้งสิ้นก็ฟังดูพระองค์ เพื่อพระองค์จะตรัสแก่เขาว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันแทนพระองค์ 21 มิฉะนั้นจะเป็นดังนี้ คือเมื่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว หม่อมฉันและซาโลมอนบุตรของหม่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด 22 ดูเถิด ขณะนี้พระนางกำลังกราบทูลกษัตริย์อยู่ นาอันผู้พยากรณ์ก็เข้ามา 23 เขาทั้งหลายจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด นาอันผู้พยากรณ์ เมื่อนาอันเข้ามา

ต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็ขบหน้าลงถึงพื้นถวายคำนับกษัตริย์²⁴ และนารันกราบทูลว่า โอ้อ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์รับสั่งไว้หรือว่า โออาโดเนียห์จะครองต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา²⁵ เพราะวันนี้เธอได้ลงไถ่ลงไถ่ไปถวายไว้ สัตว์อันพิและแกะเป็นอันมาก และได้เชื้อเชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ทั้งผู้บัญชาการกองทัพ และอาบิยาธารผู้ไร้หิด และดูเถิด เขาทั้งหลายกำลังกินดื่มต่อหน้าเธอและกล่าวว่า โอชอกษัตริย์อาโดเนียห์ทรงพระเจริญ²⁶ แต่ส่วนข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และศาโดกผู้ไร้หิด กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และชาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์เรอหาได้เชิญไม่²⁷ เหตุการณ์ทั้งนี้บังเกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์หรือ และพระองค์มิได้ตรัสบอกแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อจากพระองค์²⁸ แล้วกษัตริย์ดาวิดตรัสตอบว่า จงเรียกบัทเชบาให้มาหาเรา²⁹ พระนางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ และประทับยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์²⁹ แล้วกษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด คือพระองค์ผู้ทรงใช้ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก³⁰ เราได้ปฏิญาณต่อเจ้าในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า ข้าโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเราจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา³¹ เราก็จะกระทำอย่างนั้นวันนี้แหละ³¹ แล้วพระนางบัทเชบาก็ขบพระพักตร์ลงถึงดินถวายบังคมกษัตริย์ และกราบทูลว่า โอชอกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของหม่อมฉันจงทรงพระเจริญเป็นนิตย์³² กษัตริย์ดาวิดรับสั่งว่า จงเรียกศาโดกผู้ไร้หิด และนารันผู้พยากรณ์ กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดามาหาเรา³³ เขาทั้งหลายจึงเข้ามาเฝ้ากษัตริย์³³ และกษัตริย์ตรัสสั่งเขาทั้งหลายว่า จงพาข้าราชการของเจ้านายของเจ้าไปจัดให้ชาโลมอนโอรสของเราขึ้นขึ้นชื่อของเรา และนำเขาลงไปที่กิโยน³⁴ และให้ศาโดกผู้ไร้หิด และนารันผู้พยากรณ์เจิมตั้งเขาไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น แล้วท่านทั้งหลายจงเป่าแตร และประกาศว่า โอชอกษัตริย์ชาโลมอนทรงพระเจริญ³⁵ แล้วท่านทั้งหลายจงติดตามเขาขึ้นมา และเขาจะมานั่งบนบัลลังก์ของเรา เพราะว่าเขาจะได้เป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้กำหนดตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์³⁶ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กราบทูลตอบกษัตริย์ว่า โอเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสตั้งนั่นเทเอง³⁷ พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วนั่นใด ก็ขอทรงสถิตกับชาโลมอนนั้นนั้น และขอทรงกระทำให้พระที่นั่งของพระองค์ใหญ่ยิ่งกว่าพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์³⁸ ดังนั้นศาโดกผู้ไร้หิด นารันผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และคนเคเรีกับคนเปเลทได้ลงไปจัดให้ชาโลมอนประทับบนล้อพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดและได้นำท่านมาถึงกิโยน

การเจิมตั้งชาโลมอนไว้ที่กิโยน

³⁹ แล้วศาโดกผู้ไร้หิดได้นำเขาเสด็จที่บรรจุน้ำมันมาจากพลับพลา และเจิมตั้งชาโลมอนไว้ และเขาทั้งหลายก็เป่าแตร และประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า โอชอกษัตริย์ชาโลมอนทรงพระเจริญ⁴⁰ และประชาชนทั้งปวงก็ตามเสด็จไปเป่าปี่และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของเขาทั้งหลาย

แผนการของอาโดเนียห์พ่ายแพ้

⁴¹ อาโดเนียห์และบรรดาแขกที่อยู่กับท่านเมื่อรับประทานเสร็จแล้วก็ได้นั่งเสวยนั้น และเมื่อโยอาบได้นั่งเสวยแตรก็พูดว่า โอเสียงอึกทักครีโครมนี้ที่ในกรุงหมายความว่าอะไรไป⁴² ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดูเถิด โยนารานบุตรชายอาบิยาธารผู้ไร้หิดก็มาถึง และอาโดเนียห์ก็กล่าวว่า โอเข้ามาเถิด เพราะเจ้าเป็นคนมีกำลังมาก จึงนำข้ามา⁴³ โยนารานกราบเรียนอาโดเนียห์ว่า โอหามิได้ เพราะกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงได้ทรงกระทำให้ชาโลมอนเป็นกษัตริย์⁴⁴ และกษัตริย์ได้รับสั่งให้ศาโดกผู้ไร้หิด นารันผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา กับคนเคเรีและคนเปเลทตามชาโลมอนไป และเขาทั้งหลายก็ได้จัดให้ชาโลมอนประทับบนล้อพระที่นั่งของกษัตริย์⁴⁵ และศาโดกผู้ไร้หิด กับนารันผู้พยากรณ์ได้เจิมตั้งท่านไว้ให้เป็นกษัตริย์ ณ กิโยน และเขาทั้งหลายก็ขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความเปรมปรีดี เพราะฉะนั้นในกรุงจึงอึกทักครีโครมนี้เป็นเสียงที่ท่านทั้งหลายได้นั่ง⁴⁶ ชาโลมอนได้ทรงประทับบนพระราชบัลลังก์ด้วย⁴⁷ ยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ก็เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า โอขอพระเจ้าทรงกระทำให้พระนามของชาโลมอนนั้นลือไปยิ่งกว่าพระนามของพระองค์ และขอทรงกระทำให้บัลลังก์ของชาโลมอนใหญ่ยิ่งกว่าบัลลังก์ของพระองค์⁴⁸ แล้วกษัตริย์ก็ทรงไถ่พระกายลงบนแท่นที่บรรทม⁴⁸ และกษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า โอสารการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ได้ทรงประทานให้มีคนหนึ่งนั่งบนบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเองได้เห็นแล้ว⁴⁹ แล้วบรรดาแขกทั้งปวงของอาโดเนียห์ก็กลัว และลุกขึ้น ต่างคนต่างไปตามทางของตน⁵⁰ ฝ่ายอาโดเนียห์ก็กลัวชาโลมอน จึงลุกขึ้นไปจับเชิงนอนของแท่นบูชา⁵¹ มีคนไปกราบทูลชาโลมอนว่า โอดูเถิด อาโดเนียห์กลัวกษัตริย์ชาโลมอน เพราะดูเถิด เธอจับเชิงนอนที่แท่นบูชาอยู่กล่าวว่า โอชอกษัตริย์ชาโลมอนได้ปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า พระองค์จะไม่ประหารผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วยดาบ⁵² และชาโลมอนตรัสว่า โอถ้าแม่ข้าสดแต่ตัวได้ว่าเป็นคนที่สมควร ผมสักเส้นเดียวของเขาสจะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความชั่วอยู่ในตัวเขา เขาก็จะต้องถึงแก่ความตาย⁵³ กษัตริย์ชาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลง

มาจากแท่นบูชา และท่านก็มากราบลงต่อกษัตริย์ซาโลมอน และซาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า จงกลับไปวังของท่านเถิด□

2

ดาวิดสั่งสอนซาโลมอน

1 เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงกำชับซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า 2 □เรา กำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว จึงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย 3 และจงรักษาพระบัญชาที่ข้าพเจ้าสั่งสอนเจ้าไว้ว่า คือดำเนินในบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้จำเริญในบรรดาการซึ่งเจ้าได้กระทำ และในที่ใดๆที่เจ้าไป 4 เพื่อพระเยโฮวาห์จะได้รักษาพระวจนะของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับเราว่า □ถ้าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าระมัดระวังในวิถีทางทั้งหลายของเขา ที่จะดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริงอย่างสุดจิตสุดใจของเขา (พระองค์ตรัสว่า□ ราชวงศ์จะไม่ขาดสายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล□ 5 ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า โยอาบบุตรนางเศรยาห์ได้กระทำอะไรแก่เรา คือว่าเราได้กระทำประการใดแก่ผู้บัญชาการทั้งสองแห่งกองทัพของอิสราเอล คือกระทำแก่อับเนอร์บุตรเนอร์ และแก่อามาสาบุตรเยเธอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย ทำให้โลหิตที่ตกในยามสงครามไหลในยามสันติ และวางโลหิตที่ตกในยามสงครามลงบนรััดประคดที่เอวของเขา และลงบนรองเท้าของเขา 6 เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำให้เหมาะสมตามปัญญาของเจ้า อย่าปล่อยให้ศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ 7 แต่จงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อนุตรชายทั้งหลายของบารซิลัยคนกิเลอาด จงยอมให้เขาอยู่ในหมู่คนที่รับประทานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า เพราะว่าเมื่อเราหนีจากอับซาโลมที่ชายของเจ้านั้น เขาทั้งหลายได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาตังนั้นแหละ 8 และดูเถิด มิชิเมอินุตเกรธาคนเบนยามินจากบ้านบาสุริมอยู่กับเจ้าด้วย เขาเป็นผู้ดำเราขยันนาสาสนใจในวันที่เราเดินไปยังมาหนานิม แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า □เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ□ 9 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าอย่าถือว่าเราไม่มีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนที่ปัญญา เจ้าจะทราบว่าการจะกระทำประการใดแก่เขา และเจ้าจงนำศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับโลหิต□

ดาวิดสิ้นพระชนม์ ซาโลมอนขึ้นครองราชย์ (1 พศด 29:23-30)

10 แล้วดาวิดกับบรรดาครอบครัวไปอยู่กับบรรดาบุตรของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด 11 และเวลาที่ดาวิดทรงครอบครองอยู่นั้นอิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี 12 ดังนั้นแหละซาโลมอนจึงประทับบนพระที่นั่งของดาวิดราชาบิดาของพระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงมั่นคงอยู่

อาโดเนียห์ถูกประหารชีวิต

13 แล้วอาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักทิทได้เข้าเฝ้าพระนางบัทเชบาพระสนมของซาโลมอน พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า □เจ้ามาอย่างสันติหรือ□ ท่านทูลว่า □อย่างสันติขอรับกระหม่อม□ 14 แล้วท่านทูลว่า □เกล้ากระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระองค์□ พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า □จงพูดไปเถิด□ 15 ท่านจึงทูลว่า □พระองค์ทรงทราบแล้วว่าราชอาณาจักรนั้นเป็นของกระหม่อม และว่าบรรดาชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็หมายใจว่า กระหม่อมจะได้ครอบครอง อย่างไรก็ดี ราชอาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของกระหม่อม ด้วยราชอาณาจักรเป็นของพระองค์พระเยโฮวาห์ 16 บัดนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่าได้ปฏิเสธเลย□ พระนางมีพระเสาวนีย์ต่อเธอว่า □จงพูดไปเถิด□ 17 และท่านทูลว่า □ขอพระองค์ทูลกษัตริย์ซาโลมอน (ท่านคงไม่ปฏิเสธพระองค์) คือทูลขออาบิชาทชาวซูเนม ให้เป็นชายาของกระหม่อม□ 18 พระนางบัทเชบา มีพระเสาวนีย์ว่า □ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์แทนเจ้า□ 19 พระนางบัทเชบาจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน เพื่อทูลพระองค์ให้เอาโดเนียห์ และกษัตริย์ทรงลุกขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงค้ำับพระนาง แล้วก็เสด็จประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นางพระกำอ้อมกายพระสนม พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์ 20 แล้วพระนางทูลว่า □แม่จะขอจากเธอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสธแม่เลย□ และกษัตริย์ทูลพระนางว่า □ขอมาเถิด ผมจะไม่ปฏิเสธแต่อย่างใด□ 21 พระนางทูลว่า □ขอยกอาบิชาทชาวซูเนม ให้กับอาโดเนียห์เชษฐาของเธอให้เป็นชายาเถิด□ 22 กษัตริย์ซาโลมอนตรัสตอบพระสนมของพระองค์ว่า □โลนเสด็จเมจึงขออาบิชาทชาวซูเนมให้แก่อาโดเนียห์เล่า น่าจะขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วย เพราะเขาเป็นพระเชษฐาของผม และฝ่ายเขามิอาบิฮาร์ปไรตและโยอาบบุตรนางเศรยาห์ 23 แล้วกษัตริย์ซาโลมอนทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า □ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้เอาโดเนียห์เสียชีวิตของเขแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผม และให้หนักยิ่งกว่า□ 24 เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนใด พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้ และตั้งผมไว้บนบัลลังก์ของดาวิดราชาบิดาของผม และทรงตั้งไว้เป็นราชวงศ์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อา

โดเนียห์จะต้องตายในวันนี้ฉันนั้น□ ²⁵ ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนจึงรับสั่งใช้เบนในยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เขาก็ไปประหารชีวิตอาโดเนียห์เสีย และท่านก็ตาย

อาบิยาธาร์ถูกไล่ออกจากหน้าที่ปุโรหิต

²⁶ ส่วนอาบิยาธาร์ปุโรหิตนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า □จงไปอยู่ที่อานาโธท ไปสู่ไรนาของเจ้า เพราะเจ้าสมควรที่จะตาย แต่ในเวลาที่เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้า เพราะว่าเจ้าห้ามหีบขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าไปข้างหน้าดาวิดราชบิดาของเรา และเพราะเจ้าได้เข้าส่วนในเบรรดาคความทุกข์ใจของราชบิดาเรา□ ²⁷ ชาโลมอนจึงทรงขับไล่อาบิยาธาร์เสียจากหน้าที่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ กระทำให้สำเร็จตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศ์วานของเอลีที่เมืองชีโลห์

โยอาบถูกประหารชีวิตเพราะท่านฆ่าอับเนอร์

²⁸ เมื่อเวลานั้นทรามไปถึงโยอาบ เพราะแม้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนอับนาชโลม ท่านได้สนับสนุนอาโดเนียห์โยอาบก็หนีไปที่พักพลของพระเยโฮวาห์และจับเชิงนอนแทนบูชาไว้ ²⁹ เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ชาโลมอนว่า □โยอาบได้หนีไปที่พักพลของพระเยโฮวาห์ และดูเถิด เขาอยู่ข้างแท่นบูชานั้น□ ชาโลมอนรับสั่งเบนในยาห์บุตรชายเยโฮยาดาตรัสว่า □จงไปประหารชีวิตเขาเสีย□ ³⁰ เบนในยาห์ก็มายังพลของพระเยโฮวาห์พูดกับท่านว่า □กษัตริย์มีรับสั่งว่า จงออกมาเถิด□ ท่านตอบว่า □ไม่ออกไป ข้าจะตายที่นี่□ แล้วเบนในยาห์ก็นำความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า □โยอาบพูดอย่างนี้ และเขาตอบข้าพระองค์อย่างนี้□ ³¹ กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า □จงกระทำตามที่เขามอบ จงประหารเขาเสียและฝังเขาไว้ ทั้งนี้จะได้เอาโลหิตไร้ความผิดซึ่งโยอาบได้กระทำให้ไหลนั้น ไปเสียจากเรา และจากวงศ์วานบิดาของเรา ³² พระเยโฮวาห์ทรงทำให้โลหิตของเขากลับมากบนศีรษะของเขาเอง เพราะว่าเขาได้โจมตีและฆ่าชายสองคนที่ชอบธรรมและดีกว่าตัวเขาด้วยดาบโดยที่ดาวิดราชบิดาของเราหาหาทรงพบไม่ คืออับเนอร์บุตรเนอริผู้บัญชาการกองทัพอิสราเอล และอามาสาบุตรเยเธอร์ผู้บัญชาการกองทัพอิชยาเอล ³³ ดังนั้นต้องให้โลหิตของเขาทั้งสองตกบนศีรษะของโยอาบและบนศีรษะเชื้อสายของเขาเป็นนิตย์ แต่ส่วนดาวิดและเชื้อสายของพระองค์ และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพจากพระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์□ ³⁴ แล้วเบนในยาห์บุตรชายเยโฮยาดาก็ขึ้นไปประหารชีวิตเขาเสีย และฝังเขาไว้ในบ้านของเขาเองซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

เบนในยาห์รับตำแหน่งเป็นแม่ทัพ ศาโดกรับตำแหน่งเป็นมหาปุโรหิต

³⁵ กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบนในยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเหนือกองทัพบกโยอาบ และกษัตริย์ก็ทรงแต่งตั้งศาโดกผู้เป็นปุโรหิตไว้ในตำแหน่งของอาบิยาธาร์

ชิมเอิลถูกประหารชีวิต

³⁶ แล้วกษัตริย์ทรงใช้คนไปเรียกชิมเอิลให้เข้ามาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า □ท่านจงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่นไปไหนเลย ³⁷ เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารชิดโรนนั้น ท่านจะรู้เป็นแน่เถิดว่า ท่านจะต้องตายแน่ แล้วโลหิตของเจ้าจะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง□ ³⁸ และชิมเอิลทูลกษัตริย์ว่า □ที่พระองค์ตรัสนั้นเกิดแล้ว ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น□ ชิมเอิลจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน ³⁹ ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้วทาสสองคนของชิมเอิลได้หลบหนีไปยังอาคิซโฮรของมาอาคากษัตริย์เมืองกัท และเมื่อเขามายบอกชิมเอิลว่า □ดูเถิด ทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท□ ⁴⁰ ชิมเอิลก็ลุกขึ้นผูกอานขี่ลาไปเฝ้าอาคิซที่เมืองกัทเพื่อเสาะหาทาสของตน ชิมเอิลได้ไปนำทาสของตนมาจากเมืองกัท ⁴¹ และเมื่อมีผู้กราบทูลชาโลมอนว่าชิมเอิลได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว ⁴² กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้เรียกชิมเอิลมาเฝ้าและตรัสกับเขาว่า □เราได้ให้ท่านปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่หรือ และได้ตั้งเตือนท่านแล้วว่า □ท่านจงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ท่านออกไป ไม่ว่าไปที่ใดๆ ท่านจะต้องตายแน่□ และท่านก็ได้ตอบเราว่า □คำตรัสที่ข้าพระองค์ได้อธิวนั้นเกิดแล้ว□ ⁴³ ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ และรักษาคำบัญชาซึ่งเราได้ให้กับท่านนั้น□ ⁴⁴ กษัตริย์ตรัสกับชิมเอิลว่า □ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน ซึ่งท่านได้กระทำต่อดาวิดราชบิดาของเรา เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของท่านเอง ⁴⁵ แต่กษัตริย์ชาโลมอนจะได้รับพระพร และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์□ ⁴⁶ แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาเบนในยาห์บุตรชายเยโฮยาดาและเขาก็ออกไปประหารชีวิตชิมเอิลเสีย ดังนั้นราชอาณาจักรก็ตั้งมั่นคงอยู่ในพระหัตถ์ของชาโลมอน

3

ชาโลมอนทรงแต่งงานกับราชธิดาของฟาโรห์

1 ชาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ โดยได้ทรงรับราชธิดาของฟาโรห์ และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ และทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ 2 อย่างไรก็ตาม ประชาชนได้ถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง เพราะในเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์³ ชาโลมอนทรงรักพระเยโฮวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์ เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปุชนียสถานสูง

กษัตริย์ถวายเครื่องสัตวบูชาที่เมืองกิเบโอน (2 พศด 1:2-6)

4 และกษัตริย์เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นมหาปุชนียสถานสูง ชาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัวบนแท่นบูชาที่นั่น

ชาโลมอนทูลขอสติปัญญา (2 พศด 1:7-13)

5 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ชาโลมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระเจ้าตรัสว่า □เจ้าอยากให้เราทำอะไรเจ้าจึงขอเถิด□ 6 และชาโลมอนตรัสว่า □พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดพระราชบิดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเจ้าเสด็จพอดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและความชอบธรรม ด้วยจิตใจที่เที่ยงตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความเมตตายิ่งใหญ่นี้ไว้เพื่อเสด็จพอ และได้ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เสด็จพอให้นั่งบนราชบัลลังก์ของท่านในวันนี้ 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก บัดนี้พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าได้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเข้าออกนอกในอย่างไร□ 8 และผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะนับหรือคำนวณประชาชนก็ไม่ได้อ 9 เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแพะระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดจะสามารถวินิจฉัยประชาชนใหญ่ของพระองค์นี้ได้□ 10 ที่ชาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นทีพอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า 11 พระเจ้าจึงตรัสกับชาโลมอนว่า □เพราะเจ้าได้ขอสิ่งนี้และมิได้ขอชีวิตยืนยาวหรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเองเพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย 12 ดูเถิด เราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประจักษ์ด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า 13 เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้ 14 และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราก็จะให้นานเวลาของเจ้ายืนยาว□ 15 และชาโลมอนก็ตื่นบรรทม และดูเถิด เป็นพระสุบิน แล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และประทับยืนอยู่หน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์

การพิสูจนสติปัญญาของชาโลมอน

16 แล้วหญิงแพศยาสองคนมาเฝ้ากษัตริย์ และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 17 หญิงคนหนึ่งทูลว่า □โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน 18 ต่อมาเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้ว นางคนนั้นก็คลอดบุตรด้วย และข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ทั้งสองในเรือนนั้น ข้าพระองค์ทั้งสองนั้นอยู่ในเรือนนั้น 19 แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ตายเสียในกลางคืน ด้วยเขานอนทับ 20 พอที่เที่ยงคืนนางก็ลุกขึ้นและเอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปเสียจากข้างข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขาไว้ในอกของเธอ และเธอเอาบุตรของเธอที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์ 21 เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้าเพื่อให้นมบุตรของข้าพระองค์กินนม ดูเถิด เขาตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์พินิจดูในตอนเช้า ดูเถิดเด็กนั้นไม่ใช่นบุตรชายที่ข้าพระองค์คลอดมา□ 22 แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า □ไม่ใช่ เด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉันทันทีตายเป็นบุตรชายของเจ้า□ หญิงคนที่หนึ่งพูดว่า □ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉันทันทีตายเป็นบุตรชายของเจ้า□ ข้าทั้งสองพูดกันดังนี้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ 23 แล้วกษัตริย์ตรัสว่า □คนหนึ่งพูดว่า □คนนี้เป็นบุตรชายของฉันทันทีตายเสียแล้ว□ และอีกคนหนึ่งพูดว่า □ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของฉันทันทีมีชีวิต□ 24 และกษัตริย์ตรัสว่า □เอาดาบมาให้เราสองหนึ่ง□ เขาจึงเอาพระแสงดาบมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ 25 และกษัตริย์ตรัสว่า □จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองท่อน และให้คนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง□ 26 แล้วหญิงคนที่บุตรของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจของเธออาลัยในบุตรชายของเธอ เธอว่า □โอ ข้าแต่เจ้านายของข้า

พระองค์ ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เขาไป และถึงอย่างไรก็ดีอย่าทรงฆ่าเสีย แต่หญิงอีกคนหนึ่งว่า อย่าให้ฉันเป็นเจ้าของหรือของฉัน ขอทรงแบ่งเกิดเพคะ²⁷ แล้วกษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย นางเป็นมารดาของเด็กนั้น²⁸ อิสราเอลทั้งปวงได้ยินเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษานั้น และเขาทั้งหลายก็เกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายประจักษ์ว่า พระสติปัญญาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัย

4

ข้าราชการผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลในอาณาจักรของซาโลมอน

¹ กษัตริย์ซาโลมอนเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น ² และคนต่อไปเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ของพระองค์ คือ อาชาริยาห์บุตรชายศาโดกเป็นบรูโรหิต ³ เอลีโฮเฟลและอาหิยาห์บุตรชายชีชา เป็นราชเลขา เยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิเอลเป็นเจ้ากรมสารบรรณ ⁴ เบนายาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพ ศาโดกและอาบียาธารเป็นบรูโรหิต ⁵ อาชาริยาห์บุตรชายนาอันเป็นหัวหน้าข้าหลวง ศบุดบุตรชายนาอันเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ และเป็นพระสหายของกษัตริย์ ⁶ อาหิซาร์เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนิรัมบุตรชายอับดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ทำงานโยธา

ข้าหลวงสิบสองคนเป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์สำนัก

⁷ ซาโลมอนทรงมีข้าหลวงสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งปวง เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์ และสำหรับกษัตริย์สำนัก ข้าหลวงคนหนึ่งจัดหาเสบียงอาหารสำหรับเดือนหนึ่งในหนึ่งปี ⁸ ต่อไปเป็นชื่อของเขาคือ เบนเฮอร์ ประจำแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ⁹ เบนเดเคอร์ ประจำในมาคาสและในชาอัลบิม เบธเชเมช และเอโลนเบรธาน ¹⁰ เบนเยเซด ประจำในอารูปโบท โสโคห์และแผ่นดินเยเฟอร์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับเขา ¹¹ เบนอาบีนาตัม ประจำในบริเวณโดรทั้งหมด เขามีพาฬหิดาของซาโลมอนเป็นชายา ¹² บอานาบุตรชายอาหิเอล ประจำในทาอานาค เมกิดโดและเบรชานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างศาเรธานเชิงเมืองอิสเรเอล และตั้งแต่เบรชานถึงอาเบลเมโฮลาห์ไปจนถึงผากข้างโน้นของโยกเนอธ ¹³ เบนเกเบอร์ ประจำในราโมทกิเลอาด เขามีเมืองทั้งหลายของยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ซึ่งอยู่ในกิเลอาด และเขามีกองธนูในอารูปโบท ซึ่งอยู่ในบาชาน หัวเมืองใหญ่หกสิบหัวเมือง ซึ่งมีกำแพงเมือง และด่านทองสัมฤทธิ์ขึ้นอยู่กับเขา ¹⁴ อาหินาดับบุตรชายอิดโด ประจำในมาหะนาอิม ¹⁵ อาหิมาอัส ประจำในนัฟทาลี เขาก็เหมือนกันได้บาสมัหิดาของซาโลมอนเป็นชายา ¹⁶ บอานาบุตรชายหุซัย ประจำในอาเชอร์และเบอาโลท ¹⁷ เยโฮซาฟัทบุตรชายปารูอาห์ ประจำในอิสสาการ์ ¹⁸ ซิเมอีบุตรชายเอลาห์ ประจำในเบนยามิน ¹⁹ เกเบอรรบุตรชายอูรี ประจำในแผ่นดินกิเลอาด ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์และของโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาชาน ท่านเป็นข้าหลวงคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนั้น ²⁰ คนยูดาห์และคนอิสราเอลนั้นมีจำนวนมากมายตั้งเมิดทรายชายทะเล เขาทั้งหลายกินและดื่มและมีจิตใจเบิกบาน ²¹ และซาโลมอนทรงปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟีลิสเตียและถึงพรมแดนอียิปต์ เขาทั้งหลายถวายส่วยอากร และปฐมนิบัติซาโลมอนตลอดวันเวลาแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ ²² เสบียงอาหารสำหรับซาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือยูดแบ่งสามสิบโคระและแบ่งหุสับโคระ ²³ วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้าสิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสมัน อีเก้งและไก่อ้วน ²⁴ เพราะพระองค์ทรงครอบครองเหนือท้องถื่นทั้งสิ้นฟากแม่น้ำข้างนี้ตั้งแต่ทิฟสาห์ถึงกาซา และทรงครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่ฟากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่ทุกด้านรอบพระองค์ ²⁵ ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ใต้เถาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดานนกระทั่งถึงเมืองเบเออร์เชบา ตลอดวันเวลาของซาโลมอน ²⁶ ซาโลมอนยังมีคอกช้างม้าเดืออีกสี่หมื่นสำหรับรถรบของพระองค์ และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ²⁷ และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสบียงอาหารส่งกษัตริย์ซาโลมอน และเพื่อทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็สั่งของตามเดือนของตน เขาทั้งหลายไม่ให้อะไรหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย ²⁸ ทั้งชาวบาร์เล่ย์และฟางข้าวสำหรับม้าและม้าอาชาไนย เขานำมายังสถานที่ของข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ไม่มีรับสิ่งแก่ทุกคน

สติปัญญาของซาโลมอนมาจากพระเจ้า

²⁹ และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวางจดเมิดทรายที่ชายทะเล ³⁰ และสติปัญญาของซาโลมอนลึกลับกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออก และกว่าบรรดาสติปัญญาของอียิปต์ ³¹ เพราะพระองค์ทรงมีสติปัญญาฉลาดกว่าคนอื่นทุกคน ทรงฉลาดกว่าเอธานคนเอสุราห์ และเฮมาน คาลโคลและดาดาดา บรรดาบุตรชายของมาโฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประเทศชาติที่อยู่ล้อมรอบ ³² พระองค์ตรัสสุภาษิตสามพันข้อด้วย และบทเพลงของพระองค์มีหนึ่งพันห้าบท ³³ พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสิดาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสับซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่าด้วย ทั้งบรรดานก สัตว์เลื้อยคลานและปลา ³⁴ และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟังสติปัญญาของซาโลมอน และมาจากบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึงสติปัญญาของพระองค์

5

ชาโลมอนเตรียมสำหรับการสร้างพระวิหาร (2 พศต 2:1-16)

¹ ฝ่ายอิรามกษัตริย์เมืองไทรได้ส่งข้าราชการของท่านมาเฝ้าชาโลมอน เมื่อท่านได้ยินว่าเขาได้เจิมตั้งพระองค์ไว้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ เพราะอิรามรักดาวิดอยู่เสมอ ² และชาโลมอนได้ส่งพระดาร์สไปยังอิรามว่า ³ ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการสงครามซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน จนกว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ⁴ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรอบด้าน ปฏิบัติหรือเหตุร้ายก็ไม่มี ⁵ ดูเถิด ข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์แทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรา ⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสั่งให้ตัดไม้สนสิดาร์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า และข้าราชการของข้าพเจ้าจะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่า ท่ามกลางเรานี้ ไม่มีผู้ใดรู้จักตัดไม้เหมือนชาวซีโดน ⁷ และอยู่มาเมื่ออิรามได้ยินถ้อยคำของชาโลมอน ท่านก็ขึ้นชมยินดียิ่งนักและว่า ศาสนการแต่พระเยโฮวาห์ในบัดนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่ฉลาดองค์หนึ่งแก่ดาวิด ให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่นี้ ⁸ และอิรามก็ใช้คนให้มายังชาโลมอนทูลว่า ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆซึ่งท่านส่งไปยังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะกระทำสิ่งสารพัดตามที่ท่านปรารถนาในเรื่องไม้สนสิดาร์ และไม้สนสามใบ ⁹ ข้าราชการของข้าพเจ้าจะนำลงมาจากเลบานอนถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกแพลงมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ และข้าพเจ้าจะให้แก่แพที่นั้น ขอท่านมารับเอา และขอท่านส่งเสบียงอาหารแก่สำนักรับของข้าพเจ้าก็แล้วกัน เป็นที่พอใจข้าพเจ้าแล้ว ¹⁰ อิรามจึงได้จัดส่งไม้สนสิดาร์และไม้สนสามใบให้แก่ชาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์ทุกประการ ¹¹ ฝ่ายชาโลมอนทรงประทานข้าวสาลีให้เป็นอาหารแก่สำนักรับของอิรามสองหมื่นโคระและน้ำมันบริสุทธิ์สิบโคระ ชาโลมอนทรงประทานแก่อิรามเป็นเงินไปอย่างนี้และ ¹² และพระเยโฮวาห์พระราชทานสติปัญญาแก่ชาโลมอน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และมีสันติภาพระหว่างอิรามและชาโลมอน และทั้งสองก็ทรงกระทำสนธิสัญญากัน

พวกกรรมกรเพื่อสร้างพระวิหาร

¹³ กษัตริย์ชาโลมอนทรงเกณฑ์แรงงานจากชนอิสราเอลทั้งปวง คนที่ถูกเกณฑ์แรงนั้น ได้สามหมื่นคน ¹⁴ และพระองค์ทรงใช้เขาไปยังเลบานอน เวิร์ดหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เขาจะอยู่ที่เลบานอนเดือนหนึ่ง และอยู่บ้านสองเดือน และอาโดนัธเป็นผู้นำบัญชาพวกถูกเกณฑ์แรง ¹⁵ ชาโลมอนมีคนชนของหนักเจ็ดหมื่นคน และคนสกัดหินในถิ่นเทือกเขาแปดหมื่นคน ¹⁶ นอกจากข้าราชการผู้ใหญ่ของชาโลมอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการงานนี้ ก็มีอีกสามพันสามร้อยคนซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลประชาชนผู้ดำเนินงาน ¹⁷ กษัตริย์ทรงบัญชาและเขาทั้งหลายสกัดก้อนหินใหญ่มีค่าออกมา เพื่อวางรากฐานของพระนิเวศด้วยหินที่แต่งแล้ว ¹⁸ ดังนั้นพนักงานก่อสร้างของชาโลมอน และพนักงานก่อสร้างของอิราม และช่างสลักหินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมตัวไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ

6

การเริ่มสร้างพระวิหาร (2 พศต 3:1-2)

¹ อยู่มาในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ในปีทีสี่แห่งการที่ชาโลมอนครอบครองอิสราเอล ในเดือนคิฟ ซึ่งเป็นเดือนที่สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การพรรณนาถึงพระวิหาร

² พระนิเวศซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาวหกสิบศอก กว้างยี่สิบศอกและสูงสามสิบศอก ³ มุขหน้าห้องโถงของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก ⁴ และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศมีขอบสออบอกข้างนอก ⁵ พระองค์ทรงสร้างห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศ ทั้งที่ห้องโถงและที่ห้องหลัง และพระองค์ทรงสร้างห้องระเบียงโดยรอบ ⁶ ห้องชั้นล่างที่สุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างหีบไว้ที่ผนัง เพื่อว่าไม้รอตจะไม่ได้ทะลุลงเข้าไปในผนังพระนิเวศ ⁷ เมื่อกำลังสร้าง พระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจากบ่อศิลา เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆในพระนิเวศ ขณะที่ทำการก่อสร้าง ⁸ ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ และคนขึ้นไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียน และขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม ⁹ พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างเพดานของพระนิเวศ มีไม้คร่าวและกระดานเป็นไม้สนสิดาร์ ¹⁰ พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอก และติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสิดาร์ ¹¹ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงชาโลมอนว่า ¹² ข้าพเจ้า

พระเนเวศน์ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม เราก็จะกระทำถ้อยคำของเรากับเจ้าซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของเจ้านั้น ให้สำเร็จ ¹³ และเราจะอยู่ในหมู่ชนอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเราเลย ¹⁴ ชาโลมอนได้ทรงสร้างพระเนเวศและทรงให้สำเร็จ ¹⁵ พระองค์ทรงกรุณ้าง้างในพระเนเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ตั้งแต่พื้นพระเนเวศจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุณ้าง้างในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูพื้นพระเนเวศด้วยไม้สนสามใบ ¹⁶ พระองค์ทรงสร้างอีกข้างหนึ่งของพระเนเวศยี่สิบศอกด้วยกระดานไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงไม้เพดาน และพระองค์ทรงสร้างห้องในภายใน ให้เป็นห้องหลัง คือที่บริสุทธิ์ที่สุด ¹⁷ ตัวพระเนเวศคือห้องโถงซึ่งอยู่ส่วนหน้านั้นยาวสิบศอก ¹⁸ มีไม้สนสีดาร์ที่อยู่ข้างในพระเนเวศและเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสีดาร์ทั้งสิ้น ในที่นั้นแลไม่เห็นหินเลย ¹⁹ พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระเนเวศ เพื่อจะวางที่บนธรรมาสน์ของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น ²⁰ ส่วนข้างในของห้องนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ พระองค์ทรงกรุแทนบูชาด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย ²¹ และชาโลมอนทรงบุข้างในพระเนเวศด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงลากโซ่ทองคำข้ามข้างหน้าห้องหลัง และบุด้วยทองคำ ²² และพระองค์ทรงบุพระเนเวศทั้งหลังด้วยทองคำ จนพระเนเวศนั้นสำเร็จทั้งสิ้น แทนบูชาทั้งแทนที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงบุด้วยทองคำ ²³ ในห้องหลังพระองค์ทรงสร้างเคาน์เตอร์รูปด้วยไม้มะกอกเทศ สูงรูปละสิบศอก ²⁴ ปีกข้างหนึ่งของเคาน์เตอร์ยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเคาน์เตอร์ยาวห้าศอก จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก ²⁵ เคาน์เตอร์รูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เคาน์เตอร์ทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปอย่างเดียวกัน ²⁶ ความสูงของเคาน์เตอร์รูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเคาน์เตอร์รูปหนึ่งก็เหมือนกัน ²⁷ พระองค์ทรงวางเคาน์เตอร์ไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระเนเวศ ปีกของเคาน์เตอร์นั้นกางออกเพื่อให้ปีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง และปีกของเคาน์เตอร์รูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจดกันตรงกลางพระเนเวศ ²⁸ และพระองค์ทรงบุเคาน์เตอร์ด้วยทองคำ ²⁹ พระองค์ทรงสลักผนังของพระเนเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเคาน์เตอร์ และต้นอินทผลัมและดอกไม้บานทั้งข้างในและข้างนอก ³⁰ พื้นของพระเนเวศนั้น พระองค์ทรงบุด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก ³¹ สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกอกเทศ กรอบประตูขึ้นบนและวางกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่ง ในห้าของขนาดของผนัง ³² พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกอกเทศ แกะรูปเคาน์เตอร์ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน ทรงบุด้วยทองคำ พระองค์ทรงแผ่ทองคำหุ้มเคาน์เตอร์และหุ้มต้นอินทผลัม ³³ พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโถงด้วยไม้มะกอกเทศ เป็นหนึ่งในสี่ของขนาดของผนัง ³⁴ และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้ และบานอีกสองบานของบานประตูหนึ่งก็หมุนได้ ³⁵ พระองค์ทรงแกะเคาน์เตอร์ ต้นอินทผลัมและดอกไม้บานบนบานประตูนั้น และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำสม่ำเสมอทั้งบนบานแกะสลักนั้น ³⁶ พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสัດสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง ³⁷ ในปีทีสี่ก็ได้นำรากพระเนเวศของพระเยโฮวาห์ในเดือนคิฟ ³⁸ และในปีทีสิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด พระเนเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกๆส่วน และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระเนเวศนั้นเจ็ดปี

7

การพรรณนาถึงพระวิหารและเครื่องตกแต่งต่างๆ

¹ ชาโลมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น ² พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักพนาเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอกและสูงสามสิบศอก อยู่บนเสาไม้สนสีดาร์สี่แถว มีคานไม้สนสีดาร์อยู่บนเสา ³ ชั้นบนมุงด้วยไม้สนสีดาร์บนห้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่สิบห้าห้อง แลและสิบห้าห้อง ⁴ มีกรอบหน้าต่างสามแถว หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว ⁵ ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสี่เหลี่ยม และหน้าต่างก็อยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว ⁶ และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงเสา ยาวห้าสิบศอกและกว้างสามสิบศอก มีมุขด้านหน้า และมีเสากับหลังคาข้างหน้า ⁷ และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา คือห้องพระโรงพิณฉัย ก็หาทั้งห้องสำเร็จด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย ⁸ พระราชวังของพระองค์ซึ่งพระองค์จะทรงประทับอยู่นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในห้องพระโรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียวกัน ชาโลมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนห้องพระโรงนี้สำหรับราชธิดาของฟาโรห์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาเป็นมเหสี ⁹ ทั้งสิ้นเหล่านี้สร้างด้วยหินอันมีค่า สกัດออกมาตามขนาด ใช้เลื่อย เลื่อยทั้งด้านหลังและด้านหน้า ตั้งแต่ฐานถึงยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่ ¹⁰ ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมหึมา หินขนาดแปดและสิบศอก ¹¹ ข้างบนก็เป็นหินมีค่า สกัດออกมาตามขนาด และไม้สนสีดาร์ ¹² กำแพงลานใหญ่มีหินสัດสามชั้นโดยรอบ และไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง ลานชั้นในของพระเนเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุขพระเนเวศด้วย ¹³ กษัตริย์ชาโลมอนทรงใช้คนให้น้ำฮิรามมาจากเมืองไทระ ¹⁴ ท่านเป็นบุตรชายของหญิงมายตระกูลฟีทาสิ และบิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองไท

ระ เป็นช่างทองสัมฤทธิ์ และท่านประกอบด้วยสติปัญญา ความเข้าใจและมีมือที่จะทำงานทุกอย่างด้วยทองสัมฤทธิ์ ท่านมาเผ่ากษัตริย์ซาโลมอนและทำงานทั้งสิ้นของพระองค์¹⁵ ท่านได้ทำเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสูงสิบแปดศอก วัดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก¹⁶ ท่านทำบัวคว่ำหัวเสาสองอันด้วยทองสัมฤทธิ์หล่อ เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวคว่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก และความสูงของบัวคว่ำหัวเสาอีกอันหนึ่งก็ห้าศอก¹⁷ แล้วมีดาชายเป็นดาหมากรุกด้วยมัลย์ไช้สำหรับบัวคว่ำที่อยู่บนหัวเสา เจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอันหนึ่ง และเจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง¹⁸ ท่านทำเสานั้นพร้อมด้วยลูกทิมทิม มีสองแถวล้อมทับดาชายผืนหนึ่ง เพื่อคลุมบัวคว่ำที่อยู่ยอดเสา และท่านก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง¹⁹ ฝ่ายบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขนั้นเป็นดอกบัว ขนาดสี่ศอก²⁰ บัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสาสองต้นนั้นมีลูกทิมทิมด้วย และอยู่เหนือคิ้วซึ่งอยู่ถัดดาชาย มีลูกทิมทิมสองร้อยล้อมรอบเป็นสองแถว บัวคว่ำอีกอันหนึ่งก็มีทิมเหมือนกัน²¹ ท่านตั้งเสาไว้ที่มุขพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และเรียกชื่อว่ายาซิน และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้ เรียกชื่อว่าโบธัส²² และบนยอดเสานั้นเป็นลายดอกบัว งานของเสาก็สำเร็จดังนี้แหละ²³ แล้วท่านได้หล่อขันสาครเป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก²⁴ ได้ขอบเป็นลูกดอกตูม ในระยะหนึ่งศอกมีลูกดอกตูมสิบลูก อยู่รอบขันสาคร ดอกตูมอยู่สองแถวหล่อพร้อมกับเมื่อหล่อขันสาคร²⁵ ขันสาครนั้นวางอยู่บนวิลิบสองตัว หันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว หันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางขันสาครอยู่บนวิ ส่วนหลังทั้งหมดของวิอยู่ด้านใน²⁶ ขันสาครหนหนึ่งคือ ที่ขอบของขันทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สองพันบัท²⁷ ท่านทำแท่นทองสัมฤทธิ์สิบอัน แท่นอันหนึ่งยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอก สูงสามศอก²⁸ ท่านสร้างแท่นอย่างนี้ แท่นนี้มีแปด แปดนี้ฝังอยู่ในกรอบ²⁹ บนแปดที่ฝังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วิ และครุฑ ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ และได้สิงโตและวิมีลวดลายเป็นมัลย์ฝิซ้อน³⁰ แล้วแท่นหนึ่งก็มีสี่ทองสัมฤทธิ์สี่ล้อ และมีเพลาทองสัมฤทธิ์ ที่มุมทั้งสี่มีที่หนุน ขันที่หนุนอันหนึ่งหล่อมีมัลย์ห้อยข้างๆทุกข้าง³¹ ข้องเปิดอยู่ในบัวคว่ำซึ่งยื่นขึ้น ไปหนึ่งศอก ข้องปิดนั้นกลมอย่างที่เขาทำแท่น ลึกหนึ่งศอกคืบ ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และแปดนั้นก็สี่เหลี่ยมไม่กลม³² ล้อทั้งสี่อยู่ใต้แปด เพลาล้อนั้นเป็นชิ้นเดียวกับแท่น ล้ออันหนึ่งสูงหนึ่งศอกคืบ³³ ล้อนั้นเขาทำเหมือนล้อรถรบ ทั้งเพลา ขอบล้อ ซี่ และดุมก็หล่อ³⁴ แท่นหนึ่งก็มีที่หนุนอยู่ที่มุมทั้งสี่ ที่หนุนนี้หล่อเป็นชิ้นเดียวกับแท่น³⁵ ที่บนยอดแท่นมีแถบกลมยอดสูงคืบหนึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีกรอบและแปดติดเป็นอันเดียวกับแท่น³⁶ ที่พื้นกรอบและพื้นแปด ท่านสลักเป็นรูปครุฑ สิงโต และต้นอินทผลัม ตามที่ว่างของแต่ละสิ่ง มีลายมัลย์รอบ³⁷ ท่านได้ทำแท่นสิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกอัน ขนาดเดียวกันและรูปเดียวกัน³⁸ ท่านทำชั้นทองสัมฤทธิ์สิบลูก ชั้นลูกหนึ่งจุสิบบัท ขนาดชั้นลูกหนึ่งสี่ศอก มีชั้นแท่นและลูกทั้งสิบแท่น³⁹ ท่านวางแท่นชั้นนั้นไว้ทางด้านขวาของพระนิเวศห้าแท่น และทางด้านซ้ายของพระนิเวศห้าแท่น และท่านวางขันสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้⁴⁰ อีราม ได้ทำขัน พลั่วและชามด้วย ดังนั้นอีรามก็เสร็จงานทั้งสิ้นซึ่งเขาต้องกระทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁴¹ เสาสองต้น คือทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนยอดเสา และดาชายสองผืน ซึ่งคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา⁴² และลูกทิมทิมสี่ร้อยสำหรับดาชายสองผืน ดาชายผืนหนึ่งมีลูกทิมทิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสา⁴³ แท่นสิบแท่น และชั้นสิบลูกซึ่งอยู่บนแท่น⁴⁴ และขันสาครลูกหนึ่ง และวิลิบสองตัวที่อยู่ใต้ขันสาคร⁴⁵ หม้อ พลั่ว และชาม ภาชนะทั้งสิ้นเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอีรามได้ทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนเป็นของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน⁴⁶ กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน และในที่ดินโคลนระหว่างเมืองสุคคทและศาเราน⁴⁷ ซาโลมอนทรงหาได้ซึ่งเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน จึงมิได้หามาหนักของทองสัมฤทธิ์⁴⁸ ซาโลมอนได้ทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือแท่นบูชาทองคำ และทรงทำโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วยทองคำ⁴⁹ เชิงประทับทำด้วยทองคำบริสุทธิอยู่ทางด้านขวาห้าอัน อยู่ทางด้านซ้ายห้าอัน ข้างหน้าห้าหลัง ดอกไม้ตะเกียง และโต๊ะใส่ตะเกียงทำด้วยทองคำ⁵⁰ อ่าง ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ชาม ช้อน และกะละมัง ไฟทำด้วยทองคำบริสุทธิ และเศียรสำหรับประติรูปของส่วนชั้นในพระนิเวศ คือที่บริสุทธิที่สุด และสำหรับประติรูปห้องโถงของพระวิหาร ก็ทำด้วยทองคำ⁵¹ บรรดากิจการซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนกระทำเกี่ยวกับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ได้สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาราวิชาบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

8

หีบพันธสัญญาและสร้างราศีของพระเจ้าในพระวิหาร (2 พศด 5:2-14)

¹ แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล คือประมุขของบรรพบุรุษคนอิสราเอล ต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอนในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระ

เยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน² และผู้ชายทั้งสี่ของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน ณ การเลี้ยงในเดือนเอราโนม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด³ พวกผู้ใหญ่ทั้งสี่ของอิสราเอลมา และพวกปุโรหิตก็ยกหีบ⁴ และเขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์ และพลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา⁵ และกษัตริย์ชาโลมอน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันต่อพระองค์ อยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้อ⁶ แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาซึ่งที่ของหีบ ที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศ คือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเศรฐ⁷ เพราะว่าเศรฐนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรฐจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบ และไม่คาบของหีบ⁸ พวกเขาตั้งคานหามของหีบนั่นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้⁹ ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากคิลาสองแผ่น ซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ โยเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับชนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์¹⁰ และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹¹ ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

ชาโลมอนให้พรแก่ชุมนุมชน (2 พศต 6:1-11)

¹² แล้วชาโลมอนตรัสว่า พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดทึบ¹³ ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่ถาวรเพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์¹⁴ แล้วกษัตริย์ก็ให้มาและทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง (ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่)¹⁵ พระองค์ตรัสว่า ปัสการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า¹⁶ ตั้งแต่วันที่เราได้นำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลชนชาติของเรา¹⁷ ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล¹⁸ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า¹⁹ อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบันเอาของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา²⁰ บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล²¹ ข้าพเจ้าได้กำหนดที่ไว้สำหรับหีบที่นั่นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในที่นั่น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

คำอธิษฐานเพื่อถวายพระวิหาร (2 พศต 6:12-42)

²² แล้วชาโลมอนประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และถวายพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ฟ้าสวรรค์²³ และทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา²⁴ พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์²⁵ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่เขาจะดำเนินไปต่อหน้าเราอย่างที่เราได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น²⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวจนะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบิดาของข้าพระองค์²⁷ แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด²⁸ แต่ขอพระองค์สถนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสถับเสวยร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้²⁹ เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืออยู่เหนือพระนิเวศนี้ ทั้งกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ปณามของเราจะอยู่ที่นั่น³⁰ เพื่อว่าพระองค์จะทรงสถับคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นั้น³⁰ และขอพระองค์ทรงสถับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอล

ชนชาติของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถับอยู่ในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย³¹ เมื่อชายคนใดกระทำการเลเมิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสยัปปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้³² ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตบหน้าศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรมสนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา³³ เมื่ออิสราเอลชนชาติของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำการบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้³⁴ ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย³⁵ เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำการบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ³⁶ ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงประทานอภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขา ซึ่งเขาควรจะดำเนินและขอทรงประทานแผ่นดินแก่แผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดกนั้น³⁷ ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวผ่น รากินข้าว หรือตักแตนวัยบิน หรือตักแตนวัยคลาน หรือถ้าศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างใด หรือความเจ็บไข้อย่างใด มีขึ้นก็ดี³⁸ ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใดซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็สำนึกถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของเขาเอง และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้³⁹ ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และทรงประทานอภัยและทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)⁴⁰ เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย⁴¹ ยิ่งกว่านั้นอีกเกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์⁴² (เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินถึงพระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ และถึงพระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์) เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้⁴³ ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบ ว่าพระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์⁴⁴ ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆ ที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างสำหรับพระนามของพระองค์⁴⁵ ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่⁴⁶ ถ้าเขาทั้งหลายกระทำการบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำการบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกลหรือใกล้⁴⁷ แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลย ทูลว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำการบาป และได้ประพฤติชั่วร้ายและได้กระทำความชั่ว⁴⁸ ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์⁴⁹ ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่⁵⁰ และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำการบาปต่อพระองค์ และขอทรงประทานอภัยต่อการละเมิดทั้งหลายของเขา ซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ และให้เขาเป็นที่เมตตาของคนที่เหล่านั้นที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลย เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความเมตตาจากเขา⁵¹ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์จากท่ามกลางเตาเหล็ก⁵² ขอพระเนตรของพระองค์จงลืมอยู่ต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ขอทรงสถับบรรดาเรื่องที่เขาทั้งหลายร้องต่อพระองค์⁵³ เพราะพระองค์ทรงแยกเขาจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ให้เป็นมรดกของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ตรัสทางโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์

พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ในเมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์

ชาโลมอนดัดเคื่อนและให้พรแก่ประชาชน

⁵⁴ ครั้นชาโลมอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งสิ้นนี้ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว ก็ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งทรงคุกเข่าพร้อมกับกางพระหัตถ์สู่ฟ้าสวรรค์ ⁵⁵ และพระองค์ทรงประทับยืน และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยเสียงดังว่า ⁵⁶ □สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ไม่ล้มเหลวสักคำเดียว ⁵⁷ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์อย่าทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเสีย ⁵⁸ เพื่อพระองค์ทรงโน้มจิตใจของเราให้มาหาพระองค์ ที่จะดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์ของพระองค์ และคำตัดสินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่บรรพบุรุษของเรา ⁵⁹ ขอให้อภัยคำเล่าลือของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้วิงวอนขอต่อพระพิชิตพระเยโฮวาห์ ให้อยู่ใกล้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทั้งวันและคืน และขอให้สิทธิอันชอบธรรมของผู้รับใช้ของพระองค์คงอยู่ และให้สิทธิอันชอบธรรมของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คงอยู่ ตามต้องการแต่ละวัน ⁶⁰ เพื่อบรรดาชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าพระเยโฮวาห์นั้นเป็นพระเจ้าไม่มีองค์อื่นเลย ⁶¹ เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านทั้งหลายบริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คือที่จะดำเนินอยู่ในกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ดังในเวลานี้□

การถวายเครื่องสัตวบูชาและการฉลองเทศกาล (2 พศต 7:4-10)

⁶² แล้วกษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพิชิตพระเยโฮวาห์ ⁶³ และชาโลมอนได้ถวายเครื่องสันติบูชา ซึ่งพระองค์ทรงถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวสองหมื่นสองพันตัว และแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว กษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงจึงอุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ ⁶⁴ ในวันเดียวกันนั้นกษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าที่นั่นพระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อพระพิชิตพระเยโฮวาห์นั้นเล็กเกินไป ไม่พอรับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา ⁶⁵ ชาโลมอนจึงทรงฉลองเทศกาลในเวลานั้น พร้อมกับอิสราเอลทั้งปวง เป็นชุมนุมมโหฬาร มีคนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองยามัทจนถึงแม่น้ำแห่งอียิปต์ ต่อพระพิชิตพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นเจ็ดวันและเจ็ดวันคือสิบวัน ⁶⁶ ในวันที่แปดพระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เขาทั้งหลายก็ถวายพระพรแด่กษัตริย์ และกลับไปสู่ดินแดนของตน ด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี เนื่องด้วยความดีทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

9

พันธสัญญาของพระเจ้ากับชาโลมอน (2 พศต 7:12-22)

¹ อยู่มาเมื่อชาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังของกษัตริย์ และบรรดาสิ่งซึ่งชาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างนั้นสำเร็จแล้ว ² พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ชาโลมอนเป็นครั้งที่สอง ดังที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ท่านที่กิเบโอน ³ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า □เราได้อินคำอธิษฐานของเจ้าและคำวิงวอนของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำต่อเรานั้นแล้ว เราได้รับพระนิเวศซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ไว้เป็นสถานบริสุทธิ์และได้ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่นเป็นนิตย์ ดาของเราระและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป ⁴ และถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม กระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ⁵ แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ ดังที่เราได้สัญญากับดาวิดบิดาของเจ้าว่า □เจ้าจะไม่ขาดทายผู้หนึ่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล□ แต่ถ้าเจ้าหันไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็คิด และมีได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า แต่ไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระนั้น ⁷ แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาทั้งหลาย และพระนิเวศนี้ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถานบริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกเสียจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง ⁸ และพระนิเวศนี้ ซึ่งจะเห็นได้ทันทู ทุกคนที่ผ่านไปจะฉงนสนเท่ห์ และเขาจะเย้ยหยันและกล่าวว่า □เหตุไฉนพระเยโฮวาห์จึงได้กระทำตั้งนี้แก่แผ่นดินนี้ และแก่พระนิเวศนี้□ ⁹ แล้วเขาจะตอบว่า □เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น และนมัสการและปรนนิบัติพระนั้น เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาเหนือเขาทั้งหลาย□ □

กิตติศัพท์แห่งชาโลมอนเลื่องลือไปทั่ว (2 พศต 8:1-18)

¹⁰ อยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งชาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของกษัตริย์ ¹¹ (อิรามกษัตริย์เมืองโหระได้ส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและทองคำให้แก่ชาโลมอนตามที่มีพระอัครทูตประสงคแล้ว) กษัตริย์ชาโลมอนจึงทรงประทานหัวเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่อิรามยี่สิบหัวเมือง ¹² แต่เมื่ออิรามเสด็จจากเมืองโหระเพื่อชมหัวเมืองซึ่งชาโลมอนประทานแก่ท่าน หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยท่าน ¹³ เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า □พระอนุชาเอ๋ย เมืองซึ่งท่านประทานแก่ข้าพเจ้านี้เป็นเมืองอะไรอย่างนี้□ เขาจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่าแผ่นดินคานูลอนทุกวันนี้ ¹⁴ อิรามได้ส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์ให้แก่กษัตริย์ ¹⁵ นี่เป็นเรื่องแรงงานเกณฑ์ ซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนได้เกณฑ์เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของพระองค์ และป้อมมิลโล และกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และฮาไซร์ และเมกิดโด และเกเซอร์ ¹⁶ ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ยกทัพขึ้นมายึดเมืองเกเซอร์และเอาไฟเผาเสีย และได้ฆ่าคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แก่ธิดาของท่านเป็นสินสมรสคือ เมลชีของชาโลมอน ¹⁷ ชาโลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบธโฮโรนล่าง ¹⁸ ทั้งเมืองบาอัสทและเมืองหัดโมร์ในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดิน ¹⁹ ทั้งบรรดาหัวเมืองคลังหลวงที่ชาโลมอนมีอยู่ และหัวเมืองสำหรับภรรยาของพระองค์ และหัวเมืองสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งชาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และทั่วแผ่นดินซึ่งอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ ²⁰ ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จากคนอาโมไรต์คนฮิตไทต์ คนเริสซี คนอีไวต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล ²¹ ลูกหลานของเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทาลายให้สิ้นได้ บุคคลเหล่านั้นชาโลมอนทรงเกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จนทุกวันนี้ ²² แต่ประชาชนอิสราเอลนั้น ชาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับการรถของพระองค์ และเป็นพลม้าของพระองค์ ²³ เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหนือพระราชกิจของชาโลมอนจำนวนห้าร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ดูแลประชาชนที่ทำงาน ²⁴ แตริดาของฟาโรห์ได้ขึ้นไปจากนครดาวิด ถึงพระตำหนักของพระนางเองซึ่งชาโลมอนได้สร้างให้พระนาง แล้วพระองค์จึงสร้างป้อมมิลโล ²⁵ ป้อมสามครั้ง ชาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ทรงสร้างถวายพระเยโฮวาห์ ทรงเผาศรีเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพระนิเวศจนสำเร็จ ²⁶ กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่นที่เอซิโณเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอโทท บนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินเอโดม ²⁷ และอิรามได้ส่งข้าราชการและพลเรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเลไปกับกองกำปั่นพร้อมกับข้าราชการของชาโลมอน ²⁸ เขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอฟีร์ และนำทองคำมาจากที่นั่น จำนวนสิริ้อยยี่สิบตะลันต์และนำมาถวายกษัตริย์ชาโลมอน

10

พระราชินีแห่งเชบาทรงเข้าเฝ้ากษัตริย์ชาโลมอน (2 พศต 9:1-12)

¹ เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งชาโลมอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยโฮวาห์ พระนางก็เสด็จมาทดลองพระองค์ด้วยปัญหาอย่างต่างๆ ² พระนางเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมด้วยข้าราชการบริพารมากมาย มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ แต่เมื่อพระนางเสด็จมาถึงชาโลมอนแล้ว พระนางก็ทูลเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ ³ และชาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พ้นกษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนาง ไม่ได้ ⁴ และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งสิ้นของชาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง ⁵ ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดทงทีเดียว ⁶ พระนางทูลกษัตริย์ว่า □ข้าพเจ้าทราซึ่งหม่อมฉัน ได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง ⁷ แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้นจนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขายกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่ง พระสติปัญญาและความมั่งคั่งของพระองค์ก็มากยิ่งขึ้นกว่าชาวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน ⁸ บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ผู้อยู่ประจำต่อพระพักตร์พระองค์ และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข ⁹ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักอิสราเอลเป็นนิตย์พระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงอำนวยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม□ ¹⁰ แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แด่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศมากมายดังนี้อีก ดังที่พระราชินีแห่งเชบาถวายแด่กษัตริย์ชาโลมอน ¹¹ ยิ่งกว่านั้นอีก กองกำปั่นของอิรามซึ่งได้นำทองคำจากโอฟีร์ ได้นำไม้จันทน์แดงและเพชรพลอยต่างๆจำนวนมากหลายมาจาก

โอฟีร์¹² และกษัตริย์ทรงใช้ไม้จันทน์แดงทำเสาพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำพนักเขาคู่และพนักใหญ่สำหรับนักร้อง จนทุกวันนี้ก็ไม่เคยมีไม้จันทน์แดงมาหรือเห็นอย่างนี้อีก¹³ กษัตริย์ชาโลมอนทรงพระราชนิพนธ์จดหมายถึงกษัตริย์จีนแห่งเซบา ตามที่พระนางมีพระประสงค์ นอกจากสิ่งที่พระราชทานมาจากความอุดมสมบูรณ์ของกษัตริย์แล้ว สิ่งใดๆที่พระนางทูลขอ ชาโลมอนก็พระราชทาน ดังนั้น พระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง

ทรัพย์สมบัติและความเจริญรุ่งเรืองของชาโลมอน (2 พศด 9:13-28)

¹⁴ น้ำหนักของทองคำที่นำมาส่งชาโลมอนในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหกร้อยหกลสิบหกตะลันต์¹⁵ นอกเหนือจากทองคำซึ่งมาจากพ่อค้า และจากการค้าของพวกพ่อค้า และจากกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และจากบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดิน ¹⁶ กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำแท่น โล่อันหนึ่งใช้ทองคำหกร้อยเชเชล¹⁷ และพระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำแท่น โล่อันหนึ่งใช้ทองคำสามมาน และกษัตริย์ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน ¹⁸ กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำอย่างงามที่สุด ¹⁹ พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น พนักหลังของพระที่นั่งนั้นกลมข้างบน และสองข้างพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์²⁰ มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั้นบนหกชั้นบันไดทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้ ²¹ ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ชาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของชาโลมอน ²² เพราะกษัตริย์มีกองกำปั่นเมืองทารซิช เติมน้ำมันจากกำปั่นของอิชราเอล กองกำปั่นเมืองทารซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง ²³ ดังนั้นแหละ กษัตริย์ชาโลมอนจึงได้เปรียบกว่าบรรดากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา ²⁴ และทั่วทั้งโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าชาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน ²⁵ ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และสือ ตามจำนวนกำหนดทุกปี ²⁶ ชาโลมอนทรงสะสมรถรบและพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม ²⁷ และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก่อนเหิน และทรงกระทำให้มีสินค้ามากมายเหมือนไม่มีเคอแห่งทุกเขา ²⁸ ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของชาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส็นด้วยสำหรับม้าบ้าน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส็นด้วยสำหรับม้าบ้านนั้นมาตามราคา ²⁹ จะนำรถรบคันหนึ่งเข้ามาจากอียิปต์ได้ในราคาหกร้อยเชเชลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้าเขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ทั้งปวงของแคว้นฮิตไตต์ และบรรดากษัตริย์ของซีเรีย

11

มเหสีทั้งหลายของชาโลมอนให้รูปเคารพ

¹ แต่กษัตริย์ชาโลมอนทรงรักหญิงต่างด้าวหลายคน นอกจากภริยาของฟาโรห์ มีหญิงคนอัมโมน คนเอโดม คนไซดอน และคนฮิตไตต์² เป็นของประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า อย่าเข้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงานกับเขาทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับเจ้า เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระของเขาเป็นแน่ ³ ชาโลมอนทรงติดพันกับคนเหล่านี้ด้วยความรัก ⁴ พระองค์ทรงมีมเหสีเจ็ดร้อยคือเจ้าหญิง และนางห้ามสามร้อย และบรรดามเหสีของพระองค์ก็ทรงหันพระทัยของพระองค์ไปเสีย ⁵ เพราะอยู่มากเมื่อชาโลมอนทรงพระชราแล้ว มเหสีของพระองค์ได้เห็นพระทัยของพระองค์ให้ไปตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ไม่ ⁶ เพราะชาโลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของคนไซดอน และตามพระมิลโคม สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน ⁷ ชาโลมอนจึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มที่บ้าง ดังดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วนั้น ⁸ แล้วชาโลมอนได้ทรงสร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระเคโมซ สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน ในภูเขาที่อยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมเลค สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน ⁹ และพระองค์จึงทรงกระทำดังนั้นเพื่อมเหสีต่างด้าวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เฝ้าเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่บรรดาพระของเขา

พระเจ้าทรงพระพิโรธและลงโทษชาโลมอน

⁹ พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อชาโลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรงปรากฏแก่ท่านสองครั้งแล้ว ¹⁰ และได้ทรงบัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนั้น ว่าท่านไม่ควรไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ¹¹ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาโลมอนว่า อย่าไปเนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญาของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นแน่ และให้แก่ข้าราชการของเจ้า ¹² กระนั้นก็คิดเพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้าเราจะไม่กระทำในวันเวลาของเจ้า แต่เราจะฉีกอาณาจักรของเจ้า ¹³ อย่างไร

กิติ เราจะไม่เลิกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเรา เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อซาโลมอน คือฮาตัดคนเอโดม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอโดม¹⁵ เพราะอยู่มากเมื่อดาวิดอยู่ในเอโดม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพได้ขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่า หลังจากเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมเสีย¹⁶ (เพราะโยอาบและคนอิสราเอลทั้งสิ้นยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมไป)¹⁷ ฮาตัดได้หนีไปอีิปต์ พร้อมกับคนเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้นนั้นฮาตัดยังเป็นเด็กเล็กอยู่¹⁸ เขาทั้งหลายยกออกจากมีเดียมาขึ้นปราสาท และพาคนจากปราสาทมากับเขาและมาถึงอีิปต์ ฝ่ายฟาโรห์กษัตริย์แห่งอีิปต์ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขา และกำหนดให้ได้รับปันเสบียงอาหาร และประทานที่ดินให้เขาด้วย¹⁹ และฮาตัดเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงประทานน้องสาวของมเหสีของท่านเอง คือชนินูชาของพระราชินีทาเบเนสให้เป็นภรรยาเขา²⁰ และชนินูชาของทาเบเนสก็ประสูติแก่บุตรให้ท่านเป็นบุตรชายผู้ซึ่งทาเบเนสให้ชื่อนามในวังของฟาโรห์ และบุตรผู้นั้นอยู่ในวังของฟาโรห์ในหมู่ราชโอรสของฟาโรห์²¹ แต่เมื่อฮาตัดอยู่ในอีิปต์ได้ยินว่าดาวิดได้กลับขึ้นไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพก็สิ้นชีวิตแล้ว ฮาตัดจึงทูลฟาโรห์ว่า ข้าพเจ้าขอไปหาพระองค์ทูลลาเพื่อข้าพเจ้าจะกลับไปยังประเทศของข้าพเจ้าพระองค์เอง²² แต่ฟาโรห์ตรัสกับท่านว่า ข้าพเจ้าอยู่กับเราชาดสิ่งใดหรือ ดูเถิด ท่านจึงเสาะหาที่จะกลับไปยังประเทศของท่าน²³ และท่านก็ทูลพระองค์ว่า ข้าพเจ้าไม่ขาดสิ่งใดพระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพเจ้าไปเกิด²⁴ พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อผู้ท่านอีกคนหนึ่ง คือเรโชนบุตรชายของเอลียาดา ผู้ที่หนีไปจากฮาตัดเมื่อเชอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์เจ้านายของตน²⁵ เมื่อดาวิดขึ้นฆ่าชาวโศบาห์เขาก็รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขากลายเป็นหัวหน้าของกองปล้น และเขาทั้งหลายก็ไปยังเมืองดามัสกัสอาศัยอยู่ที่นั่น และครอบครองเมืองดามัสกัส²⁶ ท่านเป็นปฏิปักษ์ของอิสราเอลตลอดวันเวลาของซาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ฮาตัดได้กระทำและท่านเกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอยู่เหนือซีเรีย

การเลื่อนตำแหน่งของเยโรโบอัม

²⁶ เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท คนเอฟราอิม ชาวเมืองเศเรดาห์ข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน มารดาชื่อเศรราห์เป็นหญิงม่าย ได้ยกมือขึ้นต่อสุกษัตริย์ด้วย²⁷ ต่อไปนี่เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อสุกษัตริย์ คือซาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอุดช่องกำแพงนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์²⁸ เยโรโบอัมเป็นแทลัททาร์ เมื่อซาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเหนือแรงงานเกณฑ์ทั้งสิ้นของวงศ์วานโยเซฟ²⁹ และอยู่มากในคราวนั้นเมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวซีโห์ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ลำพังในทุ่งนา³⁰ แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่สวมอยู่ฉีกออกเป็นสิบสองชิ้น³¹ และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า ข้าพเจ้าจงเอาไปสิบชิ้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะฉีกอาณาจักรจากมือของซาโลมอน และจะให้เจ้าสิบตระกูล³² (แต่เขาจะมีตระกูลหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล)³³ เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้หันมากราบพระอัสโชเรท พระแม่เจ้าของชาวไซดอน เคโมชพระของโมอับ และมีลคัมพระของคนอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา อย่างกับดาวิดบิดาของเขาได้กระทำนั้น³⁴ ถึงกระนั้นกิติ เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เราจะกระทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองอยู่ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา³⁵ แต่เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบให้เจ้าสิบตระกูล³⁶ เราจึงจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีประทีปดวงหนึ่งต่อหน้าเราในกรุงเยรูซาเล็มเสมอ เป็นเมืองซึ่งเราได้เลือกเพื่อประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น³⁷ เราจะไม่เอาตัวเจ้า และเจ้าจะไม่ปกครองให้กว้างขวางตามขอบใจของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล³⁸ และจะเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ เราจะไม่อยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่มั่นคงดังที่เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเราจะให้อิสราเอลแก่เจ้า³⁹ ด้วยเหตุนี้เราจะให้ความทุกข์ใจแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิตย์⁴⁰ ฉะนั้นซาโลมอนจึงทรงหาของจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลุกขึ้นหนีเข้าไปในอีิปต์ไปยังซีชกษัตริย์อีิปต์ และอยู่ในอีิปต์จนถึงซาโลมอนสิ้นพระชนม์

ซาโลมอนสิ้นพระชนม์ (2 พศต 9:29-31)

⁴¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระสติปัญญาของพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของซาโลมอนหรือ⁴² และเวลาที่ซาโลมอนทรงครอบครองใน

เยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นนั้น เป็นสี่สิบปี⁴³ และซาโลมอนก็สว่างหลบไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

12

ความโง่เขลาของเรโหโบอัมคนหนุ่ม (2 พศต 10:1-11)

¹ เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเชเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเชเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์² และอยู่มาเมื่อเรโหโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในเอธิปต์ (ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน เยโรโบอัมอาศัยอยู่ในเอธิปต์)³ เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียกท่าน เยโรโบอัมกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้มาทูลเรโหโบอัมว่า⁴ พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้ออกของข้าพระองค์หนักนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกหยักของพระราชบิดาของพระองค์ และออกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์⁵ พระองค์ตรัสกับเขาว่า จงกลับ ไปเสียสักสามวัน แล้วจึงมาหาเราอีก⁶ ประชาชนจึงกลับ ไป⁶ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ร่วมงานประจำซาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนมมัยอยู่ว่า ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร⁷ เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนนี้ในวันนี้และรับใช้พวกเขา และตรัสตอบคำติแก่พวกเขา เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์⁸ แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ และอยู่มาประจำพระองค์⁹ และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ ผู้ที่ทูลเราว่า ขอทรงผ่อนออกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง¹⁰ และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้ออกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแก่ข้าพระองค์ให้เบาลง¹¹ นั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า ข้าพเจ้ายกของเราก็นานกว่าเอาแห่งราชบิดาของเรา¹² ที่พระราชบิดาของเราวางออกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มให้แก่ออกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราได้สอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะติสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แสลงปอง¹³ เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า จงมาหาเราอีกในวันที่สาม¹³ และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชนอย่างดุดัน ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าได้ถวายนั้นเสีย¹⁴ และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำปรึกษาของพวกคนหนุ่มว่า พระราชบิดาของเราทำออกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่ออกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราได้สอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะติสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แสลงปอง¹⁵ กษัตริย์จึงมิได้ฟังเสียงประชาชนเพราะเหตุการณ่นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาคือ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้พระวามะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระเยโฮวาทรงตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เรโหโบอัมบุตรชายเนบัท

อาณาจักรอิสราเอลได้แยกกัน

¹⁶ และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่าการกษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรชายของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับ ไปเดินเท้าของเตนิต ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด¹⁷ อิสราเอลจึงจากไปยังเดินเท้าของเขาทั้งหลาย¹⁷ แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอล ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์¹⁸ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้อาโดรัมนาญานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และอิสราเอลทั้งปวงก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรับขึ้นเถรบนของพระองค์ ทรงหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁹ อิสราเอลยกภูตอรรราชวงศ์ของดาวิดจนทุกวันนี้²⁰ และอยู่มาเมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว เขาก็ใช้ให้ไปเชิญท่านมายังที่ประชุม แล้วก็ตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ไม่มีผู้ใดติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูลยูดาห์เท่านั้น²¹ เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้เรียกประชุมวงศ์วานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศ์วานอิสราเอล เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน²² แต่พระวามะของพระเจ้ามายังเซไมอาห์คนของพระเจ้าว่า²³ จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่วงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ และของเบนยามิน และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า²⁴ พระเยโฮวาทรงตั้งน้า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้องของเจ้าเลย จงกลับ ไปยังบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา²⁵ เหตุฉะนั้นเขาจึงเชื่อฟังพระวามะของพระเยโฮวาคือ และกลับ ไปบ้านเสียตามพระวามะของพระเยโฮวาคือ

เยโรโบอัมนำคนอิสราเอลให้ไว้รูปเคารพ

²⁵ แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเชเคมในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไปสร้างเมืองเปโนเอล ²⁶ และเยโรโบอัมราฟิงในใจว่า □ คราวนี้ราชาอาณาจักรจะหันกลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด ²⁷ ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสัตวบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติเหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้านายของเขาทั้งหลาย คือหันไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะฆ่าเราเสีย และกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ²⁸ ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึกษา และได้ทรงสร้างลูกวัวสองตัวด้วยทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า □ ที่ท่านทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มนานพออยู่แล้ว โอ อิสราเอลเอ๋ย จงดูพระของท่าน ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์ ²⁹ และพระองค์ก็ประดิษฐานไว้ที่เบธเอลรูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่งทรงประดิษฐานไว้ในเมืองดาน ³⁰ และสิ่งนี้กลายเป็นความบาป เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่ง คือที่เมืองดาน ³¹ แล้วพระองค์ได้ทรงสร้างนิเวศที่ปูชนียสถานสูง ทรงกำหนดตั้งโรหิตจากหมู่ประชาชนทั้งปวง ผู้มิได้เป็นคนเลว ³² และเยโรโบอัมทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันทีสิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู่ในยูดาห์ และพระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ทรงกระทำในเบธเอลดังนี้แหละ คือถวายเครื่องสัตวบูชาแก่รูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ นั้น และพระองค์ทรงสถาปนารูหิตในเบธเอลประจำที่ปูชนียสถานสูงซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ ³³ พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่เบธเอลในวันทีสิบห้าเดือนที่แปด ในเดือนซึ่งพระองค์ทรงดำรงเอง และพระองค์ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอล และทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผาเครื่องหอม

13

คำพยากรณ์ได้กล่าวโทษแท่นบูชาของเยโรโบอัม

¹ และดูเถิด คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้ออกมาจากยูดาห์โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ไปยังที่เบธเอล เยโรโบอัมทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเผาเครื่องหอม ² และชายคนนั้นได้ร้องกล่าวโทษแท่นนั้นโดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ว่า □ โอ แท่นบูชา แท่นบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ ดูเถิด โอระสองศตวรรษจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิดชื่อโยสิยาห์ และบนเจ้าแท่นนี้จะฆ่าโปรหิตแห่งปูชนียสถานสูงผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า □ ³ และท่านก็ให้หมายสำคัญในวันเดียวก่อนนั้น กล่าวว่ □ นี่เป็นหมายสำคัญที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า □ ดูเถิด เขาจะพังแท่นบูชาลงมา และมูลเถ่าซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก □

พระเจ้าทรงทำให้พระหัตถ์กษัตริย์เยโรโบอัมเหี่ยวแห้งไป

⁴ และอยู่มาเมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมทรงสดับคำกล่าวของคนของพระเจ้า ซึ่งร้องกล่าวโทษแท่นนั้นที่เบธเอล พระองค์ก็เหยียดพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวว่า □ จงจับเขาไว้ □ และพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเหยียดออกต่อเขานั้นก็เหี่ยวแห้งไป พระองค์จะชักกลับเข้าหาตัวอีกก็ไม่ได้ ⁵ แท่นบูชาก็พังลงด้วย และมูลเถ่าก็ร่วงลงมาจากแท่น ตามหมายสำคัญซึ่งคนของพระเจ้าได้ให้ไว้โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ ⁶ และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า □ จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่งพระพิคตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ของอิชูธานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับเข้าหาตัวได้อีก □ และคนของพระเจ้าก็วิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ก็ทรงชักพระหัตถ์กลับเข้าหาพระองค์ได้อีกและเป็นเหมือนเดิม ⁷ และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า □ เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และรับประทานด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน □ ⁸ และคนของพระเจ้าทูลกษัตริย์ว่า □ ถ้าท่านจะให้สักครั้งราชสมบัติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มเนื้อในที่นี้ ⁹ เพราะว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์บัญชาข้าพเจ้าไว้ว่า □ เจ้าอย่ากินขนมปังหรือดื่มเนื้อในที่นี้ หรือกลับไปตามทางที่เจ้านั้น □ ¹⁰ ดังนั้นท่านจึงไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านมายังเบธเอล ¹¹ มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธเอล และบุตรชายของเขาได้มาบอกเขาถึงเรื่องราวทั้งนั้นซึ่งคนของพระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบธเอล ถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวแก่กษัตริย์ เขาทั้งหลายก็ได้เล่าให้บิดาของเขาฟังด้วย ¹² และบิดาของเขาได้ถามเขาว่า □ ท่านไปทางไหน □ เพราะบุตรชายทั้งหลายของเขามิได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ได้เดินไปนั้น

ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าไม่เชื่อฟังจึงเสียชีวิต

¹³ เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า □ จงผูกอานลาให้พ่อ □ เขาทั้งหลายจึงผูกอานลาให้เขา แล้วเขาก็ขึ้นที่ ¹⁴ เขาได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง เขาจึงพูดกับท่านว่า □ ท่านเป็นคนของพระเจ้าซึ่งมาจากยูดาห์หรือ □ ท่านก็ตอบว่า □ ใช่แล้ว □ ¹⁵ เขาจึงตอบท่านว่า □ เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และมารับประทานอาหารบ้าง □ ¹⁶ ท่านพูดว่า □ ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในที่นี้ ¹⁷ เพราะพระวณะของพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ เจ้าอย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำในที่นี้ หรือกลับโดยทางที่เจ้าได้มา □ ¹⁸ และเขาจึงพูดกับท่านว่า □ ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั่นด้วย มิพูดสารลวงคหนึ่งมาบอกข้าพเจ้าโดยพระวณะ

ของพระเยโฮวาห์ว่า □จงนำเขากลับมากับเจ้ายังเรือนของเจ้า เพื่อเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ □ แต่เขามาสลต่อท่าน ¹⁹ ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับประทานอาหารในเรือนของเขา และได้ดื่มน้ำ ²⁰ และต่อมาขณะที่พวกเขานั่งอยู่ที่โต๊ะ พระวณະของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์ผู้ที่ได้นำท่านกลับ ²¹ และเขาร้องต่อคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าบัญชาเจ้า ²² แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและดื่มน้ำในที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้าว่า □อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ □ ศพของเจ้าจะมีได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า □ ²³ และอยู่มาหลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำแล้ว เขาก็ผูกอาลาให้ผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งเขาได้พากลับมา ²⁴ และเมื่อท่านไป สิ่งใดก็ออกมาพบท่านที่ถนนและฆ่าท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน และลาตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิ่งใดก็ยืนอยู่ข้างๆศพด้วย ²⁵ และดูเถิด มีคนผ่านไป และได้เห็นศพทั้งอยู่ในถนน และสิ่งใดยืนอยู่ข้างๆศพนั้น เขาก็มาบอกกันในเมืองที่ผู้พยากรณ์แก่อยู่นั้น ²⁶ และเมื่อผู้พยากรณ์ผู้ที่ท่านนำท่านกลับมาจากทางไดยินเรื่องนั้น เขาพูดว่า □นั่นเป็นคนของพระเจ้าผู้ไม่เชื่อฟังพระวณະของพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบท่านไว้กับสิ่งใด ซึ่งได้ฝึกท่านและฆ่าท่านเสีย ตามคำซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่าน □ ²⁷ เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า □จงผูกอาลาให้พ่อ □ แล้วเขาก็ผูกอาลาให้ ²⁸ เขาจึงไปและพบศพนั้นทั้งอยู่ในถนน และลากับสิ่งใดก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิ่งใดก็ได้กินศพนั้นหรือฉีกฉีกฉีก ²⁹ และผู้พยากรณ์ก็ยกศพคนของพระเจ้าและวางไว้บนลาน นำกลับมายังเมืองของผู้พยากรณ์แก่ เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังท่านเสีย ³⁰ และเขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของตนเอง และเขาทั้งหลายก็ไว้ทุกข์ให้กล่าวว่า □อนิจจา พี่น้องเอ๋ย □ ³¹ ต่อมาเมื่อได้ฝังท่านไว้แล้ว เขาจึงพูดกับบุตรชายของตนว่า □เมื่อเราตาย จงฝังเราไว้ในที่ฝังศพซึ่งฝังคนของพระเจ้าไว้ นั่น จงวางกระดูกของเราไว้ข้างกระดูกของท่าน ³² เพราะว่าคำพูดซึ่งท่านได้ร้องโดยพระวณະของพระเยโฮวาห์กล่าวโทษแก่ท่านในเบธเอล และตอบบรรดาโนเวศแห่งปุชนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะสำเร็จเป็นแน่ □

เยโรโบอัมได้รับคำตักเตือนแล้ว แต่ไม่กลับจากความบาปของตน

³³ ภายหลังสี่เสานั้น เยโรโบอัมมิได้หันกลับจากทางชั่วของพระองค์ แต่จากท่ามกลางประชาชน ได้สถาปนาบางคนให้เป็นปุโรหิตประจำปุชนียสถานสูงนั้นอีก ผู้ใดที่พอใจเป็น พระองค์ก็แต่งตั้งเขาให้เป็นปุโรหิตประจำบรรดาปุชนียสถานสูง ³⁴ และสิ่งนี้กลายเป็นความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบอัม เพื่อจะตัดและทำลายราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

14

พระเจ้าทรงสถาปนาแข่งราชวงศ์ของเยโรโบอัม

¹ ครั้นนั้นอาบียาห์โอรสของเยโรโบอัมประจักษ์ ² และเยโรโบอัมรับสั่งกับมเหสีของพระองค์ว่า □จงลุกขึ้นปลอมตัวของเธอ อย่าให้รู้ว่าเธอเป็นมเหสีของเยโรโบอัม และจงไปยังซีโลห์ ดูเถิด อาบียาห์ผู้พยากรณ์อยู่ที่นั่น ผู้ใดกล่าวเรื่องนั้นว่าฉันจะได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาตินี้ ³ เรืองของเขาชนมเบ่งสืบก่อน และชนมหวานบ้างและน้ำผึ้งให้หนึ่ ไปหาท่าน ท่านจะบอกเธอว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กนั้น □ ⁴ มเหสีของเยโรโบอัมก็กระทำดังนี้ พระนางลุกขึ้น เสด็จไปยังซีโลห์เสด็จมาถึงบ้านของอาบียาห์ ฝ่ายอาบียาห์มองไม่เห็น เพราะว่าตาของท่านแข็งด้วยอายุของท่าน ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาบียาห์ว่า □ดูเถิด มเหสีของเยโรโบอัมกำลังมาเพื่อจะถามเจ้าถึงเรื่องโอรสของเข เพราะเด็กนั้นป่วย เจ้าจงบอกเธออย่างนี้ๆ เพราะเมื่อพระนางเสด็จเข้ามา พระนางก็แสวงกระทำให้เป็นสตรีคนอื่น □ ⁶ แต่เมื่ออาบียาห์ไดยินเสียงฝีพระบาทของพระนาง เมื่อพระนางเสด็จมาถึงประตู ท่านจึงพูดว่า □ขอเชิญพระมเหสีของเยโรโบอัมเสด็จเข้ามาข้างใน โฉนพระองค์จึงทรงแสวงกระทำให้เป็นคนอื่นแล้ว เพราะข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้ทูลข่าวอันน่าสลดใจแก่พระนาง ⁷ ขอเสด็จกลับไปทูลเยโรโบอัมว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเราได้ขีดขูเจ้าขึ้นจากประชาชน และได้กระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ⁸ และได้สืบราชอาณาจักจากราชวงศ์ของดาวิดมาให้แก่เจ้า และถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่เป็นเหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ได้รักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยสุดจิตใจของเขา กระทำสิ่งซึ่งเป็นที่ถูกต้องพอตาของเรา ⁹ แต่เจ้าได้กระทำชั่วยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้างพระอื่นและรูปหล่อและได้กระทำให้เราโกรธ และได้เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า ¹⁰ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเยโรโบอัม และจะตัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากเยโรโบอัม ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล และจะผลาญคนที่เหลือในราชวงศ์เยโรโบอัมเสียอย่างสิ้นเชิง อย่างคนที่ยืนมูลสัตว์ไปทั้งจนหมด ¹¹ ผู้ใดในวงศ์เยโรโบอัมที่ตายในเมืองสุณัจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่ง นอกในอากาศจะกิน เพราะพระบาทของพระองค์จะเหยียบเมือง ¹² เพราะฉะนั้นขอเชิญเสด็จกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อพระบาทของพระองค์เข้าเมือง กุมารนั้นก็จะถึงแก่กรรม ¹³ และอิสราเอลทั้งปวงจะไว้ทุกข์ให้เธอ และจะฝังศพเธอไว้ เพราะเธอผู้เดียวเท่านั้นในราชวงศ์เยโรโบอัมที่

จะไปถึงหลุมศพ เพราะในตัวเธอนั้น ยังเห็นบางสิ่งที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลในราชวงศ์ของเยโรโบอัม 14 ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเหนืออิสราเอลเพื่อพระองค์ ผู้ซึ่งจะตัดรากวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนี้ แต่นั่นอะไร ก็เป็นเวลา 15 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงตีสราเอลลง ไม่ให้อันสืบอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกจากแผ่นดินอันดินนี้ ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของเขา และกระจายเขาไปฟากแม่น้ำข้างโน้น เพราะเขาทั้งหลายได้สร้างเสารูปเคารพของเขาเป็นเหตุให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ 16 และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้เพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้กระทำความบาปและกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย 17 แล้วเหลือของเยโรโบอัมทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองทิรซาห์ และเมื่อพระนางเสด็จถึงธรณีทวาร กุมารก็ถึงแก่กรรม 18 และอิสราเอลทั้งปวงก็ฝังศพเธอและไว้ทุกข์ให้เธอ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์

เยโรโบอัมสิ้นพระชนม์ (2 พศด 13:20)

19 ฝ่ายราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมกล่าวถึงว่าพระองค์ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไรนั้น ดูเถิด ก็บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล 20 เวลาที่เยโรโบอัมครอบครองนั้นเป็นยี่สิบสองปี และพระองค์ก็ล่วงหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาดับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

เรโหโบอัมนำคนยูดาห์ให้กระทำความบาป (2 พศด 12:1)

21 ฝ่ายเรโหโบอัมราชโอรสของชาโลมอนทรงครอบครองอยู่ในยูดาห์ เมื่อเรโหโบอัมขึ้นครองนั้น มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และทรงครองในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี เป็นนครซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกจากบรรดาตระกูลอิสราเอล เพื่อจะสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่น พระชนมโอรสของกษัตริย์มีพระนามว่านาอามาคันอัมโมน 22 และยูดาห์ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายได้ช่วยให้พระองค์ทวิงแค้นด้วยบาปทั้งหลายที่เขาได้กระทำ ซึ่งมากกว่าบาปทั้งสิ้นที่บรรพบุรุษของเขาได้กระทำเสีย 23 เพราะเขาได้สร้างปุษนียสถานสูงด้วย และเสาศักดิ์สิทธิ์ และเสารูปเคารพสำหรับตัวเขาไว้บนเนินเขาสูงๆทุกเนิน และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น 24 และมีเกะเทยในแผ่นดินนั้นด้วย และเขาได้กระทำตามบรรดาสิ่งที่นาสะอิดสะเอียนของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

ชิซกิบกรกรุงเยรูซาเล็ม (2 พศด 12:2-12)

25 ต่อมาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม ชิซกิบกรกรุงเยรูซาเล็มได้ขึ้นมารบกรุงเยรูซาเล็ม 26 ท่านได้เก็บทรัพย์สมบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวังของกษัตริย์ ท่านได้เก็บไปเสียทุกอย่าง และท่านได้เก็บโล่ทองคำซึ่งชาโลมอนได้สร้างนั้นไปหมดด้วย 27 และกษัตริย์เรโหโบอัมได้กระทำโล่ทองคำสี่แท่นไว้ และมอบไว้ในมือของพวกทหารรักษาพระองค์ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง 28 เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทหารรักษาพระองค์ก็ถือโล่ออกไป แล้วกลับเข้าไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม 29 ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเรโหโบอัม และสรรพสิ่งที่ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 30 มีสงครามระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัมเสมอไป

เรโหโบอัมสิ้นพระชนม์ (2 พศด 12:13-16)

31 และเรโหโบอัมก็ทรงล่วงหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเชากิฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ ในนครดาวิด พระนามของพระชนมโอรสของพระองค์คือนาอามาคันอัมโมน และอาบิยัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทน

15

อาบิยัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ (2 พศด 13:1-2)

1 ในปีที่ดินแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัมบุตรชาเนบัท อาบิยัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ 2 พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนมโอรสของพระองค์คือนาอามาคาหรือดาของอาบิชาโลม 3 พระองค์ดำเนินตาม การ บาปทุกอย่าง ซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อ พระพิชิตพระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ 4 อย่างไรก็ตาม เพื่อทรงเห็นแก่ดาวิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงประทานพระทัยแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม คือทรงตั้งราชโอรสแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม 5 เพราะดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ดีที่สุดในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงหันไปจากสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ นอกจากเรื่องอูรีอาห์คนฮิตไทต์ 6 มีศึกระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ 7 ราชกิจนอกนั้นของอาบิยัมและสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ และมีการศึกระหว่างอาบิยัมและเยโรโบอัม

อามี๋มสินพระชนม์ อาสาขึ้นครอง (2 พศด 14:1)

⁸ และอามี๋มก็ลี้ภัยหนีไปอยู่กับบรรพบุรุษและเขาทั้งหลายก็ฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด และอาสาธาอิธของพระองค์ขึ้นครองแทน ⁹ ในปีที่ยีสบแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ ¹⁰ และพระองค์ทรงครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบเอ็ดปี พระอัยกีของพระองค์คือมาคาห์ธิดาของอามี๋มาโลม ¹¹ และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น ¹² พระองค์ทรงกวาดล้างกะเทยเสียจากแผ่นดิน และรื้อถอนรูปเคารพทั้งสิ้น ซึ่งบรรพบุรุษได้กระทำไว้นั้นเสีย ¹³ และพระองค์ทรงถอดมาคาห์พระอัยกีเสียจากตำแหน่งพระราชชนนี เพราะพระนางมีรูปเคารพนาเกลียดน่าชังสร้างไว้ในเสารูปเคารพ และอาสาทรงฟื้นฟูรูปเคารพของพระนางลง และทรงเผาเสียที่ลัธราซิดโรน ¹⁴ แต่มิได้ทรงรื้อปูลูชนียสถานสูงเหล่านั้น ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสาภิรมย์ต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ ¹⁵ พระองค์ทรงนาเงิน ทองคำและเครื่องใช้ต่าง ๆ อันเป็นสัญญาณของราชบิดาของพระองค์ และของสัญญาณของพระองค์เองมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การศึกระหว่างอาสาและบาอาซา (2 พศด 16:1-6)

¹⁶ มีการศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง ¹⁷ บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงยกไปต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรามัท เพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมาจากอาสากษัตริย์แห่งยูดาห์ ¹⁸ แล้วอาสาทรงนาเงินและทองคำ ซึ่งเหลืออยู่ในทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชวัง มอบไว้ในมือของข้าราชการของพระองค์ และกษัตริย์อาสาทรงใช้เขาไปเฝ้าบนยอดดอยอิสราเอลของทัมมิมอน ผู้เป็นโอรสของเฮซไอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองดามัสกัสว่า ¹⁹ อิมิหนัมิตร์ระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ระหว่างพระชนกของข้าพระองค์และพระชนกของพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการเป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพินธมิตรกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลเสีย เพื่อเขาจะไดยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์ ²⁰ แล้วเบนฮาดดักทรงฟังกษัตริย์อาสาและส่งผู้บังคับบัญชาทหารของพระองค์ไปรบหัวเมืองอิสราเอล และได้โจมตีเมืองอโยนดาน อาเบลเบธมาคาห์ และหมดท้องถื่นคินเนโรท และหมดดินแดนเนฟทาลี ²¹ และอยู่มาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินแล้ว พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และพระองค์ประทับที่เมืองทิราห์ ²² แล้วกษัตริย์อาสาทรงประกาศไปทั่วยูดาห์ไม่ว่าผู้ใดเลย เขาทั้งหลายก็มารื้อเอาหินของเมืองรามัท และตัวไม้ของเมืองนั้นซึ่งบาอาซาทรงสร้างค้างอยู่ กษัตริย์อาสา ก็ทรงเอามาสสร้างเมืองเกบาแห่งเบนยามินและเมืองมิสปาห์

อาสาสิ้นพระชนม์ เยโฮอาห์ก็ขึ้นครองแทน

²³ พระราชกิจนอกนั้นของอาสา ทั้งยุทธพลังทั้งสิ้นของพระองค์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และหัวเมืองซึ่งพระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ แต่เมื่อทรงพระชนม์แล้วก็เกิดพระโรคขึ้นที่พระบาท ²⁴ และอาสา ก็ทรงลี้ภัยหนีไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ที่ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเยโฮอาห์พระราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

นาดับได้ครองเหนืออิสราเอล

²⁵ นาดับราชโอรสของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี ²⁶ พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในทางแห่งราชบิดาของพระองค์ และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

บาอาซาขบถและยึดเอาอาณาจักรอิสราเอล

²⁷ บาอาซาบุตรชายอาหิยาห์วงศ์วานของอิสราเอล คิดขบถต่อพระองค์ และบาอาซาทรงประหารพระองค์เสียที่กิบเบโอน ซึ่งเป็นแดนเมืองของฟิลิสเตีย เพราะนาดับและคนอิสราเอลทั้งสิ้นกำลังล้อมเมืองกิบเบโอนอยู่ ²⁸ ดังนั้นบาอาซาจึงสร้างโทษพระองค์เสียในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์และขึ้นครองแทน ²⁹ ต่อมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ก็ทรงประหารราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียสิ้น ไม่มีผู้ใดของเยโรโบอัมรอดมาสักคนเดียวเลย พระองค์ทำลายเสียสิ้น ตามพระคำรัสแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโหลผู้รับใช้ของพระองค์ ³⁰ เป็นเพราะบาปทั้งหลายซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ และซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย และเพราะพระองค์ทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ ³¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของนาดับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ

การศึกระหว่างอาสาและบาอาซา

³² มีศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง ³³ ในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาซาบุตรชายอาหิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมือง

ทึรซหำ และได้ทรงครอบครองอยู่ยึสิบสี่ปี ³⁴ พระองค์ทรงกระทำชั้วในสยพระเนตรของพระเยโฮวห์ และดำเนินในมรรคของเยโรโบอัม และในบปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบปด้วย

16

บอชชอถูกลบแช่งแล้วจึงสิ้นพระชนม์

¹ พระวณะของพระเยโฮวห์ได้มาถึงเยชูบตรชยชอนนิกกล่าวโทษบอชชอว่ำ ² □ในเมื่อเราได้เช็ดชูเจ้าขึ้นมจากพงคลึ และกระทำใหเจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชชนของเรา และเจ้าได้ดำเนินตามมรรคชอเยโรโบอัม และได้กระทำให้อิสราเอลประชชนของเราทำบปด้วย กระทำใหเราโกรธด้วยบปชอเขาทั้งหลาย ³ ดูเถิด เราจะกวาดล้างผู้อยู่ภยหลังบอชชอและผู้อยู่ภยหลังราชวงศ์ชอเขาเสียย่งสิ้นเชิง และกระทำใหราชวงศ์ชอเจ้าเหมือนกัราชวงศ์ชอเยโรโบอัมบุตรเนบัท ⁴ ผูใดในราชวงศ์บอชชอที่ตยในเมือ่งสุนชจะกิน และผูใดที่ตยในทุ่งน นกในอภคจะกิน □ ⁵ ส่วนพระรชกิจนอกนั้นชองบอชชอ และบรรดาสึงที่พระองค์ได้กระทำ และยุทธพลังชองพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศวตารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ⁶ และบอชชอชกัส่งหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษชองพระองค์ และเขากัฝัง ไว้ที่เมือ่งทึรซหำ และเอลาห์ราชโอรสชองคัขึ้นครองแทนพระองค์ ⁷ นอกจากนั้นพระวณะชองพระเยโฮวห์ได้มาถึงโดยผู้พยากรณ์เยชูบตรชยชอนนิกกล่าวโทษบอชชอและเชือวงศชองพระองค์ ทั้งเรื่องความชั้วทั้งสิ้นเชิง พระองค์กระทำในสยพระเนตรชองพระเยโฮวห์ ซึ่งเป็นการชั้วใหพระองค์ทรงกรัวโกรธด้วยพระรชกิจจากพระหัตถชองพระองค์ ในการที่เหมือนกัราชวงศ์ชอเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงชวยโรโบอัมด้วย

เอลาห์ได้ขึ้นครองเหนืออิสราเอล

⁸ ในปีที่ยึสิบหกแห่งรัชกาลอภคษัตริย์ชองยูดาห์ เอลาห์โอรสบอชชอทรงเริ่มขึ้นครองเหนืออิสราเอลในเมือ่งทึรซหำ และทรงครอบครองอยู่สองปี ⁹ แต่คิมรีชัราชการชองพระองค์ ผู้บัญชาการกองรถรบชองพระองค์ครั้งหนึ่ง ได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ประทับที่เมือ่งทึรซหำ พระองค์ทรงดื่มจนเมาในเรือนชองอภคษัตริย์ครอบครองราชสำนักในทึรซหำ ¹⁰ คิมรีได้เข้ามาพินพระองค์ลัมล่ง และประหารพระองค์เสีย ในปีที่ยึสิบเจ็ดแห่งรัชกาลอภคษัตริย์ชองยูดาห์แล้วกัขึ้นครองแทนพระองค์

คิมรีเสด็จประทับเหนือราชบัลลังก์ชองอิสราเอล

¹¹ และอยู่มาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ ทนที่ที่พระองค์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ พระองค์ทรงสังหารราชวงศ์ชองบอชชอเสียสิ้น พระองค์มิได้ทรงเหลือไว้สักคนหนึ่งที่ปัสสวารถกัแก่งได้ มิว่าจะเป็นญาติหรือมิตรสหายชองบอชชอ ¹² คิมรีทรงทำลายราชวงศ์ชองบอชชอทั้งหมดตั้งนั้นแหละ ตามพระวณะชองพระเยโฮวห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยชูผู้พยากรณ์กล่าวโทษบอชชอ ¹³ เหตุด้วยบปทั้งสิ้นชองบอชชอ และบปชองเอลาห์ราชโอรสชองพระองค์ ซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำบป และซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำใหชนอิสราเอลทำบปด้วย กระทำใหพระเยโฮวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกรัวด้วยเรื่องความหึยโยโสชองพระองค์ทั้งสองนั้น ¹⁴ ส่วนพระรชกิจนอกนั้นชองเอลาห์ และบรรดาสึงซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศวตารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ¹⁵ ในปีที่ยึสิบเจ็ดแห่งรัชกาลอภคษัตริย์ประเทศยูดาห์ คิมรีทรงครอบครองเจ็ดวัน ณ เมือ่งทึรซหำ ฝ่ายพวกลพลได้ตั้งค่ายรบเมือ่งกิบเบโอนซึ่งเป็นชองคนฟิลิสเตีย ¹⁶ และพวกลพลซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้น ได้ชินเขากล่าวกันว่ำ □คิมรีได้กบฏและท่านได้ปลงพระชนม์กษัตริย์เสียแล้ว □ เพราะฉะนั้นอิสราเอลทั้งปวงก็สถาปนาอมรี ผู้บัญชาการกองทัพอให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในคัย ¹⁷ อมรีจึงเสด็จขึ้นไปจากกิบเบโอน และอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นไปด้วย เขาทั้งหลายเข้าล้อมเมือ่งทึรซหำ ¹⁸ และต่อมาเมื่อคิมรีทรงเห็นว่าเมือ่งนั้นถูกยึดแล้วกัเสด็จเข้าไปในพระราชวังแห่งราชสำนักและทรงฆาตรราชสำนักคลอก พระองค์เองสิ้นพระชนม์เสียในกองไฟนั้น ¹⁹ เหตุด้วยบปทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้ คือทรงกระทำชั้วในสยพระเนตรชองพระเยโฮวห์ ดำเนินอยู่ในมรรคชอเยโรโบอัม และด้วยเหตุบปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ คือทรงกระทำใหอิสราเอลทำบปด้วย ²⁰ ส่วนพระรชกิจนอกนั้นชองคิมรีและการกบฏซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศวตารแห่งกษัตริย์อิสราเอลหรือ

ทิบนิกับอมรีต่อสู้เพื่อได้ราชบัลลังก์ แล้วทิบนีสิ้นชีวิต

²¹ แล้วชนชาติอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งของประชชนติดตามทิบนีบุตรชยคินัท เชิญท่านให้เป็นกษัตริย์ และอีกครึ่งหนึ่งติดตามอมรี ²² แต่ประชชนผู้ติดตามอมรีได้รับชนะประชชนผู้ติดตามทิบนีบุตรชยคินัท ทิบนีจึงสิ้นชีวิตและอมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์

อมรีตั้งเมือ่งหลวงไว้ที่สะมาเรีย

23 ในปีที่สามสิบเอ็ดแห่งรัชกาลอาสาซกษัตริย์แห่งยูดาห์ อมรีได้เริ่มต้นครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล และทรงครอบครองอยู่สิบสองปี พระองค์ทรงครอบครองในเมืองที่ราชหอกปี 24 พระองค์ทรงซื้อภูเขาสะมาเรียจากเซเมอร์เงินสองตะลันต์ และพระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อม และทรงขนานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้นว่าสะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นเจ้าของภูเขานั้น 25 อมรีได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำเลวทรามกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์ 26 เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตามมรรค่างាំងสินของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท และตามบาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยความหยิ่งโสของเขาทั้งหลาย 27 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอมรีซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสำแดง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหับขึ้นครองแทนอมรี

28 และอมรีก็ล่วงหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และอาหับราชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์ 29 ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาซกษัตริย์ของยูดาห์ อาหับราชโอรสของอมรีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และอาหับราชโอรสของอมรีได้ครองเหนืออิสราเอลในเมืองสะมาเรียสิบสองปี 30 และอาหับโอรสของอมรีได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์มากยิ่งขึ้นกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่ก่อนพระองค์

อาหับแต่งงานกับเยเซเบล

31 และอยู่มาประหนึ่งว่าการที่พระองค์ดำเนินในบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทนั้นเป็นสิ่งที่เล็กน้อย พระองค์ทรงรับเยเซเบลพระราชธิดาของเฮธบาลกษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และไปปรนนิบัติพระบาอัล และนมัสการพระนั้น 32 พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระนิเวศพระบาอัล ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในเมืองสะมาเรีย 33 และอาหับทรงสร้างเสารูปเคารพ อาหับทรงกระทำการที่กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ 34 ในรัชกาลของพระองค์ซีเอลชาวเบเรเอลได้สร้างเมืองเยรีโค ท่านได้วางรากเมืองนั้นโดยต้องเสียยาบิรมบุตรหัวปีของท่าน และตั้งประตูเมืองโดยต้องเสียสฤงบุตรสุดท้องของท่าน ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยโยชัวบุตรชายนูน

17

เอลียาห์พยากรณ์ว่าจะมีการกันดารเป็นเวลาสามปี

1 ฝ่ายเอลียาห์ชาวทิซบีผู้ซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลอาด ได้ทูลอาหับว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์

นกกาเลี้ยงเอลียาห์

2 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า 3 จงออกไปจากที่นี่และหันไปทางตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ 4 เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้นกกาเลี้ยงเจ้าที่นั่น 5 ท่านจึงไปและกระทำตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ 6 และนกกาที่ขนมึงและเนื้อมาให้คุณในเวลาเช้า และนำขนมึงและเนื้อมาในเวลาเย็น และท่านก็ดื่มน้ำจากลำธาร 7 และต่อมาภายหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน

หญิงม่ายแห่งเมืองศาราฟท์เลี้ยงเอลียาห์

8 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า 9 จงลุกขึ้นไปยังเมืองศาราฟท์เกิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเถิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่ให้เลี้ยงเจ้า 10 ท่านจึงลุกขึ้นไปยังเมืองศาราฟท์ และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูเถิด หญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่กำลังเก็บฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า โอขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่มน้ำ 11 และขณะเมื่อนางจะไปเอาน้ำมา ท่านก็เรียกนางแล้วบอกว่า โอขอน้ำอาหารใส่มือมาให้ฉันสักหน่อยหนึ่ง 12 และนางตอบว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ดิฉันไม่มีอะไรที่สิ่งเสร็จ มีแต่แป้งสักกำมือหนึ่งในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยที่ในไห ดูเถิด ดิฉันกำลังเก็บฟืนสองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวดิฉันและบุตรชายของดิฉัน เพื่อเราจะได้อินแล้วกินจะได้น้ำ 13 และเอลียาห์บอกนางว่า โออย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เจ้าพูด แต่จงทำขนมก่อนเล็กให้ฉันก่อน แล้วเอามาให้ฉัน ภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า 14 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงแบ่งในหม้อนั้นจะไม่หมดและน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาด จนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน 15 นางก็ไปกระทำตามคำของเอลียาห์ แล้วนาง ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน 16 แบ่งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลียาห์

บุตรชายของหญิงม่ายเป็นขึ้นมาจากความตาย

17 และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงคนนั้นผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ล้มป่วย อาการป่วยนั้นก็สาหัส จนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว 18 นางจึงกล่าวแก่เอลียาห์ว่า โอไอ คนของพระเจ้า เจ้าข้า ฉันมีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านได้มาหาฉันเพื่อพินให้ทรงระลึกถึงความผิดของฉัน และกระทำให้นับตรชาของฉันตายหรือ 19 และท่านก็พูดกับนางว่า โอเอาบุตรชายของเจ้ามาให้นฉันเถิด 20 ท่านก็นำเขาไปจากอกของนางอุ้มขึ้นไปในห้องชั้นบนที่ท่านอาศัยอยู่ และวางเขาไว้บนที่นอนของท่านเอง 20 และท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า โอไอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำเหตุร้ายมาจนกระทั่งหญิงมายืนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยทีเดียวหรือ โดยที่ทรงประหารบุตรชายของนางเสีย 21 แล้วท่านก็เหยียดตัวลงทับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า โอไอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของเด็กคนนั้นมาเข้าในตัวเขาอีก 22 และพระเยโฮวาห์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นมาเข้าในตัวเขาอีก และเขาก็ฟื้นขึ้น 23 และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้องชั้นบนเข้าไปในเรือน และมอบเขาให้แก่มารดาของเด็ก และเอลียาห์บอกว่า โอดูสิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่ 24 และหญิงนั้นก็พูดกับเอลียาห์ว่า โอคราวนี้ฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง

18

เอลียาห์จะไม่เฝ้ากษัตริย์อาหับ

1 และอยู่ต่อมาหลายวัน พระวาทะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า โอไปซี และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนมาเหนือพื้นดิน 2 เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกินดราอาหารนั้นสาหัสมากในสมัยาเรีย

โอบาดีห์ ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า ได้รับใช้อาหับ

3 และอาหับรับสั่งเรียกโอบาดีห์ผู้เป็นอธิบดีกรมวัง (ฝ่ายโอบาดีห์นั้นเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก 4 และเมื่อเยเซเบลขจัดผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป โอบาดีห์ได้นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาทั้งหลายด้วยขนมปังและน้ำ 5 และอาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาอาหารน้ำ และไปให้ทั่วทุกถ้ำธาร ชะรอยเราจะพบหญ้าและรักษาชีวิตม้าและล่อให้คงอยู่ได้ และไม่ต้องสูญเสียสัตว์ไปหมด 6 ดังนั้นพวกเขาจึงแบ่งดินแดนกันเพื่อจะออกไปค้นหา อาหับเสด็จไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ไปอีกทางหนึ่ง 7 เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดูเถิด เอลียาห์ได้พบเขา และโอบาดีห์ก็จำท่านได้จึงขบหน้าลงทูลว่า โอเอลียาห์ เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ 8 และท่านก็ตอบเขาว่า โอตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า โอดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้ 9 และเขากล่าวว่า โอข้าพเจ้า ได้กระทำผิดประการใด ท่านจึงจะมอบผู้รับใช้ของท่านไว้ในพระหัตถ์ของอาหับให้ประหารข้าพเจ้าเสีย 10 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีประชาชนใดหรือราชอาณาจักรใด ที่เจ้านายของข้าพเจ้ามิได้ส่งคนไปเสาะหาท่าน และเมื่อเขาทั้งหลายกราบทูลว่า โอเขาไม่อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า พระองค์ก็ให้ประชาชนใดหรือราชอาณาจักรประณัติฎีกาว่าเขาทั้งหลายมิได้พบท่าน 11 และคราวนี้ท่านกล่าวว่า จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า โอดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้ 12 อยู่มาพอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาพาท่านไป ณ ที่ใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หาท่านไม่พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หนุ่มมา 13 ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าดอกหรือว่า ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใดเมื่อเยเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์เสีย และข้าพเจ้าได้ขออนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาด้วยขนมปังและน้ำ 14 และคราวนี้ท่านบอกข้าพเจ้าว่า จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า โอดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้ 15 แล้วพระองค์จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย 16 และเอลียาห์กล่าวว่า โอพระเจ้าโฮยาห์จอมโยธาผู้ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัตินับถืออยู่ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะแสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อาหับในวันนี้แน 16 โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูลพระองค์ว่า อาหับก็เสด็จไปพบเอลียาห์

เอลียาห์เข้าเฝ้ากษัตริย์อาหับแล้วทักทายพระองค์

17 และอยู่มาเมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอลียาห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า โอนี่ตัวเจ้าหรือ เจ้าผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล 18 และท่านจึงทูลว่า โอข้าพระองค์มิได้กระทำความลำบากแก่อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำ และราชวงศ์บิดาของพระองค์ เพราะว่าพวกพระองค์ได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และติดตามพระบาอัล 19 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงส่งให้บรรดาชนอิสราเอลมาพบข้าพระองค์ที่ภูเขาคารเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของเสารูปเคารพสี่ร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับประทานที่โต๊ะเสวยของพระนางเยเซเบล 20 อาหับจึงทรงส่งไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาคารเมล 21 และเอลียาห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า โอท่านทั้งหลายจะขบขยกันอยู่ระหว่างสอง

ฝ่ายนั้นนานสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็น ก็จงตามท่านไปเกิด□ และประชาชนไม่ตอบท่านสักคำเดียว²² แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนว่า □ตัวข้าพเจ้า คือข้าพเจ้า แต่ผู้เดียวเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่เหลืออยู่ แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสิร้อยห้าสิบคน²³ ขอให้เขามอบวัวผู้แก่เราสองตัว แล้วขอให้เขาทั้งหลายเลือกวัวเป็นของเขาตัวหนึ่งฟันเป็นท่อนๆ วางไว้บนกองฟืนแต่อย่าใส่ไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวผู้อีกตัวหนึ่งนั้นวางไว้บนฟืน และไม่ใส่ไฟ²⁴ และท่านทั้งหลายจงร้องออกพระนามพระของท่าน และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าองค์ที่ทรงตอบด้วยไฟ พระองค์นั้นแหละทรงเป็นพระเจ้า□ และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า □อย่างที่ท่านพูดก็ดีแล้ว□

การพิสูจน์บนภูเขาคารเมล

²⁵ แล้วเอลียาห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า □จงเลือกวัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับท่านและเตรียมเสียก่อน เพราะพวกท่านมากคนด้วยกัน จงร้องออกพระนามพระของท่าน แต่อย่าใส่ไฟ□²⁶ เขาทั้งหลายก็เอ้าวัวผู้ที่เขานำมาให้และเขาทั้งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนถึงเที่ยงกล่าวว่า □โอ ข้าแต่พระบาอัล ขอสดับพวกข้าพเจ้าเกิด□ แต่ก็ไม่มีเสียงและไม่มีการตอบ และเขาก็โยกเขยอกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น²⁷ ครั้นถึงเวลาเที่ยงเอลียาห์ก็เย็บเขาทั้งหลายว่า □ร้องให้ดังๆ เพราะท่านเป็นพระองค์หนึ่ง ท่านกำลังสนทนากับ หรือท่านกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ หรือท่านไปเที่ยว หรือชะรอยท่านกำลังหลบอยู่และจะต้องปลุก□²⁸ เขาทั้งหลายก็ร้องเสียงดัง และเขือดเคืองตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยมิดและหลาว จนโลหิตไหลพุ่งออกมาตามตัว²⁹ และต่อมาเมื่อผ่านเที่ยงวันไปแล้ว เขาก็ทำจนถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น แต่ไม่มีเสียง ไม่มีใครตอบ ไม่มีใครฟัง³⁰ แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า □จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า□ และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และท่านก็ข้อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำลายลงนั้น³¹ เอลียาห์นำคาลิลีสองก้อนมาตามจำนวนตระกูลของบุตรชายของยาโคบ ผู้ซึ่งพระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงว่า □อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า□³² และท่านได้สร้างแท่นบูชาด้วยคาลิลีนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ขุดร่องรอบแท่นใหญ่พอจุเมล็ดพืชได้สองถึง³³ และท่านก็วางฟืนไว้เป็นระเบียบ และฟืนวัวผู้นั้นเป็นท่อนๆ และวางไว้บนกองฟืน และท่านกล่าวว่า □จงเติมน้ำให้เต็มสี่ไห และเทลงบนเครื่องเผาบูชา และบนกองฟืน□³⁴ และท่านกล่าวว่า □จงกระทำครั้งที่สอง□ และเขาก็กระทำครั้งที่สอง และท่านกล่าวว่า □จงกระทำครั้งที่สาม□ และเขาก็กระทำครั้งที่สาม³⁵ และน้ำไหลรอบแท่นบูชา และท่านใส่น้ำเต็มร่อง³⁶ และอยู่มาเมื่อถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น เอลียาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้ามาใกล้ทูลว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ขอให้ทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระคำรัสของพระองค์³⁷ ขอทรงฟังข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อชนชาตินี้จะทราบ ว่า พระองค์คือพระเยโฮวาห์ พระเจ้า และพระองค์ทรงเห็นจิตใจของเขทั้งหลายกลับมามีใจอีก□³⁸ แล้วไฟของพระเยโฮวาห์ก็ตกลงมาและไหม้เครื่องเผาบูชา และฟืนและหิน และผงคัลและเลี่ยนน้ำซึ่งอยู่ในร่อง³⁹ และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็น เขาก็ขมขนแล้วและร้องว่า □พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า□⁴⁰ และเอลียาห์บอกเขาว่า □จงจับผู้พยากรณ์ของพระบาอัล อย่าให้หนีไปได้สักคนเดียว□ และเขาทั้งหลายก็ไปจับเขามา และเอลียาห์ก็นำเขาลงไปที่ลำธารคัลไซนและฆ่าเขาเสียที่นั่น⁴¹ เอลียาห์ทูลอาหับว่า □ขอเชิญเสด็จขึ้น ไปเสวยและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนกระหน่ำมา□

เอลียาห์อธิษฐานขอให้ฝนตก

⁴² อาหับก็เสด็จขึ้น ไปเสวยและดื่ม และเอลียาห์ก็ขึ้นไปที่ยอดภูเขาคารเมล ท่านก็นั่งตัวลงถึงดิน ขมหน้าระหว่างเขา⁴³ และท่านสั่งคนใช้ของท่านว่า □จงลุกขึ้นมองไปทางทะเล□ เขาก็ลุกขึ้นมองและตอบว่า □ไม่มีอะไรเลย□ และท่านบอกว่า □จงไปดูอีกเจ็ดครั้ง□⁴⁴ และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ดเขาบอกว่า □ดูเถิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือคนขึ้นมาจากทะเล□ และท่านก็บอกว่า □จงไปทูลอาหับว่า □ขอทรงเตรียมราชรถและเสด็จลงไปเพื่อพระองค์จะไม่ติดฝน□ □⁴⁵ และอยู่มาอีกครั้งหนึ่งท้องฟ้าก็มืดไปด้วยเมฆและลม และมีฝนหนัก อาหับก็ทรงรถเสด็จไปยังเมืองอิสเรเอล⁴⁶ และพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลียาห์ และท่านก็คาดเอวของท่านไว้ และวิ่งขึ้นหน้าอาหับไปถึงทางเข้าเมืองอิสเรเอล

19

เมื่อเอลียาห์หมดกำลัง ทูตสวรรค์มารับใช้ท่าน

¹ อาหับจึงบอกเยเซเบลตามการทั้งสิ้นซึ่งเอลียาห์ได้กระทำ และเรื่องที่ท่านได้ฆ่าผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ² แล้วเยเซเบลก็รีบสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาเอลียาห์ว่า □ถ้าพรุ่งนี้เวลานี้ เรามิได้กระทำชีวิตของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้นแล้ว ก็ให้พระทั้งหลายลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่า□³ เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้นหนีไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เชบาประเทศยูดาห์ และละคนใช้ของท่านไว้ที่นั่น⁴ แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถิ่นทุรกันดารไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจุนิเปอร์ และท่านทูลขอให้

ตัวท่านตายเสียที ว่า □พอแล้วพระองค์เจ้าข้า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ได้ไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์□ ⁵ และท่านก็นอนลงหลับอยู่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจุนิเปอร์ ดูเถิด มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาถูกต้องท่าน และพูดกับท่านว่า □ลุกขึ้นรับประทานซี□ ⁶ และท่านก็มองดูดูเถิด ตรงที่ศีรษะของท่านมีขนมุ้งที่เปื้อนมาก่อนเห็นร้อนและมีไอน้ำลูกหนึ่ง ท่านก็รับประทานและดื่ม และนอนลงอีก ⁷ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูกต้องท่านแล้วว่า □ลุกขึ้นรับประทานซี เพราะว่าทางเดินนั้นเกินกำลังของท่าน□

พระเจ้าทรงให้เอลียาห์ไปทำงานใหม่

⁸ และท่านก็ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และเดินไปด้วยกำลังของอาหารนั้นสี่สิบวันสี่สิบคืนถึงโยเรบเบาของพระเจ้า ⁹ ที่นั่นท่านมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งก็เข้าพักอยู่ และดูเถิด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า □เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่□ ¹⁰ ท่านทูลว่า □ข้าพระองค์รื้อนเรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาขึ้นนัก เพราะประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย□ ¹¹ และพระองค์ตรัสว่า □จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์□ และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่ ¹² ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ ¹³ และเมื่อเอลียาห์ได้ยิน ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ และดูเถิด มีเสียงมาถึงท่านว่า □เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่□ ¹⁴ ท่านทูลว่า □ข้าพระองค์รื้อนเรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาขึ้นนัก เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย□ ¹⁵ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า □ไปเถอะ จงกลับไปตามทางของเจ้าถึงถิ่นทุรกันดารตามัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว เจ้าจงเจิมยาซาเอลไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือประเทศซีเรีย ¹⁶ และเยชูบตรนิมขึ้นนั้น เจ้าจงเจิมให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเอลีซาบุตรซาฟัทชาวอาเบลเมโฮลาห์ เจ้าจงเจิมตั้งไว้ให้เป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า ¹⁷ และต่อมาผู้ที่รอดจากดาบของยาซาเอล เยชูจะฆ่าเสีย และผู้ที่รอดจากดาบของเยชู เอลีซาจะฆ่าเสีย ¹⁸ แต่เรายังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้ในอิสราเอล คือทุกเข่าซึ่งมิได้คุกลงต่อพระบาอัล และทุกปากซึ่งมิได้จบบรูนั้น□

เอลียาห์เจิมตั้งเอลีซา

¹⁹ ท่านก็ออกไปจากที่นั่นพบเอลีซาบุตรชายซาฟัท ผู้กำลังไถนาอยู่ด้วยวัวสิบสองคู่เดินอยู่ข้างหน้าและท่านอยู่กับวัวคู่ที่สิบสอง เอลียาห์ก็ผ่านไปทิ้งเสื้อคลุมลงบนท่าน ²⁰ ท่านก็ละวัวเหล่านั้นวิ่งตามเอลียาห์ไป และกล่าวว่า □ขอให้ข้าพเจ้าไปจบลาวีตามารดาของข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป□ เอลียาห์จึงกล่าวกับเอลีซาว่า □กลับไปได้ทำไมล่ะ ได้ทำอะไรแก่ท่าน□ ²¹ และเอลีซาก็กลับจากติดตามเอลียาห์จับวัวคู่นั้นฆ่าเสียเอาเครื่องแอกต้มเนื้อวัว และให้แก่ประชาชนและเขาก็รับประทาน แล้วเอลียาห์ก็ลุกขึ้นตามเอลียาห์ไปและปรนนิบัติท่าน

20

ครั้งแรกที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

¹ เบนฮาดัดกษัตริย์ซีเรียได้ประชุมกองทัพทั้งปวงของท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะมาเรีย สู้รบกับเมืองนั้น ² และท่านได้ส่งผู้สื่อสารเข้าไปในเมืองหาอาหับกษัตริย์อิสราเอล กล่าวว่าแก่พระองค์ว่า □เบนฮาดัดว่าดังนี้ว่า ³ □เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา บรรดาภรรยาและเด็ก ๆ ที่ดีที่สุดในของท่านก็เป็นของเราด้วย□ ⁴ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ดังที่ท่านว่ามานั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็นของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่นั้นด้วย□ ⁵ บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมามากกล่าวว่า □เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า □ข้าพเจ้าส่งข่าวมายังท่านว่า □จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภรรยาและเด็กของท่านไปให้ข้าพเจ้า□ ⁶ แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่านพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เขาทั้งหลายจะค้นวังของท่าน ทั้งบ้านเรือนข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่ชอบตาของเขา เขาจะหยิบเอาไป□ ⁷ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของแผ่นดินตรัสว่า □ขอตรองดูเถิด ดูว่าชายผู้นี้หาชองก่อความลำบาก เพราะเขาให้คนมารับเมียและลูกของฉัน ทั้งเงินและทองคำของฉัน และฉันก็มิได้ปฏิเสธเขา□ ⁸ บรรดาผู้ใหญ่และประชาชนทั้งสิ้นก็ทูลพระองค์ว่า □ขออย่าทรงฟังหรือทรงยินยอมพะยะค่ะ□ ⁹ พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเบนฮาดัดว่า □จงไปทูลกษัตริย์เจ้านายของ

ข้าพเจ้าว่า บรรดาสิ่งที่ท่านเอาจากผู้รับใช้ของท่านในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำตาม แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามไม่ได้□ และผู้สื่อสารก็จากไปและกลับมารายงาน 10 เบนฮาดัดส่งข่าวกลับมายัง□ ถ้าพงศ์แห่งสมาเรียจะพอใจคนที่ติดตามข้าพเจ้ามาสักคนและหยิบบ่มือนั้น ก็ขอให้พระทั้งหลายลงโทษข้าพเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า□ 11 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า □ ขอทูลท่านว่า □ ขอท่านผู้ที่สวมเกราะ อย่าเอาตัวอย่างอย่างผู้ที่ถอดเกราะแล้วเลย□ 12 ต่อมาเมื่อเบนฮาดัดได้ยินข่าวนี้ขณะที่มีอยู่กับบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่ในเท็นอาศัย ท่านก็ส่งข้าราชการของท่านว่า □ จงเข้าประจำที่□ และเขาทั้งหลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมืองนั้น

พระเจ้าทรงสัญญาว่าอิสราเอลจะชนะ

13 ดูเถิด ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเข้ามาใกล้อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่นี้หรือ ดูเถิด เราจะมอบไว้ในมือของเจ้าในวันนี้ เจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์□ 14 และอาหับตรัสว่า □ ทรงใช้ใครทำ□ เขาทูลว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยมือของมหาเดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย□ แล้วพระองค์ตรัสว่า □ ใครจะเริ่มรบ□ เขาทูลตอบว่า □ พระองค์พะยะค่ะ□

อาหับชนะชาวซีเรีย

15 พระองค์จึงทรงจัดมหาเดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดเหล่านั้นซึ่งมีสองร้อยสามสิบสองคนด้วยกัน และภายหลังทรงจัดพลทั้งหมดคือบรรดาคนอิสราเอลรวมพลเจ็ดพันคน 16 เขาทั้งหลายยกออกไปในเวลาเที่ยงวัน ฝ่ายเบนฮาดัดกำลังติดตามอยู่ในเท็นอาศัย ทั้งท่านและกษัตริย์อีกสามสิบสององค์ที่ช่วยท่าน 17 พวกมหาเดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบนฮาดัดก็ส่งออกไป เขาทั้งหลายรายงานท่านว่า □ มีคนยกออกมาจากสมาเรีย□ 18 ท่านจึงว่า □ ถ้าเขาออกมาด้วยสันติจงรับเขามาเป็นๆ หรือถ้าเขาออกมาทำศึกจงรับเขามาเป็นๆ□ 19 คนเหล่านั้นจึงออกไปจากเมืองคือพวกมหาเดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัด และกองทัพซึ่งติดตามคนเหล่านั้น 20 และต่างก็ฆ่าคู่รบของตน คนซีเรียหนีและคนอิสราเอลไล่ติดตามเขาไป แต่เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงม้าหนีไปกับทหารม้า 21 กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ออกไปโจมตีม้าและรถรบ และประหารคนซีเรียเสียอย่างใหญ่โต

อาหับได้รับคำตักเตือนให้เตรียมสำหรับการสู้รบอีกครั้ง

22 แล้วผู้พยากรณ์ผู้นั้นได้เข้ามาใกล้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า □ มาเถิด ขอเสริมกำลังของพระองค์ และตรัสตรองดูว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะสิ้นปีนี้กษัตริย์แห่งซีเรียจะยกกองทัพมาสู้กับพระองค์อีก□

ครั้งที่สองที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

23 ข้าราชการของกษัตริย์แห่งซีเรียทูลท่านว่า □ พระทั้งหลายของเขาคือพระแห่งภูเขา เขาทั้งหลายจึงแข็งแกร่งกว่าเรา แต่ขอให้เราสู้รบกับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว 24 ขอกระทำอย่างนี้ ขอลดกษัตริย์เสียทุกอย่างจากตำแหน่งและตั้งนายทหารขึ้นแทน 25 และเกณฑ์กองทัพเข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราวก่อน ม้าแทนม้า รถรบแทนรถรบ แล้วเราทั้งหลายจะสู้รบกับเขาในที่ราบ เราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว□ และท่านก็ฟังเสียงของเขาทั้งหลายและกระทำตาม 26 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเบนฮาดัดก็เกณฑ์ชนซีเรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อสู้รบกับอิสราเอล 27 และประชาชนอิสราเอลก็ถูกเกณฑ์ และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไปต่อสู้กับเขา ประชาชนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าเขาเหมือนอย่างแพะสองฝูงเล็กๆ แต่คนซีเรียเต็มท้องทุ่งไปหมด 28 และคนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปใกล้และทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะคนซีเรียได้กล่าวว่า □ พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา□ เพราะฉะนั้นเราจะมอบประชาชนหมู่ใหญ่ไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์□ 29 แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ดวัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ปะทะกัน ประชาชนอิสราเอลก็ฆ่าคนซีเรียซึ่งเป็นทหารราบเสียหนึ่งแสนคนในวันเดียว 30 เหลือนอกนั้นก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองล้มทับคนที่เหลือนอกนั้นเสียสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดัดก็หนีไปด้วย และเขาไปในห้องชั้นในที่ในเมือง 31 และข้าราชการของท่านมาทูลว่า □ ดูเถิด เราได้ยินว่ากษัตริย์แห่งวงศ์วานอิสราเอลเป็นกษัตริย์ที่ทรงเมตตา ขอให้เราเอาผ้ากระสอบคาดเอว และเอาเชือกพันศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอลชะรอยท่านจะไว้ชีวิตของพระองค์□ 32 เพราะฉะนั้นเขาจึงเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันศีรษะ และเขาไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า □ เบนฮาดัดผู้รับใช้ของพระองค์ส่งมาว่า □ ได้โปรดเถิด ขอให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตอยู่□ และพระองค์ตรัสว่า □ ท่านยังมีชีวิตหรือ ท่านเป็นน้องของเรา□ 33 ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาช่องอยู่แล้ว เขาทั้งหลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า □ พระเจ้าข้า เบนฮาดัดอนาของพระองค์□ แล้วพระองค์ตรัสว่า □ ไปเถอะและนำท่านมา□ แล้วเบนฮาดัดก็ออกมาหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านขึ้นไปบนรถรบ 34 และเบนฮาดัดทูลว่า □ หัวเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองดามัสกัสได้ อย่างที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสมาเรีย□ แล้ว

วอาหับตรัสว่า □เราจะยอมให้ท่านไปตามพันธสัญญา□ พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่าน และปล่อยท่านไป

อาหับไว้ชีวิตของเบนฮาดัด

³⁵ มีชายคนหนึ่งเฝ้าหน้าประตูแห่งผู้พยากรณ์พูดกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า □ได้โปรดเถอะ ขอตัดสินที่□ แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมดีท่าน ³⁶ แล้วท่านจึงพูดกับเขาว่า □เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด พอท่านออกไปจากข้าพเจ้า สิ่งใดตัวหนึ่งจะสังหารท่าน□ พอเขาจากท่านไป สิ่งใดตัวหนึ่งก็มาพบเขาและสังหารเขาเสีย ³⁷ แล้วท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า □ได้โปรดเถอะ ขอตัดสินที่□ ชายคนนั้นก็ได้ดีท่านและทำให้ท่านพักขา ³⁸ ผู้พยากรณ์ผู้นั้นจึงจากไป และไปคอยพบกษัตริย์อยู่ที่หนทาง ใส่ขี้เถ้านหน้าป้อมตัวเสีย ³⁹ พอกษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า □ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และดูเถิด ทหารคนหนึ่งหันมา และนำชายคนหนึ่งมา ให้ข้าพระองค์ บอกว่า □จงระวังชายคนนี้ไว้นะ ถ้าเขาหลุดไปไม่ได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือมิฉะนั้นท่านจะต้องเสียเงินตะลันต์หนึ่ง□ ⁴⁰ และเมื่อข้าพระองค์คิดรู้อยู่ที่นั่น เขาก็หายไป□ กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า □โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินแล้ว□ ⁴¹ แล้วท่านก็รีบเอาขี้เถ้าออกจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จำท่านได้ว่า เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ⁴² และท่านจึงทูลพระองค์ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ทำลายนั้น ชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเขา และชนชาติของเจ้าแทนชนชาติของเขา□ ⁴³ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสู่มาเรีย

21

อาหับโลกสวยของนาโบท

¹ และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชาวอิสเรเลมมีสวนองุ่นอยู่ในอิสเรเล ข้างพระราชวังของอาหับกษัตริย์แห่งสะมาเรีย ² อาหับตรัสกับนาโบทว่า □จงให้สวนองุ่นของเจ้าแก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ทำสวนผักเพราะอยู่ใกล้วังของเรา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้ หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคาสวนนั้น□ ³ แต่นาโบททูลอาหับว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในการที่จะขมรดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์□ ⁴ อาหับก็เสด็จเข้าไปวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก ด้วยเรื่องนาโบทชาวอิสเรเลทูลตอบพระองค์ เพราะเขาได้กล่าวว่า □ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์□ และพระองค์ก็เอนพระกายลงบนพระแท่น ทรงเป็นพระพิศตรไม่ส่ายพระกระยาหาร ⁵ แต่เยเซเบลมเหสีของพระองค์ก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า □ไฉนพระจิตของพระองค์จึงเสียพระทัย ไม่ส่ายพระกระยาหาร□ ⁶ และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า □เพราะเราได้อุทกับนาโบทชาวอิสเรเลว่า □จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือมิฉะนั้นถ้าเจ้าพอใจ เราจะให้สวนองุ่นอีกแห่งหนึ่งแก่เจ้าเพื่อแลกกัน□ และเขาตอบว่า □ข้าพระองค์จะไม่ให้สวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์□ ⁷ และเยเซเบลมเหสีของพระองค์ทูลพระองค์ว่า □พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรอิสราเอลอยู่หรือเพคะ เชิญเสด็จลุกขึ้นส่ายพระกระยาหารเถิด และให้พระทัยของพระองค์สำราญ หม่อมฉันจะมอบสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสเรเลให้แก่พระองค์เอง□ ⁸ พระนางจึงทรงพระอักษรในพระนามของอาหับ ประทับตราของพระองค์ส่งไปยังพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อยู่ในเมืองกับนาโบท ⁹ พระนางทรงพระอักษรว่า □จงประกาศให้ถืออดอาหาร และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน ¹⁰ และตั้งคนอันธพาลสองคนให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า □เจ้าได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์□ แล้วพาเขาออกไปและเอาหินขว้างเสียให้ตาย□ ¹¹ และพวกผู้ชายของเมืองนั้น คือพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ได้กระทำตามที่เยเซเบลมิไปถึงพวกเขา ตามที่ปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมิไปถึงเขานั้น ¹² เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน ¹³ และคนอันธพาลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา และคนอันธพาลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชนกล่าวว่า □นาโบทได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์□ เขาทั้งหลายจึงพานาโบทออกไปนอกเมือง และขว้างเขาถึงตายด้วยก้อนหิน ¹⁴ แล้วเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า □นาโบทถูกขว้างด้วยหินเขาตายแล้ว□ ¹⁵ อยู่มาพอเยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาหับว่า □ขอเชิญเสด็จลุกขึ้น ไปยึดสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสเรเล ซึ่งเขาได้ปฏิเสธไม่ขายให้แก่พระองค์ เพราะนาโบทไม่อยู่ เขาตายเสียแล้ว□ ¹⁶ และอยู่มาพออาหับทรงได้ยินว่านาโบทตายแล้ว อาหับก็ทรงลุกขึ้น ไปยังสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสเรเล เพื่อยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์

เอลิชาห์พยากรณ์ถึงความตายของอาหับ

¹⁷ แล้วพระนางเยเซเบลเยโฮวาห์มาถึงเอลิชาห์ชาวทิชบีว่า ¹⁸ □จงลุกขึ้นแล้วลงไปพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมาเรีย ดูเถิด เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ที่เขาไปยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์ ¹⁹ เจ้าจึงพูดกับเขาว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้ฆ่าและได้ยึดถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยหรือ□ และเจ้าจึงพูดกับ

เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ในที่ซึ่งสุนัขเลียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเลียโลหิตของเจ้าด้วย □ 20 อาหับตรัสกับเอลียาห์ว่า □ โอ ศัตรูของข้าเอ๋ย เจ้าพบข้าแล้วหรือ □ ท่านทูลตอบว่า □ ข้าพระองค์พบพระองค์แล้ว เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์เพื่อกระทำการชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ²¹ ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย และจะขจัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล ²² และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซบุตรอาหิยาห์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ และเพราะเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย ²³ และส่วนเยเซเบล พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ สุนัขจะกินเยเซเบลข้างกำแพงอิสเรเอล □ ²⁴ ผู้ใดในราชวงศ์อาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้อยู่ในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน □ ²⁵ ไม่มีผู้ใดได้ขายตนเองเพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างอาหับผู้ที่เยเซเบลมolest ได้ด้วย ²⁶ พระองค์ทรงประพาดอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินตามรูปเคารพ ดังสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

อาหับกลับใจเสียใหม่ พระเจ้าจึงไม่ลงโทษอาหับทันที

²⁷ และอยู่มาเมื่ออาหับทรงไต่ฝันพระวจนะเหล่านั้น พระองค์ก็ถึงลงพระองค์ และทรงสวมผ้ากระสอบ และถืออดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรงดำเนินไปมาอย่างค่อยๆ ²⁸ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเอลียาห์ชาวทิซบีว่า ²⁹ □ เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราะเขาได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา เราจะไม่นำเหตุร้ายมาในสมัยของเขา แต่มาในสมัยบุตรชายของเขา เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเขา □

22

ประเทศซีเรียและอิสราเอลมีสันติกันอยู่สามปี

1 ประเทศซีเรียและอิสราเอลไม่มีศึกสงครามกันอยู่สามปี

เยโฮชาฟท์ช่วยอาหับสู้รบกับซีเรีย

2 ต่อไปในปีที่สามเยโฮชาฟท์กษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จลงไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอล ³ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสถามบรรดาข้าราชการของพระองค์ว่า □ ท่านทราบกันหรือไม่ว่าราโมทกิเลอาดเป็นของเราและเราได้ตั้งอยู่มิได้เอาออกมาจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย □ ⁴ และพระองค์ตรัสกับเยโฮชาฟท์ว่า □ ท่านจะยกไปทำศึกที่ราโมทกิเลอาดกับข้าพเจ้าหรือ □ และเยโฮชาฟท์ตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า □ ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เช่นตั้งประชาชนของท่าน ม้าของข้าพเจ้าก็เช่นตั้งม้าของท่าน □ ⁵ และเยโฮชาฟท์ตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า □ ขอสอบถามดูพระด้ารัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เถิด □

พวกผู้พยากรณ์ของอาหับพยากรณ์เท็จ

⁶ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคน ตรัสกับเขาว่า □ คราวที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป □ และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า □ ขอเชิญเสด็จขึ้นไปได้เถิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์ □ ⁷ แต่เยโฮชาฟท์ทูลว่า □ ที่นี้ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ □ ⁸ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟท์ว่า □ ยังมีชายอีกคนหนึ่งซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้คือ มีคายาห์บุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้าซึ่งเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้าย ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย □ และเยโฮชาฟท์ทูลว่า □ ขอเชิญยอฮันตรัสตั้งนั้นเลย □ ⁹ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกหาเด็กคนหนึ่งเข้ามาตรัสสั่งว่า □ ไปพามิคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว □ ¹⁰ ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟท์กษัตริย์แห่งยูดาห์ต่างประจันหน้าพระพักตร์หนึ่ง ทรงลงลงพระองค์ ณ ช่องว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถ้อยคำอยู่ ¹¹ และเศเดคียาห์บุตรชายเคนอานาห์จึงเอากล้าทำเป็นเขาและทูลว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้าจะผลัดคนซีเรียไปจนเจ้าทำลายเขาทั้งหลายเสียสิ้น □ ¹² และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้นทูลว่า □ ขอเชิญเสด็จไปราโมทกิเลอาดเถิด และมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์ □

มีคายาห์เป็นผู้พยากรณ์แท้

¹³ และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาห์ได้บอกท่านว่า □ ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี □ ¹⁴ แต่มีคายาห์ตอบว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าจะต้องพูดอย่างนั้น □ ¹⁵ และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า □ มีคายาห์ ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป □ และท่านทูลตอบพระองค์ว่า □ ขอเชิญเสด็จขึ้นไปได้และมีชัยชนะ พระเยโฮวาห์จะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์ □ ¹⁶ แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า □ เราได้ให้เจ้าปฎิญาณก็

ครั้งแล้วว่า เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์¹⁷ และท่านก็ทูลว่า ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขาอย่างแฉะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด¹⁸ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮวาห์ว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งร้ายต่างหาก¹⁹ และมีคยาห์ทูลว่า ฉะนั้นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ขึ้นข้างๆพระองค์ ข้างขวาพระองค์หัดและข้างซ้าย²⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับเพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น²¹ แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้า เฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง²² และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า จะทำอย่างไร และเขาทูลว่า ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณมนุษย์อยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาคอนคน และพระองค์ตรัสว่า เรายังไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเราจะทำได้สำเร็จ จงไปเถิด²³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมนุษย์ในปากของเหล่าผู้พยากรณ์นี้ทั้งสิ้นของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงตรัสเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์²⁴ แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตอบแก่มิคา야ห์ทูลว่า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไม่จากข้า พุดกับเจ้าได้อย่างไร²⁵ และมีคยาห์ตอบว่า ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า²⁶ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า จงจับมิคายาห์พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองและแก่โยอาซราชโอรสของกษัตริย์²⁷ และว่า กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า โออาคนี่เจ้าคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ²⁸ และมีคยาห์ทูลว่า ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์ และท่านกล่าวว่า โอ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ของจึ่งพึงเกิด

การสู้รบที่ราโมทกิเลอาด อาหับสิ้นพระชนม์ (2 พศต 18:28-34)

²⁹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮวาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด³⁰ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮวาห์ทูลว่า ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์เข้าทำสงคราม³¹ ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาแม่ทัพกรรบนทั้งสามสิบสองคนว่า โอยารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล³² และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการกรรบนแลเห็นเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ว่า เป็นกษัตริย์อิสราเอลแน่แล้ว ข้าจึงหันเข้าไปสู้รบกับพระองค์และเยโฮวาห์ทรงร้องขึ้น³³ และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการกรรบนเห็นว่ามีกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็หันกลับมาไล่ตามพระองค์³⁴ แต่มีชายคนหนึ่งโง่ธนูยิงดาบไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นับพระอุระ พระองค์จึงรับสิ้นคนขับกรรบไป หันกลับเถาะ พาเรือกองการรบ เพราะเร้าบาดเจ็บแล้ว³⁵ วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น เขาก็หนูกษัตริย์ไว้ในราชรถให้หันพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรีย จนเวลาเย็นพระองค์สิ้นพระชนม์ และโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกนอกท้องกรรบ³⁶ ประมาณดวงอาทิตย์ตกก็มีเสียงร้องทั่วกองทัพว่า ทุกคนจงกลับไปเมืองของตน และทุกคนจงกลับไปภูมิลำเนาของตน³⁷ ครั้นกษัตริย์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็นำมายังกรุงสะมาเรีย และฝังพระศพกษัตริย์ไว้ในสะมาเรีย³⁸ เขาสร้างกรรบทที่สระแห่งสะมาเรีย และสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์ เขาได้ล้างเกราะของพระองค์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัส³⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระราชวังอาซางซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ และหัวเมืองทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหิซาห์ขึ้นครองแทนอาหับ

⁴⁰ อาหับทรงล่วงหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหิซาห์ราชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทน

เยโฮวาห์ขึ้นครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 17:1; 20:31)

⁴¹ เยโฮวาห์ทรงราชโอรสของอาสาเริ่มขึ้นครองเหนือยูดาห์ในปีที่สี่แห่งรัชกาลอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล⁴² เยโฮวาห์มีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อทรงเริ่มขึ้นครอง และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระชนม์ของพระองค์มีพระนามว่า อาซอบาห์ธิดาของซิลห์⁴³ พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอาสา ราชบิดาทุกประการ มิได้หันเหออกไปจากทางนั้น ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ แต่ปูชนียสถานสูงนั้นยังมีได้ถูกรื้อลง ประชาชนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงนั้น⁴⁴ เยโฮวาห์ทรงกระทำมิได้กับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย⁴⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮวาห์ และยุทธพลที่พระองค์ทรงสู้รบและสงครามที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ⁴⁶ และพวกเบเอथที่ยังเหลืออยู่คือผู้ที่ยังเหลือในสมัยของอาสา ราชบิดานั้น พระองค์ก็ทรงกำจัดเสียจากแผ่นดิน⁴⁷ ไม่มีกษัตริย์ในประเทศเอโดม แต่มีผู้ว่าราชการเป็นกษัตริย์⁴⁸ เยโฮ

ซาฟัททรงต่อกำปั่นทาร์ซิช เพื่อจะไปชนทองคำจากโอเฟียร์ แต่กำปั่นนั้นไปไม่ถึงเพราะไปแตกเสียที่เอซีโอนเกเบอร์⁴⁹ แล้วอาหิซาห์ราชโอรสของอาหับตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า □ขอให้ข้าราชการของข้าพเจ้าไปในเรือกำปั่นกับข้าราชการของท่าน□ แต่เยโฮชาฟัทไม่พอพระทัย

เยโฮรัมขึ้นครองแทนเยโฮชาฟัท

⁵⁰ และเยโฮชาฟัททรงลวงหลัง ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษที่ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮรัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

การครอบครองอันชั่วร้ายของอาหิซาห์

⁵¹ อาหิซาห์ราชโอรสของอาหับทรงเริ่มครองเหนืออิสราเอลในสามาเรียในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลสองปี⁵² พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาค และทรงดำเนินในมรรคาแห่งราชบิดาของพระองค์ และในมรรคาแห่งพระมารดาของพระองค์ และในมรรคาของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทผู้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย⁵³ พระองค์ทรงปรนนิบัติพระบาอัลและมีสการพระนั้น และทรงกระทำให้พระเยโฮวาคพระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยทุกวิธีที่ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำแล้วนั้น

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 พงศกษัตริย์

หนังสือ 2 พงศกษัตริย์บันทึกประวัติศาสตร์ของยูดาห์และอิสราเอลต่อจากหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ จนถึงสมัยที่ทั้งสองอาณาจักรนี้สิ้นสุดลงและประชาชนเป็นเชลย เล่มนี้ได้นำบันทึกการที่เอลียาห์ขึ้นสวรรค์โดยพายุก และการรับใช้กับการอัศจรรย์ของเอลียาห์ ในสมัยนี้ศาสนาพยากรณ์สองคน คืออาโมสและโยเซยาห์ ได้พยากรณ์ในอิสราเอล และในยูดาห์พระเจ้าทรงใช้ศาสดาพยากรณ์หลายคน คือโฮบาดีห์ โยเอล อิสยาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮะบากุก เศฟันยาห์ และเยเรมีย์

อาร์ซิปซอน เจมส์ อาซซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 308 ปี

กษัตริย์อาหิซยาห์แห่งอิสราเอลไปถามบาอัลเชบู

1 หลังจากอาหิซยาห์สิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อโมอับกบฏต่อคนอิสราเอล 2 ฝ่ายอาหิซยาห์ทรงตกลงมาจากช่องพระแท่นดาซาห์ที่ห้องชั้นบนของพระองค์ในกรุงสะมาเรียและทรงประชวร จึงทรงใช้บรรดาผู้สื่อสารไปรับสั่งว่า ไปถามบาอัลเชบู พระแห่งเอโครนว่า เราจะหายจากความเจ็บป่วยนี้หรือไม่

เอลียาห์ได้ยินกษัตริย์แล้วได้รอดจากมือทหาร

3 แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับเอลียาห์ชาวทิซบีว่า ไปพบบรรดาผู้สื่อสารของกษัตริย์แห่งสะมาเรีย และจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือ ท่านจึงไปถามบาอัลเชบู พระแห่งเอโครน 4 เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้ำว่า ท่านจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่ 5 แล้วเอลียาห์ก็ไป 5 ผู้สื่อสารนั้นก็กลับมาเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า ท่านไม่พวงเจ้าจึงพากันกลับมา 6 และเขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า พี่ชายคนหนึ่งมาพบกับพวกข้าพระองค์ และพูดกับพวกข้าพระองค์ว่า จงกลับไปหากษัตริย์ผู้ใช้ท่านมา และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้ำว่า เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือเจ้าจึงใช้คนไปถามบาอัลเชบูพระแห่งเอโครน เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่ 7 พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า คนที่ได้มาพบเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านี้เป็นคนในลักษณะใด 8 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า ท่านมีขนมากและมีหนึ่งคาดเอวของท่านไว้ 9 และพระองค์ตรัสว่า ไปเป็นเอลียาห์ชาวทิซบี 9 แล้วกษัตริย์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขาไปหาเอลียาห์ เขาได้ขึ้นไปหาท่าน ดูเถิด ท่านนี้อยู่บนยอดภูเขา และนายกองห้าสิบคนนั้นกล่าวแก่ท่านว่า ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งน้ำว่า ไปลงมา 10 แต่เอลียาห์ตอบนายกองห้าสิบคนว่า ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด 11 แล้วไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขาทั้งคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย 11 พระองค์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขาอีกพวกหนึ่งไป และเขาก็กล่าวแก่ท่านว่า โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งน้ำว่า ไปลงมาเร็ว 12 แต่เอลียาห์ตอบว่า ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด 12 และไฟของพระเจ้าลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขาทั้งคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย 13 และพระองค์รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพวกที่สามไปพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขา และนายกองคนที่สามของทหารห้าสิบคนนั้นก็นำไป และมาคุกเข่าลงต่อหน้าเอลียาห์ และวิงวอนท่านว่า โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า ข้าพเจ้าขออ่อนน้อมต่อท่าน ขอได้โปรดให้ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านห้าสิบคนนี้เป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน 14 ดูเถิด ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์และได้เผาผลาญนายกองห้าสิบทั้งสองคนก่อนหน้านั้นเสียพร้อมทั้งทหารห้าสิบคนของเขาด้วย แต่บัดนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน 15 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวแก่เอลียาห์ว่า จงลงไปกับเขาเถิด 15 อย่างช้าๆเถิด 15 ท่านก็ลุกขึ้นลงไปกับเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์ 16 และทูลพระองค์ว่า เพราะเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้ำว่า ข้าพเจ้าได้ส่งผู้สื่อสารไปยังบาอัลเชบูพระแห่งเอโครน เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลที่จะทูลถามพระวจนะของพระองค์อย่างนั้นหรือ เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่ 17

อาหิซยาห์สิ้นชีวิต แล้วเยโฮรัมขึ้นครองแทน

17 พระองค์ก็สิ้นชีวิตตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งเอลียาห์กล่าวนั้น และเยโฮรัมก็ขึ้นครองแทน ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮรัมบุตรชายเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เพราะพระองค์หามิไอรสไม่ 18 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหิซยาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

2

เอลียาห์ขึ้น ไปสู่สวรรค์

1 และอยู่มาเมื่อถึงเวลาที่พระเยโฮวาห์จะทรงรับเอลียาห์ขึ้น ไปสู่สวรรค์ด้วยลมหมุน เอลียาห์และเอลียาห์กำลังเดินทางจากหมู่บ้านกิสิกา 2 และเอลียาห์พูดกับเอลียาว่า □ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเบธเอล□ แต่เอลียาว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่าน ไปฉันนั้น□ ดังนั้นท่านทั้งสองก็ลงไปยังเบธเอล 3 และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อยู่ในเบธเอลได้ออกมาหาเอลียาห์และบอกท่านว่า □ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน□ ท่านตอบว่า □ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจียนๆ ไปได้□ 4 เอลียาห์พูดกับท่านว่า □เอลียาห์ขอท่านคอยอยู่ที่นี้เถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเมืองเยรีโค□ แต่ท่านตอบว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่าน ไปฉันนั้น□ เพราะฉะนั้นท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเยรีโค 5 และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อาศัยอยู่ในเมืองเยรีโค ได้เข้ามาใกล้เอลียาห์และพูดกับท่านว่า □ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน□ ท่านตอบว่า □ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจียนๆ ไปได้□ 6 แล้วเอลียาห์จึงพูดกับท่านว่า □ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงแม่น้ำจอร์แดน□ แต่ท่านว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่าน ไปฉันนั้น□ แล้วท่านทั้งสองก็เดินต่อไป 7 คนหาสิบคนของเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ก็ไปเหมือนกันและยืนอยู่ตรงหน้าห่างจากท่านทั้งสอง ฝ่ายท่านทั้งสองยืนอยู่ที่แม่น้ำจอร์แดน 8 เอลียาห์ก็เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนเข้าแล้วฟาดลงที่น้ำนั้น น้ำก็แยกออกไปสองข้าง ท่านทั้งสองจึงเดินข้าม ไปได้บนดินแห้ง 9 และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองข้ามไปแล้ว เอลียาห์จึงพูดกับเอลียาว่า □จงขอสิ่งที่ยากให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่านก่อนที่จะข้าพเจ้าจะถูกรับ ไปจากท่าน□ และเอลียาตอบว่า □ขอให้ฤทธิ์เดชของท่านอยู่กับข้าพเจ้าเป็นสองเท่าเดิม□ 10 และท่านตอบว่า □ท่านขอสิ่งที่ยากนัก แต่ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้าถูกรับ ขึ้นไปจากท่าน ท่านก็จะได้อย่างนั้น แต่ถ้าท่านไม่เห็น ก็จะไม่เป็นแก่ท่านอย่างนั้น□ 11 และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองยังเดินพูดกันต่อไป ดูเถิด รถเพลิงคันหนึ่งและม้าเพลิงได้แยกท่านทั้งสองออกจากกัน และเอลียาห์ได้ขึ้น ไปโดยลมหมุนเข้าสู่สวรรค์

ฤทธิ์เดชของเอลียาห์มาสามพันเอลียาห์

12 เอลียาห์ก็เห็น และท่านได้ร้องว่า □คุณพ่อของข้าพเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้า รถรบของอิสราเอลและพลม้าประจำ□ และท่านก็ไม่ได้เห็นเอลียาห์อีกเลย แล้วท่านก็จับเสื้อของตน निकออกเป็นสองท่อน 13 แล้วท่านก็หยิบเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมาจากเอลียาห์นั้น และกลับ ไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

เอลียามีฤทธิ์เดชของเอลียาห์

14 แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงที่น้ำ กล่าวไว้ว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งเอลียาห์ทรงสถิตที่ใด□ และเมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลียาห์ก็เดินข้ามไป 15 เมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ที่อยู่ ณ เมืองเยรีโค แลเห็นท่าน เขาทั้งหลายจึงว่า □ฤทธิ์เดชของเอลียาห์อยู่กับเอลียาห์ และเขาทั้งหลายก็มาต้อนรับท่าน แล้วชนบทนำลงถึงดินต่อหน้าท่าน

เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ขาดความเชื่อ

16 เขาทั้งหลายกล่าวแก่ท่านว่า □ดูเถิด มีหาสิบคนที่เป็นชายฉกรรจ์อยู่กับผู้รับใช้ของท่าน ของจะไปเที่ยวหาอาจารย์ของท่าน บางทีพระวิญญาณแห่งพระเยโฮวาห์ได้รับท่านไปแล้วเหวี่ยงท่านลงมาให้ภูเขารื้อหรือหุบเขาแห่งหนึ่งแห่งใดบ้าง□ และท่านว่า □อย่าใช้เขาไปเลย□ 17 แต่เมื่อเขาทั้งหลายชักชวนท่านจนท่านเหนื่อยแล้วท่านจึงว่า □ใช้ไปซี□ เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้หาสิบคนไป เขาทั้งหลายแสวงหาเอลียาห์อยู่สามวันก็ไม่พบท่าน 18 เขาทั้งหลายก็กลับมาหาเอลียาห์ (ขณะที่ท่านพักอยู่ที่เมืองเยรีโค) และท่านพูดกับเขาว่า □ข้ามิได้บอกท่านทั้งหลายแล้วหรือว่า □อย่าไปเลย□ □

เอลียารักษาน้ำพุให้หายที่เมืองเยรีโค

19 คนในเมืองพูดกับเอลียาว่า □ดูเถิด ท่าเลเมืองนี้ก็ร้างเรืงดี ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว แต่ท่านน้ำไม่ดื่มและชาวแผ่นดินก็แห้ง□ 20 ท่านพูดว่า □จงเอาขามใหม่มาลูกหนึ่ง ใส่เกลือไว้ในนั้น□ แล้วเขาทั้งหลายก็หามาให้ 21 แล้วท่านก็ไปที่น้ำพุ โยนเกลือลงในนั้นและกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้ำ เราได้กระทำน้ำนี้ให้ดื่มแล้ว ดังนั้นไปจะไม่มีความตายหรือการแห้งแล้งมาจากน้ำนี้อีก□ 22 ฉะนั้นน้ำจึงดื่มมาจนถึงทุกวันนี้ จจริงตามถ้อยคำซึ่งเอลียาห์ได้กล่าวนั้น

หมีทำโทษคนล้อเลียน

23 ท่านได้ขึ้น ไปจากที่นั่นถึงเมืองเบธเอล และขณะเมื่อท่านขึ้น ไปตามทางมีเด็กชายเล็กๆบางคนออกมาจากเมืองล้อเลียนท่านว่า □อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด□ 24 ท่านก็เหลียวดู แล้วจึงแข่ง

เขาในพระนามพระเยโฮวาห์ และหมีตัวเมียสองตัวออกมาจากป่า นึกเด็กชายพวกนั้นเสียสี่สิบสองคน ²⁵ จากที่นั่นท่านก็ขึ้นไปถึงภูเขาการเมล และจากที่นั่นท่านก็หันกลับมายังสะมาเรีย

3

เยโฮรัมครอบครองเหนืออิสราเอล

1 ในปีที่ดินแปดของรัชกาลเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮรัมโอรสของอาหับได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล ณ กรุงสะมาเรีย และทรงครองอยู่สิบสองปี ² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ไม่เหมือนราษบิดาและราชมารดาของพระองค์ พระองค์ทรงทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล ซึ่งราษบิดาของพระองค์ทรงสร้างนั้นเสีย ³ แม้กระนั้นพระองค์ยังทรงเกาะติดอยู่กับบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมตรชาชนแบป ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้ทรงพลาจากบาปนั้นไม่

โมอับกบฏต่ออิสราเอล

4 ฝ่ายเมฆาษัตริย์แห่งโมอับทรงเป็นผู้ดำเนินกิจการเลื่องแก่ และพระองค์ต้องถวายลูกแกะหนึ่งแสนตัว และแกะผู้หนึ่งแสนตัวพร้อมกับชนของมันให้แก่กษัตริย์อิสราเอล ⁵ แต่อยู่มาเมื่ออาหับสิ้นพระชนม์แล้ว กษัตริย์แห่งโมอับก็กบฏต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอล ⁶ กษัตริย์เยโฮรัมจึงกรีธาทัพออกจากสะมาเรียในครั้งนั้น และทรงเกณฑ์คนอิสราเอลทั้งสิ้น ⁷ พระองค์ทรงส่งสารไปยังเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า กษัตริย์แห่งโมอับได้กบฏต่อข้าพเจ้า ท่านจะไปรบกับโมอับพร้อมกับข้าพเจ้าได้หรือไม่ และท่านว่า เราจะไป เราก็คือเป็นดังที่ท่านเป็น และประชาชนของเราเป็นดังประชาชนของท่าน บรรดาข้าของเราก็เป็นดังข้าของท่าน ⁸ แล้วท่านว่า เราจะขึ้นไปทางใด耶โฮรัมทรงตอบไปว่า ไปทางถิ่นทุรกันดารเมืองเอโดม ⁹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จไปพร้อมกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ และกษัตริย์แห่งเอโดม และเมื่อทั้งสามกษัตริย์เสด็จอ้อมไปได้เจ็ดวันแล้วก็หาน้ำให้กองทัพและให้สัตว์ที่ติดตามมานั้นไม่ได้

พระเจ้าทรงเตือนพันธมิตรระหว่างเยโฮซาฟัทกับเยโฮรัม

10 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า โอโนจจาเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกสามกษัตริย์นี้มาเพื่อจะมอบไว้ในมือของโมอับ ¹¹ และเยโฮซาฟัทตรัสว่า ปีที่นี้ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ เพื่อเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์หรือไม่ แล้วข้าพเจ้าคนหนึ่งของคนกษัตริย์อิสราเอลจึงทูลว่า โอเอลีซาบุตรซาฟัทผู้นี้พระเจ้าข้าเป็นผู้ที่เหน่าใส่มือเอลีซา ¹² และเยโฮซาฟัทตรัสว่า พระวาทะแห่งพระเยโฮวาห์อยู่กับท่าน กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮซาฟัทและกษัตริย์แห่งเอโดมจึงเสด็จลงไปหาท่าน ¹³ และเอลีซาทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ข้าพระองค์มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับพระองค์ เสด็จไปหาผู้พยากรณ์ของเสด็จพ่อและผู้พยากรณ์ของเสด็จแม่ของพระองค์เถิด แต่กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า โอหากได้ ด้วยพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ ¹⁴ และเอลีซาทูลว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาซึ่งข้าพระองค์ปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ถ้าข้าพระองค์มิได้เคารพคารวะต่อพระพักตร์เยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้ว ข้าพระองค์จะไม่มองพระพักตร์พระองค์หรือดูแลพระองค์เลย ¹⁵ ขอทรงนำผู้เล่เครื่องสายมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง และต่อมาเมื่อผู้เล่เครื่องสายบรรเลงแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือท่าน

พระเจ้าจะทรงประทานน้ำและการมีชีวิต

16 และท่านทูลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ข้าพเจ้าให้ท่านเป็นสระทั่วไปหมด ¹⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลมและจะไม่เห็นฝน ถึงอย่างไรก็ดีหุบเขานั้นจะมีน้ำเต็มไปหมด เพื่อเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งเจ้าฝูงสัตว์เลี้ยงและสัตว์ใช้ของเจ้า ¹⁸ เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบคนโมอับไว้ในมือของเจ้าด้วย ¹⁹ เจ้าจะโจมตีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองเอกทุกเมือง และจะโค่นต้นไม้ลงทุกต้น และจะจุกน้ำพุทุกแห่งเสีย และทำไร่นาที่ดีทุกแปลงให้เสียด้วยหิน ²⁰ และอยู่มาพอรุ่งเช้าประมาณเวลาถวายเครื่องอัญญบูชา ดูเถิด มีน้ำมาจากทางเมืองเอโดม จนแผ่นดินมีน้ำเต็มหมด

คนโมอับพ่ายแพ้

21 และเมื่อคนโมอับทั้งหลายได้ขึ้นว่าบรรดากษัตริย์ยกไปสู้รบกับตน คนที่มีอายุสามเกราและสูงขึ้นไปถึงได้รวบรวมกันเข้า และยกไปตั้งที่พรมแดน ²² เมื่อเขาตื่นขึ้นในตอนเช้า และดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่บนน้ำ คนโมอับเห็นน้ำที่อยู่ตรงข้ามกับตนแดงอย่างโลหิต ²³ เขาทั้งหลายกล่าวว่า ปีนี้เป็นโลหิต บรรดากษัตริย์ได้สู้รบกันเอง และฆ่ากันเอง เพราะฉะนั้นบัดนี้ โมอับเอ๋ย มารับเอาข้าวของของเรา ²⁴ แต่เมื่อเขามาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นต่อสู้กับคนโมอับจนเขาทั้งหลายหนีไป และเขาก็รุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินสะฟาคคนโมอับ ²⁵ เขาทั้งหลายได้ทำลายหัวเมือง และต่างคนก็ต่างโยนหินเข้าไปในไร่นาที่ดีทุกแปลงจนเต็มจากน้ำพุเสียทุกแห่ง และโค่นต้นไม้ดีทุกเสียหมด จนในศิรหะเรชเทมิแต่หินของเมืองเหลืออยู่ บรรดานักสลึงได้

ล้อมเมืองไว้และโจมตีได้²⁶ เมื่อกษัตริย์แห่งโมอับทรงเห็นว่าจะสู้ไม่ได้ พระองค์ก็ทรงพาพลดาบเจ็ดร้อยคน จะตีฝ่าออกมาทางด้านกษัตริย์เมืองเอโดม แต่ออกมาไม่ได้²⁷ แล้วพระองค์ทรงนำโอรสห้าปี ผู้ซึ่งควรจะขึ้นครองแทนนั้น กลายเป็นเครื่องเผาบูชาเสียที่บนกำแพง และมีพระพิโรธใหญ่ยิ่งต่อพวกอิสราเอล เขาทั้งหลายก็ยกออกไปจากพระองค์และกลับบ้านเมืองของตน

4

น้ำมนต์หนึ่งไหของหญิงม่ายคนหนึ่ง

1 ภรรยาของคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ร้องต่อเอลีชาว่า □ ผู้รับใช้ของท่าน คือสามีของดิฉันสิ้นชีวิตเสียแล้ว และท่านก็ทราบอยู่แล้วว่าผู้รับใช้ของท่านเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่เจ้าหนึ่ได้มาเพื่อนำเอาบุตรชายสองคนของดิฉัน ไปเป็นทาสของเขา□² และเอลีชาตอนนางว่า □ บอกฉันมาซิว่าจะให้ฉันทำอะไรให้เจ้ามีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง□ และนางตอบว่า □ สามีใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้านนอกจากน้ำมนต์หนึ่งไห□³ แล้วท่านกล่าวว่า □ จงออกไปนอกบ้าน ขออิมภาษาะจากเพื่อนบ้านทุกคนของเจ้ามาเป็นภาษาะเปล่า อย่าให้น้อย⁴ แล้วลงเข้าไปในเรือน ปิดประตูซึ่งตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้าไว้ แล้วลงให้น้ำมนต์ใส่ภาษาะทั้งหมด เมื่อลูกหนึ่งๆตื่นแล้วก็ตั้งไว้ต่างหาก□⁵ นางก็ลาไป และปิดประตูซึ่งนางและบุตรชายของนางไว้ บุตรสองภาษาะมาให้ และนางก็เทน้ำมนต์⁶ และอยู่มาเมื่อภาษาะเต็มหมดแล้วนางจึงบอกบุตรชายว่า □ เอาภาษาะมาให้แม่อีกลูกหนึ่ง□ และเขาตอบนางว่า □ ไม่มีอีกแล้ว□ แล้วน้ำมนต์ก็หยุดไหล⁷ นางก็ไปเรียนให้คนของพระเจ้าทราบและท่านบอกว่า □ ไปซิ ขายน้ำมนต์เสียเอาเงินชำระหนี้ของเจ้า ที่เหลือนอกนั้นเจ้าและบุตรของเจ้าจงใช้เลี้ยงชีวิต□

หญิงมั่งมีคนหนึ่งแห่งเมืองชูเนม

8 วันหนึ่งเอลีชาเดินต่อไปถึงเมืองชูเนม เป็นที่ที่หญิงมั่งมีคนหนึ่งอาศัยอยู่ และนาง ได้ชวนท่านให้รับประทานอาหาร และนั่นเมื่อท่านผ่านทางนั้น ไปเมื่อไร ท่านก็จะเข้าไปรับประทานอาหารที่นั่น⁹ และนางได้บอกสามีของนางว่า □ ดูเถิด ดิฉันเห็นว่าชายคนนี้เป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า เดินผ่านบ้านเราอยู่เนืองๆ¹⁰ ขอให้เราทำห้องเล็กไว้บนกำแพง วางเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเรา ท่านจะได้เข้าไปพักในห้องนั้น□¹¹ วันหนึ่งท่านก็มาที่นั่น และนางเข้าไปในห้องนั้น พักอยู่ที่นั่น¹² ท่านจึงบอกเกหะซิดนใช้ของท่านว่า □ ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนั้นมา□ เมื่อเขาเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ต่อหน้าท่าน¹³ ท่านจึงบอกแก่เกหะซิดว่า □ จงบอกนางว่า □ ดูเถิด เธอลำบากมากมาอย่างนี้เพื่อเรา จะให้เราทำอะไรให้เธอบ้าง มีอะไรจะให้ลูกกษัตริย์เผื่อเธอหรือ หรือให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพ□ นางตอบว่า □ ดิฉันอยู่ในหมู่พวกพี่น้องของดิฉันค่ะ□¹⁴ และท่านกล่าวว่า □ ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำอะไรเพื่อนาง□ เกหะซิดตอบว่า □ แท้จริงนางไม่มีบุตรและสามีของนางก็แก่แล้ว□¹⁵ ท่านจึงบอกว่า □ ไปเรียกเธอมา□ และเมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ที่ประตู¹⁶ ท่านกล่าวว่า □ ในฤดูนี้เมื่อครบกำหนดอุ้มท้อง เจ้าจะได้อุ้มบุตรชายคนหนึ่ง□ และนางตอบว่า □ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า เจ้านายของดิฉัน หากมิได้ อย่างมุสาแก่สาวใช้ของท่านเลย□¹⁷ แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ในฤดูนั้นเมื่อครบกำหนดอุ้มท้องจริงตามที่เอลีชาบอกแก่นางไว้

บุตรชายของหญิงชาวชูเนมฟื้นขึ้นอีก

18 เมื่อเด็กนั้นโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขาในหมู่คนเกี้ยวขว้า¹⁹ เขาบอกบิดาของเขาว่า □ โอัยหัวของฉัน หัวของฉัน□ บิดาจึงส่งคนใช้ของเขาว่า □ อุ้มเขาไปหาแม่ไป□²⁰ และเมื่อเขาอุ้มมาให้มารดาของเด็ก เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนเที่ยงวัน แล้วก็สิ้นชีวิต²¹ นางจึงอุ้มขึ้นไปวางไว้บนที่นอนของคนแห่งพระเจ้า และปิดประตูเสียแล้วไปข้างนอก²² นางก็ไปเรียกสามีของนางกล่าวว่า □ ขอส่งคนใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้รับ ไปหาคนแห่งพระเจ้า และกลับมาอีก□²³ และเขากล่าวว่า □ จะไปหาท่านทำไมในวันนี้ ไม่ใช่วันขึ้นห้าหรือวันสะบาโต□ นางตอบว่า □ ก็ติดอยู่แล้ว□²⁴ นางก็ผูกอาแลและส่งคนใช้ของนางว่า □ จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าให้พี่เท้าหย่อนลงได้นอกจากฉันสั่ง□²⁵ แล้วนางก็ออกเดิน และมาถึงคนแห่งพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล อยู่มาเมื่อคนแห่งพระเจ้าเห็นนางมาแต่ไกล ท่านก็พูดกับเกหะซิดนใช้ของท่านว่า □ ดูเถิด หญิงชาวชูเนมมาข้างโน้น²⁶ จงวิ่งไปรับนางทันที และกล่าวแก่นางว่า □ นางสบายดีหรือ สามีสบายดีหรือ เด็กสบายดีหรือ□□ และนางได้ตอบว่า □ สบายดีค่ะ□²⁷ และเมื่อนางมายังภูเขาถึงคนแห่งพระเจ้าแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของท่าน เกหะซิดจึงเข้ามาจะจับนางออกไป แต่คนแห่งพระเจ้าบอกว่า □ ปลอยเขาเถาะ เพราะนางมีใจทุกขหนัก และพระเยโฮวาห์ทรงซ่อนเรื่องนี้จากฉัน หาได้ตรัสสำแดงแก่ฉันไม่□²⁸ แล้วนางจึงเรียนว่า □ ดิฉันขอบุตรชายจากเจ้านายของดิฉันหรือคะ ดิฉันไม่ได้เรียนหรือว่า อย่างลงดิฉันเลย□²⁹ ท่านจึงสั่งเกหะซิดว่า □ บิดาเฒ่าของเจ้าเข้า และถือไม้เท้าของเรา และไปเถาะ ถ้าเจ้าพบใคร อย่าสวัสดีกับเขา และถ้าใครสวัสดีกับเจ้าก็อย่าตอบ และจงวางไม้เท้าของเรบนหน้าของเด็กนั้น□³⁰ แล้วมารดาของเด็กนั้นเรียนว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ดิฉันจะไม่พราดจากท่านไป□³¹ ดังนั้นท่านจึงลุกขึ้นตามนางไป³¹ เกหะซิดได้ล่วงหน้าไปก่อนและวางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออาการ

เป็น เขาจึงกลับมาพบท่านและเรียนท่านว่า □เด็กนั้นยังไม่ตื่น□ 32 เมื่อเอลีชาเข้ามาในเรือน ดูเถิด ท่านเห็นเด็กนอนตายอยู่บนเตียงของท่าน 33 ท่านจึงเข้าไปข้างในปิดประตูให้ทั้งสองอยู่ข้างในและ ได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ 34 แล้วท่านขึ้นไบนอนทับเด็ก ให้ปากทับปาก ตาทับตา และมือทับมือ และเมื่อท่านเหยียดตัวของท่านบนเด็ก เนื้อของเด็กนั้นก็ขึ้นขึ้นมา 35 แล้วท่านก็ลุกขึ้นอีกเดินไปเดินมาในเรือนนั้นครึ่งหนึ่ง แล้วขึ้นไปเหยียดตัวของท่านบนเขา เด็กนั้นก็จามเจ็ดครั้ง และเด็กนั้นก็ลืมตาของตน 36 แล้วท่านก็เรียกเกหะซิมาส่งว่า □ไปเรียกหญิงชาวซูเมคนนิมา□ เขาจึงไปเรียกนาง และเมื่อนางมาถึงท่านแล้วท่านว่า □จงอุ้มบุตรชายของเจ้าขึ้นเถิด□ 37 นางจึงเข้ามาขบหน้าลงที่เท้าของท่านกราบลงถึงดิน แล้วนางก็อุ้มบุตรชายของนางขึ้นออกไปข้างนอก

เอลีชาชำระอาหารที่มีพิษ

38 เอลีชามาถึงอีกกาลอีก เมื่อแผ่นดินเกิดคนตำราอาหาร และเมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็บอกกับคนใช้ของท่านว่า □จงตั้งหม้อลูกใหญ่และต้มข้าวให้แก่เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์□ 39 คนหนึ่งในพรรคออกไปเก็บผักในทุ่งนา และพบไม้เถาป่าเถาหนึ่ง เขาเก็บได้นำเต้าป๋างนเต็มตัก กลับมาหั่นใส่ในหม้อข้าวต้มโดยไม่ทราบว่าเป็นผลไม้ใด 40 เขาก็เทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน ต่อมาขณะที่เขากำลังรับประทานข้าวต้มอยู่นั้น เขาร้องขึ้นว่า □โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อนี้□ และเขาก็รับประทานกันไม่ได้ 41 ท่านก็ว่า □จงเอาเบ้งมา□ ท่านก็ใส่เบ้งลงในหม้อ และบอกว่า □จงเทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน□ และไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้น

เอลีชาเลี้ยงหนึ่งร้อยคนอย่างอัศจรรย์

42 มีชายคนหนึ่งมาจากบ้านบาอัลชาลิซาห์นำของมาให้คนแห่งพระเจ้า มีขนมปังเป็นผลแรกคือ ขนมข้าวบาร์เลย์ยีสกับก้อน และรวงข้าวใหม่ใส่กระสอบของเขามาและเอลีชาว่า □จงให้แก่คนเหล่านั้นรับประทาน□ 43 แต่คนใช้คนหนึ่งตอบว่า ข้าพเจ้าจะส่งอาหารเท่านี้ให้คนหนึ่งร้อยรับประทานได้อย่างไร□ ท่านจึงสั่งข้าว่า □จงให้คนเหล่านั้นรับประทานเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งดังนี้ว่า □เขาทั้งหลายจะได้รับประทานและยังเหลืออีก□ 44 เขาจึงตั้งอาหารไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็รับประทาน และยังมีเหลืออยู่จึงตามพระราชณะของพระเยโฮวาห์

5

นาอามานชาวซีเรียได้รับการรักษาให้หาย

1 นาอามานผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์ประเทศซีเรียเป็นคนสำคัญมากของกษัตริย์ เป็นคนมีเกียรติ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงนำชัยชนะมายังซีเรียโดยท่านนี้ ท่านเป็นวีรบุรุษด้วย แต่ท่านเป็นโรคเรื้อน 2 ฝ่ายคนซีเรียยกพวกไปปล้นครั้งหนึ่งนั้น ได้จับเด็กหญิงคนหนึ่งมาจากแผ่นดินอิสราเอลมาเป็นเชลย และเธอมาปรนนิบัติรับใช้ของนาอามาน 3 เธอได้เรียนนายผู้หญิงของเธอว่า โออย่าให้เจ้านายของตีส้น ไปอยู่กับผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งอยู่ในสะมาเรีย ท่านจะได้รับการไถ่ถอนของเจ้านายเสียให้หาย□ 4 นาอามานจึงไปทูลกษัตริย์เจ้านายของท่านว่า □สาวใช้จากแผ่นดินอิสราเอลพูดว่าอย่างนั้น□ 5 กษัตริย์แห่งซีเรียตรัสว่า □จงไปเถิด เราจะส่งสาร ไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอล□ แล้วท่านก็ไป นำเงินหนักสิบตะลันต์ ทองคำหนักหกพันเซเชล และเสื้อสิบชุดไปด้วย 6 และท่านก็นำสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลใจความว่า □เมื่อสารนี้มาถึงท่าน ดูเถิดข้าพเจ้าได้ส่งนาอามานข้าราชการของข้าพเจ้ามา เพื่อขอให้ท่านรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อน□ 7 และอยู่มาเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงอ่านสารนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงนึกถึงล่องพระองค์ตรัสว่า □เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและให้มีชีวิตหรือ ชายคนนี้จะส่งสารมาให้เรารักษาคนหนึ่งที่เป็นโรคเรื้อน ขอใครครวญดูเถิดว่า เขาแสวงหาเหตุพิพาทกับเราอย่างไร□ 8 แต่เมื่อเอลีชาคนแห่งพระเจ้า ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงนึกถึงล่องพระองค์ จึงใช้คนไปทูลกษัตริย์ว่า □ในพระองค์จึงทรงนึกถึงล่องพระองค์ของพระองค์เสีย ขอให้เขามาหาข้าพระองค์เถิด เพื่อเขาจะได้ทราบว่ามีผู้พยากรณ์คนหนึ่งอยู่ในอิสราเอล□ 9 นาอามานจึงมาพร้อมด้วยบรรดาม้าและรถรบของท่าน มาหยุดอยู่ที่ประตูเรือนของเอลีชา 10 เอลีชาก็ส่งผู้สื่อสารมาเรียนท่านว่า □ขอจงไปชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนเป็นอย่างเดิม และท่านจะสะอาด□ 11 แต่นาอามานก็โกรธและไปเสีย บ่นว่า ดูเถิด ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้าเป็นแน่ และมายืนอยู่และออกพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา แล้วโบกมือเหนือที่นั้นให้โรคเรื้อนหาย 12 อุบาบาและฟารปาร์แม่บ้านเมืองดามัสกัส ไม่ดีกว่าบรรดาลำนำแห่งอิสราเอลดอกหรือ ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้นและจะสะอาด ไม่ได้หรือ□ ท่านจึงหันตัวแล้วไปเสียด้วยความเดือดดาล 13 แต่พวกข้าราชการของท่านเข้ามาใกล้และเรียนท่านว่า □คุณพ่อของข้าพเจ้า ถ้าท่านผู้พยากรณ์จะสั่งให้ท่านกระทำการใหญ่โตประการหนึ่ง ท่านจะไม่กระทำหรือ ถ้าเช่นนั้นเมื่อท่านผู้พยากรณ์กล่าวแก่ท่านว่า □จงไปล้างและสะอาดเถิด□ คราวท่านจะทำยังขึ้นเท่าใด□ 14 ท่านจึงลงไปจุ่มตัวเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดนตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า และเนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นอย่างเดิมเนื้อเด็กเล็ก และท่านก็สะอาด 15 แล้วท่านจึงกลับไปยังคนแห่งพระเจ้า ทั้งตัวท่านและพรรคพวกของท่าน และท่านมายืนอยู่ข้างหน้าเอลีชาและท่านกล่าวว่า □ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า ไม่มีพระเจ้าทั่วไปในโลก

นอกจากที่ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านรับของกำนัลสักอย่างหนึ่งจากผู้รับใช้ของท่านเถิด 16 แต่ท่านตอบว่า พระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่รับสิ่งใดเลยฉันนั้น 17 และท่านก็ได้ชักชวนให้รับไว้แต่เอลีชาได้ปฏิเสธ 17 แล้วนาอามานจึงกล่าวว่า มิฉะนั้นขอท่านได้โปรดให้นับรุทรกลอสักสองตัวให้แก่ผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะตั้งแต่ฉันไปผู้รับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาแด่พระอื่น แต่จะถวายแด่พระเยโฮวาห์เท่านั้น 18 ในเรื่องนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่าน ในเมื่อนายของข้าพเจ้าไปในนิเวศของพระริมโมนเพื่อจะนมัสการที่นั่น ทรงพึงอยู่ที่มือของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะต้องไม่มำค้ำในนิเวศของพระริมโมน เมื่อข้าพเจ้าไม่มำค้ำลงในนิเวศของพระริมโมนนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่านในกรณีนี้ 19 เอลีชาจึงตอบท่านว่า จงไปโดยสันติภาพเถิด 20 แต่เมื่อนาอามานออกไปได้ไม่กี่ไกลนัก

ความบาปและการทำโทษของเกหะซีย

20 เกหะซียคนใช้ของเอลีชาคคนแห่งพระเจ้าคิดว่า 20 ดูเถิด นายของข้าพเจ้าไม่ยอมรับจากมือของนาอามาน คนซึ่งเรียขงของท่านนามา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะวิ่งตามไปเอามาจากเขาวาง 21 เกหะซียจึงตามนาอามานไป และเมื่อนาอามานแลเห็นว่ามีคนวิ่งตามท่านมา ท่านก็ลงจากรถรถต้อนรับเขาพูดว่า 21 ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ 22 เขาตอบว่า 22 เรียบร้อยดี นายของข้าพเจ้าใช้ข้าพเจ้ามา กล่าวว่า 22 ดูเถิด มีชายหนุ่มสองคนในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ มาจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ขอท่านโปรดให้เงินแก่เขาทั้งหลายสักหนึ่งตะลันต์และเสื้อสักสองชุด 23 และนาอามานกล่าวว่า 23 ขอโปรดรับไปสองตะลันต์เถิด 24 ท่านก็เชิญชวนเขา และเอาเงินสองตะลันต์ใส่กระสอบผูกไว้ พร้อมกับเสื้อสองตัว ให้คนใช้สองคนแบกไป เขาก็แบกเดินขึ้นหน้าเกหะซียมา 24 เมื่อเขามาถึงภูเข เกหะซียก็รับมาจากมือของเขาทั้งสอง เอาไปเก็บไว้ในเรือนและให้คนเหล่านั้นกลับ เขาทั้งสองก็จากไป 25 เกหะซียเข้าไปยืนอยู่ต่อหน้านายของตน และเอลีชากลมเขาวา 26 เกหะซีย เจ้าไปไหนมา 27 เขาตอบว่า 27 ผู้รับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหน 28 แต่ท่านกล่าวแก่เขาว่า 28 เมื่อชายคนนั้นเห็นมาจากรถรถต้อนรับเจ้าฉันใด จิตใจของเราได้ไปกับเจ้าดอกหรือ นั่นเป็นเวลาครั่งที่จะรับเงินรับเสื่อผ้า สวนต้นมะกอกเทศ และสวนองุ่น แกะและวัว และคนใช้ชายหญิงหรือ 27 ฉะนั้นโรคเรื้อนของนาอามานจะติดอยู่ที่เจ้าและที่เชื้อสายของเจ้าเป็นนิตย์ 28 เขาก็ออกไปจากหน้าท่านเป็นโรคเรื้อนขาวอย่างหิมะ

6

เอลีชาเอาหัวขวานกลับคืน

1 ฝ่ายเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์กล่าวว่า 1 ดูเถิด สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ได้ความดูแลของท่านนั้นก็เล็กลงไป ไม่พอแก่พวกเรา 2 ขอให้เราไปที่แม่น้ำจอร์แดน ต่างคนต่างเอาไม้ท่อนหนึ่งมาสร้างที่อาศัยของเราที่นั่น 3 และท่านตอบว่า 3 ไปเถละ 3 แล้วคนหนึ่งกล่าวว่า 3 ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย 4 และท่านก็ตอบว่า 4 ข้าจะไป 4 ท่านก็ไปกับเขาทั้งหลาย และเมื่อเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดน เขาก็โค่นต้นไม้ 5 ขณะที่คนหนึ่งฟัน ไม้อยู่ หัวขวานของเขาตกลงไปในน้ำ และเขาร้องขึ้นว่า 5 โอโน้จนา นายครี ขวานนั้นผมขอยืมเขามา 6 แล้วคนหนึ่งแห่งพระเจ้าถามว่า 6 ขวานนั้นตกที่ไหน 6 เมื่อเขาชี้ชี้ให้ท่านแล้ว ท่านก็ตัดไม้อันหนึ่งทิ้งลงไปที่นั่น ทำให้ขวานเหล็กนั้นลอยขึ้นมา 7 และท่านบอกวว่า 7 หีบขึ้นมาสัก 7 เขาก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา

เอลีชาให้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทราบถึงแผนการของเบนฮาดัด

8 ฝ่ายกษัตริย์แห่งซีเรียรบพุ่งกับอิสราเอล พระองค์ปรึกษากับข้าราชการของพระองค์ว่า 8 เราจะตั้งค่ายของเราที่นั่น 9 แต่คนแห่งพระเจ้าส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า 9 ขอพระองค์ทรงระวังอย่าผ่านมาทางนั้น เพราะคนซีเรียกำลังยกกองทัพไปที่นั่น 10 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ให้ไปยังสถานที่ซึ่งคนแห่งพระเจ้าบอกและเตือนให้ พระองค์จึงทรงระวังตัวได้ทีนั้นมิใช่เพียงครั้งสองครั้ง 11 กษัตริย์แห่งซีเรียก็ไม่สบายพระทัยมากเพราะเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงเรียกข้าราชการมาตรัสว่า 11 พวกท่านจะไม่บอกเราหรือว่า คนใดในพวกเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล 12 ข้าราชการคนหนึ่งของพระองค์ทูลว่า 12 โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดพระเจ้าข้า แต่เอลีชาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ในอิสราเอลหลบรุดร่าถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในท้องบรรทมของพระองค์แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล 12

เอลีชาอยู่ในโดธาน

13 พระองค์จึงตรัสว่า 13 จงไปหาดูว่า เขาอยู่ที่ไหน เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขามา 14 มีคนทูลพระองค์ว่า 14 ดูเถิด เขาอยู่ในโดธาน 14 พระองค์จึงทรงส่งม้า รถม และกองทัพอใหญ่ เขาไปทันในกลางคืนและล้อมเมืองนั้นไว้ 15 เมื่อคนใช้ของคนที่แห่งพระเจ้าตื่นขึ้นเวลาเช้าตรู่และออกไป ดูเถิด กองทัพพร้อมทั้งม้าและรถรบก็ล้อมเมืองไว้ และคนใช้นั้นบอกท่านว่า 15 โอโน้จนา นายของข้าพเจ้า เราจะทำอย่างไรดี 16 ท่านตอบว่า 16 อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา 17 แล้วเอลีชาก็อธิษฐานว่า 17 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปิดตา

ของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น□ และพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของชายหนุ่มคนนั้น และเขาก็ได้เห็นและดูเกิด ที่ภูเขา ก็เต็มไปด้วยม้า และรถรบเพลิงอยู่รอบเอสิซา

เอสิซานำอาหารซึ่งเรียที่ตามอดไปยังกรุงสะมาเรีย

18 และเมื่อคนซึ่งเรียลงมารบกับท่าน เอสิซาก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า □ขอทรงโปรดให้คนเหล่านี้ตามอดไปเสีย□ พระองค์จึงทรงให้เขาทั้งหลายตามอดไปตามคำของเอสิซา 19 และเอสิซาบอกคนเหล่านั้นว่า □ไม่ใช่ทางนี้ และไม่ใช่เมืองนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปยังคนนั้นซึ่งเจ้าแสวงหา□ และท่านก็พาเขาไปกรุงสะมาเรีย 20 และอยู่มาพอเข้าไปในกรุงสะมาเรีย เอสิซาก็ทูลว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของคนเหล่านี้ เพื่อเขาจะเห็นได้□ พระเยโฮวาห์จึงทรงเบิกตาของเขาทั้งหลายและเขาทั้งหลายก็เห็น และดูเกิด เขามาอยู่กลางกรุงสะมาเรีย 21 และเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นเขาเข้า จึงตรัสแก่เอสิซาว่า □บิดาของข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ□ 22 ท่านก็ทูลตอบว่า □ขอพระองค์อย่าทรงประหารเขาเสีย พระองค์จะประหารคนที่จับมาเป็นเชลยเสียด้วยดาบและด้วยธนูของพระองค์หรือ ขอทรงโปรดจัดอาหารและน้ำต่อหน้าเขา เพื่อให้เขารับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้เขาไปหาเจ้านายของเขาเกิด□ 23 พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงใหญ่ให้เขา และเมื่อเขาได้กินและดื่มแล้วก็ทรงปล่อยเขาไป และเขาทั้งหลายได้กลับไปหาเจ้านายของตน และพวกเขาก็เริ่มได้มาปล้นในแผ่นดินอิสราเอลอีกเลย

กองทัพบิชีเรียล้อมกรุงสะมาเรีย

24 และอยู่มาภายหลังเบนฮาดัคกษัตริย์แห่งบิชีเรียทรงจัดกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์แล้วได้เสด็จขึ้นไปล้อมกรุงสะมาเรีย 25 มีการกันดารอาหารอย่างหนักในสะมาเรีย และดูเกิด ขณะเมื่อเขาล้อมอยู่นานแล้วตัวหนึ่งเขาขายกันเป็นเงินแปดสิบบเชเซล และมูลนกเขาค้างคาวครึ่งลิตรเป็นเงินห้าเชเซล 26 ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงผ่านไปบนกำแพง มีผู้หญิงคนหนึ่งร้องทูลพระองค์ว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงช่วย□ 27 พระองค์ตรัสว่า □ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยเจ้า เราจะช่วยเจ้าได้จากไหน จากลานนาวดข้าวหรือจากบ่ออย่างงุ่นหรือ□ 28 และกษัตริย์ทรงถามนางว่า □เจ้าเป็นอะไรไป□ นางทูลตอบว่า □หญิงคนนี้นบอข้าพระองค์ว่า □เอาลูกชายของเจ้ามาให้เรากินเสียวันนี้เถิด และเราจะกินลูกชายของเจ้าวันนี้พรุ่งนี้□ 29 เราจึงต้มลูกชายของข้าพระองค์และกิน และรุ่งขึ้นข้าพระองค์ก็พูดกับนางว่า □เอาลูกชายของเจ้ามา เพื่อเราจะกินเสีย□ และนางก็ซ่อนลูกชายของนางเสีย□ 30 และต่อมาเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินถ้อยคำของหญิงนั้น พระองค์ก็ฉีกฉลองพระองค์ พระองค์ก็กำลังดำเนินอยู่บนกำแพง ประชาชนก็มองดู ดูเกิด พระองค์ทรงฉลองพระองค์ผ้ากระสอบอยู่แนบเนื้อ 31 และพระองค์ตรัสว่า □ถ้าศีรษะของเอสิซานบุตรซาฟัทยังอยู่บนเขาในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษแก่เราและให้หนักยิ่งกว่า□

เยโฮรมหาโอกาสฆ่าเอสิซา

32 แต่เอสิซาน้อยู่ในบ้านของท่าน และพวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนมาจากตอเบื้องพระพักตร์พระองค์ แต่คนที่ผู้สื่อสารจะมาถึง เอสิซาก็พูดกับพวกผู้ใหญ่ว่า □ท่านทั้งหลายเห็นหรือไม่แล้ว ที่บุตรชายของซาตกคนนั้นใช้คนมาเอาศีรษะของข้าพเจ้า ดูเกิด เมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูให้แน่นกันเขาไว้ เสียงเท้าของนายของเขาตามเขามา มิใช่หรือ□ 33 ขณะที่ท่านยังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ดูเกิด ผู้สื่อสารลงมาจากท่าน และบอกว่า □ดูเกิด เหตุร้ายนี้มาจากพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์อีกทำไม□

7

เอสิซาพยากรณ์ว่าจะมีอาหารพอ

1 แต่เอสิซาบอกว่า □ขอฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งวันนี้ พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ ยอดแบ่งถึงหนึ่งเขาจะขายกันหนึ่งเชเซล และข้าวบาร์เลย์สองถึงเชเซล ที่ประตูเมืองสะมาเรีย□ 2 แล้วนายทหารคนสนิทของกษัตริย์ตอบคนแห่งพระเจ้ว่า □ดูเกิด ถ้าแม้พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเป็นขึ้นได้หรือ□ แต่ท่านบอกว่า □ดูเกิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กิน□ 3 มีคนโรคเรื้อนสี่คนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง เขาพูดกันว่า □เราจะนั่งที่นั่นจนตายทำไมเล่า 4 ถ้าเราว่า □ให้เราเข้าไปในเมือง□ การกันดารอาหารก็อยู่ในเมือง และเราก็จะตายที่นั่น และถ้าเรานั่งที่นั่นเราก็ตายเหมือนกัน ฉะนั้นบัดนี้จงมาเถิด ให้เราเข้าไปในกองทัพบกของคณิเชเรีย ถ้าเขาไว้ชีวิตของเรา เราก็จะรอดตาย ถ้าเขาฆ่าเราได้แต่ตายเท่านั้นเอง□

พระเจ้าทรงทำให้คนซึ่งเรียตกใจแล้วหนีไป

5 ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นในเวลาโพล์เพลเพื่อจะไปยังค่ายของคนซึ่งเรีย แต่เมื่อเขามาถึงริมค่ายของคนซึ่งเรียแล้ว ดูเกิด ไม่มีใครที่นั่นสักคน 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำให้กองทัพบกของคนซึ่งเรียได้ยินเสียงรบ เสียงม้า และเสียงกองทัพอใหญ่ เขาจึงพูดกันและกันว่า □ดูเกิด กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้จ้างบรรดากษัตริย์แห่งคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์แห่งอียิปต์มารบเราแล้ว□ 7 เขาจึงลุกขึ้นหนีไปในเวลาโพล์เพล และ

ทั้งเต็นท์ ม้าและลาของเขา ทั้งค่ายไว้อย่างนั้นเอง และหนีไปเอาชีวิตรอด⁸ และเมื่อคนโรคเรื้อนเหล่านั้นมาถึงที่ริมค่าย เขาก็เข้าไปในเต็นท์หนึ่งกินและดื่ม และชนเงิน ทองคำและเสื้อผ้าเอาไปซ่อนไว้ แล้วเขาก็กลับมาเข้าไปในอีกเต็นท์หนึ่งชนเอาข้าวของออกไปจากที่นั่นด้วยเอาไปซ่อนไว้⁹ แล้วเขาพูดกันและกันว่า □เราทำไม่ถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันชาวดี ถ้าเรานั่งอยู่และคอยจนแสงอรุณขึ้น โทษจะตกอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นบัดนี้มาเถิด ให้เราไปบอกยังสำนักพระราชวัง□¹⁰ เขาจึงมาเรียกนายประตุมือง และบอกเรื่องราวแก่เขาว่า □เรามายังค่ายของคนที่เรียด และดูเถิด เราไม่เห็นใครและไม่ได้อินเสียงผู้ใดที่นั่น มีแต่ม้าผูกอยู่ และลาผูกอยู่ และเต็นท์ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง□¹¹ แล้วเขายกแก่เหล่านายประตุมือง และพวกเขาก็บอกกันไปถึงสำนักพระราชวัง¹² กษัตริย์ก็ทรงตื่นบรรทมในกลางคืน และตรัสกับข้าราชการว่า □เราจะบอกให้ว่าคนที่เรียดริมสุบรรเราอย่างไร เขาทั้งหลายรู้หรือว่าเราหิว เขาจึงออกไปซ่อนตัวอยู่นอกค่ายที่กลางทุ่งคิดว่า □เมื่อเขาออกมาจากในเมืองเราจะจับเขาทั้งเป็น แล้วจะเข้าไปในเมือง□□¹³ และข้าราชการคนหนึ่งทูลว่า □ขอรับสั่งให้คนเอาม้าที่เหลือนอยู่ในเมืองสักห้าตัว (ดูเถิด บางทีม้าเหล่านั้นจะยังเป็นอยู่อย่างคนอิสราเอลที่เหลือนอยู่ในเมือง หรือดูเถิด จะเป็นอย่างคนอิสราเอลที่ได้พิณาสแล้วก็ช่างเถิด) ขอให้เราส่งคนไปดู□¹⁴ เขาจึงเอาม้ากับรถรบสองคัน และกษัตริย์ทรงส่งให้ไปติดตามกองทัพของคนที่เรียด ตรัสว่า □จงไปดู□¹⁵ เขาทั้งหลายจึงติดตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน และดูเถิด ตลอดทางมีเสื้อผ้าและเครื่องใช้ ซึ่งคนที่เรียดทิ้งเมื่อเขาริบนหนีไป ผู้สื่อสารก็กลับมาทูลกษัตริย์

คำพยากรณ์เรื่องอาหารสำเร็จ

¹⁶ แล้วประชาชนก็ยกออกไปปล้นเต็นท์ทั้งหลายของคนที่เรียด ยอดแบ่งจึงขายกันถึงละเซเซล และข้าวบาร์เลย์สองถึงเซเซล ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์¹⁷ ฝ่ายกษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายทหารคนสนิทให้เป็นนายประตุมือง และประชาชนก็เหยียบไปบนเขาตรงประตุมือง เขาจึงสืบชีวิตตามซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้กล่าวไว้ในวันเมื่อกษัตริย์เสด็จลงมาหาท่าน¹⁸ และเป็นไปตามที่คนแห่งพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า □ข้าวยกเลี้ยวสองถึงชายหนึ่งเซเซล และยอดแบ่งหนึ่งถึงหนึ่งเซเซล ประมาณเวลานี้ในวันพรุ่งนี้ที่ประตุมืองจะสำเร็จ□¹⁹ และนายทหารคนสนิทก็ได้ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า □ดูเถิด ถ้าแม่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ□ และท่านได้ตอบว่า □ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเองแต่จะไม่ได้กิน□²⁰ และอยู่มากบังเกิดเป็นดังนั้นแก่เขา เพราะประชาชนเหยียบไปบนเขาที่ประตุมืองและเขาก็ได้สืบชีวิต

8

เอลีซาพยากรณ์ถึงการกันดารอาหารเจ็ดปี

¹ ฝ่ายเอลีซาได้บอกหญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิตมาว่า □จงลุกขึ้นและออกไปทั้งครัวเรือนของเจ้า ไปอาศัยอยู่ที่โดซึ่งเจ้าจะอาศัยอยู่ได้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเรียกให้เกิดการกันดารอาหาร และจะเป็นแก่แผ่นดินนี้เจ็ดปี□² หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้นกระทำตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า นางยกออกไปทั้งครัวเรือนของนาง ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียเจ็ดปี³ และอยู่มากเมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วหญิงคนนั้นก็กลับมาจากแผ่นดินฟิลิสเตีย และได้ออกไปทูลอุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน ⁴ ฝ่ายกษัตริย์กำลังตรัสกับภรรยาซึ่งคนใช้ของคนแห่งพระเจ้าอยู่ว่า □จงบอกเรากล่าวถึงบุตรคนหนึ่งที่เอลีซาได้กระทำ□⁵ และอยู่มากเมื่อเขากลับมาทูลกษัตริย์ถึงเรื่องที่เอลีซาได้เรียกชีวิตของศพคนหนึ่งกลับคืนมา ดูเถิด ผู้หญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายกลับคืนชีวิตมาได้อุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน และภรรยาซึ่งทูลว่า □โอข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์□ นี้เป็นนางคนนั้น และคนนั้นแหละเป็นบุตรชายของนาง ซึ่งเอลีซาได้ให้กลับคืนชีวิตมา□⁶ และเมื่อกษัตริย์ตรัสถามหญิงคนนั้น นางก็ทูลเรื่องถวายพระองค์ กษัตริย์จึงทรงตั้งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งให้แก่นางรับสั่งว่า □จงจัดการคืนทุกสิ่งที่เป็นของของนาง พร้อมทั้งพืชผลของนางนั้น ตั้งแต่วันนี้ท่านออกจากแผ่นดินมาจนถึงบัดนี้□

เอลีซาพยากรณ์ถึงการครอบครองของฮาซาเอลเหนือซีเรีย

⁷ ฝ่ายเอลีซามายังดามัสกัส เบเนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงประชวร และเมื่อมีคนทูลว่า □คนแห่งพระเจ้ามาที่นี่□⁸ กษัตริย์ตรัสกับฮาซาเอลว่า □จงนำของกำนัลไปพบคนแห่งพระเจ้า ให้ทูลถามพระเยโฮวาห์โดยท่านว่า □ข้าพเจ้าจะหายป่วยไหม□⁹ ฮาซาเอลจึงไปพบท่านนำของกำนัลไปด้วย คือสินค้าย่างดีทุกอย่างของเมืองดามัสกัสฤดูร้อนต่างสี่สิบตัว เมื่อเขามาขึ้นอยู่ต่อหน้าท่าน เขากล่าวว่า □บุตรของท่านคือเบเนฮาดัด กษัตริย์แห่งซีเรีย ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน กล่าวว่า □ข้าพเจ้าจะหายป่วยหรือ□□¹⁰ และเอลีซาตอบเขาว่า □จงไปทูลพระองค์ว่า □พระองค์จะทรงหายประชวรแน่□ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์แน่□¹¹ และท่านก็เพ่งหน้าจ้องมองเขาแน่นิ่งจนเขาอาย และคนแห่งพระเจ้าก็ร้องไห้¹² และฮาซาเอลถามว่า □เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องไห้□ ท่านตอบว่า □เพราะข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายซึ่งท่านจะกระทำต่อประชาชนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อมปราการของเขาเสีย และท่านจะสังหารคนหนุ่มๆ เสียด้วยดาบ และจับเด็กๆ โยนลง และผ่าท้องหญิงที่มีครรภ์เสีย□¹³ และฮาซาเอลตอบว่า □ผู้รับใช้ของท่านผู้

เป็นแต่เพียงสุนัขเป็นใครเล่า ซึ่งจะกระทำสิ่งใหญ่โตนี้□ เอลีชาตอบว่า □พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ครอบครองประเทศซีเรีย□ ¹⁴ และเขาก็ไปจากเอลีชามาถึงนายของตน ผู้ซึ่งถามเขาว่า □เอลีชาว่าอย่างไรกับเจ้าบ้าง□ และเขาพูดตอบว่า □เขามองว่าพระองค์จะหายประชวรแน่□ ¹⁵ และอยู่มาในวันรุ่งขึ้นเขาก็เอาผ้าปูที่นอนจุ่มน้ำคลุมพระพักตร์พระองค์ไว้ จนพระองค์สิ้นพระชนม์ และยาซาเอลก็ขึ้นครองแทน

เยโฮรัมกับเยโฮชาฟัทครอบครองเหนือยูดาห์พร้อมกัน (2 พศต 21:5)

¹⁶ ในปีที่เขาแห่งโยรัมไอรสอาหับกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อเยโฮชาฟัทยังเป็นกษัตริย์ของยูดาห์อยู่ เยโฮรัมไอรสเยโฮชาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง ¹⁷ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี ¹⁸ และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างที่เราทรงศอหาหับกระทำ เพราะว่าบิดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ¹⁹ อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายยูดาห์ เพราะทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ เหตุที่พระองค์ได้ตรัสสัญญาว่า จะทรงประทานประทีปแก่ดาวิด และแก่ราชโอรสของพระองค์เป็นนิตย์²⁰ ในรัชกาลของพระองค์โฮโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน ²¹ แล้วโยรัมก็เสด็จพร้อมกับบรรดาภรรยารบของพระองค์ ผ่านไปถึงคารีร์ พอลงคืบพระองค์ก็ลุกขึ้นโจมตีคนโฮโดมซึ่งมาล้อมพระองค์นั้น พร้อมกับผู้บัญชาการรถรบ แล้วกองทัพล่อกลับเดินหนีเสีย ²² โฮโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ แล้วลิบนาห์ก็ได้กบฏในคราวเดียวกัน ²³ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยรัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำมิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

เยโฮรัมสิ้นพระชนม์ (2 พศต 21:19-20)

²⁴ โยรัมจึงทรงส่งพลไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอาหับสหายโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน ²⁵ ในปีที่สองแห่งรัชกาลโยรัมไอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหับสหายโอรสเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง ²⁶ เมื่ออาหับสหายทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามอาราลียาห์ พระนางเป็นบิดาของอมรีกษัตริย์แห่งอิสราเอล ²⁷ พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาทางศอของอาหับด้วย และทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่เราทรงศอหาหับได้กระทำ เพราะทรงเป็นราชบุตรเขยในราชวงศ์ของอาหับ

อาหับสหายรวมกับเยโฮรัมในการสู้รบที่ราโมทกิเลอาด (2 พศต 22:5)

²⁸ พระองค์เสด็จกับโยรัมไอรสของอาหับเพื่อทำสงครามกับยาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียที่ราโมทกิเลอาด และคนซีเรียกระทำให้โยรัมบาดเจ็บ

อาหับสหายเสด็จไปเยี่ยมเยโฮรัมที่ยิสเรเอล (2 พศต 22:6)

²⁹ และกษัตริย์โยรัมได้กลับมารักษาพระองค์ที่ยิสเรเอลให้หายบาดเจ็บจากที่คนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ที่รามาห์ เมื่อพระองค์ทรงสู้กันกับยาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และอาหับสหายโอรสของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงไปที่โยรัมไอรสของอาหับในยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ทรงประชวร

9

เยชูได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

¹ แล้วเอลีซาผู้พยากรณ์ได้เรียกเหล่าศิษย์และผู้พยากรณ์มาคนหนึ่ง และพูดกับเขาว่า □จงคาดเอาของเจ้าไว้ ถือน้ำมันขวดนี้ไปที่ราโมทกิเลอาด ² และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว จงมองดูเยชูบุตรเยโฮชาฟัทบุตรนาบิซ จงเข้าไปหาเขา ให้ลุกขึ้นจากหมู่พวกพี่น้อง และนำเขาเข้าไปในห้องชั้นใน ³ แล้วจงเอาน้ำมันในขวดเทลงบนศีรษะของเขา และกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล□ แล้วจึงเปิดประตูออกหนีไป อัยรอนชออยู่ ⁴ คนหนุ่มนั้นคือคนหนุ่มที่ เป็นผู้พยากรณ์จึงไปยังราโมทกิเลอาด ⁵ และเมื่อเขามาถึง ดูเถิด บรรดาผู้บังคับบัญชาทหารกำลังประชุมกันอยู่ และเขากล่าวว่า □โอ ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้ามีธุระด่วนมาถึงท่าน□ และเยชูพูดว่า □มาหาคนใดในพวกเรา□ และเขาว่า □โอ ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ มาหาท่าน□ ⁶ ท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเรือน และคนหนุ่มนั้นก็เทน้ำมันบนศีรษะของท่าน กล่าวว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระเยโฮวาห์คือเหนืออิสราเอล ⁷ และเจ้าจงโค่นราชวงศ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะได้จัดการสนองเยเซเบลเพราะโลหิตของบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา และเพราะโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ทั้งสิบของพระเยโฮวาห์ ⁸ เพราะว่าราชวงศ์อาหับทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะตัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้ออกเสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล ⁹ และเราจะกระทำราชวงศ์ของอาหับให้เหมือนราชวงศ์ของ

เยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาทียาห์¹⁰ และสุนัขจะกินเยเซเบลในที่ดินสวนพระองค์ ณ อิสเรเอล และจะไม่ผู้ใดฝังศพพระนาง□ แล้วเขาก็เปิดประตูหนีไป

ทหารอิสราเอลยอมรับเยชูเป็นกษัตริย์

11 เมื่อเยชูออกมาสู่พวกข้าราชการของเจ้านายของท่าน คนหนึ่งพูดกับท่านว่า □ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือทำไมคนบางคนนี้จึงมาหาท่าน□ ท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายรู้จักชายคนนั้นและทราบเขาพูดอะไรแล้ว□ 12 และเขาทั้งหลายว่า □นั้นไม่เป็นความจริง ขอบอกเรามาเถิด□ และท่านว่า □เขาพูดอย่างนี้กับข้าพเจ้าว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล□ 13 แล้วทุกคนก็รีบปล้องเสื้อผ้าของตนออกวางไว้รองท่านที่ขึ้นบันไดซึ่งเปล่าอยู่ และเขาทั้งหลายเป่าแตร และป่าวร้องว่า □เยชูเป็นกษัตริย์□

เยชูฆ่าโยรัม

14 ดังนั้นแหละ เยชูบุตรชายเยโฮซาฟัทบุตรชายนิมิชี ได้ร่วมกันคิดกับภูตโยรัม (ฝ่ายโยรัมพร้อมกับอิสราเอลทั้งปวงยังระวังป้องกันราโมทกิเลอาดอยู่เพราะเหตุซาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย 15 แต่กษัตริย์โยรัมทรงกลับไปรักษาพระองค์ที่อิสเรเอล เพราะบาดแผลซึ่งชนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับซาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย□ เยชูจึงตรัสว่า □ถ้านี้เป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็ขออย่าให้คนหนึ่งคนใดเสด็จลอดออกไปจากเมืองเพื่อบอกข่าวที่อิสเรเอล□ 16 แล้วเยชูก็เสด็จทรงรถรบ และเสด็จไปยังอิสเรเอล เพราะโยรัมบรรทมที่นั่น และอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงมาเยี่ยมโยรัม 17 ฝ่ายทหารยามยืนอยู่บนหอคอยที่อิสเรเอล เขามองเห็นพวกของเยชูมาจึงว่า □ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่ง□ โยรัมตรัสว่า □จงใช้ให้พลม้าคนหนึ่งไปพบเขาให้ถามเขาว่า □มาอย่างสันติหรือ□ 18 คนนั้นจึงขึ้นม้าไปพบท่านและพูดว่า □กษัตริย์ตรัสตั้งไว้ว่า □มาอย่างสันติหรือ□ □และเยชูตอบว่า □ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา□ และทหารยามก็รายงานว่า □ผู้สื่อสารไปถึงเขาแล้ว แต่เขาไม่กลับมา□ 19 พระองค์จึงรับสั่งใช้พลม้าคนที่สองออกไป ผู้นั้นมาถึงเขาแล้วก็พูดว่า □กษัตริย์ตรัสตั้งไว้ว่า □มาอย่างสันติหรือ□ □และเยชูตอบว่า □ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา□ 20 ทหารยามก็รายงานว่า □เขาไปถึงแล้วแต่เขาไม่กลับมา และการขับรถนั้นก็เหมือนกับการขับรถของเยชูบุตรนิมิชี เพราะเขาขับรวดเร็วนัก□ 21 โยรัมตรัสว่า □จงเตรียมพร้อม□ และเขาก็จัดรถรบของพระองค์ให้พร้อมไว้ แล้วโยรัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลและอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เสด็จออกไป ต่างก็ทรงรถรบของพระองค์เอง ทรงออกไปปะทะกับเยชู มาบกันเข้า ณ ที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล 22 และอยู่มาเมื่อโยรัมเห็นเยชูแล้วจึงตรัสว่า □เยชูมาอย่างสันติหรือ□ เยชูตอบว่า □จะสันติอย่างไรได้ เมื่อการเส่นชูและวิทยาคมของเยเซเบลมารดาของท่านยังมีอยู่แก่ท่านนี้□ 23 แล้วโยรัมทรงชักบังเหียนหันกลับหนีไปพลางรับสั่งกับอาหัสยาห์ว่า □โอ ข้าแต่อาหัสยาห์ เขาร่วมกันคิดกับภูต□ 24 และเยชูก็โง่ธนูด้วยสุดกำลัง ยิ่งถูกเยโฮรัมระหว่างพระอังส่างทั้งสอง ลูกธนูจึงแทงทะลุพระหทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงล้มลงในรถรบของพระองค์ 25 เยชูตรัสกับบิดคาริยาห์ทหารของพระองค์ว่า □จงยกศพเขาขึ้นและโยนทิ้งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล จำไว้เถิด เมื่อสิ้นและท่านขึ้นม้าเคียงกันมาตามอาหับบิดาของเขาไป พระเยโฮวาห์ทรงกล่าวโทษเขาตั้งนี้ 26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราได้เห็นโลหิตของนาโบทและโลหิตของลูกหลานของเขาเมื่อวานนี้□ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □แต่ที่เดียวเราจะสนองเจ้าบนที่ดินแปลงนี้แหละ□ ฉะนั้นบัดนี้จึงยกเขาขึ้นทั้งไว้บนที่ดินแปลงนี้แหละตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์□

อาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ถูกฆ่าเสีย (2 พศต 22:9)

27 เมื่ออาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เห็นดังนั้น พระองค์ทรงหนีไปทางบ้านในสวน และเยชูก็ติดตามพระองค์ไปตรัสว่า □จงยิงท่านในรถรบด้วย□ และเขาทั้งหลายได้ยิงพระองค์ตรงทางข้ามเขาตำบลถูรซึ่งอยู่ใกล้อิบเลอัม และพระองค์ทรงหนีไปถึงเมืองเมกิดโด และสิ้นพระชนม์ที่นั่น 28 ข้าราชการของพระองค์ก็บรรทุกพระศพใส่รถรบ ไปยังเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด 29 ในปีที่ดินเอ็ดแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับ อาหัสยาห์เริ่มครอบครองเหนือยูดาห์

เยเซเบลสิ้นพระชนม์ตามคำพยากรณ์

30 เมื่อเยชูมาถึงเมืองอิสเรเอล เยเซเบลทรงได้ยินเรื่องนั้น พระนางก็ทรงเขียนดาและแต่งพระเศียรและทรงมอมออกไปทางพระแกล 31 และเมื่อเยชูผ่านเข้าประตูวังมา พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า □คิมรีผู้ชำนายของเขามีสันติหรือ□ 32 แล้วเยชูทรงเงนพระพักตร์ทอดพระเนตรที่พระแกลตรัสว่า □ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง□ มีขึ้นที่สองสามคนชะโงกหน้าต่างออกมาดูพระองค์ 33 พระองค์ตรัสว่า □โยนนางลงมา□ เขาจึงโยนพระนางลงมา และโลหิตของพระนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงและติดม้า และพระองค์ทรงม้าเข้าไปบนพระนาง 34 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไป เสวยและทรงดื่ม และพระองค์ตรัสว่า □จัดการกับหญิงที่ถูกสาบคนนี้ เอาไปฝังเสีย เพราะเธอเป็นธิดาของกษัตริย์□ 35 แต่เมื่อเขาจะไปฝังศพพระนาง เขาก็พบแต่กะโหลกพระเศียร พระบาท

และฝ่าพระหัตถ์ของพระนาง³⁶ เมื่อเขากลับมาทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า □นี่เป็นไปตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสทางเอลียาห์ชาวทิบีผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □สุนัขจะกินเนื้อของเยเซเบลในเขตแดนอิสเรเอล□³⁷ และศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นทุ่งในเขตแดนอิสเรเอล เพื่อว่าจะไม่มีใครกล่าวว่า □นี่คือเยเซเบล□ □

10

การพิพากษาราชวงศ์ของอาหับ

1 ฝ่ายอาหับมีโอรสเจ็ดสิบองค์ในสะมาเรีย เยชูจึงทรงพระอักษรส่งไปยังสะมาเรียถึงบรรดาผู้ปกครองเมืองอิสเรเอลนั้น ถึงพวกผู้ใหญ่ และถึงบรรดาที่เลี้ยงแห่งโอรสของอาหับว่า 2 □เพราะบรรดาโอรสของนายของท่านอยู่กับท่าน และท่านมีรถรบและม้า และเมืองที่มีป้อมด้วยและอาวุธ พอจดหมายนี้มาถึงท่าน³ จงคัดเลือกโอรสนายของท่านองค์ที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด จงตั้งท่านไว้บนพระที่นั่งของพระชนกของท่าน และจงสู้รบเพื่อราชวงศ์นายของท่าน□ 4 แต่เขาทั้งหลายกลัวอย่างที่สุด และพูดว่า □ดูเถิด กษัตริย์สององค์ขึ้นต้านทานพระองค์ไม่ได้แล้ว เราจะต่อสู้พระองค์ได้อย่างไร□ 5 ฉะนั้นผู้ที่ปกครองดูแลพระราชวัง และผู้ที่ปกครองดูแลบ้านเมือง พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่และพวกที่เลี้ยงของราชโอรส ก็ชวนให้ไปทูลเยชูว่า □ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์จะกระทำการทุกอย่างที่พระองค์ตรัสสั่งแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งกษัตริย์ผู้หนึ่งผู้ใด ขอทรงกระทำตามที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด□ 6 แล้วพระองค์ทรงมีลายพระหัตถ์ส่งไปยังเขาฉบับที่สองว่า □ถ้าท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านพร้อมที่จะเชื่อฟังเสียงของเรา จงนำศีรษะของบรรดาโอรสนายของท่านมาหาเราที่ยิสเรเอลพรุ่งนี้เวลานี้□ ฝ่ายโอรสของกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ด้วยกัน อยู่กับคนใหญ่คนโตในเมือง ผู้ซึ่งได้จับเลี้ยงท่านทั้งหลายมา⁷ และอยู่มาเมื่อลายพระหัตถ์มาถึงเขาทั้งหลาย เขาก็จับโอรสของกษัตริย์ฆ่าเสียเจ็ดสิบองค์ด้วยกัน เอาศีรษะใส่ตะกร้าส่งไปยังพระองค์ที่ยิสเรเอล⁸ เมื่อผู้สื่อสารมาทูลพระองค์ว่า □เขานำศีรษะโอรสของกษัตริย์มาแล้วพระเจ้า□ พระองค์ตรัสว่า □จงกองไว้เป็นสองกองตรงทางเข้าประตูเมืองจนถึงรุ่งเช้า□ 9 อยู่มาพอรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปประทับบนดรุณกับประชาชนทั้งปวงว่า □ท่านทั้งหลายเป็นผู้ไร้ความผิด ดูเถิด ส่วนเราได้ถูกดูต้อนของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ผู้ใดเล่าที่ฆ่าบรรดาคนเหล่านี้¹⁰ จงทราบเถิดว่าพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับราชวงศ์ของอาหับ จะไม่ตกดินแต่อย่างใดเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสโดยเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์□ 11 เยชูทรงประหารราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในอิสเรเอลทั้งสิ้น คนใหญ่คนโตทุกคนของพระองค์ และญาติพี่น้องของพระองค์ และบุโรหิตของพระองค์ ดังนี้แหละไม่เหลือไว้สักคนเดียวเลย¹² แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังสะมาเรีย เมื่อพระองค์ประทับที่โรงตัดขนแกะตามทางที่เสด็จ¹³ เยชูทรงพบพระญาติของอาหับสี่ห้ากษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ตรัสถามว่า □ท่านทั้งหลายคือใคร□ และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายคือญาติของอาหับสี่ห้า และข้าพเจ้าทั้งหลายลงมายึดมรดกโอรสของกษัตริย์และโอรสของราชมารดา□ 14 พระองค์รับสั่งว่า □จับเขาทั้งเป็น□ เขาทั้งหลายก็จับเขาทั้งเป็นและประหารเขาเสียที่บ่อโรงตัดขนแกะสี่สิบสองคนด้วยกัน ไม่เหลือไว้สักคนเดียว

เยชูไว้ชีวิตของเยโฮนาตัน

15 และเมื่อพระองค์เสด็จจากที่นั่นก็ทรงพบเยโฮนาตันบุตรชายเรคาบมาหาพระองค์ พระองค์ทรงต้อนรับเขาและตรัสกับเขาว่า □จิตใจของท่านซื่อตรงต่อจิตใจของฉันทน อย่างจิตใจของฉันทนตรงต่อจิตใจของท่านหรือ□ และเยโฮนาตันทูลว่า □ตรง พระเจ้าข้า□ เยชูตรัสว่า □ถ้าตรงก็ยื่นมือมาให้เรา□ เขาจึงยื่นมือของเขาและเยชูก็จับเขาขึ้นมานบนรถรบ¹⁶ พระองค์ตรัสว่า □มากับเราเถิด และดูความรื้อร่นของเราเพื่อพระเยโฮวาห์□ พระองค์จึงให้เขานั่งรถรบของพระองค์ไป¹⁷ และเมื่อพระองค์มาถึงสะมาเรีย พระองค์ทรงประหารคนทั้งปวงที่เป็นราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในสะมาเรียเสีย จนพระองค์ทรงทำลายอาหับเสียสิ้น ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสกับเอลียาห์¹⁸ แล้วเยชูทรงประชุมบรรดาประชาชนทั้งสิ้น และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □อาหับปรนนิบัติพระบาอัลแต่เล็กน้อย แต่เยชูจะปรนนิบัติพระองค์มาก

เยชูทำลายการนับถือพระบาอัลในอิสราเอล

19 ฉะนั้นบัดนี้จึงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลมาให้หมด ทั้งบรรดาผู้รับใช้และบุโรหิตของท่าน อย่าให้ผู้ใดขาดไปเลย เพราะเราจะมีส่วนบูชาอย่างใหญ่โตที่จะถวายแก่พระบาอัล ผู้ใดขาดจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้□ แต่เยชูทรงกระทำเป็นอุบายเพื่อจะทำลายผู้นับถือพระบาอัล²⁰ และเยชูตรัสสั่งว่า □จงจัดประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระบาอัล□ เขาก็ป่าวร้องเรียกประชุมเช่นนั้น²¹ และเยชูทรงใช้ให้ไปทั่วอิสราเอล และผู้นับถือพระบาอัลก็มาทั้งหมดจึงไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ไม่ได้มา และเขาทั้งหลายก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และนิเวศของพระบาอัลก็เต็มแน่น²² พระองค์ตรัสสั่งผู้ที่ดูแลดูเสื่อว่า □จงเอาเสื่อสำหรับบรรดาผู้นับถือพระบาอัลออกมา□ เขาก็เอาเสื่อออกมาให้เขาทั้งหลาย²³ แล้วเยชูเสด็จเข้าไปในนิเวศของพระบาอัล พร้อมกับ

เยโฮนาห์บุตรชายเรคาบ พระองค์ตรัสกับผู้รับถือพระบาอัลว่า จงค้นดู ให้ความไม่ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้มีแต่ผู้รับถือพระบาอัลเท่านั้น²⁴ แล้วเขาทั้งหลายเข้าไปถวายเครื่องสัตวบูชา และเครื่องเผาบูชา เยชูทรงวางคนแปดสิบคนไว้ภายนอก และตรัสว่า ชายคนใดที่ปล่อยให้คนหนึ่งคนใด ซึ่งเรามอบไว้ในมือเจ้าหน้าที่รอดไปได้ เขาต้องเสียชีวิตของเขาแทน²⁵ และอยู่มาเมื่อพระองค์เสร็จการถวายเครื่องเผาบูชา เยชูรับสั่งแก่ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารว่า จงเข้าไปฆ่าเขาเสีย อย่าให้รอดสักคนเดียว²⁶ เมื่อเขามาเขาทั้งหลายเสียชีวิตด้วยคมดาบแล้ว ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารก็โยนศพเขาทั้งหลายออกไปข้างนอก แล้วก็ไปที่เมืองแห่งนั้นในเขตของพระบาอัล²⁶ เขานำเอาเสาศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอยู่ในนั้นเขตของพระบาอัลออกมาเผาเสีย²⁷ และเขาทั้งหลายทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล และทำลายนั้นเขตของพระบาอัลและกระทำให้เป็นส้วมจนทุกวันนี้²⁸ เยชูทรงกวาดล้างพระบาอัลจากอิสราเอลตั้งนั้นแหละ²⁹ แต่เยชูมิได้ทรงเห็นจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย คือวัวทองคำซึ่งอยู่ในเมืองเบธเอลและในเมืองดาน

พระสัญญาสำหรับชั่วอายุที่สี่ของเยชู

³⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยชูว่า เพราะเจ้าได้ทำดีในการที่กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และได้กระทำต่อราชวงศ์อาหับตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา ลูกหลานของเจ้าชั่วอายุที่สี่จะได้ขึ้นบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล³¹ แต่เยชูมิได้ทรงระมัดระวังที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเห็นเสียจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย³² ในสมัยนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเริ่มตัดส่วนของอิสราเอลออก ยาชอาเอลได้รับชนตามบรรดาพรหมแดนอิสราเอล³³ ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนปากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด คนกาด คนรูเบน และคนมนัสเสห์ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ข้างที่ลุ่มแม่น้ำอารโนน คือกิเลอาดและบาซาน

เยชูสิ้นพระชนม์ เยโฮอาหาสครอบครองแทน

³⁴ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยชู และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร แห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล หรือ³⁵ เยชูจึงทรงส่งพลไปอยู่กับบรรดาบุตรของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ในกรุงสะมาเรีย และเยโฮอาหาสโอรสของพระองค์ได้สวดยาษายแทนพระองค์³⁶ เวลาที่เยชูทรงครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียนั้นเป็นยี่สิบแปดปี

11

เชื้อพระวงศ์ของยูดาห์ถูกทำลายเสียสิ้น เว้นแต่โยอาช (2 พศด 22:10-12)

¹ เมื่ออาธาเลียห์พระมารดาของอาหัสยาห์ทรงเห็นว่า โอรสของพระนางสิ้นพระชนม์ พระนางก็ลุกขึ้นทรงทำลายเชื้อพระวงศ์เสียสิ้น² แต่เยโฮเซบาชดาของกษัตริย์โยรัม พระน้องนางของอาหัสยาห์ ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์และลูกเธอไปจากท่ามกลางโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะถูกประหารชีวิต และพระนางเก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทมเพื่อซ่อนเธอเสียจากอาธาเลียห์ ดังนั้นแหละ เธอจึงมิได้ถูกประหารชีวิต³ และเธออยู่กับพระนางหกปีซ่อนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และอาธาเลียห์ก็ครอบครองแผ่นดิน

โยอาชรับตำแหน่งเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ (2 พศด 23:1-11)

⁴ แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้ใช้ให้บรรดานายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชาของและพวกทหารรักษาพระองค์ให้เขาทั้งหลายมาทำท่านที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลาย และให้เขาปฏิญาณในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้นำโอรสของกษัตริย์มาให้เขาเห็น⁵ และท่านบัญชาเขาทั้งหลายว่า นี่เป็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายพึงกระทำ คือหนึ่งในสามของพวกท่าน ผู้เข้าเฝ้าวันสะบาโต ให้เฝ้าพระราชวัง⁶ ฝ่ายอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูสุร และอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูข้างหลังทหารรักษาพระองค์ ให้เฝ้าพระราชวังเพื่อป้องกันไว้⁷ ส่วนท่านทั้งหลายอีกสองพวก คือผู้ที่ออกเฝ้าวันสะบาโต ให้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์รอบกษัตริย์⁸ ท่านทั้งหลายจงล้อมกษัตริย์ไว้รอบ ทุกคนถืออาวุธของตนไว้ ผู้ที่เข้ามาใกล้แล้วให้ประหารชีวิตเสีย จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออกและเสด็จเข้า⁹ นายทัพนายกองก็ได้กระทำตามที่เยโฮยาดาบาริหิตสั่งทุกประการ ต่างก็คนของคนที่พระเจ้าจะเข้าเฝ้าวันสะบาโต พร้อมกับคนที่ออกเฝ้าวันสะบาโตนั้น มาหาเยโฮยาดาบาริหิต¹⁰ และบาริหิตก็มอบหอกและโล่ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ อันเป็นของกษัตริย์ดาวิดแก่นายทัพนายกอง¹¹ และทหารรักษาพระองค์ถืออาวุธทุกคนยืนประจำอยู่แต่พระวิหารด้านขวาไปถึงพระวิหารด้านซ้าย รอบแท่นบูชาและพระวิหารอยู่รอบกษัตริย์¹² แล้วท่านก็นำโอรสของกษัตริย์ออกมาสวมมงกุฎให้ และมอบพระโอวาทให้ และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ และได้เจิมท่าน และเขาทั้งหลายก็ดบมือ พูดว่า ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ

อาราเลียห์ถูกประหารชีวิต (2 พศด 23:12-15)

¹³ เมื่อ อาราเลียห์ทรงสดับเสียง ทหาร รักษา พระองค์ และเสียงประชาชน พระนาง ก็เสด็จ เข้าไปหาประชาชนที่พระวิหารของพระเยโฮวาห์ ¹⁴ และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด กษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่ข้างเสาตามธรรมเนียมประเพณี มีนายทัพนายกองและพลแด่รออยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นก็ร้อง และเป่าแตร พระนางอาราเลียห์ก็ถึงลงพระองค์ทรงร้องว่า อกบุญ อกบุญ ¹⁵ แล้วเยโฮยาคาบุโรหิตก็บัญชานายทัพนายกองทั้งปวง ผู้ที่ได้ตั้งให้ควบคุมกองทัพอัน จึงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดติดตามพระนาง ไปก็จงประหารเสียด้วยดาบ เพราะบุโรหิตกล่าวไว้ โออย่าให้พระนางถูกประหารในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹⁶ เขาทั้งหลายจึงจับพระนาง และพระนางก็ไปตามทางที่ม้าเข้าพระราชวัง และถูกประหารเสียที่นั่น

การฟื้นฟูมาโดยเยโฮยาคา (2 พศด 23:16-21)

¹⁷ และเยโฮยาคา ได้กระทำพันธสัญญาระหว่างพระเยโฮวาห์และกษัตริย์และประชาชนว่า ให้เขาเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ และระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย ¹⁸ แล้วประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และพินินเวสเสีย เขาทำลายแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลเสียเป็นชิ้นๆ และได้ประหารชีวิตมัตานบุโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา และบุโรหิตก็วางยามไว้ดูและพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹⁹ และท่าน ได้นำนายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชากอง ทหารรักษาพระองค์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน และเขาทั้งหลายได้นำกษัตริย์ล้นมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ไปตามทางประตูทหารรักษาพระองค์ ไปถึงพระราชวัง และพระองค์เสด็จประทับบนพระที่นั่งของกษัตริย์ ²⁰ ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจึงสร้าง และบ้านเมืองก็สงบเงียบ และอาราเลียห์ทรงถูกประหารด้วยดาบแล้วที่พระราชวัง ²¹ เมื่อเยโฮอาซได้เริ่มครอบครองนั้น มีพระชนมายุเจ็ดพรรษา

12

การครอบครองของเยโฮอาซ (2 พศด 24:2)

¹ ในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลเยชู เยโฮอาซได้เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าศิบยาห์ชาวเบเออร์เซบา ² และเยโฮอาซทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตลอดรัชสมัยของพระองค์ตามที่เยโฮยาคาบุโรหิตได้สั่งสอนพระองค์ ³ ถึงกระนั้น เขาก็ยังมีได้รื้อปุษยสถานสูงเอาไป ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมในปุษยสถานสูงเหล่านั้น

พวกบุโรหิตที่ไม่สัตย์ซื่อ (2 พศด 24:4-5)

⁴ เยโฮอาซตรัสกับพวกบุโรหิตว่า อกเงินอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินที่เรียกจากรายบุคคล คือเงินที่กำหนดให้เสียตามรายบุคคล และบรรดาเงินซึ่งประชาชนถวายด้วยความสมัครใจที่จะนำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁵ ให้บุโรหิตรับเงินนั้นจากหมูคนที่รู้จักกัน ให้เขาซ่อมพระนิเวศตรงที่ที่เขาเห็นว่าต้องการซ่อมแซม ⁶ แต่เมื่อถึงปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโฮอาซปรากฏว่า บุโรหิตมิได้ทำการซ่อมแซมพระนิเวศ ⁷ เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโฮอาซจึงตรัสเรียกเยโฮยาคาบุโรหิตและบุโรหิตอื่นๆและตรัสกับเขาว่า อกเงินท่านจึงมิได้ซ่อมแซมพระนิเวศ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเก็บเงินจากคนที่ท่านรู้จักอีกต่อไปเลย แต่ให้ส่งไปเพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศ ⁸ บุโรหิตจึงตกลงว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และเขาไม่ต้องการซ่อมแซมพระนิเวศ

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พศด 24:8-14)

⁹ แล้วเยโฮยาคาบุโรหิตนำหีบมาใบหนึ่ง เจาะรูหนึ่งที่ฝาหีบนั้น และตั้งไว้ที่ข้างๆแท่นบูชาด้านขวาเมื่อเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพวกบุโรหิตผู้ที่เฝ้าอยู่ที่ธรณีประตูก็นำเงินทั้งหมดซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ใส่ไว้ในหีบนั้น ¹⁰ และเมื่อเขาเห็นว่ามิเงินในหีบมากแล้ว ราชเลขาของกษัตริย์และมหาบุโรหิตมานับเงิน และเอาเงินที่เขาพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นใส่ถุงมัดไว้ ¹¹ แล้วเขาจะมอบเงินที่ซึ่งออกแล้วนั้นใส่มือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ แล้วเขาจะจ่ายต่อให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ผู้ทำงานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹² และให้แก่ช่างก่อ และช่างสกัดหิน ทั้งจ่ายซื้อตัวไม้และหินสก็ด ที่ใช้ในการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเพื่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดในงานซ่อมแซมพระนิเวศนั้น ¹³ แต่ว่าเงินที่นำมาถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นมิได้นำไปใช้ในการทำอ่างเงิน ตะแกรง ตัดใส่ตะเกียง ขาม แตร หรือภาชนะทองคำใดๆ หรือภาชนะเงิน ¹⁴ เพราะเงินนั้นเขาให้แก่คนงานซึ่งทำงานซ่อมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹⁵ และเขามิได้ขอบัญชีจากคนที่เขามอบเงินใส่ในมือให้เอาไปจ่ายแก่คน

งาน เพราะว่าเขาปฏิบัติงานด้วยความสัตย์ซื่อ¹⁶ เงินที่ได้จากการไถ่การละเมิด และเงินที่ได้จากการไถ่บาป มิได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินนั้นเป็นของบรูทิท

ทหารซีเรียได้ยึดเมืองกัท แต่เยโฮอาซทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็มไว้

¹⁷ แล้วคราวนั้นเยโฮอาซเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยกขึ้นไปสู้รบกับเมืองกัทและยึดเมืองนั้นได้ แต่เมื่อเยโฮอาซเอลมุงพระพักตร์จะไปตีกรุงเยรูซาเล็ม¹⁸ เยโฮอาซกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงนำเอาส่วนศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่เยโฮอาซฟัท และเยโฮรัม และอาหัสยาห์บรรพบุรุษของพระองค์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ถวายไว้ นั่น และส่วนศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เอง และทองคำทั้งหมดที่พบในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และของสำนักพระราชวัง และส่งสิ่งเหล่านี้ไปแก่นายเยโฮอาซเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย แล้วเยโฮอาซเอลก็ถอยทัพจากกรุงเยรูซาเล็ม

โยอาซสิ้นพระชนม์ อามาซียาห์ครองครองแทน (2 พศด 24:25-27)

¹⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาซ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ²⁰ ข้าราชการของพระองค์ลี้ภัยหนีการทรมานและประหารโยอาซเสียในวังมิลโลตามทางที่ลงไปยังสิลลา²¹ คือโยอาซคาร์บุตรชายชิมเอห์ และเยโฮซอบาบุตรชายโซเมอร์ ข้าราชการของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงสิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอามาซียาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน

13

เยโฮอาซสวาทรงครองเหนืออิสราเอล

¹ ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาซโอรสของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาซสวาทรงครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สิบเจ็ดปี² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และกระทำตามบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้พรากรจากสิ่งเหล่านั้นไม่³ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของเยโฮอาซเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และในมือของเบนฮาดัดโอรสของเยโฮอาซเอลเนื่องๆ

เยโฮอาซสวาทรงครองเหนืออิสราเอล

⁴ แล้วเยโฮอาซสวาทรงครองเหนืออิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน เพราะพระองค์ทรงเห็นการบีบบังคับอิสราเอล คือที่กษัตริย์แห่งซีเรียบีบบังคับเขาอย่างไร⁵ (เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงประทานผู้ช่วยผู้หนึ่งแก่อิสราเอล เขาจึงรอดพ้นจากมือคนซีเรีย และประชาชนอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในแดนที่เขาอย่างเดิม⁶ ถึงกระนั้นเขาก็มิได้พรากรจากบาปทั้งหลายของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่ทรงดำเนินในบาปนั้น และเสารูปเคารพก็ยังคงอยู่ในสะมาเรียด้วย⁷ เพราะมิได้เลือกกองทัพไว้ให้เยโฮอาซสวาทรงสู้รบกับชาวฮีบคน และกรบลิบคน และทหารราบหนึ่งหมื่นคน เพราะกษัตริย์แห่งซีเรียได้ทำลายเขาทั้งหลายเสีย ทำให้เหมือนละอองเวลานวดข้าว

เยโฮอาซสวาทรงครองเหนืออิสราเอล

⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาซสวาทรงครองเหนืออิสราเอล และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงมิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ⁹ และเยโฮอาซสวาทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และโยอาซโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์¹⁰ ในปีที่ยี่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลโยอาซกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาซโอรสเยโฮอาซสวาทรงครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสิบหกปี¹¹ พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พรากรจากบรรดาบาปของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่พระองค์ทรงดำเนินในบาปนั้น

เยโฮอาซสวาทรงครองเหนืออิสราเอล (2 พกษ 14:15-16)

¹² ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาซ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ¹³ โยอาซจึงทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และเขาฝังพระศพโยอาซไว้ในสะมาเรียกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล¹⁴ เมื่อเอลีชาล้มป่วยด้วยโรคที่ท่านจะต้องสิ้นชีวิต โยอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จลงไปหาท่าน และกั้นแสงต่อหน้าท่าน ตรัสว่า โอโยบิดาของข้า บิดาของข้า ราชรถของอิสราเอล และพลม้าของประเทศ¹⁵ และเอลีชาทูลพระองค์ว่า โอขอทรงเอาคันธนูและลูกธนูมา¹⁶ พระองค์จึงทรงเอาคันธนูและลูกธนูมา¹⁷ แล้วท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า โอขอทรงหยิบธนู และพระองค์ทรงหยิบมา และเอลีซาเอามีมือของตนวางบนพระหัตถ์ของกษัตริย์¹⁸ และท่านทูลว่า โอขอทรงเปิดหน้าต่างด้านตะวันออก และพระองค์ทรงเปิด แล้วเอลีชาทูลว่า โอขอทรงยิง และพระองค์ก็ทรงยิง และ

ท่านทูลว่า □ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเยโฮวาห์ ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นจากซีเรีย เพราะพระองค์จะทรงต่อสู้กับคนซีเรียที่อาเฟก จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป□

โยอาชมีความเชื่อใจน้อย

¹⁸ และท่านทูลว่า □ขอทรงหิบบูลูกธนู□ และพระองค์ทรงหิบบัน และท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า □เอาลูกธนูตีพื้นดิน□ และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วทรงหยุดเสีย ¹⁹ แล้วคนแห่งพระเจ้าก็โกรธพระองค์ และทูลว่า □พระองค์ควรจะได้ดีสักห้าหรือหกครั้ง แล้วพระองค์จะได้ตีซีเรียจนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป แต่บัดนี้พระองค์จะตีซีเรียได้เพียงสามครั้งเท่านั้น□

เอลิชาสิ้นชีวิต การอัศจรรย์ที่อุโมงค์ของเอลิชา

²⁰ และเอลิชาสิ้นชีวิต เขาก็นั่งไว้ ฝ่ายหมู่คนโมอับเคยปล้นแผ่นดินนั้นในฤดูแล้ง ²¹ อยู่มาเมื่อเขากาลังส่งศพคนหนึ่ง ไป ดูเถิด เขาเห็นโจรหมู่หนึ่ง เขาจึงโยนศพชายคนนั้นลงไปในอุโมงค์ของเอลิชา พอศพชายคนนั้นลงไปแล้วต้องกระดูกของเอลิชา เขาก็นั่งชีวิตลุกขึ้นยืน ²² ฝ่ายยาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย ได้จับบึงคนคนอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโฮอาหาส ²³ แต่พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาต่อเขา และทรงเมตตาเขา และพระองค์ทรงเห็นมาทางเขาเพราะพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และจะไม่ทรงทำลายเขาหรือทอดทิ้งเขาเสีย ให้พ้นพระพิศมัยจนบัดนี้ ²⁴ เมื่อยาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียสิ้นพระชนม์ เบนฮาดัดโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ²⁵ แล้วเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาส ได้ยึดบรรดาหัวเมืองจากพระหัตถ์เบนฮาดัดบุตรชายยาซาเอลกลับคืนมา เป็นหัวเมืองที่พระองค์ไปได้จากพระหัตถ์เยโฮอาหาส พระชนกของพระองค์เมื่อทำสงครามกัน โยอาชได้รับชนะพระองค์สามครั้งและได้หัวเมืองอิสราเอลกลับคืนมา

14

กษัตริย์อามาซียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 25:1)

¹ ในปีสองแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครองนั้น ² เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยโฮอัลดานชาวเยรูซาเล็ม ³ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ยังไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่โยอาชราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ ⁴ แต่ว่าบุชโยสธานสูงนั้นยังมิได้ทรงรื้อเสีย ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนบุชโยสธานสูงเหล่านั้น ⁵ และอยู่มาเมื่อราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ผู้ที่หากษัตริย์คือพระราชบิดาของพระองค์เสีย ⁶ แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเหล่าชาตกรนั้น ตามซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า □อย่าให้มีบิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง□ ⁷ พระองค์ทรงประหารชีวิตคนเอดอมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเกลือ และยึดเมืองเสปลาด้วยการสงคราม และเรียกเมืองนั้นว่า โยเกรเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้

สงครามระหว่างอิสราเอลกับยูดาห์ (2 พศต 25:17-24)

⁸ และอามาซียาห์ทรงใช้ผู้สื่อสารไปหาเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสโอรสของเยชูกษัตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า □มาเถิด ขอให้เราเผชิญหน้ากัน□ ⁹ และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงส่งข่าวไปยังอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า □บัดนี้פקหนามบนภูเขาเลบานอนส่งข่าวไปหาต้นสนสิดารับนภูเขาเลบานอนว่า □จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา□ และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมา และย่ำต้นผักหนามลงเสีย ¹⁰ จริงอยู่ ท่านได้โจมตีเอโดม และพระทัยของท่านก็ทำให้ท่านผยองขึ้น จงพอใจในสง่าราศีของท่านเถิด และอยู่กับบ้าน เพราะใจของท่านจึงเร้าใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย□ ¹¹ แต่อามาซียาห์หาทรงฟังไม่ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป และพระองค์กับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เผชิญหน้ากันที่เบธเชเมชซึ่งเป็นของยูดาห์ ¹² และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับ ไปเดินที่ของตน ¹³ และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของเยโฮอาชโอรสของอาหัสยาห์ได้ที่เมืองเบธเชเมช และได้เสด็จมายังเยรูซาเล็ม และทลายกำแพงเยรูซาเล็มลงเสียสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูอเฟราอิมจนถึงประตูมูม ¹⁴ และพระองค์ทรงริบทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคูสของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนปุระกัน และพระองค์กลับไปยังสะมาเรีย ¹⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาช ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ทั้งยุทธพลของพระองค์ และที่พระองค์สู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์อย่างโรนันมิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ¹⁶ และเยโฮอาชทรงล่วงหลับไปอยู่กับ

บรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสระน้ำกับบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยโรโบอัมโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

อามาซียาส์สิ้นพระชนม์ (2 พศต 25:26-28)

17 อามาซียาส์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอล¹⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาส์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ¹⁹ และเขาได้ร่วมกับกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปยังลาคีซ แต่เขาใช้คนไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารชีวิตพระองค์ในเยรูซาเล็ม และเขานำพระศพบรรพบุรุษกลับมา และฝังไว้ในเยรูซาเล็มอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด²¹ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ก็ตั้งอาชาริยาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาส์ พระราชบิดาของพระองค์²² พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลัทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่ถูกกษัตริย์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

เยโรโบอัมที่สองครอบครองเหนืออิสราเอล

23 ในปีที่สองแห่งรัชกาลอามาซียาส์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโรโบอัมโอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เริ่มครอบครองในสระน้ำ และทรงครอบครองอยู่สิบปี²⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป²⁵ พระองค์ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทไกล ไปจนถึงทะเลแห่งที่ราบ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งพระองค์ตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์คือโยนาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามิทัย ผู้พยากรณ์ผู้มาจากกัรเยเฟอร์²⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ใจของอิสราเอลนั้นเข้มเข้นนัก เพราะไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่ และไม่มีใครช่วยอิสราเอล²⁷ พระเยโฮวาห์มิได้ตรัสว่าจะทรงลบนามอิสราเอลเสียจากใต้ฟ้าสวรรค์ แต่พระองค์ทรงช่วยเขาโดยพระหัตถ์ของเยโรโบอัมโอรสของโยอาช

เยโรโบอัมที่สองสิ้นพระชนม์ เศคาริยาห์ขึ้นครองแทน

28 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลของพระองค์ พระองค์สู้รบอย่างไร และเรื่องที่พระองค์ทรงตีเอาดินแดนกลับคืนแก่อิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นของยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ²⁹ และเยโรโบอัมทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ คือบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศคาริยาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์

15

อาชาริยาห์ (อุสซียาห์) ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 26:1-3)

1 ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาชาริยาห์โอรสของอามาซียาส์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง² เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์ทรงมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดามีพระนามว่าเยโคลียาห์ชาวเยรูซาเล็ม³ พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ⁴ ถึงกระนั้นปุขนียสถานสูงก็ยังมิได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวนุชาและเผาเครื่องหอมบนปุขนียสถานสูงเหล่านั้น⁵ และพระเยโฮวาห์ทรงลงทัณฑ์กษัตริย์ กษัตริย์จึงทรงเป็นโรคเรื้อน จนถึงวันสิ้นพระชนม์ และทรงประทับในวังต่างหาก และโยธามโอรสของกษัตริย์ควบคุมสำนักพระราชวัง และทรงวินิจฉัยประชาชนแห่งแผ่นดิน

อาชาริยาห์สิ้นพระชนม์ โยธามขึ้นครองแทนพระองค์

6 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาชาริยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ⁷ และอาชาริยาห์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และโยธามโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์⁸ ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เศคาริยาห์โอรสของเยโรโบอัมขึ้นครองเหนืออิสราเอลในสระน้ำหกเดือน⁹ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป

เศคาริยาห์สิ้นพระชนม์ ซัลลุมขึ้นครองแทนพระองค์

10 ซัลลุมบุตรชายเบเชรัมกับกบฏต่อพระองค์ และล้มพระองค์เสียต่อหน้าประชาชน และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์¹¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเศคาริยาห์ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล¹² เหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระคำที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่

เยชูว่า บุตรชายของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลถึงชั่วอายุที่สี่ และเป็นไปอย่างนั้นแหละ¹³ ชลลุมบุตรชายยาเบซได้เริ่มครอบครองในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอัสซิริยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และท่านครองในสามาริเยลาหนึ่งเดือนเต็ม¹⁴ แล้วเมนาเชมบุตรชายกาดีได้ขึ้นมาจากเมืองทีรซาห์และมายังสามาริเย และท่านก็ล้มชลลุมบุตรชายยาเบซเสียที่ในสามาริเย และประหารชีวิตท่านเสีย และได้ขึ้นครอบครองแทนท่าน¹⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของชลลุม และการร่วมกันคิดกบฏที่ท่านได้กระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

เมนาเชมครอบครองเหนืออิสราเอล

¹⁶ ในคราวนั้นเมนาเชมเข้าปัสกันทิฟสาห์และบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น และดินแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ทีรซาห์ไป เพราะเขามิได้เปิดให้แก่นาน ท่านจึงโงมดีเมืองนั้น และท่านได้ฝ่าท้องหญิงมีครรภ์ในเมืองนั้นเสียทุกคน¹⁷ ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาซิริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเชมบุตรชายกาดีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองในสามาริเยสิบปี¹⁸ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรางจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทตลอดรัชสมัยของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป¹⁹ ปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้แผ่นดินนั้น และเมนาเชมได้ถวายเงินหนึ่งพันตะลันต์แก่ปูล เพื่อจะให้ปูลช่วยให้พระองค์ยึดพระราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ได้²⁰ เมนาเชมได้เร่งรัดเอาเงินนั้นมาจากอิสราเอล คือจากคนมีมทุกคน เงินคนละห้าสิบเชเชล เพื่อถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และมีไ้ทรงขังขังอยู่ในแผ่นดินนั้น

เมนาเชมสิ้นพระชนม์ เปคาห์ยาห์ขึ้นครองแทนพระองค์

²¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเมนาเชม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ²² และเมนาเชมก็ล่วงหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเปคาห์ยาห์โอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

เปคาห์ยาห์สิ้นพระชนม์ เปคาห์ขึ้นครองแทนพระองค์

²³ ในปีที่ทำสิบแห่งรัชกาลอาซิริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์ยาห์โอรสของเมนาเชมได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสามาริเย และพระองค์ทรงครอบครองสองปี²⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรางจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป²⁵ แต่เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ แม่ทัพของพระองค์ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ประหารพระองค์เสียในสามาริเย ในพระราชวังแห่งราชสำนัก กับอาร์โกบและอาเรห์ และมีคนก็เลอดูหัวสับคนร่วมกับท่าน ท่านได้สังหารพระองค์ และได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์²⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

เปคาห์ครอบครองเหนืออิสราเอล เปคาห์สิ้นพระชนม์

²⁷ ในปีที่ทำสิบสองแห่งรัชกาลอาซิริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสามาริเย และทรงครอบครองยี่สิบปี²⁸ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรางจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป²⁹ ในรัชกาลของเปคาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทิกลัทธิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกมาและยึดเมืองอิโยน อาเบลเบรมาอาคาห์ ยาโนอาห์ คาเดช ยาโฮร์ กิเลอาด กาลิลี แผ่นดินไฟทาลีทั้งหมด และกวาดต้อนประชาชนเป็นเชลยไปยังอัสซีเรีย³⁰ แล้วโยเซฟบุตรชายเอลาห์ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ และล้มพระองค์ลง และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยธามโอรสของอัสซิริยาห์³¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

โยธามครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 26:23)

³² ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยธามโอรสของอัสซิริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง³³ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยรูซาบุตรสาวของศาโดก³⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่อัสซิริยาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ³⁵ ถึงกระนั้นปุขนียสถานสูงก็ยังมิได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวนบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุขนียสถานสูงนั้น พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์³⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ³⁷ ในกาลครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงใช้เรซันกษัตริย์แห่งซีเรีย

และเปเลาห์บุตรชายเรมาลียาห์ให้มาสู้กับยูดาห์³⁸ โยธามได้ทรงส่งพลออกไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหัสโอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทน

16

อาหัสครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 28:1)

1 ในปีทีสิบเจ็ดแห่งรัชกาลเปเลาห์บุตรชายเรมาลียาห์ อาหัสโอรสของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง 2 อาหัสมีพระชนมายุยี่สิบพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี และพระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ³ แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล และถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปจากเบื้องหน้าประชาชนอิสราเอล⁴ และพระองค์ทรงถวายสตันบูชาและเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาสูง และในเนินสูง และได้ต้นไม้อันชั่วช้าทุกต้น

ซีเรียกับอิสราเอลบุกรุกยูดาห์ (2 พศต 28:5-8)

5 แล้วเรชินกษัตริย์แห่งซีเรียและเปเลาห์บุตรชายเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงยกขึ้นมาทำสงครามกับกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ทั้งสองได้ล่ออาหัสไว้ แต่ทรงเอาชัยชนะยังไม่ได้⁶ คราวนั้นเรชินกษัตริย์แห่งซีเรียได้เข้ายึดเมืองเอลัทคินให้ซีเรีย และทรงขับไล่พวกอิวเสียจากเอลัท และคนซีเรียมาที่เอลัท และอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้⁷ อาหัสจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปยังทีกัลทิลเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของท่าน และเป็นบุตรของท่าน ขอเชิญขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย และจากมือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า⁸ อาหัสทรงนำเอาเงินและทองคำซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนิพระราชมัง และส่งเป็นของกำนัลถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย⁹ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงฟังพระองค์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงยกทัพขึ้นไปยังดามัสกัสและยึดได้ จัปประเทศเมืองนั้น ไปเป็นเชลยยังเมืองศิร และทรงประหารเรชินเสีย¹⁰ เมื่อกษัตริย์อาหัสเสด็จไปดามัสกัสเพื่อพบกับทีกัลทิลเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงเห็นแท่นบูชาที่ดามัสกัส และกษัตริย์อาหัสทรงส่งแท่นบูชาไปยังอูริยาห์บุตรโธดพร้อมทั้งแบบแปลนตามลักษณะการสร้าง¹¹ และอูริยาห์บุตรโธดก็ได้สร้างแท่นบูชาขึ้นตามแบบทุกประการซึ่งกษัตริย์อาหัสได้ส่งมาจากดามัสกัส อูริยาห์บุตรโธดจึงได้สร้างแท่นบูชาขึ้นก่อนที่กษัตริย์อาหัสเสด็จจากดามัสกัสมาถึง¹² และเมื่อกษัตริย์เสด็จจากดามัสกัสถึงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงเห็นแท่นบูชา แล้วกษัตริย์ทรงเข้ามาใกล้แท่นบูชาเสด็จขึ้นถวายบนนั้น¹³ และทรงเผาเครื่องเผาบูชาของพระองค์ และธัญญาบูชาของพระองค์ และทรงเผเครื่องดื่มบูชาของพระองค์ และทรงพรมเลือดเครื่องสันติบูชาของพระองค์ลงบนแท่นนั้น¹⁴ และพระองค์ทรงย้ายแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ออกเสียจากข้างหน้าพระนิเวศ จากสถานที่ระหว่างแท่นบูชาและพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งไว้ทางด้านเหนือแห่งแท่นบูชา¹⁵ และกษัตริย์อาหัสทรงบัญชากับอูริยาห์บุตรโธดว่า บินแท่นใหญ่นี้ทำจนเผาเครื่องเผาบูชาตอนเช้าและธัญญาบูชาตอนเย็น และเครื่องเผาบูชาของกษัตริย์ และเครื่องธัญญาบูชาของพระองค์ พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และธัญญาบูชาของเขาทั้งหลาย และเครื่องดื่มบูชาของเขาทั้งหลาย และจงพรมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาบนนั้น และเลือดทั้งหมดของเครื่องสวดบูชา แต่แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ให้เป็นเป็นที่ชำระตุลถามพระเจ้า¹⁶ อูริยาห์บุตรโธดได้กระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้นตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหัส¹⁷ และกษัตริย์อาหัสทรงตัดแฉกแท่นนั้นออก และทรงยกขึ้นออกไปจากแท่นเสีย และพระองค์ทรงเอาชิ้นสารลงมาจากแท่นทองสัมฤทธิ์ที่รองอยู่นั้น ทรงวางไว้บนพื้นก่อนหิน¹⁸ และศาลาวันสะบาโตซึ่งเขาได้สร้างไว้ในพระนิเวศ และทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ขึ้นนอกสำหรับกษัตริย์นั้น พระองค์ทรงเปลี่ยนเสีย เพราะเห็นแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

อาหัสสิ้นพระชนม์ กษัตริย์เยเซเคียห์ขึ้นครอบครองแทน (2 พศต 28:26-27)

19 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัส ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ²⁰ และอาหัสทรงส่งพลออกไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเยเซเคียห์โอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

17

โยเซยาครอบครองเหนืออิสราเอล

1 ในปีทีสิบสองแห่งรัชกาลอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ โยเซยาบุตรชายเอลาห์ได้เริ่มครอบครองในกรุงสะมาเรียเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองเก้าปี² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ก็ไม่เหมือนกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลที่อยู่มาก่อนพระองค์

อิสราเอล (คือตระกูลภาคเหนือ) ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังอัสซีเรีย

³ ชลมาเนเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกทัพมารบกับพระองค์ และโยเซยาทรงยอมเป็นผู้รับใช้และถวายเครื่องบรรณาการ ⁴ แต่กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงพบความทรยศในโยเซยา เพราะพระองค์ทรงใช้ผู้สื่อสารไปยังโสภนชัตริย์แห่งอียิปต์ และไมถวายเครื่องบรรณาการแก่กษัตริย์อัสซีเรียตามซึ่งพระองค์ทรงเคยกระทำทุกปี เพราะฉะนั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงชิงพระองค์ไว้ และจำพระองค์ไว้ในคุก ⁵ แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงบุกเข้าหัวแผ่นดินและมายังสะมาเรีย และพระองค์ทรงล้อมเมืองไว้สามปี ⁶ ในปีทีเก้าแห่งรัชกาลโยเซยา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยึดได้เมืองสะมาเรีย และพระองค์ทรงนำชนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ให้เขาอยู่ที่ยาลาห์ และช่างแม่น้ำยาโบร์ แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองแห่งซามิเดีย ⁷ ที่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะประชาชนอิสราเอลได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงนำเขาสืบออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จักพระหัตถ์ของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และได้เกรงกลัวพระองค์อื่น ๆ ⁸ และได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงขับไล่ไปเสีย ให้พินาศประชาชาติอิสราเอล และตามกฎเกณฑ์ซึ่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงทำขึ้นมา ⁹ และประชาชนอิสราเอลได้กระทำสิ่งที่ไม่ชอบต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนอย่างลับๆ เขาได้สร้างปูลัษนียสถานสูงทั่วบ้านหัวเมืองสำหรับตน ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุกระทั้งถึงเมืองที่มีป้อม ¹⁰ เขาได้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์และสร้างรูปเคารพบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น ¹¹ ณ ที่นั้นเขาได้เผาเครื่องหอมบนปูลัษนียสถานสูงทั้งหมดนั้น ตามอย่างประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกวาดไปเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายได้กระทำสิ่งชั่วร้ายกระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ ¹² และเขาทั้งหลายปูลัษนียสถานบนป้อมสูงทุกแห่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า □ เจ้าอย่ากระทำอย่างนี้ □ ¹³ พระเยโฮวาห์ยังทรงตักเตือนอิสราเอลและยูดาห์โดยผู้พยากรณ์ทุกคนและโดยผู้ทำนายทุกคนว่า □ จงหันกลับจากทางชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้า และรักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ตามราชบัญญัติทุกข้อซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า และซึ่งเราได้ส่งมายังเจ้าโดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา □ ¹⁴ เขาไม่ฟัง แต่ทำให้ออกของตนแข็ง ดังคอกของบรรพบุรุษของเขาได้เป็นมาแล้ว ผู้ซึ่งมิได้เชื่อถือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ¹⁵ เขาทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของพระองค์ และพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา และพระโอวาทซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานแก่เขา เขาทั้งหลายติดตามสิ่งที่ไร้สาระและกลายเป็นผู้ที่ไร้สาระไป และเขาติดตามประชาชาติที่อยู่รอบๆเขา ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาเขามิให้เขากระทำตาม ¹⁶ และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน และได้หล่อรูปเคารพสำหรับตนเป็นลูกวัวสองตัว และเขาได้สร้างเสารูปเคารพ และมีสการบรรดาบริวารของฟ้าสวรรค์ และประณีตพระบาอัล ¹⁷ และเขาทั้งหลายได้ถวายบุตรชายหญิงของเขาให้ลุยไฟ ใช้การทำนายและใช้เวทมนตร์ และยอมขายตัวเองเพื่อกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ ¹⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอลยิ่งนัก และทรงให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหลืออยู่นอกจากตระกูลยูดาห์เท่านั้น ¹⁹ ยูดาห์มิได้รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาด้วย แต่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ซึ่งอิสราเอลทำขึ้นมา ²⁰ และพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธไม่รับเชื้อสายทั้งสี่ของอิสราเอล และได้ให้เขาทั้งหลายทุกขใจ และทรงมอบเขาไว้ในมือของผู้ปล้น จนกว่าพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ²¹ เพราะพระองค์ทรงฉีกอิสราเอลจากราชวงศ์ของดาวิด และเขาได้ตั้งเยโรโบอัมบุตรชายแนบให้เป็นกษัตริย์ และเยโรโบอัมทรงชักนำอิสราเอลไปจากการที่ติดตามพระเยโฮวาห์ และกระทำให้เขาทำบาปอย่างใหญ่หลวง ²² ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนินในความบาปทั้งสิ้นซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ เขาทั้งหลายไม่พรากรจากบาปเหล่านั้นเลย ²³ จนพระเยโฮวาห์ทรงให้อิสราเอลออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ อิสราเอลจึงถูกกวาดไปเป็นเชลยจากแผ่นดินของตนยังประเทศอัสซีเรียจนทุกวันนี้

คนต่างชาติมาอาศัยอยู่ในหัวเมืองต่างๆของอิสราเอล

²⁴ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำประชาชนมาจากบาบิโลน คูอาร์ อีฟวาร์ ยามัท เสฟราวอิม และบรรจุเขาไว้ในหัวเมืองสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล เขาทั้งหลายก็เข้าถือกรรมสิทธิ์สะมาเรีย และอาศัยอยู่ในหัวเมืองของประเทศนั้น ²⁵ และตั้งแต่ต้นที่เขามาอาศัยอยู่ที่นั่น เขามิได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงใช้สิ่งใดมาท่ามกลางเขา ซึ่งได้ฆ่าเขาเสียบ้าง ²⁶ เพราะฉะนั้นมิมีผู้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า □ ประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงพาเอาไปให้อยู่ในหัวเมืองสะมาเรียนั้นไม่รู้จักสมณะของพระเจ้าของแผ่นดินนั้น ฉะนั้นพระองค์จึงส่งสิ่งใดมาท่ามกลางเขา และดูเถิด สิ่งใดนั้นได้ฆ่าเขาเสีย เพราะเขาไม่รู้พระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น □ ²⁷ แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงบัญชาว่า □ จงส่งบุตรใดสักคนหนึ่งไปที่นี่จากบรรดาที่เจ้ากวาดเอามา จงให้เขาไปอยู่ที่นั่น และให้ส่งสมณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น □ ²⁸ ฉะนั้นบุตรใดคนหนึ่ง ในบรรดาซึ่งเขากวาดมาจากสะมาเรียจึงมาอาศัยอยู่ที่เบธเอลและส่งสมณะเขาทั้งหลายว่า เขาจะต้องยำเกรงพระเยโฮวาห์อย่างไร ²⁹ แต่ว่าทุกๆประชาชาติยังสร้างรูปพระของตนเอง และตั้งไว้ในนิเวศ

แห่งปุนียสถานสูงซึ่งชาวสะมาเรียได้สร้างไว้ ทุกๆประชาชาติในหัวเมืองที่เขาอาศัยอยู่³⁰ ชาวบาบิโลนสร้างพระสุคตเบโนท ชาวคuthสร้างพระเนอร์กัล ชาวฮามัทสร้างพระอาซิม่า³¹ และชาวอิฟวาล์สร้างพระนิบหัส และพระทาร์ทัก และชาวเศฟาราวิมเฝ้าลูกของตนในไฟถวายพระอัธรมเมเลคและพระอานัมเมเลค ซึ่งเป็นพระของเมืองเศฟาราวิม³² เขาทั้งหลายเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ด้วย และได้กำหนดประชาชนจากท่ามกลางเขาให้เป็นปุโรหิตของปุนียสถานสูงนั้น ซึ่งถวายสัตวบูชาสำหรับพวกเขาในนิเวศแห่งปุนียสถานสูงเหล่านั้น³³ เขาจึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่ปรนนิบัติพระของเขาเองด้วย ตามอย่างประชาชาติซึ่งเขาได้ถูกนำให้จากออกมาเสียนั้น³⁴ ทุกวันนี้เขาก็กระทำตามอย่างเดิม เขาทั้งหลายไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายไม่กระทำตามกฎเกณฑ์ หรือกฎ หรือพระราชบัญญัติ หรือพระบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ลูกหลานของยาโคบ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานนามว่าอิสราเอล³⁵ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญา กับเขาทั้งหลายและบัญชาแก่เขาว่า □เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่นๆ หรือกราบนมัสการพระนั้น หรือปรนนิบัติ หรือถวายสัตวบูชาแก่พระนั้น³⁶ แต่เจ้าจงยำเกรงพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งนำเจ้าขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และด้วยพระหัตถ์ที่เหยียดออก เจ้าจงโน้มตัวลงต่อพระองค์ และเจ้าจงถวายสัตวบูชาต่อพระองค์³⁷ และกฎเกณฑ์ และกฎ และพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงจารึกให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำตามเสมอ เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่นเลย³⁸ เจ้าทั้งหลายอย่าลืมพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเจ้า และอย่ายำเกรงพระอื่นเลย³⁹ แต่เจ้าทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และพระองค์จะทรงช่วยเจ้า ให้พ้นมือศัตรูทั้งสินของเจ้า□⁴⁰ ถึงอย่างนั้นเขาทั้งหลายก็ได้ฟัง แต่เขายังกระทำตามอย่างเดิมของเขา⁴¹ ประชาชาติเหล่านี้จึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติรูปเคารพสลักของเขาด้วย ลูกของเขา ก็เช่นเดียวกัน หลานของเขา ก็เช่นเดียวกัน บรรพบุรุษของเขาทำอย่างไร เขาก็กระทำอย่างนั้นจนทุกวันนี้

18

เยเซคียาห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 29:1)

1 อยู่มาในปีที่สามแห่งรัชกาลโยเซยาบุตรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล เยเซคียาห์โอรสของอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง² เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาบีนตรสาวของเศคาริยาห์³ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

การฟื้นฟูในสมัยของเยเซคียาห์ (2 พศต 29:3-31:21)

4 พระองค์ทรงรื้อปุนียสถานสูงทั้งไป และทรงพังเสาศักดิ์สิทธิ์เสีย และตัดเสารูปเคารพลงเสีย และพระองค์ทรงทุบทองสัมฤทธิ์ซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเป็นชิ้นๆ เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้เฝ้าเครื่องหอมให้แก่เจ้านั้นจนถึงวันเหล่านั้น เขาเรียกกันว่าเนหุซแทน⁵ พระองค์ทรงวางพระทัยในพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นในบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ต่อจากพระองค์มาหรือในบรรดาผู้อยู่นอกพระองค์⁶ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์⁶ เพราะว่าพระองค์ทรงยึดพระเยโฮวาห์แนแน พระองค์มิได้ทรงพรากจากการติดตามพระองค์เลย แต่ได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส⁷ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์ พระองค์ทรงออกไปยังที่ใด พระองค์ก็ทรงกระทำความสำเร็จที่นั่น พระองค์ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และไม่ยอมปรนนิบัติท่าน

เยเซคียาห์ทรงชนะคนฟีลิสเตีย

8 พระองค์ทรงโจมตีคนฟีลิสเตียไกล ไปจนถึงเมืองกาซาและดินแดนเมืองนั้น ตั้งแต่ที่หิมหอคอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม⁹ และอยู่มาในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เยเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลโยเซยาบุตรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล แชลมาเนเศอรกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาต่อสะมาเรียและล้อมเมืองไว้¹⁰ และเมื่อสิ้นสามปีเขาก็กินเมืองนั้นได้ ในปีทีหกแห่งรัชกาลเยเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เก้าแห่งรัชกาลโยเซยาบุตรกษัตริย์แห่งอิสราเอล สะมาเรียก็ถูกยึดไป¹¹ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กวาดเอาคนอิสราเอล ไปยังอัสซีเรีย ไปไว้ที่ฮาลาห์ และช่างแม่น้ำยาโบรแม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองของคนมีเดีย¹² เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน แต่ได้ละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ คือทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ และเขาทั้งหลายไม่ฟัง ไม่กระทำตาม

เซนาเคอริบบุกรุกยูดาห์

13 ในปีทีสิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เยเซคียาห์ เซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาต่อสุบรดา นครที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดได้¹⁴ และเยเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงใช้ให้ไปทุกกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ที่เมืองลาคีซว่า □ข้าพเจ้าได้กระทำผิด ขอลอหนัฟไปเสียจากข้าพเจ้า ท่านจะปรับสักเท่าใด ข้าพเจ้าจะยอม

ทั้งสิน^๑ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้เรียกร้อยเอาเงินสามร้อยตะลันต์ และทองคำสามสิบตะลันต์ จากเยเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์¹⁵ และเยเซคียาห์ได้มอบเงินทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง¹⁶ ในครั้งนั้นเยเซคียาห์ทรงลอกทองคำจากประตูทั้งหลายของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ และจากเสาประตูซึ่งเยเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงบุทองคำไว้ และทรงมอบให้แก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

การอดอ้างอย่างหยิ่งโสของเซนาเคอริบ (2 พศด 32:9-19)

¹⁷ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้ทหารทาน รับสาริสและรับซาเคห์ไปพร้อมกับกองทัพใหญ่จากเมืองลาคีซถึงกรุงเยรูซาเล็มเข้าเฝ้ากษัตริย์เยเซคียาห์ เขาก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเขาขึ้นมา เขาก็มายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบน ซึ่งอยู่ที่ถนนลานซึกฟอก¹⁸ และเมื่อเขาเรียกหา กษัตริย์แล้ว เอลียาคิมบุตรชายอิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเซบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายของอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ก็ออกไปหาพวกเขา¹⁹ และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า ○จงทูลเยเซคียาห์ว่า ○พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสตั้งไว้ว่า ท่านวางใจในอะไร²⁰ ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) ○เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ หรือ เดียวที่ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้บอกดูต่อเรา²¹ ดูเถิด เดียวที่ท่านวางใจในไม่เท่าอ้อข้าว คืออียิปต์ ซึ่งจะตามีของคนใดที่ใช่ว่าไม่เท่านั้น ชนฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา²² แต่ถ้าท่านทั้งหลายจะบอกเราว่า ○เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ปฐมนิยสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เยเซคียาห์หรือทั้งเสียแล้ว พลางกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า ○ท่านทั้งหลายจงน้อมสการที่ท่านให้แท่นบูชาในเยรูซาเล็มเถิด²³ ฉะนั้นบัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญากันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตามของข้า เราจะให้ข้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขึ้นมาแทนเราได้²⁴ แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขึ้นเสานายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจเพื่ออียิปต์เพื่ออรรณและเพื่อพลม้า²⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้สถานที่นั้นเพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า ○จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินนี้และทำลายเสีย ○ ○

รับซาเคห์ดูหมิ่นพวกยิว

²⁶ แล้วเอลียาคิมบุตรชายอิลคียาห์และเซบนาห์และโยอาห์ เรียนรับซาเคห์ว่า ○ขอทีเถาะ ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอรั่มเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรู ให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย²⁷ แต่รับซาเคห์พูดกับเขาทั้งหลายว่า ○นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินเชื้อและกินเยี่ยวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ²⁸ แล้วรับซาเคห์ได้ยื่นเรื่องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า ○จงฟังพระวจนะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย²⁹ กษัตริย์ตรัสตั้งไว้ว่า ○อย่าให้เยเซคียาห์หลงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์³⁰ อย่าให้เยเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า ○พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ และจะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย³¹ ○อย่าฟังเยเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งไว้ว่า ○จงทำสัญญา มิตรกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากถาดของตน และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ซึ่งน้ำของตน³² ฉะนั้นเรามาฝ่าฝ่าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำมัน เป็นแผ่นดินที่มีขนมปังและसानอง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมีนมเกือกเทศและน้ำผึ้ง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย และอย่าฟังเยเซคียาห์เมื่อเขานำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า ○พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น³³ มีพระแห่งประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้หรือ³⁴ พระของเมืองฮามัทและเมืองอารบัตอยู่ที่ไหน พระของเมืองเซฟาราวิม เฮนาและอัฟวาทอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ³⁵ พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ³⁶ แต่ประชาชนหนึ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า ○อย่าตอบเขาเลย³⁷ แล้วเอลียาคิมบุตรชายอิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเยเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าสีขาและกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

19

ข่าวสารจากเยเซคียาห์ถึงอิสยาห์

¹ อยู่มาเมื่อกษัตริย์เยเซคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์² และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และพวกบุโรหิตใหญ่ คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอามอส³ เขาทั้งหลายเรียนกันว่า ○เยเซคียาห์ตรัสตั้งไว้ว่า ○วันนี้เป็นวันทุกขใจ วันลูกดิ้นและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังแบ่งให้คลอด⁴ ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงเสด็จ

บรรดาถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียขายของเขาได้ส่งมาให้เยชูพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงชานาถถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนคนที่เหลืออยู่นี้ □ 5 ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เยเซเคียห์มาถึงอิสยาห์ 6 อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า ปัจจุบันนายของท่านเกิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยาบช้าต่อเรา 7 ดูเถิด เราจะบรรจิจิตใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้นินชาวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง □

เซนาเคอริบทำพายุพระเจ้า (2 พศต 32:17)

8 รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รับเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ออกจากลาคีซแล้ว 9 และเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินเรื่องทีระหาคาห์กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า □ ดูเถิด เขาได้ยกออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว □ พระองค์จึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเยเซเคียห์ทูลว่า 10 □ เจ้าจงพูดกับเยเซเคียห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า □ อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า □ เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย □ 11 ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสี่ข้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ 12 บรรดาพระชนมบรรดาประชาชนได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชนใดซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกชาน ชอแกน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในทะเลอัสซาร์ 13 กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอารบัต กษัตริย์ของเมืองเศฟาราวิม เฮนาและอิฟวาทอยู่ที่ไหน □

เยเซเคียห์ทรงอธิษฐาน (2 พศต 32:20)

14 เยเซเคียห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเยเซเคียห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลั่งจดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 15 และเยเซเคียห์ทรงอธิษฐานต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเรuben พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์ต้องคดีแล้ว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 16 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจี่ยพระกรรณสดับ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับถ้อยคำของเซนาเคอริบ ซึ่งเขาได้เข้ามาเยชูพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 17 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำแก่ประชาชนชาติทั้งหลาย และแผ่นดินของประชาชนดินนั้นร้างเปล่า 18 และได้เหวี่ยงพระของประชาชนดินนั้นเข้าไฟ เพราะเขามิใช่พระเป็นเจ้าแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย 19 ฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแต่พระองค์เดียว □

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานโดยทางอิสยาห์

20 แล้วอิสยาห์บุตรชายอามอสได้ชี้ให้ไปเฝ้าเยเซเคียห์ทูลว่า □ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้นินคำอธิษฐานของเจ้าเรื่องเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียแล้ว 21 ต่อไปนี้เป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนี้ว่า □ อิดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า อิดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศีรษะใส่เจ้า 22 เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบช้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด แล้วเบี่ยงตาของเจ้าอย่างเย้ยหยันต่อผู้ใด ต้องคำบริสุทธิแห่งอิสราเอลนะซี 23 เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้สื่อสารของเจ้า และเจ้าได้ว่า □ ด้วยถรณ์เป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นไปที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิคารีที่สูงที่สุดของมโน่ง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของมโน่ง ข้าจะเข้าไปในที่พำนักในชายแดนของมโน่ง และที่ป่าไม้แห่งคารเมล 24 ข้าตบอและดื่มน้ำต่างด้าว ข้าเอาฝ่าเท้าของข้าก้าวขวางน้ำทั้งสี่ของสถานที่ที่ถูกล้อมโจมตีให้แห้งไป □ 25 เจ้ามิได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้นานแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ดึกดำบรรพ์ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลง ให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง 26 ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อน เหมือนหญ้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น 27 แต่เราได้รู้จักการที่เจ้าตั้งใจลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา 28 เพราะเจ้าได้เกรี้ยวกราดต่อเรา และความจ่อท้องของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้นเราจะเอาชื่อของเราเกี่ยวกับเจ้า และบึงเหียนของเราได้ริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น 29 และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนั้นเจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่งอกขึ้นจากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหว่านและเกี่ยว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน 30 ส่วนที่รอตและเหลือแห่งวงศวานของยูดาห์จะหยังรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน 31 เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รอตมาจะออกมาจากภูเขาศิโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำดังนี้ □ 32 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า □ ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยังลูกธนู ไปที่นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสูงนั้น 33 ท่าน

มาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ³⁴ เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้อรุด เพื่อให้เห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา³⁵ และอยู่มาในคืนนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด ดุเถิด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งสิ้น

เขนาโครีบกลับบ้านและถูกประหารชีวิต

³⁶ แล้วเขนาโครีบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ไต่ยกไป และกลับบ้าน และอยู่ในนิเนเวห์³⁷ และอยู่มาเมื่อท่านนัสนัการในนิเวศของพระนิสโรกพระของท่าน อัลดรัมเมเลคและชาวเรเซอร์โอรสของท่านประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอารมีเนีย และเอซาร์ฮัดโดนโอรสของท่านขึ้นครองครองแทนท่าน

20

เยเซเคียห์ทรงประจวร แล้วหายเป็นปกติ (2 พศด 32:24)

¹ ในวันเหล่านั้นเยเซเคียห์ทรงประจวรใกล้กับสันพระชนม์ และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายของอามอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □จงจัดการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่ฟื้น² □ แล้วเยเซเคียห์ทรงเห็นพระพิศตรเข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า 3 □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์คำนึงอยู่ต่อเบื้องพระพิศตรพระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำสิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร⁴ และเยเซเคียห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว ⁵ และอยู่มาก่อนที่อิสยาห์จะออกไปถึงลาน พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า ⁶ □จงกลับไปบอกเยเซเคียห์เจ้านายแห่งประชาชนของเราว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้า ตรัสดังนี้ว่า □เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดุเถิด เราจะรักษาเจ้า ในวันที่สามเจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁷ และเราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้ เพื่อให้เห็นแก่เราเอง และเพื่อให้เห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา⁸ □ ⁹ และอิสยาห์บอกกับเขาว่า □เอาหมะมะเดือมาอันหนึ่ง¹⁰ เขาก็เอามาวางไว้บนพระยอห์น พระองค์จึงทรงหายเป็นปกติ ¹¹ และเยเซเคียห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า □อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าพระเยโฮวาห์จะทรงรักษาข้าพเจ้า และว่าข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในวันที่สาม¹² □ ¹³ และอิสยาห์ทูลว่า □ต่อไปนี้เป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้ คือว่า จะให้เงาคลุมหน้าไปสิบชั้น หรือย้อนกลับมาสิบชั้น¹⁴ □ ¹⁵ เยเซเคียห์ตรัสตอบว่า □เป็นการง่ายที่เงาจะยาวออกไปอีกสิบชั้น แต่ให้เงาย้อนกลับมาสิบชั้นต่างหาก¹⁶ □ ¹⁷ และอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนำเงาย้อนกลับมาสิบชั้น ซึ่งเงานั้นได้ลอยไปในนาฬิกาแดดของอาหัส

เยเซเคียห์สำแดงคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ให้คนจากบาบิโลนเห็น (2 พศด 32:27-31)

¹² คราวนั้น เบโรตคบาลาดันโอรสของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเยเซเคียห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่า เยเซเคียห์ทรงประจวร¹³ และเยเซเคียห์ได้ทรงต้อนรับเขา และพระองค์ทรงพาเขาชมคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ ให้ชมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศ และน้ำมัน ประเสริฐ และคลังพระแสงของพระองค์ทุกอย่างซึ่งมีในห้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวังหรือในราชอาณาจักรของพระองค์ทั้งสิ้นซึ่งเยเซเคียห์หามีได้สำแดงแก่เขา¹⁴ แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เยเซเคียห์ และทูลพระองค์ว่า □คนเหล่านั้นทูลอะไรบ้าง และเขามาเฝ้าพระองค์แต่ไหน¹⁵ □ และเยเซเคียห์ตรัสว่า □เขาได้มาจากเมืองไกล จากบาบิโลน¹⁶ □ ท่านทูลว่า □เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง¹⁷ □ และเยเซเคียห์ตรัสตอบว่า □เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามิได้สำแดงแก่เขา¹⁸ ¹⁹ แล้วอิสยาห์ทูลเยเซเคียห์ว่า □ขอทรงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์²⁰ ดุเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามาเมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ²¹ และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้า จะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน²² □ ²³ แล้วเยเซเคียห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า □พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ได้อยู่ เพราะพระองค์ดำริว่า □กิดิแลมีไซโรห์ ในเมื่อมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา²⁴

เยเซเคียห์สิ้นพระชนม์ (2 พศด 32:32-33)

²⁰ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยเซเคียห์ และยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสร้างสรรและวางระเบียบน้ำน้ำเข้ามาในกรุงอย่างไร มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ²¹ และเยเซเคียห์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์

21

มนัสเสห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 33:1-9)

1 มนัสเสห์มีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยฟชีบาห์² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล³ เพราะพระองค์ทรงสร้างปณิชนียสถานสูง ซึ่งเยเซเคียห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงทำลายเสียขึ้นใหม่ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระบาอัล และทรงสร้างเสารูปเคารพ ดังที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงกระทำ และทรงนมัสการบาริธทั้งสี่ของฟาสวาร์ค และปรนนิบัติพระเหล่านั้น⁴ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า □เราจะบรรจุนามของเราไว้ในเยรูซาเล็ม□⁵ และพระองค์ได้สร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบาริธแห่งฟาสวาร์คในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์⁶ และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ถูถูกขาม การใช้เวทมนตร์ ทรงเจ้าเข้าผี และพอมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกรำโกร⁷ ส่วนรูปเคารพสลักจากเสารูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศ คือพระนิเวศที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดและซาโลมอน โอรสของพระองค์ว่า □ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสี่ของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์⁸ เราจะไม่เป็นเหตุให้ท่าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้กับบรรพบุรุษของเราอีก ถ้าเขาเพียงแต่ระมัดระวังที่จะกระทำตามทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขา และตามราชบัญญัติทั้งสี่ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราบัญชาเขา□⁹ แต่เขามิได้ฟัง และมนัสเสห์ได้ชักจูงเขาให้กระทำชั่วมากยิ่งขึ้นไปกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอลได้เคยกระทำแล้วเสียอีก

พระเจ้าทรงเตือนเรื่องความชั่วร้ายของมนัสเสห์

10 และพระเยโฮวาห์ตรัสโดยเหล่าผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า¹¹ □เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ และได้ประพฤติชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ผู้ซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ และได้ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพระองค์อีกด้วย¹² เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า □ดูเถิด เรากำลังนำเหตุร้ายมาถึงเยรูซาเล็มและยูดาห์ อย่างที่ผู้ใดซึ่งได้อินแล้วหูทั้งสองของเขาจะเข้าไป¹³ และเราจะเอาเขือกอย่างที่วีดกรุงสมาริเยซึ่งเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และใช้ลูกดังอย่างที่วีดราชวงศ์อาหับ และเราจะล้างเยรูซาเล็มอย่างเขาล้างขาม ล้างและพลิกคว่ำ¹⁴ และเราจะทอดทิ้งมรดกส่วนที่เหลือของเรา และมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นเหยื่อ และเป็นของริบของศัตรูทั้งสี่ของเขา¹⁵ เพราะเขาได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา และได้ชักจูงให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเขาออกจากอียิปต์ กระทั่งถึงทุกวันนี้□□

มนัสเสห์ ผู้กระทำโหดเหี้ยม สิ้นพระชนม์ (2 พศด 33:18-20)

16 ยิ่งกว่านั้นมนัสเสห์ได้ทรงกระทำโหดเหี้ยมที่ไร้ความผิดตกเป็นอันมาก จนเต็มเยรูซาเล็มจากปลายข้างหนึ่งถึงปลายอีกข้างหนึ่ง นอกเหนือจากบาปที่พระองค์ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำด้วย โดยประพฤติสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์¹⁷ ส่วนพระราชกิจอันอกนั้นของมนัสเสห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ¹⁸ และมนัสเสห์ทรงล่องหนไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในพระอุทยานเริ่มพระราชวังของพระองค์ในสวนของอูลสา และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

อาโมนได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 33:20-23)

19 อาโมนมีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสองปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเมซุลเลมเทบุตรสาวของฮารุสซาโยทบาห์²⁰ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้าย ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ²¹ พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งสี่ซึ่งบิดาของพระองค์ทรงดำเนิน และปรนนิบัติรูปเคารพซึ่งบิดาของพระองค์ทรงปรนนิบัติ และนมัสการรูปเหล่านั้น²² พระองค์ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงดำเนินในมรรคาของพระเยโฮวาห์

อาโมนสิ้นพระชนม์ โยสิยาห์ได้ครอบครองแทนพระองค์ (2 พศด 33:24-25)

23 และข้าราชการของอาโมน ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และประหารกษัตริย์ในพระราชวังของพระองค์เสีย²⁴ แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารทุกคนที่ร่วมกันคิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชน

แห่งแผ่นดินได้ตั้งโยสียาห์โอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์แทนพระองค์²⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาโมนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ²⁶ และเขาฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ในสวนของอุสซา และโยสียาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

22

โยสียาห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 34:1)

¹ โยสียาห์มีพระชนมายุแปดพรรษาเมื่อเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยดีดาห์บุตรสาวของอาดาياهوชาวโบสคาส² และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคาทั้งสิ้นของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พศด 34:8-13)

³ และอยู่มาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสียาห์ กษัตริย์ทรงใช้ชาฟานบุตรชายอาซาลียาห์ บุตรชายเมเชลลามราชเลซา ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ รับสั่งว่า ⁴ จงขึ้นไปหาอิลคียาห์มหาปุโรหิต เพื่อให้ท่านรวมเงินซึ่งเขานำเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งผู้รักษารณิประดูได้เก็บจากประชาชน⁵ และให้มอบไว้ในมือของคณางานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และให้เขาจ่ายแก่คณางานผู้ที่อยู่ ณ พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ทำการซ่อมแซมพระนิเวศอยู่ ⁶ คือให้แก่ช่างไม้ และช่างก่อสร้าง และช่างปูน ทั้งสำหรับซื้อตัวไม้และหินสีกัดเพื่อซ่อมแซมพระนิเวศ⁷ แต่ไม่ได้ขอบัญชีจากเขาเรื่องเงินที่จ่ายใสมือของเขา เพราะเขากระทำด้วยความสัตย์ซื่อ

พวกเขาได้พบพระราชบัญญัติของโมเสส (2 พศด 34:14-15)

⁸ และอิลคียาห์มหาปุโรหิตพูดกับชาฟานราชเลซาว่า ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁹ และอิลคียาห์ได้มอบหนังสือนั้นให้ชาฟานและท่านก็อ่าน¹⁰ และชาฟานราชเลซาได้เข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลรายงานต่องกษัตริย์อีกว่า ข้าพเจ้าได้พบหนังสือที่พบในพระนิเวศออก และได้มอบไว้ในมือของคณางานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹¹ แล้วชาฟานราชเลซาได้ทูลกษัตริย์ว่า อิลคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพเจ้าพระองค์วันหนึ่ง¹² และชาฟานก็อ่านถวังกษัตริย์¹³ และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำของหนังสือแห่งพระราชบัญญัติ พระองค์ทรงนั่งลงพระองค์¹⁴ และกษัตริย์ทรงบัญชาอิลคียาห์ปุโรหิต และอาหิเศบบุตรชายชาฟาน และอัคโบรบุตรชายมีคาห์ และชาฟานราชเลซา และอาสายาห์ผู้รับใช้ของกษัตริย์ รับสั่งว่า ¹⁵ จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้เรา ให้ประชาชนและให้ยูดาห์ทั้งหมดเกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ที่ได้พบ เพราะว่า พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งพลุ่งขึ้นต่อเราทั้งหลายนั้นใหญ่หลวงนัก เพราะว่บรรพบุรุษของเรามิได้เชื่อฟังถ้อยคำของหนังสือนี้ กระทำทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับเราทั้งหลาย¹⁶ อิลคียาห์ปุโรหิต และอาหิเศบ และอัคโบร และชาฟาน และอาสายาห์ได้ไปหาฮุลดาห์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลูม บุตรชายของทิกวาห์บุตรชายฮารฮัสผู้ดูแลตู้เสื้อ (เวลานั้นนางอยู่ในเยรูซาเล็มแขวงสอง¹⁷ และเขาทั้งหลายได้สนทนากับนาง

คำพยากรณ์ของนางฮุลดาห์ (2 พศด 34:22-28)

¹⁵ และนางตอบพวกเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงบอกชายคนที่ใช้พวกเจ้ามาหาเราเถิดว่า ¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ตามบรรดาถ้อยคำในหนังสือซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่านนั้น¹⁷ เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะได้กระทำให้เราโกรธด้วยผลงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจึงจะพลุ่งขึ้นต่อสถานที่นี้ และจะดับเสียไม่ได้¹⁸ แต่ฝ่ายกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ได้ส่งเจ้ามาถามพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงไปบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน¹⁹ เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเจ้าได้ยินเรากล่าวต่อต้านสถานที่นี้และต่อต้านชาวเมืองนี้ว่าเขาจะต้องกลายเป็นที่รกร้างและที่ถูกสาป และเจ้าได้นึกเสียและร้องไห้ต่อหน้าเรา เราจึงได้ยินเจ้าแล้วด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ²⁰ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะถูกรวบรวมไปยังอุโมงค์ของเจ้าอย่างสันติ และดาของเจ้าจะไม่เป็นเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราจะนำมาเหนือที่นี้²¹ และเขาทั้งหลายก็ได้นำถ้อยคำเหล่านี้มาทูลกษัตริย์อีก

23

การอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนฟัง (2 พศด 34:29-30)

¹ แล้งกษัตริย์ทรงใช้ และบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็มได้มาชุมนุมกับพระองค์² และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนยูดาห์ทั้งสิ้น และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์

และบุโรหิต และผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งปวงทั้งเล็กและใหญ่ และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง³ และกษัตริย์ทรงประทับยืนข้างเสาและทรงกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า จะดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติพระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัยของพระองค์ จะปฏิบัติตามถ้อยคำของพันธสัญญานี้ ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ และประชาชนทั้งปวงก็เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น

โยสียานำคนอิสราเอลในการปฏิรูปใหม่ (2 พศต 34:33)

⁴ และกษัตริย์ทรงบัญชาอิลคียาห์มหาปุโรหิต และพวกปุโรหิตรอง และผู้รักษาธรณีประตู ให้นำเครื่องใช้ทั้งสิ้นที่สร้างขึ้นสำหรับพระบารอห์ สำหรับเสารูปเคารพ และสำหรับบรรดาบริวารของฟาสวาร์คออกมาจากพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเผาเสียที่ภายนอกกรุงเยรูซาเล็มในทุ่งนาแห่งชิดโรน และขนมูลเถาของมัน ไปยังเบธเอล⁵ และพระองค์ทรงกำจัดปฏิมากรบุโรหิต ผู้ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้สถาปนา ให้เผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงที่หัวเมืองแห่งยูดาห์ และรอบๆกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งคนเหล่านั้นที่เผาเครื่องหอมถวายพระบารอห์ ถวายดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และหมู่ดาวประจำราศี และบริวารทั้งสิ้นของฟาสวาร์ค⁶ และพระองค์ทรงนำเสารูปเคารพออกมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ภายนอกเยรูซาเล็มถึงลำธารชิดโรน และเผาเสียที่ลำธารชิดโรน และทรงทุบให้เป็นผงคลี และเหวี่ยงผงคลีนั้นลงบนหลุมศพของคนสามัญ⁷ และพระองค์ทรงทำลายเรือนกะเทย ซึ่งอยู่ข้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย เป็นที่ที่ผู้หญิงทอมานสำหรับเสารูปเคารพ⁸ และพระองค์ทรงให้บุโรหิตทั้งหมดออกจากหัวเมืองยูดาห์ และทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่บุโรหิตได้เผาเครื่องหอม ตั้งแต่เมืองเกบาถึงเบเออร์เชบา และพระองค์ทรงทำลายปูชนียสถานสูงของประตุมือง ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูโยชวาผู้ว่าราชการเมือง ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตุมือง⁹ ถึงอย่างไรก็ดีบุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงมิได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาทั้งหลายกินขนมปังไร้เชื้อท่ามกลางพวกพี่น้องของเขาเอง¹⁰ และทรงกระทำให้โทเฟทเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่ทวนบุตรแห่งอินโน เพื่อจะไม่มีผู้ใดถวายบุตรชายหญิงของตนให้ลุยไฟต่อพระโมเลค¹¹ และพระองค์ทรงกำจัดม้าซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแก่ดวงอาทิตย์ ที่ตรงทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างห้องนารันเมเลคข้าราชการ ซึ่งอยู่ในบริเวณ และพระองค์ทรงเผารถรบของดวงอาทิตย์เสียด้วยไฟ¹² และแท่นบนหลังคาห้องชั้นบนของอาหิซ ซึ่งบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างไว้ และแท่นบูชาซึ่งมนัสเสห์ได้สร้างไว้ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ทรงดิ่งลงมาให้หักเสียที่นั่น และทรงเหวี่ยงผงคลีของมันลงไปในลำธารชิดโรน¹³ และกษัตริย์ทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มเสียความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่ทางมือขวาของภูเขาเฟินาศ ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างสำหรับพระอัสโชเรทสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนไซดอน และสำหรับพระเคโมซสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนโมอับ และสำหรับพระมิลโคมสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน¹⁴ และพระองค์ทรงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และตัดเหล่าเสารูปเคารพลงเสีย และเอากระดูกมนุษย์ยกที่นั่น¹⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกแท่นบูชาที่เบธเอล ปูชนียสถานสูงซึ่งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ตั้งไว้ ผู้ซึ่งทรงทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์ทรงรื้อแท่นบูชา กับปูชนียสถานสูงนั้นลงและทรงเผาปูชนียสถานสูงนั้น บนให้เป็นผงคลีและพระองค์ทรงเผาเสารูปเคารพเสียด้วย¹⁶ และเมื่อโยสียาห์ทรงเห็นพระพักตร์ พระองค์ทอดพระเนตรดูโม่งคัมโปยศพของบุนนุอา และพระองค์ทรงใช้ไฟไปเอากระดูกออกมาเสียจากโม่งคัมโปยศพของบุนนุอา และเผาเสียบนแท่นบูชา และทรงกระทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้บาร้องไว้ ผู้ซึ่งบาร้องถึงสิ่งเหล่านี้¹⁷ แล้วพระองค์ตรัสว่า โอคนสวาทย์ที่เรามองเห็นข้างโน้นคืออะไร! คนเมืองนั้นก็ทูลพระองค์ว่า โอเป็นอโม่งคัมโปยศพของคนแห่งพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ และได้บาร้องถึงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อแท่นบูชาที่เบธเอล¹⁸ และพระองค์ตรัสว่า โอให้เขาอยู่ที่นั่นแหละ อย่าให้ผู้ใดย้ายกระดูกของเขาไป เขาทั้งหลายจึงทิ้งกระดูกของเขาไว้อย่างนั้นพร้อมกับกระดูกของผู้พยากรณ์ผู้ออกมาจากสะมาเรีย¹⁹ โยสียาห์ทรงกำจัดนิเวศทั้งสิ้นของปูชนียสถานสูงที่อยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงกระทำต่อที่เหล่านั้นตามทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำที่เบธเอล²⁰ และพระองค์ทรงประหารบุโรหิตทั้งปวงแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่นั่นเสียบนแท่นบูชา และเผากระดูกคนเสียบนนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม

การถือเทศกาลปัสกา (2 พศต 35:1-19)

²¹ และกษัตริย์ทรงบัญชาประชาชนทั้งปวงว่า จงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญา²² เพราะเทศกาลปัสกาอย่างนี้มิได้ถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยผู้ซึ่งครอบครองอิสราเอล หรือระหว่างสมัยบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือกษัตริย์แห่งยูดาห์²³ แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสียาห์ได้ถือเทศกาลปัสกานี้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม²⁴ ยิ่งกว่านั้น

นอีกโยสียาห์ได้กำจัดคนทรง และแม่มด และเทราฟิม และรูปเคารพ และบรรดาสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเขียนอยู่ในหนังสือที่อิสลียาห์ปุโรหิตได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁵ ก่อนพระองค์หาภักษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ไม่ ผู้ซึ่งหันหาพระเยโฮวาห์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย และด้วยสิ้นสุดพระกำลัง ตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้นของโมเสส หรือผู้ที่เกิดมาที่หลังพระองค์ ก็ไม่มีใครเหมือนพระองค์²⁶ ถึงกระนั้นพระเยโฮวาห์มิได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าและยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์ได้พลุ่งขึ้นต่อยูดาห์ ด้วยการกระทำทั้งสิ้นของมนัสเสห์อันเป็นเหตุให้พระองค์ทรงพระพิโรธ²⁷ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราจะให้ยูดาห์ออกเสียจากสายตาของเราด้วย ดังที่เราได้กระทำให้อิสราเอลออกเสีย และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือกออกไปเสีย คือเยรูซาเล็ม กับนิเวศซึ่งเราได้บอกไว้ □นามของเรাজอยู่ที่นี่□ □

กษัตริย์โยสียาห์สิ้นพระชนม์ (2 พศต 35:20-27)

²⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสียาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ²⁹ ในสมัยของพระองค์ ฟาโรห์เนโคษัตริย์ของอียิปต์เสด็จขึ้นไปยังกษัตริย์แห่งอัสซีเรียถึงแม่น้ำยูเฟรติส กษัตริย์โยสียาห์เสด็จไปปะทะพระองค์ และเมื่อฟาโรห์เนโคทรงเห็นพระองค์ก็ประหารพระองค์เสียที่เมืองเมกิดโด³⁰ ข้าราชการของพระองค์ก็นำพระศพใส่รถรบไปจากเมืองเมกิดโด และนำมายังกรุงเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอูโมงค์ของพระองค์ และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็รับเยโฮอาหาสโอรสโยสียาห์เจิมท้าวไว้ และตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของท่าน

ฟาโรห์ปลดกษัตริย์เยโฮอาหาสออกจากราชสมบัติ (2 พศต 36:1-2)

³¹ เยโฮอาหาสมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ยามูทาลบุตรสาวของเยเรเมียชาวลีบนนาห์³² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้กระทำ³³ และฟาโรห์เนโคก็จับพระองค์ซึ่งไว้ที่รับลาห์ในแผ่นดินยัมมัท เพื่อมิให้พระองค์ครอบครองในเยรูซาเล็ม และกำหนดบรรณาการจากแผ่นดินนั้นเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์

เยโฮยาคิมครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 36:4-5)

³⁴ และฟาโรห์เนโคทรงตั้งเอลียาคิมโอรสโยสียาห์เป็นกษัตริย์แทนโยสียาห์บิดาของท่าน และเปลี่ยนชื่อของท่านเป็นเยโฮยาคิม แต่ได้พาเยโฮอาหาสไปเสีย และท่านมาถึงอียิปต์และสิ้นชีวิตเสียที่นั่น³⁵ และเยโฮยาคิมก็มอบเงินและทองคำแก่ฟาโรห์ แต่พระองค์ทรงเก็บภาษีจากชาวแผ่นดินเพื่่อมอบเงินตามบัญชาของฟาโรห์ พระองค์ทรงเร่งรัดเอาเงินและทองคำของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น จากทุกคนตามการประเมิน เพื่่อมอบแก่ฟาโรห์เนโค³⁶ เยโฮยาคิมมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เศบูดาห์บุตรสาวเปดาياهوชาวรูมาห์³⁷ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

24

เยโฮยาคิมรับใช้เนบูคัดเนสซาร์ (2 พศต 36:6-7)

¹ ในรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมาก และเยโฮยาคิมเป็นคนใช้ของพระองค์สามปี แล้วท่านก็กลับภักต่อพระองค์² และพระเยโฮวาห์ทรงใช้พวกคนเคลเดีย และพวกคนซีเรีย และพวกคนโมอับ และพวกคนอัมโมนมาต่อสู้กับท่าน และทรงใช้เขาทั้งหลายไปต่อสุยุดาห์เพื่อจะทำลายเสีย ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์³ แต่จึงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์เพื่อจะให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะบรรดาบาปของมนัสเสห์ ตามทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ⁴ และเพราะโลहितที่ไร้ความผิดซึ่งท่านได้ทำให้หึ่งนั้นด้วย เพราะท่านได้กระทำให้โลहितไร้ความผิดตกเต็มเยรูซาเล็ม และพระเยโฮวาห์ไม่ทรงอภัย⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

เยโฮยาคิมสิ้นพระชนม์ รัชสมัยของเยโฮยาคิม (2 พศต 36:8-9)

⁶ เยโฮยาคิมจึงทรงล่วงหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮยาคินโอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์⁷ และกษัตริย์แห่งอียิปต์มิได้ทรงยกออกมาจากแผ่นดินของพระองค์อีก เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ยึดแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของกษัตริย์อียิปต์ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส⁸ เยโฮยาคินมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสาม

เดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เนหุทาบุตรสาวของเอลานันชาวเยรูซาเล็ม⁹ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ¹⁰ คราวนั้นข้าราชการของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มล้อมกรุงไว้

เนบูคัดเนสซาร์ส่งชาวเยรูซาเล็มหลายคนไปเป็นเชลย

¹¹ และ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะเมื่อข้าราชการของพระองค์ยังล้อมเมืองอยู่¹² และเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงมอบพระองค์แก่กษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์เองและพระมารดาของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ และเจ้านายของพระองค์ และข้าราชการสำนักของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนจับพระองค์เป็นนักโทษในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์¹³ ได้ขนเอาบรรดาทรัพย์สินในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินในสำนักพระราชวัง และตัดบรรดาเครื่องใช้ทองคำเป็นชิ้นๆ ซึ่งชาวโลมอนกษัตริย์แห่งอัสราเอลทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ก่อนแล้ว¹⁴ พระองค์ทรงกวาดชาวเยรูซาเล็มไปหมด ทั้งเจ้านายทั้งปวง และทาสทาสีทั้งหมด เป็นเชลยหนึ่งหมื่นคน มีช่างฝีมือและช่างเหล็กทั้งหมด ไม่มีผู้ใดเหลือนอกจากประชาชนที่เจียนที่สุดแห่งแผ่นดิน¹⁵ และพระองค์นำเยโฮยาคินไปยังบาบิโลน ทั้งพระชนนี บรรดาพระมเหสี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคคลชั้นหัวหน้าของแผ่นดิน พระองค์จับเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน¹⁶ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำเชลยมายังบาบิโลน คือทาสทาสีทั้งหมดเจ็ดพันคน และช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพัน ทุกคนแข็งแรง และเหมาะสำหรับกรรบ

เศเดคียาห์ครอบครองเหนือบูดาห์ (2 พศด 36:10-18)

¹⁷ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตั้งมีทรานาياهوพี่ตลาของเยโฮยาคินเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามว่าเศเดคียาห์¹⁸ เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ยามูทาลบุตรสาวของเยเรมียาห์ชาวลิบนาห์¹⁹ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาคิมทรงกระทำ

เศเดคียาห์กับภูตออบาบีโลน

²⁰ เพราะว่าโดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์นั้นเหตุการณ์มาถึงขีด ที่พระองค์ทรงเหวี่ยงเยรูซาเล็มและยูดาห์ไปให้พระพิศมัยพระองค์ และเศเดคียาห์ได้กับภูตออบาบีโลน

25

การล้อมกรุงเยรูซาเล็ม การนำคนไปเป็นเชลยครั้งสุดท้าย (2 พศด 36:17-20; ยรม 39:8-10)

¹ และอยู่มาเมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาพร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์เข้าสู่อ้อมกรุงเยรูซาเล็ม และล้อมกรุงนั้นไว้ และเขาทั้งหลายได้สร้างเครื่องล้อมไว้รอบ² กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่ถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์³ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ การกันดารอาหารในกรุงนั้นก็ร้ายกาจนัก ไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนแห่งแผ่นดิน⁴ แล้วกรุงนั้นก็แตก ทหารทั้งสิ้นหนีออกไปในกลางคืนตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสองซึ่งอยู่ริมราชอุทยาน (ทั้งๆที่คนเคลเดียอยู่รอบเมือง) และกษัตริย์ก็เสด็จตามทางไปที่ราบ⁵ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามกษัตริย์ และมาทันพระองค์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ก็กระจัดกระจายไปจากพระองค์⁶ แล้วเขาจึงจับกษัตริย์นั้นขึ้นมายังกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่รีบลาห์ และพวกเขาได้พิพากษาพระองค์⁷ เขาได้ประหารชีวิตบรรดาโอรสของเศเดคียาห์ต่อพระพิศมัยของพระองค์ แล้วทำพระเนตรเศเดคียาห์ให้บอดไป ได้ผูกมัดพระองค์ไว้ด้วยโซ่ตรวนทองสัมฤทธิ์ และพาพระองค์ไปยังบาบิโลน⁸ เมื่อวันที่เจ็ดเดือนที่ทำซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้มายังเยรูซาเล็ม⁹ ท่านได้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย และเฝ้าพระราชวัง และเฝ้าบ้านเรือนทั้งหมดของเยรูซาเล็ม ท่านเฝ้าบ้านใหญ่ทุกหลังลงหมด¹⁰ และทหารคนเคลเดียทั้งหมดอยู่อยู่กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงรอบเยรูซาเล็มลง¹¹ และประชาชนที่เหลืออยู่ซึ่งอยู่ในเมือง และคนหลบหนีซึ่งหลบหนีไปยังกษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมวลชนที่เหลืออยู่นั้น เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้กวาดไปเป็นเชลย¹² แต่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนแห่งแผ่นดินไว้ให้เป็นคนทำสวนองุ่นและเป็นคนทำไร่ไถนา¹³ และเสนาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงกับขันเสาครุฑทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน¹⁴ เขาขนหม้อ พลั่ว และตะกราดใส่ตะเกียง และช้อน และบรรดาเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ซึ่งใช้ในงานปรนนิบัติเอาไปเสีย¹⁵ ทั้งถาดรองไฟด้วยกับขาม สิ่งใดที่ทำด้วยทองคำ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ขนเอาไปเป็นทองคำ และสิ่งใดที่ทำด้วยเงิน

นก็ขนเอาไปเป็นเงิน ¹⁶ ส่วนเสาสองต้น ชันเสาครึ่งหนึ่งลูก และเชิงซึ่งชาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น ทองสัมฤทธิ์ของภาชนะทั้งหมดนี้ก็เหลือที่จะชั่งได้ ¹⁷ เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก และบัวคว่ำทองสัมฤทธิ์มีบนเสา บัวคว่ำนั้นสูงสามศอก มีดาข่ายกับลูกท่อนิรมลบนทองสัมฤทธิ์อยู่บนบัวคว่ำโดยรอบ และเสาด้านที่สองก็เหมือนกันพร้อมดาข่าย ¹⁸ และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็จับเสารอกห้าปูลูไรหิต ผู้ใหญ่และเศฟันยาห์ปูลูไรหิตที่สอง กับผู้รักษาธรณีประตูสามคนไปด้วย ¹⁹ และจากเมืองนั้นท่านได้จับข้าราชการสำนักซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพอันที่ปรึกษาของกษัตริย์อีกห้าคนที่พบในเมืองนั้น และเลขาธิการคือผู้บัญชาการกองทัพบกผู้เกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และอีกหกสิบคนจากประชาชนแห่งแผ่นดินซึ่งพบในเมือง ²⁰ และเนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้ไป พามาถึงกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาคห์ ²¹ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงฟังเขา และประหารชีวิตเขาทั้งหลายเสียที่ริบลาคห์ในแผ่นดินฮามัทยูดาห์จึงถูกกวาดเป็นเขลยไปจากแผ่นดินของตน

เกดาลิยาห์ได้รับการตั้งให้เป็นเจ้าเมือง

²² พระองค์ทรงตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบตรชายาฟาานให้เป็นเจ้าเมืองเหนือประชาชนผู้เหลืออยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงเหลือไว้ ²³ เมื่อบรรดาผู้บังคับบัญชาพลรบ ทั้งตัวเขาทั้งหลายและคนของเขาได้ขึ้นว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์ให้เป็นเจ้าเมือง เขาก็มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสภาห์ คืออิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ และโยฮานันบุตรชายคาโรอาห์ และเศโรอาห์บุตรชายทันหุเมทชาวเนโทฟาห์ และยาอาซันยาห์บุตรชายคนมาอาคาห์ ทั้งเขาทั้งหลายและคนของเขา ²⁴ และเกดาลิยาห์ก็กระทำสัตย์ปฏิญาณแก่เขาและคนของเขาว่า โออย่ากลัวที่จะเป็นผู้รับใช้ของคนเคลเดียเลย จงอาศัยในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านก็จะอยู่เย็นเป็นสุข ²⁵ แต่อยู่มาในเดือนที่เจ็ดอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์บุตรชายเอลิชามาเป็นผู้เป็นเชื่อพระวงศ์ได้เข้ามาพร้อมกับชายสิบคน ได้โจมตีและฆ่าเกดาลิยาห์และพวกอัครราชทูตคนเคลเดียผู้อยู่กับท่านที่มีสภาห์เสีย ²⁶ แล้วประชาชนทั้งปวง ทั้งเล็กและใหญ่และผู้บังคับบัญชาพลรบได้ลุกขึ้น และไปยังอียิปต์ เพราะเขากลัวคนเคลเดีย ²⁷ และอยู่มาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเนรเทศเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบสองเมื่อวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้น เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง ทรงพระกรุณาโปรดให้เยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์พ้นจากเรือนจำ ²⁸ พระองค์ตรัสด้วยคำอ่อนหวานแก่ท่าน และให้นั่งสูงกว่าบรรดาที่นั่งของกษัตริย์ที่อยู่ในบาบิโลนกับพระองค์ ²⁹ เยโฮยาคินจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออก และได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นปกติทุกวันตลอดชีวิต ³⁰ ส่วนงบประมาณที่ท่านนั้นก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์ตามความต้องการรายวันอยู่เสมอตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 พงศาวดาร

เราไม่ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ แต่ตามธรรมเนียมของพวกยิว เอสราเป็นผู้เขียน หนังสือ 1 และ 2 พงศาวดารรวมเป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ของพวกยิว ทั้งสองเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลสมัยเดียวกันกับหนังสือ 1 และ 2 ซามูเอลและหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ คือตั้งแต่ความตายของซาอูล จนถึงเวลาที่อิสราเอลกับยูดาห์เป็นเชลย บางเรื่องที่อยู่ในหนังสือซามูเอลและพงศกษัตริย์ก็อยู่ในทั้งสองเล่มนี้ และบางเรื่องไม่อยู่ บทที่ 1 ถึง 9 ของเล่มนี้ส่วนใหญ่เป็นลำดับวงศ์ อาร์ซิบชอบ เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 41 ปี

ตั้งแต่อาดัมถึงโนอาห์

1 อาดัม 2 เซท เอโนช 3 เคนัน มาหาลาเลล ยาเรด 4 เอโนค เมธุสลาห์ ลามเอค 5 โนอาห์ 6 เซม 7 ยาเฟท

บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท

5 บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท ชื่อ โกลเมอร์ มาโอก มีเดีย ยาวาน ทุบัล เมเชค และทึราส 6 บุตรชายทั้งหลายของโกลเมอร์ ชื่อ ฮัสเคนส์ ริฟาท และโทการมาห์ 7 บุตรชายทั้งหลายของยาวาน ชื่อ เอลีชาห์ ทารซิช คิทธิม และโดตานิม

ผู้สืบสายโลหิตของฮาม

8 บุตรชายทั้งหลายของฮาม ชื่อ คูช มิสราอิม พุต และคานาอัน 9 บุตรชายทั้งหลายของคูช ชื่อ เซบิบา ฮาวิลลาห์ สับทารามา และสับเทคา บุตรชายทั้งหลายของราอามา ชื่อ เซบาและเดดาน 10 คูชให้กำเนิดบุตรชื่อโนมโรด เขาเริ่มเป็นคณามีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก 11 มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อลูติม อานามิม เลหะบิม นัฟทูอิม 12 ปีทูลิม คัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย) และคัฟโทริม 13 คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไซดอนและเฮท 14 และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี 15 คนฮิไต คนอารคี คนสินี 16 คนอารวัด คนเศเมอร์ และคนฮามัท

บุตรชายทั้งหลายของเซม

17 บุตรชายทั้งหลายของเซม ชื่อ เอลาม ฮัสซุร อารฟักซาด ลุด อารัม อูส ฮูล เกเธอร์ และเมเชค 18 อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ 19 เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน 20 โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัด เชเลฟ ฮาซาร์ปมาเวท และเยราห์ 21 ฮาโดรัม อุซาล และดิดลาห์ 22 เอบาล อาบีมาเอล เซบา 23 โอฟีร์ ฮาวิลลาห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน

ตั้งแต่เซมถึงอับราฮัม

24 เซม อารฟักซาด เชลาห์ 25 เอเบอร์ เปเลก เรอู 26 เสรุก นาโฮร์ เทราห์ 27 อับราม คืออับราฮัม 28 บุตรชายของอับราฮัม ชื่อ อิสอัค และอิซมาเอล

บุตรชายทั้งหลายของอิซมาเอล

29 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเซม บุตรหัวปีของอิซมาเอล คือ เนบาโยธ และเคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม 30 มิซมา คูมาห์ มัสสา ฮาดัด เทมา 31 เยตุร์ นาฟิซ และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล

บุตรชายทั้งหลายของนางเคทูราห์

32 บุตรชายทั้งหลายของนางเคทูราห์ภรรยาของอับราฮัม คือ นางให้กำเนิดบุตรชื่อคิรยาน โยกซาน เมดาน มีเดีย อิซบาก และชวาร์ และบุตรชายของโยกซาน ชื่อ เซบาและเดดาน 33 บุตรชายของมีเดีย ชื่อ เอฟาห์ เอฟออร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์

บุตรชายทั้งหลายของอับราฮัมกับอิสอัค

34 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค บุตรชายของอิสอัค ชื่อ เอซาว และอิสราเอล

บุตรชายทั้งหลายของเอซาว

35 บุตรชายของเอซาว ชื่อ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูส ยาลาม และโครห์ 36 บุตรชายของเอลีฟัส ชื่อ เทมาน โอมาร์ เซฟี กาตาม เคนัส ทิมนาและอามาเลซ 37 บุตรชายของเรอูเอล ชื่อ นาฮาท เซอราห์ ชัมมาห์ และมิสซาห์

38 บุตรชายของเสอีร์ ชื่อ โลทาน โขบาล คิเบโอน อานาห์ ดีโชน เอเซอร์ และดีชาน 39 บุตรชายของโลทาน ชื่อ โยริ และโฮมาม และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา 40 บุตรชายของโขบาล ชื่อ เอลิอัน มานายาห์ เอบาล เชฟี และโอโนม บุตรชายของคิเบโอน ชื่อ อัยยาห์ และอานาห์ 41 บุตรชายของอานาห์ ชื่อ ดีโชน บุตรชายของดีโชน ชื่อ อัมราม เอชบาน อิธราน และเคราน 42 บุตรชายของเอเซอร์ ชื่อ บิลยาน ศาวาน และยาอาคัน บุตรชายของดีโชน ชื่อ อุศ และอาร์น

บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินเอโดม (ปฐม 36:1-43)

43 ต่อไปนี้เป็นภคัตริย์ผู้ทรงครอบครองอยู่ในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่มีภคัตริย์ครอบครองอยู่เหนือคนอิสราเอล คือ เบลามบุตรชายเบโอร์ เมืองหลวงของท่านชื่อดินยาบห์ 44 เมื่อเบลาลิ้นพระขนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศปราชชาวเมืองโบสราห์ขึ้นครอบครองแทน 45 เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน 46 เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดบุตรชายของเบตัดผู้รับชนะคนมีเดียในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิท 47 เมื่อฮาตัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน 48 เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโอบาทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน 49 เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอัคโบรขึ้นครอบครองแทน 50 เมื่อบาอัลฮานันสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปายี และมเหสีของท่านมีพระนามว่า เมเททาเบล ธิดาของมัทเรด ธิดาของเมซาหับ

เจ้านายทั้งหลายของเอโดม

51 และฮาตัดก็สิ้นพระชนม์ เจ้านายของเอโดมคือ เจ้านายทิมนา เจ้านายอาลียาห์ เจ้านายเยเธ 52 เจ้านายโอโยลิบามห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปิโนน 53 เจ้านายเคนส์ เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์ 54 เจ้านายมิกดีเอล และเจ้านายอิธรม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม

2

บุตรชายทั้งหลายของอิสราเอล

1 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอิสราเอล คือ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ เศบูลุน 2 ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟทาลี กาด และอาเชอร์

บุตรชายทั้งหลายของยูดาห์

3 บุตรชายของยูดาห์ชื่อ เอรี โอนัน และเชปลาห์ ทั้งสามคนนี้เป็นบุตรสาวของชวาคนคานาอันให้กำเนิดแก่ท่าน ฝ่ายเอรีบุตรหัวปีของยูดาห์นั้นเป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสังหารเขาเสีย 4 ทามารบุตรสะใภ้ของท่านก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศและเศปราห์ให้ท่านด้วย ยูดาห์มีบุตรชายห้าคนด้วยกัน 5 บุตรชายของเปเรศชื่อเฮสโรน และฮามูล 6 บุตรชายของเศปราห์คือ ศิมรี เอธาน เสมาน คาลโคล และดารา ห้าคนด้วยกัน 7 บุตรชายของคารมีชื่อ อาคาน ผู้นำความเดือดร้อนให้แก่อิสราเอล ผู้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น 8 และบุตรชายของเอธานชื่อ อาซาริยาห์ 9 บุตรชายของเฮสโรนซึ่งกำเนิดแก่ท่านนั้นคือ เฮราเมเอล ราม และเคลบัย 10 รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ และอัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน เจ้านายในบุตรของยูดาห์ 11 นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลมา สัลมาให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาส 12 โอบาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอบเอด โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี

ผู้สืบสายโลหิตของเจสซี

13 เจสซีให้กำเนิดเอลีอับบุตรหัวปีของท่าน อาบินาดับที่สอง ซิเมอาห์ที่สาม 14 นาธันเอลที่สี่ รัตดัยที่ห้า 15 โอเชมที่หก ดาวิดที่เจ็ด 16 และพี่สาวของเขาคือเศรยาห์ และอาบิกายิล บุตรชายของนางเศรยาห์ชื่ออาบิชัย โยอาบและอาสาเฮล สามด้วยกัน 17 อาบิกายิลให้กำเนิดบุตรชื่ออามาสา และบิดาของอามาสาชื่อเยเธอร์คนอิธมาเอล

ผู้สืบสายโลหิตของคาเลบ

18 คาเลบบุตรชายเฮสโรนให้กำเนิดบุตรกับอาซุบาห์ภรรยาของตน และกับเยรีโธ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนาง คือ เยเซอร์ โยบับ และอาร์โดน 19 เมื่ออาซุบาห์สิ้นชีพแล้ว คาเลบก็แต่งงานกับเยเฟราธาห์ ผู้ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮอร์ให้แก่ท่าน 20 เฮอร์ให้กำเนิดบุตรชื่ออูร์ และอูร์ให้กำเนิดบุตรชื่อเบซาเลล

ผู้สืบสายโลหิตคนอื่นของเฮสโรนโดยบุตรสาวของมาคีร์

21 ภายหลังเฮสโรนได้เข้าหาบุตรสาวของมาคีร์บิดาของกิเลอาด และได้แต่งงานด้วยเมื่อท่านมีอายุหกสิบปี และนางได้กำเนิดบุตรให้ท่านชื่อ เสกุก 22 และเสกุกให้กำเนิดบุตรชื่อยาอีร์ ผู้มีหัวเมืองยี่สิบสามหัวเมืองในแผ่นดินกิเลอาด 23 แต่จากหัวเมืองเหล่านั้น เขาได้ยึดเกชูร์กับอารัม พร้อมกับหัวเมืองต่างๆของยาอีร์ และหัว

เมืองเคนาห์ กับบรรดาชนบทของหัวเมืองหกลิบชนบทด้วยกัน ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นของลูกหลานมาคีร์บิดาของกิเลอาด²⁴ ภายหลังเฮสโรนสิ้นชีพในคาเลบเอฟราธาห์ แล้วอาบิยาห์ภรรยาของเฮสโรนก็คลอดบุตรให้แก่เขาชื่ออัสซูร์ผู้เป็นบิดาของเทโคอา

ผู้สืบสายโลหิตของเยราเมเอล

²⁵ บุตรชายทั้งหลายของเยราเมเอลบุตรหัวปีของเฮสโรน คือ ราม บุตรหัวปีของท่าน นูนาห์ โอริน โอเชม และอาบิยาห์²⁶ เยราเมเอลมีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่ออาทราห์ นางเป็นมารดาของโอนัน²⁷ บุตรชายของราม บุตรหัวปีของเยราเมเอลชื่อ มาอัส ยามิน และเอเคอร์²⁸ บุตรชายของโอนันชื่อ ชัมมัยและยาดา บุตรชายของชัมมัยชื่อ นาดับและอาบิซัวร์²⁹ ภรรยาของอาบิซัวร์ชื่ออาบิยาฮิล และนางคลอดอัชบานและโมลิดให้ท่าน³⁰ บุตรชายของนาดับชื่อ เฮเลด และอัปปาอิม แต่เฮเลดได้สิ้นชีพไม่มีบุตร³¹ บุตรชายของอัปปาอิมชื่อ อิชอี บุตรชายของอิชอีชื่อ เซชน บุตรของเซชนชื่อ อัคลัย³² บุตรชายของยาดาน้องชายของชัมมัยชื่อ เยเธอร์ และโยนาธาน และเยเธอร์สิ้นชีพไม่มีบุตร³³ บุตรชายของโยนาธานชื่อ เปเลธ และศากา เหล่านี้เป็นลูกหลานของเยราเมเอล

ผู้สืบสายโลหิตของเซชน

³⁴ ฝ่ายเซชนไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว แต่เซชนมีทาสชาวอียิปต์อยู่คนหนึ่งชื่อ ยารยา³⁵ เซชนจึงยกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยาของยารยาทาสของตน และนางก็คลอดบุตรให้แก่เขาชื่อ อัททัย³⁶ อัททัยให้กำเนิดบุตรชื่อนาอัน และนาอันให้กำเนิดบุตรชื่อสาบาด³⁷ สาบาดให้กำเนิดบุตรชื่อเอฟลาล และเอฟลาลให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด³⁸ โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเยชู เยชูให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์³⁹ อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเลส และเฮเลสให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาอาสาห์⁴⁰ เอลาอาสาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อสิสะมัย และสิสะมัยให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลุม⁴¹ ซัลลุมให้กำเนิดบุตรชื่อเยคามิยาห์ และเยคามิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอลิชามา

ผู้สืบสายโลหิตของเยราเมเอลและคาเลบ

⁴² บุตรชายของคาเลบน้องชายของเยราเมเอลชื่อ เมซาบุตรหัวปีของท่าน ผู้เป็นบิดาของคิฟ และบุตรชายของมาเรซาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน⁴³ บุตรชายของเฮโบรนชื่อ โคราห์ ทัปบูอาห์ เรเคม และเซมา⁴⁴ เซมาให้กำเนิดบุตรชื่อราฮัม ผู้เป็นบิดาของโยเรเคม และเรเคมให้กำเนิดบุตรชื่อชัมมัย⁴⁵ บุตรชายของชัมมัยคือ มาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบเรชัวร์⁴⁶ เอฟาห์ภรรยาของโยเรเคมคลอดบุตรชื่อฮาราน โมซาและกาเชส และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อกาเชส⁴⁷ บุตรชายของยาดีชชื่อ เรเกม โยรัม เกซาน เปเลท เอฟาห์ และชาอัฟ⁴⁸ มาอาคห์ภรรยาของโยเรเคมคลอดบุตรชื่อเชเบธและทิระเนนาห์⁴⁹ นางคลอดบุตรชื่อชาอัฟ ผู้เป็นบิดาของมัดมันนาห์ เขาผู้เป็นบิดาของมัดเบนนาห์ และบิดาของกิเบอาด้วย บุตรสาวของคาเลบชื่ออัคสาห์

ตั้งแต่คาเลบบบุตรเฮอร์

⁵⁰ เหล่านี้เป็นลูกหลานของคาเลบบบุตรชายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ ชื่อ โขบาล บิดาของคีรียาทเยอาริม⁵¹ สัลมาบิดาของเบเรเลเฮม และฮารเอฟบิดาของเบเรกาเดอร์⁵² โขบาลบิดาของคีรียาทเยอาริมมีบุตรชายอีกชื่อ ฮาโรเอห์ และครึ่งหนึ่งของคนเมนูโท⁵³ และครอบครัวของคีรียาทเยอาริม คือครอบครัวอัทไรด์ ครอบครัวบูโท ครอบครัวซุมัท ครอบครัวมิชรา จากคนเหล่านี้บังเกิดชาวโสราห์ และชาวเอซทาโอล⁵⁴ บุตรชายของสัลมาคือ เบเรเลเฮม ชาวเนโทฟาห์ อัทโรท วงศ์วานของโยอาบ และครึ่งหนึ่งของคนเมนูโท ผู้เป็นชาวโสราห์⁵⁵ ทั้งครอบครัวของอัสกลษณซึ่งอยู่ ณ เมืองยาเบสคือ ครอบครัวทิวไรด์ ครอบครัวซิมเอี และครอบครัวสุคา เหล่านี้เป็นคนเคนไตผู้มาจากอัมมัท ผู้เป็นบิดาวงศ์วานของเรา

3

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิด (2 ซมอ 3:2-5; 5:13-16)

¹ ต่อไปนี้เป็นโอรสของดาวิดประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน อัมโนน โอรสหัวปี พระนางอาหิโนอัม ชาวอิสเรเอลประสูติ องค์ที่สองคือดาเนียล พระนางอาบิยาภิลชาวคารเมลประสูติ² องค์ที่สามคืออับซาโลม โอรสของมาอาคห์ภรรยาของทัมมัย กษัตริย์ของเมืองเกชูร์ องค์ที่สี่คืออาโดเนียยาห์ โอรสของฮักกิท³ องค์ที่ห้าคือเซฟาทิยาห์ พระนางอาบิยาห์ประสูติ องค์ที่หกคืออิทเธรัม เอกภพแห่งหนึ่งของพระองค์ประสูติ⁴ ทั้งหกองค์ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน ที่นั่นพระองค์ทรงครอบครองเจ็ดปีกับหกเดือน และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี⁵ ต่อไปนี้เป็นโอรสที่ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม คือ ซิมเอา โขบับ นาอันและซาโลมอน สองคนนี้พระนางบัทชวา บุตรสาวของอัมมีเอลประสูติ⁶ แล้วก็มีอับฮาร์

เอลีซามา เอลีเฟเลท ⁷ โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย ⁸ เอลีซามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท เก้าองค์ด้วยกัน ⁹ ทั้งสิ้นนี้เป็นโอรสของดาวิด นอกเหนือจากบุตรชายของนางสนม และทามาร์เป็นชนินธุราของอิสราเอล

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิดถึงเศเดคียาห์

¹⁰ โอรสของซาโลมอนคือเรโหโบอัม โอรสของเรโหโบอัมคืออาบียาห์ โอรสของอาบียาห์คืออาสา โอรสของอาสาคือเยโฮชาฟัท ¹¹ โอรสของเยโฮชาฟัทคือโยรัม โอรสของโยรัมคืออาหัสยาห์ โอรสของอาหัสยาห์คือโยอาช ¹² โอรสของโยอาชคืออามาซิยาห์ โอรสของอามาซิยาห์คืออาซารียาห์ โอรสของอาซารียาห์คือโยราม ¹³ โอรสของโยรามคืออาหัส โอรสของอาหัสคือเยเซเคียห์ โอรสของเยเซเคียห์คือมนัสเสห์ ¹⁴ โอรสของมนัสเสห์คืออาโมน โอรสของอาโมนคือโยสิยาห์ ¹⁵ โอรสของโยสิยาห์คือโยยานัน โอรสหัวปี องค์ที่สองคือเยโฮยาคิม องค์ที่สามคือเศเดคียาห์ องค์ที่สี่คือซัลลูม ¹⁶ โอรสของเยโฮยาคิมคือเยโคนียาห์ โอรสของเยโคนียาห์คือเศเดคียาห์

ผู้สืบสายโลหิตของเยโคนียาห์

¹⁷ และโอรสของเยโคนียาห์ชื่ออัสสัร เชอัลทิเอล โอรสของพระองค์ ¹⁸ มัลคิราม เปดา야ห์ เซนาสซาร์ เยคามิยาห์ โยชามา เนดาบียาห์ ¹⁹ และบุตรชายของเปดา야ห์คือ เศรูบาเบลและชิมอี และบุตรชายของเศรูบาเบลคือ เมซูลลาม ยานันยาห์ และน้องสาวของเขาชื่อเซโลมิท ²⁰ ยาซุบาห์ โอเฮล เบเรคียาห์ ฮาสดียาห์ และยูซับเบลด ห้าคนด้วยกัน ²¹ บุตรชายของเยซานันยาห์คือ เปโลทียาห์และเยซาบับห์ ลูกหลานของโรไฟยาห์ ลูกหลานของฮารันัน ลูกหลานของโอบาดีห์ ลูกหลานของเซคานียาห์ ²² บุตรชายของเซคานียาห์คือ เซไมอาห์ และบุตรชายของเขาไมอาห์คือ ฮัทธัช อิกาล บาร์ยาห์ เนอารียาห์และซาฟัท หกคนด้วยกัน ²³ บุตรชายของเนอารียาห์คือ เอลีโอนัย เฮเศคียาห์ และฮัสรีคัม สามคนด้วยกัน ²⁴ บุตรชายของเอลีโอนัยคือ โฮดาวิยาห์ เอลียาซิบ เปโลยาห์ อักซูป โยฮานัน เดไลยาห์ และอานานี เจ็ดคนด้วยกัน

4

ผู้สืบสายโลหิตของยูดาห์

¹ บุตรชายของยูดาห์คือ เปเรช เฮสโรน คารมี เฮอร์ และโซบาล ² เรอายาห์บุตรชายโซบาลให้กำเนิดบุตรชื่อยาหัท และยาหัทให้กำเนิดบุตรชื่อยาหัมมูและลาฮาด เหล่านี้เป็นครอบครัวของชาวโคราห์ ³ ต่อไปมีมาจากบิดาของเอตม คืออิสเรเอล อิซมา และอิดบาซ และน้องสาวของเขาชื่อฮัสเซลเลโพนี ⁴ และเปเนเอลผู้เป็นบิดาของเกโดร์ และเอเซอร์ผู้เป็นบิดาของหุซาย์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ ผู้เป็นบิดาของเบเรเลเฮม

ผู้สืบสายโลหิตของอัสซูร์

⁵ อัสซูร์บิดาของเทโคอา มีภรรยาสองคนคือ เฮลาห์และนอาราห์ ⁶ นอาราห์คลอดอาหุซซาม เฮเฟอร์ เทเมนี และฮาอาห์ซาทาร์ให้แก่เขา เหล่านี้เป็นบุตรชายของนอาราห์ ⁷ บุตรชายของเฮลาห์ คือ เศเรท ยาโคธาร์ และเอทนาน ⁸ ฮักโซสให้กำเนิดบุตรชื่อยาโนบ โศเบนบัทและบรรดาครอบครัวของอาหุลบุตรชายฮารูม

ยาเบสและคำอธิษฐานของตน

⁹ ฝ่ายยาเบสเป็นผู้มีเกียรติกว่าพี่น้องทั้งหลายของเขา มารดาของเขาเรียกชื่อว่า ยาเบส กล่าวไว้ว่า [เพราะเราคลอดเขาด้วยความเจ็บปวด] ¹⁰ ยาเบสทูลพระเจ้าของอิสราเอลว่า [โอ ขอพระองค์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพระองค์ และขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และขอพระองค์ทรงอยู่กับข้าพระองค์ และขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากเหตุร้าย เพื่อมิให้ข้าพระองค์เจ็บใจปวดกาย] และพระเจ้าทรงประสาทตามที่เขาทูลขอ ¹¹ เกลุฟที่ชายของซูยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาหัมมู ผู้เป็นบิดาของเอชโทน ¹² เอชโทนให้กำเนิดบุตรชื่อยอราฟา ปาเสอาห์ และเททินนาห์ ผู้เป็นบิดาของอิธนาหาซ เหล่านี้เป็นคนของเรคาห์ ¹³ บุตรชายของเคนัส คือโอทนีเอล และเสโรอาห์ และบุตรชายของโอทนีเอล คือฮาธา ¹⁴ เมโอโนธัยให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟราห์ และเสโรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาอาบ ผู้เป็นบิดาของชาวหุบเขาเกาะราซิม เพราะพวกเขาเป็นช่างฝีมือ ¹⁵ บุตรชายของคาเลบผู้เป็นบุตรชายเยฟุนเนห์คือ อีรู เอลาห์ และนาอัม และบุตรชายของเอลาห์คือเคนัส ¹⁶ บุตรชายของเยฮาลเลลคือ คีฟ คีฟาห์ ทิรียา และอาสาเรล ¹⁷ บุตรชายของเอสราห์คือเยเรอร์ เมเรด เอฟเฟอร์ และยาโลน และนางก็คลอดบุตรชื่อยิมมีย์ ชัมมัย และอิซบาห์ ผู้เป็นบิดาของเอชเทโมอา ¹⁸ และภรรยาของท่านชื่อเยชูไดยาห์คลอดบุตรชื่อยอราห์และเยเรมิดาของเกโดร์ เฮเบอร์บิดาของโสโค และเยคูรีเอลบิดาของศานาอาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของบิทยาห์ธิดาของฟาโรห์ผู้ซึ่งเมเรดได้แต่งงานด้วย ¹⁹ บุตรชายภรรยาของท่านชื่อยอสิยาห์น้องสาวของนาอัมเป็นบิดาของเคอิลาห์ ผู้เป็นเคนเกรม และเอชเทโมอาผู้เป็นคนมาอาคาห์ ²⁰ บุตรชายของซีโมนคือ อัมโนน รินนาห์ เบเนฮานัน และทิลอน บุตรชายของอิซบือคือ โศเททและเบนโซเฮท

ผู้สืบสายโลหิตของเซโกลาห์

²¹ บุตรชายของเชโลาห์ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ คือ เออร์ บิดาของเลคาห์ ลาอาดาห์บิดาของมาเรซาห์ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานของผู้ทำผ้าป่านเนื้อละเอียดแห่งวงศ์วานอัชเบอา ²² และโยคิม และคนเมืองโคเซบา และโยอาซ และสาราฟผู้ปกครองในเมืองโมอับ และยาซูบิลเยม เป็นเรื่องแต่โบราณกาล ²³ คนเหล่านี้เป็นช่างหม้อ เขาอยู่กับต้นไม้เล็กๆและรวัดต้นไม้ ที่นั่นเขาอาศัยอยู่กับกษัตริย์รับราชการ

ผู้สืบสายโลหิตและหัวเมืองต่างๆของสิเมโอน

²⁴ บุตรชายของสิเมโอนชื่อ เนมุเอล ยามีน ยาริบ เศปธาห์ และซาลู ²⁵ บุตรชายของซาลูคือซัลลุม บุตรชายของซัลลุมคือมิบซัม บุตรชายของมิบซัมคือมิชมา ²⁶ บุตรชายของมิชมาคือฮัมมูเอล บุตรชายของฮัมมูเอลคือศักเกอร์ บุตรชายของศักเกอร์คือซิมเอี ²⁷ ซิมเอีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรสาวหกคน แต่พี่น้องของซิมเอีหาไม่มีบุตรมากไม่ ครอบครัวของเขาก็ไม่ทวีมากขึ้นอย่างกับคนยูดาห์ ²⁸ เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเมืองเบอเออร์เซบา โมลาเดห์ ฮาซารซูล ²⁹ และที่บิลฮาร์ เอเซม โทลัด ³⁰ เบรูเอล โสรมาห์ ศิกลาก ³¹ เบธมารคาโบ ฮาซารสุสิม เบธอิรี และที่ฮาอาราอิม เหล่านี้เป็นหัวเมืองของเขาจนถึงดาวิดขึ้นครองครอง ³² และชนบทของเขาทั้งหลายคือเอตมา อายิน รีมโมน โทเคน และอาซัน หัวหัวเมือง ³³ รวมอยู่กับบรรดาชนบทของเขาซึ่งอยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลไปจนถึงเมืองบะอัล เหล่านี้เป็นภูมิสำเนาของเขา และสามะโนครัวเชื้อสายของเขา ³⁴ เมโซบับ ฮัมเลค โยซาห์บุตรชายอามาซียาห์ ³⁵ โยเอล เยชูบุตรชายโยชิบียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเสไรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสีเอล ³⁶ เอลีโอนัย ยาอาโคบห์ เยโฮซาياهو อาสาياهو อาดีเอล เยสิมีเอล เบไนยาห์ ³⁷ ศิชาบุตรชายซิปปี ผู้เป็นบุตรชายอาโลน ผู้เป็นบุตรชายเขตายาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิมรี ผู้เป็นบุตรชายเซไมอาห์ ³⁸ ท่านทั้งหลายชื่อมานี้เป็นเจ้านายในครอบครัวของท่าน และเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายก็เพิ่มขึ้นมากมาย

คนสิเมโอนชนะเกโดร์และคนอามาเลซที่ภูเขาเสอีร์

³⁹ เขาทั้งหลายได้เดินทางไปถึงทางเข้าเมืองที่เกโดร์ ถึงข้างทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา ⁴⁰ เขาทั้งหลายก็พบทุ่งหญ้าอุดมดี และแผ่นดินนั้นก็กว้างขวางเขียวและสงบสันติ เพราะชาวเมืองที่อยู่ก่อนนั้นเป็นคนฮาม ⁴¹ แล้วคนเหล่านี้ซึ่งมีชื่อในสามะโนครัวได้เข้ามาในสมัยของเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และโจมตีเต็นท์ของเขา และที่อยู่อาศัยทั้งหลายที่พบอยู่ที่นั่น และกวาดล้างเขาเสียจนถึงทุกวันนี้ แล้วก็ได้ตั้งภูมิสำเนาอยู่ในที่ของเขา เพราะที่นั่นมีทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา ⁴² ส่วนหนึ่งของเขาเหล่านั้นคือส่วนคนสิเมโอนหาร้อยคนพากันไปที่ภูเขาเสอีร์ มีประมุขชื่อเปโลาเทียห์ เนอารียาห์ เรไฟยาห์ และอุสซียเอลบุตรชายทั้งหลายของอิซอี ⁴³ และเขาได้โจมตีคนอามาเลซส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งหนีรอดไป แล้วเขาทั้งหลายก็อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

5

ผู้สืบสายโลหิตของรูเบนถึงสมัยการเป็นเชลย

¹ บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล (เขาเป็นบุตรหัวปีก็จริง แต่เพราะเขาได้กระทำที่นอนของบิดาของเขาผิดที่นั่น สิทธิบุตรหัวปีของเขาจึงตกอยู่กับบุตรชายของโยเซฟผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล แต่โยเซฟมิได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสามะโนครัวเชื้อสายตามสิทธิบุตรหัวปี ² แม้ว่ายูดาห์มีกำลังมากในพวกพี่น้องของตน และเจ้านายองค์หนึ่งก็มาจากเขา แต่สิทธิบุตรหัวปีก็ยังเป็นของโยเซฟ ³ บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล คือ ฮาโนค บัลลูล เฮสโรนและคารมี ⁴ บุตรชายของโยเอลคือเซไมอาห์ บุตรชายของเซไมอาห์คือโกก บุตรชายของโกกคือซิมเอี ⁵ บุตรชายของซิมเอีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอาياهو บุตรชายของเรอาياهوคือบะอัล ⁶ บุตรชายของบะอัลคือเบเอราห์ ผู้ซึ่งทักลัทปิลเลสเออร์กษัตริย์เมืองอัสซีเรียได้กวาดไปเป็นเชลย ท่านเป็นเจ้านายของคนรูเบน ⁷ และญาติของท่านตามครอบครัวเมื่อขึ้นทะเบียนสามะโนครัวเชื้อสายไว้ นั่นคือ เจ้าเยอีเอล และเศคาริยาห์ ⁸ และเบลามบุตรชายอาซาส บุตรชายเซมา บุตรชายโยเอล ผู้อาศัยอยู่ในอาโรเออร์ ไกลไปจนถึงเมืองเนโบและบะอัลเมโอน

คนรูเบนทวีมากขึ้นในทางทิศตะวันออก

⁹ ท่านอาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกไกลออกไปถึงทางเข้าถิ่นทุรกันดาร ซึ่งอยู่ปากข้างนี้ของแม่น้ำยูเฟรติสด้วย เพราะสัตว์เลื้อยของเขาทวีมากขึ้นในแผ่นดินกิเลอาด ¹⁰ ในรัชกาลของซาลูเขาทั้งหลายทำสงครามกับคนฮาการ์ผู้ต้องล้มตายด้วยมือของเขา เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขาตลอดแถบตะวันออกของกิเลอาด

ผู้สืบสายโลหิตของกาด

¹¹ ลูกหลานของกาดอาศัยอยู่ตรงหน้าเขาในแผ่นดินบาซานไปจนถึงเมืองสาเลคาห์ ¹² โยเอลเป็นเจ้า ขาฟามเป็นที่สอง ยานัย และซาฟัทในบาซาน ¹³ และวงศ์ญาติของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือมีคาเอล เมซูลาม เขบา โยรัช ยาคน คีอา และเอเบอร์ เจ็ดคนด้วยกัน ¹⁴ คนเหล่านี้เป็นบุตรอาบียาเอล ผู้เป็นบุตรชายหุรี ผู้เป็นบุตรชายยาโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายเยซีย ผู้เป็นบุตรชายยาโด ผู้เป็นบุตรชายบรูส ¹⁵ อาหิเป็นบุตรชายอับดีเอล ผู้เป็นบุตรชายกุนี เป็นเจ้านายในเรือนบรรพบุรุษของเขา ¹⁶ และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาซาน และตามหัวเมือง และในเขตทุ่งหญ้าทั้งสิ้นของซาโรจนจนสุดเขต ¹⁷ คนเหล่านี้ทั้งสิ้นขึ้นทะเบียนสามะโนครวเชื้อสายไว้ในรัชกาลของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล

คนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งชนะชนชาติอื่น

¹⁸ คนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีคนเก่งกล้า ผู้ถือตั้งและดาบ และโก่งธนู ชำนาญศึก สี่หมื่นสี่พันเจ็ดร้อยหกสิบคน พร้อมที่จะเข้ารบ ¹⁹ เขาทำศึกกับคนฮาการ์ เยทุร์ นาฟิซ และโนดับ ²⁰ และเมื่อเขาได้รับความช่วยเหลือ คนฮาการ์และพวกที่อยู่ด้วยทุกคนก็ถูกมอบไว้ในมือของเขา เพราะเขาร้องทูลต่อพระเจ้าในการสงคราม และพระองค์ทรงประสาทตามคำทูลของเขา เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์ ²¹ เขาได้กวาดเอาฝูงสัตว์ของข้าศึกไป คืออูฐห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพัน และคนหนึ่งแสน ²² เพราะเขาสลายเสียมาก ด้วยการศึกครั้งนั้นเป็นมาจากพระเจ้า และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในที่ของเขากว้างไกลเป็นทะเล ²³ คนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เขามีคนมากขึ้นด้วยกัน ตั้งแต่เมืองบาซานถึงเมืองบาลเฮอร์โมเน สนิร์ และภูเขาเยอร์โมเน ²⁴ ต่อไปนี้เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา คือ เอเฟอร์ อิซฮี เอลีเอล ฮัสริเอล เยเรมีย โยดาเวียห์ และยาดีเอล เป็นทแกล้วทหาร คนมีชื่อเสียงเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา

คนมนัสเสห์ให้รูปเคารพ

²⁵ แต่เขาทั้งหลายละเมิดต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และเล่นซุกกับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย ²⁶ พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงทรงเร้าจิตใจของปูลกะกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจิตใจของทีกัลปัลเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และพระองค์ทรงกวาดเขาไปเสียคือ คนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง และพาเขาทั้งหลายไปยังยาลาห์ ยาโบร ยาร่า และแม่น้ำเมืองโกชาน จนถึงทุกวันนี้

6

ผู้สืบสายโลหิตของเลวี

¹ บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคยาท และเมราริ ² บุตรชายของโคยาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล ³ บุตรชายของอัมรามคือ อาโรน โมเสส และนางมิเรียม บุตรชายอาโรนคือ นาตบ อาบียู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์

ผู้สืบสายโลหิตของพวกปุโรหิตถึงสมัยการเป็นเชลย

⁴ เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อฟีเนหัส ฟีเนหัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาบียูวา ⁵ อาบียูวาให้กำเนิดบุตรชื่อบุคคี บุคคีให้กำเนิดบุตรชื่ออุสซึ ⁶ อุสซึให้กำเนิดบุตรชื่อเศปราทียาห์ เศปราทียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมราโยท ⁷ เมราโยทให้กำเนิดบุตรชื่ออามารียาห์ อามารียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิทูป ⁸ อาหิทูปให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิมาอัส ⁹ อาหิมาอัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาซารียาห์ อาซารียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยฮานัน ¹⁰ และโยฮานันให้กำเนิดบุตรชื่ออาซารียาห์ (ท่านนี้แหละที่ทำหน้าที่ปุโรหิตอยู่ในพระราชวังของโลมอนแห่งสร้างในเยรูซาเล็ม) ¹¹ อาซารียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออามารียาห์ อามารียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิทูป ¹² อาหิทูปให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลูม ¹³ ซัลลูมให้กำเนิดบุตรชื่ออิลคียาห์ อิลคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาซารียาห์ ¹⁴ อาซารียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเสโรอาห์ เสโรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาดัค ¹⁵ และเยโฮชาดัคถูกกวาดไปเป็นเชลย เมื่อพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้ยูดาห์ และเยรูซาเล็มเข้าสู่การถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วยหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์

แต่ละครอบครัวของบุตรชายสามคนของเลวี

¹⁶ บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคยาท และเมราริ ¹⁷ ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเกอร์โซมคือ ลิบนี และซิมเอี ¹⁸ บุตรชายของโคยาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล ¹⁹ บุตรชายของเมราริคือ มาหลี และมุซึ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเลวีตามพงศ์พันธุ์บิดาของเขา ²⁰ บุตรชายของเกอร์โซมคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือยาหท บุตรชายของยาหทาคือคิมมาห์ ²¹ บุตรชายของคิมมาห์คือโยอาห์ บุตรชายของโยอาห์คือ

ออดิด บุตรชายของอิดโดคือเศปราห์ บุตรชายของเศปราห์คือเยอาเรย์ ²² บุตรชายของโคยาห์คือ อัมมีนาตบ บุตรชายของอัมมีนาตบคือโคราห์ บุตรชายของโคราห์คือฮัสสรี ²³ บุตรชายของฮัสสรีคือเอลคานาห์ บุตรชายของเอลคานาห์คืออาบียาสาฟ บุตรชายของอาบียาสาฟคือฮัสสรี ²⁴ บุตรชายของฮัสสรีคือทาห์ บุตรชายของทาห์คืออูรีเอล บุตรชายของอูรีเอลคืออูสซียาห์ บุตรชายของอูสซียาห์คือซาอูล ²⁵ บุตรชายของเอลคานาห์คือ อามาสัย และอาหิโมท ²⁶ สำหรับเอลคานาห์นั้น บุตรชายของเอลคานาห์คือโสฟัย บุตรชายของโสฟัยคือนาห์ ²⁷ บุตรชายของนาห์คือเอลีฮัน บุตรชายของเอลีฮันคือเยโรธัม บุตรชายของเยโรธัมคือเอลคานาห์ ²⁸ บุตรชายของซามูเอลคือ รัสันบุตรหัวปีของเขา และอาบียาห์ ²⁹ บุตรชายของเมรารีคือมาห์ลี บุตรชายของมาห์ลีคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือซิมเอี บุตรชายของซิมเอีคืออูสซาห์ ³⁰ บุตรชายของอูสซาห์คือซิมเอี บุตรชายของซิมเอีคือฮักกียาห์ บุตรชายของฮักกียาห์คืออาสาห์ ³¹ เหล่านี้เป็นบุคคลที่ดาวิดทรงแต่งตั้งให้ดูแลการร้องเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ หลังจากที่หีบพันธสัญญาามาตั้งอยู่ที่นั่นแล้ว ³² เขาทั้งหลายทำการปณิบัติด้วยเพลง ข้างหน้าที่หออาศัย ในพลับพลาแห่งขมุน จนซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเยรูซาเล็ม และเขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาตามตำแหน่ง ³³ ต่อไปนี้เป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานอยู่พร้อมกับบุตรของเขา พวกบุตรชายของโคยาห์คือ เฮมานนักร้อง ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายเซมูเอล ³⁴ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีเอล ผู้เป็นบุตรชายโทอาห์ ³⁵ ผู้เป็นบุตรชายศุฟ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายมายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาสัย ³⁶ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศฟันยาห์ ³⁷ ผู้เป็นบุตรชายทาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮัสสรี ผู้เป็นบุตรชายอาบียาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์ ³⁸ ผู้เป็นบุตรชายฮัสสรี ผู้เป็นบุตรชายโคยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล ³⁹ กับอาสาห์พี่น้องของเขา ผู้ซึ่งยืนอยู่ข้างขวามือของเขา คืออาสาฟบุตรชายเบเรคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิมเอี ⁴⁰ ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายอาสาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคียาห์ ⁴¹ ผู้เป็นบุตรชายเอธาน ผู้เป็นบุตรชายเศปราห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดาบารห์ ⁴² ผู้เป็นบุตรชายเอธาน ผู้เป็นบุตรชายซิมเอี ⁴³ ผู้เป็นบุตรชายยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเกอร์โซม ผู้เป็นบุตรชายเลวี ⁴⁴ ที่ข้างซ้ายมีมิมีบุตรชายของเมรารี พี่น้องของเขาคือเอธานผู้เป็นบุตรชายคิซีย์ ผู้เป็นบุตรชายฮันดี ผู้เป็นบุตรชายมัลลูล ⁴⁵ ผู้เป็นบุตรชายยาซอบียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคียาห์ ⁴⁶ ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายเซเมอร์ ⁴⁷ ผู้เป็นบุตรชายมาห์ลี ผู้เป็นบุตรชายมุซีย์ ผู้เป็นบุตรชายเมรารี ผู้เป็นบุตรชายเลวี ⁴⁸ และคนเลวีพี่น้องของเขาได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานทุกอย่างของพลับพลาของพระนิเวศของพระเจ้า

ผู้สืบสายโลหิตของอาโรน

⁴⁹ แต่อาโรนกับบุตรชายของท่านถวายเครื่องบูชาบนแท่นเครื่องเผาบูชาและบนแท่นเครื่องหอม และปฏิบัติงานทั้งสิ้นในบริสุทธิ์ที่สุด และกระทำการมลทินบาปของอิสราเอล ตามทุกอย่างที่ไม่เสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บัญชาไว้ ⁵⁰ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอาโรนคือเอลาซาร์ บุตรชายของเอลาซาร์คือฟีเนหัส บุตรชายของฟีเนหัสคืออาบิซัว ⁵¹ บุตรชายอาบิซัวคือบุคคี บุตรชายของบุคคีคืออูสซีย์ บุตรชายของอูสซีย์คือเศปราห์ยาห์ ⁵² บุตรชายของเศปราห์ยาห์คือเมราโยท บุตรชายของเมราโยทคืออามารียาห์ บุตรชายของอามารียาห์คืออาหิทูบ ⁵³ บุตรชายของอาหิทูบคือศาโดก บุตรชายของศาโดกคืออาหิมาส

บรรดาหัวเมืองของคนเลวี

⁵⁴ ต่อไปนี้เป็นที่อาศัยของเขาตามค่ายในเขตแดนของเขา คือลูกหลานของอาโรน ครอบครัวคนโคยาห์ เพราะสลาตกเป็นของเขา ⁵⁵ เขาได้รับเมืองเฮโบรนในแผ่นดินยูดาห์ และทุ่งหญ้าซึ่งอยู่ล้อมรอบนั้น ⁵⁶ แต่ทุ่งนาและตามชนบทของเมืองนั้น เขายกให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ ⁵⁷ เขาให้เมืองต่างๆแห่งยูดาห์แก่ลูกหลานของอาโรน คือเมืองเฮโบรนซึ่งเป็นเมืองลี้ภัย เมืองลิบนานที่ทุ่งหญ้า เมืองยาห์ทีร์ เมืองเอชเทโมอาห์ที่ทุ่งหญ้า ⁵⁸ ยีเลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เดบิรพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁵⁹ อาซานพร้อมกับทุ่งหญ้า และเบรเซมเมชพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁶⁰ และจากดินแดนตระกูลเบนยามินก็มอบเมืองเกบาพร้อมกับทุ่งหญ้า อาเลเมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และอานาโททพร้อมกับทุ่งหญ้า หัวเมืองทั้งสิ้นของเขาทุกครอบครัวเป็นสิบสามหัวเมืองด้วยกัน ⁶¹ ส่วนคนโคยาห์ที่เหลืออยู่นั้นได้รับส่วนมอบโดยสลาทที่ได้จากครอบครัวของตระกูล จากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีสิบหัวเมือง ⁶² และมอบสิบสามหัวเมืองจากตระกูลอิสสาคาร์ ตระกูลอาเซอร์ ตระกูลนาฟทาลี และจากตระกูลมนัสเสห์ในบาซันให้แก่คนเกอร์โซมตามครอบครัวของเขา ⁶³ และมอบโดยสลาทสิบสองหัวเมืองจากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุนให้แก่คนเมรารีตามครอบครัวของเขา ⁶⁴ ดังนั้นและประชาชนอิสราเอลได้มอบหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่คนเลวี ⁶⁵ และคนอิสราเอลได้จับสลาทให้หัวเมืองจากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน ตามที่กล่าวชื่อไว้ นั่นด้วย ⁶⁶ และครอบครัวคนโคยาห์ที่เหลืออยู่มีหัวเมืองอันเป็นดินแดนของเขาจากตระกูลเอฟราอิม ⁶⁷ คนอิสราเอลได้ให้หัวเมืองลี้ภัย คือเมืองเชเคมพร้อมกับทุ่งหญ้า ในถิ่นภูเขาเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า ⁶⁸ เมืองโยกเมอัมพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁶⁹ เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองกัทธิมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁷⁰ และมอบเมืองจากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง คือเมืองอานาเอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองบิเลอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่ครอบครัว

คนโคยาห์ที่เหลืออยู่ ⁷¹ ดินแดนของมนัสเสห์ครึ่งตระกูลที่มอบให้แก่คนเกอร์โซมคือ โกลานในเมืองบาซันพร้อมกับทุ่งหญ้า และอัซทาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁷² และจากตระกูลอิสสาการ์ คือเมืองเคเดชพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองดาเบรทพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁷³ และเมืองราโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองอานेमพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁷⁴ จากตระกูลอาเซอร์ คือ เมืองมาซาลพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองฮับโดนพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁷⁵ เมืองหูกอกพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเรโอบพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁷⁶ และจากตระกูลไฟฟาสิ คือ เมืองเคเดชในกาลิลีพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองศิริยาธาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁷⁷ ส่วนคนเมราธิที่เหลืออยู่นั้น ได้รับจากตระกูลเศบูลุนคือ เมืองริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองทาโบรพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁷⁸ และฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นที่เยรีโค คือฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนนั้น จากตระกูลรูเบน คือเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาสาสพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁷⁹ เมืองเคเดโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเมฟาอาทพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁸⁰ และจากตระกูลกาดี คือ เมืองราโมทในกิเลอาดพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองมานาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า ⁸¹ เมืองเฮสโบนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า

7

บุตรชายของอิสสาการ์

¹ บุตรชายของอิสสาการ์ คือโกลา ปูอาห์ ยาซุบ และซิมโรน สี่คนด้วยกัน ² บุตรชายของโกลาคือ อูสซี เรไฟยาห์ เยรีเอล ยามัซ ยิบซัม และเชมุเอล หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา คือของโกลา เป็นทแกล้วทหารของพงศ์พันธุ์ของเขา และจำนวนของคนเหล่านี้ในรัชสมัยของดาวิดเป็นสองหมื่นสองพันหกร้อยคน ³ บุตรชายของอูสซีคือ อิสราหิยาห์ และบุตรชายของอิสราหิยาห์คือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซือฮาห์ ห้าคนด้วยกัน ทุกคนเป็นคนชั้นหัวหน้า ⁴ และพร้อมกับคนเหล่านี้ตามพงศ์พันธุ์ของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา มีหน่วยทหารศึกสามหมื่นหกพันคน เพราะเขามีภรรยาและบุตรชายมาก ⁵ ญาติพี่น้องของเขาซึ่งเป็นคนในบรรดาครอบครัวของอิสสาการ์ มีหมื่นด้วยกันเป็นทแกล้วทหารแปดหมื่นเจ็ดพันคน ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย

ผู้สืบสายโลหิตของเบนยามิน

⁶ บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ และเยดียาเอล สามคนด้วยกัน ⁷ บุตรชายของเบลาคือ เอสโบน อูสซี อูสซีเอล เยรีโมท และอิรี ห้าคนด้วยกัน เป็นหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษ เป็นทแกล้วทหาร และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายของเขาเป็นสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน ⁸ บุตรชายของเบเคอร์คือ เสมิราห์ โยอาซ เอลิเยเซอร์ เอลิโอนัย อมรี เยรีโมท อาบิยาห์ อานาโธ และอาเลเมท ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเบเคอร์ ⁹ และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย ตามพงศ์พันธุ์ เป็นหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นสองหมื่นสองร้อยคน ¹⁰ บุตรชายของเยดียาเอลคือ บิลยาน และบุตรชายของบิลยานคือ เยอุช เบนยามิน เอสุด เคนอะนาห์ เศราน ทารซิช และอาหิชายาร์ ¹¹ ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเยดียาเอล ตามหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นหนึ่งหมื่นเจ็ดพันสองร้อยคน พร้อมทั้งจะศึกสงคราม ¹² และซุบิม และหุบิม เป็นบุตรอิระ และหุซิมบุตรชายอาเซอร์

บุตรชายของนัฟทาลี

¹³ บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาซีเอล กุณี เยเซอร์ และซัลลุม ลูกหลานของนางบิลยาห์

ผู้สืบสายโลหิตของมนัสเสห์

¹⁴ บุตรชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอล ซึ่งนางกำเนิดให้ท่าน (แต่ภรรยาของนางท่านคือชาวอารัมกำเนิดมาคีร์บิดาของกิเลอาด ¹⁵ มาคีร์ก็รับพี่สาวของหุบิมและซุบิมมาเป็นภรรยา พี่สาวของเขาชื่อมาอาคาห์ปี และคนที่สองชื่อเศโลเฟห์ และเศโลเฟห์มีบุตรสาว ¹⁶ และมาอาคาห์ภรรยาของมาคีร์คลอดบุตรชายคนหนึ่งนางเรียกชื่อเขาว่า เปเรช และน้องชายของเขาคือเชเรช และบุตรชายของเขาชื่อ อุลาม และราเคม ¹⁷ บุตรชายของอุลามคือเบดาน เหล่านี้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมนัสเสห์ ¹⁸ และฮัมโมเลคน้องสาวของเขาคือบุตรชื่อนิซัยด อาบิเยเซอร์ และมายาลาห์ ¹⁹ บุตรชายของเชมิดาชื่อ อาหิซัน เชเคม ลิกชี และอานั้ม

ผู้สืบสายโลหิตของเอฟราอิม

²⁰ บุตรชายของเอฟราอิมคือซุเลลาห์ และบุตรชายของซุเลลาห์คือเบเรด บุตรชายของเบเรดคือทาห์ บุตรชายของทาห์คือเอลอาดห์ บุตรชายของเอลอาดห์คือทาห์ ²¹ บุตรชายของทาห์คือศาดา บุตรชายของศาดาคือซุเลลาห์ กับเยเซอร์และเอลเอ็ด ซึ่งคนของกัทผู้ที่เกิดในเมืองนั้นได้ฆ่าเสีย เพราะเขาทั้งหลายลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของเขา ²² และเอฟราอิมบิดาของเขาไว้ทุกข์ไวศกเศร้าเป็นหลายวัน และพี่น้องของเขาก็มาเล่าโลมเขา ²³ และเอฟราอิมก็เข้าไปหาภรรยา และนางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และท่าน

เรียกชื่อเขาว่า เบรียห์ เพราะเหตุชั่วร้ายตกอยู่กับเรือนของเขา ²⁴ บุตรสาวของท่านชื่อเซเธร่าห์ ผู้ซึ่งสร้างเมืองเบรโยโรนล่างและบน และเมืองอัสเซนเซเธร่าห์ ²⁵ เอฟราอิมมีบุตรชายชื่อเรฟาห์ บุตรชายของเรฟาห์คือเรเฟห์ บุตรชายของเรเฟห์คือเทลาห์ บุตรชายของเทลาห์คือทาหาน ²⁶ บุตรชายของทาหานคือลาดาน บุตรชายของลาดานคืออัมมีฮูด บุตรชายของอัมมีฮูดคือเอลีขามา ²⁷ บุตรชายของเอลีขามาคือนุน บุตรชายของนุนคือโยชัว

กรรมสิทธิ์ของเอฟราอิม

²⁸ ที่ดินกรรมสิทธิ์และภูมิสำเนาของเขา คือ เบธเอลพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และนารานด้านตะวันออก และเกเซอร์ด้านตะวันตกพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เซเคมพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และกาซาพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ²⁹ และตามพรมแดนของคมนาห์สเสห์ มีเมืองเบรชานพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ทาอานาคพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เมกิดโดพร้อมกับบรรดาหัวเมือง โดร์พร้อมกับบรรดาหัวเมือง ลูกหลานโยเซฟบุตรชายอิสราเอลได้อาศัยอยู่ที่เหล่านี้

บุตรชายของอาเชอร์

³⁰ บุตรชายของอาเชอร์คือ อิมนาห์ อิซวาห์ อิซวี เบรียห์ และเสราห์น้องสาวของเขา ³¹ บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล ผู้เป็นบิดาของปรีชาวิธ ³² เฮเบอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟลิต โชมเมอร์ โยธาม และชวาน้องสาวของเขา ³³ บุตรชายของยาเฟลิตคือ ปาสัด บิมยาล และอัสวาท เหล่านี้เป็นบุตรยาเฟลิต ³⁴ บุตรชายของเฮเบอร์คือ อาอี โรกาห์ เยฮูบาห์ และอารัม ³⁵ บุตรชายของเฮเลมน้องชายของเขา คือ โศฟาห์ อิมนา เชเลซ และอามัล ³⁶ บุตรชายของโศฟาห์คือ สุอาห์ ยารเนเฟอร์ ชูอัล เบริ อิมราห์ ³⁷ เมเซอร์ โยด ชัมมา ซิลยาห์ อีธราน และเบโอรา ³⁸ บุตรชายของเยเธรร์คือ เยฟุนเนห์ ปิสปา และอารา ³⁹ บุตรชายของอูลาคคือ อาร่าห์ ฮันเนเอล และรีเซย์ ⁴⁰ ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นคนของอาเชอร์ หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทั้งทาสและทาสที่คัดเลือกไว้ เป็นเจ้านายใหญ่ จำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายเพื่อทำศึกสงครามเป็นสองหมื่นหกพันคน

8

บุตรชายและหัวหน้าตระกูลของเบนยามิน

¹ เบนยามินให้กำเนิดเบลนบุตรหัวปีของเขา อัชเบลคนที่สอง อาหะราห์คนที่สาม ² โนฮัทคนที่สี่ ราฟาคนที่ห้า ³ และบุตรชายของเบลาคือ อัลดาดห์ เก-รา อาบีฮูด ⁴ อาบีชวา นาวามาน อาโฮอาห์ ⁵ เก-รา เซฟุฟาน และหุราม ⁶ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเฮอูด เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองเกบา และเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยยังเมืองมานาสาห์ ⁷ คือนาวามาน อาதியห์ และเกปรา เขาทั้งหลายถูกกวาดไปเป็นเชลย และท่านให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาห์ และอาหิฮูด ⁸ และซาหะราอิมให้กำเนิดบุตรในดินแดนโมอับ ภายหลังจากที่เขาได้ไล่หุซิมและบาอาราภรรยาของเขาไปแล้ว ⁹ เขาให้กำเนิดบุตรกับโยเซฟภรรยาของเขา คือ โยบับ คิเบีย เมซา มัลคัม ¹⁰ เยอูส สาเคีย และมิรมาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเขา เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา ¹¹ เขาให้กำเนิดบุตรกับหิมด้วยคือ อาบีทูป และเอลปาอัล ¹² บุตรชายของเอลปาอัลคือ เอเบอร์ มิซอัม และเซเมด ผู้สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกับหัวเมือง ¹³ และเบรียห์ และเซมา เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองอัยยาโลน ผู้ซึ่งขับไล่ชาวเมืองกัทไปเสีย ¹⁴ และอาหิโย ชาซัก และเยรีโมห์ ¹⁵ เศบาดียาห์ อาราด เอเดอร์ ¹⁶ มีคาเอล อิซปาห์ และโยซาเป็นบุตรชายของเบรียห์ ¹⁷ เศบาดียาห์ เมซูลลาม ฮิสคิ เฮเบอร์ ¹⁸ อิซเมรี ยิสลียาห์และโยบับเป็นบุตรชายของเอลปาอัล ¹⁹ ยาคิม คีศรี คับดี ²⁰ เอลิเยนัย คิลเลชัย เอลิเอล ²¹ อาดาบยาห์ เบโรอาห์ และซิมราห์เป็นบุตรชายของซิมเอี ²² อิซปาน เอเบอร์ เอลิเอล ²³ ฮันโดน คีศรี ยานาน ²⁴ ยานันยาห์ เอลาม อันโรธียาห์ ²⁵ อีฟไดยาห์ และเปนูเอลเป็นบุตรชายของชาซัก ²⁶ ซัมเซเรีย เทหะรียาห์ อาอาลียาห์ ²⁷ ยาอาเรซียาห์ เอลียาห์ และคีศรี เป็นบุตรชายของเยโรธัม ²⁸ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา ตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อยู่ในเยรูซาเล็ม ²⁹ และในกิเบโอนก็มีบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์ ³⁰ บุตรชายหัวปีของท่านชื่อฮันโดน แล้วก็มี สุรคิช บาอัล นาตับ ³¹ เกโดร์ อาห์โย เศเคอร์ ³² และมิกโลทให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาห์ คนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย เขาอยู่กับญาติของเขา

ผู้สืบสายโลหิตของซาอูล

³³ เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาห์ ซิชให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาห์ ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อยอนาธาน มัลคีชวา อาบีนาตับ และเชบาอัล ³⁴ และบุตรชายของยอนาธานคือ เมริบาอัล และเมริบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาห์ ³⁵ บุตรชายของยูซซาห์คือ ปิโรน เมเลค ทาเรีย และอาหัส ³⁶ และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาห์ และโยฮันัน ³⁷ โยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาห์ อัสมาเวทและคิมรี คิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาห์ ³⁸ โยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาห์ ³⁹ บุตรชายของปิโรนคือราฟาห์ บุตรชายของราฟาห์คือเอลาสาห์ บุตรชายของเอลาสาห์คืออาเชล

38 อาเชลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขา อัสรัคัม โบเครู อิชมาเอล เซออารียาห์ โอบาดีห์ และ ยานัน ทั้งหมัดนี้เป็นบุตรชายของอาเชล 39 บุตรชายของเอเชกน้องชายของเขาคือ อุลามบุตรหัวปีของเขา เยชูชคนที่สอง และเอลีเฟเลทคนที่สาม 40 บุตรชายของอุลามเป็นคนที่เป้นทกลั่วทวาร นักรรณ มีลูกหลาน มากหนึ่งร้อยห้าสิบคน คนเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นลูกหลานของเบนยามิน

9

สามะโนครัวเชื้อสายของอิสราเอลและยูดาห์

1 ดังนั้นอิสราเอลทั้งปวงได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสามะโนครัวเชื้อสาย และดูเถิด ทะเบียนนี้กับบันทึกไว้ในหนังสือ ของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ ผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนเพราะการละเมิดของเขา 2 ฝ่ายพวก แรกที่เข้ามาอาศัยในที่กรรมสิทธิ์ของเขาก็คือในเบรดาหัวเมืองของเขานั้น คืออิสราเอล พวกบูโรทิด พวกเลวี และพวกคนใช้ประจำพระวิหาร 3 และในเยรูซาเล็มมีประชาชนบางคนในพวกยูดาห์ พวกเบนยามิน พวกเอ ฟราอิม และพวกมนัสเสห์ ได้อาศัยอยู่ 4 คืออูรียเป็นบุตรชายอัมมีฮูด ผู้เป็นบุตรชายอมรี ผู้เป็นบุตรชายอิ มรี ผู้เป็นบุตรชายบานี ในพวกบุตรเปเรศ ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ 5 และจากคนซีโลห์คือ อาสาห์บุตรหัวปี และบุตรชายของเขา 6 จากบุตรชายของเศปโรทคือ เยอูเอล กับญาติของเขาเป็นทกร้อยเก้าสิบคน 7 จากลูก หลานของเบนยามินคือ สัลลู ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายโฮดาเวียห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสเสนูอาห์ 8 อิบเนยาห์บุตรชายเยโรธัม เอลาห์บุตรชายอุสซิช ผู้เป็นบุตรชายมิครี และเมซูลลามบุตรชายเซฟาทียาห์ ผู้ เป็นบุตรชายเรอูเอล ผู้เป็นบุตรชายอิบเนยาห์ 9 และญาติของเขาตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นเก้าร้อยห้าสิบหก คน ทั้งสิ้นนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษตามเรือนบรรพบุรุษของเขา

พวกบูโรทิดใหญ่

10 จากพวกบูโรทิดมี เยดาเยห์ เยโฮยาริม ยาคีน 11 และอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้เป็นบุตรชาย เมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายศาคโดก ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตรชายอาหิทาบ เจ้าหน้าที่ยกเครื่องของพระ นิเวศแห่งพระเจ้า 12 และอาดาเยห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายปาซเซอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคียาห์ และมาอาสีย ผู้เป็นบุตรชายอาดีเอล ผู้เป็นบุตรชายยาเซราห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเมเชิลเล มิท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์ 13 และญาติของเขา หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา รวมเป็นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหก สิบคน เป็นคนสามารถมากที่จะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า

คนเลวีอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

14 จากคนเลวีมี เชไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสซอบ ผู้เป็นบุตรชายอัสรัคัม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบียาห์ ลูกหลาน ของเมเราริ 15 กับยิบบาคคาร เฮเรช กาลาล และมีทธานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายคิรี ผู้เป็นบุตร ชายอาสาฟ 16 และโอบาดีห์ ผู้เป็นบุตรชายเชไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยธุรูน และเบเรค ยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสา ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้อาศัยอยู่ในชนบทของชาวเนโทฟาห์ 17 ผู้เผ่าประดุคือ ชัลลุม อักซอบ ทัลโมน อาหิมาน และญาติของเขา ชัลลุมเป็นหัวหน้า 18 ประจำอยู่บัดนี้ที่พระวิหารของกษั ตริย์ทางด้านตะวันออก คนเหล่านี้เป็นผู้เผ่าประดุค้ายของคนเลวี 19 ชัลลุมเป็นบุตรชายโคเร ผู้เป็นบุตรชา ยอาบียาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์ และญาติของเขาคือเรือนบรรพบุรุษของเขา คือคนโคราห์ เป็นผู้ดูแลการ งานปรนนิบัติ เป็นผู้เผ่าธรรณิประดุของพลับพลา ดังบรรพบุรุษของเขา เป็นผู้ดูแลค้ายของพระเยโฮวาห์ เป็น ผู้ดูแลทาเขา 20 และฟีเนห์บุตรชายเอลาซาร์ เป็นผู้ครอบครองเหนือเขาในกาลก่อน พระเยโฮวาห์ทรง สกิดกับเขา 21 เศคารียาห์ บุตรชายเมเชเลมียาห์ เป็นผู้เผ่าทางเข้าประดุพลับพลาแห่งซุนนุ 22 ผู้ถูกเลือก เป็นผู้เผ่าประดุที่ธรณีนี่นี้มีสองร้อยสิบสองคน เขาขึ้นทะเบียนสามะโนครัวเชื้อสายไว้ในชนบทของเขา ดาว ิดและซามูเอลผู้ทำนายได้สถาปนาเขาไว้ในตำแหน่งหน้าที่ 23 ดังนั้นเขาและลูกหลานของเขาจึงเป็นผู้ดูแล ประดุรั้วพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้เผ่าประดุรั้วพระนิเวศแห่งพลับพลา 24 ผู้ดูแลประดุรั้วอยู่ที่สี่ด้าน คือด้านตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้ 25 และญาติของเขาซึ่งอยู่ในชนบทของเขาต้องเข้ามาทุกๆเจ็ดวัน ตามเวลากำหนดเพื่อจะอยู่กับคนเหล่านี้

หน้าที่สำคัญของคนเลวีบางคน

26 เพราะนายประดุรั้วทั้งสี่คน ผู้เป็นพวกเลวีนั้น มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลห้องและคลังของพระนิเวศแห่ง พระเจ้า 27 และเขาที่คอยอยู่รอบพระนิเวศของพระเจ้า เพราะหน้าที่เผ่าตกอยู่กับเขา และเขามีหน้าที่เปิด ทุกเช้า 28 บางคนเป็นคณดูแลเครื่องใช้ในการปรนนิบัติ เพราะว่าจะจะเบิกออกไปหรือส่งเข้ามาต้องนับทุกครั้ง 29 และบางคนถูกแต่งตั้งให้ดูแลเครื่องใช้ และดูแลเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ดูแลยอดเบเนน น้ำองุ่น น้ำมัน กำยาน และเครื่องเทศ 30 และบางคนซึ่งเป็นลูกหลานของบูโรทิดก็เตรียมเครื่องเทศประสม 31 และมีท ธิรียาห์คนเลวีคนหนึ่ง ผู้เป็นบุตรหัวปีของชัลลุม คนโคราห์ มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลสิ่งที่ขังในถาด 32 และ

ญาติของเขาบางคน ซึ่งเป็นคนโคซาท เป็นผู้ดูแลนมปึงหน้าพระพักตร์ มีหน้าที่จัดเตรียมทุกวันสะบาโต³³ ต่อไปนี้เป็นนักร้อง คือประมุขของบรรพบุรุษคนเลวี ผู้อาศัยอยู่ในห้องในพระวิหารไม่ต้องทำการปรนนิบัติอย่างอื่น เพราะเขาอยู่เวรทั้งกลางวันและกลางคืน³⁴ คนเหล่านี้เป็นบรรดาหัวหน้าของคนเลวี ตามพงศ์พันธุ์ของเขาเป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม

สายตระกูลของชาอูล

³⁵ ในกิเบโอนนั้นเยซียเอลบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์³⁶ และบุตรชายหัวปีของท่านชื่อ ฮับโดน แล้วก็มี สุร์ คิช บาอัล เนอร์ นาตับ³⁷ เกโดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกโลท³⁸ และมิกโลทให้กำเนิดบุตรชื่อชิมอัม และคนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย อยู่กับญาติของเขา³⁹ เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคิช คิชให้กำเนิดบุตรชื่อชาอูล ชาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคีชวาอาบินาตับ และเอซบาอัล⁴⁰ บุตรชายของโยนาธานชื่อเมริบบาอัล และเมริบบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์⁴¹ บุตรชายของมีคาห์คือ ปิโรน เมเลค ทาเรีย และอาหัส⁴² และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อยาร่าห์ และยาร่าห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท ฮัสมาเวท และคิมรี และคิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา⁴³ โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา และบุตรชายของบิเนอาคือเรไฟาห์ บุตรชายของเรไฟาห์คือเอลเออาส่าห์ บุตรชายของเอลเออาส่าห์คืออาเซล⁴⁴ อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาทั้งหลายคือ ฮัสรีม โบเคร อิชมาเอล เซอาริยาห์ โอบาดีห์ และย้านัน เหล่านี้เป็นบุตรชายของอาเซล

10

ชาอูลพ่ายแพ้และถูกฆ่าเสีย

¹ คนฟิลิสเตียได้สู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตียล้มตายอยู่ที่บนภูเขาเกลโบอา² และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันชาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟิลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบินาตับ และมัลคีชวา ราชโอรสของชาอูลเสีย³ การรบหนักก็ประชิดชาอูลเข้าไป และนักธนูมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็ทรงบาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู⁴ แล้วชาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า ไปจงชักดาบออก แหะเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มีได้เข้าสุหนัดเหล่านี้จะเข้ามาทาลมหลุมแก่เรา⁵ แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ชาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออก ทรงล้มทับดาบนั้น⁶ และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่า 'ชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาดับด้วย⁷ ดังนั้นชาอูลก็สิ้นพระชนม์พร้อมกับราชโอรสทั้งสามของพระองค์ และราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็ตายด้วยกัน⁸ เมื่อบรรดาคนอิสราเอลผู้อยู่ในหุบเขาเห็นวากองทัพหนีไป และชาอูลกับโอรสของพระองค์ก็สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาและหลบหนีไป คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น

คนฟิลิสเตียฉลองการสิ้นพระชนม์ของชาอูล

⁸ อยู่มาวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า เขาพบพระศพชาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขาเกลโบอา⁹ เขาก็ถอดเครื่องทรงของพระองค์ เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป และส่งผู้สื่อสารไปทั่วดินแดนฟิลิสเตีย ให้นำข่าวดีไปยังรูปเคารพและประชาชนของเขา¹⁰ เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารพระของเขา และเอาพระเศียรของพระองค์มัดไว้ในวิหารของพระดาโณน¹¹ แต่เมื่อชาวบาเบลียเลอาดทั้งสิ้นได้ยินเรื่องทั้งหมดที่คนฟิลิสเตียได้กระทำแก่ชาอูล¹² ทหารเก่งกล้าทั้งสิ้นก็ลุกขึ้นไปเชิญพระศพของชาอูลและศพโอรสของพระองค์ นำมาที่ยาเบซ และเขาก็ฝังพระอัฐินั้นใต้ต้นโอ๊กในยาเบซ และได้ดองอาหารเจ็ดวัน

ความบาปของชาอูลทำให้พระองค์เสียราชอาณาจักร

¹³ ชาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความละเมิดของพระองค์ซึ่ง พระองค์กระทำต่อพระเยโฮวาห์ ในเรื่องที่พระองค์มิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงแสวงหาการนำโดยทรงปรึกษาคนทรงด้วย¹⁴ และมีได้ทรงแสวงหาการนำจากพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงสั่งหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรชายเจสซี

11

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (2 ซมอ 5:1-3)

¹ แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ชุมนุมอยู่ด้วยกันที่เมืองเฮโบรนทูลว่า ปดฺเกิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์² ในกาลก่อน แม้เมื่อชาอูลทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ตรัสแก่พระองค์ว่า ปดฺเจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชน

ของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา □ □ 3 ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ทั้งสี่ของอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์โดยชามูเอล

กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นเมืองหลวง (2 ซมอ 5:6-12)

4 ดาวิดและคนอิสราเอลทั้งสิ้นไปยังเยรูซาเล็ม คือเยบส ที่นั่นคนเยบสอยู่ ซึ่งเป็นชาวแผ่นดินนั้น 5 ชาวเมืองเยบสทูลดาวิดว่า □ พระองค์จะเสด็จเข้ามาที่นี่ไม่ได้ □ อย่างไรก็ดี ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งแห่งศิโยนไว้ คือนครของดาวิด 6 ดาวิดรับสั่งว่า □ ผู้ใดที่โหมตีคนเยบสได้ก่อนจะได้เป็นหัวหน้าและผู้บังคับบัญชา □ และโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ได้ยกขึ้นไปก่อน ท่านจึงได้เป็นหัวหน้า 7 และดาวิดทรงประทับอยู่ที่กำบังเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกว่า นครของดาวิด 8 และพระองค์ทรงสร้างเมืองรอบ ตั้งแต่มีลโลโดยรอบและโยอาบก็ซ่อมส่วนที่เหลือของเมืองนั้น 9 และดาวิดทรงจำเริญยิ่งขึ้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์

รายชื่อพวกวีรบุรุษของดาวิด

10 ต่อไปนี้เป็นคนที่เด่นในพวกวีรบุรุษของดาวิด ผู้สนับสนุนพระองค์อย่างแข็งแรงในราชอาณาจักรของพระองค์ ด้วยกันกับอิสราเอลทั้งสิ้น เชิญพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล 11 ต่อไปนี้เป็นจำนวนวีรบุรุษของดาวิด คือ ยาโฮเบธ คนฮักโมนี เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา เขายกหอกของเขาสู้คนสามร้อย และฆ่าเสียในคราวเดียวกัน 12 และในวีรบุรุษทั้งสาม คนที่ถัดเขาไปคือเอลาฮาช นูตรชายโดโด คนอาโฮอาห์ 13 เขาอยู่กับดาวิดที่บีสตัมมิม เมื่อคนฟิลิสเตียชุมนุมกันทำสงครามที่นั่น มีที่ดินแปลงหนึ่งมีชาวบาร์เลียมไปหมด และคนทั้งหลายก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย 14 แต่พวกเขายืนหยัดอยู่ท่ามกลางที่ดินแปลงนั้น และป้องกันมันไว้ ได้ฆ่าคนฟิลิสเตียเสีย และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่ 15 สามคนในพวกทหารเอกทั้งสามสิบคนนั้น โดโลง ไปถึงศิลาหาดาวิดที่ถ้ำอูลูลัม เมื่อกองทัพของคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเรฟาอิม 16 คราวนั้นดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของคนฟิลิสเตียอยู่ที่เบรเลเฮม 17 ดาวิดต่อสู้ด้วยความกล้าหาญว่า □ โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบรเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้ □ 18 แล้วคนทั้งสามก็แหกค่ายของคนฟิลิสเตียเข้าไป และตักน้ำมาจากบ่อเบรเลเฮมที่ข้างประตูเมือง นำเอามากล้วยดาวิด แต่ดาวิดทหารดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ 19 ตรัสว่า □ ขอพระเจ้าของข้าทรงห้ามข้าไม่ให้กระทำอย่างนี้ ควรหรือที่ข้าจะดื่มโลหิตของคนเหล่านี้ ผู้ที่เสี่ยงชีวิตของเขา เพราะด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขาเอง เขาได้อ่านานีมา □ เพราะฉะนั้นพระองค์จึงหาทรงดื่มไม่ ทนกลั้วทหารสามคนนั้น ได้กระทำสิ่งนี้ 20 ฝ่ายอาบิชัยน้องชายของโยอาบเป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกของท่านสู้คนสามร้อย และฆ่าเสีย และได้รับชื่อเสียงด้วยวีรบุรุษสามคนนั้น 21 ในสามคนนั้นท่านมีชื่อเสียงมากกว่าอีกสองคนนั้น และได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น 22 และเบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนเก่งกล้าแห่งเมืองซับเซเอล เป็นคนประกอบมทกิจ เขาได้ฆ่าคนดูสิงโตของโมอับเสียสองคน เขาลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันทีหิมะตกด้วย 23 เขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง เป็นชายรูปร่างใหญ่โต สูงห้าศอก คนอียิปต์นั้นถือหอกเหมือนไม้กระพ่นเทอผ้า แต่เบนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขา และแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์ และฆ่าเขาเสียด้วยหอกของเขาเอง 24 สิงเหล่านี้เบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำ และได้ชื่อเสียงในหมู่พวกทนายทหารสามคนนั้น 25 ดูเถิด เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่เขาไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ 26 นอกนั้นมีพวกทนายทหารของกองทัพคืออาสาเฮลน้องชายของโยอาบ เอลยานันบุตรชายของโดโดชาวเบรเลเฮม 27 ซัมโมทชาวเมืองฮารโด เฮเลสคนเปโลน 28 อีราบุตรชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา อาบิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโรท 29 สิบเบย์ คนหุซาร์ อิลัยคนอาโฮอาห์ 30 มาหะรีย ชาวเนโทฟาห์ เฮเลด นูตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ 31 อิชัย นูตรชายริบัยแห่งเมืองกีเมอาของคนเบนยามิน เบนยาห์ ชาบีราโรน 32 หุรีย ชาวสำธารกาอิช อาบิเอล คนอารบาห์ 33 ฮัสมาเทห คนบาฮูม เอลียาบา ชาวซาอัลโบน 34 ลูกหลานฮาเซมคนกิโมโซ โยนธาณ นูตรชายซากิชาวอาราห์ 35 อาฮีธัม นูตรชายสาคราชาวอาราห์ เอลีฟีล นูตรชายอูระ 36 เซเฟอร์ คนเมเคราโรธ อาฮียาห์ คนเปโลน 37 เฮสโร ชาวคารเมล นาอารีย นูตรชายเอสบัย 38 โยเอล น้องชายนาร์ัน มิบยาร์ นูตรชายฮากรี 39 เสเลก คนอัมโมน นาหะรีย ชาวเบเอโรท ผู้ถืออาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ 40 อีรา คนอิทไรต์ กาเรบ คนอิทไรต์ 41 อูริยาห์ คนฮิตไทต์ ศาบาต นูตรชายฮัลลัย 42 อาดีนา นูตรชายชิชาคนรูเบน หัวหน้าคนหนึ่งของคนรูเบน และสามสิบคนด้วยกันกับเขา 43 ยานัน นูตรชายมาอาคห์ และโยซาฟัท คนเมทเน 44 อัสซียา ชาวฮัททาโรท ชามาและเยฮิเอล นูตรชายโฮธามคนอาโรเออร์ 45 เยดียาเอล นูตรชายชิมรี และโยซา น้องชายของเขา

ชาวทิไซต์⁴⁶ เอลีเอล คนมาหะไวต์ เยริบัยและโยชาวิยาห์ บุตรชายเอลนาอัม และอิทมาห์ คนโมอับ⁴⁷ เอลีเอล โอบेत และยาอาซียเอล คนเมโซบัย

12

พวกต่างๆที่ร่วมกับดาวิดที่ศึกกลาก

1 ต่อไปนี้เป็นคนที่มาหาดาวิดที่ศึกกลาก ขณะเมื่อท่านไปไหนไม่ได้สะดวกเพราะเหตุขาดอาวุธบุตรชายศิษ เขาทั้งหลายเป็นคนในพวกทแกลัทหาร ผู้ช่วยท่านในการรบ 2 เขาเป็นนักธนู เขาเหวี่ยงหินด้วยสลึงและยิงธนูได้ด้วยมือขวาหรือมือซ้าย เขาเป็นคนเบนยามิน ญาติของซาอูล 3 อาหิเยเซอร์เป็นหัวหน้า ถัดไปคือโยอาซ บุตรชายของเซมาอาห์ชาวเมืองกิเบอา และเยซีเอลกับเปเลท บุตรชายของฮัสมาเวท เบราคาห์และเยชูชาวอานาโท 4 อิชมัยาห์แห่งกิเบโอน ทแกลัทหารในพวกสามสิบคนนั้น และเป็นหัวหน้าเหนือสามสิบคนนั้น เยเรมีย ยาซาซียเอล โยฮานัน โยชามาดชาวเมืองเกเดราห์ 5 เอลูชัย เยริโมท เบธัลยาห์ เซมาเรียห์ เซฟาเทียห์ คนฮารุฟ 6 เอลคานาห์ อัสซิวาห์ อาซารเอล โยเอเซอร์ ยาไซเบอัม คนโคราห์ 7 และโยเอลาห์ กับ เซบาดียาห์ บุตรชายของเยโรธัมชาวเโดร์ 8 มีทแกลัทหารและผู้ชำนาญศึกจากคนกาตหีนเข้าไปหาดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร เขาชำนาญไล่และตั้ง ผู้ซึ่งหน้าของเขาเหมือนหน้าสิงโต และผู้ซึ่งรวดเร็วเหมือนลมม้วนภูเขา 9 เอเซอร์เป็นหัวหน้า โอบาดีห์ที่สอง เอลีอับที่สาม 10 มิซมันนาห์ที่สี่ เยเรมียที่ห้า 11 อัททัยที่หก เอลีเอลที่เจ็ด 12 โยฮานันที่แปด เอลซาบาดที่เก้า 13 เยเรมียที่สิบ มักบันนัยที่สิบเอ็ด 14 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของกาต เป็นนายทหารในกองทัพ ผู้น้อยก็เป็นนายร้อย ผู้ใหญ่ก็เป็นนายพัน 15 เหล่านี้เป็นคนที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนแรก เมื่อน้ำท่วมฝั่งทั้งสิ้น และให้คนที่อยู่ ณ ลุ่มแม่น้ำแตกหนีไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก 16 มีคนเบนยามินและยูดาห์มาเฝ้าดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็ง 17 ดาวิดทรงออกไปต้อนรับเขา และตรัสกับเขาว่า โอถ้าท่านทั้งหลายมาฉันทรมิตรเพื่อช่วยข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะพันผูกติดกับท่าน แต่ถ้ามาเพื่อช่วยข้าพเจ้า ให้แก่ปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า แม้ว่าในมือของข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทั้งหลายทอดพระเนตร และทรงกล่าวโทษท่านทั้งหลายเถิด 18 แล้วพระวิญญานได้มาเหนืออามาสัย หัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชานั้น และเขาพูดว่า โอข้าแต่ดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ และอยู่กับพระองค์ ข้าแต่บุตรเจสซี สันติภาพ สันติภาพจงมีแก่พระองค์ และสันติภาพจงมีแก่ผู้ช่วยของพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงอุปถัมภ์พระองค์ไป แล้วดาวิดทรงรับเขาทั้งหลายไว้ และทรงตั้งให้เป็นนายทหารในกองทัพของพระองค์ 19 คนเมเนสเสห์ด้วยได้หลบหนีไปเข้าฝ่ายดาวิดบ้าง เมื่อพระองค์ยกมากับคนฟีลิสเตียเพื่อทำสงครามกับซาอูล แต่พวกฝ่ายดาวิดมิได้ช่วยคนฟีลิสเตีย เพราะผู้ครอบครองของคนฟีลิสเตียได้หารือกันและส่งพระองค์กลับไปแล้ว บอกว่า โอเขาจะหลบหนีไปคืนดีกับซาอูลนายของเขา โดยเอาหัวของเขาไปด้วย 20 ขณะเมื่อพระองค์ไปยังศึกกลาก คนเมเนสเสห์เหล่านี้หลบหนีไปสมทบพระองค์ คือ ฮัดนาห์ โยซาบับ เยดาเอล เมคาเอล โยซาบับ เอลีชู และคิลเลรีย หัวหน้าบรรดากองพันในคนเมเนสเสห์ 21 เขาทั้งหลายช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พวกปล้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นทแกลัทหารทั้งสิ้น และเป็นผู้บังคับบัญชาในกองทัพ 22 ในสมัยนั้นทุกๆวันมีคนมาเข้าฝ่ายดาวิด เพื่อจะช่วยเหลือพระองค์ จนเป็นกองทัพใหญ่อย่างกองทัพของพระเจ้า

กองทัพของตระกูลต่างๆตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์

23 ต่อไปนี้เป็นจำนวนทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม ผู้มาหาดาวิดในเมืองเฮโบรนเพื่อจะมอบราชอาณาจักรของซาอูลให้กับพระองค์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 24 คนยูดาห์ที่ถือโล่และหอกมีหกพันแปดร้อย เป็นทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม 25 จากคนสิเมโอน มีทแกลัทหารชำนาญศึกเจ็ดพันหนึ่งร้อย 26 จากคนเลวีสิบพันหกร้อย 27 เยโฮยาดาเป็นหัวหน้าคนของอาโรน มีคนมากกับท่านสามพันเจ็ดร้อย 28 ศาโดททแกลัทหารหนุ่ม และคนจากเรือนบรรพบุรุษของเขาเองเป็นผู้บังคับบัญชาอิสบสองคน 29 จากคนเบนยามินญาติของซาอูลสามพันคน ซึ่งแต่ก่อนนี้จำนวนมากจงรักภักดีต่อราชวงศ์ซาอูล 30 จากคนเอฟราอิม ทแกลัทหารแกลัทล้าสองหมื่นแปดร้อยคน เป็นคนมีชื่อเสียงในเรือนบรรพบุรุษของเขา 31 จากคนเมเนสเสห์ครึ่งตระกูล หนึ่งหมื่นแปดพันคน ผู้ซึ่งเขาบ่งชื่อไว้ให้มาเชิญดาวิด ไปเป็นกษัตริย์ 32 จากคนอิสสาการ์ มีผู้รู้กาลเทศะ ทราบว่าอิสราเอลควรทำประการใด มีหัวหน้าสองร้อยคน และญาติของเขาทั้งสิ้นอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา 33 จากคนเศบูลุน มีหัวหน้าคนที่ฝึกแล้วเตรียมพร้อมเข้าสู้รบ สรรพด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงครามเพื่อช่วยเหลือ มิใช่ด้วยสองจิตสองใจ 34 จากคนเนฟทาลี ผู้บังคับบัญชาหนึ่งพัน ซึ่งมีคนติดโล่และหอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน 35 จากคนดาน มีคนเตรียมพร้อมทำสงครามสองหมื่นแปดพันหกร้อยคน 36 จากคนอาเซอร์ สิบหมื่นคนฝึกพร้อมที่จะทำสงคราม 37 และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น จากคนรูเบน และคนกาต และคนเมเนสเสห์ครึ่งตระกูล มีหนึ่งแสนสองหมื่นคน ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม 38 ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมที่จะทำศึก ได้มาช่วยเฮโบรน ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น ในทันใดเดียวกันบรรดาคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ ก็เป็นใจเดียวกันที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์ 39 เขาทั้ง

หลายอยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวันกินและดื่ม เพราะว่าพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา 40 ยิ่งกว่านั้นผู้ที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายด้วยคือไกลออกไปถึงอิสราเอล และเศบูลุน และนัฟทาลี ได้จัดอาหารบรรทุกลา อูฐ ล่อ และวัว กับเสบียงอาหารมากมายเป็นแบ้ง ขนมมะเดื่อ ข่อยงุ่นแห้ง น້อูงุ่น น้ามัน วัวและแกะ เพราะว่ามีความชำนาญในอิสราเอล

13

เขารบรทุกหีบแห่งพระเจ้าโดยวิธีที่ไม่ถูกต้อง

1 ดาวิดได้ทรงหารีอกับนายพันและนายร้อย กับหัวหน้าทุกคน 2 และดาวิดตรัสกับซมุนมนชนอิสราเอลทั้งปวงว่า โอถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วย และถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ให้เราทั้งหลายส่งคนไปหาพี่น้องของเรา ผู้ที่เหลือนอยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ไปยังบรูโรทิดและคนเลวีด้วย ผู้ซึ่งอยู่ในหัวเมืองและทุ่งหญ้าของเขา เพื่อให้เขาทั้งหลายมาหาพวกเราพร้อมกัน 3 และให้เราทั้งหลายนำหีบแห่งพระเจ้าของเรามายังเราอีก เพราะเราทั้งหลายมิได้ไ้ตามถึงในสมัยของซาอูล 4 ซมุนมนชนทั้งสิ้นนั้นก็พากันกล่าวว่าพวกเขาจะกระทำตาม เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของประชาชนทั้งสิ้น 5 เพราะฉะนั้นดาวิดจึงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้น ตั้งแตศิโหร์แห่งอีิปต์ ถึงทางเข้าเมืองฮามัท เพื่อจะเชิญหีบแห่งพระเจ้าจากศิรียาห์เยอาริม 6 ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงขึ้นไปยังบาบาลาห์ คือศิรียาห์เยอาริมซึ่งเป็นของยูดาห์ เพื่อจากที่นั่นจะได้เชิญหีบของพระเจ้าคือพระเยโฮวาห์ ผู้ประทับระหว่างพวกเครบู อันเป็นหีบที่เรียกกันตามพระนาม 7 และเขาทั้งหลายก็รบรทุกหีบของพระเจ้าไปในเกรียนเล่มใหม่จากเรือนของอาบีนาดับ และอุสซาทก็กับอาทียเป็นคนขับเกรียน 8 และดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงก็ว่าเรื่งกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเด็มกำลังของเขาทั้งหลาย ด้วยเพลง พิณเขาคู่ พิณใหญ่ รำมะนา ฉาบ และแดร

อุสซาทเสียชีวิต

9 และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงลานนาวดข้าวของคิโดน อุสซาทก็เหยียดมือออกกุมหีบไว้เพราะว้าวสะด 10 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้พลุ่งขึ้นต่ออุสซาท และพระองค์ทรงประหารเขา เพราะเขาเหยียดมือออกยังหีบนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า 11 และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงหลายออกมาเหนืออุสซาท จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เฟเรตอุสซาท จนถึงทุกวันนี้ 12 และดาวิดทรงเกรงกลัวพระเจ้าในวันนั้น และพระองค์ตรัสว่า เราจะนำหีบของพระเจ้าไปบ้านไปเมืองอย่างไรได้ไป 13 ดาวิดจึงมิได้ทรงย้ายหีบไปไว้ในนครของดาวิด แต่ทรงนำหีบแะไปไว้ที่บ้านโอบตเอโดมคนกัท 14 และหีบของพระเจ้าได้ค้างอยู่กับครวเรือนของโอบตเอโดมที่เรือนของเขาสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ครวเรือนของโอบตเอโดมกับทั้งสิ้นซึ่งเขามิอยู่

14

กษัตริย์ดาวิดทรงมั่งคั่งบริบูรณ์

1 ฮีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ทรงส่งผู้ถือสารมาเฝ้าดาวิด และทรงส่งไม้สนสีดาร์ ทั้งช่างก่อและช่างไม้ เพื่อจะสร้างวังถวายพระองค์ 2 และดาวิดทรงทราบว่พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล เพราะพระราชอาณัติกรของพระองค์ก็เป็นที่ยกย่องอย่างยิ่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ 3 และดาวิดทรงรับมเหสีเพิ่มขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และดาวิดทรงให้กำเนิดโอรสและธิดาอีก 4 ต่อไปนี้เป็นชื่อราชบุตรซึ่งพระองค์ทรงมีในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา โขบับ นารัน ชาโลมอน 5 อิบซาร์ เอลีชวา เอลเปเลท 6 โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย 7 เอลีชามา เบเอลยาตา เอลีเฟเลท 8 เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว คนฟิลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด ดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นก็เสด็จออกไปสู้รบกับเขาทั้งหลาย 9 ฝ่ายคนฟิลิสเตียได้มาปล้นในหุบเขาเรฟาอิม 10 และดาวิดก็ทรงทูลถามพระเจ้าว่า โอควรที่ข้าพระองค์จะขึ้น ไปต่อสู้ฟิลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพระองค์หรือไม่ และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบพระองค์ว่า ขึ้นไปเถาะ และเราจะมอบเขาไว้ในมือเจ้า 11 และพระองค์เสด็จไปยังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะเขาทั้งหลายที่นั่น และดาวิดตรัสว่า โอพระเจ้าทรงทะลวงซำศึกของข้าพเจ้าเหมือนดังกระแสน้ำที่ฟุ้งใส่ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า บาอัลเปราซิม 12 เขาทั้งหลายก็ทิ้งรูปเคารพของเขาเสียที่นั่น และดาวิดก็ทรงมีพระบัญชา และรูปเคารพเหล่านั้นก็ถูกเผาด้วยไฟเสียหมด 13 และคนฟิลิสเตียยังมาปล้นในหุบเขานั้นอีก 14 และเมื่อดาวิดทูลถามพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสตอบพระองค์ว่า ไม่อย่าขึ้นไปตามเขา จงอ้อมไปและโจมตีเขาที่ตรงข้ามกับหมู่บ้านหมอน 15 และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพอยู่ที่ยอดหมู่บ้านหมอนแล้ว จงออกไปทำศึก เพราะว่าพระเจ้าได้เสด็จออกไปข้างหน้าเพื่อโจมตีกองทัพของคนฟิลิสเตีย 16 และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเจ้าบัญชาแก่พระองค์ และเขาทั้งหลายโจมตีกองทัพคนฟิลิสเตียตั้งแต่เมืองกิเบโอนถึงเมืองเกเซอร์ 17 กิดคัฟพหของดาวิดก็ลือไปสู่วรรดาประเทศทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ทรงให้ประชาชนชาติทั้งปวงครั้นคร้ามดาวิด

15

คนเลวีห้ามหีบแห่งพระเจ้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

¹ ดาวิดทรงสร้างพระราชวังของพระองค์หลายหลังในนครดาวิด และพระองค์ทรงเตรียมไว้สำหรับหีบของพระเจ้าและทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ ² แล้วดาวิดตรัสว่า ป็นอกจากคนเลวีแล้ว ไม่ควรที่คนอื่นจะห้ามหีบของพระเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเขาให้ห้ามหีบของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์เป็นนิตย์ ³ และดาวิดทรงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้นที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบของพระเยโฮวาห์มาสู่ที่ของหีบนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้ ⁴ และดาวิดทรงรวบรวมลูกหลานของอาโรนและคนเลวี ⁵ คือจากลูกหลานของโคยาท ได้อูรีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยยี่สิบคน ⁶ จากลูกหลานของเมราริ ได้อาสายาห์เป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาสองร้อยยี่สิบคน ⁷ จากลูกหลานของเกอร์โซม ได้อิเยเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสามสิบคน ⁸ จากลูกหลานของเอลีซาฟาน ได้เซโหมอาห์เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาสองร้อยคน ⁹ จากลูกหลานของเฮโบรน ได้อีเลียมเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาแปดสิบคน ¹⁰ จากลูกหลานของอุสซียเอล ได้อัมมีนาดับเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสิบสองคน ¹¹ แล้วดาวิดทรงเรียกศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิต และคนเลวีคือ อูรีเอล อาสายาห์ โยเอล เซโหมอาห์ เอลีเอล และอัมมีนาดับ ¹² และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ¹³ เจ้าทั้งหลายเป็นประมุขของบรรพบุรุษของคนเลวี จงชำระตัวของเจ้าเสีย ทั้งเจ้าและพี่น้องของเจ้า เพื่อเจ้าจะนำหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นมายังสถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้ให้ ¹⁴ เพราะเจ้ามิได้ไปตามเสี้ยแต่ครั้งแรก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงทรงหลายออกมาเหนือเรา เพราะเรามีได้แสงสว่างตามระเบียบอันสมควร ¹⁵ แล้วปุโรหิตและคนเลวีจึงได้ชำระตัวของเขาเพื่อจะเชิญหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมา ¹⁶ และคนเลวีได้ห้ามหีบของพระเจ้านับว่าด้วยคานหาม ดังที่โมเสสได้บัญชาเขาไว้ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ ดาวิดได้ทรงบัญชาแก่บรรดาหัวหน้าของคนเลวีให้แต่งตั้งพี่น้องของเขาให้เป็นนักร้องเล่นเครื่องดนตรี มีพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และฉาบ เพื่อทำเสียงดังด้วยความชื่นบาน ¹⁸ คนเลวีจึงแต่งตั้งเฮมานบุตรชายโยเอล และพี่น้องของเขาคือ อาสาฟบุตรชายเบเรคียาห์ และจากลูกหลานเมราริพี่น้องของเขา คือ เอธานบุตรชายคูซา ¹⁹ และพร้อมกับเขาได้แต่งตั้งพี่น้องของเขาในอันดับสอง คือ เศคาริยาห์ เบน ยาคอบเอล เชมราโมท เยฮีเอล อุณี เอลีอับ เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัททิติยาห์ เอลีฟิล และมิกเนยาห์ และโอเบเดโดม กับเยฮีเอล เป็นคนเผ่าประดู ²⁰ นักร้องคือ เฮมาน อาสาฟ เอธาน เป็นคนตีฉาบทองสัมฤทธิ์ ²¹ เศคาริยาห์ อาชีเอล เชมราโมท เยฮีเอล อุณี เอลีอับ มาอาเสอาห์ และเบไนยาห์ เล่นพิณใหญ่ตามสำเนียงอาลาโมท ²² แต่มัททิติยาห์ เอลีฟิล มิกเนยาห์ โอเบเดโดม เยฮีเอล และอาซาซียาห์ เป็นผู้นำด้วยพิณเขาคู่ตามสำเนียงเชมินิ ²³ เคนานียาห์หัวหน้าของคนเลวีในเรื่องเพลงเป็นผู้อำนวยการเพลงเพราะเขาเข้าใจดี ²⁴ เบเรคียาห์และเอลคานาห์ เป็นนายประดูเผ่าหีบ ²⁵ เซบานียาห์ เยโฮซาฟัท เนอันเอล อามาสัย เศคาริยาห์ เบไนยาห์ และเอลียะเซอร์ปุโรหิตได้เป่าแตรหน้าหีบของพระเจ้า โอเบเดโดม และเยซียาห์เป็นนายประดูเผ่าหีบด้วย

ดาวิดได้นำหีบพันธสัญญาขึ้นมา

²⁵ ดาวิด และบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอล และผู้บัญชากองพัน จึงได้ไปนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นจากเรือนของโอเบเดโดมด้วยความเปรมปรีดี ²⁶ อยู่มาเพราะพระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวันผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว ²⁷ ดาวิดทรงฉลองพระองค์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ทั้งคนเลวีทั้งปวงผู้ห้ามหีบ และนักร้อง และเคนานียาห์ผู้อำนวยการเพลงของนักร้อง และดาวิดทรงเอโฟดผ้าป่าน ²⁸ ดังนั้นแหละคนอิสราเอลทั้งปวงได้นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก เสียงแตร และฉาบ และทำเพลงเสียงดังด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่

มีคาลมเหสีของกษัตริย์ดาวิดดูหมิ่นพระองค์

²⁹ และต่อมาเมื่อหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาถึงนครดาวิดแล้ว มีคาลราชธิดาของซาอูลและดูตามของพระแกลเห็นกษัตริย์ดาวิดทรงเต้นรำและทรงรำเรออยู่ พระนางก็มิไฉดดูหมิ่นพระองค์

16

คนอิสราเอลถวายเครื่องบูชาและมิงานเลี้ยงฉลองเพราะได้นำหีบแห่งพระเจ้าเข้ามา

¹ และเขาทั้งหลายได้นำหีบของพระเจ้าเข้ามา วางไว้ภายในเต็นท์ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ให้ และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเจ้า ² และเมื่อดาวิดทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ประชาชนในพระนามพระเยโฮวาห์ ³ และทรงแจกขนมปังคนละก้อน เนื้อคนละส่วน และขนมองุ่นหนึ่งคนละอัน แก่บรรดาประชาชนอิสราเอลทั้งชายและหญิง ⁴ และพระองค์ทรงตั้งคนเลวีบางคนให้เป็นผู้ปรนนิบัติหน้าหีบของพระเยโฮวาห์ ให้ระลึกถึง ถวายโมทนาและ

สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ⁵ อาสาฟเป็นหัวหน้า และรองท่านคือเศคาริยาห์ เยอีเอล เชมิราโมท เยอีเอล มีทียีราห์ เอลีอับ เบเนยาห์ โอเบเดโดม และเยอีเอล ผู้ซึ่งจะเล่นพิณใหญ่และพิณเขาคู อาสาฟเป็นคนตีฉาบ ⁶ และเบเนยาห์กับยาฮาซเอบรูโรทิตจะเป่าแตรเรื่อยไปหน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า

เพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์

⁷ แล้วในวันนั้นดาวิดทรงกำหนดเป็นครั้งแรกให้มีการร้องเพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์โดยอาสาฟ และพี่น้องของท่าน ⁸ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย ⁹ จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ ¹⁰ จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี ¹¹ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป ¹² จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ ¹³ โอ เชื้อสายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ ลูกหลานของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์ ¹⁴ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก ¹⁵ จงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวาทะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชั่วอายุ ¹⁶ คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค ¹⁷ ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบ ให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอล ให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ ¹⁸ ว่าเราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย ¹⁹ เมื่อเจ้าทั้งหลายยังมีคนจำนวนน้อยจำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น ²⁰ พนजरไปจากประชาชาติหนึ่งถึงประชาชาติหนึ่ง จากราชอาณาจักรหนึ่งถึงอีกชนชาติหนึ่ง ²¹ พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงชนบทกษัตริย์หลายคนด้วยเห็นแก่เขา ²² ว่า โออย่าจะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา ²³ แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน ²⁴ จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย ²⁵ เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง ²⁶ เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ²⁷ เกียรติและความโอ้อวดระการมีอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ กำลังและความขี้นบานอยู่ในสถานที่ประทับของพระองค์ ²⁸ ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์ ²⁹ จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมาเข้าเฝ้าพระองค์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ³⁰ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ พิพหลูกสถาปนาแล้ว จะไม่หวั่นไหวเลย ³¹ จงให้ฟ้าสวรรค์ชื่นดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เขาพูดในหมู่บรรดาประชาชาติว่า พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง ³² ให้ทะเลถ่มน้ำ กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ให้ทุ่งนาเรไรโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น ³³ แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่า ไม่จะร้องเพลงเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก ³⁴ โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ ³⁵ และท่านจงกล่าวว่า โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอจงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งปวงให้พ้นจากประชาชาติทั้งหลาย เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่มาขอบพระคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสิงโลดในการสรรเสริญพระองค์ ³⁶ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่ในรัศมีกาลจนถึงในรัศมีกาล แล้วประชาชนทั้งปวงได้กล่าวว่า โอเอเมน และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์

การตั้งผู้ปรนนิบัติ ผู้เฝ้าประตู ปุโรหิตและนักเล่นดนตรีสำหรับหีบแห่งพระเจ้า

³⁷ ดาวิดจึงทรงให้อาสาฟและพี่น้องของท่านอยู่ที่นั่นต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ให้ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นเรื่อยไปตามงานประจำวันที่ต้องทำ ³⁸ ทั้งโอเบเดโดมและพี่น้องของหีบแปดคนของท่านด้วย ฝ่ายโอเบเดโดมบุตรชายเยดูธุนกับอาสาฟให้เป็นคนเฝ้าประตู ³⁹ และพระองค์ทรงให้ซาโดกปุโรหิต กับพี่น้องของท่านผู้เป็นปุโรหิต อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปุซาเนียสถานสูงเมื่องกิเบโอน ⁴⁰ เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นเครื่องเผาบูชาในเวลาเช้าเวลาเย็นเสมอ ตามซึ่งได้บันทึกไว้ทั้งสิ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาอิสราเอล ⁴¹ เสมามและเยดูธุนอยู่กับเขาทั้งหลายและบรรดาคนอื่นที่ถูกเลือก และปึงข้อไว้ให้ถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ⁴² และพร้อมกับเขาเยมานและเยดูธุนมีแตรและฉาบเพื่อบรรเลง และเครื่องดนตรีประกอบเพลงถวายพระเจ้า ลูกหลานของเยดูธุนได้รับแต่งตั้งให้ประจำประตู ⁴³ และประชาชนทั้งปวงต่างก็จากไปยังบ้านของตน และดาวิดเสด็จกลับเพื่ออายุพรแต่ราชวงศ์ของพระองค์

17

ดาวิดปรารภนาสร้างพระนิเวศของพระเจ้า (2 ซมอ 7:1-3)

¹ อยู่มาเมื่อดาวิดประทับในพระราชวังของพระองค์ ดาวิดตรัสกับนาอันผู้พยากรณ์ว่า ๐ดูเถิด เรายืนในบ้าน ทำด้วยไม้สนสิติสาร แต่พื้นปัทมัญญาแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ภายใต้เท้าเรา ² และนาอันทูลดาวิดว่า ๐ขอพระองค์ทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ ³ แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวจนะของพระเจ้ามาถึงนาอันว่า ⁴ ๐จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ๐พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าสร้างนิเวศให้เรายู ⁵ เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์มาจนกระทั่งวันนี้ แต่เราได้ไปจากเต็นท์หนึ่งถึงเต็นท์หนึ่ง และจากพลับพลาแห่งหนึ่งถึงแห่งหนึ่ง ⁶ ในที่ต่างๆที่เราเคลื่อนไปมากับอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับผู้วินิจฉัยของอิสราเอลคนใด ผู้ที่เราได้บัญชาให้เขาเลี้ยงดูประชาชนของเรา หรือว่า ๐ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสิติสารให้แก่เรา ^๗

พันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับดาวิด (2 ซมอ 7:4-17)

⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ๐พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราได้เอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ⁸ และเราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้จัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศ และเราได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตอย่างกับชื่อเสียงของผู้ยิ่งใหญ่ในโลก ⁹ และเราจะกำหนดที่หนึ่งในอิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวาดไปอีก และคนชั่วจะไม่มาตีปล้นเขาตั้งแต่ก่อนมา ¹⁰ ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปราบปรามศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า ยิ่งกว่านั้นอีก เรากล่าวแก่เจ้าว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ ¹¹ และอยู่มาเมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบแล้ว เจ้าจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้น ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา ¹² เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศให้เรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์ ¹³ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย อย่างที่เราเอาไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้านั้น ¹⁴ แต่เราจะให้เขาตรึงอยู่ในนิเวศของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิตย์ เราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์ ^{๑๕} นาอันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านั้นทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

คำอธิษฐานและคำสรรเสริญของดาวิด (2 ซมอ 7:18-29)

¹⁶ แล้วกษัตริย์ดาวิดก็เสด็จเข้าไปประทับนั่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า ๐โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และราชวงศ์ของข้าพระองค์เป็นอะไรเล่าที่พระองค์ทรงนำข้าพระองค์มาไกลจนถึงขั้นนี้ ¹⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า สิ่งนี้เป็นของเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะพระองค์ยังตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น และทรงมองข้าพระองค์ตามชนชั้นของมนุษย์ที่มีฐานะอันสูงส่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ¹⁸ และดาวิดจะกล่าวทูลอะไรแก่พระองค์ได้อีกในเรื่องเกียรติอันทรงประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อทรงเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง พระองค์ทรงกระทำการใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้นเพื่อจะกระทำสิ่งใหญ่นี้เป็นที่รู้กันทั่วไป ²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หามิได้เหมือนพระองค์ไม่ว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือพระองค์ ตามที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อินกับหูของข้าพระองค์ ²¹ ประชาชาติอื่นใดบนแผ่นดินโลกเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปไถให้เป็นประชาชนของพระองค์ เพื่อทรงกระทำให้พระองค์มีพระนามใหญ่ยิ่งโดยสิ่งที่ใหญ่โตมาสาพระกมล ในการที่ทรงขับไล่ประชาชาติทั้งหลายให้พ้นหน้าประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงไถมาจากอียิปต์ ²² และพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลประชาชนของพระองค์เป็นประชาชนของพระองค์เป็นนิตย์ และข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย ²³ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฉะนั้นบัดนี้ขอให้พระวจนะซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ซึ่งดำรงอยู่เป็นนิตย์ และขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสแล้วนั้นเถิด ²⁴ และขอพระนามของพระองค์สถาปนาไว้และเกรียงไกรอยู่เป็นนิตย์ ว่า ๐พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระเจ้าแห่งอิสราเอล ^{๒๕} และวงศ์ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะถูกสถาปนาไว้ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ²⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงสร้างวงศ์ให้ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงได้ประสบความสำเร็จที่ล้นเหลือต่อพระพักตร์พระองค์ ²⁷ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ได้ทรงสัญญาสิ่งที่ดีนี้ให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ^{๒๘} เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะทรงอวยพระพรแก่วงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อวงศ์นั้นจะดำรง

อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าสิ่งใดที่พระองค์ทรงอานวยพระพร สิ่งนั้น ก็ได้รับพระพรเป็นนิตย์□

18

ราชอาณาจักรของดาวิดถูกสถาปนาไว้ให้มั่นคง (2 ซมอ 8:1-18)

¹ และอยู่ต่อมาดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตียและทรงปราบปรามเขาเสีย ทรงยึดเมืองกัทและชนบทของเมืองนั้นจากมือคนฟีลิสเตีย ² และพระองค์ทรงโจมตีโมอับ และคนโมอับก็เป็นผู้รับใช้ของดาวิดและนำบรรณาการมาถวาย ³ ดาวิดทรงโจมตียาตเดเอเซอร์กษัตริย์ของเมืองโศบาห์ด้วยตรง ไปยังเมืองฮามัท ขณะเมื่อพระองค์เสด็จไปตั้งอำนาจการปกครองของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส ⁴ และดาวิดทรงยึดรถรบจากท่านมาหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดพัน และทหารราบสองหมื่น และดาวิดทรงตัดเอ็นโคนขาม้ารถรบเสียสิ้น แต่ทรงเหลือไว้ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน ⁵ และเมื่อคนซีเรียแห่งเมืองดามัสกัสมาช่วยยาตเดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบาห์ ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน ⁶ แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมในซีเรียแห่งเมืองดามัสกัส และคนซีเรียเป็นผู้รับใช้ของดาวิด และนำบรรณาการมาถวาย ดาวิดเสด็จไป ณ ที่ใด พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่พระองค์ที่นั่น ⁷ ดาวิดทรงยึดโล่ทองคำที่ผู้รับใช้ของยาตเดเอเซอร์ถือ และทรงนำมาที่เยรูซาเล็ม ⁸ ดาวิดทรงยึดทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากจากเมืองทิบาห์และจากเมืองคุน หัวเมืองของยาตเดเอเซอร์ ซึ่งชาวโลมอนทรงใช้สร้างชั้นเสาของธัมมฤทธิและเสา และเครื่องใช้ของธัมมฤทธิ ⁹ เมื่อโทอูกษัตริย์แห่งเมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดทรงโจมตีกองทัพทั้งสิ้นของยาตเดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบาห์แล้ว ¹⁰ พระองค์ทรงใช้ยาโครมโอรสของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิดเพื่อรับเสด็จ และถวายพระพรที่พระองค์ทรงรบกับยาตเดเอเซอร์และทรงชนะ (เพราะว่ายาตเดเอเซอร์ได้สู้รบกับโทอูบอัย) และพระองค์ได้ส่งของทุกอย่างที่ทำด้วยทองคำ ด้วยเงิน และด้วยทองสัมฤทธิ์มาถวาย ¹¹ และกษัตริย์ดาวิดทูลถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระเยโฮวาห์ พร้อมทั้งเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงนำมาจากประชาชนชาติทั้งปวง จากเอโดม โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย และอามาเลซ ¹² และอาบีซัยบุตรชายนางเศรยาห์ได้ประหารคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนเสียในหุบเขาเกลิล ¹³ และท่านตั้งทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นได้เป็นคนรับใช้ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิด ไม่ว่าพระองค์เสด็จไป ณ ที่ใด ¹⁴ ดาวิดจึงทรงครอบครองเธรเนออิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น ¹⁵ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิเอลเป็นเจ้ากรมสารบรรณ ¹⁶ และศาโดกบุตรชายอาหิหุบและอาบีเมเลคบุตรชายอาบียาราร์เป็นปุโรหิต และชาวซาเป็นราชเลขา ¹⁷ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาอยู่เหนือคนเครีและคนเปเลธ และบรรดาโอรสของดาวิดก็เป็นเจ้าหน้าที่ขึ้นหน้าหน้าในราชการของกษัตริย์

19

สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย (2 ซมอ 10:1-19)

¹ และอยู่ต่อมาภายหลังนั้นนาหาชกษัตริย์ของคนอัมโมนสิ้นพระชนม์ และโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองครองแทน ² และดาวิดตรัสว่า □เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนโอรสของนาหาช เพราะว่าบิดาของท่านได้แสดงความเมตตาต่อเรา□ ดาวิดจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าโลมท่านเกี่ยวกับบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็มายังฮานูนในแผ่นดินของคนอัมโมน เพื่อจะเฝ้าโลมท่าน ³ แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานูนว่า □พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เฝ้าโลมมาหาพระองค์เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้น หรือ ข้าราชการของท่านมาหาพระองค์เพื่อค้นหาและคว้าและสอดแนมแผ่นดินมิใช่หรือ□ ⁴ ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดและโยนาธานและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป ⁵ เมื่อมีบางคนไปทูลดาวิดถึงเรื่องคนเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงใช้ให้ไปรับเขา เพราะคนเหล่านั้นอายุมาก และกษัตริย์ตรัสว่า □จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วจึงค่อยกลับมา□ ⁶ เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด ฮานูนและคนอัมโมนจึงส่งเงินหนึ่งพันตะลันต์ไปจ้างรถรบและพลม้าจากเมโสโปเตเมีย จากซีเรียมาอาคาห์ และจากโศบาห์ ⁷ เขาได้จ้างรถรบสามหมื่นสองพันคันและกษัตริย์แห่งเมืองมาอาคาห์กับกองทัพของท่าน ผู้ซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา และคนอัมโมนก็รวบรวมกันมาจากหัวเมืองของเขาทั้งหลาย และมาทำสงคราม ⁸ เมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นจึงใช้โยอาบ และกองทัพพลทหารทั้งสิ้นไป ⁹ คนอัมโมนออกมาจัดทัพตรงหน้าประตูเมือง และบรรดากษัตริย์ที่ยกมาอยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก ¹⁰ เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนั้นชนาบบ่อยข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาจากบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วและจัดทัพเข้าไปต่อสู้คนซีเรีย ¹¹ ส่วนคนของท่านที่เหลืออยู่ท่านก็มอบไว้ในกำมือของชาวอาบิซัยน้องชายของท่าน คนเหล่านั้นก็จัดเข้าสู่กับคนอัมโมน ¹² และท่านพูดว่า □ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเราแล้วเจ้าจงช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะช่วยเจ้า ¹³ จงมีความกล้าหาญเถิด และให้เราประพาศตัวอย่างกล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา

และเพื่อหัวเมืองของพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด¹⁴ ดังนั้นโยอาบและประชาชนผู้อยู่กับท่าน ได้เข้ามาใกล้ข้างหน้าคนซีเรียเพื่อสู้รบกัน และเขาทั้งหลายก็แตกหนีไปต่อหน้าท่าน¹⁵ และเมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาก็หนีไปให้พ้นหน้าอาบิชัยน้องชายของโยอาบด้วย และเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับมายังเยรูซาเล็ม¹⁶ แต่เมื่อคนซีเรียเห็นว่าเขาพ่ายแพ้แก่อิสราเอล เขาจึงส่งผู้สื่อสารไปนำคนซีเรียซึ่งอยู่ปากแม่น้ำข้างโน้นออกมา มีโซฟคผู้บังคับบัญชากองทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย

ดาวิดทรงนำการสู้รบเอง

¹⁷ และเมื่อมีคนรบนานาทัต พระองค์ก็ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน และข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาหาเขา และจัดทัพต่อสู้กับเขา และเมื่อดาวิดทรงจัดทัพเข้าต่อสู้กับคนซีเรีย เขาทั้งหลายต่อสู้กับพระองค์¹⁸ และคนซีเรียก็หนีไปต่อหน้าอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียคือคนของรถรบเจ็ดพันคนและทหารราบสี่หมื่นคน และฆ่าโซฟคผู้บัญชาการกองทัพของเขาทั้งหลายด้วย¹⁹ และเมื่อผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าเขาพ่ายแพ้แก่อิสราเอล เขาก็ยอมทำสันติภาพกับดาวิด และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ คนซีเรียจึงไม่ช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

20

โยอาบกับดาวิดชนะเมืองรับบาห์ (2 ซมอ 12:26-31)

¹ และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาภคินียกกองทัพออกไปรบ โยอาบก็นำกำลังกองทัพไปกวาดล้างแผ่นดินของคนอัมโมน และมาล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม และโยอาบก็โจมตีเมืองรับบาห์ และคว่ำเมืองนั้นเสีย² และดาวิดทรงทอดมงกุฎจากพระเศียรของภคินีของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบวามงกฏนั้นมีทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ และมีเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งต่อมาอยู่บนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงรับของจากเมืองนั้นได้ชาวของเป็นอันมาก³ พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมาตั้งเขาให้ทำงานหนักอยู่กับเลื่อยและเหล็กชุดและขวาน และดาวิดทรงกระทำเช่นนั้นแก่หัวเมืองทั้งสิ้นของคนอัมโมน แล้วดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับสู่เยรูซาเล็ม

การฆ่ามนุษย์ยัซัยแห่งฟิลิสเตีย

⁴ และอยู่มาภายหลังเกิดสงครามขึ้นกับคนฟิลิสเตียที่เมืองเกเซอร์ แล้วลิเบเศยคนหุพาห์ได้สังหารลิบัยผู้เป็นลูกหลานของคนยัซัย และคนฟิลิสเตียก็ถูกปราบปราม⁵ และมีสงครามกับคนฟิลิสเตียอีก และเอลฮานันบุตรชายยาอีร์ได้ฆ่าลามิ้องชายของโกลิอัทชาวกัทเสีย ผู้มีหอกที่มีด้ามโลหะ ไม่กระทบพื้นทองคำ⁶ และมีสงครามที่เมืองกัทอีก มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีมือข้างหนึ่งมีน้ำหนัก และนิ้วเท้าข้างละหนักเก้าจนวนยี่สิบสี่นิ้ว และเขาเป็นบุตรชายของคนยัซัยด้วย⁷ และเมื่อเขาทำหายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายซิมเอีพระเชษฐาของดาวิดก็ประหารเขาเสีย⁸ คนเหล่านี้บังเกิดแก่คนยัซัยในเมืองกัท และเขาล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์

21

ดาวิดนับจำนวนทหารอิสราเอล (2 ซมอ 24:1-9)

¹ ชาตาน ได้ยื่นขึ้นต่อสู้อิสราเอล และดลพระทัยให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล² ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพว่า จงไปนับอิสราเอลตั้งแต่เมืองเบเออร์เชบาถึงเมืองดาน แล้วนำรายงานมาให้เรา เพื่อจะได้ทราบจำนวนรวมของเขาทั้งหลาย³ แต่โยอาบทูลว่า ข้าพพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มประชากรของพระองค์ก็ร้อยเท่าของที่มีอยู่แล้ว ข้าแต่ภคินีเจ้านายของข้าพระองค์ แต่ประชาชนนี้ทั้งสิ้นเป็นผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพระองค์มิใช่หรือ โฉนเจ้านายของข้าพระองค์จึงรับสั่งเช่นนั้น โฉนพระองค์จึงทรงนำการละเมิดมาสู่อิสราเอล⁴ แต่โยอาบขจัดรับสั่งของภคินีมิได้ โยอาบจึงจากไป และไปตลอดคนอิสราเอลทั้งสิ้น และกลับมายังเยรูซาเล็ม⁵ และโยอาบถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ดาวิด ในอิสราเอลทั้งสิ้นมีหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนที่ชักดาบ และในยูดาห์มีสี่แสนเจ็ดหมื่นคนที่ชักดาบ⁶ แต่ท่านมิได้นับเลวีและเบนยามินท่ามกลางจำนวนนั้นด้วย เพราะว่าพระดำรัสของภคินีเป็นที่น่ารังเกียจแก่โยอาบ

ดาวิดทรงเลือกโรครบด (2 ซมอ 24:10-17)

⁷ แต่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงลงโทษอิสราเอล⁸ และดาวิดทูลพระเจ้าว่า ข้าพพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งในการที่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งนี้ ข้าแต่พระองค์ บัดนี้ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้กระทำการอย่างโง่เขลามาก⁹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับกาดผู้ทำนายของดาวิดว่า¹⁰ จงไปบอกดาวิดว่า ข้าพพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือก

เอาประการหนึ่ง เพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า□ 11 กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้ว่า จงเลือกเอาตามที่เราพอใจ 12 คือ กันดารอาหารสามปี หรือการล้างผลาญโดยศัตรูของเจ้าสามเดือนขณะที่ตาบของศัตรูจะขับเจ้าขึ้น หรือตาบของพระเยโฮวาห์สามวันคือโรคราบาดบนแผ่นดิน และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ทำลายทั่วไปในดินแดนทั้งสี่ของอิสราเอล ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงพิจารณาว่า จะให้ข้าพระองค์กราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มาว่าประการใด□ 13 แล้วดาวิดตรัสกับกาดว่า □เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เรารอคอยเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย□ 14 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้โรคราบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล และคนอิสราเอลได้ล้มตายเจ็ดหมื่นคน 15 และพระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็ม เพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลาย พระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตร และพระองค์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น และพระองค์ตรัสกับทูตสวรรค์ผู้ทำลายนั้นว่า □พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้□ ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบส 16 และดาวิดแห่งพระพักตร์ทรงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ยืนระหว่างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ และในมือถือดาบที่ชักออกเหนือเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล ผู้ได้สวมผ้ากระสอบแล้ว ก็ขอบหน้าลง 17 และดาวิดทูลพระเจ้าว่า □ข้าพระองค์มิให้หรือที่บัญชาให้นับประชากร ข้าพระองค์เป็นผู้ได้กระทำบาป และได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งนัก แต่บรรดาแกะเหล่านี้เขาได้กระทำอะไร โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ และราชวงศ์ของข้าพระองค์ แต่ขออย่าให้โรคร้ายนั้นอยู่เหนือประชากรของพระองค์□

พระเจ้าทรงเลือกลานนวดข้าวของโอรัน (อารานาห์) ให้เป็นที่สร้างพระวิหาร (2 ซมอ 24:18-25)

18 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาให้กาดทูลดาวิดว่า ให้ดาวิดขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบส 19 ดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปตามคำของกาด ซึ่งท่านได้กราบทูลในพระนามของพระเยโฮวาห์ 20 ฝ่ายโอรันกำลังนวดข้าวสาโลอยู่ ท่านหันมาเห็นทูตสวรรค์ บุตรชายสี่คนของท่านที่อยู่กับท่านก็ซ่อนตัวเสีย 21 เมื่อดาวิดเสด็จมายังโอรัน โอรันมองเห็นดาวิด และออกไปจากลานนวดข้าวถวายบังคมดาวิดด้วยชนบทนาลงถึงดิน 22 และดาวิดตรัสกับโอรันว่า □จงให้ที่ลานนวดข้าวแก่เราเถิด เพื่อเราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนนั้น จงให้เราตามราคาเดิม เพื่อว่าโรคราบาดนั้นจะได้ระงับเสียจากประชาชน□ 23 แล้วโอรันก็นำบทูลดาวิดว่า □ขอทรงรับ ไปเถิดพะย่ะค่ะ และขอภักดิ์รับเจ้านายของข้าพระองค์กระทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด นี่พะย่ะค่ะ ข้าพระองค์ขอถวายวัวสำหรับเครื่องเผาบูชา และถวายเลือนนวดข้าวให้เป็นฟืน แล้วข้าวสาโลเป็นธัญญาหาร ข้าพระองค์ขอถวายหมด□ 24 แต่ภักดิ์รับดาวิดตรัสกับโอรันว่า □หากมิได้ แต่เราจะซื้อเอาตามราคาเดิม เราจะไมเอาของของเจ้าถวายพระเยโฮวาห์ หรือถวายสิ่งที่เรามีได้เสียมาเป็นเครื่องเผาบูชา□ 25 ดาวิดจึงทรงชำระให้โอรันเป็นทองคำน้ำหนักหกร้อยเชเชลเพื่อที่นั้น 26 ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชา และกราบทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากสวรรค์บนแท่นเครื่องเผาบูชา 27 แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงบัญชาทูตสวรรค์ และท่านก็เอาดาบใส่ฝักเสีย 28 ครั้นนั้น เมื่อดาวิดทรงเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบส พระองค์ก็ทรงถวายสัตวนุชาที่นั่น 29 เพราะพลับพลาของพระเยโฮวาห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นกันดาร และแท่นเครื่องเผาบูชา ในเวลานั้นอยู่ในบุษนิยสถานสูงที่กิเบโอน 30 แต่ดาวิดจะไปทูลถามพระเจ้าที่นั่นไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

22

ดาวิดทรงเตรียมวัสดุสำหรับการสร้างพระวิหาร

1 แล้วดาวิดตรัสว่า □นี่แหละพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า นี่แหละแท่นเครื่องเผาบูชาสำหรับอิสราเอล□ 2 ดาวิดทรงบัญชาให้รวบรวมคนต่างด้าวที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงจัดคนสกดหินให้เตรียมหินสกดเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า 3 ดาวิดยังทรงจัดสะสมเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นตะปูของบานประตู และเป็นเหล็กหนีบ ทั้งทองสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมากเหลือที่จะชั่งได้ 4 และไม้สนสิดาร์นับไม่ถ้วน เพราะว่าชาวไซดอน และชาวไทเร ได้นำไม้สนสิดาร์จำนวนมากมายาถวายดาวิด 5 เพราะดาวิดตรัสว่า □ข้าโมอานบุตรชายของเรายังเด็กอยู่และไม่เคยงาน และพระนิเวศซึ่งจะสร้างถวายพระเยโฮวาห์นั้นต้องหุรหุอย่างยิ่ง มีชื่อเสียงและสง่าราศีในบรรดาประเทศทั้งหลาย เพราะฉะนั้นบัดนี้เราจึงจะจัดเตรียมไว้□ 6 ดาวิดจึงทรงจัดวัตถุเป็นจำนวนมากก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์

ดาวิดทรงกำชับชาวโมอน

⁶ แล้วพระองค์ทรงเรียกชาโลมอนราชโอรสของพระองค์ และกำชับท่านให้สร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ⁷ ดาวิดรับสั่งชาโลมอนว่า โอลูกเอ๋ย เรามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศถวายพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ⁸ แต่พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังเราว่า โอเจ้าได้ทำให้โลหิตตกมาก และได้ทำสงครามใหญ่โต เจ้าอย่าสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมากต่อสายตาของเรabenแผ่นดินโลก ⁹ ดูเถิด บุตรชายคนหนึ่งจะบังเกิดมาแก่เจ้า เขาจะเป็นคนแห่งความสงบ เราจะให้ความสงบแก่เขาให้พ้นจากศัตรูทั้งสี่ของเขารอบข้าง เพราะเขาจะมีชื่อว่าชาโลมอน และเราจะให้สันติภาพและความสงบแก่อิสราเอลในสมัยของเขา ¹⁰ เขาจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา เขาจะเป็นบุตรของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา และเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเขาเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ ¹¹ นี่แหละ ลูกของข้าเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า และขอให้เจ้ามีความสำเร็จ และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราสำเร็จดังที่พระองค์ตรัสถึงเรื่องเจ้า ¹² ขอเพียงพระเยโฮวาห์ประสาทให้เจ้ามีความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ และทรงตั้งเจ้าให้ปกครองอิสราเอลและทรงโปรดให้เจ้ารักษาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ¹³ แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ ถ้าเจ้าจะระมัดระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสเกี่ยวกับอิสราเอล จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวและอย่าท้อถอยเลย ¹⁴ และดูเถิด เราได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้วยความยากเหน้อยอย่างยิ่ง เป็นทองคำหนักหนึ่งแสนตะลันต์ เงินหนักหนึ่งล้านตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์และเหล็กเหลืองที่แข็ง เพราะมีมากมายเหลือเกิน เราได้จัดเตรียมตัวไม้และหินด้วย เจ้าจะเพิ่มเติมเข้าอีกก็ได้ ¹⁵ ยิ่งกว่านั้น เจ้ามีคนทํางานมากมาย คือช่างสกัดหิน ช่างก่อ ช่างไม้ และช่างฝีมือทุกชนิด ¹⁶ ส่วนทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กนั้นก็มียากเหลือที่จะนับ ได้ ลูกขึ้นทำไปเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า

ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยชาโลมอน

¹⁷ ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยชาโลมอนโอรสของพระองค์ด้วยว่า ¹⁸ โอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเจ้าทรงสถิตอยู่กับเจ้ามิใช่หรือ และพระองค์มิได้ประทานการหยุดพักสงบแก่เจ้าทุกด้านหรือ เพราะพระองค์ทรงมอบชาวแผ่นดินนี้ไว้ในมือของเรา และแผ่นดินนั้นก็ราบคาบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และต่อหน้าประชาชนของพระองค์ ¹⁹ บัดนี้จงตั้งจิตตั้งใจของเจ้าที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา จงลุกขึ้นสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า เพื่อว่าทึบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ที่ดี และเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ของพระเจ้าก็จะได้ นำเอามาไว้ในพระนิเวศที่จะสร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์

23

ดาวิดทรงตั้งชาโลมอนให้เป็นกษัตริย์

¹ เมื่อดาวิดทรงชราและห่อนมแล้ว พระองค์ทรงตั้งชาโลมอนโอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ² ดาวิดทรงให้ประชุมเจ้านายทั้งสิบของอิสราเอล และบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ³ คนเลวี่นั้นอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปก็ให้นับไว้ และรวมได้สามหมื่นแปดพันคน ⁴ ดาวิดตรัสว่า โอจากพวกนี้ สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลการงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และหกพันคนเป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย ⁵ สี่พันคนเป็นนายประตู และอีกสี่พันคนจะถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องดนตรีซึ่งเราได้สร้างไว้ให้ใช้สรรเสริญ ⁶ และดาวิดทรงจัดแบ่งเป็นกองตามบุตรชายของเลวี คือ เกอร์โซม โคยาท และเมารี

ผู้สืบสายโลหิตของเกอร์โซม (กวด 3:25-26)

⁷ จากคนเกอร์โซมคือลาดานและชิมเอี ⁸ บุตรชายของลาดานคือ เยฮีเอลผู้เป็นหัวหน้า และเศราม และโยเอล สามคน ⁹ บุตรชายของชิมเอีคือ เซโลมิท ยาซีเอล และฮาราน สามคน คนเหล่านี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษลาดาน ¹⁰ และบุตรชายของชิมเอีคือ ยาหัท คินา เยอุช และเบรียห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นบุตรชายของชิมเอี ¹¹ และยาหัทเป็นหัวหน้า และศิยาห์เป็นผู้ถือสอง แต่เยอุชและเบรียห์ไม่มีบุตรชายมาก เพราะฉะนั้นในการนับจึงรวมเข้าเป็นเรือนบรรพบุรุษเดียวกัน

ผู้สืบสายโลหิตของโคยาท (กวด 3:27-31)

¹² บุตรชายของโคยาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล สิบคน ¹³ บุตรชายของอัมรามคือ อาโรนและโมเสส เขาตั้งอาโรนไว้ต่างหากให้เป็นผู้ทำพิธีชำระสิ่งของที่บริสุทธิ์ที่สุด ทั้งเขาและบุตรชายของเขาสืบไปเป็นนิตย์ เพื่อเผาศรีเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ และอายุพระพรในพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ ¹⁴ ฝ่ายโมเสสคนของพระเจ้านั้น บุตรชายของท่านมีชื่อเสยงท่ามกลางคนตระกูลเลวี ¹⁵ บุตรชายของโมเสสคือ เกอร์โซม กับ เอลิเยเซอร์ ¹⁶ บุตรชายของเกอร์โซมคือ เชนูเอลผู้เป็นหัวหน้า ¹⁷ บุตรชายของเอลิเยเซอร์คือ เรหียาห์ผู้เป็นหัวหน้า เอลิเยเซอร์ไม่มีบุตรชายอีก แต่บุตรชายของเรหียาห์มีมากนัก ¹⁸ บุตรชายของอิสยาห์คือ เซโลมิทผู้เป็นหัวหน้า ¹⁹ บุตรชายของเฮโบรนคือ เบรียห์ผู้

เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยายาซีเอลที่สาม และเยคาเมอัมที่สี่²⁰ บุตรชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า และอิสซืออาห์ที่สอง

ผู้สืบสายโลหิตของเมาริ (กวด 3:33-37)

²¹ บุตรชายของเมาริคือ มาห์ลีและมุซึ บุตรชายของมาห์ลีคือ เอเลอาซาร์และคิซ ²² เอเลอาซาร์สิ้นชีวิต ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว บุตรชายของคิซผู้เป็นญาติของเขาแต่งงานกับเขา ²³ บุตรชายของมุซึคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท สามคน

การจัดงานของคนเลวีใหม่

²⁴ คนเหล่านี้เป็นคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา ตามที่เขาได้ขึ้นทะเบียนไว้ตามจำนวนชื่อรายบุคคล อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ซึ่งจะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁵ เพราะดาวิดตรัสว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ประกาศการหยุดพักสงบแก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์²⁶ และคนเลวีจึงไม่ต้องหามหามพลับพลาหรือเครื่องใช้ใดๆเพื่องานปรนนิบัติอีกเลย²⁷ เพราะตามพระดำรัสสุดท้ายของดาวิด คนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปถูกนับ²⁸ แต่หน้าที่ของเขาจะต้องคอยช่วยบุตรชายของอาโรนในงานปรนนิบัติพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ มีงานดูแลลานและห้องและงานชำระของทุกอย่างที่บริสุทธิ์ และงานใดๆซึ่งเป็นงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเจ้า²⁹ และช่วยเกี่ยวกับเรื่องชนมเป้งหน้าพระพักตร์ด้วย เรื่องยอแดแบ่งสำหรับธัญญา ขมมไร้เชื้อแผ่นของปังบูชา ของบูชาคลุกน้ำมัน และเครื่องตวง เครื่องวัดทุกขนาด³⁰ และทุกๆเช้าเขาจะต้องยืนโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และเวลาเย็นก็เช่นเดียวกัน³¹ ทั้งในเวลาเมื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ในวันเทศกาลกำหนด ตามจำนวนที่กำหนดให้ถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทุกวันๆเรื่อยไป³² ดังนั้นแหละเขาจะดูแลพลับพลาแห่งขมมและดูแลที่บริสุทธิ์ และจะรับใช้บุตรชายของอาโรนพี่น้องของเขา เพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

24

กองเวรของลูกหลานอาโรน

¹ กองเวรของลูกหลานอาโรนมีดังนี้ บุตรชายของอาโรนคือ นาตับ อาบียู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์² แต่นาตับและอาบียูสิ้นชีวิตก่อนบิดาของตนและไม่มีบุตร เอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงทำหน้าที่ตำแหน่งปุโรหิต³ ด้วยความช่วยเหลือของศาโดกบุตรชายของเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลคนบุตรชายของอิธามาร์ ดาวิดได้ทรงจัดเป็นเวรตามหน้าที่ในการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย⁴ มีหัวหน้าในหมู่บุตรชายของเอเลอาซาร์มากกว่าในหมู่บุตรชายของอิธามาร์ เขาจึงจัดแบ่งดังนี้ พวกบุตรชายของเอเลอาซาร์มีสิบหกคนเป็นหัวหน้าตามเรือนบรรพบุรุษของเขา และในหมู่พวกบุตรชายของอิธามาร์ตามเรือนบรรพบุรุษของเขามีแปดคน⁵ เขาทั้งหลายจัดแบ่งด่วยสลาก เหมือนกันหมด เพราะมีเจ้าหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และเจ้าหน้าที่แห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นบุตรชายของเอเลอาซาร์กับบุตรชายของอิธามาร์ทั้งสองฝ่าย⁶ และเขาให้บุตรชายนาตับเอลาลักษณ์ผู้เป็นคนเลวี ได้รับทักไว้ต่อพระพักตร์ภคธัตริย์ ต่อหน้าเจ้านาย และศาโดกปุโรหิต และอาหิเมเลคนบุตรชายอาบียาธาร์ และต่อหน้าประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิตและของคนเลวี เขาจับสลากครอบครวหนึ่งจากเอเลอาซาร์ และจับสลากครอบครวหนึ่งจากอิธามาร์⁷ สลากแรกตกกับเยโฮยาริบ ที่สองตกแก่เยดาเยห์⁸ ที่สามแก่ฮาริม ที่สี่แก่เสโลอิม⁹ ที่ห้าแก่มัลคิยาห์ ที่หกแก่มียามิน¹⁰ ที่เจ็ดแก่ฮักไซส ที่แปดแก่อาบียาห์¹¹ ที่เก้าแก่เยซุอาห์ ที่สิบแก่เชคานิยาห์¹² ที่สิบเอ็ดแก่เอลียาซิบ ที่สิบสองแก่ยาคิม¹³ ที่สิบสามแก่หูปปาห์ ที่สิบสี่แก่เยเชบับ¹⁴ ที่สิบห้าแก่บิลกาห์ ที่สิบหกแก่อิมเมอร์¹⁵ ที่สิบเจ็ดแก่เฮซึร์ ที่สิบแปดแก่อัฟเชส¹⁶ ที่สิบเก้าแก่เปราติยาห์ ที่ยี่สิบแก่เยเชเคล¹⁷ ที่ยี่สิบเอ็ดแก่ยาคิน ที่ยี่สิบสองแก่กามูล¹⁸ ที่ยี่สิบสามแก่เดไลยาห์ ที่ยี่สิบสี่แก่มาอาซียาห์¹⁹ คนเหล่านี้มีหน้าที่กำหนดของเขาในการปรนนิบัติที่จะเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ตามระเบียบที่อาโรนบิดาของเขาได้ตั้งไว้สำหรับเขาทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเขาไว้

ผู้สืบสายโลหิตของโคยาท

²⁰ ฝ่ายลูกหลานของเลวีที่เหลืออยู่คือ จากบุตรชายของอัมรามมี ชูบาเอล จากบุตรชายของชูบาเอลมี เยเดยาห์²¹ ฝ่ายเรหับยาห์คือจากบุตรชายของเรหับยาห์มี อิสซืออาห์ ผู้เป็นหัวหน้า²² จากคนอิสซารมี เชโลโมท จากบุตรชายของเชโลโมทมี ยาหาท²³ และบุตรชายของเฮโบรนคือ เยริยาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยายาซีเอลที่สาม เยคาเมอัมที่สี่²⁴ บุตรชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือ ชามิร²⁵ น้องชายของมีคาห์คือ อิสซืออาห์ บุตรชายของอิสซืออาห์คือ เศคาริยาห์

ผู้สืบสายโลหิตของเมาริได้จัดให้

²⁶ บุตรชายของเมรารีคือ มาห์ลีและมุซึ บุตรชายของยาอาซียาห์คือ เบโน ²⁷ ฝ่ายลูกหลานของเมรารีคือของยาอาซียาห์มี เบโน โยฮัน สักเกอร์ และอับรี ²⁸ ของมาห์ลีคือ เอเลอาซาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย ²⁹ ของมุซึ บุตรชายของมุซึคือ เฮราเมเอล ³⁰ บุตรชายของมุซึคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเฮรีโมท คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของเคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ³¹ คนเหล่านี้คือ แต่ละหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ และน้องชายของเขาก็เหมือนกัน ได้จับสลากด้วยอย่างเดียวกับพี่น้องของเขา คือ บุตรชายของอาโรน ต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ดาวิด ศาโดก อาหิเมเลค และต่อประมุขของบรรพบุรุษของบรูธาดีและของเคนเลวี

25

พวกนักดนตรีและนักร้องสำหรับพระวิหาร

¹ ดาวิดและบรรดาหัวหน้าของผู้ปรนนิบัติได้จัดแยกบางคน ไว้สำหรับการปรนนิบัติ คือจากลูกหลานของอาสาฟ และของเฮมาน และของเยดูธัน ผู้ซึ่งจะพยากรณ์ด้วยพิณเขาคู้ ด้วยพิณใหญ่และด้วยฉาบ รายชื่อของผู้ทำงานตามหน้าที่ของเขา คือ ² จากลูกหลานของอาสาฟคือ สักเกอร์ โยเซฟ เนรานิยาห์ และอาซาเรล ลูกหลานของอาสาฟ ภายใต้การนำของอาสาฟ ผู้พยากรณ์ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์ ³ จากเยดูธัน คือลูกหลานของเยดูธันมี เกดลียาห์ เศรี เยซายาห์ ยาชายาห์ และมัทธิยาห์ หกคนภายใต้การนำของเยดูธันบิดาของเขา ผู้พยากรณ์ด้วยพิณเขาคู้ในการโมทนาและสรรเสริญต่อพระเยโฮวาห์ ⁴ จากเฮมาน คือลูกหลานของเฮมานมี บุคคียาห์ มัทธานียาห์ อัสซึเอล เซมูเอล และเฮรีโมท ยานานียาห์ ยานานี เอลียาธาห์ กิดดาลห์ และโรมัมห์เอเซอร์ โยเซบคาซาห์ มัลโลรี โฮธีร์ และมาหะชิโอท ⁵ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮมานผู้ทำนายนของกษัตริย์ตามพระวณะของพระเจ้าเพื่อจะเป่าแตร และพระเจ้าทรงประทานบุตรชายสิบสี่คน และบุตรสาวสามคนแก่เฮมาน ⁶ เขาทั้งหลายทุกคนอยู่ภายใต้การนำของบิดาของเขาเพื่อประกอบเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู้ เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาฟ เยดูธัน และเฮมาน อยู่ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์ ⁷ จำนวนคนของเขารวมทั้งพี่น้องของเขา ผู้รับการฝึกในการร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ทุกคนผู้มีความชำนาญ มีสองร้อยแปดสิบแปดคน

การจับสลากหน้าที่ของแต่ละคน

⁸ เขาทั้งหลายจับสลากหน้าที่ของเขา ทั้งผู้น้อย ผู้ใหญ่ ครูและศิษย์ก็เหมือนกัน ⁹ สลากแรกตกเป็นพวกของอาสาฟได้แก่โยเซฟ ที่สองได้แก่เกดลียาห์ พร้อมกับพี่น้องและบุตรชายของเขา สิบสองคน ¹⁰ ที่สามตกแก่สักเกอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹¹ ที่สี่ได้แก่โฮธีร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹² ที่ห้าได้แก่เนรานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹³ ที่หกได้แก่บุคคียาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁴ ที่เจ็ดได้แก่เยซายาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁵ ที่แปดได้แก่เยซายาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁶ ที่เก้าได้แก่มัทธานียาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁷ ที่สิบได้แก่อัสซึเอล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁸ ที่สิบเอ็ดได้แก่อาซาเรล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁹ ที่สิบสองได้แก่ยาชายาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁰ ที่สิบสามได้แก่เซมูเอล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²¹ ที่สิบสี่ได้แก่มัทธิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²² ที่สิบห้าได้แก่เฮรีโมท พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²³ ที่สิบหกได้แก่ยานานียาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁴ ที่สิบเจ็ดได้แก่โยเซบคาซาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁵ ที่สิบแปดได้แก่ยานานี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁶ ที่สิบเก้าได้แก่มัลโลรี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁷ ที่ยีสิบได้แก่เอลียาธาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁸ ที่ยีสิบเอ็ดได้แก่โฮธีร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁹ ที่ยีสิบสองได้แก่กิดดาลห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ³⁰ ที่ยีสิบสามได้แก่มาหะชิโอท พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ³¹ ที่ยีสิบสี่ได้แก่โรมัมห์เอเซอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน

26

การจัดกองเวรเฝ้าประตูสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า

¹ ฝ่ายกองเวรเฝ้าประตู จากคนโคราห์มี เมเซเลมียาห์บุตรชายโคเร เป็นลูกหลานของอาสาฟ ² และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายคือ เศคารียาห์ บุตรหับี เยดียาเอล ที่สอง เซบาดียาห์ ที่สาม ยาทันเอล ที่สี่ ³ เอลาม ที่ห้า เยโฮยานัน ที่หก เอลีโอนัย ที่เจ็ด ⁴ และโอเบดเอดอมมีบุตรชายคือ เซไมอาห์ บุตรหับี เยโฮชามา

ที่สอง โยอาห์ ที่สาม ศาคร์ ที่สี่ เนธันเอล ที่ห้า อัมมีเอล ที่หก อิสสาคร์ ที่เจ็ด เปอลเลรีย ที่แปด เพราะว่าพระเจ้าทรงอานุภาพพระแก่เขา⁶ และแก่เขาไมอาห์บุตรชายของเขาด้วย มีบุตรชายหลายคนเกิดแก่เขา เป็นผู้ปกครองในครัวเรือนบิดาของเขา เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนที่อำนาจใหญ่โตและกล้าหาญ⁷ บุตรชายของเขาไมอาห์คือ โอทนี เราฟาเอล โอบเอด และเอลซาบาด ผู้ซึ่งพี่น้องของเขาเป็นคนที่กำลังคือ เอลิยู และเสมาคิยาห์⁸ คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายของโอบเอดเอโดมกับบุตรชายและพี่น้องของเขา เป็นคนสามารถมีกำลังเหมาะแก่การปรนนิบัติ เป็นของโอบเอดเอโดมหกสิบสองคน⁹ และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายและพี่น้องเป็นคนมีกำลังสิบแปดคน¹⁰ และโยสาห์ผู้เป็นลูกหลานของเมารีมมีบุตรชายคือ ซิมรี ผู้เป็นหัวหน้า (เพราะถึงเขาจะไม่เป็นบุตรหัวปี บิดาของเขาทำให้เขาเป็นหัวหน้า)¹¹ อิลคิยาห์ ที่สอง เทบาลิยาห์ ที่สาม เศคาริยาห์ ที่สี่ บุตรชายและพี่น้องของโยสาห์ทั้งสิ้น มีสิบสามคน¹² กองเวรเฝ้าประตูเหล่านี้ตามคนผู้เป็นหัวหน้าของเขา มีหน้าที่เช่นเดียวกับพี่น้องของเขา ในการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การจับฉลากกันเพื่อรู้ว่าใครอยู่ประดู่ไหน

¹³ และเขาจับสลากกันตามเรือนบรรพบุรุษของเขา ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่เหมือนกัน สำหรับใครอยู่ประดู่ไหน¹⁴ สลากสำหรับด้านตะวันออกตกแก่เซเลมียาห์ เขาจับสลากให้บุตรชายของเขาคือเศคาริยาห์ด้วย เขาเป็นที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาด และสลากของเขาออกมาสำหรับด้านเหนือ¹⁵ ของโอบเอดเอโดมออกมาสำหรับด้านใต้ คลังพัสดุนั้นเขาจัดให้บุตรชายของเขาดูแล¹⁶ ส่วนของขุปปีมและโยสาห์ ออกมาสำหรับด้านตะวันตกที่ประตูซัลเลเท ตามถนนที่ขึ้น ไป กำหนดยามตามยาม¹⁷ ด้านตะวันออกมีคนเล็หาคคน ด้านเหนือมีสี่คนทุกวัน ด้านใต้วันละสี่คนทุกวัน และสองคู่ที่คลังพัสด¹⁸ สำหรับระเบียบทางตะวันตกนั้น มีสี่คนที่ถนนและสองคนที่ระเบียบ¹⁹ คนเหล่านี้เป็นเวรเฝ้าประตูจากลูกหลานของโคราห์ และลูกหลานของเมรารี

คนเลวีที่ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า

²⁰ จากคนเลวี่นั้น อาหิยาห์ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของถวาย²¹ ลูกหลานของลาดาน คือ ลูกหลานของคนเกอร์โชน ที่เป็นบุตรชายของลาดาน บรรดาหัวหน้าของลาดาน คนเกอร์โชนคือ เยฮือเอล²² บุตรชายของเยฮือเอลคือ เศรามและโยเอลน้องชายของเขา เป็นผู้ดูแลคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²³ จากคนอัมราม คนอิสฮาร์ คนเฮโบรน และคนอุสซีเอล²⁴ และเชบูเอล บุตรชายของเกอร์โชม ผู้เป็นบุตรชายของโมเสส เป็นนายคลังใหญ่²⁵ พี่น้องของเขา คือ จากเอลิเยเชอร์มี เรหับยาห์เป็นบุตรชาย บุตรชายของเรหับยาห์คือ เยซายาห์ บุตรชายของเยซายาห์คือ โยรัม บุตรชายของโยรัมคือ ศิครี บุตรชายของศิครีคือ เซโลมิท²⁶ เซโลมิทคนนั้นและพี่น้องของเขาเป็นผู้ดูแลคลังของถวายทั้งสิ้น ซึ่งกษัตริย์ดาวิด และบรรดาหัวหน้าและนายพันนายร้อย และผู้บัญชาการกองทัพบได้มอบถวายไว้²⁷ จากของที่รับได้ซึ่งเขาได้ในสงคราม เขาทั้งหลายมอบถวายเพื่อแก่การซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁸ และทุกสิ่งซึ่งซามูเอลผู้ทำนาย และชาวอุบลูบุตรชายศิซ และอับเนอรับุตรชายเยเนอร์ และโยอาบบุตรชายนางเศรฺยูาห์ได้ถวายไว้ และผู้ใดก็ตาม ได้ถวายสิ่งใด ของถวายทั้งสิ้นก็อยู่ในความดูแลของเซโลมิทและพี่น้องของเขา

พวกเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัยสำหรับอิสราเอล

²⁹ จากคนอิสฮาร์ เคนานิยาห์และบุตรชายของเขา ได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ภายนอกสำหรับอิสราเอล ให้เป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย³⁰ จากคนเฮโบรน ยฮาซาบิยาห์และพี่น้องของเขาเป็นคนที่มีความกล้าหาญ หนึ่งพันเจ็ดร้อยคน ได้เป็นผู้ดูแลอิสราเอลทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ในเรื่องกิจการทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และราชการของกษัตริย์³¹ จากคนเฮโบรนมี เยริยาห์เป็นหัวหน้าของเคนเฮโบรน ตามพงศ์พันธุ์ตามบรรพบุรุษ ในปีทีสี่สิบของรัชกาลดาวิด เขาได้สำรวจและพบคนที่มีความอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญที่ยาเซอร์ในเมืองกิเลอาด³² กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแต่งตั้งให้ท่านและพี่น้องของท่าน คือคนกล้าหาญสองพันเจ็ดร้อยคนผู้เป็นหัวหน้า ให้เป็นผู้ดูแลคนรูเบน คนกาต และคนดระกูลมนัสเศห์ครึ่งหนึ่ง ในกิจธุระทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า และกิจธุระเกี่ยวกับกษัตริย์

27

กองเวรต่างๆของแต่ละเดือน

¹ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อประชาชนอิสราเอลตามจำนวน คือ บรรดาหัวหน้า บรรดานายพันนายร้อย และบรรดาเจ้าหน้าที่ผู้รับใช้กษัตริย์ในราชการทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับกองเวรที่เข้ามาและออกไป เดือนแล้วเดือนเล่าตลอดปี กองเวรหนึ่งมีจำนวนสองหมื่นสี่พันคน² คือ ยาโฮชบอธบุตรชายเศบดีเอล เป็นผู้ดูแลกองเวรที่หนึ่งในเดือนต้น ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน³ เขาเป็นลูกหลานของเปเรศ และเป็นผู้บังคับบัญชาการกองทัพบทั้งสิ้นในเดือนต้น⁴ โดดัคนอาโฮอาห์ เป็นผู้ดูแลกองเวรของเดือนที่สอง มิกโลทเป็นผู้บังคับบัญชาการกองเวร

ของเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ⁵ ผู้บังคับบัญชาการกองทัพลูกที่สามสำหรับเดือนที่สามคือ เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นปโรหิตใหญ่ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ⁶ เบไนยาห์นี่คือ ผู้ที่เป็นแทลัwthar ในสามสิบคน และเป็นผู้บัญชาการของสามสิบคนนั้น อัมมีชาบาบุตรชายของเขาเป็นผู้ดูแลกองเวรของเขา ⁷ อาสะเลน้องชายของโยอาบเป็นผู้บัญชาการคนที่สี่สำหรับเดือนที่สี่ และเศบาดียาห์บุตรชายของเขาดูแลต่อจากเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ⁸ ผู้บัญชาการคนที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้าคือ ชัมหุทคนอิสราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ⁹ ผู้บัญชาการคนที่หกสำหรับเดือนที่หกคือ อิบราบุตรชายอิกเชซชาวเทโคอา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹⁰ ผู้บัญชาการคนที่เจ็ดสำหรับเดือนที่เจ็ดคือ เฮเลศคนเปโลน เป็นคนเอเฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹¹ ผู้บัญชาการคนที่แปดสำหรับเดือนที่แปดคือ สิบเบย์คนหยาแห่งคนเศปราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹² ผู้บัญชาการคนที่เก้าสำหรับเดือนที่เก้าคือ อาบีเยเซอร์ชาวอานาโธคนเบนยามิน ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹³ ผู้บัญชาการคนที่สิบสำหรับเดือนที่สิบคือ มาเธรียชาวเนโทฟาห์จากคนเศปราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹⁴ ผู้บัญชาการคนที่สิบเอ็ดสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือ เบไนยาห์ชาวปารานาจากคนเอเฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹⁵ ผู้บัญชาการคนที่สิบสองสำหรับเดือนที่สิบสองคือ เฮลด์ยชาวเนโทฟาห์จากคนโอทนีเอล ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน

ประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล

¹⁶ เหนือตระกูลต่างๆของอิสราเอลคือ สำหรับคนรูเบนมี เอลิเยเซอร์บุตรชายศิครีเป็นประมุข สำหรับคนสิเมโอนมี เชฟาที่ยาห์บุตรชายมาอาคาห์ ¹⁷ สำหรับคนเลวีมี ยาฮาบิยาห์บุตรชายเคมูเอล สำหรับคนอาโรรมี ศาโดก ¹⁸ สำหรับคนยูดาห์มี เอลิชู ที่ชายคนหนึ่งของดาวิด สำหรับคนอิสสาการมี อมรินบุตรชายมีคาเอล ¹⁹ สำหรับคนเศบูลุนมี อิชมัยอห์บุตรชายโอบาดีห์ สำหรับคนเนฟทาลีมี เยร์โมบุตรชายฮัสริเอล ²⁰ สำหรับคนเอเฟราอิมมี โยเซยาบุตรชายอาซาซียาห์ สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมี โยเอลบุตรชายเปดายาห์ ²¹ สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในกิเลอาดมี อิดโดบุตรชายเศคาริยาห์ สำหรับคนเบนยามินมี ยาอาซียเอลบุตรชายอับเนอร์ ²² สำหรับคนดานมี อาซารเอลบุตรชายเยโรธัม คนเหล่านี้เป็นประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล

การนับประชาชนไม่สำเร็จ

²³ ดาวิดมิได้ทรงนับจำนวนคนที่อยู่ต่ำกว่ายี่สิบปี เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ว่าจะกระทำให้อิสราเอลมากเหมือนดาวแห่งท้องฟ้า ²⁴ โยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้ตั้งต้นนับ แต่ไม่สำเร็จ เพราะพระพิโรธก็มาเหนืออิสราเอลในเรื่องนี้ และจำนวนนั้นก็มิได้ลงไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด

เจ้าหน้าที่ต่างๆในรัชกาลของดาวิด

²⁵ อัสมาวบุตรชายอาดีเอลเป็นเจ้ากรมพระคลังนครหลวง และเยโฮนาห์บุตรชายของอุสซียาห์ เป็นเจ้ากรมคลังนอกนคร ในหัวเมือง ในชนบทและในป้อม ²⁶ เอสรินบุตรชายเคลบ เป็นผู้ดูแลบรรดาผู้ที่ทำไร่นาหลวง ²⁷ ชิมเอีซวรามหาผู้ดูแลสวนองุ่น และศับดีชาวเซฟามดูแลผลิตผลของสวนองุ่นสำหรับห้องเก็บน้ำองุ่น ²⁸ บาอัลยานีชาวเกเดอร์เป็นผู้ดูแลต้นมะกอกเทศและต้นมะเดื่อที่ในหุบเขา โยอาซดูแลคลังน้ำมัน ²⁹ ชิตริยชาวซาโรนดูแลฝูงวัวซึ่งหากินอยู่ในซาโรน ชาฟีทบุตรชายอัสลียดูแลฝูงวัวในหุบเขาทั้งหลาย ³⁰ และออบิลคนอิชมาเอลดูแลฝูงแพะแกะ ³¹ ยาซัสชาวฮาการ์ดูแลฝูงแพะแกะ บรรดาคนเหล่านี้เป็นพนักงานดูแลทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์ดาวิด ³² โยนาธานลูกของดาวิดเป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่มีความเข้าใจ และเป็นอาลักษณ์ และเยฮียเอลบุตรชายฮักโมนเป็นผู้เลี้ยงดูราชโอรส ³³ อาหิโอะเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหัชชยคนอารคิเป็นพระสหายของกษัตริย์ ³⁴ เยโฮยาดาบุตรชายเบไนยาห์และอาบิยาธาร์เป็นผู้ทำงานต่อจากอาหิโอะเฟล โยอาบเป็นผู้บัญชาการกองทัพลูกของกษัตริย์

28

ดาวิดให้คำปรึกษาแก่อิสราเอลและซาโลมอนต่อหน้าประชาชน

¹ ณ เยรูซาเล็ม ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาเจ้านายทั้งสิบของอิสราเอล คือเจ้านายของตระกูล และผู้บัญชาการกองทัพลูกที่รับราชการตามเวร นายพันนายร้อย และพนักงานทั้งสิบผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติและฝูงสัตว์ของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ พร้อมกับพนักงานราชสำนัก ทนกลัwthar และวีรบุรุษทั้งสิบ ² แล้วกษัตริย์ดาวิดทรงลุกขึ้นประทับขึ้น และตรัสว่า □พี่น้องของข้าพเจ้า และประชาชนของข้าพเจ้า ขอจงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศอันเป็นที่พักของหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพื่อเป็นที่รองพระบาทของพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้า ได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้เสร็จแล้ว ³ แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าเป็นนักรบและได้ทำโลหิตให้ตก ⁴ ถึงกระนั้นก็ดีเพราะเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเลือกข้าพเจ้าจากเรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหมด ให้เป็นก

ษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ทรงเลือกยูดาห์ให้เป็นประมุข และในวงศานของยูดาห์ เรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้า และในบรรดาบุตรชายของบิดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง⁵ และบุตรชายทั้งสิ้นของข้าพเจ้า (เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานบุตรชายเป็นอันมากแก่ข้าพเจ้า) พระองค์ทรงเลือกซาโลมอนบุตรชายของข้าพเจ้าให้นั่งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์เหนืออิสราเอล⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ปาซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นลูกของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา⁷ เราจะสถาปนาราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ ถ้าเขาจะเพียรแน่วแน่อยู่ในการรักษากฎบัญญัติตามบัญญัติของเราและคำตัดสินของเราอย่างที่เขาทำอยู่ในวันนี้□⁸ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวงอันเป็นชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ และต่อพระกรรมของพระเจ้าของเรา จงรักษาและแสวงหาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย เพื่อเจ้าจะได้ภรรยาสตรีแผ่นดินอันดีนี้ และมอบไว้ให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้าสืบไปเป็นนิตย์⁹ ซาโลมอนบุตรของเราเอ๋ย เจ้าจงรู้จักพระเจ้าของบิดาเจ้า และจงปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจจริงและด้วยความเต็มใจของเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิจารณาจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจในแผนงานแห่งความคิดทั้งปวง ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปเสียเป็นนิตย์¹⁰ บัดนี้จงฟังให้ดี เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระนิเวศเพื่อเป็นสถานบริสุทธิ์ จงเข้มแข็งและทำให้สำเร็จเถิด□

ดาวิดทรงมอบแผนผังของพระวิหารให้กับซาโลมอน

11 แล้วดาวิดทรงมอบให้กับซาโลมอนโอรสของพระองค์ ซึ่งแผนผังของพระวิหารและแผนผังเรือนต่างๆของพระวิหารนั้น คลังและห้องชั้นบน และห้องชั้นใน และห้องสำหรับพระที่นั่งกรุณา¹² และแผนผังทั้งสิ้นซึ่งพระองค์มีอยู่ในพระทัย ในเรื่องลานของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และบรรดาห้องระเบียงรอบ และคลังสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสำหรับบรรดาของถวาย¹³ และผังสำหรับเวรปุโรหิตและคนเลวี และงานปรนนิบัติทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และสำหรับบรรดาเครื่องใช้ในงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁴ พระองค์ทรงมอบน้ำหนักทองคำของเครื่องใช้ทองคำทุกอย่างสำหรับการปรนนิบัติแต่ละอย่าง น้ำหนักเงินของเครื่องใช้เงินทุกอย่างสำหรับงานปรนนิบัติแต่ละอย่าง¹⁵ น้ำหนักของเชิงประทับทองคำและตะเกียงทองคำ น้ำหนักของเชิงประทับแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง น้ำหนักเงินของเชิงประทับทั้งเชิงประทับกับตะเกียงนั้น ตามที่จะใช้คนประทับแต่ละคัน¹⁶ น้ำหนักทองคำสำหรับโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์แต่ละโต๊ะ เงินสำหรับโต๊ะเงิน¹⁷ และขอเกี่ยวเนื้อ ขาม กับคนโทเป็นทองคำบริสุทธิ์ ขามทองคำและน้ำหนักทองคำของแต่ละลูก ขามเงินและน้ำหนักเงินของแต่ละลูก¹⁸ แท่นเครื่องหอมทำด้วยทองคำเนื้อละเอียด และน้ำหนักของแท่นนั้น ทั้งแผนผังสำหรับรถทองคำของเศรูน ซึ่งกางปีกออกปกพื้นปณธัญญาของพระเยโฮวาห์¹⁹ ดาวิดตรัสว่า □สิ่งทั้งปวงเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจโดยอาศัยลายพระหัตถ์ของพระองค์เหนือข้าพเจ้า คืองานทุกอย่างซึ่งจะต้องกระทำตามแผนผังนั้น□

ดาวิดทรงเร้านำพระหทัยของซาโลมอนในการสร้างพระวิหาร

20 แล้วดาวิดตรัสกับซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า บังเอิญเข้มแข็งและกล้าหาญ และทำให้สำเร็จเถิด อย่ากลัวเลย อย่าขลาด เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าของข้าจะทรงสถิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าล้มเหลวหรือทอดทิ้งเจ้า จนกว่างานทั้งสิ้นสำหรับงานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะสำเร็จ²¹ ดูเถิด มีเวรปุโรหิตและคนเลวี จะอยู่กับเจ้าสำหรับงานปรนนิบัติทุกอย่างแห่งพระนิเวศของพระเจ้า ในการนี้ทั้งสิ้นจะมีคนอยู่กับเจ้า คือทุกคนที่เต็มใจ และเป็นผู้มีฝีมือในงานปรนนิบัติทุกอย่าง ทั้งประมุขและประชาชนทั้งปวงจะอยู่ในบังคับบัญชาของเจ้าทั้งสิ้น□

29

ดาวิดทรงเร้าใจประชาชน

1 และกษัตริย์ดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งสิ้นว่า ปาซาโลมอนบุตรชายของเรา ซึ่งเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ นั้น ยังเป็นคนหนุ่มและไม่มีประสบการณ์ การงานก็ใหญ่โต เพราะวามหาญเข่งข่มมิใช่สำหรับคน แต่สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้า² เพราะฉะนั้นเราจึงจัดเตรียมไว้สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เติมน้ำมันสามารถของเรา คือทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเหล็กสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเหล็ก และไม้สำหรับสิ่งที่ทำด้วยไม้ มีพลอยสีน้ำข้าว และพลอยสำหรับฝัง พลวง ดินลาย เพชรพลอยทุกชนิดและหินอ่อนมากมาย³ ยิ่งกว่านั้นอีกนอกจากสิ่งทั้งปวงที่เราจัดหาไว้สำหรับนิเวศบริสุทธิ์แล้ว เรายังมีทองคำและเงินเป็นสมบัติของเราเอง และเพราะความรักของเราที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เรามอบให้แก่พระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา⁴ ดังนั้น ทองคำสามพันตะลันต์ เป็นทองคำเมืองโอฟีร์ และเงินถลุงแล้วเจ็ดพันตะลันต์เพื่อจะนุญนพระนิเวศ⁵ ทองคำสำหรับสิ่ง

ที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และเพื่องานทั้งสิ้นที่ช่างจะต้องทำด้วยมือ ใครบ้างเต็มใจที่จะถวายของพร้อมกับถวายตัวแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้□

บรรดาประมุขและประชาชนถวายด้วยความเต็มใจ

⁶ แล้วเจ้านายของบรรพบุรุษ บรรดาประมุขของตระกูลแห่งอิสราเอล ทั้งนายพันนายร้อย และพนักงานดูแลราชการก็ถวายด้วยความเต็มใจ ⁷ เขาทั้งหลายถวายเพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นทองคำห้าพันตะลันต์ และหนึ่งหมื่นดริค เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์หนึ่งหมื่นแปดพันตะลันต์ และเหล็กหนึ่งแสนตะลันต์ ⁸ ผู้ใดที่มีเพชรพลอยก็ถวายไว้ที่คลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในความดูแลของเยชีเอลคนเกอร์โซน ⁹ แล้วประชาชนก็เปรมปรีดี เพราะเขาถวายสิ่งเหล่านี้ตามความสมัครใจของเขา เพราะเขาถวายด้วยความจริงใจและความเต็มใจแด่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์ดาวิดก็ทรงเปรมปรีดีเป็นอย่างยิ่งด้วย

ดาวิดอธิษฐานและโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์

¹⁰ เพราะฉะนั้นดาวิดจึงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนทั้งปวง และดาวิดทูลว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย สาธุการแด่พระองค์เป็นนิตย์และเป็นนิรันดร์ ¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความยิ่งใหญ่ ฤทธาภาพ สง่าราศี ชัยชนะ และความโอ้อวดการเป็นของพระองค์ และบรรดาสิ่งที่มิอยู่ในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ราชอาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องเป็นจอมของสิ่งสรรพ ¹² ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติมาจากพระองค์ และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง ฤทธาภาพและมหิทธิฤทธิ์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และอยู่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ที่จะทรงกระทำ ให้ใหญ่ยิ่งและประทอนกำลังแก่คนทั้งมวล ¹³ ฉะนั้นบัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายโมทนาพระคุณพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และสรรเสริญพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ¹⁴ แต่ข้าพระองค์เป็นผู้ใด และชนชาติของข้าพระองค์เป็นผู้ใด ที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะสามารถถวายแด่พระองค์ด้วยความเต็มใจเช่นนี้ เพราะว่าสิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายของที่เป็นของพระองค์แด่พระองค์เท่านั้น ¹⁵ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวต่างแดนต่อพระพักตร์พระองค์ และเป็นคนอาศัยอยู่ชั่วคราว ดังที่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้เป็นอย่งนั้นมาแล้ว วันปีของข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกเป็นเหมือนเงา และไม่มีอะไรจีรัง ¹⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ของมากมายเหล่านี้ทั้งสินซึ่งข้าพระองค์จัดหาเพื่อสร้างพระนิเวศถวายแด่พระองค์ เพื่อพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ มาจากพระหัตถ์ของพระองค์ และเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น ¹⁷ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทราบนั่นว่า พระองค์ทรงทะนุถนอจิตใจ และทรงพอพระทัยในความเที่ยงธรรมส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ถวายทุกสิ่งเหล่านี้ทั้งสินด้วยความเต็มใจในความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์ชื่นใจที่ได้เห็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งอยู่ ณ ที่นี้ได้เต็มใจถวายแด่พระองค์ ¹⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระองค์ทรงรักษาความประสงค์แห่งความคิดในใจของประชาชนของพระองค์ให้เป็นเช่นนี้เสมอไป และขอทรงตั้งจิตใจของเขทั้งหลายให้มั่นในพระองค์ ¹⁹ ขอพระองค์ทรงโปรดข้าโลมอนบุตรชายของข้าพระองค์ให้มีจิตใจจริงที่จะรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์เป็นกษัตริย์ของพระองค์ และให้กระทำทุกอย่างเหล่านี้ และสร้างนิเวศตามซึ่งข้าพระองค์ได้กระเตรียมไว้แล้วนั้น□

ประชาชนตั้งข้าโลมอนให้เป็นกษัตริย์

²⁰ แล้วดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งปวงว่า □จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย□ และชุมนุมชนทั้งปวงก็สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และก็มีศีรษะของเขาทั้งหลายลงและนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายบังคมแด่กษัตริย์ ²¹ และเขาทั้งหลายได้ถวายสดับบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันรุ่งขึ้นต่อจากวันนั้น เป็นว่าผู้หนึ่งพันตัว แกะผู้หนึ่งพันตัว ลูกแกะหนึ่งพันตัว พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน และถวายสดับบูชาอย่างมากมายเพื่ออิสราเอลทั้งปวง ²² และเขาทั้งหลายได้กินได้ดื่มต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันนั้นด้วยความยินดี และเขาทั้งหลายได้ตั้งข้าโลมอนโอรสของดาวิดเป็นกษัตริย์เป็นคารบสอง และเขาทั้งหลายได้เจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเพื่อพระเยโฮวาห์ และศาโดคให้เป็นปุโรหิต ²³ แล้วข้าโลมอนทรงประทับบนพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์เป็นกษัตริย์ แทนดาวิดราชบิดาของพระองค์ และพระองค์ทรงเจริญขึ้น และอิสราเอลทั้งปวงก็เชื่อฟังพระองค์ ²⁴ บรรดาประมุขทั้งปวง และทแกล้วทหารทั้งหลาย ทั้งบรรดาโอรสของกษัตริย์ดาวิดได้ปฏิญาณตัวต่อกษัตริย์ข้าโลมอน ²⁵ และพระเยโฮวาห์ทรงให้ข้าโลมอนมีเกียรติยศอย่างเหลือล้นท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งปวง และทรงประทานความสง่าผ่าเผยของกษัตริย์แก่พระองค์ อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดในอิสราเอลที่มาก่อนพระองค์ได้รับ

การสรุปรัชกาลและการสิ้นพระชนม์ของดาวิด (1 พกษ 2:11-12)

²⁶ ฝ่ายดาวิดบุตรชายเจสซีได้ครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งปวง ²⁷ เวลาที่พระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบสามปี ²⁸ แล้วพระองค์สิ้นพระชนม์เมื่อทรงพระชรามาก หง่อมแล้ว ทั้งทรงมั่งคั่งและมีพระเกียรติ และชาโลมอนโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ ²⁹ ส่วนพระราชกิจของกษัตริย์ดาวิด ตั้งแต่ต้นจนที่สุด ดูเกิดได้บันทึกไว้ในหนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย และในหนังสือของนาอันผู้พยากรณ์ และในหนังสือของกาดผู้ทำนาย ³⁰ มีเรื่องราวการครอบครองของพระองค์ทั้งสิ้น และยุทธพลingsของพระองค์ และเรื่องราวที่บังเกิดกับพระองค์และกับอิสราเอล และบรรดาราชาอาณาจักรทั้งสิ้นของประเทศต่างๆ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 พงศาวดาร

หนังสือ 2 พงศาวดารนี้พรรณานการปกครองของกษัตริย์ชาโลมอนและอีก 17 รัชกาล อาร์ซิมบอบ เจมส์ อาซซุรี บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 427 ปี เล่มนี้เป็นที่กประวัติศาสตร์ของอิสราเอลจนถึงเวลาที่เขาเป็นเชลย

กษัตริย์ชาโลมอนถวายเครื่องบูชาที่กิเบโอน (1 พกษ 3:4)

1 ชาโลมอนโอรสของดาวิดได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์ และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง 2 ชาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งปวง กับนายพันและนายร้อย ทั้งกับผู้วินิจฉัยและกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา 3 และชาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้น ไปที่ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่กิเบโอน เพราะพลับพลาแห่งชุมนุมของพระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร อยู่ที่นี่ 4 แต่ดาวิดได้ทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากศิรียาห์เขาริมถึงสถานที่ซึ่งดาวิดทรงเตรียมไว้ให้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในกรุงเยรูซาเล็ม 5 ยิ่งกว่านั้น แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ซึ่งเบซาเลลบุตรชายอูรีผู้เป็นบุตรชายเฮโรได้สร้างไว้ที่นั่นก็อยู่ที่หน้าพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และชาโลมอนกับชุมนุมชนก็ได้ใช้แท่นนั้นเป็นประจำ 6 และชาโลมอนเสด็จขึ้นไปที่นั่นยังแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทรงถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นนั้น

ชาโลมอนทูลขอสติปัญญา (1 พกษ 3:5-15)

7 ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ชาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า □เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้า ก็จงขอเถิด□ 8 และชาโลมอนทูลพระเจ้าว่า □พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์ปกครองแทน 9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์เป็นจริง ณ บัดนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มากอย่างผกคลีแห่งแผ่นดินโลก 10 ขอทรงประทานสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพระองค์ที่จะเข้าออกนอกในต่อหน้าชนชาตินี้ เพราะผู้ใดเล่าที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ได้ ซึ่งใหญ่โตนัก□ 11 พระเจ้าตรัสตอบชาโลมอนว่า □เพราะว่าสิ่งนี้อยู่ในจิตใจของเจ้า และเจ้ามิได้ขอทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่ง และเกียรติ หรือชีวิตของศัตรูเจ้า และทั้งมิได้ขอชีวิตยืนยาว แต่ได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเราได้ตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือเขาเหล่านั้น 12 เราประสาทสติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มียกษัตริย์องค์ใดอยู่ก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน□ 13 ชาโลมอนจึงเสด็จจากปูชนียสถานสูงที่กิเบโอนจากต่อหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล 14 ชาโลมอนทรงสะสมรถรบ และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม 15 และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก่อน และทรงกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม่มีเมื่อแห่งหุบเขา 16 ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของชาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส็นด้ายสำหรับผ้าปูานและบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส็นด้ายสำหรับผ้าปูานนั้นมาตามราคา 17 เขาทั้งหลายนำรถรบเข้ามาจากอียิปต์คันหนึ่งเป็นเงินหรือร้อยเชเชลเงิน และม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้า เขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไทต์และบรรดากษัตริย์ของคนซีเรีย

2

การเตรียมสร้างพระวิหารของพระเจ้า (1 พกษ 5:1-18)

1 ฝ่ายชาโลมอนทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ และสร้างราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ 2 และชาโลมอนทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และให้คนสามพันหกร้อยคนดูแลเขาทั้งหลาย 3 และชาโลมอนทรงส่งราชสารไปยังหุรามกษัตริย์เมือง ไทรอะว่า □ท่านได้กระทำกิจกับดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้า คือ ได้ส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์ท่าน เพื่อสร้างวังให้พระองค์ท่านอาศัยอย่างไร ขอท่านได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนั้น 4 ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และมอบถวายแด่พระองค์ เพื่อเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และเพื่อขมบึ้งหน้าพระพักตร์เนื่องด้วย และเพื่อเครื่องเผาบูชาทั้งเข้าและเย็นในวันสะบาโต และในวันข้างขึ้น และวันเทศกาลตามกำหนดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นกฎตั้งไว้เป็นนิตย์สำหรับอิสราเอล 5 พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โต เพราะว่าพระเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่า

พระทั้งปวง⁶ แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อฟ้าสวรรค์ถึงแม้ว่าฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากให้เป็นทีเผาศรีของบูชาต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น⁷ เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญการช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็กและชำนาญในเรื่องผ้าสีม่วง สีแดงเข้มและสีฟ้า ทั้งเป็นผู้ชำนาญในการแกะสลักเพื่อจะอยู่กับช่างฝีมืออยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้⁸ ขอท่านส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและไม้ประดู่จากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าทราบว่าการสร้างของท่านรู้จักการตัดไม้ในเลบานอน และดูแล ข้าราขการของข้าพเจ้าจะอยู่กับข้าราขการของท่าน⁹ เพื่อจัดเตรียมตัวไม่ให้แก่ข้าพเจ้าให้มากมาย เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนั้นจะใหญ่โตและแปลกประหลาด¹⁰ และดูแลิต ส่วนข้าราขการของท่าน คือผู้ที่โค่นตัดไม้นั้น ข้าพเจ้าจะให้ชาวสาเลินวดแล้วสองหมื่นโคระ ข้าบาร์เลย์สองหมื่นโคระ น้ำองุ่นสองหมื่นบัท และน้ำมันสองหมื่นบัทแก่เขาทั้งหลาย□¹¹ แล้วหุรามกษัตริย์แห่งเมืองไทระทรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงมิไปถึงซาโลมอนว่า □เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงกระทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย□¹² หุรามตรัสอีกว่า □สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ได้ประทานโอโรสที่ฉลาดคนหนึ่งแก่ดาวิดกอบปรีย์ด้วยความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์ และสร้างพระราชวังเพื่อราชอาณาจักของพระองค์¹³ บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง กอบปรีย์ด้วยความเข้าใจคือหุรามที่ปรึกษาอาวูโส¹⁴ บุตรชายของหญิงคนदान บิดาของเขาเป็นชาวเมืองไทระ เขาชำนาญงานช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินและไม้ และทำงานช่างผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าป่านเนื้อละเอียดและผ้าสีแดงเข้ม และทำการแกะสลักทุกชนิด และสร้างตามแบบลวดลายใดๆที่จะกำหนดให้แก่เขา พร้อมกับช่างฝีมือของท่าน คือช่างฝีมือของดาวิดราชบิดาของท่านเป็นผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า¹⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้เรื่องชาวสาเลิ์ ข้าบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำองุ่น ซึ่งเจ้านายของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอท่านได้ส่งไปให้พวกเราผู้รับใช้ท่าน¹⁶ และพวกเราจะตัดตัวไม้เท่าที่ท่านต้องการจากเลบานอน และนำมาให้ท่านโดยทางทะเลถึงเมืองยัฟฟา เพื่อว่าท่านจะได้นำขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม□¹⁷ แล้วซาโลมอนทรงทำบัญชีสามะโนครวชนต่างหัวทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ภายหลังบัญชีสามะโนครวซึ่งดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ และปรากฏว่ามีคนหนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหกร้อยคน¹⁸ พระองค์ทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นที่อกเขา และคนสามพันหกร้อยคนเป็นผู้ดูแลให้ประชาชนทำงาน

3

การเริ่มสร้างพระวิหารบนภูเขาโมริยาห์

¹ แล้วซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ดาวิดราชบิดาของพระองค์ ตรงที่ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ที่ลานแวดข้าวของโอโรนคนเยบรูส² พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์

ขนาดและวัตถุแห่งพระวิหาร (1 พกษ 6:2-7:51)

³ ต่อไปนี้เป็นรากฐานซึ่งซาโลมอนทรงวางเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ส่วนยาวตามคอกโบราณ หกสิบคอก และกว้างยี่สิบคอก⁴ มุขด้านหน้าของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบคอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และส่วนสูงหนึ่งร้อยยี่สิบ พระองค์ทรงบุด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์⁵ ห้องโถงพระองค์ทรงบุด้วยไม้สนสามใบ และบุด้วยทองคำเนื้อดี และทำต้นอันทพลัมและลูกโซ่ประดับไว้บนนั้น⁶ พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยฝังเพชรพลอยต่างๆเพื่อความสวยงาม ทองคำนั้นเป็นทองคำเมืองฟาราวียม⁷ พระองค์จึงทรงบุพระนิเวศนั้นด้วยทองคำคือที่คาน ธรรณีประตูด ผืน ประตูกับสลักรูปเศวตไว้บนผนัง⁸ และพระองค์ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ที่สุด คือความยาวของที่นั้นตามความกว้างของพระนิเวศ เป็นยี่สิบคอก และกว้างยี่สิบคอก พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหกร้อยตะลันต์⁹ นำหนักของตะปูห้าสิบเชลของทองคำ และพระองค์ทรงบุห้องชั้นบนด้วยทองคำ¹⁰ ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น พระองค์ทรงสร้างเศวตไว้สองรูปด้วยไม้บุทองคำ¹¹ ปีกของเศวตทั้งสองนั้นกางออกยี่สิบคอก ปีกข้างหนึ่งของเศวตรูปหนึ่งยาวห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งยาวห้าศอกจดปีกของเศวตอีกรูปหนึ่ง¹² และของเศวตอีกรูปหนึ่งปีกข้างหนึ่งห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งห้าศอกด้วยติดต่อกับปีกของเศวตอีกรูปหนึ่ง¹³ ปีกของเศวตเหล่านี้กางออกยี่สิบคอก เศวตทั้งสองนั้นยื่นหันหน้าไปทางห้องโถง¹⁴ และพระองค์ทรงสร้างม่าน ด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดและปกรูปเศวตไว้บนนั้น¹⁵ ข้างหน้าพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างเสาสองต้น สูงสามสิบห้าศอก มีบัวคว่ำสูงห้าศอกอยู่บนยอดเสาแต่ละต้น¹⁶ พระองค์ทรงทำลูกโซ่เหมือนในห้องหลังติดไว้ที่ยอดเสา และพระองค์ทรง

ทำกับทิมหนึ่งร้อยลูกเขวนไว้ที่โซ่¹⁷ พระองค์ทรงตั้งเสาไว้หน้าพระวิหาร ข้างขวาต้นหนึ่ง อีกต้นหนึ่งข้างซ้าย ต้นข้างขวานั้นพระองค์ทรงขนานนามว่า ยาคิน และต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

4

เครื่องติดตั้งสำหรับพระวิหาร

¹ พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก² แล้วพระองค์ทรงสร้างขันสาครหล่อ เป็นขันกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก³ ภายใต้ขันนี้มีรูปวัวอุรอบขันสาคร ในระยะหนึ่งศอกมีรูปวัวสิบลูก อุรอบขันสาคร วัวเหล่านี้เป็นสองแถว หล่อพร้อมกับเมื่อหล่อขันสาคร⁴ ขันสาครนั้นวางอยู่บนวัวสิบสองตัวหันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว และหันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว ขันสาครนั้นวางอยู่บนวีนี ส่วนเบื้องหลังของมันทั้งสี่อยู่ข้างใน⁵ ขันสาครเหล่านี้คือ ที่ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สามพันบัท⁶ พระองค์ทรงทำขันสิบลูก วางอยู่ด้านขวาห้าลูก ด้านซ้ายห้าลูก เพื่อใช้ล้างของในนั้น เขาจะล้างของซึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในนั้น ขันสาครนั้นสำหรับให้ปุโรหิตล้างในนั้น⁷ แล้วพระองค์ทรงสร้างคันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดเกี่ยวกับคันประทีปนั้น และพระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าคัน และด้านซ้ายห้าคัน⁸ พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบตัวด้วย และตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าตัวด้านซ้ายห้าตัว และพระองค์ทรงทำชามทองคำหนึ่งร้อยลูก⁹ พระองค์ทรงสร้างลานแห่งปุโรหิต และลานใหญ่ และประตูลาน และทรงบุประตูนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์¹⁰ และพระองค์ทรงวางขันสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้¹¹ หูรามได้สร้างหม้อ พลั่ว และชาม ดังนั้นหุรามจึงทำงานแข็งทนกระทำให้กษัตริย์ชาโลมอนเรื่องพระนิเวศของพระเจ้าสำเร็จ¹² คือ เสาสองต้น คีว และบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และดาซายสองผืนซึ่งคลุมคีวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา¹³ และลูกหีบทิมสิริ้อยลูกสำหรับดาซายทั้งสองผืน ดาซายผืนหนึ่งมีลูกหีบทิมสองแถว เพื่อคลุมคีวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา¹⁴ เขาทำแท่นด้วย และทำขันไว้บนแท่น¹⁵ และขันสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวรองอยู่¹⁶ หม้อ พลั่ว และขอเกี่ยวเนื้อ และเครื่องประกอบทั้งสิ้นนี้ หุรามที่ปรึกษากษัตริย์ได้ทำขึ้นด้วยทองสัมฤทธิ์สุกถวายกษัตริย์ชาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁷ กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ในที่ดินเหนียวระหว่างสุคตกับเศเรดาห์¹⁸ ชาโลมอนทรงสร้างเครื่องใช้ทั้งสิ้นนี้เป็นจำนวนมาก จึงมิได้ห้าน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์¹⁹ และชาโลมอนจึงทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์²⁰ คันประทีปและตะเกียงห้าด้วยทองคำบริสุทธิ์ เพื่อใช้ตามประทีปหน้าห้องหลังตามลักษณะ²¹ ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดใส่ตะเกียง ทำด้วยทองคำ คือทองคำบริสุทธิ์ที่สุด²² ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ชาม ช้อน และกระถางไฟ ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าของพระนิเวศคือ ประตูชั้นในของที่บริสุทธิ์ที่สุด และประตูพระวิหารคือประตูห้องโถงทำด้วยทองคำ

5

การนำหีบแห่งพระเจ้าเข้าไปในพระวิหาร (1 พกษ 8:1-11)

¹ บรรดากิจการซึ่งชาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สำเร็จดังนี้ และชาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า² แล้วชาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล และบรรดาประมุขของบรรพบุรุษชนอิสราเอล ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน³ และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ ณ การเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด⁴ พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และคนเลวก็ยกหีบ⁵ และเขาทั้งหลายก็นำหีบพลับพลาแห่งขมุนม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวหามขึ้นมา⁶ และกษัตริย์ชาโลมอนกับขมุนมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันอยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอางานนั้นก็ไม่ได้⁷ แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ในที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศคือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเศรุบ⁸ เพราะว่าเศรุบนั้นแกะปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรุบจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบและไม่คานของหีบ⁹ พวกเขาตั้งคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากหีบนั้น ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้¹⁰ ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ ภูเขาไซเนบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับคนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากอียิปต์¹¹ และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ (เพราะปุโรหิตทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้บริสุทธิ์แล้ว และไม่ดำเนินถึงเวร¹² และบรรดาพวกเลวีที่เป็นนักร้องทั้งหมด ทั้งอาสาฟ เฮมาน และเยดูน หีบบุตรชายและญาติของ

เขาทั้งหลาย แต่งกายด้วยผ้าป่านสีขาว มีฉาบ พินใหญ่ และพินเขาคู ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับบุโรหิตเป่าแตรหนึ่งร้อยยี่สิบคน¹³ อยู่มาพวกคนเป่าแตรและพวกนักกร้องจะทำให้คนได้ยินเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญ และเพลงโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อเขาร้องขึ้นพร้อมกับแตรและฉาบกับเครื่องดนตรีอย่างอื่น ในการถวายสรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ว่า ¹⁴ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹⁵ พระนิเวศคือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเมฆเต็มไปหมด¹⁶ จานบุโรหิตจะขึ้นปรนนิบัติไม่ได้ด้วยเหตุเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า

6

ชาโลมอนทรงกล่าวกับชุมนุมชน (1 พกษ 8:12-21)

¹ แล้วชาโลมอนตรัสว่า ² พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดชิด ³ ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์⁴ แล้วข้าพชียกิทรองเห็นพระพิคตรัม และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่ ⁵ พระองค์ตรัสว่า ⁶ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ⁷ ตั้งแต่บัดนี้เราได้ นำประชาชนของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้น เพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเรามิได้เลือกชายคนใดให้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล ประชาชนของเรา ⁸ แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มแล้วเพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราได้เลือกดาวิดแล้วให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ⁹ ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ¹⁰ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ¹¹ ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า ¹² อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา ¹³ บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ¹⁴ และข้าพเจ้าได้วาง หีบไว้ที่นั่น ซึ่งทั้งประสิทธิ์ของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำกับชนอิสราเอล¹⁵

การอธิษฐานที่อุทิศถวายพระวิหาร (1 พกษ 8:22-53)

¹² แล้วพระองค์ประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออก ¹³ เพราะชาโลมอน ได้ทรงสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก สูงสามศอก และทรงตั้งไว้กลางลาน และพระองค์ทรงประทับอยู่บนนั้น แล้วพระองค์ทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์สู่ฟ้าสวรรค์ ¹⁴ และพระองค์ทูลว่า ¹⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์หรือที่แผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพิคตรพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา ¹⁶ พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพเจ้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ตามบรรดาสัญซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ¹⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ¹⁸ ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสาย ผู้หนึ่งในสายดาวิดของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติของเรา อย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น¹⁹ ²⁰ เพราะฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวจนะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์²¹ แต่พระเจ้าจะทรงประทับกับมนุษย์ที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ²² แต่ขอพระองค์ทรงสถิตในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอทรงสถิตเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์คืออธิษฐานต่อพระพิคตรพระองค์ ²³ เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืมน้อยพระนิเวศนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า จะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น เพื่อว่าพระองค์จะทรงสถิตคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ²⁴ และขอพระองค์ทรงสถิตคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถิตอยู่ในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถิตแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย ²⁵ เมื่อชายคนใดกระทำความบาปต่อเพื่อนบ้านของเขาและถูกบังคับให้ทำสัตยบัญญัติ และเขามาให้คำปฏิญาณ

ต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศน์²³ ขอพระองค์ทรงสถิตจากฟ้าสวรรค์และขอทรงกระทำ ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตกลับศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม สอนแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา²⁴ ถ้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูเพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ และเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก ยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระพิชิตพระองค์ในพระนิเวศน์²⁵ ก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้พระราชทานแก่เขาทั้งหลายและบรรพบุรุษของเขา²⁶ เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้ใจเขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ²⁷ ก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์ และขอประทานอภัยแก่บาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขาซึ่งเขาควรจะดำเนิน และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์เป็นมรดกนั้น²⁸ ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวมาน รากินข้าว หรือตักแตน วัชพิน หรือตักแตน วัชคลาน หรือศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองในแผ่นดินของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างใด หรือความเจ็บอย่างใดมีขึ้นก็ดี²⁹ ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างใด หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็ประจักษ์ในภัยพิบัติและความทุกข์ใจของเขา และได้กำมือของเขาสู่พระนิเวศน์³⁰ ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)³¹ เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และดำเนิน ในมรรคาของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามิมีชีวิตอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย³² ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างดาวผู้ซึ่ง ไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และพระกิจที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศน์³³ ก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างดาวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบ ว่า พระนิเวศน์ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์³⁴ ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปกระทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์³⁵ แล้วขอพระองค์ทรงสถิตคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่³⁶ ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และพระองค์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินหนึ่งไม่ว่า ไกลหรือใกล้³⁷ แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจและได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ทูลว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้าย และได้ทำความชั่ว³⁸ ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ซึ่งศัตรูกวาดเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และต่อเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์³⁹ แล้วขอพระองค์ทรงสถิตคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์⁴⁰ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงลืออยู่ และขอพระกรณของพระองค์สถิตคำอธิษฐานแห่งสถานที่นี้⁴¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงลุกขึ้น เสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งฤทธานภาพของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้อำนาจของพระองค์สวมความรอด และให้สิทธิของพระองค์เปรมปรีดีในความประเสริฐของพระองค์⁴² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขออย่าทรงหันหน้าของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ นั้นไปเสีย ขอพระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาของพระองค์อันมีอยู่ต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์

1 เมื่อชาโลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์แล้ว ไฟได้ลงมาจากฟ้าสวรรค์ใหม่เครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวนบูชาเสีย และสร้างราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ 2 บุโรหิตเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ เพราะว่าสร้างราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 3 เมื่อบรรดาขุนอิสราเอลได้เห็นไฟลงมาและสร้างราศีของพระเยโฮวาห์อยู่บนพระนิเวศ เขาทั้งหลายก็กราบขอบพระนามถึงพื้นดิน และได้นมัสการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ว่า □ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดย์ 4 แล้วกษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลาย ได้ถวายเครื่องสัตวนบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 5 กษัตริย์ชาโลมอนทรงถวายเครื่องสัตวนบูชาเป็นวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว ดังนั้นแหละกษัตริย์และประชาชนทั้งปวง ได้อุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้า 6 บรรดาบุโรหิตก็ขึ้นประจำตำแหน่งของตน ทุกคนเลวด้วยพร้อมกับเครื่องดนตรีถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทรงกระทำเพื่อสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เมื่อดาวิดได้ถวายสาธการด้วยการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดย์ และบุโรหิตก็เป่าแตรข้างหน้าเขา และอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่ 7 และชาโลมอนทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลานซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เป็นส่วนบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและไขมันของเครื่องสันติบูชาที่นั่น เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งชาโลมอนทรงสร้างไว้ นั้น ไม่พอจุเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชาและไขมัน 8 ในครั้งนั้นชาโลมอนทรงถือเทศกาลอยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่ยิ่งนัก ตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำอีฟรัต 9 และในวันที่แปดเขาทั้งหลายมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาทั้งหลายได้มีงานมอบถวายแท่นบูชามาเจ็ดวัน และถือเทศกาลเลี้ยงมาเจ็ดวันแล้ว 10 เมื่อวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับไปที่เต็นท์ของตน มีโลชันบานและยินดีด้วยความดีซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิด และแก่ชาโลมอน และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ 11 ดังนั้นแหละชาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังเสร็จ คือทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงดำริจะกระทำในเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และในเรื่องพระราชสำนักของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จสิ้น

พันธสัญญาของพระเจ้ากับชาโลมอน (1 พทข 9:1-9)

12 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ชาโลมอนเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า □ เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่สำหรับเราให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวนบูชา 13 ถ้าเราเปิดฟ้าสวรรค์มิให้ฝนตก หรือเราบัญชาให้ตักแถมมากินแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา 14 ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งเราเรียกกันโดยนามของเรา นั้นจะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้อภัยแก่บาปของเขา และจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย 15 บัดนี้ตาของเราจะลิมอยู่และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาทั้งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้ 16 เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและกระทำให้นิเวศนี้เป็นที่บริสุทธิ์เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่นเป็นนิรันดย์ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา 17 ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าดำเนินนั้น กระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาแก่เจ้า และรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา 18 แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับดาวิดบิดาของเจ้าว่า □ เราจะไม่วางดาบผู้หนึ่งที่จะครอบครองเหนืออิสราเอล □

พระเจ้าทรงเตือนชาโลมอน

19 แต่ถ้าเจ้าหันไปและทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของเราและบัญญัติของเราซึ่งเราตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า และจะไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระเหล่านั้น 20 แล้วเราจะถอนรากเขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เขา และนิเวศซึ่งเราชำระให้บริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกไปจากสายตาของเรา และเราจะทำให้เขาเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง 21 และนิเวศนี้ซึ่งสูงส่ง ทุกคนที่ผ่านไปจะประหลาดใจ และกล่าวว่า □ โฉนพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศนี้ □ 22 แล้วเขาทั้งหลายจะตอบว่า □ เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้อธิษฐานอื่น และได้นมัสการพระเหล่านั้นทั้งปรนนิบัติด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งหมดนี้มาถึงเขาทั้งหลาย □ □

8

การขยายราชอาณาจักร กิตติศัพท์แห่งชาโลมอนเลื่องลือไปทั่ว (1 พทข 9:10-28)

1 และอยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ที่ชาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังส่วนพระองค์ 2 ชาโลมอนได้ทรงเสริมสร้างหัวเมืองซึ่งห้อมล้อมได้ถวายแด่พระองค์ แล้วให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในนั้น 3 และชาโลมอนได้เสด็จไปยังฮามัทโคบห์ และยึดเมืองนั้นได้ 4 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองหัดโมไรไว้ในถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในฮามัท 5 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองเบธโฮโรบน

และเบธโฮโรนล่างด้วยเป็นเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตูเมือง และคาน 6 และทรงสร้างเมืองบาอัสห์และหัวเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับบรรดาของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างในเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในครอบครองของพระองค์ 7 ประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ในเฮลาคอนฮิดไทด์ คนอาโมไรต์ คนเปรีสิช คนฮิไต และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอล 8 จากลูกหลานของชนเหล่านี้ ผู้เหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้ประชาชนเหล่านี้เป็นทาสแรงงานและเขาทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นทุกวัน 9 แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหารและเป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับบัญชาการรบของพระองค์ และพลม้าของพระองค์ 10 และคนต่อไปนี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ซาโลมอน มีสองร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ปกครองประชาชน 11 ซาโลมอนทรงนำธิดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า ปมเหลืของเราไม่ควรอยู่ในวังของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลายซึ่งหีบของพระเยโฮวาห์มาถึงเป็นที่บริสุทธิ์ 12 แล้วซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่นั่นมา 13 ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำเป็นการถวายบูชาตามบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในวันขึ้นค่ำหนึ่ง และในวันเทศกาลตามกำหนด ประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง 14 ตามพระราชบัญชาของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดแบ่งเวรโรหิตสำหรับการปรนนิบัติ และแบ่งคนเลวีให้ประจำหน้าที่การสรรเสริญและการปรนนิบัติต่อหน้าโรหิต ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ และคนเผ่าประดุเป็นเวรเผ่าทุกประดุ เพราะดาวิดบุรุษของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น 15 และเขาทั้งหลายมิได้หนีไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชาโรหิตและคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลัง 16 บรรดาพระราชกิจของซาโลมอนก็ล้วนไปตั้งแต่วันที่ว่ารากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จครบถ้วน 17 แล้วซาโลมอนเสด็จไปยังเอซีโอนเกเบมอร์และเมืองเอโลทที่ชายทะเลในแผ่นดินเอโดม 18 และหุรามก็ให้ข้าราชการของพระองค์ส่งเรือ และข้าราชการที่คุ้นเคยกับทะเลไปให้ซาโลมอน และเขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอฟีร์พร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน และนำเอาทองคำจากที่นั่นหนักสักร้อยห้าสิบตะลันต์มายังกษัตริย์ซาโลมอน

9

พระราชินีแห่งเชบาทรงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน (1 พกษ 10:1-13)

1 เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอน พระนางก็เสด็จมายังเยรูซาเล็ม เพื่อทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ พร้อมทั้งข้าราชการมากมาย กับอูฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ 2 และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นซาโลมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้ 3 และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอนและพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง 4 ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว 5 พระนางทูลกษัตริย์ว่า โอข้าคราวซึ่งหม่อมฉัน ได้ยินในพระเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง 6 แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉัน ได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขายกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่งแห่งพระสติปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าข้าคราวซึ่งหม่อมฉัน ได้ยิน 7 บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ ผู้ปฏิบัติงานประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข 8 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์ เป็นกษัตริย์เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพราะพระเจ้าของพระองค์ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงอำนาจความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม 9 แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แก่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศใดๆเหมือนอย่างที่พระราชินีแห่งเมืองเชบาถวายแด่กษัตริย์ซาโลมอน 10 ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าราชการของหุรามและข้าราชการของซาโลมอนผู้นำทองคำมาจากโอฟีร์ ได้นำไม้ประดู่และเพชรพลอยต่างๆมา 11 แล้วกษัตริย์ทรงใช้ไม้ประดู่ทำขึ้นบันไดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวัง ทั้งทำพื้นเขาคู และพื้นใหญ่ให้แก่เครื่อง ซึ่งไม่เคยเห็นมีอย่างนั้นแต่ก่อนในแผ่นดินยูดาห์ 12 กษัตริย์ซาโลมอนพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบาตามที่พระนางทรงมี

พระประสงค์"ไม่ว่าพระนางจะทูลขอสิ่งใด นอกเหนือไปจากสิ่งที่พระนางนำมาถวายกษัตริย์ ดังนั้นพระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง

ทรัพย์สินสมบัติและความเจริญรุ่งเรืองของซาโลมอน (1 พกษ 10:14-29)

¹³ นำหนักทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้น เป็นทองคำหกร้อยหกลสิบหกตะลันต์¹⁴ นอกเหนือจากทองคำซึ่งนักการค้าและพ่อค้าได้นำมา และกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดินได้นำทองคำและเงินมายังซาโลมอน ¹⁵ กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำ ทุบ โล่อันหนึ่งใช้ทองคำทุบหกร้อยเชเชล ¹⁶ และพระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำทุบ โล่อันหนึ่งใช้ทองคำสามร้อยเชเชล และกษัตริย์ก็ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน ¹⁷ กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ ¹⁸ พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น กับที่รองพระบาททำด้วยทองคำ ซึ่งติดอยู่กับพระที่นั่ง ทั้งสองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ และสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างที่วางพระหัตถ์ ¹⁹ มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั่น บนบันไดหกชั้นทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้ ²⁰ ภาษาทั้งสี่สำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาษาทั้งสี่ของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน ²¹ เพราะเรือของกษัตริย์แล่นไปยังทารซิชพร้อมกับข้าราชการของหุราม กัปตันทารซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูง มาสามปีต่อครั้ง ²² ดังนั้นแหละ กษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่ากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา ²³ และกษัตริย์ทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน ²⁴ ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ และเครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกปี ²⁵ และซาโลมอนทรงมีโรงของม้าสี่พันช่องสำหรับม้าและรถรบ และมีพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ในหัวเมืองรถรบและอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ²⁶ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงตั้งแต่แม่น้ำถึงแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย และถึงพรมแดนของอียิปต์ ²⁷ และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก่อนดิน และกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา ²⁸ และเขานำม้าเข้ามาถวายซาโลมอนจากอียิปต์ และจากแผ่นดินทั้งปวง

การสิ้นพระชนม์ของซาโลมอน (1 พกษ 11:41-43)

²⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน ตั้งแต่ต้นจนปลาย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของนาอันผู้พยากรณ์ และในคำพยากรณ์ของอาหิยาห์ชาวซิลห์ และในนิมิตของอิดโดผู้ทำนายเกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท หรือ ³⁰ ซาโลมอนทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งปวงสี่สิบปี ³¹ และซาโลมอนล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

10

เรโหโบอัมปกครองแทนซาโลมอน ความโง่เขลาของเรโหโบอัม (1 พกษ 12:1-15)

¹ เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเชเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเชเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์² และอยู่มาเมื่อเรโหโบอัมบุตรชายเนบัท ได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน แล้วเรโหโบอัมกลับจากอียิปต์³ เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียนท่าน และเรโหโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมด ได้มาและทูลเรโหโบอัมว่า ⁴ พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้ออกของข้าพระองค์ทุก軒หนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุก軒หนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์ ⁵ พระองค์ตรัสกับเขาว่า □ สิ้นสามวันจงกลับมาหาเราอีก□ ประชาชนจึงกลับ ไปเสีย ⁶ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ร่วมงานประจำซาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า □ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร□ ⁷ เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า □ถ้าพระองค์ทรงเมตตาแก่ประชาชนนี้และให้เขาพอใจ และตรัสตอบคำดีแก่เขา เขาทั้งหลายจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์□ ⁸ แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์และอยู่งานประจำพระองค์⁹ และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะได้ตอบประชาชนนี้ผู้ที่ทูลเราว่า □ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง□ □ ¹⁰ และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า □พระองค์จึงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า □พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำให้ออกของข้าพระองค์ทั้งหลายทุก軒หนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง□ นั้น

พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า □ นิ้วก้อยของเราเกินกว่าเอวแห่งราชบิดาของเรา ¹¹ ที่พระราชบิดาของเราวางแอกบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะไม่เพิ่มแอกให้แก่ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราติสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะติสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แหม่งป้องกัน □ □

อาณาจักรได้แยกกัน เยโรโบอัมปกครองเหนืออิสราเอล (1 พกษ 12:16-24)

¹² เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า □ จงมาหาเราอีกในวันที่สาม □ ¹³ และกษัตริย์ตรัสตอบเขาทั้งหลายอย่างดุดัน กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งคำปรึกษาของผู้เฒ่าเสีย ¹⁴ และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มว่า □ พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกนั้น พระราชบิดาของเราติสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะติสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แหม่งป้องกัน □ ¹⁵ กษัตริย์จึงมิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงให้พระวามะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์ให้แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ¹⁶ และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า □ ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดินเท้าของตนเองแต่ละคนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด □ อิสราเอลทั้งปวงจึงไปยังแดนที่ของเขาทั้งหลาย ¹⁷ แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองยูดาห์ ¹⁸ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้ยาโดรมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และประชาชนอิสราเอลก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁹ อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดถึงทุกวันนี้

11

พระเจ้าทรงเตือนเรโหโบอัมไม่ให้สู้รบกับอิสราเอลสิบตระกูล

¹ เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงรวบรวมวงศ์วานยูดาห์และเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล หมายจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัม ² แต่พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังเซโหมอาห์คนของพระเจ้าว่า ³ □ จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของชาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า ⁴ □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับพี่น้องของเจ้า จงกลับไปบ้านของตนเองทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา □ □ เขาทั้งหลายก็เชื่อฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์ และกลับไป ไม่ได้สู้รบกับเยโรโบอัม

การสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกัน

⁵ และเรโหโบอัมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกันในยูดาห์ ⁶ พระองค์ทรงสร้างเมืองเบรเลเฮม เอตมม เทโคอา ⁷ เบธชูร์ โสโค อุดลัม ⁸ กัท มาเรซาห์ และศิฟ ⁹ อาโดราอิม ลาคีซ และอาเซคาห์ ¹⁰ โสราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมืองซึ่งมีป้อมที่อยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน ¹¹ พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแรง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และน้ำองุ่น ¹² และพระองค์ทรงเก็บโล่และหอกไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้นแข็งแรงมาก พระองค์จึงทรงยึดยูดาห์และเบนยามินไว้ได้ ¹³ และบุโรหิตกับคนเลวี่ซึ่งอยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นได้เข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนซึ่งเขาอาศัยอยู่

เยโรโบอัมได้ขับไล่พวกบุโรหิตกับคนเลวี่ออก

¹⁴ เพราะคนเลวี่จะตั้งทุ่งหญ้าและที่บ้านซึ่งเขายึดถือ เป็นกรรมสิทธิ์และมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมและโอรสของพระองค์ได้ขับไล่เขาทั้งหลายออกจากตำแหน่งบุโรหิตของพระเยโฮวาห์ ¹⁵ และพระองค์ทรงแต่งตั้งบุโรหิตของพระองค์ขึ้นสำหรับปฐมนิยสถานสูงทั้งหลาย และสำหรับเมฆปัดจาง และสำหรับรูปลูกวัว ซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น ¹⁶ และบรรดาผู้ที่ปิกใจแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลก็ติดตามเขาทั้งหลายมาจากตระกูลทั้งปวงของอิสราเอลยังเยรูซาเล็ม เพื่อถวายสัตวนุชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ¹⁷ เขาทั้งหลายได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรของยูดาห์ และได้กระทำให้เรโหโบอัมโอรสของชาโลมอนเข้มแข็งอยู่ได้สามปี เพราะเขาทั้งหลายดำเนินอยู่สามปีในวิถีของดาวิดและชาโลมอน

ราชวงศ์ของเรโหโบอัม

¹⁸ เรโหโบอัมทรงรับมาหะลัทธิดาของเยรีโมห์โอรสของดาวิดเป็นมเหสี และอาบิยาธิลบุตรสาวของเอลีอับบุตรชายเจสซี ¹⁹ และพระนางก็ประสูติโอรสให้พระองค์คือ เยอูช เชมาริยาห์ และเศาซัน ²⁰ ภายหลังพระองค์ก็ทรงรับมาอาคหิธิดาของอับซาโอม ผู้ซึ่งประสูติ อาบิยาห์ อัททัย ศิศา และเชโลมัทให้พระองค์ ²¹ เรโหโบอัมทรงรักมาอาคหิธิดาของอับซาโอมมากกว่ามเหสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์มีมเหสีสี่

บแปดองค์และนายสนมหกสิบคนและให้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์²² และเรโหโบอัมทรงแต่งตั้งให้นายยาห์โอรสของมาอาคห์เป็นโอรสองค์ใหญ่ ให้เป็นประมุขท่ามกลางพี่น้องของตน เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะให้ท่านเป็นกษัตริย์²³ และพระองค์ทรงจัดการอย่างฉลาด และแจกจ่ายบรรดาโอรสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสินของยูดาห์และของเบนยามิน ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิน และพระองค์ประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดม และพระองค์ทรงประสงคัมเหลืมาถวาย

12

เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งพระเจ้า (1 พกษ 14:21-24)

¹ ต่อมาเมื่อราชอาณาจักรของเรโหโบอัมตั้งมั่นคงและแข็งแรงแล้ว พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ถึงพร้อมกับพระองค์ด้วย

ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์บุกรุกกรุงเยรูซาเล็ม (1 พกษ 14:25-28)

² อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม เพราะเขาทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จขึ้นมาสู้รบเยรูซาเล็ม ³ มีถรบนหนึ่งพันสองร้อยคันและพลม้าหกหมื่นคน และพลผู้มากับพระองค์จากอียิปต์นับไม่ถ้วนคือ ชาวลิบนี คนสุคิม และคนเอธิโอเปีย ⁴ และพระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์และมายังเยรูซาเล็ม ⁵ แล้วเขาไม่อาห์ผู้พยากรณ์ได้มาเฝ้าเรโหโบอัมและบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องซิชัก และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงได้ละทิ้งเจ้าให้อยู่ในมือของซิชัก ⁶ แล้วเจ้านายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ถ่อมตนลงและกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว ⁷ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายถ่อมตัวลง พระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเซโมอาห์ว่า เขาทั้งหลายได้ถ่อมตัวลงแล้ว เราจึงจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะประสาทการช่วยให้พ้นแก่เขาบ้าง และพระพิโรธของเราจะไม่เทลงมาเหนือเยรูซาเล็มโดยมือของซิชัก ⁸ อย่างไรก็ตามเขาทั้งหลายต้องเป็นผู้รับใช้ของซิชัก เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ทราบความแตกต่างระหว่างการรับใช้เราและรับใช้ราชอาณาจักรทั้งหลายของแผ่นดินโลก ⁹ ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงขึ้นมาต่อสู้เยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเก็บเอาทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินสมบัติในพระราชวัง พระองค์ทรงเก็บเอาไปทุกอย่าง พระองค์ทรงเก็บเอาโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ นั้นไปด้วย ¹⁰ และกษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นแทน และได้มอบไว้ในมือของทหารรักษาพระองค์ ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง ¹¹ และกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เมื่อไร ทหารรักษาพระองค์ก็มาถือโล่นั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม ¹² และเมื่อพระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลง พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็หันไปเสียจากพระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นอีกสภาพการณ์ก็ยังอยู่ในยูดาห์

การสิ้นพระชนม์ของเรโหโบอัม (1 พกษ 14:31)

¹³ กษัตริย์เรโหโบอัมจึงสถาปนาพระองค์ขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มและทรงครอบครอง เมื่อเรโหโบอัมทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองสิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกสรรไว้จากตระกูลต่างๆทั้งสินของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน ¹⁴ และพระองค์ได้ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ ¹⁵ ส่วนพระราชกิจของเรโหโบอัม ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเซโมอาห์ผู้พยากรณ์ และของอิดูผู้ทำนายตามแบบพงศาวดารหรือ มีสงครามเรื่อยไปอยู่ระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัม ¹⁶ และเรโหโบอัมก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาบิยาห์ราชโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

13

อาบิยาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (1 พกษ 15:1-2)

¹ ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์เยโรโบอัม อาบิยาห์ได้เริ่มครอบครองเหนือประเทศยูดาห์ ² พระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามปี พระชนนีน้องพระองค์มีพระนามว่ามัคายาห์ธิดาของอุรีเอลแห่งกิเบอาห์ มีสงครามระหว่างอาบิยาห์และเยโรโบอัม ³ อาบิยาห์เสด็จออกทำสงคราม มีกองทัพทหารชำนาญศึกเป็นแสนคนเลือกแล้วสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้วเป็นทแกล้วทหารแปดแสนคน ⁴ และอาบิยาห์ทรงลุกขึ้นอยู่บนภูเขาเศมารามซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า โอข้าแต่เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง ขอฟังข้าพเจ้า ⁵ ไม่ควรหรือที่ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิด และลูกหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ ⁶ ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของซาโลมอนโอรสของดาวิด ได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน ⁷ และมีคนถ่อยคนอันธพาลบางคนชั่วสมกันกับเขาและขึ้นสู้กับเรโห

ไบอัมโอรสของซาโลมอน เมื่อเรโหโบอัมยังเด็กอยู่และใจอ่อนแอต้านทานไม่ไหว⁸ และบัดนี้ท่านคิดว่า จะต่อต้านราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในมือของลูกหลานของดาวิด เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนหมู่มาก และมีลูกวิททองคำซึ่งเรโหโบอัมสร้างไว้ให้ท่านเป็นพระ⁹ ท่านทั้งหลายมิได้ขับไล่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ ลูกหลานของอาโรน และคนเลวออกไป และตั้งปุโรหิตสำหรับตนเองอย่างชนชาติทั้งหลายหรือ ผู้ใดที่น่าวิททองและแก่ผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ จะได้เป็นปุโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระ¹⁰ แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ เรามีปุโรหิตผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เป็นลูกหลานของอาโรน ทั้งมีคนเลวทำงานหน้าที่ของเขากันทั้งหลาย¹¹ เขากลายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกเช้าทุกเย็น ทั้งเครื่องหอม ตั้งขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคนประทีปทองคำพร้อมทั้งตะเกียง เพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น เพราะเราได้รักษาพระบัญชาเก่าของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา แต่ท่านได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย¹² และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา และปุโรหิตของพระองค์พร้อมกับแดร็กพร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อสู้กับท่าน โอ ข้าแต่ประชาชนอิสราเอล ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้¹³ เยโรโบอัมได้ส่งสมผู้คนไว้เพื่อจะล้อมมาหาเขาจากเมืองหลัง ดังนั้นกองทหารของท่านจึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองข่มก้อยู่ข้างหลังเขา¹⁴ และเมื่อยูดาห์มองดูข้างหลัง ดูเถิด การศึกอยู่ข้างหน้าและข้างหลังเขา และเขาทั้งหลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และบรรดาปุโรหิตก็เป่าแตร¹⁵ แล้วคนของยูดาห์ก็ตะเบ็งเสียงร้องทำนองศึกและเมื่อคนยูดาห์ตะโกน อยู่มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่ออาบิยาห์และยูดาห์¹⁶ คนอิสราเอลได้หนีต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเขาทั้งหลาย¹⁷ อาบิยาห์และประชาชนของพระองค์ก็ฆ่าเขาเสียมากมาย คนอิสราเอลก็คัดเลือกแล้วจึงล้มตายห้าแสนคน¹⁸ นี่แหละคนอิสราเอลก็ถูกรับปราบในครั้งนั้น และคนยูดาห์ก็ชนะ เพราะเขาพึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา¹⁹ และอาบิยาห์ได้ติดตามเยโรโบอัม และยึดเอาหัวเมืองจากพระองค์ คือเมืองเบรเอลกับชนบทของเมืองนั้น และเยซานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และเอโพรกับชนบทของเมืองนั้น

การสิ้นพระชนม์ของเยโรโบอัม (1 พกษ 14:19-20)

²⁰ เยโรโบอัมมิได้พ้นอำนาจของพระองค์ในรัชสมัยของอาบิยาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์

ครอบครัวของอาบิยาห์

²¹ แต่อาบิยาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น และมีมเหสีสิบสองคน ให้กำเนิดโอรสยี่สิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์²² ราชกิจนอกนั้นของอาบิยาห์ วิธีการและพระดำรัสของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือของผู้พยากรณ์อิดโด

14

การสิ้นพระชนม์ของอาบิยาห์ อาสาขึ้นครองแทน (1 พกษ 15:7-10)

¹ อาบิยาห์จึงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาสาโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ในรัชกาลของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี² และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์³ พระองค์ทรงกำจัดแท่นบูชาพระต่างดาวและปูชนียสถานสูงทั้งหลาย และพังเสาศักดิ์สิทธิ์ลง และได้โค่นเสารูปเคารพเสีย⁴ และทรงบัญชาให้ยูดาห์แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน และให้รักษาพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ⁵ พระองค์ทรงกำจัดปูชนียสถานสูงและแท่นเครื่องหอมออกเสียจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ด้วย และราชอาณาจักรก็ได้สงบอยู่ภายใต้พระองค์⁶ พระองค์ทรงสร้างหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ เพราะแผ่นดินก็สงบ พระองค์มิได้ทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานการหยุดพักสงบแก่พระองค์⁷ และพระองค์ตรัสกับยูดาห์ว่า □ ให้เราทั้งหลายสร้างหัวเมืองเหล่านี้ ล้อมด้วยกำแพง หอคอย ประตูเมือง และด่าน แผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เราได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการหยุดพักสงบทุกด้าน□ เขาทั้งหลายจึงสร้างและจำเริญขึ้น⁸ และอาสาทรงมีกองทัพสรรพด้วยโล่ใหญ่และหอกจากยูดาห์สามแสนคน และจากเบนยามินซึ่งถือโล่และโค้งธนูสองแสนแปดหมื่นคน ทั้งสิ้นเป็นแท่นส่วทหาร

การชนะยิ่งใหญ่ของอาสาเหนือเศปราช (2 พศด 16:8)

⁹ เศปราชชาวเอธิโอเปียได้ออกมาต่อสู้กับเขาทั้งหลายด้วยกองทัพหนึ่งล้านคน และรถรบสามร้อยคันมาถึงเมืองเมราธาห์¹⁰ และอาสาทรงยกออกไปปะทะกับเขา และเขาก็กองทัพตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟารัทที่มารธาห์¹¹ และอาสาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดช่วยได้อย่างพระองค์ ในการสู้รบกันระหว่างผู้ที่มิกำลังกับผู้ที่ไม่มีกำลัง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้า

พระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลาย มาต่อสู้กับชนหมู่มากใหญ่ในพระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์! 12 พระเยโฮวาห์จึงทรงให้ชาวเอรีโอเปียพ่ายแพ้ต่ออาสา และต่อยูดาห์ และชาวเอรีโอเปียก็หนีไป 13 อาสาและพลที่อยู่กับพระองค์ไล่ตามเขา ไปถึงเมืองเกบารั และชาวเอรีโอเปียล้มตายเป็นอันมาก ไม่เหลือสักชีวิตเดียว เพราะเขาได้แตกพ่ายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และ กองทัพของพระองค์ คนยูดาห์ได้เก็บของที่รบได้มากมายนักหนา 14 และเขาก็โจมตีบรรดาหัวเมืองรอบเมือง เกบารั เพราะว่าการกลัวพระเยโฮวาห์นั้นมาครอบงำเขาทั้งหลาย เขาได้ปล้นหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะมีของที่รบ ได้ในนั้นมาก 15 และเขาได้โจมตีเต็นท์ของผู้ที่มีวัว และเอาแกะไปมากมายและอูด้วย แล้วเขาก็กลับ ไปยัง เยรูซาเล็ม

15

ผู้พยากรณ์อาซาริยาห์เตือนอาสา

1 พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาสถิตกับอาซาริยาห์บุตรชายโอดเด 2 และท่านออกไปเฝ้าอาสาทูล พระองค์ว่า ข้าแต่อาสา และยูดาห์กับเบนยามินทั้งปวง ของฟิงข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่านทั้ง หลาย ต่อเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่าน ทั้งหลายทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งท่านทั้งหลาย 3 อิสราเอลอยู่ปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็น เวลานาน และไม่มีโรหิตผู้สั่งสอน และไม่มีพระราชบัญญัติ 4 แต่เมื่อถึงคราวเขาทุกข์ยากลำบาก เขาหัน มาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลและแสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายก็พบพระองค์ 5 ในสมัยนั้น ไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้ที่เข้ามา เพราะมีการวุ่นวายอยู่มากมายรอบกวนชาวเมืองทั้งหลายนั้น 6 เขา แดกแยกกันเป็นพวกๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงรบกวนเขาด้วยความ ทุกข์ยากทุกอย่าง 7 แต่ท่านทั้งหลายจงกล้าหาญ อย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของท่านจะได้ รับบำเหน็จ

อาสาในการปฏิรูปและการฟื้นฟูใหม่สู่ประเทศ

8 เมื่ออาสาทรงสดับถ้อยคำเหล่านั้น คือคำพยากรณ์ของโอดเเดผู้พยากรณ์ พระองค์ก็ทรงมีพระทัยกล้าขึ้น ทรงกำจัดสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินสิ้น และจากหัวเมืองซึ่งพระองค์ยึดมาได้จาก ถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่หน้ามุขพระนิเวศของ พระเยโฮวาห์ 9 และพระองค์ทรงรวบรวมยูดาห์และเบนยามินทั้งปวง และคนเหล่านั้นจากเอเฟราอิม มนัสเสห์ และจากสิเมโอน ผู้อาศัยอยู่กับเขาทั้งหลาย เพราะคนเป็นจำนวนมากได้หลบหนีมาหาพระองค์จากอิสราเอล เมื่อเขาเห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์ 10 เขาทั้งหลายชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มใน เดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา 11 เขาทั้งหลายถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้นจาก ข้าวของที่เขาได้รับมา มีวัวผู้เจ็ดร้อยตัวและแกะเจ็ดพันตัว 12 และเขาก็เข้าทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระ เยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาด้วยสุดจิตใจของเขา 13 และว่าผู้ใดที่ไม่แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลควรจะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง 14 เขาทั้งหลายได้กระทำสัตย์ ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงโห่ร้อง และด้วยเสียงแตรและแตรทองเหลืองขนาดเล็ก 15 และยูดาห์ทั้งปวงก็เปรมปรีดีเพราะสัตย์ปฏิญาณนั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ปฏิญาณด้วยสุดใจของเขา และได้แสวงหาพระองค์ด้วยสิ้นความปรารถนาของเขา และเขาทั้งหลายก็พบพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรง ประทานให้เขาหยุดพักสงบรอบด้าน 16 แม้ว่ามาอาคาห์พระมารดาของกษัตริย์อาสา พระองค์ก็ทรงถอดเสีย จากเป็นพระราชชนนี เพราะพระนางได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังในसारูปเคารพ อาสาทรงโค่นร ูปเคารพของพระนางลง และบดและเผาเสียที่สาธารณสถาน 17 แต่ยังไม่ได้กำจัดปุขนียสถานสูงออกเสียจาก อิสราเอล อย่างไรก็ตามก็ดีพระทัยของอาสาภิรมย์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ 18 และพระองค์ทรงนำของอุทิศ ถวายของราชบิดาของพระองค์และข้าวของที่พระองค์เองทรงอุทิศถวาย มีเงิน และทองคำ และเครื่องใช้เข้า ไปในพระนิเวศของพระเจ้า 19 และไม่มีสงครามอีกจนปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา

16

สงครามระหว่างอาสากับบาอาซา (1 พกษ 15:16-22)

1 ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา บาอาซาชัตรีย์แห่งอิสราเอลขึ้นมาต่อสู้กับยูดาห์และได้สร้างเมือง รามาห์ เพื่อว่าพระองค์จะมีทรงให้คนหนึ่งคนได้ออกไปหรือเข้ามาหาอาสาชัตรีย์ของยูดาห์ 2 แล้วอาสา ทรงเอาเงินและทองคำจากคลังของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และราชสำนัก และส่งไปให้เบนฮาดัดกษัตริย์ แห่งซีเรียผู้ประทับในเมืองดามัสกัสว่า 3 ขอให้มีสัญญาไมตรีระหว่างข้าพเจ้าและท่านดังที่มีอยู่กับพระชนก ของข้าพเจ้าและพระชนกของท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมายังท่าน ขอเสด็จไปทำลายสัญญา

ไมตรีของท่านซึ่งมีกับบาอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะถอยทัพไปจากข้าพเจ้า⁴ และเบนฮาดัดทรงเชื้อฟังกษัตริย์อาสา และส่งผู้บังคับบัญชากองทัพของพระองค์ไปต่อสู้กับหัวเมืองของอิสราเอล และเขาทั้งหลายโจมตีเมืองอียอน ดาน เบเมมอิม และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นของนัฟทาลี⁵ และต่อมาเมื่อบาอาซทรงได้ยินเรื่องนั้น พระองค์ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และให้พระราชกิจของพระองค์หยุดยั้ง⁶ แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำยูดาห์ทั้งสิ้น และเขาทั้งหลายชนหินของเมืองรามัทและเครื่องมือของเมืองนั้น ซึ่งบาอาซใช้สร้างอยู่นั้น และเอามาสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์

พระเจ้าทรงเตือนอาสาเรื่องการประนีประนอม

⁷ ครั้นนั้นยานานีผู้ทำนายได้มาเฝ้าอาซากษัตริย์ของยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า ⁸ เพราะท่านฟังกษัตริย์ของซีเรีย และมีได้ฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะฉะนั้นกองทัพของกษัตริย์ซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือท่านไป⁸ คนเอธิโอเปียและชาวลิบนีไม่เป็นกองทัพมหัสหิม มีถรบและพลม้ามากเหลือหลายหรือ แต่เพราะท่านฟังพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน⁹ เพราะว่าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ไปมาอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อสำแดงฤทธานภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำการอย่างไรเวลา เพราะตั้งแต่นั้นไปท่านจะมีการศึกสงคราม¹⁰ และอาสาทรงกลัวต่อผู้ทำนายนั้น และจับเขาจำไว้ในคุก เพราะพระองค์ทรงเกรียวกราดแก่เขาในเรื่องนี้ และอาสาทรงชมเชยประชาชนบางคนในเวลาเดียวกันนั้นด้วย¹¹ และดูเถิด พระราชกิจของอาสา ตั้งแต่นั้นจนสุดท้าย ได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของอาสา (1 พกษ 15:23-24)

¹² ในปีที่สามสิบ แก้วแห่งรัชกาล ของพระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาทของพระองค์ และโรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้เป็นโรคอยู่พระองค์ก็มีได้ทรงแสวงหาพระเยโฮวาห์ แต่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์¹³ และอาสาทรงส่วงส่วไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์¹⁴ เขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้สกัดออกเพื่อพระองค์ในนครดาวิด เขาชาวพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเต็มไปหมด ซึ่งช่างปรุงเครื่องหอมได้ปรุงไว้ และเขาทั้งหลายก็ก่อเพลิงใหญ่โดยถวายพระเกียรติพระองค์

17

เยโฮซาฟัทครอบครองแทนอาสา (1 พกษ 15:24)

¹ เยโฮซาฟัทโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ และทรงเสริมกำลังพลต่อสู้อิสราเอล² พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งปวงของยูดาห์ และทรงตั้งทหารประจำป้อมในแผ่นดินยูดาห์ และในหัวเมืองเอฟราอิม ซึ่งอาสาราชบิดาของพระองค์ได้ยึดไว้³ พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเยโฮซาฟัท เพราะพระองค์ทรงดำเนินในทางเบื้องต้นๆของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงแสวงหาพระบารมี⁴ แต่ได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์ และดำเนินในพระบัญญัติของพระองค์ มิได้ทรงดำเนินตามการกระทำของอิสราเอล⁵ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และสิ้นทั้งยูดาห์ก็นำเครื่องบรรณาการมาถวายเยโฮซาฟัท พระองค์จึงมีทรัพย์มั่งคั่งอย่างยิ่งและมีเกียรติมาก

การฟื้นฟูคนใหม่ในสมัยเยโฮซาฟัท

⁶ พระหทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงกำจัดปุชนียสถานสูงและบรรดาเสารูปเคารพเสียจากยูดาห์⁷ ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้เจ้านายของพระองค์คือ เบนฮาลิล โยนาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมีคาบยาห์ไปสั่งสอนในหัวเมืองของยูดาห์⁸ และคนเลวีไปกับเขาด้วยคือ เซโมอาห์ เนธันยาห์ เศมาดิสยาห์ อาสาเฮล เซมาริมาห์ เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทบาโดเนียห์ คนเลวี และพร้อมกับคนเหล่านั้นมี เอลีชามา และเยโฮรัม ผู้เป็นปุโรหิต⁹ และเขาทั้งหลายได้สั่งสอนในยูดาห์ มีหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ไปกับเขาด้วย เขาเที่ยวไปทั่วหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ และได้สั่งสอนประชาชน

พระเจ้าทรงเสริมกำลังให้เยโฮซาฟัท

¹⁰ ความหวาดกลัวอันมาจากพระเยโฮวาห์ตกอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินต่างๆที่อยู่รอบยูดาห์ และเขาทั้งหลายมิได้ทำสงครามกับเยโฮซาฟัท¹¹ คนฟีลิสเตียบางพวกได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮซาฟัท และนำเงินมาเป็นบรรณาการ และพวกเขาระเบียบได้นำฝูงแพะแกะ คือแกะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว และแพะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัวมาถวายพระองค์¹² และเยโฮซาฟัททรงเจริญใหญ่ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ พระองค์ทรงสร้างป้อมและหัวเมืองคลังหลวงไว้ในยูดาห์¹³ และพระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์ พระองค์ทรงมีทหารเป็นทาสทวารในกรุงเยรูซาเล็ม¹⁴ ต่อไปนี้เป็นจำนวนตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือ

ของยูดาห์ ผู้บังคับบัญชากองพันมี อัธนาห์ผู้บังคับบัญชา พร้อมกับทแกล้วทหารสามแสนคน ¹⁵ ถัดเขาไป คือ เยโฮธาน ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับสองแสนแปดหมื่นคน ¹⁶ และถัดเขาไปคือ อามัซยาห์ บุตรชายศิครี เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พร้อมกับทแกล้วทหารสองแสนคน ¹⁷ ของเบนยามินคือ เอลียาดา ทแกล้วทหารพร้อมกับคนสองแสนสรรพด้วยธนูและโล่ ¹⁸ และถัดเขาไปคือ เยโฮชาบับด์ พร้อมกับคนติดอาวุธหนึ่งแสนแปดหมื่นคน ¹⁹ เหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์ นอกเหนือจากผู้ที่กษัตริย์ทรงวางไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั่วตลอดแผ่นดินยูดาห์

18

เยโฮซาฟัททรงเป็นพันธมิตรกับอาหับ (1 พงศ 22:2)

¹ ฝ่ายเยโฮซาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับอาหับ ² ครั้นล่วงมาหลายปีพระองค์เสด็จลงไปเฝ้าอาหับในสะมาเรีย และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และสำหรับพลที่มากับพระองค์ และทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปต่อสู้กับราโมทิเกลอาด ³ อาหับกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ท่านจะไปกับข้าพเจ้ายังราโมทิเกลอาดหรือ พระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน เราจะอยู่กับท่านในการสงคราม ⁴ และเยโฮซาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอสอบสวนดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เสียก่อน ⁵ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคนตรัสกับเขาว่า ใครที่เราจะไปตราโมทิเกลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์ ⁶ แต่เยโฮซาฟัททูลว่า ที่นี้ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้ ⁷ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮซาฟัทว่า ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้ แต่ข้าพเจ้าชิงเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมีคาห์บุตรอิมลาห์ ⁸ และเยโฮซาฟัททูลว่า ขอวกษัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย ⁹ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า ไปพามิคาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว ¹⁰ ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ที่ว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่ ¹¹ และเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ จึงเอาเหล็กทำเป็นเขา และพูดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะผลัดคนซีเรียไปจนเขาทั้งหลายถูกทำลาย ¹² และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น ทูลว่า ขอเสด็จขึ้นไปราโมทิเกลอาดเถิด และจะมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์

ผู้พยากรณ์มีมิคาห์พยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของอาหับ (1 พงศ 22:13-28)

¹² และผู้สื่อสารผู้ไปตามมิคาห์ได้บอกท่านว่า ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์ดั่งปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี ¹³ แต่มิคาห์ตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าอย่างไร ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น ¹⁴ และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า มิคาห์ใคร่ที่เราจะไปตราโมทิเกลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป และท่านทูลตอบพระองค์ว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและจะมีชัยชนะ เขาทั้งหลายจะถ่มมอมไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ¹⁵ แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า เราได้ให้เจ้าปฎิญาณก็ครั้งแล้วว่า เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์ ¹⁶ และท่านทูลว่า ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด ¹⁷ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮซาฟัทว่า ข้าพเจ้ามีได้บอกท่านแล้วหรือว่า เราจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งชั่วร้ายต่างหาก ¹⁸ และมีคาห์ทูลว่า ปณิธานของสดับพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย ¹⁹ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทิเกลอาด บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น ²⁰ แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า จะทำอย่างไร ²¹ และเขาทูลว่า ข้าพระองค์จะออกไปและจะเป็นวิญญาณนโมสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเช่นนั้นเถิด ²² เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณนโมสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ พระเยโฮวาห์จึงสิ้นพระวาจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์ ²³ แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และดบแก้มมิคาห์ทูลว่า พระวิญญาณ

ของพระเยโฮวาห์ไปจากข้าพเจ้าได้อย่างไร²⁴ และมีคายาห์ตอบว่า ๐ ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า²⁵ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า ๐ จงจับมีคายาห์ พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมือง และแกโยอาซราซโฮรส²⁶ และว่า ๐ กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า เขาคนนั้นจำคุกเสียให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ^{๒๗} และมีคายาห์ทูลว่า ๐ ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์^{๒๘} และท่านกล่าวว่า ๐ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ของของพึงเกิด^{๒๙}

การสงครามที่ราโมทกิเลอาด อาหับถูกฆ่า (1 พกษ 22:29-40)

²⁸ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด ²⁹ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า ๐ ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน^{๓๐} และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์ แล้วทั้งสองพระองค์เข้าทำสงคราม ³¹ ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาบรรดาผู้บัญชาการรถรบของพระองค์ว่า ๐ ยำรบนกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล^{๓๒} และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า ๐ เป็นกษัตริย์อิสราเอลแล้ว^{๓๓} เขาจึงหันเข้าไปจะสู้รบกับพระองค์ และเยโฮซาฟัททรงร้องขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงให้เขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระองค์^{๓๔} และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็หันรถกลับจากไล่ตามพระองค์^{๓๕} แต่มีชายคนหนึ่งเฝ้ารถยืนเฝ้าไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า ๐ หันกลับเถอะ พาเรออกจากรถรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว^{๓๖} วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลก็พungพระองค์เองขึ้นไปในรถรบของพระองค์เห็นพระพิศตรัสเข้าสู่ชนซีเรียจนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาดวงอาทิตย์ตกพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

19

ผู้พยากรณ์เยชูดีเดียนเยโฮซาฟัท

¹ เยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จกลับ ไปโดยสวัสดิภาพถึงพระราชวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ² แต่เยชูบุตรชายฮานานีผู้ทำนาย ได้ออกไปเฝ้าพระองค์ ทูลกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า ๐ คราวที่พระองค์จะช่วยคนอธรรมและรักผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์หรือ เพราะเรื่องนี้พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์³ อย่างไรก็ดีพระองค์ทรงพบความดีในพระองค์บ้าง เพราะพระองค์ได้ทำลายบรรดาเสารูปเคารพเสียจากแผ่นดิน และได้มุ่งพระทัยแสวงหาพระเจ้า^๔

เยโฮซาฟัททรงตั้งผู้วินิจฉัยและคนเลวี่ในแผ่นดิน

⁴ เยโฮซาฟัทประทับที่เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงออกไปท่ามกลางประชาชนอีก ตั้งแต่เบเออร์เชบาถึงถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และนำเขาทั้งหลายกลับมายังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ⁵ พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสี่ของยูดาห์ ที่ละหัวเมือง ⁶ และตรัสกับผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า ๐ จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะท่านมิได้พิพากษาเพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา ⁷ ฉะนั้นจงให้ความยำเกรงพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่าน จงระมัดระวังสิ่งที่ท่านกระทำ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความชั่วช้า ไม่เห็นแก่หน้าคนใด และไม่มีการรับสินบน⁸ ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโฮซาฟัททรงตั้งคนเลวี่ และปุโรหิตบ้าง กับประมุขของบรรพบุรุษแห่งอิสราเอลบ้าง เพื่อจะให้การพิพากษาแห่งพระเยโฮวาห์ และวินิจฉัยคดีที่ได้แย้งกัน เขาทั้งหลายมีตำแหน่งในเยรูซาเล็ม ⁹ และพระองค์ทรงกำชับเขาทั้งหลายว่า ๐ ท่านทั้งหลายจงกระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ด้วยความสัตย์ซื่อ และด้วยสิ้นสุดใจของท่าน ¹⁰ เมื่อมีคดีมาถึงท่านจากพี่น้องของท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน พระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ กฎเกณฑ์หรือคำตัดสินที่ท่านทั้งหลายก็ควรจะต้องเตือนเขา เพื่อเขาจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พระพิโรธจึงจะไม่มาเหนือท่านและพี่น้องของท่าน ท่านจงกระทำเช่นนั้น และท่านจะไม่ละเมิด ¹¹ และดูเถิด อามาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของพระเยโฮวาห์ และเศบดียาห์บุตรชายอิซมาเอลเจ้านายของวงศ์วานยูดาห์ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของกษัตริย์ และเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ปรนนิบัติท่าน จงประกอบกิจอย่างแก่กล้าแล้ว และขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับผู้เที่ยงธรรม^{๑๒}

20

คนโมอับบุกรุกยูดาห์

¹ และอยู่มาภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน และพร้อมกับเขามีกินคนอื่นนอกจากคนอัมโมนนั้น ได้ขึ้นมาทำสงครามกับเยโฮซาฟัท ² มีคนมาทูลเยโฮซาฟัทว่า ๐ มีคนหมู่ใหญ่มาสู้รบกับพระองค์จากซีเรียข้างนี้ จากฟาก

ทะเลข้างโน้น และดูเถิด เขาทั้งหลายอยู่ในซาซาโชนทามาร์ คือเอนกาดี³ และเยโฮชาฟัทก็กลัว และมุ่งแสวงหาพระเยโฮวาห์ และได้ทรงประกาศให้อ่อดอาหารทั่วยูดาห์⁴ และยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายพากันมาจากหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เพื่อแสวงหาพระเยโฮวาห์⁵ และเยโฮชาฟัทประทับยืนอยู่ในที่ประชุมของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างหน้าลานใหม่⁶ และตรัสพูดว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์หรือ พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชาอาณาจักรของประชาชาติหรือ ในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิ์และอำนาจ จึงไม่มีผู้ใดต่อต้านพระองค์ได้⁷ พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าพระองค์ทั้งหลายมิใช่หรือ ผู้ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พ้นหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และทรงมอบไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัมมิตรสหายของพระองค์เป็นนิตย์⁸ และเขาทั้งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่งในนั้นถวายพระองค์ เพื่อพระนามของพระองค์ ทูลว่า⁹ ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นดาบ การพิพากษา หรือโรคระบาด หรือการกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้ และต่อพระพักตร์พระองค์ (เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศนี้) และร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้รอด¹⁰ ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมนและโมอับ และภูเขาเซอีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลบุกรุก เมื่อเขามาจากแผ่นดินอียิปต์ และผู้ซึ่งเขาได้สลักไปมิได้ทำลายเสีย¹¹ ดูเถิด เขาทั้งหลายได้ให้บำเหน็จแก่เราอย่างไรร่วมมาขับเราออกเสียจากแผ่นดินกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก¹² โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาเหนือเขาหรือ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลาย ไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหมู่มิมานี่ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์¹³ ในระหว่างนั้นคนที่ปวงของยูดาห์ก็ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พร้อมกับกรรยาและลูกหลานของเขา

ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าคือยาซาชาเอลให้คำตอบ

¹⁴ และพระวิญญานของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตกับยาซาชาเอลบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเบไนยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยือเอล ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ เป็นคนเลวี ลูกหลานของอาสาฟ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุมนั้น¹⁵ และเขาได้พูดว่า ยูดาห์ทั้งปวง และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย กับกษัตริย์เยโฮชาฟัทของฟิงพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งให้แก่ท่านทั้งหลายว่า โออย่ากลัวเลย และอย่าห่อถอกด้วยคนหมู่มิมานี่เลย เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า¹⁶ พรุ่งนี้ท่านทั้งหลายจงลงไปต่อสู้กับเขา ดูเถิด เขาจะขึ้นมาขึ้นที่ตำบลคิส ท่านจะพบเขาที่ปลายลำธาร ข้างหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล¹⁷ ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เมื่อท่าน¹⁸ โออย่ากลัวเลย อย่าห่อถอก พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน¹⁹ แล้วเยโฮชาฟัทโหมพระเศียรของพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และยูดาห์ทั้งปวงกับชาวเยรูซาเล็มได้กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นมัสการพระเยโฮวาห์¹⁹ และคนเลวี จากลูกหลานคนโคยาห์ และลูกหลานคนโคราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดังในที่สูง

พระเจ้าทรงประหารพวกทหารที่บุกรุกอิสราเอล

²⁰ และเขาทั้งหลายได้ลุกขึ้นแต่เช้า และออกไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเทโคอา และเมื่อเขาออกไป เยโฮชาฟัทประทับยืนและตรัสว่า โอ ยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า จงเชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จงเฝ้าบรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์ และท่านจะสำเร็จผล²¹ และเมื่อพระองค์ได้ปรึกษากับประชาชนแล้ว พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาผู้ที่ร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ขณะเมื่อเขาเดินออกไปหน้าศัตรู และว่า โอจงถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์²² และเมื่อเขาทั้งหลายตั้งต้นร้องเพลงสรรเสริญ พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองข่มคอยต่อสู้กับคนอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาเซอีร์ ผู้ได้เข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงแตกพ่ายไป²³ เพราะวาคันของอัมโมนและของโมอับ ได้ลุกขึ้นต่อสู้กับชาวภูเขาเซอีร์ ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และเมื่อเขาทั้งหลายทำลายชาวเซอีร์หมดแล้ว เขาทั้งสิ้นช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน²⁴ เมื่อยูดาห์ขึ้นไปอยู่ที่หอคอยที่ในถิ่นทุรกันดาร เขามองตรงไปที่คนหมู่มิมานี่ และดูเถิด มีแต่ศพนอนอยู่บนแผ่นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้²⁵ เมื่อเยโฮชาฟัทและประชาชนของพระองค์มากับของที่รับจากเขาทั้งหลาย พร้อมกับศพทั้งหลายนั้นเขาพบสิ่งของเป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพย์สมบัติและเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งเขาเก็บมามากสำหรับตัวจนขนไปไม่ไหว เขาเก็บของที่รบได้เหล่านั้นสามวัน เพราะมากเหลือเกิน

เยโฮชาฟัทเสด็จกลับไปยังเยรูซาเล็มอย่างมีชัย

26 ในวันที่สี่เขาทั้งหลายได้ชุมนุมกันที่หุบเขาเบรคาห์ ด้วยที่นั่นเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้น เขาจึงเรียกที่นั่นว่า หุบเขาเบรคาห์ จนถึงทุกวันนี้²⁷ แล้วเขาทั้งหลายกลับไปคนยูดาห์และเยรูซาเล็มทุกคน และเยโฮซาฟัททรงนำหน้ากลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดิ์เยศศัตรูของเขา²⁸ เขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็มด้วยพินใหญ่ พินเขาคู และแตร ยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁹ และความกลัวพระเจ้ามาอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของประเทศทั้งปวง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้ศัตรูของอิสราเอล³⁰ แดนดินของเยโฮซาฟัทจึงสงบเงียบ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีการหยุดพักสงบอยู่รอบด้าน³¹ ดังนั้นแหละ เยโฮซาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นพระชนมายุสามสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาซุบาห์ บุตรสาวชิลห์³² พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอัสราฮับิดาของพระองค์ และมีได้ทรงพรากไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์³³ อย่างไรก็ดี ปุชนิยสถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไป ประชาชนยังมิได้ปึกใจในพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน³⁴ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮซาฟัท ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูเถิด ได้มีบันทึกไว้ในหนังสือของเยชูบุตรชายาชานานี ซึ่งรวมเข้าในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

เยโฮซาฟัททรงเป็นพันธมิตรกับอาหิสะยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลที่ชั่ว (1 พงศ 22:47-49)

35 ต่อมาภายหลัง เยโฮซาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงร่วมงานกับอาหิสะยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลผู้ทรงกระทำกรอย่างชั่วร้ายมาก³⁶ พระองค์ทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองทารซิช และเขาทั้งหลายสร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์³⁷ แล้วเอลีเยเซอร์บุตรชายโธดาวาแห่งเมืองมาเรซาห์ได้พยากรณ์ถึงเยโฮซาฟัทว่า □เพราะพระองค์ทรงร่วมงานกับอาหิสะยาห์ พระเยโฮวาห์จะทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ□ เรือกี้แตกไม่สามารถไปเมืองทารซิชได้

21

เยโฮรัมครอบครองเหนือยูดาห์

1 เยโฮซาฟัทก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเยโฮรัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์² พระองค์ทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นโอรสของเยโฮซาฟัทคือ อาซารียาห์ เยชีเอล เศคาริยาห์ อาซารียาห์ มีคาเอล เซฟาทิยาห์ เหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นโอรสของเยโฮซาฟัทกษัตริย์ของอิสราเอล³ พระราชบิดาของเขาทั้งหลายประทานเงิน ทองคำ และของอันมีค่ามากมาย พร้อมกับหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ แต่พระองค์ประทานราชอาณาจักรแก่เยโฮรัม เพราะว่าท่านเป็นโอรสหัวปี⁴ เมื่อเยโฮรัมได้ขึ้นครอบครองราชอาณาจักรของราชบิดาของพระองค์และได้สถาปนาไว้แล้ว พระองค์ทรงประหารพระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ ทั้งเจ้านายบางคนของอิสราเอลด้วย⁵ เมื่อเยโฮรัมทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี⁶ และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตามอย่างพระราชวงศ์อาหิสะยาห์ เพราะว่าริดาของอาหิสะยาห์เป็นมลพิษของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์⁷ อย่างไรก็ดีพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุที่นอัสสิญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับดาวิด และเหตุที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานประทีปแก่ดาวิดและแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์

คนเอโดมได้ก่อการกบฏ (2 พงศ 8:20-22)

8 ในรัชกาลของพระองค์เอโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน⁹ แล้วเยโฮรัมก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาเจ้านายและรถรบทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงลุกขึ้นในกลางคืนโจมตีคนเอโดม ซึ่งมาล้อมพระองค์และผู้บังคับบัญชารถรบไว้¹⁰ เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนถึงทุกวันนี้ ครั้นนั้นลิบนาคีห์ได้กบฏออกห่างจากการปกครองของพระองค์ด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์¹¹ ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงสร้างปุชนิยสถานสูงในถิ่นเทือกเขาของยูดาห์ และทรงนำชาวเยรูซาเล็มไปทำการผิดประเวณี และทรงกระทำให้ยูดาห์ทำเช่นนั้น

ก่อนเอลีอาห์ขึ้นสวรรค์ท่านได้เขียนคำพยากรณ์ถึงเยโฮรัม

12 และจดหมายฉบับหนึ่งมาถึง พระองค์จากเอลีอาห์ผู้พยากรณ์ว่า □เพราะเจ้ามิได้ดำเนินในบรรดามรรคาของเยโฮซาฟัทบิดาของเจ้า หรือในบรรดามรรคาของอาหิสะยาห์กษัตริย์ของยูดาห์¹³ แต่ได้เดินในมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และได้ นำยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มในการแพศยา อย่างกับการแพศยาแห่งราชวงศ์อาหิสะยาห์ และได้ฆ่าพวกน้องชายของเจ้าเสียด้วย ผู้เป็นเชื้อวงศ์บิดาของเจ้า และพวกเขาดีกว่าเจ้า¹⁴ ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงนำภัยพิบัติ

อันยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า ลูกหลานของเจ้า เมียของเจ้า และข้าของทั้งสิ้นของเจ้า¹⁵ และตัวเจ้าเองจะมีความเจ็บป่วยสาหัสด้วยโรคสำไส้ของเจ้า จนกว่าสำไส้ของเจ้าจะออกมาเพราะเหตุโรคนั้นวันแล้ววันเล่า□□¹⁶ ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ทรงทำให้ความโกรธของคนที่ฟิลิสเตีย และของคนอาระเบีย ผู้อยู่ใกล้กับคนเอธิโอเปีย มีต่อเยโฮรัม¹⁷ และเขาทั้งหลายยกมาต่อสู้กับยูดาห์ และบุกกรุกเข้าไปในนั้น และชนชาวของทั้งสิ้นซึ่งมีในราชสำนัก ทั้งบรรดาโอรสและแม่เหล็กของพระองค์ จึงไม่มีโอรสเหลือไว้ให้แก่พระองค์นอกจากเยโฮอาหาสโอรสองค์สุดท้ายของพระองค์

เยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้

¹⁸ ภายหลังเรื่องเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้สำไส้ของเยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้¹⁹ ต่อมาเป็นเวลาสิบสองปีสำไส้ของพระองค์ก็ออกมาเพราะโรคนี้ และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความทรมานทรมายอย่างยิ่ง ประชาชนของพระองค์ก็ได้ก่อกองเพลิงถวายเกียรติแก่พระองค์ อย่างกับก่อกองเพลิงให้กับบรรพบุรุษของพระองค์²⁰ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ได้ทรงจากไปโดยไม่มีใครอาลัย เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช่ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์

22

อาหัสยาห์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ (2 พกษ 8:24-26)

¹ และชาวเยรูซาเล็มได้ให้อาหัสยาห์โอรสองค์สุดท้ายของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะคนหนุ่มนั้นมาถึงค่ายกับคนอาระเบีย ได้ฆ่าโอรสผู้พี่เสียทั้งหมด ดังนั้นอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์จึงครอบครอง² เมื่ออาหัสยาห์เริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสิบสี่ปีสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาธาเลียห์หลานหญิงของอมรี³ พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งหลายของราชวงศ์ของอาหับด้วย เพราะว่าพระมารดาของพระองค์เป็นที่ปรึกษาในการกระทำความชั่วร้ายของพระองค์⁴ ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะว่าหลังจากการบิดาของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาทั้งหลายเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ นำไปสู่ความพินาศของพระองค์

อาหัสยาห์เข้าร่วมกับเยโฮรัมในการสู้รบที่เมืองราโมทกิเลอาด (2 พกษ 8:28)

⁵ พระองค์ทรงดำเนินตามคำปรึกษาของเขาทั้งหลายด้วย และเสด็จไปกับเยโฮรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับยัสซาเอลกษัตริย์ของซีเรียที่เมืองราโมทกิเลอาด และคนซีเรียได้กระทำให้เยโฮรัมบาดเจ็บ⁶ และพระองค์ทรงกลับมายังอิสราเอลเพื่อรักษาบาดแผลซึ่งพระองค์ได้รับที่เมืองรามาห์ เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้กับยัสซาเอลกษัตริย์ของซีเรีย และอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์เสด็จลงไปเฝ้าเยโฮรัม โอรสของอาหับในเมืองอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ประชวร⁷ แต่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เสียแล้วว่า ความล้มลงของอาหัสยาห์จะมาโดยที่พระองค์เสด็จลงไปเยี่ยมเยโฮรัม เพราะเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น พระองค์เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อจะปะทะกับเยชูบุตรชายนิมิซี ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งให้ตัดราชวงศ์ของอาหับออกเสีย⁸ และอยู่มาเมื่อเยชูกำลังสำเร็จโทษราชวงศ์ของอาหับ ท่านได้พบเจ้านายของยูดาห์ และบรรดาโอรสพระเชษฐาของอาหัสยาห์ ผู้มาปรนนิบัติอาหัสยาห์ และท่านก็ได้ประหารเขาทั้งหลายเสีย⁹ ท่านได้ค้นหาอาหัสยาห์ และพระองค์ก็ถูกจับ (เมื่อซ่อนพระองค์อยู่ในสระมาเรีย□ และเขาพาพระองค์มาหาเยชู และประหารชีวิตพระองค์เสีย เขาทั้งหลายก็ฝังพระศพไว้ เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า □พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหลานเธอของเยโฮชาฟัท ผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์□ และราชวงศ์ของอาหัสยาห์ไม่มีผู้ใดสามารถปกครองราชอาณาจักรได้

เชื้อพระวงศ์แห่งยูดาห์ถูกทำลายเสียสิ้นวันแต่โยอาซ (2 พกษ 11:1-3)

¹⁰ เมื่ออาธาเลียห์พระมารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางก็ลุกขึ้นทำลายเชื้อพระวงศ์แห่งราชวงศ์ของยูดาห์เสียสิ้น¹¹ แต่พระนางเยโฮชาเบอาทริดาของกษัตริย์ได้นำโยอาซโอรสของอาหัสยาห์ลักพาไปเสียจากท่ามกลางบรรดาโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นแหละเยโฮชาเบอาทริดาของกษัตริย์เยโฮรัม และภรรยาของเยโฮชาดาบรูทิด (เพราะว่าพระนางเป็นพระชนินุชฐานของอาหัสยาห์□ ได้ซ่อนเธอให้พ้นพระนางอาธาเลียห์ เพื่อมิให้พระนางประหารเธอได้¹² และเธอได้อยู่กับเขาในพระนิเวศของพระเจ้าซ่อนตัวอยู่ทุกปี ฝ่ายพระนางอาธาเลียห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน

23

โยอาซเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ (2 พกษ 11:4-12)

1 แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้กล้าแข็งขึ้น และให้พวกนายร้อยกระทำพันธสัญญากับท่าน มีอาชาเรียนาหฺบุตรชายเยโรธัม อิชมาเอลบุตรชายเยโฮธานัน อาชาเรียนาหฺบุตรชายโยเบต มาอาเสอาหฺบุตรชายอาดาياهو และเอลีชาห์บุตรชายศิครี² และเขาทั้งหลายเที่ยวไปทั่วยูดาห์และรวบรวมคนเลวีมาจากทุกหัวเมืองของยูดาห์ ทั้งบรรดาหัวประมุขของบรรพบุรุษของอิสราเอล และเขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็ม³ และบรรดาชนมนษนทั้งสี่นั้นก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระนิเวศของพระเจ้า และเยโฮยาดากล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า อดูเถิด โอรัสของกษัตริย์จะครองนครองตามทีพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับบรรดาโอรัสของดาวิด⁴ ท่านทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือท่านเป็นผู้เปรี๊ยะโรหิตและคนเลวี ผู้ออกเธรในวันสะบาโตหนึ่งในสาม ให้เป็นคนเฝ้าประตู⁵ และหนึ่งในสามให้อยู่ที่พระราชสำนัก และหนึ่งในสามให้อยู่ที่ประตูเชิงราก และให้ประชาชนทั้งปวงอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁶ แต่อย่าให้สักคนหนึ่งเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ นอกจากปุโรหิตและคนเลวีที่ปรนนิบัติอยู่ เขาทั้งหลายเข้าไปได้ เพราะเขาทั้งหลายบริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวงจะต้องรักษาการบังคับบัญชาของพระเยโฮวาห์⁷ ให้คนเลวีล้อมกษัตริย์ไว้ แต่ละคนให้อืออาวู และผู้ใดเข้าไปในพระนิเวศนั้นจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา และเมื่อพระองค์เสด็จออกไป⁸ คนเลวีและคนยูดาห์ทั้งปวงได้กระทำทุกสิ่งทีเยโฮยาดาปุโรหิตได้บัญชาไว้ เขาทั้งหลายต่างก็นาคคนของเขามา คือทั้งคนที่ออกเธรในวันสะบาโต และบรรดาคนเหล่านั้นทีจะเข้าเธรในวันสะบาโต เพราะเยโฮยาดาปุโรหิตมิได้ปล่อยกองเธร⁹ และเยโฮยาดาปุโรหิตได้มอบทอกกับดั่งและโลซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดนั้น ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชากองร้อย¹⁰ และท่านได้ตั้งประชาชนทั้งสี่ให้ล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาวูตั้งแต่ด้านขวาของพระวิหารถึงด้านซ้ายของพระวิหาร รอบแท่นบูชาและพระวิหาร¹¹ แล้วเขานำโอรัสของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎให้ท่าน มอบพระโอวาทให้แก่ท่าน และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ เยโฮยาดากับบุตรชายของท่านก็เจิมพระองค์ และเขาทั้งหลายร้องว่า อกษัตริย์ทรงพระเจริญ

การประหารชีวิตของพระนางอาธาเลียห์ผู้ชั่วร้าย (2 พกษ 11:13-16)

12 เมื่ออาธาเลียห์ได้ยินเสียงประชาชนหนึ่งและสรรเสริญกษัตริย์ พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹³ และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด มีกษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่เสาของพระองค์ตรงทีทางเข้า บรรดาผู้บังคับกองและพลแต่รก็อยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนทั้งปวงแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดีและเป่าแตร บรรดานักร้องพร้อมกับเครื่องดนตรีของเขาก็นำการสรรเสริญ พระนางอาธาเลียห์ก็ฉีกฉลองพระองค์ของพระนาง ทรงร้องว่า อกบฏ กบฏ¹⁴ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตจึงนำบรรดานายร้อยผู้บัญชาการกองทัพออกมา สั่งเขาวว่า อกงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดทีตามพระนางไปก็ให้ประหารชีวิตเสียด้วยดาบ¹⁵ เพราะปุโรหิตกล่าวว่า อย่าย่ำประหารพระนางในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁶ เขาจึงจับพระนาง แล้วพระนางก็เสด็จไปทีทางเข้าประตูม้า ณ พระราชวังและเขาทั้งหลายก็ประหารพระนางเสียทีนั้น

เยโฮยาดาตั้งโยอาชเป็นกษัตริย์ (2 พกษ 11:17-20)

16 เยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างท่านเองกับประชาชนทั้งปวงและกษัตริย์ว่า เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์¹⁷ แล้วประชาชนทั้งปวงก็ไปที่นิเวศของพระบาอัล และพังลงเสีย และเขาทุบแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลนั้นให้เป็นชิ้นๆ และเขาประหารมัทธานปุโรหิตของพระบาอัลเสียทีนั้น¹⁸ เยโฮยาดาวางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ภายใต้การควบคุมของปุโรหิตแห่งคนเลวี ผู้ซึ่งดาวิดทรงจัดตั้งให้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ให้ถวายเครื่องเผานบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ตามทีบันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยความเปรมปรีดีและการร้องเพลง ตามพระราชดำรัสซึ่งของดาวิด¹⁹ ท่านได้ตั้งผู้เฝ้าประตูไว้ทีประตูรั้วพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อให้ผู้มีมลทินด้วยประการหนึ่งประการใดเข้าไป²⁰ ท่านได้นำผู้บังคับกองร้อย ชุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และท่านได้เชิญกษัตริย์ล้นมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปทางประตูบนไปสู่พระราชสำนัก และเขาก็เชิญกษัตริย์ประทับบนพระราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร²¹ บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดี และกรุงก็สงบเงียบหลังจากทีเขาได้ประหารพระนางอาธาเลียห์เสียด้วยดาบแล้ว

24

โยอาช (เยโฮอาช ครอบครองเหนียูดาคห์ (2 พกษ 12:1-3)

1 เมื่อโยอาชได้เริ่มครอบครองมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า ศิบียาห์แห่งเมืองเบเออร์เชบา² และโยอาชทรงกระทำสิ่งทีชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดาปุโรหิต³ เยโฮยาดาห้ามเหสีให้พระองค์สององค์ และพระองค์ก็ให้กำเนิดโอรัสและธิดาหลายองค์

พวกปุโรหิตทีไม่มีประสิทธิภาพและไม่เอาใจใส่งานของพระเจ้า (2 พกษ 12:4-8)

⁴ ต่อมาภายหลังโยอาซทรงตั้งพระทัยที่จะซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁵ พระองค์ทรงประชุมปุโรหิตและคนเลวี่ และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □จงออกไปตามหัวเมืองยูดาห์ และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้งปวง เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าเป็นปีๆ ไป และจงรีบทำงานนั้น□ แต่คนเลวี่ไม่เร่งรีบ⁶ แล้วกษัตริย์จึงตรัสเรียกเยโฮยาคาผู้เป็นหัวหน้า และตรัสกับท่านว่า □ไหนท่าน ไม่เรียกร้องให้คนเลวี่นำเงินส่วยเข้ามาจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดไว้ ให้ชนูมนชนอิสราเอลนำมาเพื่อพลับพลาพระโอวาท□⁷ เพราะบรรดาโอรสของพระนางอาลียาห์หญิงชั่วร้ายคนนั้นได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า และได้เอาสิ่งของที่มอบถวายทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์มอบให้แก่พระบาอัล

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พกษ 12:9-16)

⁸ กษัตริย์จึงทรงบัญชาและเขาได้ทำหีบลูกหนึ่งวางไว้นอกประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁹ และมีคำประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็มให้นาส่วยซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้ายกกำหนดแก่อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เข้ามาถวายพระเยโฮวาห์¹⁰ บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดี และนำส่วยของเขาทั้งหลายมาหย่อนลงในหีบจนครบ¹¹ และต่อมาเมื่อคนเลวี่นำหีบเข้ามายังเจ้าพนักงานของกษัตริย์เมื่อไร และเมื่อเขาทั้งหลายเห็นว่ามีเงินมาก ราชเลขาและเจ้าหน้าที่ย่อมหาปุโรหิตจะเข้ามาเทหีบออกและนำหีบกลับไปยังที่เดิม เขาทั้งหลายทำอย่างนั้นแล้ววันเล่า และเก็บเงินได้เป็นอันมาก¹² กษัตริย์และเยโฮยาคาก็ให้แก่บรรดาผู้ดูแลกิจการของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจ้างช่างก่อและช่างไม้ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทั้งคนงานช่างเหล็กและช่างทองสัมฤทธิ์ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹³ บรรดาคนที่รับจ้างทำงานจึงได้ทำงาน และงานซ่อมแซมก็ดำเนินก้าวหน้าในมือของเขา และเขาได้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าตามขนาดเดิมและเสริมให้แข็งแรงขึ้น¹⁴ และเมื่อเขาได้กระทำสำเร็จแล้วเขาก็นำเงินที่เหลืออยู่มาหาพระพักตร์กษัตริย์และเยโฮยาคา และเขาเอาเงินนั้นทำเครื่องใช้สำหรับพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ คือเครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติ ทั้งสำหรับการถวายเครื่องบูชาและข้อน และภาชนะทองคำและเงิน และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสมอตลอดชั่วอายุของเยโฮยาคา

เยโฮยาคาปุโรหิตที่ตีเสียชีวิต

¹⁵ แต่เยโฮยาคากษัตริย์และห้องมแล้วก็สิ้นชีวิต เมื่อสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี¹⁶ เขาก็ฝังศพท่านไว้ในนครของดาวิดท่ามกลางบรรดากษัตริย์ เพราะท่านได้กระทำการดีในอิสราเอล และต่อพระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์¹⁷ หลังจากที่เขาเยโฮยาคาสิ้นชีวิตแล้วบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้เข้ามาถวายบังคมต่อกษัตริย์ แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำทูลของเขา¹⁸ และเขาได้ทอดทิ้งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และปรนนิบัติบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพ และพระยิโรธ ได้ลงมาเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็มเพราะการละเมิดของเขา¹⁹ แต่พระองค์ยังทรงใช้ผู้พยากรณ์มาท่ามกลางเขานำเขาให้กลับมายังพระเยโฮวาห์ คนเหล่านี้เป็นพยาณปรักปรำเขา แต่เขาไม่ยอมเงี้ยวหง

ประชาชนเอาหินขว้างเศคาริยาห์ปุโรหิตที่ดี

²⁰ แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าได้สวมหีบเศคาริยาห์บุตรชายเยโฮยาคาปุโรหิต และท่านได้ยินเห็นโอประชาชน และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า □ทำไมท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์อันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้นไม่ได้□ เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน□²¹ แต่เขาทั้งหลายคิดร้ายต่อท่าน และโดยบัญชาของกษัตริย์เขาทั้งหลายจึงขว้างท่านด้วยหินในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²² ดังนั้นแหละกษัตริย์โยอาซจึงมิได้ทรงระลึกถึงความกรุณาซึ่งเยโฮยาคาบิดาของเศคาริยาห์ได้สำแดงต่อพระองค์ แต่ได้ทรงประหารบุตรชายของท่านเสีย และเมื่อเขากำลังจะตายเขาพูดว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรและแก้แค้น□²³ ต่อมาพอปลายปีกองทัพอันของคิเรียทิมมาถึงเยโฮยาคา เขามายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม และได้ทำลายบรรดาเจ้านายของประชาชนจากหมู่ประชาชน และส่งของที่รับได้ทั้งสิ้นไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส²⁴ แม้ว่ากองทัพคนซีเรียมาแต่น้อยคน พระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพใหญ่ไว้ในมือของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ดังนั้นแหละคนซีเรียได้ทำโทษโยอาซ

โยอาซสิ้นพระชนม์ (2 พกษ 12:19-21)

²⁵ เมื่อเขาทั้งหลายจากพระองค์ไป (เขาละพระองค์ไว้บาดเจ็บอย่างสาหัส□ ข้าราชการของพระองค์ก็คิดร้ายต่อพระองค์ เพราะโลหิตของบุตรชายเยโฮยาคาปุโรหิต และได้ประหารพระองค์เสียที่บนแท่นบรรทม พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่เขาทั้งหลายมิได้ฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์²⁶ คนเหล่านี้ที่คิดร้ายต่อพระองค์ คือศบาตบุตรชายนางชนเม้อทคนอัมโมน และเยโฮศบาตบุตรชายนางชิมริทคนอัมโมน²⁷ เรื่องราวแห่งโอรสของพระองค์ และภาระหนักมากมายที่ตกอยู่

แก่พระองค์ และการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือเรื่องราวของกษัตริย์ และอามาซียาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

25

อามาซียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พงศ 14:1-2)

¹ เมื่ออามาซียาห์เริ่มครอบครองนั้น มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็ม ยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโฮัดดาน ชาวเยรูซาเล็ม ² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่มิใช่ด้วยพระทัยที่เพียบพร้อม ³ และอยู่มาพอราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ ผู้ที่ฆ่าพระราชบิดาของพระองค์ ⁴ แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเขา แต่ได้ทรงกระทำตามที่มิบันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ นั่นว่า ปล่อยให้บิดาต้องรับโทษถึงตาย แทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของคนนั้นเอง

ยูดาห์บุกรุกเอโดม

⁵ แล้วอามาซียาห์ได้ประชุมพวกยูดาห์ และให้เขาอยู่ภายใต้ผู้บังคับกองพันและผู้บังคับกองร้อยตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น พระองค์ได้ทรงนับคนที่มียูบยิสบีนขึ้น ไปและทรงเห็นว่ามีชายฉกรรจ์สามแสนคน สามารถเข้าทำสงคราม สามารถถือหอกและโล่ ⁶ นอกจากนั้นพระองค์ทรงจ้างทาสผู้ทหารจากอิสราเอลหนึ่งแสนคนเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ ⁷ แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขออย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล คือกับคนเอฟราอิมเหล่านี้ทั้งสิ้น ⁸ แต่ถ้าพระองค์คาดหมายว่าโดยวิธีนี้ พระองค์จะเข้มแข็งพอที่จะเข้าสงคราม พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรู เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปไม่ได้ ⁹ และอามาซียาห์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า แต่เราจะกระทำประการใดเรื่องเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ ซึ่งเราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้วนั้น แล้วคนของพระเจ้าทูลตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงสามารถที่จะประทานแก่พระองค์ยิ่งกว่านี้อีกมาก ¹⁰ และอามาซียาห์ก็ทรงปลดปล่อยกองทัพซึ่งมายังพระองค์จากเอฟราอิมให้กลับไปบ้านอีก เขาทั้งหลายจึงโกรธยูดาห์ยิ่งนัก และได้กลับบ้านด้วยความโกรธอย่างรุนแรง ¹¹ แต่อามาซียาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น และทรงนำพลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลีและโจมตีคนเสอีร์หนึ่งหมื่นคน ¹² คนยูดาห์จับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเขาไปที่ยอร์ดหิน และทิ้งเขาทั้งหลายลงมาจากยอร์ดหินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ ¹³ แต่คนของกองทัพซึ่งอามาซียาห์ทรงปลดให้กลับไป และไม่ให้เขาไปรบด้วยนั้น เขาตกลงเข้าโจมตีหัวเมืองของยูดาห์ ตั้งแต่สมาเรียถึงเบธโฮโรน และฆ่าประชาชนเสียสามพันคน และริบข้าวของไปเป็นอันมาก ¹⁴ และอยู่มาเมื่ออามาซียาห์เสด็จกลับจากการฆ่าฟันคนเอโดม พระองค์ทรงนำรูปเคารพของคนชาวเสอีร์มาตั้งไว้เป็นพระของพระองค์ และกราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผาเครื่องหอมถวาย ¹⁵ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่ออามาซียาห์ และทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งไปหา ทูลพระองค์ว่า โอฟาโมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถช่วยชนชาติของตนเองให้พ้นจากมือของเจ้าได้ ¹⁶ อยู่มาขณะที่เขากำลังทูลอยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า โอเราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นทีปรึกษาของกษัตริย์หรือหยุด ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า ผู้พยากรณ์นั้นจึงหยุด แต่ทูลว่า ข้าพระองค์ทราบที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะทำลายพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ และมิได้ทรงฟังคำปรึกษาของข้าพระองค์

สงครามระหว่างยูดาห์กับอิสราเอล (2 พงศ 14:8-14)

¹⁷ แล้วอามาซียาห์กับกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงรับคำปรึกษา และทรงใช้ให้ไปเฝ้าโยอาซห์โอรสของเยโฮอาหาส โอรสของเยชู กษัตริย์ของอิสราเอลทูลว่า โอมาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน ¹⁸ และโยอาซห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ไปยังอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เริ่มต้นฝึกหามบนเลบานอนส่งข่าวให้หาต้นสนสิดาร์บนเลบานอนว่า จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมาและข่านฝึกหามลงเสีย ¹⁹ ท่านว่า โออุชิ ข้าพเจ้าได้โจมตีเอโดม และจิตใจของท่านก็ผยองขึ้นในความโอ้อวด แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะโลนท่านจึงเราใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะทำให้ท่านล้มลงทั้งท่านและยูดาห์กับท่าน ²⁰ แต่อามาซียาห์หาทรงฟังไม่เพราะเป็นมาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของศัตรูของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้สะหาพระแห่งเอโดม ²¹ โยอาซห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จขึ้น ไป พระองค์และอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผชิญหน้ากันที่เบธเชเมช ซึ่งเป็นของยูดาห์ ²² และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปแดนของตน ²³ โยอาซห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงจับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของโยอาซห์ โอรสของเยโฮอาหาสที่เบธเชเมช และนำพระองค์มายังเยรูซาเล็ม และทรงฝังกำแพงเยรูซาเล็มลงสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอฟราอิมถึงประตูมูม ²⁴ และพระองค์ทรง

รับทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งพบในพระนิเวศของพระเจ้า ในความอารักขาของโอเบเดโอดัม ทั้งคลังทรัพย์ของสำนักพระราชวัง พร้อมกันคนประกันด้วย และพระองค์เสด็จกลับไปยังสะมาเรีย²⁵ อามาซียาห์ โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของโยอาช โอรสของเยโฮอาหาส กษัตริย์แห่งอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของอามาซียาห์ (2 พงศ 14:17-20)

²⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลหรือ²⁷ นับแต่เวลาเมื่ออามาซียาห์ทรงหนีไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็คิดกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปที่ลาคีซ แต่เขาใช้ไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารพระองค์เสียที่นั่น²⁸ และเขาทั้งหลายนำพระศพใส่หลังม้ากลับมา และฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองแห่งยูดาห์

26

อูสซียาห์เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ (2 พงศ 14:21)

¹ ประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์จึงตั้งอูสซียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์² พระองค์ทรงสร้างเมืองเอโลทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่ถูกกษัตริย์ทรงส่งกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์³ เมื่ออูสซียาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมิมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโคลียาห์ชาวเยรูซาเล็ม⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ⁵ และพระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาริยาห์ ผู้เข้าใจในนิมิตต่างจากพระเจ้า และตราบไธที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ

อูสซียาห์รับพระพรทั้งด้านสงครามและพระราชกิจ

⁶ พระองค์เสด็จออกไปทำสงครามต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และพังกำแพงเมืองกัท และกำแพงเมืองยับนเนห์ และกำแพงเมืองฮัซโดด และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในเขตแดนฮัซโดด และที่อื่นๆอีกตามกลางคนฟีลิสเตีย⁷ พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้คนฟีลิสเตีย และต่อสู้คนอาระเบียซึ่งอาศัยอยู่ในกูรบาอัล และต่อสู้กับคนเมอูนิม⁸ ชนอัมโมนได้ถวายบรรณาการแก่อูสซียาห์ และพระนามของพระองค์ก็แผ่แพรออกไปถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นยิ่งนัก⁹ ยิ่งกว่านั้นอูสซียาห์ทรงสร้างป้อมในเยรูซาเล็มที่ประตุมุม ที่ประตูหุบเขาและที่หัวเลี้ยว และป้องกันไว้แข็งแรง¹⁰ และพระองค์ทรงสร้างป้อมในถิ่นทุรกันดาร ทรงขุดบ่อน้ำหลายแห่ง เพราะพระองค์ทรงมีฝูงสัตว์ใหญ่โต ทั้งในหุบเขาและในที่ราบ และทรงมีชาวนาและคนแต่งต้นองุ่นในเนินเขา และในคารเมล เพราะพระองค์ทรงรักเกษตรกรรม¹¹ ยิ่งกว่านั้นอูสซียาห์ทรงมีกองทหาร ซึ่งออกไปทำศึกเป็นกองตามจำนวนที่เยโฮเอลราชเลขาได้รวบรวมไว้ด้วยกันกับมาอาเสอาห์เจ้าหน้าที่ยาไฮใต้การควบคุมของยานันยาห์ ผู้บังคับกองพลคนหนึ่งของกษัตริย์¹² จำนวนประมุขของบรรพบุรุษทั้งหมดแห่งพวกทเลอวยหารคือ สองพันหกร้อยคน¹³ ได้บังคับบัญชาของคนเหล่านี้ มีกองทัพพลสามแสนเจ็ดพันห้าร้อยคน ผู้ทำสงครามได้ด้วยกำลังมาก เพื่อช่วยกษัตริย์ให้ต่อสู้กับศัตรู¹⁴ และอูสซียาห์ทรงเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เลื่อยเกราะ ธนู และก่อนหินสำหรับสลึงไว้สำหรับกองทัพ¹⁵ ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงกระทำเครื่องกลไกโดยคนช่างประดิษฐ์ทำขึ้น ไว้บนป้อมและตามมุม เพื่อยิงลูกธนูและโยนก่อนหินใหญ่ๆ และพระนามของพระองค์ก็ลือไปไกล เพราะพระองค์ทรงรับความช่วยเหลืออย่างมหัศจรรย์จนพระองค์เข้มแข็ง

อูสซียาห์ทรงกระทำหน้าที่ของปุโรหิตแล้วถูกลงโทษ

¹⁶ แต่เมื่อพระองค์ทรงเข้มแข็ง แล้ว พระองค์ก็มีพระทัยผยองขึ้น จึงทรงกระทำความเสียหาย เพราะพระองค์ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม¹⁷ แต่อาซาริยาห์ปุโรหิตได้เข้าไปติดตามพระองค์พร้อมกับปุโรหิตของพระเยโฮวาห์แปดสิบคนผู้ซึ่งเก่งกล้า¹⁸ และเขาทั้งหลายได้ขัดขวางกษัตริย์อูสซียาห์และทูลพระองค์ว่า ปุชัแต่ อูสซียาห์ มิให้หน้าที่ของพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิตลูกหลานของอาโรน ผู้ซึ่งชำระไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อเผาเครื่องหอม ขอเชิญพระองค์เสด็จออกไปจากสถานบริสุทธิ์นี้ เพราะพระองค์ได้ทรงล่วงเกิน และพระองค์จะไม่ได้รับเกียรติอันใดจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าเลย¹⁹ แล้วอูสซียาห์ทรงกริ้ว พระองค์มีกระด้างไปอยู่ในพระหัตถ์จะทรงเผาเครื่องหอม และเมื่อพระองค์ทรงกริ้วต่อพวกปุโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นมาที่พระนลาฏต่อหน้าปุโรหิต ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ข้างแท่นเผาเครื่องหอม²⁰ และอาซาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ และบรรดาปุโรหิตทั้งปวงมองดูพระองค์ และดูเถิด พระองค์ทรงเป็นโรค

เรือนที่พระเนลาลู และเขาทั้งหลายก็พลักพระองค์ออกไปจากที่นั่น และพระองค์เองก็ทรงรีบเสด็จออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว²¹ และกษัตริย์อุสซียาห์ก็ทรงเป็นโรคเรื้อนจนวันสิ้นพระชนม์ และเพราะเป็นโรคเรื้อนก็ทรงประทับในวังต่างหาก เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และโยธามโอรสของพระองค์เป็นผู้ดูแลราชสำนักปกครองประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น

การสิ้นพระชนม์ของอุสซียาห์ โยธามครอบครองแทนพระองค์ (2 พกษ 15:32)

²² ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอุสซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย อิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายอามอส ได้บันทึกไว้²³ และอุสซียาห์ก็ทรงล่องหนไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนาที่ฝังศพอันเป็นของกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายว่า □พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน□ และโยธามโอรสของพระองค์ก็ครอบครองแทนพระองค์

27

โยธามทรงครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 15:32-38)

¹ เมื่อโยธามทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซาห์ บุตรสาวของศาโดก² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งอุสซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ เว้นแต่พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ แต่ประชาชนยังประพฤติดังเลวทราม³ พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำการก่อสร้างมากที่กำแพงตำบลโอเฟล⁴ ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ทรงสร้างห้วเมืองในถิ่นที่อกเขาแห่งยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่าไม้⁵ และพระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะ และในปีนั้นคนอัมโมน ได้ถวายเงินแก่พระองค์หนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโคระกับข้าวบาร์เลย์หนึ่งหมื่น คนอัมโมนได้ถวายเท่ากันในปีที่สองและในปีที่สาม⁶ โยธามจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงดูระเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์⁷ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และการสงครามทั้งสินของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์⁸ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี⁹ และโยธามล่องหนไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาหัสโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

28

อาหัสครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 16:1)

¹ เมื่ออาหัสทรงเริ่มครองราชย์มีพระชนมายุยี่สิบพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์² แต่ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์ถึงกับทรงสร้างรูปเคารพหล่อสำหรับพระบาอัล³ ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาบุตรชายของอินโนม และทรงเผาโอรสทั้งหลายของพระองค์ในไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล⁴ พระองค์ทรงถวายสัตว์บูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่ปูชนียสถานสูง และบนเนินเขาและได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น

อาหัสกับเปคาห์สู้รบกัน (2 พกษ 16:5-6)

⁵ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้ทรงชนะพระองค์ และจับประชาชนของพระองค์เป็นเชลยจำนวนมากนำมาซึ่งดามัสกัส และพระองค์ทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ชนะพระองค์ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง⁶ เพราะว่าเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้ฆ่าเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคนในยูดาห์ในวันเดียว ทั้งสิ้นเป็นทหารกล้าแข็ง เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย⁷ และศิครินแก่ลัทธิของเอฟราอิมได้สั่งทหารมาเอาเสาหาไธรัสของกษัตริย์ และอัสริคมอฮิบตีกรมวังและเอลคานาห์อุปราช⁸ คนอิสราเอลได้จับญาติพี่น้องของตนเป็นเชลยสองแสนคน มีผู้หญิง บุตรชาย และบุตรสาว และได้รับของเป็นอันมากมาจากเขานำมาซึ่งสมารีย์⁹ แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นชื่อว่าไอเดด ท่านออกไปพบกองทัพซึ่งมายังสมารีย์ และพูดกับเขาทั้งหลายว่า □ดูเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกริ้วต่อยูดาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้สั่งทหารเขาเสียด้วยความเกรี้ยวกราดซึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์¹⁰ และบัดนี้ท่านทั้งหลายเจตนาจะข่มขู่ประชาชนแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็มให้เป็นทาสชายและทาสหญิงของท่าน ตัวท่านเองไม่มีบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

ท่านหรือ ¹¹ บัดนี้ขอพึ่งข้าพเจ้า และขอสงฆ์ซึ่งท่านได้นำมาจากญาติพี่น้องของท่านกลับไป เพราะว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย ¹² บางคนในหัวหน้านั้นเอเฟราอิมคือ อาชาริยาห์บุตรชายโยธานัน เบนเรเคียห์บุตรชายเมชีลเลโอม เยอิสเคียห์บุตรชายซัลลุมและอามาสาบุตรชายหัดลัย ได้ยืนขึ้นขัดขวางบรรดาผู้ที่กลับมาจากสงคราม ¹³ พูดกับเขาทั้งหลายว่า □เจ้าอย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ เพราะเจ้ามุ่งหมายที่จะนำโทษบาปมาเหนือเราต่อพระเยโฮวาห์ เพิ่มเข้ากับบาปและการละเมิดในปัจจุบันของเรา เพราะว่าการละเมิดของเราใหญ่โตอยู่ พระพิโรธอันแรงกล้าต่ออิสราเอลมีอยู่แล้ว □ ¹⁴ เพราะฉะนั้น ผู้ถืออาวุธทั้งเชลยและของที่รับมาต่อหน้าเจ้านายและชุมนุมชนทั้งปวง ¹⁵ และผู้ชายซึ่งถูกระบุชื่อนั้นได้ลุกขึ้นเอาเสื้อผ้าอันเป็นของที่รับมาให้แก่คนที่เปลือยกายอยู่ในพวกเชลยและเขาก็กำห่มให้เขาไว้ และให้ทรงทำและจัดหาอาหารและเครื่องดื่มให้ และขโมยเขา และนำคนที่อ่อนเปลี้ยในพวกเขาขึ้นแล นำเขากลับมายังญาติพี่น้องของเขาที่เมืองเยรีโค คือเมืองต้นอินทผลัม และเขาทั้งหลายก็กลับไปยังสะมาเรีย

คนแอดอมกับคนฟีลิสเตียบุกรุกยูดาห์

¹⁶ ครั้งนั้นกษัตริย์อาหัสทรงใช้ให้ไปหากษัตริย์แห่งอัสซีเรียเพื่อขอความช่วยเหลือ ¹⁷ เพราะคนแอดอมได้บุกรุกเข้ามาอีก และโจมตียูดาห์ และจับไปเป็นเชลยบ้าง ¹⁸ และคนฟีลิสเตียได้เข้าปล้นหัวเมืองในหุบเขาและที่ภาคใต้ของยูดาห์ และได้ยึดเมืองเบรเซเมซ อัยยาโลน เกเดโรท และโสโคกับชนบท ทิมนากับชนบท และทั้งกิมโซกับชนบท และเขาก็ตั้งอยู่ที่นั่น ¹⁹ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยูดาห์ด้อยต่ำลงด้วยเหตุอาหัสกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหัสทรงกระทำให้ยูดาห์เปลือยเปล่าไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง ²⁰ ฉะนั้นทีกัลฟีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และกระทำให้พระองค์ทุกข์พระทัยแทนที่จะสนับสนุนพระองค์ให้เข้มแข็ง ²¹ เพราะอาหัสทรงเอาของส่วนหนึ่งจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และจากราชสำนัก และจากเจ้านายกลายเป็นบรรณาการแก่กษัตริย์ของอัสซีเรีย แต่หาเป็นประโยชน์แก่พระองค์ไม่ ²² ในคราวทุกขียานั้น พระองค์ยังละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ คือกษัตริย์อาหัสองค์เดียวกันนี้แหละ ²³ เพราะพระองค์ทรงถวายสัตว์บูชาแก่พระของเมืองดามัสกัสซึ่งได้ให้พระองค์พ่ายแพ้และตรัสว่า □เพราะว่าพระแห่งกษัตริย์ของซีเรียได้ช่วยเขาทั้งหลาย เราจึงจะถวายสัตว์บูชาแก่พระเหล่านั้นเพื่อจะช่วยเรา □ แต่พระเหล่านั้นเป็นเครื่องทำลายพระองค์ และทั้งอิสราเอลทั้งปวงด้วย ²⁴ และอาหัสทรงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเจ้า และตัดเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเจ้าเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม ²⁵ พระองค์ทรงสร้างปุษยสถานสูงในหัวเมืองของยูดาห์ทุกหัวเมืองเพื่อเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ

การสิ้นพระชนม์ของอาหัส เยเซเคียห์ครอบครองแทนพระองค์ (2 พกษ 16:19-20)

²⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด เขามันทีกไว้ไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล ²⁷ และอาหัสก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในกรุง คือในเยรูซาเล็ม แต่เขามิได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยเซเคียห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

29

เยเซเคียห์ทรงครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 18:1; อสย 36-39)

¹ เมื่อเยเซเคียห์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาบียาห์ บุตรสาวของเศคาริยาห์ ² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ ³ ในปีแรกแห่งรัชกาลของพระองค์ในเดือนแรก พระองค์ทรงเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงทำการซ่อมแซมประตูนั้น ⁴ พระองค์ทรงนำบโรหิตและคนเลวีเข้ามาและทรงให้เขาชุมนุมที่ถนนด้านตะวันออก ⁵ และตรัสกับเขาว่า □คนเลวีเอ๋ย ขอฟังเรา จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านให้บริสุทธิ์ และขนส่งสิ่งสกปรกออกเสียจากสถานบริสุทธิ์ ⁶ เพราะบรรพบุรุษของเราทั้งหลายได้กระทำการละเมิด และได้กระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระองค์ และหันหน้าของเขาเสียจากที่ประทับของพระเยโฮวาห์ และได้หันหลังให้ ⁷ เขาปิดประตูพระนิเวศด้วย และได้ตีประทีปเสีย และมีได้เผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์แต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ⁸ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมาบนยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดเสียว เป็นที่สยดสยอง และเป็นที่ย่ำยีเหยียดตามที่ท่านได้เห็นกับตาของท่านแล้ว ⁹ เพราะดูเถิด บิดาทั้งหลายของเราได้ล้มลงด้วยดาบ และบุตร

ชายบุตรสาวกับภรรยาของเราได้เป็นเชลยเพราะเหตุนี้¹⁰ บัดนี้เรามีใจประสงค์ที่จะกระทำพันธสัญญากับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากเรา¹¹ บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเพิกเฉยเพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกท่านให้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเป็นผู้ปรนนิบัติของพระองค์ และเผาเครื่องหอม¹² แล้วคนเลวก็ลุกขึ้น คือมาอาบุตรชายอามาสัย และโยเอลบุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นลูกหลานของโคยาห์ และลูกหลานของเมารีย์ มีศิษย์บุตรชายอันดี และอาซารียาห์บุตรชายเยฮาลเลล และของคนเกอร์โซน มีโยอาห์บุตรชายศิมาห์ และเอเดนบุตรชายโยอาห์¹³ และลูกหลานของเอลีชาฟาน มีชิมรีและเยอีเอล และลูกหลานของอาสาฟ มีเศคาริยาห์และมีทธานิยาห์¹⁴ และลูกหลานของเฮมาน มีเยอีเอลและชิมเอี และลูกหลานของเยดูธุน มีเชโมอาห์และอัสซิเอล¹⁵ เขาทั้งหลายรวบรวมพี่น้องของเขา และชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าไปตามที่กษัตริย์ได้ทรงบัญชา โดยพระวอนของพระเยโฮวาห์ให้ชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้บริสุทธิ์¹⁶ ปุโรหิตได้เข้าไปในส่วนข้างในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และเขานำสิ่งสกปรกที่เขาพบในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ออกมาที่ลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนเลวก็ขนเอาของนั้นออกไปยังลำธารซีดโธน¹⁷ เขาเริ่มชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นเขามายังमुखของพระเยโฮวาห์ เขาชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์อยู่แปดวัน และในวันที่สิบหกของเดือนแรกก็เสร็จ¹⁸ แล้วเขาเข้าไปหากษัตริย์เยเซเคียห์และทูลว่า ข้าพพระองค์ทั้งหลายได้กระทำตามเสาะหาพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สิ้นเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ของแท่นนั้นทั้งสิ้น และโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ และเครื่องใช้ของโต๊ะนั้นทั้งสิ้น¹⁹ เครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์อาหัสคัดทิ้งในรัชสมัยของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้กระทำการละเมิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เตรียมพร้อมและได้ชำระแล้ว และดูแลดี ของเหล่านั้นก็อยู่หน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์

เยเซเคียห์ให้ประชาชนนมัสการพระเจ้าในพระวิหารอีก

²⁰ แล้วกษัตริย์เยเซเคียห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมเจ้านายของกรุง และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²¹ และเขาได้นำวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับราชอาณาจักร สถานบริสุทธิ์และยุดาห์ และพระองค์ทรงบัญชาให้ลูกหลานของอาโรน คือปุโรหิตให้ถวายของเหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์²² เขาทั้งหลายจึงฆ่าวัวผู้และปุโรหิตก็รับเลือดและพรมที่แท่นบูชา และเขาทั้งหลายฆ่าแกะผู้ และเอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา และฆ่าลูกแกะ เอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา²³ แล้วแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นเขานำมาที่กษัตริย์และที่ประชุมชน และเขาทั้งหลายก็เอามือของเขาวางบนแพะนั้น²⁴ และปุโรหิตก็ฆ่าแพะเสีย และเอาเลือดของมันทำการคืนดีกับบนแท่นนั้นเพื่อทำการลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งปวง เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาว่า ให้ทำเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวง²⁵ แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวี่ประจำอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มีฉาบพิณใหญ่ และพิณเขาคู ตามบัญญัติของดาวิด และของกาดผู้ทำนายของกษัตริย์ และของนารันผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระบัญญัตินั้นมาจากพระเยโฮวาห์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์²⁶ คนเลวี่ก็ยืนอยู่ ถือเครื่องดนตรีของดาวิด และปุโรหิตก็เป่าแตร²⁷ แล้วเยเซเคียห์ทรงบัญชาว่า ให้ถวายเครื่องเผาบูชานั้นบนแท่น และเมื่อเริ่มถวายเครื่องเผาบูชา ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระเยโฮวาห์ และตรงกับเครื่องดนตรีของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลก็เริ่มด้วย²⁸ ชุมนุมชนทั้งสิ้นก็มีสการ และนักร้องก็ร้องเพลง และคนดนตรีก็เป่าแตร ทำอย่างนี้อยู่จนถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ²⁹ เมื่อการถวายบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และคนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็กราบลงนมัสการ³⁰ และกษัตริย์เยเซเคียห์และเจ้านายก็บัญชาให้คนเลวี่ร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนาย และเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และเขาก็กัมัศระลงนมัสการ³¹ แล้วเยเซเคียห์ตรัสว่า บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ จงเข้ามาใกล้ นำเครื่องสัตวบูชา และเครื่องบูชาไมทนามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และชุมนุมชนก็นำเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาไมทนา และทุกคนที่มีใจสมัครก็ได้นำเครื่องเผาบูชามา³² จำนวนเครื่องเผาบูชาซึ่งชุมนุมชนนำมา คือวัวผู้เจ็ดสิบตัว แกะผู้หนึ่งร้อยและลูกแกะสอร้อย ทั้งสิ้นเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์³³ และเครื่องบูชาที่มอบถวายไว้ มีวัวผู้หกร้อยตัว และแกะสามพันตัว³⁴ แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไป จนถลกหนังเครื่องเผาบูชาทั้งหมดไม่ได้ คนเลวี่พี่น้องของเขาก็ได้ช่วยจนเสร็จงาน และจนกว่าปุโรหิตคนอื่นจะเสร็จการชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะในการชำระตนนั้นคนเลวี่จึงจริงยิ่งกว่าพวกปุโรหิต³⁵ นอกจากเครื่องเผาบูชา มีจำนวนมากมายแล้วยังมีไขมันของเครื่องสันติบูชา และมีเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนี้แหละงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ฟื้นฟูขึ้นมาอีก³⁶ เยเซเคียห์กับประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดีด้วยการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ประชาชนครั้งนี้ เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นปัจจุบันนี้เท่านั้น

30

การเตรียมสำหรับเทศกาลปัสกา

¹ เฮเซคียาห์ทรงรับสั่งไปถืออิสราเอลและยูดาห์ทั้งปวง และทรงพระอักษรถึงเอเฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วยว่า เขาทั้งหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ² เพราะวากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ทั้งชุมนุมชนทั้งปวงในเยรูซาเล็มได้ปรึษาแก่กันที่จะถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่สอง ³ ด้วยเขาทั้งหลายจะถือปัสกาตามกำหนดไม่ได้ เพราะว่าพวกบโรหิตยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์เพียงพอแก่จำนวน และประชาชนยังมีได้ชุมนุมกัน ในเยรูซาเล็ม ⁴ และแผนงานนั้นก็เป็นที่ชอบแก่กษัตริย์และชุมนุมชนทั้งปวง ⁵ เขาจึงลงมติให้ทำประกาศออกไปทั่วอิสราเอลตั้งแต่เบเออร์เชบาถึงเมืองดานว่า ประชาชนควรมาถือปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะเขามีได้ถือเป็นเวลานานตามที่ได้กำหนดไว้ ⁶ คนคนหนึ่งจึงออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ถือหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ เพราะกษัตริย์ได้ทรงบัญชาว่า ปณิธานอิสราเอลเอ๋ยจงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะหันกลับมายังคนส่วนที่เหลืออยู่ของท่าน ผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ⁷ ท่านอย่าเป็นเหมือนบิดาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา พระองค์จึงทรงมอบเขาให้ถึงความเศร้าสลดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่ ⁸ และคราวนี้อ่าคอยแข็งอย่างบิดาของท่านทั้งหลายเลย แต่จงยอมมอบตัวท่านแด่พระเยโฮวาห์ และมายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์เป็นนิรันดร์ และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพื่อพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากท่าน ⁹ เพราะถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ พี่น้องของท่านและลูกหลานของท่านจะประสบความเอ็นดูจากผู้ที่จับเขาไปเป็นเชลย และจะได้กลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระเมตตาและกรุณา ถ้าท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปจากท่าน ¹⁰ คนคนหนึ่งจึงไปตามหัวเมืองต่างๆ ทั่วแผ่นดินเอเฟราอิมและมนัสเสห์ไกลไปจนถึงเศบูลุน แต่คนทั้งหลายก็หัวเราะเยาะเขา และเย้ยหยันเขา ¹¹ มีแต่คนอาเชอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนบางคนที่ย่อมตัวและมายังเยรูซาเล็ม ¹² เพราะหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือยูดาห์ด้วย ทรงให้เขาเป็นใจเดียวกันที่จะกระทำตามซึ่งกษัตริย์และเจ้านายได้บัญชาเขาไว้ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ¹³ ประชาชนเป็นอันมากมาประชุมกัน ในเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง เป็นการชุมนุมใหญ่ยิ่งนัก ¹⁴ พวกเขาลุกขึ้นและได้กำจัดแท่นบูชาที่อยู่ในเยรูซาเล็มและแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งปวงนั้น เขาชนไปทิ้งเสียในลำธารชิดโรน

การถือเทศกาลปัสกาดด้วยความยินดี

¹⁵ และเขาทั้งหลายได้ฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง บุโรหิตและคนเลวก็ต้องรู้จักอาย เพราะฉะนั้นเขาจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹⁶ เขาทั้งหลายเข้าประจำตำแหน่งที่เขาเคย ตามพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า บุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งเขารับมาจากมือของคนเลวประพรม ¹⁷ เพราะว่ามีหลายคนในชุมนุมชนนั้นยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นคนเลวจึงต้องฆ่าแกะปัสกาแทนทุกคนที่มลทิน เพื่อกระทำให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ ¹⁸ เพราะว่ามวลชนนั้น คนเป็นอันมากที่มาจากเอเฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาการ และเศบูลุนยังไม่ได้ชำระตน ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับประทานปัสกาผิดต่อข้อที่กำหนดไว้ แต่เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเผื่อเขาว่า ปณิธานของพระเยโฮวาห์ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกคน ¹⁹ ผู้ปัสกัใจเล้าหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎหมายของบริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้ ²⁰ พระเยโฮวาห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน ²¹ และประชาชนอิสราเอลที่อยู่ ณ เยรูซาเล็มได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความยินดี และคนเลวกับบโรหิตได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ทุกวัน ร้องเพลงทำเสียงดังด้วยเครื่องดนตรีของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ²² และเฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวทั้งปวงผู้สอนถึงความรู้อันประเสริฐแห่งพระเยโฮวาห์ พวกเขาจึงรับประทานอาหารในเทศกาลนั้นเจ็ดวัน ได้ถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา และสรวงภาพความผิดบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน

การถือเทศกาลปัสกาอีกเจ็ดวัน

²³ แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ตกลงกันที่จะถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวัน เขาจึงถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวันด้วยความยินดี ²⁴ เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงประทานว่า ผู้หนึ่งพันตัวและแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชน และพวกเจ้านายได้ให้ว่าผู้หนึ่งพันตัวและแกะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน และบุโรหิตเป็นจำนวนมากก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ²⁵ ชุมชนชนทั้งสิ้นของยูดาห์ กับบรรดาบุโรหิตและคนเลว และชุมนุมชนทั้งสิ้นซึ่งออกมาจากอิสราเอล และคนต่างดาวซึ่งออกมาจากแผ่นดินอิสราเอลและซึ่งอยู่ในยูดาห์เปรมปรีดีกัน ²⁶ จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของชาโลมอน โอรสของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล ไม่เคยมี

อย่างนี้เลยในเยรูซาเล็ม²⁷ แล้วบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ลุกขึ้นอวยพรประชาชน เสียงของเขาก็ถึงพระกรรณ และคำอธิษฐานของเขาก็ขึ้นมายังที่ประทับบริสุทธิของพระองค์คือสวรรค์

31

การทำลายรูปเคารพ (2 พกษ 18:4)

1 เมื่อสำเร็จงานนี้ทั้งสิ้นแล้วอิสราเอลทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่น ได้ออกไปยังหัวเมืองยูดาห์และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และโค่นบรรดาเสารูปเคารพลง และพังปูนียสถานสูงลง และพังแท่นหัวยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น และในเอฟราอิมกับมนัสเสห์ จนเขาทำลายเสียหมดสิ้น แล้วประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับ ไปยังหัวเมืองของตน ทุกคนกลับไปยังที่ดินของเขา

เยเซเคียห์นำให้มีการปฏิรูปใหม่

2 เยเซเคียห์ได้ทรงจัดการแบ่งบรรดาปุโรหิตและคนเลวีเป็นกองๆ แต่ละกองตามหน้าที่ปรนนิบัติของตน คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ให้เป็นพนักงานฝ่ายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาให้ปรนนิบัติ และให้ถวายโมทนาและสรรเสริญภายในประตูค่ายของพระเยโฮวาห์³ ส่วนที่กษัตริย์ทรงบริจาคจากทรัพย์ส่วนตัวพระองค์นั้น เป็นเครื่องเผาบูชาคือเครื่องเผาบูชาสำหรับเช้าและสำหรับเย็น และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำและเทศกาลตามกำหนด ดังที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์⁴ และพระองค์ทรงบัญชาประชาชนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้บริจาคส่วนที่เป็นของปุโรหิตและของคนเลวี เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้เข้มแข็งขึ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์⁵ พอพระบัญชากระจายออกไป ประชาชนอิสราเอลก็ได้บริจาคเข้ามาอย่างมากมาย มีผลรุ่นแรกของข้าว น้ำองุ่น น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลิตผลทุกอย่างของไรนา และเขานำสิบชักหนึ่งแห่งของทุกชนิดเข้ามาอย่างมากมาย⁶ และประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ได้นำสิบชักหนึ่งของวัวและแกะ และสิบชักหนึ่งของสิ่งบริสุทธิที่มอบถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และเก็บไว้เป็นกองๆ⁷ ในเดือนที่สามเขาเริ่มกองสุมขึ้นและสำเร็จในเดือนที่เจ็ด⁸ เมื่อเยเซเคียห์และเจ้านายมาเห็นกองเหล่านั้น ท่านทั้งหลายก็ถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และอวยพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์⁹ เยเซเคียห์ก็ทรงไต่ถามปุโรหิตและคนเลวีถึงเรื่องกองเหล่านั้น¹⁰ อาชาเรียห์ปุโรหิตใหญ่ ผู้เป็นวงศ์วานของศาโดกทูลตอบพระองค์ว่า □ตั้งแต่ประชาชนได้รื้อนำส่วนบริจาคเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่โตอย่างนี้□¹¹ แล้วเยเซเคียห์จึงทรงบัญชาให้เขาจัดห้องในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และเขาทั้งหลายก็จัดไว้¹² และเขาทั้งหลายนำสิ่งบริจาคเข้ามาอย่างสัตย์ซื่อทั้งสิบชักหนึ่งและของมอบถวาย หัวหน้าเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลคือโคนานียาห์คนเลวีกับชิมเอี๋ยน้องชายเป็นคนรอง¹³ เยียเอล อาชาซียาห์ นาหัท อาสาเอล เยรีโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคิยาห์ มายาท และเบไนยาห์ เป็นผู้ควบคุมช่วยเหลือโคนานียาห์ และชิมเอี๋ยน้องชายของเขา โดยการแต่งตั้งของกษัตริย์เยเซเคียห์และอาชาเรียห์เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของพระนิเวศของพระเจ้า¹⁴ โคร บุตรชายอิมนาห์คนเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายตามใจสมัครแก่พระเจ้า แจกส่วนบริจาคที่ส่งมอบไว้สำหรับพระเยโฮวาห์และสิ่งบริสุทธิที่สุด¹⁵ เอเดน มินยามิน เชซูอา เซโมอาห์ อามาริยาห์ เซคานียาห์ได้ช่วยเขาในตำแหน่งหน้าที่ในหัวเมืองของปุโรหิต ให้แจกแก่พี่น้องของเขาทั้งหลาย ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อยเหมือนกันตามกองเวอร์¹⁶ เว้นแต่คนเหล่านั้นที่ขึ้นทะเบียนไว้ตามผู้ชาย ตั้งแต่สามขวบขึ้นไป ทุกคนที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เป็นเณรตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ เพื่อทำการปรนนิบัติตามหน้าที่โดยกองของเขา¹⁷ การขึ้นทะเบียนปุโรหิตก็กระทำตามวงเวียนแห่งบรรพบุรุษของเขา ส่วนคนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปก็ขึ้นตามหน้าที่ของเขาตามกองเวอร์ของเขาทั้งหลาย¹⁸ และขึ้นทะเบียนทั้งลูกเล็กของเขา ภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขาทุกคนทั้งสิ้น เพราะในตำแหน่งหน้าที่นั้นเขาทั้งหลายได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์¹⁹ สำหรับลูกหลานของอาโรนคือพวกปุโรหิต ผู้อยู่ในทุ่งนารวมรอบหัวเมืองของเขานั้น มีผู้ชายในหัวเมืองต่างๆ ผู้ถูกระบุชื่อให้แจกจ่ายส่วนแบ่งแก่ผู้ชายทุกคนในพวกปุโรหิต และทุกคนในพวกคนเลวีผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้²⁰ เยเซเคียห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วหัวยูดาห์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบ และก็เป็นความจริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์²¹ และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และตามพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรงจำเริญขึ้น

32

เขานาเคอริมมาบุกรุกยูดาห์ (2 พกษ 18:13-19:37; อสย 36:1-22)

โยอาห์จึงมิได้มาเหนือเขาทั้งหลายในรัชกาลเฮเซคียาห์²⁷ เฮเซคียาห์ทรงมีราชทรัพย์และเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงสร้างคลังไว้สำหรับพระองค์ เพื่อเก็บเงิน ทองคำ และเพชรพลอยต่างๆ เครื่องเทศ ไม้ และสำหรับทรัพย์สินที่มีค่าทุกชนิด²⁸ ทั้งนางสำหรับข้าว น้ำมัน และน้ำมัน ที่พลัดมา และโรงเก็บสัตว์เลี้ยงทุกชนิดและคอกแกะ²⁹ พระองค์ทรงจัดหัวเมืองเพื่อพระองค์ด้วย ทั้งฝูงแพะแกะและฝูงวัวเป็นอันมาก เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สินให้พระองค์มากยิ่งขึ้น³⁰ เฮเซคียาห์องค์นี้เองทรงปิดทางน้ำออกตอนบนของน้ำพุกิโยนเสีย แล้วนำไปให้ไหลลง ไปทางทิศตะวันตกของนครดาวิด และเฮเซคียาห์ทรงจำเริญในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์³¹ อย่างไรก็ตามในเรื่องทูตที่เจ้านายเมืองบาบิโลนใช้ให้มาถามถึงการมหัศจรรย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าก็ทรงปล่อยพระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลองพระองค์ และเพื่อจะทราบพระดำริทั้งสิ้นในพระทัยของพระองค์³² ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์ และความดีของพระองค์ ดูเกิดมีบันทึกไว้ในนิมิตของอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายอามอส และในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของเฮเซคียาห์ (2 พกษ 20:20-21)

³³ และเฮเซคียาห์ลี้ภัยหลบไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในอุโมงค์สำคัญที่สุดของโอรสของดาวิด และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งปวง ได้ถวายเกียรติเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

33

มนัสเสห์ผู้ชั่วร้ายครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 21:2-9)

¹ เมื่อมนัสเสห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี ² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่นำสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล ³ เพราะพระองค์ทรงสร้างปุษยสถานสูงขึ้นใหม่ ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงพังลงนั้น และทรงสร้างแท่นบูชาแด่พระบาอัล และทรงทำบรรดาเสารูปเคารพ และนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟาसारค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น ⁴ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ปณามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์⁵ และพระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟาसारค์ในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁶ และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลือไฟในหีบเขาบุตรชายของอินโนม ถือถุ๊กขมัม ใช้เทพนมตร์ ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรงและพอมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกลัวโรธ⁷ และรูปเคารพสลัก ซึ่งคือรูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าตรัสกับดาวิดและซาโลมอนโอรสของดาวิดว่า ๒ ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจนามของเราไว้เป็นนิตย์⁸ และเราจะไม่ให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้กำหนดให้บรรพบุรุษของเจ้าอีกเลย ถ้าเขาเพียงแต่จะระมัดระวังกระทำทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ คือราชบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎทั้งสิ้นซึ่งได้ให้ไว้โดยทางโมเสส⁹ มนัสเสห์ทรงชักจูงยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขาจึงได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พินาศหน้าประชาชนอิสราเอลนั้น ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับมนัสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายไม่ฟัง

มนัสเสห์เป็นเนรคุณแล้วกลับคืนมา

¹¹ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้ผู้บังคับกองทหารของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาต่อสู่เขาทั้งหลาย ได้จับมนัสเสห์ที่ท่ามกลางพมหนามและจองจำด้วยตรวนและนำพระองค์มายังบาบิโลน ¹² และเมื่อพระองค์ทรงทุกข์ยาก พระองค์ทรงวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และถ่อมพระทัยลงอย่างมากต่อพระพักตร์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์¹³ พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ และทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์ และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในราชอาณาจักรของพระองค์อีก แล้วมนัสเสห์ทรงทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า ¹⁴ ภายหลังพระองค์ทรงสร้างกำแพงขึ้นนอกให้นครดาวิดทางตะวันตกของกิโยนในหุบเขา ไปจนถึงทางเข้าประตูปลา แล้ววางรอบด้วยกำแพง และก่อขึ้นให้สูงมาก และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชากองทัพให้อยู่ในหัวเมืองมีป้อมในยูดาห์ทั้งสิ้น ¹⁵ และพระองค์ทรงเอาพระต่างดาวและรูปเคารพไปเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และแท่นบูชาทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้บนภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงตั้งออกไปนอกเมือง ¹⁶ และพระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ และทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องโมทนาพระคุณบนแท่นนั้น และพระองค์ทรงบัญชาให้ยูดาห์ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ¹⁷ ถึงกระนั้นกิตติประชาชนก็ยังถวายสัตวบูชาที่ปุษยสถานสูง แต่ถวายต่อพระ

เยโฮอาห์พระเจ้าของเขาเท่านั้น¹⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมนัสเสห์ และคำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนาย ผู้ทูลพระองค์ในพระนามของพระเยโฮอาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล¹⁹ และคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ บาปทั้งสิ้นของพระองค์ และการละเมิดของพระองค์ทั้งสิ้น และสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูง และตั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพสลัก ก่อนที่พระองค์ทรงล้อมพระองค์ลงนั้น ดูเถิด เขบันทึกไว้ในหนังสือประวัติที่ผู้ทำนายแต่ง²⁰ มนัสเสห์จึงทรงลวงหลบ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์ และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

อาโมนครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 21:18-22)

²¹ เมื่ออาโมนเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสองปี²² พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮอาห์ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ ทรงกระทำนั้น อาโมนถวายสัตวบูชาแก่รูปเคารพสลักทั้งสิ้น ซึ่งมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และทรงปรนนิบัติรูปเคารพนั้น²³ และพระองค์มิได้ล้อมพระองค์ลงต่อพระพักตร์พระเยโฮอาห์ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ ได้ล้อมพระองค์ลงนั้น แต่อาโมนองศน์ได้ละเมิดยิ่งขึ้น

การสิ้นพระชนม์ของอาโมน (2 พกษ 21:23-26)

²⁴ แล้วข้าราชการของพระองค์ก็ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ฆ่าพระองค์เสียในพระราชวังของพระองค์²⁵ แต่ประชาชนแห่งแผ่นดิน ได้ประหารบรรดาคนเหล่านั้นที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้แต่งตั้งให้โยสิยาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

34

โยสิยาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 22:1-23:30)

¹ เมื่อโยสิยาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุแปดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮอาห์ และดำเนินในมรรคาของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเอนเอียงไปทางขวามือหรือทางซ้าย³ เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และในปีที่สิบสองพระองค์ทรงเริ่มกวาดล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วยการกำจัดปูชนียสถานสูง ทั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักและรูปเคารพหล่อ⁴ และเขาพึงแทนบูชาพระบาอัลลงต่อพระพักตร์ของพระองค์ และพระองค์ทรงโค่นบรรดารูปเคารพซึ่งตั้งอยู่บนนั้นลง และพระองค์ทรงทุบบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักกับรูปเคารพหล่อเป็นชิ้นๆ และทรงกระทำให้เป็นผงโรยบนหลุมศพของบรรดาคนที่ถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น⁵ และพระองค์ทรงเผากะดุกของบูรีหิตบนแทนพระเหล่านั้น และทรงกวาดยูดาห์และเยรูซาเล็ม⁶ และพระองค์ทรงกระทำเช่นกันในหัวเมืองของมนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน และไปถึงเนฟทาลี ในที่ปรักหักพังซึ่งอยู่โดยรอบ⁷ เมื่อพระองค์ทรงทำลายแทนบูชาและบรรดาเสารูปเคารพ และทรงทุบรูปเคารพสลักให้เป็นผง และทรงโค่นบรรดารูปเคารพทั้งสิ้นลงทั่วแผ่นดินอิสราเอลแล้ว พระองค์เสด็จกลับเยรูซาเล็ม

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พกษ 22:3-7)

⁸ ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกวาดล้างแผ่นดินและพระนิเวศแล้ว พระองค์ทรงใช้ซาฟานบุตรชายอาซาลียาห์ และมาอาเสอาห์ผู้ว่าราชการนคร และโยอาห์บุตรชายโยอาฮาสเจ้ากรมสารบรรณ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮอาห์พระเจ้าของพระองค์⁹ เมื่อเขาทั้งหลายมาหาฮิลคียาห์มหาปุโรหิตแล้ว เขาได้มอบเงินซึ่งคนที่หลายคนนำมาซึ่งพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งคนเลวีผู้เฝ้าธรณีประตูได้เก็บจากมนัสเสห์และเอฟราอิม และจากบรรดาคนที่เหลือของอิสราเอล และจากยูดาห์กับเบนยามินทั้งสิ้น แล้วพวกเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม¹⁰ เขาทั้งหลายมอบให้แก่คนทำงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮอาห์ และมอบให้แก่คนทำงานผู้ทำงานอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮอาห์ เพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศให้มั่นคง¹¹ เขาทั้งหลายมอบให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้างเพื่อจะซื้อหินสลักและไม้กระดาน เพื่อประกับและเป็นคานสำหรับอาคาร ซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ปล่อยให้ทรุดโทรมพังทลายไป¹² และคนทั้งหลายก็ทำงานอย่างสัตย์ซื่อ ผู้คุมงานมียาหัทและโอบาดีห์คนเลวีลูกหลานของเมาริ และเศคาริยาห์กับเมซูลิมลูกหลานของคนโคยาห์เป็นผู้ดูแล คนเลวีทุกคนที่ชำนาญเครื่องดนตรี¹³ เป็นผู้ดูแลคนหามหาม และบรรดาคนที่ทำงานปรนนิบัติทุกอย่าง คนเลวีบางคนเป็นอาลักษณ์ เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นนายประตู

ฮิลคียาห์ได้พบพระราชบัญญัติของโมเสส (2 พกษ 22:8)

14 ขณะที่เขาทั้งหลายนำเงินที่ได้ถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ออกมา อิลคียาห์ปุโรหิตได้พบหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ซึ่งทรงประทานทางโมเสส¹⁵ และอิลคียาห์พูดกับชาฟานราชเลขาว่า ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และอิลคียาก็มอบหนังสือนั้นให้ชาฟาน¹⁶ และชาฟานได้นำหนังสือไปถวายกษัตริย์ และต่อไปก็ทูลรายงานกษัตริย์ว่า สิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ให้กระทำนั้น เขากำลังกระทำอยู่แล้ว¹⁷ เขารวบรวมเงินซึ่งพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้มอบไว้ในมือของผู้ดูแลและคนงาน

การอ่านพระราชบัญญัติได้นำการกลับใจยิ่งใหญ่มา (2 พกษ 22:9-13)

18 แล้วชาฟานราชเลขาทูลกษัตริย์ว่า อิลคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์มันหนึ่ง¹⁸ แล้วชาฟานก็อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์¹⁹ และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำของพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์²⁰ และกษัตริย์ทรงบัญชาแก่อิลคียาห์ อาหิเศมบุตรชาฟาน อับโดนบุตรชายมีคาห์ ชาฟานราชเลขา และอาสาซาห์ผู้รับใช้ของกษัตริย์ ตรัสว่า²¹ จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้แก่เรา และให้แก่บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือซึ่งได้พบนั้น เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งเทลงเหนือเราในใหญ่ยิ่งนัก เพราะวามบรรพบุรุษของเราไม่ได้รักษาพระวามะของพระเยโฮวาห์ตามซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ทุกประการ

คำพยากรณ์ของนางฮุลดาห์ (2 พกษ 22:14-20)

22 อิลคียาห์และคนเหล่านั้นซึ่งกษัตริย์ทรงใช้ไปจึงไปยังฮุลดาห์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลูม บุตรชายที่กวาร์ บุตรชายหัสราห์ผู้ดูแลฉลองพระองค์ (นางอยู่ในเยรูซาเล็มที่แขวงสอง²² และพูดกับนางถึงเรื่องนั้น²³ และนางพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงบอกชายผู้ซึ่งใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุชั่วร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ คือคำสาปทั้งสิ้นที่บันทึกไว้ในหนังสือซึ่งได้อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น²⁵ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะกระทำให้เราโกรธด้วยการงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะเทลงเหนือสถานที่นี้และจะดับไม่ไ้²⁶ แต่กษัตริย์ของยูดาห์ผู้ใช้เจ้าให้มาทูลพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงทูลท่านดังนี้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้อ่านนั้น²⁷ เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเจ้าได้อ่านถ้อยคำที่ปรกปราศสถานที่นี้ และชาวเมืองนี้ เจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา และเจ้าได้ฉีกเสื้อผ้าของเจ้าและร้องให้ต่อหน้าเรา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ฟังเจ้าด้วย²⁸ ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และเราจะรวบรวมเจ้าไปสู่ที่ฝังศพอย่างสันติ และดาของเจ้าจะไม่เห็นบรรดาเหตุชั่วร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือสถานที่นี้และชาวเมืองนี้²⁹ และเขาทั้งหลายนำพระวามะกลับมายังกษัตริย์

การอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนทั้งปวงฟัง (2 พกษ 23:1-2)

29 แล้วกษัตริย์รับสั่งให้รวบรวมบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็ม³⁰ และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พร้อมกับคนทั้งปวงของยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มกับปุโรหิตและคนเลวี่ คนทั้งปวงทั้งใหญ่และเล็ก และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง

กษัตริย์และประชาชนท้าวพันธสัญญากับพระเจ้า (2 พกษ 23:3)

31 และกษัตริย์ประทับยืนอยู่ในพระที่ของพระองค์ และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่จะทรงดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย ที่จะทรงประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือม้วนนี้³² แล้วพระองค์ทรงรับสั่งบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็มและในเบนยามิน ให้เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น และชาวเยรูซาเล็มก็กระทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย³³ และโยสิยาห์ได้เอาสิ่งที่น่าสนใจสะอิดสะเอียนทั้งปวงออกไปเสียจากดินแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล และทรงกระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรานีบัดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็มิได้พลาดไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายตลอดรัชสมัยของพระองค์

35

การถือเทศกาลปัสกา (2 พกษ 23:21-23)

1 ยิ่งกว่านั้นโยสิยาห์ทรงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น² พระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตให้ประจำหน้าที่ และทรงสนับสนุนเขาในการปรานีบัดของ

พระเนเวสแห่งพระเยโฮวาห์³ และพระองค์ตรัสกับคนเลวี ผู้บริสุทธิ์เฉพาะพระเยโฮวาห์ ผู้สอนอิสราเอลทั้งปวงว่า จงวางหีบบริสุทธิ์ไว้ในพระเนเวส ซึ่งซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลทรงสร้างไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ต้องใส่บาหมไปอีก บัดนี้จงปรณิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และอิสราเอลประชาชนของพระองค์⁴ จงเตรียมตัวของเจ้าตามเรือนบรรพบุรุษของเจ้าเป็นกองๆ ตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล และตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของซาโลมอนโอรสของพระองค์⁵ และยืนประจำอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ตามพวกต่างๆตามครอบครัวของบรรพบุรุษที่เป็นพี่น้องของท่าน ผู้เป็นประชาชนและตามส่วนแบ่งของแต่ละครอบครัวของคนเลวี⁶ และฆ่าแกะปัสกาและข่าระตนให้บริสุทธิ์ และเตรียมไว้ให้พี่น้องของเจ้า เพื่อให้เขากระทำตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ทางโมเสสนั้น⁷ แล้วโยสียาห์ได้ทรงบริจาคแก่ประชาชนเป็นเครื่องปัสกาบูชาสำหรับคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ เป็นลูกแกะและลูกแพะจากฝูงแพะแกะจำนวนสามหมื่นตัว และวัวผู้สามพันตัว สัตว์เหล่านี้ได้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์⁸ และเจ้านายของพระองค์บริจาคด้วยความเต็มใจแก่ประชาชน แก่บโรทิต และแก่คนเลวี อิลคียาห์ เศคาริยาห์และเยฮิเอล เจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าของพระเนเวสแห่งพระเจ้า ได้มอบลูกแกะและลูกแพะสองพันหกร้อยตัวกับวัวผู้สามร้อยตัว แก่บโรทิตเป็นเครื่องปัสกาบูชา⁹ กับโคนานียาห์ และเซไมอาห์ กับเนธันเอล พวกน้องชายของเขา และฮาซาบิยาห์ และเยฮิเอล กับโยซาบาด หัวหน้าของคนเลวี ได้ให้ลูกแกะและลูกแพะห้าพันตัวกับวัวผู้ห้าร้อยตัวแก่คนเลวีเป็นเครื่องปัสกาบูชา¹⁰ เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วบรรดาบโรทิตก็ขึ้นประจำที่ของตน และคนเลวีก็อยู่ตามกองของตน ตามพระบัญชาของกษัตริย์¹¹ แล้วเขาก็ฆ่าแกะปัสกา แล้วบโรทิตก็เอาเลือดซึ่งรับมาจากมือเขาไปประพรม ส่วนคนเลวีถลกหนังสัตว์นั้น¹² แล้วเขาก็แยกส่วนที่เป็นเครื่องเผาบูชาไว้ต่างหากเพื่อแจกจ่ายได้ตามพวกต่างๆ ผู้เป็นประชาชนที่แบ่งเป็นแต่ละครอบครัว ให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และเขากระทำกับวัวผู้ท่านเองเดียวกัน¹³ และเขาก็ปิ้งแกะปัสกาด้วยไฟตามกฎ และเขาทั้งหลายต้มเครื่องบูชาบริสุทธิ์อื่นๆในหม้อ ในหม้อขนาดใหญ่ และในกระทะ และนำไปให้ประชาชนทั้งปวงโดยเร็ว¹⁴ ภายหลังเขาทั้งหลายจึงเตรียมสำหรับตนเองและสำหรับบโรทิต เพราะว่าบโรทิตลูกหลานของอาโรนติดธุระในการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนไขมันจนกลางคืน คนเลวีจึงเตรียมเพื่อตนเองและเพื่อบโรทิตลูกหลานของอาโรน¹⁵ บรรดานักร้องซึ่งเป็นลูกหลานของอาสาฟอยู่ประจำที่ของตน ตามบัญชาของดาวิดอาสาฟ และเสมาน กับเยชูธุนผู้ทำนายของกษัตริย์ และคนเฝ้าประตูก็อยู่ประจำทุกประตู เขาไม่จำเป็นละงานหน้าที่ของเขา เพราะคนเลวีพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา¹⁶ เขาจึงเตรียมการปรณิบัติทั้งสิ้นแด่พระเยโฮวาห์ในวันเดียวนั้นเอง เพื่อจะถือเทศกาลปัสกา และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ตามพระบัญชาของกษัตริย์โยสียาห์¹⁷ และประชาชนอิสราเอลผู้อยู่ที่นั่น ได้ถือเทศกาลปัสกาเวลานั้น และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน¹⁸ ตั้งแต่สมัยของซามูเอลผู้พยากรณ์ ไม่มีเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์แห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่งที่ถือเทศกาลปัสกาอย่างที่โยสียาห์ได้ทรงถือนี้ และบรรดาบโรทิตกับคนเลวี และยูดาห์กับอิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม¹⁹ เขาถือเทศกาลปัสกาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลโยสียาห์

การสิ้นพระชนม์ของโยสียาห์ (2 พงศ 23:28-30)

²⁰ หลังจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เมื่อโยสียาห์ได้เตรียมพระวิหารไว้ เนโคษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้น ไปสู้รบที่คารคามีซที่แม่น้ำยูเฟรติส และโยสียาห์เสด็จออกไปสู้รบกับพระองค์²¹ แต่พระองค์รีบสั่งให้ทูตไปทูลโยสียาห์ว่า อกษัตริย์แห่งยูดาห์เอ๋ย เรามิเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน วันนี้เราได้มาต่อสู้ท่านแต่ต่อสู้กับวงศ์วานซึ่งเราทำสงครามด้วย เพราะพระเจ้าทรงบัญชาเราให้เร่งรีบ ขอยืนยันการขัดขวางพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับเรา เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย²² ถึงกระนั้นกิติโยสียาห์มิได้หันพระพักตร์ไปจากพระองค์ แต่ทรงปลอมพระองค์ เพื่อจะสู้รบกับพระองค์ มิได้ฟังพระดำรัสของเนโคที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า แต่เขารับ ณ ที่หูเขาเกิดโด²³ และนักธนูได้ยิงกษัตริย์โยสียาห์ และกษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า จงพาเราไปเสียเถอะ เพราะเราถูกบาดเจ็บสาหัสแล้ว²⁴ ข้าราชการของพระองค์จึงนำพระองค์ออกจากกรบ และให้พระองค์ประทับในกรบคันที่สองของพระองค์ และนำพระองค์มาเยรูซาเล็มและพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้ในอุโมงค์แห่งบรรพบุรุษของพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ไว้ทุกข์ให้โยสียาห์²⁵ เยเรมีย์กล่าวคำคร่ำครวญถวายโยสียาห์ด้วย และบรรดานักร้องชายและนักร้องหญิงทั้งปวงกล่าวถึงโยสียาห์ในคำคร่ำครวญของเขาจนทุกวันนี้ เขาทั้งหลายกระทำเรื่องนี้ให้เป็นกฎในอิสราเอล ดุเลิด มีบันทึกไว้ในหนังสือคร่ำครวญ²⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสียาห์ และความดีของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์²⁷ และพระราชกิจของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดุเลิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

36

เยโฮอาหาสครอบครอง แต่ถูกถอดออกจากราชสมบัติ (2 พกษ 23:30-33)

¹ ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งเยโฮอาหาสโอรสของโยสิยาห์ และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม ² เมื่อเยโฮอาหาสเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามเดือน ³ แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงถอดพระองค์ในเยรูซาเล็ม และกำหนดให้แผ่นดินนั้นถวายบรรณาการเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์ ⁴ และกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งให้อัสยาคิม พระอนุชาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ใหม่ว่า เยโฮยาคิม แต่เนโคทรงจับเยโฮอาหาสพระเชษฐาไปยังอียิปต์ ⁵ เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ⁶ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และจองจำพระองค์ด้วยตรวนเพื่อพาพระองค์ไปยังบาบิโลน ⁷ เนบูคัดเนสซาร์ทรงนำเครื่องใช้ส่วนหนึ่งของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปยังบาบิโลน และทรงเก็บไว้ในวิหารของพระองค์ในบาบิโลน

เยโฮยาคิมได้ครอบครองเป็นเวลาสามเดือน (2 พกษ 24:6-10)

⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และเหตุการณ์อื่นๆซึ่งเกี่ยวกับพระองค์ ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ก็ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ และเยโฮยาคิมโอรสของพระองค์ได้ครองราชย์แทนพระองค์ ⁹ เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุสิบแปดพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามเดือนกับสิบวัน พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ¹⁰ พอถึงสิ้นปีแล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงใช้ให้นาพระองค์มายังบาบิโลน พร้อมกับเครื่องใช้ประเสริฐแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งให้เศเดคียาห์บุตรของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม

เศเดคียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 24:17-18)

¹¹ เมื่อเศเดคียาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี ¹² พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์มิได้ลอมพระองค์ลงต่อหน้าเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ ¹³ พระองค์ทรงกบฏขึ้นกันต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ซึ่งทรงให้พระองค์ไปปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า พระองค์ทรงบูชพระศอของพระองค์ ทำพระทัยให้กระด้าง ไม่หันไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ¹⁴ ยิ่งกว่านั้นบรรดาบาริตใหญ่และประชาชนก็ทำการละเมิดอย่างยิ่งโดยการติดตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ และเขาทั้งหลายกระทำให้พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์ในเยรูซาเล็มนั้นเป็นมลทินไป

คนยูดาห์ถูกกวาดไปเป็นเชลย (2 พกษ 25:1-17)

¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ทรงใช้ให้ทูตของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อประชาชนของพระองค์และต่อที่ประทับของพระองค์ ¹⁶ แต่เขาทั้งหลายเยาะเย้ยทูตของพระเจ้า และดูหมิ่นพระวจนะของพระองค์ และคำผู้พยากรณ์ของพระองค์ จนพระพิโรธของพระเยโฮวาห์พุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์จนแก่ไม่ไหว ¹⁷ พระองค์จึงทรงนำกษัตริย์แห่งคนเคลเดียมาต่อสู้เขาทั้งหลาย ผู้ซึ่งฆ่าชายหนุ่มของเขาด้วยดาบในพระนิเวศอันเป็นสถานบริสุทธิ์ของเขา และไม่มี ความกรุณาแก่ชายหนุ่มหรือหญิงพรหมจารี คนแก่หรือคนชรา พระองค์ทรงมอบทั้งหมดไว้ในมือของเขา ¹⁸ และเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก และทรัพย์สมบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติแห่งกษัตริย์และแห่งเจ้านายของพระองค์ สิ่งทั้งหมดนี้พระองค์ทรงนำมายังบาบิโลน ¹⁹ และเขาเผาพระนิเวศของพระเจ้า และพังกำแพงเยรูซาเล็มลง และเอาไฟเผาวังของเมืองนั้นเสียสิ้น และทำลายเครื่องใช้ประเสริฐทั้งปวงในนั้น ²⁰ และบรรดาผู้ที่รอดจากดาบนั้นพระองค์ทรงให้กวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และเขาทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และแก่ราชวงศ์ของพระองค์ จนถึงการสถาปนาราชอาณาจักรเปอร์เซีย ²¹ เพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ผ่านปากของเยเรมีย์ จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับสับบาโตของมัน เพราะตราบาที่มันยังว่างเปล่าอยู่ มันก็รักษาสะบาโต เพื่อจะให้ครบตามกำหนดเจ็ดสิบปี

กษัตริย์ไซรัสทรงประกาศให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่

²² ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวจนะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงบรรเทาจิตใจของไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า ²³ □ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และ

พระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในบูดาห์ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาสถิตกับเขา ขอให้เขาขึ้นไปเกิด□ □

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอสรา

มีอยู่หกเล่มในพระคัมภีร์เดิมที่เขียนขึ้นหลังจากยูดาสกลับมาจากกรุงบาบิโลน คือเอสรา เนหะมีย์ เอสเธอร์ ยักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคีย์

ในปีก่อนค.ศ. 536 กษัตริย์ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย ซึ่งมีความประสงค์ให้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล และสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ พวกยิวหลายคนได้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอลและสร้างพระวิหารขึ้นมาใหม่ โดยผู้นำคือเศรุบบาเบลซึ่งเป็นเจ้าเมืองและเอสราซึ่งเป็นอาลักษณ์ หลังจากนั้นเนหะมีย์นำอีกพวกหนึ่งกลับไปแล้วสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา และได้ตั้งพวกยิวขึ้นให้เป็นประเทศอีก

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 80 ปี

กษัตริย์ไซรัสมหาราชทรงประกาศให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าใหม่

1 ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย เพื่อพระเจ้านะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์ จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรับเราจิตใจของไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า 2 ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์³ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า) ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม 4 และคนใดก็ตามที่เหลื่ออยู่ ไม่ว่าเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ขอให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเขาช่วยเขาด้วยเงินและด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์ นอกเหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม 5

ผู้ถูกเนรเทศกลับไปยังเยรูซาเล็ม

5 แล้วประมุขของบรรพบุรุษแห่งยูดาห์และเบนยามินได้ลุกขึ้น ทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี คือทุกคนที่พระเจ้าทรงเร้าจิตใจของเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม 6 และทุกคนที่อยู่ใกล้เขาก็ได้ช่วยมือเขาด้วยเครื่องเงิน ด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยสัตว์ และด้วยของมีค่า นอกเหนือจากทุกสิ่งทั้งถวายบูชาตามใจสมัคร 7 กษัตริย์ไซรัสมหาราชทรงนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ออกมา ซึ่งเป็นเครื่องใช้ที่แกะสลักด้วยทองคำได้ทรงกวาดมาจากเยรูซาเล็ม และทรงเก็บไว้ในนิเวศแห่งพระของพระองค์ 8 ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียทรงนำสิ่งเหล่านั้นออกมาในความดูแลของมิตเรดาต สมุหพระคลัง ผู้รับออกให้แก่เชบัสซาร์เจ้านายของยูดาห์ 9 และนี่เป็นจำนวนของสิ่งเหล่านั้น อ่างทองคำสามสิบ อ่างเงินหนึ่งพัน มิดยัสสิบเก้าเล่ม 10 ขามทองคำสามสิบ ขามเงินอีกชนิดหนึ่งมีสิร้อยสิบ และภาชนะอย่างอื่นหนึ่งพัน 11 ภาชนะที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงินแห่งสิ้นรวมห้าพันสิร้อย ทั้งหมดนี้เชบัสซาร์ได้นำขึ้นมา เมื่อได้นำพวกเขลยขึ้นมาจากบาบิโลนถึงกรุงเยรูซาเล็ม

2

รายการประชาชนที่กลับไปยังเยรูซาเล็ม

1 ต่อไปนี้เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งแกะสลักด้วยทองคำ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และกลับไปยังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างก็ไปยังเมืองของตน 2 เขาทั้งหลายมาขึ้นเศรุบบาเบลคือ เยชูอา เนหะมีย์ เสีโรอาห์ เรเอลยาห์ โมเรดัย บิลชาน มิสปาร์ บิกวัย เรอูม และบาอานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ 3 คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน 4 คนเซฟาธียาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน 5 คนอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน 6 คนปาหัทโมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสองคน 7 คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน 8 คนเศฟธุ เก้าร้อยสิบห้าคน 9 คนเศคคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน 10 คนบานี หกร้อยสี่สิบสองคน 11 คนเบบัย หกร้อยยี่สิบสามคน 12 คนอัสกาต หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบสองคน 13 คนอาโดนิศ หกร้อยหกสิบหกคน 14 คนบิกวัย สองพันห้าสิบหกคน 15 คนอาดัน สี่ร้อยห้าสิบสี่คน 16 คนอาเทอรคือของเยเซเคียห์ เก้าสิบแปดคน 17 คนเมไซ สามร้อยยี่สิบสามคน 18 คนโยราห์ หนึ่งร้อยสิบสองคน 19 คนยาซุม สองร้อยยี่สิบสามคน 20 คนกิบบาร์ เก้าสิบห้าคน 21 คนชาวเบธเลเฮม หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน 22 ชาวเนโทฟาห์ ห้าสิบหกคน 23 ชาวอานาโท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน 24 คนอัสมาเวท สี่สิบสองคน 25 คนชาวศิรียาทาริม ชาวเคฟิราห์ และชาวเบเอโรท เจ็ดร้อยยี่สิบสามคน 26 คนชาวรามาห์ และชาวเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน 27 ชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน 28 ชาวเบธเอลและชาวอัย สองร้อยยี่สิบสามคน 29 คนชาวเนโบ ห้าสิบสองคน 30 คนชาวเมกบิช หนึ่งร้อยห้าสิบหกคน 31 คนเอ

ลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน ³² คนชาวยาริม สามร้อยยี่สิบคน ³³ คนชาวโลด ชาวยาดิด และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน ³⁴ คนชาวยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน ³⁵ คนเสนอาห์ สามพันหกร้อยสามสิบคน

พวกบุโรหิตที่กลับ ไป

³⁶ บรรดาบุโรหิตคือ คนเยดาบ่าห์ วงศ์วานเยซุอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน ³⁷ คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน ³⁸ คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน ³⁹ คนยาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน

พวกคนเลวีที่กลับ ไป

⁴⁰ คนเลวีคือ คนเยซุอาและซัดมีเอล ฝ่ายคนโยดาบิยาห์ เจ็ดสิบสี่คน ⁴¹ พวกนักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ⁴² ลูกหลานคนเผ่าประตือคือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักซุบ คนฮาทีธา และคนโซบัย รวมกันหนึ่งร้อยสามสิบเก้าคน ⁴³ คนใช้ประจำพระวิหาร คือคนสีหะ คนยาสุฟา คนทับบาโอท ⁴⁴ คนเคโรส คนสืออา คนพาโดน ⁴⁵ คนเลบานาห์ คนยากาบาห์ คนอักซุบ ⁴⁶ คนยากาบ คนซัลมีย คนยานัน ⁴⁷ คนกิดเดล คนกาฮาร์ คนเรอายาห์ ⁴⁸ คนเรชิน คนเนโคดา คนกัสซาม ⁴⁹ คนอุสซาห์ คนปาเสอาห์ คนเบสัย ⁵⁰ คนอัสนาห์ คนเมอูนิม คนเนฟีลิม ⁵¹ คนบับคูค คนฮาคูฟา คนฮารซูร ⁵² คนบัสลูท คนเมหิดา คนฮารซา ⁵³ คนบารโซส คนสิเสรา คนเทมาห์ ⁵⁴ คนเนซียาห์ และคนฮาทิฟฟา ⁵⁵ ลูกหลานข้าราชการของชาโลมอนคือ คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรดา ⁵⁶ คนยาอาลาห์ คนดาร์โคน คนกิดเดล ⁵⁷ คนเซฟาทิยาห์ คนฮัทธิล คนโปเครทแห่งซาบอิม และคนอามิ ⁵⁸ คนใช้ประจำพระวิหารและลูกหลานของข้าราชการของชาโลมอนทั้งสิ้น เป็นสามร้อยเก้าสิบสองคน ⁵⁹ ต่อไปนี้เป็นบรรดาผู้ที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลฮารซา เศรูบ อัลดาน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสุจน์เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่ ⁶⁰ คือคนเดไลยาห์ คนโทบิอาห์ และคนเนโคดา รวมหกร้อยห้าสิบสองคน ⁶¹ และจากลูกหลานของบุโรหิตด้วยคือ คนยาบยาห์ คนฮักโซส และคนบารซิลลัย ผู้ได้กรยาจากบุตรสาวของบารซิลลัย คนเกลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น ⁶² คนเหล่านี้เมื่อค้นหาชื่อในทะเบียนที่เขาขึ้นไว้ในสามะโนครวเชื้อสายก็ไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งบุโรหิต ⁶³ ผู้ว่าราชการเมืองส่งเขามิให้รับประทานอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีบุโรหิตที่จะปรึกษากับอูริมและทุมมิมเสียก่อน

จำนวนคนที่กลับ ไปทั้งหมด

⁶⁴ ชุมชนชนทั้งหมดรวมกันมี สิทธิในสองพันสามร้อยหกสิบคน ⁶⁵ นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามินักร้องชายหญิงสองร้อยคน

ทรัพย์สินของคนที่กลับ ไป

⁶⁶ ม้าของเขามิเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขาสองร้อยสี่สิบห้าตัว ⁶⁷ อูฐของเขาสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขากหพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว ⁶⁸ ประมุขของบรรพบุรุษบางคน เมื่อเขามาถึงที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ได้ถวายตามใจสมัครเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า เพื่อจะสร้างพระนิเวศขึ้นในที่เดิม ⁶⁹ เขากลายตามกำลังของเขาแก่กองทรัพย์เพื่อพระราชกิจ เป็นทองคำหกหมื่นหนึ่งพันดราค เงินห้าพันมานะ และเครื่องแต่งกายบุโรหิตหนึ่งร้อยตัว ⁷⁰ บรรดาบุโรหิต คนเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง นักร้อง คนเผ่าประตือ และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ตามเมืองของตน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่ตามเมืองของเขา

3

เยซุอาห์กับเศรูบาเบลตั้งแท่นบูชาขึ้นมา

¹ เมื่อมาถึงเดือนที่เจ็ดที่คนอิสราเอลอยู่ตามหัวเมือง ประชาชนได้มาพร้อมหน้ากันที่เยรูซาเล็ม ² แล้วเยซุอาบุตรชายโยฮาคัดได้ลุกขึ้นพร้อมกับพวกบุโรหิตผู้เป็นญาติของเขาด้วยกัน กับเศรูบาเบลบุตรชายเชลลียเอล พร้อมกับญาติของเขา และได้สร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาบนนั้น ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า ³ เขาได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐาน เพราะความกลัวอยู่เหนือเขาเหตุด้วยชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น และเขากลายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นต่อพระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องเผาบูชาเวลาเช้าและเวลาเย็น

เทศกาลอยู่เพิงและเครื่องเผาบูชาต่างๆ

⁴ และเขาถือเทศกาลอยู่เพิงตามที่บันทึกไว้ และถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันตามจำนวนที่กำหนดไว้ ตามธรรมเนียม อันเป็นที่พึงทำทุกวัน ⁵ ต่อมาถึถวายเครื่องเผาบูชาเนื่องด้วย uly ถวายเครื่องบูชาในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และตามบรรดาเทศกาลกำหนดของพระเยโฮวาห์ที่ตั้งไว้ และถวายเครื่องบูชาของทุกคนที่ถวายตามใจสมัครต่อพระเยโฮวาห์ ⁶ เขาเริ่มต้นถวายเครื่องเผาบูชาต่อพระเยโฮวาห์ตั้งแต่วันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด แต่เขายังมิได้วางรากฐานพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ⁷ เขาทั้งหลายจึงให้เงินแก่ช่างสกัดหิน และช่างไม้ และ

มอบอาหาร เครื่องดื่มและน้ำมันแก่คน ไชตอนและคน ไทระ เพื่อให้ นำไม้สนสิดาร์มาจากเลบานอน ไปถึง ทะเลถึงเมืองยัฟฟา ตามที่เขาได้รับอนุญาตมาจาก ไชรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

การวางรากฐานของพระวิหาร

8 ในปีที่สองซึ่งเขามาถึงพระนิเวศแห่งพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สอง เศรูบาเบลบุตรชายเซอัลที่เอล และเยชูอาบุตรชายโยชาดัก ได้ทำการตั้งต้นพร้อมพี่น้องของเขาที่เหลืออยู่ คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวี และคนทั้งปวงซึ่งมาจากการเป็นเชลยยังเยรูซาเล็ม เขาได้เลือกตั้งคนเลวี ตั้งแต่อายุยี่สิบขึ้นไป เพื่อให้ดูแล การงานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์⁹ และเยชูอา กับบุตรชายและพี่น้องของท่าน กับซัดมีเอลและบุตร ชายของเขา คนของยูดาห์ รวมกันควบคุมคนงานในพระนิเวศแห่งพระเจ้า ร่วมกับบุตรชายเฮนาดัดพร้อม กับบุตรชายและญาติของเขาผู้เป็นคนเลวี¹⁰ และเมื่อช่างก่อ ได้วางรากฐานของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ บรรดาปุโรหิตก็แต่งเครื่องยศออกมาพร้อมกับแดรและคนเลวี คนของอาสาฟพร้อมกับฉาบ ภายสรสรเสริญ พระเยโฮวาห์ตามพระราชกำหนดของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล¹¹ และเขาร้องเพลงตอบกัน สรรเสริญและ โมทนาแด่พระเยโฮวาห์ว่า □เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ต่ออิสราเอล□ และประชาชนทั้งปวงก็โห่ร้องด้วยเสียงดังเมื่อเขาสรสรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่ารากฐานของพระ นิเวศแห่งพระเยโฮวาห์วางเสร็จแล้ว¹² แต่ปุโรหิตและคนเลวีและประมุขของบรรพบุรุษเป็นอันมาก คือคนแก่ ผู้ได้เห็นพระวิหารหลังก่อน เมื่อเขาเห็นรากฐานของพระวิหารหลังนี้ได้วางแล้ว ได้ร้องไห้ด้วยเสียงดัง คน เป็นอันมากได้โห่ร้องด้วยความชื่นบาน¹³ ประชาชนจึงสังเกตไม่ได้ว่า โทนเป็นเสียงโห่ร้องด้วยความชื่นบาน และโทนเป็นเสียงประชาชนร้องไห้ เพราะประชาชนโห่ร้องเสียงดังมาก และเสียงนั้นก็ได้ยิน ไปไกล

4

คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าพยายามขัดขวางงานก่อสร้าง

1 เมื่อปฏิบัติกิจของยูดาห์และเบนยามิน ได้ยินว่า ลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย กำลังสร้างพระ วิหารถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล² เขาทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรูบาเบลและประมุขของ บรรพบุรุษและพูดกับเขาว่า □ให้เราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะว่าพวกเราแสวงหาพระเจ้าของท่านอย่างท่าน ทั้งหลาย และเราได้ถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ตั้งแต่วันที่เอซาร์ฮัดโดนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำเรามาที่นี่□³ แต่เศรูบาเบล เยชูอา และคนอื่นๆที่เป็นพวกประมุขของบรรพบุรุษที่เหลืออยู่ในอิสราเอล พูดกับเขาทั้ง หลายว่า ปากน้ำทั้งหลายไม่มีส่วนกับเราในการสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้าของเรา แต่พวกเราจะสร้างแต่ ลำพังถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตามที่กษัตริย์ ไชรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียทรงบัญชาไว้แก่ เรา□⁴ แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นได้กระทำให้ประชาชนยูดาห์ที่ห่อถ้อย และรบกวนพวกเขาในการสร้าง⁵ และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ขัดขวางเขาเพื่อมิให้เขาสมหวังตามจุดประสงค์ของเขา ตลอดจนสมัยของ ไชรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย แม้ถึงรัชกาลของดารีอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย⁶ และในรัชกาลอาหุเสรัส ต้นรัชกาลของ พระองค์ เขาทั้งหลายได้เขียนฟ้องชาวยูดาห์และเยรูซาเล็ม⁷ และในรัชสมัยของอารทาเซอร์ซีสนั้น บิชลาม มิทเรดาท และทาเบเอล และพวกภาคีทั้งปวงของเขา ได้เขียน ไปทูลอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ฎีกานั้นได้เขียนขึ้นเป็นอักษรอาร์มีแล้วก็แปลเป็นภาษาอาร์มี⁸ เรอูมผู้บังคับบัญชา และชิมชียอัสลักษณ์ ได้เขียนหนังสือปรักปรำเยรูซาเล็มถวายกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสดังต่อไปนี้⁹ แล้วเรอูมผู้บังคับบัญชา ชิมชีย อัสลักษณ์ กับภาคีทั้งปวงของท่าน และชาวดินา คนอาฟอาร์เซดา คนทาร์เปลี คนอาฟอาร์ซี คนเอเรก ชาว บาบีโลน ชาวสุสา คนเดฮาวาห์ และคนเอลาม¹⁰ และคนประชาชนชาติอื่นๆ ผู้ซึ่งโอสนับปาร์ เจ้านายผู้ใหญ่ได้ ส่งมาให้ตั้งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลทางปากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น

พวกปฏิบัติกิจเขียนจดหมายถึงกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส

11 และนี่ เป็น สำเนาจดหมายที่ เขา ส่ง ไป ถึง พระองค์ คือถึง กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสว่า □ขอกราบ ทูล ข้าราชการของพระองค์ คือคนของมณฑลปากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น¹² บัดนี้ขอ กษัตริย์ทรงทราบ ว่า พวก ยิวซึ่งมาจากพระองค์มาหาข้าพระองค์นั้น ได้ไปยังเยรูซาเล็ม เขากำลังก่อสร้างเมืองที่มีกนกภูมิและชั่วร้าย ขึ้นใหม่ เขากำลังจะทำการกำแพงเมืองเสร็จและซ่อมแซมรากฐาน¹³ บัดนี้ขอ กษัตริย์ทรงทราบ ว่า ถ้าเมืองนี้ได้ สร้างขึ้นใหม่และกำแพงเมืองเสร็จแล้ว เขาจะไม่ส่งบรรณาการ คำนธรมเนียม หรือคำภาษี และเงินราย ได้ ของหลวงก็จะขาดตกบกพร่องไป¹⁴ เพราะเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้รับพระบรมราชูปถัมภ์จากราชวังของ กษัตริย์ จึงไม่สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเห็นการเสื่อมเกียรติของกษัตริย์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ทั้ง หลายจึงส่งมารากราบทูลแก่กษัตริย์¹⁵ เพื่อว่าจะได้ค้นดูในหนังสือบันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ จะพบในหนังสือบันทึกแล้วทราบว่าเมืองนี้เป็นเมืองมีกนกภูมิ เป็นภัยอันตรายแก่บรรดากษัตริย์และมณฑลทั้ง หลาย และได้มีการปลุกปั่นขึ้นจากสมัยเก่าก่อน เพราะเหตุนี้เองเมืองนี้จึงถูกทิ้งร้าง¹⁶ ข้าพระองค์ทั้งหลาย

ขอกราบทูลให้กษัตริย์ทรงทราบฯ ถ้าเมืองนี้ได้สร้างใหม่เสร็จและกำแพงเมืองก็สำเร็จแล้ว พระองค์จะไม่มีกรรมสิทธิ์ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้□

กฤษฎีกาจากกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส

17 กษัตริย์ทรงส่งพระราชสาส์นตอบ ไปถึงเรูหมผู้บังคับบัญชา และชิมชัยอาลักษณ์ และภาคีทั้งปวงของเขาผู้อยู่อาศัยในสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้นว่า □ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด เป็นต้น 18 บัดนี้หนังสือที่ท่านส่ง ไปยังเรา ได้ให้แปลต่อหน้าเรา 19 และเราได้ออกคำสั่ง และได้สอบสวนแล้ว เห็นว่าเมืองนี้แต่ก่อนโน้น ได้ถูกขึ้นต่อสุกษัตริย์ และการกบฏ และการปลุกปั่น ได้เกิดขึ้นในเมืองนั้น 20 เคยมีกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจได้ครองเยรูซาเล็ม เป็นผู้ทรงปกครองมณฑลทั้งสี่ฟากแม่น้ำข้างโน้น ซึ่งเขาถวายบรรณาการค่าธรรมเนียมและภาษีให้ 21 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงออกคำสั่งว่า ให้คนเหล่านั้นหยุดและไม่ต้องสร้างเมืองนี้ใหม่ จนกว่าเราจะออกกฤษฎีกา 22 และขอระงับอย่าหย่อนในเรื่องนี้ ทำไมจะให้ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นเป็นภัยอันตรายต่อกษัตริย์□

การก่อสร้างได้หยุด

23 แล้วเมื่อได้อ่านสำเนาพระราชสาส์นของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสต่อหน้าเรูหม และชิมชัยอาลักษณ์ และภาคีทั้งหลายของท่าน ท่านทั้งหลายก็รีบไปหาพวกยิวที่เยรูซาเล็ม และใช้กำลังและอำนาจกระทำให้เขาหยุด 24 งานพระนิเวศแห่งพระเจ้ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มจึงหยุด งานนั้นได้หยุดจนถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดาร์อิัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

5

ฮักกัยและเศคาริยาห์หนุนใจประชาชนให้ทำการก่อสร้างต่อไป

1 ฝ่ายผู้พยากรณ์คือ ฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอิดโด ได้พยากรณ์แก่พวกยิวผู้อยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็มในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือแก่พวกเขา 2 แล้วเศรบบาเบลบุตรชายเชลธิเอล และเยชูอาบุตรชายโยฮาคัด ได้ลุกขึ้นตั้งต้นสร้างพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และผู้พยากรณ์ของพระเจ้าได้อยู่กับท่านช่วยเหลือท่าน 3 ในเวลาเดียวกันนั้นทัทเธเนีย ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซราโรบเซนัย และคณะของท่านได้มาหาท่าน และพูดกับท่านดังนี้ว่า □ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและกำแพงนี้จนสำเร็จ□ 4 เขากล่าวท่านอย่างนี้ได้ว่า □ผู้ที่กำลังสร้างตึกนี้ไม่มีชื่อใครบ้าง□ 5 แต่พระเนตรของพระเจ้าของเราก็ทั้งหลายอยู่นอกพวกผู้ใหญ่ของพวกยิว และเขาก็ยับยั้งเขาทั้งหลายไม่ได้จนกว่าเรื่องนี้จะทราบถึงดาร์อิัส และมีคำตอบเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้มา 6 สำเนาจดหมายซึ่งทัทเธเนียผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซราโรบเซนัย และคณะของท่านคือคอนอาพาร์เซาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ ส่งไปทูลกษัตริย์ดาร์อิัส

พวกศัตรูเขียนถึงกษัตริย์ดาร์อิัส

7 ท่านทั้งหลายได้ส่งหนังสือซึ่งมีข้อความต่อไปนี้ □กราบทูลกษัตริย์ดาร์อิัส ขอทรงพระเจริญ 8 ขอ กษัตริย์ทรงทราบฯ ข้าพระองค์ทั้งหลาย ไปยังมณฑลยูดาห์ ถึงพระนิเวศของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ซึ่งกำลังสร้างขึ้นด้วยหินใหญ่ และวางไม้ไว้บนผนัง งานนี้ได้ดำเนินไปอย่างขยันขันแข็งและเจริญขึ้นในมือของเรา 9 แล้วข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้ถามพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า □ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและกำแพงนี้จนสำเร็จ□ 10 ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้ถามชื่อของเขาด้วย เพื่อกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ เพื่อข้าพระองค์จะได้เขียนชื่อบุคคลเหล่านั้นที่เป็นหัวหน้าของเขาลงไว้ 11 และนี่เป็นคำตอบของเขากว่าข้าพระองค์ □เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และเรากำลังสร้างพระนิเวศซึ่งได้สร้างมาหลายปีแล้วขึ้นใหม่ ซึ่งกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลได้ทรงสร้างให้สำเร็จ 12 แต่เพราะว่าบรรพบุรุษของเราได้กระทำให้พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงมอบท่านเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน คนเคลเดียผู้ทรงทำลายพระนิเวศนี้ และทรงกวาดเอาประชาชนไปยังบาบิโลน 13 ถึงอย่างไรก็ดีในปีต้นแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสได้ทรงออกกฤษฎีกาให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ 14 และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดไปจากพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มนั้น และทรงนำไปยังวิหารของบาบิโลน สิ่งเหล่านี้กษัตริย์ไซรัสทรงนำออกมาจากวิหารของบาบิโลน และทรงมอบไว้กับคนหนึ่งชื่อเซบัสซาร์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเมือง 15 และพระองค์ตรัสกับท่านดังนี้ว่า □จงรับเครื่องใช้เหล่านี้ไปเก็บไว้ในพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และจงสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่เดิมนี้□ 16 แล้วเซบัสซาร์คนนี้ได้มาวางรากฐานพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และตั้งแต่นั้นจนบัดนี้ก็กำลังสร้างอยู่และยังไม่สำเร็จ□ 17 เพราะฉะนั้นบัดนี้ถ้ากษัตริย์ทรงเห็นดีก็ขอทรงให้คนดูในคลังราชทรัพย์ที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อดูว่ากษัตริย์ไซรัสทรงออก

กฤษฎีกาให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็มหรือไม่ และขอภักดิ์รับสั่งแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายตามพอฟะหัยของพระองค์ในเรื่องนี้□

6

ดารีอัสทรงรับรองกฤษฎีกาของไซรัส

¹ แล้วกษัตริย์ดารีอัสทรงออกกฤษฎีกาและทรงให้คันดูในหอเก็บหนังสือซึ่งเป็นราชทรัพย์สะสมไว้ในบาบิโลน ² และได้มีการพบหนังสือม้วนหนึ่งที่อาคเมดาห์ในพระราชวังซึ่งอยู่ในมณฑลมีเดีย และมีข้อความเขียนอยู่ในหนังสือม้วนนั้นดังต่อไปนี้ ³ □ ในปีที่ต้นแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาว่า 'เรื่องพระนิเวศของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มว่า □ ให้สร้างพระนิเวศนั้นขึ้นใหม่ คือที่ซึ่งเขานำเครื่องสวดบูชามาถวาย ให้ลงรากมันคง ให้พระนิเวศสูงหกสิบศอกและกว้างหกสิบศอก ⁴ ให้ก่อด้วยหินใหญ่สามชั้นและไม่ใหม่ชั้นหนึ่ง และให้เสียเงินค่าก่อสร้างจากพระคลังหลวง ⁵ และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ซึ่งแนบติดเนซาร์ทรงนำออกมาจากพระวิหารที่อยู่ในเยรูซาเล็มนำมาไว้ที่บาบิโลนนั้น ให้คืนเสียและให้นำกลับไปยังพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ไว้ตามที่ของสิ่งนั้นๆ ท่านจงเก็บไว้ในพระนิเวศแห่งพระเจ้า□ ⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ทหะเรณีย์ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซธาร์โบเซนัย และภาคีของท่าน คือคนอาพาร์เซดาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น จงไปเสียให้ทางเกิด ⁷ จงให้งานสร้างพระนิเวศของพระเจ้าดำเนินไปเถิด ให้ผู้ว่าราชการของพวกยิว และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวสร้างพระนิเวศของพระเจ้านี้ในที่เดิมขึ้นใหม่ ⁸ ยิ่งกว่านั้นอีก เราก่อกฤษฎีกาเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านพึงกระทำเพื่อพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ให้ชำระเงินค่าก่อสร้างแก่คนเหล่านั้นเดิม เพื่อพวกเขาไม่ถูกหยุดยั้ง เอาเงินจากราชทรัพย์ คือบรรณาการของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น ⁹ และสิ่งใดๆที่เขาต้องการ เช่น วัชนุ่ม แกะผู้ หรือแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งข้าวสาลี เหลือ น้าองุ่น หรือน้ำมัน ตามที่ปุโรหิตเยรูซาเล็มกำหนดไว้ ให้มอบแก่เขาเป็นวันๆ ไปอย่าได้ขาด ¹⁰ เพื่อเขาจะได้ถวายเครื่องสวดบูชา อันเป็นกลิ่นที่พอฟะหัยแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และให้อธิษฐานเพื่อชีวิตของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ ¹¹ และเราก่อกฤษฎีกาว่า ถ้าผู้ใดเปลี่ยนแปลงประกาศิตนี้ ก็ให้ตั้งไม้ใหญ่อันหนึ่งออกเสียจากเรือนของเขา และให้เขาถูกตรึงไว้บน ไม้ นั้น และให้เรือนของเขาเป็นกองขยะเพราะเรื่องนี้ ¹² และขอพระเจ้าผู้ทรงกระทำให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่นทรงคว่ำกษัตริย์ทั้งหมดหรือประชาชนชาติใดๆ ที่ยื่นมือออกเปลี่ยนแปลงข้อนี้ คือเพื่อทำลายพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าดารีอัสออกกฤษฎีกาให้ ขอให้กระทำกันด้วยความขยันขันแข็ง□ ¹³ แล้วทหะเรณีย์ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซธาร์โบเซนัย และภาคีของท่านทั้งสองก็ได้กระทำทุกอย่างด้วยความขยันขันแข็งตามพระดำรัสซึ่งกษัตริย์ดารีอัสได้ทรงบัญชาามา ¹⁴ และพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวก็ได้ทำการก่อสร้างให้ก้าวหน้าไป ตามการพยากรณ์ของฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอิดโด เขาสร้างเสร็จตามพระบัญชาแห่งพระเจ้าของอิสราเอล และตามกฤษฎีกาของไซรัสและดารีอัสและอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

พระวิหารได้สำเร็จและถวายแด่พระเจ้า

¹⁵ และพระนิเวศนี้ได้สำเร็จในวันที่ สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่หกแห่งรัชกาลกษัตริย์ดารีอัส ¹⁶ และชนชาติอิสราเอล บรรดาปุโรหิตและคนเลวี และลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยที่เหลือนอยู่ ได้ฉลองการมอบถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ด้วยความขยันขันแข็ง ¹⁷ ณ การถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ เขาทั้งหลายได้ถวายวัวผู้หนึ่งร้อยตัว แกะผู้สองร้อยตัว ลูกแกะสี่ร้อยตัว และส่วนเครื่องบูชาไปบาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวงนั้นมีแกะผู้สิบสองตัว ตามจำนวนตระกูลของอิสราเอล ¹⁸ และเขาตั้งปุโรหิตไว้ในกองของเขาทั้งหลาย และคนเลวีในเวรของเขา สำหรับการปรนนิบัติพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ตามที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส

การถือเทศกาลปัสกาอีก

¹⁹ ในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่งลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยได้ถือเทศกาลปัสกา ²⁰ เพราะบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ได้ชำระตนทุกคน เขาบริสุทธิหมดด้วยกัน เขาจึงฆ่าแกะปัสกาสำหรับลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทั้งหมด สำหรับพวกพี่น้องที่เป็นปุโรหิต และสำหรับตัวเขาทั้งหลายเอง ²¹ ประชาชนอิสราเอลผู้ได้กลับมาจากการถูกกวาดไปเป็นเชลย และทุกคนที่สมทบกับเขาและแยกตัวออกจากการมลทินของบรรดาประชาชนชาติแห่งแผ่นดินนั้น เพื่อจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ได้รับประทาน ²² และเขาได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความขยันขันแข็ง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาขยันขันแข็ง และทรงเห็นพอฟะหัยของกษัตริย์อัสซีเรียมาหาเขา เพื่อเสริมกำลังมือของเขาในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้านั้นแห่งอิสราเอล

7

เอสร่ากับเพื่อนร่วมงานไปเยรูซาเล็ม

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ในรัชกาลของอาร์ทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอสร่าบุตรชายเศโลอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิสคิยาห์² ผู้เป็นบุตรชายซัลลุม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายอาหิบ³ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท⁴ ผู้เป็นบุตรชายเศปาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอุซซิช ผู้เป็นบุตรชายบุคคี⁵ ผู้เป็นบุตรชายอาบิซัว ผู้เป็นบุตรชายฟินหัส ผู้เป็นบุตรชายเอลาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรนโปรทิตใหญ่⁶ เอสร่าคนนี้ได้อ่านไปจากบาบิโลน ท่านเป็นธรรมาจารย์ชำนาญในเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้ และกษัตริย์ประทานทุกอย่างที่ท่านทูลขอ เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน⁷ มีบางคนในคนอิสราเอลและในเบรดาบโรทิต บรรดาคนเลวี บรรดานักร้อง และคนเฝ้าประตู และคนใช้ประจำพระวิหารได้ขึ้นไปด้วย ถึงเยรูซาเล็มในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส⁸ และท่านมาถึงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของกษัตริย์⁹ เพราะในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่งท่านได้เริ่มขึ้นไปจากบาบิโลน และในวันที่หนึ่งของเดือนที่ห้าท่านมาถึงเยรูซาเล็ม เพราะว่าพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน¹⁰ เพราะเอสร่าได้ตั้งใจของท่านที่จะแสวงหาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และกระทำตาม และสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆในอิสราเอล

อาร์ทาเซอร์ซีสบัญชาให้เอสร่าได้รับความช่วยเหลือ

11 ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายซึ่งกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสพระราชทานแก่เอสร่าบโรทิตผู้เป็นธรรมาจารย์ผู้เป็นธรรมาจารย์แห่งเรื่องราวของพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกฎเกณฑ์ของพระองค์เพื่ออิสราเอลว่า¹² อาร์ทาเซอร์ซีส พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึงเอสร่าบโรทิต ธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟาसारค์ ขอให้ยูโยขึ้นเป็นสุขอย่างสมบูรณ์เถิด เป็นต้น¹³ บัดนี้เราออกกฎหมายว่าประชาชนอิสราเอลผู้หนึ่งผู้ใด หรือบโรทิตของเขาทั้งหลาย หรือคนเลวีในราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งสมัครใจที่จะไปยังเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้¹⁴ เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดได้ใช้เจ้าไป ให้ถามถึงยูดาสและเยรูซาเล็ม ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในมือเจ้านั้น¹⁵ และให้จ่ายเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับในเยรูซาเล็ม¹⁶ พร้อมทั้งเงินและทองคำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะหาได้ทั่วไปในมณฑลบาบิโลน พร้อมกับของถวายด้วยใจสมัครของประชาชนและบโรทิต เติมใจถวายแด่พระนิเวศของพระเจ้าของเจ้า ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม¹⁷ แล้วด้วยเงินนี้เจ้าจงช้อนขึ้นขึ้นแข็งข้อไว้ผู้แกะและผู้เลาะลูกแกะ กับธัญญาบูชาคู่กัน และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน และเจ้าจงถวายสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาของพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม¹⁸ ส่วนเงินและทองคำที่เหลืออยู่ในเจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นดีที่จะทำประการใด ก็จงกระทำเถิด ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าของเจ้า¹⁹ และเครื่องใช้ซึ่งได้มอบให้เจ้าสำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้า เจ้าจงมอบถวายไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม²⁰ และสิ่งใดซึ่งยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าจะต้องจัดหาขึ้น เจ้าจงจัดหาด้วยเงินพระคลังของกษัตริย์²¹ และเรา คือกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ได้ออกกฎหมายไปยังบรรดานายคลังในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้นว่า สิ่งใดที่เอสร่าบโรทิตธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟาसारค์ต้องการจากท่าน จงกระทำให้เขาด้วยความช้อนขึ้นขึ้นแข็ง²² ถึงจำนวนเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีถึงหนึ่งร้อยโคเร น้าองุ่นหนึ่งร้อยบัท น้ำมันหนึ่งร้อยบัท และเกลือ ไม่จำกัดจำนวนว่าเท่าไร²³ สิ่งใดที่พระเจ้าแห่งฟาसारค์ทรงบัญชา ก็จงกระทำให้อย่างเต็มขนาดสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าแห่งฟาसारค์ เกือบกว่าพระพิโรธของพระองค์จะมีต่อดินแดนของกษัตริย์และโอรสของพระองค์²⁴ เราขอแจ้งแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ไม่เป็นการถูกต้องตามกฎหมายที่จะเอาบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือส่วยจากคนหนึ่งคนใดในเบรดาบโรทิต คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู คนใช้ประจำพระวิหาร หรือผู้รับใช้อื่นๆของพระนิเวศของพระเจ้านั้น²⁵ ส่วนเจ้า เอสร่า ตามพระสติปัญญาแห่งพระเจ้าของเจ้าอันอยู่ในมือของเจ้า จงแต่งตั้งพนักงานผู้ปกครองและผู้พิพากษา ให้พิพากษาประชาชนทั้งปวงในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น คือทุกคนที่รู้บรรดาพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และคนเหล่านั้นที่ไม่รู้ เจ้าทั้งหลายจะต้องสอน²⁶ ผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์ ก็ให้พิพากษาลงโทษเขาอย่างเคร่งครัด จะเป็นโทษถึงตาย หรือถึงเนรเทศ หรือถึงรับทรมานของเขา หรือถึงจำขังก็ได้

เอสร่าขอบพระคุณพระเจ้า

27 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ทรงดลพระทัยของกษัตริย์ ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม²⁸ และทรงบันดาลให้ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อพระพักตร์กษัตริย์ และที่ปรึกษาของพระองค์ และต่อหน้าเจ้านายผู้ทรงอำนาจของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็มีใจกล้าขึ้น

เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้รวบรวมบุคคลชั้นผู้นำจากอิสราเอลขึ้นไปกับข้าพเจ้า

8

รายชื่อเพื่อนร่วมงานของเอสรา

¹ ต่อไปนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และนี่เป็นสามะโนครัวเชื้อสายของบรรดาผู้ที่ขึ้นไปกับข้าพเจ้าจากบาบิโลน ในรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส คือ ² จากคนฟีเนหัสมี เกอร์โซม จากคนอิสมาอูร์มี ดาเนียล จากคนดาวิดมี ฮัทธัซ ³ จากคนเศดานียาห์ จากคนปาโรซมี เศคาริยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายผู้ขึ้นทะเบียน ไว้หนึ่งร้อยห้าสิบคน ⁴ จากคนปาหัทโมอัมมี เอลีโอนัย บุตรชายเศปราหิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยคน ⁵ จากคนเศดานียาห์มี บุตรชายของยาฮาซียเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสามร้อยคน ⁶ จากคนอาดินมี เอเบต บุตรชายโยนาธาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายห้าสิบคน ⁷ จากคนเอลามมี เยชายาห์ บุตรชายอาราลียาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายเจ็ดสิบคน ⁸ จากคนเซฟาทิยาห์มี เศบาดียาห์ บุตรชายมีคาเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายแปดสิบคน ⁹ จากคนโยอาบมี โอบาดีห์ บุตรชายเยฮีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยสิบแปดคน ¹⁰ จากคนเชโลมิตมี บุตรชายของโยสิฟิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยหกสิบคน ¹¹ จากคนเบบัยมี เศคาริยาห์ บุตรชายเบบัย พร้อมกับท่านมีผู้ชายยี่สิบแปดคน ¹² จากคนฮัสกาดมี โยฮานัน บุตรชายฮักคาทาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยสิบคน ¹³ จากคนอาโดนิศมีผู้ที่มาทีหลัง นี่เป็นชื่อของเขาชื่อ เอลีเฟเลท เยฮีเอลและเชไมยาห์ พร้อมกับพวกเขามีผู้ชายหกสิบคน ¹⁴ จากคนบิกวัยมี อุรียห์และศับบุด พร้อมกับเขาทั้งสองมีผู้ชายเจ็ดสิบคน

เอสราต้องการให้มีคนเลวี่และคนใช้ประจำพระวิหารไปเพิ่มเติม

¹⁵ ข้าพเจ้าได้รวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามายังแม่น้ำที่ไหลไปสู่อาหาวา เราตั้งค่ายอยู่ที่นั่นสามวัน เมื่อข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและปรีทิด ข้าพเจ้าไม่เห็นลูกหลานของเลวี่ที่นั่นเลย ¹⁶ แล้วข้าพเจ้าจึงให้ไปเรียกเอลีเยเซอร์ อาร์เอด เชไมยาห์ เอลนาอัน ยาริบ เอลนาอัน นาอัน เศคาริยาห์ และเมซูลลาม บุคคลชั้นหัวหน้า และให้หาโยยาริบ และเอลนาอัน ผู้เป็นคนมีความเข้าใจ ¹⁷ และส่งเขาด้วยคำสั่งไปยังท่านอิดโด บุคคลชั้นหัวหน้ายังสถานที่ที่ชื่อคาสีเฟีย คือให้บอกท่านอิดโดและพี่น้องของท่านผู้เป็นคนใช้ประจำพระวิหารที่สถานที่ที่ชื่อคาสีเฟียว่า ขอส่งผู้ปรนนิบัติสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรามายังเรา ¹⁸ และโดยพระหัตถ์อันทรงพระคุณของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา เราได้นำคนที่มีความสุขุมมาให้เรา เป็นลูกหลานของมาหัสึบุตรชายเลวี่ ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล ชื่อเชเรบิยาห์ กับบุตรชายและญาติพี่น้อง รวมสิบแปดคน ¹⁹ ทั้งยาซาบิยาห์และเยชายาห์ ลูกหลานของเมาริกับญาติพี่น้องและบุตรชายของเขา รวมยี่สิบคน ²⁰ และคนใช้ประจำพระวิหารซึ่งดาวิดและข้าราชการของพระองค์ได้จัดตั้งขึ้นไว้เพื่อปรนนิบัติคนเลวี่ มีคนใช้ประจำพระวิหารสองร้อยยี่สิบคน บุคคลเหล่านี้ทั้งสี่มีชื่อระบุไว้

การถืออดอาหารที่แม่น้ำอาหะวา

²¹ แล้วข้าพเจ้าก็ประกาศให้ถืออดอาหารที่นั่น คือที่แม่น้ำอาหะวา เพื่อเราทั้งหลายจะได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา เพื่อจะทูลขอหนทางอันถูกต้องจากพระองค์สำหรับเรา ลูกหลานของเรา และข้าพเจ้าของทั้งสี่ของเรา ²² เพราะข้าพเจ้าจะอายุที่จะทูลขออาหารและพลม้าจากกษัตริย์เพื่อช่วยเราสู่ศัตรูตามทางของเรา ในเมื่อเราได้กราบทูลกษัตริย์แล้วว่า พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ให้ยังผลดี แต่ถูรธานภาพและพระพิโรธของพระองค์ต่อสุคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์ ²³ เราจึงอดอาหารและวิงวอนพระเจ้าของเราเพื่อเรื่องนี้ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องทูลของเรา

ทรัพย์สมบัติมอบไว้แก่ปุโรหิตสิบสองคน

²⁴ และข้าพเจ้าได้แยกปุโรหิตใหญ่ออกสิบสองคนคือ เชเรบิยาห์ ยาซาบิยาห์ และพี่น้องสิบคนของเขาที่อยู่กับเขา ²⁵ และข้าพเจ้าได้ชั่งเงิน และทองคำ และเครื่องใช้ กับเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเขา มอบให้เขาทั้งหลายซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาและเจ้านายของพระองค์ และคนอิสราเอลทั้งปวงที่นั่นได้ถวายไว้ ²⁶ ข้าพเจ้าได้ชั่งใส่มือของเขาเป็นเงินหกร้อยห้าสิบตะลันต์ และเครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินมีค่าหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำร้อยตะลันต์ ²⁷ ขามทองคำยี่สิบลูกมีค่าหนึ่งพันดาร์ริค และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์เนื้อละเอียดสุกใสสองลูกมีค่าเท่ากับทองคำ ²⁸ และข้าพเจ้าบอกเขาว่า ท่านทั้งหลายบริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์ และเครื่องใช้ก็บริสุทธิ และเงินกับทองคำเป็นของถวายด้วยใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ²⁹ จงเฝ้าดูแล วิจารณ์กว่าท่านซึ่งสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าพวกปุโรหิตใหญ่และคนเลวี่ และประมุขของบรรพบุรุษอิสราเอลในเยรูซาเล็ม ภายในห้องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ³⁰ บรรดาปุโรหิตและคนเลวี่จึงรับเงินและทองคำที่ได้ชั่ง และเครื่องใช้ เพื่อนำไปยังเยรูซาเล็ม ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

เอสราถึงเยรูซาเล็ม

³¹ และเราก็ออกจากแม่น้ำอาหะวาในวันที่สิบสองของเดือนต้น เพื่อไปยังเยรูซาเล็ม และพระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา และพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรูและจากพวกข่มขอยอยู่ตามทาง ³² เรามาถึงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน ³³ ในวันที่สี่ภายในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ก็ชั่งเงินทองคำและเครื่องใช้ฝีมือของเมโรโบทโรทิด บุตรชายอูริยาห์ และคนที่อยู่กับเขาคือเอเลอาซาร์บุตรชายฟินหัส และคนที่อยู่กับเขาทั้งหลายคือ โยซาบับ บุตรชายเยชูอา และไนธยาห์บุตรชายบินนุย คนเลวี ³⁴ เขาซึ่งและนับทั้งหมดและบันทึกน้ำหนักของทุกสิ่งไว้ ³⁵ บรรดาลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย ซึ่งมาจากการเป็นเชลย ได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล มีวัวผู้สิบสองตัวสำหรับพวกอิสราเอลทั้งปวง แกะผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบเจ็ดตัว และแพะผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาถวายพระเยโฮวาห์

พวกเขามอบพระราชโองการให้แก่ผู้ว่าราชการมณฑล

³⁶ เขาทั้งหลายได้มอบพระราชโองการให้แก่สมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์ และแก่ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข่านนี้ และท่านเหล่านั้นได้ช่วยเหลือประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

9

การสมรสกับชนชาติที่ไม่เชื่อพระเจ้าของผู้พิชิตพลาด

¹ เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พวกเจ้านายก็เข้ามาหาข้าพเจ้า กล่าวว่า ประชาชนแห่งอิสราเอล และพวกบุโรทิดกับคนเลวีมิได้แยกตนเองออกจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น โดยได้ประพฤติตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา คือออกจากคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนเยบูส คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอาโมไรต์ ² เพราะเขารับบุตรสาวของชนเหล่านี้เป็นภรรยาของเขาเอง และของบุตรชายของเขา ดังนั้นเชื้อสายบริสุทธิ์ได้ปนกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้น นี่แหละในการละเมิดข้อนี้ มือของเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าและผู้ครองเมืองได้เด่นที่สุด ³ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ฉีกเสื้อของข้าพเจ้าทั้งเสื้อคลุมของข้าพเจ้า และทั้งผมออกจากศีรษะของข้าพเจ้าและทั้งหนวดเครา และนั่งลงตะลึงอยู่ ⁴ แล้วบรรดาคนที่สิ้นสะห้านไปด้วยพระวจนะของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เหตุด้วยการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ได้มาประชุมต่อหน้าข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้านั่งตะลึงอยู่จนถึงเวลากวดยเครื่องสักการบูชาตอนเย็น

คำอธิษฐานและการสารภาพของเอสรา

⁵ ณ เวลาสักการบูชาตอนเย็นนั้นข้าพเจ้าได้ลุกขึ้นจากการถ่อมตัว มีเครื่องแต่งกายและเสื้อคลุมของข้าพเจ้าฉีกขาด และข้าพเจ้าก็คุกเข่าลงและชูมือขึ้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ⁶ และข้าพเจ้าทูลว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะอยู่ชายเขินที่จะเยยหน้าหาพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นสูงกว่าศีรษะของข้าพระองค์ และการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายกองขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ⁷ ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการละเมิดยิ่งใหญ่ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ และเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายทั้งบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ และบรรดาบุโรทิดของข้าพระองค์ได้ถูกมอบไว้ในมือของบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินเหล่านั้น ให้แก่ดาบ แก่การเป็นเชลย แก่การปล้น และแก่การขายหน้าอย่างที่สุด อย่างทุกวันนี้ ⁸ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงสำแดงพระกรุณา พอพระทัยชั่วครู่หนึ่งสั้นๆ และได้ทรงประทานให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีคนที่เหลืออยู่และมีที่ยึดมั่นในที่บริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อว่าพระเจ้าของข้าพระองค์จะได้ทรงให้ดาของข้าพระองค์ทั้งหลายแจ่มขึ้น และทรงประสาทความพินาศมาเล็กน้อยจากการเป็นทาสของข้าพระองค์ทั้งหลาย ⁹ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาส แต่พระเจ้าของข้าพระองค์มิได้ทรงละทิ้งข้าพระองค์ไว้ในความเป็นทาส แต่ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับความเมตตาในสายพระเนตรกษัตริย์ทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการฟื้นฟูขึ้น เพื่อจะตั้งพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นไว้ เพื่อจะซ่อมแซมสิ่งที่ปรักหักพังในพระนิเวศ เพื่อจะประทานกำแพงแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ¹⁰ และบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ข้าพระองค์จะทูลอะไรอีก เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระองค์ ¹¹ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า แผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังเข้าไปเพื่อยึดเป็นกรรมสิทธิ์นั้น เป็นแผ่นดินมลทินด้วยความโสโครกของชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินเหล่านั้น ด้วยการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา ซึ่งเต็มไปหมดตั้งแต่ปลายข้างนี้ถึงปลายข้างโน้น ด้วยความมลทินของเขาทั้งหลาย ¹² เพราะฉะนั้นบัดนี้ อย่ามอบพวกบุตรสาวของเจ้าแก่พวกบุตรชายของเขา หรืออย่ารับพวกบุตรสาวของเขาให้พวกบุตรชายของเจ้า หรืออย่าเสริมสันติภาพและความเจริญมั่งคั่งของเขาทั้งหลายเป็นนิรันดร์ เพื่อเจ้าทั้งหลายจะแข็งแรง และกินของดีแห่งแผ่นดินนั้น และมอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมรดกแก่ลูก

หลานของเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย 13 และเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายรับโทษเพราะการชั่วร้ายของข้าพระองค์ และเพราะการละเมิดใหญ่ยิ่งของข้าพระองค์ และเมื่อพระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงลงโทษข้าพระองค์ เหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์ น้อยกว่าที่พึงควรได้รับ และทรงประทานการช่วยให้พ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายอย่างนี้ 14 สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์อีก และเข้าเกี่ยวดองด้วยการแต่งงานกับชนชาติทั้งหลายที่กระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้หรือ พระองค์จะไม่ทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายจนพระองค์ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย จนไม่มีคนที่เหลืออยู่และไม่มีใครรอดได้เลยหรือ 15 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนที่เหลืออยู่ซึ่งรอดพ้นมาอย่างทุกวันนี้ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ มีการละเมิดของข้าพระองค์อยู่ เพราะไม่มีสักคนเดียวที่จะยืนต่อพระพักตร์พระองค์ได้เหตุเรื่องนี้เป็น

10

คนของพระเจ้าแยกออกจากชาวโลก

1 ขณะที่เอเสราอิฐฐานและทำการสารภาพร้องให้ทั้งตัวลงต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า มีชุมนุมชนหมู่ใหญ่โตมากทั้งชายหญิงและเด็กจากอิสราเอลประชุมต่อหน้าท่าน เพราะประชาชนได้ร้องไห้อย่างขมขื่น 2 และเขาคินยาห์บุตรชายเยซียเอล คนเอลามกล่าวแก่เอเสราว่า พวกเราทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเจ้าของเราเสียแล้ว และได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนี้ แต่ถึงจะมีเรื่องอย่างนี้ ก็ยังมีความหวังในอิสราเอลอยู่ 3 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ให้เรากระทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเราที่จะทิ้งภรรยาและลูกเหล่านี้ซึ่งเกิดมาจากเขาทั้งหลายเสียทั้งสิ้น ตามคำปรึกษาของเจ้านายของข้าพเจ้า และของบรรดาผู้ที่สิ้นสະหันธ์ด้วยพระบัญญัติของพระเจ้าของเราทั้งหลาย และขอให้กระทำตามพระราชบัญญัติเถิด 4 จงลุกขึ้นเถิด เพราะเป็นหน้าที่ของท่าน และเราทั้งหลายจะสนับสนุนท่าน ขอจงเข้มแข็งและกระทำเสียเถิด 5 แล้วเอเสราได้ลุกขึ้นให้บรรดาปุโรหิตใหญ่และเลวีและอิสราเอลทั้งปวงกระทำสัตย์ปฏิญาณว่า เขาจะกระทำตามที่พูดแล้ว เขาทั้งหลายจึงกระทำสัตย์ปฏิญาณ 6 แล้วเอเสราก็ออกไปจากต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้าเข้าไปในห้องของโยฮันันบุตรชายเอลียาซ เมื่อมาถึงที่นั่นแล้วก็ไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำ เพราะท่านโศกเศร้าด้วยเรื่องการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น 7 และเขาทำการป่าวร้องทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม แก่ลูกหลานทั้งหลายซึ่งสืบของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยว่า ให้มาชุมนุมกันที่เยรูซาเล็ม 8 และถ้าผู้ใดไม่มาภายในสามวัน ตามคำสั่งของเจ้านายที่และพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย จะต้องรับทรัพย์สมบัติของเขาเสียทั้งสิ้น และผู้ที่ไม่ต้องขาดจากชุมนุมชนของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย 9 และชายทั้งปวงของยูดาห์และเบนยามินได้ชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มภายในสามวัน ในเดือนที่เก้า ณ วันที่สิบของเดือนนั้น และประชาชนทั้งปวงนั่งอยู่ที่ถนนหน้าพระนิเวศของพระเจ้า ตัวสิ้นสະหันธ์ด้วยเรื่องนี้ และด้วยเรื่องฝนตกหนัก 10 และเอเสราปุโรหิตได้ลุกขึ้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายได้ละเมิดและได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จึงได้ทำการละเมิดของอิสราเอล 11 เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงสารภาพต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน และกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ จงแยกตัวท่านออกจากเสียจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินและจากภรรยาต่างชาติ 12 แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นได้ตอบด้วยเสียงอันดังว่า เป็นดังนั้นแหละ เราต้องกระทำตามที่ท่านพูดแล้ว 13 แต่มีประชาชนมากและเป็นเวลาที่ฝนตกหนัก เราอยู่กลางแจ้ง ไม่ไหวและจะจัดให้เสร็จในวันสองวันก็ไม่ได้ เพราะเราได้ละเมิดในเรื่องนี้มากนัก 14 ขอให้เจ้านายที่ของเราทำการแทนชุมนุมชนทั้งสิ้น และให้บรรดาคนในหัวเมืองของเราที่ได้รับภรรยาต่างชาติมาตามเวลากำหนด พร้อมกับพวกผู้ใหญ่และผู้วินิจฉัยของทุกเมืองจนกว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเจ้าของเรา ที่ทรงมีในเรื่องนี้หันเหไปจากเราทั้งหลาย 15 โนอาธานบุตรชายอาสาเอล และยาโฮอาห์บุตรชายทิกวาท ท่านนี้ที่คัดค้านเรื่องนี้ และเมฆุลลามกับซันเชย์ คนเลวีสนับสนุนเขาทั้งสอง 16 แล้วลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยก็ได้กระทำตาม เอเสราปุโรหิต และประมุขของบรรพบุรุษบางคน ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา แต่ละคนก็ระบุชื่อไว้ได้ถูกเลือก ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบเขาขึ้นประชุมกันพิจารณาเรื่องนี้ 17 พอถึงวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เขาก็จบเรื่องที่ย้ายทั้งปวงได้ แต่งงานกับหญิงต่างชาติ 18 ลูกหลานของปุโรหิตผู้ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จากคนเยรูซาเล็มบุตรชายโยซาดัคและพี่น้องของท่านมี มาอาเสอาห์ เอลีเยเซอร์ ยาริเบและเกดลียาห์ 19 เขาทั้งหลายปฎิญาณตนว่าเขาจะทิ้งภรรยาของเขาเสีย และเพราะเขามีความผิด เขาจึงถวายและผู้ตัวหนึ่งจากฝูงแกะและเป็นเครื่องบูชา เพราะเหตุการณ์ละเมิดของเขา 20 จากคนอิมเมอร์ มี ฮานานีและเศบาดียาห์ 21 จากคนฮาริม มี มาอาเสอาห์ เอลียาห์ เซโมอาห์ เยซียเอล และอุสซียาห์ 22 จากคนปาซเซอร์ มี เอลีโอนัย มาอาเสอาห์ อิฆมาเอล เนรันแอล โยซาบาด และเอลาสาห์ 23 จากพวกคนเลวี มี โยซาบาด ซิเมอี เกลาياهو (คือเคลีทา) เปราธียาห์ ชูดาห์และเอลีเยเซอร์ 24 จากพวกนักร้อง มี เอลียาซิบ จากคนเผ่าประดู มี ซัลลุม เทเลม และอุรี 25 และจากพวกอิสราเอล คือจากคนปาโรซ มี รามิยาห์ อัสซียาห์ มัลคียาห์ มิยาบิน เอลาซาร์ มัลคียาห์ และเบเนยาห์ 26 จากคนเอลาม คือ มัทธานียาห์ เศคาริยาห์ เยซียเอล ฮันดี เยรีไมห์ เอลียาห์ 27 จากคนเศทู มี เอลีโอนัย เอลียาซิบ มัทธา

นียาห์ เยรีโมท ศาบาต และอาซัซซา²⁸ จากคนเบบัย มี เยโฮฮานัน ยานันยาห์ ศับบัย อัทสัย²⁹ จากคนบานี มี เมซูลลาม มัลลุก อาดาياهو ยาซุบ เซอัล และเยรีโมท³⁰ จากคนปาห์ทโมอับ มี อัลดนา เคลาล เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัทธานียาห์ เบชาเลล บิณนุย และมนัสเสห์³¹ จากคนฮาริม มี เอลียะเชอร์ อัสซัอาห์ มัลคิยาห์ เซไมอาห์ ซิเมโอน³² เบนยามิน มัลลุก เขมาริยาห์³³ จากคนฮาซุม มี มัทเธนัย มัทธัตตาห์ ศาบาต เอลีเฟเลท เยเรมัย มนัสเสห์และซิเมอี³⁴ จากคนบานี มี มาอาดัย อัมราม อุเอล³⁵ เบไนยาห์ เบดัยยาห์ เซลลูห์³⁶ วาเนียห์ เมเรโมท เอลียาซิบ³⁷ มัทธานียาห์ มัทเธนัย ยาอาสุ³⁸ บานี บิณนุย ซิเมอี³⁹ เซเลมียาห์ นาอัน อาดาياهو⁴⁰ มัคนาเดบัย ซาซัย ซารัย⁴¹ อาซาเรล เซเลมียาห์ เขมาริยาห์⁴² ซัลลุม อามาริยาห์ และโยเซฟ⁴³ จากคนเนโบ มี เยอีเอล มัททีริยาห์ ศาบาต เศบินา ยาดดัย โยเอล และเบไนยาห์⁴⁴ บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ บางคนมีบุตรเกิดจากภรรยาเหล่านั้นด้วย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เนหะมีย์

หนังสือเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของการสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา หลังจากเศรุบบาเบลกับพวกยิวสร้างพระวิหารใหม่เสร็จแล้ว อีกประมาณ 90 ปีต่อมา เนหะมีย์ได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้กลับไปสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม ให้ตั้งกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นเมืองหลวง และให้ตั้งอิสราเอลเป็นประเทศอีก ครึ่งนี้เนหะมีย์ได้นำพวกยิวอีกพวกหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนคนมากกว่าพวกยิวในสมัยของเอสราให้กลับไปด้วย กำแพงกรุงเยรูซาเล็มนั้นได้ถูกทำลายมากกว่า 100 ปีก่อนเวลานั้น ในตอนที่ยูดาห์ถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลย (2 พศด 36:19)

ที่บอกว่ามากกว่า 100 ปีนั้น ก็คือใน 2 พศด 36:21 อิสราเอลอยู่ที่บาบิโลนเป็นเวลา 70 ปีแล้ว แล้วต้องบวกสมัยรัชการสามสมัย คือกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ดารีอัส และกษัตริย์อาหสุเอรัส (อสร 4:5-8) แล้วบวกอีก 20 ปีในรัชการของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (นหม 2:1) เอสราได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 14 ปีก่อนเนหะมีย์ (ให้เปรียบเอสรา 7:7 กับเนหะมีย์ 2:1)

เนหะมีย์ไปที่กรุงเยรูซาเล็มในปีก่อนค.ศ. 446 อาร์ซิบชอบ เจมส์ อาซซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 11 ปี

ระยะเวลาของสองเล่มนี้ คือเอสรา กับเนหะมีย์ ประมาณหนึ่งศตวรรษ เพราะว่าเรื่องของเอสราเริ่มต้นในปีแรกของกษัตริย์ไซรัส ในปีก่อนค.ศ. 538 และเรื่องของเนหะมีย์สิ้นสุดลงหลังจากปีที่ 32 ของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ในปีก่อนค.ศ. 432 (จาก Topical Index and Digest of the Bible, โดยมอนเซอร์)

ที่ห้องของเนหะมีย์รายงานเรื่องความทุกข์ใจในเยรูซาเล็ม

1 ถ้อยคำของเนหะมีย์ บุตรชายฮาคาลียาห์ ต่อมาในเดือนคิสลิว ในปีที่ยี่สิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาปราสาท 2 ยานานีที่ห้องของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาจากยูดาห์กับชายบางคน ข้าพเจ้าได้ไต่ถามถึงพวกยิวที่นั่นได้ ผู้ซึ่งเหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และถามเรื่องเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม 3 เขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าว่า 4 ผู้ที่เหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งอยู่ในมณฑลมีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย 5 อยู่มาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน ข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่อยมา

เนหะมีย์เสียใจจึงอธิษฐาน

5 ข้าพเจ้าทูลว่า 6 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และดำรงความเมตตากับบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ 7 ขอพระองค์ทรงเจียพระกรรมสมบัติ และขอทรงลืมนิรันดร์ของพระองค์อยู่ เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ ณ บัดนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ สารภาพบาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์กับเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำบาปแล้ว 8 ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และมิได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ 9 ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวจนะซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 10 ถ้าเจ้าทั้งหลายกระทำการละเมิด เราจะกระจายเจ้าทั้งหลายไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย 11 แต่ถ้าเจ้ากลับมาหาเรา และรักษาบัญญัติของเราและประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ใต้ฟ้าที่ไกลที่สุด เราจะรวบรวมเจ้ามาจากที่นั่น และนำเจ้ามายังสถานที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อกระทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั่น 12 โอ เขาเหล่านี้เป็นผู้รับใช้และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ 13 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรมสมบัติตั้งพระทัยสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ปรารถนาจะยำเกรงพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จำเริญขึ้นในวันนี้ และขอทรงโปรดให้เขาได้รับความเมตตาในสายตาของชายคนนั้น 14 ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเชิญถ้วยสวดยของกษัตริย์

2

กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสทรงอนุญาตให้เนหะมีย์ไปสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม

¹ และอยูมาในเดือนนิसान ในปีที่ยิสบแห่งรัชกาลกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส เมื่อเฝ้าอยู่จนจัดตั้งไว้ตรงพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าก็หิบน้ำองุ่นถวายกษัตริย์ แต่ก่อนนี้ข้าพเจ้ามิได้เสกเศราต่อพระพักตร์พระองค์² ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ทำไมสีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่เจ็บไม่ป่วยมิใช่หรือ เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเศราใจ□ และข้าพเจ้าก็เกรงกลัวยิ่งนัก³ ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า □ขอขากษัตริย์ทรงพระเจริญเป็นนิตย์เถิด โฉนสีหน้าของข้าพพระองค์จะไม่เศร้าหมองเล่าในเมื่อเมืองสถานที่ซึ่งศพของบรรพบุรุษของข้าพพระองค์ร้างเปล่าอยู่ และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย□⁴ แล้วกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าปรารถนาจะขออะไร□ ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าของฟ้าสวรรค์⁵ และข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า □ถ้าเป็นทีพอพระทัยกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงใช้ข้าพพระองค์ให้ไปยังยูดาห์ยังเมืองซึ่งเป็นที่พักศพของบรรพบุรุษของข้าพพระองค์ เพื่อข้าพพระองค์จะสร้างขึ้นใหม่□⁶ และกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า (มีพระราชินีประทับข้างพระองค์) ว่า □เจ้าจะไปนานสักเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะกลับมา□ จึงเป็นทีพอพระทัยกษัตริย์ที่จะให้ข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบ⁷ และข้าพเจ้ากราบทูลกษัตริย์ว่า □ถ้าเป็นทีพอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดมีพระราชสารให้ข้าพพระองค์นำไปถึงผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เพื่อเขาจะได้อนุญาตให้ข้าพพระองค์ผ่านไปจนข้าพพระองค์จะไปถึงยูดาห์⁸ และพระราชสารถึงอาสาฬเจ้าพนักงานผู้ดูแลป่าไม้หลวง เพื่อเขาจะได้ให้ไม้แก่ข้าพพระองค์ เพื่อทำคานประตูพระราชวังของพระนิเวศ และทำกำแพงเมือง และเพื่อทำบ้านที่ข้าพพระองค์จะได้เข้าอาศัย□ กษัตริย์ก็ทรงพระราชทานให้ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า⁹ แล้วข้าพเจ้ามายังผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และมอบพระราชสารของกษัตริย์ให้แก่เขา อนึ่งกษัตริย์ทรงจัดให้นายทหารและพลม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย¹⁰ แต่เมื่อสิ้นบาลสัทธาโยโรนาอิม และโทบิอาห์คนอัมโมนข้าราชการไดอินเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ไม่พอใจเขาอย่างยิ่งที่มีคนมาหาความสุขให้คนอิสราเอล

เนหะมีย์แอบดูกำแพงเมือง

¹¹ ข้าพเจ้าจึงมายังเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน¹² แล้วข้าพเจ้าลุกขึ้นในกลางคืน คือข้าพเจ้ากับบางคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกผู้หนึ่งผู้ใดถึงเรื่องที่พระเจ้าของข้าพเจ้าเฉลยใจข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่มีสัตรีอันกับข้าพเจ้านอกจากสัตรีที่ข้าพเจ้าซื้ออยู่¹³ ในกลางคืนข้าพเจ้าออกไปทางประตูภูเขา ถึงบ่อมีมิงกร และถึงประตูกองขยะ และข้าพเจ้าได้ตรวจดูกำแพงเยรูซาเล็มที่พัง และประตูเมืองที่ถูกไฟทำลาย¹⁴ แล้วข้าพเจ้าก็ไปต่อยังประตูน้ำพุ ถึงสระหลวง แต่ไม่มีที่ที่จะให้สัตรีซึ่งข้าพเจ้าซื้ออยู่ผ่านไป¹⁵ แล้วข้าพเจ้าขึ้น ไปกลางคืนทางถ้ำธารและตรวจดูกำแพง แล้วกลับมาเข้าทางประตูภูเขากลับที่เดิม¹⁶ ส่วนพวกเจ้าหน้าที่ก็ไม่ทราบข้าพเจ้าไปไหน หรือข้าพเจ้าทำอะไร และข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้ออกพบกยิบบรรดาปุโรหิต พวกขุนนาง พวกเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆที่จะรับผิดชอบการงาน

การหนุนใจของเนหะมีย์ พวกเขาสรางกำแพงขึ้นได้

¹⁷ แล้วข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่าเราตกอยู่ในความลำบากอย่างไร ที่เยรูซาเล็มปรักหักพังลง และไฟไหม้ประตูเมืองเสีย นั้น มาเกิด ให้เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีก□¹⁸ แล้วข้าพเจ้าบอกเขาถึงการที่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อซึ่งผลดีทั้งพระวาจนะซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า และเขาทั้งหลายพูดว่า □ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด□ เขาก็ปลงใจลงมือทำการดังนี้¹⁹ แต่เมื่อสิ้นบาลสัทธาโยโรนาอิม และโทบิอาห์ข้าราชการ คนอัมโมน กับเกเซมชาวอาระเบียไดอินเรื่องนี้ เขาทั้งหลายเยาะเย้ยและดูถูกเรา พูดว่า □เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันนี้ เจ้ากำลังยกพวกต่อกษัตริย์หรือ□²⁰ แล้วข้าพเจ้าตอบเขาทั้งหลายว่า □พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่ระลึกในเยรูซาเล็ม□

3

ประชาชนช่วยกันสร้างกำแพงเมือง

¹ แล้วเอลิยาซิมมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปุโรหิต และเขาทั้งหลายได้สร้างประตูแกะ เขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์ และได้ตั้งบานประตู เขาทั้งหลายได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์จนถึงหอคอยเมอาห์ไกล ไปจนถึงหอคอยยานันเอล² และถัดท่านไป คนชาวเริโคได้สร้าง และถัดเขาไป ศักเกอรรบุตรชายอัมรีก็ได้สร้าง³ และลูกหลานของหัสสนาอาห์ได้สร้างประตูปลา เขาได้วางวงกบและได้ตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู⁴ ถัดเขาไปเมเรโมบุตรชายอุริอาห์ ผู้เป็นบุตรชายยักโซสได้ซ่อมแซมและถัดเขาไปเมซูลามบุตรชายเบเรคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเซซาเบล ได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปซาโดกบุตรชายบาอานาได้ซ่อมแซม⁵ และถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซม แต่พวกขุนนางของเขาไม่ยอมเอาออกมา

รับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหลาย ⁶ และเยโฮยาคานบุตรชายปาเสอาห์ และเมซูลามบุตรชายเบโลไดอาห์ได้ซ่อมแซมประตูเก่า เขาวางวงบองและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ⁷ และถัดเขาไปคือ เมลาติยาห์ชาวกิเบโอน และยาโดนชาวเมโรโธ คนเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซม ซึ่งอยู่ใต้ปกครองของเจ้าเมืองฟากแม่น้ำข้างนี้ ⁸ ถัดเขาไปคืออัสซึเชลบุตรชายฮารายาห์ช่างทองได้ซ่อมแซม ถัดเขาไปคือฮานันยาห์ผู้เป็นบุตรชายของช่างน้ำหอมคนหนึ่งได้ซ่อมแซม เขานูรณะเยรูซาเล็มไกลไปจนถึงตอนกำแพงกว้าง ⁹ ถัดเขาไป คือเรโไฟาห์บุตรชายเฮธร์ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม ¹⁰ ถัดเขาไปคือ เยดาชาห์บุตรชายฮารูมฟ์ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขา และถัดเขาไปคือ ฮัทธัษบุตรชายยาซับเนียห์ได้ซ่อมแซม ¹¹ มัลคิยาห์บุตรชายฮาริม และหัสซุนบุตรชายปาห์ทโมธได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง และหอคอยเตาอบ ¹² ถัดเขาไปคือ ซัลลุมบุตรชายฮัลโลเทซ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม ทั้งตัวเขาและบุตรสาวของเขา ¹³ ฮานันและชาวเมืองศานาอาห์ได้ซ่อมแซมประตูหุบเขา เขาสร้างประตูขึ้นใหม่และตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู และซ่อมแซมกำแพงระยะพันศอกไกลไปจนถึงประตูกองขะ ¹⁴ มัลคิยาห์บุตรชายเรคาบ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงเบธอัคเคเรม ได้ซ่อมประตูกองขะ เขาสร้างและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ¹⁵ ซัลลุมบุตรชายคลโยเซห์ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงมิสปาห์ได้ซ่อมแซมประตูน้ำพุ ได้สร้างประตู สร้างมุงและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ท่านได้สร้างกำแพงสระซีโลอาห์ตรงไปทางราชอุทยานไกลไปจนถึงบันไดซึ่งลงไปจากนครดาวิด ¹⁶ ถัดเขาไปเนหะมีย์บุตรชายฮัสบุก ผู้ปกครองแขวงเบธซุร์ครึ่งหนึ่งได้ซ่อมแซม ไปจนถึงที่ตรงข้ามกับอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ถึงสระขุดและถึงโรงทเกล้าทหาร ¹⁷ ถัดเขาไปคนเลวีได้ซ่อมแซม คือ เรฮูมบุตรชายบานี ถัดเขาไปคือ ฮาซาบิยาห์ ผู้ปกครองแขวงเคิลีอาห์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมส่วนของเขา ¹⁸ ถัดเขาไปที่ห้องของเขาได้ซ่อมแซมคือ บัฟรียบุตรชายเฮนาดัต ผู้ปกครองแขวงเคิลีอาห์ครึ่งหนึ่ง ¹⁹ ถัดเขาไปคือ เอเซอร์บุตรชายเยชูอา ผู้ปกครองเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับทางขึ้นไปยังคลังอาวุธตรงที่มุมหักของกำแพง ²⁰ ถัดเขาไปคือ บาร์คบุตรชายศับบัย ได้ซ่อมแซมอย่างร้อนใจอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่มุมหักของกำแพงจนถึงประตูเรือนของเอลียาซิมมหาปุโรหิต ²¹ ถัดเขาไปคือ เมเรโมบุตรชายอุริอาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮักโซส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ประตูเรือนของเอลียาซิมถึงปลายเรือนของเอลียาซิม ²² ถัดเขาไปคือบรรดาปุโรหิตชาวที่ราบได้ซ่อมแซม ²³ ถัดเขาไปคือ เบนยามินและหัสซุน ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขาทั้งหลาย ถัดเขาไปคือ อาซาริยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮานันยาห์ได้ซ่อมแซมข้างเรือนของเขาเอง ²⁴ ถัดเขาไปคือ บินนุบุตรชายฮานาดัตได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่บ้านของอาซาริยาห์ถึงมุมหักของกำแพง คือถึงมุมเล็ก ²⁵ ปาลาลบุตรชายอุซซัยได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับมุมหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นจากพระราชวังหลังบนที่ลานทหารรักษาพระองค์ ถัดเขาไปคือ เปดาชาห์บุตรชายปาโรซ ²⁶ และคนใช้ประจำพระราชวังอยู่ที่โอเฟล ได้ซ่อมแซม ไปจนถึงที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางด้านตะวันออกและที่หอคอยยื่นออกไป ²⁷ ถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปไกลไปจนถึงประตูเมืองโอเฟล ²⁸ บรรดาปุโรหิตได้ซ่อมแซมเหนือประตูม้าขึ้นไป ต่างก็ซ่อมที่ตรงข้ามกับเรือนของตน ²⁹ ถัดเขาไป ซาโดบุตรชายอิมเมอร์ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับเรือนของเขา ถัดเขาไป เซไมอาห์บุตรชายเซคานิยาห์ คนเฝ้าประตูตะวันออกได้ซ่อมแซม ³⁰ ถัดเขาไป ฮานันยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ และฮานันบุตรชายคนที่หกของศาลาฟ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ถัดเขาไปคือ เมซูลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับห้องของเขา ³¹ ถัดเขาไป มัลคิยาห์บุตรชายของช่างทองคนหนึ่งได้ซ่อมแซมไกลไปจนถึงเรือนของคนใช้ประจำพระราชวัง และของพ่อค้า ตรงข้ามกับประตูมิลคาด จนถึงห้องชั้นบนที่มุม ³² และระหว่างห้องชั้นบนที่มุมกับประตูแคะนั้น บรรดาช่างทองและพ่อค้าได้ซ่อมแซม

4

สันบาลลัทกับโทบิอาห์เยาะเย้ยพวกยิว

¹ ต่อมาเมื่อสันบาลลัทได้ขึ้นว่าเรากำลังก่อสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาลมาก และเขาเยาะเย้ยพวกยิว ² และเขาพูดต่อหน้าพี่น้องของเขาและต่อหน้ากองทัพของสะมาเรียว่า พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ทำอะไรกัน เขาจะซ่อมกันหรือ เขาจะทำสวดบูชาหรือ เขาจะทำให้เสร็จในวันเดียวหรือ เขาจะเอาหินที่ถูกเผาจากกองขะมาใช้หรือ ³ โทบิอาห์คนอัมโมนอยู่ข้างๆท่าน และเขาพูดว่า โอเอ สิ่งที่เขากำลังสร้างอยู่นั้น ถ้าสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไป มันจะพังกำแพงหินของเขาลงมา

เนหะมีย์อธิษฐาน

⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสดับ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นที่ดูถูกดูหมิ่น ขอทรงเห็นการเยาะเย้ยของข้าให้ตกบนศีรษะของข้าเอง และขอทรงมอบข้าไว้ให้ถูกปล้นบนแผ่นดินที่ข้าจะ

ไปเป็นเชลยนั้น ⁵ ขอย่ำทรงปฏิบัติความชั่วช้าของเขาไว้ และขอย่ำลบล้างบาปของเขาทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เพราะเขาทั้งหลายได้ชั่วช้าให้ทรงกริ้วต่อหน้าบรรดาผู้ก่อสร้าง ⁶ เราจึงสร้างกำแพงขึ้น และกำแพงทั้งสิ้นก็ต่อกันสูงครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน

การวางแผนร้าย เนหะมียจึงอธิษฐานต่อ

⁷ แต่ต่อมาเมื่อสิ้นบาลีทุและโทปฮาห์ กับชาวอาระเบีย และคนอัมโมน และชาวอัคคอดได้ยินว่า การซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มนั้นกำลังสืบหน้าต่อไป และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆ เขาทั้งหลายก็โกรธมาก ⁸ และเขาก็ป้องกันร้ายกันจะมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม และก่อการโกลาหลขึ้น ในนั้น ⁹ แต่เราทั้งหลายได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าของเรา และวางยามป้องกันเขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน

บรรดาศัตรูผู้เขี้ยวพวกยิว

¹⁰ แต่ยูดาสกล่าวว่า ¹¹ เร็วแรงของคนที่ยืนของก็กำลังทรุดลง และมีสิ่งปรักหักพังมาก เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้ ¹² และศัตรูของเรากล่าวว่า ¹³ พวกเขารู้ไม่เห็นว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางเขาและฆ่าเขา กับยังงานของเขา ¹⁴ ต่อมาเมื่อพวกยิวที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายมาก็ได้บอกเราตั้งสิบครั้งว่า ¹⁵ พวกเขาลุกขึ้นมาต่อสู้เราจากที่อยู่ของเขาทุกแห่ง ¹⁶ ข้าพเจ้าจึงตั้งประชาชนไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง และในที่สูงตามคอคบครัวของเขา โดยมิดาบ หอก และคันธนู ¹⁷ ข้าพเจ้ามองดู แล้วลุกขึ้นพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย กับคนนอกนั้นว่า ¹⁸ โออย่ากลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและนำเกรงกลัว และต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน ¹⁹ อยู่มาเมื่อศัตรูของเราได้ยินว่า เราได้ยินเรื่องแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเขา เราต่างก็กลับมาช่วยกำแพงที่งานของตนทุกคน ²⁰ ตั้งแต่วันนั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งทำการก่อสร้าง อีกครั้งหนึ่งถือหอก โล่ คันธนู และเสื้อเกราะ บรรดาประมุขทั้งหลายหนุนหลังบรรดาหัวหน้ายูดาส ²¹ ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ยืนของกับผู้ที่ยกของขึ้น ทุกคนมือหนึ่งทำงาน อีกมือหนึ่งถืออาวุธไว้ ²² ผู้ก่อสร้างทุกคนมีดาบคาดอยู่ที่สัฟขัณະที่เขาสวม ขาที่เป่าแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า ²³ ข้าพเจ้าพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ที่พึ่งกับคนนอกนั้นว่า ²⁴ การงานก็ใหญ่โตและกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บนกำแพงห่างจากกัน ²⁵ เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรอยู่ตรงไหน จงวิ่งกลับไปที่เรา พระเจ้าของเราทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา ²⁶ เราจึงทำงานกัน พวกเราครั้งหนึ่งถือหอกตั้งแต่เข้ามิจนดวามขึ้น ²⁷ ครั้งนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนอีกว่า ²⁸ ขอให้ผู้ชายทุกคนกับคนใช้ของเขาด้วยค้ำคืนเสียภายในเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะเป็นยามให้เราในกลางคืนและทำงานกลางวัน ²⁹ ข้าพเจ้า พี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามผู้ติดตามข้าพเจ้าก็ดี ไม่มีใครถอดเครื่องแต่งกายออก เว้นแต่เหล่าคนที่ถอดออกเพื่อซัก

5

คนยิวมีบางคนเอาพี่น้องที่เป็นหนี้เข้ามาเป็นทาส

¹ มีเสียงร้องของประชาชนและของภรรยาของเขาอย่างเกรียวกราวว่าโทษที่พี่น้องพวกยิว ² เพราะมีคนหนึ่งที่กล่าวว่า ³ เราทุกคนด้วยกัน ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา ขอให้เราได้ชั่ว เพื่อเราจะได้รับประทานและมีชีวิตอยู่ได้ ⁴ และมีคนกล่าวว่า ⁵ เราต้องจำนำไร่นาของเรา สวนองุ่นของเรา และบ้านเรือนของเรา เพื่อจะได้ชั่ว เพราะเหตุการณ์ดารอาหาร ⁶ และคนอื่นๆ กล่าวว่า ⁷ เราได้ขอยืมเงินมาเป็นค่าภาษีถวายกษัตริย์ โดยจำนำนาและสวนองุ่นของเรา ⁸ เนื้อของเราเป็นเหมือนเนื้อพี่น้องของเรา ลูกของเราเหมือนลูกของเขา แต่ดูเถิด เราก็จังให้บุตรชายและบุตรสาวของเราเป็นทาส บุตรสาวของเราบางคนเป็นทาสแล้ว และเราไม่มีกำลังที่จะไถ่เขาเลย เพราะคนอื่นยืดยานและสวนองุ่นของเรา ⁹ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเขา และถ้อยคำของเขา ข้าพเจ้าก็โกรธมาก ¹⁰ ข้าพเจ้าไตร่ตรองแล้วก็นำความนี้ไปกล่าวหาพวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า ¹¹ ท่านทั้งหลายต่างคนต่างได้ให้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยจากพี่น้องของตน ¹² และข้าพเจ้าก็เรียกชุมนุมใหญ่มาสู้กับเขา ¹³ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า ¹⁴ เราได้ไถ่พวกยิวพี่น้องของเราผู้ถูกขายไปยังคนต่างประเทศคืนมา ตามแต่เราจะสามารถทำได้ แต่ท่านกลับขายพี่น้องของท่าน เพื่อเขาจะได้ถูกขายให้แก่พวกเรา ¹⁵ คนทั้งหลายก็นั่งอยู่ พูดไม่ออก ¹⁶ ข้าพเจ้าจึงว่า ¹⁷ สิ่งที่ท่านทั้งหลายทำอยู่นั้น ไม่ดี ไม่ควรที่ท่านจะดำเนินในความยำเกรงพระเจ้าของเราทั้งหลาย เพื่อป้องกันการเยาะเย้ยของประชาชาติเหล่านั้น ซึ่งเป็นศัตรูของเราดอกหรือ ¹⁸ ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้ากับพี่น้องของข้าพเจ้าและคนใช้ของข้าพเจ้าให้เขายืมเงินและยืมข้าว ให้เราเลิกการให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยนั้นเสียเถิด ¹⁹ ในวันนี้ ขอจงคืนมา ไร่นา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือนของเขา และสวนเลี้ยงของเงิน ข้าว น้ำมัน ซึ่งท่านได้ริบเอาจากเขาเหล่านั้นเสีย ²⁰ แล้วเขาทั้งหลายพูดว่า ²¹ เราจะคืนสิ่งเหล่านี้และจะไม่เรียกร้องสิ่งใดๆ จากเขาทั้งหลาย เราจะกระทำตามที่ท่านพูด ²² และข้าพเจ้าก็เรียกบรรดาโรหิตมา และให้โรหิตเอาค้ำปฏิญาณจากเขาทั้งหลายว่าเขาจะกระทำตามที่เขาสัญญาแล้วนั้น ²³ ข้าพเจ้าก็สลัดค้ำของข้าพเจ้าด้วย และพูดว่า ²⁴ ตั้งนั้นแหละถ้าคนใดมิได้

กระทำตามสัญญา¹¹ ขอพระเจ้าทรงสถิตเสียดลใจเขาเสียจากเรือนของเขา และจากการงานของเขา ให้เขาถูกสวดออกแล้วไปตัวเปล่า¹² และชุมนุมชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ แล้วประชาชนก็ได้กระทำตามที่เขาได้สัญญาไว้

เนหะมียรับประทานอาหารของตนเองสิบสองปี

14 □ยิ่งกว่านั้นอีก ตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินยูดาห์ ตั้งแต่ปีที่สิบเจ็ดปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส สิบสองปีด้วยกัน ข้าพเจ้าหรือพี่น้องของข้าพเจ้ามิได้รับประทานอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ¹⁵ ผู้ว่าราชการคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าได้เบียดเบียนประชาชน ได้อเอาเงินเป็นค่าอาหารและน้ำองุ่นไปจากเขา นอกจากเงินวันละสี่สิบเชเชล แม้ข้าพเจ้าหรือท่านก็ได้ใช้อำนาจเหนือประชาชน แต่ข้าพเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น เพราะความยำเกรงพระเจ้า¹⁶ ข้าพเจ้ายังยึดงานสร้างกำแพงนี้อยู่ และมิได้ซื้อที่ดินเลย และคนใช้ของข้าพเจ้าทั้งสิบก็ได้ชุมนุมกันทำงานกันที่นั่น¹⁷ ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ามีคนหนึ่งร้อยห้าสิบร่วมสำรับกับข้าพเจ้า คือพวกยิวและเจ้าหน้าที่ นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่มาอยู่กับเราทั้งหลายจากประชาชาติผู้ซึ่งอยู่รอบเรา¹⁸ สิ่งที่เคยมีไว้ในวันหนึ่งๆมีไว้ตัวหนึ่ง และแก่ที่คัดเลือกแล้วหกดัวเปิดไถเขาก็จัดไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย ในทุกๆสิบวันน้ำองุ่นมากมายหลุมหนึ่ง แม้จะมากอย่างนี้ ข้าพเจ้ามิได้เรียกร้องเอาส่วนอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ เพราะว่าการปรนนิบัตินั้นหนักหนาขนาดนี้แล้ว¹⁹ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อชนชาตินี้ให้เกิดผลดีเกิด□

6

เนหะมียไม่ยอมพบกับผู้วิจารณ์

1 อยู่มาเมื่อมีรายงานให้สันบาลัสท โทบิอาห์และเกเซมชาวอาระเบียกับศัตรูอื่นๆของเราทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพเจ้าได้ก่อกำแพง และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ (แม้ว่าจนวันนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมือง)² สันบาลัสทกับเกเซมใช้ให้มาหาข้าพเจ้าว่า □ขอเชิญมาพบกันในชนบทแห่งหนึ่งในที่ราบโอโน□ แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายเจตนาจะทำอันตรายข้าพเจ้า³ ข้าพเจ้าก็ใช้ผู้สื่อสารไปหาพวกเขาว่า □ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้ ทำไมจะให้งานหยุดเสียในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานลงมาจากท่าน□⁴ แล้วเขาใช้ให้มาหาข้าพเจ้าอย่างนี้สี่ครั้ง ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปทำนองเดียวกัน⁵ สันบาลัสทได้ส่งคนใช้ของท่านมาหาข้าพเจ้าในทำนองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า ถือจดหมายเปิดมา⁶ ในนั้นมีเขียนไว้ว่า □เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายและเกเซมก็กล่าวด้วยว่า ท่านและพวกยิวเจตนาจะกบฏ เหตุฉนั้นและท่านจึงสร้างกำแพง และท่านปรารถนาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ตามถ้อยคำนี้⁷ และท่านได้แต่งตั้งผู้พยากรณ์ไว้ให้ป่าวร้องเกี่ยวกับตัวท่านในเยรูซาเล็มว่า □มีกษัตริย์ในยูดาห์□ บัดนี้จะได้รายงานให้กษัตริย์ทรงทราบตามถ้อยคำเหล่านี้ เหตุฉนั้นบัดนี้ขอเชิญท่านมาหรือด้วยกัน□⁸ แล้วข้าพเจ้าก็ใช้ให้ไปหาเขากล่าวว่า □สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเราไม่ได้กระทำกันเลย ท่านเสกสรรขึ้นตามใจของตนเอง□⁹ เพราะเขาทั้งหลายต้องการที่จะให้เราตกใจคิดว่า □มือของเขาคงจะผลาญงานไปเสีย และงานจะได้ไม่สำเร็จ□ โอ ข้าแต่พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์¹⁰ และข้าพเจ้าเข้าไปในเรือนของเซโมอาห์ บุตรชายเดไลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเนทาเบล ผู้ที่เก็บตัวอยู่ เขาพูดว่า □ให้เราไปพบกันในพระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร ให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะเขาทั้งหลายจะมาฆ่าท่าน เวลากลางวันเขาจะมาฆ่าท่านเสีย□¹¹ แต่ข้าพเจ้าว่า □คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ และคนอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ในพระวิหารเพื่อช่วยชีวิตได้หรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไป□¹² และดูเถิด ข้าพเจ้าเข้าใจและเห็นว่า พระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้พยากรณ์ใส่ร้ายข้าพเจ้า เพราะโทบิอาห์และสันบาลัสทได้จ้างเขา¹³ เขาทั้งสองได้จ้างเขามาด้วยหวังจะให้ข้าพเจ้ากลัวแล้วกระทำเช่นนั้นจะได้บาปและเขาจะมีเรื่องป้ายร้ายข้าพเจ้า เพื่อจะเยาะเย้ยข้าพเจ้า¹⁴ □ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงโทบิอาห์และสันบาลัสทตามสิ่งเหล่านี้ที่เขาคิดกระทำ ทั้งในอุบายให้หญิงผู้พยากรณ์และผู้พยากรณ์อื่นๆซึ่งต้องการให้ข้าพระองค์กลัว□

กำแพงเมืองได้สำเร็จ

15 กำแพงเมืองสำเร็จในวันทีสิบห้าเดือนเอลูล ในห้าสิบสองวัน¹⁶ และอยู่มาเมื่อศัตรูทั้งสี่ของเรากล่าวได้ยิน และเมื่อประชาชาติทั้งปวงรอบเราก็นิ่งแล้ว เขาก็น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเขาทั้งหลายหยั่งรู้วาทานนี้ที่ได้สำเร็จไปก็ด้วยพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ¹⁷ ยิ่งกว่านั้นอีก ในครั้งนั้นขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโทบิอาห์ และจดหมายของโทบิอาห์ก็มาถึงเขา¹⁸ เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาไว้ด้วยคำปฏิญาณ เพราะเขาเป็นบุตรเขยของเศคานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาราห์ และโยฮันันบุตรชายของเขาก็คือได้รับบุตรสาวของเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเบเรคียาห์เป็นภรรยาของตน¹⁹ เขาทั้งหลายพูดถึงความดีของโทบิอาห์ต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา และโทบิอาห์ก็ได้ส่งจดหมายมาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้กลัว

7

ยานานีกับผู้ว่าการป้อมเป็นผู้ดูแลเยรูซาเล็ม

1 ต่อมาเมื่อสร้างกำแพงเสร็จ ข้าพเจ้าก็ตั้งบานประตู และผู้เฝ้าประตู นักร้องเพลง และแต่งตั้งคนเลวีไว้ 2 ข้าพเจ้ามอบให้ยานานีที่น้องของข้าพเจ้า และยานันยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวังเป็นผู้รับผิดชอบกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาเป็นคนสัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่น ๆ 3 ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า อย่าให้ประตูเมืองเยรูซาเล็มเปิดจนกว่าแดดจะร้อน และเมื่อเขาขึ้นเฝ้ายามอยู่ ก็ให้ปิดและเอาดาลกันไว้ จึงแต่งตั้งยามจากชาวเยรูซาเล็ม ต่างก็ประจำที่ของเขา และต่างก็อยู่ยามตรงข้ามเรือนของเขา 4 เมืองนั้นกว้างและใหญ่ แต่คนภายในน้อย และบ้านช่องก็ยังไม่ได้สร้าง

สามะโนคร้วเชื้อสายของคนที่ยื่นมาจากบาบิโลนครั้งแรก

5 แล้วพระเจ้าทรงดลใจข้าพเจ้าให้เรียกชุมนุมพวกขุนนาง และเจ้าหน้าที่และประชาชนเพื่อจะขึ้นทะเบียนสามะโนคร้วเชื้อสาย ข้าพเจ้าพบหนังสือสามะโนคร้วเชื้อสายของคนที่ยื่นมาครั้งก่อน ข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้ว่า 6 ต่อไปนี้ เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ยื่นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งแนบคัดในสสารกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้กวาดไป เขาทั้งหลายกลับมายังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างกลับยังหัวเมืองของตน 7 เขาทั้งหลายที่กลับมากับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ อาซารียาห์ ราอามิยาห์ นาหะมานี โมเรดศัย บิลชาน มิสเปเรท บิกวัย เนอูม บอานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ 8 คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน 9 คนเซฟาทิยาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน 10 คนอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน 11 คนปาห์ทิมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบแปดคน 12 คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน 13 คนศัทธุ แปดร้อยสี่สิบห้าคน 14 คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน 15 คนบินนุช หกร้อยสี่สิบแปดคน 16 คนบาบัย หกร้อยยี่สิบแปดคน 17 คนฮัสทาด สองพันสามร้อยยี่สิบสองคน 18 คนอาโดเนคัม หกร้อยหกสิบเจ็ดคน 19 คนบิกวัย สองพันหกสิบเจ็ดคน 20 คนอาดาม หกร้อยห้าสิบห้าคน 21 คนอาเทอรของเยเซคิยาห์ เก้าสิบแปดคน 22 คนฮาซุม สามร้อยยี่สิบแปดคน 23 คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสี่คน 24 คนฮาริฟ หนึ่งร้อยสิบสองคน 25 คนกิเบโอน เก้าสิบห้าคน 26 คนชาวเบรเลเฮมและเนโทฟาห์ หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน 27 คนชาวอานาโท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน 28 คนชาวเบรธัสมาเวท สิบสองคน 29 คนชาวศิรียาทยเอาริม เคฟิราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยยี่สิบสามคน 30 คนชาวรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเจ็ดคน 31 คนชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน 32 คนชาวเบรเอล และอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน 33 คนชาวเนโบอีกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน 34 คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน 35 คนฮาริม สามร้อยยี่สิบคน 36 คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน 37 คนชาวโลด ชาวฮาดิด และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบเจ็ดคน 38 คนชาวเสนาอาห์ สามพันเก้าร้อยสามสิบคน

สามะโนคร้วเชื้อสายของบรรดาปุโรหิต

39 บรรดาปุโรหิต คนเยดยาห์ คือวงศ์วานของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน 40 คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน 41 คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบเจ็ดคน 42 คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน

สามะโนคร้วเชื้อสายของคนเลวี

43 คนเลวี คือคนเยชูอาคือ ของซัดมีเอล และของคนโฮเดวห์ เจ็ดสิบสี่คน 44 บรรดาผู้ร้องคือ คนอาสฟ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน 45 คนเฝ้าประตูคือ คนซัลลุม คนอาเทอร คนทัลโมน คนอักซูป คนยาทิธา คนโซบัย หนึ่งร้อยสามสิบแปดคน

สามะโนคร้วเชื้อสายของคนใช้ประจำพระวิหาร

46 คนใช้ประจำพระวิหารคือ คนเศีหะ คนฮาสุฟา คนหับบาโอท 47 คนเคโรส คนสืออา คนพาโดน 48 คนเลบานา คนฮากาบา คนซัลมัย 49 คนฮานัน คนกิดเดล คนกาฮาร์ 50 คนเออายาห์ คนเรชิน คนเนโคดา 51 คนกัสซาม คนอัสซาร์ คนปาเสอาห์ 52 คนเบสัซ คนเมอูนิม คนเนฟิซิม 53 คนบับคูค คนฮาคุฟา คนฮารฮูร์ 54 คนบัสลัท คนเมหิดา คนฮารธา 55 คนบารโซส คนสิสรา คนเทมาห์ 56 คนเนซียาห์ คนยาทิฟา

สามะโนคร้วเชื้อสายลูกหลานผู้รับใช้ของชาโลมอน

57 ลูกหลานผู้รับใช้ของชาโลมอน คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรีดา 58 คนยาอาลา คนดาร์โคน คนกิดเดล 59 คนเซฟาทิยาห์ คนฮัททิล คนโปเครเทแห่งซาบาอิม คนอาโมน 60 คนใช้ประจำพระวิหารทั้งสิ้น และลูกหลานแห่งข้าราชการของชาโลมอน มีสามร้อยเก้าสิบสองคน 61 ต่อไปนี้ เป็นบรรดาคนที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลฮารธา เศรูป อัลดอน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสูจน์เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ว่าเขาคืออิสราเอลหรือไม่ 62 คือคนเดลายาห์ คนโทบิอาห์ คนเนโคดา หกร้อยสี่สิบสองคน

ปุโรหิตบางคนพิสูจน์สายวงศ์ตระกูลของเขาไม่ได้

63 จากบรรดาปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนฮักโซส คนบารซิลลัย ผู้มีภรรยาคนหนึ่งเป็นบุตรสาวของบารซิลลัยคนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น 64 คนเหล่านี้หากการลงทะเบียนของเขาในทะเบียนสามะโนคร้วเชื้อ

สาย แต่หาไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต ⁶⁵ ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับอาหารบริสุทธิที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูรีมและทุมมิมเสียก่อน

จำนวนชุมนุมชนทั้งหมด

⁶⁶ ชุมชนชนทั้งหมดด้วยกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน ⁶⁷ นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงของเขา ซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องสองร้อยสี่สิบห้าคนทั้งชายและหญิง

ทรัพย์สมบัติของพวกเขา

⁶⁸ ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขามีสองร้อยสี่สิบห้าตัว ⁶⁹ อูฐของเขามีสิริ้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขามีหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว ⁷⁰ ประมุขของบรรพบุรุษบางคนได้ถวายให้แก่งาน ผู้ว่าราชการถวายเข้าพระคลังเป็นทองคำหนึ่งพันดาร์ริค ชามห้าสิบลูก เสื้อบุโรหิตห้าร้อยสามสิบตัว ⁷¹ และประมุขของบรรพบุรุษบางคนถวายให้แก่พระคลังของงาน เป็นทองคำสองหมื่นดาร์ริค เงินสองพันสองร้อยมาเน ⁷² และสิ่งที่ประชาชนส่วนที่เหลือถวายนั้น มีทองคำสองหมื่นดาร์ริค เงินสองพันมาเน และเสื้อบุโรหิตหกสิบเจ็ดตัว ⁷³ ดังนั้นบรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเผ่าประดู นักร้อง ประชาชนบางคน คนใช้ประจำพระวิหาร และคนอิสราเอลทั้งปวงอาศัยอยู่ในหัวเมืองของตน เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย

8

เอสราอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนทั้งหลายฟัง

¹ ประชาชนทั้งปวงได้ชุมนุมพร้อมหน้ากันที่ถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ และเขายกเอสราธรรมาจารย์ให้นำหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่อิสราเอลนั้นมา ² เอสราปุโรหิตได้นำพระราชบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิง และบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ ณ วันต้นของเดือนที่เจ็ด ³ และท่านหันหน้าไปทางถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ อ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเย็น ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิงกับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ และประชาชนก็ตะแคงหูฟังหนังสือพระราชบัญญัติ ⁴ เอสราธรรมาจารย์ยืนอยู่บนแท่นไม้ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อการนี้ ช่างท่านเมมีทที่ธิยาห์ เขมา อานายาห์ อูริอาห์ อิลคียาห์และมาอาสะอาห์ยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน กับมีเปดา야ห์ มิชาเอล มัลคียาห์ ยาซุม ฮัยบัดดานาห์ เศคาริยาห์และเมซูลามอยู่ข้างซ้ายมือของท่าน ⁵ และเอสราได้เปิดหนังสือต่อสายตาของประชาชนทั้งปวง (เพราะท่านอยู่สูงกว่าประชาชนทั้งปวงนั้น) เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น ⁶ เอสราสรรเสริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และประชาชนทั้งปวงตอบว่า โอเอเมน เอเมน พร้อมกับยกมือขึ้น และเขาทั้งหลายโม้มตัวลงนมัสการพระเยโฮวาห์ ชมหน้าลงถึงดิน ⁷ อนึ่งเยซุอา บานี เซเรบิยาห์ ยามีน อักซูป ชับเบรย์ โยดียาห์ มาอาเสอาห์ เคลีทา อาซาริยาห์ โยชาบาด ฮานัน เปไลยาห์และพวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระราชบัญญัติ ฝ่ายประชาชนก็ยืนอยู่ในที่ของตน ⁸ และเขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จากพระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ และเขาก็แปลความ ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น ⁹ และเนหะมียที่เป็นผู้ว่าราชการ และเอสราปุโรหิตและธรรมาจารย์ และคนเลวีผู้สอนประชาชน ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า ปวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ไป เพราะประชาชนได้ร้องไห้เมื่อเขาได้ยินถ้อยคำของพระราชบัญญัติ ¹⁰ แล้วท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า อย่าไปเกิด ไปรับประทานไขมัน และดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโศกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของตนในพระเยโฮวาห์เป็นกำลังของท่าน ¹¹ บรรดาคนเลวีจึงให้ประชาชนทั้งปวงเจีบกล่าวว่า จงนิ่งเสีย เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทุกข์โศกเลย ¹² และประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่ม และส่งส่วนอาหาร เปรมปรีดิ์กันเป็นที่ยิ่ง เพราะเขาทั้งหลายเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น ¹³ ณ วันที่สอง ประมุขของบรรพบุรุษแห่งประชาชนทั้งปวง พร้อมกับบรรดาปุโรหิตและคนเลวีมาหาเอสราธรรมาจารย์พร้อมกัน เพื่อจะศึกษาถ้อยคำของพระราชบัญญัติ

การถือเทศกาลอยู่เพิง

¹⁴ และเขาเห็นเขียนไว้ในพระราชบัญญัติว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ประชาชนอิสราเอลควรจะอยู่เพิงระหว่างเทศกาลเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด ¹⁵ และเขาควรจะประกาศและบ่าวร้องในหัวเมืองทั้งปวง และในเยรูซาเล็มว่า จงออกไปที่ภูเข และนำกิ่งมกอกเทศ กิ่งไม้สน กิ่งต้นน้ำมันเขียว ไปอินทผลัม และกิ่งไม้ใบดกอื่นๆ เพื่อทำเพิง ดังที่ได้เขียนไว้ ¹⁶ ประชาชนจึงออกไป เอากิ่งไม้เหล่านั้นมาและทำเพิงสำหรับต่างอยู่บ้านหลังคาบ้านของตน และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในถนนที่ประตูน้ำ และในถนนที่ประตูเอลฟราอิม ¹⁷ และชุมนุมชนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากกรุงเบบิลอนได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิง เขามีความเปรมปรีดยิ่งนัก เพราะตั้งแต่สมัยของเยชูานบุตรนาฮูณถึงวันนั้นประชาชน

อิสราเอลไม่ได้กระทำเลย¹⁸ และทุกวันท่านอ่านจากหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย เขาถือเทศกาลเลี้ยงอยู่เจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ตามระเบียบปฏิบัติ

9

การสารภาพ การถืออดอาหารและการกลับใจเสียใหม่

¹ ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออดอาหาร และนุ่งหม้อกระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ² และเชื้อสายของอิสราเอลได้แยกตนออกจากชนต่างชาติทั้งปวง และยื่นสารภาพบาปของตน และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา³ และเขาลุกขึ้นในที่ของพระเจ้า และอ่านหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาอยู่สามชั่วโมง อีกสามชั่วโมงเขาสารภาพและนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

พวกปุโรหิตและคนเลวีสารภาพบาปของตน

⁴ เยชูอา บานี ชัดมีเอล เขมานิยาห์ บุณิ เซเรบิยาห์ บานีและเคนานี คนเลวี ได้ยืนขึ้นที่บันได และเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา⁵ แล้วคนเลวี เยชูอา ชัดมีเอล บานี ยาชับนิยาห์ เซเรบิยาห์ โยดียาห์ เขมานิยาห์ และเปราทิยาห์ กล่าวว่า โอจงยืนขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายตั้งแต่นิรันดร์กาลจนนิรันดร์กาล สาธุการแด่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการไถ่บาปและการสรรเสริญทั้งปวง⁶ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระองค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลกและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์⁷ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราฮัม และทรงนำท่านออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงประทานนามท่านว่าอับราฮัม⁸ และพระองค์ทรงเห็นน้ำใจของท่านสัตย์ซื่อต่อพระพิภพพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับท่าน ที่จะประทานแผ่นดินของคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์ซิ คนเยบส และคนเกอร์กาซให้แก่เชื้อสายของท่าน และพระองค์ทรงกระทำให้คำตรัสของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์ชอบธรรม⁹ และพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์ และฟังเสียงร้องทุกข์ของเขทั้งหลายที่ทะเลแดง¹⁰ และพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ผู้ฟาโรห์และข้าราชการทั้งสิ้น และต่อประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินของฟาโรห์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งโสต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระนามของพระองค์ก็ลือไป ดังทุกวันนี้¹¹ และพระองค์ได้ทรงแยกทะเลออกหน้าเขาทั้งหลาย เขาจึงเดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงผู้ชมเหิงเขาทั้งหลายลงในที่ลึกอย่างกับทรงเหวี่ยงหินลงไปในมหาสมุทร¹² ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงนำเขาในกลางวันด้วยเสาเมฆและในกลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้แสงแก่เขาในทางที่เขาควรจะไป¹³ พระองค์เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายและตรัสกับเขาจากฟ้าสวรรค์ และประทานคำตักเตือนอันชอบ และพระราชบัญญัติที่แท้ กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่เขา¹⁴ และพระองค์ทรงให้เขาทราบถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญชาข้อบังคับ กฎเกณฑ์และพระราชบัญญัติทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์¹⁵ พระองค์ประทานอาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์แก่ความหิว และทรงนำน้ำออกมาจากศิลาให้เขาแก่กระหาย และพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้เขาเข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานให้เขา¹⁶ แต่เขาทั้งหลาย คือบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้ประพฤติอย่างหยิ่งโส และแข็งข้อของเขาเสีย มิได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์¹⁷ เขาทั้งหลายปฏิเสธ ไม่เชื่อฟังและไม่เอาใจใส่ในการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงประกอบขึ้นท่ามกลางเขา แต่เขาแข็งคอของเขา และในการกบฏนั้นได้แต่งตั้งหัวหน้าเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาสเขา แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพร้อมที่จะทรงให้อภัย มีพระหทัยเมตตาและกรุณา ทรงพระพิโรธชั่ว และทรงอดด้วยความเมตตา และมีได้ทรงละทิ้งเขาทั้งหลาย¹⁸ แม้ว่าเขาทั้งหลายได้สร้างรูปวัวหล่อไว้สำหรับตัวและกล่าวว่า ๐นี่คือพระเจ้าของเรา ผู้ทรงนำเราขึ้นมาจากอียิปต์^{๑๙} และได้กระทำกรณินประมาทอย่างใหญ่หลวง ด้วยพระกรุณาขับข้อนของพระองค์ พระองค์ก็มีได้ทรงละทิ้งเขาในถิ่นทุรกันดาร เสาเมฆซึ่งนำเขาในกลางวันมิได้พราจากเขาไป หรือเสาเพลิงในกลางคืนซึ่งให้แสงแก่เขาตามทางซึ่งเขาควรจะไปก็มีได้ขาดไป^{๒๐} พระองค์ประทานพระวิญญาณอันประเสริฐให้สั่งสอนเขา และมีได้ทรงขับข้อนมาของพระองค์เสียจากปากของเขาทั้งหลาย และประทานน้ำแก่กระหายของเขา^{๒๑} เออ พระองค์ทรงขบเลี้ยงเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และเขามิได้ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของเขาไม่ขาดวัน และเท้าของเขามิได้บวม^{๒๒} และยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงมอบราชอาณาจักรและชนชาติทั้งหลายแก่เขา และทรงปันให้เขาตามเขตแดน เขาจึงได้ยึดแผ่นดินแห่งสิโหน และแผ่นดินของกษัตริย์แห่งเมืองเฮชบอน และแผ่นดินของกษัตริย์แห่งเมืองบาซัน^{๒๓} พระองค์ทรงทวีลูกหลานของเขาอย่างดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงนำเขาเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ตรัสสัญญา

ไว้กับบรรพบุรุษของเขาให้เข้าไปยึดนั้น²⁴ ลูกหลานเหล่านั้นจึงเข้าไปและยึดแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงปราบปรามชาวแผ่นดินนั้น คือคนคานาอัน ให้พินาศ และทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของเขา พร้อมกับกษัตริย์และชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ให้ได้กระทำแก่คนเหล่านั้นตามชอบใจเขา²⁵ และเขาจึงเข้ายึดหัวเมืองที่มีป้อม และแผ่นดินอุดม และถือกรรมสิทธิ์เรือนซึ่งเต็มด้วยของดีทั้งปวง ทั้งที่ซึ่งน้ำซึ่งสกลได้สวนองุ่นสวนมะกอกเทศ และต้นผลไม้มากมาย เขาจึงได้กินอิ่มจนอ้วน และปิติยินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์²⁶ ถึงกระนั้นก็ดี เขาไม่เชื่อฟังและได้กบฏต่อพระองค์ เหยี่ยงพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้เบื้องหลัง และได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งได้เตือนเขาเพื่อให้เขากลับมาหาพระองค์ และเขากระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง²⁷ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ผู้ซึ่งกระทำให้เขาทนทุกข์และในเวลาแห่งการทนทุกข์ของเขา นั้น เขาร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ได้ประทานบรรดาผู้ช่วยแก่เขา ผู้ได้ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูของเขาตามพระกรุณาซับซ้อนของพระองค์²⁸ แต่เมื่อเขาพักสงบแล้ว เขาก็กระทำความชั่วต่อพระพักตร์พระองค์อีก พระองค์จึงทรงสละเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ศัตรูจึงได้ปกครองเขา ถึงกระนั้นเมื่อเขาหันมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นหลายครั้งหลายหน ตามพระกรุณาของพระองค์²⁹ และพระองค์ทรงตักเตือนเขา เพื่อว่าจะทรงหันเขาให้กลับมาสู่พระราชบัญญัติของพระองค์ แต่เขาก็ยังประพฤติอย่างเยี่ยงยิวอดดี ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่ได้กระทำผิดต่อคำตักเตือนของพระองค์ (อันเป็นข้อปฏิบัติซึ่งมนุษย์จะดำรงชีพอยู่ได้) และได้หันปาดือและคอแข็งเข้าสู่และมิได้เชื่อฟัง³⁰ พระองค์ทรงอดทนกับเขาอยู่หลายปี และทรงเตือนเขาด้วยพระวิญญานของพระองค์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ เขาก็ยังไม่เจียพหูฟัง เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น³¹ ถึงกระนั้นด้วยพระกรุณาซับซ้อนของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงกระทำให้เขาพินาศหรือละทิ้งเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระกรุณา³² ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ทรงฤทธิ์และน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตา จะนับัดในข้อพระองค์อย่าทรงเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่สิ่งเล็กน้อยซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย กับบรรดาภคัตริย์ของข้าพระองค์ กับบรรดาเจ้านาย บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ บรรพบุรุษ และชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซิริยา จนถึงวันนี้³³ แต่ในบรรดาสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ยุติธรรม เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างเที่ยงตรง แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย³⁴ บรรดาภคัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิต และบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย มิได้รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงเตือนเขา³⁵ เพราะเขาทั้งหลายมิได้ปรนนิบัติพระองค์ในราชอาณาจักรของเขา ในพระคุณยิ่งของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่เขา และในแผ่นดินที่ใหญ่อุดมซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่เขา และเขามิได้หันกลับจากการชั่วร้ายของเขา³⁶ ดูเถิด วันนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อให้ได้รับประทานพืชผลกับของอันดีของมัน ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินนั้น³⁷ และผลผลิตอันมากมายของแผ่นดินนั้นก็ตกแก่กษัตริย์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยเหตุบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย เขาทั้งหลายมีอำนาจเหนือร่างกาย และเหนือฝูงสัตว์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามความพอใจของเขาทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชน³⁸ เหตุบรรดาสิ่งเหล่านี้เราทั้งหลายจึงกระทำพันธสัญญาว่ามั่นคงและบันทึกไว้ เจ้านาย คนเลวและปุโรหิตของเราทั้งหลายจึงประทับตราของเราไว้

10

รายชื่อของคนที่ประทับตราไว้ที่พันธสัญญา

1 บรรดาผู้ที่ประทับตราของเขาไว้คือ เนหะมียผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรชายฮาคาลิยาห์ เศเดคิยาห์² เสโรอาห์ อาซาริยาห์ เยเรมีย์³ ปาซเซอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์⁴ ฮัทธัช เชนานิยาห์ มัลลัค⁵ ฮาริม เมเรโมท โอบาดีห์⁶ ดาเนียล กิเนเฮอร์ บารุค⁷ เมซูลลาม อาบิยาห์ มิยามีน⁸ มาอาซียาห์ บิลกัย เซไมอาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต⁹ และคนเลวคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรชายอาซันยาห์ บินเนยลูกหลานเฮนาดัด ชดมีเอล¹⁰ และพี่น้องของเขา เชนานิยาห์ โยดียาห์ เคลีทา เปโลยาห์ ยานัน¹¹ มีคา เรโอบ ฮาซาบิยาห์¹² ศักเกอร์ เซเรบิยาห์ เชนานิยาห์¹³ โยดียาห์ บานี เบนินู¹⁴ บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรส ปาห์ทิมโอน เอลาม ศัทธู บานี¹⁵ บุเนห์ ฮัสกาด เมบัย¹⁶ อาโดเนียห์ บิกวัย อาดัน¹⁷ อาเทอร์ เซเซคิยาห์ ฮัสซุ¹⁸ โยดียาห์ ฮาซุม เบไซ¹⁹ ฮาริฟ อานาโธ เมบัย²⁰ มักบิอาช เมซูลลาม เฮซัย²¹ เมเซซาเบล ศาโดก ยาดควา²² เปโลทิยาห์ ยานัน อานาบยาห์²³ โยเซยา ยานันยาห์ หัสซุ²⁴ ฮัลโลเซช ปิลหา โซเบก²⁵ เรฮูม ฮาซันนาห์ มาเอสเออาห์²⁶ อาทิอาห์ ยานัน อาเน²⁷ มัลลัค ฮาริม บอานาห์²⁸ ส่วนประชาชนนอกนั้น บรรดาปุโรหิต คนเลว คนเฝ้าประตู นักร้อง คนใช้ประจำพระวิหาร และคนทั้งปวงผู้ได้แยกตัวออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้นมา

ถือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ทั้งภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขา และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ ²⁹ ได้สมทบกับพี่น้องของเขา กับชนนางของเขา ได้เข้าในการสาปแช่งและในการปฏิบัติที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะปฏิบัติและกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ³⁰ และที่เราทั้งหลายจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่ชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น และจะไม่รับบุตรสาวของเขาทั้งหลายให้แก่บุตรชายของเรา ³¹ และถ้าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้นนำเครื่องใช้หรือข้าวอย่างใดมาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากเขาในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ และเราจะไม่เก็บผลของปีที่เจ็ด และไม่เก็บหนี้สินทุกอย่าง ³² และเราทั้งหลายกำหนดไว้ว่าจะให้คิดกับตัวเราเป็นรายปี ให้เสียคนและจำนวนหนึ่งส่วนสามเซเชล เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ³³ คือให้เป็นราคาขมแบ่งหน้าพระพักตร์ รัษฎนุชาเนื่องนิตย์ เครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ สำหรับสะบาโตต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลกำหนดต่างๆ สิ่งของบริสุทธิ และเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกอิสราเอลสำหรับงานทุกอย่างในพระนิเวศของพระเจ้าของเราทั้งหลาย ³⁴ เราได้จับสลากด้วย คือบรรดาปุโรหิต คนเลวี และประชาชนทั้งหลายเพื่อเอาพื้นถวาย นำเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ตามเรือนบรรพบุรุษของเรา ตามเวลากำหนดเป็นปีๆ ไป เพื่อเผาบนแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ ³⁵ และเพื่อนำผลแรกแห่งที่ดินของเรา และผลแรกของผลต้นไม้ทั้งสิ้นทุกปี มายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ³⁶ และจะนำบุตรชายหัวปี และสัตว์หัวปีของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ และลูกหัวปีแห่งฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ยังปุโรหิตผู้ปรนนิบัติอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา ³⁷ และที่จะนำยอดแบ่งเบี่ยงของเรามา สิ่งบริจาศของเรามา ผลไม้ของต้นไม้ทุกต้น น้ำมันและน้ำมัน มายังบรรดาปุโรหิต มายังห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และที่จะนำสิบชักหนึ่งจากแผ่นดินของเรามาให้คนเลวี เพราะคนเลวีเป็นข้อสิบชักหนึ่งแห่งงานของเราจากหัวเมืองชนบททั้งสิ้นของเรา ³⁸ และปุโรหิต ลูกหลานของอาโรน จะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวีได้รับสิบชักหนึ่ง และคนเลวีจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งมายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มายังห้อง ยังคงสั่งพิสด ³⁹ เพราะประชาชนอิสราเอลและคนเลวีจะนำส่วนบริจาศคือ ข้าว น้ำมันใหม่และน้ำมัน มายังห้องซึ่งเป็นที่เก็บเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ และที่อยู่ของปุโรหิตผู้ปรนนิบัติ และคนเฝ้าประตู และนักร้อง เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

11

รายชื่อของคนที่มาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

¹ พวกประมุขของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และประชาชนนอกนั้นจับสลากกัน เพื่อจะนำเอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วนให้เข้าไปอยู่ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบนั้นให้อยู่ในหัวเมืองต่างๆ ² และประชาชนได้ให้บทนาแก่บรรดาผู้ที่สมัครใจไปอยู่ในเยรูซาเล็ม ³ ต่อไปนี้เป็นหัวหน้านัมณฑลที่มาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม แต่ในหัวเมืองของประเทศยูดาห์ต่างคนต่างอาศัยอยู่ในที่ดินของตนในหัวเมืองของตน คืออิสราเอล บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนใช้ประจำพระวิหาร และลูกหลานข้าราชการของชาโลมอน ⁴ บ้างคนในลูกหลานของยูดาห์และลูกหลานของเบนยามินอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ลูกหลานของยูดาห์มี อารายาห์บุตรชายอุสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเซฟาทิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาหะลาเลล แห่งคนเปเรศ ⁵ และมาอาเสอาห์บุตรชายบารุค ผู้เป็นบุตรชายคัลโฮเซห์ ผู้เป็นบุตรชายยาชายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดาบยาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยยาริบ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาวีโลห์ ⁶ ลูกหลานของเปเรศทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม มีคนเก่งกล้า สี่ร้อยหกสิบแปดคน ⁷ และต่อไปนี้เป็นคนเบนยามิน คือสัลลบุตรชายเมฆุลลาม ผู้เป็นบุตรชายโยเอด ผู้เป็นบุตรชายเปดาบยาห์ ผู้เป็นบุตรชายโคลาบยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิธิเอล ผู้เป็นบุตรชายเยชายาห์ ⁸ และถัดเขาไปคือ กับบัย สัลลัย มีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน ⁹ โยเอลบุตรชายศิครีเป็นผู้ดูแลเขาทั้งหลาย และเหนือเมืองนั้นยูดาห์บุตรชายเสนูอาห์เป็นที่สอง ¹⁰ จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดาบยาห์บุตรชายโยยาริบ ยาคิน ¹¹ เสโรยาห์บุตรชายฮิลคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมฆุลลาม ผู้เป็นบุตรชายศาโดค ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตรชายอาหิทูบ ผู้ปกครองพระนิเวศของพระเจ้า ¹² และพี่น้องของเขาที่ทำงานอยู่ในพระนิเวศ มีแปดร้อยยี่สิบสองคน และอาดาบยาห์บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเปโลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายปาซเยอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์ ¹³ และพี่น้องของเขา ประมุขของบรรพบุรุษ มีสองร้อยสี่สิบสองคน และอามาซัสบุตรชายอาชาเรล ผู้เป็นบุตรชายอัครชัย ผู้เป็นบุตรชายเมฆิลเลโมท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์ ¹⁴ และพี่น้องของเขาเป็นทแกล้วทหาร มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ผู้ดูแลของเขาคือ ศบติเอลบุตรชายของคนใหญ่คนโตคนหนึ่ง ¹⁵ จากคนเลวีคือ เขาไม่อาห์บุตรชายหิซบู ผู้เป็นบุตรชายอัสริคัม ผู้เป็นบุตรชายยาชาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายบุนี ¹⁶ และซับเบรียก

บโยชบาต จากพวกหัวหน้าของคนเลวี ผู้ควบคุมการงานภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า¹⁷ และมีธานียาห์ บุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายสืบดี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ผู้เป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการโมทนาพระคุณในการอธิษฐาน และบักคุคียาห์เป็นที่สองในหมู่พี่น้องของเขา และอับดาบุตรชายซัมมูวา ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธัน¹⁸ คนเลวีทั้งหมดในนครบริสุทธิมี สองร้อยแปดสิบสองคน¹⁹ คนเผ่าประดุมิ อักซูป ทัลโมนและพี่น้องของเขา ผู้เผ่าบรรดาประดุมิหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

คนอิสราเอลนอกนั้นอาศัยอยู่ในหัวเมืองต่างๆ

²⁰ คนอิสราเอลนอกนั้น ที่เป็นพวกปุโรหิตและคนเลวี อยู่ในหัวเมืองทั้งสี่ของยูดาห์ ทุกคนอยู่ในที่ดินมรดกของเขา²¹ แต่คนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล และศิหะกับกิชปาควบคุมคนใช้ประจำพระวิหาร²² ผู้ดูแลคนเลวีในเยรูซาเล็มคือ อัสซิบบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายสาชาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีธานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา สำหรับลูกหลานของอาสาฟ พวกนี้กรังดูแลการงานพระนิเวศของพระเจ้า²³ เพราะมีพระบัญชาจากกษัตริย์ถึงเรื่องเขา และมีของปันส่วนที่ได้ตกลงกันไว้สำหรับนักร้อง ตามที่ต้องการทุกวัน²⁴ และเปราหิยาห์บุตรชายเมเซซาเบล คนเศโรร่า บุตรชายยูดาห์เป็นสนองโษษฐของกษัตริย์ในเรื่องกิจการต่างๆ อันเกี่ยวกับประชาชน²⁵ ส่วนที่ชนบทและไร่นาของชนบทเหล่านั้น ประชาชนพวกยูดาห์บางคนอาศัยอยู่ในศิรียาฮารบา และชนบทของเมืองนั้น และในดีโบนกับชนบทของเมืองนั้น และในเยซันเชเอลกับชนบทของเมืองนั้น²⁶ และในเยชูอาห์กับโมลาดาห์ และเบธเปเลต²⁷ ในยาซาธาซูลา ในเบเออร์เซบากับชนบทของเมืองนั้น²⁸ ในเศกลาก ในเมโคนาห์กับชนบทของเมืองนั้น²⁹ ในเอนริมโมน ในเศรธาห์ในยาธุม³⁰ ศาโนอาห์ อุดุลลัมและชนบทของเมืองนั้น ลาคีซและไร่นาของเมืองนั้น อาเซคาห์กับชนบทของเมืองนั้น เขาจึงตั้งค่ายจากเบเออร์เซบาถึงหุบเขาอินโนม³¹ ประชาชนเบนยามินอยู่ต่อจากเกบาไปด้วย ที่มีคมาซ ที่อัยยา เบธเอล และชนบทของเมืองนั้น³² ที่อานาโท โนบ อานานียาห์³³ ยาโฮร์ รามา กิธอาิม³⁴ ฮาดิด เสโบอิม เนบัสซัท³⁵ โลด และโอโน หุบเขาของพวกข้างฝีมือ³⁶ และบางส่วนของคนเลวีอยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน

12

พวกปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมาอยู่กับเศรบบาเบล

¹ ต่อไปนี้เป็นปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมาอยู่กับเศรบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล และกับเยชูาคือ เสโรอาห์ เยเรมีย เอสรา² อามาริยาห์ มัลลุก ฮัทธัซ³ เซคานียาห์ เรธุม เมเรโมท⁴ อิดโด กิเนเธเน อาบิยาห์⁵ มียามิน มาอาดียาห์ บิลกาห์⁶ เซโมอาห์ โยยาริบ เยดาบยาห์⁷ สัลลู อาโมค อิลคียาห์ เยดาบยาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิตใหญ่และพี่น้องของเขาในสมัยของเยชูอา⁸ คนเลวีคือ เยชูอา บินนุช ซัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมีธานียาห์ ผู้ซึ่งดูแลการเพลงโมทนาพร้อมกับพี่น้องของเขา⁹ และบักคุคียาห์ กับอุไนพี่น้องของเขา ยินอยู่ตรงกันข้ามในการปรนนิบัติ

สำมะโนครัวเชื้อสายของพวกปุโรหิต

¹⁰ และเยชูอาให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาคิม โยยาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลียาซิบ เอลียาซิบให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาดา¹¹ โยยาดาให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน และโยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาดดัว¹² และในรัชกาลโยยาคิม มีปุโรหิตผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษคือ ของคนเสโรอาห์มี เมรายาห์ ของคนเยเรมียมี ฮานานียาห์¹³ ของคนเอสรามี เมซูลลาม ของคนอามาริยาห์มี เยโฮยานัน¹⁴ ของคนมัลลุกมี โยนาธาน ของคนเซบาเนียห์มี โยเซฟ¹⁵ ของคนฮาริมมี ฮัดนา ของคนเมรายาห์มี เฮลคยา¹⁶ ของคนอิดโดมี เศคาริยาห์ ของคนกิเนเธเนมี เมซูลลาม¹⁷ ของคนอาบิยาห์มี ศิรี ของคนมินยามิน ของคนโมอิดยาห์มี ปิลทัย¹⁸ ของคนบิลกาห์มี ซัมมูวา ของคนเซโมอาห์มี เยโฮนาธาน¹⁹ และของคนโยยาริบมี มีทเธเนย ของคนเยดาบยาห์มี อูซซั²⁰ ของคนเศลลัซมี คาลลัซ ของคนอาโมคมี เอเบอร์²¹ ของคนอิลคียาห์มี ยาซาบิยาห์ ของคนเยดาบยาห์มี เน็นแอเล

พวกหัวหน้าของคนเลวี

²² ส่วนคนเลวีในสมัยของเอลียาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดดัว ชื่อประมุขของบรรพบุรุษมีบันทึกไว้ทั้งบรรดาปุโรหิตจนถึงรัชสมัยของดาร์รัสคนเปอร์เซีย²³ ลูกหลานของเลวี ประมุขของบรรพบุรุษ มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนสมัยของโยฮานันบุตรชายเอลียาซิบ²⁴ และหัวหน้าของคนเลวีคือ ยาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ และเยชูาบุตรชายซัดมีเอล กับญาติพี่น้องของเขาอยู่ตรงกันข้าม ที่จะสรรเสริญและโมทนาพระคุณตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆไป²⁵ มีธานียาห์ บักคุคียาห์ โอบาดีห์ เมซูลลาม ทัลโมน และอักซูป เป็นคนเผ่าประดุมิ ยินเผ่าอยู่ที่โรงพัสดของประตู²⁶ คนเหล่านี้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรชายเยชูอา ผู้เป็นบุตรชายโยชาตัก และในสมัยของเนหะมียผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอสราปุโรหิต และธรรมาจารย์

การทำพิธีมอบถวายกำแพงเมือง

²⁷ คราวเมื่อทำพิธีมอบถวายกำแพงเยรูซาเล็ม เขาได้แสวงหาคคนเลวีตามที่ของเขาทั่วทุกแห่ง เพื่อจะนำเขามาที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการโมทนาและด้วยการร้องเพลง ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู้ ²⁸ ลูกหลานพวกนักร้องได้รวมกันมาจากมณฑลรอบเยรูซาเล็ม และจากชนบทของชาวเนโทฟาห์ ²⁹ ทั้งมาจากวงศวานกิลกาล และจากเขตเกบาและอัสมาเวท เพราะบรรดานักร้องได้สร้างชนบทของตนรอบเยรูซาเล็ม ³⁰ บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ และเขาทั้งหลายได้ชำระประชาชนและประตูเมือง กับกำแพงให้บริสุทธิ์ ³¹ แล้วข้าพเจ้าได้นำเจ้านายแห่งยูดาห์ขึ้นบนกำแพง และแต่งตั้งให้คณะใหญ่สองคณะ เป็นผู้กล่าวโมทนาและเดินเป็นกระบวนแห่ คณะหนึ่งไปทางขวาขึ้นไปบนกำแพงจนถึงประตูของซะ ³² และถัดเขาไปมี โยฮายาห์ และเจ้านายแห่งยูดาห์ครึ่งหนึ่ง ³³ กับอาซาริยาห์ เอสรา เมซูลลาม ³⁴ ยูดาห์ เบนยามิน เซโมอาห์ และเยเรมีย์ ³⁵ และบุตรชายของพวกปุโรหิตบางคนที่มีแต่ครึ่งคือ เศคาริยาห์บุตรชายโยนาธาน ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคายาห์ ผู้เป็นบุตรชายสัคเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ³⁶ กับญาติพี่น้องของเขาชื่อ เซโมอาห์ อาซารเอล มีลาสัย กิลาสัย มาอัย เอนันเอลและยูดาห์ ยานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอสรารธรรมจารย์ได้เดินนำหน้าเขา ³⁷ ที่ประตูน้ำพุ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพวกเขา เขาทั้งหลายเดินขึ้นบันไดของนครดาวิด ที่ทางขึ้นกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิดถึงประตูน้ำทางทิศตะวันออก ³⁸ อีกคณะหนึ่งที่กล่าวคำโมทนาเดินไปทางตรงกันข้าม และข้าพเจ้าตามเขาไป พร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่ง บนกำแพงเหนือหอคอยเดาไฟ ถึงกำแพงกว้าง ³⁹ และเหนือประตูเฟราอิม และทางประตูเกา และทางประตูปลา และหอคอยยานันเอล และหอคอยเมอาห์ถึงประตูกะ และเขามาหยุดอยู่ที่ประตูยาม ⁴⁰ คณะทั้งสองผู้กล่าวคำโมทนาได้มายืนอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้า ทั้งข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งอยู่กับข้าพเจ้า ⁴¹ กับปุโรหิตที่ถือแต่ครึ่งคือ เอลียาคิม มาอาเสอาห์ มินายามิน มีคายาห์ เอลีโอนัน เศคาริยาห์ กับยานันยาห์ ⁴² และมาอาเสอาห์ เซโมอาห์ เอลเออาซาร์ อุซซีย์ เยโฮยานัน มัลคิยาห์ โยลาม และเชอซอร์ และบรรดานักร้องได้ร้องเพลงด้วยเสียงดัง มีอัสราหิยาห์เป็นหัวหน้าของเขา ⁴³ และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวนบูชาใหญ่โตในวันนั้น และเปรมปรีดี เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานใหญ่ยิ่ง พวกภรรยาและเด็กก็เปรมปรีดีด้วย และความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็ไต่ย่นไปไกล ⁴⁴ ในวันนั้น เขาแต่งตั้งบางคนให้ดูแลห้องสำหรับพัสดุ ของบริจาด ผลไม้รุ่นแรก ส่วนสิบชักหนึ่ง ให้รวบรวมปันส่วนซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาไว้ในนั้น ตามไร่นาในหัวเมืองเหล่านั้น เพราะยูดาห์เปรมปรีดีด้วยเรื่องบรรดาปุโรหิต และคนเลวีผู้ปรนนิบัติอยู่นั้น ⁴⁵ และทั้งพวกนักร้องและพวกเผ่าประดุได้ทำการปรนนิบัติพระเจ้าของเขาและทำการชำระให้บริสุทธิ์ ตามพระบัญชาของดาวิดและของซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ ⁴⁶ เพราะในสมัยดาวิดและอาสาฟในดึกดำบรรพ์นั้นมีหัวหน้าพวกนักร้อง และมีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงโมทนาพระคุณพระเจ้า ⁴⁷ และอิสราเอลทั้งปวงในสมัยของเศรบบาเบลและในสมัยของเนหะมีย์ ได้ให้ปันส่วนตามต้องการทุกวันแก่คนเลวีและคนเผ่าประดุ และเขาได้กินส่วนของคนเลวีไว้ต่างหาก และคนเลวีได้กินส่วนของลูกหลานอาโรนไว้ต่างหาก

13

คนอิสราเอลต้องแยกเสียจากคนต่างด้าว

¹ ในวันนั้น เขาอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง และเขาพบที่มีเขียนไว้ว่า ไม่ควรให้คนอัมโมนหรือคนอัมมิตเข้าไปในที่ชุมนุมของพระเจ้าเป็นนิตย์ ² เพราะเขามิได้อาหารและนำมาต้อนรับคนอิสราเอล แต่ได้จับงาโลอัมให้มาต่อต้านและแข่งเขา แต่พระเจ้าของเราทรงเปลี่ยนคำแข่งเป็นพร ³ และอยู่มาเมื่อประชาชนได้นับพระราชบัญญัติ เขาก็แยกอิสราเอลออกเสียจากคนต่างด้าวทั้งปวง ⁴ ก่อนหน้านั้น เอลียาซิบปุโรหิตผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลห้องในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และผู้เกี่ยวพันกับโทบิอาห์ ⁵ ได้จัดห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้โทบิอาห์ เป็นห้องที่แต่ก่อนใช้เก็บธัญญาหาร กายาน เครื่องใช้ต่างๆ และสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน ซึ่งเขาให้ไว้ตามบัญญัติให้แก่คนเลวี นักร้อง คนเผ่าประดุและของบริจาดสำหรับปุโรหิต ⁶ เมื่อเกิดเรื่องนี้ข้าพเจ้ามิได้อุบายในเยรูซาเล็ม เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลอาราธาเซอร์ซิงกษัตริย์แห่งบาบิโลนนั้น ข้าพเจ้าได้ไปเฝ้ากษัตริย์ และอีกไม่กี่วันข้าพเจ้าก็ถูกลากษัตริย์

เนหะมีย์ไปยังเยรูซาเล็มครั้งที่สอง

⁷ และมายังเยรูซาเล็ม แล้วข้าพเจ้าจึงทราบความชั่วร้ายซึ่งเอลียาซิบได้กระทำเพื่อโทบิอาห์ คือจัดห้องภายในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าให้เขา ⁸ ข้าพเจ้าโกรธนัก และข้าพเจ้าก็โยนเครื่องแต่งเรือนทั้งสิ้นของโทบิอาห์ให้ออกเสียจากห้อง ⁹ แล้วข้าพเจ้าสั่งให้เขาชำระห้อง และข้าพเจ้าก็นำเครื่องใช้ประจำพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งธัญญาหารกับกายานกลับมาไว้ที่นั่นอีก

อิสราเอลนำคนเลวกลับมายังพระวิหารและจัดเลี้ยงพากทาน

10 และข้าพเจ้ายังทราบอีกว่า ส่วนของคนเลวี่นั้น เขาก็ไม่ได้มอบให้ เพราะฉะนั้นคนเลวี่และนักร้องผู้ปฏิบัติกรงาน ต่างก็หนีกลับไปยังไร่นาของตน 11 ข้าพเจ้าจึงต่อว่าเจ้าหน้าที่และพูดว่า ป้าทำไมจึงทอดทิ้งพระเนิศจของพระเจ้าเสีย ข้าพเจ้าจึงรวบรวมเขากลับมา และตั้งเขาไว้ตามตำแหน่งของเขาก 12 และยูดาห์ทั้งปวงได้นำสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้าองุ่นใหม่ และน้ำมันเข้ามายังเรือนพัสด 13 ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งคนให้ดูแลเรือนพัสดคือ เชเลมียาห์ปุโรหิต ศาโดกธรรมาจารย์ และเปดายาห์แห่งคนเลวี่ และผู้ช่วยของเขาคือ ยานันบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายมีทธานียาห์ เพราะนับได้ว่าเขาสดีซื่อ และหน้าที่ของเขาคือแจกจ่ายแก่พวกพี่น้อง 14 ปอ โธ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และขออย่าทรงลบหลู่การที่ดีทั้งหลายของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์ได้กระทำ เพื่อพระเนิศจของพระเจ้าของข้าพระองค์ และเพื่อการปรนินิบัติในที่นั้น

บางคุณเฝ้าฝันวันสะบาโต

15 ครั้งนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นคนย้าน้าองุ่นในวันสะบาโต และนำฟอนข้าวเข้ามาบรรทุกหลังลา ห้าง้าองุ่น ผลองุ่น มะเดื่อ และภาระทุกอย่าง ซึ่งเขานำมายังเยรูซาเล็มในวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขาในวันที่เขาทั้งหลายขายอาหาร 16 และมีคนชาวไทระอาศัยอยู่ในเมืองได้นำปลาและสินค้าทุกอย่างเข้ามาขายในวันสะบาโตแก่ประชาชนยูดาห์ และในเยรูซาเล็ม 17 แล้วข้าพเจ้าได้ต่อว่าพวกขุนนางแห่งยูดาห์ และพูดกับเขาว่า ป้าทำไมท่านทั้งหลายกระทำความชั่วร้ายเช่นนี้ กระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน 18 บรรพบุรุษของท่านมิได้กระทำเช่นนี้หรือ และพระเจ้าของเรามิได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นให้ตกอยู่บนเราและบนเมืองนี้หรือ ท่านยังจะนำพระพิโรธยิ่งกว่านั้นมาเหนืออิสราเอลด้วยการกระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน 19 และอยูมาพอเริ่มมืดที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้บัญชาให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า ไม่ให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งข้าราชการบางคนของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมือง ว่าไม่ให้มีการละสิ่งใดเข้ามาในวันสะบาโต 20 แล้วพวกพ่อค้าและพวกขายสินค้าทุกชนิดค้างอยู่นอกเยรูซาเล็มหนึ่ง หรือสองหน 21 ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขา และพูดกับเขาว่า ป้าทำไมท่านมานอนอยู่ข้างกำแพงเมือง ถ้าท่านทำอีกข้าพเจ้าจะจับท่าน ด้แต่คราวนั้นมาเขาก็ไม่มาอีกในวันสะบาโต 22 และข้าพเจ้าบัญชาคนเลวี่ให้ชำระตัวเขาและมาเฝ้าประตูเมือง เพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ปอ โธ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ในเรื่องนี้ด้วย และขอทรงไว้ชีวิตข้าพระองค์ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์

การติเตียนคนที่แต่งงานกับคนต่างชาติ

23 ในสมัยนั้นข้าพเจ้าได้เห็นพวกยิวผู้ได้แต่งงานกับหญิงชาวอัชโดด อัมโมนและโมอับ 24 และเด็กของเขาครึ่งหนึ่งพูดภาษาอัชโดด เขาพูดภาษาฮิบรูไม่ได้ แต่พูดภาษาชนชาติของเขาแต่ละพวก 25 ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับเขา และแจ้งเขา และติเตียนบางคนและดิงผมของเขากออก และข้าพเจ้ากระทำให้เขาปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า ด้วยข้าพเจ้ากล่าวว่ ป้าทั้งหลยอย่ายกบุตรสาวของเจ้าให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขาให้แก่บุตรชายของเจ้า หรือตัวเจ้าเอง 26 ชาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอล มิได้ทำบาปด้วยเรื่องหญิงอย่างนี้หรือ ท่ามกลางหลายประชาชาติ ไม่มีกษัตริย์ใดเหมือนพระองค์ และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์ และพระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ถึงกระนั้นกิด แม้เป็นพระองค์หญิงต่างชาติก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำบาป 27 ควรหรือที่เราจะฟังเจ้าและกระทำความชั่วร้ายใหญ่ยี้ทั้งสิ้น และประพตติละเมิดต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ 28 บุตรชายคนหนึ่งของโยยาดา ผู้เป็นบุตรชายเอลียาซิมมหาปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสันบาลัท ชาวโฮโรนาอิม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า 29 ปอ โธ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงเขาทั้งหลาย เพราะว่าเขาทั้งหลายได้กระทำให้การเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาของพวกปุโรหิตและคนเลวี่เป็นมลทิน 30 ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าได้ชำระเขาจากต่างด้าวทุกอย่าง และข้าพเจ้าได้ตั้งหน้าที่ของบรรดาปุโรหิตและคนเลวี่ต่างก็ประจำงานของตน 31 ข้าพเจ้าได้จัดให้หาฟืนถวายตามเวลากำหนดและสำหรับผลรุ่นแรกด้วย ปอ โธ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ให้เกิดผลดีเกิด

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอสเธอร์

ในประเทศเปอร์เซีย พวกอิวซึ่งเป็นเชลยที่นั่น เกือบถูกทำลายหมด เรื่องที่สยงามนี้ได้เล่าให้ทราบว่า พระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดพ้นได้อย่างไร คือเรื่องเกี่ยวกับนางเอสเธอร์กับโมรเดคัย

เรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากศรียบมาเจอกับพวกเขาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และก่อนเอสเธอร์กับโมรเดคัยได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้ไปยังแผ่นดินอิสราเอล เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ประเทศเปอร์เซีย กษัตริย์ไซรัสและกษัตริย์ดาร์อิอัสที่ 1 ได้เสียชีวิตไปแล้ว กษัตริย์อาหสุเอรัส บุตรชายของดาร์อิอัสที่ 1 กำลังปกครองอยู่ กษัตริย์อาหสุเอรัสนี้บางคนคิดว่า เป็น เซอร์ซีส และบางคนคิดว่า เป็น ดาร์อิอัส ไฮสทาสปีส กษัตริย์อาหสุเอรัสเป็นผู้กดขี่ที่มีมากในกาม โลเล และโหดร้าย ทหารเรือของท่านซึ่งมีจำนวนมาก ได้แพ้ทหารเรือของประเทศกรีกซึ่งมีจำนวนน้อยที่เมืองซาลามิส ในปีก่อนค.ศ. 480 เอสราพูดถึงท่านในหนังสือเอสรา 4:6 บุตรชายของอาหสุเอรัส คือ อารทาทเซอร์ซีส ได้ปกครองต่อจากบิดา พระเจ้าได้พูดถึงอารทาทเซอร์ซีสนี้ในบทสุดท้ายของหนังสือเอสรา และในหนังสือเนหะมีย

พระราชินีรัชที่ไม่เชื่อฟังกษัตริย์

¹ อยู่ในในรัชสมัยของอาหสุเอรัส (อาหสุเอรัสผู้ทรงครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดียถึงประเทศเอธิโอเปียเหนือหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลนั้น) ² ในสมัยที่กษัตริย์อาหสุเอรัสประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์ในสุสาปราสาท ³ ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์พระราชทานการเลี้ยงแก่เจ้านายและบรรดาข้าราชการของพระองค์ นายที่พนายกองทัพบ้างเปอร์เซียและมีเดีย และขุนนางกับผู้ว่าราชการมณฑลเผ่าอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ⁴ ขณะที่พระองค์ทรงแสดงราชสมบัติแห่งราชอาณาจักรอันรุ่งเรืองของพระองค์ ทั้งความโอ้อวดระการอันรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เป็นเวลาหลายวัน ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ⁵ เมื่อวันเหล่านั้นผ่านพ้นไปแล้ว กษัตริย์ทรงจัดการเลี้ยงแก่บรรดาประชาชนผู้อยู่ในสุสาปราสาท ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย นานเจ็ดวัน ในลานอุทยานแห่งสำนักพระราชวังของกษัตริย์ ⁶ มีผ้ามาน ผ้ายสีขาวและสีม่วงคล้ำ มีสายป่านและเชือกขนแกะสีม่วงคล้องห้วยเงินและเสาหินอ่อน ทั้งเตียงทองคำและเงินบนพื้นลาดปูนฝังหินแดง หินอ่อน มุกดา และหินอ่อนสีดำ ⁷ เครื่องดื่มก็ใส่ถ้วยทองคำส่งให้ (เป็นถ้วยหลากชนิด) และเหล้าองุ่นของราชสำนักมากมายตามพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์ ⁸ การดื่มก็กระทำกันตามกฎหมายที่ไม่มีการบังคับ เพราะกษัตริย์ทรงมีพระกระแสรับสั่งไปยังพนักงานทั้งปวงว่า ให้ทุกคนทำได้ตามใจปรารถนา ⁹ พระราชินีรัชที่ก็พระราชทานการเลี้ยงแก่สตรีในราชสำนักซึ่งเป็นของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย ¹⁰ ณ วันที่เจ็ดเมื่อพระทัยของกษัตริย์รื่นเริงด้วยเหล้าองุ่น พระองค์ทรงบัญชาเมหมาน บิสธา ยารโบนา บิกธาและอาบักธา เศธาร์ และคารคาส ชันที่ทั้งเจ็ดผู้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์กษัตริย์อาหสุเอรัส ¹¹ ให้ไปเชิญพระราชินีรัชที่สามมงกฎมาเฝ้ากษัตริย์ เพื่อจะให้ประชาชนและเจ้านายของพระองค์ได้ชมสง่าราศีโฉมของพระนาง เพราะพระนางงามนัก ¹² แต่พระราชินีรัชที่ทรงปฏิเสธไม่มาตามพระบัญชาของกษัตริย์ที่รับสั่งไปกับขันที เมื่อเป็นเช่นนั้นกษัตริย์ทรงเดือดดาล และพระพิโรธของพระองค์ระอุอยู่ในพระอุระ ¹³ ฝ่ายกษัตริย์จึงตรัสกับคนที่มีปัญญาผู้ทราบกาลเทศะ (เพราะนี่เป็นวิธีดำเนินการของกษัตริย์ตอบบรรดาผู้ที่เจเนจัดในกฎหมายและการพิพากษา ¹⁴ ผู้ที่รองพระองค์คือ คารเซนา เซธาร์ อัธมาธา ทารซิช เมเรส มารเสนา และเมมูคาน เจ้านายทั้งเจ็ดของเปอร์เซียและมีเดีย ผู้เคยเข้าเฝ้ากษัตริย์ และนั่งก่อนในราชอาณาจักร) ¹⁵ ว่า □ตามกฎหมายจะต้องกระทำอะไรต่อพระราชินีรัชที่ เพราะว่าพระนางมิได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหสุเอรัสซึ่งรับสั่งไปกับขันที □ ¹⁶ เมมูคานจึงทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์และเจ้านายทั้งปวงว่า □พระราชินีรัชที่ได้ทรงกระทำผิดมิใช่ต่อกษัตริย์เท่านั้น แต่ต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์อาหสุเอรัส ¹⁷ เพราะสิ่งที่พระราชินีรัชทรงกระทำนั้นจะเป็นที่ทราบแก่สตรีทั้งปวง ทำให้เขามองดูสามีของเขาด้วยความประมาท เพราะเขาจะพูดว่า □กษัตริย์อาหสุเอรัสมีพระบัญชาให้ข้าพเจ้าพระราชินีรัชที่มาต่อพระพักตร์พระองค์ แต่พระนางไม่เสด็จมา □ ¹⁸ ในวันที่เดียวเจ้านายผู้หญิงแห่งเปอร์เซียและมีเดียซึ่งได้ยินถึงสิ่งที่พระราชินีรัชทรงกระทำนั้น ก็จะเล่าให้เจ้านายทั้งปวงของกษัตริย์รู้ทั่วกัน ทำให้มีความประมาทและความโกรธขึ้นเป็นอันมาก ¹⁹ ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้ข้าพเจ้ากราบทูลจากพระองค์ และให้บันทึกไว้ในกฎหมายของคนเปอร์เซียและคนมีเดีย อย่างที่คิดค่าไม่ได้ว่า บัรชที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสอีก ไม่ได้ □ และขอ กษัตริย์ประทานตำแหน่งราชินีให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าพระนาง ²⁰ ดังนั้นเมื่อ กษัตริย์ทรงประกาศกฎหมายฎีกา ตลอดจนพระราชอาญาจักรของพระองค์ (อันกว้างใหญ่อย่างยิ่งนั้น) สตรีทั้งปวงจะต้องให้เกียรติสามีของตน ไม่ว่าสุหรือต่ำ □ ²¹ คำทูลแนะนำนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์และเจ้านาย กษัตริย์จึงทรงกระทำตามที่เมมูคานทูลเสนอ ²² พระองค์ทรงมีพระ

อัครไปทั่วราชอาณาจักรของกษัตริย์ ถึงทุกมณฑลตามอัครของมณฑลนั้น และถึงทุกชาติตามภาษาของเขา ให้ชายทุกคนเป็นเจ้าเป็นนายในเรือนของตน และให้ประกาศกฤษฎีกานี้ตามภาษาของแต่ละชนชาติ

2

เอสเธอร์รับตำแหน่งเป็นพระราชินี

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อพระพิโรธของกษัตริย์อาหสุเอรัสสงบลง พระองค์ทรงระลึกถึงรัชที่และสิ่งที่พระนางทรงกระทำ และกฤษฎีกาที่พระองค์ทรงออกเรื่องพระนาง 2 ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์อยู่จึงทูลว่า ขอทรงให้หาหญิงพรหมจารีสาวสวยมาถวายกษัตริย์ 3 และขอ กษัตริย์ทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทุกมณฑลแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อให้คนเหล่านี้รวบรวมหญิงสาวพรหมจารีงดงามทั้งหลายมาซึ่งยาเร็มในสุสาปราสาท ให้อยู่ในอารักขาของเฮกัยข้าราชการพระในพระราชสำนักของกษัตริย์ ผู้ดูแลสตรี และขอประทานเครื่องชားล้างและประเทืองผิวสำหรับหญิงเหล่านั้น 4 และขอให้หญิงสาวคนที่ กษัตริย์พอพระทัย ได้เป็นพระราชินีแทนรัชที่ 5 ข้อนี้พอพระทัยกษัตริย์ พระองค์จึงทรงกระทำตามนั้น 5 ยังมียิวคนหนึ่ง ในสุสาปราสาทชื่อ โมรเดคัย บุตรชายยาอีร์ ผู้เป็นบุตรชายซิมเอี ผู้เป็นบุตรชายคิช คนเบนยามิน 6 ผู้ถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มในหมู่เชลยที่ถูกกวาดต้อนไปพร้อมกับเยโคนยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลน ได้กวาดต้อนไปนั้น 7 ท่านได้เลี้ยงดูยาดาชาห์คือเอสเธอร์บุตรสาวลุงของท่าน เพราะเธอไม่มีพ่อแม่ สาวคนนี้รูปงามและน่ารัก เมื่อบิดามารดาของเธอสิ้นชีวิตแล้ว โมรเดคัยก็รับเธอมาเลี้ยงเป็นบุตรสาว 8 ต่อมาเมื่อพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ประกาศออกไป และเมื่อเขารวบรวมหญิงสาวเป็นอันมากเข้ามาในสุสาปราสาทให้อยู่ภายใต้การักษาของเฮกัย เอสเธอร์ก็ถูกนำเข้ามาไว้ในราชสำนักภายใต้การักษาของเฮกัยผู้ดูแลสตรี 9 หญิงนั้นเป็นที่พอใจเขาและเธอก็เป็นที่โปรดปรานแก่เขา เขาก็จึงจัดหาเครื่องประเทืองผิว และส่วนของเธอให้เธอ พร้อมกับสาวใช้ที่คัดเลือกแล้วเจ็ดคนจากราชสำนัก แล้วก็เลื่อนเธอและสาวใช้ของเธอขึ้นไปยังสถานที่ที่ดีที่สุดในยาเร็ม 10 เอสเธอร์มิได้บอกให้ทราบถึงชาติและญาติของเธอ เพราะโมรเดคัยกำชับเธอไม่ให้ใครรู้ 11 ทุกวันโมรเดคัยเดินมาหน้าลานของยาเร็ม เพื่อฟังข่าวเอสเธอร์เป็นอย่างไร และมีอะไรเกิดขึ้นแก่เธอ 12 เมื่อถึงเวลาที่สาวทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัส หลังจากได้เตรียมตัวตามระเบียบของหญิงสิบสองเดือนแล้ว (และนี่เป็นเวลาปกติสำหรับประเทืองผิว คือขลิบกายหญิงด้วยน้ำมันกำยานหกเดือน และหกเดือนด้วยเครื่องเทศและน้ำมันประเทืองผิวผู้หญิง) 13 เมื่อสาวทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อย่างนี้ เธอจะต้องการเอาอะไรจากยาเร็ม ไปยังราชสำนัก ก็เอาไม่ได้ 14 เธอเข้าไปเฝ้าเวลาเย็น และในเวลาเช้าเธอก็กลับออกมาในยาเร็มที่สองในอารักขาของข้าอัครราชสำนักของกษัตริย์ผู้ดูแลนางห้าม เธอไม่ได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อีก นอกจากกษัตริย์จะพอพระทัยในเธอ และทรงเรียกชื่อเธอให้เข้าเฝ้า 15 บัดนี้เมื่อถึงเวลาที่เอสเธอร์ บุตรสาวของอาบิยาฮิล ลุงของโมรเดคัยผู้ซึ่งรับเธอไว้เป็นบุตรสาว จะเข้าเฝ้ากษัตริย์ เธอมิได้ขอสิ่งใด นอกจากสิ่งที่เฮกัยข้าราชการสำนักของกษัตริย์ผู้ดูแลพวกสตรีแนะนำ ฝ่ายเอสเธอร์ได้รับความโปรดปรานในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น 16 เมื่อเขาพาเอสเธอร์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสในพระราชสำนัก ในเดือนสิบซึ่งเป็นเดือนเทพไทในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์ 17 กษัตริย์ทรงรักเอสเธอร์ยิ่งกว่าบรรดาหญิงทั้งปวงนั้น และเธอได้รับพระกรุณาและความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าหญิงพรหมจารีทั้งสิ้น พระองค์จึงทรงสวมพระมงกุฎบนศีรษะของเธอ และทรงตั้งเธอให้เป็นพระราชินีแทนรัชที่ 18 แล้วกษัตริย์พระราชทานการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายและข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ เป็นการเลี้ยงของพระนางเอสเธอร์ พระองค์ทรงอนุมัติให้งดส่วยแก่มณฑลทั้งปวง และพระราชทานของกำนัล ด้วยพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์ 19 เมื่อเขารวบรวมหญิงพรหมจารีมาครั้งที่สอง โมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ 20 ฝ่ายพระนางเอสเธอร์นั้นมิได้ทรงให้ใครทราบถึงพระญาติหรือชนชาติของพระนางดังที่โมรเดคัยกำชับพระนางไว้ เพราะพระนางเอสเธอร์ทรงทำตามคำสั่งของโมรเดคัย แท้เดียวกับเมื่อเขาเลี้ยงดูพระนางมา

โมรเดคัยช่วยชีวิตของกษัตริย์

21 ในครั้งนั้นเมื่อโมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ บิกธานและเทเรซ ข้าทั้งสองคนของกษัตริย์ ผู้เฝ้าประตูนี้ ประมุขความโกรธและหาช่องที่จะประทุษร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส 22 เรื่องนี้รู้ถึงโมรเดคัยและท่านก็ทูลพระราชินีเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์ในนามของโมรเดคัย 23 เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้ว่าเป็นความจริงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงให้แขวนสองคนนั้นเสียที่ต้นไม้ และบันทึกเรื่องไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระพักตร์กษัตริย์

3

ยามานวางแผนร้ายที่จะทำลายคนยิวทั้งปวง

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้กษัตริย์อาหสุเอรัสทรงเลื่อนยศยามานบุตรชายฮัมเมดารา คนอากัก กษัตริย์ทรงเลื่อนท่านและทรงตั้งเก้าอี้ของท่านไว้เหนือกว่าของเจ้านายทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์² บรรดาข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ก็กราบลงแสดงความเคารพต่อยามาน เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาให้แสดงความเคารพต่อท่านเช่นนั้น แต่โมรเดคัยมิได้กราบหรือแสดงความเคารพ³ ข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์จึงพูดกับโมรเดคัยว่า □ ท่านไม่ทูลละเมิดพระบัญชาของกษัตริย์□ 4 อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายพูดกับท่านวันแล้ววันเล่า และท่านไม่ฟังเขา เขาก็ไปเรียนยามานเพื่อจะดูว่าถ้อยคำของโมรเดคัยจะชนะหรือไม่ เพราะท่านบอกเขาว่าท่านเป็นยิว⁵ เมื่อยามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่กราบลงหรือแสดงความเคารพต่อท่าน ยามานก็เดือดดาล⁶ แต่ท่านเห็นว่าเป็นการเสียเกียรติที่จะจับกุมโมรเดคัยคนเดียว เพราะมีคนเรียนท่านให้ทราบถึงชนชาติของโมรเดคัย ยามานจึงหาช่องที่จะทำลายยิวทั้งหมด คือชนชาติของโมรเดคัยทั่วราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส⁷ ในเดือนแรกซึ่งเป็นเดือนนิसानปีที่สิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาหสุเอรัส เขาพากันทอดเปเปอร์ คือสลาก ต่อหน้ายามานเพื่อหาวัน และเพื่อหาเดือน ได้เดือนที่สิบสอง คือเป็นเดือนอาดาร์⁸ แล้วยามานทูลกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า □ มีชนชาติหนึ่งกระจายอยู่ทั่ว และแยกกันอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในมณฑลทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ กฎหมายของเขาคิดกับกฎหมายของชนชาติอื่นทั้งสิ้น และพวกนี้ไม่รักษากฎหมายของกษัตริย์ การที่กษัตริย์ทรงปล่อยเขาไว้นี้ไม่บังเกิดประโยชน์แก่พระองค์⁹ ถ้าเป็นทีพอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงออกกฎหมายให้ทำลายล้างเขาเสียเถิด และข้าพระองค์จะถวายเงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ใส่มือบรรดาผู้ที่ดูแลพระราชกิจของกษัตริย์ เพื่อเขาจะได้ใส่ในพระคลังของกษัตริย์□ 10 กษัตริย์จึงถอดพระอัมมรงค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์มอบแก่ยามานบุตรชายฮัมเมดารา คนอากัก ศัตรูของพวกยิว¹¹ และกษัตริย์ตรัสกับยามานว่า □ ปรามอบเงินนั้นให้แก่ท่าน และมอบประชาชนแก่ท่านด้วย เพื่อจะทำแก่เขาตามที่ท่านเห็นดี□ 12 แล้วทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในวันทีสิบสามเดือนต้น ให้เขียนกฎหมายตามที่ยามานบัญชาไว้ทุกประการ ส่งไปยังสมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์และของเจ้าเมืองมณฑลทั้งปวงและถึงเจ้านายแห่งชนชาติทั้งปวง ถึงทุกมณฑลเป็นอักษรของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา เขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราด้วยพระอัมมรงค์ของกษัตริย์¹³ ให้คนเดินข่าวจดหมายเหล่านี้ไปถึงมณฑลของกษัตริย์ทั้งสิ้นสั่งให้ทำลาย สังหารและทำให้อิวทั้งปวงพินาศไป ทั้งหนุ่มและแก่ เด็กและผู้หญิงในวันเดียวกัน คือวันที่สิบสามเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ และให้รีบเอาข้าวของของเขาไปหมด¹⁴ ให้ออกสำเนาเอกสารนั้นเป็นกฎหมายในทุกมณฑล นำไปป่าวร้องให้ชนชาติทั้งปวงพร้อมเพื่อวันนั้น¹⁵ บรรดาคนเดินข่าวก็รีบไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และออกกฎหมายนั้นในสุสาปราสาท กษัตริย์ก็ประทับตมกับยามาน ส่วนชาวนครสุสาพากันงุนงง

4

พวกยิวถืออดอาหาร

1 เมื่อโมรเดคัยทราบทุกอย่างที่ได้กระทำไปแล้ว โมรเดคัยก็นึกเสียของตนสวมผ้ากระสอบและใส่ขี้เถ้าและออกไปกลางนคร คร่ำครวญด้วยเสียงดังอย่างขมขื่น² ท่านขึ้นไปอยู่ตรงหน้าประตูของกษัตริย์ เพราะไม่มีผู้ใดที่สวมผ้ากระสอบเข้าประตูของกษัตริย์ได้³ และในทุกมณฑลที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฎหมายของพระองค์ไปถึง ก็มีการไว้ทุกข์อย่างใหญ่หลวงท่ามกลางพวกยิว ด้วยการอดอาหาร ร้องไห้และคร่ำครวญ และคนเป็นอันมากนอนในผ้ากระสอบและมีขี้เถ้า⁴ เมื่อสาวใช้และชนที่ของพระนางเอสเธอร์มาทูลพระนาง พระราชินีก็เป็นทุกข์ในพระทัยยิ่งนัก พระนางทรงส่งเสื้อผ้าไปให้แก่โมรเดคัย เพื่อท่านจะได้ถอดผ้ากระสอบของท่านออกเสีย แต่ท่านไม่ยอมรับผู้านั้น⁵ แล้วพระนางเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์เรียกยาราคชนที่คนหนึ่งของกษัตริย์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงแต่งตั้งให้ปรนนิบัติ พระนางตรัสสั่งให้ไปหาโมรเดคัย เพื่อจะทรงทราบว่าเป็นเรื่องอะไร และทำอย่างนั้นทำไม⁶ ยาราคออกไปหาโมรเดคัยที่ถนนในนคร ข้างหน้าประตูของกษัตริย์⁷ โมรเดคัยก็เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่เกิดขึ้นแก่ท่าน และจำนวนเงินถูกต้องที่ยามานสัญญาถวายแก่พระคลังของกษัตริย์เพื่อการทำลายพวกยิว⁸ โมรเดคัยยังได้ใส่สำเนากฎหมายเขียนที่ออกในสุสาสั่งให้ทำลายเขาทั้งหลายเพื่อนำไปแสดงแก่พระนางเอสเธอร์ อธิบายเรื่องให้พระนาง และกำชับให้พระนางเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อทูลอ้อนวอนพระองค์ และวิงวอนพระองค์เพื่อเห็นแก่ชนชาติของพระนาง⁹ ยาราคก็กลับไปทูลพระนางเอสเธอร์ถึงสิ่งที่โมรเดคัยได้บอกไว้¹⁰ แล้วพระนางเอสเธอร์ก็บอกยาราคให้ส่งข่าวไปให้โมรเดคัยว่า¹¹ □ ข้าราชการของกษัตริย์ทั้งสิ้นและประชาชนในบรรดามณฑลของกษัตริย์ทราบอยู่ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใดเข้าเฝ้ากษัตริย์ภายในพระลานชั้นในโดยมิได้ทรงเรียก ก็มิกฎหมายอยู่ข้อเดียวเหมือนกันหมด ให้ลงโทษถึงตาย เว้นเสียแต่ผู้ซึ่งกษัตริย์ขึ้นธรรพากรทองคำออกรับคนนั้นจึงจะมีชีวิตอยู่ได้ ส่วนนั้นกษัตริย์ก็มีได้ตรัสเรียกให้เข้าเฝ้ามาสามสิบวันแล้ว□ 12 เขาทั้งหลายก็มาบอกโมรเดคัยถึงสิ่งที่พระนางเอสเธอร์ตรัสนั้น¹³ โมรเดคัยจึงบอกเขาให้กลับไปทูลตบพระนางเอสเธอร์ว่า □ อย่าคิดว่าเธออยู่ในราชสำนักจะรอดพ้นได้คิดว่าพวกยิวทั้งปวง¹⁴ เพราะถ้าเธอเจียนอยู่ในเวลานี้ ความช่วยเหลือและการช่วยให้พ้นจะมาถึงพวกยิวจากที่อื่น แต่เธอและวงศ์

วานบิดาของเธอจะพิณาศ ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็เป็นได้นะ ใครจะรู้? ¹⁵ แล้วเอสเธอร์ตรัสบอกเขาให้ไปบอกโมรเดคัยว่า ¹⁶ □ ไปเถิด ให้รวบรวมพวกยิวทั้งสิ้นที่หาพบในสุสา และถืออดอาหารเพื่อฉัน อย่ารับประทาน อย่าดื่มสามวันกลางวันหรือกลางคืน ฉันและสาวใช้ของฉันจะถืออดอาหารอย่างท่านด้วย แล้วฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์แม้ว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ถ้าฉันพิณาศ ฉันก็พิณาศ □ ¹⁷ โมรเดคัยก็ไปกระทำทุกอย่างตามที่พระนางเอสเธอร์รับสั่งแก่ท่าน

5

พระราชินีเอสเธอร์กเล่าอุทธรณ์ถึงกษัตริย์

¹ อยู่มาในวันที่สามพระนางเอสเธอร์ทรงฉลองพระองค์ และประทับยืนที่ในลานชั้นในของพระราชสำนัก ตรงข้ามกับห้องพระโรงใหญ่ของกษัตริย์ กษัตริย์ประทับบนราชบัลลังก์ภายในพระราชวัง ตรงข้ามทางเข้าพระราชวัง ² เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นพระราชินีเอสเธอร์ประทับยืนอยู่ในพระลาน พระนางก็เป็นทีโปรดปราน ในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงยื่นธารพระกรทองคำซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็เสด็จเข้ามาและขอดธารพระกร ³ กษัตริย์ตรัสกับพระนางว่า □ พระราชินีเอสเธอร์ เรื่องอะไรกัน พระนางต้องการสิ่งใด ก็จงประทานให้แก่พระนางถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา □ ⁴ และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า □ ถ้าเป็นทีพอพระทัยกษัตริย์ ขอ กษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับยามานในวันนี้ถึงการเลี้ยงที่หม่อมฉันเตรียมไว้เพื่อพระองค์ □ ⁵ กษัตริย์จึงตรัสว่า □ ให้ยามานรีบมา เพื่อท่านจะได้กระทำตามที่พระนางเอสเธอร์ปรารถนา □ กษัตริย์จึงเสด็จไปในการเลี้ยงกับยามานซึ่งพระนางเอสเธอร์ได้ทรงเตรียมไว้ ⁶ ขณะอยู่กับการเลี้ยงเหล้าองุ่น กษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์ว่า □ คำร้องขอของพระนางว่าอะไร เราจะให้ แล้วคำทูลขอของพระนางว่าอะไร แม้จะถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จงสำเร็จ □ ⁷ พระนางเอสเธอร์ทูลว่า □ คำร้องขอของหม่อมฉันและคำทูลขอของหม่อมฉัน คือ ⁸ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของกษัตริย์ และเป็นทีพอพระทัยกษัตริย์ที่จะประทานตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และให้คำทูลขอของหม่อมฉันสำเร็จนี้ ขอ กษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับยามานในการเลี้ยงซึ่งหม่อมฉันจะเตรียมไว้สำหรับเขาทั้งหลาย และพรั่งนี้หม่อมฉันจะกระทำตามที่ กษัตริย์ตรัสฉัน □ ⁹ วันนั้นยามานก็ออกไปด้วยใจชื่นบานและยินดี แต่เมื่อยามานเห็นโมรเดคัยที่ประตูของกษัตริย์ ¹⁰ ไม่นับขึ้นหรือตัวสั่นอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็เอ็ดดตาลต่อโมรเดคัย ¹¹ ถึงอย่างนั้นก็คิด ยามานก็อดกลั้นไว้ กลับไปบ้าน ใช้ให้คนไปตามบรรดาเพื่อนของตนและเศเรชกรยาของตน ¹² ยามานพรรณนาถึงความโง่โง่งแห่งความมั่งมีของท่าน จำนวนบุตรของท่าน และเกียรติยศทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์พระราชทานแก่ท่าน และถึงเรื่องราว กษัตริย์ได้เลื่อนท่านขึ้นเหนือเจ้านาย และข้าราชการของกษัตริย์อย่างไร ¹³ แล้วยามานเสริมว่า □ แม้พระราชินีเอสเธอร์ก็มีไต่ทรงให้ผู้ใดไปกับกษัตริย์ในการเลี้ยงซึ่งพระนางทรงจัดขึ้นนอกจากตัวข้า และพรั่งนี้พระนางทรงเชิญข้ากับกษัตริย์อีก ¹⁴ แต่สิ่งเหล่านี้หาเป็นประโยชน์แก่ข้าไม่ ตรบาใดที่ข้าเห็นโมรเดคัยคนยิวนี้ยังอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ □ ¹⁵ เศเรชกรยาของท่าน และสหายทั้งสิ้นของท่านจึงพูดกับท่านว่า □ ขอทำตะแลงแกงสูงห้าสิบศอก รุ่งเช้าก็ทูลกษัตริย์ให้แขวนโมรเดคัยเสียที่นั่น แล้วก็ไปกินเลี้ยงอย่างราเริงกับกษัตริย์ □ คำแนะนำนี้เป็นทีพอใจยามาน ท่านจึงสั่งให้ทำตะแลงแกง

6

ยามานต้องยกย่องโมรเดคัย

¹ คืนวันนั้นกษัตริย์บรรทมไม่หลับ และพระองค์ทรงบัญชาให้นาหนึ่งสิบอันทักเหตุที่นาจดจำคือพระราชพงศาวดารมา เขาก็อ่านถวายกษัตริย์ ² พระองค์ทรงเห็นเขียนไว้ว่า โมรเดคัยได้ทูลเรื่องภิกษานาและเทเรชอย่างไร คือเรื่องขึ้นที่สองคนของกษัตริย์ผู้เผ่าธรรณีประดุ หาของจะปลงพระชนม์กษัตริย์อาหุเสไรส ³ กษัตริย์ตรัสว่า □ ได้ให้เกียรติและยศอะไรแก่โมรเดคัยเพราะเรื่องนี้นัก □ ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ประณีตพระองค์ท่าน □ ยังไม่ได้ให้สิ่งใดพะยะคะ □ ⁴ กษัตริย์ตรัสว่า □ ใครอยู่ในลานบ้าง □ ฝ่ายยามานจึงเข้ามาถึงพระลานขึ้นนอกพระราชสำนัก เพื่อจะทูลกษัตริย์เรื่องเอาโมรเดคัยแขวนเสียที่ตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับท่าน ⁵ ข้าราชการของกษัตริย์จึงทูลพระองค์ว่า □ ดูเถิด ยามานกำลังยืนอยู่ในพระลานพะยะคะ □ และกษัตริย์ตรัสว่า □ ให้ท่านเข้ามา □ ⁶ ยามานจึงเข้ามา กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า □ หากกษัตริย์มีพระประสงค์จะประทานเกียรติยศแก่บุคคลผู้ใดแล้ว กษัตริย์ควรจะทำแก่เขาประการใด □ และยามานรำพึงในใจว่า □ ผู้ใดเล่าที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศมากกว่าข้า □ ⁷ แล้วยามานจึงทูลกษัตริย์ว่า □ เพื่อให้เกียรติแก่คนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศนั้น ⁸ ขอให้นำฉลองพระองค์ซึ่งกษัตริย์ทรง และผ้าซึ่งกษัตริย์ทรง และมงกุฎซึ่งพระองค์ทรงสวมบนพระเศียร ⁹ ขอทรงมอบฉลองพระองค์และผ้าในมือของเจ้านายผู้ใหญ่ยิ่งที่สุดคนหนึ่งของกษัตริย์ ขอให้แต่งตั้งคนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศ และขอให้ชายนับขึ้นนั่งหลังม้าไปตามถนนของกรุง และป่าวร้องไปข้างหน้าเขาว่า □ ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนั้นแหละ □ ¹⁰ กษัตริย์จึงตรัสกับยามานว่า □ รีบเข้าเถอะ เอาเสื้อและผ้าอย่างที่ท่านว่า แล้วให้เกียรติแก่โมรเดคัยคนยิวซึ่งนั่งที่ประตูของกษัตริย์ อย่างเ็นสิ่งใดที่ท่านกล่าวมานั้นเลย □ ¹¹ ยามานจึงนำฉลองพระองค์กับ

ม้าและตกแต่งโมรเดคัย และให้ท่านขึ้นม้าไปตามถนนในกรุง ปาวร้องหนาท่านว่า □ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนี้แหละ□ 12 แล้วโมรเดคัยก็กลับมายังประตูของกษัตริย์ แต่ยามานรีบกลับไปบ้านของท่าน คมูสิระและคร่ำครวญ 13 และยามานเล่าทุกสิ่งที่อยู่ติดกับท่านให้เศเรชกรยาของท่านและสหายทั้งหลายของท่านฟัง คนลาดูของท่านและเศเรชกรยาของท่านจึงว่า □ถ้าท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมรเดคัย ซึ่งเป็นเชื้อสายของยิว ท่านจะไม่ชนะเขา แต่จะล้มลงต่อหน้าเขาแน่□ 14 ขณะเมื่อเขาทั้งหลายกำลังพูดกับท่านอยู่ ชั้นที่ของกษัตริย์ก็มาถึงรับนำยามานไปยังการเลี้ยงซึ่งพระนางเอสเธอร์ทรงจัดนั้น

7

การเลี้ยงของพระราชินีเอสเธอร์

1 กษัตริย์จึงเสด็จกับยามาน ไปในการเลี้ยงกับพระราชินีเอสเธอร์ 2 ในวันที่สองเมื่ออยู่ที่การเลี้ยงเหล้าองุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์อีกว่า □พระราชินีเอสเธอร์ คำร้องขอของพระนางคืออะไร และคำทูลขอของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ แม้ถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะไม่เสีย□ 3 พระราชินีเอสเธอร์ ทูลตอบว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอพระราชทานชีวิตของหม่อมฉันให้แก้หม่อมฉันตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และชีวิตของชนชาติของหม่อมฉันตามคำทูลขอของหม่อมฉัน 4 เพราะพวกเราถูกขายทั้งหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ให้ถูกสังหารและให้ถูกล้างผลาญ แต่ถ้าพวกเรากลับเพียงให้เป็นทาสชายและหญิง หม่อมฉันก็จะอดกลั้นสงบไว้ เพราะความทุกข์ยากของเราระเบียบกับผลเสียหายของกษัตริย์นั้นก็ไม่ได้อีก□ 5 กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า □ผู้ใดนั้นคือใคร อยู่ที่ไหน จึงบังอาจคิดการกระทำเช่นนี้□ 6 และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า □คู่อริและศัตรูคือยามานคนโหดร้ายผู้นี้แหละ□ ยามานก็กลัวอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์และพระราชินี

ยามานถูกแขวนคอให้ตาย

7 กษัตริย์ทรงลุกขึ้นจากการเลี้ยงเหล้าองุ่นด้วยทรงพระพิโรธ และเสด็จเข้าไปในราชอุทยาน แต่ยามานยังอยู่เพื่อทูลขอชีวิตจากพระราชินีเอสเธอร์ เพราะท่านเห็นว่ากษัตริย์ทรงมุ่งร้ายต่อท่านแล้ว 8 เมื่อกษัตริย์เสด็จกลับจากราชอุทยานมาซึ่งมีการเลี้ยงเหล้าองุ่น ฝ่ายยามานยังกราบอยู่ที่พระแท่นซึ่งพระนางเอสเธอร์ประทับอยู่นั้น กษัตริย์ตรัสว่า □เขายังจะข่มขืนพระราชินีต่อหน้าต่อตาเราในบ้านของเราหรือ□ พอพระราชทานหลุดจากพระโอษฐ์กษัตริย์เขาก็มาคลุมหน้ายามาน 9 ยารโบนาซันที่คนหนึ่งทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า □ดูเถิด ตะแลงแกงซึ่งยามานเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย ซึ่งรายงานช่วยพระชนมชีพกษัตริย์ ก็ยังตั้งอยู่ที่บ้านของยามาน สุภาพ์สับศอกพะย่ะค่ะ□ กษัตริย์ตรัสว่า □แขวนมันบนนั้นแหละ□ 10 เขาก็แขวนยามานบนตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย แล้วพระพิโรธของกษัตริย์ก็สงบลง

8

พวกยิวรับอนุญาตแก้แค้นศัตรูทั้งหลายของเขา

1 ในวันที่นั้นกษัตริย์อาหสุเอรัสพระราชทานวงศวานของยามานศัตรูของพวกยิวแก่พระราชินีเอสเธอร์ โมรเดคัยก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้ทูลว่าท่านเป็นอะไรกับพระนาง 2 กษัตริย์จึงถอดพระธำมรงค์ตรา ซึ่งพระองค์ทรงเอามาจากยามาน พระราชทานให้โมรเดคัย พระนางเอสเธอร์ก็ทรงตั้งโมรเดคัยเป็นใหญ่เหนือวงศวานของยามาน 3 แล้วพระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์อีก พระนางกราบทูลที่พระบาทของพระองค์และวิงวอนพระองค์ด้วยน้ำพระเนตร ขอให้แผนการร้ายของยามาน คนอากัก และการปองร้ายซึ่งท่านได้คิดขึ้นต่อพวกยิวนั้นพ้น ไปเสีย 4 กษัตริย์จึงทรงยินเฝ้าพระกรทองคำแก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็ทรงลุกขึ้นประทับยืนเฝ้ากษัตริย์ 5 พระนางทูลว่า □ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์กษัตริย์ และหม่อมฉันเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้มีพระอักษรรับสั่งให้กลับความในจดหมายซึ่งยามาน คนอากัก บุตรชายฮัมเมดรา ได้คิดขึ้น และเขียนเพื่อทำลายพวกยิวที่อยู่ในเมณฑลทั้งสิบของกษัตริย์ 6 เพราะหม่อมฉันจะอดทนดูภัยพิบัติมาถึงชาติของหม่อมฉันอย่างไร ได้ หม่อมฉันจะทนดูการทำลายญาติพี่น้องของหม่อมฉันอย่างไร ได้□ 7 กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์และแก่โมรเดคัยคนยิวว่า □ดูเถิด เรามอบวงศวานของยามานแก่พระนางเอสเธอร์แล้ว และเขาก็แขวนมันบนตะแลงแกง เพราะมันจะทำอันตรายแก่พวกยิว 8 ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจเกี่ยวกับเรื่องยิวในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระธำมรงค์ เพราะว่าการถูกเขียนในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยพระธำมรงค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้□ 9 แล้วพระองค์ทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในเวลานั้น ในเดือนที่สามซึ่งเป็นเดือนสิวัน ณ วันที่สิบสาม และให้เขียนกฎหมายตามที่ไม่รเดคัยบัญชาทุกอย่างเกี่ยวกับพวกยิว ถึงบรรดาสมณฑลเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ของมณฑล ตั้งแต่อินเดียถึงเอธิโอเปีย ร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ไปถึงทุกมณฑลเป็นอักษ

ระของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา และถึงพวกยิวเป็นอักขระและในภาษาของเขา¹⁰ และท่านเขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัสและประทับตราพระอามรณศย์ของกษัตริย์ และส่งจดหมายนั้นไปทางผู้เดินข่าวขึ้นม้าเร็ว และผู้ขี่ล่อ อูฐและม้าอาชาไนยหนุ่ม¹¹ ตามจดหมายเหล่านี้กษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวกยิวผู้อยู่ในทุกเมืองชุมนุมกันและป้องกันชีวิตของตน ให้ทำลาย ให้สังหารและให้ล้างผลาญกำลังพลใดๆของประชาชนหรือมณฑลใดๆซึ่งจะมาทำร้าย ทั้งเด็กและผู้หญิง และปล้นเอาข้าวของของเขา¹² ในวันเดียวตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสาม เดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์¹³ สำเนาของหนังสือที่เขียนนั้นจะต้องเป็นกฎหมายในทุกมณฑล และออกโดยการป่าวร้องแก่ชนชาติทั้งปวง พวกยิวจะต้องพร้อมกันในวันนั้นแก่คนศัตรูของตน¹⁴ คนเดินข่าวซึ่งขี่ล่อกับอูฐจึงรีบเร่งขับไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และกฎหมายก็ออกในสุสาปราสาท¹⁵ เมื่อโมรเดชัยออกไปพ้นพระพักตร์กษัตริย์ สวมฉลองพระองค์สีฟ้าและสีขาว พร้อมกับมงกุฎทองคำใหญ่และเสื้อคลุมผ้าป่านเนื้อละเอียดสีม่วง ฝ่ายชาวนครสุสา¹⁶ ไห่ร้องเปรมปรีดิ์¹⁷ พวกยิวมีความผ่องใส ความยินดี ชื่นบานและเกียรติ¹⁸ ทุกมณฑลทุกเมือง ไม่ว่าที่ใดที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฎหมายของพระองค์มาถึง ก็มีความยินดีและความชื่นบานท่ามกลางพวกยิว มีการเลี้ยงและวันรื่นเริง คนเป็นอันมากมาจากชนชาติของประเทศก็ประกาศตัวเป็นพวกยิว เพราะความกลัวพวกยิวมาครอบงำเขา

9

พวกยิวป้องกันตนเองได้

¹ ในเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ วันที่สิบสามเดือนนั้น เมื่อจะปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์และกฎหมาย ในวันนั้นเองที่ศัตรูของพวกยิวหวังจะเป็นใหญ่เหนือพวกยิว (แต่ซึ่งถูกเปลี่ยนไป เป็นวันที่พวกยิวได้ความเป็นใหญ่เหนือพวกที่เกลียดชังเขา)² พวกยิวก็นุมนุมนกัน ในบรรดาหัวเมืองตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เพื่อจะจับพวกที่หาช่องทำร้ายเขา ไม่มีผู้ใดต่อต้านพวกเขาได้ เพราะความกลัวเขาครอบงำเหนือชนชาติทั้งปวง³ บรรดาเจ้านายทั้งปวงของมณฑล และสมุหนายกและเจ้าหน้าที่ยุติธรรมช่วยพวกยิวด้วย เพราะความกลัวโมรเดชัยครอบงำเขา⁴ เหตุว่าโมรเดชัยเป็นใหญ่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะชายที่ชื่อโมรเดชัยนั้นมีอำนาจมากยิ่งขึ้นทุกที่⁵ พวกยิวจึงโจมตีศัตรูทั้งหมดของตนด้วยฟันดาบ สังหารและทำลายเขา และทำแก่ผู้ที่เกลียดชังเขาตามใจชอบ⁶ ในสุสาปราสาทพวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคน⁷ ได้สังหารปาร์ซันดาราและดาลโฟน และฮัสปาร⁸ และโปรธา และอาดัลยา และอาริธรา⁹ และปารัมथा และอาริชัย และอาริตัย และไซซาร¹⁰ คือเขาสังหารบุตรชายทั้งสิบของฮามาน บุตรชายฮัมเมดารา ศัตรูของพวกยิว แต่เขามิได้ปล้นข้าวของ¹¹ ในวันนั้นจำนวนคนที่ถูกฆ่าในสุสาปราสาทก็ถูกนำมารายงานต่อเบื้องพระพักตร์กษัตริย์¹² กษัตริย์จึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า □ พวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคนในสุสาปราสาทรวมทั้งบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานด้วย แล้วเขาได้ทำอะไรกันบ้างในมณฑลที่เหลือน้อยของกษัตริย์นั้น บัดนี้คำร้องของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ คำทูลของพระนางมีอะไรอีกต่อไปอีกบ้าง เราจะทำตามตามนั้น□¹³ พระนางเอสเธอร์ทูลว่า □ ถ้าเป็นทีพอพระทัยกษัตริย์ ขอให้พวกยิวที่อยู่ในสุสาได้กระทำตามกฎหมายของวันนี้ ในวันพรุ่งนี้อีก และขอให้แขวนบุตรชายทั้งสิบของฮามานบนตะแลงแกง□¹⁴ กษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้กระทำเช่นนั้น มีกฎหมายออกในสุสา และบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานก็ถูกแขวน¹⁵ พวกยิวท¹⁶ อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันทีสิบสี่เดือนอาดาร์ด้วย และได้สังหารสามร้อยคนในสุสา แต่เขามิได้รับข้าวของ¹⁷ ฝ่ายพวกยิวอื่นๆซึ่งอยู่ในมณฑลของกษัตริย์ก็ชุมนุมกันป้องกันชีวิต และฟันศัตรูของเขา เขาสังหารผู้ที่เกลียดชังเขาเสียเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่เขามิได้รับข้าวของ¹⁸ เหตุนี้เกิดขึ้นในวันทีสิบสามเดือนอาดาร์ และในวันทีสิบสี่เขาหยุดพัก และกระทำวันนั้นให้เป็นวันกินเลี้ยงและยินดี¹⁹ แต่พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันทีสิบสามและวันทีสิบสี่ และหยุดพักในวันทีสิบห้า ทำให้วันนั้นเป็นวันกินเลี้ยงและยินดี²⁰ เพราะฉะนั้นพวกยิวในชนบท ที่อยู่ตามหัวเมืองที่ไม่มีการแขวน ก็วันทีสิบสี่ของเดือนอาดาร์เป็นวันแห่งความยินดีและกินเลี้ยง และถือเป็นวันรื่นเริง และเป็นวันที่เขาส่งของขวัญไปให้กันและกัน

เทศกาลเปอรืเริ่มต้น

²⁰ และโมรเดชัยบันทึกเรื่องนี้และส่งจดหมายไปยังพวกยิวทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งปวงของกษัตริย์อาหสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล²¹ ชักชวนเขาให้ถือวันที่สิบสี่เดือนอาดาร์ และวันที่สิบห้าเดือนเดียวกันทุกปี²² เป็นวันที่พวกยิวพ้นจากศัตรูของเขา และเป็นเดือนที่เปลี่ยนความโศกเศร้าเป็นความยินดี และการคร่ำครวญเป็นวันรื่นเริงให้แก่เขา และให้เขาถือเป็นวันกินเลี้ยงและวันยินดี เป็นวันที่ส่งของขวัญแก่กันและกัน และให้เขาของขวัญแก่คนจน²³ พวกยิวจึงตกลงกระทำตามที่เขาตั้งต้นแล้ว และตามที่โมรเดชัยเขียนไปถึงเขา²⁴ เพราะฮามานบุตรชายฮัมเมดารา คนอากั กศัตรูของพวกยิวทั้งปวง ได้ปองร้ายต่อพวกยิวเพื่อทำลายเขา ได้ทอดเปอรื

คือสลาก เพื่อล้างผลาญและทำลายเขา ²⁵ แต่เมื่อพระนางเอสเธอร์เข้าเฝ้ากษัตริย์ พระองค์ทรงบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการมุ่งร้ายของท่าน ซึ่งท่านได้คิดต่อพวกยิวนั้น กลับตกลงบนศีรษะของท่านเอง และให้ตัวท่านกับบุตรชายของท่านถูกแขวนบนตะแลงแกง ²⁶ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกวันเหล่านี้ว่า เปอร์ริมตามคำเปอร์ ดังนั้น เพราะทุกอย่างที่เขียนไว้ในจดหมายนี้ และเพราะสิ่งที่พวกยิวต้องเผชิญในเรื่องนี้ และสิ่งที่อุบัติแก่เขา ²⁷ พวกยิวก็นำหนดและรับว่าตัวเขาเอง เชื้อสายของเขา และบรรดาผู้ที่เข้าจาริตยิวจะถือสองวันนี้ดังที่เขียนไว้ และตามเวลาที่กำหนดไว้ทุกปีมิได้ขาด ²⁸ และว่าจะจดจำวันเหล่านี้ และถือตลอดทุกชั่วอายุ ทุกครอบครัว มณฑลและเมือง วันเทศกาลเปอร์ริมนี้จะไม่เลิกถือในท่ามกลางพวกยิว หรือการระลึกถึงวันเหล่านี้จะไม่สิ้นลงในเชื้อสายของเขาเลย ²⁹ แล้วพระราชินีเอสเธอร์ ธิดาของอาบิยาฮิล กับโมรเดคัยคนยิวก็นำเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรรับรองจดหมายฉบับที่สองนี้เรื่องเทศกาลเปอร์ริม ³⁰ ให้ส่งจดหมายไปถึงยิวทั้งปวงในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลในราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส เป็นคำที่แท้จริงให้อยู่เย็นเป็นสุข ³¹ และให้ถือวันเทศกาลเปอร์ริมเหล่านี้ตามกำหนดฤดูกาล ดังที่โมรเดคัยคนยิวและพระราชินีเอสเธอร์มีพระสาวนีย์สั่งพวกยิว และตามที่เขาดังไว้สำหรับตนเองและสำหรับเชื้อสายของเขา เกี่ยวกับการอดอาหารและการร้องทุกข์ของเขา ³² พระบัญชาของพระนางเอสเธอร์ตั้งระเบียบการเทศกาลเปอร์ริมไว้และมีบันทึกไว้ในหนังสือ

10

โมรเดคัยได้รับตำแหน่งรองกษัตริย์

¹ กษัตริย์อาหสุเอรัสมีรับสั่งให้เก็บบรรณาการทั่วราชอาณาจักรและตามเกาะต่างๆแห่งทะเล ² พระราชกิจอันก่อปรด้วยพระราชอำนาจและอำนาจภาพ กับเรื่องราวละเอียดของยศศักดิ์อันสูงของโมรเดคัย ซึ่งกษัตริย์ทรงเลื่อนท่านขึ้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซียหรือ ³ เพราะโมรเดคัยคนยิวมีตำแหน่งรองกษัตริย์อาหสุเอรัส และท่านเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกยิว และเป็นที่ยอมรับของมวลญาติพี่น้องของท่าน เพราะท่านแสวงหาความมั่งคั่งให้ชนชาติของท่าน และพูดให้เกิดสันติสุขแก่เชื้อสายทั้งปวงของท่าน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโยบ

หนังสือโยบอาจจะเป็นหนังสือเก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์ เพราะว่าหนังสือโยบไม่ได้กล่าวถึงประเทศอิสราเอล แผ่นดินคานาอัน พระราชบัญญัติของโมเสส พกาศสาดพยากรณ์ พระสัญญาของพระเจ้า วันสะบาโต พิธีสühนัต และเวลาที่พระเจ้าทรงนำพวกอิสราเอลให้ออกจากประเทศอียิปต์ เพราะฉะนั้นเราเชื่อว่าหนังสือโยบถูกเขียนขึ้นก่อนเห็นะทุก

หนังสือโยบ ไม่ใช่เรื่องสมมุติแต่เกี่ยวกับคนหนึ่งที่เคยอยู่บนโลกนี้ โยบเป็นคนที่พระเจ้าถือว่าเป็นคนที่ดีมากกว่ากับโนอาห์และดาเนียล (อสค 14:14, 20) เขาเป็นคนมั่งมี และเป็นคนชอบธรรมที่อยู่ในตำบลอูส

หนังสือโยบนี้ซึ่งเป็นบทกวีได้อธิบายละเอียดถึงปัญหาของคนชอบธรรม เล่มนี้พรรณนาการที่โยบสอบถามพระเจ้าหลังจากโยบเกิดภัยหลายอย่างในชีวิตของเขา ซึ่งโยบถามพระเจ้าว่า ทำไมคนชอบธรรมจะต้องมีปัญหา คำถามนี้เป็นปัญหาสำหรับมนุษย์ทุกคน (โยบ 1:8)

ระยะเวลาของหนังสือโยบนี้เป็นประมาณ 1 ปีหรืออาจจะน้อยกว่า 1 ปี

หลักความประพฤติดุ ครอบครัว, ความมั่งคั่งและทางที่เป็นตามอย่างพระเจ้าของโยบ

1 มีชายคนหนึ่งอยู่ในแผ่นดินอูส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า และพ้นเสียจากความชั่วร้าย 2 ท่านให้กำเหนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน 3 ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่านมีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก 4 บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะใช้ไฟไปเชิญน้องสาวทั้งสามคนของเขามารับประทานและดื่มกับเขาด้วย 5 และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะใช้ไฟไปทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามิดถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า ๖ พระรอบบุตรชายของข้าพเจ้าได้กระทำบาป และแข่งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา๗ โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา

ชาตานฟ้องว่าโยบรับใช้พระเจ้าเพราะรักความมั่งคั่ง

6 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ชาตานได้มาในหมู่เขาด้วย 7 พระเยโฮวาห์ตรัสถามชาตานว่า ๘ เจ้ามาจากไหน๙ ชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า ๑๐ จากไปมาอยู่ยบนแผ่นดินโลก และจากเนินขึ้นเดินบนนั้น๑๑ ๑๒ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า ๑๓ เจ้าได้ใคร่ตรวจดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลก ไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเจ้าและพ้นเสียจากความชั่วร้าย๑๔ ๑๕ แล้วชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า ๑๖ โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าหรือ ๑๗ พระองค์ได้ทรงกันไว้ตั้งแต่ไม่รอบตัวเขา และครัวเรือนของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทดแทนหรือ ๑๘ พระองค์ได้ทรงอำนวยพระพรงานน้ำมือของเขา และฝูงสัตว์ของเขา ได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน ๑๙ แต่ขอขึ้นพระหัตถ์เกิด และจะต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่ และเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์๑๒ ๑๓ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า ๑๔ ๑๕ เกิด บรรดาสิ่งที่เขาได้อยู่อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือและต้องตัวเขาเท่านั้น๑๖ ชาตานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์

ชาตานรับอนุญาตมาบรรดาบุตรของโยบ และทำลายฝูงสัตว์ของท่าน

13 อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา 14 มีผู้สื่อสารมาหาโยบเรียนว่า ๑๕ วัวกำลังกินหญ้า และลากำลังกินหญ้าในที่ต่างๆ 16 และคนเสนามาโมเติเอามันไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน๑๗ ๑๘ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า ๑๙ ๒๐ เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้แกะและคนใช้และเผาผลาญเสียหมด และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน๑๗ ๒๑ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า ๒๒ ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นเอาอูฐไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน๑๘ ๒๓ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า ๒๔ บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา ๒๕ และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระแทบเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังทลายคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน๑๙ ๒๖ แล้วโยบก็ลุกขึ้น นึกเลื่อมคลุ้มเซื่องซึม โคนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ ๒๗ ท่านว่า ๒๘ ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปดังเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอาไปเสีย สารุการแต่พระนามพระเยโฮวาห์๑๒ ๒๒ ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้หยาบปากหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา

2

ซาตานรับอนุญาตทรงมานตัวโยบเอง

1 และอยู่มานหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาตานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย 2 และพระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า □ เจ้ามาจากไหน □ ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า □ จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเนินขึ้นเนินลงบนเนิน □ 3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า □ เจ้าได้ใคร่ครองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหนีเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ □ 4 แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า □ หนึ่งในแท่นหนึ่ง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา 5 แต่บัดนี้ ขอพระองค์ให้ภัยพิบัติของพระองค์ และจะต้องกระตุกและเนื้อของเขา และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ □ 6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า □ ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น □ 7 ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นผีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมศีรษะ 8 และท่านก็เกาขื่นหม้อแตกชุดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า

ภรรยาโยบเยาะเย้ยท่าน

9 แล้วภรรยาท่านเรียนว่า □ ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ □ 10 แต่ท่านตอบนางว่า □ เรอพุดอย่างหญิงโสดจะพึงพูด อะไรกัน เราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ □ ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้กระทำบาปด้วยริมฝีปากของตน

สหายสามคนของโยบ

11 เมื่อสหายทั้งสามของโยบ ได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสิ้นที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาจากที่ของตน คือ เอลีฟัสชาวเทมาน บิลดัดคนซูอาห์ และโซฟาร์ชาวอาเอมาห์ เขาได้เฝ้ามาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและปลอบใจท่าน 12 เมื่อเขาเจยหน้าขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็ปลงเสียงร้องไห้ ต่างก็กลืนเลือดลมของตน และซัดผงคลิดินเหนือศีรษะของตนขึ้น ไปยังฟ้าสวรรค์ 13 และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก

3

โยบกล่าวถึงความทุกข์และความหมดหวังของตน

1 ต่อมาโยบอำปากของท่านแช่งในกำเนิดของท่าน 2 และโยบว่า 3 □ ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพินาศทั้งคืนที่พูดว่า □ ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว □ นั่นด้วย 4 ขอให้วันนั้นเป็นความมืด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น 5 ขอความมืดทึบและเงามัจจุราชยึดเอาวันนั้นไว้ ขอให้เมฆคลุมมันไว้ ขอให้ความดำทึบมันแห่งวันนั้นทำให้มันเหวอดกลัว 6 คินนั้นนะ ขอให้ความมืดทึบฉวยมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้มันเป็นส่วนหนึ่งของเดือนต่อไปเลย 7 ดูเถิด ขอให้คินนั้นเป็นหมัน ขออย่าให้เสียงร้องอันขึ้นบาน ไดอินในคินนั้น 8 ขอให้บรรดาผู้ที่สาปวันได้สาปคินนั้นด้วย คือผู้ที่พร้อมจะปลงเสียงร้องคร่ำครวญ 9 ขอให้ดาวเวลารุ่งสางของมันมืด ขอให้มันหวังความสว่าง แต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเช้า 10 เพราะว่ามันมิได้ปิดประตูแห่งครรภ์มารดาของข้า หรือซ่อนความเศร้าโศกจากตาของข้า 11 ทำไมข้าไม่ตายเสียแต่กำเนิด ทำไมข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมาจากครรภ์แล้วก็สิ้นไป 12 ทำไมไม่ให้ข้าจึงรับข้าไว้ หรือทำไมให้มันมิให้ข้าดูด 13 ถ้าหาไม่แล้ว ข้าจะนอนเอนเย็บสงขบอยู่ ข้าจะหลับ แล้วข้าจะได้หยุดพักอยู่ 14 กับพวกกษัตริย์และพวกที่ปรึกษาของแผ่นดินโลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง 15 หรือกับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจุเงินไว้เต็มบ้าน 16 หรือทำไมข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แห่งซึ่งซ่อนไว้ อย่างทารกซึ่งไม่เคยเห็นแสงสว่าง 17 ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดคิณรน และที่นั่นผู้ที่เหนื่อยอ่อนได้หยุดพัก 18 ที่นั่นผู้ถูกจองจำก็สลายตัวกัน เขาทั้งหลายไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่ 19 ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น และทาสก็เป็นอิสระพ้นจากนายของเขา 20 โฉนหนอผู้ที่ทนทุกข์เวทนาอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มิใจชมชื่นได้รับชีวิต 21 ผู้คอยความตาย แต่มันไม่มา และขุดหลุมมากกว่าหลุมศพที่ซ่อนอยู่ 22 ผู้ซึ่งเปรมปรีดีอย่างยิ่งและยินดี เมื่อเขาพบหลุมฝังศพ 23 ในใจจึงปรารถนาความสว่างแก่ผู้ที่ทางของเขาซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วต้นไม้ไว้ 24 เพราะการถอนหายใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า และการครวญครางของข้าก็เทือกมาเหมือนน้ำทั้งหลาย 25 เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากก็มาเหนือข้า และสิ่งที่ข้าครั่นคร้ามก็ตกแก่ข้า 26 ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทรงมานก็มาหา □

4

เอลีฟัสตอบโยบ

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 □ถ้าจะลองพูดสักคำ ท่านจะทนไหวไหม ถึงกระนั้นใครจะอดพูดได้ 3 ดุเถิด ท่านได้แนะนำคนมากมายแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อนเปลี้ยให้มีกำลัง 4 ถ้อยคำของท่านหนุนใจคนที่กำลังสะดุด และท่านได้ทำเขาที่อ่อนเปลี้ยให้มั่นคง 5 แต่บัดนี้มาถึงท่านแล้ว และท่านก็ท้อใจ มันจะต้องท่านเข้า และท่านก็ลำบากใจ 6 ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวังของท่าน และการประพฤติดีรอบคอบของท่านอยู่ที่ไหนเล่า 7 ข้าขอร้องให้ท่านจำไว้หน่อยเถิดว่า ผู้ที่ไร้ความผิดเคยพิณาสหรือ หรือคนเที่ยงธรรมถูกตัดออกที่ไหน 8 ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่ไร้ความชั่วช้า และหว่านความชั่วร้าย ก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น 9 เขาพิณาสด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระนาสิกของพระองค์ 10 เสียงคำรามของสิงโต และเสียงของสิงโตดุร้าย และพินของสิงโตหนุ่มก็หักเสียแล้ว 11 สิงโตแก่พิณาสเพราะขาดเหยื่อ และลูกของสิงโตที่แข็งแรงก็กระจัดกระจายไป 12 มีคำหนึ่งมาถึงข้าอย่างเจียบๆ หูของข้าได้ยินเสียงกระซิบคำนั้น 13 ท่ามกลางความคิดจากนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท 14 ความครั่นคร้ามมาเหนือข้าและตัวสิ้น ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสิบของข้าสั่นสะเทือน 15 มีวิญญาณของสัตว์หนึ่งผ่านหน้าของข้า ขณะที่เนื้อของข้าลุกขึ้น 16 องค์นั้นนั่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รูปร่างขององค์นั้น ไม่ได้ มีสัณฐานอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า เจียบอยู่ แล้วข้าได้ยินเสียงหนึ่งว่า 17 □มนุษย์ที่อ่อนแอจะชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้า ได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้หรือ 18 ดุเถิด แม้ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ที่ไม่ทรงวางพระทัย และพูดสรรสค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโทษที่เข้าง 19 ผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด รากฐานของเขายู่ในผงคลีดิน ผู้ถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด 20 เขาถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เขาพิณาสไปเป็นนิตย์โดยไม่มีผู้ใดสนใจ 21 สงสารสิ่งซึ่งอยู่ภายในเขาจะหายไหมี่ใช่หรือ เขาจะตายด้วยปราศจากปัญญา □

5

เอลีฟัสเตือนโยบต่อไป

1 □ร้องเรียกเดียนีซี มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาสุทธินผู้ใด 2 และ ความโกรธฆ่าคนโง่และความริษยาฆ่าคนเขลา 3 ข้าเคยเห็นคนโง่หยั่งราก แต่เห็นไฉนนั้นข้าก็แข่งที่อาศัยของเขา 4 บุตรของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย เขาถูกบีบคั้นที่ประตูเมือง และไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้นได้ 5 ผลการเกี่ยวของเขาคืนหิวก็กินเสีย แม้ส่วนที่เอาหนามสวะไว้ เขาก็เอาออกไป และคนกระหายก็หอบฮักๆติดตามความมั่งคั่งของเขา 6 เพราะความทุกข์ใจมิได้มาจากผงคลี หรือความยากลำบากงอกออกมาจากดิน 7 แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน 8 ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า 9 ผู้ทรงกระทำการใหญ่เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และการมหัศจรรย์อย่างนั้นไม่ถ้วน 10 พระองค์ประทานฝนบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำมาบนไร่นา 11 พระองค์ทรงตั้งคนต่ำไว้บนที่สูง และบรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย 12 พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเล่ห์ เพื่อมือของเขาคจะไม่ได้ทำไม่สำเร็จ 13 พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็สิ้นลงโดยด่วน 14 เขาประสบความมืดในเวลากลางวัน และคล้าไปในเที่ยงวันเหมือนอย่างกลางคืน 15 แต่พระองค์ทรงช่วยคนขัดสนจากดาบ จากปากของเข่า และจากมือของคนมีกำลัง 16 คนจนจึงมีความหวัง และความชั่วช้าก็ปิดปากของตน 17 ดุเถิด มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงเตือนเตือนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการเตือนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 18 เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพินแผลให้ พระองค์ไยดี แต่พระองค์ทรงให้พระองค์ทรงรักษา 19 พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากทุกประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาจะต้องท่าน 20 ในคราวกันดารอาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านออกจากความตาย และในการสงครามจากอำนาจของดาบ 21 จะทรงช้อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กลัวการทำลายเมื่อมันมาถึง 22 ท่านจะเยาะการทำลายและการกันดารอาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าเดิน 23 ท่านจะพ้นอมิตรกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน 24 ท่านจะทราบว่าเดินที่ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดพลาด 25 ท่านจะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างหญ้าแห่งแผ่นดินโลก 26 ท่านจะมาที่หลุมศพของท่านเมื่อแก่แก่หง่อม อย่างพ่อนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู 27 ดุเถิด นี่แหละ เป็นข้อที่เรารอออกมาเป็นความจริง จงฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของท่านเถิด □

6

โยบขอความเมตตา

1 แล้วโยบตอบว่า 2 □โอ ข้าอยากให้ซึ่งดูความเศร้าโศกของข้า และเอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตรา 3 บัดนี้ก็จะหนักกว่าทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำพูดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด 4 เพราะธนูขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าเต็มไปด้วยพิษของมัน ความนำหวาดเสียวจากพระเจ้าชยแนวเข้าใส่ข้า

⁵ ลาปาร้องเมื่อมันมีหญ้าหรือ วัชว์รื้อบนกองหญ้าของมันหรือ ⁶ จะรับประทานสิ่งที่จืดโดยไม่ใส่เกลือได้ หรือ หรือไขขาวมีรสอะไรบ้าง ⁷ สิ่งที่ดีใจของข้าไม่ยอมและต่อนั้น กลับเป็นอาหารระทมทุกข์ของข้า ⁸ โอ ข้าอยากจะได้สดดั่งที่ทูลขอ และขอพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า ⁹ ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะขี้ข้าว่า พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย ¹⁰ นี่จะเป็นการปลอบโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์ ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้ามิได้ปกปิดพระวางนะขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น ¹¹ ข้ามีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอาสานของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า ¹² กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อทองสัมฤทธิ์หรือ ¹³ ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าจนปัญญาเสียแล้วหรือ ¹⁴ บุคคลผู้ใดสิ้นความหวังก็ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ¹⁵ พี่น้องของข้าทรยศอย่างสาธาร อย่างสาธารที่น้ำไหลล้น ¹⁶ ซึ่งดำไปเหตุด้วยน้ำแข็ง และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น ¹⁷ เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่ของมัน ¹⁸ หมูคนเดินทางหันออกจากทางของเขา เขาขึ้นไปยังที่ร้างเปล่า และพินาศ ¹⁹ หมูคนเดินทางของตำบลเทมามอดดู คนเดินทางของเมืองเขบารอคอยหมูคนเหล่านั้น ²⁰ เพราะเขาทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้องผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นและต้องละอายใจ ²¹ เพราะบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กลัว ²² ข้าพูดว่า ข้าของก้าน้ำข้าหน้อย หรือ ข้าของสิบนจากทรัพย์สินของท่านให้ข้า หรือว่า ข้าช่วยข้าให้พ้นจากมือของปฏิภักษี หรือว่า ข้าขอไถ่ข้าจากมือของผู้มีอำนาจ หรือ ²⁴ สอนข้าซี และข้าจะเงิบ ขอให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหน ²⁵ คำชื่อตรมมีอำนาจมากจริง ๆ แต่คำเตือนของท่านเตือนอะไร ²⁶ ท่านคิดว่าท่านเตือนภัยคำได้หรือ เมื่อคำปราศรัยของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม ²⁷ เออ ท่านทั้งหลายเอาเปรียบลูกกำพร้าพอ และขุดบดักจับเพื่อนของท่าน ²⁸ ฉะนั้นบัดนี้ ขอมองดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้ามีสา ก็จงปรากฏแจ้งแก่ท่าน ²⁹ ขอทีเถอะ ขอห็นคิดใหม่ อย่าทำความชั่วช้าเลย เออ กลับคิดใหม่เถอะ ข้ายังชอบธรรมอยู่ ³⁰ มีความชั่วช้าสิ่งใดบนลิ้นข้าหรือ ข้าไม่รู้ถึงรสรสภัยพิบัติหรือ

7

โยบอ้อนวอนต่อพระเจ้า

¹ ข้ามนุษย์ไม่มีเวลากำหนดบน แผ่นดิน โลก หรือ และชีวิตของเขา ไม่เหมือนชีวิตของลูกจ้าง ดอก หรือ ² เหมือนอย่างพาสที่ปรารถนาเขา และเหมือนอย่างลูกจ้างผู้มองหาค่าจ้างแห่งงานของตน ³ เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนเปล่าประโยชน์เป็นเดือนๆ และเขาแบ่งคืนแห่งความน่าอึดโรยแก่ข้า ⁴ เมื่อข้านอนลง ข้าว่า ข้าเมื่อไรหนอข้าจะลุกขึ้น และกลางคืนจะผ่านพ้นไป และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรุ่งเช้า ⁵ เนื้อของข้าหม่นหมอนและก้อนฝุ่น หนึ่งของข้าแข็งขึ้น แล้วก็นำรังเกียจ ⁶ วันคืนของข้าเร็วกว่ากระสวยของช่างทอ และสิ้นสุดลงด้วยไร้ความหวัง ⁷ โอ ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้าพระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ดาของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งดีอีกเลย ⁸ ดาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ได้อูข้าพระองค์อีกต่อไป ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไปเสียแล้ว ⁹ เมฆจางและหายไปฉันใด บุคคลที่ลงไปยังแดนคนตายก็มีได้ฉันนั้น ¹⁰ เขาจะไม่กลับ ไปเรือนของเขากอีก หรือที่อยู่ของเขาก็จะไม่รู้จักเขากอีกเลย ¹¹ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้งปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความแสนระทมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบ่นด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ¹² ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาวาฬหรือ พระองค์จึงทรงวางยามเฝ้าข้าพระองค์ ¹³ เมื่อข้าพระองค์พูดว่า ข้าแต่ยงของข้าจะเส้าโลมข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทาการรื้อทุกข์ของข้า ¹⁴ แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กลัวด้วยความฝัน และทำให้ข้าพระองค์หวาดเสียด้วยนิมิต ¹⁵ จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความตายแทนชีวิตของข้าพระองค์ ¹⁶ ข้าพระองค์เมื่อชีวิต ข้าพระองค์จะไม่อยู่ตลอดไป ปลอยข้าพระองค์แต่ลำพังเถิด เพราะวันคืนของข้าพระองค์เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์ ¹⁷ มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่าข้าสำคัญนัก และที่พระองค์ใส่พระทัยเขา ¹⁸ ทรงเยี่ยมเขาทุกเช้า ทรงลองดูเขาทุกขณะ ¹⁹ อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจากข้าพระองค์ หรือปลอยข้าพระองค์แต่ลำพัง จงข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายของตนได้ ²⁰ โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ปกปักษ์รักษามนุษย์ ข้าพระองค์ทำบาปแล้ว ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่พระองค์เล่า ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป้าหมายของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นภาระหนักแก่ข้าพระองค์เอง ²¹ ทำไมพระองค์ไม่ทรงประทานอภัยแก่การละเมิดของข้าพระองค์ และนำเอาความชั่วช้าของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะบัดนี้ ข้าพระองค์จะนอนลงในผงคลีดิน พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว

8

บิลัดว่าโยบเป็นคนหนาซื่อใจคด

1 แล้วมัลติคนซูลาห์ตอบว่า 2 ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่นานเท่าใด และคำปากของท่านจะเป็นพยานานสักเท่าใด 3 พระเจ้าทรงผันแปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผันแปรความเที่ยงธรรมหรือ 4 ถ้านุตรของท่านได้กระทำบาปต่อพระองค์ และพระองค์ทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายเพราะเหตุการณ์ละเมิดของเขา 5 ถ้าท่านจะหมั่นแสวงหาพระเจ้า และวิงวอนต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 6 ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรมและบัดนี้พระองค์ก็จะทรงตื่นขึ้นเพื่อท่าน และทรงให้ที่อาศัยแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญเป็นแน่ 7 ถึงแม้การเริ่มต้นของท่านจะเล็กน้อย แต่ต่อไปปลายๆจะใหญ่โตมากยิ่งขึ้น 8 ข้าพเจ้าร้อง ให้ท่านถามคนโบราณดู และคิดว่า บรรพบุรุษค้นพบสิ่งใดบ้าง 9 (เพราะส่วนเราเหมือนอย่างเกิดวานนี้ จะรู้อะไรก็หาไม่ เพราะวันคืนของเราบนแผ่นดินโลกเปรียบเหมือนเงา) 10 เราจะไม่สอนท่านและบอกท่าน และกล่าวคำจากใจของเราหรือ 11 ต้นกกจะงอกขึ้นในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ ต้นอ้อจะงอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ 12 ขณะที่มันดกยังไม่ได้ตัดลง มันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ 13 ทางของบรรดาผู้ที่ลืมพระเจ้าก็เป็นอย่างนั้นแหละ ความหวังของคนนั้นเชื้อใจดวงจะพินาศไป 14 ความหวังใจของเขาก็คงสิ้น และความไว้วางใจของเขาจะเหมือนโยมม่งมูม 15 เขาพึงเรื่อร่อนของเขา แต่มันทนไม่ไหว เขายึดมันไว้ แต่มันก็หาทนอยู่ไม่ 16 เขาเชื่อว่าสดอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนงของเขาก็แผ่ออกเหนือสวนของเขา 17 รากของเขาเลื้อยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไปในช่องก้อนหิน 18 ถ้าพระองค์ทำลายเขาไปจากที่ของเขาแล้วที่นั้นจะปฏิเสธเขาว่า ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเจ้า 19 ดูเถิด นี่เป็นความชันบานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอกออกมาจากดิน 20 ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคนตรอบคอบ หรือคำงานผู้กระทำความชั่วร้าย 21 พระองค์ยังจะทรงให้ปากของท่านเหวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านให้ร้องเสมอ 22 คนเหล่านี้ที่เกลียดชังท่านจะห่มความอับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มีต่อไปอีกเลย

9

โยบยอมรับว่าท่านเป็นคนบาป

1 แล้วโยบตอบว่า 2 จงสิ่งที่เดียว ข้าพทราบดีว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร 3 ถ้าคนหนึ่งคนใดปรารถนาจะได้แย้งกับพระองค์ ในพันครั้งผู้หนึ่งก็ตอบพระองค์ไม่ได้สักครั้งเดียว 4 พระองค์ฉลาดอยู่ในพระทัย และพระกำลังก็แข็งแรง ผู้ใดเคยได้แย้งข้อต่อพระองค์และเจริญขึ้นได้เล่า 5 พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขา และภูเขาทั้งหลายก็ไม่รู้ เมื่อพระองค์ทรงคว่ำมันเสียด้วยพระพิโรธของพระองค์ 6 ผู้ทรงสั่นแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมัน และเสาของมันก็สั่นสะเทือน 7 ผู้ทรงบัญชาดวงอาทิตย์ และมันไม่ขึ้น ผู้ทรงผนึกเก็บบรรดาดวงดาวไว้ 8 ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย้ายคลื่นของทะเล 9 ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวจะระเซ่ และหมู่ดาวไกล หมู่ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวทิศใต้ 10 ผู้ทรงกระทำมหากิจเหลือที่จะเข้าใจได้ และการมหัศจรรย์อย่างนั้นไม่ถ้วน 11 ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่ 12 ดูเถิด พระองค์ทรงฉายไป ใครจะห้ามพระองค์ได้ ใครจะทูลพระองค์ว่า พระองค์ทรงกระทำอะไรนั้น 13 ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงเห็นพระพิโรธของพระองค์สืบต่อพระองค์ เหล่าสมุนของความอหังการต้องกราบอยู่ 14 แล้วข้าจะตอบพระองค์ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโต้ตอบพระองค์ 15 แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระกรุณาต่อผู้พิพากษาของข้า 16 ถ้าข้าร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้า 17 เพราะพระองค์ทรงขี้ข้าด้วยพายุ และทิวาบาดแผลของข้าโดยไม่มีเหตุ 18 พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าหายใจได้ แต่เดิมความขมขื่นให้ข้าเต็ม 19 ถ้าข้ากล่าวถึงกำลัง ดูเถิด พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการพิพากษา ใครจะนัดเวลาให้ข้าสุดดีได้ 20 ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวตรอบคอบ พระองค์จะพิสูจนว่าข้าบกพร่อง 21 ถึงแม้ว่าตัวตรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวข้าเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า 22 ก็เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า พระองค์ทรงทำลายทั้งคนตรอบคอบและคนชั่ว 23 เมื่อภัยพิบัตินำความตายมาโดยฉับพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ยความลำบากยากเย็นของผู้ไร้ผิด 24 แผ่นดินโลกนี้ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดาผู้วินิจฉัยโลก ถ้าไม่ใช่พระองค์แล้วใครเล่า 25 พันทั้งหลายของข้าพระองค์เร็วกว่านกวิ่ง มันพันไป มันไม่เห็นสิ่งดีอะไร 26 มันพ่วนไปอย่างกับเรือเร็ว ดังนั้นกษัตริย์โลกลบหน้อย 27 ถ้าข้าพ้องคำว่า ข้าจะลืมคำร้องทุกข์ของข้า ข้าจะทิ้งหน้าเศราของข้าเสีย และเบิกบาน 28 ข้าพ้ององค์เกิดกลัวบรรดาความทุกข์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบว่าจะพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพระองค์ไร้ผิด 29 ถ้าข้าพระองค์ชั่วข้า ข้าพระองค์ตราดตราเปล่าๆทำไม 30 ถ้าข้าพระองค์ชั่วระตัวของข้าพระองค์ด้วยน้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพระองค์ด้วยน้ำค้าง 31 พระองค์ยังจะทรงจุ่มข้าพระองค์ลงในใบอบ แม้เสื้อผ้าของข้าพระองค์จะรังเกียจข้าพระองค์ 32 พระองค์มิใช่มนุษย์อย่างข้า ที่ข้าจะตอบพระองค์ ซึ่งเราจะมาสู้คดีด้วยกัน 33 ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได้ 34 ขอให้พระองค์ทรงนำไม้เรียวไปจากข้าเสียที และขออย่าให้ความครุ่นคร่ำมาจากพระองค์กระทำให้ข้ากลัวมาก 35 แล้วข้าจะพูดและไม่กล่าวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นอย่างนั้น

10

โยบสิ้นหวังเพราะเหตุสภาพของตน

1 ใจจิตใจข้าเมื่อชีวิตของข้า ข้าจะร้องทุกข์อย่างไม่ยั้ง ข้าจะพูดด้วยจิตใจหมั่นของข้า 2 ข้าจะทูลพระเจ้าว่า ข้าอย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่า โฉนพระองค์ทรงได้แย้งกับข้าพระองค์ 3 พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหัตถ์กิจของพระองค์ และทรงโปรดแผนการของคนชั่ว 4 พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ 5 วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปีของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ 6 ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วข้าข้าพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพระองค์ 7 แม้พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์มิได้เป็นคนชั่ว และไม่มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ 8 พระหัตถ์ของพระองค์บีบและทรงสร้างข้าพระองค์ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทำลายข้าพระองค์ 9 ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดุจดังดินเหนียว พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับเป็นผงคลีดินอีกหรือ 10 พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกอย่างน้ำมัน และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ 11 พระองค์ทรงห่มข้าพระองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ และทรงสานข้าพระองค์ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น 12 พระองค์ทรงประสาชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์ และความดูแลรักษาของพระองค์ได้สงวนจิตวิญญาณข้าพระองค์ไว้ 13 แต่สิ่งต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ 14 ถ้าข้าพระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้ และ ไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วข้าของข้าพระองค์ 15 ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม ข้าพระองค์ก็ยังผงกศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์ 16 กุญพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์ทรงทำลายข้าพระองค์อย่างสิ่งใดคู่ร้าย และทรงทำการมหัศจรรย์สู้ข้าพระองค์อีก 17 พระองค์ทรงพินยานของพระองค์ปรักปรำข้าพระองค์ใหม่ และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ในข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกองมาสู้ข้าพระองค์ 18 โฉนพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์ โอ ข้าพระองค์อยากตายก่อนตาใดๆ ได้เห็นข้าพระองค์ 19 เหมือนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูกนำจากครรภ์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว 20 วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเถิด ขอให้ข้าพระองค์อยู่ลำพัง เพื่อข้าพระองค์จะชื่นใจสักหน่อย 21 ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ที่ข้าพระองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมืดและเงามัจจุราช 22 แผ่นดินแห่งความมืดที่บดขยี้ตัวความมืดที่เดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด □

11

โคฟาร์ว่าโยบพดุมสาและเป็นคนหน้าซื่อใจคด

1 แล้วโคฟาร์ชาวนาอามห์ตอบว่า 2 ใครที่จะฟังมวลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พดุมมากควรจะนับว่าชอบธรรมหรือ 3 ใครที่คำพดุมสาของท่านทำให้คนนิ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมิผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ 4 เพราะท่านว่า ข้าพเจ้าสอนของข้าบริสุทธิ์ และข้าก็สะอาดในสายพระเนตรพระเจ้า 5 แต่ โอ ใครจะให้พระเจ้าตรัสและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์รึสกับท่าน 6 ใครจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์นั้นเกินนั้นดี จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องจากท่านน้อยกว่าความชั่วช้าของท่านพึงได้รับ 7 ท่านจะหยั่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านยังรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ 8 นั้นสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้ 9 วัตถุก็ยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล 10 ถ้าพระองค์ทรงตัดออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ใครจะขัดขวางพระองค์ได้ 11 เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิจารณาหรือ 12 แต่คนไร้ค่าอยากฉลาด ถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือนลูกลาป่า 13 ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์ 14 ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของท่าน ทั้งเสียให้ไกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของท่าน 15 แล้วแน่ละ ท่านจะเงยหน้าขึ้นโดยปราศจากตำหนิ ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว 16 เพราะท่านจะสัมผัสความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ดื่มไหลผ่านฟันไป 17 แล้วชีวิตของท่านจะสุขใสมากกว่าเวลาที่ยังวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า 18 และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักอย่างปลอดภัย 19 ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมาวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน 20 แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมืดมัว เขาจะหลีกเลี่ยงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั่นเอง □

12

โยบตอบและกล่าวความถ้อยทราชมของเพื่อนๆ

1 แล้วโยบตอบว่า 2 ข้าไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะหายไปพร้อมกับท่าน 3 แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ 4 ข้า

เป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ คนดีรอบคอบอันชอบธรรม เป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ⁵ ในความคิดของผู้ที่อยู่สบาย ผู้มีเท้าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตะเกียงที่ถูกสับประมาท⁶ เดินที่ช่องโจรก็มั่งคั่ง และบุคคลที่ย่ำเข้าพระเจาก็มีมั่นคง พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา⁷ แต่ชอกแล่มสัตว์เดียรัจฉาน และมันจะสอนท่าน ถามนกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน⁸ หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน⁹ ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ไม่มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าจะพระหัตถ์ของพระโยฮาทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น¹⁰ จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง¹¹ หูทดลองถ้อยคำมิใช่หรือ และเพดานปากชิมรสอาหารมิใช่หรือ¹² สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ¹³ สติปัญญาและฤทธานภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีคำแนะนำและความเข้าใจ¹⁴ ดูเถิด พระองค์ทรงฟังทลายลงและไม่มีผู้ใดสร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีผู้ใดเปิดได้¹⁵ ดูเถิด พระองค์ทรงขยิดน้ำไว้และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน¹⁶ พระก่าสึงและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกล้างทั้งผิวล้วนเป็นของพระองค์¹⁷ พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาตัวล่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่¹⁸ พระองค์ทรงแก้พันธนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอาของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว¹⁹ พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวล่อนจ้อนไป และทรงคว้าผู้มีกำลังเสีย²⁰ พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพิณพิจาณาไปเสียจากพวกผู้มีอายุ²¹ พระองค์ทรงเหวความเหี้ยมหยัดหยาบบนเจ้านาย และทรงกระทำให้ผู้แข็งแรงอ่อนกำลัง²² พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกลอกมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมารูความสว่าง²³ พระองค์ทรงกระทำประชาชาติให้ใหญ่โต และทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชาชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้แคบลงอีก²⁴ พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง²⁵ เขาทั้งหลายคล้อยอยู่ในความมืดปราศจากความสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาโง่อย่างคนเมา□

13

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

¹ ดูเถิด ดาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว² อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน³ แต่ข้าใครจะทูลต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และปรารถนาจะสู้คดีของข้ากับพระเจ้า⁴ ส่วนท่าน ท่านฉาบเสียด้วยการมูสา ท่านทั้งปวงเป็นแพथที่ไขไม่ได้⁵ โอ ท่านน่าจะนิ่งเสีย และความนิ่งนั้นจะเป็นสติปัญญาของท่าน⁶ บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอฟังคำวิงวอนแห่งริมฝีปากของข้า⁷ ท่านทั้งหลายจะพูดชั่วร้ายเพื่อพระเจ้าหรือ และพูดลวงเพื่อพระองค์หรือ⁸ ท่านทั้งหลายจะแสดงความลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่าความฝ่ายพระเจ้าหรือ⁹ เมื่อพระองค์ทรงค้นท่านพบ จะดีแก่ท่านไหม หรือท่านจะเยาะเย้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใดเยาะเย้ยมนุษย์หรือ¹⁰ พระองค์จะทรงตำหนิตานทั้งหลายแน่ ถ้าท่านแสดงความลำเอียงอย่างสิ้นๆ¹¹ ความโง่อาดระการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร่ำมกลัว และความครั่นคร้ามต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ¹² ความระลึกถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างเงา ร่างกายของท่านเป็นแต่กายดิน¹³ ขอนิ่งเถอะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด¹⁴ ทำไมนะหรือ ข้าจะจับเนื้อของข้าไว้ และเสียงชีวิตของข้า¹⁵ ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็จะยังวางใจในพระองค์ แต่ข้าจะยังยืนยันทงทั้งหลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์¹⁶ พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราะคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์¹⁷ ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน¹⁸ ดูเถิด ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบว่าจะปรากฏว่าข้าบริสุทธิ์¹⁹ ใครนะจะสู้คดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้านิ่งเสีย ข้าก็จะตาย²⁰ □ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระองค์²¹ ขอทรงหุดพระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และขออย่าให้ความครั่นคร้ามพระองค์ทำให้ข้าพระองค์คร่ำมกลัว²² ขอพระองค์ทรงเรียกเกิดแล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ข้าพระองค์ทูล และขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์²³ บรรดาความชั่วข้าและความบาปผิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดและบาปของข้าพระองค์²⁴ ทำไมพระองค์ทรงเมินพระพักตร์เสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์²⁵ พระองค์จะทรงให้ไม้มิที่ถูกลมพัดหักเสียหรือ และจะทรงไล่ติดตามฟางแห้งหรือ²⁶ เพราะพระองค์ทรงจารึกสิ่งขมขื่นต่อสู้อข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รับโทษความชั่วข้าที่ข้าพระองค์กระทำเมื่อยังรุ่นอายุ²⁷ พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ชื่อไว้ และทรงเผ่าดูทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ พระองค์ทรงจารึกเครื่องหมายไว้บนฝ่าเท้าของข้าพระองค์²⁸ มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนของเน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน□ □

14

โยบตอบสหายของตน

1 □ มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่ไม่นาน และเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ 2 เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้วก็ถูกตัดให้ล้มลง เขาลี้ไปอย่างเงา และไม่อยู่ต่อไปอีก 3 และพระองค์ทรงสร้างพระเนตรมองคนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ 4 ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน 5 วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนเขาก็อยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขา ไม่ให้เขาผ่านไปได้อีก 6 ฉะนั้น ขอทรงเห็นพระพิศมัยไปจากเขา และทรงเลิกเกิดพระเจ้าข้า เพื่อให้เขาขึ้นบานด้วยวันของเขาอย่างลูกจ้าง 7 เพราะสำหรับต้นไม้มันก็มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่ออีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยั้ง 8 ถึงรากของมันจะแก้อยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในพงคลีดิน 9 แต่พอได้กลิ่นไอน้ำ มันจะงอกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้อ่อน 10 แต่มนุษย์ตาย และล้มพังพาบ เออ มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขาอยู่ที่ไหนเล่า 11 น้ำขาดจากทะเลไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไป 12 ฉะนั้นแหละ มนุษย์กินนอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็ไม่ตื่นขึ้น และปลูกเขาก็ไม่ได้ 13 โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตายก็จะดี ใครจะให้พระองค์ทรงปกปิดข้าพระองค์ไว้ จนพระพิโรธพระองค์พ้นไป ใครจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์ 14 ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขาจะมีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์จะคอยอยู่ตลอดวันเพราะการของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง 15 พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์จะทรงอวยพรและประทานพระหัตถ์ของพระองค์ 16 แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ 17 การละเมิดของข้าพระองค์นั้นในทรงใส่ไว้ในถุงที่ผืนดินตรา และพระองค์ทรงมัดความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ 18 แต่ถูกเขากิบลายลงและฝังไป และก่อนเห็นก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน 19 น้ำเขาเหือดไปเสีย พระองค์ทรงพิพากษาสิ่งต่างๆที่ถกขึ้นจากผืนดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน 20 พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็สับสนไป พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย 21 บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติและเขาก็ไม่ทราบ เขาทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขาหาหนทางรู้ไม่ 22 เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขาค่ำครวญ □ □

15

เอลีฟัสชาวเทมานรู้มากกว่าโยบ

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 □ คราวที่คนมีปัญญาจะตอบด้วยความรู้ลึกลงๆหรือ และบรรจลุมตะวันออกให้เต็มท้อง 3 คราวที่เขาจะโต้แย้งกันในการพูดอันไร้ประโยชน์ หรือด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ 4 แต่ท่านกำลังขจัดความยุ่งยากเสีย และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า 5 เพราะปากของท่านกล่าวความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาลิ้นของท่านจลนลนแกมโกง 6 ปากของท่านกล่าวโทษท่านเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำท่านเอง 7 ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลอดมาก่อนฉันหรือ 8 ท่านได้ฟังความลึกลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่านหรือ 9 ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราเล่า 10 ในพวกเราฉันคนผมหงอกและคนสูงอายุ แก่ยิ่งกว่าบิดาของท่าน 11 ท่านเห็นคำเล่าลือของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ มีเรื่องลึกลับอะไรบ้างอยู่กับท่านหรือ 12 เหตุใดท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านกระพริบตาเพราะเหตุอะไรเล่า 13 คือที่ท่านเห็นจิตใจของท่านต่อสุ์พระเจ้า และให้ถ้อยคำอย่างนั้นออกจากปากของท่าน 14 มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอาดได้หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร เขาจึงชอบธรรมได้ 15 ดูเถิด พระเจ้ามิได้ทรงวางใจในวิสุทธิชนของพระองค์ ใช่แล้ว ในสายพระเนตรพระองค์ ฟาसारคก็ไม่ใช่สะอาด 16 แล้วมนุษย์ผู้ดื่มความชั่วช้าเหมือนดื่มน้ำ ก็ไม่ใช่สะอาดเสียเลยและโสโครกยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 17 ฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าพเจ้าได้เห็น ข้าพเจ้าจะกล่าว 18 สิ่งที่คุณมีปัญญาได้บอกกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเขา และมีได้ดิบไว้ 19 ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวกเดียว และไม่มีคนต่างดาวผ่านไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย 20 คนชั่วทนทุกข์ทรมานตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จากผู้มีบารมี 21 เสียงที่น่ารำคาญกลัวอยู่ในหูของเขา ผู้ทำลายจะมาเหนือเขาในยามมั่งคั่ง 22 เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมาจากความมืด เขาจะต้องตายด้วยตาบ 23 เขาพเนจรไปเพื่อหาอาหาร กล่าวไว้ 24 อยู่ที่ไหนและอยู่อย่างไรแห่งความมืดอยู่แต่เอื้อมมือ 24 ความทุกข์ในและความแสนระทมจะทำให้เขารำคาญกลัว มันจะชนะเขา เหมือนอย่างกษัตริย์เดริยมพร้อมแล้วสำหรับการศึก 25 เพราะเขาได้เหยียดมือของเขาออกสุ์พระเจ้า และเพิ่มกำลังเพื่อต่อสู้กับผู้ที่ทรงมหิทธิฤทธิ์ 26 เขาวิ่งเข้าใส่พระองค์อย่างดื้อดึงพร้อมกันตั้งปมหน่า 27 เพราะว่าเขาได้คลุมหน้าของเขาด้วยความอ้วนของเขาแล้ว และรวบรวมไขมันมาไว้ที่บนเอวของเขา 28 และได้อาศัยอยู่ในหัวเมืองที่รกร้าง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง 29 เขาจะไม่มั่งมี และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่ทนทาน และข้าพเจ้าของของเขาคงไม่เพิ่มพูนในแผ่นดิน 30 เขาจะหนีจากความมืดไม่พ้น เปลวเพลิงจะทำให้หน่อของเขาแห้งไป และโดยลมพระโอษฐ์เขาจะต้องจากไปเสีย 31 อย่าให้เขาว่างใจในความอนิจจังลงตัวเขาเอง เพราะความอนิจจังจะเป็นสิ่งตอบแทนเขา 32 จะชำระให้เขาเดิมก่อนเวลาของเขา และกิ่งก้านของเขาจะไม่เขียว 33 เขาจะเป็นประดุจเถาอ่อนที่เขย่งลุกงอนดิ้นของมัน และเป็นดังต้นมะกอกเทศที่สลดทิ้งดอกบานของมัน 34 เพราะว่าที่ขุ

เขาเองก็จะคว่ำเขาลง 8 เพราะเขาถูกเหวี่ยงเข้าไปในชายด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บนหลุมพราง 9 กับอันหนึ่งจะฉวยสันเท้าของเขาไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา 10 มีบ่วงซ่อนอยู่ในดินไว้ดักเขา มีกับอยู่ในทางไว้ดักเขา 11 สิ่งนำหาวดเสียจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบด้าน และไล่ดัดสันเท้าของเขาอยู่ 12 ก้างของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความหิว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา 13 มันจะกินความแข็งแรงแห่งผิวหนังของเขาเสีย แม้แต่บุตรหิวปีแห่งความตายจะกินความแข็งแรงของเขาเสีย 14 ความไว้วางใจของเขาจะถูกถอนออกจากเดินเท้าของเขา จะถูกนำมายังกษัตริย์แห่งความนำหาวดเสีย 15 สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา จะมีกามะถันเคลื่อนกลาตอยู่เหนือที่อยู่ของเขา 16 รากของเขาจะแห้งไปข้างใต้ดิน และกิ่งของเขาที่อยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง 17 การระลึกถึงเขาจะพินาศไปจากโลก และเขาจะไม่มีชื่ออยู่ในถนน 18 เขาจะถูกผลักไ้จากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก 19 เขาจะไม่ลุกหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา และจะไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่ 20 ผู้ที่มาภายหลังเขาจะตกตะลึงด้วยวันของเขา เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หาวดกลัวด้วย 21 และที่อยู่ของคนชั่วเป็นอย่างไรนี้แหละ และที่อยู่ของคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าก็เป็นอย่างไรนี้แหละ□

19

โยบทนเคืองในความเชื่อ

1 แล้วโยบตอบว่า 2 □ท่านทั้งหลายจะทราบจิตใจข้าพเจ้าสักเท่าใด ทั้งทพข้าเป็นข้าด้วยถ้อยคำ 3 ท่านทั้งหลายพูดสปรมาทข้าสิบหนแล้ว และที่ทพข้าเป็นคนแปลกหน้าต่อข้าพเจ้านั้นท่านก็ไม่อาจเลย 4 ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า 5 ถ้าท่านทั้งหลายจะผยองเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า 6 จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงคว่ำข้าลงแล้ว และได้ทรงเอาดาช่ายของพระองค์ล้อมข้าไว้ 7 ดูเถิด ข้าร้องออกมาเพราะเหตุความทราฐน แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน 8 พระองค์ทรงก่อกำแพงกั้นทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป 9 พระองค์ทรงปลดสง่าราศีของข้าไปจากข้าเสีย และทรงถอดมงกุฎจากศีรษะของข้า 10 พระองค์ทรงฟังข้าลงเสียทุกด้านและข้าก็สิ้นไป พระองค์ทรงฟังถึงความหวังของข้าขึ้นเหมือนถอนต้นไม้ 11 พระพิโรธของพระองค์ฟุ้งขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่าเป็นปรปักษ์ของพระองค์ 12 กองทหารของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน เขาทั้งหลายก่อเชิงเทินต่อสู้ข้า และตั้งค่ายล้อมเต็นท์ของข้า 13 พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หันไปจากข้าเสีย 14 ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้าได้ลืมน้ำเสียแล้ว 15 คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็นคนต่างด้าว ข้ากลายเป็นคนต่างด้าวในสายตาของเขา 16 ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิ่งวนเขาด้วยปากของข้า 17 ลมหายใจข้าเป็นพิษเขย่งแก่กรรยาของข้า ถึงแม้ข้าได้อ้อนวอนเพื่อลูกๆ ที่บังเกิดแก่ข้าเอง 18 แม้เด็กๆ ดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้า 19 สหายสนิททั้งสิ้นของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหันหลังให้ข้า 20 กระดูกของข้าเกาะติดหนึ่งและติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด 21 โอ ข้าแต่ท่าน สหายของข้า สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต่อข้า 22 ทำไมท่านทั้งหลายจึงข่มเหงข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า ทำไมท่านไม่พอใจกับเนื้อของข้า 23 โอ ข้าอียากให้ถ้อยคำของข้าได้ถูกบันทึกไว้ โอ ข้าอียากให้จารึกไว้ในหนังสือ 24 ข้าอียากให้สลักไว้ในศิลาเป็นนิมิต ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่ว 25 แต่ส่วนข้า ข้าทราบว่ามีพระเจ้าผู้ไ้ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลก 26 และหลังจากตัวพหอนแห่งผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า 27 ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนระโหย 28 แต่ท่านทั้งหลายควรว่า □ทำไมพวกเราข่มเหงท่าน เมื่อรากของเรายังพบบนอยู่ใต้ราก□ 29 จงกล่สวดบา เพราะพระพิโรธนำโทษของดาบมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีการพิพากษา

20

โคฟาร์คิดว่าความบาปที่โยบซ่อนอยู่จะปรากฏ

1 แล้วโคฟาร์ชาวนาอามห์ตอบว่า 2 □เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิดของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน 3 ข้าได้ฟังคำเตือนที่สปรมาทแล้ว เพราะเหตุจิตใจข้ารู้เรื่องข้าจึงต้องตอบ 4 ตั้งแต่ตึกดาบรพรมาตั้งแต่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่า 5 เสียงไซโยของคนชั่วนั้นสิ้น และความขี้นบานของคนหน้าซื่อใจคดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว 6 แม้ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศีรษะของเขาไปถึงหมู่เมฆ 7 เขาจะพินาศเป็นนิมิตอย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า □เขาอยู่ที่ไหน □ 8 เขาจะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขาจะถูกไล่ไปเสียอย่างนิมิตในกลางคืน 9 นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขาจะไม่เห็นเขากอีก หรือที่ของเขาคจะไม่เห็นเขากอีกเลย 10 ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่โปรดปรานของคนยากจน และมือของเขาจะคืนทรัพย์สมบัติของเขา 11 กระดูกของเขาเต็มไปด้วยความบาป

ของคนหนุ่มซึ่งจะนอนลงกับเขาในพงคลีดิน¹² แม้ว่าความชั่วจะหวานอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขา¹³ แม้เขาไม่อยากจะปล่อยและไม่ละทิ้ง แต่อมไว้ในปากของเขา¹⁴ อาหารของเขายังเปลี่ยนในท้องของเขา เหมือนพิษของงูเห่าในตัวเขา¹⁵ เขากลิ่นทรัพย์สมบัติลง ไป แต่จะเอาเงินมันออกมาอีก พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกมาจากท้องของเขา¹⁶ เขาจะดูดพิษของงูเห่า ลิ้นของงูร้ายจะฆ่าเขา¹⁷ เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำลำธาร หรือน้ำเอ่อล้น คือลำธารที่มันน้ำผึ้งและนมข้น ไหลอยู่¹⁸ เขาจะกินผลงานของเขา และจะไม่กลืนกินเสีย เขาได้ก่อไรเท่าไร เขาจะต้องคืนให้เท่านั้น และเขาจะไม่ได้ความชื่นบานในสิ่งนั้นเลย¹⁹ เพราะเขาได้ขยี้และทอดทิ้งคนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง²⁰ แน่แน่นอนเขาจะไม่รู้สึกสงบใจ เขาจะเก็บสิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย²¹ อาหารของเขาจะไม่มื่ออะไรเหลือ เหตุฉะนั้น ไม่มีใครเสาะหาทรัพย์สมบัติของเขา²² ในขณะที่เขาอ้อมหน้าสำราญ เขาจะตกในสภาพขัดสน มือของคนชั่วที่ปวงจะมายังเขา²³ เมื่อกำลังจะเต็มท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันเดือดดาลมาถึงเขา และหลังจากมาบนเขาเมื่อเขารับประทานอาหารอยู่²⁴ เขาจะสลัดจากอาวุธเหล็ก คันธนูเหล็กกล้าจะแทงเขาทะลุ²⁵ เขาต้องมันออก และมันออกมาจากร่างกายของเขา เออ กระบี่อันยาววับออกมาจากน้ำดีของเขา ความน่าหวาดเสียวมายังเขา²⁶ ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย สิ่งใดที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขาจะถูกเผาผลาญ²⁷ ฟาसारค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นปรักปรำเขา²⁸ ผลกำไรแห่งครวเรือนของเขาจะถูกนำไปเสีย ทรัพย์สมบัติของเขาจะถูกกวาดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า²⁹ นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขา

21

โยบทุกข์ใจเรื่องความเจริญของคนอธรรม

¹ แล้วโยบตอบว่า ² ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้ปลอบใจท่าน ³ ขออดทนหน่อยและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็อย่าต่อไปเถิด ⁴ ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไมข้าจึงไม่เคารพเป็นทุกข⁵ มองดูข้าสิ และจงตกตะลึงเกิด และท่านจงเอามือปิดปากของท่าน ⁶ เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสั่นสะท้านก็จับเนื้อของข้า ⁷ ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น ⁸ เชื้อสายของเขาที่ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตาของเขา และลูกหลานของเขา ก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา ⁹ เรือนของเขาทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่มีริ้วของพระเจ้าก็ไม่อยู่บนเขา ¹⁰ รั้วของเขาเกิดพันธุ์ไม่มีขาด รั้วเมียของเขาตกกลุ่ และไม่มีแห่ง ¹¹ เขาส่งเด็กๆออกไปอยู่อย่างฝูงแพะแกะ และลูกหลานเล็กของเขาก็เด่นร่า ¹² เขาเหยียบเอารำมะนาและพิณเขาคู่ และเปรมปรีดีตามเสียงขลุ่ย ¹³ ตลอดวันเวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาลงไปที่แดนคนตายในพริบตาเดียว ¹⁴ เขาจึงทูลพระเจ้าว่า ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน ¹⁵ องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไรที่เราจะต้องปรนนิบัติเขา ถ้าเราอธิษฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไรไป ¹⁶ ดูเถิด ความจำเริญของเขาทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเขา คำปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า ¹⁷ ตะเกียงของคนชั่วดับบอยเท่าใด ความยากลำบากมาเหนือเขา บอยเท่าใด พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์ ¹⁸ เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนแกลบที่พายุพัดไป ¹⁹ พระเจ้าทรงสะสมความชั่วช้าของเขาไว้ให้ลูกหลานของเขาหรือ พระองค์ทรงตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะทราบ ²⁰ นัยน์ตาของเขาจะเห็นความพินาศของเขา และเขาจะดื่มพระพิโรธขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ²¹ เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่องวงศาคณาญาติตามเขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดกลางคันเสียแล้ว ²² มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้แก่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาเขาพิชัย ²³ คนหนึ่งตายเมื่อยังแข็งแรงเต็มที่สบายและปลอดภัยทั้งสิ้น ²⁴ ถึงกายของเขาเต็มด้วยน้ำมัน และกระดูกของเขา ก็ชุ่มด้วยไขกระดูก ²⁵ อีกคนหนึ่งตายด้วยใจซึมเซา ไม่เคยได้ชิมของดี ²⁶ เขาทั้งสองนอนลงในพงคลีดินเหมือนกัน และตัวหนอนก็คลุมเขาทั้งสองไว้ ²⁷ ดูเถิด ข้ารู้ความคิดของท่านและอุบายของท่านที่จะทำผิดต่อข้า ²⁸ เพราะท่านว่า วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน เติบที่ซึ่งคนชั่วอาศัยนั้นอยู่ที่ไหน ²⁹ ท่านมิได้ถามนักท่องเทียว และท่านไม่ได้รับสักขีพยานของเขาหรือ ³⁰ ว่าคนชั่วได้สว่นไว้จนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวันแห่งพระพิโรธ ³¹ ใครแจ้งวิธีการของเขาต่อหน้าเขา และผู้ใดสอนเขาในสิ่งที่เขาได้กระทำ ³² แม้กระนั้นเขาจะถูกหามไปยังหลุมศพ และจะยังอยู่ในอุโมงค์ ³³ สำหรับเขาก่อนดินที่หุบเขากิเบาสบาย คนที่ปวงก็ตามเขาไป และคนที่ไปข้างหน้าก็นับไม่ถ้วน ³⁴ แล้วทำไมท่านจะมาเล่าโลมใจข้าด้วยสิ่งว่างเปล่า คำตอบของท่าน ไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการมุสา

22

เอลิฟัสพ้อโยบเป็นครั้งที่สาม

¹ แล้วเอลิฟัสชาวเทมานตอบว่า ² คุณจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ และ ผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองต่างหาก ³ ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นทิพพระหทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ หรือ

ถ้าทางทั้งหลายของท่านตีรอบคอบจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์⁴ พระองค์จะทรงติเตียนท่านเพราะยาเกรงหรือ พระองค์จะทรงสุ่มความกับท่านหรือ⁵ ความชั่วของท่านใหญ่โตมิใช่หรือ ความชั่วช้าของท่านไม่มีที่สิ้นสุดมิใช่หรือ⁶ เพราะท่านยึดของประกันไปจากพี่น้องเปล่าๆ และรับเสื้อผ้าของคนที่เปลือยกาย⁷ ท่านมิได้ให้น้ำแก่คนอดโรยดื่ม และท่านหว่านเหยี่ยวชนมเป้งไว้มิให้คนที่หิว⁸ คนที่มีอำนาจใหญ่โตย่อมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มิหวนำมิดากได้เข้าอาศัยอยู่⁹ ท่านไล่แม่ม่ายออกไปเมื่อเปล่า และแขนของลูกกำพร้าพอกหัก¹⁰ เพราะฉะนั้นกับดักอยู่รอบท่าน และความสยดสยองอันจับปล้นก็ท่วมทับท่าน¹¹ หรือความมิดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้¹² พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ ดูดาวที่สูงที่สุดเกิด มั่นคงจริงๆ¹³ เพราะฉะนั้นท่านว่า □พระเจ้าทรงรู้อะไร พระองค์จะทรงทะเลาะหมัดทืบไปพิพากษาได้หรือ¹⁴ เมฆทืบคลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า□¹⁵ ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น¹⁶ ผู้ถูกลยเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขารากฐานของเขาถูกไหลสั่นไปด้วยน้ำท่วม¹⁷ ผู้ทูลพระเจ้าว่า □ขอทรงไปจากข้าทั้งหลาย□ และ □องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาทั้งหลายได้□¹⁸ แต่พระองค์ทรงให้เรือนของเขาเต็มไปด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากข้า¹⁹ คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้ผิดหัวเราะเยาะ²⁰ ในขณะที่ทรัพย์สมบัติของเราไม่ถูกตัดขาด แต่ของที่เหลือนั้น ไฟก็เผาเสีย²¹ จงปรองดองกับพระเจ้าและอยู่อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน²² ของจรับพระราชบัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเก็บพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของท่าน²³ ถ้าท่านกลับมาขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ท่านจะเจริญและจะทิ้งความชั่วช้าให้ไกลจากเต็นท์ของท่าน²⁴ ท่านจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผลกลีดิน และทองคำเมืองไอฟิรไว้เหมือนหินในลำธาร²⁵ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงินอย่างมากมาย²⁶ แล้วท่านจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเงยหน้าของท่านหาพระเจ้า²⁷ ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตามคำปฏิญาณของท่าน²⁸ ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด และเรื่องนั้นจะสำเร็จสมประสงค์ และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน²⁹ เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า □มีการทรงช่วยยกขึ้น และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด□³⁰ พระองค์ทรงช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความผิดให้พ้น มันได้รับการช่วยให้พ้นโดยความสะอาดแห่งมือของท่าน□

23

โยบอาลัยถึงพระเจ้า

¹ แล้วโยบตอบว่า² □คำร้องทุกข์ของข้าก็เพิ่มขึ้นในวันนี้ด้วย การที่ข้าถูกทรมานดีกว่าการร้องครางของข้า³ โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์⁴ ข้าจะยื่นคดีของข้าต่อพระพิชิตพระองค์ และบรรลข้อโต้แย้งให้เต็มปากข้า⁵ ข้าจะทราบคำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า⁶ พระองค์จะทรงได้เคียงกับข้าด้วยฤทธาภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ เปล่าละ พระองค์จะทรงให้กำลังแก่ข้า⁷ ณ ที่นั้นคนทั้งธรรมจะสุ่มความกับพระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจากผู้ที่พิพากษาของข้าเป็นนิรันดร์⁸ คูเกิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์⁹ ข้ายังขยำมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้าขวามือพระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ¹⁰ ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ¹¹ เท้าของข้าติดรอยพระบาทของพระองค์แน่น ข้าตามมรรคาของพระองค์ และมิได้หันไปข้างๆเลย¹² ข้ามิได้พรากไปจากพระบัญญัติแห่งริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าตราคาพระวจนะแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์สูงกว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า¹³ แต่พระองค์ทรงผ่นแปรมิได้ และผู้ใดจะเห็นพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น¹⁴ เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ข้านั้นครบถ้วน และสิ่งอย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระตำริของพระองค์¹⁵ เพราะฉะนั้นข้าจึงสะทกสะท้านต่อพระพิชิตพระองค์ เมื่อข้าตริกรตรง ข้าก็ครั่นคร้ามต่อพระองค์¹⁶ พระเจ้าทรงกระทำให้ใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำให้ข้าสะทกสะท้าน¹⁷ เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมิดมาถึง และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมิดทืบไว้จากหน้าข้า□

24

โยบบ่นว่าพระเจ้าทรงเมินเฉยต่อความชั่วร้าย

¹ □เมื่อวาระกำหนดไม่ดับบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์² มีคนที่ย้ายหลักเขต เขาขีดฝูงแพะแกะพาไปเลี้ยง³ เขาไล่ต้อนลาของคนกำพร้าพอไป เขาเอารวของหญิงม่ายไปเป็นประกัน⁴ เขาผลักคนขัดสนออกนอกถนน คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกตึงก็ซ่อนตัวหมด⁵ ดูเถิด ดั่งลาป่วยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนยากจนนั้นออกไปทำงานเพยายามหาอาหาร ถิ่นแห่งแสงให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของเขา⁶ เขาทั้งหลายเก็บหญ้าแห้งที่ในทุ่ง และเขาเล็มสวนองุ่นของคนชั่ว⁷ เขาทำให้คนที่เปลือยกายนอนตลอดคืนโดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว⁸ เขาเปิกฝ่นแห่งภู

เขา และเกาะหินอยู่เพราะขาดที่กำบัง⁹ มีผู้ฉวยเด็กกำพร้าออกไปจากอก และเอาของประกันจากคนยากจน¹⁰ เขาทั้งหลายทำให้เขาเดินเปลือยกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็กดขี่คนชั่วไปจากคนที่ดี¹¹ เขาทำน้ำมนต์อยู่ท่ามกลางกำแพงของพวกเข เขาอยู่ที่ยี่สิบอย่างอื่น แต่เขาต้องทนความกระหาย¹² คนคร่ำครวญออกมาจากที่ในเมือง และจิตใจของคนบาดเจ็บร้องขอ แต่พระเจ้ามิได้สนใจพระทัยในความโง่เขลาของเขา¹³ เขาอยู่ในพวกที่กบฏต่อความสว่าง ที่ไม่คุ้นเคยกับทางของความสว่างนั้น และมีได้อยู่ในทางของความสว่างนั้น¹⁴ เขาถูกรุกขขึ้นมาแต่เขารู้ เขามาค้นยากจนและคนขัดสน และในกลางคืนเขาเป็นเหมือนงูโมย¹⁵ ตาของผู้ล่วงประเวณีคอยเวลาพลบค่ำ กล่าวว่า "ไม่มีตาใดจะเห็นข้า" และเขาก็ปลอมหน้าของเขา¹⁶ ในยามมืดเขาขุดเข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเองในเวลากลางวัน เขาไม่รู้จักความสว่าง¹⁷ เพราะเงามัจจุราชเป็นเหมือนเวลาเช้าแก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา เขาก็เป็นความสยดสยองของเงามัจจุราช¹⁸ เขารวดเร็วดุจดังน้ำมากหลาย ส่วนแบ่งของเขาถูกسابในแผ่นดิน เขาไม่หันหน้าไปสู่สวนองุ่นของเขา¹⁹ ความแห้งแล้งและความร้อนฉาวเอาน้ำหิมะ ไปฉนไฉน แต่คนตายก็ฉวยเอาผู้กระหยาบไปฉนนั้น²⁰ ครรภ์จะลืมหยาบ ตัวหนอนจะกินเขาอย่างอรร่อย ไม่มีใครจำเขาได้ต่อไป ความชั่วจะหักลงเหมือนต้นไม้อื่น²¹ เขาหนีออกจากหญิงหมั้นที่ไม่มิลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย²² เขาได้ทำลายคนที่มิกำสลังด้วยอำนาจของตน เขาลุกขึ้น แล้วไม่มีใครมันใจเรื่องชีวิตของตน²³ พระเจ้าทรงประทอนความปลอดภัยให้เขา และเขาก็พึงอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขา²⁴ เขาทั้งหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่งแต่ก็ต้องสิ้นไปและถูกนำลงมา เขาถูกเอาออกไปจากทางเหมือนคนอื่นๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว²⁵ แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้ามสา และสาแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้นไร้สาระ

25

บิลดัดบอกโยบว่ามนุษย์ไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้

¹ แล้วบิลดัดคนชูอาห์ตอบว่า ² "พระเจ้าทรงอำนาจในการครอบครองและทรงให้ยาเกรงพระองค์ ทรงกระทำสันติภาพในสวรรค์เบื้องสูงของพระองค์³ กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง⁴ แล้วมนุษย์จะขอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร⁵ ดูเถิด ถึงแม้ดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุขใส และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์⁶ มนุษย์จะยิ่งสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวตักแต่ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียงตัวหนอน

26

โยบกล่าวซ้ำว่าท่านเชื่อในพระเจ้า

¹ แล้วโยบตอบว่า ² "ท่านได้ช่วยผู้ไม่มีกำลังมากจริงหนอ ท่านได้ช่วยแขนที่ไม่มีแรงแล้วหนอ³ ท่านให้คำปรึกษาแก่คนที่ไม่มีความสติปัญญา และได้ให้ความรู้มากที่สัมผัสถึงผลจริงหนอ⁴ ท่านเปล่งวาจาออกมาแก่ใครเล่า และวิญญูณของใครได้ออกมาจากท่าน⁵ ชาวแดนคนตายเบื้องล่างสะทกสะท้านได้น้ำและชาวเมืองนั้น⁶ นรกเปลือยอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และแดนพิณาศไม่มีผ้าห่ม⁷ พระองค์ทรงคลี่ทางเหนือออกคลุมที่เว้งว้าง และแขวนโลกไว้เหนือที่ว่างเปล่า⁸ พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆที่บัพของพระองค์ และเมฆนั้นก็มิขาดวันไป⁹ พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระที่นั่ง และคลี่เมฆของพระองค์ออกคลุมมันไว้¹⁰ พระองค์ทรงขีดปริณิชนาลไว้บนพื้นน้ำ ณ เขตระหว่างความสว่างและความมืด¹¹ เสาฟ้าก็หวั่นไหวและประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงชนาบ¹² พระองค์ทรงปราบทะเลให้สงบด้วยอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงตีคนจองหองด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์¹³ พระองค์ทรงตกแต่งฟ้าสวรรค์ด้วยพระวิญญูณของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างพญานาคที่ขด¹⁴ ดูเถิด เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจผิวเผินของพระองค์ เราได้ยินถึงพระองค์ก็เพียงเสียงกระซิบ ใครจะเข้าไปถึงฤทธิ์กับปนาพาอันเกรียงไกรของพระองค์ได้

27

ความจริงใจของโยบ

¹ และโยบได้กล่าวกลอนภาษิตของตนอีกว่า ² "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติธรรมอันควรดกแก่ข้าไปเสีย และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือผู้ทรงทำใจข้าให้หม่นขึ้น³ เพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบไฉ และลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบไฉ⁴ ริมฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง⁵ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าเห็นว่าการเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้าจนข้าตาย⁶ ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้วันไม่

ยอมปล่อยไป จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า⁷ ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าเป็นเหมือนคนอธรรม

คนหน้าซื่อใจคดขาดความหวัง

⁸ เพราะอะไรจะเป็นความหวังของคนหน้าซื่อใจคด แม้ว่าเขาได้กำไรแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงเอาชีวิตของเขาไป⁹ พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขาหรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา¹⁰ เขาจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาจะกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ¹¹ ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์¹² คูเกิด ท่านทุกคนได้เห็นเองแล้ว ทำไมท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงที่เดียวเล่า¹³ ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้บีบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์¹⁴ ถ้าลูกหลานของเขาเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกดาบ และลูกหลานของเขา ก็หาไม่พอกิน¹⁵ คนของเขาที่เหลืออยู่ ความตายก็จงฝังเขาเสีย และภรรยาฆ่าทั้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญ¹⁶ ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มาก อย่างผงคลีดิน และกองเสื้อผ้าไว้ดังดินเหนียว¹⁷ เขาจะกองไว้ก็ได้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้ผิดจะแบ่งเงินกัน¹⁸ เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตุ้มมอด เหมือนอย่างเพิงที่คนขายมสร้าง¹⁹ คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรบกวนไว้ เขาล้มตายของเขาขึ้น และเขาไม่อยู่แล้ว²⁰ ความสลดสยองท่วมเขาเหมือนน้ำมากหลาย ในกลางคืนพายุหอบเขาไป²¹ ลมตะวันออกหอบเขาขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุฝนก็กวาดเขาออกไปจากที่ของเขา²² พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาอย่างไม่ปราณี เขาจะหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์²³ คนจะจับมือเยาะเย้ยเขา และเย้ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา□

28

สติปัญญาเป็นของประทานจากพระเจ้า

¹ □และ ต้องมีเหมืองสำหรับแร่เงิน และมีที่สำหรับทองคำที่เขาถลุง² เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองสัมฤทธิ์จากแร่ดิบ³ มนุษย์กำจัดความมืด และค้นหา ไปยังเขตไกลที่สุด ค้นแร่ดิบในที่มืดครึ้มและเงามัจจุราช⁴ เขาขุดปล่อง ไกลจากที่ฝูงคนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาลิ้มเขาแล้ว เขาแขวนอยู่แกว่งไปแกว่งมา ไกลจากฝูงคน⁵ ฝ่ายแผ่นดินนั้นมิอาหราชอาณาจักร แต่ภายใต้เท้าอย่างถูกไฟไหม้⁶ ก่อนหินของที่นั่นเป็นที่อยู่ของพลอยไพฑูรย์ และมันมีผงทองคำ⁷ ทางนั้น ไม่มีเหยี่ยวรู้ และไม่มีตาเหยี่ยวตามองเห็น⁸ ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั่น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านมาที่นั่น⁹ คนยืนมือที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก¹⁰ เขาขุดสร้างไว้ในหิน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง¹¹ เขากันดาน้ำไว้ เพื่อมิให้น้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้เขานำมาให้เห็น¹² แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน¹³ มนุษย์ไม่รู้จึกค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ¹⁴ บาดาลพูดว่า □ที่ข้าไม่มี และทะเลกล่าวว่า □ไม่อยู่กับข้า□¹⁵ จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้¹⁶ จะตราค่าเป็นทองคำโอฬารก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำขาวประเสริฐหรือพลอยไพฑูรย์ก็ไม่ได้¹⁷ จะเทียบเท่าทองคำและแก้วผลึกก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้¹⁸ อย่าเอ่ยถึงหินปะการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา¹⁹ บุษราคัมแห่งเมืองเอริโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญา ไม่ได้ หรือจะตราค่าเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้²⁰ ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน²¹ เป็นสิ่งที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ²² แดนพิณาสและมัจจุราชกล่าวว่า □เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา□²³ พระเจ้าทรงทราบทางไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย²⁴ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้าสวรรค์²⁵ ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักให้แก่ลม และทรงกะน้ำด้วยเครื่องตวง²⁶ เมื่อพระองค์ทรงสร้างภูให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า²⁷ แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย²⁸ และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า □คูเกิด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นแหละคือพระปัญญา และที่จะเห็นจากความชั่ว คือความเข้าใจ□□

29

โยบแก้คำกล่าวหาผิด

¹ แล้วโยบก็กล่าวกลอนภาษิตของท่านอีกว่า² □โอ ข้าอยากจะอยู่อย่างแต่ละเดือนที่ผ่านมาไป อย่างในสมัยเมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า³ เมื่อประทีปของพระองค์ส่องเหนือศีรษะข้า และข้าเดินฝ่าความมืด ไปด้วยความสว่างของพระองค์⁴ อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่นอยู่ เมื่อความลึกสลับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเนินที่ของข้า⁵ เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และลูกหลานห้อมล้อมข้า⁶ เมื่อข้าสร้างขั้วเท้าของข้าด้วยนมขั้ว และก้อนหินเทรารนำมามนอกให้ข้า⁷ เมื่อข้าออกมายังประตูเมือง เมื่อข้าเตรียมที่นั่งของข้าที่ถนน⁸ คนหนุ่มๆเห็นข้าแล้วก็หลีกเลี่ยงไป คนสูงอายุลุกขึ้นยืน⁹ เจ้านายหยุดพูด เขามือปิดปากของตนไว้¹⁰ เสียงของขุนนางก็สงบลง

และสิ้นของเขาก็กะดิดเพดานปาก ¹¹ เมื่อหูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า ¹² เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องให้ช่วย และเด็กกำพร้าพ่อที่ไม่มีใครอุปถัมภ์ข้า ¹³ พรของคนที่จวนพิศาภิมาถึงข้า และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน ¹⁴ ข้าสามความชอบธรรม และมันก็ห่อหุ้มข้าไว้ ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ ¹⁵ ข้าเป็นนัยดาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย ¹⁶ ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าสอบสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก ¹⁷ ข้าหักขากระดูกของคนที่ชั่ว และได้ดึงเอาเหยือกจากฟันของเขา ¹⁸ แล้วข้าคิดว่า ข้าจะตายในวังของข้า และข้าจะหิวในเวลาของข้าอย่างทราย ¹⁹ รากของข้าจะแผ่ไปถึงน้ำ มีน้ำค้างบนกิ่งของข้าตลอดคืน ²⁰ สงราศีของข้าสถิตอยู่กับข้า และคันธนูของข้าใหม่เสมออยู่ในมือข้า ²¹ คนทั้งหลายเงี่ยหูฟังข้าและคอยอยู่ และเฝ้ายืนอยู่ฟังคำปรึกษาของข้า ²² หลังจากที่ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลั่นลงมาเหนือเขา ²³ เขาคอยข้าเหมือนคอยฝน เขาอ้าปากของเขาเหมือนอย่างรอรับน้ำฝนทุกปลายฤดู ²⁴ ถ้าข้าหัวเราะเยาะเขา เขาก็ไม่ยอมเชื่อ และสีหน้าอันแฝงใจของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง ²⁵ ข้าเลือกทางให้เขา และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร อย่างผู้ที่พลบโยนคนที่คร่ำครวญ

30

ความมั่งมีของโยบกลายเป็นความยากจน

¹ แต่เดี๋ยวนี้เขาเยาะข้า คือคนที่อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้าจะเหยียดหยามพ่อของเขา ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้าฝูงแพะแกะของข้า ² ข้าจะได้อะไรจากกำลังมือของข้าทั้งหลาย คือของคนทีเรี่ยแรงเขาหมดไปแล้ว ³ เพราะเหตุความขาดแคลนและหิวโหยพวกเขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว เมื่อก่อนเขาหนีไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งรกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า ⁴ เขาเก็บผักขี้ครามซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเขารากต้นไม้จำพวกสนจุนีเปอร์มาเป็นอาหาร ⁵ เขาถูกขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขาไปอย่างตามโจร) ⁶ ฉะนั้นเขาต้องพักอยู่ที่ลำละหาน ในโพรงดินและซอกหิน ⁷ เขาร้องอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกันอยู่ภายใต้ต้นตำแย ⁸ เขาเป็นลูกของคนถ่อย เออ เป็นลูกของคนเสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจากแผ่นดิน ⁹ และบัดนี้ข้ากลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เออ ข้าเป็นคำครหาของเขา ¹⁰ เขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้า และเห็นห่างจากข้า เขาไม่ร้องหรือที่จะถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า ¹¹ เพราะพระเจ้าทรงหย่อนสายธนูของข้า และให้ข้าตกต่ำ เขาทั้งหลายก็เหยียดความยังคิดเสียต่อหน้าข้า ¹² คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขาสลักคันเท้าของข้าออกไป เขาเหวี่ยงทางแห่งความพิณาศไว้ต่อสู้ข้า ¹³ เขาพึงทางเดินของข้า เขาเสริมภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยเขาได้เลย ¹⁴ เขามหาหาข้าอย่างกับน้ำที่ทะลักเข้ามาอย่างเต็มที่ เขากลึงตัวเข้ามาหาข้าท่ามกลางซากปรักหักพัง ¹⁵ ความสยดสยองต่างๆหันมาใส่ข้า จิตใจของข้าถูกเขาติดตามอย่างลุ่มตาม และความเจริญรุ่งเรืองของข้าสูญไปเสียอย่างเมฆ ¹⁶ บัดนี้จิตใจของข้าก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยึดตัวข้าไว้ ¹⁷ กลางคืนกระดุกข้าทะลุไป และความเจ็บปวดที่แทะข้านั้นไม่หยุดพักเลย ¹⁸ เครื่องแต่งกายของข้าเสียรูปไปด้วยความรุนแรงแห่งโรคนี้ มันมัดข้าอย่างผ้าคอเสื้อรัดข้า ¹⁹ พระเจ้าทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก และข้าก็กลายเป็นเหมือนผงคัสและขี้เถ้า ²⁰ ข้าพระองค์ครองทูลพระองค์ และพระองค์หาทรงสับข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืนขึ้นและพระองค์หาทรงมองไม่ ²¹ พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์ ²² พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนือลม และทรงให้ข้าพระองค์ศิ่วลม และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป ²³ ข้าพระองค์ศรัทธาไปแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย และให้ไปสู่ที่กำหนัดของคนเป็นทั้งปวง ²⁴ ถึงกระนั้นเขาจะไม่ยื่นมือของเขาออกช่วยคนในแดนคนตาย ถึงแม้ว่าพวกเขาทั้งสองจะขอความช่วยเหลือในท่ามกลางภัยพิบัติของเขา ²⁵ ข้ามิได้ร้องให้เพื่อผู้ที่ในเวลาของเขาอยากเย็นหรือจิตใจของข้ามิได้โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ ²⁶ แต่เมื่อข้ามองหาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้าคอยความสว่าง ความมืดก็มาถึง ²⁷ จิตใจของข้าร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่งความทุกข์ใจมาพบข้า ²⁸ ข้าได้ไว้ทุกขมิใช่ด้วยแดด ข้ายืนขึ้นในที่ชุมนุมชน และร้องขอความช่วยเหลือ ²⁹ ข้าเป็นพี่น้องกับมังกร และเป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว ³⁰ ผิวหนังของข้าดำ กระดูกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้ ³¹ เพราะฉะนั้นเสียงฟันเขาคู่ของข้ากลายเป็นเสียงโหยไห้ และเสียงขลุ่ยของข้ากลายเป็นเสียงของผู้ที่ร้องไห้

31

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

¹ ข้าได้ทำพันธสัญญากับนัยดาของข้า แล้วข้าจะมองหญิงพรหมจารีได้อย่างไร ² อะไรจะเป็นส่วนของข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และเป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ณ ที่สูง ³ มิใช่ภยันตรายสำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วช้าดอกหรือ ⁴ พระองค์มิทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับปีก้าวของข้าดอกหรือ ⁵ ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้สาระ และเท้าของข้าแรงไปสู่ความหลงกลวง ⁶ ก็ขอให้เอาข้าซึ่งด่วยตราขุ่นเข้ตรง และขอพระเจ้าทรงทราบความซื่อสัตย์ของข้า ⁷ ถ้าอย่างเท้าของข้าหันออกไปจากทาง และ

จิตใจของข้าต่ำเนินตามหยันดาของข้า และถ้าความดังพร้อยใดๆเกาะติดมือข้า⁸ ก็ขอให้ข้าหว่าน และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งที่งอกขึ้นเพื่อข้าถูกถอนรากเอาไป⁹ ถ้าใจของข้าถูกล่อลวงไปหาผู้หญิง และข้าได้ชุ่มอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า¹⁰ แล้วก็ขอให้ภรรยาของข้าไม่แบ่งให้คนอื่น และให้คนอื่นโน้มทันทาง¹¹ เพราะนั่นเป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษาต้องปรับโทษ¹² เพราะนั่นจะเป็นไฟผลาญให้ไปถึงแดนพิณาศ และจะถอนรากผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า¹³ ถ้าข้าดูถูกรื่องของทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อเขานำมาร้องทุกข์ต่อข้า¹⁴ เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้วข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้าจะพูดตอบพระองค์อย่างไร¹⁵ พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างข้าหรือ มิใช่พระองค์องค์เดียวเท่านั้น หรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์¹⁶ ถ้าข้าได้หน่วงเหนี่ยวสิ่งใดๆที่คนยากจนอยากได้ หรือ ได้กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า¹⁷ หรือข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง และคนกำพร้าพอไม่ได้ร่วมรับประทานอาหารนั้นด้วย¹⁸ (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้นกับข้า อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้เป็นผู้แนะนำเธอตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า)¹⁹ ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใดพิณาศเพราะขาดเสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสน ไม่มีผ้าคลุมกาย²⁰ ถ้าบั้นเอวของเขามิได้อยู่พรก่ข้า และถ้าเขามิได้อบอุ่นด้วยขนแกะของข้า²¹ ถ้าข้ายกมือขึ้น และต่อคนกำพร้าพอเพราะข้าเห็นความสนับสนุนที่ประตูเมือง²² แล้วก็ให้กระดูกใหญ่ลาร้าหลุดจากบ่าของข้า และให้แขนของข้าหักหลุดจากข้อต่อเสียเถิด²³ เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มาจากพระเจ้า และด้วยเหตุความโอาสและการของพระองค์ ข้าทำอะไรไม่ได้²⁴ ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไวใจหรือพูดกับทองคำเนื้อดีว่า ข้าเป็นที่วางใจของข้า²⁵ ถ้าข้าเปรมปรีดีเพราะสมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มากมาย²⁶ หรือข้าเพ่งดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไหวไปอย่างสง่า²⁷ และจิตใจของข้าถูกล่อลวงอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าว่างมือของข้า²⁸ นี่เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าเมื่อบน²⁹ ถ้าข้าเปรมปรีดีเมื่อผู้ที่เกลียดชังข้านั้นพิณาศ หรือลึงโลดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา³⁰ ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าบาปไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง³¹ ถ้าคนแห่งเดินที่ของข้ามิได้กล่าวว่า โอ ยังมิไครที่ไหนที่กินเนื้อของนายไม่อิ่ม³² คนต่างถิ่นมิได้พักอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง³³ ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอาดัม ด้วยซ่อนความชั่วช้าของข้าไว้ในอกของข้า³⁴ เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัวต่างๆจะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนิ่งเสีย ไม่ออกไปพ้นประตูบ้าน³⁵ โอ ข้าอยากให้อีกคนหนึ่งฟังข้า ดูเถิด ความปรารถนาของข้าคือ ของของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า ข้าอยากได้คำสำนวนพ้องข้าซึ่งคู่ความเขียนขึ้น³⁶ ข้าจะใส่บาแนกไปแนที่เดียว ข้าจะมดมันได้ว่างมงกุฏ³⁷ ข้าจะแล้งจ่านวนฝักข้าวของข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างเป็นเจ้านาย³⁸ ถ้าที่ดินของข้าร้องกล่าวโทษข้า ลูกธัญไรในนั้นร้องให้ด้วยกัน³⁹ ถ้าข้ากินผลผลิตของมันด้วยมิได้เสียเงิน และกระทำให้เจ้าของที่ดินเดิมมันเสียชีวิต⁴⁰ ก็ขอให้มันผัดหมานงอกแทนข้าวสาลี และหญ้าสาบแร้งแทนข้าวบาร์เลย์⁴¹ จมถ้อยคำของโยบ

32

เอลิฮูมากล่าวฝ่ายพระเจ้า

¹ ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ เพราะโยบชอบธรรมในสายตาของตนเอง² แล้วเอลิฮู บุตรชายบาราเคล คนบูนี ครอบครัวราม ก็โกรธ เขาโกรธโยบ เพราะท่านอ้างตัวว่าชอบธรรมหาใช่พระเจ้าไม่³ เขาโกรธสหายสามคนของโยบด้วย เพราะเขาทั้งหลายตอบไม่ได้ ทั้งๆที่เขาหาว่าโยบผิด⁴ ฝ่ายเอลิฮูคอยจนโยบพูดจบ เพราะพวกเขาแก่กว่าตน⁵ และเมื่อเอลิฮูเห็นว่าไม่มีคำตอบในปากของบุรุษทั้งสามนี้แล้ว เขาจึงโกรธ⁶ และเอลิฮู บุตรชายบาราเคล คนบูนี ก็กล่าวว่า ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่านสูงอายุแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัวที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน⁷ ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าให้วัยพูดเถิด และให้ปีหลายปีสอนสติปัญญา⁸ แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์ การดลใจจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้เขาเข้าใจ⁹ ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุเข้าใจความยุติธรรม¹⁰ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า ข้าพเจ้าฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย¹¹ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้คอยฟังคำของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเงี่ยหูฟังเหตุผลของท่านขณะที่ท่านค้นหาว่าจะพูดว่าอะไร¹² เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควรแก่โยบ ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้¹³ โออย่าเพ้อพูดนะว่า ข้าพเจ้าได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรงผลักเขาลงแล้วมิใช่มนุษย์¹⁴ เขามิได้ฟังเสียงถ้อยคำของเขาใส่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเขาด้วยคำพูดของท่าน¹⁵ เขาทั้งหลายก็ตกตะลึง เขาไม่ตอบอีก เขาไม่มีถ้อยคำจะพูดสักคำเดียว¹⁶ และข้าพเจ้าจะคอยหรือ (เพราะเขาทั้งหลายไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก)¹⁷ ข้าพเจ้ากล่าวว่า ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย¹⁸ เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็มตัว เจริญภายในข้าพเจ้าบังคับกับข้าพเจ้าอยู่¹⁹ ดูเถิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหล้าองุ่นซึ่งไม่มีที่ระบายออก เหมือนถุงหนังเหล้าองุ่นใหม่จะระเบิดอยู่พร้อมแล้ว²⁰ ข้าพเจ้าต้องพูดจึงจะได้ความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ²¹ ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือใช้

การประจบสอพลอต่อผู้ใด ²² เพราะข้าพเจ้าประจบสอพลอไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ช้า□

33

เอลีชูให้เหตุผลกับโยบ

1 □ท่านโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอฟังคำของข้าพเจ้า และฟังถ้อยคำทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ² ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าได้อ้าปาก ลิ่นภายในปากของข้าพเจ้าก็พูด ³ ถ้อยคำของข้าพเจ้าสำแดงความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจ และริมฝีปากของข้าพเจ้าจะกล่าวความรู้อย่างจริงใจ ⁴ พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า และลมปรานขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า ⁵ ถ้าท่านตอบข้าพเจ้าได้ ก็ตอบจึง กล่าวถ้อยคำของท่านต่อหน้าข้าพเจ้า เชิญเถาะ ⁶ ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่อย่างท่านตรงพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้าขึ้นมาจากดินด้วยเหมือนกัน ⁷ ดูเถิด อย่าให้ความกลัวข้าพเจ้ากระทำให้ท่านตกใจ ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนท่านหนักเกินไ้ ⁸ และละ ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของท่านว่า ⁹ □ข้าพเจ้าสะอาด ปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ ไม่มีความชั่วช้าในข้าพเจ้าเลย ¹⁰ ดูเถิด พระองค์ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับพระองค์ ¹¹ พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่ข้อไว้ และทรงเผ่าดูทางของข้าพเจ้าทั้งสิ้น□ ¹² ดูเถิด ในเรื่องนี้ท่าน ไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์ ¹³ ทำไมท่านจึงได้แย้งกับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงรายงานเรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย ¹⁴ เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เออ สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่ทรงรู้ได้ ¹⁵ ในความฝัน ในนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิ้มอยู่บนที่นอนของเขา ¹⁶ แล้วพระองค์ทรงเบิกหูของมนุษย์ และทรงประทับตราคำสั่งสอนของเขาไว้ ¹⁷ เพื่อว่าพระองค์จะได้เห็น ให้มนุษย์กลับจากเป้าหมายของเขา และตัดความเยอหยิ่งออกเสียจากมนุษย์ ¹⁸ พระองค์ทรงยึดเหนี่ยววิญญาณของเขาไว้จากปากแดนคนตาย และยึดชีวิตของเขาไว้จากการที่จะพินาศด้วยดาบ ¹⁹ มนุษย์ยังถูกติสอนด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขาด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสในกระดูกต่างๆของเขา ²⁰ ชีวิตของเขาจึงได้เมื่ออาหาร และจิตใจจึงได้เมื่ออาหารโอชะ ²¹ เนื้อของเขาทรุดโทรมไปมากจนมองไม่เห็น กระดูกของเขาซึ่งแลไม่เห็นนั้นก็โผล่ออกมา ²² เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่นำความตายมา ²³ ถ้ามีผู้ส่งชาวผู้หนึ่งมาเพื่อเขาเป็นสาม หนึ่งในพันเพื่อแลกแลกมนุษย์ว่าอะไรรู้เพื่อเขา ²⁴ และผู้ส่งชาวนั้นกรุณาเขาทูลว่า □ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่จะไปยังปากแดนคนตาย ข้าพระองค์พบค่าไถ่แล้ว ²⁵ เนื้อของเขาจะอ่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอให้เขากลับไปสู่คำสั่งเหมือนเมื่อยังหนุ่ม□ ²⁶ เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน แล้วพระองค์จะทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม ²⁷ พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า □ข้าบาปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า□ ²⁸ พระองค์จะทรงไกลจิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาจะเห็นความสว่าง ²⁹ ดูเถิด พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นกับมนุษย์บ่อยๆหลายครั้ง ³⁰ เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากแดนคนตาย เพื่อให้เขาแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต ³¹ โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเงิบ และข้าพเจ้าจะพูด ³² ถ้าท่านมีอะไรรู้ก็ตอบข้าพเจ้ามาเถาะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาแก้คดีให้ท่าน ³³ ถ้าหาไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอเงิบและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน□

34

เอลีชูกล่าวถึงเหตุผลต่างๆของโยบ

1 เอลีชูพูดต่อไปว่า ² □โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเงิบฟังข้าพเจ้า ³ เพราะหูกลองซิมถ้อยคำอย่างกับเพดานปากชิมอาหาร ⁴ ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกเราเองว่าอะไรดี ⁵ เพราะโยบกล่าวว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควรตกแก่ข้าพเจ้าไปเสีย□ ⁶ ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม แผลของข้าพเจ้ารักษาไม่หาย แม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย ⁷ ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้มีความเหยียดหยามเหมือนเดิม ⁸ ผู้เข้าสังคมกับคนกระทำความชั่วช้า และเดินไปกับคนชั่ว ⁹ เพราะท่านได้กล่าวว่า □ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่เขาจะปดียินดีในพระเจ้า□ ¹⁰ เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเถิดที่พระเจ้าจะทรงกระทำความชั่ว และที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำความชั่วช้า ¹¹ เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขาตามการกระทำของเขา ¹² แน่แน่นอนทีเดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำชั่ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงผันแปรความยุติธรรม ¹³ ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครอง

โลก หรือใครเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้กับพระองค์¹⁴ ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่กับมนุษย์ และทรงรวบรวมวิญญาณและลมปรายของเขากลับมาสู่พระองค์¹⁵ เนื้อหนังทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงเคลดิน¹⁶ ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า¹⁷ ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะปกครองหรือ ท่านจะประณามผู้ที่ชอบธรรมที่สุดหรือ¹⁸ เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่ษัตริย์ว่า □ท่านผู้ชั่วร้าย□ และแก่เจ้านายว่า □ท่านทั้งหลายผู้ธรรม□¹⁹ ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมดนี้เป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์²⁰ สักครู่เดียวเขาทั้งหลายก็ตาย เวลาเที่ยงคืนประชาชนตัวสั่นและตายไป และผู้มีอานุภาพก็ถูกเอาไปเสียมิใช่ด้วยมือมนุษย์²¹ เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นย่างเท้าของเขาหมด²² ไม่มีที่มืดครึ้มหรือเงามืดจางราจซึ่งคนกระทำความชั่วช้าจะซ่อนตัวได้²³ เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เขาเฝ้าพระเจ้ารับการพิพากษา²⁴ พระองค์ทรงทบทวนผู้มีอานุภาพเป็นชั้นๆ โดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน²⁵ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงคว่ำเขาเสียในกลางคืน เขาก็หลงไป²⁶ พระองค์ทรงตีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น²⁷ เพราะว่าเขาทั้งหลายหันกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่นับถือมรรคาของพระองค์แต่อย่างใดเลย²⁸ เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียงร้องของคนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ²⁹ เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้ ไม่ว่าจะเป็นท่ามกลางอากาศหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน³⁰ เพื่อว่าคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครอง และเขาจะไม่วางกับดักประชาชน³¹ เพราะเป็นสิ่งที่สมเหมาะที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า □ข้าพเจ้าพระองค์ได้รับการติสสอนแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ทำผิดต่อไปอีก³² ขอทรงโปรดสอนข้าพเจ้าองค์ถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าพระองค์มองไม่เห็น ถ้าข้าพเจ้าพระองค์กระทำความชั่วช้า ข้าพเจ้าองค์จะไม่กระทำอีก□³³ การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างไรที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่านเองต้องเลือก และไม่ใช้ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเถิด³⁴ จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาดฟังข้าพเจ้า³⁵ โยบพูดอย่างไม่มีความรู้ ถ้อยคำของเขาปราศจากสติปัญญา³⁶ ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขาดอบเหมือนอย่างคนชั่ว³⁷ เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขาดบมือเขยื้อยอยู่ท่ามกลางเรา และทวีถ้อยคำของเขากล่าวร้ายพระเจ้า□

35

เอลิฮูกล่าวถึงความชอบธรรมของพระเจ้า

1 เอลิฮูพูดต่อไปว่า 2 □ท่านคิดว่า นิยติธรรมหรือ ท่านพูดหรือว่า □ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า□ 3 ที่ท่านถามว่า □ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร□ และ □ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรถ้าข้าพเจ้าได้รับการชำระจากบาปของข้าพเจ้า□ 4 ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่านด้วย 5 จงมองดูท้องฟ้าเกิดดุนพซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน 6 ถ้าท่านทำบาป ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์ 7 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์ทรงรับอะไรจากมือของท่าน 8 ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คนอย่างท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่บุตรมนุษย์ 9 เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้น ร้องทุกข์ เขาร้องขอความช่วยเหลือเนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ¹⁰ แต่ไม่มีสักคนพูดว่า □พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลากลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน 11 ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก และทรงกระทำให้เราฉลาดกว่านกในฟ้าอากาศ□ 12 เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั้น แต่ไม่มีผู้ใดตอบเขา เหตุความเยอหยิ่งของคนชั่ว 13 และละ พระเจ้ามิได้ฟังเสียงไรสาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มิได้ทรงนับถือเสียงนั้น 14 ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คดีนั้นก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ฉะนั้นท่านจงวางใจในพระองค์อยู่¹⁵ บัดนี้ เพราะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สอนพระทัยการละเมิดเสียมากมาย 16 เพราะฉะนั้นโยบจึงอ้าปากพูดคำลมๆแล้งๆ และทวีคำพูดโดยปราศจากความรู้□

36

พระเจ้าทรงชอบธรรม

1 และเอลิฮูพูดต่อไปด้วยว่า 2 □ขอทนนอยู่กับข้าพเจ้าสักหน่อย และข้าพเจ้าจะสาแดงแก่ท่าน เพราะข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก 3 ข้าพเจ้าจะเอาความรู้มาจากที่ไกล และถวายความชอบธรรมแก่ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า 4 เพราะที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิใช่เท็จ พระองค์ผู้ทรงความรู้รอบคอบสถิตกับท่าน 5 ดูเถิด พระเจ้าทรงอานุภาพ และมีได้ทรงเหยียดหยามผู้ใดเลย พระองค์ทรงอานุภาพในเรื่องกำลังและสติปัญญา 6 พระองค์มิได้สอนชีวิตคนชั่ว แต่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนยากจน 7 พระองค์มิได้ทรงเห็นพระเนตรของพระองค์จากคนชอบธรรม แต่กับบรรดาษัตริย์บนพระที่นั่ง พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนินดย์

และเขาก็อยู่ในที่สูง⁸ และถ้าเขาถูกจำด้วยพันธนาการ และติดอยู่ในบ่วงแห่งความทุกข์ใจ⁹ พระองค์ก็ทรงสำแดงกิจกรรมของเขาสองหลายแก่เขา และการละเมิดของเขาว่าเขารู้ผิดมากเกินไป¹⁰ พระองค์ทรงเบิกหูของเขาให้ฟังคำเตือนสอน และทรงบัญชาให้เขากลับจากความชั่วช้าของเขา¹¹ ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ¹² แต่ถ้าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟัง เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้¹³ คนหน้าซื่อใจคดก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงหมดเขา เขาไม่ร้องให้ช่วย¹⁴ เขาตายเมื่อยังหนุ่มอยู่ และชีวิตของเขาอยู่ท่ามกลางพวกกะเทย¹⁵ พระองค์ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นด้วยความทุกข์ใจของเขา และทรงให้ความล่าเคียวเบิกหูของเขา¹⁶ เออ พระองค์ทรงชวนท่านให้ออกมาจากความคับใจ มายังที่กว้างที่ไม่มีการบีบ และสิ่งทีว้างไว้ในสำหรับของท่านก็มีแต่สิ่งอันพิ¹⁷ แต่ท่านก็สมกับการพิพากษาคานชั่ว การพิพากษาและความเที่ยงธรรมมาทันจับท่าน¹⁸ เหตุด้วยพระพิโรธ จงระวังเถิด เกรงว่าพระองค์จะเอาท่านไปเสียด้วยการลงโทษ แล้วแม้การไถ่อันยิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถช่วยท่านให้พ้นได้¹⁹ พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สมบัติของท่าน หรือทองคำ หรือเหรียญเงินทั้งสิ้นหรือ เปล่าเลย²⁰ อย่าอ้าลิ้นถึงกลางคืน เมื่อชนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดในที่ของเขา²¹ ระวังให้ดี อย่าหันไปหาความชั่วช้า เพราะท่านเลือกสิ่งนี้มากกว่าเลือกความทุกข์ใจ²² ดูเถิด พระเจ้าทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ด้วยฤทธาณาภาพของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า²³ ผู้ใดเป็นผู้บงการมรรคาของพระองค์ หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า พระองค์ทรงกระทำความชั่วช้าแล้ว²⁴ จงระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งมีมนุษย์ได้เห็นนั้น²⁵ มนุษย์ทั้งปวงเพ่งดูสิ่งนั้นอยู่แล้ว มนุษย์เห็นสิ่งนั้นได้แต่ไกล²⁶ ดูเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็นหาหยังรู้ถึงพระองค์ไม่ อายุของพระองค์เป็นสิ่งที่ค้นหาไม่ได้²⁷ เพราะพระองค์ทรงตั้งหยดน้ำขึ้น ไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากไอน้ำของพระองค์²⁸ ซึ่งเมฆก็เทลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม²⁹ เออ มีคนใดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือ และการคะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ³⁰ ดูเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์และคลุมกันของทะเล³¹ เพราะพระองค์ทรงพิพากษานชนชาติทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์³² พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น³³ เสียงครืนๆของมณเฑาะร์เกี่ยวกับพระองค์ และฝูงสัตว์ก็ประกาศเกี่ยวกับพายุซึ่งจะมาถึง

37

พระราชกิจและสติปัญญาของพระเจ้า

1 □ เรื่องนี้กระทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสั่นรัว สะทกสะท้านขวัญหนีดีฝ่อ 2 จงตั้งใจฟังเสียงกัมปนาทของพระองค์ และเสียงกระหึ่มที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์³ พระองค์ทรงปล่อยให้ไปทั่วใต้ฟ้าทั้งสี่ และฟ้าแลบของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก⁴ พระสุรเสียงของพระองค์ร่ากระหึ่มตามไป พระองค์ทรงแผดพระสุรเสียงอันโอฬาริกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหน่วงเหนี่ยวฟ้าแลบ เมื่อได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์⁵ พระเจ้าทรงสำแดงกัมปนาทอย่างประหลาดด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้⁶ เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า □ตกลงบนแผ่นดินซี□ และในท่านองเดียวก็กักรัสกับฝน และกับฟ้าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์⁷ พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุกคนจะรู้จักพระราชกิจของพระองค์⁸ แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสู่รังของมัน และพักอยู่ในถ้ำของมัน⁹ ลมหมุนออกมาจากห้องทิศใต้ และความหนาวมาจากลมเหนือ¹⁰ พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็งด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำค้างกว้างใหญ่ก็แข็งตัว¹¹ เช่นเดียวกันพระองค์ทรงบรรทุกความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆทึบ พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป¹² มันเห็นไปๆตามการนำของพระองค์ เพื่อให้มันทำตามทีพระองค์ทรงบัญชามันไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้¹³ มันจะเป็นเพื่อการติสอน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์หรือเพื่อความเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น¹⁴ โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอฟังข้อนี้ จงนั่งพิจารณาการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า¹⁵ ท่านทราบหรือว่าพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง¹⁶ ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้¹⁷ ตัวท่าน ผู้ที่เสื่อผ้าของตนร้อนเมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและชื้นเพราะลมทิศใต้¹⁸ ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคันฉ่องหลอม¹⁹ จงสอนเราว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร เพราะความมืดเรจึงร่างสากนของเร ไม่ได้²⁰ จะทูลพระองค์ได้ใหม่ว่า ข้าพเจ้าอยากจะทำอะไร ผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่²¹ บัดนี้มนุษย์เพ่งดูฟ้าแลบอันสุกใสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง²² แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ้อวดระการอย่างน่าคร้ามกลัว²³ องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราชะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธาณาภาพ ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมอันมากยิ่งขึ้น ไม่ทรงฝ่าฝืน²⁴ เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา□

38

พระเจ้าทรงตอบโยบ

1 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากกลมหมุ่นว่า 2 [□]นี่ใครหนอที่ให้คำปรึกษาமிตมน ไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้ 3 จงคาดเอวไว้อย่างกับลูกผู้ชายหน่อยซิ เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา 4 เมื่อเรารวบรวมรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจกับเรา 5 ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลกนั้นนอนละ เจ้าต้องรู้ชี้ หรือใครซึ่งเชือกวัดบนนั้น 6 รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางศิลาามอกของมัน 7 ในเมื่อดาวรุ่งแซ่ช่องสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าโห่ร้องด้วยความชื่นบาน 8 หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออกมา ดังออกมาจากครรภ์ 9 เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความมืดทึบเป็นผ้าอ้อมของมัน 10 แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางดาลและประตู 11 และกล่าวว่า [□]เจ้าไปไม่ได้ไกลแค่นี้แหละ อย่าเลย ไปอีก และคลื่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ [□] 12 เจ้าได้บังคับบัญชาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้อรุณเพี้ยรู้จักที่ของมันหรือ 13 เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลก และสลัดคนชั่วออกไปเสียจากโลก 14 โลกก็เปลี่ยนไปเหมือนดินเหนียวถูกตราประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมาเหมือนเสื้อผ้า 15 แสงสว่างถูกขีดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และแขนของเขาคงเงื้อมมือขึ้นก็ถูกหักเสีย 16 เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในชอกมหาสมุทรแล้วหรือ 17 เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประตูเจมัจจุราชแล้วหรือ 18 เจ้ายังรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็จงบอกมา 19 ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มืด สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน 20 เพื่อเจ้าจะได้พามัน ไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน 21 เจ้าคงรู้เพราะเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย 22 เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ 23 ซึ่งเราสรวนไว้เพื่อเวลายากลำบาก เพื่อวันศึกและสงคราม 24 ทางที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจ่มจายออกไปนั้นอยู่ที่ไหน หรือที่ซึ่งลมตะวันออกกระจายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน 25 ใครเขาจะช่องให้กระแสน้ำและท่าทางให้ฟ้าผ่า 26 ให้น้ำฝนบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น 27 เพื่อให้พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่า ได้อิ่มเอม และกระทำให้นกของต้นอ่อนงอกขึ้น 28 ฝนมีพืหรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง 29 น้ำแข็งมาจากครรภ์ของผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่พยุน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์ 30 น้ำถูกซ่อนไว้เหมือนมihinเปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว 31 เจ้ามัดหมู่ดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแก่เครื่องผูกหมู่ดาวได้หรือ 32 เจ้านำดาวนักซัดรอกมาตามฤดูของมันได้หรือ หรือเจ้านำทางของหมู่ดาวจะเซ้และลูกของมันได้ไหม 33 เจ้ารู้กฎของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบครองแผ่นดินได้หรือ 34 เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ไหมละ เพื่อนำมากมายจะลงมาคลุมเจ้า 35 เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า [□]เราอยู่ที่นี้ [□]ได้ไหม 36 ใครให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ 37 ใครจะนับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียงถ่วงน้ำของท้องฟ้าได้ 38 เมื่อฝนคลั่งแข่งอย่างโลหะหลอม เมื่อก้อนดินเกาะกันแน่นหรือ 39 เจ้าล่าเหยื่อให้สิงโตได้หรือ หรือให้สิงโตหนุ่มที่หิวอิ่มได้ไหมละ 40 เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอนคอยอยู่ในที่กำบัง 41 ใครจัดหาเหยื่อให้กา เมื่อลูกอ่อนของมันร้องต่อพระเจ้า และระเหะเหินไปเพราะขาดอาหาร [□]

39

พระเจ้าทรงสำแดงให้โยบเห็นสติปัญญาของพระองค์ในสิ่งสรรพสิ่งที่ทรงสร้างไว้

1 [□]เจ้ารู้ใหม่ว่าเสียงผดกกลูกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูทางตัวเมียดกกลูกหรือ 2 เจ้านับเดือนที่มันท้องครบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อมันแตกลูกไหม 3 คือเมื่อมันฟูปลงดกกลูกของมันแล้วก็แตกลูกอ่อนของมันออกมา 4 ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น มันเติบโตใหญ่ด้วยนมข้าวกิน มันออกไปแล้ว ไม่กลับมาหาอีก 5 ใครปล่อยให้ลาปาร์วิ่งกระเจิงไป ใครแก่เชือกผูกลาเปลี่ยน 6 ซึ่งเราได้อัดมันให้ถิ่นทุรกันดารเป็นบ้านของมัน และให้ดินแห้งแล้งเป็นที่อาศัยของมัน 7 มันเหยียเสียงอึกทิกของเมือง มันไม่ได้ยินเสียงของผู้ขับขีตะโกนบอก 8 มันตระเวนภูเขาอันเป็นลานหญ้าของมัน และมันแสวงหาหญ้าเขียวทุกอย่าง 9 ม้ายูนีคอนยอมรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอนค้ำคินอยู่ที่รางหญ้าของเจ้าหรือ 10 เจ้าเอาเชือกผูกม้ายูนีคอนให้ลากไถได้หรือ หรือมันจะยอมคราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ 11 เจ้าจะขี่มัน เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้กับมัน 12 เจ้าไว้ใจว่ามันจะกลับมาและนำข้าวของเจ้ามาที่ลานนวดข้าวหรือ 13 เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่นกยูงหรือ และให้ปีกและขนแก่นกกระจอกเทศหรือ 14 ซึ่งละไข่ของมันไว้กับดินให้มันอบอุ่นอยู่ในดิน 15 ลืมไปว่าดินหนึ่งอาจจะเหยียบมันแหลก และสัตว์ป่าทุ่งจะย่ำมัน 16 มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของมันอย่างกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน ถึงมันจะเหนื่อยเปล่า มันก็ไม่กลัว 17 เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลืมสติปัญญา และมีได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ 18 เมื่อมันแรงตัวเองให้มัน หัวเราะเยาะม้าและคนขี่ 19 เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ เจ้าห่มคอของมันด้วยฟาร้องหรือ 20 เจ้าทำให้มันกลัวย่างตึกแดนหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพรึงกลัว 21 มันตะคุบไปในหุบเขา และเดินโผล่ด้วย

กำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาวุธ ²² มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หันกลับหนีดาบ ²³ แล้งธนูก็วัดแกว่งกระทบมัน หอกใหญ่ที่วาววับและหอกขัดกระแทกมัน ²⁴ มันโยยดินด้วยความดื้อรั้นและเดือดดาล พอได้ยินเสียงแตร มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้ ²⁵ เมื่อเป่าแตรขึ้น มันร้อง ๒ ฮีแฮ ๒ มันได้กลิ่นสงครามแต่ไกล ทั้งเสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาและเสียงโห่ร้อง ²⁶ เขี่ยขนกเขาไฟไปมาด้วยสติปัญญาของเจ้าหรือ และกางปีกของมันตรงไปทางทิศใต้ ²⁷ นกอินทรีทะยานขึ้นตามบัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง ²⁸ มันอยู่ที่หน้าผาและทำรังของมันบนชะง่อนผาและบนที่เข้มน้ำแข็ง ²⁹ มันส่ายหาเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล ³⁰ ลูกอ่อนของมันดูดเลือด และมีอะไรถูกฆ่าตายที่ไหน มันอยู่ที่นั่นแหละ ๒

40

โยบถ่อมตัวลง

¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า ² ๒ คนมักคิดจะได้แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาผู้โต้แย้งกับพระเจ้า ขอให้เขาตอบหน่อยเถระ ๓ แล้วโยบทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า ⁴ ๓ ดูเถิด ข้าพระองค์นี่ก็กระจิริด จะทูลพระองค์ว่ากระไรได้ ข้าพระองค์ก็เอามือปิดปาก ⁵ ข้าพระองค์ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูลอีก สองครั้งแล้ว แต่ข้าพระองค์จะไม่ทูลต่อไป ⁶ แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมหมุนว่า ⁷ ๓ จงคาดเอาไว้อย่างลูกผู้ชายหน่อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา ⁸ เจ้ายังจะให้เรายู้อยู่ฝ่ายผิดหรือ เจ้าจะหาว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ ⁹ เจ้ามีแขนเหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียงกับพนาทเหมือนเสียงของพระองค์ได้หรือ ¹⁰ จงเอาความโอ้อวดและการและความสง่าผ่าเผยประดับตัว จงเอาสง่าราศีและความสง่างามห่มตัว ¹¹ ความเกรี้ยวที่สิ้นของเจ้านั้นออกมา จงดูทุกคนที่เกี่ยวข้อง และทำให้เขาตกต่ำลง ¹² จงดูทุกคนที่เกี่ยวข้องและตั้งเขาลงมา และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขายืนอยู่นั้น ¹³ ช้อนเขาไว้ในผงคลีด้วยกัน มัดหน้าของเขาไว้ด้วยกันในโลภบาต ¹⁴ แล้วเราเองจะขอมรับว่า มือขวาของเจ้าสามารถช่วยเจ้าได้ ¹⁵ ดูเบเยโมทเกิด ซึ่งเราได้สร้างอย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว ¹⁶ ดูเถิด กำลังของมันอยู่ในเอว และฤทธิ์ของมันอยู่ในกล้ามเนื้อท้อง ¹⁷ มันขยับหางของมันให้แข็งเหมือนไม้สนสดาร เอ็นโคนขาของมันก็สานเข้าด้วยกัน ¹⁸ กระดูกของมันเหมือนท่อนทองสัมฤทธิ์ และกระดูกของมันเหมือนท่อนเหล็ก ¹⁹ มันเป็นพระราชกิจขึ้นที่สำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมันนำดาบมาให้ ²⁰ ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็นที่ที่สัตว์ป่าทุ่งทุกชนิดเล่น ²¹ มันนอนอยู่ใต้ต้นไม้ที่ร่มเงา ในเพิงอ้อและในบึง ²² ต้นไม้ที่มีร่มเงาเป็นเงาคลุมมัน ต้นหลิวแห่งธารน้ำล้อมมันไว้ ²³ ดูเถิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและไม่รีบหนีไป มันวางใจว่าจะดูดแม่น้ำจนจรดแดนเข้าใส่ปากมัน ²⁴ มันจ้องตาดูแม่น้ำ จมูกมันทะลุผ่านบ่วงทั้งหลายได้ ๒

41

พระเจ้าทรงแสดงฤทธิ์อำนาจในตัวเลวีอาธาน

¹ ๒ เจ้าจะลากเลวีอาธานออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกถลันของมันแลงได้ ² เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้ ³ มันจะวิ่งวนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ ⁴ มันจะทำพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นบ่าวตลอดไปหรือ ⁵ เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาวกของเจ้าเล่นหรือ ⁶ เพื่อนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ เขาทั้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ ⁷ เจ้าเอาถ่มูกปีกหนังของมัน หรือเอาท้าวแห่งหัวของมันได้หรือ ⁸ ลงมือจับมันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก ⁹ ดูเถิด ความหวังของคนที่อาจสู้มันนั้นก็เป็นของเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ ¹⁰ ไม่มีใครดูพอฟที่จะไปขย้ำมัน แล้วใครเล่าจะยืนมันต่อเราได้ ¹¹ ใครเล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนองเขา สิ่งใดๆที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นก็เป็นของเรา ¹² เราจะไม่ตบตูดถึงอวัยวะต่างๆของมัน หรือกำลังอันแข็งแกร่งของมัน หรือโครงร่างอันดีของมัน ¹³ ใครจะลอกเสื้อชั้นนอกของมันออกได้ ใครจะแทงเข้าไปในเสื้อเกราะสองชั้นของมันได้ ¹⁴ ใครจะเปิดประตูหน้าของมันได้ ฟันของมันนั้นน่าสยดสยองโดยรอบ ¹⁵ เกล็ดของมันอยู่อย่างทงหน่ง แนบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราผนึก ¹⁶ มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้ ¹⁷ เกล็ดเหล่านั้นต้องขึ้นและกัน มันเกาะติดหมด และแยกจากกันไม่ได้ ¹⁸ การจามของมันปล่อยแสงสว่างออกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเช้า ¹⁹ คนเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟระไดดออกมา ²⁰ ครันออกมาทางรูจมูกของมันอย่างกับมาจากหม้อหรือหม้อขนาดใหญ่ที่เดือดพล่าน ²¹ ลมหายใจของมันจุดถ่านลุก เปลวเพลิงออกมาจากปากของมัน ²² กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่ข้างหน้ามัน ²³ หลับเพื่อของมันเกาะติดกัน หลอดติดกันแน่นท่าอะไรมันไม่ได้ ²⁴ หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินไม้ ²⁵ เมื่อมันลอยขึ้นมา ผู้ทรงอำนาจพาก็ก้าวมัน พอมันวิ่ง เขาทั้งหลายก็มีใจฟ่อเสียแล้ว ²⁶ ถึงคนใดเอาดาบลงแทงมัน ก็ต่อต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกขัด ²⁷ มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ฟุ ²⁸ ลูกธนู

ทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นต่อข้าว ²⁹ ไม่กระบองก็นับเป็นต่อข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะการขัดหอก ³⁰ เบื้องล่างของมันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือนแหลมคม ³¹ มันทำให้น้ำลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำมันทำ ³² มันละทางแวนวาว ไร้ข้างหลัง ทำให้ใครๆคิดว่ามหาสมุทรผมพอง ³³ บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างไม่ให้อึ้งกลัว ³⁴ มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นภรรยาริห์เนอบรรดาสัตว์ที่สง่า

42

โยบสารภาพต่อพระเจ้า

¹ แล้วโยบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ² ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะไม่หลอไปได้เลย ³ □นี่ใครหนอที่ซ่อนคำปรึกษาด้วยไร้ความรู้ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งทีประหลาดเกินแก่ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ไม่ทราบ ⁴ □ฟังซิ เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา ⁵ ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์ ⁶ ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในผงคลีและขี้เถ้า

ความมั่งคั่งของโยบกลับมาสู่ท่านอีก

⁷ เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลิฟัสชาวเทมานว่า □ความพิโรธของเราพุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด ⁸ เพราะฉะนั้นจงเอารั้วผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับเจ้าทั้งหลาย และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเราจะยอมรับเขา เกรงว่าเราจะทำกับเจ้าตามความโง่ของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด □ ⁹ ฝ่ายเอลิฟัสชาวเทมาน และบิลดัคคนซูอาห์ และโสฟาร์ชาวอาเมห์ได้ไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง และพระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ ¹⁰ และพระเยโฮวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเผื่อสหายของท่าน และพระเยโฮวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน ¹¹ และบรรดาพี่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้ที่รู้จักท่านมาก่อน ได้มาหาท่าน และรับประทานอาหารกับท่านในบ้านของท่าน และเขาทั้งหลายสำแดงความเห็นอกเห็นใจและเล้าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงนำมาเหนือท่าน และต่างก็ให้เงินแผ่นดินหนึ่งกับแหวนทองคำหนึ่งแก่ท่าน ¹² และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรชีวิตอันปลายของโยบมากกว่าวันต้นของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน ¹³ ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย ¹⁴ และท่านเรียกชื่อบุตรคนแรกว่า เยมีมาห์ และชื่อบุตรคนที่สอง เคสียห์ และชื่อบุตรคนที่สาม เคเรนหับปุด ¹⁵ และในแผ่นดินนั้นทั้งสิ้น ไม่มีหญิงใดดังนางเยมิมบุตรสาวของโยบ และบิดาของเธอได้ให้มรดกแก่เธอพร้อมกับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ ¹⁶ ต่อจากนั้นไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานเหลนของท่านสี่ชั่วอายุ ¹⁷ และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่ทั้งหมดทีเดียว

ประวัติความเป็นมาของ เพลงสดุดี

หนังสือสดุดีประกอบด้วยบทเพลงและบทกวี 150 บท เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ได้ถูกเขียนขึ้นในลักษณะเป็นเล่มเดียว แล้วหลังจากนั้นคนที่มีความปรารถนาได้แบ่งเล่มเหล่านั้นเป็นบท และข้อต่างๆเพื่อจะช่วยให้ใช้เล่มเหล่านั้นอย่างสะดวกขึ้น

ถึงแม้ว่าเราเรียกเล่มนี้ว่า □ เพลงสดุดีของดาวิด □ กษัตริย์ดาวิด ไม่ได้เขียนทุกๆบทในหนังสือสดุดีนี้ อาสาฟได้เขียนบทเพลง 12 บท (50; 73-83) เอราณ ได้เขียนบทเพลงหนึ่งบท (89) โมเสสได้เขียนบทเพลงบทเดียว (90) และบทเพลงบางบทเราไม่รู้ว่าเป็นผู้เขียน แต่กษัตริย์ดาวิดได้เขียนบทเพลงส่วนมาก

วิธีแต่งบทกวีของพวกฮีบรูเป็นดังนี้ เขาใช้คำสัมผัส ประโยคคู่ ประโยคซ้ำ และประโยคที่มีความหมายตรงกันข้าม บทเพลงส่วนใหญ่เป็นคำอธิษฐานและคำสรรเสริญ แต่บางบทเป็นคำพยากรณ์ มีคำพยากรณ์หลายข้อเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ (สดด 2; 22; 69:8-9 ให้เปรียบกับ ลก 24:25-26)

บทเพลงทุกบทมาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากมนุษย์ที่เขียนขึ้น พระเจ้าทรงดลใจผู้เขียนและเขาเขียนตามการดลใจนั้น หนังสือสดุดีนี้มักคงด้วยเรื่องการถวายตัวต่อพระเจ้า การอธิษฐาน การสรรเสริญพระเจ้า การแนะนำ และการช่วยเหลือ คริสเตียนควรท่องจำบทเพลงบางบททั้งหมด และบางข้อจากบทเพลงอื่นๆ

1

เล่มที่หนึ่งซึ่งเปรียบกับหนังสือปฐมกาล เกี่ยวกับมนุษย์ สุขของคนที่รักพระเจ้า

1 บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็มีความสุข ² แต่ความปิติยินดีของผู้ที่อยู่นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขาได้รตรองถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน ³ เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จะสำเร็จขึ้น

คนอธรรมขาดความสุข

4 คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจายไป ⁵ เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่ยั่งยืนอยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษา หรือคนบาปไม่ยืนในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป

2

ราชอาณาจักรของพระบุตร

1 เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ ² บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากันต่อสุ์พระเยโฮวาห์และผู้รับการเจิมของพระองค์ กล่าวว่า ³ □ ให้เราละเมิดสายอวกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดบังเหียนของเขาให้พ้นจากเรา □ ⁴ พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเย้ยหยันเขาเหล่านั้น ⁵ แล้วพระองค์จะตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสะดุ้งด้วยความกลัวของพระองค์ ⁶ ตรัสว่า ⁷ □ เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนเคียโน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา ⁸ ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า □ เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว ⁹ จงออกจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเรา ¹⁰ เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาชนะของช่างหม้อ □

ทรงชักชวนกษัตริย์ทั้งหลายให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์

¹⁰ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ทั้งหลาย จงฉลาดเถิด ข้าแต่ นักปกครองแห่งแผ่นดินโลก จงรับคำเตือนเถิด ¹¹ จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง และจงเกษมเปรมปรีดีด้วยตัวสัน ¹² จงจบพระบุตรเถิด เลือกว่าพระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เมื่อพระพิโรธของพระองค์นั้นจุดไฟให้ลุกแต่น้อย สุขเป็นของคนทั้งหลายผู้วางใจในพระองค์

3

เราปลอดภัยเพราะพระเจ้าทรงป้องกัน เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อเสด็จหนีจากอับซาโลมโอรสของพระองค์

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ศัตรูของข้าพระองค์ทวีมากขึ้นเหลือเกิน คู่ริมากมายเหล่านี้กำลังลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์² มีคนเป็นอันมากกำลังกล่าวถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์ว่า □ ในพระเจ้าไม่มีทางรอดสำหรับเขา □ เซลาห์³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ชูศีรษะของข้าพระองค์ไว้⁴ ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้าจากภูเขานิบริสที่ของพระองค์ เซลาห์⁵ ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป ข้าพเจ้ากลับตื่นขึ้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงอุปถัมภ์ข้าพเจ้า⁶ ข้าพเจ้าไม่กลัวคนเป็นเหมือนๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้ข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์ทรงดับแค้นศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงทุบพินของคนอธรรมทั้งปวง⁸ การช่วยให้รอดเป็นของพระเยโฮวาห์ ขอพระพรของพระองค์หลั่งลงเหนือประชาชนของพระองค์เทอญ เซลาห์

4

ดาวิดอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดสถับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จันทรอก พระองค์ทรงประทานช่องทางให้ ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์และทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์² โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านจะทำให้เกียรติของข้าพเจ้ากลายเป็นความอับอายอีกนานเท่าใด ท่านจะรักสิ่งไร้สาระ และแสวงหาการมุสาอีกนานเท่าใด เซลาห์

จงวางใจในพระเยโฮวาห์

3 จงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงแยกคนที่ตามทางของพระเจ้าไว้สำหรับพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงสถับเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์⁴ ใครก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป จงคำนึงใจในเวลาอยู่บนที่นอนและสงบอยู่ เซลาห์⁵ จงวางใจในพระเยโฮวาห์แห่งความชอบธรรมและวางใจในพระเยโฮวาห์⁶ มีคนเป็นอันมากกล่าวว่า □ ผู้ใดจะแสดงสิ่งดีๆ ให้เราได้เห็นบ้าง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปล่งแสงสว่างจากสิพระพักตร์ของพระองค์มาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย □⁷ พระองค์ได้ประทานความชื่นบานให้แก่จิตใจของข้าพระองค์มากกว่าเมื่อพวกเขาได้ข้าวและน้ำองุ่นมากมาย⁸ ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับในความสันติ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกระทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

5

คนอธรรมไม่ได้รับพระเมตตา ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องเป่า เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรณสถับ ถ้อยคำของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาเสียงคร่ำครวญของข้าพระองค์² ข้าแต่พระบรมกษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลต่อพระองค์³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในเวลาข้าพระองค์จะทรงสถับเสียงของข้าพระองค์ ในเวลาข้าพเจ้าข้าพระองค์จะเตรียมคำอธิษฐานทูลต่อพระองค์และเฝ้าคอยดูอยู่⁴ ด้วยว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปิดบังในความรัก ความชั่วร้ายจะไม่อาศัยอยู่กับพระองค์⁵ คนโง่เขลาจะไม่ยืนอยู่เฉพาะพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงเกลียดชังผู้กระทำความชั่วช้าทั้งสิ้น⁶ พระองค์จะทรงทำลายผู้ที่พูดมุสา พระเยโฮวาห์จะทรงสละฮิสะเยียนต่อผู้กระหายเลือดและคนหลอกลวง

ดาวิดวางใจว่าพระเจ้าจะทรงนำท่าน

7 แต่โดยความเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสารตรงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยความยำเกรงพระองค์⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เนื่องด้วยพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงนำข้าพระองค์ไปโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงโปรดทำทางซึ่งข้าพระองค์เดินนั้นให้ราบรื่น⁹ เพราะในปากของเขาเหล่านั้นไม่มีความสัตย์ซื่อ จิตใจของเขาคือความชั่วร้าย ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาประจบสอพลอด้วยลิ้นของเขา¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า โปรดทำลายพวกเขา และให้เขาทั้งหลายล้มลงด้วยความคิดเห็นของตนเอง เหตุการณ์จะเกิดเป็นอันมากนั้น ขอทรงขับไล่เขาออกไปเนื่องจากเขาทั้งหลายได้เบียดเบียนต่อพระองค์¹¹ แต่ให้คนทั้งปวงที่วางใจในพระองค์นั้นเปรมปรีดี ให้เขาร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงป้องกันเขาไว้ ให้คนที่รักพระนามของพระองค์ปรีดาปราโมทย์อยู่ในพระองค์¹² ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงคุ้มครองเขาไว้ด้วยความโปรดปรานประดุจเป็นโล่ป้องกันเขา

6

ดาวิดบ่น แต่ได้ชนะพวกศัตรูของท่าน ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสายตามทำนองเชมินิท เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงชนาบทข้าพระองค์เมื่อทรงโกรธ และขออย่าทรงลงทัณฑ์ข้าพระองค์ ด้วยพระพิโรธของพระองค์² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์อ่อน ละเอียดแรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์เพราะกระดูกของข้าพระองค์ทุกซี่ยากลำบากนัก³ ทั้งจิตใจของข้าพระองค์ก็ทุกซอกยากลำบากอย่างยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานสักเท่าใด 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นด้วยเถิด โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์⁵ เพราะถ้าในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์แล้ว ในแดนผู้ตายใครเล่า จะไถนาพระคุณของพระองค์⁶ ข้าพระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ และหลังน้ำตาท่วมที่นอนตลอดทั้งคืน ที่เอนกายก็ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตาของข้าพระองค์⁷ ตาของข้าพระองค์ทรุดโทรมไปเพราะความทุกข์ใจ มันอ่อนเปลี้ยลงเพราะคู่อริทั้งปวงของข้าพระองค์⁸ บรรดาเจ้าผู้กระทำความชั่วข้างพรางไปจากข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงร้องไห้ของข้าแล้ว⁹ พระเยโฮวาห์ทรงสดับคำวิงวอนของข้า พระเยโฮวาห์จะทรงรับคำอธิษฐานของข้า¹⁰ ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของข้าได้อายและลำบากยากนัก ขอให้เขาทั้งหลายหันกลับและได้รับความอับอายในพริบตาเดียว

7

ดาวิดอธิษฐานเรื่องการประสงคร้ายของพวกเขาศัตรู ชิกกาโยนของดาวิดซึ่งทำนรื่องถวายพระเยโฮวาห์เกือบกับคำพูดของคูดคนเบนยามิน

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจอยู่ในพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นภัยจากผู้ข่มเหงทั้งมวล ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น 2 เกรงว่าเราจะฉีกจิตวิญญาณข้าพระองค์เสียอย่างสิงโต และฉีกจิตวิญญาณนั้นออกเป็นชิ้นๆ โดยไม่มีผู้ใดช่วยไต่³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์กระทำเช่นนี้ คือถ้ามีความชั่วช้าในมือของข้าพระองค์⁴ ถ้าข้าพระองค์ตอบแทนความชั่วแก่ผู้ที่อยู่อย่างสันติกับข้าพระองค์ (แต่ผู้ที่เป็นศัตรูด้วยปราศจากเหตุ ข้าพระองค์เคยช่วยผู้นั้นให้รอดพ้นไป)⁵ ก็ขอให้ศัตรูข่มเหงจิตวิญญาณข้าพระองค์หัน และให้เขาเหยียบย่ำชีวิตข้าพระองค์คลั่งถึงดิน และวางเกียรติยศของข้าพระองค์ไว้ในพงศลี เซลาห์⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงลุกขึ้นด้วยพระพิโรธของพระองค์ ขอทรงขึ้นสู่ความเกรี้ยวกราดของศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงตื่นขึ้นเพื่อทำการพิพากษาที่พระองค์ทรงกำหนดแล้ว⁷ ดังนั้นชุมนุมชนชาติทั้งหลายจะมาอยู่รอบพระองค์ เพราะเห็นแก่ขุมมนมนี้ขอทรงกลับ ไม่ประหับบนที่สูง⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิพากษาข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ และตามความสัตย์สุจริตซึ่งมีอยู่ในข้าพระองค์⁹ โอ ขอให้ความชั่วร้ายของคนที่ส่งมาถึงที่สิ้นสุด แต่ขอทรงสถาปนาคนชอบธรรมขึ้น เพราะพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมทรงทดลองความคิดและจิตใจทั้งหลาย¹⁰ การป้องกันข้าพระองค์อยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคนใจเที่ยงตรงให้รอด¹¹ พระเจ้าทรงพิพากษาคคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกวัน¹² ถ้ามุขยัคนใดไม่กลับใจ พระองค์จะทรงล้มคืบคืบของพระองค์ พระองค์ทรงไถ่ถอนเตรียมพร้อมไว้¹³ พระองค์ทรงเตรียมอาวุธแห่งความตาย พระองค์ทรงกระทำให้อาณัติของพระองค์ต่อสู้ผู้ข่มเหงทั้งหลาย¹⁴ ดูเถิด คนชั่วก่อความชั่วช้าขึ้นแล้ว กำลังหือองความชั่วช้า และตลอดการนสาออกมา¹⁵ เขาซุดหลุมพรางไว้และตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้¹⁶ ความชั่วช้าของเขาจะกลับมาสุมศีรษะเขา และความทารุณของเขาจะลงมานกบาลของเขาเอง¹⁷ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เนื่องด้วยความชอบธรรมของพระองค์ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด

8

พระราชนกิจและความรักของพระเจ้ายกย่องสง่าราศีของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองกิตติส เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงตั้งสง่าราศีของพระองค์ไว้เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย² จากปากของเด็กอ่อน และเด็กที่ยังดูดนม พระองค์ทรงตั้งกำลังเพราะบรรดาคู่อริของพระองค์ เพื่อระงับยับยั้งศัตรูและผู้กระทำ การแก่คน³ เมื่อข้าพระองค์พิจารณาดูฟ้าสวรรค์อันเป็นผลงานแห่งนิมพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้⁴ มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา⁵ เพราะพระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่วยเดียว และทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา⁶ พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระหัตถ์กิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา⁷ คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งสิ้น ทั้งสัตว์ป่า

ด้วย 8 ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไรต่างๆที่ไม่มาอยู่ตามทะเล 9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

9

การสรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยการพิพากษาของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองมุสลับเบน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ 2 ข้าพระองค์จะยินดีและปลาบปลื้มใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ 3 เมื่อพวกศัตรูของข้าพระองค์เห็นกลับ เขาทั้งหลายก็สะดุดและพินาศไปต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ 4 เพราะพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงตรงแก่ข้าพระองค์ พระองค์ประทับบนพระที่นั่งและประทานการพิพากษาอันชอบธรรม 5 พระองค์ได้ทรงขนานบรรดาประชาชาติ และทรงทำลายคนชั่ว แล้วทรงลบชื่อของเขาออกเสียเป็นนิตย์ 6 โอ ศัตรูเอ๋ย ความพินาศของเจ้าได้สำเร็จเป็นนิตย์ พระองค์ทรงทำลายบรรดาหัวเมืองของเขา และที่ระลึกของเขาก็อวสานพร้อมกับเขา 7 แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยืนยงอยู่เป็นนิตย์ พระองค์ทรงตระเตรียมบัลลังก์ของพระองค์เพื่อการพิพากษา 8 พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิพากษามรรดาประชาชาติด้วยความเที่ยงธรรม 9 พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่ลี้ภัยของคนที่ถูกกดขี่ ทรงเป็นที่ลี้ภัยในเวลายากลำบาก 10 บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์จะวางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ที่เสาะแสวงหาพระองค์ 11 จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งประทับในศิโยน จงบอกเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 12 เมื่อพระองค์ทรงได้สวนเรื่องโลहित พระองค์ทรงจำเขาทั้งหลายไว้ พระองค์ได้ทรงลืมหูลูกของทุกซอกของผู้ถ่อมตัวลง 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรว่าข้าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะคนที่เกลียดชังข้าพระองค์เพียงใด ข้าแต่พระองค์ ผู้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นจากประตูลงของความตาย 14 เพื่อข้าพระองค์จะกล่าวบรรดาคำสรรเสริญพระองค์ที่ในประตูทั้งหลายแห่งริดาซิโยน ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในการช่วยให้รอดของพระองค์ 15 บรรดาประชาชาติได้จ่อมลงในหลุมซึ่งเขาทำไว้ และเท้าของเขาติดดาขายซึ่งเขาเองซ่อนดักไว้ 16 พระเยโฮวาห์ทรงเผยพระองค์ให้ปรากฏแจ้งด้วยการพิพากษาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่ชั่วด้วยมือของเขาเอง อีกเกออัน เชลาห์ 17 คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือประชาชาติทั้งมวลที่ลืมหูลูก 18 เพราะพระองค์จะไม่ทรงลืมหูลูกคนชั่วคนใด และความหวังของคนยากจนจะไม่พินาศไปเป็นนิตย์ 19 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยได้ แต่ให้บรรดาประชาชาติถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์ทั้งสิ้น 20 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้เขาย่ำเกรง และให้บรรดาประชาชาติทราบว่าเขาทั้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น เชลาห์

10

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ประทับยืนอยู่ห่างไกล โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระองค์เสียในยามยากลำบาก 2 คนชั่วเข้มแข็งคนยากจนอย่างทะนงองอาจ ขอให้เขาติดกับบ่วงแร้วแห่งอุบายที่เขาคิดขึ้นนั้น 3 เพราะคนชั่วอดถึงสิ่งที่ใจเขาอยากได้นั้น และอวยพรคนที่โลก ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง 4 เพราะคนชั่วนั้นด้วยสีหน้าที่เยอหยิ่งยโสจะไม่แสวงหาพระเจ้า พระเจ้ามิได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของเขาเลย 5 วิธี การของคนชั่วร้ายกาลอยู่ทุกเวลา การพิพากษาของพระองค์อยู่สูงพ้นสายตาของเขา เขาพนความร้ายใส่บรรดาศัตรูของเขา 6 โดยคิดในใจของเขาว่า ข้าจะไม่หวั่นไหว เพราะข้าจะไม่พบความยากลำบากเลย 7 การแข่งด่า การล่อลวง และการฉ้อฉลอยู่เต็มปากของเขา ความชั่วร้ายและความเลวทรามอยู่ใต้ลิ้นของเขา 8 เขาตั้งซุ่มคอยดักทำร้ายอยู่ตามชนบท และกระทำความผิดกรรมคนไร้ผิดเสียในที่เร้นลับ ตาของเขาสอดหาคนยากจน 9 เขาซุ่มอยู่ในที่ลึบเหมือนสิงโตอยู่ในที่กำบัง เขาซุ่มอยู่เพื่อจับคนยากจน แล้วเขาคดลากคนยากจนมาด้วยดาขายของเขา 10 เขาหมอบลงและย่อตัวลง เพื่อคนยากจนจะจมลงด้วยพวกที่แข็งแรงของเขา 11 เขาคิดในใจว่า พระเจ้าลืมหูลูกแล้ว พระองค์ทรงซ่อนพระองค์และไม่ทรงเห็นเลย

การทูลขอให้แก้ไขสถานการณ์

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงชูพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น ขออย่าทรงลืมหูลูกคนที่ถ่อมตัวลง 13 โฉนคนชั่วจึงประณามพระเจ้า และกล่าวในใจของตนเองว่า พระองค์จะไม่ทรงเอาเรื่องเอาราว 14 พระองค์ทรงเห็น เออ พระองค์ทรงพิเคราะห์ความยากลำบากและความโกรธเคืองแล้ว เพื่อพระองค์จะได้ทรงดำเนินคดีด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คนยากจนมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยคนกำพร้าพ่อ 15 ขอพระองค์ทรงหักแขนของคนชั่วและคนกระทำความชั่ว ขอทรงค้นความชั่วของเขาออก

มาจนหมดสิ้น¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เป็นนิตย์ในรันดร์ บรรดาประชาชาติจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์¹⁷ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับความปรารถนาของคนที่ถ่อมตัวลง จะทรงเสริมกำลังใจเขา และพระองค์จะทรงเจียพระกรรมสมบัติถ้อยคำของเขา¹⁸ เพื่อประทานความยุติธรรมแก่คนกำพร้าพ่อและคนถูกบีบบังคับ เพื่อบรรเทาคนยากจน โลกจะไม่บีบบังคับเขาอีกต่อไป

11

การทรงเตรียมและความยุติธรรมของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ข้าพเจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์ ท่านจะพูดกับจิตใจข้าพเจ้าอย่างไรว่า □จงหนีไปที่ภูเขาเหมือนนก² เพราะดูเถิด คนชั่วโกงธนูและเอาลูกธนูพาดสายไว้แล้ว เพื่อจะยิงเข้าไปอย่างลับๆ ให้ถูกคนใจเที่ยงธรรม³ ถ้ารากฐานถูกทำลายเสียแล้ว คนชอบธรรมจะทำอะไรได้□ ⁴ พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหาร อันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระที่นั่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนฟ้าสวรรค์ พระเนตรของพระองค์มองและหนึ่งตาของพระองค์ทอดสอบบุตรทั้งหลายของมนุษย์⁵ พระเยโฮวาห์ทรงทดสอบคนชอบธรรม แต่วิญญาณของพระองค์ทรงเกลียดชังคนชั่วและผู้ที่ยึดความทารุณโหดร้าย⁶ พระองค์จะทรงเทว่องแร้วต่างๆ เพลิงและไฟกำมะถันใส่คนชั่ว ลมที่แผดเผาจะเป็นส่วนถ้อยของเขาเหล่านั้น⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ชอบธรรมทรงรักความชอบธรรม พระพิกรัตน์ของพระองค์ทอดพระเนตรคนเที่ยงตรง

12

ดาวิดมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองเชมิไนท เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดช่วยเพราะคนที่ตามทางของพระเจ้า ไม่มีอีกแล้ว และคนสุจริตได้อันตรธานไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์² ทุกคนกล่าวว่าไร้สารต่อเพื่อนบ้านของตน เขาทั้งหลายพูดด้วยริมฝีปากที่ป้อยและสองใจ³ พระเยโฮวาห์จะทรงตัดริมฝีปากที่ป้อยออกเสียสิ้น และลิ้นที่พูดวาจาเยอหยิ่งนั้นด้วย⁴ คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า □เราจะชนะด้วยลิ้นของเรา ริมฝีปากของเราเป็นฝ่ายเรา ใครจะเป็นนายเรา□⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราจะลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ เพราะคนยากจนถูกบีบบังคับ และคนขัดสนคร่ำครวญ เราจะจัดเขาไว้ในที่ปลอดภัยจากคนที่พินความร้ายใส่เขา□⁶ พระดำรัสของพระเยโฮวาห์เป็นพระดำรัสที่บริสุทธิ์ เป็นเหมือนเงินหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟบนแผ่นดินแล้วถึงเจ็ดครั้ง⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงป้องกันพวกเขาทั้งหลาย พระองค์จะทรงปกป้องรักษาพวกเขาไว้เสมอจากพงศ์พันธุ์นี้⁸ คนชั่วก็เพ่นพ่านไปมาอยู่รอบด้าน ขณะเมื่อมีการยกย่องคนชั่วข้าที่สุด

13

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้าเรื่องความซุกซน ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานเท่าใดพระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์เสีย เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะปิดบังพระพิกรัตน์ของพระองค์จากข้าพระองค์นานเท่าใด² ข้าพระองค์จะต้องตรึกตรองในใจของข้าพระองค์ และมีความทุกข์โศกอยู่ในใจทุกวันนานเท่าใด ศัตรูของข้าพระองค์จะเห็นข้าพระองค์นานเท่าใด

การทูลขอพระคุณ

³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณา และฟังข้าพระองค์ด้วยเถิด ทั้งขอทรงเพิ่มความสว่างแก่ข้าพระองค์เถิด เกือบกว่าข้าพระองค์จะหลับอยู่ในความตาย⁴ เกรงว่าศัตรูของข้าพระองค์จะว่า □เราชนะเขาแล้ว□ เกรงว่าคู่อริของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์กำลังหั่นไหว⁵ แต่ข้าพระองค์วางใจในความเมตตาของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์⁶ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างบริบูรณ์

14

คนโง่ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าและมนุษย์ธรรมดา ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ คนโง่รำพึงในใจของตนว่า □ไม่มีพระเจ้า□ เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง เขากระทำกิจการที่นำสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี² พระเยโฮวาห์ทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่สะอาดแสวงหาพระเจ้า³ เขาทั้งหลายก็หลงเงินไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย⁴ บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเราอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเยโฮวาห์⁵ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก เพราะพระเจ้าทรงสถิตตลอดชั่วอายุของผู้ชอบธรรม⁶ เจ้าได้คว่ำแผนงานของคนยากจนเสีย แต่พระ

เยโฮวาห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา⁷ โอ ขอการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียที่เกิด เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้พวกเขลแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

15

ดาวิดพรรณนาถึงพลเมืองของศิโยน เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ ผู้ใดจะอยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์² คือผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม และประพฤติตามความชอบธรรม และพูดความจริงจากใจของตน³ ผู้ซึ่งไม่ใช้ลิ้นของตนในการินทาวาราย ไม่กระทำชั่วต่อเพื่อนบ้าน และไม่ตำหนิเพื่อนบ้านของตน⁴ ในสายตาของเขา คนถ้อยเป็นคนที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม เขาให้เกียรติแก่ผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ เมื่อให้คำสัตย์ปฏิญาณแล้วต้องพบกับความปดراءเขาก็ไม่กลับคำ⁵ เขาเป็นผู้ที่ให้คนอื่นงูเงี้ยวโดยมิได้คิดดอกเบี้ย และไม่ยอมรับสินบนต่อผู้ไร้ความผิด ผู้ซึ่งกระทำความเล้านี้จะไม่หวั่นไหวเป็นนิตย์

16

ดาวิดขอให้พระเจ้าทรงพิทักษ์ท่าน มิคทามบทหนึ่งของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์² โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้ทูลพระเยโฮวาห์แล้วว่า ปวงพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ นอกเหนือพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่มีดีเลย³ วิสุทธิชนในแผ่นดินและผู้ประเสริฐ เป็นพวกที่ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีทั้งสิ้นด้วย⁴ แต่บรรดาผู้ที่ติดตามพระอื่น ความทุกข์โศกของเขาก็ทวีขึ้น ข้าพเจ้าจะไม่ถวายเครื่องดื่มบูชาแห่งเลือดของพวกเขา หรือริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่ออกชื่อพระนั้น

การเป็นขึ้นมาจากความตายไปสู่ชีวิตนิรันดร์

⁵ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วน มรดก และ ถ้วย ของข้าพเจ้า พระองค์ทรงรักษา ส่วน ของข้าพระองค์ไว้⁶ เขตแดนของข้าพเจ้าเป็นที่มรรณ เออ ข้าพเจ้ามีมรดกที่ดี⁷ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ประทานค่าปรึกษาแก่ข้าพเจ้า เออ ในกลางคืนจิตใจของข้าพเจ้าเตือนสอนข้าพเจ้า⁸ ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว⁹ เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย¹⁰ เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป¹¹ พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความพลีเพลินอยู่เป็นนิตย์

17

ดาวิดขอพระเจ้าทรงป้องกันท่านจากพวกศัตรู คำอธิษฐานของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสถิตความฝ่ายยุติธรรม ทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ ขอทรงเสียดพระกรรม สถิต คำอธิษฐาน ของข้าพระองค์ ซึ่งมาจากริม ฝีปาก ที่ ไม่มีการ หลอกลวง ของข้าพระองค์² ขอให้การชนะความของข้าพระองค์มาจากพระพักตร์พระองค์ ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งเที่ยงธรรม³ เมื่อพระองค์ทรงลงจิตใจของข้าพระองค์ และเสด็จเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ในเวลากลางคืน เมื่อทรงทดสอบข้าพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงพบความชั่วในข้าพระองค์เลย ข้าพระองค์ตั้งใจแล้วว่าปากของข้าพระองค์จะมีได้ละเมิด⁴ เกียด้วยกิจการของมนุษย์ โดยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ข้องเกี่ยวกับทางแห่งคนพาลนโหดร้าย⁵ ขอให้อย่างเท้าของข้าพระองค์แนบสนิทกับวิถีของพระองค์ เพื่อเท้าของข้าพระองค์มิได้พลาด⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลถึงพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงสถิตข้าพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรมสถิตถ้อยคำของข้าพระองค์ด้วยเถิด⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้าผู้ช่วยของบรรดาผู้แสวงหาที่ลี้ภัยจากปฏิปักษ์ของเขา ณ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์⁸ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ดังแก้วตา ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์⁹ ให้พ้นจากคนชั่วผู้สร้างผลาญและจากศัตรูผู้คอยเช่นฆ่าซึ่งล้อมข้าพระองค์ไว้โดยรอบ¹⁰ เขาปิดใจของเขาไว้เพราะเหตุความมั่งคั่งของตน ปากของเขาพูดคำหยิ่งโส¹¹ เขาสะกดรอยข้าพระองค์ ด้วยนี้ได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ เขาจับตาดูข้าพระองค์เพื่อจะเหยียดข้าพระองค์ลงดิน¹² เขาเป็นดั่งสิงโตที่กระหายเหยื่อของมันเหมือนดั่งสิงโตหนุ่มซึ่งข่มตักทำร้ายอยู่ในที่ลับ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นปะทะเขาไว้ และคว้าเขาลงเสีย ขอทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วด้วยดาบของพระองค์¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นพระหัตถ์ของพระองค์ จากมนุษย์แห่งโลกนี้ จากมนุษย์ผู้ซึ่งมีส่วนของชีวิตนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ท้องของเขาเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติที่พระองค์ทรงซ่อนไว้ พวกเขาไม่กลัหลานอุดมสมบูรณ์ และส่วนที่เหลือเขามอบไว้ให้แก่ลูกอ่อนของเขา¹⁵ ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์

จะเห็นพระพิศตรของพระองค์ในความชอบธรรม เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะอัมเิบใจด้วยพระลักษณะของพระองค์

18

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะเหตุพระพรอันมากมาย ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์ในวันทีพระเยโฮวาห์ทรงช่วยท่านให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรูทั้งหลายของท่าน และจากเงื้อมพระหัตถ์ของซาอูล ท่านกล่าวว่า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักพระองค์² พระเยโฮวาห์เป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วย ให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ เป็นกำลังของข้าพระองค์ ชิมข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ เป็นตั้ง เป็นเขาแห่งความรอดของข้าพระองค์ เป็นที่กำบัง เข้มแข็งของข้าพระองค์³ ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพระองค์จะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์⁴ ความโศกเศร้าแห่งความตายล้อมข้าพระองค์ไว้ กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพระองค์ทำให้ข้าพระองค์กลัว⁵ ความโศกเศร้าแห่งนรกล้อมข้าพระองค์ไว้ บ่วงมัจจุราชปะทะข้าพระองค์⁶ ในยามทุกขระทมใจ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้า ได้ยินต่อพระพิศตรพระองค์ ไปถึงพระกรุณของพระองค์⁷ แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของภูเขาก็หวั่นไหวด้วย และสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว⁸ ครันออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น⁹ พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วยและเสด็จลงมา ความมืดทึบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์¹⁰ พระองค์ทรงเครบนตนหนึ่ง แล้วทรงเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปโดยปีกของลมอย่างรวดเร็ว¹¹ พระองค์ทรงกระทำให้ความมืดปกคลุมพระองค์ไว้ ให้เมฆมืดและอุ้มน้ำเป็นพลับพลาของพระองค์¹² มีลูกเห็บและถ่านเพลิงแตกออกมาทะลุมะฆจากความสว่างใสข้างหน้าพระองค์¹³ พระเยโฮวาห์ทรงคะนองกึกก้องในฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียง คือลูกเห็บและถ่านเพลิง¹⁴ พระองค์ทรงยิงลูกธนูของพระองค์ออกไป ทำให้เขาต่างกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบแปลบปลาบ ทำให้เขาไกลห่าง¹⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แล้วก็เห็นกันทะเลลดลดจากรากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้ง เมื่อพระองค์ทรงชนบททะเลด้วยลมที่พวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์¹⁶ พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำอันมากมาย¹⁷ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูเข้มแข็งของข้าพเจ้า และจากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีอำนาจเกินกว่าข้าพเจ้ามากนัก¹⁸ เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวินาทีข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พิภพของข้าพเจ้า¹⁹ พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาซึ่งที่กว้างใหญ่ และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้น เพราะพระองค์ทรงชื่นชมยินดีในข้าพเจ้า²⁰ พระเยโฮวาห์ประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า²¹ เพราะข้าพเจ้ารักษามรรคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พลาจจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย²² เพราะคำตัดสินทั้งสินของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้ผลึกกฎเกณฑ์ของพระองค์ไปเลย²³ ต่อพระพิศตรของข้าพเจ้าไว้ดำเนิน และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ไม่ทำความชั่ว²⁴ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์²⁵ พระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่มีความเมตตา พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์อย่างไร้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ²⁶ พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง²⁷ เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชาชนที่ยากแค้นให้พ้น แต่ดาที่หยั่งยโสนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้ต่ำลง²⁸ พระองค์จะทรงจุดตะเกียงของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงกระทำความมืดของข้าพระองค์ให้สว่าง²⁹ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะลุดยกกองทัพได้โดยพระองค์ และโดยพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถกระโดดข้ามกำแพงได้³⁰ สำหรับพระเจ้าพระองค์นี้ พระมรรคาของพระองค์ดีเลิศทุกประการ พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้วเป็นความจริง พระองค์ทรงเป็นตั้งของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์³¹ เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้า นอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา เว้นแต่พระเจ้าของเรา³² คือพระเจ้าผู้ทรงเอากำลังคาดเอวของข้าพเจ้าไว้ และทรงกระทำให้ทางของข้าพเจ้ารอบคอบ³³ พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูง³⁴ พระองค์ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม ดังนั้นแขนของข้าพเจ้าสามารถทำให้ศัตรูเหลืกล้ำหักได้³⁵ พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงค้ำจุนข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระหทัยลง ก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น³⁶ พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับย่างเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลัด³⁷ ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์และ ไม่หิ้นกลับจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียสิ้น³⁸ ข้าพระองค์ได้แต่ขอเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นได้อีก เขาล้มลงที่ได้เท้าของข้าพระองค์³⁹ เพราะพระองค์ทรงเอากำลังคาดเอวข้าพระองค์ไว้เพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้า

พระองค์สยบลงอย่างราบคาบ⁴⁰ พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะทำลายบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์เสียสิ้น⁴¹ เขาร้องให้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา⁴² ข้าพระองค์จึงทูลเขาแหลกละเอียดอย่างผงกลืนต่อหน้าลม ข้าพระองค์จึงโยนเขาออกไปเหมือนโคลนตามถนน⁴³ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการยื้อแย่งกับประชาชน และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ประชาชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะได้ปรนนิบัติข้าพระองค์⁴⁴ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์ เขาก็จะเชื่อฟัง คนต่างดาวจะได้มาหมอบรับต่อข้าพระองค์⁴⁵ คนต่างดาวนั้นจะเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังอันเข้มแข็งของเขาเหล่านั้น⁴⁶ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์ก็เป็นที่ควรสรรเสริญ พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง⁴⁷ คือพระเจ้าผู้ประทานการแก้แค้นแก่ข้าพระองค์ และทรงปราบปรามบรรดาชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้อำนาจของข้าพระองค์⁴⁸ ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู พระเจ้าข้าพระองค์ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นเหนือพวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนทารุณโหดร้าย⁴⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จึงจะขอเทิดทูนพระองค์ไว้ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์⁵⁰ พระองค์ประทับท่านขึ้นอันยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ นั่นคือดาวิด และแก่เชื้อพระวงศ์ของท่านเป็นนิตย์

19

สิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสร้างแล้วประกาศสง่าราศีของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ฟาสารร์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์กิจของพระองค์² รันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแฉ่งความรู้ให้แก่คืน³ วาจาไม่มี ถ้อยคำก็ไม่มี และไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า⁴ ถึงกระนั้นเสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ พระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้ให้ดวงอาทิตย์ ณ ที่นั้น⁵ ซึ่งออกมาอย่างเจ้าบ่าวออกมาจากห้องโถงของเขา และวิ่งไปตามวิถีด้วยความชื่นบานอย่างชายฉกรรจ์⁶ ดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากสุดปลายฟาสารร์ข้างหนึ่ง และโคจรไปถึงที่สุดปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร่อนของมันได้⁷ พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์รอบคอบและฟื้นฟูจิตใจวิญญาณ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นอนจนทำให้คนรู้ไม่ยั้งมีปัญญา⁸ กฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์นั้นถูกต้องกระทำให้อุจิดใจเปรมปรีดิ์ พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นบริสุทธิ์กระทำให้อดงามกระจ่างแจ้ง⁹ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นสะอาดหมดจดถาวรเป็นนิตย์ คำตัดสินของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรงและชอบธรรมทั้งสิ้น¹⁰ นำปรารถนามากกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและรวงผึ้ง¹¹ อนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่รักเตือนผู้รับใช้ของพระองค์ การที่จะรักษาข้อความเหล่านี้ก็ได้นำเหน็จอันใหญ่ยิ่ง

ดาวิดทูลขอพระคุณ

¹² แต่ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเรื่องความผิดพลาดของตนได้ ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่¹³ ขอทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดยประมาณนั้นด้วยเถิด ขออย่าให้มีอำนาจเหนือข้าพระองค์เลย แล้วข้าพระองค์จะไร้ตำหนิและพ้นจากความผิดจากการละเมิดที่ยิ่งใหญ่นั้น¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้อภัยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด

20

การทูลขอพระพรโดยทางสถานบริสุทธิ์ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ขอพระเยโฮวาห์ทรงฟังท่าน ในวันยากลำบาก พระนามของพระเจ้าแห่งยาโคบพิทักษ์รักษาท่าน² ขอพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือมาจากสถานบริสุทธิ์ และทรงเพิ่มกำลังให้แก่ท่านมาจากเมืองศิโยน³ ขอทรงระลึกถึงเครื่องถวายทั้งสิ้นของท่าน และโปรดประทานเครื่องเผานบูชาของท่าน เชลาห์⁴ ขอทรงประสิทธิประสาทตามใจปรารถนาของท่านด้วย และให้โครงการที่ท่านคิดนั้นสำเร็จทั้งสิ้น⁵ เพื่อพวกเราจะได้ให้ร้องเนื่องด้วยความรอดของท่าน และยกย่องขึ้นในพระนามพระเจ้าของเรา ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้คำทูลขอทั้งสิ้นของท่านสำเร็จเถิด⁶ บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบว่าจะพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ พระองค์จะทรงฟังเราจากฟาสารร์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโดยชัยชนะอันทรงอานุภาพด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์⁷ บ้างก็วางใจในรอก บ้างก็วางใจในม้า แต่เราจะระลึกถึงพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา⁸ เขาทั้งหลายจะล้มพินาศไป แต่เราจะลุกขึ้นยืนตรงอยู่⁹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด ขอให้อภัยข้าพระองค์ทั้งหลายร้องทูลต่อท่าน

21

การขอบพระคุณสำหรับชัยชนะ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์จะเปรมปรีดีในพระกำลังของพระองค์ ท่านจะปิติยินดีอย่างยิ่งในความรอดของพระองค์² พระองค์ทรงประสิทธิประสาทตามใจปรารถนาของท่าน และมีได้ทรงขับยั้งสิ่งทิ่มแทงปากท่านทูลขอ เซลาห์³ เพราะพระองค์ทรงอำนาจพระดีแก่ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิบนศีรษะของท่าน⁴ ท่านทูลขอชีวิต และพระองค์ก็ประทานชีวิตยืนนานเป็นนิรันดร์⁵ สรรพกิจของท่านใหญ่ยิ่งเนื่องด้วยความรอดของพระองค์ พระองค์ทรงประทับกษัตริย์ด้วยยศศักดิ์และความสง่าโอ้อวดระการ⁶ พระองค์ทรงโปรดให้ท่านรับพระพรอย่างที่สุดเป็นนิรันดร์ และทรงกระทำให้ท่านยินดีปรีดาอย่างเหลือล้นด้วยสิพระพักตร์ของพระองค์⁷ เพราะกษัตริย์วางใจในพระเยโฮวาห์ และด้วยความเมตตาของพระองค์ผู้สูงสุด ท่านจะไม่หวั่นไหวเลย⁸ พระหัตถ์ของพระองค์จะค้นพบเหล่าศัตรูทั้งหลาย พระหัตถ์ขวาวจะพบบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์⁹ เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ พระองค์จะทรงกระทำให้เขาร้อนจัดตั้งเตาไฟ พระเยโฮวาห์จะทรงกลืนเขาด้วยพระพิโรธของพระองค์ และไฟจะเผาผลาญเขาเสีย¹⁰ พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของเขาเสียจากแผ่นดินโลก และพรากเชื้อสายของเขาจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์¹¹ แม้เขาทั้งหลายได้ปองร้ายต่อพระองค์ แม้เขาประดิษฐ์เรื่องชั่วร้าย เขาก็จะกระทำไม่สำเร็จ¹² ฉะนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้เขาหนีพ่ายไปเมื่อพระองค์จะทรงเสด็จไปตรงหน้าเขาทีเดียว¹³ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นที่ยกย่องเชิดชูในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญฤทธานภาพของพระองค์

22

ทรงพยากรณ์ถึงคำตรัสของพระเยซูชนกางเขน ถึงหัวหน้านักร้องตามท่านเองอาเยเลท ซาหาร์ เพลงสดุดีของดาวิด

1 พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์² โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คร่ำครวญในเวลากลางวัน แต่พระองค์มิได้ทรงฟัง ถึงกลางคืนข้าพระองค์ก็ยังรำทูลต่อไปไม่หยุด³ ถึงอย่างไรพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ โอ พระองค์ประทับเหนือคำสรรเสริญของคนที่อิสราเอล⁴ บรรดาบุตรของข้าพระองค์ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขาทั้งหลายวางใจ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น⁵ เขาร้องทูล พระองค์ก็ทรงช่วยเขาให้รอด เขาวางใจในพระองค์ เขาจึงมิได้รับความอับอาย⁶ ข้าพระองค์เป็นดวงตัวหนอน มิใช่คน คนกีดต่ำ ประชาชนกีดหมิ่น⁷ บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็หัวเราะเยาะเย้ยข้าพระองค์ เขาบ่นริมฝีปากและสันติระบะกล่าวว่า⁸ เขาวางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในเขา⁹ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครุภีมารดา และทรงให้ข้าพระองค์มีความหวังใจเมื่ออยู่ที่อกแม่¹⁰ ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ตั้งพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา¹¹ ขออย่าทรงห่างไกลข้าพระองค์ เพราะความยากลำบากอยู่ในไส้และไม่มีความช่วยเหลือได้เลย¹² เหล่าวัวผู้ล้อมข้าพระองค์ วัวผู้แข็งแรงแห่งบาซันล้อมข้าพระองค์ไว้¹³ มັນธำปากร้างเข้าใส่ข้าพระองค์ ตั้งสติโดยขณะกีดนักและคำรามร้อง¹⁴ ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสี่ของข้าพระองค์หลุดลุ่ยไป จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอกของข้าพระองค์¹⁵ กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในพงคลีมัจฉา¹⁶ พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนหาขี้หมูหนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์¹⁷ ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นชิ้นๆ เขาจ้องมองและยั้มเยาะข้าพระองค์¹⁸ เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงห่างไกลเลย โอ ข้าแต่พระองค์ กำลังของข้าพระองค์ ขอทรงเร่งรีบมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด²⁰ ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากดาบ ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฤทธิ์ของสุนัข²¹ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากสิงโต เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดาเขาของม้ายูนิคอนเหล่านั้นด้วย²² ข้าพระองค์จะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน²³ ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลเอ๋ย จงเกรงกลัวพระองค์²⁴ เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเยียนต่อความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ และพระองค์มิได้ทรงมองพระพักตร์จากเขา เมื่อเขาร้องทูล พระองค์ทรงสดับ²⁵ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัวพระองค์²⁶ คนเสี้ยมเจียมตัวจะได้กินอิ่ม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ขอจิตใจของท่านทั้งหลายมิชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์²⁷ ที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ และครอบครัวยิ่ง

สิ้นของบรรดาประชาชาติจะนมัสการต่อพระพักตร์พระองค์²⁸ เพราะอำนาจการปกครองเป็นของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ²⁹ เออ คนร่ำรวยทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะต้องกินเลี้ยงและกราบลงต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่ลงไปสู่ห้วงลึกทั้งสิ้นจะกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระองค์ คือบรรดาผู้ที่รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น³⁰ จะมีเชื้อสายหนึ่งปรนนิบัติพระองค์ จะทรงนับว่าพวกนั้นเป็นยุคที่ถวายแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า³¹ พวกเขามาประกาศความชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะเกิดมาว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น

23

เพลงสดุดีของผู้เลี้ยงแกะ เพลงสดุดีของดาวิด

¹ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสน ² พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ ³ พระองค์ทรงฟื้นฟูจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์⁴ แม้ข้าพเจ้าจะเดินไปตามหุบเขาแจ่มจรัส ข้างพระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพเจ้า คทาและธำมรงค์ของพระองค์เล่าโลมข้าพเจ้า⁵ พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพเจ้า ค่อก้นข้าพเจ้าต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพเจ้า พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพเจ้าด้วยน้ำมัน ชันน้ำของข้าพเจ้าก็ล้นอยู่⁶ แนนี่เดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิตย์

24

กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เพลงสดุดีของดาวิด

¹ แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น ² เพราะพระองค์เองทรงประดิษฐานแผ่นดินไว้บนทะเลและทรงสถาปนามันไว้เหนือน้ำ ³ ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระเยโฮวาห์ และผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ของพระองค์⁴ คือผู้ที่มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่มีได้ปลงใจในสิ่งไรสาระและมิได้ปฏิบัติอย่างหลอกลวง ⁵ เขาจะรับพระพรจากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา ⁶ อย่างนี้แหละเป็นยุคที่เสาะหาพระองค์ ที่เสาะหาพระพักตร์ของพระองค์ โอ ยาโคบเอ๋ย เชลาค⁷ ⁷ โอ ประตูนึงเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา ⁸ กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์ ผู้เข้มแข็งและทรงอำนาจ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม ⁹ โอ ประตูนึงเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา ¹⁰ กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เชลาค

25

ดาวิดทูลขอด้วยความวางใจ เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์² โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้ขาย ขออย่าให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ไชโยเหนือข้าพระองค์³ เออ อย่าให้ผู้ใดที่เฝ้าพระองค์อยู่นั้นได้อาย แต่ผู้ที่ละเมิดโดยไม่มีเหตุนั้นขอให้ได้รับความอาย ⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์⁵ ขอทรงนำข้าพระองค์ไปในความจริงของพระองค์ และขอทรงสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รอคอยพระองค์อยู่ยั้งยั้ง⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงพระกรุณาของพระองค์และถึงความเมตตาของพระองค์ ด้วยสิ่งเหล่านี้มีมาแต่กาลก่อน

การทูลขอให้ภัยความคิดบาปของตน

⁷ ขออย่าทรงนึกถึงบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์ หรือการละเมิดของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ด้วยเห็นแก่ความดีของพระองค์ ขอทรงนึกถึงข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์⁸ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประเสริฐและเที่ยงธรรม เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงสั่งสอนพระมรรคานี้แก่คนบาป⁹ พระองค์จะทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของพระองค์แก่คนใจถ่อม¹⁰ พระมรรคาทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์เป็นความเมตตาและความจริง แก่บรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาและบรรดาพระโอราของพระองค์¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงให้ภัยความชั่วช้าของข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้ยิ่งใหญ่โตนัก ¹² ผู้ใดเล่าที่เป็นคนชั่วเกรงพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงสั่งสอนผู้นั้นในทางที่เขาควรเลือกได้¹³ จิตวิญญาณเขาเองจะอาศัยอยู่อย่างสงบ และเชื้อสายของเขาจะได้แผ่นดินเป็น

กรรมสิทธิ์¹⁴ ความลึกสลับของพระเยโฮวาห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และพระองค์จะทรงแจ้งพันธสัญญาของพระองค์แก่เขาเหล่านั้น¹⁵ दाของข้าพเจ้าจึงตรงพระเยโฮวาห์เสมอ เพราะพระองค์จะทรงถอนเท้าของข้าพเจ้าออกจากข่าย¹⁶ ขอพระองค์ทรงหันมาทางข้าพระองค์ และมีพระเมตตาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์คว่ำหวัดและเป็นทุกข์อยู่¹⁷ ความยากลำบากในใจของข้าพระองค์ก็ขยายกว้างออกไป โอ ขอทรงนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของข้าพระองค์¹⁸ ขอทรงพิจารณาความทุกข์ยากและความยากลำบากของข้าพระองค์ และทรงยกบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์เสีย¹⁹ ขอทรงพิจารณาว่าคู่อริของข้าพระองค์มีมากเท่าใด และเขาเกลียดชังข้าพระองค์ด้วยความเกลียดอย่างทารุณสักเพียงใด²⁰ โอ ขอทรงระแวงระวังชีวิตของข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอาย เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์²¹ ขอให้ความสุจริตและความเที่ยงธรรมสวนข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์รอคอยพระองค์อยู่²² โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงไล่ศิราเอลออกจากความยากลำบากทั้งสิ้นของข้า

26

ดาวิดพึ่งพระเจ้าในความสุจริตของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตัดสินเข้าข้างข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ดำเนินอยู่ในความสุจริตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นข้าพระองค์จะไม่พลาด² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพิสูจน์ข้าพระองค์ และลองข้าพระองค์เถิด ทดสอบใจและจิตของข้าพระองค์เถิด³ เพราะความเมตตาของพระองค์อยู่ต่อตาข้าพระองค์ และข้าพระองค์ดำเนินในความจริงของพระองค์⁴ ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่กับคนไร้สาระ หรือจะมิได้สมาคมกับคนมารยา⁵ ข้าพระองค์เกลียดชังมนุษย์คนที่ทำชั่ว และข้าพระองค์จะไม่นั่งกับคนชั่ว⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อความบริสุทธิ์ข้าพระองค์จะชำระมือและจะเดินอยู่บนแท่นของพระองค์⁷ พละงะภาคด้วยเสียงแห่งการโหมทนายและบอกเล่าถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์⁸ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ครีพระนิเวศอันเป็นที่ประทับของพระองค์ และสถานที่ที่ประแท้งเกียรติยศของพระองค์⁹ ขออย่าทรงกวาดจิตวิญญาณข้าพระองค์ไปกับคนบาป หรือกวาดชีวิตของข้าพระองค์ไปกับคนกระหายเลือด¹⁰ คือคนซึ่งในมือของเขามิแผนการชั่ว และมีมือขวาของเขาเต็มด้วยสินบน¹¹ แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์เดินในความสุจริต ขอทรงไล่ข้าพระองค์และทรงกรุณาต่อข้าพระองค์¹² เท้าของข้าพระองค์เหยียบอยู่บนพื้นราบ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ในที่ชุมนุมชน

27

ดาวิดยึดมั่นในความเชื่อโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

1 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกผู้ใดเล่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร² เมื่อคนชั่วได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า คือปฏิภักษ์และคู่อริของข้าพเจ้า เขาได้สะดุดและล้มลง³ แมงก่องที่พดักคายสู่ข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว แม้ข้าพเจ้าจะได้รับภัยสงคราม ข้าพเจ้ายังไว้ใจได้อยู่

ดาวิดปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความรัก

4 ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหาเสมอ คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ตลอดวันเวลาชั่วชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อจะดูความงามของพระเยโฮวาห์ และเพื่อจะพิเนิจพิจารณาอยู่ในพระวิหารของพระองค์⁵ เพราะพระองค์จะทรงซ่อนข้าพเจ้าในที่กำบังของพระองค์ในยามยากลำบาก พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ในที่ซ่อนเร้นแห่งพลับพลาของพระองค์ พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนเศลา⁶ และบัดนี้ศีรษะของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือศัตรูของข้าพเจ้าที่อยู่รอบข้าง ฉะนั้นข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งการให้ร้องในพลับพลาของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสถับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลด้วยเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาและตรัสตอบข้าพระองค์⁸ พระองค์ตรัสแล้วว่า [จงหาหน้าของเรา] จิตใจของข้าพระองค์ทูลพระองค์ว่า [ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์] ⁹ ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ อย่าลืกลักใส่ผู้รับใช้ของพระองค์ออกไปเสียด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทิ้งข้าพระองค์หรือสละข้าพระองค์เสีย¹⁰ แม้บิดาและมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอสอนมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และทรงนำข้าพระองค์ไปบนวิถีราบ เหตุด้วยศัตรูของข้าพระองค์¹² ขออย่าทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับปฏิภักษ์ให้เขาทำตามใจชอบ เพราะพยานเท็จได้ลุกขึ้นสู่ข้าพระองค์ และเขาหาใจออกมาเป็นความทารุณ¹³ ข้าพเจ้าคงหมดสติไป นอกจากข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะเห็นความดีของพระเยโฮวาห์ที่ในแผ่นดินของคนเป็น¹⁴ จงรอคอยพระเยโฮวาห์ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะทำให้จิตใจของท่านกล้าหาญ เออ จงรอคอยพระเยโฮวาห์เถิด

28

ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรูของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทูลต่อพระองค์ ศิลาของข้าพระองค์ ขออย่าให้พระกรรมหนักต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้าพระองค์ทรงเจียนอยู่ต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย 2 ขอทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ค้มมือของข้าพระองค์ขึ้นตรงต่อที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์³ ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว กับบรรดาคนที่กระทำความชั่วช้า ผู้พูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของตน แต่การปองร้ายอยู่ในใจของเขาทั้งหลาย 4 ขอทรงสนองเขาตามการงานของเขา และตามความชั่วแห่งกิจการของเขา ขอทรงสนองเขาตามงานน้ำมือของเขา และทรงตอบแทนเขาตามสมควร⁵ เพราะเขาไม่นับถือพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพระหัตถกิจของพระองค์ พระองค์จะทรงฟังเขาลงและไม่สร้างเขาขึ้นอีก

สารการแด่พระเยโฮวาห์

6 สารการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า⁷ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ ฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงปีติยินดียิ่ง ข้าพเจ้าจะถวายโมทนาแก่พระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า⁸ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดของผู้รับเชิญของพระองค์

การอธิษฐานเผื่อประชาชน

9 ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด และอำนาจพระพรแก่มรดกของพระองค์ ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเขา และหอบหิ้วเขาไปเป็นนิตย์

29

ดาวิดขอให้บรรดาเจ้านายถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่เทวทูตทั้งหลาย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์เกิด จงถวายสง่าราศีและพระกำลังแด่พระเยโฮวาห์² จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์³ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือน้ำ พระเจ้าแห่งสง่าราศีทรงคะนองเสียงคือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย⁴ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ทรงฤทธานภาพ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์เต็มด้วยความสูงส่ง⁵ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หึกตื้นสนสิดาร์ พระเยโฮวาห์ทรงหึกตื้นสนสิดาร์แห่งเลบานอน⁶ พระองค์ทรงกระทำให้พวกเขากระโดดเหมือนลูกวัว เลบานอนและสิริออนเหมือนม้า युนิคอนหนุ่ม⁷ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แยกเปลวเพลิงออกจากกัน⁸ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์สั่นถิ่นทุรกันดาร พระเยโฮวาห์ทรงสั่นถิ่นทุรกันดารแห่งเมืองคาเดช⁹ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กระทำให้กวางตัวเมียตกกล และทำให้ป่าดงโหรงเหรง และในพระวิหารของพระองค์ทุกคนกล่าวถึงสง่าราศีของพระองค์¹⁰ พระเยโฮวาห์ประทับเหนือน้ำท่วม พระเยโฮวาห์ประทับเป็นเกษัตริย์เป็นนิตย์¹¹ พระเยโฮวาห์จะทรงประทานกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงอำนาจพระพรแก่ประชาชนของพระองค์ให้มีสันติภาพ

30

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยท่านพ้นได้ เพลงสดุดีและบทเพลงของดาวิด ณ พิธีถวายพระราชวังของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะยกพระเกียรติพระองค์ เพราะพระองค์ทรงดึงข้าพระองค์ขึ้นมาและมีไต่ทรงให้คู่ริของข้าพระองค์เปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ขึ้นมาจากแดนผู้ตาย ทรงให้ข้าพระองค์มีชีวิต เพื่อข้าพระองค์ไม่ต้องลงไปสู่ปากแดนผู้ตาย⁴ โอ ท่านวิสุทธิชนของพระองค์เอ๋ย จงร้องสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ ของพระองค์⁵ เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นเป็นแต่ชั่วขณะหนึ่ง และความโปรดปรานของพระองค์นั้นตลอดชีวิต การร้องไห้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความขมขื่นจะมาเวลาเช้า⁶ ข้าพระองค์พุดในความเจริญรุ่งเรืองของข้าพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวเลย⁷ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โดยความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างภูเขาเข้มแข็ง พอพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ข้าพระองค์ก็ลำบากใจ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทูลต่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ว่า⁹ [จะ]ได้กำไรอะไรจากโลหิตของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์คลั่ง ไปยังปากแดนผู้ตาย ผงคลีจะสรรเสริญพระองค์หรือ มันจะบอกเล่าเรื่องความจริงของพระองค์หรือ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับและทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่

พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์□ 11 สำหรับข้าพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนการไว้ทุกข์ เป็นการเต้นรำ พระองค์ทรงแก้เสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออก และทรงคาดเอวข้าพระองค์ด้วยความยินดี 12 เพื่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์และ ไม่ถึงเงิบ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายโมทนาแด่พระองค์เป็นนิตย์

31

ดาวิดไว้วางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ควางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อายเลย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในความชอบธรรมของพระองค์ 2 ขอทรงเสียดพระกรรณให้แก่ข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดอย่างรวดเร็วเถิด ขอพระองค์ทรงเป็นศิลาเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นป้อมปราการเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด 3 พระเจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ขอทรงพาและนำข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์ 4 ขอทรงปลดข้าพระองค์ออกจากข่ายที่พวกเขาวางอย่างลับๆ เพื่อดักข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์ 5 ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ทรงไถ่ข้าพระองค์แล้ว 6 ข้าพระองค์เกลียดบรรดาผู้ที่นับถือพระเทียมเท็จ แต่ข้าพระองค์ควางใจในพระเยโฮวาห์ 7 ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีและยินดีในความเมตตาของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบเรื่องความทุกข์ยากแห่งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ 8 และมีไถ่ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของศัตรู พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่กว้างขวาง 9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กำลังทุกข์ใจ เน้นดาของข้าพระองค์ก็รั้งโรยไปเพราะความระทม ทั้งจิตวิญญาณและร่างกายของข้าพระองค์ด้วย 10 เพราะชีวิตของข้าพระองค์ก็ร่อยหรอไปด้วยความทุกข์โศก และปีเดือนของข้าพระองค์ก็หมดไปด้วยการถอนหายใจ กำลังของข้าพระองค์อ่อนลงเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ และกระดูกของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไป 11 ข้าพระองค์เป็นที่ินทาท่ามกลางบรรดาปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ โดยเฉพาะท่ามกลางเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ เป็นเรื่องน่าครั่นคร้ามของผู้ที่คุ้นเคย ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป 12 เขาสลิมข้าพระองค์เสียประหนึ่งว่าเป็นคนตายแล้ว ข้าพระองค์เหมือนอย่างภาษาที่แตก 13 พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบของคนเป็นอันมาก มีความสยดสยองอยู่ทุกด้าน ขณะที่เขาร่วมกันคิดแผนการต่อสู้ข้าพระองค์ ขณะที่เขาบอกร้ายชีวิตของข้าพระองค์ 14 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ควางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ทูลว่า □พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ 15 วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือศัตรูและผู้ซุ่มเฝ้าของข้าพระองค์ 16 ขอพระพิชิตพระองค์ทอแสงบนผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความเมตตาของพระองค์ 17 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย เพราะข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอให้คนชั่วได้อาย ขอให้เขาเสียชื่อเสียง ไปยังแดนผู้ตาย 18 ขอให้ริมฝีปากที่มูสาเป็นใบ ซึ่งพูดแต่สิ่งอวดดีต่อคนชอบธรรม ด้วยความจองหองและการดูหมิ่น

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

19 โอ ความดีของพระองค์อุดมสักเท่าใดที่พระองค์ทรงสะสมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงกระทำไว้เพื่อผู้ที่วางใจในพระองค์ ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 20 พระองค์ทรงซ่อนเขาไว้ในความลึกลับแห่งพระพิชิตพระองค์ให้พ้นจากการปองร้ายของมนุษย์ พระองค์ทรงยึดเขาไว้อย่างลึกลับในที่กำบังของพระองค์ให้พ้นจากลิ้นที่ทะเลาะวิวาท 21 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ในเมืองเข้มแข็ง 22 ด้วยข้าพระองค์กล่าวอย่างรีบร้อนว่า □ข้าพระองค์ถูกตัดขาดไปพ้นสายพระเนตรของพระองค์แล้ว□ แต่พระองค์ยังทรงได้ยินเสียงแห่งคำวิงวอนของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอต่อพระองค์ 23 โอ ท่านบรรดาวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์เอ๋ย จงรักพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิทักษ์รักษาคนสัตย์ซื่อไว้ แต่ทรงสนองผู้กระทำหังการอย่างเต็มขนาด 24 จงเข้มแข็ง และพระองค์จะให้ใจของท่านกล้าหาญเถิด ท่านทั้งปวงผู้หวังใจในพระเยโฮวาห์

32

ความเชื่อได้ปกปิดบาปของผู้ที่เชื่อ เพลงสดุดีของดาวิด มัสคิลบทหนึ่ง

1 บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็ เป็นสุข คือผู้ทรงกลบเกลื่อนบาปให้มัน 2 บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์มิได้ทรงถือโทษความชั่วช้าก็ เป็นสุข คือผู้ที่ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา 3 เมื่อข้าพระองค์นิ่งเงียบ ร่างกายของข้าพระองค์คร่ำครวญวันยังค่ำของข้าพระองค์ 4 พระหัตถ์ของพระองค์คนก่อนก่อนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็เหี่ยวแห้งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง 5 ข้าพระองค์สารภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ซ่อนความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้

ข้าพระองค์ทูลว่า ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระเยโฮวาห์ แล้วพระองค์ทรงยกโทษความชั่วช้าแห่งความบาปของข้าพระองค์ เชลาห์⁶ เพราะฉะนั้นทุกคนที่ตามทางของพระเจ้าจะอธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาที่จะพบพระองค์ได้ ในเวลาน้ำท่วมมาก น้ำจะไม่มาถึงคนนั้น⁷ พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากความยากลำบาก พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยเพลงฉลองการช่วยให้พ้น เชลาห์⁸ เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทางที่เจ้าควรจะไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วยจับดาบเจ้าอยู่⁹ อย่าเป็นเหมือนม้าหรือสัตว์ที่ปราศจากความเข้าใจ ซึ่งต้องติดเหล็กขวางปากและบังเหียน มิฉะนั้นมันก็จะเข้ามาหาเจ้า¹⁰ อันความทุกข์ของคนชั่วนั้นมีมาก แต่ความเมตตาจะล้อมบุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์¹¹ ข้าแต่คนชอบธรรม จงยินดีในพระเยโฮวาห์ และเปรมปรีดี บรรดาท่านผู้มีใจเที่ยงตรงจงให้ร้องเกิด

33

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

¹ โอ ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ การสรรเสริญนั้นควรแก่คนเที่ยงธรรม² จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเขาคู่ จงถวายสดุดีแด่พระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย³ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์ จงดีดสายอย่างแคล่วคล่องพร้อมกับให้ร้อง⁴ เพราะพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่เที่ยงธรรม และบรรดาพระราชกิจของพระองค์ก็สำเร็จด้วยความจริง⁵ พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มด้วยความดีของพระเยโฮวาห์⁶ โดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้น มา กับบริวารทั้งปวงก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์⁷ พระองค์ทรงรวบรวมน้ำทะเลไว้ด้วยกันเป็นกองใหญ่ และทรงเก็บที่ลึกลงในคลัง⁸ ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเยโฮวาห์ ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยินดี สดสิงพริงเพร็ดต่อพระองค์⁹ เพราะพระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงให้การปรึกษาของชาติต่าง ๆ เปล่าประโยชน์ พระองค์ทรงให้แผนงานของชนชาติทั้งหลายไร้ผล¹¹ คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์ตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ พระดำริในพระทัยของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ¹² ประชาชาติที่พระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้เป็นมรดกของพระองค์¹³ พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทอดพระเนตรบุตรทั้งหลายของมนุษย์¹⁴ จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น¹⁵ คือพระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน และทรงพิจารณาถึงการของเขาทั้งหลายทั้งสิ้น¹⁶ กองทัพใหญ่หาช่วยให้กษัตริย์องค์หนึ่งองค์ใดรอดพ้นไปไม่ กำลังอันมากมายก็ไม่ช่วยนักรบให้พ้นได้¹⁷ ม้าศึกจะเป็นที่หวังความปลอดภัยก็หาไม่ กำลังมหาศาลของมันก็ช่วยให้รอดไม่ได้¹⁸ ดูเถิด พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือผู้ที่ยำเกรงพระองค์เหนือผู้ที่หวังในความเมตตาของพระองค์¹⁹ เพื่อพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากมัจจุราช และให้เขาดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลาแกมดาราอาหาร

ความไว้วางใจในพระเจ้า

²⁰ จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรอดอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเรา²¹ เออ จิตใจของเราทั้งหลายยินดีในพระองค์ เพราะเราวางใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์²² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์จงอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายตามที่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์

34

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและแนะนำให้คนอื่นทำเช่นนั้น เพลงสดุดีของดาวิดเมื่อท่านทำเป็นบ้าต่อหน้าอาบีเมเลค พระองค์จึงขับไล่ท่านออกไปเสียและท่านก็ไป

¹ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป² จิตใจของข้าพเจ้าจะโอ้อวดในพระเยโฮวาห์ คนที่เสี้ยมเลี่ยมตัวจะฟังและยินดี³ โอ เชิญอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พร้อมกับข้าพเจ้า ให้เราสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยกัน⁴ ข้าพเจ้าได้แสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า⁵ เขาทั้งหลายเพ่งดูพระองค์ และเบิกบาน หน้าตาของเขาจึงไม่ต้องอาย⁶ คนจนคนนี้ร้องทูล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับ และทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา⁷ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด⁸ โอ ขอเชิญชมดูแล้วจะเห็นว่าพระเยโฮวาห์ประเสริฐ คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข⁹ โอ ท่านวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน¹⁰ เหล่าสิ่งใดหนุ่มยังขาดแคลนและทิวไร แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์จะไม่ขาดแคลน¹¹ บุตรทั้งหลายของเยอู มาเถิด มาฟังเรา เราจะสอนเจ้าถึงความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์¹² มนุษย์คนใดผู้ปรารถนาชีวิตและรักวันคืนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นของดี¹³ จงระวังสันของเจ้าจาก

ความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง¹⁴ จงหนีความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น¹⁵ พระเนตรของพระเยโฮวาห์เห็นคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์สืบคำอ้อนวอนของเขา¹⁶ พระพิภพของพระเยโฮวาห์ตั้งต่อสู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว เพื่อจะตัดการระลึกถึงเขาเสียจากแผ่นดินโลก¹⁷ เมื่อคนชอบธรรมร้องทูลขอ พระเยโฮวาห์ทรงสดับและทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจพหุขำและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด¹⁹ คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นหมด²⁰ พระองค์ทรงรักษากระดูกเขาไว้ทั้งหมด ไม่หักสีกี่เดียว²¹ ความชั่วจะสังหารคนชั่ว และคนทั้งหลายที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะสาบสูญไป²² พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป

35

ดาวิดทูลขอความปลอดภัย เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงผลงมผู้ที่ผลงมข้าพระองค์ ขอทรงสู้รบผู้ที่รบกับข้าพระองค์² ขอทรงถือโล่และดั่ง และทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์³ ขอทรงเตรียมหอกและขวานศึกสู้ผู้ข่มเหงข้าพระองค์ ขอตรัสกับจิตใจของข้าพระองค์ว่า □เราเป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า□⁴ ผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์นั้น ขอให้เขาได้ตายและอับยศ ผู้ที่ประดิดฐความชั่วต่อสู้ข้าพระองค์นั้น ขอทรงให้เขากลับไปและอดสู⁵ ขอให้เขาเป็นเหมือนแกลบต่อหน้าลม และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ขับไล่ตามเขาไป⁶ ขอให้ทางของเขามืดและลื่น และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ข่มเหงพวกเขา⁷ เพราะเขาเอายาพิษซ่อนดักข้าพระองค์ไว้ อย่างไม่มีเหตุ เขาขุดหลุมพรางเอาชีวิตข้าพระองค์อย่างไม่มีเรื่อง⁸ ขอให้ความพินาศมาถึงเขาอย่างไม่รู้ตัว และขอให้ชายที่เขาซ่อนไว้ นั่นติดเขาเองและให้เขาติดชายพินาศเอง⁹ แล้วจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ สิ่งใดที่อยู่ในการช่วยให้รอดของพระองค์¹⁰ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีผู้ใดเหมือนพระองค์ พระองค์ผู้ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นจากผู้ที่ข่มขู่เข็ญ กำลังของเขา คนยากจนและคนขัดสนจากผู้ที่ปล้นเขา□¹¹ มีพยานเท็จลุกขึ้น เขาฟ้องสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ทราบ¹² เขาสนองข้าพระองค์โดยทำชั่วตอบความดี จิตใจของข้าพระองค์ก็ตรมตรอม¹³ ส่วนข้าพระองค์เมื่อเขาป่วยข้าพระองค์สวมผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ข่มใจตนเองด้วยการอดอาหาร ข้าพระองค์ขับหน้าลงที่อกอริษฐาน¹⁴ ข้าพระองค์ประพฤติดังที่เขาคิดว่าเป็นเพื่อนหรือพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คัดคตและร้องไห้คร่ำครวญเหมือนคนไร้ทุกข์ให้มารดา¹⁵ แต่พอข้าพระองค์สะดุด เขาก็ข่มขู่ก้นอย่างชอบใจ นักเลงหัวไม่รวบรวมกันมาสู้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่รู้ แต่พวกเขาได้ด่าว่าข้าพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง¹⁶ เขาเยาะเย้ยอย่างคนหนีนี้อใจคดในการเลี้ยต่างๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพระองค์¹⁷ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะนั่งทอดพระเนตรอีกนานเท่าใด ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากการร้ายกาจของเขา ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากหมู่มืด¹⁸ แล้วข้าพระองค์จะไม่ทนายพระคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก¹⁹ ขออย่าให้คู่อริอย่างไรเหตุผลนั้นมีความเปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์ และอย่าให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุได้หว่าดให้กัน²⁰ เพราะเขาไม่พูดอย่างสันติ แต่เขาคิดถ้อยคำหลอกลวงต่อบรรดาผู้ที่สงบเงียบในแผ่นดิน²¹ เขาอำปากกว้างใส่ข้าพระองค์ เขากล่าวว่า □อ้ายา อ้ายา เราเห็นกับตาแล้ว□

ดาวิดทูลขอให้พระเจ้าต่อสู้กับพวกศัตรูของท่าน

22 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงนิ่งเสีย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์²³ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงร้อนพระทัย ตื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่สิทธิของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรื่องของข้าพระองค์เถิด²⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของพระองค์ และขออย่าให้เขาเปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์²⁵ อย่าให้เขาทั้งหลายรำพึงในใจว่า □อ้อเฮ้อ เราได้ตามใจปรารถนาของเรา□ อย่าให้เขากล่าวได้ว่า □เราได้กลืนเขาเสียแล้ว□²⁶ ขอให้เขาได้ตายและได้ความยุ่งยากด้วยกัน คือเขาผู้เปรมปรีดีเพราะความสำคัญของข้าพระองค์ ให้เขาได้ห่มความอายและความอับยศ คือผู้ที่เขาอวดตัวสู้ข้าพระองค์²⁷ ขอให้บรรดาผู้ที่เห็นชอบในเหตุอันชอบธรรมของข้าพระองค์ให้ร้องและยินดี และกล่าวอยู่เสมอว่า □ขอให้พระเยโฮวาห์นั้นใหญ่ยิ่ง พระองค์ผู้ทรงปิตินดีในความเจริญของผู้รับใช้ของพระองค์□²⁸ แล้วลิ้นของข้าพระองค์จะบอกเล่าถึงความชอบธรรมของพระองค์ และจะสรรเสริญพระองค์วันยังค่ำ

36

สภาพของคนอธรรม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์

¹ การละเมิดของคนชั่วลึกลงเข้าไปในใจของข้าพเจ้าว่า □ ในแวตตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า □
² เพราะเขาป้อยุดตนเองในสายตาของตนจน ได้พบว่าความชั่วช้าของเขาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ³ ถ้อยคำจากปากของเขาก็ชั่วช้าและหลอกลวง เขาหยุดที่จะประพฤติดังอย่างฉลาดและกระทำความดี ⁴ เขาปองความชั่วร้ายเมื่อเขาอยู่บนที่นอนของเขา เขาวางตัวในทางที่ไม่ดี เขามิได้เกลียดชังความชั่ว ⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ ⁶ ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขใหญ่ทั้งหลาย คำตัดสินของพระองค์เหมือนที่ลิกียิง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยมนุษย์และสัตว์ให้รอด ⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า ความเมตตาของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์ ⁸ เขาอ้อมด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์ และพระองค์จะประทานให้เขาเต็มจากแม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์ ⁹ เพราะธารน้ำแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราจะเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์

การทูลขอพระพรจากพระเจ้า

¹⁰ โอ ขอประทานความเมตตาของพระองค์ต่อไปแก่ผู้ที่ยังรักพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่คนใจเที่ยงธรรม ¹¹ ขออย่าให้เท้าของคณจูงหองมาเหนือข้าพระองค์ หรือให้มือของคณชั่วช้าใส่ข้าพระองค์ไปเสีย ¹² แล้วคณกระทำความชั่วช้าก็ล้นมือที่นั่น เขาถูกผลกลอง ลูกหินอีก ไม่ได้

37

สันติภาพและความดีในอนาคตสำหรับผู้วางใจในพระเยโฮวาห์ เพลงสดุดีของดาวิด

¹ อย่าให้เจ้าเดือดร้อนเพราะเหตุคนที่กระทำชั่ว อย่าอิงฉนที่กระทำความชั่วช้า ² เพราะไม่ช้าเขาจะเหี่ยวไปเหมือนหญ้า และแห้งไปเหมือนพืชสด ³ จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง ⁴ จงปิตินิดในพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน ⁵ จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ ⁶ พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านกระจ่างอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ่มอย่างเที่ยงวัน ⁷ จงสงบอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ และเพียรรอคอยพระองค์อยู่ อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อนเพราะเหตุผู้ที่เจริญตามทางของเขา หรือเพราะเหตุผู้ที่กระทำตามอุบายชั่ว ⁸ จงระงับความโกรธ และทิ้งความพิโรธ อย่าให้ใจเดือดร้อนของท่านนำท่านไปกระทำชั่ว ⁹ เพราะคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ¹⁰ ยิ่งอีกหน่อยหนึ่งคนชั่วจะไม่มีอีก แม้จะมองดูที่ที่ของเขาให้ตี เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น ¹¹ แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเขาจะปิตินิดในสันติภาพอุดมสมบูรณ์ ¹² คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา ¹³ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระสรวลต่อคนชั่ว เพราะพระองค์ทอดพระเนตรเห็นวันเวลาของเขากำลังมา ¹⁴ คนชั่วชักดาบและโค้งคันธนู เพื่อเอาคนจนและคนขัดสนลง เพื่อสังหารคนที่เดินอย่างเที่ยงธรรม ¹⁵ ดาบของเขาจะเข้าไปในใจของเขาเอง และคันธนูของเขาจะหัก ¹⁶ เล็กน้อยๆ ที่คนชอบธรรมมีก็ดีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วเป็นอันมาก ¹⁷ เพราะแขนของคนชั่วจะหัก แต่พระเยโฮวาห์ทรงเชิดชูคนชอบธรรม ¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงทราบวันเวลาของคนไร้สำนึก และมรดกของเขาจะดำรงอยู่นิรันดร์ ¹⁹ เขาจะไม่ได้อายในยามชั่วร้าย ในวันก่นดาบเขาจะอ้อมใจ ²⁰ แต่คนชั่วจะพินาศ ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะเหมือนสำงาของลูกแกะ เขาจะอันตรธานไป อันตรธานไปเหมือนควัน ²¹ คนชั่วขมขื่นและไม่จ่ายคืน แต่คนชอบธรรมนั้นแสดงความเมตตาและแจกจ่าย ²² เพราะคนเช่นนั้นที่พระองค์ทรงอำนวยการพระพรจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก แต่คนที่ทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูกตัดออกไปเสีย ²³ พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเขา ²⁴ แม้เขาล้ม เขาจะไม่ถูกเหวี่ยงลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์พยุงเขาไว้ ²⁵ ข้าพเจ้าเคยหนุ่ม และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชื้อสายของเขาขอลาน ²⁶ เขาแสดงความเมตตาและให้ยืมเสมอ และเชื้อสายของเขาได้รับพระพร ²⁷ จงพากเสียจากการชั่ว และกระทำความดี และท่านจะดำรงอยู่นิรันดร์ ²⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักการพิพากษา พระองค์จะไม่ทอดทิ้งวิสุทธิชนของพระองค์ จะทรงสงวนคนเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์ แต่เชื้อสายของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย ²⁹ คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บนนั้นเป็นนิรันดร์ ³⁰ ปากของคนชอบธรรมเปล่งสติปัญญา และลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม ³¹ พระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา และอย่างเท้าของเขาจะไม่พลาด ³² คนชั่วเฝ้าดูคนชอบธรรมและแสวงหาที่จะสังหารเขาเสีย ³³ พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทิ้งเขาไว้ในมือของเขา หรือให้เขาถูกปรับโทษเมื่อเขาขึ้นศาล ³⁴ จงรอคอยพระเยโฮวาห์ และรักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์จะยกย่องท่านให้ได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ท่านจะได้เห็นเมื่อคนชั่ว

ถูกตัดออกไปเสีย³⁵ ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วมีอำนาจมากยิ่งขึ้น และสูงเด่นอย่างต้นเชียวสดที่อยู่ในท้องถื่นของมัน³⁶ เขาได้ผ่านไป และดูเถิด ไม่มีเขาเสียแล้ว ถึงข้าพเจ้าจะแสวงหาเขา ก็ไม่พบเขา³⁷ จงหมายคนไร้สำนึกไว้ และมองดูคนเที่ยงธรรม เพราะอนาคตของคนนั้นคือสันติภาพ³⁸ แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลายเสียด้วยกัน จุดหมายปลายทางของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย³⁹ ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นกำลังของเขาในเวลายากลำบาก⁴⁰ พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาและทรงช่วยเขาให้พ้น พระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนชั่วและทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์

38

ดาวิดทูลขอพระกรุณาจากพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด เพื่อการถวายบูชาลึก

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงชนาบข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์² เพราะลูกธนูของพระองค์จึ่งไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์จึ่งไม่มีอนามัยในกระดูกของข้าพระองค์³ เพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั่วศีรษะ มันหนักเหมือนภาระซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์⁴ เพราะความโง่เขลาของข้าพระองค์บาดแผลของข้าพระองค์จึ่งเหี้ยนและเปื่อยเน่า⁵ ข้าพระองค์ห่อหุ้มใจ ข้าพระองค์ก็งอลงมาก ข้าพระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ⁶ เพราะบันเอวของข้าพระองค์เต็มไปด้วยโรคที่น่ารังเกียจ และไม่มีความคิดในเนื้อหนังของข้าพระองค์⁷ ข้าพระองค์ร่ำไห้และฟกช้ำทีเดียว ข้าพระองค์คร่ำครวญเพราะใจข้าพระองค์ไม่สงบ⁸ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาทั้งสี่ของข้าพระองค์ก็แจ้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การถอนหายใจของข้าพระองค์ก็ไม่มีที่พระองค์ทรงทราบ⁹ หัวใจของข้าพระองค์เต้น และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของนัยน์ตาของข้าพระองค์ก็สูญไปจากข้าพระองค์เสียแล้วด้วย¹⁰ มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ยืนเด่นอยู่ห่างจากภัยพิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยืนห่างออกไปไกลโพ้น¹¹ และบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์ก็หุดเป็นอุบาย และรำพึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ¹² แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหูหนวก ข้าพระองค์ไม่ได้ยิน ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ไม่อำปากของเขา¹³ พระยะ ข้าพระองค์เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขาไม่มีการตัดพ้อ¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือพระองค์ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์¹⁵ เพราะข้าพระองค์ทูลว่า โอโปรดฟังข้าพระองค์เถิด มิฉะนั้นพวกเราจะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์ คือผู้ที่ไถ่รอดต่อข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์พลัดไป¹⁶ เพราะข้าพระองค์จะล้มแล้ว และความเศร้าโศกอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ¹⁷ ข้าพระองค์จะสารภาพความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นทุกข์เพราะบาปของข้าพระองค์¹⁸ บรรดาผู้ที่เปรี๊ญของข้าพระองค์ก็วิ่งไวและแข็งแรง และคนที่เกลียดข้าพระองค์โดยไร้เหตุทวีมากขึ้น¹⁹ บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้าพระองค์ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ติดตามความดี²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าสถิตไกลจากข้าพระองค์²¹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงรับมาช่วยข้าพระองค์เถิด

39

ดาวิดรักษาความคิดของท่านไว้ ถึงหัวหน้านักร้อง ถึงเยรูซาลัม เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ข้าพเจ้าว่า โอข้าพเจ้าจะระแวงระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ปลงเสียงปากของข้าพเจ้า ตรีบาเท่าที่คนชั่วอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า² ข้าพเจ้าก็ไม่ปลงเสียงไป ข้าพเจ้านิ่งเงียบแม้แต่จากสิ่งที่ดี ความทุกข์ใจของข้าพเจ้ารุนแรงขึ้น³ จิตใจข้าพเจ้าร่อนอยู่ภายในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำพึงอยู่นั้น ไฟก็ลุก ข้าพเจ้าจึงพูดด้วยลิ้นของข้าพเจ้าว่า โอข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระองค์ทรงมาถึงบันปลายของข้าพระองค์ และวันเวลาของข้าพระองค์จะนานสักเท่าใด เพื่อข้าพระองค์จะทราบว่ข้าพระองค์ก่อนแอแคไหน⁴ ดูเถิด พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพระองค์ยาวสองสามฝ่ามือเท่านั้น ชีวิตของข้าพระองค์ไม่เท่าไรเลยเฉพาะพระพักตร์พระองค์ มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่อย่างไรสาระแนทีเดียว เสด็จ⁵ มนุษย์ทุกคนดำเนินไปอย่างเงาทีเดียว เขาทั้งหลายอยู่อยู่เปล่าๆแนทีเดียว มนุษย์โกยกองไว้ และไม่ทราบว่ใครจะเก็บไป⁶ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอยอะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์⁷ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการละเมิดทั้งสี่ของข้าพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์เป็นพินินหาของใคร⁸ ข้าพระองค์เป็นไม้ ข้าพระองค์ไม่อำปาก เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำเช่นนั้น

คำอธิษฐานของดาวิด

10 ขอทรงถอนโทษทัณฑ์จากข้าพระองค์เสียเถิด ข้าพระองค์ร่ำโรยไปด้วยการทบตึงจากพระหัตถ์ของพระองค์¹¹ เมื่อพระองค์ทรงตีสอนมนุษย์ด้วยการขนาบเพราะเรื่องความชั่วช้า พระองค์ทรงเผาผลาญความสวยงามของเขาเสียอย่างท่วมท้น มนุษย์ทุกคนก็ไร้สาระแน่ทีเดียว¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณแก่การร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเฉยเมยต่อน้ำตาของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นแต่แขกที่ผ่านไปของพระองค์ เป็นคนที่อาศัยอยู่อย่างบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์¹³ โอ ขอทรงเป็นพระพகตรจากข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเบิกบานขึ้น ก่อนที่ข้าพระองค์จะจากไปและไม่มียอเยือก¹⁴

40

เรื่องความวางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเอ็นพระองค์ลงสดับคำร้องทูลของข้าพเจ้า² พระองค์ทรงจุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด ออกมาจากเลนตม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้านั้นคง³ พระองค์ทรงบรรจเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา คนเป็นอันมากจะเห็นและเกรงกลัวและวางใจในพระเยโฮวาห์⁴ คนใดที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข ผู้มิได้หันไปหาคนจองหองหรือไปหาบรรดาผู้ที่หลงเงินไปตามความเท็จ⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทวงพิเรนทร์กิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดรายงานพระราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้นได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าวแล้ว ก็มีมากมายเหลือที่จะนับ

การเชื่อฟังเป็นเครื่องบูชาที่ดีที่สุด

6 เครื่องสัตวนุชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ พระองค์ทรงเบิกรูของข้าพระองค์ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์มิได้ทรงเรียกร้อง⁷ แล้วข้าพระองค์ทูลว่า ใดเกิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปดิดินดีที่กระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์⁹ ข้าพระองค์ได้ประกาศเรื่องความชอบธรรมในชุมนุมชนใหญ่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ใดเกิด ตามที่พระองค์ทรงทราบแล้ว ข้าพระองค์ได้ยืนยันริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้เลย¹⁰ ข้าพระองค์มิได้จำความชอบธรรมของพระองค์ไว้แต่ในจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้พูดถึงความสัตย์ซื่อและความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ปิดบังความเมตตาและความจริงของพระองค์ไว้จากชุมนุมชนใหญ่ใดนั้น¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงขัดเคืองพระกรุณาคุณของพระองค์จากข้าพระองค์ ขอให้ความเมตตาและความจริงของพระองค์สงวนข้าพระองค์ไว้เป็นนิตย์¹² เพราะความชั่วได้ล้อมข้าพระองค์ไว้อย่างนั้น ไม่ถ่วง ความชั่วช้าของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้าพระองค์มั่งอะไรไม่เห็น มันมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ก็ฝ่อไป¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพอพระทัยที่จะช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาสงเคราะห์ข้าพระองค์เถิด¹⁴ ขอให้ผู้ที่หาโอกาสทำลายชีวิตของข้าพระองค์ได้ตายและเกิดความยุ่งเหยิงด้วยกัน ขอให้ผู้ที่ปรารถนาสิ่งชั่วร้ายต่อข้าพระองค์นั้นต้องหันกลับ ไปและได้ความอัปยศ¹⁵ ขอให้คนเหล่านั้นสาบสูญไปเพื่อเป็นรางวัลสำหรับความน่าละอายที่เขาได้พูดกับข้าพระองค์ ว่า ใดอาชา อ้าอาชุนั้น¹⁶ ขอให้บรรดาผู้แสวงหาพระองค์ไปรมปรดิและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งนัก¹⁷ ฝ่ายข้าพระองค์อย่าจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และเป็นผู้ช่วยเหลือพ้นของข้าพระองค์

41

การเอาใจใส่คนจน ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ผู้ใดเอาใจใส่คนจนก็เป็นสุข พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเหลือให้พ้นในวันยากลำบาก² พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเขาและรักษาเขาให้มีชีวิต ในแผ่นดินเขาจะได้รับพระพร พระองค์จะไม่ทรงมอบเขาไว้กับศัตรูของเขาให้ทำตามใจชอบ³ เมื่อเขาอยู่บนที่นอนด้วยความอดโรยพระเยโฮวาห์จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้น เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่งความเจ็บไข้พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายหมด

การทูลขอของดาวิด

4 ข้าพระองค์ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงรักษาจิตวิญญาณข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์⁵ ศัตรูของข้าพเจ้ากล่าวใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า ใดเมื่อไรเราจะตายนะ และชื่อของเขาจะได้พินาศ⁶ ถ้าคนหนึ่งคนใดมาเห็นข้าพระองค์ เขาจะพูดเรื่องไร้สาระ ขณะหัวใจ

ของเขาเก็บเรื่องความชั่วช้า เมื่อเขาออกไปเขาก็ป่าวร้องไป ⁷ ทุกคนที่เกลียดข้าพระองค์ เขาซุบซิบกันถึงเรื่องข้าพระองค์ เขาปองร้ายต่อข้าพระองค์ ⁸ เขาทั้งหลายกล่าวว่า □โรคร้ายเข้าไประหว่างเขาแล้ว เขาจะไม่ลุกไปจากที่ที่เขาอนนั้นอีก□ ⁹ แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ได้ยกส้นเท้าต่อข้าพระองค์

ดาวิดพึ่งพระเจ้าสำหรับความช่วยเหลือ

¹⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอแต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงยกข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะ颂頌เขา ¹¹ โดยข้อนี้ ข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพระองค์ คือศัตรูของข้าพระองค์ ไม่ได้ชนะข้าพระองค์ ¹² แต่พระองค์ทรงคำขู่ข้าพระองค์ไว้ เพราะความสัตย์สุจริตของข้าพระองค์ และทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ ¹³ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลเป็นนิตย์ในอดีต และสืบไปเป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

42

เล่มที่สองซึ่งเปรียบกับหนังสืออพยพ เกี่ยวกับประเทศอิสราเอล ดาวิดมีความร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง มีสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์

¹ กวาง กระเสือกกระสนหาอาหาร ที่แม่น้ำไหลนั้นใด โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็กระเสือกกระสนหาพระองค์นั้น ² จิตวิญญาณของข้าพเจ้ากระหายหาพระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เมื่อไรข้าพเจ้าจะได้มาปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้า ³ ข้าพเจ้ากินน้ำต่างอาหารทั้งวันคืน ขณะที่คนพูดกับข้าพเจ้าวันแล้ววันเล่าว่า □พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน□ ⁴ เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็ระบายความในใจออกมาได้ เพราะข้าพเจ้าไปกับประชาชน คือไปกับพวกเขาถึงพระนิเวศของพระเจ้า ด้วยเสียงให้ร้องยินดีและเสียงเพลงโมทนา คือมวลชนกำลังมีเทศกาลฉลอง ⁵ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฟุ้งอยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์สำหรับความช่วยเหลือที่มาจากพระพักตร์ของพระองค์ ⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ฟุ้งอยู่ภายในข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงจะระลึกถึงพระองค์ ตั้งแต่แผ่นดินแห่งแม่น้ำจอร์แดนและแห่งภูเขาเอรโมเนตั้งแต่เนินมิซาร ⁷ เมื่อเสียงน้ำแก่งตกที่ลึกก็เรียกว่าลึก บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว ⁸ กลางวันพระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์ และกลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า พร้อมกับคำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า ⁹ ข้าพเจ้าทูลพระเจ้านิลาของข้าพเจ้าว่า □โฉนพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์เสีย โฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์ เพราะการบีบบังคับของศัตรู□ ¹⁰ ปรปักษ์ของข้าพเจ้าเยาะเย้ยข้าพเจ้า ประจวบกับภายในบรรดากระดูกของข้าพเจ้า ในเมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าทุกวันว่า □พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน□ ¹¹ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฟุ้งอยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสิหนำของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

43

ดาวิดสัญญาว่าจะปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความปีติยินดี

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแก้แทนข้าพระองค์ และต่อสูติดูของข้าพระองค์ต่อประชากรชาติที่ไร้ธรรม โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนล่อลวงและคนอธรรม ² เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งกำลังของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย โฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์เพราะการบีบบังคับของศัตรู ³ โอ ขอทรงโปรดใช้ความสว่างและความจริงของพระองค์ออกไปให้ข้าพระองค์ ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์มาถึงภูเขาริสุทธิของพระองค์ และถึงพลับพลาของพระองค์ ⁴ แล้วข้าพระองค์จะไม่ยังแท่นบูชาของพระเจ้า ถึงพระเจ้าซึ่งเป็นความชื่นบานยอดยิ่งของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายเพลงสดุดีแก่พระองค์ด้วยพิณเขาคู่

พระเจ้าทรงเป็นผู้หนุนจิตใจของดาวิด

⁵ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฟุ้งอยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสิหนำของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

44

ความโปรดปรานในอดีต ถึงหัวหน้านักร้อง มีสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้นับกับหูของตน บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเล่าให้ฟัง ถึงกิจการซึ่งพระองค์ทรงกระทำในสมัยของเขา ในสมัยโบราณกาลนั้น ² พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชากรที่ออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงปลูกบรรพบุรุษทั้งหลายไว้ พระองค์ทรง

ให้ชาติทั้งหลายทุกจิตใจ และได้ทรงขับไล่ชาติทั้งหลายนั้นออกไป³ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้แผ่นดินนั้นมาครอบครองด้วยดาบของเขาเอง มิใช่แขนของเขาที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์ขวา และพระกรของพระองค์ และโดยความสว่างจากสิพระพักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเขาทั้งหลาย⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงบัญชาการช่วยให้พ้นไว้สำหรับยาโคบ⁵ ข้าพระองค์ทั้งหลายตื่นตัวแล้วออกไปโดยพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเหยียบคนทั้งหลายขึ้นต่อสู่ข้าพระองค์ด้วยพระนามของพระองค์⁶ เพราะข้าพระองค์ไม่วางใจในคัมภีร์ของข้าพระองค์ และดาบของข้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้

ความชั่วร้ายต่างๆในปัจจุบัน

⁷ แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดจากศัตรู และทรงให้ผู้เกลียดข้าพระองค์ได้ความอัย⁸ ข้าพระองค์ทั้งหลายรอดถึงพระเจ้าได้ตลอดทั้งวัน และข้าพระองค์ทั้งหลายสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ เสด็จ⁹ แต่พระองค์ยังทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย และให้ข้าพระองค์ได้ความอัยยศ และได้เสด็จออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹⁰ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถอยกลับจากคู่อริ และคนที่เกลียดข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ขอร้องไป¹¹ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดังแกะที่จะเอาไปกิน และทรงกระจายข้าพระองค์ทั้งหลายให้ไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ¹² พระองค์ทรงขายประชาชนของพระองค์อย่างให้เปล่า ตามราคาไม่ทรงได้อะไรเพิ่มเติม¹³ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่นินทาของเพื่อนบ้าน เป็นที่เยาะเย้ยและดูหมิ่นแก่ผู้ที่อยู่รอบข้าพระองค์¹⁴ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคำครหาท่ามกลางประชาชาติ เป็นที่สั่นศีรษะท่ามกลางชาติทั้งหลาย¹⁵ ความอัยยศต่อสู้อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์วันยังค่ำ และความอับอายคลุมหน้าข้าพระองค์¹⁶ เนื่องด้วยเสียงของคนเยาะเย้ย และคนหมิ่นประมาท เนื่องด้วยศัตรูและผู้แค้น¹⁷ สิ่งทั้งปวงนี้เกิดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้ว่าข้าพระองค์ไม่มีพระองค์ หรือทูลจิตต่อพันธสัญญาของพระองค์¹⁸ จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้หันกลับ ย่างเท้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้พรางจากพระมรรคาของพระองค์¹⁹ ถึงแม้พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายหลงกลายในที่ของมึงกร และคลุมข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ด้วยเงามัจจุราช²⁰ ถ้าเราได้ลืมพระนามพระเจ้าของเรา หรือพนมมือของเราให้แก่พระอื่น²¹ พระเจ้าจะไม่ทรงค้นหาเรื่อนี้หรือ เพราะพระองค์ทรงทราบความลึกซึ้งของจิตใจ²² เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า

ดาวิดทูลขอความช่วยเหลือ

²³ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตื่นเถิด โลกพระองค์บรรทมอยู่ ขอทรงตื่นขึ้นเถิด ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียตลอดกาล²⁴ โลกพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสีย โลกพระองค์ทรงลี้ภัยที่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกขยากและถูกบีบบังคับเสีย²⁵ เพราะจิตวิญญาณของข้าพระองค์ทั้งหลายโน้มถึงพงศ์พันธุ์ร่างกายของข้าพระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน²⁶ ลูกขึ้นเถิด พระเจ้าข้า ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายขอทรงใช้ข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์

45

ความรุ่งเรืองแห่งอาณาจักรของพระคริสต์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามท่านอโซซานิม มัสคิลบทหนึ่งของคณาโคราห์ เพลงแห่งความรัก

¹ จิตใจข้าพเจ้าสั่นไหวด้วยความคิดดี ข้าพเจ้าเล่าบทประพันธ์ของข้าพเจ้าถวายกษัตริย์ ล้นของข้าพเจ้าเหมือนปากไก่ของอัสลัษณห์ที่ชานาญ² พระองค์ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลังลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอำนวยการพระพรพระองค์ท่านตลอดกาล³ โอ ข้าแต่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ขอทรงชดเชยไว้ที่เอวของพระองค์ท่าน โดยสง่าราศีและความสูงส่งของพระองค์ท่าน⁴ ขอทรงมีอย่างโอ้อวดระการเสด็จไปอย่างมีชัย เพื่อเห็นแก่ความจริง ความอ่อนสุภาพและความชอบธรรม ให้พระหัตถ์ขวาของพระองค์ท่านสอนกิจอันน่าครั่นคร้ามแก่พระองค์ท่าน⁵ ลูกธนูของพระองค์ท่านก็คมอยู่ในจิตใจของศัตรูของกษัตริย์ ชาติทั้งหลายจึงลี้ภัยอยู่ใต้พระองค์ท่าน⁶ โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรเที่ยงธรรม⁷ พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้าคือพระเจ้าของพระองค์ท่านได้ทรงเจิมพระองค์ท่านไว้ ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์ท่าน⁸ บรรดาฉลองพระองค์ของพระองค์ท่านก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา และการบูรจากพระราชวังข้าง ฉลองพระองค์เหล่านี้กระทำให้พระองค์ท่านยินดี⁹ ในหมู่สตรีผู้มิเกลียดชังของพระองค์ท่านมีราชธิดาของบรรดากษัตริย์ พระราชินีประดับทองคำเมืองโอฟีร์ประทับอยู่ข้างขวาพระหัตถ์พระองค์ท่าน¹⁰ โอ ริดอาเยย จงพิเคราะห์ฟังและเอียงหูของเธอลอง จงลืมนชาติของเธอ และลืมนบ้านบิดาของเธอเสีย¹¹ และกษัตริย์จะทรงปรารถนาความงามของเธอ เนื่องจากพระองค์ท่านเป็นเจ้านายของเธอ จงโค้งลงให้พระองค์ท่านเกิด¹² ริดอาของเมืองโหระจะเอาทองคำล้ำค่าให้แก่เธอ คือเครื่องมั่งคั่งที่สุดของประชาชนจะขอความกรุณาจากเธอ¹³ เจ้าหญิงประดับพระกายในห้องของพระนางเธอด้วยเสื้อผ้ายกทองคำ¹⁴ เขางจะนำพระนางผู้ทรงเสื้อหลายสีเข้าเฝ้า

กษัตริย์ และจะนำหญิงพรหมจารีผู้ติดตามคือเพื่อนเจ้าสาวมาถวายพระองค์¹⁵ เขาทั้งหลายจะถูกนำไปด้วยความชื่นบานและยินดี เขาจะเข้าไปในพระราชวัง¹⁶ บรรดาโอรัสของพระองค์ท่านจะแทนบรรพบุรุษของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านจะแต่งตั้งให้เป็นเจ้านายทั่วแผ่นดินโลกทั้งสิ้น¹⁷ เราจะกระทำให้พระนามของพระองค์ท่านเป็นที่เชิดชูดลอบบรรดาข้าอายุ ฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะสดุดีพระองค์ท่านเป็นนิจกาล

46

□พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย□ ถึงหัวหน้านักร้อง ของคณะโคราห์ บทเพลงตามทำนองอาลาไมท์

¹ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก ² ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกออกไป แม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล³ แม้ว่าน้ำทะเลลึกจะนองและฟองฟู แม้ว่าภูเขาสิ้นสะเทือนเพราะทะเลลวนนั้น เชลาค⁴ มีแม่น้ำสายหนึ่ง ที่คลอระบายจะกระทำให้พระมหานครของพระเจ้าขึ้นคือ พลับพลาบริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด⁵ พระเจ้าทรงสถิตกลางพระมหานคร เธอจะไม่โคลงเคลงย้ายไป พอรุ่งอรุณพระเจ้าก็ทรงช่วยเหลือไว้⁶ บรรดาประชาชาติก็อลหม่าน และราชอาณาจักรทั้งหลายก็คลอนแคลน พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง แผ่นดินโลกก็ละลายไป⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา เชลาค⁸ มาเถิด มาดูพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดการกรำงอะไรบ้างในแผ่นดินโลก⁹ พระองค์ทรงให้สงครามสงบถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันทันและฟันหอกเสีย พระองค์ทรงเผารถรบเสียด้วยไฟ¹⁰ □จึงนิ่งเสีย และรู้เถิดว่า เราคือพระเจ้า เราจะเป็นที่ยกย่องท่ามกลางประชาชาติ เราจะเป็นที่ยกย่องในแผ่นดินโลก□¹¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา เชลาค

47

คำชักชวนแก่บรรดาประชาชาติ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์

¹ โอ ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงตบมือ จงโห่ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงไชโย² เพราะพระเยโฮวาห์องค์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าคร่ำครวญ ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น³ พระองค์จะทรงปราบปรามชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เรา และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา⁴ พระองค์จะทรงเลือกมรดกของเราให้เรา เป็นสิ่งภูมิใจของยาโคบที่พระองค์ทรงรัก เชลาค⁵ พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร⁶ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเกิด จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระมหากษัตริย์ของเรา จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด⁷ เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยความเข้าใจ⁸ พระเจ้าทรงครอบครองเหนืออาณาประชาชาติ พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่งแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์⁹ บรรดาเจ้านายของชนชาติทั้งหลายประชุมกัน เป็นประชาชนของพระเจ้าแห่งอับราฮัม เพราะบรรดาโล่งของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง

48

ภูเขาซิโยนจะเป็นนครขององค์พระผู้เป็นเจ้า บทเพลงและเพลงสดุดีของคณะโคราห์

¹ พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของเรา บนภูเขาแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์² มองขึ้นไปก็ดูงาม เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คือภูเขาซิโยน ด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนครของพระมหากษัตริย์³ ภายในปราสาททั้งหลายของนครนั้นก็เป็นที่ราบกันแล้วว่า พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยอันคง⁴ เพราะเหตุเกิด กษัตริย์ชุมนุมกันแล้วเสด็จไปด้วยกัน⁵ พอท่านทั้งหลายเห็นครานั้นท่านก็พากันประหลาดใจ ท่านเป็นทุกข์ แล้วก็ตื่นหนีไป⁶ ความตระหนกตกประหม่าจับใจท่านที่นั่น มีความทุกข์ระทมอย่างหญิงกำลังคลอดบุตร⁷ พระองค์ทรงฟาดทำลายค่ายมั่นแห่งทารุณด้วยลมตะวันตก⁸ เราได้ยินอย่างไร เราได้เห็นอย่างนั้น ในนครแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในนครแห่งพระเจ้าของเรา ซึ่งพระเจ้าจะทรงสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์ เชลาค⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึงถึงความเมตตาของพระองค์ในท่ามกลางพระวิหารของพระองค์¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกอย่างไร คำสรรเสริญพระองค์ก็ไปถึงอย่างนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม¹¹ ขอภูเขาซิโยนจงเปรมปรีดี ขอธิดาแห่งยูดาห์จงยินดี เพราะเหตุคำตัดสินของพระองค์¹² จงเดินรอบศิโยนไปให้รอบเกิด จงนับหอคอยของศิโยน¹³ จงสังเกตเชิงเทินของเธอให้ดี จงพิจารณาปราสาททั้งหลายของเธอ เพื่อท่านจะได้บอกคนชั่วอายุต่อไป¹⁴ ว่าเป็นพระเจ้าของเราเป็นนิจกาล พระองค์จะเป็นผู้นำของเราจนถึงเวลาสิ้นชีวิต

49

การวางใจในพระเจ้าสำหรับการเป็นขึ้นมาใหม่ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์

¹ ดูก่อนชาติทั้งหลาย จงฟังข้อความนี้ ชาวพิภพทั้งปวงเอ๋ย จงเสียหูฟัง ² ทั้งผู้ใหญ่น้อย ทั้งเศรษฐีและคนจนด้วยกัน ³ ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา การรำพึงของจิตใจข้าพเจ้าคือความเข้าใจ ⁴ ข้าพเจ้าจะเอียงหูฟังคำอุปมา ข้าพเจ้าจะแก้ปริศนาของข้าพเจ้าให้เข้ากับเสียงพิณเขา ⁵ ทำไมข้าพเจ้าจึงกลัวในคราวทุกชียากลำบาก เมื่อความชั่วช้าแห่งผู้มั่งหมั่งล้มตัวข้าพเจ้า ⁶ คนผู้วางใจในทรัพย์ศฤงคารของตัว และอวดอ้างความมั่งคั่งอันอุดมของตน ⁷ แท้ทีเดียว ไม่มีคนใดไถ่พี่น้องของตนได้ หรือถวายค่าชีวิตของเขาแด่พระเจ้า ⁸ (เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย) ⁹ ที่เขาจะมีชีวิตเรื่อยไปเป็นนิรันดร์และไม่ต้องเห็นความเยื่อใย ¹⁰ เออ เขาเห็นว่า ถึงปราชญ์ก็ยังไม่รู้ คนโง่และคนโง่ก็ต้องพินาศเหมือนกัน และละทรัพย์ศฤงคารของตนไว้ให้คนอื่น ¹¹ จิตใจเขาคิดว่าความงามของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และที่อยู่ของเขาถึงทุกชั่วอายุ ถึงเขาเคยเรียกที่ดินของตัวตามชื่อของตน ¹² มนุษย์จะคงชีพในยศศักดิ์ของตนไม่ได้ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรฉานที่พินาศ ¹³ วิถีทางของพวกเขาคือความโง่เขลา ถึงกระนั้นคนชั่วอายุต่อไปก็พอไถ่ค่ากล่าวของเขา เขาลาห์ ¹⁴ ดังแกะ เขาถูกกำหนดไว้ให้แก่แดนผู้ตาย มัจจุราชจะเป็นเมฆบาลของเขา คนเที่ยงธรรมจะมีอำนาจเหนือเขาทั้งหลายในเวลาเช้า และความงามของเขาจะเปื้อนสิ้นไปในแดนผู้ตายซึ่งคือที่อาศัยของเขา ¹⁵ แต่พระเจ้าจะทรงไถ่ชีวิตวิญญาณของเขาจากภูธรานภาพของแดนผู้ตาย เพราะพระองค์ทรงรับข้าพเจ้าไว้ เขาลาห์ ¹⁶ ท่านอย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งมีมั่งมีขึ้น เมื่อสง่าราศีของบ้านของเขาเพิ่มขึ้น ¹⁷ เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะไม่เอาอะไรไปเลย สง่าราศีของเขาจะไม่ลงไปตามเขา ¹⁸ แม้ว่าเมื่อเขาเป็นอยู่ เขานับว่าตัวเขาสุขสบาย และคนอื่นจะยกย่องท่านเมื่อท่านเจริญ ¹⁹ เขาจะไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งจะไม่เห็นความสว่างอีก ²⁰ มนุษย์ซึ่งมียศศักดิ์ แต่ขาดความเข้าใจ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรฉานที่พินาศ

50

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงครอบครองบนแผ่นดินโลก เพลงสดุดีของอาสาฟ

¹ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเยโฮวาห์ตรัสและทรงเรียกแผ่นดินโลก ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก ² พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนครแห่งความงามหมดจด ³ พระเจ้าของเราจะเสด็จมา พระองค์จะมีได้ทรงเย็บอยู่ เพลิงจะเผาผลาญมาข้างหน้าพระองค์ รอบพระองค์คือวาทะอันทรงมหิทธิฤทธิ์ ⁴ พระองค์จะทรงเรียกถึงฟ้าสวรรค์เบื้องบน และถึงแผ่นดินโลก เพื่อพระองค์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ว่า ⁵ จงรวบรวมบรรดาวิสุทธิชนของเรามาให้เรา ผู้กระทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องสัตวบูชา ⁶ ฟ้าสวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้านั้นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา เขาลาห์

พระเจ้าทรงขอบพระทัยในการเชื้อฟังพระองค์

⁷ โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง และเราจะพูด โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะเป็นพยานปรักปรำเจ้า เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของเรา ⁸ เราจะมีได้ตักเตือนเจ้าเรื่องเครื่องสัตวบูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้ามีอยู่ต่อหน้าเราเสมอ ⁹ เราจะไม่รับวัวผู้จากเรือนของเจ้า หรือแพะผู้จากคอกของเจ้า ¹⁰ เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาตั้งพันยอด ¹¹ เรารู้จักบรรดานกแห่งภูเขาทั้งหลาย และบรรดาสัตว์ในนาเป็นของเรา ¹² ถ้าเราทิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิภพและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา ¹³ เราจะกินเนื้อวัวผู้หรือ หรือดื่มเลือดแพะหรือ ¹⁴ จงนำเครื่องการโมทนาพระคุณมาเป็นเครื่องสักการบูชาแด่พระเจ้า และทำตามคำปฎิญาณของเจ้าต่อองค์ผู้สูงสุด ¹⁵ และจงร้องทูลเราในวันทุกชียากลำบาก เราจะช่วยเจ้าให้พ้น และเจ้าจะถวายสง่าราศีแก่เรา ¹⁶ แต่พระเจ้าตรัสกับคนชั่วว่า ¹⁷ เจ้ามีสิทธิอะไรที่จะทอกฎเกณฑ์ของเรา หรือรับปากตามพันธสัญญาของเรา ¹⁸ เพราะเจ้าเกลียดคำสั่งสอน และเจ้าเหวี่ยงคำของเราไว้ข้างหลังเจ้า ¹⁹ เมื่อเจ้าเห็นใจ เจ้าก็คบเขา และเจ้าเข้าสังคมกับคนลวงประเวณี ²⁰ เจ้าปล่อยปากของเจ้าให้พูดชั่ว และลั่นของเจ้าประกอบการหลอกลวง ²¹ เน่าเน่าพูดใส่ร้ายพี่น้องของเจ้า เจ้าินหาลูกชายมารดาของเจ้าเอง ²² เจ้าได้กระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว เราก็นิ่งเงียบ เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า แต่เราจะขนาบเจ้า และเราจะรายงานสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาเจ้า ²³ เจ้าทั้งหลายผู้ลืมนะพระเจ้า จงพิจารณาเรื่องนี้ หาไม่เราจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ และจะไม่มีสักคนที่ช่วยเจ้าให้พ้น ²⁴ บุคคลที่นำการสรรเสริญมาเป็นเครื่องสักการบูชา ก็ให้เกียรติแก่เรา เราจะไม่ลืมความรอดของพระเจ้าแก่ผู้จัดทางของเขายังถูกต้อง

51

ดาวิดทูลขออภัยและขอคืนดีกับพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อนานอันผู้พยากรณ์มาเฝ้าท่าน หลังจากที่ท่านเข้าหานางบัทเชบาแล้ว

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ ขอทรงลบการละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาอันอุดมของพระองค์ 2 ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าให้หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ 3 เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์ก็อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ 4 ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในคำตรัสของพระองค์ และกระจำงัดในการพิพากษาของพระองค์ 5 ดูเถิด ข้าพระองค์ก็ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป 6 ดูเถิด พระองค์มีพระประสงค์ความจริงภายใน และจะทรงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายในจิตใจลึกซึ้งของข้าพระองค์ 7 ขอทรงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ 8 ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ชื่นความชื่นบานและความยินดี เพื่อกระดูกซึ่งพระองค์ทรงหักนั้นจะปรสมปรีดี 9 ขอทรงเป็นพระพักตร์พระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์เสีย และทรงลบบรรดาความชั่วช้าของข้าพระองค์ให้สิ้น 10 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และฟื้นฟูจิตใจที่หมกหมุ่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์ 11 ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเมืองพระพักตร์พระองค์ และขออย่าทรงนำพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ 12 ขอทรงคืนความชื่นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และขอข้าพระองค์ไว้ด้วยเติมพระทัย 13 แล้วข้าพระองค์จะสอนผู้ละเมิดทั้งหลายถึงบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และคนบาปทั้งหลายจะกลับสู่พระองค์ 14 โอ ข้าแต่พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดเพราะทำโลหิตเขาดก และลิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์ 15 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์ 16 เพราะพระองค์มิได้ทรงประสงค์เครื่องสัตวบูชา มิฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์มิได้พอพระทัยเครื่องเผาบูชา 17 เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับ ได้คือจิตใจที่ซื่อสัตย์ จิตใจที่สำนึกผิดและซื่อสัตย์นั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะมีได้ทรงดูถูก 18 ขอทรงกระทำดีแก่ศิโยนตามพระกรุณาของพระองค์ ขอทรงสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม 19 แล้วพระองค์จะทรงปดิดินดีในเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรม ในเครื่องเผาบูชาและในเครื่องเผาบูชาทั้งตัว แล้วเราจะถวายวัวผู้บนแท่นบูชาของพระองค์

52

ดาวิดขอบพระคุณ ถึงหัวหน้านักร้อง มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อโดเอกคนเอโดมมาทูลชาวลว่า ๐ดาวิดได้มาที่เรือนอาหิเมเลค

1 โอ เจ้าผู้มีอิทธิ โฉนเจ้าจึงไต่อดในกรงขัง ความเมตตาของพระเจ้าดำรงอยู่วันยังค่ำ 2 ลิ่นของเจ้าออกอุบายประสงค์ร้าย และหลอกลวงอย่างมิดโคนคม 3 เจ้ารักชั่วมากกว่าดี และการรุกรานมากกว่าพูดความชอบธรรม เชลาห์ 4 เจ้ารักทุกคำที่ทำลาย โอ ลิ่นแห่งการหลอกลวง 5 แต่พระเจ้าจะทรงทำลายเจ้าลงเสียเป็นนิรันดร์ พระองค์จะทรงฉวยและดึงเจ้าจากที่อยู่อาศัยของเจ้า พระองค์จะทรงถอนรากเจ้าเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เชลาห์ 6 คนชอบธรรมจะเห็นและเกรงกลัว และจะหัวเราะเยาะเขา กล่าวว่า 7 ๐จอมบุรุษผู้ไม่ให้พระเจ้าเป็นกำลังของตน แต่ไว้ใจในความมั่งคั่งอันอุดมของเขา เขาเสริมกำลังตัวเขาในความชั่วร้ายของเขา 8 ฝ่ายข้าพเจ้าเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศเขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในความเมตตาของพระเจ้าเป็นนิรันดร์ 9 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เป็นนิรันดร์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพระองค์จะรอคอยพระนามของพระองค์ เพราะเป็นพระนามประเสริฐต่อหน้าวิสุทธิชนของพระองค์

53

ความเลวทรามของมนุษย์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองมหาเศสท์ มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด

1 คนโง่รำพึงในใจของตนว่า ๐ ไม่มีพระเจ้า ๐ เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง และกระทำความชั่วช้าที่นำสะดสะเฮียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี 2 พระเจ้าทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีใครใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า 3 เขาทั้งหลายก็ถดถอยไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย 4 บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้า ไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเราอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเจ้า 5 เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก ในที่ซึ่งไม่มีความสยดสยอง เพราะพระเจ้าทรงกระจ่ายกระดูกของคนที่ตั้งค่ายสู้เจ้า พระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายได้ตาย เพราะพระเจ้าทรงชังเขา 6 โอ ขอทรงช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียที่เกิด เมื่อพระเจ้าทรงให้พวกเชลยแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

54

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อพวกชาวศิฟไปทูลข่าวลว่า □ดาวิดซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางเรา ไม่ใช่หรือ□

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยพระนามของพระองค์ และแก้แทนข้าพระองค์ด้วยอำนาจของพระองค์² โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรมสมบัติ ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์³ เพราะคนแปลกหน้าได้ลักขึ้นสู่ข้าพระองค์ ผู้บิบบัณคืบเสาะหาชีวิตของข้าพระองค์ เขามีได้ตั้งพระเจ้าไว้ตรงหน้าเขา เซลาห์

ดาวิดวางใจในพระเจ้า

4 ดุเถิด พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ผดุงชีวิตของข้าพเจ้าไว้⁵ พระองค์จะทรงตอบสนองการร้ายต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้า และทรงขจัดเขาเสียด้วยความจริงของพระองค์⁶ ข้าพระองค์จะถวายสดับบูชาตามใจสมัครแก่พระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้นประเสริฐ⁷ เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทุกอย่าง และยื่นดาของข้าพเจ้ามองเห็นพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้าในน้ำเสร็จ

55

ความกลัวและความสะทสะทันทันมาเหนือดาวิด ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเจียพระกรรมสมบัติคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขออย่าซ่อนพระองค์เสียจากคำวิงวอนของข้าพระองค์² ขอทรงสดับ และขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์เศร้าสลดในเรื่องร้องทุกข์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงส่งเสียงครวญคราง³ เพราะเสียงของศัตรู เพราะการบีบบังคับของคนชั่ว เหตุว่าข้าพเจ้าพ้องว่าข้าพระองค์ได้ทำความชั่ว และเขายบมความเกลียดชังข้าพระองค์โดยความโกรธ⁴ จิตใจของข้าพระองค์คร่ำครวญอยู่ในข้าพระองค์ ความสยดสยองของมัจจุราชตกเหนือข้าพระองค์⁵ ความกลัวและความสะทสะทันทันมาเหนือข้าพระองค์ ความหวาดเสียวท่วมข้าพระองค์⁶ และข้าพระองค์ว่า □โอ ข้าอยากมีปีกอย่างนกเขา จะได้บินหนีไปและอยู่สุข⁷ ดุเถิด ข้าจะได้พบเงรไปไกล ข้าจะได้พักอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เซลาห์

ดาวิดขอพระเจ้าทรงทำลายพวกศัตรูของท่าน

8 ข้าจะได้รับหนีไปจากลมดุเดือดและพายุ□ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงทำลายเสีย และให้ภาษาของเขายู้งเหยิงไป เพราะข้าพระองค์เห็นความทารุณและการโกลาหลที่ในนคร¹⁰ เขาเดินบนกำแพงรอบนครอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน และความบาปผิดกับความเศร้าโศกอยู่ภายในนคร¹¹ ความเลวทรามมีอยู่ท่ามกลางเธอ การหลอกลวงและการส่อโกงไม่พรางไปจากถนนทั้งปวงของเธอ¹² มิใช่ศัตรูผู้เยาะเย้ยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เห็น ได้มิใช่ผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้าผู้พองตัวใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้หลบเขาได้¹³ แต่เป็นท่าน เสมอป่าเสมอไธสกับข้าพเจ้า เป็นเกลอของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า¹⁴ เราเคยสนทนากับปราศรัยกันอย่างชื่นใจ เราดำเนินในพระนิเวศของพระเจ้าเช่นมิตรสนิท¹⁵ ขอ มัจจุราชมาหาเขาเหล่านั้น ให้เขาลงไปยังนรกทั้งเป็น เพราะความเลวทรามอยู่ในที่อยู่อาศัยของเขาและอยู่ท่ามกลางพวกเขา¹⁶ สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด¹⁷ ทั้งเวลาเช้า เวลาเย็น และเวลาเที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทุกข์ และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า¹⁸ พระองค์ได้ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้า ให้ปลอดภัยจากสงครามที่ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ เพราะคนเป็นอันมากอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า¹⁹ พระเจ้าจะทรงสดับและลดเขาลง คือพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่โบราณกาล เซลาห์ เพราะเขาไม่เปลี่ยน เขาจึงไม่ยำเกรงพระเจ้า²⁰ เขายืนมือออกต่อสู้ผู้อยู่อย่างสันติกับเขา เขาฝ่าฝืนพันธสัญญาของเขา²¹ คำพูดจากปากของเขาเรียบลื่นยิ่งกว่าเนย แต่สงครามอยู่ในใจของเขา ถ้อยคำของเขาอ่อนนุ่มยิ่งกว่าน้ำมัน แต่ทว่าเป็นดาบที่ชักออกมาแล้ว²² จงมอบภาระของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงคำจุนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย²³ โอ ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงเขาลงสู่ปากแดนพิณาส คนที่ทําให้โลหิตตกและคนหลอกลวงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึครั้งจํานวนเวลาของเขา แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

56

ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึงหัวหน้านักร้อง ตามท่านองโยนาเธเลเมเรโคคิม มิคตามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อชาวฟีลิสเตียจับท่านในเมืองกัท

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ เพราะมนุษย์จะกลืนข้าพระองค์เสีย เขาต่อสู้และบีบบังคับข้าพระองค์วันยังค่ำ² โอ ข้าแต่พระองค์ผู้สูงสุด พวกศัตรูของข้าพระองค์จะกลืนข้าพระองค์เสียวันยังค่ำ

เพราะหลายคนต่อสู้ข้าพระองค์³ เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์⁴ ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวามะของพระองค์ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่าเนื้อหนังอาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้⁵ เขาประทุษร้ายต่อคำกล่าวของข้าพระองค์วันยังค่ำ ความคิดทั้งสิ้นของเขา ล้วนมุ่งร้ายต่อข้าพระองค์⁶ เขาร่วมหัวกัน เขาชุมนุมอยู่ เขาเฝ้ารอยเท้าของข้าพระองค์อย่างกับคนที่ชุมนุมอยู่ เอาชีวิตข้าพระองค์⁷ เขาจะหนีให้พ้นเพราะเหตุความชั่วช้าของเขาหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเหวี่ยงชนชาติทั้งหลายลงมาด้วยพระพิโรธ⁸ พระองค์ทรงนับการระหกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์ไว้ น้ำตานี้ ไม่อยู่ในเบ้ามือของพระองค์หรือ พระเจ้าคะ

ดาวิดวางใจในพระเจ้า

⁹ แล้วศัตรูของข้าพระองค์จะหันกลับในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล ข้าพระองค์ทราบนั่นว่า พระเจ้าทรงสถิตฝ่ายข้าพระองค์¹⁰ ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวามะของพระองค์ ในพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวามะของพระองค์¹¹ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่ามนุษย์อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้¹² โอ ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้ นั้น ข้าพระองค์จะทำตาม ข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์¹³ เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ให้พ้นจากการลุ่มมีโซหรือ เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในความสว่างแห่งชีวิต

57

การทูลขอของดาวิด ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทสซิท มิคทามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อท่านหนีเข้าอุโมงค์ในถ้ำ

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะจิตวิญญาณของข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้นไป² ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำการทั้งสิ้นในสำเร็จเพื่อข้าพเจ้า³ พระองค์จะทรงใช้มาจากฟ้าสวรรค์ และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากการเยาะเย้ยของผู้ที่ยากกลืนข้าพเจ้าเสีย เชลาห์ พระเจ้าจะทรงใช้ความเมตตาและความจริงลงมา⁴ จิตใจข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางเหล่าสิงโต ข้าพเจ้านอนท่ามกลางผู้ที่ไฟติดตัวคือบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ฟันของเขาทั้งหลายคือหอกและลูกธนู ลิ้นของเขาคือดาบคม⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก⁶ เขาทั้งหลายวางดาบชายดักเท้าข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าได้ค่อมลง เขาขุดบ่อไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า แต่เขาก็ตกลงไปเสียเอง เชลาห์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า

⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญ⁸ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเถิด ฟินใหญ่และฟินเขาคูเอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย¹⁰ เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งถึงฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ¹¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

58

การตำหนิผู้พิพากษาธรรม ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทสซิท มิคทามบทหนึ่งของดาวิด

¹ โอ ชุมชนชนเอ๋ย ท่านพูดอย่างชอบธรรมหรือ โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมหรือ ² เปล่าเลย ในใจของท่าน ท่านประดิษฐ์ความผิด ท่านชิงความทารุณแห่งมือของท่านในแผ่นดินโลก

ลักษณะของคนชั่ว

³ คนชั่วหลงเงิน ไปตั้งแต่จากครรภ์ เขาหลงทางไปตั้งแต่เกิด คือพุดมูสา ⁴ เขามีพิษเหมือนพิษงู เหมือนงูพิษหูหนวกที่อุดหูของมัน ⁵ มันจึงไม่ฟังเสียงของหมองู ผู้ซึ่งมีมันเคี้ยวสิ่ง ⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงหักฟันในปากของมันเสีย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฉีกเขี้ยวของสิงโตหนุ่มออกเสีย ⁷ ให้พวกเขาละลายไปเหมือนน้ำที่ไหล ไม่ขาดสาย เมื่อเขาเล็งธนูเพื่อยิงลูกศร ให้ลูกศรนั้นถูกตัดเป็นชิ้นๆ ⁸ ขอให้เขาเหมือนนกที่ละลายเป็นเมือกไป เหมือนทารกแห่งที่ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์⁹ ก่อนเมื่อของเจ้าจะรู้สึกร้อนจากหนามทั้งเป็น พระองค์จะทรงกวาดหนามเหล่านั้น ไปเสียเหมือนลมหมุน และด้วยพระพิโรธของพระองค์¹⁰ คนชอบ

ธรรมจะเปรมปรีดี เมื่อเขาเห็นการแก้แค้น เขาจะเอาโลหิตของคนชั่วล้างเท้าของเขา ¹¹ จะมีคนกล่าวว่า □ แน่แล้ว มีบาเหน็จให้แก่คนชอบธรรม แน่แล้ว มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาโลก□

59

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทซัทมิ มิทตามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อเขาอุทธรณ์ใช้คนให้ไปเฝ้าบ้านของท่านเพื่อจะฆ่าท่านเสีย

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยป้องกันข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ² ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ที่ทำความชั่วร้าย และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากคนกระหายเลือด ³ เพราะดูเถิด เขาช่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ผู้มีอำนาจร่วมกันต่อสู้ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่การละเมิดหรือบาปของข้าพระองค์เอง ⁴ เขารังไปเตรียมพร้อม มิใช่ความผิดของข้าพระองค์ ขอทรงกระป๋กระเป๋รา ขอทรงมาช่วยข้าพระองค์และทอดพระเนตร ⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล ขอทรงตื่นขึ้นลงโทษบรรดาประชาชาติ ขออย่าทรงเมตตาผู้ละเมิดที่คิดร้ายแม้สักคนเดียว เชลาห์ ⁶ เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร ⁷ ดูเถิด ปากของเขาอ้างพันอยู่ และมีดาบที่ริมฝีปากของเขา เพราะเขาคิดว่า □ ใครจะพึงเรา□ ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงหิวเราเยาะเขา พระองค์ทรงเยาะเย้ยประชาชาติทั้งปวง ⁹ เพราะเหตุพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์จะคอยเฝ้าพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ¹⁰ พระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพเจ้าจะทรงป้องกันข้าพเจ้า พระเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ ¹¹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงสังหารเขาเสีย เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะลี้ม ขอให้เขาระหกระเหิน ไปด้วยฤทธาณภาพของพระองค์และทำให้เขาล้มลง ¹² เพราะบาปปากของเขา และเพราะถ้อยคำริมฝีปากของเขา ขอให้เขาติดกับโดยความเย่อหยิ่งของเขา เพราะการสาปแช่งและการกรรมสา ซึ่งเขาเปล่งออกมานั้น ¹³ ขอทรงเผาผลาญเขาเสียโดยพระพิโรธ ขอทรงเผาผลาญเขาจนเขาไม่เหลือเลย แล้วเขาจะทรงว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือยาโคบ ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เชลาห์ ¹⁴ ให้เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร ¹⁵ ให้เขาเที่ยวไปหาอาหาร ถ้าไม่ได้กินอัมก็ชูคำราม ¹⁶ แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงอาณาเขตของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยในยามทูกข์ของข้าพระองค์ ¹⁷ โอ ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพระองค์

60

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองซูซานเอดูท มิทตามบทหนึ่งของดาวิดเพื่อส่งสอน เมื่อท่านขับเดียวกับอาร์มินาธาโรอิม และกับอาร์มโซบาห์ และเมื่อเขากลับโยอาบ ได้ฆ่าชาวเอโดมเสียหนึ่งหมื่นสองพันคนในหุบเขาเกลือ

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว ทั้ง ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงไม่พอพระทัย โอ ขอให้พระองค์ทรงหันมาหาข้าพระองค์ทั้งหลายอีก ² พระองค์ทรงกระทำให้แผ่นดินหวั่นไหว ทรงให้มันแตกแยกออก ขอทรงซ่อมช่องของมันเพราะมันโยกเยก ³ พระองค์ทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์ประสพความลำบาก พระองค์ทรงบังคับข้าพระองค์ให้ดื่มน้ำองุ่นแห่งความประหลาดใจ ⁴ พระองค์ทรงตั้งธงไว้ให้บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อชักขึ้นเพราะเหตุความจริง เชลาห์ ⁵ ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น ⁶ พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า □ เราจะปัดยินดี เราจะแบ่งเมืองเซเคมี และแบ่งหุบเขาเมืองสุดคตอก ⁷ ก็เลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันศิระของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา ⁸ โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้ร้องด้วยความมิชยเหนือฟิลิสเตีย□ ⁹ ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ ¹¹ ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล ¹² โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลาย

61

ดาวิดร้องทูลต่อพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังเสียงร้องของข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ² ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์มาแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาไป ขอทรงนำข้า

พระองค์มาถึงศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์³ เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นหอคอยเข้มแข็งที่ประจันหน้าศัตรู⁴ ข้าพระองค์จะอยู่ในพลับพลาของพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์จะวางใจในที่กำลังปีกของพระองค์ เซลาห์⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงสดับคำปฏิญาณของข้าพระองค์ และพระองค์ประทานเมรดของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์⁶ พระองค์จะทรงยึดพระชนม์ของกษัตริย์ ให้ปีเดือนของท่านยืนนาน ไปหลายชั่วอายุ⁷ ท่านจะคอยเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นนิตย์ โอ ขอทรงแต่งตั้งความเมตตาและความจริงไว้คุ้มครองท่าน⁸ แล้วข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์เสมอ ตามที่ข้าพระองค์ทำตามคำปฏิญาณอยู่แต่ละวันนั้น

62

ดาวิดวางใจในพระเจ้าแต่ผู้เดียว ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเยซูน เพลงสดุดีของดาวิด

¹ แน่นอนจิตใจของข้าพเจ้าคอยทำพระเจ้า ความรอดของข้าพเจ้ามาจากพระองค์² พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวใหญ่โต³ พวกเจ้าจะคิดความร้ายต่อคนอื่นนานสักเท่าใด เจ้าทุกคนจะถูกสังหาร ผู้เหมือนกำแพงที่เอนและร้าวที่โยกเยก⁴ เขาคิดแต่เพียงจะผลักท่านลงมาจากยศของท่าน เขาพอใจในความเท็จ เขาอวยพรด้วยปากของเขา แต่เขาแข่งอยู่ในใจ เซลาห์⁵ จิตใจของข้าพเจ้า จงคอยทำพระเจ้าแต่องค์เดียว เพราะความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์⁶ พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว⁷ ความช่วยให้รอดและสง่าราศีของข้าพเจ้าอยู่ที่พระเจ้า ศิลาอันทรงมหิทธิฤทธิ์และที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือพระเจ้า⁸ ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายความในใจของท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา เซลาห์⁹ คนฐานต่ำก็เป็นสิ่งไร้สาระ คนฐานะสูงก็เป็นความเท็จ เมื่อซึ่งดูเขาก็ลอยขึ้น เขารวมด้วยกันยังเบากว่าสิ่งไร้สาระ¹⁰ อย่าวางใจในการบีบบังคับ อย่าหวังผลาด้วยการปล้นสะดม ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น อย่าวางใจในสิ่งนั้น¹¹ พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยืนอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าภูธรานภาพเป็นของพระเจ้า¹² โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสนองมนุษย์ทุกคนตามการงานของเขา

63

ดาวิดกระหายหาพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารยูดาห์

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์แต่เช้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์ เนื้อหนังของข้าพระองค์กระเสือกกระสนหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งและกระหายน้ำ ที่ที่ไม่มีน้ำ² เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จึงเคยเห็นพระองค์ในสถานบริสุทธิ์ เห็นภูธรานภาพและสง่าราศีของพระองค์³ เพราะว่าความเมตตาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์⁴ เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ราบเท่าชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะขู่มือต่อพระนามของพระองค์⁵ จิตใจของข้าพระองค์จะอึดแน่นดังกิน ไชโรดุดและไขมัน และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ขึ้นบาน⁶ เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน และตรึกตรองถึงพระองค์ทุกยาม⁷ เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงเปรมปรีดีอยู่ในร่มปีกของพระองค์⁸ จิตวิญญาณของข้าพระองค์เกาะติดอยู่ที่พระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ชูข้าพระองค์ไว้

ดาวิดมั่นใจว่าพวกศัตรูจะถูกทำลาย

⁹ แต่บรรดาผู้แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลาย จะลงไปในที่ลึกลับแห่งแผ่นดินโลก¹⁰ เขาจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะเป็นเหยื่อของสุนัขจิ้งจอก¹¹ แต่กษัตริย์จะทรงเปรมปรีดีในพระเจ้า ทุกคนที่ปฏิญาณในพระนามของพระองค์จะรอดอ้างพระนามนั้น แต่ปากของคนมุสาจะถูกปิด

64

ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์อธิษฐาน ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความคิดกลัวศัตรู² ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้จากการหาหรืออย่างลับๆของคนชั่ว จากการปองร้ายของคนกระทำความชั่วช้า³ ผู้สืบลินของเขายังสืบตาม ผู้เอาความขึ้นเลื่องอย่างลูกธนู⁴ ยิ่งออกมาจากที่ซุ่มยิงคนปราศจากตำหนิ ยิ่งเขาเห็นและไม่กลัวเกรง⁵ เขาจับดูประสงค์ชั่วของเขาไว้มั่น เขาพูดถึงการวางกับดักอย่างลับๆ คิดว่า ปิศาจจะเห็นเขาทั้งหลายได้⁶ เขาทั้งหลายค้นหาความชั่วช้า เขาทั้งหลายค้นหาอย่างขมิ้นขมิ้นจนสำเร็จ เพราะความคิดภายในและจิตใจของมนุษย์นั้นลึกลับ⁷ แต่พระเจ้าจะ

ทรงยิงธนูใส่เขา เขาจะบาดเจ็บทันที⁸ เพราะว่าเขาทำให้สิ้นของเขาเป็นสิ่งที่สะดุ้งแก่เขาเอง ทุกคนที่เห็นเขาจะหนีไป⁹ แล้วทุกคนจะกลัวเกรง เขาจะบอกถึงกิจการของพระเจ้า และตรัสสรรเสริญพระองค์¹⁰ ได้ทรงกระทำแล้ว¹⁰ คนชอบธรรมจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ และจะวางใจในพระองค์ บรรดาคนที่เที่ยงธรรมในจิตใจจะเอาตัวพระองค์

65

การสรรเสริญพระคุณของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีและบทเพลงของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ในศิโยนการสรรเสริญคอยทำพระองค์ เขาจะทำตามคำปฏิญาณแก่พระองค์² โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสถิตคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมายังพระองค์³ ความชั่วช้าทั้งหลายชนะข้าพระองค์ เนื่องด้วยการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ก็จะทรงชำระล้างให้

ความประเสริฐของพระเจ้าต่อผู้เลือกสรรของพระองค์

4 สุขจริงหนอ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้ให้พำนักอยู่ในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะอิมเอบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ คือพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรมโดยกิจการที่น่าครั่นคร้าม พระองค์ผู้ทรงเป็นความไว้วางใจของที่สุดปลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก และของคนที่อยู่ทางทะเลที่ไกลโพ้น⁶ พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์ ทรงค้ำคองพระองค์ไว้ด้วยอำนาจ⁷ ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนองของทะเล เสียงอึงคะนองของคลื่นทะเล เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย⁸ ผู้ที่อยู่ในเขตแผ่นดินโลก โกลโพ้นจึงเกรงกลัวต่อมหาอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เข้าขึ้นและเย็นลงทุกองด้วยความชื่นบาน⁹ พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำพระองค์ทรงกระทำให้อุดมด้วยแม่น้ำของพระเจ้าซึ่งมีน้ำเต็ม พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้ เพราะทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ¹⁰ พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของม้าอย่างอุดม และให้ข้าไถราบลง ให้ออนละมุนด้วยฝน และทรงอวยพรผลิตผลของมัน¹¹ พระองค์ทรงให้ปีเป็นยอดด้วยความดีของพระองค์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์มีความไพเราะยิ่งยอหยด¹² ทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็เขียวชอุ่ม เนินเขาคาดเอวด้วยความชื่นบาน¹³ ป่าพงหม่ด้วยฝูงแพะแกะ หุบเขาพรวนไปด้วยข้าว เขาให้ร้องด้วยความชื่นบานและร้องเพลง

66

ดาวิดบอกถึงความประเสริฐอันพิเศษของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง บทเพลงหรือเพลงสดุดี

1 แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงทำเสียงชื่นบานถวายพระเจ้า² จงร้องเพลงถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ จงถวายสรรเสริญอย่างรุ่งเรืองต่อพระองค์³ จงทูลพระเจ้าว่า พระราชกิจของพระองค์น่าครั่นคร้ามยิ่งนัก ฤทธาณาของพระองค์ใหญ่หลวงนัก จนศัตรูจะหมอบราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์⁴ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะนมัสการพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เขาทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ไป เชลลาห์⁵ จงมาดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ พระราชกิจของพระองค์น่าครั่นคร้ามต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์⁶ พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเลให้เป็นดินแห้ง คนเดินข้ามแม่น้ำไป ที่นั่นเราได้เปรมปรีดีในพระองค์⁷ ผู้ทรงปกครองด้วยอำนาจของพระองค์เป็นนิตย์ ผู้ซึ่งพระเนตรเฝ้าบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้คนมักภักฏยกย่องตนเอง เชลลาห์⁸ โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา จงให้ได้ยินเสียงสรรเสริญพระองค์⁹ ผู้ทรงให้ชีวิตวิญญาณเราอยู่ท่ามกลางคนเป็น และมีได้ทรงยอมให้เราพลาต¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงล่องใจข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทดลองข้าพระองค์อย่างทดลองเงิน¹¹ พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามาในค่าย พระองค์ทรงวางความทุกข์ยากไว้ที่เอวของข้าพระองค์¹² พระองค์ทรงให้คนขับรถรบที่ศีรษะของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายต้องลุยไฟลุยน้ำ แต่พระองค์ยังทรงนำข้าพระองค์มาสู่ที่อันเอิบ¹³ ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผานบูชา ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อพระองค์¹⁴ ตามที่ริมฝีปากข้าพระองค์ได้พูดไว้ และที่ปากข้าพระองค์ได้กล่าวในยามที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบาก¹⁵ ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาเป็นเครื่องเผานบูชาแด่พระองค์ พร้อมกับควันเครื่องสัตวบูชาด้วยแกะผู้ ข้าพระองค์จะถวายบูชาด้วยวัวผู้และแพะ เชลลาห์¹⁶ บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง และข้าพเจ้าจะบอกถึงว่าพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรแก่จิตวิญญาณข้าพเจ้าบ้าง¹⁷ ปากข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระองค์ และลิ้นข้าพเจ้าได้ยกย่องพระองค์¹⁸ ถ้าข้าพเจ้าได้ับความชั่วช้าไว้ในใจข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสถิต¹⁹ แต่พระเจ้าได้ทรงสถิตแน่ทีเดียว พระองค์ได้ทรงฟังเสียงคำอธิษฐานของข้าพเจ้า²⁰ สาธุการแด่พระเจ้า เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า หรือยับยั้งความเมตตาของพระองค์เสียจากข้าพเจ้า

67

การอธิษฐานและการสรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้าเครื่องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีหรือบทเพลง

¹ ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย และอานุภาพพระแก่ข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้พระ
พิชิตภัยสว่างแก่ข้าพระองค์ เชลาห์ ² เพื่อพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก ความ
รอดของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ³ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลาย
สรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ⁴ โอ ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลง
ด้วยความชื่นบาน เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม และทรงครอบครอง
ชาวประเทศทั้งหลายในโลก เชลาห์ ⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้ง
หลายสรรเสริญพระองค์ ⁶ แล้วแผ่นดินโลกจึงจะได้เกิดผล พระเจ้าคือพระเจ้าของเราจะทรงอานุภาพพระ
แก่เรา ⁷ พระเจ้าจะทรงอวยพระพรแก่เรา แล้วที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเกรงกลัวพระองค์

68

การอธิษฐานเมื่อคนอิสราเอลย้ายที่พำนักในภูเขาแห่งพระเยโฮวาห์ ถึงหัวหน้าเครื่องใช้เครื่องสาย หรือ
บทเพลงของดาวิด

¹ ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระเจาไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อเบื้อง
พระพักตร์พระองค์ ² ครั้นถูกขับไล่ไปนั้นใด ก็ขอทรงไล่เขาไปนั้นใด ชีตังละลายต่อหน้าไผ่นใด ก็ขอให้
คนชั่วพินาศต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าฉันนั้น ³ แต่ขอให้คนชอบธรรมชื่นบาน ให้เขาเด่นโดดเด่นต่อเบื้องพระ
พักตร์พระเจ้า ให้เขาปลื้มด้วยความชื่นบาน ⁴ จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญพระนาม
ของพระองค์ จงยกย่องพระองค์ผู้ทรงเมฆเป็นพาหนะโดยพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์ จงลึงโลด
ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ⁵ พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์ ทรงเป็นพระบิดาของคนกำพร้าพ่อ
และทรงเป็นผู้พิพากษาของหญิงม่าย ⁶ พระเจ้าทรงให้คนเปลี่ยวเปล่าอยู่ในครอบครัว พระองค์ทรงปลด
ปล่อยคนเหล่านั้นที่ถูกล่ำนด้วยโซ่ตรวน แต่คนมักกบฏจะอาศัยในแผ่นดินที่แห้งแล้ง ⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อ
พระองค์เสด็จนำหน้าประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จไปตามถิ่นทุรกันดาร เชลาห์ ⁸ แผ่นดินโลก
ก็หวั่นไหว ท้องฟ้าก็เฝ่นลงมาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ภูเขาชั้นนายโน่มสั่นสะเทือนต่อเบื้องพระพักตร์
พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล ⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงส่งฝนอันอุดมลงมา เมื่อมรดกของพระองค์
อ่อนระโหย พระองค์ทรงฟื้นขึ้นใหม่ ¹⁰ ขุนมนษณ์ของพระองค์ก็มาอาศัยในนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า โดยความดี
ของพระองค์ พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่คนขัดสน ¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานพระวจนะ พวกที่นำข้า
วานั้นก็เป็นพวกใหญ่โต ¹² บรรดาภคัตริย์ของกองทัพทั้งหลายก็หนีไป ผู้หญิงที่อยู่บ้านก็เอาข้าวของที่รับมาได้
แบ่งกัน ¹³ ถึงแม้ท่านนอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ ท่านก็จะเหมือนเป็กนกเขาที่บูด้วยเงิน และขนของมันที่บูด้วย
ทองคำ ¹⁴ เมื่อผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระเจาภัยศัตรู ใด ที่นั้น มันก็ขาวเหมือนหิมะที่ตกลงบนภูเขาซีไลโมน ¹⁵ ภูเขา
ของพระเจ้าเหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน ภูเขาที่มียอดสูงก็เหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน ¹⁶ ภูเขาที่มียอดสูงเอ๋ย
ทำไมมองด้วยความริษยา ใด ที่ภูเขาซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็นที่พักพิงของพระองค์ เออ ที่ที่พระเยโฮ
วาห์ประทับเป็นนิตย์ ¹⁷ รถรบของพระเจ้าเองนั้นใด คือมีทูตสวรรค์นั้นเป็นทัพองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา เหมือนในซินาย คือในสถานบริสุทธิ์ ¹⁸ พระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำ
พวกเขาไปเป็นเชลยอีก และรับของประทานเพื่อมนุษย์ และรับเพื่อผู้ที่กบฏด้วย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า
จะทรงประทับท่ามกลางพวกเขา ¹⁹ สารการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงคำฐาเราทั้งหลายอยู่ทุกวัน พระเจ้า
ผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เชลาห์ ²⁰ พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแห่งความรอด ซึ่งได้พ้นความตายนั้นก็
อยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ²¹ แต่พระเจ้าจะทรงตีศีรษะของศัตรูของพระองค์ให้แตก คือกระหม่อมมี
ผมของผู้ที่ขึ้นดำเนินในทางละเมิดของเขา ²² องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาจาก
บาซาน เราจะนำประชาชนของเรากลับมาจากที่ลี้ภัยของทะเล ²³ เพื่อเราจะเอาเท้าอาบเลือดของคูริของ
เจ้า เพื่อลิ้นสุนัขของเจ้าจะมีส่วนด้วย ²⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า การเสด็จของพระองค์ปรากฏแล้ว การเสด็จของ
พระเจ้าของข้าพระองค์ พระมหากษัตริย์ของข้าพระองค์ เข้าในสถานบริสุทธิ์ ²⁵ นักร้องนำหน้า นักดนตรี
คัดท้าย ระหว่างนั้นมีสตรีเล่นรำมะนา ²⁶ ท่านทั้งหลายผู้เป็นน้ำพุของอิสราเอล จงสรรเสริญพระเจ้าคือองค์
พระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่ ²⁷ นั้นมีเบนยามินผู้น้อยที่สุดนำหน้า บรรดาเจ้านายยูดาห์อยู่เป็นหมู่ใหญ่ เจ้านาย
แห่งเศบูลุน เจ้านายแห่งนัฟทาลี ²⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเรียกอาณาภาพของพระองค์มา พระเจ้าทรง
บัญชาพระกำลังของพระองค์ พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย ²⁹ บรรดาภคัตริย์จะนำของ
กำนัลมาถวายพระองค์ เนื่องด้วยพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม ³⁰ ขอทรงขนานหมู่คนที่แห่ด้วยหอก
พุ่งวักกับลูกวักแห่งชนชาติทั้งหลาย จนเขาทุกคนยินยอมด้วยถวายเงินแผ่น ขอให้ชนชาติทั้งหลายผู้พิชิตยิวดี
ในสงครามได้กระจัดพลัดพรากไป ³¹ พวกเจ้านายจะออกมาจากอียิปต์ เอธิโอเปียจะรับยื่นมือของเขาก
หูลพระเจ้า ³² โอ บรรดาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญ

องค์พระผู้เป็นเจ้า เสด็จมา³³ ต่อพระองค์ผู้ทรงฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์ตึกตำบรพ์ ภูเขาดังเพลิงของพระองศ์ คือพระสรเสียงทรงมหิทธิฤทธิ์³⁴ จงถวายฤทธานภาพแด่พระเจ้า ซึ่งความสูงส่งของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล และฤทธานภาพของพระองค์อยู่ในท้องฟ้า³⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงนำครั้นครำหนักในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ คือพระเจ้าของอิสราเอล พระองค์นั้นประทานฤทธิ์และกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ สาธุการแด่พระเจ้า

69

ดาวิดร้องทุกข์เรื่องความยากลำบาก ถึงหัวหน้าร้อง ตามท่านองโยซานิม เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะน้ำขึ้นมาถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์แล้ว 2 ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึก ไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์มาอยู่ในน้ำลึกและน้ำท่วมข้าพระองค์ 3 ข้าพระองค์อ่อนระอาใจด้วยเหตุร้องไห้ คอของข้าพระองค์แห้งผาก ตาของข้าพระองค์มัวลง ด้วยการคอยท่าพระเจ้าของข้าพระองค์ 4 บรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์โดยไร้เหตุ มีมากยิ่งกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ คนที่จะทำลายข้าพระองค์ก็มีอิทธิพล คือผู้ที่เป็นพวกศัตรูของข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุ แล้วข้าพระองค์ได้สดับเสียงที่ข้าพระองค์มิได้ขโมยไป 5 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่ของข้าพระองค์ ความผิดบาปที่ข้าพระองค์กระทำแล้วมิได้ซ่อนไว้จากพระองค์ 6 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา ขออย่าให้บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์ได้รับความอับอายเพราะข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล ขออย่าให้บรรดาผู้ที่เสาะหาพระองค์ได้รับความอับอายเพราะข้าพระองค์⁷ ที่ข้าพระองค์ทนการเยาะเย้ย ที่ความอับอายได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้ก็เพราะเห็นแก่พระองค์⁸ ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลกหน้าของพี่น้อง และเป็นคนต่างดาวของบุตรแห่งมารดาข้าพระองค์⁹ ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์ และคำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์¹⁰ เมื่อข้าพระองค์ร้องไห้และถ่อมใจลงด้วยการอดอาหาร มันกลายเป็นการเยาะเย้ยข้าพระองค์¹¹ ข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่ม ข้าพระองค์ถือดาบเป็นซี่ปากของเขา¹² คนทั้งหนึ่งที่ประทุเมืองก็พูดตำหนิข้าพระองค์ คนซึ่งเฝ้าแต่งเพลงร้องว่าข้าพระองค์

การทูลขอให้พ้นไป

13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แด่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาอันเหมาะสม โอ ข้าแต่พระเจ้า โดยความเมตตาอันอุดมของพระองค์ ขอทรงโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความจริงแห่งความรอดของพระองค์¹⁴ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากจมลงในเลน ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนที่เกลียดชังข้าพระองค์และจากน้ำลึก¹⁵ ขออย่าให้น้ำท่วมข้าพระองค์ หรือน้ำที่ลึกกลืนข้าพระองค์เสีย หรือปากแดนผู้ตายขบข้าพระองค์ไว้¹⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นเลิศ ขอทรงเห็นมาหาข้าพระองค์ตามพระกรุณาอันอุดมของพระองค์¹⁷ ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทุกข์ใจ ขอทรงรับฟังข้าพระองค์¹⁸ ขอมากลั้จิตวิญญาณข้าพระองค์ ทรงไล่จิตวิญญาณนั้นไว้ เพราะศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงปลดปล่อยข้าพระองค์¹⁹ พระองค์ทรงทราบการที่ข้าเยาะเย้ยข้าพระองค์แล้ว ทั้งความอับอายและความอับอายของข้าพระองค์ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์คอยต่อพระพักตร์พระองค์หมด²⁰ การเยาะเย้ยกระทำให้อึดใจข้าพระองค์ชอกช้ำ ข้าพระองค์จึงหมดกำลังใจ ข้าพระองค์มองหาผู้สงสาร แต่ก็ไม่มี หาผู้เล้าโลม แต่ข้าพระองค์หาไม่พบ²¹ เขาให้ดิหมีแก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก่กระหาย²² ขอให้สำรับที่อยู่ตรงหน้าเขาเองกลายเป็นบ่วงแล้ว และสิ่งที่ควรเป็นสำหรับความสุขสบายของเขาให้กลายเป็นเครื่องดัก²³ ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได่มองไม่เห็น และทำบันเอวเขาให้สั้นสะเทือนเรื่อยไป²⁴ ขอทรงเทความกริ้วลงเหนือเขา และให้ความกริ้วอันร้อนยิ่งตามทันเขา²⁵ ขอให้เท้าของเขาร่วงและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในแดนของเขา²⁶ เพราะเขาได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงเชิ่ยนดี เขาเล้าถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์ให้บาดเจ็บแล้ว²⁷ ขอทรงเพิ่มโทษความชั่วช้า แล้วทรงเพิ่มอีก อย่าให้เขาได้รับความชอบธรรมจากพระองค์²⁸ ขอให้เขาถูกลบออกเสียจากทะเบียนผู้มีชีวิต อย่าให้เขาขึ้นทะเบียนไว้ในหมู่คนชอบธรรม²⁹ แต่ข้าพระองค์ทุกข์ยากและมีความเศร้าโศก โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์ตั้งข้าพระองค์ไว้ให้สูง³⁰ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามพระเจ้าด้วยบทเพลง ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์โดยโหมทนาพระคุณ³¹ การนั้นจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์มากกว่าว่าผู้หรือว่าผู้ทั้งเขาและกบ³² บรรดาผู้ถ่อมใจจะเห็นและยินดี ท่านผู้เสาะหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านพินขึ้นขึ้น³³ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคนขัดสน และมีได้ทรงดูหมิ่นคนของพระองค์ที่ถูกจองจำ³⁴ ขอฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น³⁵ เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยศิโยนให้รอด และจะสร้างหัวเมืองยูดาสขึ้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น และได้เป็นกรรมสิทธิ์³⁶ เชื้อสายของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็นมรดก และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น

70

การอธิษฐานเรื่องคนอธรรมและคนชอบธรรม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด สำหรับการบูชาอันเป็นที่ระลึก

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์เถิด 2 ขอให้ผู้ที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้อายและเกิดความอลวน ขอให้ผู้ปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์เจ็บนั้นต้องหันกลับ ไปและได้รับความอัปยศ 3 ผู้ที่พูดว่า □อย่า อย่า□ นั้นขอให้ต้องหันกลับ ไปเพราะเป็นผลแห่งความอายของเขา 4 ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์เปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า □พระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก□ 5 แต่ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรับมาหาข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

71

ดาวิดทูลขอเพื่อตนเองและเรื่องพวกศัตรูของท่าน

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ควางใจในพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอายเลย 2 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและหลีกเลี่ยงหลบหนีโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณฟังข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด 3 ขอพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์อาศัยเสมอ พระองค์ทรงบัญชาที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนชั่ว จากเงื้อมมือของคนอธรรมและคนชั่วร้าย 5 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กมา 6 ข้าพระองค์ก็พึ่งพระองค์ตั้งแต่กำเนิด พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เสมอ 7 ข้าพระองค์เป็นที่อัศจรรย์ใจของคนเป็นอันมาก แต่พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ 8 ขอให้ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระองค์ และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ 9 เมื่อวัยชรา ขออย่าทรงเหี้ยมข้าพระองค์ทั้งเสีย ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์หมดแรง 10 เพราะบรรดาศัตรูของข้าพระองค์กล่าวร้ายข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่จ้องเอาชีวิตของข้าพระองค์ปรีษากัน 11 และกล่าวว่า □พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว จงหมั่นและฉวยเขาไว้ เพราะไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้น□ 12 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงอยู่ไกลข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงรับมาช่วยข้าพระองค์ 13 ขอให้ศัตรูชีวิตของข้าพระองค์ได้รับความอายและถูกล้างผลาญเสีย ผู้แสวงหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์นั้น ขอให้การเยาะเย้ยและความอัปยศท่วมเขา 14 แต่ข้าพระองค์จะหวังอยู่ตลอดไป และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น 15 ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์วันยังค่ำ เพราะจำนวนเหล่านั้นมากมายเกินความรู้ของข้าพระองค์ 16 ข้าพระองค์จะไปด้วยพระกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ ของพระองค์เท่านั้น 17 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กมา และข้าพระองค์ยังป่าวร้องราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ 18 แม้จะถึงวัยชรา และผมหนอกก็ตาม โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย จนกว่าข้าพระองค์จะประกาศถึงอำนาจของพระองค์แก่ชั่วอายุถัดไป และฤทธิ์เดชของพระองค์กับบรรดาผู้ที่将会เกิดมา

การสรรเสริญพระเจ้า

19 โอ ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ไปถึงที่สูงนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำการใหญ่ ผู้ใดจะเหมือนพระองค์ 20 พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ประสบความทุกข์ยากลำบากเป็นอันมากจะทรงรื้อข้าพระองค์ขึ้นมาก็ได้ พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ขึ้นมาอีกจากที่ลึกของโลก 21 พระองค์จะทรงเพิ่มเกียรติแก่ข้าพระองค์ และเล่าโลมข้าพระองค์ครบถ้วน 22 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ฝ่ายข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่ถึงเรื่องความจริงของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณเขาคู่ 23 ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเป่าร้องด้วยความชื่นบาน เมื่อข้าพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ ทั้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ 24 และลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราะผู้ซึ่งแสวงหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์ได้รับความอับอายและอัปยศ

72

ดาวิดอธิษฐานเพื่อซาโลมอน เพลงสดุดีเพื่อซาโลมอน

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่ราชโอรส 2 ท่านจะได้พิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วยความชอบธรรม และคนยากจนของพระองค์ด้วยความยุติธรรม 3 บรรดาภูเขายะบังเกิดสันติสุขสำหรับประชาชน และเนินเขา โดยความชอบธรรม 4 ท่านจะสู้

คดีของคนยากจนแห่งประชาชน ให้การช่วยเหลือให้แก่ลูกหลานของคนขัดสน และจะทรมานผู้บงคับเป็นข้า^๕ พวกเขาคะเกรงกลัวพระองค์ตราปที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์คงอยู่ ตลอดทุกชั่วอายุ^๖ ท่านจะเป็นเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าที่ตัดแล้ว เหมือนห่าฝนที่รดแผ่นดินโลก^๗ ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และสันติภาพอันอุดมจนไม่มีดวงจันทร์^๘ ท่านจะครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำนั้นถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก^๙ บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารจะกราบลงต่อท่าน และบรรดาศัตรูของท่านจะเลิพงค์^{๑๐} บรรดาษัตริย์แห่งเมืองทารซิชและของเกาะทั้งปวงจะถวายราชบรรณาการ บรรดาษัตริย์แห่งเซบาและเสบิาจะนำทองคำมา^{๑๑} กษัตริย์ทั้งปวงจะกราบลงไหว้ท่าน บรรดาประชาชาติจะประณิบัติท่าน^{๑๒} เพราะท่านจะช่วยคนขัดสน ให้พ้นเมื่อเขาร้องทูล คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์^{๑๓} ท่านจะสงสารคนอ่อนเปลี้ย และคนขัดสน และช่วยชีวิตบรรดาคนขัดสน^{๑๔} ท่านจะไถ่ชีวิตของเขาจากการหลอกลวงและความรุนแรง และโลหิตของเขาจะประเสริฐในสายตาของท่าน^{๑๕} ท่านผู้นี้จะมีชีวิตนิรันดร์ คนจะถวายทองคำเมืองเซบาแก่ท่าน เขาจะอธิษฐานเพื่อท่านเรื่อยไป และจะอวยพรท่านวันยังค่ำ^{๑๖} จะมีชาติอุดมในแผ่นดินบนยอดเขาทั้งหลาย ผลของแผ่นดินจะงอกไวเหมือนเลบนาน และคนจากนครจะชวนออกเหมือนหญ้าในทุ่งนา^{๑๗} นามของท่านจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ชื่อเสียงของท่านจะยังยืนอย่างดวงอาทิตย์ คนจะอวยพรกันอยู่โดยใช่ชื่อท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร^{๑๘} สาธุการแด่พระโยฮาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์แด่พระองค์เดียว^{๑๙} สาธุการแด่พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นนิรันดร์ ขอสง่าราศีของพระองค์เต็มโลก เอเมนและเอเมน^{๒๐} คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเจสซี จบเท่านี้

73

เล่มที่สามซึ่งเปรียบกับหนังสือเลวีนิดี เกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์ พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับคนชอบธรรมและคนอธรรม เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 เพื่อจึงพระเจ้าทรงดื้ออื้อสาเอล ต่อบุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์² แต่ข้าพเจ้าเล่า เท้าของข้าพเจ้าเกือบสะดุด
อย่างเท้าของข้าพเจ้าหมีนพลาดเต็มทีแล้ว³ เพราะข้าพเจ้าริษยาคนโง่เขลาเมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญรุ่งเรือง
ของคนชั่ว⁴ เพราะเขาทั้งหลายไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขายังสมบูรณ์อยู่⁵ เขาทั้ง
หลายไม่ลำบากอย่างคนอื่น ๆ เขาทั้งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่น ๆ⁶ เพราะฉะนั้นความเยือกเย็นจึงเป็นสร้อยคอ
ของเขา ความทราญคลุมเขาไว้อย่างเครื่องแต่งกาย⁷ ตาของเขาพองด้วยความอ้วนพี เขามีสั่งของเหลือเฟือ
ตามใจปรารถนา⁸ เขาเย้ยและพูดด้วยความมุ่งร้าย เขาไฟส่องสว่างจาบับังคับ⁹ เขาเข้าปากสู่ฟ้าสวรรค์ และ
ลิ้นของเขา ก็คองออกไปในโลก¹⁰ ประชาชนของพระองค์จึงหันกลับมา และน้ำแห่งความบริบูรณ์ถูกบีบให้
เขาทั้งหลาย¹¹ และเขาทั้งหลายพูดว่า □พระเจ้าทรงทราบ ได้อย่างไร พระองค์ผู้สูงสุดมีความรู้หรือ□¹² ดู
เถิด คนธรรมเป็นเช่นนี้แหละ เขาเจริญในแผ่นดินโลกและร่ำรวยขึ้น¹³ แท้จริง ข้าพเจ้าชำระใจให้สะอาด
และชำระมือด้วยความบริสุทธิ์ก็เปล่าประโยชน์¹⁴ เพราะข้าพเจ้ารับภัยอยู่วันยังค่ำและถูกขนาบอยู่ทุกเช้า
¹⁵ ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า □ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนี้□ ดูเถิด ข้าพระองค์จะหาผิดต่อชั่วอายุแห่งบุตรทั้งหลาย
ของพระองค์แล้ว¹⁶ แต่เมื่อข้าพระองค์ครีตร่องว่า จะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพระองค์รู้สึกว่าเป็นงา
ที่เหน็ดเหนื่อย¹⁷ จนข้าพระองค์เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า แล้วข้าพระองค์จึงพิเคราะห์เห็นปลาย
ทางของเขาทั้งหลาย¹⁸ จริลจะ พระองค์ทรงวางเขาไว้ในที่สิ้น พระองค์ทรงกระทำให้เขาล้มถึงความพินาศ¹⁹
เขาถูกนำไปสู่การกร้างในครุเดียวเสียจริงๆ เขาถูกรอบงำด้วยความสลดของอย่างสิ้นเชิง²⁰ โอ ข้า
แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนความฝันทั้งที่ตื่นอยู่ เมื่อพระองค์ทรงตื่นอยู่ พระองค์จะดูหมิ่นภาพของเขา
²¹ เมื่อจิตใจของข้าพระองค์ซึมขึ้น เมื่อข้าพระองค์เสียแปลบถึงหัวใจ²² ข้าพระองค์โอดและ ไม่เดียงสา
ข้าพระองค์ประพฤติเหมือนสัตว์ต่อพระพักตร์พระองค์²³ ถึงกระนั้นเกิด ข้าพระองค์อยู่กับพระองค์เสมอ
พระองค์ทรงจับมือทางของข้าพระองค์ไว้²⁴ พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ด้วยความปรีชาของพระองค์
และภายหลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้ได้รับเกียรติยศ²⁵ นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์จะมีผู้ใดในฟ้า
สวรรค์ นอกจากทางพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาผู้ใดในโลก²⁶ เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์จะ
วายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้าพระองค์ และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็นนิรันดร์²⁷ เพราะดูเถิด บุ
คคลผู้ห่างเหินจากพระองค์จะพินาศ พระองค์ทรงให้บุคคลที่ไม่จริงต่อพระองค์ดับไป²⁸ แต่ส่วนข้าพระองค์
ที่จะเข้าใกล้พระเจ้านั้นดี ข้าพระองค์ได้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะได้เส้าถึงพระ
ราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

74

คำพยากรณ์ไว้ทุกข้เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพวกอิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลย มัสคิลบทหนึ่งของอาสาฟ

9 เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้นพิพากษา เพื่อช่วยผู้ถ่อมตัวทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกให้รอด เชลาร์¹⁰ และ ความโกรธของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์ และความโกรธที่เหลืออยู่นั้นพระองค์จะทรงยับยั้งไว้

จงปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความยำเกรง

11 จงปฎิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และจงปฏิบัติตาม ให้คนที่อยู่รอบพระองค์นำของกำนัลมายังพระองค์ผู้ซึ่งเขาควรเกรงกลัว 12 พระองค์จะทรงตัดสินวจิตของผู้ครอบครองทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นที่น่าคร้ามกลัวแก่บรรดาชาติทั้งแห่งแผ่นดินโลก

77

นักแต่งสดุดีสู้กับความไม่วางใจ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเยดูธุน เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า ทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงเจียพระกรรมสดับข้าพเจ้า 2 ในวันยากลำบากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ในกลางคืนบาดแผลข้าพเจ้าไหลออกไม่หยุด จิตใจของข้าพเจ้าไม่รับคำเล่าโลม 3 ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ครวญคราง ข้าพเจ้าคร่ำครวญ จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนระอาไป เชลาร์⁴ พระองค์ทรงจับหางตาของข้าพระองค์ไว้ไม่ให้ปิด ข้าพระองค์ทุกขุมักจนพูดไม่ออก 5 ข้าพระองค์พิจารณาถึงสมัยก่อน ข้าพระองค์จำปีที่เนินนามาแล้วได้ 6 ข้าพระองค์ระลึกถึงบทเพลงของข้าพระองค์ในกลางคืน ข้าพระองค์คร่ำครวญกับจิตใจของตนเอง และจิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็เสาะหา 7 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเป็นนิตย์ และจะไม่เคียดพ้อพระทัยอีกหรือ 8 ความเมตตาของพระองค์จะระงับอยู่เป็นนิตย์หรือ พระสัญญาของพระองค์สิ้นสุดตลอดทุกชั่วอายุหรือ 9 พระเจ้าทรงลืมนั้นที่จะทรงพระกรุณาหรือ เพราะพระพิโรธพระองค์จึงทรงปิดความสว่างเสียหรือ เชลาร์

การชัชชนะ

10 และข้าพเจ้าว่า โอ นั่นแหละเป็นความทุกข์ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะระลึกถึงปีทั้งหลายแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้สูงสุด 11 ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจทั้งปวงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำบรรดาการมหัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยก่อน 12 ข้าพระองค์จะตรึกตรองถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และกล่าวถึงพระราชกิจของพระองค์ 13 โอ ข้าแต่พระเจ้า วิธีการของพระองค์อยู่ในสถานบริสุทธิ์ พระองค์ใดจะยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าของเรา 14 พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ ผู้ทรงสำแดงฤทธานภาพของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 15 พระองค์ได้ทรงไถ่ประชาชนของพระองค์ด้วยพระกรของพระองค์ คือลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เชลาร์¹⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อน้ำเห็นพระองค์ น้ำเห็นพระองค์ มันก็เกรงกลัวแน่ทีเดียว ที่ลึกก็ขึ้นสะท้อน 17 เมฆเทน้ำลงมา ท้องฟ้าก็คะนองเสียง ลูกธนูของพระองค์ก็ปลิวไปปลิวมา 18 ฟาผ่าของพระองค์มีเสียงอยู่ในฟ้าสวรรค์ ฟาแลบทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและหัวน้ำไหว 19 พระมรรคาของพระองค์อยู่ในทะเล พระวิถีของพระองค์อยู่ในน้ำเหิมฟ้าทั้งหลาย ถึงกระนั้นรอยพระบาทของพระองค์ก็ไม่มีใครรู้ 20 พระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์โดยมือของโมเสสและอาโรนเหมือนฝูงแพะแกะ

78

คนอิสราเอลจะสอนลูกหลานเรื่องความดีเลิศของพระเจ้า มัสคิลบทหนึ่งของอาสาฟ

1 โอ ประชาชนของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเงืงหูฟังกฎของข้าพเจ้า เอียงหูของท่านทั้งหลายฟังถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า 2 ข้าพเจ้าจะอ้างปากกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวคำลึกลับของโบราณกาล 3 ถึงสิ่งที่เราทั้งหลายได้ยินได้ทราบ ที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา 4 เราจะไม่ซ่อนไว้จากลูกหลานของเขา แต่จะบอกแก่ชั่วอายุที่กำลังเกิดมา ถึงการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และฤทธานภาพของพระองค์ และการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ 5 เพราะพระองค์ทรงสถาปนาพระโอวาทไว้ในยาโคบ และทรงแต่งตั้งพระราชบัญญัติไว้ในอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา ว่าให้แจ้งเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเขา 6 เพื่อชั่วอายุรุ่นต่อไปจะทราบเรื่องคือลูกหลานที่จะเกิดมา และที่จะลุกขึ้นบอกลูกหลานของเขา 7 เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้ในพระเจ้า และไม่ลืมพระราชกิจของพระเจ้า แต่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ 8 และเพื่อเขาจะมีได้เหมือนบรรพบุรุษของเขา คือชั่วอายุที่ดื้อดิ่งและมักกบฏ ชั่วอายุที่จิตใจไม่มั่นคง ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่มั่นคงต่อพระเจ้า 9 บรรดาคนเอเฟราอิม มีอาวุธพร้อมและถือคันธนู ได้หันกลับในวันสงคราม 10 เขาทั้งหลายมิได้รักษาพันธสัญญาของพระเจ้า และปฏิเสธที่จะเดินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ 11 เขาลืมสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงแก่เขา 12 พระองค์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางสายตาของบรรพบุรุษของเขา ในแผ่นดินอียิปต์ ในไร่นาโคอัน 13 พระองค์ทรงแยกทะเล และให้เขาเดินผ่านไป และกระทำให้น้ำตั้งอยู่เหมือนกองสูง 14 ในกลางวันพระ

องค์ทรงนำเขาด้วยเมฆ และด้วยแสงไฟคืนยังรุ่ง¹⁵ พระองค์ทรงฝ่าหินในถิ่นทุรกันดาร ประทานน้ำเป็นอันมากให้เขาดื่มเหมือนมาจากที่ลึก¹⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ลำธารออกมาจากหิน ทรงกระทำให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำ¹⁷ แต่เขายังกระทำบาปยิ่งขึ้นต่อพระองค์ ได้กบฏต่อองค์ผู้สูงสุดในที่แห่งแสง¹⁸ เขาทดลองพระเจ้าอยู่ในใจของเขาโดยเรียกร้องอาหารที่เขาอยาก¹⁹ เขาพูดปรักปรำพระเจ้าว่า พระเจ้าจะทรงเตรียมสำหรับในถิ่นทุรกันดารได้หรือ²⁰ ดูเถิด พระองค์ทรงตีหินให้น้ำพุดออกมา และลำธารก็ไหลลง พระองค์จะประทานขนมปังด้วยได้หรือ หรือทรงจัดเนื้อให้ประชาชนของพระองค์ได้หรือ²¹ เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้ว พระองค์ทรงพระพิโรธ มีไฟลุกโพล่งขึ้นสู่ยาโคบ พระพิโรธของพระองค์สูงขึ้นสู่อิสราเอล²² เพราะเขาไม่เชื่อพระเจ้า และไม่ไว้วางใจในความรอดของพระองค์²³ พระองค์ยังทรงบัญชาเมฆเบื้องบน และทรงเปิดประตูฟ้าสวรรค์²⁴ พระองค์ทรงส่งลมมาให้เขารับประทาน และทรงประทานอาหารทิพย์ให้เขา²⁵ มนุษย์ได้กินอาหารของทูตสวรรค์ พระองค์ทรงประทานอาหารให้เขาอย่างอุดม²⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ลมตะวันตกพัดในฟ้าสวรรค์ และทรงนำลมได้ออกมาด้วยฤทธิ์ของพระองค์²⁷ พระองค์ทรงหลั่งเนื้อให้เขาอย่างผิงคลี คือนก ดั่งเม็ดทรายในทะเล²⁸ พระองค์ทรงให้มันตกลงมาจากกลางค่ายของเขา และรอบที่อาศัยของเขา²⁹ เขาได้รับประทานอิมิต เพราะพระองค์ประทานสิ่งที่เขาอยาก³⁰ แต่ก่อนที่เขาจะหาหยาก ฆนเมที่อาหารยังอยู่ในปากของเขา³¹ พระพิโรธของพระเจ้าพุ่งขึ้นต่อเขา และพระองค์ทรงส่งहारคนกรรจที่สูงสุดของเขาเสีย และทรงคว้านที่คัดเลือกแล้วในอิสราเอลเสีย³² ถึงมีเรื่องทั้งสิ้นนี้ เขาก็ยังกระทำบาป เขามิได้เชื่อถือการมหัศจรรย์ของพระองค์³³ พระองค์จึงทรงกระทำให้วันของเขาหายไปดังสิ่งไร้สาระ และทรงให้ปีของเขาหายไปด้วยความยากลำบาก³⁴ เมื่อพระองค์ทรงส่งहारเขา เขาแสวงหาพระองค์ เขาได้กลับมาสวาทพระเจ้าด้วยใจร้อนรน³⁵ เขาระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นศิลาของเขา และพระเจ้าองค์สูงสุดเป็นพระผู้ไถ่ของเขา³⁶ แต่เขาต่อพระองค์ด้วยปากของเขา และมุสาต่อพระองค์ด้วยลิ้นของเขา³⁷ เพราะจิตใจของเขาไม่แน่นอนต่อพระองค์ เขาไม่จริงใจต่อพันธสัญญาของพระองค์³⁸ ถึงกระนั้นด้วยความสงัดพระองค์ทรงอภัยความชั่วช้าของเขา และมิได้ทรงทำลายเขา พระองค์ทรงยับยั้งพระพิโรธของพระองค์บ่อยๆ และมิได้ทรงทวงพระพิโรธของพระองค์ทั้งสิ้นให้ขึ้นมา³⁹ พระองค์ทรงระลึกว่าเขาเป็นเพียงแต่เนื้อหนึ่ง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วมิได้กลับมามาก⁴⁰ เขายั่วพระองค์ในถิ่นทุรกันดารบ่อยสักเท่าใด และทำให้พระองค์โสมนัสในทะเลทราย⁴¹ แต่เขายังได้กลับทดลองพระเจ้าอีกและได้ทำให้องค์บริสุทธิของอิสราเอลเศร้าพระทัย⁴² เขามิได้ระลึกถึงพระหัตถ์ของพระองค์ หรือวันที่พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากคู่อริของเขา⁴³ เมื่อพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญของพระองค์ในอียิปต์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในไร่นาโคอัน⁴⁴ พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำและลำธารของเขาให้เป็นเลือด เพื่อเขาดื่มอะไรไม่ได้⁴⁵ พระองค์ทรงส่งฝูงเหลือบมาทามกลางเขา ซึ่งผลาญเขาและกบ ซึ่งทำลายเขา⁴⁶ พระองค์ประทานพืชผลของเขาแก่ตักแตน วัชคลาน และผลงานออกแรงของเขาแก่ตักแตนยิบัน⁴⁷ พระองค์ทรงทำลายเสาธงของเขาด้วยลูกเห็บ และต้นมะเดื่อของเขาด้วยน้ำค้างแข็ง⁴⁸ พระองค์ทรงมอบฝูงวัวของเขาไว้กับลูกเห็บ และฝูงแพะแกะของเขา กับฟ้าผ่า⁴⁹ พระองค์ทรงปลอบความกริ้วร้ายของพระองค์มาเหนือเขา ทั้งพระพิโรธ ความกริ้วและความทุกข์ลำบาก โดยส่งเหล่าทูตสวรรค์ชั่วร้ายทามกลางเขา⁵⁰ พระองค์ทรงเปิดวิถีให้แก่ความกริ้วของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเว้นจิตวิญญาณเขาไว้จากความตาย แต่ประทานชีวิตของเขาแก่โรคราบาด⁵¹ พระองค์ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสิ้นในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของเขาในดินที่ของเขา⁵² แล้วพระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาเหมือนน้ำแคะ และนำเขาไปในถิ่นทุรกันดารเหมือนฝูงแพะแกะ⁵³ พระองค์นำเขาไปอย่างปลอดภัย เขาก็ไม่กลัว แต่ทะเลท่วมศัตรูของเขา⁵⁴ และพระองค์ทรงพาเขามายังเขตแดนแห่งสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ยังภูเขานี้ซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงไถไว้⁵⁵ พระองค์ทรงขับประชาชาติต่างๆออกไปข้างหน้าเขา พระองค์ทรงวัดแบ่งแดนประชาชาตินั้นให้เป็นมรดก และทรงตั้งบรรดาตระกูลอิสราเอลไว้ในแดนที่ของเขา⁵⁶ แต่เขาทั้งหลายยังทดลองและยั่วพระเจ้าองค์สูงสุด มิได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์⁵⁷ กลับหันไปเสียและประพฤติทรยศอย่างบรรพบุรุษของเขา เขาบิดไปเหมือนคันทันที่ไถไถไม่ได้⁵⁸ เพราะเขาเข้ายั่วพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยเรื่องปฐนียสถานสูงของเขาทั้งหลาย ได้หมิ่นให้พระองค์ทวงหนี้เขาด้วยเรื่องรูปเคารพแกะสลักของเขา⁵⁹ เมื่อพระเจ้าทรงสดับ พระองค์ทรงพระพิโรธยิ่ง และพระองค์ทรงรังเกียจอิสราเอลยิ่งนัก⁶⁰ พระองค์ทรงละพลับพลาในซีโหล คือเต็นท์ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ทามกลางมนุษย์⁶¹ และทรงมอบอุทยานาภของพระองค์แก่การเป็นเชลย และสร้างราศีของพระองค์แก่มือของคู่อริ⁶² พระองค์ทรงมอบประชาชนของพระองค์แก่ดาบ และทรงพระพิโรธต่อมรดกของพระองค์⁶³ ไฟเผาหลุมศพของเขาเสีย และสาวาของเขา ก็ไม่ได้แต่งงาน⁶⁴ บรรดาปโรหิตของเขาล้มลงด้วยดาบ และหญิงมาของเขามิมีการร้องทุกข์⁶⁵ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตื่นอย่างตื่นบรรทม อย่างชายกรรจให้ร้องเพราะฤทธิ์เหล่าองุ่น⁶⁶ และพระองค์ทรงตีปฏิกิริยาของพระองค์ในข้างหลัง และให้เขาได้อายเป็นนิดย⁶⁷ พระองค์ทรงปฏิเสธพลับพลาของโยเซฟ พระองค์มิได้ทรงเลือกตระกูลเอฟราอิม⁶⁸ แต่พระองค์ทรงเลือกตระกูลยูดาห์ ภูเขาศิโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก⁶⁹ พระองค์ทรงสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างกับพระราชวังสูง อย่างแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ตั้งไว้เป็นนิดย⁷⁰ พระองค์ทรงเลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ⁷¹ พระองค์ทรงพา

ทำนมาจากการดูแลแม่แกะที่มีลูกอ่อนให้เป็นผู้เลี้ยงดูยาโคบประชาชนของพระองค์ และอิสราเอลมรดกของพระองค์อย่างเลี้ยงแกะ⁷² ท่านจึงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายด้วยใจเที่ยงธรรม และนำเขาทั้งหลายไปด้วยมือซ้ายของ

79

การร้องทุกข์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม เพลงสดุดีของอาสาฟ

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า พวกต่างชาติได้เข้าในมรดกของพระองค์ เขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์มีมลทิน เขาได้ทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่ปรักหักพัง² เขาให้ศพผู้รับใช้ของพระองค์เป็นอาหารแก่บรรดานกในอากาศ ให้เนื้อของวิสุทธิชนของพระองค์แก่สัตว์ป่าแห่งแผ่นดิน³ เขาได้เทโลหิตของคนเหล่านั้นออกมาอย่างน้ำรอบเยรูซาเล็ม จนไม่มีคนฝังศพ⁴ เรากลายเป็นที่เย้ยหยันแก่เพื่อนบ้านของเรา เป็นที่สับประมาทและเยาะเย้ยแก่คนที่อยู่รอบเรา⁵ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกริ้วอิกนานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระเจ้าข้า ความทรงแค้นของพระองค์จะไหม้ดังไฟไปอีกลานเท่าใด⁶ ขอทรงเทความกริ้วของพระองค์ลงเหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูลออกพระนามของพระองค์⁷ เพราะเขาทั้งหลายได้ผลาญยาโคบ และกระทำให้ที่อาศัยของเขาร้างเปล่า

การทูลขอพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้น

⁸ โอ ขออย่าทรงระลึกถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอความสงเวชของพระองค์เร่งมาพบข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายตกต่ำมาก⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่สง่าราศีแห่งพระนามของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและอภัยบาปของข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์¹⁰ ควรหรือที่บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า □พระเจ้าของเขายูที่ไหน□ ขอให้พระองค์ทรงปรากฏในท่ามกลางประชาชาติต่อสายตาของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยการแก้แค้นโลหิตของผู้รับใช้พระองค์ที่ไหลออกมา¹¹ ขอให้เสียงคร่ำครวญของบรรดาเชลยมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ด้วยฤทธิ์านุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอทรงสงวนคนเหล่านั้นที่ต้องถึงตาย¹² โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตอบแทนการที่เขาได้เย้ยหยันต่อพระองค์สักเจ็ดเท่า ณ ทรวงอกเพื่อนบ้านของข้าพระองค์¹³ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายประชาชนของพระองค์ ฟุ้งแพะแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จะโมทนาพระคุณพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ

80

การทูลขอให้พระเจ้าทรงโปรดปรานอีก ถึงหัวหน้านักร้อง ตามท่านองโยซานิเมเอดูท เพลงสดุดีของอาสาฟ

¹ โอ ข้าแต่พระผู้ทรงเลี้ยงดูอิสราเอลอย่างเลี้ยงแกะ คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟอย่างนำฝูงแพะแกะ ขอทรงเจียพระกรณสดับ พระผู้ประทับระหว่างพวกครุบ ขอทรงทอแสงออกมา² ต่อหน้าเอฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอทรงปลุกพระราชอำนาจของพระองค์ขึ้นมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด³ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์จะทรงกริ้วต่อคำอธิษฐานของประชาชนของพระองค์นานสักเท่าใด⁵ พระองค์ได้ทรงเลี้ยงเขาด้วยน้ำตาต่างอาหาร และทรงให้เขาต็มน้ำตาอย่างเต็มขนาด⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่แตกร้างกันในหมู่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ และศัตรูของข้าพระองค์หัวเราะกัน⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด⁸ พระองค์ทรงนำเอาจุ่นออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปและทรงปลุกเอาจุ่นไว้⁹ พระองค์ทรงปราบดินให้ มันก็หยั่งรากลึกและแผ่เต็มแผ่นดิน¹⁰ ร่มเงาของมันคลุมภูเขาและกิ่งก้านของมันเหมือนต้นสนสิตรอนดี¹¹ มันส่งกิ่งไปถึงทะเลและส่งแขนไปถึงแม่น้ำ¹² ทำไมพระองค์จึงทรงพังรื้อต้นไม้ลงเสีย บรรดาคนทั้งสิ้นที่ผ่านไปทางจึงเด็ดผลของมัน¹³ หมูปาจากตมมาย้ายมันและบรรดาสัตว์ป่าในไร่นากินมันเป็นอาหาร¹⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงหันกลับเถิด พระเจ้าข้า ขอทรงมองจากฟ้าสวรรค์และทรงเห็น ขอทรงสนพระทัยในเอาจุ่นนั้น¹⁵ คือสวนองุ่นซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงปลูกไว้ และกิ่งที่พระองค์ทรงให้เจริญแข็งแรงเพื่อพระองค์เอง¹⁶ มันถูกเผาเสียด้วยไฟ มันถูกตัดลง พวกเขาพินาศด้วยการดำหนิจากสิพระพักตร์ของพระองค์¹⁷ ขอพระหัตถ์ของพระองค์ลงอยู่เหนือผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ คือบุตรของมนุษย์ที่พระองค์ทรงกระทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง¹⁸ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่หันกลับมาจากพระองค์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะทูลออกพระนามพระองค์¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอดได้

81

การสรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองกิตติธ เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 จงร้องเพลงถวายพระเจ้า พระกำลังของพวกเรา จงร้องเพลงด้วยเสียงดังถวายแด่พระเจ้าของยาโคบ
2 จงเปล่งเสียงสดุดี จงตีรัมนาฬาทันทีที่พิณเขาคูฮันโนห์เรา และพิณใหญ่ 3 จงปาดแตรเมื่อวันขึ้นค่ำ เมื่อวันเพ็ญ
ณ วันการเลี้ยงของเรา 4 เพราะเป็นกฎเกณฑ์สำหรับอิสราเอล เป็นพระราชบัญญัติของพระเจ้าแห่งยาโคบ
5 พระองค์ทรงตั้งให้เป็นพระโอวาทในโยเซฟ เมื่อพระองค์ทรงออกไปสู่แผ่นดินอียิปต์ในที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ขึ้น
ภาษาซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก 6 ว่า เราสอนข้าพเจ้าจากภาระของเขามา เมื่อเขาเป็นอิสระพันกระจาด 7 เมื่อ
ทุกข์ใจแล้วเรียก เราก็ช่วยเจ้าให้พ้น เราตอบเจ้าในที่ลับสี่ของฟ้าร้อง เราได้ทดลองเจ้าที่น้ำ ณ เมรียห์ เข
ลาห์ 8 เราเรียกของเรายอ จอเฟบ แล้วเราเอากทิงตัวว่า โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา 9 จะไม่มีพระ
แปลกๆท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างชาติ 10 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้า
ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ถ้าปากของเจ้าให้กว้างเปิด เราจะป้อนเจ้าให้อิ่ม 11 แต่ประชาชนของเราไม่ฟัง
เสียงของเรา อิสราเอลไม่ยอมรับเราเลย 12 เราจึงมอบเขาไว้แก่จิตใจคือด้านของเขาเอง ให้ดำเนินตามค
ำปรึกษาของเขาเอง 13 โอ ประชาชนของเราน่าจะฟังเรา และอิสราเอล น่าจะเดินในทางทั้งหลายของเร 14
แล้วไม่ช้า เราก็จะให้ศัตรูของเขานอนจมลง และจะหันมือของเขาไปสู่คู่อริของเขา 15 บรรดาผู้ที่เกลียดชัง
พระเยโฮวาห์จะมอบเราต่อพระองค์ □ แต่เวลาของเราทั้งหลายจะยังยืนอยู่เป็นนิรันดย์ □ 16 พระองค์จะทรง
เลี้ยงเขาด้วยข้าวสาลีอย่างดีที่สุด □ เราจะทำให้เจ้าพอใจด้วยน้ำผึ้งที่มาจากขิง □

82

การทูลขอให้พระเจ้าทรงพิพากษา เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 พระเจ้าทรงเข้าประทับในชุมชนชนของผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงทำการพิพากษาท่ามกลางพระทั้งหลาย
 2 ๓ ท่านจะตัดสินอย่างยุติธรรมและแสดงความสำเอียงข้างคนช้วนานเท่าใด เบล่าห์³ จงให้ความยุติ
 ธรรมแก่คนยากจนและกำพร้าพ่อ จงดำรงสิทธิของผู้ที่ทุกข์ยากและคนขัดสน⁴ จงช่วยคนยากจนและคน
 ขัดสนให้พ้น ช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว⁵ เจ้าทั้งหลายไม่รู้และไม่เข้าใจ เขาเดินไปมาในความมืด ราก
 ทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว⁶ เราได้กล่าวว่า ๓ท่านทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรของคัมภีร์สูงสุด ท่านทุกคน
 นั้นแหละ⁷ ถึงกระนั้น ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่งคนใด⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้า
 ขอทรงลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะเป็นมรดกของพระองค์

83

การร้องทุกข์เรื่องการคิดบัญชี บทเพลงหรือเพลงสดุดีของอาสาฬ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอย่ำทรงนิ่งอยู่ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอย่ำทรงเงียบและเฉยอยู่ 2 เพราะคุณใด ศัตรูของพระองค์สืบสนองหนามัน บรรดาผู้ที่ซึ่งพระองค์ได้ยกศีรษะของเขารขึ้น 3 เขาวางแผนการแยบคายสู่ประชาชนของพระองค์ เขาปรึกษากันในหมู่ผู้ที่พระองค์ทรงซ่อนอยู่ 4 เขาพูดว่า ฌมาเกิด ให้เราตัดเขาออกจากการเป็นประชาชนดี เพื่อจะโมระสิทธิ์ซึ่งข้อสรอเลออีกต่อไป 5 เพราะเขาประกอบร้ายเป็นใจเดียวกัน เขาทำพันธสัญญาสู่พระองค์ 6 คือ เดินให้พระองค์และคนอันเขาเอาใจไว้ และคนฮการ 7 เกบวฮัมโน และอามาเลค ฟิลิสเตียกับชาวเมือง 8 ฮัสซิริเยกกับชนเขาตัวว เขาได้ข่มขลุทหลานของโห เขาพล

การอธิบายสั้นๆของอิสราเอล

9 ขอทรงทำกับเขาอย่างพระองค์ทรงกระทำกับมิเดียน อย่างที่ทาบัสสิเสราและยาบินที่ลัสารคิโซ¹⁰ ผู้
ภทาลายที่ดาบเลอนโดร ผู้กลายเป็นปยุของที่ดิน¹¹ ขอทรงทำขนนางของเขาเหมือนโอรเบรและเศอบ ทำเจ้า
นายทั้งสี่ของเขาเหมือนเศบารและศาลมุนนา¹² ผู้ที่กล่าวว่า [โอ] เราเอาทั้งอาลัยทั้งหลายของพระเจ้ามาเป็น
กรรมสิทธิ์ของเราเถิด¹³ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำเขาให้เหมือนกงจักร เหมือนกลบต่อ
หน้าลม¹⁴ อย่างไฟเผาผลาญป่าไม้ อย่างเปลวเพลิงที่ใหญ่เขาลูกไฟลง¹⁵ ขอทรงชมเชงเขาด้วยพายุแรงกล้า
ของพระองค์ และทรงทำให้เขาครัมกัวด้วยพายุจัดของพระองค์¹⁶ ทรงให้หน้าของเขาเต็มไปด้วยความ
อาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเขาจะได้แสวงหาพระนามของพระองค์¹⁷ ขอให้เขายับอาย และกลัวอยู่เป็น
นิตย์ ให้เขาอดสูและพินาศไป¹⁸ เพื่อคนทั้งปวงจะทราบว่พระองค์ ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว
ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

84

ความปรารถนาเข้าไปนมัสการในพระวิหาร ถึงหัวหน้านักร้อง ตามท่านเองก็ท้อ เพลงสดุดีของคณะโค
ราห์

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ที่ประทับของพระองค์เป็นที่รักจริง ๆ 2 วิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนา เออ อาลัยหาบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ใจกายของข้าพระองค์ให้ร้องถวายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์³ แม้คนกระจองอกก็หาบ้านได้ แล้วและคนนางแอ่นหาโรงสำหรับตัวมันได้ ที่ที่มันจะตกฟองออกลูก คือที่แท่นบูชาของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์⁴ ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศของพระองค์ เขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ เชลาห์⁵ ความสุขเป็นของบุคคลที่กำส้งของเขาอยู่ในพระองค์ คือคนที่ในใจของเขาเป็นทางทั้งหลายของพระองค์⁶ ขณะที่เขาผ่านไปตามทางเขามาหา เขาก่อกระทำให้เป็นที่น่าพิศมัย ฝนต้นฤดูกระทำให้สระน้ำเต็ม⁷ เขาไปด้วยมีกำส้งมาเพิ่มขึ้น เขาทั้งหลายจะเข้าเฝ้าพระเจ้าในศิโยน

การทูลขอให้เข้าไปอยู่ในพระวิหาร

8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ ขอทรงเสียดพระกรรม เชลาห์⁹ ขอทอดพระเนตร โอ ข้าแต่พระเจ้าโล่งของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทอดพระเนตรหน้าผู้รับเจิมของพระองค์¹⁰ เพราะวันเดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ดีกว่าพันวันในที่อื่น ข้าพระองค์จะเป็นคนเฝ้าประตูพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ดีกว่าอยู่ในแดนที่ของความชั่วร้าย¹¹ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ พระเยโฮวาห์จะทรงป้อนความกรุณาและเกียรติ พระองค์จะได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา บุคคลที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข

85

นักแต่งสดุดีทูลขอพระเมตตาดังเดิม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีขอคณะโคราห์

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรงให้พวกเชลยของยาโคบกลับสู่สภาพดี² พระองค์ได้ทรงยกความชั่วช้าของประชาชนของพระองค์เสีย พระองค์ทรงกลบเกลื่อนบาปทั้งสิ้นของเขา เชลาห์³ พระองค์ได้ทรงนำพระพิโรธทั้งสิ้นของพระองค์กลับ พระองค์ทรงเค้นจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับคืนอีก ขอทรงรับความกริ้วจากข้าพระองค์ทั้งหลาย⁵ พระองค์จะทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์ดำรงตลอดทุกชั่วอายุหรือ⁶ พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายฟื้นอีกหรือ เพื่อประชาชนของพระองค์จะได้เปรมปรีดีในพระองค์⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสำแดงความเมตตาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และขอประทานความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งปวง

ความมั่นใจในความดีเลิศของพระเจ้า

8 ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก่วิสุทธิชนของพระองค์ แต่อย่าให้เขาทั้งหลายหันกลับ ไปสู่ความโง่⁹ แน่ทีเดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อสงสารกิจจะอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹⁰ ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้พบกันและกัน¹¹ ความจริงจะยกขึ้นมาจากแผ่นดิน และความชอบธรรมจะมองลงมาจากฟ้าสวรรค์¹² เออ พระเยโฮวาห์จะประทานสิ่งที่ดี และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเกิดผล¹³ ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์ และจะตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในมรรคาแห่งรอยพระบาทของพระองค์

86

ดาวิดพึ่งพระเมตตาของพระเจ้า คำอธิษฐานของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเสียดพระกรรมสดับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน² ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้เพราะข้าพระองค์บริสุทธิ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ผู้วางใจในพระองค์³ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์วันยังค่ำ⁴ ขอทรงให้จิตผู้รับใช้ของพระองค์ขึ้นใจ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า จิตใจข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์⁵ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐและทรงพร้อมที่จะประทานภัย อุดมด้วยความเมตตาต่อบรรดาผู้ร้องทูลพระองค์⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเสียดพระกรรมสดับคำทูลอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องทูลวิวนของข้าพระองค์⁷ ในวันลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และไม่มีกิจการใดๆ เหมือนพระราชกิจของพระองค์⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงสร้างจะมานมัสการต่อพระพิสดารพระองค์ และจะเทิดทูนพระนามของพระองค์¹⁰ เพราะพระองค์ใหญ่ยิ่งและทรงกระทำกรรมที่ศรัทธา พระองค์แต่องค์เดียว

ทรงเป็นพระเจ้า¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนพระมารดาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์ ขอทรงสำราญใจของข้าพระองค์ให้ยำเกรงพระนามของพระองค์¹² โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ และข้าพระองค์จะเทิดทูนพระนามของพระองค์เป็นนิตย์¹³ เพราะความเมตตาของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก และพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากที่ลึกที่สุดของนรก¹⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า คนหยิ่งโสได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ หมูคนทารุณเสาะหาชีวิตข้าพระองค์ เขามิได้ประดิษฐานพระองค์ไว้ตรงหน้าเขา¹⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าก่อนอปรด้วยพระกรุณาและพระเมตตา ทรงกริ้วข้า และอุดมด้วยความเมตตา และความจริง¹⁶ โอ ขอทรงหันมาเมตตาข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงช่วยชีวิตบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์¹⁷ ขอประทานหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็น และจะได้อาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์และทรงเล่าโลมข้าพระองค์

87

สง่าราศีของอิสราเอลในอนาคต เพลงสดุดีหรือบทเพลงของคณะโคราห์

¹ รากฐานของพระองค์อยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์² พระเยโฮวาห์ทรงรักประดุจโยนมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาที่อาศัยของยาโคบ³ โอ นครแห่งพระเจ้าเอ๋ย เขากล่าวสรรเสริญเธอ เชลลาห์⁴ ในบรรดาผู้ที่รู้จักเรา เราเรซูบือราหับ และบาบิโลน ดูเถิด ฟิลิสเตีย โหระ และเอธิโอเปีย เขากล่าวกันว่า □ผู้นี้เกิดที่นั่น□⁵ และเขาจะพูดเรื่องศิโยนว่า □ผู้นี้และผู้นั้นเกิดในเมืองนั้น□ เพราะองค์ผู้สูงสุดนั้นแหละจะสถาปนาเมืองนั้นไว้⁶ ขณะที่พระเยโฮวาห์ทรงจดขนาดิตีทั้งหลาย พระองค์จะทรงบันทึกว่า □ผู้นี้เกิดที่นั่น□ เชลลาห์⁷ นักร้องและนักเล่นเครื่องดนตรีจะอยู่ที่นั่น น้ำพุทั้งสี่ของเรอาอยู่ในเธอ

88

คำอธิษฐานแห่งความโศกเศร้า บทเพลงหรือเพลงสดุดีของคณะโคราห์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองมหาเศสห์ เลอันโท มัสคิลบทหนึ่งของเฮมาน คนเอสร้าห์

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพักตร์พระองค์ ทั้งกลางวันและกลางคืน² ขอคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาจำเพาะเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์³ เพราะจิตใจของข้าพระองค์ลำบากเต็มที่ และชีวิตของข้าพระองค์เข้าใกล้แดนผู้ตาย⁴ เขานับข้าพระองค์ในบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดน ข้าพระองค์เป็นเหมือนชายที่ไม่มีกำลัง⁵ เหมือนคนที่เขาทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย เหมือนคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมศพ ผู้ที่พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงอีก และเขาทั้งหลายถูกพรากระเสียดจากพระหัตถ์ของพระองค์⁶ พระองค์ทรงใส่ข้าพระองค์ไว้ในส่วนลึกของปากแดนผู้ตาย ในแดนที่มีมืดและลึก⁷ พระพิโรธของพระองค์หน่ออยู่บนข้าพระองค์ และพระองค์ทรงทับถมข้าพระองค์ด้วยคลื่นทั้งสี่ของพระองค์ เชลลาห์⁸ พระองค์ทรงกินผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์ให้ออกห่างจากข้าพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่น่ารังเกียจต่อเขาทั้งหลาย ข้าพระองค์ถูกขัง ข้าพระองค์จึงออกไปไม่ได้⁹ เน้นดาของข้าพระองค์มิได้ไปเพราะความทุกข์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์ข่มขู่ขึ้นต่อพระองค์¹⁰ พระองค์จะทรงกระทำการพิศดารเพื่อคนตาย หรือ ชาวแดนผู้ตายจะลุกขึ้นสรรเสริญพระองค์ได้หรือ เชลลาห์¹¹ เขาจะประกาศความเมตตาของพระองค์ในหลุมศพหรือ หรือจะประกาศความสัตย์สุจริตในแดนพินาศหรือ¹² ในความมืดเขาจะรู้จักการพิศดารของพระองค์หรือ ในแผ่นดินแห่งความหลงลืมเขาจะรู้จักความชอบธรรมของพระองค์หรือ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ในเวลาเช้าคำอธิษฐานของข้าพระองค์จะขึ้นไปหาพระองค์¹⁴ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงจิตวิญญาณข้าพระองค์ออกไปเสีย โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสียจากข้าพระองค์¹⁵ ตั้งแต่เป็นอนุชนมา ข้าพระองค์ก็ทุกข์ยากและพร้อมที่จะตาย ขณะที่ข้าพระองค์ทนต่อความสลดของของพระองค์ ข้าพระองค์ก็มีจิตใจไขว่ไขวไป¹⁶ ความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์กวาดไปเหนือข้าพระองค์ สิ่งที่น่ากลัวจากพระองค์ตัดข้าพระองค์ออกเสีย¹⁷ มันล้อมข้าพระองค์ไว้รอบวันยังค้ำอย่างน่าท่วม มันท่วมข้าพระองค์จมมืด¹⁸ พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินจากข้าพระองค์ ผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์อยู่ในความมืด

89

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพันธสัญญาและความโปรดปรานของพระองค์ มัสคิลบทหนึ่งของเฮมาน คนเอสร้าห์

1 ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ ด้วยปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความสัตย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ 2 ด้วยข้าพระองค์ได้กล่าวแล้วว่า ความเมตตาจะต้องเป็นนิตย์ พระองค์จะสถาปนาความสัตย์สุจริตของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ทีเดียว 3 เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเรา 4 ว่า เราจะสถาปนาเชื้อสายของเจ้าไว้เป็นนิตย์และจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฟ้าสวรรค์จะสรรเสริญการมหัศจรรย์ของพระองค์ และสรรเสริญความสัตย์สุจริตของพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาวิสุทธิชนด้วย 6 เพราะผู้ใดเล่าที่ในฟ้าสวรรค์จะเปรียบกับพระเยโฮวาห์ได้ ในบรรดาภูเขาลานของผู้มีอำนาจผู้ใดจะเหมือนพระเยโฮวาห์ 7 คือองค์พระเจ้านั้นเป็นที่เกรงกลัวอย่างยิ่งในสภาของบรรดาวิสุทธิชน และบรรดาผู้ที่อยู่รอบพระองค์เกรงขามพระองค์ 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะทรงฤทธิ์านุภาพเท่าเทียมพระองค์ ด้วยความสัตย์สุจริตของพระองค์รอบพระองค์ 9 พระองค์ทรงปกครองการเดือดดาลของทะเล เมื่อคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรงให้สงบ 10 พระองค์ทรงทุบราห์เป็นชิ้นๆเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ทรงกระจ่ายศัตรูของพระองค์ด้วยพระกรทรงฤทธิ์ของพระองค์ 11 ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ได้ทรงตั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่อยู่ในั้น 12 ทิศเหนือและทิศใต้ พระองค์ก็ได้ทรงสร้าง ภูเขาทาโบร์กับภูเขาเฮโรโมนจะสรรเสริญพระนามของพระองค์อย่างขึ้นบาน 13 พระองค์มีพระกรอันทรงฤทธิ์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็แข็งแรง พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูง 14 ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ความเมตตาและความจริงเดินนำหน้าพระองค์ 15 ชนชาติที่รู้จักให้ร้องอย่างขึ้นบานก็เป็นผู้สุข 16 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พวกเขาคงเดินในความสว่างจากสิพระพักตร์ของพระองค์ 17 พวกเขากลับมาเปลี่ยนจิตใจในพระนามพระองค์วันยังค่ำ และได้รับการเชิดชูโดยความชอบธรรมของพระองค์ 18 เพราะพระองค์ทรงเป็นสง่าราศีแห่งกำลังของเขากิ่งหลาย แต่โดยความโปรดปรานของพระองค์ เขาของข้าพระองค์ทั้งหลายจะถูกเชิดชูขึ้น 19 เพราะผู้ป้องกันเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ของเราเป็นองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล 20 ในกาลก่อน พระองค์คริสต์ด้วยนิมิตแก่ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ และตรัสว่า เราได้ช่วยเหลือชายฉกรรจ์คนหนึ่ง เราได้เชิดชูคนที่ถูกเลือกคนหนึ่งเหนือประชาชน 21 เราได้พบดาวิดผู้รับใช้ของเรา ด้วยน้ำนมบริสุทธิ์ของเรา เราได้เจิมเขาไว้แล้ว 22 เพื่อว่ามีชื่อของเราจะอยู่กับเขาเป็นนิตย์ และแขนของเราจะเสริมกำลังของเขา 23 ศัตรูจะเรียกอะไรจากเขาไม่ได้ บุตรแห่งความชั่วร้ายจะกดขี่เขาไม่ได้ 24 เราจะขึ้นสู้รบของเขาต่อหน้าเขา และผู้เกลียดชังเขาให้ล้มลง 25 ความสัตย์สุจริตและความเมตตาของเราจะอยู่กับเขา และเขาของเขาคงเป็นที่เชิดชูโดยนามของเรา 26 เราจะเอามือของเขาวางไว้บนทะเล และมือขวาของเขามั่นกำลังทั้งหลาย 27 เราจะร้องต่อเราว่า พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ และเป็นศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์ 28 และเราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปีของเราด้วย สูงกว่าบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก 29 เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขาเป็นนิตย์ และพันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นคงอยู่เพื่อเขา 30 เราจะสถาปนาเชื้อสายของเขาไว้เป็นนิตย์ ทั้งบัลลังก์ของเขาให้ดำรงตราแท่นของฟ้าสวรรค์ 31 ถ้าลูกหลานของเขาทั้งราชบัลลังก์ของเรา และไม่ดำเนินตามคำตีสันของเรา 32 ถ้าเขาทั้งหลายฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของเรา และมีได้รักษาบัญญัติของเรา 33 แล้วเราจะลงโทษการละเมิดของเขาด้วยไม้เรียว และความชั่วช้าของเขาด้วยการเขี่ย 34 แต่จะไม่ลดความเมตตาของเราไปจากเขา เพราะไม่จริงต่อความสัตย์สุจริตของเรา 35 เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา หรือพลิกแปลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา 36 เราปฏิญาณด้วยความบริสุทธิ์ของเราเด็ดขาดว่า เราจะไม่ฆ่าสาต่อดาวิด 37 เชื้อสายของเขาคงดำรงอยู่เป็นนิตย์ บัลลังก์ของเขาจะยืนนานอย่างดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา 38 จะสถาปนาไว้อย่างดวงจันทร์เป็นนิตย์ และเหมือนสักขีพยานอันสัตย์ซื่อในห้องฟ้า 39 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงได้เหวี่ยงออกไปและเกลียดชัง พระองค์ทรงพระพิโรธต่อผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์ 40 พระองค์ได้ทรงบอกเลิกพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำมั่งคั่งของท่านมัลตินโดยเหวี่ยงลงสู่พื้นดิน 41 พระองค์ได้พังรั้วต้นไม้ของท่านทั้งสิ้น พระองค์ทรงให้ที่กำบังเข้มแข็งของท่านปรักหักพังลง 42 คนทั้งปวงที่ผ่านไปก็ปล้นท่าน ท่านก็เป็นพินินทาของเพื่อนบ้าน 43 พระองค์ทรงยกยอดมือขวาของคู่อริของท่าน พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูทั้งสิ้นของท่านเปรมปรีดิ์ 44 จงคิดเถิดว่า พระองค์ทรงเห็นความบาปของท่าน และพระองค์มิได้ทรงกระทำให้ท่านตั้งมั่นอยู่ในสงคราม 45 พระองค์ได้ทรงกระทำให้สง่าของท่านเสื่อมสูญไป และทรงเหวี่ยงบัลลังก์ของท่านลงสู่พื้นดิน 46 พระองค์ทรงตัดรั้วพุ่มหนามของท่านให้สิ้น และทรงคลุมท่านไว้ด้วยความอาย เชลลาห์

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้าต่อดาวิด

46 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะชอนองค้อยู่ยาวนานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระพิโรธของพระองค์จะไหม้อยู่ยาวนานเท่าใด 47 ขอทรงระลึกว่า ช่วงชีวิตของข้าพระองค์สั้นแค่ไหน ไฉนพระองค์ทรงแรมติสร้างบรรดามนุษย์มาอย่างเปล่าประโยชน์ 48 มนุษย์คนใดมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องเห็นความตาย เขาคงขบถถึงวิญญานของตนให้พ้นจากมือของแผนผู้ตายได้หรือ เชลลาห์ 49 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาในกาลก่อนของ

พระองค์อยู่ที่ไหน ซึ่งพระองค์ทรงปฎิญาณต่อดาวิดโดยความจริงของพระองค์⁵⁰ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงระลึกว่าผู้รับใช้ของพระองค์ถูกด่าอย่างไร และข้าพระองค์ได้รับความสบประมาทของบรรดาชนชาติที่มีอำนาจใหญ่โตไว้ในอกของข้าพระองค์อย่างไร⁵¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ นั่นแหละศัตรูของพระองค์ได้เขี่ยหยัน นั่นแหละเขาเขี่ยรอยเท้าของผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์⁵² สาธุการแด่พระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

90

เล่มที่สี่ซึ่งเปรียบกับหนังสือกันดารวิถี เกี่ยวกับอิสราเอลและชนชาตินั้น โมเสสกล่าวถึงพระสัญญาและการทำโทษของพระเจ้า คำอธิฐานของโมเสส คนของพระเจ้า

1 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ 2 ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่ในนรกกาลถึงในนรกกาล³ พระองค์ทรงห่มมนุษย์กลับไปสู่ความพิณาศ และตรัสว่า บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย จงกลับเถิด⁴ เพราะພັນในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนวานนี้ซึ่งผ่านไป แล้วเหมือนยามเดียวในเวลากลางคืน⁵ พระองค์ทรงกวาดมนุษย์ไปเสียอย่างน่าทึ่ง เขาเป็นเหมือนการนอนหลับ เหมือนหญ้าที่งอกขึ้นใหม่ในเวลาเช้า⁶ ในเวลาเช้ามันก็บานออกและใหญ่ขึ้น ครั้นเวลาเย็นก็ถูกตัดลงและเหี่ยวไป⁷ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกลัวของพระองค์ผลาญเสีย ข้าพระองค์ก็เดือดร้อนเพราะพระพิโรธของพระองค์⁸ พระองค์ทรงตั้งความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ ทรงตั้งบาปต่างๆของข้าพระองค์ไว้ในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์⁹ วันทั้งปวงของข้าพระองค์ทั้งหลายสิ้นไปใต้พระพิโรธของพระองค์ กำหนดปีของข้าพระองค์สิ้นสุดลงอย่างเสียงถอนหายใจ

ความสิ้นแห่งชีวิต

10 กำหนดปีของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจ็ดสิบหรือถ้าเป็นเหตุจากมีกำลังก็ถึงแปดสิบ แต่ช่วงชีวิตนั้นมั่งคั่งงานและความโศกเศร้า ไม่เข้าก็สูญเสียไปและข้าพระองค์ทั้งหลายก็จากไป¹¹ ผู้ใดจะทราบถึงฤทธิ์ความกลัวของพระองค์ และพระพิโรธของพระองค์ตามความเกรงกลัวพระองค์¹² ขอพระองค์ทรงสอนให้ฉันวันของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะตั้งใจได้สติปัญญา¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาเถิดพระเจ้าข้า หรือยังอีกนานเท่าใด ขอทรงมีความสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์¹⁴ โอ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอ้อมในเวลาเช้าด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้เปรมปรีดีและยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์¹⁵ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยินดีให้มากวันเท่ากับที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทุกซีกยานั้น และให้มากปีเท่ากับที่ข้าพระองค์ได้ประสบการร้าย¹⁶ ขอให้พระราชกิจของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สงสาราคือของพระองค์ปรากฏแก่ลูกหลานของเขา¹⁷ ขอความงามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์เหนือข้าพระองค์ พระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์ทั้งหลาย

91

สภาพอันมีสุขของคนที่รักพระเจ้า

1 ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์² ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระเยโฮวาห์ว่า □พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์จะไว้วางใจ□

ความปลอดภัยของคนที่รักพระเจ้า

3 เพราะพระองค์จะทรงช่วยตัวท่านให้พ้นจากภัยของพยานอกและจากโรคภัยอย่างร้ายแรงนั้น⁴ พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะวางใจอยู่ใต้ปีกของพระองค์ ความจริงของพระองค์เป็นโล่และเป็นดังของท่าน

การยกย่องคนที่รักพระเจ้า

5 ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือกลัวลูกรู้นที่ปลิวไปในกลางวัน⁶ หรือโรคภัยที่ไม่มาในความมืด หรือความพิณาศที่เกิดความหายนะในเที่ยงวัน⁷ พันคนจะล้อมอยู่ที่ข้างท่าน หมื่นคนที่มือยาวของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน⁸ ท่านจะมองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คนชั่ว⁹ เพราะท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือองค์ผู้สูงสุด เป็นที่อยู่ของท่าน¹⁰ ไม่มีมารร้ายใดๆจะตามบ้นท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน¹¹ เพราะพระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวดระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน¹² เขาทั้งหลายจะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน¹³ ท่านจะเหยียบย่ำสิงโตและงูพิษ ท่านจะย่ำสโตนุ่มและมังกร¹⁴ เพราะเขาผูกพันกับเรา

ด้วยความรัก เราจึงจะช่วยเขาให้พ้น เราจะตั้งเขาไว้ในที่สูง เพราะเขารู้จักนามของเรา¹⁵ เขาจะร้องทูลเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา¹⁶ เราจะให้เขาอิ่มใจ ด้วยชีวิตยืนยาว และสำแดงความรอดของเราแก่เขา

92

การสรรเสริญความดีเลิศของพระเจ้า เพลงสดุดีหรือบทเพลงสำหรับวันสะบาโต

1 เป็นการดีที่จะโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์² ที่จะประกาศความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า และความสัตย์จริงของพระองค์ในกลางวัน³ เป็นเสียงก้องไปด้วยพิณสายและพิณใหญ่ และด้วยเสียงพิณเขาคู่⁴ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์จะฉลองชัยชนะเนื่องในพระหัตถ์กิจของพระองค์⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงนัก พระดำริของพระองค์สุดลึกล้ำ⁶ คนเขลาจะทราบไม่ได้ คนโง่เขลาเข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้⁷ ว่า ถึงแม้คนชั่วจะยกขึ้นอย่างหนา และคนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงเจริญขึ้น เขาทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นนิมิต⁸ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่บนที่สูงเป็นนิมิต⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุเกิด ศัตรูของพระองค์ เพราะเหตุเกิด ศัตรูของพระองค์จะพินาศ คนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะต้องกระจัดกระจายไป¹⁰ แต่พระองค์ทรงเชิดชูเขาของข้าพระองค์อย่างกับเขาม้าขึ้นคอน ข้าพระองค์จะถูกเจิมด้วยน้ำมันใหม่¹¹ นัยน์ตาของข้าพระองค์จะเห็นความปราชัยของข้าพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ หูของข้าพระองค์จะได้ยินถึงความปราชัยของข้าพระองค์ต่อคนชั่วที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์นั้นสำเร็จ¹² คนชอบธรรมจะยกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม เขาจะเจริญขึ้นอย่างต้นเสลีดาร์ในเลบานอน¹³ คนที่ถูกปลุกไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย¹⁴ เขาแก่แล้วก็ยังเกิดผล เขามีน้ำเลี้ยงเต็มและเขียวสดอยู่¹⁵ เพื่อแสดงว่าพระเยโฮวาห์นั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ในพระองค์ไม่มีความอธรรม

93

ความรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า

1 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระเยโฮวาห์ทรงสวมกำลัง พระองค์ทรงเอาพระกำลังคาดพระองค์ โลกได้สถาปนาไว้แล้ว มันจะไม่หวั่นไหว² พระที่นั่งของพระองค์ได้สถาปนาไว้แล้วตั้งแต่กาลดึกดำบรรพ์ พระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่บัดนี้จนถึงนิรันดร์กาล³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กระแสน้ำได้กระนอง กระแสน้ำจะนองเสียง กระแสน้ำจะนองเสียงกึกก้อง⁴ พระเยโฮวาห์บนที่สูงนั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเสียงของน้ำมากมาย ทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าคลื่นทะเล⁵ บรรดาพระโอวาทของพระองค์แน่นอนทีเดียว โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความบริสุทธิ์เหมาะแก่พระนิเวศของพระองค์เป็นนิมิต

94

การขอร้องเรื่องการปกครองอย่างกตัญญูและการขาดความเคารพ

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น โอ ข้าแต่พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น ขอทรงสำแดงพระองค์² ข้าแต่ผู้พิพากษาโลก ขอทรงลุกขึ้น ให้คนโง่หิ่งได้รับผลสนองอันสมกับเขา³ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนชั่วจะนานเท่าใด คนชั่วจะลึงโลดอยู่นานเท่าใด⁴ เขาจะพลาบและพูดอย่างจองหองนานเท่าใด คนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะโอ้อวดนานเท่าใด⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทุปประชาชนของพระองค์เป็นชิ้นๆ และทำมรดกของพระองค์ให้ทุกข์ยาก⁶ เขาสังหารแม่ม่ายและคนต่างด้าว และกระทำฆาตกรรมลูกกำพร้าพ่อ⁷ และเขากล่าวว่า ๐พระเยโฮวาห์จะไม่แลเห็น พระเจ้าของยาโคบจะไม่หยั่งรู้⁸ คนเขลาที่สุดของประชาชนเอ๋ย จงเข้าใจเถิด คนโง่ทั้งหลาย เมื่อไรเจ้าจึงจะฉลาด⁹ พระองค์ผู้ทรงปลุกหู พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ พระองค์ผู้ทรงปั้นนา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ¹⁰ พระองค์ผู้ทรงติสอนบรรดาประชาชาติ พระองค์จะไม่ทรงชนบหรือ พระองค์ผู้ทรงสอนความรู้ให้มนุษย์ พระองค์จะไม่ทรงทราบหรือ¹¹ พระเยโฮวาห์ทรงทราบความคิดของมนุษย์ว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ

พระพรแห่งความทุกข์ยาก

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนที่พระองค์ทรงติสอนนั้นก็เป็สุข คือคนที่พระองค์ทรงสอนด้วยพระราชบัญญัติของพระองค์¹³ เพื่อจะให้เขาพิพากจวันลำบากจนกว่าจะชดเชยไว้ให้คนชั่ว¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงสละมรดกของพระองค์¹⁵ เพราะความยุติธรรมจะกลับไปหาความชอบธรรม และบรรดาคนเที่ยงธรรมในใจจะติดตามไป¹⁶ ผู้ใดจะลุกขึ้นต่อต้านคนกระทำความชั่วแช่แทนข้าพเจ้า ผู้ใดจะยืนต่อสู้นักกระทำความชั่วช้าแทนข้าพเจ้า¹⁷ ถ้าพระเยโฮวาห์มิใช่ความอุปถัมภ์

ของข้าพเจ้า วิทยญาณของข้าพเจ้าคงอยู่ในความสงบ 18 เมื่อข้าพเจ้าได้คิดว่า ข้าพเจ้าของข้าพเจ้าได้คิดว่า ข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ข้าพเจ้าพระองค์ไว้ 19 เมื่อความกังวลในใจของข้าพเจ้าพระองค์มีมาก การเล้าโลมของพระองค์ก็หนุนจิตใจของข้าพเจ้าพระองค์ไว้ขึ้นบาน 20 บัลลังก์แห่งความชั่วช้าจะร่วมมิตกับพระองค์ได้หรือ คือผู้ที่ใช้กฎหมายประกอบการชั่วร้าย 21 เขาทั้งหลายผู้กมิตร์กันต่อสู้ชีวิตของคนชอบธรรม และปรับโทษโลหิตที่ไร้ความผิด 22 แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า 23 พระองค์จะทรงนำความชั่วช้าของเขามาเหนือเขา และจะทรงตัดเขาเหล่านั้นออกเสียเพราะความชั่วร้ายของเขาเอง ใช่แล้ว พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงตัดเขาออกเสีย

95

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

1 โอ มาเถิด ให้เราทั้งหลายร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้เรากระทำเสียงขึ้นบานถวายศิลาแห่งความรอดของพวกเรา 2 ให้เราทั้งหลายเข้ามาอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยไมทนา ให้เรากระทำเสียงขึ้นบานถวายพระองค์ด้วยบทเพลงสดุดี 3 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย 4 ที่ลี้ภัยของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย 5 ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดินแห่ง 6 โอ มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างพวกเรา 7 เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชาชนแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วนนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 8 อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างนั้นที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร 9 เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสุจน์ และได้เห็นกิจการของเรา 10 เราจึงเคืองคนชั่วอายุนี้ผู้อยู่สืบปีแล้วว่า ข้าเป็นชนชาติที่มีใจมืดทึบผิด เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา 11 เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า ข้าจะไม่ได้นำเข้าสู่ที่สงบสุขของเรา

96

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะความยุติธรรมของพระองค์

1 โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ 2 จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ สรรเสริญพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน 3 จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย 4 เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง 5 เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ 6 เกียรติและความสูงส่งมีอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ กำลังและความงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ 7 โอ ตรีภูมของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์ 8 จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์ 9 โอ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสันต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 10 จงพูดท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่าพระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง เออพิภพจะถูกสถาปนาเพื่อมันจะไม่หวั่นไหวเลย พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม 11 จงให้ฟ้าสวรรค์เปรมปรีดี และแผ่นดินโลกยินดี ให้ทะเลคำรน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น 12 ให้ทุ่งนาเรียงโลดกับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะปาลายปโยคนินดี 13 เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความจริงของพระองค์

97

ความรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า

1 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เกาะเล็กมากมายนั้นยินดี 2 เมฆและความมืดหีบออบพระองค์ ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ 3 ไฟลุกอยู่ข้างหน้าพระองค์และไม่มีปฏิกิริยาของพระองค์ครอบงำสิ่ง 4 ไฟแลบของพระองค์กระทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกเห็นแล้วสิ้นสะท้าน 5 ภูเขาละลายอย่างขี้ผึ้งต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น 6 ฟ้าสวรรค์ป่าวร้องความชอบธรรมของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายเห็นสง่าราศีของพระองค์ 7 ให้ผู้ปรนนิบัติรูปเคารพสลักทั้งสิ้น ได้อาย คือผู้ที่อวดในรูปเคารพของเขา ให้พระ

ทั้งสิ้นกราบลงต่อพระองค์⁸ ศิโยนได้ยืนและยินดีและธิดาทั้งปวงของยูดาห์เปรมปรีดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะคำพิพากษาของพระองค์⁹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ทรงสูงเด่นกว่าพระทั้งปวงอย่างยิ่ง¹⁰ ท่านผู้ที่รักพระเยโฮวาห์ ก็จงเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงอารักขาชีวิตวิสุทธิชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว¹¹ ความสว่างแจ้งขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื่นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม¹² ท่านผู้ชอบธรรมเอ๋ย จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ และถวายไมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

98

สิ่งทั้งปวงจงสรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดี

¹ โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำกรรมที่ศรัทธา พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ได้นำความมีชัยมา² พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ทรงสำแดงความชอบธรรมของพระองค์อย่างเปิดเผยท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ³ พระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาและความจริงของพระองค์ต่อวงศ์วานอิสราเอล ที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นได้เห็นความรอดของพระเจ้าของเรา⁴ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์ เปล่งเป็นเสียงเพลงชื่นบานและร้องเพลงสรรเสริญ⁵ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเขาคู่ ด้วยพิณเขาคู่ คลอด้วยเสียงเพลงสดุดี⁶ ด้วยเสียงแตรและเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็กจงกระทำเสียงชื่นบานต่อพระพิสดรพระเยโฮวาห์ คือพระมหากษัตริย์⁷ ให้ทะเลคำรนกับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทะเลนั้น พิกภและบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น⁸ ให้กระแสน้ำมือของมัน ให้บรรดาเนินเขาปีติยินดีด้วยกัน⁹ เฉพาะเบื้องพระพิสดรพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรมและชนชาติทั้งหลายด้วยความเที่ยงตรง

99

การนมัสการในศิโยน

¹ พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น พระองค์ผู้ประทับระหว่างพวงไคร้ ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว² พระเยโฮวาห์ใหญ่ยังอยู่ในศิโยน พระองค์สูงเด่นเหนือประชาชาติทั้งปวง³ ให้เขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าคร้ามกลัวของพระองค์ เพราะพระนามนั้นบริสุทธิ์⁴ ฤทธาณภาพของกษัตริย์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์ทรงสถาปนาความเที่ยงตรง พระองค์ทรงประกอบความยุติธรรมและความชอบธรรมขึ้นในยาโคบ⁵ จงขอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่แท่นรองพระบาทของพระองค์ เพราะพระองค์บริสุทธิ์⁶ โมเสสและอาโรนอยู่ในพวกปุโรหิตของพระองค์ ซามูเอลอยู่ในพวกที่ทูลออกพระนามของพระองค์ด้วย พวกท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น⁷ พระองค์ตรัสกับท่านที่ในเสาเมฆ ท่านทั้งปวงได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์และกฎที่พระองค์ประทานแก่ท่าน⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยกโทษท่านเหล่านั้น แต่ทรงเป็นผู้สนองการกระทำผิดของท่านเหล่านั้น⁹ จงขอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่ภูเขานิบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราบริสุทธิ์

100

จงสรรเสริญพระเจ้าด้วยความชื่นบาน เพลงสดุดีเพื่อสรรเสริญพระเจ้า

¹ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์² จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยินดี จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง³ จงรู้เถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย เราไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น เราเป็นประชาชนของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์⁴ จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการไมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายไมทนาขอบพระคุณพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระนามของพระองค์⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ และความจริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

101

ดาวิดปฏิญาณว่าจะประพฤติอย่างดีรอบคอบ เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความเมตตาและความยุติธรรม โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายพระองค์² ข้าพระองค์จะประพฤติอย่างเฉลียวฉลาดตามมรรคาที่ดีรอบคอบ โอ เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ภายในเรือนของข้าพระองค์³ ข้าพระองค์จะ

ไม่ตั้งสิ่งใดๆ ที่ชั่วช้าไว้ต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกลียดกิจการของผู้ที่ไม่ซื่อตรง กิจการนั้นจะไม่ติดอยู่กับข้าพระองค์⁴ ข้าพระองค์จะอยู่ห่างไกลจากคนใจตื้ออั้น ข้าพระองค์จะไม่ร่วมรู้คนชั่วร้ายเลย⁵ บุคคลใดก็ตามใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขอย่างลับๆ ข้าพระองค์จะจับตัวเขาออกเสีย คนที่มีตายโสและใจที่จองหองข้าพระองค์จะไม่ยอมทนด้วย⁶ นัยเฝ้าข้าพระองค์จะมองหากคนที่ซื่อตรงในแผ่นดิน เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับข้าพระองค์ ผู้ใดดำเนินในทางที่ตรงรอบ ผู้นั้นจะปรนนิบัติข้าพระองค์⁷ ผู้ที่ประพฤติหลอกลวงจะไม่ได้อาศัยอยู่ในเรือนของข้าพระองค์ คนใดที่พูดเท็จจะไม่ยั่งยืนอยู่ต่อสายตาของข้าพระองค์⁸ ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นในแผ่นดินเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้ตัดบรรดาผู้กระทำชั่วออกเสียให้หมดจากนครของพระเยโฮวาห์

102

การขอร้องอย่างทุกข์ใจ คำอธิษฐานของผู้ถูกข่มใจ เมื่อเขาอ่อนระอาใจ และระบายความนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอเสียงร้องของข้าพระองค์มาถึงพระองค์² ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ในวันทุกข์ใจของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรมสมบัติข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์โดยเร็ว ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์³ เพราะวันของข้าพระองค์สิ้นไปอย่างคว้น และกระดูกของข้าพระองค์ไหม้อย่างเตาไฟ⁴ จิตใจของข้าพระองค์ถูกกวนและเหี่ยวไปเหมือนหญ้า ข้าพระองค์จึงลืมนับประทานอาหารของข้าพระองค์⁵ เหตุด้วยเสียงร้องครางของข้าพระองค์ กระดูกของข้าพระองค์เกาะติดเนื้อของข้าพระองค์⁶ ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทุงที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ดุจนกเคี้ยวแมงแห่งทะเลทราย⁷ ข้าพระองค์เฝ้าอยู่ ข้าพระองค์เหมือนนกกระจอกโดดเดี่ยวบนหลังคารเรือน⁸ ศัตรูของข้าพระองค์เยาะหยันข้าพระองค์วันยังค่ำ ผู้ที่คลั่งใส่ข้าพระองค์ก็ปฏิญาณตัวต่อหน้าข้าพระองค์⁹ เพราะข้าพระองค์กินเนื้อเถาต่างอาหาร และเจียน้ำดาเข้ากับเครื่องดื่ม¹⁰ เหตุด้วยความพิโรธและความกริ้วของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงขู่ข้าพระองค์ขึ้นและโยนข้าพระองค์ทิ้งไปเสีย¹¹ วันเวลาของข้าพระองค์เหมือนเงาเวลาเย็น ข้าพระองค์เหี่ยวไปเหมือนหญ้า

จงระลึกถึงพระเมตตาทั้งหลายของพระเจ้า

¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะทรงประทับอยู่เป็นนิรันดร์ จงระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ¹³ พระองค์จะทรงลุกขึ้นเมตตาศิโยน เพราะถึงเวลาที่จะทรงพระกรุณาเธอ เออ เวลากำหนดมาถึงแล้ว¹⁴ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์รักชากก้อนหินของเธอเนือง และสงสารผงคลีของเธอ¹⁵ บรรดาประชาชาติจะกลัวพระนามของพระเยโฮวาห์ และบรรดาษัตริย์ของแผ่นดินโลกกลัวสง่าราศีของพระองค์¹⁶ เพราะเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างศิโยนนั้น พระองค์จะทรงปรากฏด้วยสง่าราศีของพระองค์¹⁷ พระองค์จะสนพระทัยในคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว และจะไม่ทรงดูหมิ่นคำอธิษฐานของเขา¹⁸ จนถึงบัดนี้เรื่องนี้ไว้ให้ชั่วอายุที่จะมีมา เพื่อประชาชนที่ยังจะทรงสร้างมานั้นจะได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์¹⁹ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรแผ่นดินโลก²⁰ เพื่อทรงสดับเสียงร้องครางของเขเลย เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ²¹ เพื่อจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ในศิโยน และกล่าวสรรเสริญพระองค์ในเยรูซาเล็ม²² ขณะเมื่อชนชาติทั้งหลายรวบรวมกัน ทั้งบรรดาราชอาณาจักร เพื่อปรนนิบัติพระเยโฮวาห์²³ พระองค์ทรงหักกำลังของข้าพเจ้ากลางทาง พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพเจ้าสิ้นเข้า²⁴ ข้าพเจ้าว่า โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสียในครึ่งกลางวันเวลาของข้าพระองค์ พระองค์ผู้ปีเดือนดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ²⁵ เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถ์ถักของพระองค์²⁶ สิ่งเหล่านี้จะพิเนคไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ บรรดาสิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ไว้ดูจเล็ดคลุม และสิ่งเหล่านี้ก็จะเปลี่ยนแปลงไป²⁷ แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิมและปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด²⁸ ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่มั่นคง และเชื้อสายของเขจะได้รับการสถาปนาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

103

การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์ เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสารการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์² โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์³ ผู้ทรงอภัยความชั่วช้าทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน⁴ ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวมความเมตตาและพระกรุณาเป็นมงกุฎให้ท่าน⁵ ผู้ทรงให้ปาก

ท่านเอื้อมด้วยของดี รัชหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยคนอินทรี⁶ พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับ⁷ พระองค์ทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสส พระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนอิสราเอล⁸ พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกริ้วข้าและอดมด้วยความเมตตา⁹ พระองค์จะไม่ทรงปรักปรำเสมอหรือทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์¹⁰ พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา หรือทรงสนองตามความชั่วช้าของเรา¹¹ เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่เกรงกลัวพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น¹² ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าใด พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราจากเราไปไกลเท่านั้น¹³ ปิตาสดสารบุตรของตณันโด พระเยโฮวาห์ทรงส่งสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์นั้น¹⁴ เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี¹⁵ ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา¹⁶ เพราะลมพัดผ่านมันไป มันก็สูญเสีย และสถานที่ของมันไม่รู้จักมันอีก¹⁷ แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่ในนครกาลถึงในนครกาลต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน¹⁸ ตอบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และระลึกอยู่ที่จะกระทำตามพระบัญญัติของพระองค์¹⁹ พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครองทุกสิ่งอยู่²⁰ ข้าแต่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ และเชื่อฟังเสียงพระวจนะของพระองค์²¹ พลโยธาทั้งสี่ของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ คือบรรดาผู้รับใช้ที่กระทำตามพระทัยพระองค์²² พระราชกิจทั้งสี่ของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอจิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์

104

การไถ่ตรองถึงสง่าราศีของพระเจ้า

1 โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ใหญ่ยิ่งนัก พระองค์ทรงเกียรติและความสูงส่งเป็นฉลองพระองค์² ผู้ทรงคลุมพระองค์ด้วยแสงสว่าง ดุจดั่งฉลองพระองค์ ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์คอดั่งซิงมาน³ ผู้ทรงวางคานของที่ประทับอันสูงของพระองค์ไว้ในน้ำ ผู้ทรงใช้เมฆเป็นราชรถ ผู้ทรงดำเนินไปบนปีกของลม⁴ ผู้ทรงบันดาลพวยกุดสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง⁵ ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เพื่อมิให้มันเหว่นไหวเป็นนิตย์⁶ พระองค์ทรงคลุมมันไว้ด้วยน้ำลึกอย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น້ายู่เหนือภูเขา⁷ เมื่อพระองค์ทรงขานบ น้านั้นก็เหินไป พอได้ยินเสียงฟ้าร้องของพระองค์ มันก็วิ่งไป⁸ น้านั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหลลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น⁹ พระองค์ทรงวางขอบเขตมิให้มันข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก¹⁰ พระองค์ทรงกระทำให้น้ำพุพุ่งขึ้นมาในหุบเขา น้านั้นก็ไหลไประหว่างเขา¹¹ ให้บรรดาสัตว์ป่าได้ดื่มและให้ลาป่าดับความกระหายของมัน¹² ที่ริมน้ำนั้น นกในอากาศจึงได้มีที่อาศัย มันร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้¹³ พระองค์ทรงรดภูเขาจากที่ประทับอันสูงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็เกิดว่ายผลพระราชกิจของพระองค์¹⁴ พระองค์ทรงให้หญ้าออกมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และผักให้มนุษย์ได้ดูแล เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน¹⁵ และน้ำองุ่นซึ่งให้ใจมนุษย์ยินดี น้ามันเพื่อทำให้น้ำของเขาทอแสง และขนมปังซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์¹⁶ บรรดาต้นไม้ของพระเยโฮวาห์ได้อิ่มหนา คือต้นสนสัตว์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้¹⁷ นกสร้างรังของมันอยู่ในนั้น ส่วนนกกระสาตานั้น ต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน¹⁸ ภูเขาสูงนั้นเป็นที่ลี้ภัยของเสียงผา หินเป็นของตัวกระเจิงผา¹⁹ พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน²⁰ พระองค์ทรงให้เกิดความมืดและเป็นกลางคืน เป็นที่ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไปพักผ่อนออกม²¹ สิงโตหอนคำรามหาเหยื่อของมัน และแสวงหาอาหารของมันจากพระเจ้า²² เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวบรวมกันและไปนอนอยู่ในที่ของมัน²³ มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเขา ไปทำภารกิจของเขาจนเวลาเย็น²⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มากมายจริงๆ พระองค์ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสี่นี้ด้วยพระปัญญา แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของพระองค์²⁵ ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งใหญ่และกว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหวนับไม่ถ้วน คือสัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่²⁶ ก้านป่านโน้น ไนโน้นและเลวี่อาธานที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นนั้น²⁷ บรรดาสิ่งเหล่านี้แห่มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารแก่มันตามเวลา²⁸ เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อพระองค์ทรงขึ้นพระหัตถ์ออก มันก็อิมหน้าด้วยของดี²⁹ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสีย มันทั้งหลายก็สับสนใจ เมื่อพระองค์ทรงเอาลมหายใจมันไปเสีย มันก็ตาย และกลับเป็นผงคลี³⁰ เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นใหม่ และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่³¹ สง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะดำรงอยู่เป็นนิตย์ พระเยโฮวาห์จะทรงเปรมปรีดีในบรรดาพระราชกิจของพระองค์³² ผู้ทรงทอดพระเนตรโลก มันก็สิ้นสะท้าน ผู้

ทรงและต้องภูเขา มันก็มีควันขึ้นขึ้นมา³³ ข้ามีชีวิตอยู่ตราบใด ข้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้า³⁴ การรำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พอพระทัย ข้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์³⁵ ขอคนบาปถูกพินาศเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้คนชั่วอีกเลย โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

105

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย 2 จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสี่ของพระองค์³ จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี 4 จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป⁵ จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์⁶ โอ เชื้อสายของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์ เชื้อสายของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์⁷ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก⁸ พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวาทะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดหนึ่งพันชั่วอายุ

พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกบรรพบุรุษแห่งอิสราเอล

9 คือพันธสัญญา ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับ อับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค¹⁰ ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบ ให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอล ให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์¹¹ ว่าเราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย¹² เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น¹³ พเนจร ไปจากประชาชาติหนึ่งถึงประชาชาติหนึ่ง จากราชอาณาจักรหนึ่งถึงอีกชนชาติหนึ่ง¹⁴ พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงขนานกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา¹⁵ ว่า โออย่าจะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา¹⁶ เมื่อพระองค์ทรงเรียกการก่อดารอาหารให้เกิดขึ้นที่แผ่นดิน และทรงทำลายอาหารที่บำรุงชีวิตเสียสิ้น¹⁷ พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่ง ไปข้างหน้าเขา คือโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส¹⁸ หัวของเขานำเข้าด้วยตรวน ตัวเขาเข้าอยู่ในป่ลอกเหล็ก¹⁹ จนกว่าสิ่งที่เขابอกได้บังเกิดขึ้น พระวาทะของพระเยโฮวาห์ทดสอบเขา²⁰ กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขาเป็นอิสระ²¹ กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนือวังของพระองค์ เป็นผู้ปกครองกรรมสิทธิ์ทั้งปวงของพระองค์²² ให้ผู้มดเจ้านายของพระองค์ตามขอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์²³ แล้วอิสราเอลได้มาที่อียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของอียิปต์²⁴ และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกดก และทรงกระทำให้เขาแข็งแรงกว่าคูริของเขา²⁵ พระองค์ทรงเห็นใจเขาเหล่านั้น ให้เกลียดประชาชนของพระองค์ ให้ใช้กลอุบายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์²⁶ พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้²⁷ เขาทั้งสองกระทำหมายสำคัญท่ามกลางเขาทั้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของอียิปต์²⁸ พระองค์ทรงใช้ความมืดมากระทำให้แผ่นดินมืด เขาทั้งหลายมิได้กบฏต่อพระวาทะของพระองค์²⁹ พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย³⁰ กบแห่งนั้นมาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเขา แม่น้ำในของกษัตริย์ของเขาก็มี³¹ พระองค์ตรัส และฝูงเหือบก็มาและรันมีไปทั่วในแผ่นดินของเขา³² พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฝน และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา³³ พระองค์ทรงนำบงาอู่น และต้นมะเดื่อของเขา และทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก³⁴ พระองค์ตรัส และตักแตนวัยบินก็มา และตักแตนวัยคลานมานับไม่ถ้วน³⁵ มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาสิ้น³⁶ พระองค์ทรงส่งหารบรดาลูกหว่าปีในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่งกำลังทั้งสี่ของเขา³⁷ แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ และไม่มีสักคนหนึ่ง ในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอ³⁸ เมื่อเขาพลาจากไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั่นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา³⁹ พระองค์ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน⁴⁰ ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนกกุมมา และให้เขาอิ่มด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์⁴¹ พระองค์ทรงเปิดหิน และน้ำก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห้งแล้ง⁴² เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์⁴³ พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้ด้วยความเยือกเย็นใจ⁴⁴ และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดาประชาชาติให้แก่เขา และเขาได้ผลงานของชาติทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์⁴⁵ เพื่อเขาจะปฏิบัติกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

106

การกบฏของประชาชนและบรรดาพระเมตตาของพระเจ้า

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ 2 ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์อย่างครบถ้วนได้ 3 บรรดาผู้ที่รักษาความยุติธรรมก็เป็นสุข และผู้ที่ทำความชอบธรรมตลอดเวลา 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความโปรดปรานซึ่งพระองค์ทรงมีต่อประชาชนของพระองค์ โอ ขอทรงประทานความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ 5 เพื่อข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรืองของบรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความยินดีแห่งประชาชาติของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะอาจได้ร่วมกับมรดกของพระองค์ 6 ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้กระทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำอย่างชั่วร้าย 7 บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อท่านอยู่ในอียิปต์ท่านมิได้เข้าใจการมหัศจรรย์ของพระองค์ ท่านมิได้ระลึกถึงความเมตตาอันอุดมของพระองค์ แต่ได้กบฏต่อพระองค์ที่ทะเล ที่ทะเลแดง 8 ถึงกระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยท่านให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะให้ทราบถึงฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ 9 พระองค์ทรงชนาบทะเลแดง มั่นก็แห้งไป และพระองค์ทรงนำท่านข้ามที่ลึกอย่างกับเดินข้ามถิ่นทุรกันดาร 10 พระองค์จึงทรงช่วยท่านให้พ้นมือของผู้ที่เกลียดชังท่าน และไถ่ท่านจากเงื้อมมือของศัตรู 11 และน้ำท่วมปฏิบัติของท่าน เขาไม่เหลือสักคนเดียว 12 แล้วท่านเชื่อพระวาจาของพระองค์ ท่านร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ 13 แต่ไม่ข้ามท่านก็ลืมพระราชกิจของพระองค์เสีย ท่านไม่คอยพระคำรับสั่งปรึกษาของพระองค์ 14 แต่ในถิ่นทุรกันดารนั้นท่านมีความอยากอย่างรุนแรง และได้ทดลองพระเจ้าในทะเลทราย 15 พระองค์ทรงประทานสิ่งที่ท่านขอ แต่ทรงใช้โรคผอมแห้งมาทรมานกลางจิตใจท่าน 16 เมื่อคนในค่ายริษยาโมเสสและอาโรนวิสุทธิชนของพระเยโฮวาห์ 17 แผ่นดินอ้าปากกลืนดารานและหีบคองอาบิรมเสีย 18 ไฟระเบิดในคณะของท่านและเปลวเพลิงผลาญคนชั่วเสีย 19 ท่านได้สร้างลูกวัวในไซเรบและนมัสการรูปเคารพหล่อ 20 ท่านจึงเฝ้าสำราศของพระเจ้าแลกับรูปของวัวที่กินหญ้า 21 ท่านลืมพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน ผู้ได้ทรงกระทำพระราชกิจใหญ่โตในอียิปต์ 22 ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮามและสิ่งนำคร้ามกลัวที่ทะเลแดง 23 เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสว่า 'จะทำลายท่านเสีย ดีแต่โมเสสผู้เลือกสรรของพระองค์ได้มายืนเฝ้าทูลทูลพระองค์ เพื่อหันพระพิโรธของพระองค์เสียจากการทำลาย 24 แล้วท่านก็ถูกลงแผ่นดินอันรุ่มร่ามนั้น ท่านไม่เชื่อพระวาจาของพระองค์ 25 ท่านบ่นอยู่ในเต็นท์ของท่าน และไม่ฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ 26 เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ปฏิญาณต่อท่าน ว่าจะทำให้ท่านล้มตายในถิ่นทุรกันดาร 27 และจะกระจ่ายเชื้อสายของท่านไปท่ามกลางประชาชาติ หว่านเขาไปทั่วประเทศทั้งหลาย 28 แล้วท่านก็ไปติดพันอยู่กับพระบาอัลแห่งเมืองเบโอร์ และรับประทานเครื่องสดบูชาที่บูชาพระตาย 29 ท่านชั่วร้ายพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยการกระทำของท่าน และโรคระบาดเกิดขึ้นท่ามกลางท่าน 30 แล้วพินหัสได้ขึ้นขึ้นจัดการลงโทษและโรคระบาดนั้นก็หยุด 31 ที่เขาทำนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขาตลอดทุกชั่วอายุสืบต่อไปเป็นนิรันดร์ 32 ท่านทำให้พระองค์กริ้วที่นั่นแห่งการได้เถียง เพราะเรื่องของท่านนี้ โมเสสก็พลอยเสียหายนด้วย 33 เพราะท่านทำให้จิตใจโมเสสขมขื่น ดังนั้นริมฝีปากของเขาก็จึงพูดถ้อยคำหุนหัน 34 ท่านมิได้ทำลายชนชาติทั้งหลายตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้ 35 แต่ท่านได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านั้น และทำตามอย่างที่เขาทำกัน 36 ท่านปรนนิบัติรูปเคารพของเขาซึ่งกลายเป็นบ่วงสำหรับท่าน 37 ท่านฆ่าบุตรชายและบุตรสาวของท่านกลายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่ปีศาจ 38 ท่านเทโลหิตผู้ไร้ผิดออกมาคือโลหิตบุตรชายบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้ฆ่าเป็นเครื่องสักการบูชาแก่รูปเคารพแห่งคานาอัน แผ่นดินก็มลทินไปด้วยโลหิต 39 ท่านจึงเป็นคนไม่สะอาดด้วยการกระทำของท่าน และประพฤติเยี่ยงโสเภณีในการกระทำของท่าน 40 แล้วความกริ้วของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์ และพระองค์ทรงรังเกียจมรดกของพระองค์ 41 พระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือประชาชาติต่างๆ บรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปกครองเหนือท่าน 42 ศัตรูของท่านได้บีบบังคับท่านและท่านตกไปอยู่ในอำนาจของเขา 43 พระองค์ทรงช่วยท่านให้พ้นหลายครั้ง แต่ท่านมักกบฏในจุดประสงค์ของท่าน และถูกเหยียดลงด้วยความชั่วช้าของท่าน 44 ถึงอย่างไร เมื่อพระองค์สดับเสียงร้องทูลของท่าน พระองค์ทรงสนพระทัยในความทุกข์ใจของท่าน 45 เพื่อเห็นแก่ท่าน พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ และกลับทรงกรุณาตามความเมตตาอันอุดมของพระองค์ 46 พระองค์ทรงให้ท่านได้รับความสงสารจากบรรดาผู้ที่ไต่ยิดท่านไปเป็นเชลย 47 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่างๆ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ทูลขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และเรจึงโลดในการสรรเสริญพระองค์ 48 จงถวาย

สารการแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่ในรัชกาลจนถึงในรัชกาล และขอประชาชนทั้งปวง
กล่าวว่า □เอเมน□ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

107

เล่มที่ห้าซึ่งเปรียบกับหนังสือพระราชนิพนธ์ เกี่ยวกับพระเจ้าและพระวาทะของพระองค์ การตกเดือน
ให้สรรเสริญพระเจ้า

¹ โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรง
เป็นนิรันดร์ ² ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดังนั้นเกิด คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้จากมือของปรปักษ์
³ และรวบรวมเข้ามาจากแผ่นดินทั้งหลาย จากตะวันออก และจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้

การปฏิบัติตามกฎต่างๆของพระเจ้า

⁴ เขาก็พบเจออยู่ในป่าในที่แห้งแล้ง หาไม่พบทางที่จะเข้านครซึ่งพอจะอาศัยได้ ⁵ หิวโหยและกระหาย จิต
ใจของเขาก็อ่อนระอาไปในตัวเขา ⁶ แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์
ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของเขา ⁷ พระองค์ทรงนำเขาไปในทางตรงจนเขามาถึงนครซึ่งพอจะ
อาศัยได้ ⁸ โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์
ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ⁹ เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิ่ม และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขา
พอใจด้วยของดี ¹⁰ ผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและเงามัจจุราช ถูกขังอยู่ด้วยความทุกข์ยากและติดตรวน ¹¹ เพราะ
เขากบฏต่อพระวาทะของพระเจ้า และหมิ่นคำปรึกษาขององค์ผู้สูงสุด ¹² พระองค์จึงทรงกระทำจิตใจของเขา
ทั้งหลายให้ถ่อมลงด้วยงานหนัก เขาสับสนและ ไม่มีใครช่วย ¹³ แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขา
ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา ¹⁴ พระองค์ทรงนำเขาออกมาจาก
ความมืดและเงามัจจุราช และทรงระเบิดพันธะของเขาให้ขาดสะบั้น ¹⁵ โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮ
วาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ¹⁶ เพราะ
พระองค์ทรงฟังประดุทองสัมฤทธิ์และทรงตัดเชือกกรงเหล็กเสีย ¹⁷ เขาเป็นคนโง่เพราะการละเมิดของเขา
และเพราะความชั่วช้าของเขา เขาต้องทนความทุกข์ยาก ¹⁸ จิตใจเขาร้างเกียจอาหารทุกชนิดและเข้าไป
ใกล้ประดุจความตาย ¹⁹ แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขา
รอดจากความทุกข์ใจของเขา ²⁰ พระองค์ทรงใช้พระวาทะของพระองค์ไปรักษาเขา และทรงช่วยเขาให้พ้น
จากสิ่งต่างๆที่จะทำลายเขา ²¹ โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการ
มหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีอยู่ต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ²² และให้เขาถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณ
และเล่าพระราชกิจของพระองค์ด้วยความชื่นบาน ²³ ผู้ที่ลงเรือไปในทะเล ท่าอาชีพอ่อนน้อมกว้างใหญ่
²⁴ เขาได้เห็นพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในที่น้ำลึก ²⁵ เพราะพระองค์
ทรงบัญชา และทรงให้เกิดลมพายุซึ่งให้คลื่นทะเลกำเริบ ²⁶ คนเหล่านั้นถูกขัดขึ้นไปสู่ท้องฟ้าและลงไปสู่
ที่ลึก ใจของเขาละลายไปเพราะเหตุความยากลำบาก ²⁷ เขากลางและโศกโหยอย่างคนเมาและสิ้นปัญญา
²⁸ แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยนำเขาออกจากความทุกข์
ใจของเขา ²⁹ พระองค์ทรงกระทำให้พายุสงบลงและคลื่นทะเลก็นิ่ง ³⁰ แล้วเขาก็ยินดีเพราะเขามีความเยียบ
และพระองค์ทรงนำเขามาซึ่งท่าที่เขาปรารถนา ³¹ โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของ
พระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ³² ให้เขาขอบพระเกียรติพระองค์
ในชุมนุมประชาชน และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของผู้อาวุโส ³³ พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถิ่น
ทุรกันดาร น้ำพุให้เป็นดินแห้งผาก ³⁴ แผ่นดินที่มีผลตกให้เป็นที่แห้งแล้ง เพราะเหตุความโหดร้ายของชาว
เมือง ³⁵ พระองค์ทรงเปลี่ยนถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ แผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุ ³⁶ และพระองค์ทรงให้
คนหิวโหยอาศัยที่นั่น เพื่อเขาจะสถาปนานครซึ่งพอจะอาศัยได้ ³⁷ เขาหว่านนา และปลูกสวนองุ่นและได้ผล
ดกมาก ³⁸ โดยพระพรของพระองค์เขาทั้งหลายทวีผลมากยิ่งขึ้น และพระองค์มิได้ทรงให้หัวของเขาลดจำนวน
ลง ³⁹ เมื่อเขาถูกทำให้เหนื่อยและถูกเหยียดให้ต่ำโดยการบีบบังคับกับความยากลำบากและความโศกเศร้า
⁴⁰ พระองค์ทรงเทความอุดมสมบูรณ์บนเจ้านาย ทรงกระทำให้เขาพบเจอไปในถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีความหวัง ⁴¹ แต่
พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากความทุกข์ยาก และกระทำให้ครอบครัวของเขาอย่างรุ่งเรืองและ ⁴² คน
ชอบธรรมจะเห็นและยินดี และความชั่วช้าทั้งปวงก็จะปิดปากของมัน ⁴³ ผู้ใดฉลาดและจะรักษาสิ่งเหล่านี้ ก็
จะเข้าใจถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์

108

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า บทเพลงหรือเพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตใจของข้าพระองค์² พินใหญ่และพินเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเกิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย⁴ เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ

การทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

5 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสงาราศีของพระองค์อยู่เหนือหัวแผ่นดินโลก⁶ ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และทรงตอบข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น⁷ พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า ๐ เราจะปิตินิด เราจะแบ่งเมืองเชเคมและแบ่งหุบเขาเมืองสุคคทอก⁸ ก็เลอาดเป็นของเรา นัสนีเสห์เป็นของเรา เอเฟราอิมเป็นที่กันศรัทธาของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา⁹ โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้รองเท้าด้วยความมีชัยเหนือฟิลิสเตีย¹⁰ ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม¹¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ¹² ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล¹³ โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลายลง

109

ดาวิดบนเรื่องพวกศัตรูที่ินทาท่าน ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย² เพราะปากของคนชั่วและปากของคนหลอกลวงอ้าใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว พวกเขาได้พูดปรักปรำข้าพระองค์ด้วยลิ้นมสา³ เขาทั้งหลายล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำเกลียดชัง และโจมตีข้าพระองค์อย่างไรเหตุ⁴ เขาเป็นพวกปฏิบัติชด้อข้าพระองค์แทนความรักของข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์ได้อธิษฐานเท่านั้น⁵ เขาตอบแทนข้าพระองค์ด้วยความชั่วแทนความดี และความเกลียดชังแทนความรักของข้าพระองค์⁶ ขอทรงตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือเขาและให้เขาตายนินอยู่ที่มีมือชาวต่างชาติ⁷ เมื่อพิจารณาณคดี ก็ให้เขาปรากฏว่าเป็นผู้กระทำผิด และให้คำอธิษฐานของเขากลายเป็นความบาป⁸ ขอให้วันเวลาของเขาน้อย ขอให้ผู้อื่นนั่งม้ายึดตำแหน่งของเขา⁹ ขอให้ลูกของเขาทำพร้าพ่อ และภรรยาของเขาเป็นม่าย¹⁰ ขอให้ลูกของเขาต้องเร่ร่อนขอทานเรื่อยไป ขอให้เขาท้ออาทรจากที่รกร้างว่างเปล่าของเขา¹¹ ขอให้เจ้าหนี้มายึดของทั้งสิ้นที่เขามิอยู่ ขอคนต่างถิ่นมาปล้นผลงานของเขาไป¹² ขออย่าให้ผู้ใดเอ็นดูเขา อย่าให้ผู้ใดสงสารลูกกำพร้าพ่อของเขา¹³ ขอให้หายาพิษของเขาถูกตัดออก และในคนชั่วอายุต่อมา ก็ขอให้ชื่อของเขาถูกขีดฆ่าออกเสีย¹⁴ ขอให้ความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเขายังเป็นที่ยำได้ยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ อย่าให้บาปของมารดาเขาลบเลือนไป¹⁵ ขอให้บาปเหล่านั้นอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอไป เพื่อพระองค์จะทรงตัดการระลึกถึงเขาเหล่านั้นเสียจากแผ่นดินโลก¹⁶ เพราะเขาไม่จดจำที่จะแสดงความเอ็นดู แต่ข่มเหงคนจนและคนขัดสน เพื่อจะฆ่าคนที่เศร้าใจเสีย¹⁷ เขารักที่จะแข่ง ขอให้คำแข่งตกบนเขา เขาไม่ชอบการให้พร ขอพรจงห่างไกลจากเขา¹⁸ เขาเอาการแข่งหมต่างเสื้อผ้าของเขา ขอให้ขี้มเข้าไปในกายของเขอย่างน้ำ ขอให้ขี้มเข้าไปในกระดูกของเขอย่างน้ำมัน¹⁹ ให้เหมือนเครื่องแต่งกายที่คลุมเขาอยู่ เหมือนเข็มขัดที่คาดเขาไว้เสมอ²⁰ ทั้งนี้ขอให้เขาเป็นบำเหน็จจากพระเยโฮวาห์แก่พวกปฏิบัติชด้อของข้าพระองค์ แก่ผู้ที่กล่าวร้ายต่อชีวิตของข้าพระองค์²¹ โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์โดยเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะว่าความเมตตาของพระองค์นั้นประเสริฐ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น²² เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน และจิตใจของข้าพระองค์ก็บิดาเจ็บอยู่ภายใน²³ ข้าพระองค์สิ้นสุดไปแล้วอย่างเงาตอนเย็น ข้าพระองค์ถูกสลดอดเหมือนดึกแด่น²⁴ เขาของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเพราะการอดอาหาร รากกายของข้าพระองค์ก็ขบพอมไป²⁵ ข้าพระองค์กลายเป็นที่ตำหนิตืดเย็นของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็สิ้นศรัทธา²⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดตามความเมตตาของพระองค์²⁷ เพื่อเขาจะทราบว่าเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงกระทำการนี้²⁸ ให้เขาแข่งไป แต่ขอพระองค์ทรงอำนวยพระพร เมื่อเขาลุกขึ้น ขอให้เขาได้อาย แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี²⁹ ขอให้พวกปฏิบัติชด้อของข้าพระองค์ห่มความอัปยศ ขอให้ความอัปยศสวมกายเขาอย่างเสื้อคลุม³⁰ ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากหลวญ³¹ เพราะพระองค์จะทรงประทับขวามือของคนขัดสน เพื่อทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนที่ปรปักษ์จิตใจเขา

110

พระเยโฮวาห์ทรงประทานให้กษัตริย์มีอำนาจครอบครอง เพลงสดุดีของดาวิด

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า □ จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า □ 2 พระเยโฮวาห์จะทรงใช้ศักราชฤทธิ์ของพระองค์ท่านไปจากศิโยน จงครอบครองท่ามกลางศัตรูของพระองค์ท่านเถิด 3 ขนชาติของพระองค์ท่านจะสมัครถวายตัวของเขาด้วยความเต็มใจ ในวันแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ท่าน ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์จากนครของอูโรไฮม์ น้ำค้างแห่งรยห์นัมเป็นของพระองค์ท่าน 4 พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติแล้วและจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า □ เจ้าเป็นบาริสมาไนต์เป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค □ 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับข้างขวาหัตถ์ของพระองค์ท่าน พระองค์จะทรงทลายบรรดากษัตริย์ในวันทีทรงพระพิโรธ 6 พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาท่ามกลางประชาชาติให้ข้ากศพเต็มไปหมด พระองค์จะทรงทลายผู้เป็นประมุขทั่วแผ่นดินโลกอันกว้างขวาง 7 พระองค์ท่านจะทรงดื่มจากลำธารข้างทาง ฉะนั้นพระองค์ท่านจะทรงผงกพระเศียรขึ้น

111

จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า ในคณะผู้เที่ยงธรรม ในชุมนุมชน 2 บรรดาพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง เป็นที่ค้นคว้าของทุกคนที่พอใจ 3 พระราชกิจของพระองค์สูงส่งและมีเกียรติ และความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ 4 พระองค์ได้ทรงให้พระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่จดจำ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระคุณและเต็มไปด้วยพระกรุณา 5 พระองค์ประทานอาหารให้ผู้ที่ยากจน พระองค์จะทรงจัดจำพินธสัญญาของพระองค์เสมอ 6 พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจแห่งพระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อจะทรงประทานมรดกของบรรดาประชาชาติแก่เขา 7 พระหัตถ์ของพระองค์นั้นสูงจรดและยุติธรรม และพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ก็ไว้ใจได้ 8 สถาปนาอยู่เป็นนิรันดกาล และประกอบความจริงกับความเที่ยงธรรม 9 พระองค์ทรงใช้การไถ่ให้มายังประชาชนของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาพันธสัญญาของพระองค์เป็นนิตย์ พระนามของพระองค์บริสุทธิ์และน่าคร้ามกลัวจริงๆ

จงยำเกรงพระเยโฮวาห์

10 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็ได้ความเข้าใจดี การสรรเสริญพระเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย์

112

พระสัญญาต่างๆสำหรับผู้ที่ยากจนพระเยโฮวาห์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด คนที่ยากจนพระเยโฮวาห์ก็เป็นผู้ที่สุข คือผู้ที่ยินดีเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์ 2 เชื้อสายของเขาจะทรงอุปถัมภ์ในแผ่นดิน ชั่วอายุที่เที่ยงธรรมจะรับพระพร 3 ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนของเขา และความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์ 4 ความสว่างจะโผล่ขึ้นมาในความมืดให้คนเที่ยงธรรม เขามีความเมตตา เต็มไปด้วยความสงสารและชอบธรรม 5 คนที่ดีจะแสดงความเมตตาคุณและให้ยืม เขาจะดำเนินการของเขาด้วยความยุติธรรม 6 แนนอนเขาจะไม่ถดถอยเป็นนิตย์ คนจะระลึกถึงคนชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ 7 เขาจะไม่กลัวข่าวร้าย จิตใจของเขาชัดเจน วางใจในพระเยโฮวาห์ 8 จิตใจของเขาแน่วแน่ เขาจะไม่กลัวจนกว่าจะเห็นความประสงค์ต่อศัตรูของเขาสำเร็จ 9 เขาแจกจ่ายเขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิตย์ เขาของเขาจะถูกเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติ 10 คนชั่วจะเห็นแล้วเป็นทุกข์ใจ เขาชอบชั่วช้าแล้วละลายไป ความปรารถนาของคนชั่วนั้นจะสูญเปล่า

113

จงสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีงามของพระองค์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญเถิด จงสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ 2 สาธุการแด่พระนามของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ 3 ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตกพระนามของพระเยโฮวาห์เป็นที่สรรเสริญ 4 พระเยโฮวาห์ประทับอยู่สูงเหนือประชาชาติทั้งปวง และสง่าราศีของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวรรค์ 5 ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนที่สูง 6 ผู้ล้อมพระทัยลงทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 7 พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากกองคลี และทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า 8 เพื่อให้เขานั่งกับ

บรรดาเจ้านาย คือบรรดาเจ้านายแห่งชนชาติของพระองค์⁹ พระองค์โปรดให้หญิงหมั้นมีบ้านอยู่ เป็นแม่ที่
ขึ้นบานมืบุตร จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

114

จงยำเกรงพระเจ้าเพราะบรรดาพระราชกิจของพระองค์

¹ เมื่ออิสราเอลออก ไปจากอียิปต์ คือวงศ์วานของยาโคบ ไปจากชนชาติต่างภาษา² ขูดหักกลายเป็นสถาน
บริสุทธิ ของพระองค์ อิสราเอลเป็นอาณาจักรของพระองค์³ ทะเลมองแล้วหนี จอร์แดนหันกลับ⁴ เขา
กระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขากระโดดเหมือนลูกแกะ⁵ เป็นอะไรนะ โอ ทะเลเอ๋ย เจ้าจึงหนี แม่น้ำจอร์แดน
เอ๋ย เจ้าจึงหันกลับ⁶ภูเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนลูกแกะ⁷ แผ่น
ดินเอ๋ย สั่นเทิ้มเถิด ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ⁸ ผู้ให้หินเป็นสระ
น้ำ หินเหล็กไฟเป็นน้ำพุ

115

จงมั่นใจในพระเจ้า

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ พระเจ้าข้า แต่ขอถวายสง่าราศี
แด่พระนามของพระองค์ เพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ และความจริงของพระองค์² ทำให้บรรดา
ประชาชาติกล่าวว่า ปบัตินพระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในไหนเล่า³ แต่พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้า
สวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พอพระทัยพระองค์ก็ทรงกระทำ⁴ รูปเคารพของคอนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ เป็น
หัตถกรรมของมนุษย์⁵ รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ มีหู แต่ฟังไม่ได้ มีจมูก แต่ดมไม่
ได้⁷ มีมือ แต่คว้าไม่ได้ มีเท้า แต่เดินไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำลายเสียงในคอไม่ได้⁸ ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือน
รูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน⁹ โอ อิสราเอลเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด
พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเราทั้งหลาย¹⁰ โอ วงศ์วานอาโรนเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮ
วาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเราทั้งหลาย¹¹ ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์เอ๋ย จง
วางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเราทั้งหลาย¹² พระเยโฮวาห์ทรง
เป็นห่วงเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยการให้เราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยการพระพรแก่วงศ์วาน
อิสราเอล พระองค์จะทรงอำนวยการพระพรแก่วงศ์วานอาโรน¹³ พระองค์จะทรงอำนวยการพระพรแก่บรรดาผู้ที่ยำ
เกรงพระเยโฮวาห์ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่¹⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงให้ท่านเพิ่มพูนขึ้นทั้งท่านและลูกหลานของ
ท่าน¹⁵ ท่านได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก¹⁶ ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์
ของพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงประทานแผ่นดินโลกให้แก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์¹⁷ คนตายไม่สรรเสริญ
พระเยโฮวาห์ หรือผู้ที่ล่วงไปสู่ที่สดกก็เช่นนั้น¹⁸ แต่เราทั้งหลายจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้น
ไปเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

116

การประกาศความรักต่อพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยให้พ้น

¹ ข้าพเจ้ารักพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงและคำวิงวอนของข้าพเจ้า² เพราะพระองค์ทรง
เงี่ยพระกรณสดับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะทูลพระองค์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่³ ความเศร้า
โศกแห่งความตายมาล้อมข้าพเจ้าอยู่ ความเจ็บปวดแห่งนรกจับข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าประสบความทุกข์ใจและ
ความระทม⁴ แล้วข้าพเจ้าร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ปโย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยชีวิตข้า
พระองค์ให้รอด⁵ พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและชอบธรรม พระเจ้าของเราทั้งหลายกอปรด้วยพระเมตตา
⁶ พระเยโฮวาห์ทรงสงวนคนรู้น้อยไว้ เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด⁷ โอ จิตใจของ
ข้าพเจ้าเอ๋ย กลับไปสู่ที่พักของเจ้าเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์⁸ เพราะพระองค์
ทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช ช่วยนัยดาข้าพระองค์จากน้ำตา ช่วยเท่าข้าพระองค์จากการ
ล่ม⁹ ข้าพเจ้าจะดำเนินอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในแผ่นดินของคอนเป็น¹⁰ ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง¹¹ ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความเร่งร้อนว่า โคนเรานี้เป็น
คนโกหกทั้งนั้น¹² ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้ เนื่องจากบรรดาพระราชกิจอันมีพระคุณ
ต่อข้าพเจ้า¹³ ข้าพเจ้าจะยกถวายแห่งความรอดและร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์¹⁴ บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำ
ตามคำปฎิญาณของข้าพเจ้าแด่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์¹⁵ มรณกรรมแห่งวิสุทธิ
ชนของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์¹⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แท้จริงข้าพระองค์เป็นผู้
รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นบทร่ายของหญิงคนใช้ของพระองค์
พระองค์ทรงแก้พันธนะของข้าพระองค์¹⁷ ข้าพระองค์จะถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณแด่พระองค์

และจะร้องทูลออกพระนามของพระเยโฮวาห์¹⁸ บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปณิธานของข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์¹⁹ ในบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ในท่ามกลางเธอ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

117

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์

1 โอ ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เถิด
2 เพราะความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นใหญ่หลวง และความจริงของพระเยโฮวาห์ดำรงเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

118

การโมทนาขอบพระคุณเพราะความรอดของพระเยโฮวาห์

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์² บัดนี้จงให้อิสราเอลกล่าวว่า □ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์□³ บัดนี้จงให้วงศ์วานอาโรนกล่าวว่า □ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์□⁴ บัดนี้จงให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์กล่าวว่า □ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์□⁵ ข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ในยามเป็นทุกข์ พระเยโฮวาห์ทรงตอบข้าพเจ้าและทรงตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ในที่กว้างขวาง⁶ มีพระเยโฮวาห์อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า⁷ พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า พร้อมกับผู้อื่นที่ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อคนที่เกลียดข้าพเจ้านั้นสำเร็จ⁸ การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในมนุษย์⁹ การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย¹⁰ ประชาชาติทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์¹¹ เขาทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า ล้อมรอบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์¹² เขาได้ล้อมข้าพเจ้าเหมือนผึ้ง เขาทั้งหลายดับเสียแล้วเหมือนเปลวไฟหนาม เพราะข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์¹³ เจ้าได้ผลึกข้าพเจ้าอย่างแรงเพื่อให้ข้าพเจ้าสั่นลง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยข้าพเจ้า¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า¹⁵ เสียงแห่งความยินดีและความรอดอยู่ในพลับพลาของผู้ชอบธรรมว่า □พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ห้าวหาญนัก¹⁶ พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์เป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ห้าวหาญนัก□¹⁷ ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ข้าพเจ้าจะเป็นอยู่ และประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาห์¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงเตือนข้าพเจ้าอย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมอบข้าพเจ้าไว้กับมัจจุราช¹⁹ ขอเปิดประตูความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าประตูนั้นไปและจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์²⁰ นี่คือการสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ คนชอบธรรมจะเข้าไปทางนี้²¹ ข้าพพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ และมาเป็นความรอดของข้าพระองค์²² ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมอบแล้ว²³ การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่เรา²⁴ นี่เป็นวันซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้าง เราจะเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น²⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอประทานความจำเริญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด²⁶ ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเยโฮวาห์จงได้รับพระพร ข้าพเจ้าทั้งหลายอวยพรท่านทั้งหลายจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁷ พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือก ไปถึงเชิงนอนของท่านบูชา²⁸ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเชิดชูพระองค์²⁹ โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

119

บรรดาคำอธิษฐาน การสรรเสริญและการประกาศว่าจะเชื่อฟังพระเจ้า อาเลฟ (ก)

1 บรรดาผู้ที่ดิ้นรนคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์² ผู้ที่รักษามรรคาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ³ ทั้งผู้ที่ไม่กระทำความชั่ว แต่เดินตามบรรดาพระมรรคาของพระองค์⁴ พระองค์ได้ทรงบัญชาให้เราทั้งหลายรักษาข้อบังคับของพระองค์อย่างเคร่งครัด⁵ โอ ขอให้ทางทั้งหลายของข้าพระองค์มั่นคงในการรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์⁶ แล้วข้าพระองค์จะไม่ได้รับความอาย เมื่อข้าพระองค์เอาใจใส่พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์⁷ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยใจที่ซื่อตรง เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้คำสั่งสอนอันชอบธรรมของพระองค์⁸ ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ โอ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียอย่างสิ้นเชิงเลย

เบธ (ข□)

⁹ หนุมๆจะรักษาทางของตน ให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยระแวงระวังตามพระวจนะของพระองค์¹⁰ ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ โอ ขออย่าให้ข้าพระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์¹¹ ข้าพระองค์ได้สะสมพระคำรับสั่งของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สาธุการแด่พระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์¹³ ข้าพระองค์ประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ถึงบรรดาคำตัดสินแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์¹⁴ ข้าพระองค์ปีติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์ มากเท่ากับในความมั่งคั่งทั้งสิ้น¹⁵ ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจใส่ทางทั้งหลายของพระองค์¹⁶ ข้าพระองค์จะปีติยินดีในกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระวจนะของพระองค์

กิเมล (ค□)

¹⁷ ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตและจะรักษาพระวจนะของพระองค์¹⁸ ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระราชบัญญัติของพระองค์¹⁹ ข้าพระองค์เป็นคนพเนจรบนแผ่นดินโลก ขออย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้าพระองค์เสีย²⁰ จิตใจของข้าพระองค์เร่าร้อนเพราะปรารถนาคำตัดสินของพระองค์ตลอดเวลา²¹ พระองค์ทรงชนบนคนยโสที่ถูกสาปแช่ง ผู้หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์²² ขอทรงนำการดำเนินและการประมาทไปจากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์²³ แม้เจ้านายนั่งปรึกษากันต่อสู้ข้าพระองค์ แต่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์²⁴ บรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์ เป็นที่ปรึกษาของข้าพระองค์

ดาเลธ (ง□)

²⁵ จิตใจของข้าพระองค์ติดผงคลี ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์²⁶ ข้าพระองค์ได้ทูลถึงทางของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์²⁷ ขอทรงทำให้ข้าพระองค์เข้าใจทางแห่งข้อบังคับของพระองค์ และข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์²⁸ จิตใจของข้าพระองค์ละลายไปด้วยความโศก ขอทรงเสริมกำลังข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์²⁹ ขอทรงให้ทางเทียมเท็จไกลจากข้าพระองค์ และขอโปรดประทานพระราชบัญญัติของพระองค์แก่ข้าพระองค์³⁰ ข้าพระองค์ได้เลือกทางแห่งความจริง ข้าพระองค์ตั้งคำตัดสินของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์³¹ ข้าพระองค์ผูกพันอยู่กับบรรดาพระโอวาทของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้า³² ข้าพระองค์จะวิ่งในทางพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงให้จิตใจของข้าพระองค์กว้างขวาง

ฮี (จ□)

³³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนทางกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาทางนั้น ไว้จนสุดปลาย³⁴ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้ ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระราชบัญญัตินั้นด้วยสุดใจของข้าพระองค์³⁵ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ไปในมรรคาแห่งพระบัญญัติของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยินดีในมรรคานั้น³⁶ ขอทรงโน้มใจข้าพระองค์ในบรรดาพระโอวาทของพระองค์และมิใช่ในทางโลกๆไร³⁷ ขอทรงให้นัยดาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอันจ้อง และขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ในพระมรรคาของพระองค์³⁸ ขอทรงยืนยันพระวจนะของพระองค์กับผู้ที่รับใช้ของพระองค์ ผู้เกรงกลัวพระองค์³⁹ ขอทรงเห็นการเยาะเย้ยซึ่งข้าพระองค์ครั้นครวมนั้น ไปเสีย เพราะคำตัดสินของพระองค์นั้นดี⁴⁰ ดุเถิด ข้าพระองค์ปรารถนาข้อบังคับของพระองค์ โดยความชอบธรรมของพระองค์ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์

เวา (ฉ□)

⁴¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์มาถึงข้าพระองค์ คือความรอดของพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์⁴² แล้วข้าพระองค์จะมีคำตอบแก่ผู้ที่เยาะเย้ยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระวจนะของพระองค์⁴³ ขออย่าทรงนำพระวจนะแห่งความจริงออกไปจากปากข้าพระองค์อย่างสิ้นเชิง เพราะความหวังของข้าพระองค์อยู่ในคำตัดสินของพระองค์⁴⁴ ข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์สืบไปเป็นนิกาล⁴⁵ และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรีเพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์⁴⁶ ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโอวาทของพระองค์ต่อเบื้องพระพักตร์บรรดาภักษัตริย์และจะไม่ขายหน้า⁴⁷ ข้าพระองค์จะปีติยินดีในพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์รัก⁴⁸ ข้าพระองค์จะยกมือต่อพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์รัก และข้าพระองค์จะรำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์

เซน (ซ□)

⁴⁹ ขอทรงระลึกถึงพระวจนะของพระองค์ที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่นั้น⁵⁰ นี่คือการเล่าโลมในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระวจนะของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้า

พระองค์⁵¹ คนโง่งเขย่งหันเข้าพระองค์ยิ่งนัก แต่ข้าพระองค์ไม่หันเสียจากพระราชบัญญัติของพระองค์⁵² ข้าพระองค์คร่ำครึถึงคำตัดสินของพระองค์แต่โบราณกาล โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้รับความเล้าโลมไว้⁵³ ความกรุณาอันเร่าร้อนฉายข้าพระองค์ไว้ เพราะเหตุคนชั่ว ผู้ละทิ้งพระราชบัญญัติของพระองค์⁵⁴ กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์ในเรื่องที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น⁵⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในกลางคืนข้าพระองค์คร่ำครึถึงพระนามของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้⁵⁶ สิ่งนี้ได้คมมายังข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ไว้

เชธ (ซ)

⁵⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นส่วนของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่าข้าพระองค์จะรักษาพระวจนะของพระองค์⁵⁸ ข้าพระองค์วอนขอความโปรดปรานของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาแก่ข้าพระองค์ตามพระคำรับสั่งของพระองค์⁵⁹ ข้าพระองค์คิดถึงทางทั้งหลายของข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์หันเหี้ยวของข้าพระองค์ไปสู่บรรดาพระโอวาทของพระองค์⁶⁰ ข้าพระองค์เร่งรีบ ไม่ล่าช้าที่จะรักษาพระบัญญัติของพระองค์⁶¹ แม้หมื่นคนชั่วตักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์⁶² พอเที่ยงคืน ข้าพระองค์จะลุกขึ้นโมทนาพระคุณพระองค์เนื่องด้วยคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์⁶³ ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนผู้ยำเกรงพระองค์กับผู้ที่รักษาข้อบังคับของพระองค์⁶⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกเต็มด้วยความเมตตาของพระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์

เทธ (ณ)

⁶⁵ พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพระวจนะของพระองค์⁶⁶ ขอทรงสอนคำตัดสินและความรู้แก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อถือพระบัญญัติของพระองค์⁶⁷ ก่อนที่ข้าพระองค์จะถูกขยัก ข้าพระองค์หลงเงิน แต่บัดนี้ข้าพระองค์รักษาพระวจนะของพระองค์ไว้⁶⁸ พระองค์ประเสริฐ และทรงกระทำการดี ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์⁶⁹ คนโง่งปายความเท็จใส่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ด้วยสุดใจ⁷⁰ จิตใจของเขาทั้งหลายต่ำช้าเหมือนไขมัน แต่ข้าพระองค์ปีติยินดีในพระราชบัญญัติของพระองค์⁷¹ ดีแล้วที่ข้าพระองค์ถูกขยักเพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์⁷² สำหรับข้าพระองค์ พระราชบัญญัติแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ก็ดีกว่าทองคำและเงินพันๆแห่ง

โจด (ญ)

⁷³ พระหัตถ์ของพระองค์ได้สร้างและสถาปนาข้าพระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้พระบัญญัติของพระองค์⁷⁴ บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์จะเห็นข้าพระองค์และเปรมปรีดี เพราะข้าพระองค์ได้หวังในพระวจนะของพระองค์⁷⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบว่คำตัดสินของพระองค์นั้นถูกต้องแล้ว และทราบว่ด้วยความซื่อตรงพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทุกขยัก⁷⁶ ขอความเมตตาของพระองค์เป็นที่เล้าโลมข้าพระองค์ ตามพระคำรับสั่งของพระองค์ที่มีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์⁷⁷ ขอพระกรุณาของพระองค์มายังข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ เพราะพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์⁷⁸ ขอทรงให้คนโง่งได้รับความอาย เพราะเขาได้คว่ำข้าพระองค์ด้วยความเท็จโดยไม่มีเหตุ แต่ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์⁷⁹ ขอให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์หันกลับมายังข้าพระองค์ พร้อมกับผู้ที่ทราบถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์⁸⁰ ขอให้จิตใจข้าพระองค์ไร้ตำหนิในเรื่องกฎเกณฑ์ของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ต้องขายหน้า

คาฟ (ด)

⁸¹ จิตใจของข้าพระองค์อ่อนระโหยคอยความรอดของพระองค์ แต่ข้าพระองค์หวังในพระวจนะของพระองค์⁸² เน้นไดาของข้าพระองค์ควรมิมีด ไปด้วยคอยพระคำรับสั่งของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลถามว่า ปเมื่อไรพระองค์จะทรงเล้าโลมข้าพระองค์⁸³ เพราะข้าพระองค์เป็นเหมือนนกหนึ่งถูกรุมคว้น แต่ข้าพระองค์ยังไม่ลืมกฎเกณฑ์ของพระองค์⁸⁴ ผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่จนเท่าไร พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษา บรรดาผู้หมิ่นข้าพระองค์เมื่อไร⁸⁵ คนโง่งได้ขุดหลุมพรางตักข้าพระองค์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติของพระองค์⁸⁶ พระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้นสุดยื้อ เขาช่มเหงข้าพระองค์ด้วยความเท็จ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย⁸⁷ เขาเกือบจะทำให้ข้าพระองค์ดับชีพไปจากแผ่นดินโลกแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ทอดทิ้งข้อบังคับของพระองค์⁸⁸ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาพระโอวาทแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์

ลามด (ด)

⁸⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์ปกปักรักษาอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์⁹⁰ ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและมันก็ตั้งอยู่⁹¹ โดยกฎของพระองค์สิ่งเหล่า

นี้ตั้งมันอยู่ทุกวันนี้ เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์⁹² ถ้าพระราชบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นที่ยึด
ยึดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงจะพินาศแล้วในความทุกข์ยากของข้าพระองค์⁹³ ข้าพระองค์จะไม่ลืมช
อบังคับของพระองค์เลย เพราะพระองค์ทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์โดยข้อบังคับนั้น⁹⁴ ข้าพระองค์เป็น
ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์⁹⁵ คนชั่วซึ
มคอยทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะพิจารณาพระโอวาทของพระองค์⁹⁶ ข้าพระองค์เคยเห็นขอบเขต
ของความสมบูรณ์แห่งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์กว้างขวางเหลือเกิน

เมม (ถ)

97 โอ ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์วันยังค่ำ⁹⁸ โดยพระ
บัญญัติของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพระบัญญัติ
นั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ⁹⁹ ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์ เพราะบรรดาพระ
โอวาทของพระองค์เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์¹⁰⁰ ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระองค์
รักษาข้อบังคับของพระองค์¹⁰¹ ข้าพระองค์ครึ่งเห่าข้าพระองค์ไว้จากวิถีชั่วทุกอย่าง เพื่อรักษาพระวจนะของ
พระองค์¹⁰² ข้าพระองค์มิได้เลี้ยวจากคำตัดสินของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์¹⁰³ พระ
ดาร์สของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ชิมแล้วหวานจริงๆ หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์¹⁰⁴ ข้าพระองค์
ได้ความเข้าใจโดยข้อบังคับของพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีเท็จทุกอย่าง

นุน (ท)

105 พระวจนะของพระองค์เป็น โคม สำหรับเท้า ของ ข้าพระองค์ และเป็น ความสว่าง แก่ มรรคา ของ ข้า
พระองค์¹⁰⁶ ข้าพระองค์ ได้ตั้ง สติขบถ ญาณ และ จะ กระทำ ให้ สำเร็จ ว่า จะ รักษา คำตัดสิน อันชอบธรรม ของ
พระองค์¹⁰⁷ ข้าพระองค์ ทุกข์ยาก อย่างหนัก โอ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ ขอทรง สงวน ชีวิต ของ ข้าพระองค์ ตาม พ
ระวจนะ ของ พระองค์¹⁰⁸ โอ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ ขอทรง รับ คำ สักการบูชา ด้วย ปาก ของ ข้าพระองค์ และ
ขอ สอน คำตัดสิน ของ พระองค์ แก่ ข้าพระองค์¹⁰⁹ ชีวิต ของ ข้าพระองค์ อยู่ ใน มือ ของ ข้าพระองค์ เสมอ แต่ ข้า
พระองค์ ไม่ ลืม พระราช บัญญัติ ของ พระองค์¹¹⁰ คน ชั่วช้า กับ ดัก ข้าพระองค์ แต่ ข้าพระองค์ ไม่ หลง เงิน จาก ช
อ บังคับ ของ พระองค์¹¹¹ บรรดา พระโอวาท ของ พระองค์ ข้าพระองค์ คร่ำ ไร เป็น เมรุดก เป็น นิตย์ พระเจ้า ข้า เป็น
ความ ชื่นบาน แก่ใจ ข้าพระองค์¹¹² ข้าพระองค์ โน้ม จิตใจ ข้าพระองค์ ปฏิบัติ ตาม กฎเกณฑ์ ของ พระองค์ เป็น
นิตย์ จน นาวสาน

ชาเมค (ธ)

113 ข้าพระองค์เกลียดชังความคิดสองจิตสองใจ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์¹¹⁴
พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังในพระวจนะของพระองค์¹¹⁵ แน่ เจ้าคน
ทำชั่ว ไปเสียจากข้า เพื่อข้าจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าของข้า¹¹⁶ ขอทรงประคองข้าพระองค์ไว้ตามพ
ระดาร์สของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ และอย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้าในความหวังของข้าพระองค์¹¹⁷
ขอทรงชูข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะปลอดภัย และมีความนับถือกฎเกณฑ์ของพระองค์สืบไป¹¹⁸
พระองค์ทรงตะเพิดบรรดาคนที่หลงเงินจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ พระเจ้าข้า อุบายหลอกลวงของเขา
คือความเท็จ¹¹⁹ พระองค์ทรงทิ้งบรรดาคนชั่วของแผ่นดินโลกเหมือนทิ้งขี้แร่ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รัก
บรรดาพระโอวาทของพระองค์¹²⁰ เนื้อหนึ่งข้าพระองค์สั่นเทิ้มเพราะเกรงกลัวพระองค์ และข้าพระองค์กลัว
คำตัดสินของพระองค์

เอน (น)

121 ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรม ขออย่าทรงละข้าพระองค์แก่ผู้บีบบังคับข้าพระองค์¹²²
ขอทรงเป็นประกันเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงให้คนโง่เห็นบีบบังคับข้าพระองค์¹²³ เน้นดา
ของข้าพระองค์มีวิมิต ไปด้วยคอยความรอดของพระองค์ และคอยพระดาร์สชอบธรรมของพระองค์สำเร็จ¹²⁴
ขอทรงกระทำ แก่ ผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ตาม ความ เมตตา ของ พระองค์ และ ขอทรง สอน กฎเกณฑ์ ของ
พระองค์ แก่ ข้าพระองค์¹²⁵ ข้าพระองค์เป็นผู้รับ ใช้ ของ พระองค์ ขอทรง ประทาน ความ เข้าใจ แก่ ข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะรู้ถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์¹²⁶ เป็นเวลาที่พระเยโฮวาห์ควรทรงจัดการ เพราะ
เขาหักพระราชบัญญัติของพระองค์¹²⁷ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักพระบัญญัติของพระองค์ยิ่งกว่าทองคำ
ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดี¹²⁸ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ถือว่าบรรดาข้อบังคับของพระองค์ถูกต้องในทุกเรื่อง ข้า
พระองค์เกลียดมรรคาทุจริตทุกทาง

บี (บ)

129 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักษาไว้¹³⁰ การ
คลั่งคลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย¹³¹ ข้าพระองค์หอบจนอ้าปาก
เพราะข้าพระองค์ศรัทธาพระบัญญัติของพระองค์¹³² ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้า
พระองค์ ดังที่พระองค์ทรงเคยกระทำต่อผู้ที่รักษพระนามของพระองค์¹³³ ขอทรงให้ย่างเท้าของข้าพระองค์

มันคงอยู่ในพระดำรัสของพระองค์ ขออย่าทรงให้ความชั่วช้าใดๆมีอำนาจเหนือข้าพระองค์¹³⁴ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นการบีบบังคับของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์¹³⁵ ขอทรงกระทำให้พระพิภพตรัสของพระองค์ทอแสงมาที่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์¹³⁶ ข้าพระองค์นั้นตาไหลพรingsเพราะคนไม่รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์

ชาตติ (ปอ)

¹³⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ชอบธรรมและคำตัดสินของพระองค์ก็ถูกต้อง¹³⁸ บรรดาพระโอวาทที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ก็ชอบธรรมและสัตย์สุจริตทั้งสิ้น¹³⁹ ความร่ำร้อนของข้าพระองค์เฝ้าข้าพระองค์อยู่ เพราะคู่อริของข้าพระองค์ลืมนพระวจนะของพระองค์¹⁴⁰ พระดำรัสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์รักพระดำรัสนั้น¹⁴¹ ข้าพระองค์ต่ำต้อยและเป็นที่ยึดถูก แต่ข้าพระองค์ไม่มีข้อบังคับของพระองค์¹⁴² ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง¹⁴³ ความทุกข์ยากลำบากและความแสนระทมได้มาสู่ข้าพระองค์ แต่พระบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์¹⁴⁴ บรรดาพระโอวาทของพระองค์ชอบธรรมเป็นนิตย์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะดำรงชีวิตอยู่

คอฟ (ฟอ)

¹⁴⁵ ข้าพระองค์ร้องทูลด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์¹⁴⁶ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพื่อข้าพระองค์จะรักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์¹⁴⁷ ข้าพระองค์ตื่นขึ้นก่อนอรุณ ทูลขอความช่วยเหลือ ข้าพระองค์หวังอยู่ในพระวจนะของพระองค์¹⁴⁸ นัยน์ตาของข้าพระองค์ตื่นอยู่ก่อนถึงยามทุกยามในกลางคืน เพื่อรำพึงถึงพระดำรัสของพระองค์¹⁴⁹ ขอทรงฟังเสียงข้าพระองค์ด้วยความเมตตาของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์¹⁵⁰ ผู้ติดตามการมั่งร้ายเข้ามาใกล้ข้าพระองค์แล้ว เขาอยู่ห่างไกลจากพระราชบัญญัติของพระองค์¹⁵¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตใกล้ และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ก็จริง¹⁵² ข้าพระองค์ทราบนานแล้วจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงตั้งไว้เป็นนิตย์

เรซ (ฟอ)

¹⁵³ ขอทอพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะข้าพระองค์มิได้ลืมนพระราชบัญญัติของพระองค์¹⁵⁴ ขอทรงแก้คดีของข้าพระองค์และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์¹⁵⁵ ความรอนแนอนอยู่ห่างไกลจากคนชั่ว เพราะเขาไม่แสวงหากฎเกณฑ์ของพระองค์¹⁵⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระกรุณาของพระองค์ใหญ่หลวงนัก ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์¹⁵⁷ ผู้ข่มเหงและปรักช้องข้าพระองค์ครีนิมากมาย แต่ข้าพระองค์ไม่เห็นเหไปจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์¹⁵⁸ ข้าพระองค์มองดูคนและเมิดด้วยความชิงชัง เพราะเขาไม่รักษาพระดำรัสของพระองค์¹⁵⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิเคราะห์ว่าข้าพระองค์รักข้อบังคับของพระองค์มากเท่าใด ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามความเมตตาของพระองค์¹⁶⁰ ตั้งแต่แรกพระวจนะของพระองค์คือความจริง และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิตย์

ชิน (ฟอ)

¹⁶¹ เจ้านายได้ข่มเหงข้าพระองค์โดยปราศจากเหตุ แต่จิตใจของข้าพระองค์ตะลึงพรingsเพราะพระวจนะของพระองค์¹⁶² ข้าพระองค์เปรมปรีดีเพราะพระดำรัสของพระองค์ อย่างผู้ซึ่งพบของที่ถูกริบมาเป็นอนมาก¹⁶³ ข้าพระองค์เกลียดและสอิดสะเยียนต่อความเท็จ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์¹⁶⁴ ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง เหตุเรื่องข้อตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์¹⁶⁵ บุคคลเหล่านั้นที่รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดุดได้¹⁶⁶ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์หวังในความรอดของพระองค์ และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์¹⁶⁷ จิตใจของข้าพระองค์รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่ง¹⁶⁸ ข้าพระองค์รักษาข้อบังคับและบรรดาพระโอวาทของพระองค์ เพราะทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพิภพตรัสของพระองค์

เทา (ฟอ)

¹⁶⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ขึ้นมามากต่อเบื้องพระพิภพตรัสของพระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์¹⁷⁰ ขอคำวิงวอนของข้าพระองค์ขึ้นมามากต่อเบื้องพระพิภพตรัสของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นตามพระดำรัสของพระองค์¹⁷¹ ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเห่คำสรรเสริญออกมา ที่พระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์¹⁷² ลิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวเรื่องพระดำรัสของพระองค์ เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม¹⁷³ ขอพระหัตถ์ของพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกข้อบังคับของพระองค์¹⁷⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้า

พระองค์กระหายความรอดของพระองค์ และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์¹⁷⁵ ขอทรงโปรดให้จิตใจข้าพระองค์มีชีวิตรอยู่ และจิตใจนั้นจะสรรเสริญพระองค์ และให้คำตัดสินของพระองค์ช่วยข้าพระองค์¹⁷⁶ ข้าพระองค์คงลงเงินแดงแก่ที่หายไป ขอทรงเสาะหาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ลืมพระบัญญัติของพระองค์

120

ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรูของท่าน บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 เมื่อข้าพเจ้าทุกข์ใจ ข้าพเจ้าได้ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า² คือทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากกรงมือปากมูสา จากลื่นที่หลอกลวง³ แนะ ลื่นหลอกลวงเลย จะประทานสิ่งใดแก่เจ้าและจะเพิ่มเติมอะไรให้เจ้าอีก⁴ ลูกธนูคมของนักรบกับถ่านไม้จำพวกสนจุนีเปอร์ที่ลุกโผลง นะซี⁵ วิบัติแก่ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าอาศัยกับชนเมเซค ที่พักอยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเคदार⁶ จิตใจข้าพเจ้าพักอยู่ท่ามกลางผู้เกลียดสันดานจนเกินไปแล้ว⁷ ข้าพเจ้าชอบสันติ แต่เมื่อข้าพเจ้าพูด เขาหันสงคราม

121

ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอยู่อย่างปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 ข้าพเจ้าจะเงยหน้าดูภูเขา ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากไหน² ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก³ พระองค์จะไม่ให้เท้าของท่านพลาดไป พระองค์ผู้ทรงอารักขาท่านจะไม่เคลิ้มไป⁴ ดุเถิด พระองค์ผู้ทรงอารักขาอิสราเอลจะไม่ทรงหวั่นสั่นหรือในราตรี⁵ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้อารักขาท่าน พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังที่ข้างขวามือของท่าน⁶ ดวงอาทิตย์จะไม่ไหม้ตัวท่านในเวลากลางวัน หรือดวงจันทร์ในเวลากลางคืน⁷ พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาท่านให้พ้นภัยอันตรายทั้งสิ้น พระองค์จะทรงอารักขาชีวิตของท่าน⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาการเข้าออกของท่านตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิรันดร์

122

ดาวิดปิติยินดีเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

1 ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอให้เราเข้าไปยังพระนิเวศพระเยโฮวาห์เกิด² โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของพวกข้าพเจ้าจะยืนอยู่ภายในประตูกำแพงของเธอ³ เขาสร้างเยรูซาเล็มไว้เป็นนครซึ่งประสานแน่นไว้ด้วยกัน⁴ เป็นที่ที่บรรดาตระกูลต่างๆ ขึ้นไป คือบรรดาตระกูลของพระเยโฮวาห์ ไปยังหีบพระโอวาทของอิสราเอล ให้ภายในเทมเปิลแห่งนามของพระเยโฮวาห์⁵ พระที่นั่งสำหรับการพิพากษาได้ตั้งอยู่ที่นั่น คือพระที่นั่งของพระราชวงศ์ดาวิด⁶ จงอธิษฐานขอสันติภาพให้แก่เยรูซาเล็มว่า โอขอบรรดาผู้ที่รักเธอจงจำเรียว⁷ ขอสันติภาพจงมีอยู่ภายในกำแพงของเธอ และให้ความเจริญอยู่ภายในวังของเธอ⁸ เพื่อเห็นแก่พี่น้องและมิตรสหาย บัดนี้ข้าพเจ้าจะพูดว่า โอสันติภาพจงมีอยู่ภายในเธอ⁹ เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา ข้าพเจ้าจะหาความดีให้เธอ

123

คนที่ตามทางของพระเจ้านั้นใจในพระองค์ บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ข้าพระองค์เงยหน้าดูพระองค์² ดุเถิด ตาของผู้รับใช้มองดูมือนายของตนนั้นใด และตาของสาวใช้มองดูมือนายหญิงของตนนั้นใด ตาของข้าพเจ้าทั้งหลายมองดูพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายจนกว่าพระองค์จะมีพระกรุณาต่อข้าพเจ้าทั้งหลายนั้นนั้น³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์เถิด พระเจ้าข้า เพราะพวกข้าพระองค์เอือมระอาความหมั่นประมาณ⁴ จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายเอือมระอาการเยาะเย้ยของคนที่อยู่สบาย คือการหมั่นประมาณของคนเยอหิง

124

พระพรแห่งการช่วยให้พ้นอย่างอัศจรรย์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

1 โอถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา โอเอ ขอให้อิสราเอลกล่าวว่า² โอถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา เมื่อคนลุกขึ้นต่อสู้เรา³ แล้วเราจะกลืนเราเสียทั้งเป็น เมื่อความโกรธของเขาฟุ้งขึ้นต่อเรา⁴ แล้วน้ำทั้งหลายจะท่วมพวกเรา กระแสน้ำจะไหลอยู่เหนือจิตใจเรา⁵ แล้วน้ำที่กำเริบจะไหลท่วมจิตใจเราไป⁶ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้มิได้ทรงให้เราเป็นเหยื่อฟันเขาเหล่านั้น⁷ จิตใจเรารอดไปอย่างนกจากกับ

ของพรานนก กับกิ้งกัก และเราได้หนีรอดไป⁸ ความอุปถัมภ์ของเราอยู่ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

125

ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอยู่อย่างปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 บรรดาผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เหมือนนกเขาศิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์² เขาอยู่รอบเยรูซาเล็มฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงอยู่รอบประชาชนของพระองค์ ตั้งแต่เวลานี้สืบต่อไปเป็นนิรันดร์ฉันนั้น³ เพราะคทาของคนชั่วจะไม่พักอยู่เหนือแผ่นดินที่ตกเป็นส่วนของคนชอบธรรม เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำความชั่วช้า

คำอธิษฐาน

4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงประกอบการดีต่อผู้ทำดี และต่อผู้เที่ยงธรรมในจิตใจของเขา⁵ แต่บรรดาผู้ที่หันเข้าหาทางคดของเขา พระเยโฮวาห์จะทรงพาเขาไปพร้อมกับคนทำความชั่วช้า แต่สันติภาพจะมีอยู่ในอิสราเอล

126

ศิโยนฉลองการกลับมาจากการเป็นเชลย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ศิโยนกลับมาจากการเป็นเชลย เราก็ก็นับเหมือนคนที่ฝันไป² ปากของเราได้หัวเราะเต็มที่ และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน แล้วเราได้พูดกันท่ามกลางประชาชาติว่า □พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เรา□³ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เรา เรามิมีความยินดี⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับมาจากการเป็นเชลย อย่างทางน้ำไหลที่ทางได้⁵ บรรดาผู้ที่หวนด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน⁶ ผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิวเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน นำฟ่อนข้าวของตนมาด้วย

127

พระพรของพระเจ้าบริสุทธิ์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของชาโลมอน

1 ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงเฝ้าอยู่เหนือนคร คนขามตื่นอยู่ก็เหนื่อยเปล่า² เป็นการเหนื่อยเปล่าที่ท่านลุกขึ้นแต่เช้ามืด นอนดึก และกินอาหารแห่งความเศร้าโศก เพราะพระองค์ประทานแก่ผู้ที่รักของพระองค์ให้หลับสบาย

บุตรที่ดีเป็นของประทานจากพระเจ้า

3 ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระเยโฮวาห์ ผู้บังเกิดจากครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์⁴ บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อเขายังหนุ่มก็เหมือนลูกธนูในมือนักรบ⁵ ชายใดๆที่มีลูกธนูเต็มแสงก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละอาย แต่เขาจะพูดกับศัตรูของเขาที่ประเดือง

128

พระพรสำหรับครอบครัวที่สัตย์ซื่อ บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 ทุกคนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์² เพราะท่านจะกินผลน้ำมือของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข³ ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างเถาองุ่นลูกดกอยู่ข้างบ้านของท่าน ลูกๆของท่านจะเป็นเหมือนหน่อมะกอกเทศรอบโต๊ะของท่าน⁴ ดูเถิด คนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพระพรดังนี้แหละ⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรท่านจากศิโยน และท่านจะเห็นความเจริญของเยรูซาเล็มตลอดวันเวลาชีวิตของท่าน⁶ เอย ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน และสันติภาพมีอยู่ในอิสราเอล

129

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยอิสราเอลให้รอด บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 □เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกขยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา□ ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า² □เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกขยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา แต่เขายังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้³ คนที่โลกได้ไถ่ถอนหลังข้าพเจ้า เขาทำรอยไถของเขาให้ยาว□ พระเยโฮวาห์ทรงขอบธรรม พระองค์ทรงตัดเครื่องจองจำของคนชั่วออก⁴ ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังศิโยน ได้ขายหน้าและต้องถอยกลับไป⁵ ให้เขาเป็นเหมือนหญ้าที่งอกบนหลังคาเรือน ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนมันโตขึ้น⁶ ซึ่งคนเกี่ยวไม่เก็บใส่มือหรือคนที่มัดฟ่อนไม่เก็บไว้ที่อกของเขา⁷ ทั้งคนที่ผ่านไปไม่พูดว่า □ขอพระพรของพระเยโฮวาห์อยู่บนท่านทั้งหลาย เราอวยพรท่านทั้งหลายในพระนามพระเยโฮวาห์□

130

ความหวังในการอธิษฐาน บทเพลงใช้แห่ขึ้น

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์จากที่ลึก ² ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับเสียงคำวิงวอนของข้าพระองค์ ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ถ้าพระองค์จะทรงหาความชั่วข้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าข้า ผู้ใดจะยืนอยู่ได้ ⁴ แต่พระองค์มีการอภัยเพื่อเราเช่นยาเกรงพระองค์ ⁵ ข้าพเจ้าคอยพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าคอยอยู่ และข้าพเจ้าหวังในพระวอนของพระองค์ ⁶ จิตใจของข้าพเจ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า ยิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า ⁷ จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ เพราะในพระเยโฮวาห์มีความเมตตา และในพระองค์มีการไถ่อย่างสมบูรณ์ ⁸ และพระองค์จะทรงให้อิสราเอลจากความชั่วข้าทั้งสิ้นของเขา

131

ดาวิดถ่อมใจลงและดักเตือนอิสราเอล บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพระองค์มิได้เห่อเหิม และนัยน์ตาของข้าพระองค์มิได้โส ข้าพระองค์มิได้ไปยุ่งกับเรื่องใหญ่โต หรือเรื่องมหัศจรรย์เกินตัวของข้าพระองค์ ² แต่ข้าพระองค์ได้สงบและระงับจิตใจของข้าพระองค์ อย่างเด็กที่หยาบมารดาของตนแล้ว จิตใจของข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็กที่หยาบแล้ว ³ จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

132

คำอธิษฐานเมื่อย้ายหีบพระโอวาท บทเพลงใช้แห่ขึ้น

¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงดาวิดและความลำบากยากเข็ญทั้งสิ้นของท่าน ² ว่า ท่านได้ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์อย่างไร และได้ปฏิญาณตัวไว้ต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบว่า ³ □แนนอนข้าพระองค์จะไม่เข้าตัวบ้านหรือขึ้น ไปนอนบนที่นอนของตน ⁴ ข้าพระองค์จะไม่ให้นัยน์ตาของข้าพระองค์หลับ หรือให้หิ้งตาเคลิ้มไป ⁵ จนกว่าข้าพระองค์จะหาสถานที่สำหรับพระเยโฮวาห์ได้ คือที่ประทับของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบ ⁶ ดูเถิด เราได้ยินเรื่องนี้ในเอเฟราธา เราได้พบสิ่งนี้ในนาของปาไ่ม ⁷ □เราจะไปยังที่ประทับของพระองค์ เราจะนมัสการที่รองพระบาทของพระองค์ ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งอาณภาพของพระองค์ ⁹ ขอปฏิริตของพระองค์สวมความชอบธรรม และให้วิสุทธิชนของพระองค์ให้ร้องด้วยความชื่นบาน ¹⁰ เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงเมินพระพักตร์หนีจากผู้ที่พระองค์ทรงเลิม่ไว้ ¹¹ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณเป็นความจริงกับดาวิด ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า □เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า ¹² ถ้าบรรดาบุตรของเจ้ารักษาพันธสัญญาของเรา และบรรดาพระโอวาทของเราซึ่งเราจะสอนเขา เหล่าบุตรของเขาทั้งหลายด้วยเช่นกันจะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าเป็นนิตย์ ¹³ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกศิโยน พระองค์มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ¹⁴ ตรัสว่า □นี่เป็นที่พำนักของเราเป็นนิตย์ เราจะอยู่ที่นี้ เพราะปรารถนาเช่นนั้น ¹⁵ เราจะอำเนยพวยอย่างมากมายแก่เสบียงของเมืองนี้ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มด้วยขนมปัง ¹⁶ เราจะเอาความรอดห่มปโรติตของเมืองนั้น และวิสุทธิชนของเมืองนั้นจะให้ร้องด้วยความชื่นบาน ¹⁷ ณ ที่นั้นเราจะกระทำให้มีเขาหนึ่งออกขึ้นมาจากเขาสำหรับดาวิด เราได้เตรียมประทับดวงหนึ่งสำหรับผู้รับเจิมของเรา ¹⁸ เราจะเอาความอายห่มศัตรูของท่าน แต่มงกุฎของท่านจะแวววาวอยู่บนท่าน□

133

ความดิงามเมื่อพี่น้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

¹ ดูเถิด ซึ่งพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใด ² เหมือนน้ำมีประสิริอยู่บนศิระไหลอาบลงมาบนหนวดเครา บนหนวดเคราของอาโรน ไหลอาบลงมาบนคอเสื้อของท่าน ³ เหมือนน้ำค้างของภูเขาเฮอร์โมน เหมือนน้ำค้างซึ่งตกลงบนเทือกเขาศิโยน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงบังคัมบัญชาพระพรที่นั่น คือชีวิตจำเริญเป็นนิตย์

134

คำดักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า บทเพลงใช้แห่ขึ้น

¹ มาเถิด มาถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ บรรดาท่านผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในกลางคืน ² จงยกมือของท่านขึ้นในสถานบริสุทธิ์ และถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ³ ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำเนยพระพรท่านจากศิโยน คือพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

135

คำตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

¹ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์ ² ท่านที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ³ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะการกระทำนั้นเปลือยเปล่า ⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง เลือกอิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ⁵ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าคุณพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระอื่นทั้งสิ้น ⁶ พระเยโฮวาห์พอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่น้ำลึกทั้งสิ้น ⁷ พระองค์ทรงกระทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่สดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงกระทำฟ้าแลบให้แก่น้ำและทรงนำลมออกมาจากคลังของพระองค์ ⁸ พระองค์คือผู้ทรงสังหารลูกหัวปีของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์ ⁹ โอ อียิปต์เอ๋ย ผู้ทรงให้หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ท่ามกลางเจ้า ให้ต่อผู้ขับไล่โรห์และบรรดาข้าราชการของท่าน ¹⁰ พระองค์คือผู้ทรงตีประชาชาติใหญ่โต และทรงสังหารกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์ ¹¹ คือสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และโอกกษัตริย์ของเมืองบาซัน และบรรดาราชอาณาจักรแห่งคานาอัน ¹² และประทานแผ่นดินของเขาทั้งหลายให้เป็นมรดก เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระนามของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ ¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงแก้แทนประชาชนของพระองค์ และทรงกลับพระทัยในเรื่องบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์

บรรดารูปเคารพไร้สาระ

¹⁵ รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ ¹⁶ รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ ¹⁷ มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน ทั้งไม่มีลมหายใจในปากของรูปนั้น ¹⁸ ผู้ที่ทำรูปนั้นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้นก็เช่นกัน ¹⁹ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ โอ วงศ์วานอาโณเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ ²⁰ โอ วงศ์วานเลวีเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ ²¹ สักการแด่พระเยโฮวาห์จากศิโยน พระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

136

คำตักเตือนให้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์

¹ โอ จงไม่ทนขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ² โอ จงไม่ทนขอบพระคุณพระเจ้าผู้เหนือพระทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ³ โอ จงไม่ทนขอบพระคุณถวายแด่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁴ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกระทำกรรมมหัศจรรย์ใหญ่โตแก่ดวงจันทร์เดียว เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁵ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วยพระสติปัญญา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁶ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกออกเหนือน้ำทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁷ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่ๆ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁸ สร้างดวงอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁹ ดวงจันทร์และดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁰ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงดีอียิปต์ทางบรรดาลูกหัวปี เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹¹ และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางเขา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹² ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่เหยียดออก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹³ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงแบ่งทะเลแดงออกจากกัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁴ และทรงให้อิสราเอลผ่านไปท่ามกลางทะเลนั้น เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁵ แต่ทรงคว่ำฝ่าโรห์และกองทัพของท่านเสียในทะเลแดง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁶ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁷ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตีพระมหากษัตริย์ทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁸ และทรงสังหารกษัตริย์พระนามอูโมะ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁹ มีสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²⁰ และโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาซัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²¹ และประทานแผ่นดินของเขาให้เป็นมรดก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²² ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²³ คือพระองค์นี่เอง ผู้ทรงระลึกถึงเราในฐานะต่ำต้อยของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²⁴ และทรงไถ่เราให้พ้นจากศัตรูของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²⁵ พระองค์ผู้ประทานอาหารแก่เนื้อหนึ่ง

ทั้งปวง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์²⁶ โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

137

ความมั่นคงของพวกยิวในเมื่อเขาเป็นเชลย

¹ ณ ริมฝั่งแม่น้ำแห่งบาบิโลนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงศิโยนเราก็อำโสม² ในท่ามกลางที่นั่นเราชวนเพื่อนเราคู่ของเราไว้ที่ต้นหลิว³ เพราะที่นั่นผู้ที่นำเราไปเป็นเชลยต้องการให้เราร้องเพลง และผู้ที่ปล้นเราต้องการให้สนุกสนาน เราว่า บังร้องเพลงศิโยนสักบทหนึ่งให้เราฟัง⁴ เราจะร้องเพลงของพระเยโฮวาห์ได้อย่างไรที่ในแผ่นดินต่างดาว⁵ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเรือก็อชให้มีมือขวาของข้าพเจ้าลืมฝีมือเสีย⁶ ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าเกาะติดเพดานปากของข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเธอ ถ้าข้าพเจ้าลืมได้ตั้งเยรูซาเล็มไว้เหนือความขึ้นบานอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในวันแห่งเยรูซาเล็มขอทรงระลึกถึงคนเอโดม ผู้ที่พูดว่า บังทำลายเสีย จงทำลายเสีย ลงไปจนถึงรากฐานของมัน⁸ โอ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย ซึ่งจะต้องล้างผลาญเสีย ความสุขจะมีแก่ผู้ที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับเรา⁹ ความสุขจะมีแก่ผู้ที่เอาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้าเหวี่ยงกระแทกลงกับก้อนหิน

138

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระวอนขอของพระองค์เป็นความจริง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ต่อหน้าบรรดาพระ² ข้าพระองค์กราบลงตรงมายังพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเช็ดซูพระวอนขอของพระองค์เหนือพระนามทั้งหลายของพระองค์³ ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล พระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ พระองค์ทรงเพิ่มกำลังจิตใจของข้าพระองค์⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกจะสรรเสริญพระองค์ เมื่อท่านเหล่านั้นได้ขึ้นพระวอนขอแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์⁵ และท่านเหล่านั้นจะร้องเพลงถึงพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์นั้นใหญ่หลวง⁶ ถึงแม้พระเยโฮวาห์นั้นสูงยิ่ง พระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนต่ำต้อย แต่พระองค์ทรงทราบคนโอหังได้แต่ไกล

ความมั่นใจในพระเจ้า

⁷ แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางความลำบากยากเย็น พระองค์จะทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ พระองค์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ค้อมต่อต้านความพิโรธของศัตรูของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงให้สำเร็จพระประสงค์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ ขออย่าทรงละทิ้งพระหัตถ์ถืงของของพระองค์

139

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและทูลขอความจริงใจ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักข้าพระองค์² เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล³ พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์ และทรงค้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด ดูเถิด พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหมดแล้ว⁵ พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์บนข้าพระองค์⁶ ความรู้ย่างนึ่มห้ศรัทธาแก่ข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์ก็เอื้อมไม่ถึง⁷ ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญานของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์⁸ ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ก็ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ในนรก ดูเถิด พระองค์ทรงสถิตที่นั่น⁹ ถ้าข้าพระองค์จะติดปีกแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วนของทะเลไกลโพ้น¹⁰ แม้ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะนำข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้¹¹ ถ้าข้าพระองค์จะว่า หนีแน่นอนความมืดจะบังข้าไว้และความสว่างจะครอบข้าเป็นกลางคืน¹² สำหรับพระองค์ แม้ความมืดก็มิได้ซ่อนอะไรไว้จากพระองค์ กลางคืนก็แจ่มอย่างกลางวัน ความมืดเป็นอย่างความสว่าง¹³ เพราะพระองค์ทรงปั้นส่วนภายในของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์¹⁴ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกสร้างมาอย่างแปลกประหลาดและน่ากลัว พระราชกิจของพระองค์มหัศจรรย์ จิตใจข้าพระองค์ทราบเรื่องนี้อย่างดี¹⁵ เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลับลี้ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ ภายในที่ลึกแห่งโลก โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ปิดบังไว้จากพระองค์¹⁶ พระเนตรของพระองค์ทรงเห็นส่วนประกอบของข้าพระองค์ในเมื่อยังไม่สมบูรณ์ ในวันที่ทั้งหลายที่กำลังประกอบขึ้น เมื่อครั้งไม่เกิดขึ้น อวัยวะทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ทรงจารึกไว้ในพระตำรับของพระองค์¹⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์ประเสริฐแก่

ข้าพระองค์จริงใจ รวมกันเข้าก็ไพศาลนักหนา¹⁸ ถ้าข้าพระองค์จะนับก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์ก็ยังอยู่กับพระองค์¹⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า แน่อนพระองค์จะทรงสงสารคนชั่วเสีย ดังนั้น คนกระหายเลือดเอ๋ย จงพรากไปจากข้าพระองค์²⁰ เพราะพวกเขากล่าวต่อต้านพระองค์ด้วยมั่งร้าย และพวกศัตรูของพระองค์ใช้พระนามของพระองค์อย่างไร้ประโยชน์²¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์มิได้เกลียดผู้ที่เกลียดพระองค์หรือ และข้าพระองค์มิได้สะอิดสะเอียนคนเหล่านั้นผู้ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ดอกหรือ²² ข้าพระองค์เกลียดเขาด้วยความเกลียดอย่างที่สุด และนับเขาเป็นศัตรูของข้าพระองค์²³ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงค้นดูข้าพระองค์ และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรงลองข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์²⁴ และทอดพระเนตรว่ามีทางชั่วใดๆ ในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคนั้นรันดร์

140

ดาวิดทูลขอพระเจ้าทรงช่วยท่านให้พ้น ถึงหัวหน้าร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วร้าย ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ 2 ผู้คิดปองร้ายอยู่ในจิตใจของเขา และก่อความตอเถียงกันให้มีสงครามขึ้น 3 เขาทำลายนของเขาให้เหมือนลั่นธนู และภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูพิษ เซลาห์ 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้พ้นจากมือของคนชั่ว ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ ผู้คิดแผนการพลิกเท่าของข้าพระองค์ 5 คนโง่งได้ซ่อนกับดักข้าพระองค์และวางบ่วงไว้ ที่ข้างทางเขากางตาข่าย เขาตั้งบ่วงแร้วดักข้าพระองค์ เซลาห์ 6 ข้าพเจ้าทูลพระเยโฮวาห์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังเสียงทูลวิงวอนของข้าพระองค์ 7 โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นกำลังแห่งความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงคลุมศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยามศึก 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงอนุมัติตามความปรารถนาของคนชั่ว อย่าให้การคิดปองร้ายของเขาคืบหน้าไป เกลือกว่าเขาจะยกตัวขึ้น เซลาห์ 9 ฝ่ายศีรษะของคนที่ล่อข้าพระองค์ไว้ นั้น ขอให้ความสารถแห่งริมฝีปากของเขาท่วมเขา 10 ขอให้อาณัติลูกยุคดักไซเขา ขอให้เขาถูกทิ้งในไฟลงไปในบ่อ ไม่ให้ลุกขึ้นมาอีก 11 ขออย่าให้เขาตั้งคนส่อเสียดไว้ในแผ่นดิน ขอให้ความร้ายสาครคนทารุณจนกว่าเขาได้ไป 12 ข้าพเจ้าทราบว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำความเที่ยงธรรมให้แก่ผู้ที่ทุกขยาก และทรงจัดความยุติธรรมให้แก่คนขัดสน 13 แน่อนทีเดียว ที่คนชอบธรรมจะถวายโมทนาขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนเที่ยงธรรมจะอาศัยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

141

ดาวิดทูลขอให้เรื่องของท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอทรงรับตอบข้าพระองค์ ขอทรงเจียรพระกรณสดับเสียงข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์² ขอให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นดังเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และที่ข้าพระองค์ยกมือขึ้นเป็นดังเครื่องสดบูชาเวลาเย็น 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาสันตติรมิปากของข้าพระองค์ 4 ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความชั่วใดๆ หรือให้ข้าพระองค์สาลวนอยู่กับการชั่วร้ายร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า และขออย่าให้ข้าพระองค์กินของโอชะของเขา 5 ขอให้คนชอบธรรมดีข้าพระองค์ จะเป็นความเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอให้เขาเตือนข้าพระองค์ จะเป็นน้ำมนต์เลิศซึ่งจะไม่ให้ศีรษะข้าพระองค์แตก เพราะข้าพระองค์ยังอธิษฐานต่อสู่ความชั่วของเขาทั้งหลายอยู่ 6 เมื่อผู้พิพากษาทั้งหลายของเขาลุกโยนลงที่หน้าผา เขาจะได้อินถ้อยคำของข้าพระองค์ เพราะเป็นถ้อยคำไพเราะ 7 กระดูกของเราทั้งหลายกระเจายที่ปากแดนผู้ตายนั้นใด เหมือนเมื่อคนหนึ่งตัดและผ่าไม้ไผ่บนแผ่นดินนั้น 8 โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า दाของข้าพระองค์เพ่งตรงพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์ไร้คุณธรรม 9 ขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากกบซึ่งเขาวางดักข้าพระองค์ไว้ และจากบ่วงแร้วของผู้กระทำความชั่วช้า 10 ขอให้คนชั่วตกไปด้วยกัน ในข่ายของตนเอง แต่ขอให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นไป

142

ดาวิดได้รับความปลอบโยนเมื่อท่านอธิษฐาน มีสคิลบทหนึ่งของดาวิด คำอธิษฐานเมื่อท่านอยู่ในถ้ำ

1 ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ 2 ข้าพเจ้าหลังคำคร่ำครวญของข้าพเจ้าออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าทูลเรื่องความลำบากยากเย็นของข้าพเจ้าต่อพระองค์ 3 เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาภายใน พระองค์ทรงทราบทางของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดิน ไปหาซ่อนกับไว้ดักข้าพระองค์ 4 ข้าพระองค์มองทางขวามือและ

มองดู แต่ไม่มีใครยอมรู้จักข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีที่หลบภัย ไม่มีใครเอาใจใส่จิตใจข้าพระองค์⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนหนึ่งของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น⁶ ขอทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ ตกต่ำมากนัก ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ข่มเหงข้าพระองค์ เพราะเขาแข็งแรงเกินกำลังข้าพระองค์⁷ ขอทรงพาดใจข้าพระองค์ออกจากคุก เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ คนชอบธรรม จะลือชื่อพระองค์ไว้เพราะพระองค์ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์อย่างบริบูรณ์

143

การทูลขอความโปรดปรานเมื่อต้องถูกตัดสิน เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเยี่ยพระกรรมสมบัติคำวิงวอนของข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์ตามความสัตย์สุจริตของพระองค์ ตามความชอบธรรมของพระองค์² ขออย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะไม่มีคนเป็นคนใดที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์³ เพราะศัตรูข่มเหงจิตใจข้าพระองค์ มั่นขวัญซีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน มันได้กระทำให้ข้าพระองค์อาศัยในที่มืด เหมือนคนที่ตายไปแล้ว⁴ เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณของข้าพระองค์จึงอ่อนระอาอยู่ในข้าพระองค์ จิตใจภายในข้าพระองค์ก็อ้างว้าง⁵ ข้าพระองค์คร่ำครวญถึงสมัยเก่าก่อนได้ ข้าพระองค์คร่ำครวญถึงทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ข้าพระองค์คร่ำครวญถึงพระหัตถกิจของพระองค์⁶ ข้าพระองค์เหยียดมือออกไปสู่พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์คร่ำครวญหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เซลาห์⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับฟังข้าพระองค์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ฟ่อไปแล้ว ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคนเหล่านั้นที่ลี้ไปยังปากแดนผู้ตาย⁸ ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์ว่างใจ ในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรดำเนินไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่กับพระองค์¹⁰ ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ประเสริฐ ขอทรงนำข้าพระองค์เข้าไปยังแผ่นดินแห่งความเที่ยงธรรม¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงนำจิตใจข้าพระองค์ออกมาจากความยากลำบากเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์¹² และขอทรงตัดสินศัตรูของข้าพระองค์ออกไปตามความเมตตาของพระองค์ และขอทรงทำลายบรรดาผู้ที่ทรานจิตใจข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

144

ดาวิดทูลขอความเมตตาและสัญญาว่าจะได้สรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

¹ สารการแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึกมือของข้าพระองค์ให้ทำสงคราม และนิ้วมือของข้าพระองค์ให้ทำศึก² ทรงเป็นความดีและป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็ง และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นโล่ของข้าพระองค์ และเป็นผู้ซึ่งข้าพระองค์ว่างใจอยู่ ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายไว้ได้ข้าพระองค์³ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่าซึ่งพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่เขา หรือบุตรของมนุษย์เป็นอะไรซึ่งพระองค์ทรงคิดถึงเขา⁴ มนุษย์เหมือนสิ่งไร้สาระ วันเวลาของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงไม่มัวสรวลของพระองค์ และขอเสด็จลงมาจะต้องภูเขาเพื่อให้นันมีควันขึ้น⁶ ขอทรงฟุ้งฟ้าวออกมาและกระจายเขาไป ขอทรงยิงลูกธนูของพระองค์และทรงทำลายพวกเขา⁷ ขอทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์จากที่สูง ขอทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ำมากหลาย ให้พ้นจากมือของชนต่างด้าว⁸ ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงบทใหม่ถวายแต่พระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย¹⁰ พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานความรอดแก่บรรดาภคัตริย์ ผู้ทรงช่วยดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากดาบที่นำมาซึ่งความเจ็บปวด¹¹ ขอทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนต่างด้าว ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา¹² เพื่อบรรดาบุตรชายของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเป็นเหมือนเสาหุ้มมูสล่ออกมาตามแบบพระราชวัง¹³ เพื่อผู้กลางของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเต็ม มีของบรรจอยู่ทุกอย่าง เพื่อแกะของข้าพระองค์ทั้งหลายมีลูกตั้งพันเต็มในตามถนนของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹⁴ เพื่อว่าตัวผู้ของข้าพระองค์ทั้งหลายมีกำลังใช้แรงงาน เพื่อไม่มีใครฟังเข้ามา ไม่มีออกไป เพื่อไม่มีเสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹⁵ ชนชาติผู้มีพระพวย่างนี้หลังจากมาถึงก็สุข ชนชาติซึ่งพระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็สุข

145

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีและความเมตตาของพระองค์ บทเพลงสรรเสริญของดาวิด

1 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระมหากษัตริย์ ข้าพระองค์จะเอนโยพระองค์ จะถวายสาธุการ แต่พระนาม ของพระองค์ เป็นนิกาล 2 ข้าพระองค์จะถวาย สาธุการ แต่พระองค์ ทุกๆ วัน ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนาม ของพระองค์ เป็นนิกาล 3 พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ความใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นเหลือจะหยั่งรู้ 4 คนชั่วอายุหนึ่งจะสรรเสริญพระราชกิจของพระองค์ให้คนอีกชั่วอายุหนึ่งฟัง และจะประกาศกิจการอันทรงอำนาจของพระองค์ 5 ข้าพระองค์จะกล่าวถึงเกียรติยศอันรุ่งโรจน์ของความสูงส่งของพระองค์ และถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ 6 มนุษย์จะกล่าวถึงอำนาจแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์ และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ 7 เขาทั้งหลายจะโฆษณาข่าวเลื่องลือให้ระลึกถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา และจะร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์ 8 พระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาและทรงเติมไปด้วยพระกรุณา ทรงกวีร์ข้าและมีความเมตตาอย่างอุดม 9 พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อทุกคน และความเมตตาของพระองค์มีอยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ 10 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ และวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสาธุการ แต่พระองค์ 11 เขาทั้งหลายจะพูดถึงสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และเล่าถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ 12 เพื่อให้กิจการอันทรงอำนาจของพระองค์ และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์แจ้งแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ 13 ราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอำนาจการปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ 14 พระเยโฮวาห์ทรงชูทุกคนที่กำลังจะล้มลง และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น 15 นัยเดาหึงปวงมอญพระองค์ และพระองค์ประทานอาหารให้ตามเวลา 16 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งสารพัดที่มีชีวิตอัมตามความปรารถนา 17 พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมตามทางทั้งสิ้นของพระองค์ และทรงบริสุทธิ์ในการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์ 18 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตใกล้ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ตามความจริง 19 พระองค์จะทรงโปรดตามความปรารถนาของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์จะทรงสดับเสียงร้องทูลของเขาด้วย และจะทรงช่วยเขาให้รอด 20 พระเยโฮวาห์ทรงสวนทุกคนที่รักพระองค์ไว้ แต่บรรดาคนชั่ว พระองค์จะทรงทำลาย 21 ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาธุการ แต่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นนิกาล

146

นักแต่งสดุดีปฏิญาณว่าจะสรรเสริญพระเจ้าเป็นนิตย์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด 2 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตราบนานเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นอยู่ 3 โอ ยาวางใจในเจ้านายหรือในบุตรของมนุษย์ ซึ่งไม่มีความช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา 4 เมื่อลมหายใจของเขาพรางไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็พินาศ 5 คนที่ผู้ปลงภัยของเขา คือพระเยโฮวาห์ของยาโคบก็เป็นเช่น คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 6 ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบรรดาสิ่งของที่อยู่ในั้น ผู้รักษาความจริงไว้เป็นนิตย์ 7 ผู้ทรงประกอบความยุติธรรมให้แก่คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ประทานอาหารแก่คนที่หิว พระเยโฮวาห์ทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ 8 พระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของคนตาบอด พระเยโฮวาห์ทรงยกคนที่ตกต่ำให้ลุกขึ้น พระเยโฮวาห์ทรงรักคนชอบธรรม 9 พระเยโฮวาห์ทรงเผ่าดูคนต่างด้าว พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย แต่พระองค์ทรงพลิกทางของคนชั่ว 10 พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองเป็นนิตย์ โอ คิโยเนเอ๋ย พระเจ้าของเธอจะทรงครอบครองทุกชั่วอายุ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

147

ผู้พยากรณ์ดักเดียนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด เป็นการดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา เพราะการกระทำนั้นเป็นที่ยานินดีและการสรรเสริญก็เหมาะสม 2 พระเยโฮวาห์ทรงก่อสร้างเยรูซาเล็มขึ้น พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่ต้องกระจัดกระจายไป 3 พระองค์ทรงรักษาคนที่ห่อหุ้มหัวใจ และทรงพ้นผู้ถูกบาดแผลของเขา 4 พระองค์ทรงนับจำนวนดาว พระองค์ทรงตั้งขั้วขึ้นทุกดวง 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งและทรงฤทธิ์อำนาจอุดม ความเข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้ 6 พระเยโฮวาห์ทรงชูคนใจถ่อมขึ้น พระองค์ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน 7 จงร้องเพลงโมทนาพระคุณถวายพระเยโฮวาห์ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณ

เขา⁸ ผู้ทรงคลุมฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียมฝนให้แก่แผ่นดินโลก ผู้ทรงกระทำให้หย่างอบบนภูเขา⁹ พระองค์ทรงประทานอาหารแก่สัตว์และแก่ลูกกาที่ร้อง¹⁰ ความปิติยินดีของพระองค์มีได้อยู่ที่กำลังของม้า ความปิติยินดีของพระองค์มีได้อยู่ที่ขาของมนุษย์¹¹ แต่พระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในคนที่ยำเกรงพระองค์ ในคนที่ความหวังของเขายู่ในความเมตตาของพระองค์¹² โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ ดิโยนเอ๋ย จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าของเรอ¹³ เพราะพระองค์ทรงเสริมกำลังดาลประตูลงของเรอ พระองค์ทรงอำนาจพระพรบุตรทั้งหลายที่อยู่ภายในเรอ¹⁴ พระองค์ทรงกระทำสันติภาพในเขตแดนของเรอ ทรงให้เรออิ่มด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด¹⁵ พระองค์ทรงใช้พระบัญญัติของพระองค์ออกไปยังแผ่นดินโลก พระวามะของพระองค์ไปเร็ว¹⁶ พระองค์ประทานหิมะอย่างปุยขนแกะ พระองค์ทรงหว่านน้ำค้างแข็งขาวอย่างขี้เถ้า¹⁷ พระองค์ทรงโยนน้ำแข็งของพระองค์เป็นก้อนๆ ใครจะทนทานความหนาวของพระองค์ได้¹⁸ พระองค์ทรงใช้พระวามะของพระองค์ออกไป และละลายมันเสีย พระองค์ทรงให้ลมพัด และน้ำก็ไหล¹⁹ พระองค์ทรงสำแดงพระวามะของพระองค์แก่ยาโคบ กฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์แก่อิสราเอล²⁰ พระองค์มีได้ทรงประกอบกรณณนี้แก่ประชาชนชาติอื่นใด และสำหรับคำตัดสินของพระองค์นั้น พวกเขาไม่รู้จักเลย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

148

นักแต่งสดุดีตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

¹ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากฟ้าสวรรค์ จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง² ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาพลโยธาของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์³ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาดาวที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์⁴ ฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุด จงสรรเสริญพระองค์ ทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์⁵ ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกเนรมิตขึ้นมา⁶ และพระองค์ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิกาล พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันข้ามไปไม่ได้⁷ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากแผ่นดินโลกนะ เจ้ามังกรทั้งหลายและที่น้ำลึกทั้งปวง⁸ ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับหมอก ลมพายุ กระทำตามพระวามะของพระองค์⁹ บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งปวง ต้นไม้มีผลและไม้สนสดารทั้งปวง¹⁰ สัตว์ป่าและสัตว์ใช้ทั้งปวง สัตว์เลื้อยคลานและนกที่บินได้¹¹ บรรดาภคิตรีขย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งหลาย เจ้านายและผู้พิพากษาทั้งปวงของแผ่นดินโลก¹² และคนหนุ่มกับทั้งสาว คนแก่และเด็ก¹³ ให้ทั้งหลายเหล่านี้สรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ประเสริฐ สง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์¹⁴ พระองค์ทรงยกย่องเขาแห่งประชาชนของพระองค์ ผู้ทรงเป็นอิสรรเสริญของบรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล ประชาชนที่อยู่ใกล้พระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

149

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรักศิโยน

¹ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ ร้องบทสรรเสริญถวายพระองค์ในชุมนุมวิสุทธิชน² ให้อิสราเอลยินดีในผู้สร้างของเขา ให้บุตรทั้งหลายของศิโยนเปรมปรีดีในภคิตรีขย์ของเขา³ ให้เขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยเต้นรำ ให้เขาถวายเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ด้วยรำมะนาและพิณเขา⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์ พระองค์จะทรงประทับคนใจเฝอ้อมด้วยความรอด⁵ ให้วิสุทธิชนสิงโลดในสง่าราศี ให้เขาร้องเพลงบนที่นอนของเขา⁶ ให้การสรรเสริญอย่างสูงแด่พระเจ้าอยู่ในปากของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา⁷ เพื่อทำการแก้แค้นบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย⁸ เพื่อเอาตราบนสามบรรดาภคิตรีขย์ของเขา และเอาเครื่องเหล็กจองจำสามบรรดาขุนนางของเขา⁹ เพื่อจะกระทำแก่เขาตามคำพิพากษาที่บันทึกไว้แล้ว นี่เป็นเกียรติแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

150

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าด้วยเครื่องดนตรีต่างๆ

¹ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ในพื้นฟ้าอันอาณาภาพของพระองค์² จงสรรเสริญพระองค์เพราะกิจการอันอาณาภาพของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากมายของพระองค์³ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณเขา⁴ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ จงสรรเสริญพระองค์ด้วย

เครื่องสายและขลุ่ย ⁵ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉิ่ง จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบ ⁶ จงให้ทุกสิ่งที่
หายใจสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ สภาคิต

หนังสือสภาคิต เหมือนอย่างทุกเล่มในพระคัมภีร์ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เล่มนี้ เริ่มขึ้นด้วยคำว่า สภาคิตของชาโลมอน ซึ่งอาจจะหมายความว่าชาโลมอนรวบรวมสภาคิตหลายข้อ และไม่ได้เขียนขึ้นเองทั้งหมด แต่ชาโลมอนเป็นผู้ที่เขียนสภาคิตเหล่านี้ ส่วนใหญ่ที่เราเห็นในสภาคิต 1:1 และ 25:1 และให้เปรียบกับ 1 พกษ 4:29-32 สองบทสุดท้ายถูกเขียนขึ้นโดยผู้อื่น ตามที่กล่าวไว้ในสองบทนั้น

□คนของเฮเซคียาห์□ ได้รวบรวมสภาคิตต่างๆ ในบทที่ 25-29 แต่ยังเรียกสภาคิตนั้นว่า □สภาคิตของชาโลมอน□ อาการเป็นผู้ที่เขียนบทที่ 30 และกษัตริย์เลมูเอลเป็นผู้ที่เขียนบทที่ 31 แต่ข้อ 10-31 ของบทสุดท้าย มีหัวเรื่องที่ต่างกับกับข้อ 1-9 ของบทนั้น และผู้เขียนอาจจะตั้งใจให้สองหัวเรื่องนี้อยู่คนละบท

หนังสือสภาคิตเป็น □อักษรศาสตร์แห่งสติปัญญา□ คือเป็นคำแนะนำที่รวบรวม มีค่ามาก และได้รับการดลใจจากพระเจ้า ซึ่งสามารถช่วยทุกคนได้ หนังสือสภาคิตนี้เป็นสภาคิตตามหลักจรรยาที่ขัดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

□มาร์ทีน ลูเตอร์ เรียกหนังสือสภาคิตว่า □หนังสือแห่งการประพฤติดี□ □คอลลริดจ์ เรียกเล่มนี้ว่า □คู่มือที่ดีที่สุดสำหรับรัฐบุรุษ□ □อดัม แสตันส์เรียกหนังสือนี้ว่า □ปรัชญาแห่งชีวิตประจำวัน□ □อังกัส ได้กล่าวว่า □หนังสือสภาคิตเป็นหนังสือสำหรับจรรยาประจำวัน เหมือนอย่างหนังสือสดุดีเป็นหนังสือสำหรับการสรรเสริญพระเจ้า□ □บรัดจิส อธิบายว่า □เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ยกย่องตำแหน่งสูงของเรา และหนังสือสภาคิตสอนว่า เราควรประพฤติอย่างไรในตำแหน่งนั้น□ □โอทีนเจอร์ บอกว่า □หนังสือสภาคิตอธิบายชีวิตของพระเยซูคริสต์มาก□ (จาก Christian Workers Commentary, โดยอ.เจมส์ เกรย์)

คนที่มิสตีปัญญาจะเกรงกลัวพระเยโฮวาห์

1 สภาคิตของชาโลมอน โอรสของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล 2 เพื่อให้บรรลุปัญญาและคำสั่งสอน เพื่อให้เข้าใจถ้อยคำแห่งความเข้าใจ 3 เพื่อให้รับคำสั่งสอนในเรื่องสติปัญญา ในเรื่องความเที่ยงธรรม ความยุติธรรมและความเที่ยงตรง 4 เพื่อให้ความหยั่งรู้แก่คนเขลา ให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่คนหนุ่ม 5 ทั้งปราชญ์จะได้ยินและเพิ่มพูนการเรียนรู้ และคนที่มีความเข้าใจจะได้คำปรึกษาที่ฉลาด 6 เพื่อให้เข้าใจสภาคิตและปริศนา ทั้งถ้อยคำของปราชญ์และปริศนาที่ลึกลับของเขา 7 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนโง่ย่อมดูหมิ่นปัญญาและคำสั่งสอน 8 บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า 9 เพราะทั้งสองนั้นจะเป็นมาลัยงามสามัคคีระของเจ้า เป็นจี้ห้อยคอของเจ้า 10 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้านบนาปลอชวนเจ้า อย่าได้ยอมตาม 11 ถ้าเขาว่า □มากับพวกเราเถิด ให้เราห่มบคอยเอาเลือดคน ให้เราข่มตักคนไร้ผิดเล่นเถิด 12 ให้เรากลืนเขาทั้งเป็นอย่างแดนผู้ตาย และกลืนเขาทั้งตัวอย่างคนเหล่านั้นที่ลงไปสู่ปากแดน 13 เราจะพบของประเสริฐทุกอย่าง เราจะบรรจเรือ่นของเราให้เต็มด้วยของที่รับได้ 14 จงเข้าส่วนกับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน 15 บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าเดินในทางนั้นกับเขา จงยับยั้งเท้าของเจ้าจากวิถีของเขา 16 เพราะท่าเท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และเขารีบเร่งไปทำโลภิตตก 17 เพราะที่จะซึ่งชายไว้ให้คนเห็น ก็ไร้ผล 18 แต่คนเหล่านั้นห่มบคอยโลภิตของตนเอง เขาข่มตักชีวิตของเขาเอง 19 ทางของบรรดาผู้ที่หากำไรด้วยความทารุณโหดร้ายก็อย่างนี้แหละ คือมันย่อมคร่าเอาชีวิตของเจ้าของนั่นเอง 20 ปัญญาร้องเสียงดังอยู่ที่ถนน เธอเปล่งเสียงของเธอตามถนน 21 เธอร้องออกมาที่ชุมนุมชนใหญ่สุด ที่ทางเข้าประตูเมือง เธอกล่าวถ้อยคำของเธออยู่ในเมืองว่า 22 □คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมักเยาะเย้ยจะปดิดินดีในการเยาะเย้ยนานเท่าใด และคนโง่จะเกลียดความรู้นานเท่าใด 23 จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญาณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแจ้งแก่เจ้า 24 เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ 25 เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย 26 ฝ่ายเราจะหัวเราะเยาะความหายนะของเจ้า เราจะเยาะเมื่อความหวาดกลัวลามารกะทบเจ้า 27 เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการกรกร้างว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมหม่น เมื่อความซึมเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า 28 แล้วเขาจะทุลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาจะแสวงหาเราอย่างขั่นขั่นแข็ง แต่จะไม่พบเรา 29 เพราะว่าเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ 30 เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น 31 เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอิมด้วยกลวิธีของเขาเอง 32 เพราะการหันกลับของคนโง่จะฆ่าเขา และความเจริญของคนโง่จะทำลายเขา 33 แต่บุคคลผู้ฟังเราจะอยู่อย่างปลอดภัย เขาจะอยู่อย่างสุขสบายปราศจากความคิดพรั่นพรั่นในความชั่วร้าย□

2

พระเจ้าทรงประทานสติปัญญา

¹ บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเรา และสะสมคำมีปัญญาของเราไว้กับเจ้า ² กระทำหูของเจ้าให้ฟังเพื่อรับปัญญา และเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ ³ เออ ถ้าเจ้าร้องหาความรอบรู้ และปลงเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ ⁴ ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาดูหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ ⁵ นั้นแหละเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และพบความรู้ของพระเจ้า ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานปัญญาความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ⁷ พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาไว้ให้คนชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นตั้งให้แก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม ⁸ พระองค์ทรงรักษาราชะวังวิถีของความยุติธรรม และทรงสงวนทางของวิสุทธิชนของพระองค์ไว้ ⁹ แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรม และความเที่ยงตรง คือวิถีที่ดีทุกสาย ¹⁰ เมื่อปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้จะเป็นที่ร่ำเรียนแก่จิตใจของเจ้า ¹¹ ความเฉลียวฉลาดจะคอยเฝ้าเจ้า และความเข้าใจจะระแวดระวังเจ้าไว้ ¹² เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางแห่งคนชั่วร้าย จากคนที่พูดลบลบความจริง ¹³ ผู้ทอดทิ้งวิถีแห่งความเที่ยงธรรม เพื่อเดินในทางแห่งความมืด ¹⁴ ผู้เปรมปรีดีในการกระทำความชั่วร้าย และปิติยินดีในการลบลบความจริงของคนชั่ว ¹⁵ ผู้ซึ่งวิถีชีวิตของเขาล้วนแต่คัดเคียวทั้งสิ้น และทางประพฤติของเขาตลบตะแลง ¹⁶ เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัตย์จริงที่พูดจาเพ้อเจ้อ ¹⁷ ผู้ทอดทิ้งคู่เคียงที่นางได้มาเมื่อยังสาวานั้นเสีย และลืมนั้นธสัญญาแห่งพระเจ้าของตน ¹⁸ เพราะเรือนของนางจลลงไปสู่ความมรณา และวิถีของนางไปสู่ชาวเมืองผี ¹⁹ ผู้ที่ไม่นางไม่มีกัลมัสกคนเดียว หรือหาผู้ใดเห็นเข้าทางแห่งชีวิตอีกได้ไม่ ²⁰ ดังนั้น เจ้าควรจะดำเนินในทางของคนดี และรักษาวินัยของคนชอบธรรม ²¹ เพราะว่าคนที่เที่ยงธรรมจะได้อยู่ในแผ่นดิน และคนดีรอบคอบจะคงอยู่ในนั้น ²² แต่คนชั่วร้ายจะถูกตัดขาดเสียจากแผ่นดินโลก และคนละเมิดจะถูกถอนรากออกไปจากแผ่นดินโลกเสีย

3

จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งได้สติปัญญา

¹ บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าลืมหกกฎเกณฑ์ของเรา แต่ให้ใจของเจ้ารักษานัยบัญญัติของเรา ² เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มวันเดือนปี ชีวิตยืนยาว และความสุขสมบูรณ์แก่เจ้า ³ อย่าให้ความเมตตาและความจริงทอดทิ้งเจ้า จงผูกมันไว้ที่คอของเจ้า จงเขียนมันไว้ที่แผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า ⁴ ดังนั้น เจ้าจะพบความโปรดปรานและความเข้าใจอันดีในสายพระเนตรพระเจ้าและในสายตามนุษย์ ⁵ จงวางใจในพระเยโฮวาห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของตนเอง ⁶ จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให่วิถีของเจ้าราบรื่น ⁷ อย่าทำตัวฉลาดตามสายตาของตนเอง จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ และออกไปเสียจากความชั่วร้าย ⁸ การกระทำเช่นนี้เป็นสุขภาพแก่สدةือของเจ้า และเป็นไขในกระดูกของเจ้า ⁹ จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า ¹⁰ แล้วผู้ของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และอย่าอ่อนของเจ้าจะลั่นด้วยน้ำองุ่นใหม่ ¹¹ บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการเตือนสอนของพระเยโฮวาห์ หรือเมื่อพ้นต่อการตักเตือนของพระองค์ ¹² เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชายผู้ที่เขาปิติชื่นชม ¹³ มนุษย์ผู้ประสพปัญญาและผู้ที่ได้รับความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ ¹⁴ เพราะผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงินและกำไรนั้นดีกว่าทองคำเนื้อดี ¹⁵ เปรียบประเสริฐกว่าทับทิม และบรรดาสิ่งที่เจ้าปรารถนาจะเปรียบกับเธอไม่ได้ ¹⁶ ชีวิตยืนยาวอยู่ที่มือขวาของเธอ และที่มือซ้ายของเธอมีความมั่งคั่งและเกียรติยศ ¹⁷ ทางของเธอเป็นทางของความร่ำรวย และวิถีทั้งสิ้นของเธอคือสันติภาพ ¹⁸ เธอเป็นต้นไม้มั่งชีวิตแก่ผู้ที่ยึดเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แนกเป็นสุข ¹⁹ พระเยโฮวาห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ด้วยความเข้าใจ ²⁰ โดยความรู้ของพระองค์น้ำบาดาลก็ปะทอออกมา และเมฆก็หยาดน้ำค้างลงมา ²¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไว้ อย่าให้ทั้งสองนี้หนีไปจากสายตาของเจ้า ²² ดังนั้นทั้งสองจะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้า จะเป็นความงดงามประดับคอของเจ้า ²³ แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด ²⁴ เมื่อเจ้านอน เจ้าจะไม่กลัว เออ เจ้าจะนอนและการนอนหลับของเจ้าจะเป็นอย่างผาสุกสดชื่น ²⁵ อย่าเกรงความหวาดกลัวอย่างปัจจุบันทันด่วน และอย่าเกรงเมื่อการกรำงว่งเปล้าของคนชั่วมาถึง ²⁶ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า และจะทรงรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ ²⁷ อย่ายึดความดีไว้จากผู้ที่สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจมือของเจ้าที่จะกระทำได้ ²⁸ อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า ไปเถอะ แล้วกลับมามากี พรุ่งนี้เงินจะให้ไป ในเมื่อเจ้ามีให้อยู่แล้ว ²⁹ อย่ากะแผนงานชั่วร้ายต่อเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้อาศัยอย่างไว้วางใจอยู่ข้างเจ้า ³⁰ อย่าโต้แย้งกับผู้ใดอย่างไรเหตุผลในเมื่อเขามิได้ทำอันตรายเป็นอันใดแก่เจ้า ³¹ อย่าอิจฉาคนที่หาถน อย่าเลือกทางใดๆของเขาเลย ³² เพราะคนตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ข้อถือสลับของพระองค์นั้นอยู่กับคนชอบธรรม ³³ คำสาปแช่งของพระเยโฮวาห์อยู่บน

เรือนของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงอภัยโทษแก่ท่านเพราะพระองค์ทรงเมตตา 34 แน่แน่นอนพระองค์ทรงเมตตาเย้ยคนที่มีกษัตริย์ แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจดี 35 คนฉลาดจะได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้รับความอัปยศเป็นตำแหน่ง

4

สติปัญญาจากบิดา

1 บุตรทั้งหลายเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า ให้ตั้งใจฟังเพื่อเจ้าจะได้รับความเข้าใจ 2 เพราะเราให้หลักคำสอนที่ดีแก่เจ้า อย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของเรา 3 เพราะเราเป็นลูกชายของพ่อเรา ดูอ่อนโยนและเป็นที่ยอมรับในสายตาของแม่เรา 4 บิดาสอนเรา และพูดกับเราว่า 5 ให้ใจของเจ้ายึดคำสอนของเราไว้ให้มั่น จงรักษาบัญญัติของเรา และมีชีวิตอยู่ 5 อย่าลืมและอย่าหันกลับจากถ้อยคำแห่งปากของเรา จงเอาปัญญา และเอาความเข้าใจ 6 อย่าทอดทิ้งเธอ และเธอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเธอ และเธอจะระแวดระวังเจ้า 7 ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นจงเอาปัญญา แม้เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความเข้าใจไว้ 8 จงตีราคาเธอให้สูง และเธอจะยกย่องเจ้า ถ้าเจ้าทอดเธอไว้ เธอจะให้เกิดภัยแก่เจ้า 9 เธอจะเอามาเลี้ยงยามสวมศีรษะเจ้า เธอจะห่มกฏแห่งสง่าราศีแก่เจ้า 10 โอ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังและรับถ้อยคำของเรา เพื่อปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะมากมาย 11 เราได้สอนเจ้าในเรื่องทางปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในวิถีของความเที่ยงธรรม 12 เมื่อเจ้าเดินอย่างเท่าของเจ้าจะไม่ถูกขัดขวาง และเมื่อเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด 13 จงยึดคำสั่งสอนไว้ และอย่าปล่อยไป จงระแวดระวังเธอไว้ เพราะเธอเป็นชีวิตของเจ้า 14 อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินในทางของคนชั่วร้าย 15 จงหลีกเลี่ยง อย่าเดินบนเนิน เลี้ยวออกไปเสีย และจงผ่านไป 16 เพราะถ้าคนชั่วร้าย ไม่ได้ทำความผิด เขาจะไม่กลับ ถ้าเขาไม่ได้ทำให้คนใดสะดุด เขาจะหลับไม่ลง 17 เพราะเขาได้รับประทานอาหารของความชั่วร้าย และดื่มเหล้าองุ่นแห่งความทารุณ 18 แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้นๆ จนเต็มวัน 19 ทางของคนชั่วร้ายก็เหมือนความมืดทึบ เขาไม่ทราบว่าเขาจะสะดุดอะไร 20 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา 21 อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า 22 เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันเป็นสุขภาพแก่เนื้อหนังของผู้ที่นั่งขึ้น 23 จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ 24 จงหนีไปจากปากที่พูดคนเดียว และให้ริมฝีปากลดเสียงอยู่ห่างจากเจ้า 25 ให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า และให้หนังตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้าเจ้า 26 จงพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเจ้า แล้วทางทั้งสิ้นของเจ้าจะมั่นคง 27 อย่าเหินไปข้างหน้าหรือหันมาข้างซ้าย จงกลับเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

5

จงระวังผู้หญิงชั่ว

1 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อปัญญาของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังความเข้าใจของเรา 2 เพื่อเจ้าจะรักษาความเฉลียวฉลาดไว้ และริมฝีปากของเจ้าจะระแวดระวังความรู้ 3 เพราะริมฝีปากของหญิงชั่วนั้นก็หยาดน้ำผึ้งออกมา และปากของนางก็สิ้นยิ่งกว่าน้ำมัน 4 แต่ในที่สุด นางจะขมขึ้นอย่างขมระเพ็ด และคมอย่างดาบสองคม 5 เท้าของนางก้าวลงไปสู่ความตาย เท้าของนางติดตามวิถีสุนทร 6 เกรงว่าเจ้าจะสนใจในวิถีแห่งชีวิต ทางของนางวนเวียนไป เพื่อเจ้าจะหารู้ไม 7 ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา และอย่าพรางจากถ้อยคำแห่งปากของเรา 8 จงหลีกเลี่ยงของเจ้าให้ไกลจากนาง อย่าไปใกล้ประตูเรือนของนาง 9 เกรงว่าเจ้าจะให้เกียรติของเจ้าแก่คนอื่น และให้ปีเดือนของเจ้าแก่คนใดร้าย 10 เกรงว่าแขกแปลกหน้าจะกินความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าจนอิ่ม และแรงงานของเจ้าตกไปในเรือนของคนต่างด้าว 11 และถึงบั้นปลายชีวิตของเจ้า เจ้าควรวุ่นวาย เมื่อเนื้อและกายของเจ้าถูกล้างผลาญ 12 และเจ้าว่า 13 ข้าเคยเกลียดคำสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูเหมือนการตักเตือน 13 ข้าไม่เคยเชื่อฟังเสียงครู่ของข้า หรือเอียงหูให้แก่ผู้สั่งสอนของข้า 14 ข้าฉวนจะล้มละลายสู่ความพินาศอยู่รอบรอบ ในหมู่ชนและคนที่ประชุมกันอยู่นั้น 15 จงดื่มน้ำจากถังเก็บน้ำของเจ้า ดื่มน้ำให้ไกลจากบ่อของเจ้าเอง 16 จงให้น้ำพุของเจ้าไหลกระจายออกไปนอกบ้าน และให้ร่อนน้ำนั้นไหลไปตามถนน 17 จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และมีใช้สำหรับคนแปลกหน้าด้วย 18 จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และเปรมปรีดีอยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น 19 จงให้นางเหมือนนางกวักที่นารีรัก เลี้ยงพาที่งามสง่า จงให้ถิ่นของภรรยาเจ้าเป็นที่หน้าใจเจ้าอยู่ทุกเวลา จงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนางเสมอ 20 บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าจะเคลิบเคลิ้มอยู่กับหญิงชั่วทำไมเล่า และโอบกอดอกของนางสัญญาอยู่ที่ไหน 21 เพราะว่าทางของคนก็บึงแห่งน้ำพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงใคร่ครวญวิถีทั้งสิ้นของเขา 22 ความชั่วช้าของคนชั่วร้ายจะตักเขาเอง และเขาก็จะติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา 23 เขาจะตายปราศจากคำสั่งสอน และเพราะความโง่อย่างยิ่งของเขา เขาจึงจะหลงเงินไป

6

คำเตือนเรื่องการค้าประกัน การเกียจคร้าน ความหิ้อย การเป็นพยานเท็จและการผิดประเวณี
¹ บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้าเป็นผู้ประกันเพื่อนของเจ้า ได้ทำสัญญาให้แก่คนแปลกหน้า ² เจ้าจึงติดบ่วง เพราะคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำพูดจากปากของเจ้า ³ บุตรชายของเราเอ๋ย จงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้รอดเกิด เพราะเมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือเพื่อนของเจ้าแล้ว ไม่ ไร้นไปวิ่งวนเพื่อนของเจ้า ⁴ อย่าให้ตาของเจ้าหลับลง อย่าให้หนึ่งตาของเจ้าปรือไป ⁵ จงปลุกตัวของเจ้าจากภัย อย่างละมั้งที่ปลุกตัวจากมือของพราณ อย่างนั้นจากมือของคนจับนก ⁶ คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหมด ไป พิเคราะห์เหตุทางของม้นและจงฉลาด ⁷ โดยปราศจากผู้นำทาง ผู้ดูแลหรือผู้ปกครอง ⁸ มันเตรียมอาหารของม้นในฤดูแล้ง และสำสมของกินของม้นในฤดูเกี่ยว ⁹ โอ คนเกียจคร้านเอ๋ย เจ้าจะนอนนานเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะลุกขึ้นจากหลับ ¹⁰ หลับนิด เคลิ้มหน่อย กอดมือพักผ่อนหน่อย ¹¹ ความจนจะมาเหนือเจ้าอย่างคนจร และความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ ¹² คนเหลวไหล คือคนชั่วร้าย ที่เที่ยว ไปด้วยปากคดเคี้ยว ¹³ ตาของเขาก็ขยับ เท้าของเขาก็ขยับ นิ้วของเขาก็ชี้ไป ¹⁴ ประดิษฐ์ความชั่วร้ายอยู่เรื่อย ไปด้วยใจลบลบตะแลง หว่านความแตกร้าง ¹⁵ เพราะฉะนั้นความหายนะจะมาถึงเขาอย่างปัจจุบันทันด่วน นับพล้นนั้นเองเขาจะแตกอย่างซ่อมไม่ได้ ¹⁶ หกสิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงเกลียด เอย มีเจ็ดสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์ ¹⁷ ดาโยส ลิ่นมูสา และมือที่ทำโลหิตไร้ผิดให้ตก ¹⁸ จิตใจที่คิดแผนงานชั่วร้าย เท้าซึ่งรีบวิ่งไปสู่ความร้าย ¹⁹ พยานเท็จซึ่งพูดมุสา และคนผู้หว่านความแตกร้างท่ามกลางพวกพี่น้อง ²⁰ บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาบัญญัติของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า ²¹ มัดมันติดไว้บนใจของเจ้าเสมอ ผู้ก้มไว้ที่คอของเจ้า ²² เมื่อเจ้าเดิน มันจะนำเจ้าเมื่อเจ้านอนลง มันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่นขึ้น มันจะพูดกับเจ้า ²³ เพราะพระบัญญัติเป็นประทีป และพระราชบัญญัติเป็นสว่าง และคำค้ำเตือนแห่งการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต ²⁴ เพื่อสงวนเจ้าไว้จากหญิงชั่วร้าย จากลิ้นพะเน้าพะนอนของหญิงสัณญ ²⁵ อย่าปรารถนาความงามของนางอยู่ในใจของเจ้า อย่าให้นางจับเจ้าด้วยหนึ่งตาของนาง ²⁶ เพราะโดยวิธีการของหญิงแพศยา ชายคนใดอาจเหลือแค่แขนบึงก้อนเดียวได้ และหญิงเล่นชู้ล่าชีวิตประเสริฐของชายทีเดียว ²⁷ ผู้ชายจะหอบไฟไว้ที่อกของเขาโดยไม่ให้เสื้อผ้าของเขาไหม้ได้หรือ ²⁸ หรือผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ลุกโพลง โดยไม่ให้เท้าของเขาถูกไฟลวกได้หรือ ²⁹ บุคคลผู้เข้าหาภรรยาของเพื่อนบ้านก็เป็นอย่างนั้นแหละ ไม่มีผู้ใดที่แตะต้องนางแล้วจะไร้ความผิด ³⁰ ถ้าชโมยเข้าลักเพื่อบรรเทาความอยากเมื่อเขาหิว คนไม่ดูหมิ่นชโมยนั้นมิใช่หรือ ³¹ แต่ถ้าจับเขาได้ เขาต้องชำระคืนเจ็ดเท่า เขาจะต้องให้สิ่งของทั้งสิ้นในบ้านของเขา ³² แต่ผู้ใดที่ล่วงประเวณีกับผู้หญิงคนหนึ่งก็ขาดความเข้าใจ ผู้ใดที่กระทำอย่างนั้นก็ทำลายจิตใจตนเอง ³³ เขาได้รับบาดแผลและความอัปยศ และจะสร้างความขายหน้าของตนหาได้ไม่ ³⁴ เพราะความริษยากระทำให้คนเกรี้ยวกราด ในวันที่เขาแค้นเค้น เขาจะไม่เปลวมือ ³⁵ เขาจะไม่รับคำทำขวัญใดๆ ถึงเจ้าจะทวีของกำลั เขาก็ไม่ยอมสงวน

7

จงระวังวิถีทางของหญิงชั่ว

¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาก้อยคำของเรา จงสะสมบัญญัติของเราไว้กับเจ้า ² จงรักษาบัญญัติของเราและดำรงชีวิตอยู่ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราอย่างกับแก้วตาของเจ้า ³ มัดมันไว้ที่นิ้วมือของเจ้า เขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่งใจของเจ้า ⁴ จงพูดกับปัญญาว่า โอเธอเป็นพี่สาวของฉัน โอและจงเรียกความเข้าใจว่า ปัญญาดีผู้หญิง ⁵ เพื่อปัญญานี้จะพิทักษ์เจ้าไว้ให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัณญจที่พุดจาพะเน้าพะนอน ⁶ เพราะที่หน้าต่างบ้านของเรา เราได้มองออกไปตามบานเกล็ด ⁷ เราเห็นว่าท่ามกลางคนเขลาและท่ามกลางคนหนุ่มๆที่เราพิเคราะห์ดูนั้น ก็มีหนึ่งคนหนึ่งไร้ความเข้าใจ ⁸ ผ่านไปตามถนนใกล้ทางแยกไปบ้านของนาง เดินตามถนนซึ่งไปบ้านนาง ⁹ ในเวลาโพล้เพล้ ในเวลาเย็น เวลาค่ำคืนและความมืด ¹⁰ และดูเถิด หญิงคนหนึ่งมาพบเขา แต่งตัวอย่างหญิงแพศยาหัวใจเจ้าเล่ห์ ¹¹ (นางจัดจ้านและต้อตึง เท้าของนางไม่อยู่กับบ้าน ¹² ประเดี้ยวอยู่ถนน ประเดี้ยวอยู่ตามถนน และนางหมอบค้อยอยู่ทุกมุม) ¹³ นางฉวยเขาได้และจับเขา นางพูดกับเขาอย่างไม่มีมายาว่า ¹⁴ ฉันจำต้องถวายเครื่องสักการบูชา และวันนี้ฉัน ได้ทำตามคำปฏิญาณแล้ว ¹⁵ ฉันจึงออกมาหาเธอ เสาะหาหน้าเธอ และฉันพบเธอแล้ว ¹⁶ ฉันได้ประดับเตียงของฉันด้วยผ้าคลุม เป็นผ้าลินินอียิปต์สีต่างๆ ¹⁷ ฉันได้อบที่นอนของฉันด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย ¹⁸ มาเถอะ ให้เรามาอ้อมด้วยความรักจนรุ่งเช้า ให้เราทำตัวของเราให้ปติยินดีด้วยความรัก ¹⁹ เพราะผ้าของฉันไม่อยู่บ้าน เขาไปทางไกล ²⁰ เขาเอาเงินไปลงหนึ่ง พอนั้นเพ็ญเขาจึงกลับมา ²¹ นางหว่านล้อมด้วยวาจาโอโลม นางบังคับเขาด้วยริมฝีปากที่พุดพะเน้าพะนอน ²² เขาก็ดิตตามนาง ไปทันทีอย่างวัวตัวผู้ไปสู่การฆ่า หรืออย่างคนเขลาที่ไปรับโทษที่ชื่อ ²³ จนลูกธนูปักเขาไปถึงตับ อย่างนั้นกรณเขาไปหาบ่วง เขาหาทราบไม่ว่ามีมีคำถึงชีวิต ²⁴ ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเราและจงตั้งใจต่อถ้อยคำจากปากของเรา ²⁵ อย่าให้ใจของเจ้าหันไปตามทางของนาง อย่า

หลงทางไปในวิถีของนางนั้น ²⁶ เพราะนางได้พดหุย็อลเสียเป็นอันมาก เธอ นางได้ฆ่าชายที่แข็งแรงจำนวนมากเสียแล้ว ²⁷ เรือนของนางเป็นทางไปสู่รกรก ลงไปถึงห้วงแห่งความตาย

8

การสรรเสริญสติปัญญา

¹ ปัญญาได้ร้องเรียกหรือ ความเข้าใจมิได้เปล่งเสียงของเธอหรือ ² ณ ที่สูงที่ข้างทาง ที่กลางถนนเธอก็ยืนอยู่ ³ ข้างประตู หน้าเมือง ที่ทางเข้ามา เธอก็ร้องเสียงดังว่า ⁴ โอ บรรดาผู้ชายเอ๋ย เราเรียกเจ้า และเสียงเรียกของเราไปถึงบุตรชายของมนุษย์ ⁵ โอ คนเขลา จงเข้าใจสติปัญญา คนโง่ทั้งหลาย จงมีใจที่เข้าใจ ⁶ ฟังสิ เพราะเราจะพูดถึงสิ่งยอดเยี่ยม เพราะสิ่งที่ชอบจะมาจากริมฝีปากของเรา ⁷ เพราะปากของเราก็จักกล่าวความจริง ความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อริมฝีปากของเรา ⁸ บรรดาปากของเรานั้นชอบธรรม ในนั้นไม่มีคำบิดหรือคำดุด ⁹ คำเหล่านั้นสำหรับผู้ที่เข้าใจก็ตรงหมด สำหรับผู้พบความรู้ก็ถูกต้อง ¹⁰ จงรับคำสั่งสอนของเราแทนเงิน และความรู้แทนทองคำอย่างดี ¹¹ เพราะปัญญาดีกว่าทั้งปวง และสิ่งที่เจ้าปรารถนาทั้งหมดจะเปรียบเทียบกับปัญญาไม่ได้ ¹² เราคือปัญญา อยู่ในความหยั่งรู้ และเราพบความรู้แห่งความเฉลียวฉลาด ¹³ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นความเกลียดชังความชั่วร้าย เราเกลียดความเย่อหยิ่งและความจองหอง และทางของความชั่วร้ายกับปากตลบตะแลง ¹⁴ เรามีคำหรือและสติปัญญา เรามีความเข้าใจ เรามีกำลัง ¹⁵ โดยเรานั้นแหละกษัตริย์จึงปกครอง และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม ¹⁶ โดยเรานั้นแหละเจ้านายและขุนนางได้ครอบครอง คือบรรดาผู้ที่พิพากษาของแผ่นดินโลก ¹⁷ เราเรียกบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงหาเราอย่างขยันขันแข็งก็พบเรา ¹⁸ ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับเรา เธอ ทั้งทรัพย์ศฤงคารที่ทนทานและความชอบธรรม ¹⁹ ผลของเราดีกว่าทองคำ แม่ทองคำเนื้อดี และผลได้ของเราดีกว่าเงินเนื้อบริสุทธิ์ ²⁰ เรานำในทางแห่งความชอบธรรม ในวิถีทั้งหลายของความยุติธรรม ²¹ ประสาททรัพย์ศฤงคารแก่บรรดาผู้ที่รักเรา บรรจุคลังทรัพย์ทั้งหลายของเขาให้เต็ม ²² พระเยโฮวาห์ทรงเป็นเจ้าของเราในเมื่อพระองค์ทรงเริ่มงานของพระองค์ ก่อนบรรดาพระราชกิจโบราณของพระองค์ ²³ เราได้รับการสถาปนาไว้ตั้งแต่ตั้งรากดึกดำบรรพ์มาแล้ว ตั้งแต่แรก ก่อนปฐมกาลของแผ่นดินโลก ²⁴ เราถือกำเนิดมาเมื่อก่อนมีมหาสมุทร เมื่อไม่มีน้ำฟ้าที่มีน้ำมากมาย ²⁵ ก่อนการเนรมิตสร้างภูเขา ก่อนเนินเขา เราก็ก่อกำเนิดมาแล้ว ²⁶ ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทั้งไร่นา หรือก่อนผงคลีแรกของพิภพ ²⁷ เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ เราอยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อพระองค์ทรงลากเส้นรอบวงบนพื้นมหาสมุทร ²⁸ เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าเบื้องบน เมื่อพระองค์ทรงกระทำน้ำพุของน้ำบาดาลให้มันไ้ว ²⁹ เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเขตจำกัดให้แก่ทะเล เพื่อว่าน้ำจะไม่ละเมิดพระบัญชาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงปักฝังรากฐานของพิภพ ³⁰ เราอยู่ข้างพระองค์แล้ว เหมือนผู้ที่พระองค์ทรงเลี้ยงดู เราเป็นความปิติยินดีประจำวันของพระองค์ เปรมปรีดีต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ ³¹ เปรมปรีดีในพิภพที่มีคนอาศัยของพระองค์ และปิติยินดีในบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ³² ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักษาทางของเราก็คือสุขสงบ ³³ จงฟังคำสั่งสอน และจงฉลาด และอย่าเพิกเฉยเสีย ³⁴ ผู้ใดที่ฟังเราก็คือสุข คือเฝ้าอยู่ที่ประตูรั้วของเราทุกวัน และคอยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา ³⁵ เพราะผู้ใดที่พบเราก็คือพบชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเยโฮวาห์ ³⁶ แต่ผู้ที่พลัดขาดเราก็คือกระทำการโง่เขลาตัวเองให้เจ็บ บรรดาผู้ที่เกลียดชังเราก็คือรักความมรณา

9

ความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นของสติปัญญา

¹ ปัญญาได้สร้างเรือนของเธอแล้ว เธอได้ตั้งเสาเจ็ดต้น ² เธอได้ฆ่าสัตว์ของเธอ ได้ประสมน้ำองุ่นของเธอ ได้จัดโต๊ะของเธอแล้วด้วย ³ และได้ส่งสาวใช้ของเธอออกไป ส่งเสียงเรียกจากที่สูงที่สุดในเมืองว่า ⁴ โอ ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขาหันเข้ามาที่นี่ โอ พ่อพูดกับผู้ที่ไร้ความเข้าใจว่า ⁵ โอ มาเถละ มารับประทานขนมปังของเรา และดื่มน้ำองุ่นที่เราได้ประสม ⁶ จงฟังความเขลาเสีย และดำรงชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความเข้าใจนั้นเถิด ⁷ ผู้ที่ว่าการกล่าวคนมักเยาะเย้ยจะได้รับความอับอาย และผู้ที่ตักเตือนคนชั่วร้ายจะได้รับรอยเบื่อน ⁸ ยำตักเตือนคนมักเยาะเย้ย เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตักเตือนปราชญ์ และเขาจะรักเจ้า ⁹ จงให้คำสั่งสอนแก่ปราชญ์และเขาจะฉลาดยิ่งขึ้น จงสอนคนชอบธรรมและเขาจะเพิ่มการเรียนรู้มากขึ้น ¹⁰ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และซึ่งรู้จักองค์บริสุทธิ์เป็นความเข้าใจ ¹¹ เนื่องจากเรา วันคืนของเจ้าจะเพิ่มพูน และปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน ¹² ถ้าเจ้าฉลาด เจ้าก็ฉลาดเพื่อตนเอง แต่ถ้าเจ้าเยาะเย้ย เจ้าก็จะทนแต่ลำพัง ¹³ หญิงโง่นั้นเสียงเอ็ดอึง นางเขลาและ ไม่รู้อะไรเลย ¹⁴ เพราะนางนั่งที่ประตูเรือนของนาง และ ณ ที่นั่งสูงในเมือง ¹⁵ พลากร้องเรียกบรรดาผู้ที่ผ่านไป ผู้เดินตรงไปตามทางของเขาวา ¹⁶ โอ ผู้ใดที่

เป็นคนเขลา ให้เขาหันเข้ามาที่นี่ □ นางพูดกับเขาผู้ไร้ความเข้าใจว่า ¹⁷ □ น้ำที่ขโมยมาหวานดี และขนมที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย □ ¹⁸ แต่เขาไม่ทราบว่าจะคนตายอยู่ที่นั่น และแขกของนางก็อยู่ในห่วงสีกของนรก

10

ความเขลาแห่งความชั่วร้ายเปรียบกับสติปัญญาแห่งความชอบธรรม

¹ สุภาษิตของซาโลมอน บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้อิดายินดี แต่บุตรชายที่โง่เป็นความโศกของมารดาเขา ² คลังทรัพย์ชั่วร้ายไม่เป็นกำไร แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย ³ พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงปล่อยให้จิตใจคนชอบธรรมหัว แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งทรัพย์สมบัติของคนชั่วร้าย ⁴ มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้งามั่งคั่ง ⁵ ผู้ที่สำสมไว้ในฤดูแล้งก็เป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่ผู้หลบในฤดูเกียกก็เป็นบุตรชายที่นำความอับอายมา ⁶ พระพรอยู่บนศีรษะของคนชอบธรรม แต่ความทารุณท่วมปากคนชั่วร้าย ⁷ การระลึกถึงคนชอบธรรมเป็นพระพร แต่ชื่อเสียงของคนชั่วร้ายจะเน่าเสีย ⁸ ผู้ที่มีใจประกอบด้วยปัญญาจะยอมรับบัญญัติ แต่คนที่พูดโง่ๆจะล้มลง ⁹ ผู้ใดที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมก็ดำเนินอย่างมั่นคง แต่ผู้ที่ทำทางของตนให้ชั่วก็จะปรากฏแจ้งแก่คนอื่น ¹⁰ ผู้ที่ขยิบตาถือความเศร้าโศก แต่คนที่พูดโง่ๆจะล้มลง ¹¹ ปากของคนชอบธรรมเป็นบ่อน้ำแห่งชีวิต แต่ความทารุณท่วมปากคนชั่วร้าย ¹² ความเกลียดชังเราให้เกิดความวิวาท แต่ความรักครอบงำบรรดาความผิดบาปเสีย ¹³ ทริมฝีปากของผู้ที่มีความเข้าใจจะพบปัญญา แต่ไม่เรียวก็เหมาะสำหรับหลังของผู้ที่ขาดความเข้าใจ ¹⁴ ปราชญ์ก็สาม่ความรู้ไว้ แต่ปากของคนโง่ นำความพินาศมาใกล้ ¹⁵ ทรัพย์ศฤงคารของคนมั่งคั่งคือเมืองเข้มแข็งของเขา แต่ความยากจนของคนจนคือความพินาศของเขา ¹⁶ ผลงานของคนชอบธรรมนำไปถึงชีวิต แต่ผลของคนชั่วร้ายนำไปถึงบาป ¹⁷ เขาผู้รักษาคำสั่งสอนก็อยู่ในวิถีแห่งชีวิต แต่เขาผู้ปฏิเสธคำเตือนสติก็หลงเงินไป ¹⁸ เขาผู้ปิดบังความเกลียดชังด้วยริมฝีปากมูสา และเขาผู้ออกปากใส่ร้ายเป็นคนโง่ ¹⁹ การพูดมากก็จะไม่ขาดความผิดบาป แต่เขาผู้ยับยั้งริมฝีปากของตนเป็นผู้ที่ฉลาด ²⁰ ล้นของคนชอบธรรมก็เหมือนเงินเนื้อบริสุทธิ์ ความคิดของคนชั่วร้ายมีค่าแต่น้อย ²¹ ริมฝีปากของคนชอบธรรมเลี้ยงคนเป็นอันมาก แต่คนโง่ตายเพราะขาดสติปัญญา ²² พระพรของพระเยโฮวาห์กระทำให้งามั่งคั่ง และพระองค์มิได้แถมความโศกเศร้าไว้ด้วย ²³ คนโง่กระทำความผิดเหมือนการเล่นสนุก แต่คนที่มีความเข้าใจก็ปรตัวปัญญา ²⁴ สิ่งใดที่คนชั่วร้ายคิดกลัว มันจะมาถึงเขา แต่สิ่งใดที่คนชอบธรรมปรารถนาจะทรงประสาทให้ ²⁵ ลมหมุนผ่าน ไปนั้นใด คนชั่วก็ไม่มีอีกนั้นใด แต่คนชอบธรรมเป็นรากฐานที่อยู่เป็นนิรันดร์ ²⁶ อย่างน้ำส้มกับพิน และควินกับตาเป็นนินใด คนเกลียดชังกับผู้ที่ใช้เขาเป็นนินนั้น ²⁷ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นขัดชีวิตให้ยาวไป แต่ปีเดือนของคนชั่วร้ายนั้นจะสั้นเข้า ²⁸ ความหวังของคนชอบธรรมจะจบลงในความยินดี แต่ความมุ่งหวังของคนชั่วร้ายก็จะสูญเปล่า ²⁹ มรรคาของพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังแก่ผู้ที่เที่ยงธรรม แต่ผู้กระทำความชั่วช้าจะถูกทำลาย ³⁰ ผู้ชอบธรรมจะไม่ถูกกำจัดเลย แต่คนชั่วร้ายจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน ³¹ ปากของคนชอบธรรมนำปัญญาออกมา แต่ล้นของคนตลบตะแลงจะถูกตัดออก ³² ริมฝีปากของคนชอบธรรมรู้ว่าอะไรเหมาะสม แต่ปากของคนชั่วร้ายรู้ว่าสิ่งใดตลบตะแลง

11

ความจริงเปรียบกับความเท็จ

¹ ตราซูเทียมเท็จนั้นเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ลูกดุ่มเที่ยงตรงเป็นความปิตินดีของพระองค์ ² เมื่อความเย่อหยิ่งมาถึง ความอับอายก็มาด้วย แต่ปัญญาอยู่กับคนใจถ่อม ³ ความซื่อสัตย์ของคนที่ยังธรรมย่อมนำเขา แต่ความคดโกงของคนจะเมิดยอมทำลายเขา ⁴ ความมั่งคั่งไม่อำนายกำไรในวันทรงพระพิโรธ แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นความมรณา ⁵ ความชอบธรรมของคนก็ไร้ดาหนีย่อมรักษาเขาของ เขาให้ตรง แต่คนชั่วร้ายจะล้มลงด้วยความชั่วร้ายของเขาเอง ⁶ ความชอบธรรมของคนที่ยังธรรมย่อมช่วยเขาให้พ้น แต่คนจะเมิดจะถูกกระดูกของเขาจับเป็นเชลย ⁷ เมื่อคนชั่วร้ายตาย ความหวังของเขาจะพินาศ และความมุ่งหวังของคนอธรรมก็สูญเปล่า ⁸ คนชอบธรรมรับการช่วยเหลือให้พ้นความลำบาก และคนชั่วร้ายเข้าไปแทนที่ ⁹ คนหน้าซื่อใจคดทำลายเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่คนชอบธรรมจะได้รับการช่วยเหลือด้วยอาศัยความรู้อยู่ ¹⁰ เมื่อคนชอบธรรมอยู่เย็นเป็นสุข บ้านเมืองก็เปรมปรีดิ์ และเมื่อคนชั่วร้ายพินาศ ก็มีเสียงโห่ร้อง ¹¹ โดยพรของคนที่ยังธรรม บ้านเมืองก็เป็นที่ยกย่อง แต่วามันคำลวงโดยปากของคนชั่วร้าย ¹² บุคคลที่ขาดสติปัญญายอมเหยียดเพื่อนบ้านของตน แต่คนที่มีความเข้าใจก็แข็งนิงอยู่ ¹³ บุคคลที่เพียวขบขิบก็เผยความลับ แต่บุคคลที่มีใจสัตย์ซื่อยอมปิดบังสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ได้ ¹⁴ ที่ไหนที่ไม่มีคำแนะนำ ประชาชนก็ล้มลง แต่ในที่ซึ่งมีที่ปรึกษาหมากยอมมีความปลอดภัย ¹⁵ บุคคลผู้รับประกันคนอื่นจะต้องทนทุกข์ แต่คนที่เกลียดการรับประกันยอมปลอดภัย ¹⁶ สดริ่งนางสง่ายอมได้รับเกียรติ และชายที่มีอำนาจใหญ่โตยอมมั่งคั่ง ¹⁷ ชายผู้มีความเอ็นดูยอมให้ประโยชน์แก่จิตใจตน แต่ชายที่ดูร้ายยอมทำให้ตัวเองเจ็บปวด ¹⁸ บุคคลชั่วร้ายได้ทำงานที่หลอกลวง แต่บุคคลที่หว่านความชอบธรรมจะได้บำเหน็จที่แน่นอน ¹⁹ ความชอบธรรมนำไปสู่ชีวิตนินใด บุคคล

ผู้ติดตามความชั่วร้ายจะนำไปสู่ความตายของตนเองนั้น 20 คนที่มีใจตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คนที่เที่ยงตรงในทางของเขาย่อมเป็นความปิติยินดีของพระองค์ 21 ถึงแม้ใครลงมือช่วยก็ตาม ซึ่งคนชั่วร้ายจะไม่มิโทษนั้นหาได้ แต่บรรดาเชื้อสายของคนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้น 22 สตรีงามที่ปราศจากความเกลียดชัง ก็เหมือนห่วงทองคำที่จุ่มกมู 23 ความปรารถนาของคนชอบธรรมอยู่ในความดีเท่านั้น ความมุ่งหวังของคนชั่วร้ายอยู่ในความพิโรธ 24 บางคนยิ่งจำหนายยิ่งมั่งคั่ง บางคนยิ่งยิดสิ่งที่ควรจำหนายไวยิ่งขัดสนก็มี 25 บุคคลที่ใจกว้างขวางย่อมได้รับความมั่งคั่ง บุคคลที่รัดน้ำ เขาเองจะรับการรัดน้ำ 26 ประชาชนจะแข่งบุคคลที่กักขัง แต่พระพรจะอยู่บนศีรษะของผู้ที่ขยายตัว 27 บุคคลผู้แสวงหาความดี ก็แสวงหาความพอใจ แต่ความชั่วร้ายมาถึงผู้ที่เสาะหามัน 28 บุคคลผู้วางใจในความมั่งคั่งของตนจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไรไม่เชียว 29 บุคคลผู้ทำให้ครวเรือนของเขาลำบากจะรับลมเป็นมรดก และคนโง่จะเป็นคนใช้ของคนที่มีใจฉลาด 30 ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้ชนะวิญญาณก็มีสติปัญญา 31 คู่อริ แต่คนชอบธรรมอาจจะถูกทำโทษในแผ่นดินโลก คนชั่วร้ายและคนบาปจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

12

ความชอบธรรมเปรียบกับความชั่วร้าย

1 ผู้ใดที่รักคำสั่งสอนก็รักความรู้ แต่บุคคลที่เกลียดการตักเตือนก็เป็นคนโง่ 2 คนดีเป็นที่โปรดปรานของพระเยโฮวาห์ แต่คนที่คิดการชั่วร้ายพระองค์จะทรงตำหนิ 3 คนจะตั้งอยู่ด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ แต่รากของคนชอบธรรมจะไม่รู้จักเคลื่อนย้าย 4 ภรรยาดีเป็นมงกุฎของสามี แต่นางผู้ที่นำความอับอายมาก็เหมือนความเปื้อนในกระดูกสามี 5 ความคิดของคนชอบธรรมนั้นยุติธรรม แต่คำหาหรือของคนชั่วร้ายนั้นหลอกลวง 6 ถ้อยคำของคนชั่วร้ายหมอบคอบเอาโลहित แต่ปากของคนเที่ยงธรรมจะช่วยคนให้รอดพ้น 7 คนชั่วร้ายคว่ำแล้วและไม่มีอีก แต่เรือนของคนชอบธรรมยังดำรงอยู่ 8 คนจะได้คำชมเชยตามสติปัญญาของเขา แต่คนที่ความตลบตะแลงจะเป็นที่ดูหมิ่น 9 ผู้ที่ถูกสบประมาทและมีคนรับใช้ ก็ดีกว่าคนที่ยกย่องตนเองแต่ขาดอาหาร 10 คนชอบธรรมย่อมเห็นแก่ชีวิตสัตว์ของเขา แต่ความกรุณาของคนชั่วร้ายคือความดุร้าย 11 บุคคลที่โง่ของตนจะมีอาหารอุดม แต่บุคคลที่ติดตามคนไร้สาระก็ขาดความเข้าใจ 12 คนชั่วร้ายปรารถนาตาข่ายของคนเลว แต่รากของคนชอบธรรมย่อมออกผล 13 คนชั่วร้ายย่อมติดบ่วงโดยการละเมิดแห่งริมฝีปากของตน แต่คนชอบธรรมจะหนีพ้นจากความลำบาก 14 จากผลแห่งปากของตนคนก็ภูมิใจในความดี และผลงามแห่งมือของเขาจักจะกลกลับมาหาเขา 15 ทางของคนโง่ในถ้ำมืดต้องในสายตาของเขาเอง แต่คนที่ยอมฟังคำแนะนำก็ฉลาด 16 จะรู้ความโกรธของคนโง่ได้ทันที แต่คนที่หยั่งรู้ย่อมปิดบังความอับอาย 17 บุคคลผู้พูดความจริงกล่าวความชอบธรรม แต่พยานเท็จกล่าวคำหลอกลวง 18 มีบางคนทีคำพูดพล่อยๆของเขาเหมือนดาบแทง แต่ลิ้นของปราชญ์นำการรักษามาให้ 19 ริมฝีปากที่พูดจริงจะทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ แต่ลิ้นที่พูดมสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว 20 ความหลอกลวงอยู่ในใจของบรรดาผู้คิดแผนการชั่วร้าย แต่บรรดาผู้กะแผนงานแห่งสันติภาพมีความชื่นบาน 21 ไม่มีความชั่วต่อกับคนชอบธรรม แต่คนชั่วร้ายจะเต็มด้วยความร้าย 22 ริมฝีปากที่พูดมสาเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คนทั้งหลายที่ประพฤติอย่างจริงใจเป็นความปิติยินดีของพระองค์ 23 คนที่หยั่งรู้ย่อมเก็บความรู้ไว้ แต่ใจคนโง่บาร้องความโง่เขลา 24 มือของคนที่ยืนขึ้นแข็งจะครอบครอง ฝ่ายคนเกลียดคร้านจะถูกบังคับให้ทำงานโยธา 25 ความกระวนกระวายในใจของมนุษย์ถ่วงเขาลง แต่ถ้อยคำที่ดีกระทำให้เขาชื่นชม 26 คนชอบธรรมประเสริฐกว่าเพื่อนบ้านของตน แต่ทางของคนชั่วร้ายชักจูงพวกเขาให้หลง 27 คนเกลียดคร้านจะไม่ปึงเหยื่อที่เขาล่ามา แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนยืนขึ้นแข็งมีค่า 28 ในวิถีของความชอบธรรมมีชีวิต และในทางนั้นไม่มีความมรณา

13

บุตรชายที่ฉลาด คือพระพรแห่งความชอบธรรม

1 บุตรชายที่ฉลาดฟังคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนมักเยาะเย้ยไม่ฟังคำชวน 2 คนจะกินของดีจากผลปากของตน แต่จิตใจของคนละเมิดจะกินความทารุณ 3 บุคคลที่ระแคะระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา แต่บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็จะมาถึงความพินาศ 4 วิญญาณของคนเกลียดคร้านยังอยากอยู่ แต่ไม่ได้อะไรเลย ฝ่ายวิญญาณของคนซื่อจะอ้วนพี 5 คนชอบธรรมเกลียดความเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพฤติน่ารังเกียจและน่าอดสู 6 ความชอบธรรมระแคะระวังผู้ที่ทางของเขาเที่ยงธรรม แต่ความชั่วร้ายคว่ำคนบาป 7 คนที่วาดนัยมั่งคั่งแต่ไม่ทำอะไรเลยก็มี คนที่วาดนัยเป็นคนจน แต่มีทรัพย์ศฤงคารเป็นอันมากก็มีอยู่ 8 คำโอ้อวดของคนคือทรัพย์ศฤงคารของเขา แต่คนยากจนไม่ฟังคำติเตียน 9 สว่างของคนชอบธรรมก็เปรมปรีดี แต่ประทับบาศของคนชั่วร้ายจะถูกดับ 10 เพราะความทะนงตัวเท่านั้นการวิบัติจึงเกิดขึ้น แต่ปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ที่รับคำแนะนำ 11 ทรัพย์ศฤงคารที่ได้มาโดยโชคกลางจะยอมแบบลง แต่บุคคลที่สะสมโดยการงานจะได้เพิ่มพูนขึ้น 12 ความหวัง

ที่ถูกหน่วงไว้ทำให้ใจเจ็บซ้ำ แต่ความปรารถนาที่สำเร็จแล้วเป็นต้นไม้แห่งชีวิต¹³ บุคคลผู้ดูหมิ่นพระวาทะจะถูกล่าลาย แต่บุคคลผู้เกรงกลัวพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ¹⁴ กฎเกณฑ์ของปราชญ์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อจะออกไปให้พ้นจากบ่วงของความมรณา¹⁵ ความเข้าใจที่ดีก็ได้รับความโปรดปราน แต่หนทางของคนละเมิดก็ยากนัก¹⁶ บรรดาคนที่หยิ่งรักกระทำทุกอย่างด้วยความรู้ แต่คนโง่ก็อวดความโง่ของตน¹⁷ ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายหลงไปในความร้าย แต่ทูตที่สัตย์ซื่อในการรักษามาให้¹⁸ ความยากจนและความอดสูมาถึงบุคคลที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอน แต่บุคคลที่สนใจคำตักเตือนก็ได้รับเกียรติ¹⁹ ความปรารถนาที่สมฤทธิ์ผลเป็นสิ่งหอมหวานสำหรับจิตวิญญาณ แต่เป็นความสะอิดสะเอียนแก่คนโง่ที่จะละเลยจากความชั่วร้าย²⁰ บุคคลที่เดินกับปราชญ์จะกลายเป็นคนฉลาด แต่เพื่อนฝูงของคนโง่จะถูกทำลาย²¹ ความชั่วร้ายตามติดคนบาป แต่คนชอบธรรมจะได้รับความดีเป็นบำเหน็จ²² คนดีก็ละมรดกไว้ให้แก่หลานๆ แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนบาปนั้นล้ำสมไว้ให้คนชอบธรรม²³ ดินที่คนยากจนไถไว้ก็เกิดผลอุดม แต่สิ่งของถูกทำลายได้เพราะขาดความยุติธรรม²⁴ บุคคลที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามตีสอนเขาทันเวลา²⁵ คนชอบธรรมรับประทานได้จนพอใจ แต่ห้องของคนชั่วร้ายจะหิว

14

คนฉลาดเปรียบกับคนเขลา คนมั่งมีเปรียบกับคนยากจน

¹ ผู้หญิงทั้งหลายที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของเธอขึ้น แต่ผู้หญิงที่โง่ร้อนมันลงด้วยมือตนเอง² บุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่บุคคลที่คดเคี้ยวในทางของเขา ก็ดูหมิ่นพระอัส³ ในปากของคนโง่ไม่เรียวกแห่งความโอหัง แต่ริมฝีปากของปราชญ์จะสงวนเขาไว้⁴ ที่ไหนที่ไม่มีวัวผู้ ที่นั่นรางหญ้าจะอด แต่พืชผลอุดมได้มาด้วยแรงวัว⁵ พยานที่สัตย์ซื่อจะไม่มุสา แต่พยานเท็จจะกล่าวคำมุสา⁶ คนมักเยาะเย้ยแสวงหาปัญญาเสียเปล่า แต่ความรู้นั้นก็ง่ายแก่คนที่มีความเข้าใจ⁷ จงไปให้พ้นหน้าคนโง่ เมื่อเจ้าไม่พบริมฝีปากแห่งความรู้ในตัวเขา⁸ ปัญญาของคนหยิ่งรักคือการเข้าใจทางของเขา แต่ความโง่ของคนโง่เป็นเหมือนล่อลวง⁹ คนโง่เขลาเยาะเย้ยเรื่องความผิดบาป แต่ในท่ามกลางคนชอบธรรมก็มีความโปรดปราน¹⁰ จิตใจรู้ความขมขื่นของใจเอง และไม่มีใครอื่นมาเข้าส่วนความขมขื่นบานของมัน¹¹ เรือนของคนชั่วร้ายจะถูกคว่ำ แต่ดินที่ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง¹² มีทางหนึ่งซึ่งคนเรารู้เหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา¹³ แม้ใจของคนชั่วร้ายจะก็เศร้า และที่สุดของความขมขื่นบานนั้นคือความโศกสลด¹⁴ คนที่มีใจเห็นกลับจะได้ผลจากทางของเขาจนเต็ม และคนดีก็จะได้ผลดีแห่งการกระทำของเขา¹⁵ คนเขลาเชื่อถือว่าจากทุกอย่าง แต่คนหยิ่งรู้มั่งคั่งว่าเขากำลังไปทางไหน¹⁶ คนมีปัญญาก็เกรงกลัวและหนีเสียจากความชั่วร้าย แต่คนโง่เดือดดาลด้วยความมั่นใจ¹⁷ คนโมโหสับสนประพฤตินโง่เขลา และคนวางแผนชั่วร้ายเป็นที่เกลียดชัง¹⁸ คนเขลาได้ความโง่เป็นมรดก แต่คนหยิ่งรู้ก็มีความรู้เป็นมรดก¹⁹ คนชั่วร้ายกราบคนดี และคนชั่วร้ายกราบอยู่ที่ประตูเมืองของคนชอบธรรม²⁰ คนยากจนนั้นแม้เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งมีสหายมากมาย²¹ บุคคลที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็เป็นสุข²² คนที่คิดการชั่ววั้น ไม่ผิดหรือ บรรดาผู้ที่คิดการดีก็จะพบความเมตตาและความจริง²³ มีกำไรอยู่ในงานทุกอย่าง การเพียงแต่พูดแห่งริมฝีปากนั้นไร้มีไปทางความขาดแคลน²⁴ มงกุฎของปราชญ์คือความมั่งคั่งของตน แต่ความโง่ของคนโง่คือความเขลา²⁵ พยานที่ซื่อตรงจะช่วยชีวิตให้รอด แต่พยานล่อลวงจะกล่าวคำมุสา²⁶ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์ทำให้คนอยู่อย่างมั่งคั่งมาก ลูกหลานของเขาจะมีที่ลี้ภัย²⁷ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดจะหลีกเลี่ยงจากบ่วงของความมรณาได้²⁸ ในมวลประชาชนก็มีศักดิ์ศรีของกษัตริย์ แต่ไร้ประชาชนเจ้านายก็ถูกล่าลาย²⁹ บุคคลที่โกรธชาก็มีความเข้าใจมาก แต่บุคคลที่ไม่โห่เรือกก็ยกย่องความโง่³⁰ ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่ความริษยากระทำให้กระดูกผุ³¹ บุคคลผู้บังคับคนยากจน ดูถูกพระผู้สร้างของเขา แต่บุคคลที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ก็เอ็นดูต่อคนขัดสน³² คนชั่วร้ายก็ถูกไล่่ออกตามการกระทำชั่วร้ายของเขา แต่คนชอบธรรมมีความหวังในความมรณาของเขา³³ ปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แต่สิ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาคนโง่ก็ปรากฏตัว³⁴ ความชอบธรรมเช็ดขูประชาชนชาติหนึ่งๆ แต่บาปเป็นเหตุให้ชนชาติหนึ่งๆ ถูกตำหนิ³⁵ ข้าราชการที่เลืกละเลินเลวก็ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ตกลงบนผู้ที่ประพฤติน่าละอาย

15

ความดีเปรียบกับความชั่วร้าย

¹ คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหนีไปเสีย แต่คำกักขะเพร่าโทสะ² ล้นของปราชญ์ใช้ความรู้อย่างถูกต้อง แต่ปากของคนโง่ให้ความโง่ออกมา³ พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเฝ้าดูคนชั่วและคนดี⁴ ล้นที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ล้นที่ลบหลู่แล้งทำน้ำใจให้แตกสลาย⁵ คนโง่ดูหมิ่นคำสั่ง

สอนของบิดาตน แต่ผู้ที่สนใจคำตักเตือนเป็นผู้หยิ่ง⁶ ในเรือนของคนชอบธรรมมีคลังทรัพย์มาก แต่ความลำบากตกอยู่กับรายได้ของคนชั่วร้าย⁷ ริมฝีปากของปราชญ์กระจายความรู้ แต่ความคิดของคนโง่หาเป็นเช่นนั้น ไม่⁸ เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรมเป็นความปิติยินดีของพระองค์⁹ ทางของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรักผู้ที่ติดตามความชอบธรรม¹⁰ ผู้ที่ทอดทิ้งทางดีนับว่าการทำโทษเป็นสิ่งที่หนักใจ บุคคลผู้เกลียดคำเตือนสติจะตายเปล่า¹¹ นรกและแดนพินาศก็ประจักษ์แจ้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ใจเหี้ยมดุร้ายทั้งหลายของมนุษย์จะแจ้งเฉพาะพระองค์ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด¹² คนมักเยาะเย้ยไม่รักคนที่ตักเตือนเขาทั้งเขาจะไม่ไปหาปราชญ์¹³ ใจที่รำเริงกระทำให้สีหน้าแจ่มใส แต่โดยความเศร้าในใจดวงจิตก็แหลกสลายไป¹⁴ ใจของบุคคลผู้มีความเข้าใจก็แสวงหาความรู้ แต่ปากของคนโง่กินความโง่เป็นอาหาร¹⁵ ทุกวันของคนที่ถูกขใจก็ร้าย แต่คนที่มิจำเริงมีการเลี้ยงตอเนื่องกัน¹⁶ มีทรัพย์น้อยแต่มีความยำเกรงพระเยโฮวาห์ดีกว่ามีคลังทรัพย์ใหญ่ แต่มีความลำบากอยู่ด้วย¹⁷ กินผักเป็นอาหารในที่ที่มีความรักก็ดีกว่ากินเนื้อวัวอันพร้อมกับความเกลียดชังอยู่ด้วย¹⁸ คนใจร้อนเร้าการวิวาท แต่บุคคลผู้โกรธช้าก็ระงับการชิงดี¹⁹ ทางของคนเกลียดร้านเหมือนร้อนไม้หนาม แต่วิถีของคนชอบธรรมเป็นทางหลวงราบเสมอ²⁰ บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้บิดาชื่น แต่คนโง่ดูหมิ่นมารดาของตน²¹ ความโง่เป็นความขึ้นบานแก่บุคคลผู้ไม่มีสติปัญญา แต่คนที่มีความเข้าใจจะดำเนินในความเที่ยงธรรม²² ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้มเหลว แต่มีผู้แนะนำมาก แผนงานนั้นก็สำเร็จ²³ คำตอบจากปากที่เหมาะสมก็เป็นความขึ้นบานแก่คน คำเดียวที่ถูกกาลเทศะก็ดีจริง²⁴ ทางแห่งชีวิตนำคนฉลาดขึ้นไปสู่เมืองบน เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงจากนรกเบื้องล่าง²⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงรื้อเรือนของคนเยอหยิ่ง แต่ให้ขอบเขตของหญิงม่ายคงอยู่²⁶ ความคิดทั้งหลายของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ถ้อยคำของคนบริสุทธิ์เป็นถ้อยคำที่พอพระทัย²⁷ บุคคลผู้ตะกละหากำไรก็กระทำความลำบากแก่ครัวเรือนของตน แต่บุคคลผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่²⁸ ใจของคนชอบธรรมรำพึงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วร้ายเทล่งชั่วร้ายออก²⁹ พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงสถิตคำอธิษฐานของคนชอบธรรม³⁰ สว่างของตาทำให้ใจเปรมปรีดี และชาวดีกระทำให้กระตือรือร้น³¹ หูที่ฟังคำตักเตือนทำให้ชีวิตอยู่ท่ามกลางปราชญ์³² บุคคลผู้เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนก็ดูหมิ่นจิตใจตนเอง แต่บุคคลผู้ฟังคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ³³ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการสอนให้แก้ปัญญา และความถ่อมใจเดินอยู่ข้างหน้าเกียรติ

16

ความดีเปรียบกับความชั่วร้าย

¹ ทั้งแผนงานของจิตใจมนุษย์ และคำตอบของลิ้น มาจากพระเยโฮวาห์² ทางทั้งสี่ของมนุษย์ก็สะอาดในสายตาของเขาเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงชั่งจิตใจ³ จงมอบงานของเจ้าไว้กับพระเยโฮวาห์ และแผนงานของเจ้าจะได้รับผลสำเร็จ⁴ พระเยโฮวาห์ทรงสร้างทุกสิ่งไว้เพื่อพระองค์เอง แม้นคนชั่วร้ายก็เพื่อวันชั่วร้าย⁵ ทุกคนที่มีความเยอหยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ ถึงแม้มือประสานมือช่วยกัน เขาจะพ้นโทษก็หนีได้⁶ ความเมตตาและความจริงได้ลบความชั่วช้า และคนหลีกเลี่ยงความชั่วร้ายได้โดยความยำเกรงพระเยโฮวาห์⁷ เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแต่พระเยโฮวาห์ แม้ศัตรูของเขาเห็นพระองค์ก็ทรงกระทำให้คืนดีกับเขาได้⁸ มีแต่น้อยแต่มีความชอบธรรมก็ดีกว่ามีรายไ้มากด้วยอุบาย⁹ ใจของมนุษย์กะแผนงานทางของเขา แต่พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของเขา¹⁰ คำตัดสินอันมาจากพระเจ้าอยู่ที่ริมฝีพระโอษฐ์ของกษัตริย์ พระโอษฐ์ของพระองค์ไม่ละเมิดในการพิพากษา¹¹ ตราขูและดาบซึ่งเที่ยงตรงเป็นของพระเยโฮวาห์ ลูกตมทั้งสี่ในธงเป็นพระราชกิจของพระองค์¹² การกระทำความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังต่อกษัตริย์ เพราะว่ามีพลังทั้งนั้นถูกสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม¹³ ริมฝีปากที่ขอบธรรมเป็นที่ปิติยินดีแก่กษัตริย์ และพระองค์ทรงรักบุคคลผู้พูดสิ่งที่ถูก¹⁴ พระพิโรธของกษัตริย์เป็นผู้สื่อสารของความมรณา แต่ปราชญ์จะระงับเสียได้¹⁵ ในความม่องใสจากสีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็มีชีวิต และความโปรดปรานของพระองค์ก็เหมือนเมฆฝนปลายฤดู¹⁶ ได้ปัญญาดีกว่าได้ทองคำสักเท่าใด ที่จะได้รับความเข้าใจก็ดีกว่าเลือกเอาเงิน¹⁷ ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมหนีออกจากความชั่วร้าย บุคคลผู้ระแวงระวังทางของตนก็สงวนชีวิตของเขาไว้¹⁸ ความเยอหยิ่งเห็นหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่โสมนัสเห็นหน้าการล้ม¹⁹ ที่จะเป็นคนมีใจถ่อมอยู่กับคนยากจนก็ดีกว่าแบ่งของรืมาไว้กับคนเยอหยิ่ง²⁰ บุคคลผู้จัดการธุรกิจอย่างเฉลียวฉลาดจะพบของดี และคนที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเป็นสุข²¹ คนใจฉลาดเรียกว่าเป็นคนมีความพินิจ และความหวานแห่งริมฝีปากเพิ่มความรื่นรมย์²² ความเข้าใจเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้ที่มีความเข้าใจ แต่คำสั่งสอนของคนโง่เป็นความโง่เขลา²³ ใจของปราชญ์กระทำให้อาการของเขาสุขุม และเพิ่มการเรียนรู้แก่ริมฝีปากของเขา²⁴ ถ้อยคำขึ้นขึ้นเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่จิตวิญญาณ และเป็นอามย์แก่กระตัก²⁵ มีทางหนึ่งซึ่งคนเรารู้เหมือน

ที่สะดุดกันแล้วก็ยากกว่าการชนะเมืองที่เข้มแข็ง และการทะเลาะวิวาทของเขาเหมือนดวลที่ป้อมปราการ²⁰ ห้องจะอึดึกจากผลแห่งปากของเขา เขาจะหน้าใจเพราะผลอันเกิดจากกริมฝีปากของตน²¹ ความตายและความเป็นอยู่ที่อำนาจของลิ้น และบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน²² บุคคลที่พบภรรยาที่พบของดี และได้ความโปรดปรานจากพระเยโฮวาห์²³ คนยากจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตอบเสียงหัวเราะ²⁴ คนที่มีเพื่อนต้องแสวงหาเป็นเพื่อน แต่มีมิตรคนหนึ่งก็ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง

19

คนฉลาดเปรียบกับคนโง่เขลา

1 คนยากจนผู้ดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา ดีกว่าคนที่มึนเมาฟปากดลบละแลงและเป็นคนโง่² แล้วการที่จิตโคนโง่ไม่มีความรู้ก็ไม่ได้ และบุคคลที่เร่งเท้าหนักก็มักพลาดผิด³ ความโง่ของคนโง่หาความพินาศมาถึงเขา และใจของเขาเกรี้ยวกราดต่อพระเยโฮวาห์⁴ ทร์พยศฤงคารเพิ่มเพื่อนเป็นอันมาก แต่คนยากจนก็ถูกเพื่อนของเขาเร่งไป⁵ พยานเท็จจะไม่ได้รับโทษหามิได้ และบุคคลผู้แปลงคำสาจะหนีไม่พ้น⁶ คนเป็นอันมากเอาอกเอาใจของเข้านาย และทุกคนก็เป็นมิตรกับคนที่ให้ของกำนัล⁷ บรรดาพี่น้องของคนยากจนก็ยังเกลียดเขา มิตรของเขาจะยิ่งไกลจากเขาสักเท่าใด เขาพยายามพูด แต่ไม่มีใครยอมฟัง⁸ บุคคลที่ได้ปัญญา ก็รักจิตใจตนเอง บุคคลผู้รักษาความเข้าใจไว้จะพบสิ่งที่ดี⁹ พยานเท็จจะไม่รับโทษหามิได้ และบุคคลที่เปล่งคำสาจะพินาศ¹⁰ ที่คนโง่จะอยู่อย่างสาธุการก็ไม่เหมาะสมอยู่แล้ว ที่ทาสจะปกครองเจ้านายก็ยิ่งไม่เหมาะสมกว่านั้นอีก¹¹ สามัญสำนึกที่ดีกระทำให้คนโกรธซ้ำ และที่มองข้ามการละเมิดไปเสียก็เป็นสงสารคิดแก่เขา¹² พระพิโรธของกษัตริย์เหมือนเสียงคำรามของสิงโต แต่ความโปรดปรานของพระองค์เหมือนน้ำค้างบนผักหญ้า¹³ บุตรชายโง่เขลาเป็นความพินาศของบิดาของเขา และการทะเลาะวิวาทของภรรยาเหมือนน้ำฝนย่อยหยด ไม่หยุด¹⁴ เรือและทรีพยศฤงคารเป็นมรดกมาจากบิดา แต่ภรรยาที่หยิ่งรู้ก็มาจากพระเยโฮวาห์¹⁵ ความเกลียดชังทำให้หับสนธิ และคนซื่อกิจจะต้องหิว¹⁶ บุคคลที่รักษาพระบัญญัติก็รักษาชีวิตของตน บุคคลที่ดูหมิ่นมรดกทั้งหลายของพระองค์ก็จะถึงตาย¹⁷ บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงยิม และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่การกระทำของเขา¹⁸ จงเตือนบุตรชายของตนเมื่อยังมีความหวัง อย่าหมดกำลังใจเพราะเหตุการณ์ร้ายของเข¹⁹ คนที่ไม่โหล่นเฉียวจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาให้พ้นแล้วก็ต้องช่วยเขาให้พ้นอีก²⁰ จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอนเพื่อเจ้าจะได้ปัญญาสำหรับอนาคต²¹ ในใจของมนุษย์มีแผนงานเป็นอันมาก แต่คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์นั้นแหละ จะดำรงอยู่ได้²² สิ่งที่น่าปรารถนาในตมมนุษย์คือความเมตตา และคนยากจนยังดีกว่าคนมูสา²³ ความข่าเกรงขามพระเยโฮวาห์นำไปสู่ชีวิต และบุคคลผู้ได้รับแล้วก็หลุดด้วยความพอใจ เขาจะไม่มีความกลัวใดมาเยี่ยมกรายเขา²⁴ คนเกลียดชังฝันมีมือของตัวไว้ในอกเสื้อ และจะไม่ยอมเอามาสู่ปากของตนอีก²⁵ จงเตือนคนที่มักเยาะเย้ย และคนเขลาจะเรียนความหยิ่งรู้เอง จงตักเตือนคนที่มีความเข้าใจและเขาจะเข้าใจความรู้²⁶ บุคคลผู้ทำทารุณแก่บิดาของเขาและขับไล่มารดาของเขาไปเสีย เป็นบุตรชายผู้ก่อให้เกิดความอับอายและการถูกตำหนิ²⁷ บุตรชายของเราเอ๋ย จงเลิกฟังคำสั่งสอนที่ทำให้เจ้าหลงไปจากคำแห่งความรู้²⁸ พยานที่อธรรมก็เยาะเย้ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วร้ายก็กลืนกินแต่ความชั่วช้า²⁹ การปรับโทษมีพร้อมอยู่สำหรับคนมักเยาะเย้ย และการโบยก็สำหรับหลังของคนโง่

20

คำเตือนสติและคำสั่งสอน

1 เหล่าฝูงให้ให้เกิดการเยาะเย้ย และสุราทำให้เกิดเป็นพาลเกร ผู้ใดถูกมันหลอกลวงก็ไม่เป็นคนฉลาด² ความครั่นคร้ามกษัตริย์ก็เหมือนสิงโตคำราม ผู้ใดชั่วเข้าพระองค์ให้กลัวก็ทำผิดต่อชีวิตของตนเอง³ ที่จะรักษาตนให้พ้นการวิวาทก็เป็นเกียรติ แต่คนโง่ทุกคนจะเข้ายุ่งกับธุระของคนอื่น⁴ คนเกลียดชังไม่โกลนในหน้าหนาว เขาจึงจะแสวงหาเมื่อถึงฤดูเกี่ยว แต่ไม่พบอะไรเลย⁵ คำปรึกษาในใจของคนเหมือนน้ำลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะสามารถโพยมันออกมาได้⁶ คนเป็นอันมากป่าวร้องความต้องการของเขาเอง แต่ใครจะหาคนสัถย์ชื่อพบเล่า⁷ คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของตน บุตรทั้งหลายของเขาที่เกิดตามเขามาย่อมได้รับพร⁸ กษัตริย์ผู้ประจบกับบัลลังก์พิพากษาย่อมทรงผิดความชั่วทั้งหลายออกด้วยพระเนตรของพระองค์⁹ ผู้ใดจะกล่าวได้ว่า บัพพาเจ้าได้กระทำใจของข้าพเจ้าให้สะอาดแล้ว ข้าพเจ้าบริสุทธิทั้งบาปของข้าพเจ้า¹⁰ ลูกตมจ้อลและเครื่องตวงคดโกง ทั้งสองสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พอๆกัน¹¹ แม้เด็กก็แสดงตัวโดยการประพฤติของเขาว่า สิ่งที่เขากระทำจะเป็นบริสุทธิ์ และถูกต้องหรือไม่¹² หูที่ฟังได้และตาที่มองเห็น พระเยโฮวาห์ทรงสร้างมันทั้งสอง¹³ อย่ารักการหลับไหล เกรงว่าเจ้าจะมาถึงความยากจน จงลืมนตาของเจ้า และเจ้าจะได้กินอาหารอิ่ม¹⁴ ผู้ชอบพูดว่า โอว เลว! แต่เมื่อเขาไปแล้ว เขาจึงเอาด¹⁵ มีทองคำและทับทิมมีค่าเป็นอันมาก แต่ริมฝีปากที่มีความรู้ก็เป็นเพชรนิลจินดาประเสริฐ¹⁶ จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกัน

ทางนั้น 7 คนมั่งคั่งปกครองเหนือคนยากจน และคนขอขมก็เป็นที่สาของคนที่หิมี 8 บุคคลผู้ว่านความชั่วช้าจะเกี่ยวความหายนะ และไม้ถือแห่งความตืดอดของเขาสลั้มเหลว 9 บุคคลที่มีตาแสดงใจกว้างขวางก็จะรับพร เพราะเขาแบ่งส่วนอาหารของเขาแก่คนยากจน 10 จงขับคนมักเยาะเขียออกไปเสีย แล้วการวิวาทจะหมดไป เออ การวิวาทและการดูแคลนจะหยุดลง 11 บุคคลที่รักใจบริสุทธิ์ เพราะเหตุริมฝีปากของเขามีกรุณาคุณกษัตริย์จะได้เป็นมิตรของเขา 12 พระเนตรพระเยโฮวาห์เฝ้าอยู่เหนือความรู้ แต่พระองค์ทรงคว่ำถ้อยคำของคนละเมิด 13 คนเกียจคร้านกล่าวว่า ฌมีสิ่งใดอยู่ข้างนอก ข้าจะถูกฆ่าตามถนน 14 ปากของหญิงชั่วเป็นหลุมลึก บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธจะตกลงในที่นั้น 15 ความโง่ถูกผูกมัดอยู่ในใจของเด็ก แต่ไม่เรียวที่ติสอนก็ขับมันให้ห่างไปจากเขา 16 บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจนเพื่อเพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตน และผู้ที่เพิ่มให้แก่คนมั่งคั่ง จะมาถึงความขัดสนอย่างแน่นอน 17 เอียงหูของเจ้าและฟังถ้อยคำของปราชญ์ และเอาใจใส่ความรู้ของเรา 18 เพราะถ้าเจ้ารักษาถ้อยคำและความรู้ที่ในตัวของเจ้า ก็จะเป็นความชื่นใจแก่เจ้า แล้วทั้งสองจะมั่นคงในริมฝีปากของเจ้า 19 เพื่อความไว้วางใจของเจ้าจะอยู่ในพระเยโฮวาห์ เราให้แจ้งประจักษ์แก่เจ้าในวันนี้แม้แก่ตัวเจ้าเอง 20 เราได้เขียนให้เจ้าถึงสิ่งวิเศษนัก ถึงเรื่องการปรึกษาและความรู้แล้วมิใช่หรือ 21 เพื่อให้เจ้าทราบถึงความแน่นอนของถ้อยคำแห่งความจริง เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบที่จริงแก่ผู้ที่ใช้เจ้าไป 22 อย่าปล้นคนยากจน เพราะเขาเป็นคนยากจน หรือบีบบังคับคนทุกขใจที่ประตุมือง 23 เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงว่าความแทนเขา และริบชีวิตของผู้ที่ริบเขา 24 อย่าเป็นมิตรกับคนที่มักโกรธ หรือไปกับคนชั่วไม่โ 25 เกรงว่าเจ้าจะเรียนรูทางของเขา และพัวพันจิตใจเจ้าเข้าไปในวง 26 อย่าเป็นพวกที่เป็นผู้ค้าประกัน อย่าเป็นพวกผู้เป็นประกันเหนือสิน 27 ถ้าเจ้าไม่มีอะไรชำระเขา ทำไมจึงควรให้เขาเอาที่นอนไปจากใต้ตัวเจ้าแล้ว 28 อย่าขายหลักเขตแก่แก่ซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ปักไว้ 29 เจ้าเห็นคนที่ขยันในงานของเขาหรือ เขาจะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ เขาจะไม่ยืนอยู่ต่อหน้าคนต่ำต้อย

23

การดักเตือนเรื่องความตะกละ การสมาคมกับคนชั่ว การละเลยต่อการติสอนบุตร หญิงแพศยาและการดื่มสุรา

1 เมื่อเจ้านั่งลงรับประทานอาหารกับผู้ครอบครองบ้านเมือง จงสังเกตให้ดีว่าอะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า 2 ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละ เจ้าจงจุ่มมือไว้ที่คอกของเจ้า 3 อย่าปรารถนาของโอชะของท่าน เพราะมันเป็นอาหารที่หลอกลวง 4 อย่าทำงานเพื่อมีมี จงเลิกพึ่งสติปัญญาของตนเอง 5 เจ้าจะเพ่งตาของเจ้าอยู่ที่ของอันใดจึงหรือ เพราะทรัพย์สมบัติมีมีก็แน่นอนที่เดียวมันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี 6 อย่ากินอาหารของคนที่ตระหนี่ อย่าปรารถนาของโอชะของเขา 7 เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เขาพูดกับเจ้าว่า จงกินและดื่มเถิด แต่ใจของเขาไม่ได้อยู่กับเจ้า 8 เจ้าจะต้องสำรองอาหารซึ่งเจ้าได้กินเข้าไปนั้น และเสียถ้อยคำแช่มชื่นของเขาเสียเปล่าๆ 9 อย่าพูดให้คนโง่ได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า 10 อย่าโยกย้ายเสาเขตแก่แก่ หรือเข้าไปในไร่นาของคนกำพร้าพ่อ 11 เพราะพระผู้ไถ่ของเขาแข็งแรง พระองค์จะว่าคดีของเขาต่อสู่เจ้า 12 จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้ 13 อย่ายังยั้งการติสอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าติเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย 14 เจ้าจะติเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากกร 15 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าฉลาด ใจของเราเองก็จะยินดี 16 เออ วิทยาลัยของเราจะเปรมปรีดี เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง 17 อย่าให้ใจของเจ้าริษยาคนบาป แต่จงยำเกรงพระเยโฮวาห์วันยังค่ำ 18 ด้วยว่าจะมีที่สิ้นสุดอย่างแน่นอนทีเดียว และความคาดหวังของเจ้าจะมีได้ถูกต้องออก 19 บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟัง และจงฉลาดเถิด และนำใจของเจ้าไปในทางนั้น 20 อย่าอยู่ท่ามกลางคนดื่มเหล้าองุ่น หรือท่ามกลางคนตะกละที่กินเนื้อ 21 เพราะคนชั่วเฒ่าและคนตะกละจะมาถึงความยากจน และความว่างเหงาจะเอาผ้าชีว์ห่มคนนั้น 22 จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้าเมื่อนางแก่ 23 จงซื้อความจริงและอย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ 24 บิดาของคนชอบธรรมจะเปรมปรีดีอย่างยิ่ง บุคคลผู้ให้กำเนิดบุตรที่ฉลาดจะยินดีเพราะเขา 25 บิดามารดาของเจ้าจะยินดี และผู้ที่คลอเคล้าก็จะเปรมปรีดี 26 บุตรชายของเราเอ๋ย ขอใจของเจ้าให้เราเอื้อ และให้ตาของเจ้าสังเกตดูทางทั้งหลายของเรา 27 เพราะหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก และหญิงสัจจริงเป็นเหมือนบ่อแคม 28 นางหมอบคอยอยู่เหมือนคอยเหยื่อ และเพิ่มคนละเมิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์ 29 ใครที่ร้องโอย ใครที่ร้องอูย ใครที่มีการวิวาท ใครที่มีการร้องคราง ใครที่มีบาดแผลปราศจากเหตุ ใครที่มีตาแดง 30 คือบรรดาผู้ที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น บรรดาผู้ที่ไปแสวงหาเล้าประสม 31 อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ 32 ณ ที่สุดมันก็เล็ดเหมือนน้ำ และมันจกลงเหมือนน้ำพุ 33 ตาของเจ้าจะมองดูหญิงชั่ว และใจของเจ้าจะพูดลบตบและ 34 เออ เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่กลางทะเล อย่างคนที่นอนอยู่บนเสาของใบ 35 เจ้าจะว่า ฌเขาดีซ้ำ แต่ซ้ำไม่เจ็บ เขาพูดซ้ำ แต่ซ้ำไม่รู้สึกลับ ข้าจะตื่นเมื่อไรหนอ ข้าจะแสวงหาการดื่มอีก ฌ

24

การดักเตือนเรื่องการริษยาคนชั่ว
 1 อย่าคิดริษยาคนชั่ว หรือปรารถนาอยู่ร่วมกับเขา 2 เพราะหัวใจของเขาคิดประกอบการทำลาย และริมฝีปากของเขาพูดการประทุษร้าย 3 เรือนนั้นเขาส่งกับด้วยปัญญา และสถาปนามันไว้ด้วยความเข้าใจ 4 โดยความรู้บรรดาห้องก็เต็มไปด้วยความมั่งคั่งส่วนประเสริฐและเฟลิดเฟลีนทั้งสิ้น 5 คนฉลาดมีกำลังมาก และคนมีความรู้ก็เพิ่มกำลังขึ้น 6 เพราะว่าโดยการนำที่ฉลาด เจ้าก็จะเข้าสงครามได้ และด้วยมีที่ปรึกษามากมาย ก็มีความปลอดภัย 7 สำหรับคนโง่นั้นปัญญาสูงเกินไป ที่ประตุมือของเขาไม่อำปากพูด 8 บุคคลผู้กะแผนงานทำความชั่วเขาเรียกกันว่าคนเจ้าเล่ห์ 9 การคิดในเรื่องที่โง่เขลาเป็นบาป และคนมักเยาะเย้ยเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่มนุษย์ 10 ถ้าเจ้าพอใจในวันแห่งความชั่วร้าย กำลังของเจ้าก็น้อย 11 ถ้าเจ้าไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความมรณา และไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ติดตลึงไปเพื่อถูกฆ่าให้รอด 12 ถ้าเจ้าจะว่า ๐ ดูเถิด เราไม่รู้เรื่องนี้เลย ๐ พระองค์ผู้ทรงซึ่งจะไม่ทรงฟังเสียงเห็นหรือ พระองค์ผู้ทรงเผ่าวิญญานอยู่เหนือเจ้าจะไม่ทราบหรือ และพระองค์จะไม่ทรงเรียกเอาจากทุกคนตามการกระทำของเขาหรือ 13 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรับประทานน้ำผึ้งเพราะเป็นของดี และรวงผึ้งซึ่งมีรสหวาน 14 การรู้จักปัญญาก็เป็นเช่นนั้นแก่วิญญานของเจ้า เมื่อเจ้าพบปัญญาจะมีบำเหน็จ และความคาดหวังของเจ้าจะไม่ถูกตัดออก 15 โอ คนชั่วร้ายเอ๋ย อย่าหมอบคอบเพื่อต่อสู้กับที่อาศัยของคนชอบธรรม อย่าปล้นเรือนของเขา 16 เพราะคนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้งแล้วก็ลุกขึ้นอีก แต่คนชั่วร้ายจะตกอยู่ในอาการร้าย 17 อย่าเปรมปรีดิ์เมื่อศัตรูของเจ้าล้ม และอย่าให้ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด 18 เกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรและไม่ทรงพอพระทัย และทรงเห็นความกลัวจากเขาเสีย 19 เจ้าอย่ากระวนกระวายเพราะคนชั่ว และอย่ามีใจริษยาคนชั่วร้าย 20 เพราะคนชั่วจะไม่มีบำเหน็จ ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับเสีย 21 บุตรชายของเราเอ๋ย จงยำเกรงพระเยโฮวาห์และกษัตริย์ อย่าเข้ายุ่งกับคนที่หันกลับจากพระองค์ทั้งสองนั้น 22 เพราะภัยพิบัติจากพระองค์ทั้งสองจะอุบัติขึ้นโดยพลัน และผู้ใดจะทราบถึงความพิณาศที่จะมาจากพระองค์ทั้งสอง 23 ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของปราชญ์ด้วย การเห็นแก่หน้าคนใดในการตัดสินนั้นไม่ดีเลย 24 บุคคลผู้กล่าวแก่คนชั่วร้ายว่า ๐ เจ้าไร้ความผิด ๐ จะถูกขนาบชาติทั้งหลายแข่งและประชาชาติจะรังเกียจ 25 แต่บรรดาผู้ขนาบเขาจะมีความปิติยินดี และพระอันใดจะมีอยู่กับเขา 26 ทุกคนจะจูบริมฝีปากของผู้ให้คำตอบที่ถูก 27 จงเตรียมงานของเจ้าที่ภายนอก ทำทุกอย่างของเจ้าให้พร้อมที่ในนา และหลังจากนั้นก็จงสร้างเรือนของเจ้า 28 อย่าเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างไม่มีเหตุ และอย่าล่อลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า 29 อย่ากล่าวว่า ๐ ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแล้วแก่ข้า ข้าจะทำตอบแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำ ๐ 30 เราผ่านไปที่ไร่นาของคนเกียจคร้าน ข้างสวนองุ่นของคนที่ไม่มีความเข้าใจ 31 และดูเถิด มีหนามงอกเต็มไปหมด และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยตำแย และกำแพงหินของมันก็พังลง 32 แล้วเราได้เห็นและพิเคราะห์ดู เรามองดูและได้รับคำสั่งสอน 33 ๐ หลับนิด เคลิ้มหน่อย กอดมือพักนิดหน่อย 34 แล้วความจนจะมาหาเจ้าอย่างนักทองเทียว ความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ ๐

25

คำดักเตือนและคำสั่งสอนต่างๆ

1 ต่อไปนี้เป็นสุภาษิตของชาโลมอนด้วยเหมือนกัน ซึ่งคนของเยเซเคียวกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คัดลอกไว้ 2 สรราติของพระเจ้าคือการซ่อนสิ่งต่างๆไว้ แต่ศักดิ์ศรีของกษัตริย์คือการค้นสิ่งต่างๆให้ปรากฏ 3 ฟาसारตสูงชันใด และแผ่นดินโลกก็ชันใด พระทัยของกษัตริย์ก็เหลือจะหยั่งรู้กันนั้น 4 จงโล่งมือออกจากเงินเสีย แล้วจะมีวิบัติสำหรับช่างทำขึ้น 5 จงโล่งมือชั่วร้ายออกไปเสียจากพระพักตร์กษัตริย์ และพระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม 6 อย่าเอาตัวเจ้าขึ้นมาข้างหน้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ หรือยืนอยู่ในที่ของผู้ลัทธิใหญ่ 7 เพราะที่จะให้เขาวา ๐ เขียวขึ้นมาที่นี่ ๐ ก็ดีกว่าถูกไล่ลงไปที่ต่ำต่อหน้าเจ้านายผู้ซึ่งตาของเจ้าได้เห็นแล้ว 8 อย่าด่วนนำเข้ามายังโรงศาล เพราะเมื่อเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าได้อายแล้ว ในที่สุดเจ้าจะทำอย่างไร 9 จงตกลงเรื่องของเจ้ากับเพื่อนบ้านของเจ้า และอย่าทำให้เผยความลับของเขา 10 เกรงว่าผู้ที่ได้นิจะนำความอายมาสู่เจ้า และชื่อเสียงของเจ้าจะมีหมองอยู่นาน 11 ถ้อยคำที่พูดเหมาะๆจะเหมือนผลแอปเปิ้ลทองคำในภาชนะเงิน 12 คนดักเตือนที่ฉลาดกับผู้ที่เชื่อฟังก็เหมือนแหวนทองคำหรืออาภรณ์ทองคำเนื้อดี 13 หิมะให้ความเย็นในฤดูหนาวอย่างไร ผู้สื่อสารที่สัตย์ซื่อย่อมทำให้จิตวิญญาณของนายผู้ใช้เขาชุ่มชื้นอย่างนั้น 14 คนที่หวาดว้างให้ของกำนัลแต่มีได้ให้ ก็เหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน 15 ความพากเพียรจะชักนำผู้ครอบครองได้ และลิ้นที่อ่อนหวานจะทำให้กระดูกหักได้ 16 เจ้าได้พบน้ำผึ้งแล้วหรือ จงกินแต่พอดี เกรงว่าเจ้าจะอิมและอาเจียนออกมา 17 อย่าให้เท้าของเจ้าอยู่ในเรือนเพื่อนบ้านของเจ้านานๆ เกรงว่าเขาจะเห็นเหนื่อยเพราะเจ้า และเกลียดชังเจ้า 18 คนใดที่เป็นพยานเท็จกล่าวโทษเพื่อนบ้านของเขา ก็เหมือนกระบองตึก หรือดาบ หรือลูกธนูที่คม 19 การวางใจในคนที่ไม่ซื่อในยามลำบาก ก็เหมือนพื้นที่หักเสียหรือ

เท่าที่หลุดจากข้อต่อ²⁰ บรรดาคนที่ร้องเพลงให้คนหนักใจฟัง ก็เหมือนคนถอดเครื่องแต่งกายออกในวันที่ 'อากาศหนาว และเหมือนเอน้ำสำมาราบนดินประสีว²¹ ถ้าศัตรูของเจ้าหัว จงให้อาหารเขารับประทาน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม²² เพราะเจ้าจะกองถ่านที่ลุกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา และพระเยโฮวาห์ จะทรงให้บำเหน็จแก่เจ้า²³ ลมเหนือ โสเฟน ไปเสียฉันใด สิ้นหนาทิโกรธแค้นก็ไล่ฉันที่สอเสียดไปเสียฉันนั้น²⁴ อยู่ที่มบบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชั้ทะเลาะ²⁵ ชาวต่างชาติจากเมือง โกล ก็เหมือน น้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหาย²⁶ คนชอบธรรมที่ยอมแพ้แก่คนชั่วร้าย ก็เหมือนน้ำพุมิโคลนหรือเหมือนน้ำบ่อที่ สกปรก²⁷ ที่จะกินน้ำผึ้งมากก็ไม่ได้ ฉะนั้นจึงเป็นการไร้เกียรติเมื่อใครเสาะหาเกียรติสำหรับตนเอง²⁸ คนที่ ปราศจากการปกครองจิตใจตนเองก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพังและไม่มีกำแพง

26

ทางทั้งหลายของคนโง่เขลา คนขี้เกียจและคนก่อความยุ่งยาก

1 เกียรติยศไม่เหมาะสมกับคนโง่เขลาเดียวกับหิมะในฤดูร้อนและฝนในฤดูเกี่ยว² คำสาปแช่งที่ไร้เหตุผล ย่อมไม่มาเกาะเช่นเดียวกับนกที่กำสัโไปมาและนกนางแอ่นที่กำสับิน³ และสำหรับม้า บังเหียนสำหรับลา และไม้เรียวสำหรับหลังคนโง่⁴ อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเจ้าเองจะเป็นเหมือนเขาเข้า⁵ จง ตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเขาจะทำตัวฉลาดตามการส่อลวงของเขาเอง⁶ บุคคลที่ส่งข่าวไปด้วย มือของคนโง่ก็ตัดเท้าของเขาเองและดื่มความเสียหาย⁷ คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนขาของ คนพิการที่ไม่เท่ากัน⁸ บุคคลผู้ให้เกียรติแก่คนโง่ก็เหมือนผู้ที่มัดก้อนหินไว้กับสling⁹ คำอุปมาที่อยู่ในปากของ คนโง่ก็เหมือนหนามเข้าอยู่ในมือคนขี้เมา¹⁰ พระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด ได้ทรงให้บำเหน็จแก่ทั้งคน โง่และคนละเมิด¹¹ คนโง่ที่ทำความโง่ซ้ำแล้วซ้ำอีกก็เหมือนสุนัขที่กลับ ไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา¹² ท่าน เห็นคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดหรือ ยังมีหวังในคนโง่ได้มากกว่าในคนเช่นนั้น¹³ คนเกียจคร้านพูดว่า มิสิ่งใด อยู่ตามหนทาง มิสิ่งใดอยู่ตามถนน¹⁴ ประดุจนั้นไปมาด้วยยานพาหนะของมันฉันใด คนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้น บนที่นอนของเขา¹⁵ คนเกียจคร้านฝังมือของเขาไว้ในอกเสื้อ เขาเหน็ดเหนื่อยที่จะนำมือกลับมาที่ปากของ ตน¹⁶ คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองฉลาดกว่าคนเจ็ดคนที่ตอบโต้อย่างหลักแหลม¹⁷ บุคคลที่กำสัผ่านไปและ เข้าไปในทะเลาะวิวาทซึ่ง ไม่ใช่เรื่องของเขาก็ดูเหมือนคนจับหูสุนัข¹⁸ คนบ้าที่โยนดิน ไฟ ลูกธนูและความตายออกไป¹⁹ ก็เหมือนกับคนที่ส่อลวงเพื่อนบ้านของเขาและกล่าวว่า ข้าสอเสียดเท่านั้นเอง²⁰ ที่ไหน ที่ไม่มีพิน ไฟก็ดับ และที่ไหนที่ไม่มีคนขบขัน การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป²¹ ถ่านเป็นเชื้อเพลิง และพินเป็น เชื้อไฟฉันใด คนที่มักทะเลาะวิวาทก็เป็นเชื้อการวิวาทฉันนั้น²² ถ้อยคำของผู้กระซิบนั้นหากก็เหมือนบาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย²³ ริมฝีปากที่ร้อนรนกับใจที่ชั่วร้ายก็เหมือนขี้เ็นอยู่บนภาชนะดิน²⁴ บุคคลที่เกลียดผู้อื่นก็สอพลอด้วยริมฝีปากของตน และเก็บความหลอกลวงไว้ในใจ²⁵ เมื่อเขาพูดจาไพเราะน่า ฟังอย่าเชื่อเขา เพราะมีสิ่งน่าเกลียดน่าชังเจิดอย่างอยู่ในใจของเขา²⁶ ถึงแม้เขาจะปิดความเกลียดชังของ เขาไว้ด้วยความหลอกลวง ความชั่วร้ายของเขาจะเผยออกต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมด²⁷ บุคคลที่ขุดหลุมพราง เขาจะตกลงไปเอง ผู้ใดให้ก้อนหินกลับมานั้นจะกลับทับเขาเอง²⁸ ลิ่นที่มูสาเกลียดชังผู้ที่มันทำลาย และปาก ที่บื้อยอภักดีความพินาศ

27

คำตักเตือนและคำสั่งสอนต่างๆ

1 อย่าคุยอวดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามันจะน่าอะไรมาให้อย่าง² จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และ ไม่ใช่ปากของเจ้าเอง ให้คนต่างถิ่นสรรเสริญ ไม่ใช่ริมฝีปากของเจ้าเอง³ หินก็หนัก และทรายก็มีน้ำหนัก แต่ความกริ้วโกรธของคนโง่ก็หนักยิ่งกว่าทั้งสองอย่างนั้น⁴ ความพิโรธก็ร้าย ความโกรธก็รุนแรง แต่ใคร จะยืนต่อหน้าความริษยาได้⁵ ว่ากันต่อหน้าดีกว่ารักกันลับๆ⁶ บาดแผลที่มีตรรกาก็สุจริต แต่การจบของศัตรู นั้นก็หลอกลวง⁷ บุคคลที่อ้อมแล้ว รวงผึ้งก็น่าเบื่อ แต่สำหรับผู้ที่ไม่หวาดกลัว ทุกสิ่งก็ขมกึ่งกลับหวาน⁸ คนที่เงินไป จากบ้านของตนก็เหมือนนกที่เงินไปจากรังของมัน⁹ น้ำมันและน้ำหอมกระทำให้อิสรีย์ และคำเตือนสติอัน อ่อนหวานของเพื่อนก็เป็นทำให้ชื่นใจ¹⁰ อย่าทอดทิ้งมิตรของเจ้าเอง และมิตรของบิดาเจ้า และอย่าเข้าไป ในเรือนพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าประสบหายนะ เพราะเพื่อนบ้านสักคนที่อยู่ใกล้ดีกว่าพี่น้องคนหนึ่งที่อยู่ ห่างไกล¹¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฉลาดและกระทำใจของเราให้อิสรีย์ เพื่อเราจะตอบบุคคลที่ตำหนิเราได้¹² คนหยิ่งรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ¹³ จงยึดเสื้อผ้าของเขา ไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างดาว¹⁴ บุคคลที่ตื่นแต่เช้ามิได้ไป อวยพรเพื่อนบ้านด้วยเสียงดัง เขากลับจะเป็นเพื่อนกับคำสาปแช่ง¹⁵ ฝนยับยเหตุไม่หยุดในวันแห่งฝนฉันใด ผู้ หญิงที่ชั้ทะเลาะก็เหมือนกันฉันนั้น¹⁶ ผู้ใดที่จะขบขั้เธอก็เหมือนน้ำมันขบขั้คนหรือคนน้ำมันด้วยมือเขา¹⁷ เหล็ก กลับเหล็กให้แหลมคมได้ คนหนึ่งคนใดก็กลับหน้าตาของเพื่อนให้หลักแหลมขึ้นได้ฉันนั้น¹⁸ บุคคลที่ดูแลตน

มะเดื่อจะได้กินผลของมัน และบุคคลที่ระแวดระวังนายของตนจะได้รับเกียรติ 19 ในน้ำคนเห็นหน้าคนนั้นได้
จิตใจของคนก็ส่อคนนั้น 20 นรกและแดนพินาศไม่รู้จักอ้อม ดาของคนเราก็มารู้จักอ้อมเช่นกัน 21 เขามีไว้
สำหรับเงิน เตาถลุงมีไว้สำหรับทองคำ คำสรรเสริญของคนจะพิสูจน์คน 22 ถึงแม้เจ้าจะเอาคนโง่ใส่ครกตำ
ด้วยสากพร้อมกับข้าวสาลี ความโง่เขลาของเขาก็ยังไม่ปรากฏจากเขา 23 จงรู้ความทุกข์สุขของฝูงแพะแกะ
ของเจ้าให้ดี และจงเอาใจใส่ฝูงวัวของเจ้า 24 เพราะความมั่งคั่งไม่ได้ทนอยู่ได้เป็นนิตย์ และมรดกทนอยู่ได้
ทุกชั่วอายุหรือ 25 ญ่าแห่งฟ้าปรากฏแล้ว และหย่างอกใหม่ปรากฏขึ้นมา และเขาเก็บผักหญ้าต่างๆที่ภูเขา
แล้ว 26 ลูกแกะจะให้เสื้อผ้าแก่เจ้า และแพะก็จะเป็นค่านา 27 และเจ้าจะมีนมแพะเป็นอาหารแก่เจ้าเพียงพอ
ทั้งเป็นอาหารแก่ครัวเรือนของเจ้า และเป็นเครื่องยังชีพสาวใช้ของเจ้า

28

บำเหน็จต่างๆของคนชอบธรรม

1 คนชั่วร้ายก็หนีเมื่อไม่มีใครไล่ตาม แต่คนชอบธรรมก็กลัวบาปอย่างสิงโต 2 เมื่อแผ่นดินและเมดิก็มีผู้ครอบ
ครองเพิ่มขึ้น แต่ด้วยคนที่มีความเข้าใจและความรู้ เสถียรภาพของแผ่นดินนั้นจะยั่งยืนนาน 3 คนยากจนที่บีบ
บังคับคนยากจนก็เหมือนฝนที่ซัดลมมา แต่ไม่ให้อาหาร 4 บรรดาผู้ที่ทอดทิ้งพระราชบัญญัติยอมสรรเสริญ
คนชั่วร้าย แต่บรรดาผู้ที่รักษาพระราชบัญญัติยอมคอยต่อสู้เขา 5 คนชั่วร้าย ไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่
บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์เข้าใจสิ่งสารพัด 6 คนยากจนที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็คิดว่าคน
มั่งคั่งที่คดโกงในทางของตน 7 บุคคลที่รักษาพระราชบัญญัติเป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่เพื่อนของคนตะกละ
นำความอับอายมาถึงบิดาเขา 8 บุคคลที่เพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตนด้วยดอกเบี้ยและเงินเพิ่ม พระเจ้าจะทรง
เอาทรัพย์นั้นไปจากเขาเพื่อเพิ่มแก่คนที่จะเอ็นดูคนยากจน 9 ถ้าผู้ใดหนีไปหุไปเสียจากการฟังพระราชบัญญัติ
แต่คำอธิษฐานของเขาก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน 10 บุคคลผู้เป็นคนชอบธรรมเข้าไปในทางชั่ว ก็จะตกลง
ในหลุมของเขาเอง แต่คนที่เที่ยงธรรมจะมีสิ่งของอย่างดี 11 คนมั่งคั่งก็ฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง แต่
คนยากจนที่มีความเข้าใจก็รู้จักเขาอย่างแจ่มแจ้ง 12 เมื่อคนชอบธรรมชื่นชมยินดี ความรุ่งเรืองก็มีมากขึ้น
แต่เมื่อคนชั่วร้ายทวีอำนาจ คนก็พากันซ่อนตัวเสีย 13 บุคคลที่ซ่อนความบาปของตนจะไม่จำเริญ แต่บุคคล
ที่สสารภาพและทั้งความชั่วเสียจะได้รับความกรุณา 14 คนที่เกรงกลัวอยู่เสมอก็เป็นสุข แต่บุคคลที่หาใจตนให้
กระด้างจะตกในความลำบากยากเย็น 15 ผู้ครอบครองที่ชั่วร้ายเหนือคนยากจนก็เหมือนสิงโตคำรามหรือหมี
ที่กำลังเข้าต่อสู้ 16 ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจก็เป็นผู้บีบบังคับที่ชั่วร้าย แต่บุคคลที่เกลียดความโลภย่อม
ยึดปีเดือนของเขาออกไป 17 คนใดที่ทำรุนแรงเรื่องโลหิตของคนอื่น คนนั้นก็เป็นคนหลบหนีอยู่จนลงไปสู่
ปากแดน อย่าให้ใครจับเขาเลย 18 บุคคลที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมจะได้รับการช่วยให้รอด แต่คนที่มิเล่ห์
กะเหี้ยในทางทั้งหลายของเขาเองจะตกทันที 19 บุคคลที่ไถไรนาของตนจะได้อาหารมากมาย แต่ผู้ที่ติดตาม
คนไร้ค่าจะยิ่งจนลง 20 คนที่สัสดยี่ขี้จะได้รับความมากมาย แต่ผู้ที่รับมั่งคั่งจะไม่มีโทษหามิได้ 21 ซึ่งจะเห็นแก่
หน้าคนใดก็ไม่ดี คนนั้นอาจจจะละเมิดเพราะอาหารชิ้นหนึ่งก็ว่าได้ 22 คนที่เร่งหาทรัพย์ศฤงคารก็มีหนี้
ตาชั่ว และไม่ทราบว่าการขาดสนจะมาถึงเขา 23 บุคคลที่ขานบคนหนึ่งคนใด ที่หลังเขาจะได้รับความชอบ
มากกว่าคนที่บียอดด้วยลิ้นของตน 24 บุคคลที่ขโมยของของบิดาหรือมารดาของตน และกล่าวว่า โออย่างนี้ไม่
ละเมิด! เขาก็เป็นเพื่อนของคนทำลาย 25 คนใจเย่อหยิ่งเราให้เกิดการวิวาท แต่ผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะ
เจริญขึ้น 26 บุคคลที่วางใจในจิตใจของตนเป็นคนโง่ แต่บุคคลที่ดำเนินในปัญญาจะได้รับการช่วยให้พ้น 27 บ
ุคคลที่ให้แก่คนยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่ปิดตาของเขาเสียจากการนี้จะได้รับการสาปแช่งมาก
28 เมื่อคนชั่วร้ายมีอำนาจขึ้น คนก็ซ่อนตัวเสีย แต่เมื่อเขาทั้งหลายพินาศไป คนชอบธรรมก็เพิ่มขึ้น

29

คนฉลาดเปรียบกับคนโง่เขลา

1 บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังแข็งคอ ประเดี๋ยวจะถูกทำลาย จึงรักษาไม่ได้ 2 เมื่อคนชอบธรรมทวี
อำนาจ ประชาชนก็เปรมปรีดี แต่เมื่อคนชั่วร้ายครอบครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ 3 บุคคลผู้รักปัญญาย่อม
ทำให้บิดาของเขานิด แต่ผู้ที่คบค้าหญิงแพศยากิผลาญทรัพย์สิ่งของของเขา 4 กษัตริย์ทรงให้เสถียรภาพแก่
แผ่นดินด้วยความยุติธรรม แต่องค์ที่ทรงรับของกำนัลก็ทำให้แผ่นดินย่อยยับ 5 คนที่บียอดเพื่อนบ้านของตน
ย่อมกางข่ายไว้ดักเท้าของเขา 6 คนชั่วติดกับอยู่ในการละเมิดของตน แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและเปรมปรี
ดี 7 คนชอบธรรมรู้จักสิทธิของคนยากจน แต่คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความรู้อย่างนี้ 8 คนมักเยาะเย้ยกระทำบ้าน
เมืองให้เข้าบง แต่ปราชญ์แปรความโกรธเกรี้ยวไปเสีย 9 ถ้าปราชญ์มีเรื่องโต้เถียงกับคนโง่ ไม่ว่าเขาพูด
หรือหัวเราะ ก็ไม่มีวันสงบลงได้ 10 คนที่กระหายเลือดย่อมเกลียดคนเที่ยงธรรม แต่คนชอบธรรมแสวงหา
ชีวิตของเขา 11 คนโง่ยอมให้ความคิดของเขาพุ่งออกมาเต็มที่ แต่ปราชญ์ยอมยับยั้งความคิดไว้จนภายหลัง

12 ถ้าผู้ครอบครองเชื่อฟังความเท็จ ข้าราชการของท่านก็พลอยชั่วร้ายทั้งสิ้น¹³ คนยากจนและคนหลอกลวง มักมาประจัญหน้ากันเสมอ และพระเยโฮวาห์ประทานความสว่างแก่ตาของคนทั้งสอง¹⁴ กษัตริย์ที่พิพากษาคณายากด้วยความสัตย์ซื่อ พระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาอยู่เป็นนิตย์¹⁵ ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่สมรรถาของตน¹⁶ เมื่อคนชั่วร้ายเพิ่มพูน การละเมิดก็ทวีขึ้น แต่คนชอบธรรมจะมองดูความล่มจมของเขา¹⁷ จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปิติยินดีแก่ใจของเจ้า¹⁸ ที่ใดๆที่ไม่มีนิมิต ประชาชนก็พิพากษ แต่คนที่รักษาพระราชบัญญัติจะเป็นสุข¹⁹ สักแต่ใช้คำพูดเท่านั้นจะฝึกสอนคนไข้ไม่ได้ เพราะถึงแม้เขาเข้าใจ แต่เขาก็ไม่ตอบ²⁰ เจ้าเห็นคนที่ปากไวหรือ ยังมีหวังในคนโง่มากกว่าเขา²¹ บุคคลที่ทะนุถนอมคนไข้ของตนตั้งแต่เด็กๆ ที่สุดจะเห็นว่าเขากลายเป็นบุตรชายของตน²² คนเจ้าโมโหย่อมเร้าการวิวาท และคนที่มักโกรธก็เป็นเหตุให้มีการละเมิดมากขึ้น²³ ความเยอหยิ่งของคนน่าเขาให้ต่ำลง แต่คนที่มิมีใจถ่อมจะได้รับเกียรติ²⁴ ผู้เข้าส่วนกับขโมยก็เกลียดชังชีวิตของตน เขาได้ยื่นคำสาปแช่ง แต่ไม่เปิดเผยอะไรเลย²⁵ การกลัวคนวางบ่วงไว้ แต่บุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็จะปลอดภัย²⁶ คนเป็นอันมากแสวงหาความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ทุกคนจะได้รับความยุติธรรมจากพระเยโฮวาห์²⁷ คนไม่ชอบธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม แต่คนที่เที่ยงธรรมในทางของเขากลับเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชั่วร้าย

30

ถ้อยคำของอาคุร์

1 ถ้อยคำของอาคุร์ บุตรชายยาเคห์ คือคำพยากรณ์ของเขา ชายคนนั้นพูดกับอิธิเอล กับอิธิเอลและอุคาว่า² แท้จริงข้าก็เขลากว่าคนใด ข้าไม่มีความเข้าใจอย่างมนุษย์³ ข้าไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ทั้งไม่มีความรู้ขององค์ผู้บริสุทธิ์⁴ ใครเล่าได้ขึ้นไปยังสวรรค์หรือลงมา ใครเล่าได้รวบรวมลมไว้ในกำมือของท่าน ใครเล่าได้เอาเครื่องแต่งกายห่อหุ้มน้ำไว้ ใครเล่าได้สถาปนาที่สถิตปลายแห่งแผ่นดินโลกไว้ นามของผู้นั้นว่ากระไร และนามบุตรชายของผู้นั้นว่ากระไร ถ้าท่านบอกได้⁵ พระวจนะทุกคำของพระเจ้าก็นับบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์⁶ อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวจนะของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงชนาบเจ้า และเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมูสา⁷ ข้าพระองค์ขอสองสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธที่จะให้ข้าพระองค์ก่อนข้าพระองค์ตาย⁸ ขอให้ความไว้สละและความมูสาไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์⁹ เกรงว่าข้าพระองค์จะอิม และปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่าป หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และออกพระนามพระเจ้าของข้าพระองค์อย่างไรค่า¹⁰ อย่ากล่าวหาคนไข้ให้นายของเขางง เกรงว่าเขาจะแช่งเจ้า และเจ้าจะต้องมีความผิด¹¹ มีคนชั่วอายุหนึ่งที่แข่งบิดาของตน และไม่ไว้อวยพรแก่มารดาของตน¹² มีคนชั่วอายุหนึ่งที่บริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง แต่ยังมีได้รับการชำระล้างให้พ้นจากความโสโครกของตน¹³ มีคนชั่วอายุหนึ่งที่โอ ตาของเขาสูงจริงหนอ และหนึ่งตาของเขาสูงยิ่ง¹⁴ มีคนชั่วอายุหนึ่งที่ฟันของเขาเป็นเหมือนดาบ เขี้ยวของเขาเป็นเหมือนมีด เพื่อจะกลืนกินคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคนขัดสนเสียจากท่ามกลางมนุษย์¹⁵ ปลิงมีลูกตัวเมียสองตัว มันร้องว่า ให้อ้อ ให้อ้อ แต่สิ่งสามสิ่งนี้ไม่เคยอิม เออ สีสิงไม่เคยพูดว่า ให้อ้อแล้ว¹⁶ คือแดนผู้ตาย ครรภ์ของหญิงหมั้น แผ่นดินโลกที่ไม่อ้อมน้ำ และไฟที่ไม่เคยพูดว่า ให้อ้อแล้ว¹⁷ นัยน์ตาที่เยาะเย้ยบิดาและดูถูกไม่ฟังมารดาจะถูกกาแห่งหุบเขาจิกออกและนกอินทรีหนุ่มจะกินเสีย¹⁸ มีสามสิ่งที่ประหลาดเหลือสำหรับข้า เออ สีสิงที่ข้าไม่เข้าใจ¹⁹ คือท่าที่ของนกอินทรีในฟ้า ท่าที่ของงูบนหิน ท่าที่ของเรือในห้องทะเล และท่าที่ของชายกับหญิงสาว²⁰ นี่เป็นทางของหญิงผู้ล่วงประเวณีคือ นางรับประทาน และนางเข็ดปาก และนางพูดว่า อดันไม่ได้ทำผิด²¹ แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนอยู่ได้สามสิ่ง เออ มันทนอยู่ได้สี่สิ่ง ไม่ได้²² คือทาสเมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโง่เมื่อกินอิม²³ เมื่อหญิงที่นำเกลียดชังได้สามี และสาวใช้ที่ได้เป็นนายแทนนายหญิงของตน²⁴ มีสี่สิ่งในแผ่นดินโลกที่เล็กเหลือเกิน แต่มีปัญญามากเหลือสิ้น²⁵ มด เป็นประชาชนที่ไม่แข็งแรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในฤดูแล้ง²⁶ ตัวกระจงผา เป็นประชาชนที่ไม่มีการสร้าง แต่มันยังสร้างบ้านของมันในซอกหิน²⁷ ตั๊กแตนไม่มีกษัตริย์ แต่มันยังเดินขบวนเป็นแถว²⁸ แมงมุมนั้น เจ้าเอามือจับได้ แต่มันยังอยู่ในพระราชวัง²⁹ มีสามสิ่งที่สง่างามมากในท่าเดิน เออ มีสี่สิ่งที่ย่างเท้าของมันผ่าเผย³⁰ คือสิงโต ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลังมากที่สุด และไม่ยอมหันหลังกลับเพราะสิ่งใดเลย³¹ สุนัขล่าเนื้อ และผู้ และกษัตริย์ผู้ซึ่งไม่มีใครก่อการกบฏ³² ถ้าเจ้าเป็นคนโง่ยกย่องตนเอง หรือคิดแผนการชั่วร้าย จงเอามือปิดปากของเจ้าเสียเถิด³³ เพราะเมื่อกวนน้ำมันก็ได้เนยเหลว เมื่อบีบงมูกก็ได้โลหิต และเมื่อกวนโทโสก็ได้การวิวาท

31

ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล

¹ ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล คือคำพยากรณ์ที่พระราชชนนีได้สอนไว้แก่พระองค์² อะไรเล่า ลูกแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งท้องแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งคำปฐิญาณของแม่เอ๋ย³ อย่าให้กำลังของเจ้าแก่ผู้หญิง อย่าให้ทางของเจ้าแก่ผู้ทำลายกษัตริย์ใดๆ⁴ โอ เลมูเอลเอ๋ย ไม่สมควรที่กษัตริย์ ไม่สมควรที่กษัตริย์จะเสวยเหล้าองุ่น หรือผู้ที่ครอบครองจะดื่มสุรา⁵ เกรงว่าเราจะดื่มและหลงลืมตัวบทกฎหมายนั้นเสีย และคำวินิจฉัยที่มีต่อ 'คนทุกชนชาติก็ไขว่ไขว่ไป⁶ จึงให้สุราแก่ผู้ที่กำลังจะพิณาศ และน้ำองุ่นแก่ผู้ที่ทุกข์ใจอย่างขมขื่น⁷ จึงให้เขาดื่มและลืมความยากจนของเขา เพื่อจะจดจำความระทมทุกข์ของเขาไม่ได้อีกต่อไป⁸ จงอ้าปากของเจ้าแทนคนโง่ เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกทิ้งร้างอยู่⁹ จงอ้าปากของเจ้า พิพากษาอย่างชอบธรรม รักษาสิทธิของคนจน และคนขัดสนให้คงอยู่

ภรรยาที่ดี

¹⁰ ใครจะพบภรรยาที่ดี เพราะค่าของเธอประเสริฐยิ่งกว่าหีบหิมมากัน¹¹ จิตใจของสามีเธอก็วางใจในเธอ และสามีจะไม่ขาดกำไร¹² เธอจะทำความดีให้เขา ไม่ทำความร้าย ตลอดชีวิตของเธอ¹³ เธอแสวงหาขนแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ¹⁴ เธอเป็นเหมือนกำปั้นของพ่อค้า เธอนำอาหารของเธอมาจากที่ที่ไกล¹⁵ เธอลุกขึ้นตั้งแต่ยังมืดอยู่และจัดอาหารให้ครัวเรือนของเธอ และจัดส่วนแบ่งให้แก่สาวใช้ของเธอ¹⁶ เธอพิเคราะห์ดูไร่นาแล้วก็ซื้อไว้ ด้วยผลแห่งน้ำมือของเธอ เธอปลูกสวนองุ่น¹⁷ เธอคาดเอวของเธอด้วยกำลัง และกระทำให้แขนของเธอเข้มแข็ง¹⁸ เธอรู้ว่าสินค้าของเธอเป็นของที่ดี กลางคืนตะเกียงของเธอก็ไม่ดับ¹⁹ เธอยื่นมือออกจับไฉ และมือของเธอจับเครื่องปั้น²⁰ เธอหยิบยื่นให้คนยากจน เธอยื่นมือออกช่วยคนขัดสน²¹ เธอไม่กลัวหิมะมาทำอันตรายแก่คนในครัวเรือนของเธอ เพราะบรรดาคนในครัวเรือนของเธอสวมเสื้อสีแดงสด²² เธอทำผ้าปูสำหรับเธอด้วยสิงทอ เสื้อผ้าของเธอทำด้วยผ้าลินินและผ้าสีม่วง²³ สามีของเธอเป็นคนที่รู้จักที่ประตูเมือง เมื่อท่านนั่งอยู่ในหมู่พวกผู้ใหญ่ของแผ่นดินนั้น²⁴ เธอทำเครื่องแต่งกายด้วยผ้าลินินไว้ชาย เธอส่งผ้าคาดเอวให้แก่พ่อค้า²⁵ กำลังและเกียรติยศเป็นเครื่องนุ่งห่มของเธอ เธอจะปลื้มปิติในอนาคต²⁶ เธออ้าปากกล่าวด้วยสติปัญญา และกฎเกณฑ์แห่งความกรุณาถืออยู่ที่ลิ้นของเธอ²⁷ เธอดูแลการทำงานในครัวเรือนของเธอ และไม่รับประทานอาหารแห่งความเกียจคร้าน²⁸ ลูกๆ ของเธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอ สามีของเธอก็สรรเสริญเธอ²⁹ ว่า ปัสตรีเป็นอันมากทำอย่างดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด³⁰ เสนให้เป็นที่ของลือกกลาง และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรียำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับการสรรเสริญ³¹ จึงให้เธอรับผลแห่งน้ำมือของเธอ และให้การทำงานของเธอสรรเสริญเธอที่ประตูเมือง

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือปัญญาจารย์

ผู้ที่เขียนเล่มนี้คือกษัตริย์ซาโลมอน (1:1, 12) หนังสือปัญญาจารย์บันทึกการชัก เหตุผลของผู้ที่มีสติปัญญา ซึ่งการบันทึกนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้า บางครั้งพระคัมภีร์อ้างคำพูดของซาตานและบางครั้งได้อ้างคำพูดของมนุษย์ พระคัมภีร์ได้อ้างและบันทึกอย่างถูกต้องตามคำพูดนั้น แต่ไม่ได้สนับสนุนให้เราประพฤติตามกิริยาท่าทางและการประพฤติทุกอย่างที่อยู่ในพระคัมภีร์นั้น

ดร. เจมส์ เอ็ม เกรย์ กล่าวว่า □พระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้าได้อย่างไร? คำตอบคือว่า ไม่ใช่คำพูดหรือกิจการของมนุษย์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่การบันทึกต่างหากที่ได้รับการดลใจนั้น ไม่ใช่คำพูดทุกคำที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เป็นความจริง แต่ได้บันทึกคำพูดนั้นไว้อย่างถูกต้อง อย่างนั้นแหละจึงเรียกการบันทึกนั้นว่าพระวจนะของพระเจ้า คือพระเจ้าบันดาลให้เขียนว่า คนหนึ่งมีความรู้สักอย่างไรหรือเขาพูดอะไร ซึ่งการบันทึกถึงความรู้สักและคำพูดของเขานั้นเป็นการบันทึกโดยพระเจ้าเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นความหายของการดลใจจากพระเจ้า □ (จาก Christian Worker's Commentary, โดย เจมส์ เอ็ม เกรย์ หน้า 233)

เราไม่ควรคิดว่าคำพูดทุกคำของซาโลมอนจะต้องเหมือนที่เราไม่ควรคิดว่าคำพูดของกามาลิเอลในกิจการ 5:34-39 ถูกต้องหรือคำพูดของหุซัยใน 2 ซามูเอล 17:7-15 ถูกต้อง ถึงแม้ว่าทั้งกามาลิเอลและหุซัยเป็นผู้ที่มีสติปัญญา พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าคำพูดของเขาได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่พระคัมภีร์นั้นเพียงแต่บันทึกคำพูดของเขาไว้อย่างถูกต้อง

หนังสือปัญญาจารย์บันทึกการชักเหตุผลของมนุษย์ผู้หนึ่งที่อยู่ □ใต้ดวงอาทิตย์□ (1:3; 2:11, 22; 4:3, 7; 5:13; 6:1, 12; 8:15; 9:6, 9, 13; 10:5) ในเล่มนี้มี □ถ้อยคำของปัญญาจารย์□ คือซาโลมอน ได้กล่าวถึงสิ่งที่ท่านเห็น ความคิดในใจของท่าน และการสรุปของท่าน คำกล่าวหลายข้อประกอบด้วยสติปัญญาจริง แต่ไม่มีมนุษย์ผู้ใดโดยพึ่งสติปัญญาและความรู้ของตัวเองและไม่พึ่งการเปิดเผยจากพระเจ้า สามารถกล่าวถูกต้องเสมอ ปัญญาจารย์ 1:1 ประกาศว่าคำเหล่านี้เป็นคำของซาโลมอน

ช่วยอ่านเล่มนี้ทั้งหมดโดยนึกถึงสิ่งเหล่านี้ แล้วจะรู้ว่า กิจการดีที่สุดของมนุษย์ สติปัญญาของมนุษย์ และความดีของมนุษย์ทั้งสิ้นก็นิ่งงันถ้าหากว่าเราพึ่งในสิ่งเหล่านั้นและไม่พึ่งในพระเจ้า เราทุกคนต้องให้สติปัญญาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นำชีวิตของเรา และเราต้องให้ความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ประทานสิ่งสารพัดที่เราต้องการ

ถ้าไม่มีพระเจ้าแล้ว การงานและปัญญาทั้งสิ้นของมนุษย์ก็เปล่าประโยชน์

¹ ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม ² ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง ³ ที่มนุษย์ทำงานตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาได้ประโยชน์อะไรจากงานทั้งสิ้นที่เขาทำนั้น

สิ่งสารพัดที่น่าปรารถนาก็ล่วงไป

⁴ ชั่วอายุหนึ่งล่วงไป และอีกชั่วอายุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลกคงเดิมอยู่เป็นนิรันดร์ ⁵ ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก แล้วรีบไปถึงที่ซึ่งขึ้นมานั้น ⁶ ลมพัดไปทางใต้ แล้วเวียนกลับ ไปทางเหนือ ลมพัดเวียนไปเวียนมา แล้วลมพัดกลับตามทางเวียนของมัน ⁷ แม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใดก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก ⁸ สารพัดเหนือยกขึ้นหมด คนใดก็พูดไม่ออก นัยน์ตาก็ดูไม่อึ้งหรือหูก็ฟังไม่เต็ม ⁹ สิ่งที่เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้วคือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก และไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ¹⁰ มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่เขาคงพูดได้ว่า □ดูซิ สิ่งนี้ใหม่□ สิ่งนั้นมีอยู่แล้วในสมัยก่อนเราทั้งหลาย ¹¹ ไม่มีการจดจำถึงสมัยก่อนและจะไม่มีการจดจำสิ่งหลังๆที่จะเกิดมาในท่ามกลางบรรดาผู้ที่มาภายหลัง

สติปัญญาและความรู้มากมายนำความเศร้าโศกและความเสียใจมาสู่เรา

¹² ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ และข้าพเจ้าตั้งใจเสาะและแสวงหาโดยสติปัญญาถึงสิ่งสารพัดที่กระทำกันภายใต้ฟ้าสวรรค์ เป็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น ¹⁴ ข้าพเจ้าเคยเห็นการทั้งปวงซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด สารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความเหนื่อยใจ ¹⁵ อะไรที่คิดจะทำให้ตรงไม่ได้ และอะไรที่ขาดอยู่จะนับให้ครบไม่ได้ ¹⁶ ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าได้มาถึงฐานะที่สูงส่ง และได้มีสติปัญญามากกว่าใครๆที่เคยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้า เออ ใจข้าพเจ้าก็เจเนจิดในสติปัญญาและความรู้อย่างยิ่ง□

17 ข้าพเจ้าก็ตั้งใจรู้สติปัญญา รู้ความบาป และความเขลา ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเรื่องนี้ก็เป็นแต่กลิ่นกินแล้วด้วย 18 เพราะในสติปัญญามากๆก็มีความทุกข์ระทมมาก และบุคคลที่เพิ่มความรู้ก็เพิ่มความเศร้าโศก

2

การสนุกสนานและความเขลาที่อันจ้ง

1 ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า ฌมาเถอะ มาลองสนุกสนานกันดู เอ้า จงสนุกสนานไปไป แต่ดูเถิด เรื่องนี้ก็อันจ้งเช่นกัน 2 ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า ฌบ้ายอญ ฌ และกล่าวถึงความสนุกสนานว่า ฌมีประโยชน์อะไร 3 ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่าจะทำอย่างไรกายจึงจะฉีกคักด้วยเหล้าองุ่น และใจยังคงแนะนำข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา และจะขัดความเขลาไว้อย่างไร จนข้าพเจ้าจะเห็นได้ว่า อะไรจะดีสำหรับให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์กระทำภายใต้ท้องฟ้าตลอดชีวิตของเขา

เรือนใหญ่โตและทรัพย์สินสมบัติที่อันจ้ง

4 ข้าพเจ้ากระทำการใหญ่โต ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลัง และปลูกสวนองุ่นหลายแปลง 5 ข้าพเจ้าทำสวนหย่อนใจและสวนผลไม้หลายแห่ง ปลูกต้นไม้มีผลทุกอย่างไว้ในสวนเหล่านั้น 6 ข้าพเจ้าสร้างสระน้ำหลายสระสำหรับตัวเอง เพื่อจะใช้น้ำในสระนั้นรดหมู่ไม้ที่กำลังองุ่น 7 ข้าพเจ้าซื้อทาสชายหญิงไว้ มีทาสเกิดขึ้นในบ้าน ข้าพเจ้ายังมีฝูงวัวฝูงแพะแกะเป็นสมบัติมากกว่าของบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้าด้วย 8 ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้ด้วย และสะสมทรัพย์สินสมบัติอันควรคู่กับภริยาและครอบครัวกับเมืองทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีนักร้องชายหญิงสำหรับตัว และเครื่องดนตรีทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งชอบใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 9 ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่เป็นโตและเพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้าด้วย 10 สิ่งใดที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่ปิดบัง ข้าพเจ้ามิได้ห้ามใจจากความสนุกสนานใดๆ เพราะใจข้าพเจ้าพบความเพลิดเพลินในบรรดางานของข้าพเจ้า และนี่เป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าจากการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า 11 แล้วข้าพเจ้าเห็นมาตุบรรดาลสิ่งที่มีมือข้าพเจ้ากระทำ และความเหน็ดเหนื่อยที่ข้าพเจ้าทุ่มเทลงไปและ ดูเถิด ทุกอย่างก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ และไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์

การงาน ทรัพย์สินสมบัติและสติปัญญาก็อันจ้ง

12 ข้าพเจ้าจึงหันมาพิจารณาสติปัญญา ความบาปและความเขลา เพราะคนที่มาภายหลังภริยาจะทำอะไรได้บ้าง เขาก็กระทำสิ่งที่เขากระทำกันมานานแล้วนั้นได้ 13 ข้าพเจ้าเห็นว่าสติปัญญามีเศษกว่าความเขลา เหมือนความสว่างมีเศษกว่าความมืด 14 คนมีสติปัญญามักอยู่ในสมอง แต่คนเขลาเดินในความมืดถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังเห็นว่า เหตุการณ์อย่างเดียวกันเกิดขึ้นแก่เขาทั้งหมด 15 ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า ฌเหตุการณ์อันใดเกิดแก่คนเขลาอันใด ก็จะเป็นกับตัวข้าพเจ้าฉันนั้น ถ้ากระนั้นแล้วข้าพเจ้าจะมีสติปัญญามากมายทำไมเล่า 16 ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เรื่องนี้ก็อันจ้งเหมือนกัน 16 เพราะตลอดไปไม่มีใครจะลืกลึงคนมีสติปัญญามากกว่าคนเขลา ด้วยเห็นว่าในอนาคตก็ลืมกันไปหมดแล้ว แล้วคนมีสติปัญญาตายอย่างไรก็เหมือนคนเขลา 17 ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่าการทำงานที่เขากำหนดไว้ได้ดวงอาทิตย์ก่อความสลดใจให้แก่ข้าพเจ้า เพราะสารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ 18 เออ ข้าพเจ้าเกลียดการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจำต้องละการนั้นไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า 19 แล้วใครจะไปทราบว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคนเขลา กระนั้นเขาก็ครอบครองบรรดาการงานของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำมาและที่ข้าพเจ้าใช้สติปัญญากระทำภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ก็อันจ้งด้วย 20 ข้าพเจ้าจึงกลับอัดอันตันใจนึกถึงเรื่องการทำงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำมาภายใต้ดวงอาทิตย์ 21 ด้วยว่ามีคนทำงานโดยใช้สติปัญญา ความรู้ และความชำนาญ แต่แล้วก็จะการนั้นให้เป็นส่วนของคนหนึ่งที่เขาได้ออกแรงทำเพื่อการนั้น ไม่ใช่อันจ้งด้วยและสาบานยั้ง 22 เพราะว่าเราได้อะไรจากบรรดาการงานและความเคร่งเครียดในใจที่เราต้องตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์เล่า 23 ด้วยว่าวันเวลาทั้งหมดของเรามีแต่ความเจ็บปวด และกิจธุระของเขาก่อความสลดใจ ถึงกลางคืนจิตใจของเขาก็ไม่หยุดพักสงบ นี้ก็อันจ้งด้วย 24 สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับการใช้จิตใจของเขายินดีในผลดีแห่งการงานของเขา นี่แหละข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า 25 ด้วยใครจะกินได้ หรือใครจะมีความสุขขึ้นมาได้ มากกว่าข้าพเจ้า 26 เพราะว่าพระเจ้าประทานสติปัญญา ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ แต่ส่วนคนบาปนั้นพระองค์ประทานความเหน็ดเหนื่อยในการรวบรวมและสะสมให้เพิ่มพูน เพื่อว่าเขาจะได้มอบให้แก่ผู้ที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเจ้า นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

3

ความเพิลิตเพลินทั้งหลายอยู่ชั่วครา

1 มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์² มีวาระเกิด และวาระตาย มีวาระปลูก และวาระถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง³ มีวาระฆ่า และวาระรักษาให้หาย มีวาระรื้อทำลายลง และวาระก่อสร้างขึ้น⁴ มีวาระร้องไห้ และวาระหัวเราะ มีวาระไว้ทุกข์ และวาระเต้นรำ⁵ มีวาระโยนหินทิ้ง และวาระเก็บรวบรวมหิน มีวาระสวมกอด และวาระงดเว้นการสวมกอด⁶ มีวาระแสวงหา และวาระทำลาย วาระเก็บรักษาไว้ และวาระโยนทิ้งไป⁷ มีวาระฉีกขาด และวาระเย็บ วาระนั่งเงิบ และวาระพูด⁸ มีวาระรัก และวาระเกลียด วาระสงคราม และวาระสันติ⁹ คนงานได้กำไรอะไรจากการงานของเขา¹⁰ ข้าพเจ้าเห็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น¹¹ พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่งดงามตามฤดูกาลของมัน พระองค์ทรงบรรจโลกไว้ในจิตใจของมนุษย์ เพื่อมนุษย์จะมองไม่เห็นวาระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่เดิมจนกาลสุดปลาย¹² ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าเปรมปรีดีและการดีตลอดชีวิต¹³ และว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์ ที่จะให้มนุษย์ได้กินดื่มและเพิลิตเพลินในผลดีแห่งบรรดาการงานของเขา¹⁴ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าสารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกก็ได้ หรือจะชัออกเสียก็ได้ พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้น เพื่อให้คนทั้งหลายมีความยำเกรงต่อพระพิตรพระองค์¹⁵ อะไรซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันก็เป็นอยู่นานมาแล้ว อะไรที่จะเป็นมาก็เคยเป็นอยู่นานมาแล้ว และพระเจ้าทรงแสวงหาอะไรที่ล่วงไปนั้น¹⁶ ยิ่งกว่านั้นอีก ที่ภายใต้ดวงอาทิตย์ข้าพเจ้าเห็นว่า ในที่ของความยุติธรรมมีความชั่วร้ายอยู่ด้วย และในที่ของความชอบธรรมมีความชั่วช้าอยู่ด้วย¹⁷ ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า □พระเจ้าจะทรงพิพากษาคณชอธรรมและคนชั่วร้าย เพราะมีกัลกำหนดไว้สำหรับทุกเรื่อง และสำหรับการทำงานทุกอย่าง □¹⁸ ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสภาพของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่า □พระเจ้าทรงทดสอบเขาเพื่อจะสำแดงว่าเขาเป็นเพียงสัตว์ □¹⁹ เพราะว่าเหตุการณ์ของบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับเหตุการณ์ของสัตว์เดียรฉานนั้นเหมือนกัน คือเป็นเหตุการณ์อันเดียวกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน ทั้งสองมีลมหายใจอย่างเดียวกัน และมนุษย์ไม่มีอะไรดีกว่าสัตว์เดียรฉาน เพราะสารพัดก็อันจึ่ง²⁰ สารพัดไปยังที่เดียวกัน สารพัดเป็นมาจากผงคลินดิน และสารพัดกลับเป็นผงคลินดินอีก²¹ ใครรู้ว่าจิตวิญญาณของมนุษย์ไปสู่เบื้องบนหรือเปล่า และวิญญาณของสัตว์เดียรฉานลงไปสู่พิภพโลกหรือเปล่า²² เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ไม่มีอะไรดีไปกว่าที่มนุษย์จะเปรมปรีดีในการทำงานของตน ด้วยว่านั่นเป็นส่วนของเขา ใครจะนำเขาให้เห็นวาระอะไรจะเป็นมาภายหลังเขา

4

บรรดาการข่มเหง ความชั่วช้าและการพบอุปสรรคต่าง ๆ ก็อันจึ่ง

1 ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการข่มเหงที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีก และดูเถิด น้ำตาของผู้ที่ถูกข่มเหงไม่มีคนเล่าโลมเขา ฝ่ายผู้ข่มเหงเขานั้นกุมอำนาจ แต่หาผู้ใดเล่าโลมเขาไม่² เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายกย่องคนตายที่ตายไปแล้วมากกว่าคนที่ยังเป็นอยู่³ เอย คนที่ยังไม่เป็นมา ที่ไม่เป็นการชั่วที่อุบัติขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ ก็ยิ่งดีกว่าคนทั้งสองจำพวกนั้น⁴ แล้วข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการงานตรากตรำและบรรดาฝีมือในการทำงาน เพราะเหตุนี้คนก็ถูกเพื่อนบ้านของตนริษยา นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย⁵ คนโง่งมอโงะ และกินเนื้อของตนเอง⁶ ความสงบสุขกำมือหนึ่งยังดีกว่าการงานตรากตรำสองกำมือและกินลมกินแล้ง⁷ แล้วข้าพเจ้าเห็นอนิจจังภายใต้ดวงอาทิตย์อีก⁸ คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนอื่น ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เขาทำงานไม่หยุดหย่อน ตาของเขาไม่เคยอึมความมั่งคั่ง เขาไม่เคยคิดว่า □ข้าตรากตรำทำงานและตัวข้าอดอยากก็เพื่อผู้ใด □ ก็อันจึ่งด้วย และเป็นเรื่องสามัญ⁹ สองคนก็ดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองย่อมได้รับผลตอบแทนอย่างดีสำหรับการงานของเขา¹⁰ ด้วยว่าถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งจะไต่หะยกเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น แต่วิบัติแก่คนหนึ่งที่อยู่คนเดียวเมื่อเขาล้มลง เพราะไม่มีผู้อื่นหะยกเขาให้ลุกขึ้น¹¹ อนึ่ง ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน เขาก็อบอุ่น แต่ถ้านอนคนเดียวจะอุ่นอย่างไรได้เล่า¹² แม้คนหนึ่งสู้คนเดียวได้ สองคนจะสู้เขาได้แน่ เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่¹³ เด็ยกาจนและมีสติปัญญาดีกว่าษัตริย์ขราและโฉดเขลาผู้รับคำแนะนำอีกไม่ได้แล้ว¹⁴ เพราะท่านออกมาจากเรือนจำแล้วขึ้นครองราชสมบัติในขณะที่มีคนเกิดในราชอาณาจักรของท่านเองกลายเป็นคนจน¹⁵ ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาคนที่มิชีวิตเดินไปเดินมาอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ทั้งเด็กคนที่สองนั้นที่จะขึ้นไปแทนท่าน¹⁶ ประชาชนทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งอยู่ก่อนนั้น ไม่มีที่สิ้นสุด และบรรดาคนที่มาภายหลังก็จะไม่เปรมปรีดีในท่านด้วย แน่อนัน นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

5

ชีวิตก็อันจึ่ง

1 เจ้าจงระวังเท้าของเจ้าเมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ซิดที่จะจะฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวายสักการบูชา ด้วยว่าเจ้าไม่รู้วาทนกำลังทำชั่ว 2 อย่าให้ใจของเจ้าเร็วและอย่าให้ปากของเจ้าพูดโพล่งพูดเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตในสวรรค์ และเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจึงพูดน้อยคำ 3 ความฝันจะสำเร็จโดยมีงานมาก และจะรู้จักเสียงคนเขลาได้เพราะการพูดมาก 4 เมื่อเจ้าปฏิบัติงานไว้ต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะทำตามคำปฏิญาณนั้น ให้สำเร็จ เพราะพระองค์หาชอบพระทัยในคนเขลาไม่ จงทำตามที่ได้ปฏิญาณไว้เกิด 5 ที่เจ้าจะไม่ปฏิบัติงานก็ยิ่งดีกว่าที่ได้ปฏิญาณแล้วไม่ทำตาม 6 อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุในตัวเจ้าให้กระทำความผิดไป และอย่าพูดต่อหน้าทูตสวรรค์ว่า นี่แหละเป็นความพลั้งเผลอ เหตุใดเราจะให้พระเจ้าทรงพิโรธเพราะเสียงพูดของเจ้า แล้วเลยทรงทำลายการงานแห่งน้ำมือของเจ้าเสียเล่า 7 เพราะว่าเมื่อฝันมากและคำพูดมาก ก็มือนิจจึงต่างๆด้วย แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าเถิด 8 ถ้าเจ้าเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงก็ดี เห็นความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมเอาไปเสียก็ดี เจ้าอย่าประหลาดใจในเรื่องนั้น ด้วยว่ามีเจ้าหน้าที่คอยจับตาเจ้าหน้าที่อยู่ แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาดูอยู่นั่นเองเขาทั้งสอง 9 ยิ่งกว่านั้นเอง ผลประโยชน์แห่งแผ่นดินโลก ก็อยู่ที่เขาเหล่านั้นทั้งหมด กษัตริย์เองก็ได้รับการเลี้ยงดูจากไร่นา 10 คนรักเงินยอมไม่ยอมเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอิ่มกำไร นี่ก็อนิจจังด้วย 11 เมื่อของดีเพิ่มพูนขึ้น คนก็จะมีสมบัติขึ้น คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์จะได้ประโยชน์อะไร นอกจากจะได้ชมเล่นเป็นขวัญตาเท่านั้น 12 การหลับของกรรมกรก็วิเศษ ไม่ว่าเขาจะได้กินน้อยหรือได้กินมาก แต่ความอึดท้องของคนมีงมีก็ไม่ช่วยเขาให้หลับ 13 ยิ่งมีสิ่งสามานย์อันน่าสลดใจอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือทรัพย์สมบัติที่เจ้าของได้เก็บไว้จนเกิดเป็นภัยแก่ตน 14 และทรัพย์สมบัตินั้นสูญเสียไปโดยเรื่องยากลำบากอันชั่วร้าย และเขาให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรในมือเขา 15 เขาได้คลอดมาจากครรภ์มารดาอันใด เขาก็กลับไปอย่างเปลือยเปล่าเช่นเดียวกับที่เขาเข้ามาในนั้น และเขาจะเอาอะไรซึ่งเป็นผลจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาติดมือไปไม่ได้เลย 16 นี่เป็นสิ่งที่สามานย์อันน่าสลดใจอีก คือเขาได้เกิดมาอย่างไรเขาก็ต้องไปอย่างนั้น เขาจะได้ประโยชน์อะไรเล่าที่เขาได้ลงแรงเพื่อลมแล้ง 17 อนึ่งเขาได้รับประทานอยู่ในความมืดตลอดปีเดือนของเขา เขามีความทุกข์อย่างสาหัสและมีโศภร่วมกับความเจ็บไข้ 18 ดูเถิด ที่ข้าพเจ้าเห็นดีและสมควร คือให้กินและดื่ม กับปรีดาในผลดีแห่งบรรดากิจการของคนที่ตนกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตนที่พระเจ้าทรงประทานแก่ตน เพราะการนี้แหละเป็นส่วนของตน 19 อนึ่งทุกคนที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งให้ ก็ให้ทรงโปรดให้มีอำนาจรับประทานของเหล่านั้น ได้รับส่วนของตน และยินดีปรีดาในการทำงานของตนได้ นี่แหละเป็นของประทานจากพระเจ้า 20 เขาจะได้อะไรไม่ต้องนึกถึงปีเดือนแห่งชีวิตของตนมาก เพราะพระเจ้าทรงตอบเขาในสิ่งที่ให้ใจเขาปิติยินดี

6

ทรัพย์สมบัติก็อนิจจัง

1 มีสิ่งสามานย์อย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ และสิ่งนั้นหนักแก่มนุษย์ 2 คือมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ให้ จนสิ่งใดๆที่เขาปรารถนาสำหรับตัว จิตใจเขาก็มีครบ ไม่ขาดเลย แต่พระเจ้ามิได้ทรงโปรดให้เขามีอำนาจรับประทานสิ่งนั้นได้ คนนอกบ้านนอกเมืองกลับรับประทานสิ่งนั้น ก็คืออนิจจัง และเป็นความทุกข์ใจอย่างร้ายแรง 3 แม้ว่ามนุษย์คนใดมีบุตรสักร้อยคน และมีอายุอยู่หลายปี จนปีเดือนของเขาก็มากมาย แต่จิตใจของเขาหาได้อิ่มด้วยของดีไม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เขาไม่มีงานฝังศพของตนด้วย ข้าพเจ้าว่าบุตรที่เกิดมาแห่งเสียงดังดีกว่าคนนั้น 4 เพราะเด็กนั้นเกิดมาอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขาถูกปิดไว้ในความมืด 5 ยิ่งกว่านั้นอีก ยังไม่เห็นเห็นตะวันหรือยังไม่เห็นรู้เรื่องราวอะไร เด็กคนนั้นมีความสุขยิ่งกว่าผู้ใหญ่ที่เสียอีก 6 แอ แม้ว่าเขามีชีวิตอยู่พ้นปีทวีก็อีกเท่าตัว แต่ไม่ได้เห็นของดีอะไร ทุกคนมิได้ลงไปทีเดียวกันหมดดอกหรือ 7 บรรดาการงานของมนุษย์ก็เพื่อปากของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รู้จักอิ่ม 8 ด้วยว่าคนมีสติปัญญาได้เปรียบอะไรกว่าคนเขลาเล่า หรือคนยากจนที่รู้จักดำเนินชีวิตของตนอยู่ต่อหน้าคนที่มิรู้จักก็ได้เปรียบอะไร 9 เห็นแล้วก็นับเนตาดีกว่าความปรารถนาที่ตระเวนไป นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย 10 สิ่งใดซึ่งมีอยู่เพียงนี้ เขาได้ใช้ชื่อเรียกสิ่งนั้นนานมาแล้ว และก็ทราบกันแล้วว่ามนุษย์คืออะไร และเขาไม่อาจโต้เถียงกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เดชกว่าตนได้ 11 ยังมีสิ่งของมากก็ยิ่งอนิจจังมาก แล้วจะเป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เล่า 12 ใครคนไหนรู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตนี้ คือในระยะเวลาปีเดือนที่ทั้งหลายแห่งชีวิตอันเหลวๆของตนที่ได้เสียไปลงดังเงาเล่า หรือใครผู้ใดอาจบอกกับมนุษย์ได้ว่า สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นภายหลังตนที่ภายใต้ดวงอาทิตย์

7

สิ่งเลวร้ายต่างๆที่มนุษย์พบก็ทำให้ไม่สมหวังและไม่สมปรารถนา

1 ชื่อเสียดึกก็ประเสริฐกว่าน้ำมันหอมอย่างวิเศษ และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด 2 ไปยังเรือนที่มีการไว้ทุกข์ก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีการเลี้ยงกัน เพราะนั่นเป็นวาระสุดท้ายของมนุษย์ทั้งปวง และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะเอาเหตุการณ์นั้นใส่ไว้ในใจ 3 ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะความเศร้าหมองของใบหน้าทำให้จิตใจดีขึ้นได้ 4 จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ในเรือนที่มีความโศกเศร้า แต่จิตใจของคนเขลาอยู่ภายในเรือนที่มีการสนุกสนาน 5 ฟังคำตำหนิของคนที่มีสติปัญญาดีกว่าให้คนฟังเพลงของคนเขลา 6 มีเสียงแตกของเรียวหนามอยู่ใต้หม้อฉันใด เสียงหัวเราะของคนเขลา ก็ฉันนั้น นี่ก็อนิจจังด้วย 7 แท้จริงการบีบบังคับกระทำให้ผู้มีสติปัญญาโง่ไป และสินบนก็กระทำให้ความเข้าใจเสียไป 8 เบื้องปลายแห่งสิ่งใดก็ดีกว่าเบื้องต้นแห่งสิ่งนั้นๆ มิใช่ดอกกลั่นก็ดีกว่ามีใจหงาร 9 อย่าให้ใจของเจ้าโกรธเร็ว เพราะความโกรธมีประจำอยู่ในทรงอกของคนเขลา 10 อย่าว่าอะไรหนอเป็นเหตุให้กาลก่อนดีกว่ากาลบัดนี้ เพราะที่เจ้าได้ถามนั้น ไม่ได้ถามด้วยสติปัญญา 11 สติปัญญาประกอบกับมรดกก็เป็นของดี การนั้นเป็นประโยชน์แก่คนที่ได้เห็นดวงตะวัน 12 เงินเป็นเครื่องป้องกันฉันใด สติปัญญาก็เป็นเครื่องป้องกันฉันนั้น และผลประโยชน์ของความรู้ คือสติปัญญายอมรักษาชีวิตของผู้ที่มีสติปัญญานั้น 13 จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า สิ่งใดๆ ที่พระองค์ทรงกระทำให้คดอยู่แล้ว ใครจะเหยียดสิ่งนั้นๆ ให้ตรงได้เล่า 14 ในวันแห่งความเจริญก็จะมีชื่นชมยินดี แต่ในวันแห่งความทุกข์ยากก็จงพินิจพิจารณา พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้งสองอย่าง เพื่อมนุษย์จะไม่คั่นได้ว่าเมื่อเขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรมา 15 ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า คือคนชอบธรรมพินาศในความชอบธรรมของตัว และมีคนชั่วร้ายมีชีวิตยืนยาวในการกระทำชั่ว 16 อย่าเป็นคนชอบธรรมเกิน ไป และอย่าฉลาดเกินตัว เหตุใดเจ้าจะหาตัวให้พินาศเสียเล่า 17 อย่าชั่วมากนัก หรืออย่าเป็นคนเขลา ทำไมเจ้าจะไม่ตายเสียก่อนถึงวาระของเจ้าเล่า 18 ก็ดีอยู่แล้วที่เจ้าจะยึดถือสิ่งเหล่านี้ไว้ เออ เจ้าอย่าแบมือปล่อยสิ่งนั้นให้หลุดลอยเสียทีเดียว เพราะว่าผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะพ้นจากบรรดาสิ่งที่กล่าวมานี้ 19 สติปัญญาเป็นกำลังแก่คนฉลาดดีกว่าผู้มีอำนาจใหญ่โตลิบคนที่อยู่ในเมือง 20 แต่ที่เดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพฤติดีแล้วแต่ความดี และไม่กระทำความปเลา 21 อย่าสนใจฟังบรรดาถ้อยคำที่ใครกล่าวเถวเถวว่า เจ้าจะได้ขึ้นทาสของเจ้าแข่งคำตัวเจ้า 22 ด้วยว่าเจ้าก็แจ้งอยู่กับใจของเจ้าเองหลายครั้งหลายหนแล้วว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งคำคนอื่นเหมือนกัน 23 บรรดาข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ขึ้นสูตรด้วยใช้สติปัญญาแล้ว ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะได้ปัญญา แต่ปัญญานั้นกลับอยู่ไกลไกลจากข้าพเจ้า 24 สิ่งที่อยู่ไกลและลึกล้าเหลือเกิน ใครผู้ใดจะค้นออกมาได้ 25 ใจข้าพเจ้าหวนกลับมาเรียนรู้และแสวงหาสติปัญญา และมูลเหตุของสิ่งต่างๆ เพื่อให้ความชั่วร้ายแห่งความเขลา คือความเขลาและความบ่าบอ 26 ข้าพเจ้าได้พบอีกสิ่งหนึ่งซึ่งขมขื่นยิ่งกว่าความตาย คือผู้หญิงที่มีใจเป็นบ่วงแร้วและข่าย มือของนางเป็นโซ่ตรวน คนใดเป็นคนที่พอพระทัยพระเจ้า คนนั้นจะหนีพ้นนาง แต่คนบาปจะถูกผู้หญิงคนนั้นจับเอาไป 27 ปัญญาจารย์กล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าพบดังต่อไปนี้ โดยเอาเรื่องหนึ่งมาประดิษฐ์ติดต่อกับอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อหามูลเหตุ 28 ซึ่งจิตใจของข้าพเจ้ายังกำลังหาแล้วหาอีก แต่ข้าพเจ้าหาได้พบปะไม่ ในชายพบคนจะพบชายจริงสักคนหนึ่ง แต่จะหาหญิงแท้สักคนหนึ่งในจำนวนพินคนก็หาไม่พบ 29 ดูเถิด ข้าพเจ้าพบแต่ความนี้ต่างหาก คือพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนที่เที่ยงธรรม แต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากลอุบายต่างๆ ออกมา

8

ดูเหมือนว่าคนชั่วเจริญ ขณะเมื่อคนดีล้มเหลว

1 ใครผู้ใดจะเหมือนนักปราชญ์ หรือใครเล่าจะอธิบายอะไรก็ได้ สติปัญญาของมนุษย์กระทำให้ใบหน้าของเขาผ่องใส และใบหน้าของเขาที่แข็งกระด้างก็เปลี่ยนไป 2 ข้าพเจ้าแนะนำว่า จงถือรักษาพระบัญชาของกษัตริย์ และที่เกี่ยวข้อกับคำปฏิญาณต่อพระเจ้า 3 ยำรับออกไปให้พ้นพระพักตร์กษัตริย์ อย่ายืนอยู่ฝ่ายความชั่วร้าย เพราะกษัตริย์ย่อมทรงกระทำอะไรก็ตามชอบพระทัยพระองค์ 4 ด้วยว่าพระดำรัสของกษัตริย์อยู่ที่ไหน อำนาจก็อยู่ที่นั่น และใครผู้ใดจะกราบทูลถามพระองค์ได้ว่า พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น 5 ผู้ที่รักษาพระบัญชาจะไม่ประสบความชั่วร้าย และจิตใจของคนที่มีสติปัญญา ก็เข้าใจทั้งวาระและคำตัดสิน 6 ด้วยว่าไม่ว่าอะไรทั้งนั้นย่อมมีวาระและคำตัดสิน ฉะนั้นความลำบากของมนุษย์จึงเป็นภาระหนักแก่ตัวเขา 7 ด้วยเขาไม่ทราบวาระอะไรจะเกิดขึ้น ด้วยใครจะบอกแก่เขาได้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด 8 หากมีมนุษย์คนใดมีอำนาจเหนือจิตวิญญาณที่จะรังจิตวิญญาณได้ไม่ หรือหากมีอำนาจอันใดเหนือวันตายไม่ การสงครามนั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย ความชั่วร้ายย่อมไม่มีการปลดปล่อยผู้ที่ถูกมอบให้ไว้ 9 บรรดาการนี้ข้าพเจ้าเห็นหมดแล้ว และข้าพเจ้าสนใจกิจการทุกอย่างที่เขาก่อทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ มีวาระซึ่งให้คนหนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่งที่จะมาทำอันตรายเขา 10 ข้าพเจ้าได้เห็นเขาฝังคนชั่วร้าย ผู้ซึ่งเคยเข้าออกที่สถานบริสุทธิ์ และมีคนลิ้มเขาในเมืองที่คนชั่วร้ายนั้นเองกระทำสิ่งเช่นนั้น นี่ก็อนิจจังด้วย 11 เพราะการตัดสินการกระทำชั่วนั้น เขาไม่ได้ลงโทษโดยเร็ว เหตุฉะนั้นใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์จึงเจตนามุ่งที่จะกระทำความชั่ว 12 แม้ว่า

คนบาปทำชั่วตั้งร้อยครั้ง และอายุเขายังยังยืนอยู่ได้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้แน่ว่า ความดีจะมีแก่เขาทั้งหลาย ที่ยาเกรงพระเจ้า คือที่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์¹³ แต่ว่าจะไม่เป็นการดีแก่คนชั่วร้าย อายุของเขาที่เป็นดังเงาก็จะไม่ยืดยาวออกไปได้ เพราะเขาไม่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้า¹⁴ ยังมีคนอื่นจึงอีกอย่างหนึ่งที่กระทำกันบนแผ่นดินโลก คือมีคนชอบธรรมรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชั่วควรรับ และมีคนชั่วรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชอบธรรมควรรับ ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่า นี่ก็อันจริงด้วย¹⁵ แล้วข้าพเจ้าจึงสนับสนุนให้หาความสนุกสนาน ด้วยว่าภายใต้ดวงอาทิตย์ มนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่มกับชนชั้นยอมนิด ด้วยว่าอาการนี้คลุกคลีไปในการทำงานของตนตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตน ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่ตนภายใต้ดวงอาทิตย์¹⁶ เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจจะเข้าใจสติปัญญาและทราบธุรกิจที่กระทำกันในโลก (ที่เขาดอดหลับอดนอนทำกันตลอดวันตลอดคืน)¹⁷ แล้วข้าพเจ้าจึงเห็นบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าว่า มนุษย์จะค้นหาความเข้าใจในพระราชกิจที่บังเกิดอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์หาได้ไม่ เพราะว่าถึงแม้มนุษย์จะออกแรงค้นหาสักปานใดก็ยังไม่สามารถหาให้พบได้ เออ ยิ่งกว่านั้นอีก แม้ว่านักปราชญ์คนใดนึกเอาว่าเขาจะเข้าใจแล้ว เขาก็ยังค้นหาไม่พบ

9

หลักการต่างๆ สำหรับการดำเนินชีวิต

1 ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวเหล่านี้มาคิด ตรวพิจารณาให้เห็นว่า คนชอบธรรมและคนมีสติปัญญารวมทั้งกิจการของเขาทั้งหลาย ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จะทรงรักหรือทรงเกลียดก็ตาม มนุษย์หาไม่รู้ ทุกอย่างก็อยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย² สิ่งสารพัดตกแก่คนทั้งปวงเหมือนกันหมด คือเหตุการณ์อันเดียวกันตกแก่คนชอบธรรมและคนชั่ว ตกแก่คนดี ตกแก่คนสะอาดและคนที่มัวลทิน ตกแก่ผู้ที่ถวายสัตวบูชา และแก่ผู้ที่ไม่ถวายสัตวบูชา ตกแก่คนดีอย่างไรก็ตกแก่คนบาปอย่างนั้น ตกแก่คนปฎิญาณอย่างไรก็ตกแก่คนไม่กล่าวปฎิญาณอย่างนั้น³ นี่แหละเป็นสิ่งที่สามัญที่มีอยู่ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือว่ามีเหตุการณ์อันเดียวกันที่ตกแก่คนทั้งปวง เออ จิตใจของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความชั่ว และความบาปอยู่ในใจของเขาเมื่อมีชีวิตและต่อจากนั้นเขาก็ไปอยู่กับคนตาย⁴ ส่วนคนใดที่มีสุขอยู่กับคนทั้งปวงที่มีชีวิต คนนั้นก็มีความหวังใจได้ ด้วยว่าสุนัขที่เป็นอยู่ก็ยังดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว⁵ เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย เขาหาได้รับรางวัลอีกไม่ ด้วยว่าใครก็พากันลืมเขาเสียหมด⁶ ทั้งความรัก ความชัง และความอิจฉาของเขาได้สาบสูญไปแล้ว ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาทั้งหลายหามีส่วนร่วมอีกต่อไป⁷ ไปเกิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความชื่นชม และไปดื่มน้ำองุ่นของเจ้าด้วยใจารัง เพราะพระเจ้าทรงเห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว⁸ จึงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอ และน้ำมันที่ศีรษะของเจ้าก็อย่าให้ขาด⁹ เจ้าจงอยู่กับความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดปีเดือนแห่งชีวิต อนิจจังของเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอันจริงของเจ้า ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและในการงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์¹⁰ มือของเจ้าจับทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้น ไม่มีการงานหรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา¹¹ ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกว่า คนเร็ว ไม่ชนะในการวิ่งแข่งเสมอไป หรือฝ่ายมีกำลัง ไม่ชนะสงครามเสมอไป หรือคนฉลาด ไม่รับประทานเสมอไป หรือคนมีความเข้าใจ ไม่ร่ำรวยเสมอไป หรือผู้ที่เชี่ยวชาญ ไม่ได้รับความโปรดปรานเสมอไป แต่วาระและโอกาสมีมาถึงเขาทุกคน¹² เพราะวามมนุษย์ไม่รู้วาระของตน ปลาติดอยู่ในอวนอันร้ายนั้นได้ และนกถูกดักติดอยู่ในวังแล้วนั้นได้ วาระอันร้ายก็มาถึงบุตรทั้งหลายของมนุษย์ เขาก็ถูกวาระอันร้ายนั้นดักจับติดโดยสิ้นพินเหมือนกันนั้น¹³ ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสติปัญญาภายใต้ดวงอาทิตย์ เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตดังต่อไปนี้¹⁴ ยังมีเมืองเล็กเมืองหนึ่ง มีคนอยู่ในเมืองนั้นน้อยคน แล้วมีมหาภคิตรีมาตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และมีสร้างเครื่องล้อมไว้รอบเมือง¹⁵ แต่ในเมืองนั้นมีชายฉลาดแต่ยากจนอยู่คนหนึ่ง และชายคนนั้นช่วยเมืองนั้นไว้ให้พ้นด้วยปัญญาของตน แต่หาใครจดจำรำลึกถึงชายยากจนคนนี้ไม่¹⁶ แต่ข้าพเจ้าว่า สติปัญญาดีกว่ากำลังวังชา ถึงสติปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูแคลน และถ้อยคำของเขาไม่มีใครฟังก็ตามที่¹⁷ ถ้อยคำของคนฉลาดซึ่งได้ยินในที่สดดีกว่าสิงหนาทของผู้ครอบครองคนเขลา¹⁸ สติปัญญาดีกว่าเครื่องอาวุธยุทธโธปกรณ์ แต่คนบาปคนเดียวยอมบั่นรอนความดีเสียเป็นอันมากได้

10

ความโง่เขลา ความชั่วร้ายและความล้มเหลวของมนุษย์

1 แผลงวันตายยอมทำให้ซี่ผึ้งของคนปร่งยาบูดเหม็นไป ดังนั้นความโง่เขลาชนิดน้อยก็ทำให้เขาเสียข้อด่วยในเรื่องสติปัญญาและเกียรติยศ² จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ที่ข้างขวามือของตน แต่จิตใจของ

คนเขลาข่มขู่อยู่ที่ข้างมือซ้ายของตัว³ แม้เมื่อคนเขลาทำสิ่งดีไปตามทาง เขาก็ขาดสำนึก และตัวเขามักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา⁴ ถ้าใจของเจ้านายเกิดโมโหขึ้นต่อท่าน อย่าออกเสียจากที่ของท่าน เพราะว่าการอภัยนั้นย่อมระงับความผิดใหญ่หลวงไว้ได้⁵ มีสิ่งสามานย์ที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นความผิดซึ่งมาจากผู้มีอำนาจ⁶ คือคนเขลาถูกแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูงใหญ่ และคนมั่งคั่งรับตำแหน่งต่ำต้อย⁷ ข้าพเจ้าเห็นทาสซีมี และเจ้านายเดินที่พื้นแผ่นดินอย่างทาส⁸ ผู้ใดชดช้อยไว้ ผู้นั้นจะตกลงในบ่อนั้น ผู้ใดพึงระวังดีไม่ทะเลาะเข้าไป จะชนะบ่กัผู้หนึ่ง⁹ ผู้ใดสกดหิน ผู้นั้นจะเจ็บเพราะหินนั้น ผู้ใดฝ่าซอมนไม้ ผู้นั้นจะประสบอันตรายเพราะซอมนไม้¹⁰ ถ้าขวานที่อ้าว และเขาไม่ลับให้คม เขาก็ต้องออกแรงมากกว่าแต่สติปัญญาจะช่วยให้บรรลุความสำเร็จ¹¹ ถ้างูขบเสียก่อนที่ ทำให้มันเชื่อง หมองูก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรแล้ว¹² ถ้อยคำจากปากของผู้มีสติปัญญาก็มีคุณค่า แตริมฝีปากของคนเขลาจะกลืนตัวเองเสีย¹³ ถ้อยคำจากปากของเขาเป็นความเขลาตั้งแต่เริ่มปรึปาก ตอนจบถ้อยคำนั้นก็เป็นความบาบอย่างร้าย¹⁴ คนเขลาพูดมากซ้ำซาก มนุษย์หาว่าไม่ว่าเหตุอันใดจะบังเกิดขึ้น ใครเล่าจะบอกเขาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาส่งไป¹⁵ การงานของคนเขลากระทำให้เขาทุกข์คนเห็นเดื่อน้อย ด้วยว่าเขาไม่รู้จักทางที่จะเข้าไปในกรุง¹⁶ โอ บ้านเมืองเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าเมื่อภัษตรีของเจ้าเป็นเด็ก และเจ้านายทั้งหลายของเจ้ามีการเลี่ยนกันสนุกสนานแต่เช้า¹⁷ โอ บ้านเมืองเอ๋ย ความสารถจะมีแก่เจ้า เมื่อภัษตรีของเจ้าเป็นบุตรชายของขุนนาง และเจ้านายของเจ้ามีการเลี่ยนตามกาลเทศะ เพื่อจะมีกำลังวังชา มิใช่จะดื่มให้มึนเมา¹⁸ เพราะความขี้เกียจ หลังกิจจึงหักพังลง และเพราะมือเกียจคร้านเรือนจึงร้าวจะฉะ¹⁹ เขาจัดงานเลี้ยงไว้เพื่อให้คนหัวเราะ และนำองุ่นทำให้ชื่นบาน และเงินก็จัดให้ได้ทุกอย่าง²⁰ อย่าแข่งดากษัตรีย์ เออ แม้แต่คิดแข่งตำในใจก็อย่าเลย และอย่าแข่งคนมั่งมีที่อยู่ในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในอากาศจะคาบเลี้ยงของเจ้าไป หรือตัวที่มีปีกจะล่าเรื้องนั้น

11

คนธรรมดาสามารถได้สิ่งที่ดีที่สุดได้

¹ จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้² จงปันส่วนหนึ่งให้แก่คนเจ็ดคน เออ ถึงแปดคนก็ให้เถอะ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะสามานย์อย่างไร บังเกิดขึ้นบนพื้นแผ่นดิน³ ถ้าบรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มันก็จะเททั้งหมดลงบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้ล้มลงทางใต้หรือทางเหนือ มันล้มลงตรงไหน มันก็นอนอยู่ตรงนั้น⁴ ผู้ใดเฝ้าสังเกตลมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่มองเมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว⁵ เจ้าไม่ทราบทางของวิญญาณว่าไปทางไหน และกระดุมมีขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์อย่างไรในใจ เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดนั้น⁶ เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหอดมือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหาทราบไม่ว่าการไถจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน⁷ แสงสว่างเป็นที่ชื่นใจ และการที่เย็นดาดเห็นดวงตะวันก็เป็นที่ชื่นบาน⁸ แต่ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้งหลายปี และเขาเปรมปรีดีในตลอดปีเดือนเหล่านั้น ก็จงให้เขาระลึกถึงวันมิดมิดว่าจะมีมาก บรรดาเหตุการณ์ที่เกิ-
ดขึ้นมานั้นก็อันจึ่ง⁹ โอ ยาวชน จงเปรมปรีดีในปฐมวัยของเจ้า และให้จิตใจของเจ้ากระทำตัวเจ้าให้สำราญในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงดำเนินในทางแห่งใจของเจ้าและตามสายตาของเจ้า แต่งงทราบว่าเบื้องด้วยกิจการงานทั้งปวงเหล่านี้พระเจ้าจะทรงนำเจ้าเข้ามถึงการพิพากษา¹⁰ ฉะนั้นจงตัดความเศร้าหมองเสียจากใจของเจ้า และจงสลดความชั่วร้ายเสียจากเนื้อหนังของเจ้า เพราะความหนุ่มสาวและวัยฉกรรจ์นั้นเป็นอันจึ่ง

12

มาตรฐานที่สมบูรณ์เมื่ออยู่ใต้พระราชบัญญัติปราศจากพระคุณ

¹ ในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงระลึกถึงพระผู้เนรมิตสร้างของเจ้าก่อนที่ยามทุกขร้อนจะมาถึง และปีเดือนใกล้เข้ามา เมื่อเจ้าจะกล่าวว้า ข้าไม่มีความเพลิดเพลินในปีเดือนนั้นเลย² ก่อนที่ดวงอาทิตย์ แสงสว่าง ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายยับแสง และก่อนที่เมฆกลับมามีหมดฝนแล้ว³ ในกาลเมื่อคนยามเฝ้าเรือนจะตัวสั่น และคนแข็งแรงจะสะดุ้งไป และหญิงไม่จะเลิกไม้ เพราะจำนวนลดน้อยลง และบรรดาผู้ที่เยียมหน้าตาจะมีมิด⁴ และประดุจที่เปื้อนออกถนนจะปิดเสีย เมื่อเสียงไม่อยู่ลง เมื่อมีเสียงนก เขาจะลุกขึ้น และบรรดานกที่ร้องสตรึงจะยอตัวลง⁵ เออ เขาทั้งหลายจะกลัวที่สูง และสิ่งนาสยดสยองก็จะอยู่ในหนทาง ต้นอัลม-
ันต์จะมีดอก และตึกแดนจะเป็นการระ ความปรารถนาก็จะประลาดไปเสีย เพราะมนุษย์กำลังไปบ้านอันถาวรของเขา ส่วนผู้ไว้ทุกข์ก็เวียนไปมาตามถนน⁶ ก่อนที่สายเงินจะขาด หรือขามทองค่าจะบรรลือ หรือเหยือกน้ำจะแตกเสียที่น้ำพุ หรือล่อจะหักเสีย ณ ที่ซึ่งน้ำ⁷ และพงศ์ก็กลับไปเป็นดินอย่างเดิม และจิตวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทานให้มาน⁸ ปัญญาจารย์ว่า อนิจจัง อนิจจัง สารพัดก็อนิจจัง⁹ ยิ่งกว่านั้น เพราะปัญญาจารย์เป็นคนฉลาดแล้ว ท่านยังสอนความรู้ให้ประชาชนอีกด้วย เออ ท่านพิเคราะห์ ท่านค้นคว้า และท่านเรียบเรียงสุภาษิตหลายข้อ¹⁰ ปัญญาจารย์เสาะหาถ้อยคำที่เพราะหู และท่านเขียนถ้อยคำแห่งความ

จริงไว้อย่างเที่ยงตรง¹¹ ถ้อยคำของนักปราชญ์เป็นประจักษ์พยาน และประจักษ์ตะปูซึ่งอาจารย์ผู้สอนแห่งการชุมนุมได้ตรึงแน่น ซึ่งท่านเมฆบาลผู้หนึ่งได้ประทานให้¹² และยิ่งกว่านั้นอีก บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงรับคำตักเตือนเถิด ซึ่งจะทําหนังสือมากก็ไม่มีสิ้นสุด และเรียนมากก็เหนื่อยเนื้อหนัง¹³ ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์¹⁴ ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกประการเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่างไม่ว่าดีหรือชั่ว

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เพลงซาโลมอน

พอถึงสมัยของเอสรา พวกยิวยอมรับว่าหนังสือเพลงซาโลมอนเป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ โจซีฟัสบันทึกว่าเล่มนี้ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นส่วนหนึ่งของเสฟทุอาจินต์

กษัตริย์ซาโลมอนแต่งบทเพลง 1005 บท (1 พกษ 4:32) แต่เพลงเดียวที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและยังอยู่คือ □ เพลงของซาโลมอน □ ซึ่งอาจจะถูกเขียนขึ้นในช่วงแรกในชีวิตของท่าน พระเจ้าทรงใช้มนุษย์ที่อ่อนกำลังให้สอนบทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณ ในเล่มนี้กษัตริย์ซาโลมอนเปรียบกับพระเยซูคริสต์ ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอน (มธ 12:42) เล่มนี้ไม่ได้เป็นประวัติศาสตร์ เรื่องที่บรรยาย หรือเรื่องจริงจากชีวิตของซาโลมอน แต่เป็นเรื่องเปรียบเทียบหลายเรื่อง มัทธีว เฮนรี กล่าวว่า □ เล่มนี้เป็นคำอุปมา ซึ่งทำให้คนที่ไม่รักพระเจ้าเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้ายากขึ้น แต่สำหรับคนที่รักพระเจ้านั้นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าชัดเจนและขึ้นใจ □

เพื่อให้มนุษย์เข้าใจถึงเรื่องความรักและความสามัคคีธรรมของพระเจ้า พระองค์ต้องใช้เรื่องจากชีวิตประจำวันนี้เป็นการเปรียบเทียบ เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงเปรียบกับเจ้าบ่าว อิสราเอลเปรียบกับเจ้าสาว คือเป็นเจ้าสาวของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่พระเยซูทรงเปรียบกับเจ้าบ่าว (มธ 22:1; 25:1-13; ลก 5:35) อปเปาโลต้องการให้พวกคริสเตียนเป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ซึ่งถวายแด่พระคริสต์ (2 คร 11:2)

ในเล่มนี้เราเห็นพระเจ้าเปรียบกับพระบิดาแห่งความรัก ปุโรหิต ผู้เลี้ยง และกษัตริย์

จงอ่านหนังสือเพลงซาโลมอนด้วยความอ่อนน้อม ขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยให้เข้าใจลึกซึ้งกับพระองค์ หนังสือสดุดี 45 มีตัวอย่างคล้ายกับเล่มนี้

การสนทนาระหว่างเจ้าบ่าวกับเจ้าสาว

1 บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลายซึ่งเป็นของซาโลมอน 2 ขอเขาจูบดิฉันด้วยจูบจากปากของเขา เพราะความรักของเธอดีกว่าน้ำองุ่น 3 เพราะน้ำมันjemของเธอหอมฟุ้ง นามของเธอจึงหอมเหมือนน้ำมันที่เทออกแล้ว เพราะฉะนั้นพวกหญิงพรหมจารีจึงรักเธอ 4 ขอพาดิฉันไป พวกเราจะวิ่งตามเธอไป กษัตริย์ได้นำดิฉันไปในห้องโถงของพระองค์ ระบายเส้นโลหิตและเปรมปรีดีในตัวเธอ เราจะพรรณนาถึงความรักของเธอให้ยิ่งกว่าน้ำองุ่น บรรดาคนเที่ยงธรรมรักเธอ 5 โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันผิดๆ แต่ว่าดำขา ดั่งเต็นท์ของพวกเคดาร์ ดังวิสูตรของซาโลมอน 6 ยามองค่อนขออดดิฉัน เพราะดิฉันผิดแล้ว เนื่องด้วยแสงแดดแผดเผาดิฉัน พวกบุตรแห่งมารดาของดิฉันได้ซึ่งโกรธดิฉัน เขาทั้งหลายใช้ดิฉันให้เป็นคนดูแลสวนองุ่น แต่สวนองุ่นของดิฉันเอง ดิฉันไม่ได้ดูแล 7 โอ เธอผู้ที่จิตใจดิฉันรัก ขอบอกดิฉันว่า เธอเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่ไหนในเวลาเที่ยงวัน เธอให้มันนอนพักที่ไหน เพราะเหตุใดเล่าดิฉันจะต้องหันไปตามฝูงสัตว์ของพวกเพื่อนเธอ 8 โอ แมงมุมเล็กในท่ามกลางหญิงทั้งหลาย ถ้าเธอไม่รู้จริงเดินไปตามรอยตีนฝูงแพะแกะ แล้วจงเลี้ยงฝูงแพะแกะของเธอไว้ที่ข้างเต็นท์ของเธอเหมือนแมงมุมเถิด 9 โอ ที่รักของฉันเอ๋ย ฉันขอเปรียบเธอประหนึ่งอาชาเทียมราชาของฟาโรห์ 10 แก้วทั้งสองของเรองามด้วยอาภรณ์ประดับเพชรพลอย ลำคอของเธอก็สวยมีสร้อยทองคำ 11 พวกฉันจะทำเครื่องประดับทองคำมีลูกบิดเงินประกอบ 12 ขณะเมื่อกษัตริย์กำลังประทับที่โต๊ะอยู่ น้ำมันแฝกหอมของดิฉันก็ส่งกลิ่นฟุ้งไป 13 ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนหอมดยอบสำหรับดิฉัน หอยอูยุดตลอดคืนระหว่างสองอันของดิฉัน 14 ที่รักของดิฉันนั้น สำหรับดิฉันเธอเป็นเหมือนช่อดอกเทียนขาว อยู่ในสวนองุ่นเอนเกิด 15 ดูเถิดที่รักของฉัน ดูช่างสวยงาม ดูเถิด เธอสวยงาม ดวงตาทั้งสองของเธอสดนกกเขา 16 ดูเถิด ที่รักของฉัน เธอเป็นคนสวยงามจริงเจ้าค่ะ เธอเป็นคนน่ารักจริงๆ ที่นอนของเราเขียวสด 17 ชื่อเรื่อนของเราทำด้วยไม้สนสีดาร์ และแปของเรานั้นทำด้วยไม้สนสามใบ

2

การไถ่ครองของเจ้าสาว

1 ดิฉันเหมือนดอกกุหลาบในทุ่งซาโรน เหมือนดอกบัวในหุบเขา 2 ดอกบัวท่ามกลางต้นหนามนั้นอย่างไร ที่รักของฉันก็อยู่เด่นในท่ามกลางสาวอื่นๆ 3 ต้นแอปเปิ้ลขึ้นอยู่กลางต้นไม้อื่นๆ อย่างไร ที่รักของดิฉันก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มอื่นๆ อย่างนั้น ดิฉันได้นั่งอยู่ใต้ร่มของเขาด้วยความยินดีเป็นอันมาก และผลของเขาดิฉันได้ลิ้มรสหวาน 4 เขาได้พาดิฉันให้เข้าไปในเรือนสำหรับงานเลี้ยง และธงสำคัญของเขาซึ่งห้อยอยู่เหนือดิฉันนั้นคือความรัก 5 จงชูกำลังของดิฉันด้วยแขนของพระองค์ ขอทำให้ดิฉันชื่นใจด้วยผลแอปเปิ้ล เพราะดิฉันป่วยเป็นโรคเรื้อรัง 6 มือซ้ายของเขาซ้อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขาสอดคอดิฉันไว้ 7 โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติตามต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่เ้า

หรือจะไม่ปลูกที่รักของดิฉันให้ต้นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะจุใจแล้ว⁸ แน่ะ เสียงที่รักของดิฉัน ดูเถิด เขามาแล้ว กำลังเดินโลดอยู่บนภูเขา กำลังกระโดดอยู่บนเนินเขา⁹ ที่รักของดิฉันเป็นดุจดั่งละมั่งหรือดุจดั่งกวางหนุ่ม ดูเถิด เขากำลังยืนอยู่ที่ข้างหลังกำแพงของเรา เขาจะโงกหน้าต่างเข้ามา เขาสอดมอญดูทางตาข่าย¹⁰ ที่รักของดิฉันได้เอ่ยปากพูดกับดิฉันว่า □ที่รักของฉันเอ๋ย เรอจงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ๋ย จงมาเถิด¹¹ ด้วยว่า ดูเถิด ฤดูหนาวล่วงไปแล้ว และฝนก็วายแล้ว¹² ดอกไม้ต่างๆนานากำลังปรากฏบนพื้นแผ่นดินเวลาสำหรับวิหคร้องเพลงมาถึงแล้ว และเสียงคูของนกเขาก็ดังขึ้นอยู่ในแผ่นดินของเรา¹³ ต้นมะเดื่อกำลังงมผลดิบให้สุก และเถาองุ่นมีดอกบานอยู่มั่นส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ที่รักของฉันเอ๋ย จงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ๋ย จงมาเถิด¹⁴ โอ แม่นกเขาของฉันเอ๋ย แม่นกเขาตัวที่อยู่ในชอกผาในช่องลับแห่งเขาชั้น ขอให้นันได้ชมรูปโฉมของเรอหน่อยเถอะ ขอให้นันได้ยินสำเนียงของเรอหน่อย ด้วยว่าน้ำเสียงของเรอก็หวานและรูปโฉมของเรอก็งามวิไล¹⁵ จงจับสนัขจิ้งจอกมาให้เรา คือสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กที่ทำลายสวนองุ่น เพราะว่าสวนองุ่นของเรา กำลังมีดอกช่อแล้ว□¹⁶ ที่รักของดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของดิฉัน และตัวดิฉันก็เป็นของเขา เขากำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของเขาท่ามกลางหมู่ดอกบัว¹⁷ ที่รักของดิฉันจำ จนเวลาเย็น และเงาหมดไปแล้ว ขอเรอเป็นดั่งละมั่งหรือกวางหนุ่มที่เือกเขาเบเรอร์เถิด

3

เจ้าสาวแสวงหาและพบกับเจ้าบ่าว

¹ ยามราตรีกาลเมื่อดิฉันนอนอยู่ดิฉันมองหาเขาผู้นั้นที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่² □บัดนี้ดิฉันจะลุกขึ้น แล้วจะเที่ยวไปในเมืองให้ตลอดไป ตามถนนและลานเมือง ดิฉันจะแสวงหาเขาผู้นั้นที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่□ ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่³ พวกพลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองนั้นได้พบดิฉัน แล้วดิฉันถามเขาว่า □ท่านเห็นเขาผู้นั้นที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ไหม□⁴ พอดีฉันผ่านพลตระเวนพันมาหน่อยเดียว ดิฉันก็พบเขาผู้นั้นที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันจับตัวเขากุมไว้แน่น และไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดไปเลย จนดิฉันพาเขาให้เข้ามาในเรือนของมารดาดิฉัน และให้เข้ามาในห้องของผู้ที่ให้ดิฉันได้ปฏิสนธิ⁵ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เรอทั้งหลายปฏิบัติญาณต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า เรอทั้งหลายจะไม่เรอหรือจะไม่ปลูกที่รักของดิฉันให้ต้นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะจุใจแล้ว

การยกย่องเจ้าบ่าวกับเพื่อนๆ

⁶ ผู้ใดหนอที่กำลังชื่นมื่นมาจากถิ่นทุรกันดารดูประจักษ์เสาคัน หอมไปด้วยกลิ่นมดยอบและกำยาน ทำด้วยบรรดาเครื่องหอมของฟอส⁷ ดูเถิด เป็นพระวอของซาโลมอน หอมล้อมมาด้วยแท่งสัทวารหกลีบคน เป็นแท่งสัทวารคนอิสราเอล⁸ เขาทั้งหลายถือดาบและเป็นผู้ชำนาญศึก เขาทุกคนเหน็บดาบไว้ที่ต้นขาของตน เพราะเกรงภัยในราตรีกาล⁹ กษัตริย์ซาโลมอนสร้างพระวอสำหรับพระองค์ ด้วยไม้มาจากเลบานอน¹⁰ พระองค์ทรงทำเสาพระวอนั้นด้วยเงิน แทนประตูปทำด้วยทองคำ และยี่ภูลาดด้วยผ้าสีม่วง ข้างในพระวอนั้นบุไว้ด้วยความรักโดยบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม¹¹ โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงออกไป ไปดูกษัตริย์ซาโลมอนเถิด ทรงมงกุฎซึ่งพระราชชนนีได้สวมให้ ในวันที่พระองค์ได้ทรงอภิเษกสมรสนั้น ในวันที่เมื่อพระทัยของพระองค์ทรงเบิกบานอยู่

4

เจ้าบ่าวยกย่องเจ้าสาว

¹ ที่รักของฉันเอ๋ย ดูเถิด เรอช่างสวยงาม ดูซี เรอสวยงาม ดวงตาของเรอดังนกเขาอยู่ในผ้าคลุม ผมของเรอดูฉ่ำและที่เคลื่อนไหวมาตามเนินลาดภูเขาภิเษก² ขี้นกของเรอดังฝูงแกะตัวเมียที่กำลังจะตัดขน เพิ่งขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหามิตัวใดเป็นหมันไม่³ ริมฝีปากของเรอดั่งดอกลิลลี่ และคำพูดของเรอกิ่งดงาม ชมับของเรอเหมือนผลทับทิมผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม⁴ ลำคอของเรอดูคดงุ้มของดาวดีที่ได้ก่อสร้างไว้เพื่อเก็บเครื่องอาวูร มีดั่งพื้นหนึ่งแขวนไว้ ทั้งหมดเป็นโลหะของแท่งสัทวาร⁵ ถิ่นทั้งสองของเรอเหมือนลูกละมั่งสองตัวซึ่งเป็นละมั่งผ่าแผดที่กำลังหากินในท่ามกลางหมู่ดอกบัว⁶ จนเวลาเย็นและเงาหมดไปแล้ว ฉันจะไปยังภูเขาตมดยอบและยังเนินเขากำยาน⁷ ที่รักของฉันเอ๋ย เรอช่างงามสะพรั่งไปทั้งนั้น ในตัวเรอจะหาตำหนิสักนิดก็ไม่มี⁸ จงจากเลบานอนไปกับฉันเถิด เจ้าสาวของฉันจำ จงจากเลบานอนไปกับฉันนะ ให้มองลงจากยอดเขาออกมา จากยอดเขาซีนีร์ และยอดเขาเฮอร์โมน จากถ้ำราชสีห์ จากเขาเสือดาว⁹ น้องสาวของฉันจำ น้องได้ปลื้มเอาดวงใจของพี่ไปเสียแล้วละ เจ้าสาวของฉันเอ๋ย เจ้าได้ปลื้มเอาดวงใจของฉันไปด้วยการขายตาเพียงแวบเดียวเท่านั้น ด้วยสร้อยคอสายเดี่ยวของเจ้า¹⁰ น้องสาวของฉันจำ เจ้าสาวของฉันจำ ความรักของเรอช่างหวานเสียในกระไร ความรักของเรอนั้นช่างหวานกว่าน้ำองุ่น และกลิ่นน้ำมึนของเรอช่างหอมกว่าเครื่องเทศทั้งหลาย¹¹ โอ เจ้าสาวของฉันจำ ริมฝีปากของเรอเสมือนน้ำผึ้ง

กำลังจะหยดย่อย น้ำผึ้งและน้ำมันอยู่ใต้ลิ้นของเธอ กลิ่นเสื้อผ้าของเธอหอมฉุยกลิ่นมาจากเลบานอน ¹² เจ้าสาวของฉันทนเอ๋ย น้องสาวของฉันทนเปรียบประดุจสวนสรวง ดุจอุทยานที่ทิวห่มไว้ และดุน้ำพุที่ถูกประทับตราไว้ ¹³ ผลผลิตของเธอดุจสวนต้นทับทิม อีกทั้งผลไม้อันโอชะอย่างอื่นๆ อีกทั้งเทียนขาวและแฟกหอม ¹⁴ ต้นแฟกหอมและต้นฝรั่ง ต้นตะไคร้และอบเชย อีกทั้งบรรดาต้นไม้สำหรับทำเกยยานคือต้นมดยอบและต้นกฤษณา อีกทั้งเครื่องหอมชั้นเยี่ยมทั้งสิ้น ¹⁵ ตัวเธอประดุจดั่งน้ำพุในอุทยาน ประดุจบ่อน้ำแห่งชีวิต และประดุจถ้ำธารไหลจากเลบานอน

การขอร้องของเจ้าสาว

¹⁶ โอ ลมเหนือเอ๋ย จงดันขึ้นเถิด ลมใต้เอ๋ย จงพัดมาเถิด จงพัดโชยสวนของดิฉัน เพื่อของหอมในสวนนั้นจะหอมฟุ้งออกไป ขอให้ที่รักของดิฉันเข้ามาในสวนของเขา และรับประทานผลไม้อันโอชะเถิด

5

คำตอบของเจ้าบ่าว

¹ น้องสาวของฉันทนเอ๋ย เจ้าสาวของฉันทนจำ ฉันทเข้ามาในสวนของฉันทแล้วนะ ฉันทมาเก็บเอามดยอบของฉันทพร้อมกับไม้สียะของฉันทแล้ว ฉันทรับประทานรวงผึ้งกับน้ำผึ้งของฉันทแล้ว ฉันทดื่มน้ำองุ่นกับน้ำมันของฉันทแล้ว โอ สหายทั้งหลาย จงรับประทานและจงดื่มเถิด โอ ท่านผู้เป็นที่รักเอ๋ย จงดื่มให้อิ่มหนาเถิด

เจ้าสาวได้ยินคำตอบของเจ้าบ่าวจึงตื่นขึ้น

² ดิฉันหลับแล้ว แต่ใจของดิฉันยังตื่นอยู่ คือมีเสียงเคาะของที่รักของดิฉันพูดว่า โอ น้องสาวจำ ที่รักของฉันทเปิดประตูให้ฉันทขึ้นซิ แม่คนเขาของฉันทเอ๋ย แม่คนงามหมดจดของฉันทเอ๋ย เพราะศีรษะของฉันทก็ถูกน้ำค้างขึ้น และเส้นผมของฉันทก็ชุ่มด้วยละอองน้ำฟ้าแห่งราตรีกาล ³ ดิฉันเปลื้องเสื้อผ้าของดิฉันออกเสียแล้ว ดิฉันจะสวมกลับเข้าไปอีกอย่างไร ได้ ดิฉันล้างเท้าของดิฉันแล้ว ทำไมจะให้เท้าของดิฉันกลับเปื้อนไปอีกเล่า ⁴ ที่รักของดิฉันสอดมือของเขาเข้ามาทางประตู และใจดิฉันก็กระสันถึงเขา ⁵ ดิฉันลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน และมือของดิฉันทำให้มดยอบหยด และนิ้วของดิฉันทำให้น้ำมันดดยอบย้อยบนลูกสลักกลอน

เจ้าสาวแสวงหาเจ้าบ่าว

⁶ ดิฉันเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันกลับ ไปเสียแล้ว เมื่อเขาพูด จิตใจดิฉันมัวตกตะลึง ดิฉันแสวงหาเขา แต่ดิฉันหาเขาไม่พบ ดิฉันร้องเรียกเขา แต่เขามิได้ชานตอบ ⁷ พลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองได้พบดิฉัน เขาตีดิฉัน เขาทำให้ดิฉันบาดเจ็บ พลตระเวนรักษากำแพงเมืองฉันทจึงเอาผ้าคลุมตัวจากดิฉันไป ⁸ โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้พวกเธอปฏิบัติญาณว่า ถ้าเธอคนใดได้พบที่รักของดิฉัน เธอจงรีบปากบอกเขาวว่า ดิฉันป่วยเป็นโรครัก ⁹ โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธออันวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครๆ คู่รักของเธออันวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครอื่นหรือ เธอจึงได้มาให้พวกฉันทปฏิบัติญาณให้เช่นนั้น

เจ้าสาวยกย่องเจ้าบ่าว

¹⁰ ที่รักของดิฉันผิวเปล่งปลั่งอมเลือด เขาเป็นเอกในท่ามกลางหมื่นคน ¹¹ ศีรษะของเขาตงทองคำเนื้อดี ผมของเขาหยิกและดำเหมือนนกกา ¹² ตาของเขาเปรียบเหมือนตาดนกเขาที่ริมห้วยอาบนานัม และจับอยู่ที่ริมกระแสน้ำเต็ม ¹³ แก้มของเขาเหมือนอย่างลานปลูกไม้สียะดั่ง สงกลิ่นหอมหวาน ริมฝีปากของเขาเหมือนดอกบัวหยดน้ำมันดดยอบ ¹⁴ มือของเขาดุจวงแหวนทองคำอันประดับด้วยพลอยเขียว ท้องของเขาดุจเสภาข้างและประดับด้วยไพฑูริย์ ¹⁵ ขาของเขาดุจเสาหินอ่อนตั้งบนฐานเสียบทองคำเนื้อดี สีหน้าของเขาดุจเลบานอน ประเสริฐอย่างไม้สนสดาร์ ¹⁶ ปากของเขาอ่อนหวานที่สุด ทว่าทั้งสรรพางค์ของเขาล้วนแต่น่ารักน่าใคร่ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มจำ นี่คือที่รักของดิฉัน และนี่คือเพื่อนยากของดิฉัน

6

คำพูดของพวกบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มและเจ้าสาว

¹ โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอไปไหนเสีย คู่รักของเธอกลับไปไหนเสียแล้วเล่า เพื่อพวกเราจะไปสืบหากับเธอ ² ที่รักของดิฉันลงไปยังสวนของเขาเพื่อจะไปที่ลานปลูกไม้สียะดั่ง และเพื่อจะไปเลี้ยงฝูงสัตว์ในสวนกับเพื่อจะเก็บดอกบัว ³ ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และที่รักก็เป็นของดิฉัน เขาเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ท่ามกลางหมู่ดอกบัว

ความงามและความดีของเจ้าสาว

⁴ โอ ที่รักของฉันทนเอ๋ย แม่ช่างสวยงามประหนึ่งเมืองที่ร่ำรวยและงามเย็นตาตงเยรูซาเล็ม แม่เป็นสง่าน่ารักรามเกรงดังกองทัพมีธงประจำ ⁵ ขอบเขื่อนนครไปจากฉันทเถาะ เพราะว่าฉันทเห็นหน้าตาของเธอแล้ว ผมของน้องดุจฝูงแพะที่เคลื่อนไหวตามเนินลาดภูเขาที่เลาอด ⁶ ขี้นกของเธอดั่งฝูงแกะตัวเมียเพิ่งขึ้นมาจากกรรขัรัส

มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหามีตัวใดเป็นหน้นไม่ 7 ขมับของเธอเหมือนผลทับทิมผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม 8 มีมเหสีหกสิบองค์ และนางห้ามแปดสิบคน พวกหญิงพรหมจารีอีกมากเหลือจะคนหา 9 แม่เฒ่าของเธอเป็นเหมือนนมสดของฉันทน์ เป็นคนเดียว เธอเป็นคนเดียวของมารดา เป็นหัวรักหัวใคร่ของผู้ให้กำเนิด สาวๆทั้งหลายเห็นเธอ และเรียกเธอว่า ผาสุก ทั้งเหล่ามเหสีและเหล่านางห้ามก็สรรเสริญเยินยอเธอว่า 10 แม่สาวคนนี้เป็นผู้ใดหนอ เมื่อมองลงก็ดังอโณทัย แจ่มจรัสดังดวงจันทร์ กระจางจ้าดังดวงสุริยัน สำนึกาเกรงขามดังกองทัพบึงประจำ 11 ดินลงไปในส่วนผลนัท เพื่อจะดูหมู่ไม้เขียวตามหุบเขาว่าเถาถูงมีดอกตูมออกหรือเปล้า และเพื่อจะดูว่าผลทับทิมมีดอกแล้วหรือยัง 12 เมื่อดินลงไปไม่ทันรู้ตัว จิตใจของดินได้กระทำให้ดินเหมือนนมรณมาแห่งอามินาติบ 13 กลับมาเถอะ กลับมาเถิด โอ แม่ชาวซูเลมจ๋า กลับมาเถิด กลับมาเถอะจะ เพื่อพวกดินจะได้เธอไว้ชมเชย นี้กระไรนะ เธอทั้งหลายจงมองตัวแม่ชาวซูเลม ดังกองทัพบึงสองพวก

7

1 โอ แมรีดาของจ้าว เท้าสวมรองเท้าผูกของเธอนั้นยาวนานนี้กระไร ตะโพกของเธอกลมดิกราวกับเม็ดเพชรที่มีช่องข่างผู้ชำนาญได้เจียรระโนไว้ 2 สะดือของเธอดูอย่างกลมที่มีไม้ขีดเหล้าถูงประสม ท้องของเธอดังกองข้าวสาลีที่มีดอกบัวปักไว้ล้อมรอบ 3 ถันทั้งสองของเธอเหมือนลูกมะมั่งสองตัวซึ่งเป็นและมั่งผ่าแฝด 4 ลำคอของเธอประหนึ่งหอคอยสร้างด้วยงาช้าง เนตรทั้งสองของเธอดูจใสในเบื้องตมที่ริมประตูเมือง บัทรันบิม งามของเธอเหมือนห่อแห่งเลบานอนซึ่งมองลงเห็นเมืองดามัสกัส 5 ศีรษะของเธอตั้งยอดภูเขาคารเมล ผมของเธอดูคล้ายสีม่วง กษัตริย์ก็ต้องมนต์เสน่ห์ด้วยเส้นผมนั้น 6 โอ แม่ช่างน่ารัก แม่ช่างชื่นชม เธอชื่นชางสวยงามดังดวงจรัส 7 เรืองามระหงดูเด่นอินทผลัม และถันทั้งสองของเธอตั้งพวงถูง 8 ฉันทน์จึงคิดว่า ฉันทน์จะเป็นขึ้นต้นอินทผลัมนั้น ฉันทน์จะจับพวงเหนียวไว้ ขอให้ถันทั้งสองของเธองามดังพวงถูงเถอะ และขอให้ลมหายใจของเธอหอมดังผลแอปเปิ้ลเถิด 9 และขอให้พาดานปากของเธอดูงามถูงอย่างดียิ่งสำหรับที่รักของฉันทน์ ดมคล่องคองจริง ๆ ทำให้ริมฝีปากของคนทีหลับอยู่พูดได้

เจ้าสาวหลงรักเจ้าบ่าว

10 ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และความปรารถนาของเขาก็เจาะจงเอาตัวดิฉัน 11 ที่รักของดิฉันจ๋า มาเถอะจะ ให้เราพากันออกไปในทุ่งนา ให้เราพักอยู่ตามหมู่บ้าน 12 ให้เราตื่นแต่เช้าตรู่ ไปยังสวนถูง ให้เราดูว่าเถาถูงมีดอกตูมออกหรือเปล้า หรือว่ามีดอกบานแล้ว ให้เราดูว่าถันทับทิมมีดอกหรือยัง ณที่นั้นแหละดิฉันจะมอบความรักของดิฉันให้แก่เธอ 13 โอ ที่รักของดิฉันจ๋า ผลมะเขือดูดาอิมส่งกลิ่นหอมฟุ้งไป แล้วที่ประตูบ้านของพวกดิฉันมีผลไม้อร่อยนานาชนิด มีทั้งผลใหม่และผลเก่าที่ดิฉันได้เก็บรวบรวมไว้สำหรับเธอ

8

1 โอ ถ้าเธอได้เป็นเหมือนพี่ชายของดิฉัน ผู้ได้ดูดนมาจากอภิมารดาของดิฉันก็จะดี เพราะเมื่อดิฉันพบเธอนอกบ้าน ดิฉันจะได้พบเธอ ได้ แล้วคนทั้งหลายจะได้ไม่ดูถูกดูหมิ่นดิฉัน 2 แล้วดิฉันจะได้เดินนำเธอพาเธอให้เข้ามาในเรือนมารดาของดิฉัน ผู้ซึ่งจะสอนดิฉัน ดิฉันจะได้ให้เธอดื่มน้ำถูงในใส่เครื่องเทศ และดื่มน้ำทับทิมของดิฉัน 3 แล้วมือซ้ายของเขาคือข้อมือใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขาจะสอดกอดดิฉันไว้ 4 โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเลมเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิญาณว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้น จนกว่าเขาจะจุใจแล้ว

เจ้าบ่าวกล่าวถึงความรัก

5 แม่คนนี่ที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารอิงแอบแนบมากับคู่รัก คือใครที่โหนหนอ ดิฉันได้ปลุกเธอเมื่อเธออยู่ใต้ต้นแอปเปิ้ล ที่นั้นแหละที่มารดาของเธอได้ให้กำเนิดเธอ ที่ตรงนั้นแหละผู้ที่คลอดเธอได้ให้กำเนิดเธอ 6 จงแนบดิฉันไว้ดูดวงตราแว่นตาอยู่ที่ใจของเธอ ประดุจดวงตราบนแขนของเธอ เพราะความรักนั้นเข้มแข็งอย่างความตาย ความริษยาก็ดุเดือดเหมือนแดนคนตาย และประกายแห่งความริษยานั้นก็คือประกายเพลิง คือประกายเพลิงที่แสนรุนแรง 7 น้ามากหลายไม่อาจดับความรักให้มอดเสียได้ หรืออุทกธารทั้งหลายไม่อาจท่วมความรักให้สาบสูญเสียได้ แม้ว่าคนใดจะเอาทรัพย์สมบัติในเข้านเรือนของตนทั้งสิ้นมาแลกกับความรักนั้น คนนั้นจะได้รับความหมิ่นประมาทจากคนทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง

เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวกล่าวเรื่องน้องสาวคนหนึ่ง

8 เรามีน้องสาวคนหนึ่งและเธอยังไม่มีถัน เราจะทำอย่างไรกับน้องสาวของเรา เมื่อถึงวันที่เขามาสู่ขอของเร 9 ถ้าหากน้องสาวนั้นเป็นกำแพง พวกเราก็จะสร้างปราสาทเงินไว้หลังหนึ่ง และถ้าหากน้องเป็นประตูปวงเราจะโอบล้อมเธอด้วยแผ่นไม้สนสีดาร์

เจ้าสาวสนทนากับเจ้าบ่าว

¹⁰ ดินฉันเป็นกำแพง ถิ่นทั้งสองของดินฉันเหมือนดังหอคอย เพราะฉะนั้นในสายตาของเขาดินฉันจึงเป็นดังผู้ที่ได้รับความโปรดปราน ¹¹ ซาโลมอนทรงมีสวนองุ่นอยู่แปลงหนึ่งที่เมืองบาลฮายาโมน พระองค์ทรงมอบสวนองุ่นนั้นให้แก่ผู้รักษาสวนเขา ทุกคนต้องส่งเงินคนละพันแผ่นเป็นค่าผลไม้ ¹² สวนองุ่นของดินฉัน ซึ่งเป็นของดินฉันเอง อยู่ต่อหน้าดินฉัน โอ ข้าแต่ซาโลมอน พ้นนั้นพระองค์เอาไปเกิด และผู้ดูแลผลไม้ในสวนนั้นก็เอาไปคนละสองร้อยเกิด ¹³ โอ เธอ ผู้อยู่ในสวน พวกเพื่อนๆของเธอคอยฟังเสียงของเธออยู่ ขอให้ฉันได้ยินเสียงเธอ ¹⁴ ที่รักของดินฉันจำ เร็วๆเข้าเถอะจะ ขอให้เธอเป็นดังละมั่งหรือกวางหนุ่มบนภูเขาต้นสีเสียดเกิด

ประวัติความเป็นมาของ หนังสืออิสยาห์

อิสยาห์เป็นบุตรชายของอามอส (1:1; 2:1; 13:1; 20:2; 37:2) พระเจ้า ซึ่งเลือกเขาไว้ก่อนที่เขาเกิด ได้ทำให้เขาเป็น □ลูกศรขัดมัน□ (49:2) เขารับใช้พระเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์อัสซิริยา โยธาม อาหัส และเยเซคียาห์

อิสยาห์ได้ประกาศพระคำของพระเจ้า และได้เตือนยูดาห์ว่า พระเจ้าจะทรงทำลายเขาเพราะเหตุความบาปของเขา พระคัมภีร์ใหม่ได้อ้างถึงหนังสืออิสยาห์ประมาณ 20 ครั้ง หนังสืออิสยาห์ยากกว่า หนังสือพยากรณ์อื่นๆ และมีคำพยากรณ์ถึงพระเยซูสมบูรณกว่าเล่มอื่นๆหนังสืออิสยาห์ได้พยากรณ์ถึง □ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง□ (1 ปด 1:11) หนังสืออิสยาห์มีคำสอนเรื่องความรอดและการไถ่บาปมากกว่าเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์เดิม

การใช้ภาษาในหนังสืออิสยาห์ไพเราะกว่าเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ และบางส่วนของเพลง Messiah ของจอร์จ เฟรเดอริก แฮนเดิล มาจากเล่มนี้โดยตรง

อาจารย์บางคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าอ้างว่าอิสยาห์เขียนบทที่ 1-40 แต่มีอีก 1 หรือ 2 คนที่ได้เขียนบทที่ 41-66 ความคิดนี้ไม่ได้มาจากหนังสืออิสยาห์หรือจากข้อมูลใดๆแห่งประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์ใหม่ได้อ้างถึงข้อความจากบทที่ 41-66 เป็นเวลา 8 ครั้ง และทุกครั้งได้ใช้คำว่า □ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้□ □อิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า□ หรือ □อิสยาห์กล่าวไว้ว่า□ เมื่อพระเยซูคริสต์อยู่บนโลกนี้ พระองค์ได้รับรองว่าหนังสืออิสยาห์ทั้งเล่มเป็นพระคำของพระเจ้า พระเยซูได้อ้างข้อความจากบทที่ 61 ข้อ 1-2 แล้วตรัสว่า อิสยาห์เป็นผู้เขียนไม่ใช่อันหนึ่งในสมัยพวกมีคดาปี หรือหลังสมัยนั้น หลังจากพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พวกอัครสาวกได้อ้างข้อความต่างๆจากเล่มนี้เมื่อเขาประกาศ ซึ่งแสดงว่าหนังสืออิสยาห์เป็นพระคำของพระเยซูว่าห์ ถ้าผู้ใดจะเชื่อว่ามีอีก 1 หรือ 2 คนได้ช่วยกันเขียนหนังสืออิสยาห์ เขาจะต้องกล่าวว่า □ข้าพเจ้าไม่เชื่อพระคัมภีร์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะหาวิธีอ้างว่าพระคัมภีร์ไม่เป็นพระวจนะของพระเจ้า□ พระเยซูตรัสว่า □โอ คนเขลา และมีใจเลื่องในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้□ (ลก 24:25) คริสเตียนไม่ควรให้เกียรติคนใดที่พระเยซูทรงเรียกว่าเป็นคนเขลา

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาซซุร บอกว่าการรับใช้ของอิสยาห์ได้ใช้เวลา 41 ปี

พระเจ้าทรงลงโทษยูดาห์เพราะเหตุความบาปของพวกเขา

¹ นิมิตของอิสยาห์บุตรชายของอามอส ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในรัชกาลของอัสซิริยา โยธาม อาหัส และเยเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ² โอ ฟาสวรรค์เอ๋ย จงฟัง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงเสียใจ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า □เราได้เลี้ยงดูบุตรและให้เติบโตขึ้น แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเรา ³ ทั่วทั้งจักรวาลของของมัน และลาก็รู้จักรางหญ้าของนายมัน แต่อิสราเอลไม่รู้จัก ขนชาติของเราไม่พิจารณาเลย□ ⁴ เออ ประชาชาติบาปหนา ขนชาติซึ่งหนักด้วยความชั่วช้า เชื้อสายของผู้กระทำความชั่วร้าย บรรดาบุตรที่ทำความเสียหาย เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ เขาได้ข่มขืนพันธสัญญาของอิสราเอลให้ทรงพระพิโรธ เขาทั้งหลายหันหลังให้เสีย ⁵ ยังจะให้เยียนเจ้าตรงไหนอีกที่เจ้ากบฏอยู่เรื่อยไป ศิริระก็เจ็บหมด จิตใจก็อ่อนเปลี้ย ไปสิ้น ⁶ ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะ ไม่มีความปกติในนั้นเลย มีแต่บาดแผลและฟกช้ำและเป็นแผลเลือดไหล ไม่เห็นบิบบอกหรือฟันไว้ หรือทำให้อ่อนลงด้วยน้ำมัน ⁷ ประเทศของเจ้าก็กรกร้างและหัวเมืองของเจ้าก็ถูกไฟเผา ส่วนแผ่นดินของเจ้าคนต่างดาวก็ทำลายเสียต่อหน้าเจ้า มันก็กรกร้างไป เหมือนอย่างถูกพลิกคว่ำเสียโดยคนต่างดาวนั้น ⁸ ส่วนธิดาแห่งศิโยนก็ถูกทิ้งไว้เหมือนอย่างขี้เถ้าในสวนองุ่น เหมือนเพิงในไร่แตงกวาเหมือนเพิงที่ถูกล้อม ⁹ ถ้าพระเยโฮวาห์จอมโยธามได้เหลือคนไว้ให้เราบ้างเล็กน้อยแล้ว เราจะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์

การขอร้องให้กลับใจเสียใหม่

¹⁰ ดูก่อนท่านผู้ปกครองเมืองโสโดม จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ดูก่อนท่านประชาชนเมืองโกโมราห์ จงเสียใจฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเรา ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา เราเอื้อมแกะตัวผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชา และไขมันของสัตว์ที่ขุนไว้แล้วแล้วเรามาได้ปิตินดีในเลือดของวัวผู้หรือลูกแกะหรือแพะผู้ ¹² เมื่อเจ้าเข้ามาเผ่าเรา ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้ที่เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา ¹³ อย่านำเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์มาอีกเลย เครื่องหอมเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อเรา วันข้างขึ้น และวันสะบาโต และการเรียกประชุม เราทนอีกไม่ได้มันเป็นความชั่วช้า แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วย ¹⁴ ใจของเราเกลียดวันข้างขึ้นของเจ้าและวันเทศกาลตามกำหนด

ของเจ้า มันกลายเป็นการแก่เรา เราแบกเหน็ดเหนื่อยเสียแล้ว¹⁵ เมื่อเจ้ากางมือของเจ้าออกเราจะซ่อนตาของเราเสียจากเจ้า แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมายเราจะไม่ฟัง มือของเจ้าเปราะไปด้วยโลหิต¹⁶ จงชำระตัว จงทำตัวให้สะอาด จงเอาการกระทำที่ชั่วของเจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา จงเลิกกระทำชั่ว¹⁷ จงฝึกกระทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงบรรเทาผู้ถูกบีบบังคับ จงป้องกันให้ลูกกำพร้าพอ จงสู้ความเพื่อหญิงม่าย¹⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอมาเถิด ให้เราสู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะเป็นขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ¹⁹ ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน²⁰ แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธและกบฏ เจ้าจะถูกทำลายเสียด้วยคมดาบ เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว²¹ เมืองที่สัตรีช็อกกลายเป็นแพศยาเสียแล้วหนอ คือเธอที่เคยเปี่ยมด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรม เคยพำนักอยู่ในเธอ แต่เดี๋ยวนี้พวกฆาตกรพำนักอยู่²² เงินของเจ้าได้กลายเป็นขี้เงินไปแล้ว น้ำองุ่นของเจ้าปนน้ำแล้ว²³ เจ้าหน้าที่ของเจ้าเป็นพวกกบฏและเป็นเพื่อนของโจร ทุกคนรักสินบนและวิ่งตามของกำนัล เขาไม่ได้อุปถัมภ์ให้ลูกกำพร้าพอ และคดีของหญิงม่ายก็ไม่มาถึงเขา²⁴ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอลตรัสว่า โอผู้เกิด เราจะระบายความโกรธของเราเหนือศัตรูของเรา และแค้นเคืองของเราเสียเอง

ในอนาคตอิสราเอลจะกลับไปสู่แผ่นดินของเขาอีก

²⁵ เราจะเห็นมือของเรามาสู่เจ้าและจะถลุงโลหะที่แร่ของเจ้าออกเสียอย่างกับล้างด้วยน้ำด่าง และเอาของเจือปนของเจ้าออกให้หมด²⁶ และเราจะคืนผู้ที่พากษากองเจ้าให้ดังเดิม และคืนที่ปรีชาของเจ้าอย่างกับตอนแรก ภายหลังเขาจะเรียกเจ้าว่า ปันครแห่งความชอบธรรม นครสัตรีชื่อ²⁷ ดิโยนจะรับการไถ่ด้วยความยุติธรรม และบรรดาคนในนครที่กลับใจจะรับการไถ่ด้วยความชอบธรรม²⁸ แต่พวกเขาจะเมิดและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และบรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระเยโฮวาห์จะถูกล้างผลาญ²⁹ เพราะเจ้าจะละอายเรื่องต้นโอ๊กที่เจ้าปรารถนานั้น และเจ้าจะอับอายเรื่องสวนซึ่งเจ้าเลือก³⁰ เพราะเจ้าจะเป็นเหมือนต้นโอ๊กที่ใบเหี่ยวแห้ง และเหมือนสวนที่ขาดน้ำ³¹ และผู้ที่แข็งแรงจะกลายเป็นโยป่าน และผู้ประกอบมันชินจะเป็นเหมือนประกายไฟ และทั้งสองจะไหม้เสียด้วยกัน ไม่มีผู้ใดดับได้

2

อาณาจักรอิสราเอลจะสูงศักดิ์อีก

¹ ถ้อยคำซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม² ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา และประชากรชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลเข้ามาหา³ และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะมากล่าวว่ โอมาเถิด ให้เราขึ้น ไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์ไป เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม⁴ พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างบรรดาประชาชาติ และจะทรงตัดสินชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาทั้งหลายจะตีดาบของเขาให้เป็นพลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป⁵ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย มาเถิด ให้เราทั้งหลายดำเนินในสว่างของพระเยโฮวาห์

ต้องให้การลงโทษสำเร็จก่อนรับพระพรได้

⁶ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงละทิ้งชนชาติของพระองค์เสีย คือวงศ์วานของยาโคบ เพราะว่าเขาอุดมด้วยหมอกจากตะวันออกอย่างคนฟีลิสเตีย และเขาตีสันที่กับคนต่างชาติ⁷ แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยเงินและทองคำ ทรัพย์สมบัติของเขาไม่มีสิ้นสุด แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยม้า รถรบของเขาไม่มีสิ้นสุด⁸ แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ เขากราบไหว้ผลงานแห่งมือของเขา ต่อสิ่งซึ่งนิ้วมือของเขาได้กระทำ⁹ คนต่ำต้อยจึงกราบลงและคนใหญ่โตก็ถ่อมตัวลง ฉะนั้นอย่าอภัยเขาเลย¹⁰ จงหลบเข้าไปในหินและซ่อนอยู่ในพงคณ ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อวดระการของพระองค์¹¹ และทำอันผยองของมนุษย์จะตกต่ำลง และความจองหองของคนจะถูกปราบลง พระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นผู้เห็ดทุนในวันนั้น¹² เพราะว่วันแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะสู้สารพัดที่เย่อหยิ่งและสูงส่ง สู้สารพัดที่ถูกยกขึ้นและพวกเขาจะถูกปราบลง¹³ สู้ต้นสนสดิรทั้งสิ้นของเลบานอนที่สูงและที่ถูกยกขึ้น และสู้ต้นโอ๊กทั้งสิ้นของบาซาน¹⁴ สู้ภูเขาสูงทั้งสิ้น และสู้เนินเขาทั้งปวงที่ถูกยกขึ้น¹⁵ สู้หอคอยสูงทุกแห่ง และสู้กำแพงที่เขม้แข็งทุกแห่ง¹⁶ สู้กำแพงทั้งสิ้นของทาริช และสู้รูปภาพงดงามทั้งสิ้น¹⁷ และความผยองของมนุษย์จะต้องถูกปราบลง และความจองหองของคนจะตกต่ำลง ในวันนั้นพระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นที่เห็ดทุน¹⁸ และรูปเคารพทั้งหลายพระองค์จะทรงทำลายอย่างเต็มที่¹⁹ และคนจะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อวดระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำในโลกสิ้นสะท้าน²⁰ ในวันนั้นคนจะเหวี่ยงรูปเคารพของตนออกไปอันทำด้วยเงิน และรูปเคารพ

ของตนที่ทำได้ด้วยทองคำ ซึ่งเขาทำได้เพื่อตนเองจะมีสาร ไปถึงตัวตนและตัวค้างคาว ²¹ เพื่อเขาจะเข้าถ้ำ หินและเข้าซอกผา ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อวดระการ ของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสะนั้น ²² จงตัดขาดจากมนุษย์เสียเถิด ซึ่งในนัยของ เขามีลมหายใจ เพราะเขามีคุณค่าอะไรเล่า

3

พระเจ้าทรงพิพากษายูดาห์

¹ เพราะเหตุเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงนำออกไปเสียจากเยรูซาเล็มและจากยูดาห์ ซึ่งเครื่องค้ำและเครื่องจุน เครื่องค้ำอันเป็นอาหารทั้งหมด และเครื่องค้ำอันเป็นน้ำทั้งหมด ² พวกทาสและ พวกทหาร ผู้วินิจฉัยและผู้พยากรณ์ ผู้เลี้ยวฉลาดและพวกผู้ใหญ่ ³ นายห้าสิบและผู้มียศ ที่ปรึกษาและ คนเล่นกลที่มีฝีมือ และนักพูดที่วาทะโหราตี ⁴ และเราจะกระทำให้เด็ก ๆ เป็นเจ้านายของเขา และทารกจะ ปกครองเขา ⁵ และประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนของตน และทุกคนจะบีบบังคับเพื่อน บ้านของตน เด็ก ๆ จะทะเลาะต่อผู้ใหญ่ และคนถ่อยต่อคนผู้มีเกียรติ ⁶ เมื่อใครคนหนึ่งไปยึดตัวพี่น้องของเขา ในเรือนของบิดาของเขา กล่าวว่า □เจ้ามีเลือดคูมอยู่แล้ว เจ้าจึงเป็นผู้นำของเรา และซากที่อยู่นี้จะอยู่ได้ กำมือของเจ้า □ ⁷ ในวันนั้นเขาจะคิดคำนึงว่า ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเป็นผู้สมาน เพราะในเรือนของข้าพเจ้า ไม่มี ทั้งอาหารและเลือดคูม ท่านจะตั้งข้าพเจ้าให้เป็นผู้นำของประชาชนไม่ได้ □ ⁸ เพราะเยรูซาเล็มก็ล้มจมและยู ดาห์ก็ล้มคว่ำ เพราะว่าลี้নেরเขาและการกระทำของเขาก็ต่อสู้พระเยโฮวาห์ กับบุตรของเนเธร์อันรุ่งโรจน์ ของพระองค์ ⁹ สี่หน้าของเขาเป็นยานปรักปรำเขาทั้งหลาย เขาบาร้องความผิดของเขาอย่างโสโดม เขามี ได้ปิดบังไว้ วิบัติแก่จิตใจเขา เพราะว่าเขา ได้นำความชั่วร้ายมาเป็นบำเหน็จแก่ตัวเขาเอง ¹⁰ จงบอกคน ชอบธรรมว่า เขาทั้งหลายจะเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับประทานผลแห่งการกระทำของเขา ¹¹ วิบัติแก่คน ชั่ว ความชั่วจะตกแก่เขา เพราะว่าสิ่งใดที่มีมือเขาได้กระทำ เขาจะถูกกระทำเช่นกัน ¹² ส่วนชนชาติของเรา เด็ก ๆ เป็นผู้บีบบังคับเขา และผู้หญิงปกครองเหนือเขา โอ ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้นำของเราทำเจ้าให้ผิด และ ทำลายแนวทางทั้งหลายของเจ้า ¹³ พระเยโฮวาห์ทรงเข้าประทับสู่ความ พระองค์ประทับยืนพิพากษาชนชาติ ของพระองค์ ¹⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงเข้าพิพากษาพวกผู้ใหญ่และเจ้านายชนชาติของพระองค์ □ เจ้าทั้งหลาย นี่แหละซึ่ง ได้กลืนกินสวนองุ่นเสีย ของที่รับมาจากคนจนก็อยู่ในเรือนของเจ้า ¹⁵ ซึ่งเจ้าได้ทุบชนชาติของเรา เป็นชิ้น ๆ และได้ดับไฟหน้าของคนจนนั้น เจ้าหมายความว่าอะไร □ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสด ังนี้แหละ

พระเจ้าทรงพิพากษาริดาทั้งหลายของศิโยน

¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า □ เพราะริดาทันหลายของศิโยนนั้นก็พียง และเดินคอยยึดคอยาว ตาของเขา ขมอยม้วย เดินกระตุ้งกระตึง ขยับเท้า ให้เสียงกรังกรัง ¹⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เป็นชนเผ่าที่ศิระ ของบรรดาริดาของศิโยน และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ที่ส่วนลับของเขาทั้งหลายโล้นไป ¹⁸ ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำเอาเครื่องวิจิตรตรงตามไปเสีย คือกำไลข้อเท้า ปิ่นหูห้อย ตุ่มวงเดือน ¹⁹ จี๋ กำไล มือ ผ้าแถบ ²⁰ ผ้ามาลา กำไลเท้า ผ้าคลุมศีรษะ หีบเครื่องน่าวบ ตะกรุดพิสมร ²¹ แหวนตรา และแหวนจุมก ²² เสื้องาม และเสื้อคลุม ผ้าคลุม และกระเป๋ากือ ²³ กระจก เสื้อผ้าลินิน ผ้าโพกศีรษะ และผ้าคลุมตัว ²⁴ ต่อมา แทนผ้าอบจะมีและความเนา แทนผ้าคาดเอวจะมีเชือก แทนผมตัดจะมีแต่ศีรษะล้าน แทนเสื้องามล้ำค่าจะคาด เหวด้วยผ้ากระสอบ แทนความงดงามจะมีแต่รอยไหม้ ²⁵ พวกผู้ชายของเราจะล้มลงด้วยดาบ และพวกแก้ว ทหารของเจ้าจะล้มในสงคราม ²⁶ ประดุจทั้งหลายของเรอจะคร่ำครวญและโศกเศร้า เธอผู้อยู่อย่างโดดเดี่ยว จะนั่งบนพื้นดิน □

4

อาณาจักรของพระคริสต์ คือพระอังกูร

¹ ในวันนั้นหญิงเจ็ดคนจะยึดชายคนหนึ่งไว้ กล่าวว่า เราจะหาภิงของเรา นางงหาหมของเราเอง ขอ เพียงให้เขาเรียกเราด้วยชื่อของเธอ ของปลดความอดสูของเราเสีย □ ² ในวันนั้นอังกูรของพระเยโฮวาห์จะ งดงามและรุ่งโรจน์ และพืชผลของแผ่นดินนั้นจะเป็นความภูมิใจและเป็นเกียรติของผู้ที่หลีกเลี่ยงหลบหนีแห่ง อิสราเอล ³ และต่อมาคนที่เหลืออยู่ในศิโยนและค้างอยู่ในเยรูซาเล็ม เขาจะเรียกว่าบริสุทธิ์ คือทุกคนผู้มีชื่อ ในทะเบียนชีวิตในเยรูซาเล็ม ⁴ ในเมืององค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงสร้างศาสนโสโครกของริดาทันหลายของศิโยน และชำระรอยโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้น ด้วยอาณภาพแห่งการพิพากษาและด้วยอาณภาพ ของการเผา ⁵ และพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างเมฆและควันเพื่อกลางวัน และแสงแห่งเปลวเพลิงเพื่อกลางวัน

เหนือที่อยู่อาศัยทั้งสิ้นของภูเขาศิโยน และเหนือประชุมชนเมืองนั้น เพราะจะมีการป้องกันอยู่เหนือสงสาราคี
ทั้งสิ้น⁶ จะมีพลับพลาที่ท่ามกลางวันบังแดด และเป็นทีลี้ภัยและที่กำบังพายุและฝน

5

พระเจ้าทรงทำลายสวนองุ่นที่ไร้ผล

¹ บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน
ที่รักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นแปลงหนึ่ง อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง² ท่านทำรั้วไว้รอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมด
และปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอฟ้าไว้ท่ามกลาง และสกัดบ่ออย่างงุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่า
มันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูกเถาเปรี้ยว³ บัดนี้ โอ ชาวเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย ขอตัดสินระหว่าง
เราและสวนองุ่นของเรา⁴ มีอะไรอีกที่จะทำได้เพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ ก็เมื่อเรามุ่งหวังว่า
มันจะบังเกิดลูกองุ่น โฉนมันจึงเกิดลูกเถาเปรี้ยว⁵ บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้ว่าเราจะทำอะไรกับสวน
องุ่นของเรา เราจะรื้อรื้อต้นไม้ของมันเสีย แล้วมันก็จะถูกเผา เราจะพังกำแพงของมันลง มันก็จะถูกเหยียบย่ำ
ลง⁶ เราจะกระหำมันให้เป็นที่ร้าง จะไม่มีใครลิดแขนงหรือพรุนดิน หามขยอยหามใหญ่ก็จะงอกขึ้น และ
เราจะบัญชาเมฆไม่ให้โปรยฝนรดมัน⁷ เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคืออิวาอิสราเอล
และคนยูดาห์เป็นหมู่ไม้ที่พระองค์ทรงขึ้นพระทัย และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด มีแต่การ
นองเลือด หวังความชอบธรรม แต่ ดูเถิด เสียงร้องไห้หวั่น

วิบัติทุกอย่างแก่คนอิสราเอล

⁸ วิบัติแก่ผู้เหล่านั้นที่เสริมบ้านหลังหนึ่งเข้ากับอีกหลังหนึ่ง และเสริมนาเข้ากับนา จนไม่มีที่อีกแล้ว เพื่อเขา
ทั้งหลายต้องอยู่ลำพังในท่ามกลางแผ่นดินนั้น⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกล่าวที่หูของข้าพเจ้าว่า □ เป็น
ความจริงทีเดียว บ้านหลายหลังจะต้องรกร้าง บ้านใหญ่บ้านงามจะไม่มีคนอาศัย¹⁰ เพราะว่าสวนองุ่นยี่สิบ
ห้าไร่จะได้ผลแต่เพียงบัพติศมา และเมล็ดพืชหนึ่งโยเมอร์จะให้ผลแต่เอฟาห์เดียว□¹¹ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่
ลุกขึ้นแต่เช้ามืด เพื่อวิ่งไปตามเมรัย ผู้เฉื่อยและอยู่จนดึก จนเหล้าองุ่นทำให้เขาเมาหยาบ¹² เขามีพินเขา
คู่และพินใหญ่ รัมมะนา ปี่ และเหล้าองุ่น ณ งานเลี้ยงของเขา แต่เขาทั้งหลายมิได้เอาใจใส่ในพระราชกิจ
ของพระเยโฮวาห์ หรือพิจารณาพระหัตถกิจของพระองค์¹³ เพราะฉะนั้นชนชาติของเราจึงตกไปเป็นเชลย
เพราะขาดความรู้ ผู้มีเกียรติของเขาก็หัวเหว และมวลชนของเขาก็แห้งผากไปเพราะความกระหาย¹⁴ เพราะ
ฉะนั้นรถศึกขายที่ของมันออก และอำปากเสียโดยไม่จำกัด และสงสาราคีของเขา และมวลชนของเขา และ
เสียงอึงคะนองของเขา และผู้ลี้ภัยอยู่ ก็จะลงไป¹⁵ คนต่ำต้อยจึงจะกราบลง และคนเข้มแข็งก็ถ่อมตัวลง
และนัยน์ตาของผู้หยิ่งก็ถูกลดต่ำ¹⁶ แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะได้รับการเทิดทูนไว้โดยความยุติธรรม
และพระเจ้าองค์บริสุทธิ์ก็จะได้ทรงสำแดงความบริสุทธิ์โดยความชอบธรรม¹⁷ แล้วลูกแกะจะเที่ยวหากินที่นั่น
ตามลักษณะท่าทางของมัน คนแปลกหน้าจะหากินในที่ปรักหักพังของสัตว์ที่อ้วน¹⁸ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลาก
ความชั่วช้าด้วยสายของความไร้สาระ ผู้ลากบาปอย่างกับใช้เชือกโยงเกรียน¹⁹ ผู้กล่าวว่า □ ให้พระองค์รีบ
ร้อน ให้พระองค์เร่งงานของพระองค์ เพื่อเราจะได้เห็น ให้พระประสงค์ขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเสด็จ
มาใกล้ ขอให้มาเพื่อเราจะได้รู้□²⁰ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และความดีว่าความชั่ว
ร้าย ผู้ถือเอาว่าความมืดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความมืด ผู้ถือเอาว่าความขมเป็นความหวาน และ
ความหวานเป็นความขม²¹ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ฉลาดตามสายตาของตนเอง และสุขุมรอบคอบในสายตา
ของตนเอง²² วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เป็นวีรชนในการดื่มเหล้าองุ่น และเป็นคนแก่ล้าลงในการประสมเมรัย²³
ผู้ปล่อยตัวคนทำผิดเพราะเขารับสินบน และเอาความชอบธรรมไปจากผู้ชอบธรรม²⁴ ดังนั้นเปเลเวลึงกลืน
ต่อข้าวฉนั้นใด และเพลิงเผาผลาญหญ้าแห้งนั้นใด รากของเขาก็จะเป็นเหมือนความเยือกเน่า และดอกบาน
ของเขาก็จะพังไปเหมือนฝงคลี่นั้นนั้น เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
และได้ดูหมิ่นพระวาระขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล²⁵ เหตุฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงฟุ้งขึ้นต่อ
ชนชาติของพระองค์ และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู้เขาและตีเขา และภูเขาทั้งหลายก็
สั่นสะเทือน และซากศพของเขาทั้งหลายถูกฉีกขาดกลางถนน ถึงกระนั้นก็ดี พระพิโรธของพระองค์ก็มิได้
หันกลับ แต่พระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังคงเหยียดออกอยู่²⁶ พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาญให้แก่ประชาชาติ
ที่ห่างไกล และจะทรงผิวพระโอษฐ์เรียกเขามาจากที่สูญปลายแผ่นดินโลก และดูเถิด เขางจะมาอย่างรวดเร็วและ
รีบเร่ง²⁷ ไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะอ่อนเปลี้ย ไม่มีผู้ใดจะสะดุด ไม่มีผู้ใดจะหลับสินหรืออินทรา ผ้าคาดเอวสัก
ผืนหนึ่งก็จะไม่หลุดลุ่ย สายรัดรองเท้าก็จะไม่ขาดสีกสายหนึ่ง²⁸ ลูกธนูของเขาก็แหลม บรรดาคนธนูของเขา
เขาก็ยิงไว้ กับม้าทั้งหลายของเขาจะเหมือนกับหินเหล็กไฟ และล้อของเขาทั้งหลายเหมือนลมหมน²⁹ เสียง
คำรามของเขาจะเหมือนสิงโต เหมือนสิงโตหนุ่ม เขาเหล่านั้นจะคำราม เขาจะคำรามและตะครุบเหยื่อของเขา
และเขาจะเข็นเขาไปเสีย และไม่มีผู้ใดช่วยเหยื่อนั้นให้พ้นไปได้³⁰ ในวันนั้นเขาทั้งหลายจะคำรามเหนือเหยื่อ

นั้นเหมือนเสียงคนองของทะเล และถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดมองที่แผ่นดิน ดูเถิด ความมืดและความทุกข์ใจ และสว่างแห่งฟ้าสวรรค์ก็มีดล

6

นิมิตของอิสยาห์

1 ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเกิดทุนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร 2 เหนือพระองค์มีเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละคนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป 3 ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า ๐บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์ 4 และรากฐานของธรณีประดุจทั้งหลายก็สั่นสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปหมด

อิสยาห์รู้สึกสำนึกถึงความบาปของตน

5 และข้าพเจ้าว่า ๐บิดาแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา 6 แล้วคนหนึ่งในเสราฟิมบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถ่านเพลิง ซึ่งเขาเอาคีมคีมมาจากแท่นบูชา 7 และเขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า ๐ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว ความชั่วช้าของเจ้าก็ถูกยกเสีย และเจ้าก็จะรับการลบมลทินบาป 8 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ๐เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนพวกเรา 9 แล้วข้าพเจ้าทูลว่า ๐ข้าพระองค์นี้พระเจ้าข้า ขอร้องใช้ข้าพระองค์ไปเถิด ๐

การมอบหมายหน้าที่แก่อิสยาห์

9 และพระองค์ตรัสว่า ๐ไปเถอ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า ๐ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น ๐ 10 จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มีนงง และให้หูทั้งหลายของเขาหนั และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย ๐ 11 แล้วข้าพเจ้ากล่าววว่า ๐ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าใด ๐ และพระองค์ตรัสตอบว่า ๐จนหัวเมืองทั้งหลายถูกทิ้งร้าง ไม่มีชาวเมือง และบ้านเรือนไม่มีคน และแผ่นดินกรีกร้างอย่างสิ้นเชิง 12 และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดคนออกไปไกล และที่ที่ทอดทิ้งก็มีมากอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น 13 และแม้ว่ามีเหลืออยู่ในนั้นสักหนึ่งในสิบ ก็จะกลับมาและถูกเผาไฟ เหมือนต้นน้ำมันสนหรือต้นโอ๊กซึ่งเหลืออยู่แต่ต่อเมื่อถูกโค่น ๐ ต่อของมันเป็นจะเป็นเชื้อสายบริสุทธิ์

7

ชีเรียร่วมกับเอฟราอิมไปสู้รบกับเยรูซาเล็ม

1 ต่อมาในรัชกาลของอาหัสโอรสของโยธาม โอรสของอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งยูดาห์ เรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์โอรสของเรมาลียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ขึ้นมายังเยรูซาเล็มเพื่อกระทำการสงครามกับเมืองนั้น แต่รบไม่ชนะ 2 เมื่อเขาไปบอกที่ราชสำนักของดาวิดว่า ๐ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว ๐ พระหทัยของพระองค์และจิตใจของประชาชนของพระองค์ก็สั่นเหมือนต้นไม้ในป่าสันอยู่หนาว 3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า ๐จงออกไปพบอาหัส ทั้งเจ้าและเชอรยาชาบุตรชายของเจ้า ณ ที่ปลายท่อน้ำสระบนที่ถนนลานซักฟอก 4 และจงกล่าวแก่เขาว่า ๐จงระวังและสงบใจ อย่ากลัว อย่าให้พระหทัยของพระองค์ชโลดด้วยเหตุเหตุแผ่นดินฟ้าที่วามมืดทั้งสองนี้ เพราะความกริ้วร้ายแรงของเรซิน และซีเรีย และโอรสของเรมาลียาห์ 5 เพราะว่าซีเรียพร้อมกับเอฟราอิมและโอรสของเรมาลียาห์ได้คิดการชั่วร้ายต่อพระองค์ กล่าววว่า ๐ ๐ให้เรูาทั้งหลายขึ้นไปต่อสู้กับยูดาห์และทำให้มันคร้ามกลัว และให้เราทะลวงเอาเมืองของเขาเพื่อเราเอง และตั้งบุตรของทาเบเอลให้เป็นกษัตริย์ท่ามกลางเมืองนั้น ๐ ๐องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มันจะไม่เป็นไป และจะไม่เกิดขึ้น 8 เพราะเศียรของซีเรียคือดามัสกัส และเศียรของดามัสกัสคือเรซิน ภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกเป็นชิ้นๆ กระทั่งไม่เป็นชนชาติอีกแล้ว 9 และเศียรของเอฟราอิมคือสะมาเรีย และเศียรของสะมาเรียคือโอรสของเรมาลียาห์ ถ้าเจ้าจะไม่มั่นใจ และจะตั้งมันเจ้าไว้ไม่ได้ ๐

พระสัญญายิ่งใหญ่ว่า อิมมานูเอลจะบังเกิดจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง

10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหัสอีกว่า ๐ ๐จงขอหมายสำคัญจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงขอในที่ลึกหรือที่สูงเบื้องบนก็ได้ ๐ ๐ แต่อาหัสตอบว่า ๐เราจะไม่ทูลขอ และเราจะไม่ทดลองพระเยโฮวาห์ ๐ ๐ และท่านกล่าวว่า ๐ โอ ข้าแต่ข้าราชสำนักของดาวิด ของฟิงจะให้มนุษย์ย่อนใจนั้นเล็กน้อยอยู่หรือ และท่านยังให้พระเจ้าของข้าพเจ้าอ้อนพระหทัยด้วย ๐ ๐ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานหมายสำคัญเอง ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล

15 ท่านจะรับประทานนมข้นและน้ำผึ้ง เพื่อท่านจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี 16 เพราะก่อนที่เด็กนั้นจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดีนั้น แผ่นดินซึ่งท่านเกลียดชังนั้น มันจะขาดกษัตริย์ทั้งสององค์

การบรุกรุกและความหายนะของยูดาห์ในอนาคต (2 พศด 28:1-20)

17 พระเยโฮวาห์จะทรงนำวันนั้นมาเหนือพระองค์ เหนือชนชาติของพระองค์และเหนือวงศ์วานแห่งบิดาของพระองค์ คือวันอย่างที่ไม่เคยพบเห็น ตั้งแต่วันที่เอเฟราอิม ได้พรางจากยูดาห์ คือกษัตริย์ของอัสซีเรีย 18 ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงผิวพระโอษฐ์เรียกเหลือบซึ่งอยู่ทางต้นกำเนิดแม่น้ำแห่งอีธิปต์ และเรียกผึ้งซึ่งอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย 19 และมันจะมากันและทั้งหมดก็จะหยุดพักตามหุบเขาที่ร้าง และในซอกหิน และบนต้นหนามทั้งสิ้น และบนพุ่มไม้ทั้งสิ้น 20 ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโกนทั้งศีรษะและขนที่เท้าเสียด้วยมีดโกนซึ่งเข้ามาจากปากแม่น้ำชาฟโนน คือโดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนั่นเอง และจะผลาญเราด้วย 21 ต่อมาในวันนั้นชายคนหนึ่งจะเลี้ยงแมววัวไว้ตัวหนึ่งและแกะสองตัว 22 และต่อมาเพราะมันให้นมมากมาย เขาจะรับประทานนมข้น เพราะว่าทุกคนที่เหลื่ออยู่ในแผ่นดินจะรับประทานนมข้นและน้ำผึ้ง 23 ต่อมาในวันนั้นทุกแห่งที่เคยมีเถาองุ่นหนึ่งพันเถา มีค่าเงินหนึ่งพันเชเชล ก็จะกลายเป็นต้นหนามย่อยและหนามใหญ่ 24 คนจะมาที่นั่นพร้อมกับคัณธนูและลูกธนู เพราะว่าแผ่นดินทั้งสิ้นนั้นจะกลายเป็นที่หนามย่อยและหนามใหญ่ 25 ส่วนเนินเขาทั้งสิ้นที่เขาเคยขุดด้วยจอบ การกล้ำหนามย่อยและหนามใหญ่จะไม่มาที่นั่น แต่เนินเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นที่ซึ่งเขาปล่อยฝูงวัวและที่ซึ่งฝูงแกะจะเหยียบย้ำ

8

คำพยากรณ์เรื่องการบรุกรุกโดยชาวอัสซีเรีย

1 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงเอาแผ่นจารึกใหญ่มาแผ่นหนึ่ง และจงเขียนด้วยปากกาของมนุษย์เรื่อง ฌมาเออร์ชาลาลหับบัส 2 และข้าพเจ้าได้พยานที่เชื่อถือได้ คือ อูริอาห์บุตรโรทิต และเศคาริยาห์บุตรชายของเยเบเรดียาห์ให้บันทึกไว้เพื่อข้าพเจ้า 3 และข้าพเจ้าได้เข้าไปหาหญิงผู้พยากรณ์ และเธอก็ตั้งครุฑและคลออดบุตรชายคนหนึ่ง และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า ฌมาเออร์ชาลาลหับบัส 4 เพราะก่อนที่เด็กจะรู้ที่จะร้องเรียก ฌพอ เมอ ได้ ทรัพย์สมบัติของดาวิดสักกสและของที่บริบได้จากสะมาเรีย จะถูกขนเอาไปต่อพระพักตร์กษัตริย์อัสซีเรีย 5 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า 6 เพราะชนชาตินี้ได้ปฏิเสธน้ำแห่งชีโลอาห์ซึ่งไหลเอื่อยๆ และปิตินิตต่อเรชินและโอโรสของเรมาเลียห์ 7 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูก่อนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำน้ำแห่งแม่น้ำมาสู่เขาทั้งหลาย ที่มีกำลังและมากมาย คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและสงาราสีทั้งสิ้นของพระองค์ และน้ำนั้นจะไหลล้นห้วยทั้งสิ้นของมัน และท่วมฝั่งทั้งสิ้นของมัน 8 และจะกวาดต้อนเขาในยูดาห์ และจะไหลท่วมและผ่าน ไปแม้จนถึงคอ และปีกอันแผ่กว้างของมันจะเติมแผ่นดินของท่านนะ โอ ท่านเอมมานูเอล 9 โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าร่วมกัน และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ บรรดาประเทศไกลๆทั้งหมด เจ้าเอ๋ยจงเสียหู่ จงคาดเอาเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ จงคาดเอาเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ 10 จงปรึกษากันเถิด แต่ก็จะไม่สำเร็จผล เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา 11 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ตรัสดังต่อไปนี้กับข้าพเจ้าพร้อมด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และทรงสั่งสอนข้าพเจ้ามิให้ดำเนิน ในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า 12 สิ่งซึ่งชนชาตินี้เรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เจ้าอย่าเรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เสียหมด อย่างกลัวสิ่งที่เขากล่าว หรืออย่างครันครัม 13 แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นแหละ เจ้าต้องว่าพระองค์บริสุทธิ์ จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้ายำเกรง จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าครันครัม 14 แล้วพระองค์จะเป็นสถานบริสุทธิ์ แต่เป็นศิลาที่ท่าให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ท่าให้ขัดเคืองใจของวงศ์วานทั้งคู่ของอิสราเอล เป็นกับและเป็นบ่วงดักชาวเยรูซาเล็ม 15 และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะสะดุดหินนั้น เขาทั้งหลายจะล้มลงและแตกหัก เขาจะติดบ่วงและถูกจับไป 16 จงมัดถ้อยคำพยานเก็บไว้เสีย และจงติตราพระราชบัญญัติไว้ในหมู่พวกสาวกของข้าพเจ้าเสีย 17 ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากวงศ์วานของยาโคบ และข้าพเจ้าจะคอยท่าพระองค์ 18 ดูก่อน ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เป็นหมายสำคัญและเป็นการมหัศจรรย์ต่างๆในอิสราเอล จากพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงประทับบนภูเขาไซโยน 19 และเมื่อเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่พวกท่านว่า จงปรึกษากับคนทรงและพอมดเมมดผู้ร้องเสียงจ๊อกแจ๊ก และเสียงพึมพำ 20 ไม่ควรที่ประชาชนจะปรึกษากับพระเจ้าของเขาหรือ ควรเขาจะไปปรึกษาคณดาเยเพื่อคนเป็นหรือ 21 ไปค้นพระราชบัญญัติและถ้อยคำพยาน ถ้าเขาไม่พูดตามคำเหล่านี้ก็เพราะในตัวของเขาไม่มีแสงสว่างเสียเลย 22 เขาทั้งหลายจะผ่านแผ่นดินไปด้วยความระทมใจอันยิ่งใหญ่และด้วยความหิว และต่อมาเมื่อเขาหิว เขาจะเกรี้ยวกราดและแข่งด่ากษัตริย์ของเขาและพระเจ้าของเขา และจะแหงนหน้าขึ้นข้างบน 23 และจะมองดูที่แผ่นดินโลก และจะมองดูเห็นความทุกข์ใจและความมืด ความกลุ้มเหง่ความแสนระทม และเขาจะถูกผลักใส่เข้าไปในความมืดที่

9

คำพยากรณ์เรื่องการประสูติของพระเยซูคริสต์

¹ แต่กระนั้นแผ่นดินนั้นซึ่งอยู่ในความแสนระทมจะไม่กลัดกลุ้ม ในกาลก่อนพระองค์ทรงนำแคว้นเศบูลุน และแคว้นเศฟาลีมาสู่ความดูหมิ่น แต่ในกาลภายหลังพระองค์จะทรงกระทำให้หนทางข้างทะเล แคว้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างใน คือ กาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ ให้เจือปัดทรมาณอย่างมาก ² ประชาชาติที่ดำเนินในความมืด ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช สว่าง ได้ส่องมาบนเขา ³ พระองค์ได้ทรงหิวชนในประชาชาตินั้นขึ้น พระองค์ได้ทรงเพิ่มความขึ้นบานของเขา เขาทั้งหลายเปรมปรีดีต่อพระพักตร์พระองค์ ดังด้วยความขึ้นบานเมื่อฤดูเกี่ยวเก็บ ดังคนเปรมปรีดีเมื่อเขาแบ่งของรืบนานนั้นแก่กัน ⁴ เพราะว่าแอกอันเป็นภาระของเขากิติ ไม่พลองที่ติบ่าเขากิติ ไม่ตะบองของผู้บีบบังคับเขากิติ พระองค์จะทรงหักเสียภายในวันของคณมิเดีย ⁵ เพราะการรบทั้งสิ้นของนครบมิเสียจะวาย และเสื้อคลุมที่เกลือกอยู่ในโลหิต แต่การรบครั้งนี้จะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงใส่ไฟ ⁶ ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประจักษ์มาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป้าของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า ๐ ผู้ที่มหัศจรรย์ ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาในรันดร์ องค์สันติราช ⁷ เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ที่จะสถาปนาไว้ และเช็ดขุไ้ด้วยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้น ไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้

อิสราเอลจะถูกติสอนต่อไป

⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้พระงานจะไปต่อสุยาโคบ และจะตกอยู่เหนืออิสราเอล ⁹ และประชาชนทั้งสิ้นจะรู้เรื่อง คือเอฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้กล่าวด้วยความเย่อหยิ่งและด้วยจิตใจจองทอง ¹⁰ ว่า ๐ ก่อนอิฐพังลงแล้ว แต่เราจะสร้างด้วยศิลาสลัก ตันมะเตือถูกโค่นลง แต่เราจะใส่ต้นสิติราชเข้าแทนไว้ในที่นั้น ¹¹ พระเยโฮวาห์จึงทรงหนนปฏิปักษ์ของเรขึ้นมาสู่เขา และทรงกระตุ่นศัตรูของเขาให้รวมกัน ¹² คือคนซีเรียทางข้างหน้า และคนฟีลิสเตียทางข้างหลัง และเขาจะอำปากออกกลืนอิสราเอลเสีย ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่ ¹³ เพราะประชาชนมิได้เห็นมาหาพระองค์ผู้ทรงตีเขา มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา ¹⁴ พระเยโฮวาห์จึงจะทรงตัดหัวตัดหางออกเสียจากอิสราเอล ทั้งกิ่งก้านและต้นกกในวันเดียว ¹⁵ ผู้ใหญ่และคนมีเกียรติคือหัว และผู้พยากรณ์ผู้สอนเท็จเป็นหาง ¹⁶ เพราะบรรดาผู้ที่นำเขามาได้ นำเขาให้หลง และบรรดาผู้ที่เขานำก็ถูกทำลาย ¹⁷ ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะหาทรงเปรมปรีดีในคนหนุ่มของเขา มิได้ และจะมีได้ทรงมีพระกรุณาต่อคนกำพร้าพ่อหรือหญิงม่ายของเขา เพราะว่าทุกคนเป็นคนหน้าซื่อใจคดและเป็นคนทำความชั่วและปากทุกปากก็กล่าวคำโหดเลว ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่ ¹⁸ เพราะความชั่วก็ใหม่เหมือนไฟใหม่ มันจะผลาญทั้งหนามย่อยและหนามใหญ่ มันจะจุดไฟเข้าที่ป่าทึบ และป่าทึบก็จะม้วนขึ้นข้างบนเหมือนควันเป็นลูกๆ ¹⁹ แผ่นดินนั้นก็มืดไปโดยเหตุพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ประชาชนก็จะเหมือนเชื้อเพลิง ไม่มีคนใดจะไว้ชีวิตที่น้องของตน ²⁰ เขาจะฉวยได้ทางขวา แต่ยังหิวอยู่ เขาจะกินทางซ้าย แต่ก็ยังไม่อิ่ม ต่างก็จะกินเนื้อแขนของตนเอง ²¹ มนัสเสหฺกิมเนเฟราอิม เอฟราอิมกิมเนสเสหฺ และทั้งคู่อีกสู้กับยูดาห์ ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

10

¹ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายธรรม และเป็นผู้เขียนที่เขียนแต่การบีบคั้นเรื่อยไป ² เพื่อเห็นคนขัดสนไปจากความยุติธรรม และปล้นสิทธิของคนจนแห่งชนชาติของเราเสีย เพื่อว่าหญิงม่ายจะเป็นเหยื่อของเขา และเพื่อเขาจะปล้นคนกำพร้าพ่อเสีย ³ พวกเขาจะกระทำอย่างไรในวันแห่งการลงอาญา และในการกวาดล้างซึ่งจะมาจากที่ไกล เจ้าจะหนีไปพึ่งใคร และเจ้าจะฝากสงาราคีของเจ้าไว้ที่ไหน ⁴ ปราศจากเราพวกเขาจะรบบองอยู่กับนักโทษ เขาจะล้มลงในหมู่พวกคนที่ถูกฆ่า ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

พระเจ้าจะทรงติสอนประเทศอัสซีเรีย

⁵ โอ ชาวอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เป็นตะบองแห่งความกร้าวของเรา และไม้พลองในมือของเขา คือความเกรี้ยวกราดของเรา ⁶ เราจะใช้เขาไปสู่ประชาชาติอันหน้าซื่อใจคด เราจะบัญชาเขาให้ไปสู่ชนชาติที่เรากริ้ว ไปเอาของรืบนและฉวยเหยื่อและให้เหยียบย่ำลงเหมือนเหยียบเลนในถนน ⁷ แต่เขามิได้ตั้งใจอย่างนั้น และจิตใจของเขา ก็มิได้คิดอย่างนั้น แต่ในใจของเขาคิดจะทำลาย และตัดประชาชาติเสียมิไ้ช่น้อย ⁸ เพราะเขาพูดว่า ๐ ผู้บังคับบัญชาของข้าเป็นกษัตริย์ห่มดมิใช่หรือ ⁹ เมืองคาลาในก็เหมือนเมืองคาร์เคมีซใช่หรือ เมืองฮามัทก็เหมือนเมืองอาร์ปัตติมใช่หรือ เมืองสะมาเรียก็เหมือนเมืองดามัสกัสใช่หรือ ¹⁰ เหมือนอย่างมือของเราไปถึงบรรดา

ราชอาณาจักรของรูปเคารพ ซึ่งรูปเคารพและสลักของเขานั้นใหญ่กว่าของเยรูซาเล็มและสะมาเรีย ¹¹ เราจะไม่ทำแก่เยรูซาเล็มกับรูปเคารพของเขาดอกหรือ ดังที่เราได้ทำแก่สะมาเรียและรูปเคารพของเขา ¹² ต่อมาเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาศิโยนและที่เยรูซาเล็มแล้ว เราจะทรงลงทัณฑ์แก่พลแห่งจิตใจของห้องของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และส่งราชาศิแห่งตายโสของเขา ¹³ เพราะว่า ¹⁴ ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้หรือเขตแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้ปล้นทรัพย์สมบัติของเขา ข้าได้โยนบรรดาชาวเมืองลงมาอย่างคนกล่าหยา ¹⁴ มือของข้า ได้ฉวยทรัพย์สมบัติของชนชาติทั้งหลายเหมือนฉวยรังนก และอย่างคนเก็บไขซึ่งละทิ้งไว้ ข้าก็รวบรวมแผ่นดินโลกทั้งสิ้นตั้งนั้นแหละ และไม่มีผู้ใดชับปีกมาปก หรืออำปากหรือร้องเสียงจ๊อกแจ๊ก ¹⁵ ขวานจะคุชคนคนที่ใช้มันสกัดนั้นหรือ หรือเลื่อยจะทะนงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลื่อยนั้นหรือ เหมือนกับว่าตะบองจะยกผู้ซึ่งถือมันขึ้นดี หรืออย่างไม้พลองจะยกตัวขึ้นเหมือนกับว่ามันไม่ทำด้วยไม้ ¹⁶ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะทรงให้โรคผอมแห้งมาในหมู่พวกคนอ้วนพีของเขา ภายใต้เกียรติของเขาจะมีการไหม้ใหญ่โตเหมือนอย่างไฟไหม้ ¹⁷ ความสว่างแห่งอิสราเอลจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิ์ของท่านจะกลายเป็นเปลวเพลิง และจะเผาและกินหนามใหญ่และหนามย่อยของเขาเสียในวันเดียว ¹⁸ พระองค์จะทรงผลาญส่งราชาศิแห่งป่าของเขาและแห่งสวนผลไม้ของเขา ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย และจะเป็นเหมือนเวลาผู้ถือธองอ่อนเปลี้ยลงไป ¹⁹ ต้นไม้แห่งป่าของเขาจะเหลือน้อยเต็มที จนเด็กก็จะเขียนลงได้

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในสมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง

²⁰ ต่อมาในวันนั้น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และคนที่รอดหนีไปแห่งวงศ์วานของยาโคบ จะไม่ฟังผู้ที่ตีเขาอีก แต่จะพักพิงที่พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล โดยความจริง ²¹ ส่วนคนที่เหลืออยู่จะกลับมายังพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ คือคนที่เหลืออยู่ของยาโคบ ²² อิสราเอลเอ๋ย เพราะแม้ว่าชนชาติของเจ้าจะเป็นดังเม็ดทรายในทะเล คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะกลับมา การเผาผลาญซึ่งกำหนดไว้แล้วจะสั่นหลามไปด้วยความชอบธรรม ²³ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาจะทรงกระทำให้การเผาผลาญนั้นสิ้นสุดลงตามที่กำหนดไว้แล้วในท่ามกลางแผ่นดินทั้งสิ้น ²⁴ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ²⁵ โอชนชาติของเราเอ๋ย ผู้ที่อยู่ในศิโยน อย่ากลัวคนอัสซีเรีย เขาจะดีเจ้าด้วยตะบองและจะยกไม้พลองของเขาขึ้นสู่เจ้าอย่างทีในอียิปต์ ²⁵ เพราะอีกสักหน่อยเท่านั้น แล้วความกริ้วนั้นจะสิ้นสุด และความโกรธของเราจะมุ่งตรงที่การทำลายเขา ²⁶ และพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเหวี่ยงแส้มาสู่เขา ดังที่พระองค์ทรงโจมตีคนมีเดีย น ญ ดิลาโอเรบ และไม้พลองของพระองค์ที่เคยอยู่เหนือทะเล พระองค์จะทรงยกขึ้นอย่างทีในอียิปต์ ²⁷ และต่อมาในวันนั้นการะของเขาวะพราก ไปจากป่าของเจ้า และแอกของเขาจะถูกทำลายเสียจากคอของเจ้า และแอกนั้นจะถูกทำลายเพราะเหตุการณ์เจ็บ

กองทัพลำบากของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์มาสูรับที่อารมาเกตโดน (วิว 16:14; 19:11)

²⁸ เขาได้มาถึงอียิปต์แล้ว เขาได้ข้ามมิเกรน เขาเก็บสัมภาระของเขาไว้ที่มีคมาซ ²⁹ เขาเหล่านั้นผ่านช่องหว่างเขามาแล้ว เกบาเป็นที่เขาค้างคืน รามาสหะทสะทั้น ก็เบอาห์ของชาอูลหนีไปแล้ว ³⁰ โอ ริดดาของกิลิมเอ๋ย ส่งเสียงร้องซี ให้เขานิน ได้ใน โไลซาห์เกิด โอ อานาโฮเทเอ๋ย นำสงสารจริง ³¹ มัดเมนาห์กำลังหนีอยู่ คนเกบิมหนีให้พ้นภัย ³² ในวันนั้นเอง เขาจะขับขังอยู่ที่เมืองโนบ เขาจะสายมือของเขาต่อต้านภูเขแห่งริดดาของศิโยน เนินเขาของเยรูซาเล็ม ³³ คูเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะทรงตัดกิ่งไม้ด้วยกำลังอันน่าคร้ามกลัว ต้นที่สูงยิ่งจะถูกโค่นลงมา และต้นที่สูงจะต้องต่ำลง ³⁴ พระองค์จะทรงใช้ขวานเหล็กฟันป่าทึบ และเลบานอนจะล้มลงโดยคนมีอำนาจใหญ่โต

11

พระเยซูคริสต์ คือพระอังกูร จะทรงประทับนั่งบนพระที่นั่งของดาวิด

¹ จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสิช จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา ² และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอำนาจ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ³ ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน ⁴ แต่ท่านจะพิพากษาคคนจนด้วยความชอบธรรม และตัดสินเพื่อผู้มีใจถ่อมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะดีโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยคมแห่งริมฝีปากของท่าน ⁵ ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบนเอวของท่าน

บรรดาสัตว์แห่งโลกนี้จะอยู่เย็นเป็นสุขกับมนุษย์ชาติ

⁶ สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป ⁷ แม้วัวกับหมียังจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะเป็นนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัว ⁸ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากทุ่งหญ้า และเด็กที่หย่านมจะเอาอิมวาวบนรังของงูกับทาง ⁹ สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายทั่วภูเขอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดังนั้นปากคลุมทะเลอยู่นั้น

คำพยากรณ์เรื่องการรวบรวมกันอีกของอิสราเอล

¹⁰ ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์ ¹¹ อยู่มาในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงขึ้นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากปาทิโรส จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากชินาร์ จากยามัท และจากเกาะต่างๆแห่งทะเล ¹² พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาคนนั้นขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก ¹³ ความอิจฉาของเอฟราอิมจะพรางไปด้วย และบรรดาศัตรูของยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอฟราอิมจะไม่อิจฉายูดาห์ และยูดาห์จะไม่รบกวนเอฟราอิม ¹⁴ แต่เขาทั้งหลายจะโอบล้อมเหนือไหล่เขาของคอนฟีลิสเตียทางตะวันตก และเขาจะร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขาจะยื่นมือออกต่ออัสโดมและโมอับ และคนอัมโมนจะเชื่อฟังเขาทั้งหลาย ¹⁵ และพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายลินของทะเลแห่งอียิปต์อย่างสิ้นเชิง และจะทรงโบกพระหัตถ์เหนือแม่น้ำนั้น ด้วยลมอันแรงกล้าของพระองค์ และจะตีมันให้แตกเป็นธารน้ำเจ็ดสาย และให้คนเดินข้ามไปได้โดยที่เท้าไม่เปียกน้ำ ¹⁶ และจะมีถนนหลวงจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์ ดังที่มีอยู่สำหรับอิสราเอลในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

12

คนอิสราเอลทุกคนจะได้รับความรอด

¹ ในวันนั้น ท่านจะกล่าวว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะแม้พระองค์ทรงพระพิโรธต่อข้าพระองค์ ความกริ้วของพระองค์ก็ห็นกลับใจไป และพระองค์ทรงเล้าโลมข้าพระองค์ ² ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว ³ เจ้าจะโง่งนด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด ⁴ และในวันนั้นเจ้าจะกล่าวว่า โอจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงร้องเพลงออกมาของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงบาร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู ⁵ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำกิจอันดีเลิศ ให้เรารู้กันทั่วไปในแผ่นดินโลก ⁶ ชาวศิโยนเอ๋ย จงโห่ร้องและร้องเสียงดัง เพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้นก็ใหญ่ยังอยู่ในหมู่พวกเจ้า

13

การทำลายกรุงบาบิโลน และปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ในวันแห่งพระเยโฮวาห์

¹ การจะเกี่ยวกับบาบิโลน ตามซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้เห็น ² จงชูงวงสัญญาณขึ้นบนภูเขาสูง จงเปล่งเสียงร้องเรียกเขาทั้งหลาย จงโบกมือให้เขาเข้าไปในประตูเมืองของชนนาง ³ ตัวเราเองได้บัญชาแก่ผู้ที่เราชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เราได้เรียกชายฉกรรจ์ของเราให้จัดการตามความโกรธของเรา คือผู้ที่ยินดีในความสูงส่งของเรา ⁴ เสียงอึงอลบนภูเขาต่งเสียงมวลชนเมหิมา เสียงอึงคะนึงของราชอาณาจักรทั้งหลายของบรรดาประชาชาติที่รวมเข้าด้วยกัน พระเยโฮวาห์จอมโยธากำลังระดมพลเพื่อสงคราม ⁵ เขาทั้งหลายมาจากแผ่นดินอันไกล จากสุดปลายฟ้าสวรรค์ พระเยโฮวาห์และอาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ เพื่อจะทำลายแผ่นดินทั้งสิ้น ⁶ จงพิลาปร่ำไห้ซี เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว วันนั้นจะมา เป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ⁷ เพราะฉะนั้น ทุกๆมือก็จะอ่อนเปลี้ย และจิตใจของทุกคนก็จะละลายไป ⁸ และเขาทั้งหลายจะตกใจกลัว ความเจ็บและความปวดจะเกาะเขา เขาจะทรนทรายต่งหญิงกำลังคลอดบุตร เขาจะมองตากันอย่างตกตะลึง หน้าของเขาแดงเป็นแสงไฟ ⁹ ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์จะมา โหดร้ายด้วยพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราด ที่จะทำให้แผ่นดินเป็นทึกร้าง และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปของแผ่นดินเสียจากแผ่นดินนั้น ¹⁰ เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมืดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน ¹¹ เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้าย และคนชั่วเพราะความชั่วช้าของเขา เราจะกระทำให้ความเย่อหยิ่งของคนจองหองสิ้นสุด และปราบความยโสของคนโหดร้าย

สมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งและคนอิสราเอลที่เหลืออยู่

¹² เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอไฟร์ ¹³ เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์สิ้นสะเทือน และแผ่นดินโลกจะสะท้านพลัดจากที่ของมัน โดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ห้อมล้อมอา ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ ¹⁴ คนทุกคนจะหันเข้าสู่ชนชาติของตนเอง และคนทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง ดังละมั่งที่ถูกล่าหรือเหมือนแกะที่ไม่รู้รวมฝูง ¹⁵ ทุกคนที่เขาพบเข้าก็จะถูกแทงทะลุ และทุกคนที่รวมเข้าด้วยกันกับพวกเขา ก็จะล้มลงด้วยดาบ ¹⁶ เด็กเล็กๆ ของเขาจะถูกฟาดลงเป็นชิ้นๆ ต่อหน้าต่อตาเขา เรือรบของเขาจะถูกปล้นและภรรยาของเขาจะถูกขโมยไป

การทำลายกรุงบาบิโลน

¹⁷ ดูเถิด เราจะรบเร้าให้ชาวมีเดียมาสู้เขา ผู้ซึ่งไม่เอาใจใส่ในเรื่องเงิน และไม่ใยดีในเรื่องทองคำ ¹⁸ คนธนูของเขาจะฟาดชายหนุ่มลงเป็นชิ้นๆ เขาจะไม่ปราณีต่อผู้บังเกิดจากครรภ์ นัยน์ตาของเขาจะไม่สงสารเด็ก ¹⁹ และบาบิโลน ซึ่งโอ้อำในบรรดาราชอาณาจักร เมืองที่สง่าและเป็นที่ภูมิใจของชาวเคลเดีย จะเป็นดังเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เมื่อพระเจ้าทรงคว่ำมันเสีย ²⁰ จะไม่มีใครเข้าอยู่ในบาบิโลน หรืออาศัยอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ คนอาระเบียจะไม่ทางเดินของเขาที่นั่น ไม่มีผู้เลี้ยงแกะที่จะให้แก่ของเขานอนลงที่นั่น ²¹ แต่สัตว์ป่าจะนอนลงที่นั่น และบ้านเรือนในนั้นจะเต็มไปด้วยนกที่ต้อน นกเค้าแมวจะอาศัยที่นั่น เมฆปีศาจจะเด่นร่าอยู่ที่นั่น ²² ทหารจึงจ้องจะเห่าหอนอยู่ในที่อาศัยอันรกร้าง และมังกรจะร้องอยู่ในวังแสนสุขของมัน เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันเวลาของมันจะไม่ยืดให้ยาวไป

14

การรวบรวมคนอิสราเอลในอนาคต

¹ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมีพระเมตตาต่อยาโคบ และจะทรงเลือกอิสราเอลอีก และจะทรงตั้งเขาทั้งหลายไว้ในแผ่นดินของเขาเอง คนต่างด้าวจะสมทบกับเขา และติดพันอยู่กับวงศาวานของยาโคบ ² และชนชาติทั้งหลายจะรับเขาและนำเขาทั้งหลายมายังที่ของเขา และวงศาวานของอิสราเอลจะมีกรรมสิทธิ์ในเขา เป็นทาสชายหญิงในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ ผู้ที่จับเขาเป็นเชลยจะถูกเขาจับเป็นเชลย และจะปกครองผู้ที่เคยบีบบังคับเขา ³ และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์จะทรงประทานให้เจ้าได้หลุดพ้นจากความเศร้าโศกของเจ้า และจากความกลัว และจากงานหนักซึ่งเจ้าถูกบังคับให้กระทำ ⁴ เจ้าจะยกคำภีร์นี้กล่าวต่อษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า โอเอ ผู้บีบบังคับก็สงบ ไปแล้วหนอ เมืองทองคำก็สงบไปด้วย ⁵ พระเยโฮวาห์ทรงหักไม้พลองของคนชั่ว คทาของผู้ครอบครอง ⁶ ผู้ซึ่งตีชนชาติทั้งหลายด้วยความพิโรธ ด้วยการตีอย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ซึ่งได้ครอบครองประชาชาติด้วยความโกรธ ได้ถูกข่มเหงโดยไม่มีผู้ใดช่วยยัง

ความสงบสุขทั่วโลก

⁷ โลกทั้งสิ้นก็พักและสงบอยู่ เขาทั้งหลายร้องเพลงโพล่งออกมา ⁸ ดันสนสามใบเปรมปรีดีเพราะเจ้า ดันสนสิติารแห่งเลบานอนด้วย และกล่าวว่า โอตั้งแต่เจ้าตกต่ำ ก็ไม่มีผู้ไถ่ขึ้นมาก่อสู้เราแล้ว

ปฐพีกับสัตว์พระเจ้าทั้งลงไปในรก (ดนล 7:8; วา 19:20)

⁹ นรกเบื้องล่างก็ตื่นตื่นเพื่อต้อนรับเจ้าเมื่อเจ้ามา มันปลุกให้ชาวแดนคนตายมาต้อนรับเจ้า คือบรรดาผู้ซึ่งเคยเป็นผู้นำของโลก มันทำให้บรรดาผู้ที่เคยเป็นกษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งหลายลุกขึ้นมาจากพระที่นั่งของเขา ¹⁰ ทุกตนจะพูด และกล่าวแก่เจ้าว่า โอเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอย่างเราด้วยหรือ เจ้ากลายเป็นอย่างพวกเราหรือ ¹¹ ความโง่เขลาของเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตาย และเสียงพิณใหญ่ของเจ้า ตัวหนอนจะเป็นที่นอนอยู่ใต้ตัวเจ้า และตัวหนอนจะเป็นผ้าห่มของเจ้า

การล่มลงของพญามารซาตาน

¹² โอ ลูซิเฟอร์เอ๋ย โอรัสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำ ¹³ เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาขมขมสถาน ณ ด้านทิศเหนือ ¹⁴ ข้าจะขึ้นไปที่เหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด ¹⁵ แต่เจ้าจะถูกนำลงมาสุนทรก ยังที่ลึกของปากแดน ¹⁶ บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าจะเพ่งดูเจ้า และจะพิจารณาเจ้าว่า โอชายคนนั้นหรือที่ท่าให้โลกสิ้นสะเทือน ผู้เขยราชอาณาจักรทั้งหลาย ¹⁷ ผู้ที่ได้กระทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร และคว่ำหัวเมืองของโลกเสีย ผู้ไม่ยอมให้เชลยกลับไปบ้านของเขา

การล่มสลายของบาบิโลนกับอาณาจักรของอัสซีเรีย (วา 18:1-24)

¹⁸ กษัตริย์ทั้งสี่ของบรรดาประชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในโลงไม้ของตน ¹⁹ แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมศพของเจ้า เหมือนกิ่งที่พึงรังเกียจ เหมือนเสื้อผ้าของผู้ที่ถูกสังหาร คือที่ถูกแทงด้วยดาบ ผู้

ซึ่งลงไปยังกองหินของหลุมศพ เหมือนซากศพที่ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า²⁰ เจ้าจะไม่ได้รับการฝังศพร่วมกับเขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า เจ้าได้สังหารประชาชนของเจ้า □ ขออย่าให้ใครเอ่ยถึงชื่อของเชื้อสายแห่งผู้กระทำความชั่วอีกเลย²¹ จงเตรียมสังหารลูกๆของเขาเถิด เพราะความชั่วช้าแห่งบิดาของเขา เกรงว่าเขาทิ้งหลายจะลุกขึ้นเป็นเจ้าของแผ่นดิน และกระทำให้พื้นโลกเต็มไปด้วยหัวเมือง□²² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □ เพราะเราจะลุกขึ้นสู้กับเขา และจะตัดข้อกับคนที่เหลืออยู่และลูกหลานออกจากบาบิโลน □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ²³ □ และเราจะกระทำให้เป็นกรรมสิทธิ์ของอิก้าบ้าน และเป็นสระน้ำ และจะกวาดด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย□ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ²⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณว่า □ เราจะไม่วางแผนงานไว้อย่างไร ก็จะเป็นไปอย่างนั้น และเราไม่มุ่งหมายไว้อย่างไร ก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น²⁵ คือว่าเราจะตัดคนอัสซีเรียในแผ่นดินของเราให้ย่อยยับไป และบนภูเขาของเราเหยียบย่ำเขาไว้ และแอ่งของเขานั้นจะพรากไปจากเขาทั้งหลาย และเกาะของเขานั้นจากบ่าของเขาทั้งหลาย□²⁶ นี่เป็นความมุ่งหมายที่มุ่งหมายไว้เกี่ยวกับแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และนี่เป็นพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกเหนือบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น²⁷ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งไว้แล้ว ผู้ใดเล่าจะลบล้างเสียได้ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงเหยียดออก และผู้ใดจะหันให้กลับได้

การบีบบังคับและปัญหาต่างๆที่จะมาสู่อิสราเอล

²⁸ ในปีที่กษัตริย์อาหัสสิ้นพระชนม์ ภาระนี้จะมีมาว่า²⁹ □ ประเทศฟีลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนอย่าเปรมปรีดีไปเลย เพราะว่าตะบองซึ่งตีเจ้านั้นหักเสียแล้ว เพราะงูที่บงจะออกมาจากรากเงาของงู และผลของมันจะเป็นงูแมวเซา³⁰ และลูกหัวปีของชนยากจนจะมีอาหารกิน และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย แต่เราจะทำรากเงาของเจ้าด้วยการกินดาราอาหาร และคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะถูกสังหารเสีย³¹ โอ ประตูนูเมืองเอ๋ย พิลิป ร่ำไห้สิ โอ กรุงเอ๋ย จงร้องไห้ ประเทศฟีลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนจงละลายเสีย เพราะควันจะออกมาจากทิศเหนือ และจะไม่มีคนล้างหลังในถ้ำของเขาเลย□³² จะตอบทูตของประชาชาตินั้นว่าอย่างไร ก็ว่า □ พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถาปนาศิโยน และคนยากจนในชนชาติของพระองค์จะไดวางใจในที่นั้น□

15

ภาระเกี่ยวกับโมอับ

¹ ภาระเกี่ยวกับโมอับ เพราะนครอาร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ เพราะนครคีร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ² เขาได้ขึ้นไปยังบาบิลและติโบน ไปยังปุษนีสถานสูง เพื่อจะร่ำไห้ โมอับจะคร่ำครวญถึงเนโบและถึงเมเดบา ศิระห์ทุกศิระจะโสน และหนองเคราทุกคนก็ถูกโกนออกเสีย³ เขาจะคาดผ้ากระสอบอยู่ในถนนหนทาง ทุกคนจะร่ำไห้เป็นนักทนายที่บนหลังคาเรือนและตามถนน⁴ เมืองเฮซโบนและเอลเอลาห์จะส่งเสียงร้อง เสียงของเขาจะได้ยินไปถึงเมืองยาซาส เพราะฉะนั้นทหารที่ถืออาวุธของโมอับจึงจะร้องเสียงดัง ชีวิตของเขาจะเป็นที่เศร้าโศกแก่เขา⁵ จิตใจของข้าพเจ้าจะร้องออกมาเพื่อโมอับ ผู้หลบภัยของโมอับนั้นจะหนีไปยังโคอาร์ เหมือนยงวัวสาวที่มีอายุสามปี เพราะตามทางขึ้นไปเมืองลูอีท เขาจะขึ้นไปคร่ำครวญ ตามถนนสู่เมืองโฮโรนาอิม เขาจะเปล่งเสียงร้องถึงการทำลาย⁶ เพราะธารน้ำที่นิรมลก็จะถูกทิ้งร้าง ฟางก็เหี่ยวแห้ง หญ้าก็ไม่งอก พืชที่เขียวชอุ่มไม่มีเลย⁷ เพราะฉะนั้นทรัพย์สิ้นซึ่งเขาเก็บได้ และที่เขาสะสมไว้ เขาจะขนเอาไปข้ามลำธารต้นหลิว⁸ เพราะเสียงร้องได้กระจายไปทั่วชายแดนโมอับ เสียงคร่ำครวญไปถึงเอกลาอิม เสียงคร่ำครวญไปถึงเบเออร์เอลิม⁹ เพราะน้ำของเมืองดีโมจะมีเลือดเต็มไปหมด ถึงกระนั้นเรายังจะเพิ่มภัยแก่ดีโมนีก คือให้สิงโตสำหรับฆ่าโมอับที่หนีไป และสำหรับคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

16

ริดาของโมอับมุ่งคอยอาณัติกรของพระคริสต์

¹ เจ้าส่งลูกแกะไปยังผู้ปกครองแผ่นดินจากเสปลาตามทางถิ่นทุรกันดาร ไปยังภูเขาแห่งริดาของศิโยน² เหมือนนกที่กำลังบินหนีอย่างลูกนกที่พลัดรัง ริดาของโมอับจะเป็นอย่างนั้นตรงท่าลุยข้ามแม่น้ำอารโนน³ □จงให้คำปรึกษา จงอ่านเวทความยุติธรรม จงห้ามเงาของท่านเหมือนกลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่าหักหลังผู้ลี้ภัย⁴ โมอับเอ๋ย จงให้ผู้ถูกขับไล่ของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้นจากหน้าผู้ทำลาย เพราะผู้บีบบังคับได้สิ้นสุดแล้ว ผู้ทำลายได้หยุดยั้งแล้ว และผู้เหยียบย่ำได้ถูกเผาผลาญไปเสียจากแผ่นดินแล้ว⁵ พระที่นั่งก็จะได้รับการสถาปนาด้วยความเมตตา บนนั้นจะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วยความจริงในเต็นท์ของดาวิด คือท่านผู้พิพากษาและแสวงหาความยุติธรรม และรวดเร็วในการกระทำความชอบธรรม□

การทำลายความเย่อหยิ่งของโมอับ

6 เราได้ยินถึงความเยอหยิ่งของโมอับ ว่าเขาหยิ่งเสียจริงๆ ถึงความจองหองของเขา ความเยอหยิ่งของเขา และความโกรธของเขา แต่คำโกหกของเขาจะไม่สำเร็จ ⁷ เพราะฉะนั้นโมอับจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ ทุกคนจะคร่ำครวญ เจ้าทั้งหลายจะโศกครวญเนื่องด้วยรากฐานของเมืองศิรหะเรเซท เพราะมันจะถูกทุบแน่นอน ⁸ เพราะทุ่งนาแห่งเมืองเฮซโบนอ่อนระทวย ทั้งเถาปูนของสิบมาห์ เจ้านายทั้งหลายแห่งบรรดาประชาชาติ ได้ตีกิ่งของมันลง ซึ่งไปถึงเมืองยาเซอร์ และพเนจรไปถึงถิ่นทุรกันดาร หน่อของมันก็แตกกว้างออกไปและผ่านข้ามทะเลไป ⁹ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงร้องให้กับคนร้องไห้ของเมืองยาเซอร์ เนื่องด้วยเถาปูนของสิบมาห์ โอ เฮซโบนและเอเลอาเลห์เอ๋ย ข้าพเจ้าจะราดเจ้าด้วยน้ำตาของข้าพเจ้า เพราะเสียงไหร้องเนื่องด้วยผลฤดูร้อนของเจ้า และเนื่องด้วยข้าพเจ้าที่เกี่ยวเก็บของเจ้า ได้ส่งลงแล้ว ¹⁰ เขาเอาความขึ้นบานและความยินดีไปเสียจากที่สวนผลไม้ เขาไม่ร้องเพลงกันตามสวนองุ่น ไม่มีใครไหร้อง ตามบ่ออย่างงั้น ไม่มีคนย่ำให้น้ำองุ่นออก ข้าพเจ้าทำให้เสียงเหย้าองุ่นเงียบเสียแล้ว ¹¹ ฉะนั้นจิตของข้าพเจ้าจึงจะร่ำให้เหมือนพินเขาคุเพื่อโมอับ และใจของข้าพเจ้าร่ำให้เพื่อศิรเฮเรส ¹² และต่อมาเมื่อเห็นว่าโมอับเห็นเด็ดย่อยอยู่ที่ปุษนียสถานสูงนั้น และเมื่อเขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเขาเพื่อจะอธิษฐาน เขาก็จะไม่ได้รับผล

คำพยากรณ์เรื่องประเทศโมอับ

¹³ นี่เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับโมอับในอดีต ¹⁴ แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายในสามปี ตามปีจ้างลูกจ้าง สงครามของโมอับจะถูกเหยียดหยาม แม้มวลชนมหิมาของเขาทั้งสินกิติ และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จะน้อยและกะปลกะปล

17

ภาระเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส

¹ ภาระเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส ดูเถิด ดามัสกัสจะหยุดไม่เป็นเมือง และจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง ² เมืองต่างๆของอาโรเออร์จะเรีตร้างเป็นนิคม จะเป็นทีสำหรับฝูงแพะแกะ ซึ่งมันจะนอนลงและ ไม่มีผู้ใดจะให้มันกลัว ³ ป้อมปราการจะสูญหายไปจากเอเฟราอิม และราชอาณาจักรจะสูญหายไปจากดามัสกัสและคนที่เหลืออยู่ของซีเรีย พวกเขาจะเป็นเหมือนสงสารคีของคนอิสราเอล พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ⁴ และต่อมาในวันนั้นสงสารคีของยาโคบจะตกต่ำ และความอ้วนที่เนื้อของเขาจะซุบพอมลง ⁵ และจะเป็นเหมือนเมื่อคนเกี่ยวข้าวเกี่ยวเกี่ยวพืชข้าวที่ตั้งอยู่และแขนของเขาจะเกี่ยวรวงข้าว และจะเป็นเหมือนเมื่อคนหนึ่งเกี่ยวรวงข้าวในที่หุบเขาเรฟาอิม ⁶ จะมีผลงุ่นเหลืออยู่บ้างในนั้น เหมือนอย่างเมื่อตัดต้นมะกอกเทศให้ลูกหล่น จะมีเหลืออยู่ที่ยอดสูงที่สุดสองสามลูก หรือที่เหลือบนกิ่งไม้ ผลสีหาลูก พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้แหละ ⁷ ในวันนั้น คนจะมองดูพระผู้สร้างตน และนัยน์ตาเขาจะเอาใจใส่ในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ⁸ เขาจะไม่มองแท่นบูชา ผลงานแห่งมือของเขา และเขาจะไม่เอาใจใส่สิ่งที่นิ้วของเขาเองได้กระทำขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพทั้งหลาย ⁹ ในวันนั้นเมืองเข้มแข็งของเขาจะเป็นเหมือนกิ่งไม้ที่ถูกทอดทิ้ง และกิ่งก้านที่อยู่นยอดสูงที่สุดซึ่งเขาได้ละทิ้งเพราะคนอิสราเอล และจะมีการกร้างว่างเปล่าเกิดขึ้น ¹⁰ เพราะเจ้าได้หลงลืมพระเจ้าแห่งความรอดของเจ้าเสีย และมิได้จดจำศิลาเข้มแข็งของเจ้า ฉะนั้นเจ้าจะปลุกต้นอภิมรณ และจะปลุกกิ่งไม้ต่างชาติลง ¹¹ เจ้าจะทำให้มันงอกในวันที่เจ้าปลุกมัน และจะทำให้มันออกดอกในเช้าของวันที่เจ้าหว่าน ถึงกระนั้นผลการเกี่ยวเกี่ยวก็จะหนีไป ในวันแห่งความกลัดกลุ้มและความทุกข์ใจอย่างเหลือเกิน ¹² วิบัติแก่ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ซึ่งทำเสียงกึกก้องเหมือนทะเลก้องกึก และแกเสียงครีๆของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งครีๆเหมือนเสียงครีๆของน้ำที่มีกำลังมาก ¹³ ชนชาติทั้งหลายครีๆเหมือนเสียงครีๆของน้ำเป็นอันมาก แต่พระเจ้าจะทรงชนมันไว้ และมันจะหนีไปไกลเสีย จะถูกไล่ไปเหมือนเกล็ดต้องลมบนภูเขา เหมือนพืชแห้งปลิวไปต่อหน้าลมหมุน ¹⁴ ดูเถิด พอเวลาเย็น ก็ความสยดสยอง ก่อนรุ่งเช้า ก็ไม่มีเขาทั้งหลายแล้ว นี่เป็นส่วนของบรรดาผู้ที่รับของของเรา และเป็นส่วนของผู้ที่ปล้นเรา

18

ประเทศเอธิโอเปียในสมัยที่อิสราเอลถูกรวบรวมกันอีก

¹ วิบัติแก่แผ่นดินแห่งปีกที่กระหึ่ม ซึ่งอยู่เลยแม่น้ำทั้งหลายแห่งเอธิโอเปีย ² ซึ่งส่งทูตไปโดยทางทะเลโดยเรือต้นกกบนน้ำ กล่าวว่า โอเจ้าผู้สื่อสารที่รวดเร็วเอ๋ย จงไปยังประชาชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกปิดเสีย ชนชาติที่เขาถลัดตั้งแต่แรก ยังประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามิแม่น้ำแบ่ง ³ ท่านทั้งปวงผู้เป็นชาวฟีลพิท ท่านอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อเขาถูกออกนิติสัญญาขึ้นบนภูเขา จงมองดู เมื่อเขาเป่าแตร จงฟัง ⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า เราจะพิกผ่อนและจะพิจารณาจากที่อาศัยของเรา เหมือนความร้อนที่กระจ่างอยู่บนผักรักหญ้า เหมือนอาบงเมฆแห่งน้ำค้างในความร้อนของ

ฤดูเกี่ยว□ 5 เพราะก่อนถึงฤดูเกี่ยว ดอกตูมเบ่งบานเต็มที่แล้ว และผลองุ่นเปรี้ยวกำลังสุกอยู่ในช่องของมัน พระองค์จะทรงตัดตูมออกด้วยขวอลิดแขนงและนำออกไป และจะทรงตัดกิ่งก้านนั้นลงเสีย 6 และเขาทั้งหลายจะถูกทิ้งไว้ทั้งหมดให้แก่เหยี่ยวที่อยู่บนภูเขา และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และนกกินเหยี่ยวจะกินเสียในฤดูร้อน และบรรดาสัตว์ทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลกจะกินเสียในฤดูหนาว 7 ในครั้งนั้น เขาจะนำของกำนัลมาถวายแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจากชนชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกอเปลื้อง จากชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก จากประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง ยังสถานที่แห่งพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา คือภูเขาศิโยน

19

ภาระเกี่ยวกับอียิปต์

1 ภาระเกี่ยวกับอียิปต์ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเมษอันรวดเร็วและจะเสด็จมายังอียิปต์ ต่อ พระพักตร์พระองค์ รูปเคารพแห่งอียิปต์จะสั่นสะเทือน และใจของคนอียิปต์จะละลายไปภายในตัวเขา 2 และเราจะกวาดให้คนอียิปต์ต่อสู้กับคนอียิปต์ และเขาจะสู้รบกัน ทุกคนรบพี่น้องของตน และทุกคนรบเพื่อนบ้านของตน เมืองรบกับเมือง ราชอาณาจักรรบกับราชอาณาจักร 3 และในสมัยนั้นคนอียิปต์ก็จะงุนงง และเราจะกระทำให้แผนงานของเขายุ่งเหยิง และเขาจะปริกรูรูปเคารพและพวกหมอดู และคนทรง และพอมดเมมด 4 และเราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของนายที่แข็งแกร่ง และกษัตริย์ชั่วร้ายคนหนึ่งจะปกครองเหนือเขา องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 5 และน้ำจะแห้งไปจากทะเลและแม่น้ำจะแห้งผาก 6 และแม่น้ำของมโนจะเหือดแห้ง และแม่น้ำแห่งการป้องกันจะน้อยลงและแห้งไป ต้นอ้อและกอปรือจะเหี่ยวแห้ง 7 กอแขมที่แม่น้ำ ทิรมึงแม่น้ำ และทั้งสินที่หว่านลงข้างแม่น้ำนั้นจะแห้งไป จะถูกไล้ไปเสียและไม่มียีก 8 ชาวประมงจะร้องทุกข์ คือบรรดาผู้ที่ตกเบ็ดในแม่น้ำจะไร้ทุกข์ และผู้ที่ทอดแหลงในน้ำจะอ่อนระทวย 9 คนงานที่หริปานจะอับอาย ทั้งคนที่ทอผ้าขาวด้วย 10 บรรดาผู้ที่ทำเชือกและสระน้ำสำหรับปลา เป้าหมายของเขาจะถูกบีบคั้น 11 พวกเจ้านายแห่งไศอันโง่เขลาทีเดียว ที่ปรึกษาที่ฉลาดของฟาโรห์ให้คำปรึกษาอย่างโง่เขลา พวกเขาจะพูดกับฟาโรห์ได้อย่างไร้ว่า □ข้าพระองค์เป็นบุตรของนักปราชญ์ เป็นเชื้อสายของกษัตริย์โบราณ □ 12 พวกท่านอยู่ที่ไหน นักปราชญ์ของท่านอยู่ที่ไหน ให้เขายกมือและให้เขาทำให้งงงว้าง พระเยโฮวาห์จอมโยธามีพระประสงค์อะไรกับอียิปต์ 13 เจ้านายแห่งไศอันกลายเป็นคนโง่ และเจ้านายแห่งโนฟถูกหลอกลวงแล้ว บรรดาผู้ที่เป็นศิลาามะของตระกูลของอียิปต์ได้นำอียิปต์ให้หลงไป 14 พระเยโฮวาห์ทรงปณดวางจิตแห่งความยุ่งเหยิงไว้ในอียิปต์ และเขาทั้งหลายได้กระทำให้อียิปต์แช่เขื่อนในการกระทำทั้งสี่ของมัน ดังคนเมาโซเซอยู่บนสิ่งที่เขาอาเจียน 15 ไม่มีอะไรที่จะกระทำได้เพื่อช่วยอียิปต์ ซึ่งหัวกิด หางกิด หรือกิ่งก้านก็ดี ต้นกกก็ดี ไม่อาจจะทำได้ 16 ในวันนั้นอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หญิง จะเรงกัวและหวาดกลัวต่อพระหัตถ์ ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกวดแกว่งเหนือเขา 17 และแผ่นดินยูดาห์จะเป็นที่หวาดกลัวแก่คนอียิปต์ เมื่อกล่าวชื่อให้คนหนึ่งคนใดเขาก็จะกลัว เพราะพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ซึ่งทรงประสงค์ต่อเขาทั้งหลาย 18 ในวันนั้นจะมีห้าหัวเมืองในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งพูดภาษาของคานาอัน และปฎิญาณต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธา เมืองหนึ่งเขาจะเรียกว่า เมืองแห่งการรื้อทำลาย 19 ในวันนั้นจะมีแท่นบูชาแท่นหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และมีเสาสำคัญแด่พระเยโฮวาห์ที่พระเมดัน 20 จะเป็นแท่นบูชาสำคัญและเป็นพยานในแผ่นดินอียิปต์ถึงพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะเมื่อเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เหตุด้วยผู้บีบบังคับเขา พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยผู้ยิ่งใหญ่มา ให้เขา และผู้นั้นจะทรงช่วยเขาให้พ้น 21 และพระเยโฮวาห์จะสำแดงพระองค์ให้เป็นที่รู้จักแก่คนอียิปต์ และคนอียิปต์จะรู้จักพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะถวายเครื่องสักการบูชาและเครื่องถวาย และเขาทั้งหลายจะปฎิญาณต่อพระเยโฮวาห์และปฏิบัติตาม 22 และพระเยโฮวาห์จะไถ่คนอียิปต์ ทรงไถ่คนอียิปต์ ทรงแริรักษาพลาง และเขาทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงฟังคำวิงวอนของเขา และทรงรักษาเขา 23 ในวันนั้นจะมีทางหลวงจากอียิปต์ถึงอัสซีเรีย และคนอัสซีเรียจะเข้ามายังอียิปต์ และคนอียิปต์ยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะปรนนิบัติพร้อมไปกับคนอัสซีเรีย 24 ในวันนั้นอิสราเอลจะเป็นที่สามกับอียิปต์และกับอัสซีเรีย เป็นพรท่ามกลางแผ่นดินนั้น 25 เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงอำนวยพระพรว่า □อียิปต์ชนชาติของเราได้รับพระ และอัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และอิสราเอลมรดกของเรา□

20

อัสซีเรียจะทำลายอียิปต์และเอธิโอเปีย

1 ในปีที่ทารุณ (ผู้ซึ่งขารกอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงใช้นั้น) ได้มาถึงเมืองอัสโดดและได้ต่อสู้ยึดเมืองอัสโดดนั้นได้ 2 ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอิสยาห์บุตรชายอามอสว่า □จงไปแก่ฟากระสอบออกจากบ้านเฝ้าของเจ้า และเฝ้าออกนอกจากเฝ้าของเจ้า□ และท่านก็กระทำตาม เติบเปลือยกายและเท้าเปล่า 3 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราเดินเปลือยกายและเท้าเปล่าสามปี เป็นหมายสำคัญและ

เป็นมหัศจรรย์แก่อียิปต์และแก่เอธิโอเปียฉันใด 4 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำคนอียิปต์ไป เป็นเชลย และจะกวาดคนเอธิโอเปีย ไปเป็นเชลย ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ เปลือยกายและเท้าเปล่า เป็ดก้น เป็นที่ละอายแก่อียิปต์⁵ แล้วเขาทั้งหลายจะกลัวและอับอายด้วยเหตุเอธิโอเปียความหวังของเขา และอียิปต์ความอื้อฉาวของเขา 6 และชาวเกาะนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า ๏เกิด นี่แหละผู้ซึ่งเราหวังใจ และผู้ซึ่งเราหนีไปหาความช่วยเหลือพ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย และเราจะหนีให้พ้นได้อย่างไร๏

21

การะเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารเมื่อกษัตริย์เซเนนาเคอริบจะบุกรุก

1 การะเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารของทะเล เหมือนลมหมุน ในภาคใต้พัดเปลี่ยน ไป มหันมาจากถิ่นทุรกันดารจากแผ่นดินอันน่าคร่ำครวญ 2 เขาบอกนิมิตที่เยี่ยมหาญแก่ข้าพเจ้า ว่าผู้ปล้นเข้าปล้น ผู้ทำลายเข้าทำลาย โอ เอลามเอ๋ย จงขึ้นไป โอ มีเดียเอ๋ย จงเข้าล้อมซึ่งมัน ให้เกิดการถอนหายใจทั้งสิ้น เราได้กระทำให้สิ้นไป แล้ว 3 เพราะฉะนั้นบ้านของข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยความแสนระทม ความเจ็บปวดฉวยข้าพเจ้า ไร้อย่างความเจ็บปวดที่หญิงกำลังคลอดบุตร ข้าพเจ้าฉงใจเพราะสิ่งที่ได้ยิน ข้าพเจ้าท้อถอยเพราะสิ่งที่ได้เห็น 4 จิตใจของข้าพเจ้าฟุ้งซ่านไป ความหวาดเสียวกระทำให้ข้าพเจ้าครั่นคร้าม แสงโพล์เพลซึ่งข้าพเจ้าหวังกลับทำให้ข้าพเจ้าสิ้นสะเทือน 5 จงเตรียมสำหรับ ไร่ จงเผ่ายูบนหอคอย จงกิน จงดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอ๋ย จงลุกขึ้น ชโลมโล้ไว้ด้วยน้ำมัน 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๏จงไป ตั้งยามให้เขาไปร้องประกาศสิ่งที่เขาเห็น๏ 7 เขาได้เห็นรถรบพร้อมกับพลม้าเป็นคู่ๆ รถเทียมลาเป็นคู่ๆและรถเทียมอูฐเป็นคู่ๆ เขาได้ฟังอย่างพิณจิตเคราะห์ อย่างพิณจิตเคราะห์ทีเดียว 8 แล้วผู้เห็นได้ร้องว่า ๏พวกเขามาดุจดั่งสิงโต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์คอยอยู่บนหอคอยตลอดไป ในกลางวัน ข้าพระองค์ประจำอยู่ที่ตำแหน่งของข้าพระองค์ตลอดหลายคืน 9 และ ดูเถิด รถรบพร้อมพลรบกับพลม้าเป็นคู่ๆกำลังมา๏ และเขาตอบว่า ๏บาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว บรรดารูปเคารพสลักทั้งสิ้นแห่งพระของเขา พระองค์ทรงทำลายลงถึงพื้นดิน๏ 10 โอ ท่านผู้ถูกแหวดและผูถูกตัดของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ยินอะไรจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าก็ร้องประกาศแก่ท่านอย่างนั้น

การะเกี่ยวกับคูมาห์

11 การะเกี่ยวกับคูมาห์มีคนหนึ่งเรียกข้าพเจ้าจากเสอีร์ว่า ๏คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว๏ 12 คนยามตอบว่า ๏ข้ามาถึง กลางคืนมาด้วย ถ้าจะถาม ก็ถามเถิด จงกลับมามี๏

การะเกี่ยวกับอาระเบีย

13 การะเกี่ยวกับอาระเบีย โอ กระบวนพ่อค้าของคนเดดานเอ๋ย เจ้าจะพักอยู่ในดงทึบในอาระเบีย 14 ชาวแผ่นดินเทมาได้เอนำมมาให้คนกระหาย เขาเอาขุมมึงมาต้อนรับคนลี้ภัย 15 เพราะเขาได้หนีจากดาบ จากดาบที่ชักออก จากรูหนที่ไถ่อยู่ และจากสงครามซึ่งทำให้ทุกขุทรมานเป็นอย่างมาก 16 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๏สงสารคิห์สิ้นของเคดาร์จะถึงที่สุดภายในปีเดียวตามปีจ่าลูกจ้าง 17 และนักธนูที่เหลืออยู่ของทแกส์ทหารแห่งชาวเคดาร์จะเหลือน้อย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสแล้ว๏

22

การะเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต

1 การะเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต ที่เจ้าได้ขึ้นไป เจ้าทุกคน ที่บนหลังคาเรือนนั้น เป็นเรื่องอะไรกัน 2 เจ้าผู้เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยการโห่ร้อง เมืองที่อีกทีกริกโครม นครที่เด่นโดดเด่น ผู้ที่ถูกฆ่าของเจ้ามิได้ถูกฆ่าด้วยดาบหรือดาบในสงคราม 3 ผู้ครองเมืองของเจ้าทั้งหมดหนีกันไปแล้ว เขาถูกจับได้โดยนายธนู ขยจกรรจ์ของเจ้าทุกคนถูกจับแม้ว่าเขาได้หนีไปไกลแล้ว 4 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่า ๏อย่ามองข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าหลังน้ำตาอย่างขมขื่น อย่าอุตสาห์เล่าโลมข้าพเจ้าเลย เหตุด้วยการทำลายธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า๏ 5 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงมีวันหนึ่ง เป็นวาระจลาจล วาระเหยียบย่ำ และวาระขู่เหยียดในที่ลุ่มแห่งนิมิต คือการพังกำแพงลงและให้ร้องไห้แก่ภูเขา 6 เอลามหยิบแสงธนู กับเหล้ารถรบพร้อมพลรบและพลม้าและศิรกีเฆยโล 7 ต่อมาที่ลุ่มที่ดีที่สุดของท่านจะเต็มไปด้วยรถรบ และพลม้าจะเข้าประจำที่ประดุเมือง 8 พระองค์ทรงเอาสิ่งบังคับบัญชาหาไปเสียแล้ว ในวันนั้นท่านได้มองที่อาวุธแห่งเรือนพนา 9 ท่านได้เห็นช่องโหว่แห่งนครดาวิดว่ามีหลายแห่ง แล้วท่านทั้งหลายก็เก็บน้ำในบ่อล่าง 10 และท่านก็นับเรือนของเยรูซาเล็ม และท่านก็ฟังเรณูมาเสริมกำแพงเมือง 11 ท่านทำที่ขุดน้ำไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองเพื่อรับน้ำของสระเก่า แต่ท่านมิได้มองดูผู้ที่ได้ทรงปั้นดาลเหตุ และมีได้เอาใจใส่ผู้ทรงวางแผนงานนี้ 12 ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงเรียกให้รำไห้และคร่ำครวญ ให้มีศิระโส่นและให้คาดตัวด้วยผ้ากระสอบ 13 และ ดู

เกิด มีความขื่นบานและความยินดี มีการฆ่าวัวและฆ่าแกะ มีการกินเนื้อและดื่มน้ำองุ่น □ ให้เรากินและดื่มเกิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย □ 14 พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงสำแดงในหูของข้าพเจ้าว่า □ แผนที่เดียวที่จะไม่ลบความชั่วช้าอันนี้ให้เจ้า จนกว่าเจ้าจะตาย □ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้

การพิพากษาต่อเบนนาห์

15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า □ ไปเกิด ไปหาผู้รักษาทรัพย์สมบัติคนนั้น คือ ไปยังเบนนาห์ ผู้ดูแลราชสำนัก และจงพูดกับเขาว่า 16 เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่นี่ และเจ้ามีใครอยู่ที่นี้ เจ้าจึงสกดอโม่งค์ที่นี่เพื่อตัวเจ้าเอง ดูคนสกดอโม่งค์ในที่สูง และสลักที่อยู่สำหรับตนเองในศิลา 17 ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอย่างแรง พระองค์จะทรงฉวยเจ้าให้แน่น 18 และม้วนเจ้า และขว้างเจ้าไปอย่างลูกบอลสียังแผ่นดินกว้างเจ้าจะตายที่นั่น และที่นั่นจะมีถรณ์อันระบือการของเจ้า เจ้าผู้เป็นทือตสุแก่เรือนนายของเจ้า 19 เราจะผลึกเจ้าออกไปจากตำแหน่งของเจ้า และเจ้าจะถูกดึงลงมาจากหน้าที่ของเจ้า 20 อยู่มาในวันนั้นเราจะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอลียาхим บุตรชายฮิลคียาห์ 21 เราจะเอาเสื้อของเจ้ามาสวมให้เขา และจะเอาผ้าคาดของเจ้าคาดเขาไว้ และจะมอบอำนาจปกครองของเจ้าไว้ในมือของเขา และเขาจะเป็นดั่งบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็มและแก่วงศ์วานยูดาห์ 22 และเราจะวางลูกกุญแจของวังดาวิด ไว้บนนำของเขา เขาจะเปิดและไม่มีผู้ใดปิด เขาจะปิดและไม่มีผู้ใดเปิด 23 และเราจะดอกเขาไว้เหมือนดอกหมุดในที่มั่นคง และเขาจะเป็นที่นั้นมีเกียรติแก่วงศ์วานบิดาของเขา 24 และเขาทั้งหลายจะแขวนไว้บนตัวเขาซึ่งสง่าราศีทั้งสิ้นของวงศ์วานบิดาของเขา ลูกหลานผู้สืบสาย ภาษานี้แลทุกชั้น ตั้งแต่ถ้ายจนถึงเยือกหิมะทั้งสิ้น 25 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นหมุดที่ปักแก่นอยู่ในที่มั่นจะหลุด มันจะถูกโค่นลงและตกลงมา และเกาะที่อยู่บนนั้นจะถูกขจัดออก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว □

23

ภาระเกี่ยวกับเมืองไทระและเมืองไซดอน

1 ภาระเกี่ยวกับเมืองไทระ บรรดากำปั่นแห่งทารซิชเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะว่าเมืองนั้นถูกทำลายร้างเสียแล้ว ไม่มีเรือนหรือท่าจอดเรือ เผยให้เขาทั้งหลายประจักษ์ ณ แผ่นดินคิทธิม 2 ชาวเกาะเอ๋ย จงนั่งเสีย เจ้าซึ่งพ่อค้าแห่งเมืองไซดอนที่ผู้ผ่านข้ามทะเลไป ได้ทำให้เจ้าเต็มบริบูรณ์ 3 และข้ามเข้ามาหลายราย ได้ของเมืองนั้นคือข้าวเมืองซีโฮอร์ เป็นผลเกี่ยวเก็บของแม่น้ำ เมืองนั้นเป็นพ่อค้าของบรรดาประชาชาติ 4 โอ ไซดอนเอ๋ย จงอับอายเกิด เพราะทะเลได้พัดแล้ว ที่กำบังเข้มแข็งของทะเลพูดว่า □ ข้ามิได้พบศัตรู หรือข้ามิได้คลอดบุตร ข้ามิได้เลี้ยงดูคนหนุ่ม หรือบำรุงเลี้ยงหญิงพรหมจารี □ 5 เขาทั้งหลายรับเรื่องราวเกี่ยวกับอียิปต์อย่างไร เขาจะแสนระทมอยู่ด้วยเรื่องราวเมืองไทระอย่างนั้น 6 จงข้ามไปยังทารซิชเกิด ชาวเกาะเอ๋ย จงคร่ำครวญ 7 นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานของเจ้าทั้งหลายหรือ ซึ่งกำเนิดมาแต่กาลโบราณ ซึ่งหาได้พำนักไม่ตั้งอยู่ไกล 8 ผู้ใดได้มุ่งหมายไว้เช่นนี้ต่อเมืองไทระ คือเมืองที่โหม่งกฎ ซึ่งบรรดาพ่อค้าของมันเป็นเจ้านาย ซึ่งพวกพาณิชย์ของมันเป็นคนมีเกียรติของโลก 9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งหมายไว้เพื่อจะหลุความเยือกแข็งของสง่าราศีทั้งสิ้น เพื่อหลุเกียรติของผู้มีเกียรติทั้งสิ้นในแผ่นดินโลก 10 โอ ริดานแห่งทารซิชเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินของเจ้าข้ามไปเหมือนแม่น้ำ มันไม่มีกำลังอีกเลย 11 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์เหนือทะเล พระองค์ทรงบันดาลให้บรรดาราชอาณาจักรสันสะเทือน พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับเรื่องเมืองแห่งพาณิชย์ เพื่อจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของมันเสีย 12 และพระองค์ตรัสว่า □ โอ ริดาพรมจารีผู้ถูกบีบบังคับแห่งไซดอนเอ๋ย เจ้าจะไม่ลงโลดต่อไปอีก จงลุกขึ้นข้ามไปคิทธิมเกิด แม้ที่นั่นเจ้าก็จะไม่มีความสงบ □ 13 จงดูแผ่นดินแห่งคนเคลเดียเกิด ชนชาตินี้ยังไม่มีขึ้นมา จนกว่าคนอัสซีเรียสถาปนาแผ่นดินนั้น ไว้สำหรับคนที่อาศัยอยู่ตามถิ่นทุรกันดาร พวกเขาได้ก่อเชิงเทินของเขาขึ้น พวกเขาก่อวังทั้งหลายของเขาขึ้น แต่ท่านกระทำให้มันเป็นที่ปรักหักพัง 14 บรรดากำปั่นแห่งทารซิชเอ๋ย จงคร่ำครวญเกิด เพราะว่าที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าถูกทิ้งร้างเสียแล้ว 15 ต่อมาในวันนั้น เราจะลิ้มเมืองไทระเจ็ดสิบปี อย่างกับอายุของกษัตริย์องค์เดียว พอสิ้นเจ็ดสิบปี ไทระจะร้องเพลงอย่างหญิงแพศยาว่า 16 หญิงแพศยาที่เขาลิ้มแล้วเอ๋ย จงหยิบพิณเขาคู่เดิน ไปทั่วเมือง จงบรรเลงเพลงไพเราะ ร้องเพลงหลายๆบท เพื่อเขาจะระลึกเจ้าได้ □ 17 ต่อมาเมื่อสิ้นเจ็ดสิบปี พระเยโฮวาห์จะทรงเยี่ยมเยียนเมืองไทระ และเมืองนั้นจะกลับไปรับจ้างใหม่ และจะเล่นซู่กับบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นบนพื้นโลก 18 สินค้าของมันเป็นและสินค้าของมันเป็นจะเป็นของบริสุทธิ์ภายใต้พระเยโฮวาห์ จะไม่สะสมไว้หรือเก็บไว้ แต่สินค้าของมันเป็นจะอำนวยความสะดวกและเสื้อผ้างามแก่บรรดาผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

24

พอสมัยความทุกข์ต่างๆผ่านไปแล้วก็จะเกิดยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

¹ ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงทั้งโลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้างเปล่า และพระองค์จะทรงคว่ำแผ่นดินโลก และกระจายผู้อาศัยของมัน ² และจะเป็นอย่างนั้นต่อไปโรหิต อย่างเป็นกับประชาชน ต่อนายของเขา อย่างเป็นกับทาส ต่อนายผู้หญิงของเขา อย่างเป็นกับสาวใช้ ต่อผู้ชาย อย่างเป็นกับผู้ซื้อ ต่อผู้ยืม อย่างเป็นกับผู้ให้ยืม ต่อผู้ให้ยืมโดยคึดดอกเบี๋ย อย่างผู้ยืมโดยคึดดอกเบี๋ย ³ แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว ⁴ โลกก็ไว้ทุกข์และเหี่ยวแห้งไป พืชก็อ่อนระทวยและเหี่ยวแห้ง คนสูงศักดิ์ของโลกก็อ่อนระทวยไป ⁵ โลกนี้ไม่มีราชาเพราะผู้อาศัยในนั้น เพราะเขาทั้งหลายละเมิดต่อพระราชบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎ ได้หักพันธสัญญาในรันดร์นั้น ⁶ เพราะฉะนั้นคำสาปก็กลืนโลก และผู้ที่อาศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว เพราะฉะนั้นผู้อาศัยในแผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาญ มีคนเหลือน้อย ⁷ น้าอุ่นใหม่ก็ไว้ทุกข์ เกาอุ่นก็อ่อนระทวย จิตใจที่รื่นเริงทั้งปวงก็ถอนหายใจ ⁸ เสียงสนุกสนานของรำมะนาภิเษย เสียงของผู้เบิกบานก็หยุดเสีย เสียงสนุกสนานของพิณเขาคู้ก็เงียบ ⁹ เขาจะไม่ดื่มเหล้าอุ่นพร้อมกับการร้องเพลงอีก เมรัยก็จะเป็นของชนแก่ผู้ดื่ม ¹⁰ เมืองที่จางแลแตกหักก็เสียแล้ว บ้านทุกหลังก็ปิดหมด ไม่ให้ใครเข้าไป ¹¹ มีเสียงร้องที่กลางถนนด้วยเรื่องเหล้าอุ่น ความขื่นขมแห่งสัณก็เยือกเย็นลงแล้ว ความยินดีของแผ่นดินก็หายสูญไป ¹² มีการรกร้างว่างเปล่าทั้งไว้ในเมือง ประตุมืองก็ถูกทุบทำลายเสีย ¹³ เพราะจะเป็นเช่นนั้นอยู่ท่ามกลางแผ่นดิน ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย อย่างกับเมื่อต้นมะกอกเทศถูกเขย่า อย่างเมื่อการเก็บเล็มตามเกาอุ่นสิ้นสุดลง ¹⁴ เขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงของเขาขึ้น เขาจะร้องเพลงฉลองความโอ้อวดระการของพระเยโฮวาห์ เขาจะให้ร้องจากทะเล ¹⁵ เพราะฉะนั้นในรุ่งอรุณจงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ ในเกาะทั้งหลายแห่งทะเลจงถวาย แต่พระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ (สดด 2:5; วา 7:14)

¹⁶ ตั้งแต่ที่สุดปลายโลก เราได้ยินเสียง เพลงสรรเสริญ ว่า สง่าราศีจึง มีแก่ผู้ชอบธรรม แต่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าก็ฝ่ายพอม ข้าพเจ้าก็ฝ่ายพอม วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะคนทรยศประพฤติอย่างทรยศยิ่ง เอย คนทรยศประพฤติอย่างทรยศยิ่ง ¹⁷ โอ ชาวแผ่นดินโลกเอ๋ย ความสยดสยองและหลุมพรางและกับกัมทำนเจ้าแล้ว ¹⁸ ต่อมาผู้ใดเห็นเมื่อได้ยินเสียงความสยดสยองนั้น จะตกในหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะว่าหน้าตาของฟ้าสวรรค์ก็ถูกเปิด และรากฐานของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ¹⁹ โลกแตกสลายสิ้นเชิงแล้ว โลกแตกเป็นเสี่ยงๆ โลกถูกเขย่าอย่างรุนแรง ²⁰ โลกก็จะชวนเขไปอย่างคนเมา มันจะแกว่งไปอย่างเพิง การละเมิดของโลกจะหนักอึ้งขึ้น มันจะสั่นและจะไม่ลุกอีก ²¹ ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษบวรารของฟ้าสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ และบรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลกในแผ่นดินโลก

การเป็นขึ้นมาจากความตายครั้งแรก

²² เขาทั้งหลายจะถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน ดังนั้นโทษในคุกมืด เขาทั้งหลายจะถูกกักขังไว้ในคุก และต่อมาหลายวันเขาจึงจะถูกลงโทษ ²³ แล้วดวงจันทร์จะอดสู และดวงอาทิตย์จะอับอาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงราชย์บนภูเขาไซออนและในเยรูซาเล็ม และสง่าราศีจะปรากฏต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของพระองค์

25

การมีชัยในยุคน้ำองศาของพระคริสต์

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะขอบพระเกียรติพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำกรรมที่ควรยัย แผนงานที่พระองค์ทรงดำริไว้ นานมาแล้วก็ สัตย์ซื่อ และเป็นความจริง ² เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำ ให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองมีป้อมเป็นแท่นที่ปรักหักพัง รังของชนต่างด้าว ไม่เป็นเมืองต่อไปอีก จะไม่ก่อสร้างขึ้นอีกเลย ³ เพราะฉะนั้นประชาชาติที่แข็งแรงจะถวายสง่าราศีแด่พระองค์ หัวเมืองของบรรดาประชาชาติที่ทารุณจะเกรงกลัวพระองค์ ⁴ เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนยากจน ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนขัดสน เมื่อเขาทุกข์ใจ ทรงเป็นที่ลี้ภัยจากพายุ และเป็นร่มกันความร้อน เมื่อลมของผู้ที่ทารุณก็เหมือนพายุพัดกำแพง ⁵ เหมือนความร้อนในที่แห้ง พระองค์จะทรงระงับเสียงของคนต่างด้าว ร่มเมฆระงับความร้อนสิ้นใด กิ่งของผู้ที่ทารุณก็จะถูกตัดลงนั้น ⁶ บনภูเขานี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงจัดการเลี้ยงสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย เป็นการเลี้ยงด้วยของอ้วนพี เป็นการเลี้ยงด้วยน้าอุ่นที่ตกตะกอนแล้ว ด้วยของอ้วนพีมีไขมันในกระดูกเต็ม ด้วยน้าอุ่นตกตะกอนที่กรองแล้ว ⁷ และบนภูเขานี้พระองค์จะทรงทำลายผ้าคลุมหน้าซึ่งคลุมหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย และมันซึ่งกางอยู่เหนือบรรดาประชาชาติ ⁸ พระองค์จะทรงกลืนความตายด้วยการมีชัย และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาจากหน้าทั้งปวง และพระองค์จะทรงเอากลับหลุมศพของพระองค์ไปเสียจากหัวแผ่นดินโลก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว ⁹ ในวันนั้นเขาจะกล่าวกันว่า ปฐมฤกษ์นี้คือพระเจ้าของเราทั้งหลาย เราได้รอคอยพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด นี่คือพระเยโฮวาห์ เราได้รอคอยพระองค์ ให้เรายินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ ¹⁰ เพราะพระหัตถ์

ของพระเยโฮวาห์จะพักอยู่บนภูเขานี้ และโมอับจะถูกเหยียบย่ำลงภายใต้พระองค์ เหมือนเหยียบฟางลงในหลุมมูลสัตว์¹¹ และพระองค์จะทรงกางพระหัตถ์ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา ตั้งคนวางน้ำกางมือวางน้ำ และพระองค์จะทรงให้ความเยือกของเขาดำลงพร้อมกับฝีมือขานาญของเขา¹² ป้อมสูงของกำแพงเมืองของเจ้านั้นพระองค์จะทรงให้ต่ำลง ทรงเหยียบดลง และเหวี่ยงลงถึงดิน แม้กระทั่งถึงผงคลี

26

เพลงของผู้ที่รูดแล้วในยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

1 ในวันนั้นเขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์¹ เรามิเมืองเข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งความรอดไว้เป็นกำแพงและป้อมปราการ² จึงเปิดประตูเมืองเกิด เพื่อประชาชนชาติที่ชอบธรรมซึ่งรักษาความจริงไว้จะได้เข้ามา³ จึงเฝ้าแค้นในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์⁴ จงวางใจในพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เพราะพระเยโฮวาห์คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระกำลังนิรันดร์⁵ เพราะพระองค์ทรงให้ชาวเมืองที่สูงส่งนั้น คือเมืองที่สูงส่งนั้นต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง ต่ำลงถึงดิน พระองค์ทรงให้มันลงถึงผงคลี⁶ เฝ้าเหยียบมัน คือเฝ้าของคนยากจน คืออย่างเฝ้าของคนขัดสน⁷ หนทางของคนชอบธรรมก็ราบเรียบ พระองค์ผู้เที่ยงธรรมทรงกระทำให้อำนาจของคนชอบธรรมราบรื่น⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายรอคอยพระองค์อยู่ ในวิถีแห่งคำตัดสินของพระองค์ พระนามอันเป็นที่ระลึกของพระองค์ เป็นที่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนา⁹ จิตใจของข้าพระองค์คอยได้ พระองค์ในกลางคืน จิตวิญญาณภายในข้าพระองค์แสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน เพราะเมื่อคำตัดสินของพระองค์อยู่ในแผ่นดินโลก ชาวพิภพจะได้เรียนรู้ถึงความชอบธรรม¹⁰ ถ้าสำแดงพระคุณแก่คนชั่ว เขาก็จะไม่เรียนรู้ความชอบธรรม เขาจะประหลาดใจอยู่ดิรรมในแผ่นดินที่เที่ยงธรรม และจะมองไม่เห็นความโอ้อวดระการการของพระเยโฮวาห์¹¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระหัตถ์ของพระองค์ชูขึ้น เขาก็จะมองไม่เห็น แต่เขาจะมองเห็น และจะได้อับอาย เพราะเขามีความอิจลาต่อหน้าตาของพระองค์ เอ๋ย ไฟแห่งส่วนปฏิบัติทั้งหลายของพระองค์จะเผาผลาญเขาเสีย¹² ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะสถาปนาสันติภาพเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำบรรดากิจการของพระองค์เพื่อข้าพระองค์เช่นเดียวกัน¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เจ้านายอื่นนอกเหนือพระองค์ได้ครอบครองพวกข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระนามของพระองค์เท่านั้น¹⁴ เขาทั้งหลายตายแล้ว เขาจะไม่มีชีวิตอีก เขาเป็นชาวแดนคนตาย เขาจะไม่เป็นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นพระองค์ได้ทรงเย็บเยียนและทรงทำลายเขา และทรงกวาดความระลึกถึงเขาทั้งสิ้นเสีย¹⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ได้ทรงรับสร้างราศี พระองค์ทรงขยายเขตแดนของแผ่นดินไกล ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก¹⁶ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในยามทุกข์ใจเขาได้แสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายหลังคำอธิษฐานออกมาในเมื่อการติสสอนอยู่เหนือเขาทั้งหลาย¹⁷ ตั้งหญิงมีครรภ์ เมื่อใกล้ถึงกำหนดเวลาคลอด ก็เจ็บปวดและร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดร้าวอย่างฉับพลัน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นในสายพระเนตรของพระองค์¹⁸ ข้าพระองค์มีครรภ์ ข้าพระองค์คลอดตัว เป็นเหมือนข้าพระองค์ตลอดลม ข้าพระองค์มิได้ทำการช่วยให้พ้นในแผ่นดินโลก และชาวพิภพมิได้ล้มลง¹⁹ คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขาทั้งหลายจะลุกขึ้นพร้อมกับศพของข้าพระองค์ ผู้อาศัยอยู่ในผงคลีเอ๋ย จงตื่นเกิดและร้องเพลง เพราะน้ำค้างของเจ้าเป็นเหมือนน้ำค้างบนผัก และแผ่นดินโลกจะให้ชาวแดนคนตายเป็นขึ้น

อิสราเอลพบที่ลี้ภัยในสมัยความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ (ว 12:14)

20 มาเกิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในหิ้งของเจ้าและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป²¹ เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย และแผ่นดินโลกจะเปิดเผยโลหิตซึ่งหลังอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก

27

อิสราเอลจะถูกรวบรวมกันอีก

1 ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษด้วยพระแสงอันร้ายกาจ ยิ่งใหญ่ และแข็งแกร่งของพระองค์ต่อเลวีอาธาน ซึ่งเป็นพญานาคที่ลึกลับ คือเลวีอาธานพญานาคที่ซัด และพระองค์จะทรงประหารมังกรที่อยู่ในทะเล² ในวันนั้น จงร้องเพลงถึงเธอว่า ๒สาวอนงค์แห่งนางงูสีแดง³ เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้รักษาดูแลมัน เราจะรदनามันอยู่ทุกขณะ เก่งกว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะทำอันตรายมัน เราจะรักษามันไว้ทั้งกลางวันกลางคืน⁴ เราไม่มีความพิโรธ ใครเล่าจะให้มีหนามยอยหนามใหญ่ขึ้นมาสืบกับเรา เราจะอกรบกับมัน เราจะเผามันเสียด้วยกัน⁵ หรือให้เขาเกาะอยู่กับกำลังของเราเพื่อให้เขาทำสันติภาพกับเรา แล้วเขาจะทำสันติภาพกับเรา⁶ พระองค์จะทรงกระทำให้คนห่อออกมาจากบาโคบหนึ่งราก อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ กระทำ

ให้พื้นพิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม ⁷ พระองค์ทรงโยยตีเขาอย่างที่เราโยยตีเขาทั้งหลายที่โยยตีเขาหรือ หรือเขาถูกฆ่าอย่างคนทั้งหลายที่ถูกเขาฆ่าแล้ว ⁸ ด้วยการขับไล่ ด้วยการกวาดไปเป็นเชลย พระองค์ทรงต่อสู้แย้งกับเขาพระองค์ ทรงกวาดเขาไปด้วยลมดุเดือดของพระองค์ในวันแห่งลมตะวันตก ⁹ เพราะฉะนั้นจะลบความชั่วช้าของยาโคบอย่างนี้แหละ และนี่เป็นผลเต็มขนาดในการปลดบาปของเขา คือเมื่อเขาทำศิลาทั้งสิ้นของแท่นบูชาให้เป็นเหมือนหินดินสอพองที่ถูกบดเป็นชิ้นๆ จะไม่มีเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพตั้งอยู่ได้ ¹⁰ เพราะเมืองหน้าด่านก็จะรกร้าง ที่อาศัยก็ถูกละทิ้งและทอดทิ้งอย่างกับถิ่นทุรกันดาร ลูกวัวจะหากินอยู่ที่นั่น มันจะนอนลงที่นั่นและกินหญ้าในที่นั่น ¹¹ เมื่อถึงนั้นแห่ง มันก็จะถูกหัก พวกผู้หญิงก็มาเอามันไปก่อไฟ เพราะนี่เป็นชนชาติที่ไร้ความเข้าใจ เพราะฉะนั้นผู้ที่ทรงสร้างเขาจะไม่สงสารเขา ผู้ที่ทรงปั้นเขาจะไม่ทรงสำแดงพระคุณแก่เขา ¹² ต่อมาในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงนำเอาชาวต่างชาติตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงลัทธิอิสราเอล ประชาชนอิสราเอลเลย เจ้าจะถูกเก็บรวมเข้ามาที่ละคนๆ ¹³ และอยู่มาในวันนั้นเขาจะเป่าแตรใหญ่ และบรรดาผู้ที่กำลังพินาศอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกไปยังแผ่นดินอียิปต์จะมานมัสการพระเยโฮวาห์ บนภูเขาบาริสซัทที่เชรูซาเล็ม

28

เอฟราอิมจะถูกกวาดไปเป็นเชลย (2 พกษ 17:3-18)

¹ วิบัติแก่มงกุฎอันโอ้อ่า แก่นคนซีมาแห่งเอฟราอิม ซึ่งความงามอันรุ่งเรืองของเขาเหมือนดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดมของบรรดาผู้ที่เหล้าองุ่นมีชัย ² ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีผู้หนึ่งที่มีกำลังและแข็งแรง เหมือนพายุลูกเห็บ อันเป็นพายุทำลาย เหมือนพายุน้ำที่กำลังไหลท่วม ซึ่งจะเหวี่ยงลงถึงดินด้วยพระหัตถ์ ³ มงกุฎอันโอ้อ่า คือคนซีมาแห่งเอฟราอิม จะถูกเหยียบย่ำได้เท่า ⁴ และความงามอันรุ่งโรจน์ของเขา ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดม จะเป็นดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย จะเป็นเหมือนผลไม้แรกสุกก่อนฤดูร้อน เมื่อคนเห็นเข้าก็กินมันเสียพอถึงมือเขาเท่านั้น ⁵ ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศี และเป็นมงกุฎแห่งความงาม แก่นคนที่เหลืออยู่แห่งชนชาติของพระองค์ ⁶ และเป็นวิญญูณแห่งความยุติธรรมแก่เขาผู้หนึ่งพิพากษา และเป็นกำลังของผู้เหล่านั้นผู้หวั่นการสงครามกลับเสียที่ประดุเมือง ⁷ เขาเหล่านั้นชามชานไปด้วยเหล้าองุ่นเหมือนกัน และโยเซฟไปด้วยเมรัย ปรีทิดและผู้พยากรณ์ก็ชามชานไปด้วยเมรัย เขาทั้งหลายถูกกลืนไปหมดด้วยเหล้าองุ่น เขาโยเซฟไปด้วยเมรัย เขาเห็นผิดไป เขาสะดุดในการให้คำพิพากษา ⁸ เพราะสำหรับทุกสารพัดก็มีอาชญาและความโหดร้ายเต็ม ไม่มีที่ใดที่สะอาด ⁹ เขาจะสอนความรู้ให้แก่ใคร เขาจะให้รู้ได้เข้าใจหลักคำสอน ให้แก่คนเหล่านั้นที่หยาบหรือ หรือให้แก่คนเอามาจากอก ¹⁰ เพราะเป็นข้อบังคับข้อหนึ่งข้อบังคับ ข้อบังคับข้อหนึ่งข้อบังคับ บรรดาข้อบรรทัด บรรดาข้อบรรทัด ที่นี้ผิด ที่นั่นหนอย ¹¹ เปล่า แต่พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ¹² คือแก่บรรดาผู้ที่พระองค์ตรัสว่า □คือการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนเหน็ดเหนื่อย และนี่คือการพักผ่อน□ ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟัง ¹³ เพราะฉะนั้นพระวจนะของพระเยโฮวาห์จึงเป็นอย่างนี้แก่เขา เป็นข้อบังคับข้อหนึ่งข้อบังคับ ข้อบังคับข้อหนึ่งข้อบังคับ เป็นบรรดาข้อบรรทัด บรรดาข้อบรรทัด ที่นี้ผิด ที่นั่นหนอย เพื่อเขาจะไปและถอยหลัง และจะแตก และจะติดบ่วงและจะถูกจับไป

ความหายนะของเอฟราอิมได้ตั้งเดือนยูดาห์

¹⁴ เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายคนมักเยาะเย้ยเย้ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ คือเจ้าผู้ปกครองชนชาตินี้ในเชรูซาเล็ม ¹⁵ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวแล้วว่า □เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตาย และเราทำความตกลงไว้กับนรก เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไปแล้ว จะไม่มาถึงเรา เพราะเราทำให้ความเท็จเป็นที่ลี้ภัยของเรา และเราได้กำบังอยู่ในความมั่ว□ ¹⁶ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า □ดูเถิด เราวางศิลาไว้ในศิโยนเพื่อเป็นรากฐาน คือศิลาที่ทดสอบแล้ว เป็นศิลามุมเอกอย่างประเสริฐ เป็นรากฐานอันมั่นคง เขาผู้นั้นที่เชื่อจะไม่รับร้อน ¹⁷ และเราจะกระทำความยุติธรรมให้เป็นเชือกวัด และความชอบธรรมให้เป็นลูกตั้ง และลูกเห็บจะกวาดเอาความเท็จอันเป็นที่ลี้ภัยไปเสีย และน้ำจะท่วมท้นที่กำบัง□ ¹⁸ แล้วพันธสัญญาของเจ้ากับความตายจะเป็นโมฆะ และข้อตกลงของเจ้ากับนรกจะไม่ดำรง เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไปแล้ว จะถูกเหยียบย่ำลงด้วยโทษนั้น ¹⁹ มันผ่านไปบอยเท่าใด มันก็จะเอาตัวเจ้า เพราะมันจะผ่านไปเข้าแล้วเข้าเล่า ทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อเข้าใจว่า ก็จะเกิดแต่ความสยดสยองเท่านั้น ²⁰ เพราะที่นั่นนั้นสิ้นเกินที่คนหนึ่งคนใดจะเหยียดยอนั้น และผ้าห่มก็แคบไม่พอคลุมตัว ²¹ เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลุกขึ้นอย่าง ที่บนภูเขาเปรีซิม พระองค์จะพระพิโรธอย่าง ที่ในหุบเขากิเบโอน เพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์นั้นประหลาด และเพื่อกระทำงานของพระองค์ งานของพระองค์ก็แปลก ²² เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเป็นคนเยาะเย้ย เกลือว่าที่พระชะของเจ้าจะเข้มงวดขึ้น เพราะข้าพเจ้า ได้ยื่นกฎีกากำหนดการทำลายเหนือแผ่นดินทั้งสิ้นแล้ว จากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา ²³ เสียงหูลงซี และฟังเสียงข้าพเจ้า

สดับซี และฟังคำพูดของข้าพเจ้า²⁴ ข้าพเจ้าไถนาเพื่อหว่าน ไถอยู่เสมอหรือ เขาเบิกดินและคราดอยู่เป็นนิตย์ หรือ²⁵ เมื่อเขาปราบผิวลงแล้ว เขาไม่หว่านเทียนแดงและยี่หระ เขาไม่ใส่ข้าวสาลีเป็นแถว และข้าวบาร์เลย์ในที่อันเหมาะสมของมัน และหว่านข้าวไร้ไว้เป็นคันแดนหรือ²⁶ เพราะพระเจ้าของเขาทรงสั่งสอนเขาถูกต้อง พระองค์ได้สอนเขา²⁷ เขาไม่วาดเทียนแดงด้วยเลื่อนนิ้วข้าว และเขาไม่เอาล้อเกวียนกลิ้งทับยี่หระ แต่เขาเอาไม้พลองตีเทียนแดงให้หลุดออก และเอาตะบองตียี่หระ²⁸ คนโง่เขลาที่ทำงานมั่งมีหรือ เปล่าเลย เขาไม่วาดมันเป็นนิตย์ เมื่อเขาขับล้อเกวียนเทียมม้าทับมันแล้ว เขามิได้บดมันด้วยคนขี่ม้า²⁹ เรื่องนี้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาด้วย พระองค์มีศรัทธาในการรักษา และวิเศษในเรื่องการกระทำ

29

คำตักเตือนแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็ม

¹ วิบัติแก่อารีเอล อารีเอล นครซึ่งดาวดวงทรงตั้งค่าย จงเพิ่มปีเข้ากับปี จงให้มีเทศกาลถวายเครื่องบูชาตามรอบของมัน ² เราจะให้อารีเอลทุกข์ใจ จะมีการร้องคร่ำครวญและร้องทุกข์ และเมืองนั้นจะเป็นเหมือนอารีเอลแก่เรา ³ และเราจะตั้งค่ายอยู่รอบเจ้า และเราจะล้อมเจ้ากับบรรดาหอรบ และเราจะยกเชิงเทินขึ้นสู่เจ้า ⁴ และเจ้าจะถูกเหยียบลง เจ้าจะพุดมาจากที่ลึกของแผ่นดินโลก คำของเจ้าจะมาจากที่ต่ำลงในพงศลี เสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี และคำพุดของเจ้าจะกระชิบออกมาจากพงศลี ⁵ แต่มวลชาวต่างประเทศของเจ้าจะเหมือนพงศลีละเอียด และผู้นำกลัวทั้งมวลจะเหมือนเกลบที่ฟุ้งหายไป เออ ข้าพเจ้าเดียวและในทันทีทันใด ⁶ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเยี่ยมเยียนเจ้าด้วยฟ้าร้องและด้วยแผ่นดินไหว และด้วยเสียงกัมปนาท ด้วยพายุและพายุแรงกล้า ด้วยเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ ⁷ และมวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับอารีเอล ทั้งหมดที่ต่อสู้กับเขาและกับที่กำบังเข้มแข็งของเขาและทำให้เขาทุกข์ใจ จะเป็นเหมือนความฝันคือนิมิตในกลางวัน ⁸ อย่างเมื่อคนหิวฝันว่า ดูเถิด เขากำลังกินอยู่ และตื่นขึ้นก็ยังหิวอยู่ จิตใจเขาไม่อิ่ม หรือเหมือนเมื่อคนกระหายฝันว่า ดูเถิด เขากำลังดื่มอยู่ แล้วตื่นขึ้นมา ดูเถิด อ่อนเพลีย จิตใจของเขายังแห้งผาก มวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับยูดาห์ก็จะเป็นเช่นนั้น

พิธีการต่างๆทางศาสนาทำให้พระเจ้าพอพระทัยมิได้

⁹ จงร้องรอและงวยง จงร้องเรียกและร้องไห้ เขามิเฝ้า แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น เขาโซเซ แต่ไม่ใช่ด้วยเมรัย ¹⁰ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเทวิญญาณแห่งความหลับสันทองเหนือเจ้า และบิดาของเจ้า และพระองค์ทรงคลุมตาของพวกผู้พยากรณ์ พวกเจ้านายและพวกผู้ทำนายของเจ้า ¹¹ และแก่ท่านทั้งหลาย นิมิตนี้ทั้งสิ้นได้กลายเป็นเหมือนถ้อยคำในหนังสือที่ประทับตรา เมื่อคนให้แก่คนหนึ่งให้อ่านได้ กล่าวว่า โออ่านนี่ซิ ข้าว่า โอข้าอ่าน ไม่ได้เพราะมีตราประทับ ¹² และเมื่อเขาให้หนังสือแก่คนหนึ่งให้อ่านไม่ได้ กล่าวว่า โออ่านนี่ซิ ข้าว่า โอข้าไม่รู้หนังสือ ¹³ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่เขาให้จิตใจของเขาห่างไกลจากเรา เขายำเกรงเราเพียงแต่เหมือนเป็นข้อบังคับของมนุษย์ที่สอนกันมา ¹⁴ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งมหัศจรรย์กับชนชาตินี้ อีกทั้งการประหลาดและอัศจรรย์ สติปัญญาของคนมีปัญญาของเขาจะฟุ้งไป และความเข้าใจของเขาที่เข้าใจจะถูกปิดบังไว้ ¹⁵ วิบัติแก่ผู้ที่พยายามซ่อนแผนงานของเขาไว้ลึกจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งการกระทำของเขาอยู่ในความมืด ผู้ซึ่งกล่าวว่า โอใครเห็นเรา ใครจำเราได้ ¹⁶ แนนอนความวิปริตของเจ้าจะถือว่าช่างปั้นเท่ากับดินเหนียว และสิ่งที่ถูกสร้างจะพุดเรื่องผู้สร้างมันว่า ข้าไม่ได้สร้างข้า หรือสิ่งที่ถูกปั้นขึ้นจะพุดเรื่องผู้ปั้นมันว่า ข้าไม่มีความเข้าใจอะไรเลย อย่างนี้หรือ

อิสราเอลจะได้รับพระพรในอนาคต

¹⁷ ไม่ใช่อีกนิดหนอยเท่านั้นหรือ ที่เลบานอนจะถูกเปลี่ยนให้เป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้จะถือว่าเป็นป่า ¹⁸ ในวันนั้นคนหวนหวนจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และตาของคนตาบอดจะเห็นออกมาจากความคลุมและความมืดของเขา ¹⁹ คนใจอ่อนสุภาพจะได้ความชื่นบานสดใสในพระเยโฮวาห์เพิ่มขึ้น และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะลึงโลดในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ²⁰ เพราะว่าผู้นำกลัวจะสูญไป และผู้เยาะเย้ยจะถูกผลาญไป และคนที่ปวงที่เฝ้ารอคอยที่จะกระทำการอันชั่วช้าจะถูกตัดขาด ²¹ คือผู้ที่ใส่ความคนอื่นด้วยถ้อยคำของเขา และวางบ่วงไว้ดักเขาผู้กล่าวคำชานาที่ประทุเมื่อง และด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นแก่นสาร เขาก็ดักคนชอบธรรมเสีย ²² เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงไถ่บาป ตรัสสั่งนี้เกี่ยวกับวงศาวงศ์ของยาโคบว่า ยาโคบจะไม่ต้องอับอายอีก หน้าของเขาจะไม่ซีดลงอีกต่อไป ²³ เพราะเมื่อเขาเห็นลูกหลานของเขาซึ่งเป็นผลงานแห่งมือของเราในหมู่พวกเขา เขาทั้งหลายจะถือว่านามของเราบริสุทธิ์ เขาทั้งหลายจะถือว่าองค์บริสุทธิ์ของยาโคบบริสุทธิ์ และจะกล่าวเกรงพระเจ้าแห่งอิสราเอล ²⁴ และบรรดาผู้ที่ผิดฝ่ายจิตใจจะมาถึงความเข้าใจ และบรรดาผู้ที่บั่นเพิมพาลจะยอมเรียนรู้อันหลักคำสอน

30

การกระทำสนธิสัญญากับอียิปต์เป็นความบาป

1 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ๐วิบัติแก่ลูกหลานที่ตื้อดิ่ง ผู้กระทำแผนงาน แต่ไม่ใช่ของเร ผู้ปกคลุมด้วยเครื่องปกปิด แต่ไม่ใช่ตามน้ำใจเรา เราจะเพิ่มบาปซ้อนบาป 2 ผู้ออกเดินลงไปยังอียิปต์โดยไม่ขอคำปรึกษาจากปากของเรา เพื่อจะเข้มแข็งในการสู้รบกับฟาโรห์ เพื่อจะวางใจในร่มเงาของอียิปต์ 3 เพราะฉะนั้นการสู้รบกับฟาโรห์จะกลับเป็นความอับอายของเจ้า และการวางใจในร่มเงาของอียิปต์จะกลับเป็นที่ยาษหน้าของเจ้า 4 เพราะแม้ว่าข้าราชการของเขายูที่ไซอัน และทูตของเขาไปถึงฮานาเนส 5 ทุกคนได้รับความอับอายโดยชนชาติหนึ่งซึ่งช่วยเขาไม่ได้ ซึ่งมีได้ความช่วยเหลือหรือประโยชน์มาให้ ได้แต่ความอับอายและความยาษหน้า 6 ภาระเรื่องสัตว์ป่าแห่งภาคใต้ เขาทั้งหลายบรรทุกทรัพย์สมบัติของเขามันหูลาและบรรทุกทรัพย์สินของเขามันโหนกอูฐ ไปตลอดแผ่นดินแห่งความยากลำบากแสนระทม ที่ซึ่งสิงโตหนุ่มและสิงโตแก่ ภูร้าย และภูเมฆเขากองมา ไปยังชนชาติหนึ่งซึ่งจะช่วยเขาไม่ได้ 7 เพราะความช่วยเหลือของอียิปต์นั้นไร้ค่าและเปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้น เราจึงเรียกเขาว่า ๐ความเข้มแข็งของเขาคือให้หนึ่งเฉยเมย ๘ บัดนี้ ไปเถอะเขียนลงไว้บนแผ่นจารึกต่อหน้าเขา และจดไว้ในหนังสือเพื่อในเวลาที่จะมาถึง จะเป็นสักขีพยานเป็นนิตย์ 9 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นชนชาติที่ตื้อดิ่ง เป็นลูกขี้บด เป็นหลานที่ไม่ยอมฟังพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ 10 ซึ่งกล่าวแก่พวกผู้นำเขาว่า ๐อย่าเห็นเลย ๐ และแก่ผู้พยากรณ์ว่า ๐อย่าพยากรณ์สิ่งที่ถูกต้องแก่เราเลย จงพูดสิ่งราบรื่นแก่เรา จงพยากรณ์มายา 11 ออกจากทางเสีย หันเสียจากวิถี ๐ห้องครัวบริสุทธิ์ของอิสราเอล พันหน้าพันตาของเรายะลือ 12 เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ๐เพราะเจ้าดูหมิ่นถ้อยคำนี้ และวางใจในการบิบบัณห์และการทุจริต และพึ่งอาศัยสิ่งเหล่านั้น 13 เพราะฉะนั้นความชั่วช้านี้จะเป็นแก่เจ้า เหมือนกำแพงสูงแยกออกไปกำลังพัง ซึ่งจะพังอย่างปัจจุบันทันด่วน ในพริบตาเดียว 14 พระองค์จะทรงกระทำให้แตกเหมือนภาชนะของช่างหม้อแตก ซึ่งแตกเป็นชิ้นอย่างไม่ปรานี ชิ้นที่แตกนั้น ไม่พบชิ้นดีพอที่จะดักไฟออกจากเตา หรือใช้ดักน้ำออกจากบ่อเก็บน้ำ ๐

คนอิสราเอลต้องกลับใจขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

15 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ๐ในการกลับและหยุดพัก เจ้าทั้งหลายจะรอด กาลังของเจ้าจะอยู่ในความสงบและความไว้วางใจ ๐ และเจ้าก็ ๐ไม่ยอมทำตาม 16 แต่เจ้าทั้งหลายว่า ๐อย่าเลย เราจะขี้น้ำหนีไป ๐ เพราะฉะนั้นเจ้าก็จะหนีไป และ ๐เราจะขี้น้ำเร็วจัด ๐ เพราะฉะนั้นผู้ไล่ตามเจ้าทั้งหลายจะเร็วจัด 17 คนพินหนึ่งจะหนีเพราะคำขู่เชิญของคนคนเดียว เจ้าทั้งหลายจะหนีเพราะคำขู่เชิญของคนห้าคน จงจะเหลือแต่เจ้าเหมือนเสาธงบนยอดภูเขา เหมือนอาถรรพ์สัญญาณบนเนิน 18 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงคอยที่จะทรงพระกรุณาเจ้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงเป็นที่ยอเยอเพื่อจะเมตตาเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม บรรดาผู้ที่คอยทำพระองค์จะได้รับพระพร 19 เพราะประชาชนจะอาศัยในศิโยน ณ เยรูซาเล็ม เจ้าจะไม่ร้องให้อีกต่อไป เมื่อได้ยินเสียงเจ้าร้องทูล พระองค์จะทรงเมตตาต่อเจ้า เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน พระองค์จะทรงตอบเจ้า 20 และถึงแม้องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานอาหารแห่งความยากลำบาก และน้ำแห่งความทุกข์ใจให้แก่เจ้า ถึงกระนั้นครู่ทั้งหลายของเจ้าจะไม่ซ่อนตัวในมมอีกเลย แต่ตาของเจ้าจะเห็นครู่ของเจ้า 21 และเมื่อเจ้าหันไปทางขวาหรือหันไปทางซ้าย หูของเจ้าจะได้ยินวณะข้างหลังเจ้าว่า ๐นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้ ๐ 22 แล้วเจ้าจะทำลายรูปเคารพสลักอาบเงินของเจ้า และรูปเคารพหล่อขุบทองคำของเจ้า เจ้าจะกระจายมันไปอย่างผ้าอนามัย และเจ้าจะกล่าวแก่มันว่า ๐ไปให้พ้น ๐ 23 และพระองค์จะประทานฝนให้แก่เมล็ดพืชซึ่งเจ้าหว่านลงที่ดิน และประทานข้าวซึ่งเป็นผลผลิตของดิน และข้าวจะอุดมและสมบูรณ์ ในวันนี้วันของเจ้าจะกินอยู่ในลานหญ้าใหญ่ 24 และว่ากับลาที่ใช้ทำนาจะกินข้าวใส่เกลือ ซึ่งใช้ฟัวและส้อมซัด 25 และบนภูเขาสูงทุกแห่ง และบนเนินสูงทุกแห่งจะมีแม่น้ำ ลำธารที่มีน้ำไหล ในวันที่มีการประหารประหารอย่างยิ่งใหญ่ เมื่อหอคอยพังลง 26 ยิ่งกว่านั้นอีก แสงสว่างของดวงจันทร์จะเหมือนแสงสว่างของดวงอาทิตย์ และแสงสว่างของดวงอาทิตย์จะเป็นเจ็ดเท่า และเป็นอย่างแสงสว่างของเจ็ดวัน ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพันรอยบาดเจ็บแห่งชนชาติของพระองค์ และรักษาบาดแผลซึ่งเขาถูกพระองค์ทรงตีนั้น 27 ดูกูเถิด พระนามของพระเยโฮวาห์มาจากที่ไกล ร้อนด้วยความกริ้วของพระองค์ ภาระนั้นก็หนักหนา ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว และพระชีวหาของพระองค์เหมือนไฟเผาผลาญ 28 พระปัสสาสะของพระองค์เหมือนลำธารท่วมท้น ที่ท่วมถึงกลางคอ เพื่อจะร้อนบรรดาประชาชนชาติด้วยตะแกรงแห่งความไร้สาระ และจะมีมึงเหียนซึ่งพาให้หลงไปที่ซากกรรไกรของชนชาติทั้งหลาย 29 เจ้าจะมีบทเพลงอย่างคินที่มีเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ และมีโยนดีอย่างคนที่ยกเดินตามเสียงปี่ เพื่อไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ถึงผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอล 30 และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้พระสุรเสียงกัมปนาทของพระองค์เป็นที่ได้ยิน และจะทรงให้เห็นพระกรฟาดลงของพระองค์ ด้วยความกริ้วอย่างเกรี้ยวกราด และเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ พร้อมกับฝนกระหน่ำและพายุ และลูกเห็บ 31 คนอัสซีเรียจะสยดสยองด้วยพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงโบยตีด้วยพระคทาของพระองค์ 32 และจึงหาว่าไม่เรียวยาวโทษทุกจังหวัดซึ่ง

พระเยโฮวาห์โอบล้อมเหนือเขาจะเข้ากับเสียงร่ำระนาคและพินเขาคู พระองค์จะทรงต่อสู้เขาด้วยสงครามฟาดฟัน³³ เพราะโทเพทก็จัดไว้นานแล้ว เออ เตรียมไว้สำหรับกษัตริย์ เชิงตะกอนก็ลึกและกว้าง พร้อมไฟและพินมากมาย คือพระปัสสาสะของพระเยโฮวาห์เหมือนธารกำมะถันมาจุดให้ลุก

31

พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม

1 วิบัติแก่คนเหล่านั้นผู้ลงไปเพื่อขอความช่วยเหลือ และหมายพึ่งม้า ผู้ที่วางใจในรถรบเพราะมีมาก และวางใจในพลม้า เพราะเขาทั้งหลายแข็งแรงนัก แต่มิได้หมายพึ่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล หรือแสวงหาพระเยโฮวาห์² แต่ถึงกระนั้น พระองค์ยังทรงเกลี้ยกล่อมและจะนำภัยพิบัติมาให้ พระองค์จะมีได้ทรงเรียกบรรดาของพระองค์ขึ้นมา แต่จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับวงศ์วานผู้กระทำผิด และต่อสู้กับผู้ช่วยเหลือของคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่วช้า³ คนอียิปต์เป็นคน และไม่ใช่พระเจ้า และม้าทั้งหลายของเขาเป็นเนื้อหนังและไม่ใช่วิญญาณ เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก หวังผู้ช่วยเหลือก็จะสะดุด และผู้ที่รับการช่วยเหลือก็จะล้ม และเขาทั้งหลายจะล้มเหลวด้วยกัน⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า อดังสิ่งใดหรือสิ่งใดหนุ่มคารามอยู่เหนือเหยี่ยวของมัน และเมื่อเขาเรียกผู้เลี้ยงแกะหมู่หนึ่งมาสู่มัน มันจะไม่คร่ำกลัวต่อเสียงของเขาทั้งหลาย หรือยอมทนต่อเสียงอึงคะนึงของเขา ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะเสด็จลงมาเพื่อสู้รบเพื่อภูเขาศิโยนและเพื่อเนินเขาของมัน⁵ เหมือนนกบินร่อนอยู่ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงป้องกันและช่วยให้พ้น พระองค์จะทรงเว้นเสีย และสงวนชีวิตไว้⁶ จงกลับมาหาพระองค์ผู้ที่ประชาชนอิสราเอลได้บฏอย่างร้าย⁷ เพราะในวันนั้น ทุกคนจะทิ้งรูปเคารพของตนที่ทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งมีของเจ้าได้ทำขึ้นอย่างบาปหนาสำหรับตัวเจ้า⁸ และคนอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ของชายฉกรรจ์ และดาบซึ่งไม่ใช่ของคนต่ำต้อยจะฟันเขาเสีย และเขาจะหนีจากดาบและคนหนุ่มของเขาจะพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง⁹ เขาจะข้ามที่กำบังของเขาไปเพราะความหวาดกลัว และพวกเจ้านายของเขาจะเกรงกลัวธำมรงค์¹⁰ พระเยโฮวาห์ผู้ที่ไฟของพระองค์อยู่ในศิโยน และผู้ที่เตาหลอมของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม ตรัสดังนี้แหละ

32

อาณาจักรของพระคริสต์ในอนาคต คือความหวังของอิสราเอล

1 ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองด้วยความชอบธรรม และเจ้านายจะครอบครองด้วยความยุติธรรม² และผู้หนึ่งจะเหมือนที่กำบังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝน เหมือนธารน้ำในที่แห้ง เหมือนร่มเงาศิลาหมึมาในแผ่นดินที่ร้อนแล้ง³ แล้วตาของคนที่จะมีได้หลับ และหูของคนที่จะได้ยิน⁴ จิตใจของคนที่จะเห็นจะเข้าใจความรู้ และลิ้นของคนจะพูดจะเล่าอย่างทันควัน⁵ เขาจะไม่เรียกคนเลวทรามว่าคนใจกว้างอีก หรือคนถ่อยว่าเป็นคนอารี⁶ เพราะคนเลวทรามจะพูดอย่างเลวทราม และใจของเขาก็ปิดความชั่วช้า เพื่อประกอบความหน้าซื่อใจคด เพื่อออกปากพูดความผิดเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ เพื่อทำจิตใจของคนหิวให้อดอยากและจะไม่ให้คนกระหายได้ดื่ม⁷ อุบายของคนถ่อยก็ชั่วร้าย เขาคิดขึ้นแต่กิจการชั่วเพื่อทำลายคนยากจนด้วยถ้อยคำเท็จ แม้ว่าเมื่อคำร้องของคนขัดสนนั้นถูกต้อง⁸ แต่คนใจกว้างก็แนะนำแต่สิ่งที่ประเสริฐ เขาจะดำรงอยู่ด้วยสิ่งที่ประเสริฐ⁹ หญิงทั้งหลายที่อยู่อย่างสบายเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด และฟังเสียงของข้าพเจ้า ท่านบุตรสาวที่ไม่ระมัดระวังเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังคำพูดของข้าพเจ้า¹⁰ อีกสักปีกว่าๆ หญิงที่ไม่ระมัดระวังเอ๋ย ท่านจะสะดุ้งตัวสั่น เพราะไร่องุ่นก็จะไร้ผล ถูเก็บผลไม้ก็จะไม่มาถึง¹¹ หญิงที่อยู่สบายเอ๋ย จงตัวสั่นเถิด ท่านผู้ไม่ระมัดระวังเอ๋ย จงสะดุ้งตัวสั่นเถิด จงแก้ผ้า ปลอมตัวล่อนจ้อน และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้¹² เขาจะทุบถอก ด้วยเรื่องไร่นาที่แสนสุข ด้วยเรื่องเถาองุ่นผลดก¹³ ด้วยเรื่องแผ่นดินของชนชาติของเราซึ่งงอกแต่หนามใหญ่และหนามย่อย ด้วยเรื่องบ้านเรือนที่ขึ้นบานในนครที่สนุกสนาน¹⁴ เพราะว่าพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่มีคนหนาแน่นจะถูกทิ้งร้าง ป้อมปราการและหอคอยจะกลายเป็นถ้ำเป็นนิตย เป็นที่ขึ้นบานของลาป่า เป็นลานหญ้าของฝูงแพะแกะ¹⁵ จนกว่าพระวิญญาณจะเทลงมาบนเราจากเบื้องบน และถิ่นทุรกันดารกลายเป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้เหล่านั้นจะถือว่าเป็นป่า¹⁶ แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และความชอบธรรมพักอยู่ในสวนผลไม้¹⁷ และผลของความชอบธรรมจะเป็นสันติภาพ และผลของความชอบธรรมคือความสงบและความวางใจเป็นนิตย¹⁸ ชาติชาติของเราจะอาศัยอยู่ในที่อย่างสันติ ในที่อาศัยอย่างปลอดภัย ในที่พักผ่อนสงบ¹⁹ เมื่อป่าทั้งหลาย ลุกเหิบจะดกและเมืองจะขยับลงทีเดียว²⁰ ท่านที่หว่านอยู่ข้างห้วยน้ำทั้งปวงก็เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ดินร่วนและดินลาเทียวอยู่อย่างอิสระ

33

พระสัญญาและคำตักเตือนต่างๆ

1 รับผิดชอบเจ้าผู้ทำลาย ผู้ซึ่งตัวเจ้าเองมิได้ถูกทำลาย เจ้าผู้เป็นคนทรยศ ซึ่งไม่มีผู้ใดได้ทรยศต่อเจ้าเลย เมื่อเจ้าจะหยุดทำลาย เจ้าจะถูกทำลาย และเมื่อเจ้าจะหยุดยังการประพฤติดทรยศเสีย เขาทั้งหลายจะทรยศต่อเจ้า 2 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายรอคอยพระองค์ ขอทรงเป็นแขนของเขาสองข้างทุกเช้า เป็นความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ในยามทุกข์ลำบากด้วย 3 เมื่อได้ยินเสียงกัมปนาท ขนชาติทั้งหลายหนีไป พระองค์ทรงลุกขึ้น บรรดาประชาชาติก็กระจัดกระจายไป 4 ของที่รีบได้ของเจ้าก็ถูกรวบรวมเหมือนตักแค้นวัยคลานเก็บรวบรวม คนก็กระโดดตะครุบอย่างตักแค้นวัยบินโดดตะครุบ 5 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่เยินยอ เพราะพระองค์ประทับ ณ ที่สูง พระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมเต็มศิโยน 6 สติปัญญาและความรู้อันอุดมจะเป็นเสียรภาพแห่งเวลาของเจ้า และเป็นกำลังแห่งความรอด ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นทรัพย์สมบัติของเจ้า 7 ดูเถิด ผู้แสวงกล้ำของเขาวางมืออยู่ภายนอก คณะทูตสันติภาพจะร้องไห้อย่างขมขื่น 8 ทางหลวงก็ร้าง คนสัญจรไปมาก็หยุดเดิน เขากลับหน้าหลังเสีย เขาดูหมิ่นเมืองต่างๆ เขาไม่นับถือคน 9 แผ่นดินไว้ทุกข์และอ่อนระทวย เลบานอนฮับอายและถูกไถ่ลง ชาวโรนเหมือนถิ่นทุรกันดาร บาชานและการเมลงก็สลดผลของเขา 10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ปบัตน์เราจะลุกขึ้น บัดนี้เราจะเป็นที่ยกย่อง บัดนี้เราจะเป็นที่เชิดชู 11 เจ้าจะอุมท้องแต่แกลบ เจ้าจะคลอดแต่ต่อลมหายใจของเจ้าเป็นไฟที่เผาผลาญเจ้า 12 และชนชาติทั้งหลายก็จะเหมือนถูกเผาเป็นปูน เหมือนหนามใหญ่ที่ถูกตัดลงที่เผาในไฟ 13 เจ้าผู้อยู่ไกล ฟังซิ ว่าเราได้ทำอะไร เจ้าผู้อยู่ใกล้ จงรับรู้เรื่องกำลังของเรา 14 คนบาปในศิโยนก็กลัว ความสะทกสะท้านทำให้คนหน้าซื่อใจคดประหลาดใจ 15 ใครในพวกเราจะอยู่กับไฟที่เผาผลาญได้ ใครในพวกเราจะอาศัยอยู่กับการไหม้เป็นนิตย์ได้ 16 คือเขาผู้ดำเนินอย่างชอบธรรมและพูดอย่างซื่อตรง เขาผู้ดูหมิ่นผลที่ได้จากการบีบบังคับ ผู้สลดมือของเขาจากการถือสินบนไว้ ผู้อดจากการฟังเรื่องเล็ดตกข้างออก และปิดตาจากการมองความชั่วร้าย 17 เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่กำบังของเขาจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้ให้อาหารเขา น้ำของเขาจะมีแน่ 18 ตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ทรงสง่าราศี จะเห็นแผ่นดินที่ยืดออกไปไกล 19 จิตใจของเจ้าจะคิดถึงความสุขของ 20 เขาผู้ที่ทำการนับอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่ซึ่งบรรณาการอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่นับหอคอยอยู่ที่ไหน 21 ท่านจะไม่เห็นชนชาติที่ดุร้ายอีก ชนชาติที่พูดคลุมเครือซึ่งท่านฟัง ไม่ออกที่พูดต่างภาษาซึ่งท่านเข้าใจไม่ได้ 22 จงมองศิโยน เมืองแห่งเทศกาลของเรา ตาของท่านจะเห็นเยรูซาเล็ม เป็นที่อยู่ที่สงบ เป็นพลับพลาที่ไม่ต้องขนย้าย หลักหมุดพลับพลาจะไม่รู้จักถอนขึ้น เชือกผูกก็จะไม่รู้จักขาด 23 แต่แม้พระเยโฮวาห์จะทรงอยู่กับเราด้วยความไว้อำตาระการ ในที่ที่มีแม่น้ำและลำธารกว้าง ที่จะไม่มีการเขี้ยวใหญ่แล่นไป ที่จะไม่มีการจมน้ำท่วมผ่านไป 24 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษาของเรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติให้เรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นบรมมหากษัตริย์ของเรา พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด 25 สายโยงของเจ้าห้อยหย่อน มันจะยึดเสาให้แน่น ไม่ได้ หรือยึดใบให้กาง ไม่ได้ แล้วเขาจะแบ่งเหยื่อและของที่รีบได้เป็นอันมากนั้น แม้คนอย่งก็จะเอาเหยื่อได้ 26 ไม่มีชาวเมืองคนใดจะกล่าวว่า โอข้าพยายอยู่ ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับภัยความชั่วช้าของเขา

34

วันแห่งพระเยโฮวาห์และพระพิโรธของพระองค์

1 บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงเข้ามาใกล้จะได้ฟัง และชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ฟังซิ ขอให้แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในเน้นฟ้า ฟังพิภพและบรรดาสิ่งที่มีมาจากพิภพ 2 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งสี่ และดูเด็ดต่อพลโยธาทั้งสี่ของเขา พระองค์ทรงสังหารผลาญเขาอย่างเด็ดขาด และมอบเขาไว้แก่การฆ่า 3 คนที่ถูกฆ่าของเขาจะถูกเหวี่ยงออกไป และกลืนหมืนแห่งศพของเขาจะฟุ้งไป ภูเขาจะละลายไปด้วยโลหิตของเขา 4 บริวารทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์จะละลายไป และท้องฟ้าก็จะม้วนเหมือนหนังสือม้วน บริวารทั้งสี่ของมันจะร่วงลงเหมือนใบไม้ที่หล่นจากเถาองุ่น อย่างมะเดื่อที่หล่นจากต้นมะเดื่อ 5 เพราะว่าดาบของเราจะได้ดื่มจนอัมในฟ้าสวรรค์ ดูเถิด มันจะลงมาเพื่อพิพากษาเอโดมและชนชาติที่เราสาปแช่งแล้ว 6 พระแสงของพระเยโฮวาห์เต็มไปด้วยโลหิต เกราะกรังไปด้วยไขมัน กับเลือดของลูกแกะและแพะ กับไขมันของไต่แกะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์มีการฆ่าบูชาในเมืองโบธราห์ การฆ่าขนาดใหญ่ในแผ่นดินเอโดม 7 ม้ายูนิคอนจะล้มลงพร้อมกับเขาด้วย และวัวหนุ่มจะล้มลงกับวัวที่จักรกรัง แผ่นดินของเขาจะชอกไปด้วยเลือด และดินจะได้อุดมด้วยไขมัน 8 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีวันเพื่อการแก้แค้น มีปีแห่งการตอบแทนเพื่อการโต้เถียงกันของศิโยน 9 และลำธารแห่งเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของเมืองนี้จะกลายเป็นกัมมะถัน แผ่นดินนี้จะกลายเป็นยางมะตอยที่ลุกอยู่ 10 ทั้งกลางคืนและกลางวันจะไม่ดับ ครีวของมันจะขึ้นอยู่เสมอเป็นนิตย์ มันจะถูกทิ้งร้างอยู่ทุกชั่วอายุ ไม่มีใครจะผ่านไปเมืองนี้ 11 แต่คนกระทุงและอีกาบ้านจะยึดมั่นเป็นกรรมสิทธิ์ นักตัดท่อนและกาจะอาศัยอยู่ที่นั่น พระองค์จะทรงชิงสายแห่งความยุ่งเหยิงเหนือมัน และปล่อยลูกตั้งแห่งความว่างเปล่า 12 เขา

จะเรียกพวกขุนนางมายังราชอาณาจักร แต่ไม่มีเลย และบรรดาเจ้านายของมันจะไม่มีค่าเลย ¹³ หนามใหญ่จะงอกขึ้นในพระราชวังของมัน ตาเยและต้นหนามจะงอกขึ้นในป้อมปราการของมัน และจะเป็นที่อาศัยของมังกร และเป็นลานของนกเค้าแมว ¹⁴ และสัตว์ป่าจะพบกับหมาจิ้งจอก เมฆปีศาจจะร้องหาเพื่อนของมัน เออ ฝูงจะลงมาที่นั่นและหาที่ตัวพัก ¹⁵ นกยูงจะทำรังและตักฟองที่นั่น และกกไข่และรวบรวมลูกอ่อนไว้ในเงาของมัน เออ เหยี่ยวปีกดำจะรวมกันที่นั่น ต่างคู่ก็อยู่กับของมัน ¹⁶ จงเสาะหาและอ่านจากหนังสือของพระเยโฮวาห์ สัตว์เหล่านี้จะไม่ขาดไปสักอย่างเดียว ไม่มีตัวใดที่จะไม่มีคู่ เพราะหนังสือนั้นได้บัญชาปากของเราแล้ว และพระวิญญาณของพระองค์ได้รวบรวมไว้ ¹⁷ พระองค์ทรงจับสลากให้มันแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ได้เป็นส่วนให้ด้วยเชือกมัด มันทั้งหลายจะได้กรรมสิทธิ์เป็นนิรันดย์ มันจะอาศัยอยู่ในนั้นทุกชั่วอายุ

35

อิสราเอลจะกลับไปยังศิโยน

¹ ถิ่นทุรกันดารและที่แห้งแล้งจะยินดีเพื่อเขาทั้งหลาย ทะเลทรายจะเปรมปรีดีและผลิดอกอย่างต้นดอกกุหลาบ ² มันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง สง่าราศีของเลบานอนก็จะประทานให้มัน ทั้งความโอ้อวดระการการของคารเมลและซาโรน ที่เหล่านี้จะเห็นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และความโอ้อวดระการการของพระเจ้าของพวกเขา ³ จงหนุนกำลังของมือที่อ่อน และกระทำหัวเข่าที่อ่อนให้มันคง ⁴ จงกล่าวกับคนที่มึนใจคร้ามกลัวว่า บังเอิญแรงเถอะ อย่างกลัว ดูเถิด พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาด้วยการแก้แค้น พระองค์จะเสด็จมาและช่วยท่านให้รอด ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า ⁵ แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก ⁶ แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกวาง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง เพราะน้ำจะพุ่งขึ้นมาจากในถิ่นทุรกันดาร และลำธารจะพุ่งขึ้นในทะเลทราย ⁷ ดินที่แตกกระแตงจะกลายเป็นสระน้ำ และดินที่กระหายจะกลายเป็นน้ำพุ ในที่อาศัยของมังกรที่แต่ละตัวอาศัยนอนอยู่จะมีหญ้าพร้อมทั้งต้นอ้อและต้นกกงอกขึ้น ⁸ และจะมีทางหลวงที่นั่น และจะมีทางหนึ่ง และเขาจะเรียกทางนั้นว่า ทางแห่งความบริสุทธิ์ คนไม่สะอาดจะไม่ผ่านไปทางนั้น แต่จะเป็นทางเพื่อพวกเขา แล้วพวกที่เดินทางแม้คนโง่ก็จะไม่หลงในนั้น ⁹ จะไม่มีสิ่งใดที่นั่น หรือจะไม่มีสัตว์ร้ายมาบนทางนั้น จะหามันที่นั่น ไม่พบ แต่ผู้ที่โง่ไว้แล้วจะเดินบนนั้น ¹⁰ ผู้ที่รับการไถ่แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และจะมายังศิโยนด้วยร้องเพลง มีความชื่นบานเป็นนิรันดย์บนศีรษะของเขาทั้งหลาย เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะปลาดไปเสีย

36

เซนาเคอริบมกรุกยูดาห์

¹ ต่อมาในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เยเซเคียห์ เซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้บรรดานครที่มีป้อมของยูดาห์และยึดได้ ² และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้รับซาเคห์ ไปจากเมืองลาคิซถึงกรุงเยรูซาเล็ม เข้าเฝ้ากษัตริย์เยเซเคียห์ พร้อมกับกองทัพใหญ่ และทำนมายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบนที่ถนนลานชักฟอก ³ เอลียาคิมบุตรชายอิลคียาห์ก็ออกมาหาท่าน เอลียาคิมเป็นผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเซนาหาราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ

รับซาเคห์ผู้เชิญอิสราเอล

⁴ และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า บังเอิญเยเซเคียห์ว่า พระมหารกษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสสั่งให้ท่านวางใจในอะไร ⁵ ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) □ เรามิยุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ □ หรือเดี๋ยวนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กับภูตของเรา ⁶ ดูเถิด ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อที่เดาะ คืออียิปต์ ซึ่งจะตามือของคนโง่ที่ใช้ไม่เท่านั้น ยัง ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา ⁷ แต่ท่านจะบอกเราว่า □ เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา □ ก็บุชนียสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เยเซเคียห์หรือทิ้งเสียแล้ว พาลงกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า □ ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้ □ จะนับบัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญากันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมานายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้ ⁹ แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเรายังไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อถรบและเพื่อพลม้า ¹⁰ ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรา มาต่อสู้แผ่นดินนี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า บังเอิญไปต่อสู้แผ่นดินนี้และทำลายเสีย □ □ □ ¹¹ แล้วเอลียาคิม เซนาหาร และโยอาห์ เรียนรับซาเคห์ว่า □ ขอทีเถอะขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษาท่านนั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย □ ¹² แต่รับซาเคห์ว่า □ นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินขึ้นและกินเยี้ยวของเราพร้อมกับเจ้า

อย่างนั้นหรือ□ 13 แล้วรับซาเคห์ได้ยินร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า □จงฟังพระวจนะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย 14 กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า □อย่าให้เยเซเคียห์หลงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้น 15 อย่าให้เยเซเคียห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ จะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย□ 16 อย่าฟังเยเซเคียห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า □จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากภาชนะของตม และทุกคนจะกินจากตมนั้นเมื่อของตม และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ขังน้ำของตม 17 จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น แผ่นดินที่มีขมมิงและสวนองุ่น 18 จงระวังเกลือกว่าเยเซเคียห์จะนำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น □ มีพระแห่งบรรดาประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์แห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ 19 พระของเมืองฮามัทและเมืองอาร์บัตอยู่ที่ไหน พระของเมืองเซฟารวามีอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ 20 พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ□ □ 21 แต่เขาทั้งหลายยังไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า □อย่าตอบเขาเลย□

เยเซเคียห์ฟังคำขู่เชิญของรับซาเคห์

22 แล้วเอลียาซิมบุตรชายอิสคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และโยอาหิณทรชายอาสาฬ เจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเยเซเคียห์ด้วยเสื้อผ้าลินิน และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

37

1 ต่อมาเมื่อกษัตริย์เยเซเคียห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงนึกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 2 และพระองค์ทรงใช้เอลียาซิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และพวกบโรทิดใหญ่คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายของอามอส 3 เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า □เยเซเคียห์ตรัสตั้งนี้ว่า □วันนี้เป็นวันทุกใจ วันถูกตีเตียนและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังงอให้คลอด 4 ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะสับถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียให้นายของเขาได้ส่งมาให้เยยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงชนาบถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลือน้อยนี้□ □

อิสยาห์สัญญาว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือยูดาห์

5 ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เยเซเคียห์มาถึงอิสยาห์ 6 อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า □จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวรับซาเคห์ 7 ดูเถิด เราจะไม่รวดเร็วใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาสมลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง□ □

เชบนาห์เครีบสนประมาทพระเจ้าของเยเซเคียห์

8 รับซาเคห์ได้กลับ ไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รับเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่ากษัตริย์ออกจากลาคิชแล้ว 9 พระองค์ทรงได้ยินเกี่ยวกับที่ระหาคักษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า □เขาได้ออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว□ และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้วจึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเยเซเคียห์ทูลว่า 10 □เจ้าจงพูดกับเยเซเคียห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า □อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นหลงท่านว่า □เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย□ 11 ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสี่ข้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ 12 บรรดาพระของบรรดาประชาชาติ ได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกชาน ยาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลฮัสสาร 13 กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาร์บัต กษัตริย์ของเมืองเซฟารวามี เฮนาและอีฟวามีอยู่ที่ไหน□ □

เยเซเคียห์อธิษฐาน

14 เยเซเคียห์ทรงรับจดหมายจากมือผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเยเซเคียห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลั่งจดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 15 และเยเซเคียห์ทรงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า 16 □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเรুব พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 17 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับบรรดาถ้อยคำของเชบนาห์เครีบ ซึ่งเขาได้เข้ามาเยยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 18 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ได้กระทำให้ประเทศทั้งสี่ข้างและแผ่นดินของเขานั้นร้างเปล่า 19 และได้เหวี่ยงพระของประชาชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามิ

ใช้พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย²⁰ ฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์แต่พระองค์เดียว□

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะช่วยยูดาห์ให้พ้นจากเขนาโคริบ

²¹ แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้ใช้ให้ไปเฝ้าเยเซคียาห์ทูลว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งไว้ เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราเกี่ยวกับเขนาโคริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย²² ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า □อิธามพรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า อิธามแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศรัทธาใส่เจ้า²³ เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบข้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และเบี่ยงตาของเจ้าอย่างเยี่ยงหิ้งต่อผู้ใด ต้องอัครทูตแห่งอิสราเอลนะซี²⁴ เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้รับใช้ของเจ้า และเจ้าได้ว่า □ด้วยถรณ์เป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิดาห์ที่สูงที่สุดของมณเฑียรต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของมัน ข้าจะเข้าไปยังที่ยอดลิบที่สูงสุดในชายแดนของมัน ที่ป่าไม้แห่งการเมฆ²⁵ ข้าชุดบ่อและดื่มน้ำ ข้าได้เอาผ้าห่มของข้ามาถวายนำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโจมตีให้แห้งไป□²⁶ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้มาแล้ว เราได้คะแนนงานไว้แต่ตึกดาบรพซึ่ง ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง²⁷ ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อน เหมือนหญ้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น²⁸ แต่เราได้รู้จักการที่เจ้ามุ่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา²⁹ เพราะเจ้าได้เกรี้ยวกราดต่อเรา และความจ่อของของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้น เราจะเอาของของเราเกี่ยวกับเจ้า และบ่งเขียนขอเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะเห็นเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น³⁰ และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลจากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหวาน และเกี่ยว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน³¹ ส่วนที่รอตและเหลือแห่งวงศวานของยูดาห์จะหยังรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน³² เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รอตมาจะออกมาจากภูเขาศิโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำดังนี้□³³ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตั้งไว้ว่า □ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยังลูกธนู ไปที่นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเนินสู้มัน³⁴ ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปตามนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้และ³⁵ เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา□□³⁶ หูสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด ดูเถิด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น³⁷ แล้วเขนาโคริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ได้ออกไปและกลับบ้าน และอยู่ในนั้นแหว³⁸ ต่อมาขณะเมื่อท่านมัสการในนิเวศของพระนิสรภคพระของท่าน อัลดรัมเมเลคและซาเรเซอร์ โอรสของท่าน ก็ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย และเอซารยัดโดนโอรสของท่านขึ้นครองครองแทนท่าน

38

เยเซคียาห์ทรงประชวรและทรงฟื้นจากการประชวรนั้น

¹ ในวันเหล่านั้นเยเซคียาห์ทรงประชวร โกลະสินพระชนม์ และอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอามอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้ว่า จงจัดการการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่ฟื้น□² แล้วเยเซคียาห์ทรงเห็นพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์³ ว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำสิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร□ และเยเซคียาห์ทรงกินแสงอย่างปดรัว่า⁴ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงอิสยาห์ว่า □จงไปบอกเยเซคียาห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสตั้งไว้ว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูเถิด เราจะเพิ่มชีวิตให้เจ้าอีกสิบห้าปี⁵ เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้ให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้⁶ นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ตามที่พระองค์ได้ทรงตรัสไว้⁷ ดูเถิด เราจะทำให้งาที่ดุจอาวุธที่ทอดมานาพิกาแดดของอาหัสย้อนกลับมาสืบขึ้น□ ดวงอาทิตย์ก็ได้อย้อนกลับบนนาพิกาแดดสืบขึ้น ตามขั้นที่ได้ตกไป⁹ บทประพันธ์ของเยเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ หลังจากที่พระองค์ได้ทรงประชวรและทรงฟื้นจากการประชวรของพระองค์นั้น มีว่า¹⁰ ข้าพเจ้าว่า เมื่อชีวิตของข้าพเจ้ามาถึงกลางคน ข้าพเจ้าจะไม่ยังประจัญแดคนตาย ข้าพเจ้าต้องถูกตัดขาดจากปีที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า¹¹ ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ในแผ่นดินของคนเป็น ข้าพเจ้าจะไม่เห็นมนุษย์อีก ที่ในหมู่ชาวแผ่นดินโลก¹² อายุของข้าพเจ้าก็ถูกพรากและถูกถอนออกไปจากข้าพเจ้า อย่างกับเดินของผู้เล่นแกะ ข้าพเจ้าได้ตัดชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างคนทอดผ้า พระองค์จะทรงตัดข้าพเจ้าด้วยโรคตรอมใจ

พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน¹³ ข้าพเจ้าได้คิดจนรุ่งเช้าว่า พระองค์จะทรงหักกระดูกทั้งสิ้นของข้าพเจ้าเหมือนอย่างสิงโต พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน¹⁴ ข้าพเจ้าร้องอย่างน่านานเหมือนหรือคนกรอด ข้าพเจ้าพิลาปอย่างนงเขา ตาของข้าพเจ้าเห็น้อยอ่อนด้วยมองขึ้นข้างบน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ถูกบีบบังคับ ขอพระองค์ทรงเป็นผู้ประกันของข้าพระองค์¹⁵ แต่ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้ เพราะพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้ว และพระองค์เองได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะดำเนินไปด้วยความสงบเสียงมตตลอดชีวิตของข้าพเจ้า เพราะความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพเจ้า¹⁶ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์ดำรงชีพอยู่ได้ด้วยสิ่งเหล่านี้ และชีวิตแห่งวิญญาณของข้าพระองค์ก็อยู่ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์หายดีและทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิต¹⁷ ดุเถิด เพราะเห็นแก่สันติภาพ ข้าพระองค์จึงมีความขมขื่นมากยิ่งขึ้น แต่พระองค์ทรงรักชีวิตของข้าพระองค์จึงได้ทรงช่วยให้พ้นจากหลุมแห่งความพินาศ เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์ไว้เบื้องพระปฐมฐานของพระองค์¹⁸ เพราะแดนคนตายสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ ความมรณายกของพระองค์ไม่ได้ บรรดาคนที่ลงไปยังปากแดนคนตายนั้น จะหวังในความจริงของพระองค์ไม่ได้¹⁹ คนเป็น คนเป็น เขาจะสรรเสริญพระองค์ อย่างที่ข้าพระองค์กระทำในวันนี้ นิตาจะได้นำความจริงของพระองค์แก่ลูกของเขา²⁰ พระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะร้องเพลงและเล่นเครื่องสายของข้าพเจ้า ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้าทั้งหลายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์²¹ ฝ่ายอิสยาห์ได้กล่าวว่า โอให้เขาเอาชนะมมาเดอมาแผ่นหนึ่งและแปะไว้ที่พระยอดเพื่อพระองค์พิน²² เฮเซคียาห์ได้ตรัสด้วยว่า โออะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า ข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

39

เฮเซคียาห์สำแดงคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ให้คนจากบาบิโลนเห็น (2 พกษ 20:12)

¹ คราวนั้น เมโรดาคบาลตัน โอรสของบาลตัน กษัตริย์แห่งบาบิโลน ทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่าเฮเซคียาห์ทรงประจวบและทรงหายประจวบแล้ว² และเฮเซคียาห์ทรงเปรมปรีดีเพราะเขาเหล่านั้น และทรงบูชาเขามงคลทรัพย์ของพระองค์ ขมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศและน้ำมันประสิริ และคลังพระแสงทั้งสิ้นของพระองค์ ทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวัง หรือในราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งเฮเซคียาห์มิได้ทรงสำแดงแก่เขา³ แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลพระองค์ว่า คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาแต่ไหนเข้าเฝ้าพระองค์⁴ เฮเซคียาห์ตรัสว่า เขาได้มาหาเราจากเมืองไกล จากบาบิโลน⁵ 4 ท่านทูลว่า ข้าพเจ้าเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง⁶ และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามิได้สำแดงแก่เขา⁷ แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธา⁸ ดุเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามา เมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน จะ ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ⁹ และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้าจะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน¹⁰ แล้วเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ได้อยู่ เพราะพระองค์ดำริว่า จะมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรานี้

40

จงเล่าโลมขนชาติของพระเจ้า

¹ พระเจ้าของเจ้าตรัสว่า จงเล่าโลม จงเล่าโลมขนชาติของเรา² จงพูดกับเยรูซาเล็มอย่างเห็นใจ และจงประกาศแก่เมืองนั้นว่า การสงครามของเธอสิ้นสุดลงแล้ว และความชั่วช้าของเธอก็อภัยเสียแล้ว เพราะเธอได้รับโทษจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์แล้ว เป็นสองเท่าของความบาปผิดของเธอ

คำพยากรณ์ถึงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:3)

³ เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทะเลทราย⁴ หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกขึ้น ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และที่ขรุขระจะกลายเป็นที่ราบ⁵ และจะเผยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และบรรดาเนื้อหนังจะได้เห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความอ่อนแอของมนุษย์ (อสย 40:6-41:29)

⁶ เสียงหนึ่งร้องว่า ร้องซิ⁷ และเขว่า ข้าพเจ้าร้องว่ากระไร⁸ บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และความงามทั้งสิ้นของมันก็เป็นเสมือนดอกไม้แห่งทุ่งนา⁹ ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เพราะพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เป่ามาถูกมัน มนุษย์ชาติเป็นหญ้าแห้งเดียว¹⁰ ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้

นั่นก็ร้างโรยไป แต่พระวามะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิตย์⁹ โอ คิโยนเอ๋ย ผู้นำชาวดี เจ้าจงขึ้น ไปบนภูเขาสูง โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ผู้นำชาวดี จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วยเต็มกำลัง จงเปล่งเสียงเกิดอย่ากลัวเลย จงกล่าวแก่หัวเมืองแห่งยูดาหัวว่า ๐ ดูเถิด นี่พระเจ้าของเราเจ้า¹⁰ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า จะเสด็จมาด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และพระกรของพระองค์จะครอบครองเพื่อพระองค์ ดูเถิด รางวัของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์¹¹ พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะและของพระองค์อย่างผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ในพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง และทรงค้อย่านบนรรดาที่มีลูกอ่อนไป¹² ผู้ใดได้เคยดวงนำทั้งสี่ด้วยอุ้งมือของตน และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว บรรจพวงกลีของแผ่นดินโลกไว้ในถังเดียว และชั่งภูเขาในตาชั่งและชั่งเนินด้วยตราชั่ง¹³ ผู้ใดได้นำทางพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้สั่งสอนพระองค์¹⁴ พระองค์ทรงปรึกษาผู้ใด ผู้ใดสั่งสอนพระองค์ และผู้ใดสอนทางแห่งความยุติธรรมให้พระองค์ และสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ¹⁵ ดูเถิด บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง และนับว่าเหมือนผงบนตาชั่ง ดูเถิด พระองค์ทรงหยิบแกะทั้งหลายขึ้นมาเหมือนสิ่งเล็กน้อย¹⁶ เลบานอน ไม่พอเป็นฟืน และสัตว์ป่านั้นก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา¹⁷ ต่อพระพักตร์พระองค์ บรรดาประชาชาติทั้งสี่ก็เหมือน ไม่มีอะไรเลย พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าความว่างเปล่าและการไร้ประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น¹⁸ ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร¹⁹ รูปเคารพสลักหรือ ช่างเขาหล่อมันไว้ ช่างทองเอาทองคำปิดไว้และหล่อสร้อยเงินให้²⁰ เขาผู้ที่ยากจนจนเขาไม่มีเครื่องบูชาเลยก็เลือกต้นไม้ที่จะไม่ฟุ เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือมาตกแต่งให้เป็นรูปเคารพสลักที่ไม่หวั่นไหว²¹ ท่านทั้งหลายไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ ไม่มีผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้วหรือ ท่านไม่เข้าใจตั้งแต่รากฐานของแผ่นดินโลกหรือ

พระเจ้าประทับเหนือขอบวงกลมของแผ่นดินโลก

²² คือพระองค์ผู้ประทับเหนือปริมณฑลของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตักแตน ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์เหมือนชิงม่าน และกางออกเหมือนเต็นท์ที่อาศัย²³ ผู้ทรงกระทำเจ้านายให้เป็นเหมือนเปล้า และทรงกระทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกเป็นเหมือนสุนัขพา²⁴ พอปลุกเขาเหล่านั้นเสร็จ พอหว่านเสร็จ พอที่รากหยั่งลง พระองค์ก็จะเป่ามาบนเขา เขาก็จะเหี่ยวแห้งไป และลมพายุก็จะพัดพาเขาไปเหมือนตอข้าว²⁵ องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า ๐ เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่าซึ่งเราจะเหมือนเขา²⁶ จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมดโดยอานภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว²⁷ โอ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงว่า โอ อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงพูดว่า ๐ ทางของข้าพเจ้าปิดบังไว้จากพระเยโฮวาห์ และความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย²⁸ ท่านไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิตย์ คือพระผู้สร้างที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ย หรือเหน็ดเหนื่อย ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้²⁹ พระองค์ทรงประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่ผู้ที่ไม่มีความกล้า พระองค์ทรงเพิ่มแรง³⁰ แม้คนหนุ่มๆจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้มลงทีเดียว³¹ แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเร็วแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย

41

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความอ่อนแอของมนุษย์

¹ โอ เกะทั้งหลายเอ๋ย จงสงบใจต่อหน้าเรา จงให้ชนชาติทั้งหลายพินาศลงของเขาเสียใหม่ ให้เขาเข้ามาใกล้ แล้วให้เขาพูด ให้เราพากันเข้ามาใกล้เพื่อการพิพากษา² ใครได้เร้าใจให้คนชอบธรรมมาจากตะวันออก ได้เรียกท่านให้ติดตาม ได้มอบบรรดาประชาชาติต่อหน้าท่าน และให้ท่านครอบครองเหนือภคธริยทั้งหลาย ได้มอบพวกเขาไว้แก่ดาบของท่านเหมือนฝูงสัตว์ และแก่คันธนูของท่านเหมือนตอข้าวที่ถูกพัดไป³ ท่านไล่ตามพวกเขาและผ่านเขาไปอย่างปลอดภัย ตามทางที่เท้าของท่านไม่เคยเหยียบ⁴ ผู้ใดได้ประกอบกิจและกระทำเช่นนั้น เรียกบรรดาชั่วอายุทั้งหลายออกมาตั้งแต่เดิม เราเองคือพระเยโฮวาห์ผู้เป็นปฐม และกับกาลอวสาน เราคือผู้สิ้น⁵ เกะทั้งหลายเห็นแล้วก็เกรงกลัว ปลายแผ่นดินโลกก็กลัว เขาทั้งหลายได้เข้ามาใกล้⁶ ทุกคนช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่พี่น้องของตนว่า ๐ จงกล้าเถิด⁷ ช่างไม่มีความใจข้างทองผู้ที่ทำให้เรียบด้วยค้อนก็หันไปผู้ที่ดีทั้งๆ ๐ พร้อมแล้วสำหรับการปิดกริ⁸ และเขาก็เอาตะปูตึงไว้เพื่อไม่ให้หวั่นไหว⁸ แต่เจ้า อิสราเอล เป็นผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชื้อสายของอับราฮัมสหายของเรา⁹ เจ้าผู้ซึ่งเราขีดไว้จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และเรียกเจ้ามาจากพวกผู้ใหญ่ของโลก กล่าวแก่เจ้าว่า

□เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้เลือกเจ้าและไม่เหวี่ยงเจ้าออกไป□¹⁰ อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่างขยำด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเรา เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา¹¹ ดูเถิด บรรดาผู้ที่ขัดเคืองกับเจ้าจะต้องได้รับความอายและอดสู เราจะเป็นความว่างเปล่า คนเหล่านั้นที่ฝันสื้เจ้าจะพินาศไป¹² เจ้าจะแสวงหาพวกเขา แต่เจ้าจะไม่พบเขา คือผู้ที่ต่อสู้กับเจ้า ผู้ที่ทำสงครามกับเจ้าจะเป็นความว่างเปล่าและเป็นสิ่งไร้ค่า¹³ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จะมีมือขวาของเจ้าไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า □อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า□¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □อย่ากลัวเลย เจ้าหนอนยาโคบ เจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า ผู้ไถ่ของเจ้าคือองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล□¹⁵ ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นเหมือนนวดข้าวใหม่ คม และมีฟัน เจ้าจะนวดและบดภูเขา และเจ้าจะทำเนินเขาให้เหมือนแกลบ¹⁶ เจ้าจะซัดมันและลมจะพัดมันไปเสีย และลมหมุนจะกระจายมัน และเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ เจ้าจะอวดอ้างในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล¹⁷ เมื่อคนจนและคนขัดสนแสวงหาน้ำและไม่มี และลิ้นของเขาก็แห้งผากเพราะความกระหาย เราคือพระเยโฮวาห์จะได้ยินเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเขา¹⁸ เราจะเปิดแม่น้ำบนที่สูงทั้งหลาย และน้ำพุที่ท่ามกลางหุบเขา เราจะทำถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ และที่ดินแห้งเป็นน้ำพุ¹⁹ ในถิ่นทุรกันดารเราจะปลูกต้นสนสิดาร์ ต้นกระถินเทศ ต้นน้ำมันเขียว และต้นมะกอกเทศ ในทะเลทรายเราจะวางต้นสนสามใบ ทั้งต้นสนเขาและต้นไม้ที่เขียวชอุ่มตลอดปีด้วยกัน²⁰ เพื่อคนจะได้เห็นและทราบ เราจะใคร่ครวญและเข้าใจด้วยกัน ว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำการนี้ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ได้สร้างสิ่งนี้²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □จงนำข้อคดีของเจ้าขึ้นมา□ กษัตริย์ของยาโคบตรัสว่า □จงนำข้อคดีสูงนั้ของเจ้ามา□²² ให้เขานำมา และแจ้งแก่เราว่าจะเกิดขึ้น จงแจ้งสิ่งล่วงแล้ว ให้เราทราบว่ามีอะไรบ้าง เพื่อเราจะพิจารณา เพื่อเราจะทราบถึงวสานของสิ่งเหล่านั้น หรือจงเล่าให้เราฟังถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา²³ จงแจ้งแก่เราว่าต่อไปนี้จะไรจะเกิดขึ้น เพื่อเราจะรู้ว่าเจ้าเป็นพระ เออ จงทำดีหรือจงทำร้าย เพื่อเราจะได้ชยขาดและตุ้กัน²⁴ ดูเถิด เจ้าไม่มีคำอะไรเลยและการงานของเจ้าก็สูญเปล่า ผู้ที่เลือกเจ้าก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน²⁵ เราได้รู้เจ้าหนึ่งจากทิศเหนือและเขาจะมา จากที่ดวงอาทิตย์ขึ้น เขาจะเรียกนามของเรา เราจะเหยียบผู้ครอบครองเหมือนเหยียบปูนสอ เหมือนช่างหม้อย่ำดินเหนียว²⁶ ใครแจ้งไว้ตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อเราจะทราบ และล่วงหน้าเพื่อเราจะพูดว่า □เขาชอบธรรม□ เออ ไม่มีผู้ใดได้แจ้งให้ทราบ เออ ไม่มีผู้ใดได้เล่าให้ฟัง เออ ไม่มีผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเจ้า²⁷ คนแรกจะกล่าวแก่ศิโยนว่า □ดูเถิด ดูเขาทั้งหลาย□ และเราจะส่งผู้มาข่าวดีให้แก่เยรูซาเล็ม²⁸ แต่เมื่อเรามองก็ไม่มีใคร ไม่มีที่ปรึกษาในหมู่พวกคนเหล่านั้น คือผู้ที่เมื่อเรากลาก็ได้ให้คำตอบ²⁹ ดูเถิด พระเหล่านั้น ไร้ประโยชน์ทั้งสิ้น บรรดากิจการของมันเป็นความว่างเปล่า รูปเคารพพล้อของมันก็เป็นแต่ลมและความยุ่งเหยิง

42

ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ (มธ 12:18-21; ฟป 2:5-8)

¹ จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปิติยินดี เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้แก่บรรดาประชาชาติ² ท่านจะไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่านหรือกระทำให้ได้ยินเสียงของท่านตามถนน³ ไม่อ้อข้าแล้วท่านจะไม่หึก และใส่ตะเกียงที่ลูกบริหรืออยู่ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความจริง⁴ ท่านจะไม่ล้มเหลวหรือท้อแท่งกว่าท่านจะสถาปนาความยุติธรรมไว้ในโลก และเกาะทั้งหลายจะระคองพระราชบัญญัติของท่าน⁵ พระเจ้า คือ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงขึงมัน ผู้ทรงแผ่แผ่นดินโลกและสิ่งที่บังเกิดจากโลกออกไป ผู้ทรงประทานลมหายใจแก่ประชาชนที่บนโลก และจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสตั้งไว้ว่า⁶ เราคือพระเยโฮวาห์ เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะยึดมือเจ้าและจะรักษาเจ้าไว้ เราจะให้เจ้าเป็นตัวแทนธสัญญาของมนุษยชาติ เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ⁷ เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจองจำออกมาจากคุก นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ

อิสราเอลจะได้กลับ ไปอยู่ในแผ่นดินของตน

⁸ เราคือเยโฮวาห์ นั้นเป็นนามของเรา สง่าราศีของเรา เรามิได้ให้แก่ผู้อื่น หรือให้คำที่สรรเสริญเราแก่รูปแกะสลัก⁹ ดูเถิด สิ่งล่วงแล้วนั้นก็สำเร็จแล้ว และเราก็ก่อสิ่งใหม่ๆ ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเราก็ได้เล่าให้ฟังแล้ว□¹⁰ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์จากปลายแผ่นดินโลก ทั้งผู้ที่ลงไปยังทะเล และบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทั้งเกาะทั้งหลายและชาวถิ่นนั้น¹¹ จงให้ถิ่นทุรกันดารและหัวเมืองในนั้นเปล่งเสียง ทั้งชนบทที่เคदारอาศัยอยู่ จงให้ชาวศิลาร้องเพลง ให้เขาไรร้องมาจากยอดภูเขา¹² จงให้เขาถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญพระองค์ในเกาะทั้งหลาย

อิสราเอลจะรับโทษ

¹³ พระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปอย่างคนแกล้วกล้า พระองค์จะทรงเร้าความหึงหวงของพระองค์ขึ้นอยู่
นักรบ พระองค์จะทรงร้อง พระองค์จะทรงให้ดัง พระองค์จะทรงมีชัยต่อศัตรูของพระองค์¹⁴ เราได้นิ่งอยู่
นานแล้ว เราเงยบ่าและร้องตนเองไว้ บัดนี้เราจะร้องออกมาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร เราจะส่งहार
ผลาญและทำลายสิ้นหนที่¹⁵ เราจะทิ้งภูเขาและเนินให้ร้าง และให้บรรดาพืชผักบนนั้นแห้งไป เราจะให้แม่น้ำ
กลายเป็นเกาะ และจะให้สระแห้งไป¹⁶ เราจะจุดคนตาบอดไปในทางที่เขาทั้งหลายไม่รู้รัก เราจะนำเขาไปใน
ทางทั้งหลายที่เขาไม่รู้รัก เราจะให้ความมืดข้างหน้าเขากลับเป็นสว่าง สิ่งที่คิดให้ตรง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เรา
จะกระทำแก่พวกเขา และเราจะไม่ละทิ้งพวกเขา¹⁷ เขาทั้งหลายจะหันกลับ และจะต้องชยหน้าอย่างที่สุด
คือผู้ที่วางใจในรูปแกะสลัก ผู้ที่กล่าวแก่รูปเคารพพลั่วว่า ท่านเป็นพระของเรา¹⁸ ท่านผู้หุนหวนเย้ย ฟังซิ
และท่านผู้ตาบอดเย้ย มองซิ เพื่อท่านจะเห็นได้¹⁹ ใครเป็นคนตาบอด ก็ผู้รับใช้ของเรานะซิ หรือใครหุนหวน
อย่างกับทูตของเราที่เราใช้ไป ใครตาบอดอย่างผู้ที่สมบูรณ์แล้ว หรือตาบอดอย่างผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์²⁰
เจ้าเห็นหลายอย่าง แต่มิได้สังเกต หูของเขาเปิดแล้ว แต่เขามิได้ยิน²¹ เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของ
พระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัย ที่จะเช็ดหูพระราชบัญญัติและกระทำให้พระราชบัญญัตินั้นมีเกียรติ
²² แต่เป็นชนชาติที่ถูกขโมยและถูกปล้น เขาทุกคนติดอยู่ในรูและซ่อนอยู่ใน窟 เขาตกเป็นเหยื่อซึ่งไม่มี
ผู้ใดช่วยให้พ้น เป็นของริบซึ่งไม่มีผู้ใดพูดว่า ใดคินซิ²³ ผู้ใดในพวกเจ้าจะเงี่ยหูฟังในเรื่องนี้ ที่จะมุ่งหน้า
ตั้งใจฟังในอนาคต²⁴ ใครมอบยาโคบให้แก่ผู้ริบ และอิสราเอลให้แก่ผู้ปล้น ไม่ใช่พระเยโฮวาห์หรือ ผู้ซึ่งเรา
ได้ทำบาปต่อ ซึ่งเขาไม่ยอมดำเนินในทางของพระองค์ และซึ่งเขามิได้เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์²⁵
ฉะนั้นพระองค์จึงทรงลงความโกรธจัดลงมาบนเขา และหลังจากภาพของสงคราม ทำให้เขาติดเพลิงอยู่
โดยรอบ แต่เขาไม่รู้ มันไหม้เขา แต่เขามิได้เอาใจใส่

43

พระสัญญาอันประเสริฐแก่อิสราเอล

¹ บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้สร้างท่าน โอ ยาโคบ พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นท่าน โอ อิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า อย่า
กลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา² เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า
เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า³ เพราะเรา
เป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ของ
เจ้า ให้ออริโอเบียและเสปมาเพื่อแลกกับเจ้า⁴ เพราะว่าเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา เราได้รับเกียรติและ
เรารักเจ้า เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนชาติทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า⁵ อย่างกล่าวเพราะ
เราอยู่กับเจ้า เราจะนำเชื้อสายของเจ้ามาจากตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก⁶ เราจะพูดกับ
ทิสเหินว่า ปล่อยเถิด และกับทิสได้ว่า อย่ายัดไว้⁷ จงนำบรรดาบุตรชายของเรามาแต่ไกล และเหล่า
ธิดาของเราจากปลายแผ่นดินโลก⁸ คือทุกคนที่เขาเรียกตามนามของเรา เพราะเราได้สร้างเขาเพื่อสง่าราศี
ของเรา เราได้ปั้นเขา เราได้สร้างเขาไว้⁹ จงนำประชาชาติทั้งหลายผู้ตาบอดแต่ยังมีตา ผู้ที่หุนหวน
แต่เขายังมีหู ออกมา¹⁰ ให้บรรดาประชาชาติประชุมพร้อมกัน และให้ชนชาติทั้งหลายชุมนุมกัน ในท่ามกลาง
เขามิผู้ที่แจ้งอย่างนี้ได้ และเล่าสิ่งล่วงแล้วให้เราฟังได้ ให้เขาทั้งหลายนำพยานของเขามาพิสูจน์ตัวเขา และ
ให้เขาได้ยินและกล่าวว่า ousing แล้ว¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ของเราทั้งหลายเป็นพยานของเรา และเป็นผู้รับ
ใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะรู้จักและเชื่อถือเรา และเข้าใจว่าเราเป็นเช่นนั้นแหละ ก่อนหน้าเรา
ไม่มีพระเจ้าใดถูกปั้นขึ้น และภายหลังเราก็จะไม่¹² เรา เราคือพระเยโฮวาห์ และนอกจากเราไม่มีพระผู้
ช่วยให้รอด¹³ เมื่อไม่มีพระอื่นในหมู่พวกเจ้า เราแจ้งให้ทราบและช่วยให้รอดและพิสูจน์ให้เห็น ฉะนั้นเจ้าทั้ง
หลายเป็นพยานของเราว่าเราเป็นพระเจ้า¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ¹⁵ โอเอ ตั้งแต่เดิมเราก็คือพระองค์
นั้นอยู่ ไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เราจะประกอบกิจใดๆ ใครจะขัดขวางกิจการนั้นได้¹⁶ พระเย
โฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เพื่อเห็นแก่เจ้า เราจะส่งไปยังบาบิโลน และเราจะ
นำบรรดาชนนางของเขาลงมา คือพวกเคลเดียในกำปั้นที่เขาทั้งหลายเคยให้ร้อง¹⁷ เราคือพระเยโฮวาห์องค์
บริสุทธิ์ของเจ้า เป็นผู้สร้างของอิสราเอล เป็นเกษัตริย์ของเจ้า¹⁸ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างทางในทะเล สร้าง
วิถีในน้ำที่มีอานาภาพ¹⁹ ผู้ทรงนำรถรบและม้า กองทัพ และอานาภาพออกมา เขาทั้งหลายนอนลงด้วยกันและ
ลุกขึ้นไม่ได้ เขาทั้งหลายหยุดสูญไปและดับเสียเหมือนไฟที่ดับ²⁰ สัตว์ป่าในที่แห่งแสง²¹ โออย่างเจ้าสิ่งล่วงแล้วนั้น อย่าพิ
เคราะห์สิ่งเก่าก่อน²² ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งใหม่ บัดนี้เราจะออกขึ้นมาแล้ว เจ้าจะไม่เห็นหรือ เราจะทำทางใน
ถิ่นทุรกันดารและแม่น้ำในที่แห่งแสง²³ สัตว์ป่าในที่แห่งแสงให้เกียรติเรา คือมังกรและนกเค้าแมว เพราะเราให้
น้ำในถิ่นทุรกันดาร ให้แม่น้ำในที่แห่งแสง เพื่อให้น้ำดื่มแก่ชนชาติผู้เลือกสรรของเรา²⁴ คือชนชาติที่เราปั้น
เพื่อเราเอง เพื่อเขาจะถวายสรรเสริญเรา²⁵ โอ ยาโคบเย้ย ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่เราที่เจ้าเรียกหา โอ อิสราเอล

เอ๋ย เจ้าเห็นดินเหนียวเราแล้ว²³ เจ้ามิได้นำแพะแกะของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชาแก่เรา หรือให้เกียรติเราด้วยเครื่องสักการบูชาของเจ้า เรามิได้ให้เป็นภาระแก่เจ้าด้วยเรื่องเครื่องบูชา หรือให้เจ้าเห็นดินเหนียวด้วยเรื่องกำยาน²⁴ เจ้ามิได้อาเงินซื้ออ้อยให้เรา หรือให้เราพอใจด้วยไขมันของเครื่องสักการบูชาของเจ้า แต่เจ้าได้ให้เราเป็นภาระด้วยเรื่องบาปของเจ้า เจ้าให้เราเห็นดินเหนียวด้วยเรื่องความชั่วช้าของเจ้า²⁵ เรา เราคือพระองค์นั้นผู้ลบล้างความละเมิดของเจ้าด้วยหินแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้²⁶ จงฟื้นความให้เราฟัง ให้เรามาได้ด้วยกัน เจ้าจงให้การมา เพื่อจะพิสูจน์ว่าเจ้าถูก²⁷ บิดาเดิมของเจ้าทำบาป และผู้สอนทั้งหลายของเจ้าได้ละเมิดต่อเรา²⁸ ฉะนั้น เราจึงถอดเจ้านายแห่งสถานบริสุทธิ์เสีย เรามอบยาโคบให้ถูกสาปแช่ง และอิสราเอลให้แก่การกล่าวหาบาปซ้ำ

44

พระสัญญาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ จงฟังซิ² พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างเจ้า ผู้ทรงปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์และจะช่วยเจ้า ตรัสดังนี้ว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เยชูรูณ ผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ อย่างกลายเลย³ เพราะเราจะเห็นลางบนผู้ที่กระหาย และล้าราลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพระชนมของเรานือลูกหลานของเจ้า⁴ เขาทั้งหลายจะยกขึ้นมาท่ามกลางหญิง เหมือนต้นหลิวข้างลำธารน้ำไหล⁵ ผู้นี้จะว่า โอข้าเป็นของพระเยโฮวาห์⁶ และอีกผู้หนึ่งจะเรียกชื่อตนเองด้วยนามของยาโคบ และอีกผู้หนึ่งจะเขียนไว้บนมือของตนว่า โอของพระเยโฮวาห์⁷ และขนานนามสกุลของตนด้วยนามของอิสราเอล⁸ พระเยโฮวาห์ พระบรมมหาราชตรียแห่งอิสราเอล และผู้ไถ่ของเขา พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า โอเราเป็นผู้ต้นและเราเป็นผู้ปลาย นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้า⁹ ใครเหมือนเราจะป่าวร้องได้ ให้เขาแจ้งให้ทราบ และให้เขาลำดับเรื่องต่อหน้าเราตั้งแต่เราได้สถาปนาประชาชนโบราณ และให้เขายกแก่เขาทั้งหลายถึงสิ่งต่างๆที่จะเป็นมาและอะไรจะเกิดขึ้นนั้น¹⁰ อย่างกลายเลย และอย่าขามเลย เรามิได้เล่าให้เจ้าฟังแต่ดึกดำบรรพ์และแจ้งให้ทราบแล้วหรือ และเจ้าเป็นพยานทั้งหลายของเรา มีพระเจ้านอกเหนือเราหรือ เออ ไม่มีพระเจ้า เราไม่รู้จักเลย¹¹ บรรดาผู้ที่ทำรูปเคารพสลักต่างๆก็ไปประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น และสิ่งที่เขาประดิษฐ์ขึ้นนั้นก็ไม่ใช่ประโยชน์ เขาเป็นพยานของเขาเอง พยานเหล่านั้นทั้ง ไม่เห็นและไม่รู้ เพื่อเขาจะต้องอับอาย¹² ใครเล่าเป็นพระหรือหล่อรูปเคารพสลักซึ่งไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย¹³ ดูเถิด เพื่อนทั้งสิ้นของเขจะต้องอับอาย และช่างฝีมือนั้นก็เป็นแต่มนุษย์ ให้เขาขมขื่นกันทั้งหมด ให้เขาขึ้นขึ้น เขาจะสยดสยอง เขาจะรับความอับอายด้วยกัน¹⁴ ข้างเหล็กใช้คิมทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน และใช้ค้อนทุบมันด้วยแขนที่แข็งแรงของเขา เออ เขาหัวและกำลังของเขาอ่อนลง เขาไม่ได้ดื่มน้ำเลย และอ่อนเปลี้ย¹⁵ ข้างไม้ซึ่งเชือกมัดเขาเอาดินสอขีดไว้ เขาแต่งมันด้วยขวบ และขีดไว้ด้วยวงเวียน เขาแต่งรูปนั้นให้เป็นรูปคน ตามความงามของคน ให้อยู่ในเรือน¹⁶ เขาตัดต้นสนสีดาร์ลง เขาเลือกต้นสนเงินและต้นโอ๊ก และปล่อยให้มันงอกขึ้นอย่างแข็งแรงท่ามกลางต้นไม้ในป่า เขาปลูกต้นแอชและฝืนก็เลี้ยงมัน¹⁷ แล้วมนุษย์จะเอาไปเผาเสีย เขาเอามันมาส่วนหนึ่งและให้หอบฮวนตัวเขา เออ เขาก่อไฟและยิงชนมเป้ง และเขาเอามาทำพระองค์หนึ่งและนมัสการมันด้วยเออ เขาทำเป็นรูปแกะสลักและกราบรูปนั้น¹⁸ เขาเผาในกองไฟครึ่งหนึ่ง บนครึ่งนี้เขาได้กินเนื้อ เขาย่างเนื้อและกินอ้ม และเขายอมฮวนตัวของเขาด้วย แล้วว่า โอ้อ้อ ข้าฮวนจึง ข้าเห็นไฟแล้ว¹⁹ และที่เหลือนั้นเขาทำเป็นพระองค์หนึ่ง เป็นรูปเคารพสลักของเขา และกราบลงนมัสการรูปนั้น และอธิษฐานต่อรูปนั้นและว่า โอขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์เป็นพระของข้าพระองค์²⁰ เขาทั้งหลายไม่รู้ หรือเขาทั้งหลายไม่เข้าใจ เพราะตาของเขาถูกปิด เขาจึงเห็นอะไรไม่ได้ และจิตใจของเขาเล้าก็ถูกปิด เขาจึงเข้าใจไม่ได้²¹ ไม่มีใครพินิจพิเคราะห์ในใจของตนเองเลย และไม่มีความรู้หรือความเข้าใจ ที่จะกล่าวว่า โอข้าได้พินิจเสียส่วนหนึ่งในกองไฟ และข้าก็เอาถ่านมันมาปิ้งขนมเป้ง ข้าย่างเนื้อกินแล้ว และครหรือที่ข้าจะทำส่วนที่เหลือให้เป็นสิ่งนำเกลียดน่าชัง ครหรือที่ข้าจะกราบลงต่อท่อนไม้ท่อนหนึ่ง²² โอ เขากินเชื้อไฟ ที่หลอมลงนำเขาให้เงิน เขาช่วยจิตใจตัวเขาเองให้พ้นหรือพูดว่า โอไม่มีกรรมสาออยู่ในมือข้าของข้าหรือ²³ ก็ไม่ได้

พระเยโฮวาห์คือผู้ไถ่ของอิสราเอล

21 โอ ยาโคบและอิสราเอลเอ๋ย จงจำสิ่งเหล่านี้ เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ปั้นเจ้า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่ลืมเจ้า²² เราได้ลบล้างการละเมิดของเจ้าเสียเหมือนเมฆทึบ และลบล้างบาปของเจ้าเหมือนเมฆ จงกลับมามาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว²³ โอ ฟาสะวรรคเอ๋ย จงร้องเพลงเพราะเราเยโฮวาห์ทรงกระทำการนี้ หวังลึกซึ้งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงให้ร้อง ภูเขาเอ๋ย จงร้องเป็นเพลงออกมา โอ ป่าไม้และต้นไม้ทุกต้นในนั้นด้วย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบ และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล²⁴ พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า ผู้ปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ ตรัสดังนี้ว่า โอเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์แต่ล้าพัง ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกด้วยตัวเราเอง²⁵ ผู้กระทำไหลางของคนมูสา ไม่ขลัง และ

กระทำพวกโหรให้บ้าๆบอๆ ผู้หันคนฉลาดให้กลับหลัง และกระทำให้ความรู้ของเขาเขลาไป ²⁶ ผู้รับรองถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สัมฤทธิ์ผลตามแผนงานแห่งทูตของพระองค์ ผู้กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า □จะมีคนอาศัยอยู่□ และถึงหัวเมืองยูดาห์ว่า □จะมีคนมาสร้างขึ้น และเราจะยกสิ่งปรักหักพังของมันเป็นขึ้น□ ²⁷ ผู้กล่าวแก่ที่ลี้ภัยว่า □จงแห่งเสีย เราจะให้แม่น้ำของเจ้าแห่ง□

ไซรัส เมษบาลของพระเยโฮวาห์ จะสร้างเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่

²⁸ ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า □เขาเป็นเมษบาลของเรา และเขาจะให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ□ กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า □จะมีคนมาสร้างเจ้าขึ้น□ และถึงพระวิหารว่า □จะวางรากฐานของเจ้า□ □

45

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้คือไซรัส ผู้ซึ่งเราได้จับมือขวาไว้ เพื่อปราบหลายประชาชาติ ให้อยู่ข้างหน้าท่าน และให้ปลดปล่อยพวกคดจากพันธนาการของบรรดาอหังการ ให้เปิดประตูทั้งสองที่อยู่ข้างหน้าท่านและมีให้ประตูเมืองเปิด ดังนั้นว่า ² □เราจะไปข้างหน้าเจ้า และปราบที่คดให้เป็นตรง เราจะพังประตูทองสัมฤทธิ์ให้เป็นชิ้นๆ และตัดลูกกรงเหล็กให้ขาด ³ เราจะให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมิดแก่เจ้า และชุมทรัพย์ในที่ลี้ลับ เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเป็นเรา พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า ⁴ เพื่อเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้เลือกสรรของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้นามสกุลเจ้าทั้งๆที่เจ้าไม่รู้ถึงเรา

พระเจ้าคือความหวังอันเดียวของเรา

⁵ เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้า เราคาดเอาเจ้า แม้เจ้าไม่รู้ถึงเรา ⁶ เพื่อคนจะได้รู้ตั้งแต่ที่ตะวันตกขึ้น และจากที่ตะวันตก ว่าไม่มีใครนอกจากเรา เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก ⁷ เราเป็นความสว่างและสร้างความมิด เราทำสันติภาพและสร้างวิบัติ เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น ⁸ ฟาสะรค์เคย จงไปรณผืนมาจากเบื้องบน และให้ห้องฟ้าหลังความชอบธรรมลงมา ให้แผ่นดินโลกเปิดออก เพื่อความรอดจะไต่อกขึ้นมา และยังคงความชอบธรรมให้พลุ่งขึ้นมาด้วย เรา คือพระเยโฮวาห์ ได้สร้างมัน□ ⁹ วิบัติแก่ผู้ที่ขึ้นสู้กับผู้สร้างของเขา จงให้มอดินสู้กับบรรดาข้างขึ้นหม้อแห่งแผ่นดินโลก ดินเหนียวจะพุดกับผู้ที่ปั้นมันหรือว่า □ท่านกำลังทำอะไร□ หรือผลงานของท่านจะว่า □ท่านไร้มี□ ¹⁰ วิบัติแก่ผู้ที่พุดกับบิดาว่า □ท่านให้เกิดอะไร□ หรือกับผู้หญิงว่า □เธอคลอดอะไร□ ¹¹ พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้สร้างของเขาดังนี้ว่า □เจ้าถามเราถึงสิ่งที่จะเกิดมีถึงลูกหลานของเรา และถึงการทำงานแห่งมือของเรา เจ้าสั่งเราเชียว ¹² เราสร้างแผ่นดินโลก และเนรมิตมนุษย์บนนั้น เราเอง มือของเราซึ่งฟาสะรค์ และเรابعูขาบรารทั้งสี่ของมันเป็น ¹³ ด้วยความชอบธรรมเราได้กระทำ และเราจะกระทำทางทั้งสิ้นของท่านให้ตรง ท่านจะสร้างนครของเรา และให้พวกเชลยของเราเป็นอิสระ ไม่ใช่เพื่อสินจ้างหรือเพื่อสินบน□ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

ความรอดสำหรับอิสราเอล

¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ผลแรงงานของอียิปต์และสินค้ากำไรของเอธิโอเปีย และคนเสปบา คนร่างสูงจะมาหาเจ้าและจะเป็นของเจ้า เขาจะติดตามเจ้า เขาจะติดตามมาหาและกราบไหว้เจ้า เขาจะวิ่งวนเจ้าว่า □พระเจ้าอยู่กับท่านแน่ และไม่มีอื่นใดอีก ไม่มีพระเจ้าอื่น□ □ ¹⁵ แม้ทั้งเจ็ดพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนพระองค์□ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด ¹⁶ เขาทุกคนต้องอับอายและขายหน้า ผู้สร้างรูปเคารพก็อดสูไปด้วยกัน ¹⁷ แต่อิสราเอลนั้นพระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้รอดด้วยความรอดเนื่องในนิยต์ เจ้าจะไม่ต้องอับอายหรือขายหน้าตลอดไปเป็นนิยต์ ¹⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟาสะรค์ พระเจ้าเองทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์มิได้ทรงสร้างมันไว้ให้ยุ่งเหยิง พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย ตรัสดังนี้ว่า □เราคือพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก ¹⁹ เรามิได้พุดในที่ลี้ลับ ในที่มิดแห่งแผ่นดินโลก เรามิได้กล่าวแก่เชื้อสายของยาโคบว่า □จงแสวงหาเราในที่ยุ่งเหยิง□ เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ให้ความชอบธรรม เราแจ้งสิ่งที่ถูกต้องให้ทราบ ²⁰ จงชุมนุม และมา มาให้ใกล้กันเข้า คือเจ้าทั้งหลายผู้รอดพ้นแห่งบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลายไม่มีความรู้ คือผู้ที่ยกรูปเคารพสลักไม้ของเขาไป และอธิษฐานต่อพระซึ่งช่วยเขาให้รอดไม่ได้ ²¹ จงแจ้งเรื่องและนำเข้ามาใกล้ เออ ให้เขาทั้งหลายปรึกษาหารือกัน ใครเล่าสิ่งนี้ให้ฟังนมนานแล้ว ใครแจ้งให้ทราบมาตั้งแต่ก่อน ไม่ใช่เราหรือ คือพระเยโฮวาห์ นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นเลย พระเจ้าผู้ชอบธรรมและพระผู้ช่วยให้รอด ไม่มีอื่นใดนอกเหนือเรา ²² มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอ๋ย จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก ²³ เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง ถ้อยคำได้ออกไปจากปากของเราด้วยความชอบธรรมซึ่งจะไม่กลับว่า □เขาทุกหัวเขาจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และสิ้นทุกสิ่งจะต้องปฏิญาณต่อเรา□ ²⁴ แน่แน่นอนผู้หนึ่งจะพูดว่า □ในพระเยโฮวาห์ข้ามีความชอบ

ธรรมและอำนาจ□ มนุษย์ทั้งหลายจะมาหาพระองค์ บรรดาผู้ที่แค้นเคืองต่อพระองค์จะอับอายขายหน้า²⁵ เชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลจะชอบธรรมและสดุดีภูมิใจในพระเยโฮวาห์□

46

ความโง่เขลาแห่งรูปเคารพ

¹ □ พระเบลก็เลื่อนลง พระเนโบก็ทรุดลง ปฏิกิริยาของพระนือฮุนสัตว์และวัว สิ่งเหล่านี้ที่เจ้าหามอยู่ก็มาบรรทุกเป็นภาระบนหลังสัตว์ที่เหน็ดเหนื่อย² มันทรุดลงและมันเลื่อนลงด้วยกัน มันช่วยป้องกันภาระนั้นไม่ได้ มันเองก็ตกไปเป็นเชลย³ □ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา คือบรรดาคนที่เหลืออยู่ในวงศ์วานของอิสราเอล ผู้ซึ่งเราอุ้มมาตั้งแต่กำเนิด ชูมาตั้งแต่ในครรภ์⁴ จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหยอก เราได้สร้าง เราจะชูไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้พ้น⁵ เจ้าจะเทียบเราและทำให้เท่ากับผู้ใด และเปรียบเรา ว่าเราเหมือนกัน⁶ บรรดาผู้ที่โกยทองคำออกจากใต้และชั่งเงินในตาชั่ง จ้างช่างทองคนหนึ่ง และเขาก็ทำให้เป็นพระ แล้วเขาทั้งหลายก็กราบลง เออ นมัสการเลย⁷ เขาทั้งหลายเอารูปนั้นใส่บา เขาหามไป เขาตั้งไว้ประจำที่ รูปนั้นก็อยู่ที่นั่น รูปนั้นไปจากที่ไม่ได้ แม้ผู้ใดจะมาร้องขอ รูปนั้นก็ไม่ตอบ หรือช่วยเขาให้รอดจากความยากลำบากของเขาได้⁸ จำชื่อนี้ไว้และจงเป็นลูกผู้ชายแท้ โอ เจ้าผู้ละเมิดทั้งหลาย จงนึกไว้ในใจ⁹ จงสร้างสิ่งสงฆ์ในสมัยก่อนไว้ เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดเหมือนเรา¹⁰ ผู้เงื้อมมือจับให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งถึงสิ่งที่ยังไม่ได้ทำลาย ให้ทราบตั้งแต่กาลโบราณ กล่าวว่า □ แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะกระทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น□¹¹ เรียกเหยี่ยวมาจากตะวันออก คือเรียกชายที่ทำตามแผนงานของเราจากเมืองไกล เออ เราพูดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำด้วย¹² เจ้าผู้จิตใจดีดั่ง เจ้าผู้ห่างไกลจากความชอบธรรม จงฟังเราสิ¹³ เราจะนำความชอบธรรมของเรามาใกล้ มันจะไม่ใช่ไกลเลย และความรอดของเราจะไม่รอช้า เราจะใส่ความรอดที่ศิโยนเพื่ออิสราเอล สง่าราศีของเรา□

47

บาบิโลนจะถูกการพิพากษา

¹ โอ ริดดาพรมจารีแห่งบาบิโลนเอ๋ย จงลงม้านั่งในพงคลี โอ ริดดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย จงนั่งลงบนพื้นดิน ไม่มีบัลลังก์ เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า แม่นืออ่อนแม่เนื้อละเอียด² จับไม่เข้า ไม่แบ่งชี เอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกเสีย ถอดเสื้อคลุมของเจ้าเสีย ไม่ต้องคลุมขาของเจ้า ลุยน้ำไป³ เจ้าจะต้องถูกเปลือยและเขาจะเห็นความอายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และเราจะไม่พบเจ้าอย่างมนุษย์⁴ พระผู้ไถ่ของเร พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล⁵ โอ ริดดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย นั่งเงียบๆ และจงเข้าไปในความมืด เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า นางพญาแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย⁶ เรากริ้วต่อชนชาติของเรา เราทำให้มรดกของเราเป็นมลทิน เรามอบเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้ามิได้แสดงอาการต่อเขา เจ้าวางแอกอย่างหนักไว้บนบ่าของคนชรา⁷ เจ้าว่า □ ข้าจะเป็นนางพญาเป็นนิตย์□ เจ้าจึงมิได้เอาเรื่องเหล่านี้เป็นที่สนใจ หรือจดจำบันปลายของเรื่องเหล่านี้ไว้⁸ ฉะนั้น เจ้าผู้รักความเพลิดเพลิน จงฟังเรื่องนั้น คือผู้หนึ่งอย่างไร้กังวล ผู้คิดในใจของตนว่า □ ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก ข้าจะไม่ได้อยู่เป็นแม่ม่าย หรือรู้จักที่จะพราจากลูก□⁹ ทั้งสองเรื่องนี้จะมาถึงเจ้าในขณะเดียวกันในวันเดียว คือความที่ต้องพราจากลูกและความที่เป็นแม่ม่าย จะมาถึงเจ้าอย่างเต็มขนาดทั้งที่มีวิทยาคมเป็นอันมาก และอำนาจใหญ่ยิ่งในเวทมนตร์ของเจ้า¹⁰ ด้วยว่าเจ้ารู้สึกมั่นอยู่ในความชั่วของเจ้า เจ้าว่า □ ไม่มีผู้ใดเห็นข้า□ สติปัญญาของเจ้าและความรู้ของเจ้าทำให้เจ้าเงินไป และเจ้าจึงว่าในใจของเจ้าว่า □ ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก□¹¹ ฉะนั้นความชั่วร้ายจะมาเหนือเจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่รู้ว่ามีขึ้นมาจากไหน ความเลวร้ายจะตกใส่เจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่สามารถถอยถอยได้ และความพินาศจะมาถึงเจ้าทันทีทันใด ซึ่งเจ้าไม่รู้เรื่องเลย¹² จงตั้งมั่นอยู่ในเวทมนตร์ของเจ้า และวิทยาคมเป็นอันมากของเจ้า ซึ่งเจ้าทำมาหนักนักหนักหนาตั้งแต่สาวฯ ชะรอยมันจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าได้ชะรอยเจ้าจะมิชย¹³ เจ้าเห็นเดื่อน้อยกับที่ปรึกษาเป็นอันมากของเจ้า ให้เขาลูกขึ้นออกมาและช่วยเจ้าให้รอด คือบรรดาผู้ที่แบ่งฟ้าสวรรค์และแบ่งดวงดาว ผู้ซึ่งท่านขอให้เจ้าในวันขึ้นคำว่าจะเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้า¹⁴ ดูเถิด เขาจะเป็นเหมือนตอข้าว ไฟจะเผาผลาญเขา เขาจะช่วยตัวเขาเองให้พ้นจากกำลังของเปลวเพลิงไม่ได้ นี่ไม่ใช่ท่านที่จะให้ใครอื่น ไม่ใช่ไฟที่จะให้ใครผิง¹⁵ บรรดาที่เจ้าทำงานด้วยกันนั้นจะเป็นเช่นนี้แก่เจ้า ผู้ซึ่งคำมากับเจ้าตั้งแต่สาวฯ เขาต่างจะพเนจรไปมากในทางของเขาเอง ไม่มีผู้ใดจะช่วยเจ้าให้รอดได้

48

พระสัญญาต่างๆแก่อิสราเอล

1 ฟังข้อนี้ซี โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย ผู้ซึ่งเขาเรียกด้วยนามของอิสราเอล และผู้ซึ่งออกมาจากน้ำทั้งหลายของยูดาห์ ผู้ซึ่งปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ และกล่าวถึงพระเจ้าของอิสราเอล แต่มิใช่ด้วยสัจจะและความชอบธรรม² เพราะเขานามของเขาเองตามนครบิสทรี และพึ่งอาศัยพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์ว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา³ □ สิ่งสว่างแล้วเราได้แจ้งให้ทราบแต่เก่าก่อน เออ มันไปจากปากของเรา และเราได้เล่าให้ฟังทั่วแล้ว ในทันใดนั้นเราก็ได้กระทำและก็เป็นไปตามนั้น⁴ เพราะเรารู้ว่าเจ้าคือด้านและคอของเจ้าก็คือเอ็นเหล็ก และหน้าผากของเจ้าเป็นทองสัมฤทธิ์⁵ เราก็กังเรื่องเหล่านั้นแก่เจ้าให้ทราบตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเราก็คงได้ทำให้เจ้าฟังแล้ว เกรงเจ้าจะว่า □ รูปเคารพของข้ากระทำเอง รูปเคารพสลักและรูปเคารพหล่อของข้าบัญญัติมา□⁶ เจ้าได้ยินแล้ว จงคอยดูสิ่งทั้งปวงนี้ และเจ้าจะไม่แจ้งให้ทราบหรือ ตั้งแต่เวลานี้ไปเราเล่าสิ่งใหม่ให้เจ้าฟัง เป็นสิ่งที่ปิดซ่อนไว้ซึ่งเจ้าไม่รู้⁷ เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ ไม่ใช่ตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนวันนั้นเจ้าไม่เคยได้ยินถึง เกรงเจ้าจะพูดว่า □ ดูเถิด เรารู้แล้ว□⁸ เออ เจ้าไม่เคยได้ยิน เออ เจ้าไม่เคยรู้ เออ ตั้งแต่เวลานั้นหูของเจ้ายังไม่เปิด เพราะเรารู้ว่าเจ้าจะประพฤติดังอย่างทรยศหนัก และรู้ว่ □ ตั้งแต่กำเนิดเขาเรียกเจ้าว่า ผู้ละเมิด⁹ เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะระงับหนैयाความกริ้วของเราไว้ เพราะเห็นแก่ความสรรเสริญของเรา เราจะระงับไว้เพื่อเจ้า เพื่อเราจะมิได้ตัดเจ้าออกไปเสีย¹⁰ ดูเถิด เราได้ปลุกเจ้าแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วยเงิน เราได้เลือกสรรเจ้าในเตาของความทุกข์ใจ¹¹ เราจะกระทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง เพราะนามของเราจะถูกเหยียดหยามอย่างไรได้ สง่าราศีของเรา เราจะไม่ใช่ใครอื่น¹² ฟังเราซี โอ ยาโคบเอ๋ย และอิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือพระองค์ทีเดียว เราเป็นต้นและเราเป็นปลายด้วย¹³ เออ มือของเราได้วางรากฐานแผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางฟ้าสวรรค์ออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ออกมาอยู่ด้วยกัน¹⁴ เจ้าทั้งปวง จงชุมนุมกันและคอยฟัง ผู้ใดในท่ามกลางพวกนั้นได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงรักท่าน ท่านจะกระทำตามพระทัยของพระองค์ต่อบาบิโลน และพระกรของพระองค์จะต่อสู้กับชาวเคลเดีย¹⁵ เรา เรายังจะได้พูด เออ เราได้เรียกท่าน เราได้นำท่านมา และท่านจะจำริญในทางของท่าน¹⁶ จงเข้ามาใกล้เรา ฟังเรื่องนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นเรามิได้พูดในที่ลับตั้งแต่มันเกิดมา เราก็คงได้พูดที่นั่นแล้ว□ และบัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา¹⁷ พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บิสทรีของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า □ เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป¹⁸ โอ ถ้าเจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบธรรมของเจ้าจะเป็นเหมือนคลื่นทะเล¹⁹ เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนทรายเช่นกัน และลูกหลานจากบั้นเอวของเจ้าเหมือนเม็ดทรายชื่อของเขาส่งจะไม่ถูกตัดออกเลย หรือถูกทำลายเสียจากหน้าเรา□²⁰ จงไปเสียจากบาบิโลน จงหนีออกจากคนเคลเดีย จงประกาศข้อนี้ด้วยเสียงร้องเพลง จงเล่าให้ฟัง จงส่งออกไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว□²¹ เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายไปทางทะเลทราย เขาก็มิได้กระหาย พระองค์ทรงกระทำให้น้ำไหลจากศิลาเพื่อเขา พระองค์ทรงฝ่าหินและน้ำก็ทะลักออกมา²² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว□

49

อิสยาห์เป็นลูกศรขัดมัน□ พระเจ้าทรงเรียกท่านตั้งแต่ในครรภ์

1 โอ เกาะทั้งหลายเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า เจ้าชนชาติทั้งหลายแต่ไกลเอ๋ย จงฟัง พระเยโฮวาห์ทรงเรียกข้าพเจ้า ตั้งแต่ในครรภ์ พระองค์ทรงกล่าวถึงข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาข้าพเจ้า² พระองค์ทรงทำปากของข้าพเจ้าเหมือนดาบคม พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ในร่มพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงทำข้าพเจ้าให้เป็นลูกศรขัดมัน พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้เสียในแสงของพระองค์³ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรอ โอ อิสราเอล ซึ่งเราจะได้รับเกียรติในเจ้า□⁴ แต่ข้าพเจ้าว่า □ ข้าพเจ้าได้ทำงานเปล่าดาย ข้าพเจ้าเป็ลื่องแรงของข้าพเจ้าเปล่าๆ อนิจจัง แต่แน่ละ ความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้าอยู่กับพระเยโฮวาห์ และงานของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้า□⁵ และบัดนี้พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะนำยาโคบกลับมาหาพระองค์อีก ตรัสว่า □ ถึงแม้อิสราเอลจะไม่ถูกรวบรวมเข้ามา ข้าพเจ้าก็ยังได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า□⁶ พระองค์ตรัสว่า □ ซึ่งเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเรอ เพื่อจะยกบารดาตระกูลของยาโคบขึ้น เพื่อจะให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับสู่สภาพดีนั้น ดูเป็นการเล็กน้อยเกินไป เราจะมอบให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อความรอดของเรายิ่งที่สุดปลายแผ่นดินโลกทางเจ้า□⁷ พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของอิสราเอลและองค์บิสทรี ตรัสแก่ผู้ที่คนดูหมิ่นและแก่ผู้ที่ประชาชาติรังเกียจ ผู้เป็นผู้รับใช้ของผู้ครอบครองทั้งหลาย ดังนี้ว่า □ ขงศรัทธียิ่งหลายจะทอดพระเนตรและทรงลุกขึ้น บรรดาเจ้านายจะกราบลง เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ผู้สัตย์ซื่อ องค์บิสทรีของอิสราเอล จะทรงเลือกสรรเจ้า□

พระสัญญาว่าอิสราเอลจะกลับสู่สภาพดี

8 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า เราจะรักษาเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธสัญญาของมนุษยชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดิน เพื่อเป็นเหตุให้ได้รับมรดกที่ร้างเปล่า 9 เพื่อเจ้าจะกล่าวแก่ผู้ถูกจองจำว่า □ ออกไปเถิด □ ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า □ จงปรากฏตัว □ เขาทั้งหลายจะเลี้ยวชีวิตตามทาง และตามที่สูงทั้งหลายจะเป็นที่หาถิ่นของเขา 10 เขาทั้งหลายจะไม่หิวหรือกระหาย ความร้อนหรือดวงอาทิตย์จะไม่ทำลายเขา เพราะพระองค์ซึ่งเมตตาเขาจะทรงนำเขาไป และจะนำเขาไปตามน้ำพุ 11 เราจะทำภูเขาของเราทั้งหมดเป็นทางเดิน และทางหลวงของเราจะสูง 12 ดูเถิด พวกเหล่านี้จะมาจากเมืองไกล และดูเถิด บ้างมาจากเหนือและจากตะวันตก และบ้างมาจากแผ่นดินสวีเดน 13 โอ ฟาสารค์เอ๋ย จงร้องเพลง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงลั่นโลดเถิด โอ ภูเขาเอ๋ย จงเปรมปรีดิ์ร้องเพลง เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเสาะโลมชนชาติของพระองค์แล้ว และจะทรงเมตตาแก่คนของพระองค์ ผู้ที่ถูกข่มใจ 14 แต่ศิโยนกล่าวว่า □ พระเยโฮวาห์ได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว □ 15 □ ผู้หญิงจะลืมนมบุตรที่งอกขึ้นนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรชายจากครรภ์ของนาง ได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมนได้ กระนั้นเราก็คงจะไม่ลืมเจ้า 16 ดูเถิด เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ 17 ลูกหลานของเจ้าก็จะเร่งรีบ ผู้ทำลายเจ้าและบรรดาผู้ที่ทำให้เจ้าถูกทิ้งร้างก็จะออกไปจากเจ้า 18 จงเงยหน้าเงยตาขึ้นดูรอบๆ เขาทั้งหลายชุมนุมกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า □ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เรามิชีวิตอยู่ตรบาใด เจ้าจะสวมเขาทั้งหลายไว้หมดอย่างเครื่องอาภรณ์ เจ้าจะผูกเขาไว้อย่างเจ้าสาวประดับอาภรณ์ 19 เพราะว่าที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและที่กร้างของเจ้า และแผ่นดินที่ถูกทำลายของเจ้าจะแคบเกินไปด้วยเหตุมิชานเมืองอยู่กันมาก และคนทั้งหลายที่กลืนเจ้าจะอยู่ห่างไกล 20 เด็กที่เกิดแก่เจ้าหลังจากลูกเสียไปแล้ว จะพูดที่หูของเจ้าอีกว่า □ ที่นี้แคบเกินสำหรับฉันแล้ว จงหาที่ให้ฉันอยู่ □ 21 แล้วเจ้าจะกล่าวในใจของเจ้าว่า □ ใครหนอได้ให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าสูญเสียลูกๆ ไปแล้ว และข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยว ถูกกวาดไปเป็นเชลยและย้ายไปโน่นมานี้ แต่ใครหนอขบเลียดคนเหล่านี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าถูกทิ้งอยู่ตามลำพัง แล้วคนเหล่านี้มาจากไหนกัน □ □

ประเทศต่างๆ ที่บีบบังคับอิสราเอลจะถูกลงโทษ

22 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า □ ดูเถิด เราจะยกมือของเราไว้กับบรรดาประชาชาติ และยกสัญญาของเราต่อชนชาติทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะอุมับรรดาบุตรชายของเจ้ามา และบรรดาบุตรสาวของเจ้านั้น เขาจะใส่บาบูกมา 23 บรรดาภักตร์ยจะเป็นเพื่อเลี้ยงของเจ้า และพระราชินีทั้งหลายจะเป็นแม่เลี้ยงของเจ้า เขาเหล่านั้นจะก้มหน้าลงถึงดินกราบเจ้า เขาจะเลิยผงคลีที่เท้าของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ที่รอคอยเราจะไม่ประสมความอย □ 24 จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลัง หรือจะช่วยเหลือของผู้ชอบธรรมให้พ้นได้หรือ 25 แน่แน่นอน และ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ แม้เชลยของผู้มีกำลังก็ต้องเอาไป และเหยื่อของผู้ยากลำบากก็ต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต้องสู้กับผู้ที่ต่อสู้เจ้า และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด 26 เราจะทำให้ผู้บีบบังคับเจ้านั้นน้อยของตนเอง และเขาจะเมาโลหิตของเขาเองเหมือนเมาเหล้าองุ่น แล้วเนื้อหนังทั้งปวงจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อานุภาพของยาโคบ □

50

พระเยซูคริสต์จะทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ หนังสือยาของแม่เจ้า ผู้ซึ่งเราได้ไล่ไปเสีย นั้น อยู่ที่ไหนเล่า หรือเจ้าเห็นของเรานั้นไหนเล่าที่เราได้ขายตัวเจ้าไป ดูเถิด เพราะความชั่วช้าของเจ้า เจ้าจึงถูกขาย และเพราะความละเมิดของเจ้า แม่ของเจ้าจึงถูกไล่ไป 2 ที่ไหนนะ เมื่อเรามาถึง ไม่มีใครเลย เมื่อเราร้องเรียกจึงไม่มีใครตอบ มือของเราสิ้น ไถ่ไม่ได้หรือ และเราไม่มีกำลังที่จะช่วยให้พ้นหรือ ดูเถิด เราให้น้ำทะเลแห้งด้วยการขนาบของเรา เรากระทำให้แม่น้ำเป็นถิ่นทุรกันดาร ปลาของแม่น้ำนั้นก็เหือดเพราะขาดน้ำ และตายเพราะกระหาย 3 เราห่มฟ้าสวรรค์ไว้ด้วยความดำมืด และเอาผ้ากระสอบมาคลุม □ 4 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้า มีล้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำขู่ผู้ที่เหน็ดเหนื่อย ไปด้วยถ้อยคำ ทุกๆ เขา พระองค์ทรงปลุก ทรงปลุกหูของข้าพเจ้าเพื่อให้ฟังอย่างผู้ที่พระองค์ทรงสอน 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงเบิกหูข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ถ้อตัน ข้าพเจ้าไม่หันกลับ 6 ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้ที่บอชิตข้าพเจ้า และหันแก้มให้แก่คนที่ดิงเคราข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่หนีหน้าจากความอายแก่การถ่มน้ำลายรด 7 เพราะวาทของพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ขายหน้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าพำนักอย่างหินและเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบ ว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้อาย 8 พระองค์ผู้ทรงแก้แทนข้าพเจ้าก็อยู่ใกล้ ใครจะสู้คดีกับข้าพเจ้า ก็ให้เรายืนอยู่ด้วยกัน ใครเป็นปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ให้เขามาใกล้

ข้าพเจ้า⁹ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพเจ้า ใครจะกล่าวโทษข้าพเจ้าว่ามีความผิด ดูเถิด บรรดาเขาทุกคนจะร่ำไห้หรือไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า ตัวมอดจะกินเขาเหล่านั้นเสีย¹⁰ ใครบ้างในพวกเจ้าเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินในความมืด และไม่มีแสงสว่าง จงให้เขาวางใจในพระนามพระเยโฮวาห์ และพึ่งอาศัยพระเจ้าของเขา¹¹ ดูเถิด เจ้าทั้งหลายผู้ถือไฟ เอาคันไผ่คาดตัวเจ้าไว้ จงเดินด้วยแสงไฟของเจ้า และด้วยแสงคันไผ่ซึ่งเจ้าได้ถือ เจ้าจะได้รับอย่างนี้จากมือของเรา คือ เจ้าจะต้องนอนลงด้วยความเศร้าโศก

51

ความเลื่อมล้ำสำหรับศิโยน

1 องค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าทั้งหลายผู้ติดตามความชอบธรรม เจ้าผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ จงมองดูหินซึ่งได้ทรงสกัดตัวเจ้ามา และจงบ่มองดูบ่อนหินซึ่งทรงขุดเอาตัวเจ้าทั้งหลายมา² จงบ่มองอับราฮัมบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย และดูซาร่าห์ผู้คลอดเจ้า เพราะเมื่อมีเขาอยู่แต่คนเดียว เราได้ร้องเรียกเขา และเราอวยพรเขา และกระทำให้เป็นคนมากมาย³ เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงเลื่อมล้ำศิโยน พระองค์จะทรงเลื่อมล้ำที่ทั้งวังทั้งสินของเธอ และจะทำถิ่นทุรกันดารของเธอเหมือนสวนเอเดน และทะเลทรายของเธอเหมือนอุทยานของพระเยโฮวาห์ จะพบความชื่นบานและความยินดีในเธอ ทั้งการไถ่บาปและเสียงเพลง⁴ ชนชาติของเราเอ๋ย จงฟังเสียงของเรา โอ ชาติของเราเอ๋ย จงเงยหูฟังเรา เพราะราชบัญญัติจะออกไปจากเรา และความยุติธรรมจะออกไปเป็นแสงสว่างของชนชาติทั้งหลาย⁵ ความชอบธรรมของเราใกล้เข้ามาแล้ว และความรอดของเราได้ออกไปแล้ว แขนของเราจะพิพากษาชนชาติทั้งหลาย เกาะทั้งหลายจะรอคอยเรา และเขาจะหวังคอยแขนของเรา⁶ จงแหงนตาดูฟ้าสวรรค์ และมองดูโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะสูญสิ้นไปเหมือนควัน และแผ่นดินโลกจะร่ำไห้หรือไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า และเขาทั้งหลายผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเหมือนกัน แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุดเลย⁷ จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึงความชอบธรรม ชนชาติซึ่งราชบัญญัติของเราอยู่ในใจ อย่ากล่าวการตำหนิของมนุษย์ และอย่าวิพากษ์วิจารณ์การกล่าวหาของข้าพเจ้า⁸ เพราะว่าตัวมอดจะกินเขาเหมือนกินเสื้อผ้า และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ แต่ความชอบธรรมของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความรอดของเราจะอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ⁹ โอ ข้าแต่พระกรของพระเยโฮวาห์ จงตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำลัง จงตื่นอย่างสมัยโบราณในชั่วอายุนานมาแล้ว ท่านไม่ใช่หรือที่พินเราหับ และทำให้พญานาคได้รับบาดเจ็บ¹⁰ ท่านไม่ใช่หรือที่ทำให้ทะเลแห้งไป คือน้ำของมหาสมุทรใหญ่ด้วย ซึ่งทำที่ลึกของทะเลให้เป็นหนทาง เพื่อให้ผู้ที่ได้ไถ่ไว้แล้วเดินผ่านไป¹¹ ฉะนั้นผู้ที่ไถ่ไว้แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และร้องเพลงมาคิโยน ความชื่นบานเป็นนิรันดร์จะอยู่บนศีรษะของเขา เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการไวทุกข์จะหนีไปเสีย¹² เรา คือเราเอง ผู้เลื่อมล้ำเจ้าเป็นผู้เลล้ำที่กล้ำมนุษย์ผู้ซึ่งต้องตาย คือกล้ำบุตรของมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เหมือนหญิง¹³ และที่ได้ลืมนพระเยโฮวาห์ผู้สร้างของตนเสีย ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และที่กล้ำอยู่เรื่อยไปตลอดวัน เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับ เมื่อเขาตั้งตัวเขาที่จะทำลาย และความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหนเล่า¹⁴ ผู้ใดที่เป็นเชลยเร่ร่อนเพื่อจะได้รับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะไม่ตายในหลุม ทั้งอาหารของเขาจะไม่ขาด¹⁵ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้แบ่งแยกทะเลและคลื่นก็กระนอง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา¹⁶ และเราได้ใส่ถ้อยคำของเราในปากของเจ้า และซ่อนเจ้าไว้ในร่มมือของเรา ซึ่งตั้งฟ้าสวรรค์ และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และกล่าวแก่ศิโยนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นชนชาติของเรา¹⁷ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลุกตัวเอง จงปลุกตัวเอง จงยืนขึ้นเถิด เจ้าผู้ได้ตีมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถ่วงแห่งพระพิโรธของพระองค์ ผู้ได้ตีมาถึงตะกอน ซึ่งถ่วงแห่งความโศกเศร้า และดูมันออก¹⁸ ในบรรดาบุตรชายที่นางคลอดมาก็ไม่มีผู้ใดนาง ในบรรดาบุตรชายที่นางซบเลียงมาก็ไม่มีใครจงมีนาง¹⁹ สองสิ่งนี้ได้มาถึงเจ้า ผู้ใดเล่าจะเศร้าโศกเสียใจเพื่อเจ้า ได้แก่การสร้างศาลและการทำงาน การกินการอาหารและดาบ เราจะให้ใครไปปลอบประโลมเจ้าดีหนอ²⁰ บุตรชายของเจ้าสลับไปแล้ว เขาอนอนอยู่ที่ทุกหัวถนนเหมือนวัวตัวผู้ติดขัย เขาทั้งหลายโศกโศกด้วยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ และการขมขื่นของพระเจ้าของเจ้า²¹ ฉะนั้นเจ้าผู้ถูกขมขื่น ผู้ซึ่งมีนมแมแต่มิใช่ด้วยเหล้าองุ่น จงฟังข้อนี้เถิด²² องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงสุคติแห่งชนชาติของพระองค์ ตรัสสั่งนี้ว่า ดูเถิด เราได้เอากว้างแห่งความโศกมาจากมือของเจ้า แล้วตะกอนในถ้วยแห่งความพิโรธของเรา เจ้าจะไม่ต้องดื่มอีก²³ แต่เราจะใส่มันไว้ในมือของผู้ทรนคนเจ้า ผู้ได้พูดกับจิตใจเจ้าว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ข้ามไป และเจ้าได้กระทำให้หลังของเจ้าเหมือนพื้นดิน และเหมือนถนนเพื่อให้เขาข้ามไป

52

กรุงเยรูซาเล็มในสมัยอาณาจักร 1000 ปี

1 โอ ศิโยนเอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำส้งของเจ้า โอ เยรูซาเล็ม กรุงบริสุทธิเอ๋ย จงสวมเสื้อผ้างามของเจ้า เพราะผู้ที่ไม่ใช่ซาธุห์และผู้ไม่ใช่สาดจะไม่เข้ามาในเจ้าอีกเลย 2 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสลัดตัวจากพงคลี จงลุกขึ้น และนั่งลง โอ ริด้าแห่งศิโยนที่เป็นเขยเอ๋ย จงแก้พันธะออกจากคอของเจ้า 3 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้ว่า □เจ้าถูกขายเปล่าๆ และเจ้าจะถูกไถ่โดยไม่ใช่เงิน□ 4 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งไว้ว่า □แต่ก่อนนั้นชนชาติของเราลงไปสู่อียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น และชาวอัสซีเรียบีบบังคับเขาโดยปราศจากสาเหตุ□ 5 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ฉะนั้นบัดนี้เรามีอะไรอยู่ที่นี้ ด้วยว่าชนชาติของเราถูกนำเอาไปเสียเปล่าๆ□ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ผู้ครอบครองของเขาทำให้เขาร้อง และเขากล่าวหาเขาหมิ่นต่อนามของเราทุกวันตลอดไป 6 เหตุฉะนั้นชนชาติของเราจะรู้จักนามของเรา เพราะฉะนั้นในวันนั้นเขาจะรู้ว่า คือเรานี้แหละผู้พูด ดูเถิด คือเราเอง□ 7 เท้าของผู้ประกาศข่าวประเสริฐมา กิจามสักเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ผู้โฆษณาความรอด ผู้กล่าวแก่ศิโยนว่า □พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง□ 8 พวกยามของเจ้าจะเปล่งเสียง ภูเขาจะร้องเพลงกัน เพราะเขาจะได้เห็นกับตาอย่างชัด เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำศิโยนกลับมา 9 เจ้าคือที่ที่สร้างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยกัน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล่าโลมชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว 10 พระเยโฮวาห์ทรงเปลี่ยนพระกรอันบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ และที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา 11 เจ้าทั้งหลายผู้ถือเครื่องภาชนะของพระเยโฮวาห์! ไปซิ จงไปออกไปจากที่โน้น อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่ใช่สาด จงออกไปจากท่ามกลางเธอ จงชำระตัวของเจ้าให้บริสุทธิ์ 12 เพราะเจ้าจะไม่ต้องรีบออกไป และเจ้าจะไม่ต้องหลบหนีไป เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จนำหน้าเจ้า และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะทรงระงับหลังเจ้า 13 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะทำอย่างมีสติปัญญา ท่านจะสูงเด่นและเป็นที่เทิดทูน และท่านจะสูงนัก 14 ด้วยคนเป็นอันมากตะลึงเพราะท่านนั้นใด หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด 15 ท่านก็จะกระทำให้บรรดาประชาชาติเป็นอันมากตะลึงดังนั้น บรรดาภคินีทั้งหลายก็จะปิดพระโอษฐ์เพราะท่านนั้น เพราะเขาทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่ไม่มีการบอกเขา และเขาจะพิจารณาถึงสิ่งซึ่งเขาไม่เคยได้ยิน

53

การพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

1 ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด 2 เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห่ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน 3 ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคั่นเคยกับความระทมทุกข์ และดังผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน 4 แท้ที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมและข่มใจ 5 แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี 6 เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน 7 ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปรินปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปรินปากของท่านเลยฉันนั้น 8 ท่านถูกนำไปจากคุกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออก ไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกตีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา 9 และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทารุณประการใดเลย และไม่มีมีการหลอกลวงในปากของท่าน 10 แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านฟกช้ำด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้อาณานิคมของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน 11 ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย 12 ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเทจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณะ และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ้อนวอนเพื่อผู้ละเมิด

54

อิสราเอลเป็นดัง □กรรยาผู้ถูกละทิ้ง□ ได้กลับคืนมา

¹ □จงร้องเพลงเถิด โอ หญิงหมั้นแอ้อย ผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงร้องเพลงและร้องเสียงดัง เจ้าผู้ไม่ได้เจิบครรภ ด้วยว่าบุตรของผู้้อยอย่างโดดเดี่ยวก็ยังมีมากกว่าบุตรของกรรยาที่ได้แต่งงาน□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ² □จงขยายสถานที่แห่งเดินของเจ้า และให้เขาซึ่งมานของที่อาศัยของเจ้าออก อย่างหนึ่งไว้ ต่อเชือกของเจ้าให้ยาว และเสริมกำลังหลักหมุดของเจ้า ³ เพราะเจ้าจะกระจายออกไปทางขวาและทางซ้าย และเชื้อสายของเจ้าจะได้พวกต่างชาติเป็นมรดก และจะกระทำให้หัวเมืองที่รกร้างมีคนอาศัยอยู่ ⁴ อย่างล้นเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย อย่างดุษเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย เพราะเจ้าจะลืมนความอายในวัยสาวของเจ้า และเจ้าจะไม่จำที่เขาคิดความเป็นมายของเจ้าอีก ⁵ เพราะผู้สร้างเจ้าเป็นสามีของเจ้า พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า เขาจะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกเจ้า ดังกรรยาผู้ถูกละทิ้งและโหม่นสไนใจ เหมือนกรรยาสาวเมื่อนางถูกทิ้ง□ พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้ ⁷ □เราได้ละทิ้งเจ้าอยู่หนึ่งเดียว แต่เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง ⁸ เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธอันท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความกรุณาในรันดร์ เราจะมีเมตตาต่อเจ้า□ พระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ไถ่เจ้าตรัสดังนี้ ⁹ □สำหรับเราเรื่องน้ำเหมือนน้ำของโนอาห์ เพราะเราได้ปฏิญาณว่าน้ำของโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีกเลยฉันใด เราจึงได้ปฏิญาณว่า เราจะไม่โกรธเจ้า และจะไม่ขนาบเจ้าฉันนั้น ¹⁰ เพราะเราจะพราจากไป และเนินจะคลอนแคลน แต่ความกรณาของเราจะไม่พราจากไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่คลอนแคลนไป□ พระเยโฮวาห์ผู้มีความเมตตาต่อเจ้าตรัสดังนี้ ¹¹ □โอ เจ้าผู้ถูกข่มใจ ถูกพายุพัดพา และขาดการเล่าโลม ดูเถิด เราจะทำวงศาคาของเจ้าไว้ในพลวง และวางรากฐานของเจ้าไว้ด้วยไพฑูรย์ ¹² เราจะทำหน้าต่างของเจ้าด้วยโมรา และประตูเมืองของเจ้าด้วยพลอยสีแดงเข้ม และชายแดนทั้งสี่ของเจ้าด้วยเพชรนิลจินดา ¹³ บุตรทั้งสี่ของเจ้านี้จะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์ และบุตรของเจ้าจะมีความปลอดภัยอย่างยิ่ง ¹⁴ เจ้าจะได้รับสถาปนาไว้ในความชอบธรรม เจ้าจะห่างไกลจากการบีบบังคับเพราะเจ้าจะไม่ต้องกลัว และห่างจากความสยดสยองเพราะมันจะไม่มาใกล้เจ้า ¹⁵ ดูเถิด พวกเขาจะปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งเป็นแน่ แต่ก็มีใช้เพราะมาจากเรา ผู้ได้ปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งกับเจ้า ผู้นี้จะลบล้างเพราะเจ้า ¹⁶ ดูเถิด เราได้สร้างช่างเหล็กผู้เป่าไฟถ่าน และทำให้เกิดอาวุธเหมาะกับการงานของมัน เราได้สร้างผู้พลญเพื่อทำลายด้วย ¹⁷ ไม่มีอาวุธใดที่สร้างเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้ และเจ้าจะปรับโทษลิ้นทุกลิ้นที่ลุกขึ้นต่อสู้เจ้าในการพิพากษา นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมของเขามาจากเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

55

ความรอดสำหรับมนุษย์ทั้งปวง

¹ □โอ เชิญทุกคนที่กระหายจงมาถึงน้ำ และผู้ที่ไม่มีเงินมาซื้อกินเถิด มาซื้อน้ำอย่างงุ่นและน้ำนมเถิด โดยไม่ต้องเสียเงินเสียค่า ² ทำไมเจ้าจึงใช้เงินของเจ้าเพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และใช้พลแรงงานซื้อสิ่งซึ่งมิให้อิ่มใจจงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทานของดี และให้จิตใจปิติยินดีในไข่มุน ³ เอียงหูของเจ้า และมาหาเรา จงฟัง เพื่อจิตวิญญาณของเจ้าจะมีชีวิต และเราจะทำพันธสัญญานี้รันดร์กับเจ้า คือความเมตตาอันแน่นอนของเราตลอดาวดี ⁴ ดูเถิด เรากระทำให้ท่านเป็นพยานต่อชนชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและเป็นผู้บัญชาการเพื่อชนชาติทั้งปวง ⁵ ดูเถิด เจ้าจะร้องเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติซึ่งไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้า เหตุด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงให้เจ้าได้รับเกียรติ ⁶ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้ ⁷ ให้คนชั่วละทิ้งทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมสลัดความคิดของเขา ให้เขากลับยังพระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาเขา และยังพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างสิ้นเหลือ ⁸ เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ⁹ □เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่ำแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราสูงกว่ำทางของเจ้า และความคิดของเราสูงกว่ำความคิดของเจ้าฉันนั้น ¹⁰ เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินฉันใด ¹¹ คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมายุเข้าเปล่า และจะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นสำเร็จขึ้นฉันนั้น ¹² เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความชื่นบาน และถูกนำไปด้วยสันติภาพ ภูเขาและเนินเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลงข้าพเจ้า และต้นไม้อันทั้งสิ้นในท้องทุ่งจะตบมือของม ¹³ แทนต้นหนามใหญ่ ต้นสนสามใบจะออกขึ้น แทนต้นหนามย่อย ต้นน้ำมันเขียวจะออกขึ้นและแต่พระเยโฮวาห์ มันจะเป็นชื่อ เพื่อเป็นหมายสำคัญนรันดร์ ซึ่งจะไม่ถูกตัดออกเลย□

56

พระเจ้าจะทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย

1 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ปึงรักษาความยุติธรรมไว้ และกระทำความเที่ยงธรรม เพราะความรอดของเราใกล้จะมา และความชอบธรรมของเราจะเผยออก 2 ความสุขย่อมมีแก่ผู้กระทำเช่นนั้น และแก่นบตรของมนุษย์ผู้ยึดไว้มัน ผู้รักษาวินสบบาโต ไม่เหยียดหยามวันนั้น และระวังมือของเขาจากการกระทำชั่วร้ายใดๆ 3 อย่าให้บุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจาริตถือพระเยโฮวาห์กล่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงแยกข้าแฉจากชนชาติของพระองค์ และอย่าให้ชนที่พูดว่า บิดเกิด ข้าเป็นต้นไม้แห้ง 4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เรื่องชนที่ทั้งหลายผู้รักษาวินสบบาโตของเรา ผู้เลือกบรรดาสิ่งที่พอใจเรา และยึดพันธสัญญาของเราไว้มัน 5 ภายในนิเวศของเราและภายในกำแพงของเรา เราจะให้สถานที่และชื่อแก่เขาเหล่านั้น ที่ดีกว่าบุตรชายและบุตรสาว เราจะให้ชื่อนี้รันดร์แก่เขาทั้งหลายซึ่งจะไม่ตัดออกเลย 6 และบรรดาบุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจาริตถือพระเยโฮวาห์ ปราบนินทาพระองค์และรักพระนามของพระเยโฮวาห์ และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนผู้รักษาวินสบบาโต และมีได้เหยียดหยาม และยึดพันธสัญญาของเรามันไว้ 7 คนเหล่านี้เราจะนำมายังภูเขาบริสุทธิ์ของเรา และกระทำให้เขาขึ้นบานอยู่ในนิเวศอธิษฐานของเรา เครื่องเผาบูชาของเขาและเครื่องสักการบูชาของเขา จะเป็นทีโปรดปรานบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐานสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย 8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย ตรัสว่า พระเจ้าจะรวบรวมคนอื่นมาไว้กับเขา นอกจากคนเหล่านั้นที่ได้รวบรวมไว้แล้ว 9 เจ้าบรรดาสัตว์ป่าทุ่ง มากินพืช ทั้งเจ้าบรรดาสัตว์ในป่า 10 ยามของเขาดาบอด เขาทั้งปวงไร้ความรู้ เขาทั้งปวงเป็นสุนัขใบ้ เขาเห่าไม่ได้ ได้แต่เห่า หับ ได้แต่นอน รักแต่ง่วง 11 เออ เขาเป็นสุนัขตะกละซึ่งไม่รู้จักอ้ม เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เขาใจไม่ได้ เขาทุกคนกลับไปตามทางเขาเอง ต่างก็หาการไร้ของตนเอง ไม่เว้นสักคน 12 เขาทั้งหลายว่า บิดเกิด ให้เราเอาเหล่าอ้อน ให้เราเติมเมรัยให้เต็มตัวเรา และพรงนี้ก็จะเหมือนวันนี้อยู่ใหญ่โตเกินขนาด

57

□ ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว□

1 คนชอบธรรมพินาศ และไม่มีใครเอาใจใส่ คนที่มีใจเมตตาดูกเขาไปเสีย ไม่มีใครพิจารณาว่าคนชอบธรรมถูกเอาไปเสียจากความชั่วร้ายที่จะมา 2 เขาจะเข้าไปในสันติภาพ ผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็จะพักอยู่บนที่นอนของเขา 3 แต่เจ้าทั้งหลาย บรรดาบุตรชายของเมมมิด เชื้อสายของคนล่วงประเวณีและหญิงแพศยา จงเข้ามาใกล้ที่นี่ 4 เจ้าทั้งหลายพูดเย้ยหยันใคร เจ้าอ้าปากเย้ยแกล้งลั่นเหลือกผู้ใด เจ้าเป็นลูกแห่งการละเมิด เป็นเชื้อสายแห่งความมุสมิไซห์หรือ 5 คือเจ้าผู้รื้อร่นเราด้วยรูปเคารพภายใต้ต้นไม้เขียวทุดต้น ผู้ฆ่าลูกของเจ้าในหุบเขาได้ชอกหิน 6 สวนของเจ้าอยู่ท่ามกลางหินเกลี้ยงเกลากแห่งล้าธาร มันเป็นส่วนของเจ้า เจ้าได้เทเครื่องดื่มบูชาและถวายธัญญาบูชาให้แก่มัน เราจะรับการเล่าโลมในเรื่องสิ่งเหล่านี้หรือ 7 บนมุขสูงเด่น เจ้าได้ตั้งที่นอนของเจ้าไว้ และที่นั่นเจ้าไปถวายเครื่องสักการบูชา 8 เจ้าได้ตั้งอนุสาวรีย์ของเจ้าไว้หลังประตูและเสาประตู เจ้าจึงเปิดผ้าคลุมที่นอนของเจ้า เจ้าขึ้นไปบนนั้น เจ้าทำให้มันกว้าง และเจ้าตกลงกับมัน เพื่อเจ้าเอง เจ้ารักที่นอนของมัน และเจ้าได้มอมดูการเปลือย 9 เจ้าเดินทางไปหากษัตริย์พร้อมกับน้ำมัน และทรีน้ำหอมของเจ้า เจ้าได้ส่งทูตของเจ้าไปไกล แม้ให้ลงไปถึงนรก 10 เจ้าเห็นดินเหนียวเพราะระยะทางไกลของเจ้า แต่เจ้ามิได้พูดว่า หมดหวัง□ เจ้าประสบชีวิตแห่งมือของเจ้า และเจ้าจึงมิได้โสโคร 11 เจ้าครั้นคร้ามและกลัวใคร เจ้าจึงได้มูสาอยู่ตนเองและไม่นึกถึงเรา และไม่เอาใจใส่เราสักนิด เรามีได้ระงับปากอยู่เป็นเวลานานแล้วดอกหรือ อย่างนั้นซีเจ้าจึงไม่ยำเกรงเรา 12 เราจะบอกถึงความชอบธรรมและการกระทำของเจ้า แต่มันก็จะไม่เป็นประโยชน์แก่เจ้า 13 เมื่อเจ้าร้องออกมาก็ให้สิ่งที่เจ้าสะสมไว้ช่วยเจ้าให้พ้นซี แต่มันจะพิชิตมันไปเสียหมด เพียงลมหายใจจะหอบมันออกไป แต่ผู้ที่วางใจในเราจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และจะได้ภูเขาบริสุทธิ์ของเราเป็นมรดก 14 และจะมีเสียงว่า พุนดิน พุนดินขึ้น และจงเตรียมทาง รื้อถอนอุปสรรคเสียจากทางของชนชาติของเรา□ 15 องค์ผู้สูงเด่นคือผู้อยู่ในนีนร์กาล ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสตั้งนี้ว่า เราอยู่ในที่ที่สูงและบริสุทธิ์ และอยู่กับผู้ที่มิจิตใจสำนึกผิดและถ่อม เพื่อจะรื้อฟื้นจิตใจของผู้ใจถ่อม และรื้อฟื้นจิตใจของผู้สำนึกผิด 16 เพราะเราจะไม่ได้ต่อสู้แย้งอยู่เป็นนิตย์ หรือโกรธอยู่เสมอ เพราะจิตวิญญาณจะอ่อนลงต่อหน้าเรา คือบรรดาจิตวิญญาณที่เราได้สร้างแล้ว 17 เราโกรธเพราะความชั่วช้าแห่งความโลภของเขา เราตีเขา เราซ่อนตัวและโกรธ แต่เขายังหันกลับเดินตามขอบใจของเขาอยู่ 18 เราได้เห็นวิธีการของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้หาย เราจะนำเขา และส่งเขาไปกับผู้ไว้ทุกข์ให้เขาด้วยการเล่าโลม□ 19 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราสร้างผลของริมฝีปาก สันติภาพ สันติภาพแก่คนไกลและคนใกล้ และเราจะรักษาเขาให้หาย□ 20 แต่

คนชั่วนั้นเหมือนทะเลที่กำเริบ เพราะมันนิ่งอยู่ไม่ได้ และน้ำของมันก็ท่วมและเลนขึ้นมา ²¹ พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่า □ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว□

58

การอดอาหารที่พอพระทัยพระเจ้า

¹ □จงร้องดังๆ อย่าอ้อมไ้ วงเงปลั่งเสียงของเจ้าเหมือนเป่าแตร จงแจ้งแก่ชนชาติของเราให้ทราบถึงเรื่องการละเมิดของเขา แก้วส่วานของยาโคบเรื่องบาปของเขา ² แต่เขายังแสวงหาเราทุกวันและปีติยินดีที่จะรู้จักทางของเรา เหมือนกับว่าเขาเป็นประชาชาติที่ได้ทำความชอบธรรม และมีได้ละทิ้งกฎแห่งพระเจ้าของเขา เขาก็ขอช้อกฎอันเที่ยงธรรมจากเรา เขาก็หลายก็ปีติยินดีที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า ³ พวกเขาบอกว่า □ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้อดอาหาร และพระองค์มิได้ทอดพระเนตร ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถ่อมตัวลง และพระองค์มิได้ทรงสนพระทัย□ ดูเถิด ในวันที่เจ้าอดอาหาร เจ้าทำตามใจของเจ้า และบีบบังคับคนงานของเจ้าทั้งหมด ⁴ ดูเถิด เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้ และเพื่อต้อยด้วยหมัดชั่วร้าย การอดอาหารอย่างของเจ้าในวันนี้จะไม่กระทำให้เสียงของเจ้าได้ยิน ไปถึงที่สูง ⁵ อย่างนี้หรือเป็นการอดอาหารที่เราเลือก คือวันที่คนข่มขู่ การก้มศีรษะของเขาลงเหมือนอ้อเล็ก และปูฝ่ากระสอบและชี้เถำรองได้เขาอย่างนี้หรือเจ้าจะเรียกการอย่างนี้ว่าการอดอาหาร และเป็นวันที่พระเยโฮวาห์โปรดปรานอย่างนั้นหรือ ⁶ การอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่เราต้องการ คือการแก้พันธะของความชั่ว การปลดปล่อยภาระหนัก และการปล่อยให้ผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และการหักแอกเสียทุกอัน ⁷ ไม่ใช่การที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หิว และนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้ และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเอง ดอกหรือ ⁸ แล้วความสว่างของเจ้าจะพุ่งออกมาอย่างอรุณ และแสงของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะระงับหลังเจ้า ⁹ แล้วเจ้าจะทูล และพระเยโฮวาห์จะทรงตอบ เจ้าจะร้องทูล และพระองค์จะตรัสว่า □เราอยู่นี่□ ถ้าเจ้าจะเขาออกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย ซึ่งแอก ซึ่งการขี่หน้า และซึ่งการพูดอย่างไร้สาระ ¹⁰ ถ้าเจ้าทุ่มเทชีวิตของเจ้าแก่คนหิว และให้ผู้ถูกข่มขู่ได้อิ่มใจ แล้วความสว่างของเจ้าจะโผล่ขึ้นในความมืด และความมืดคลุมของเจ้าจะเป็นเหมือนที่เที่ยงวัน ¹¹ และพระเยโฮวาห์จะนำเจ้าอยู่เป็นนิรันดย์ และให้จิตใจเจ้าอิ่มในฤดูแล้ง และกระทำให้กระดูกของเจ้าอ้วนพี และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เหมือนน้ำพุ ที่น้ำของมันไม่ขาด ¹² และพวกเจ้าจะได้สร้างสิ่งปรกหักพังโบราณขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ชื่อว่า □เป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้คืบคงเพื่อจะได้อาศัยอยู่□

การถือวันสะบาโต

¹³ ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิของเรา และเรียกสะบาโตว่าวันปีติยินดี และเรียกวันบริสุทธิของพระเยโฮวาห์ว่า วันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติมัน ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง หรือทำตามใจของเจ้า หรือพูดถ้อยคำของเจ้าเอง ¹⁴ แล้วเจ้าจะได้ความปีติยินดีในพระเยโฮวาห์ และเราจะให้เจ้าขึ้นชื่ออยู่บนที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า เพราะโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว□

59

พระเจ้าทรงสามารถ ยินดีและมีฤทธิ์ที่จะช่วยให้รอด

¹ ดูเถิด พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มิได้สั้นลง ที่จะช่วยให้รอดไม่ได้ หรือพระกรรณดิ่ง ซึ่งจะไม่ทรงได้ยิน ² แต่ว่าความชั่วช้าของเจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เกิดการแยกระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และบาปของเจ้าทั้งหลายได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า พระองค์จึงมิได้ยิน ³ เพราะมือของเจ้ามลทินด้วยโลหิต และนิ้วมือของเจ้าด้วยความชั่วช้า ริมฝีปากของเจ้าได้พูดคำเท็จ ลิ้นของเจ้าพินิจความอธรรม ⁴ ไม่มีผู้ใดฟังอย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดขึ้นศาลอย่างสัตย์จริง เขาทั้งหลายวางใจอยู่กับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ เขาพูดเท็จ เขาตั้งคร่ำครวญความชั่วและคลอเคลียความชั่วช้า ⁵ เขาฟักไข่งูทั้งทาง เขาทอใยแมงมุม เขาผูกกันโซ่กันคิยา แม้ไข่ลูกใดลูกหุบ รุ่ยก็เป็นตัวขึ้นมา ⁶ ใยของมันจะใช้เป็นเส้นผ่าไม่ได้ คนจะเอาสิ่งที่มันทามาคลุมตัวไม่ได้ กิจการของมันเป็นการชั่วช้า และการกระทำอันทารุณก็อยู่ในมือของเขา ⁷ เท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่ว และเขาเร่งไปหลังโลหิตไร้ความผิดให้ถึงตาย ความคิดของเขาเป็นความคิดชั่วช้า การสร้างพลาญและการทำลายอยู่ในหนทางของเขา ⁸ เขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มีความยุติธรรมในวิถีของเขา เขาได้ทำให้ง่อนแง่นของเขาคดโค้ง ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข ⁹ เพราะฉะนั้นความยุติธรรมจึงอยู่ห่างจากเราทั้งหลาย และความเที่ยงธรรมตามเราไม่ทัน เราทั้งหลายคอยท่าความสว่างและ ดูเถิด ความมืด คอยท่าความสับสน แต่เราดำเนินในความมืดคลุม ¹⁰ เราทั้งหลายคลำหากำแพงเหมือนคนตาบอด เราคลำหาราวกับว่าเราไม่มีลูกตา เราสะดุดใน

เวลาที่ยังเหมือนในเวลากลางคืน เราอยู่ในที่โดดเดี่ยวเหมือนคนตาย ¹¹ เราทุกคนครางเหมือนหมี และพลาปเหมือนนกเขา และมองหาความยุติธรรม แต่ไม่มีเลย หาคำรอด แต่ก็อยู่ไกลจากเรา ¹² เพราะการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายทวีขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ และบาปของข้าพระองค์ก็ปรักปรำข้าพระองค์ เพราะการละเมิดของข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ ส่วนความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็รู้จัก ¹³ คือการละเมิด การปฏิเสธพระเยโฮวาห์ การหันไปจากการติดตามพระเจ้าของเรา การพูดที่เป็นการบีบบังคับและการกบฏ การก่อและการกล่าวคำเท็จจากใจ ¹⁴ ความยุติธรรมก็หันกลับ และความเที่ยงธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล เพราะความจริงล้มลงที่ถนนเสียแล้ว และความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้ ¹⁵ เออ สัจจะขาดอยู่ และผู้ใดที่พรากจากความชั่วก็ทำตัวให้เป็นเหยื่อ พระเยโฮวาห์ทรงเห็น แล้วไม่เป็นเพื่อพระหทัยพระองค์ที่ไม่มีความยุติธรรม ¹⁶ พระองค์ทรงเห็นว่าไม่มีคนใดเลย ทรงประหลาดพระทัยว่าไม่มีใครอ่อนวอนเผื่อ เพราะฉะนั้นพระกรของพระองค์เองก็นำความรอดมาสู่พระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ชูพระองค์ไว้ ¹⁷ พระองค์ทรงสวมความชอบธรรมเป็นทับทรวง และพระมาลาแห่งความรอดอยู่เหนือพระเศียรของพระองค์ พระองค์ทรงสวมฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้นเป็นของคลุมพระกาย และเอาความกระตือรือร้นแห่งพระองค์ ¹⁸ พระองค์จะทรงชำระให้ตามการกระทำของเขา คือพระพิโรธแก่ปรักปรำของพระองค์ และสิ่งสนองแก้ศัตรูของพระองค์ พระองค์จะทรงมอบการสนองแก่เกาะทั้งหลาย ¹⁹ เขาจึงจะยำเกรงพระนามพระเยโฮวาห์จากตะวันตก และสง่าราศีของพระองค์จากที่ตะวันออก เมื่อศัตรูมาอย่างแม่น้ำเชียว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะยกธงขึ้นสู่มัน

พระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน

²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ และพระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน มายังบรรดาผู้อยู่ในบาโคบผู้หนีจากการละเมิด □
²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ และฝ่ายเรา นั้นเป็นพันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย คือวิญญาณของเราซึ่งอยู่เหนือเจ้า และคำของเราซึ่งเราใส่ไว้ในปากของเจ้าจะไม่พรากไปจากปากของเจ้า หรือจากปากเชื้อสายของเจ้า หรือจากปากของเชื้อสายแห่งเชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่เวลานี้ ไปจนกาลนิรันดร์ □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

60

สง่าราศีของศิโยนในอนาคต

¹ บจกลูกขึ้น ฉายแสง เพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากเหนือเจ้า
² เพราะว่า ดูเถิด ความมืดจะคลุมแผ่นดินโลก และความมืดที่บดบังคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระเยโฮวาห์จะทรงขึ้นมาจากเหนือเจ้า และเขาจะเห็นสง่าราศีของพระองค์เหนือเจ้า ³ และบรรดาประชาชาติจะมายังความสว่างของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายยังความสุขใสแห่งการขึ้นของเจ้า ⁴ จงเสวยตาของเจ้ามองให้รอบและดู เขาทั้งปวงมาอยู่ด้วยกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากที่ไกล และบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าจะรับการเลี้ยงจากเจ้า ⁵ แล้วเจ้าจะเห็นและโศกด้วยด้วยกัน ใจของเจ้าจะเกรงกลัวและใจกว้างขึ้น เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะเห็นมาหาเจ้า ความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติจะมายังเจ้า ⁶ มวลอุฐจะมาห้อมล้อมเจ้า อุฐหนุ่มจากมีเดียนและเอฟาห์ บรรดาเหล่านั้นจากเซบาชมา เขาจะนำทองคำและกำยาน และจะบอกข่าวดีถึงกิจการอันน่าสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ ⁷ ฟองพะและกะทิงสิ้นแห่งเคดาร์จะรวมมาหาเจ้า เกาะผู้ของเนบาโยทจะปรนนิบัติเจ้า มันจะขึ้น ไปบนแท่นบูชาของเราอย่างเป็นที่โปรดปราน และเราจะให้นิเวศแห่งสง่าราศีของเราได้รับสง่าราศี ⁸ เหล่านี้เป็นใครนะที่บินมาเหมือนเมฆ และเหมือนนกเขาไปยังหน้าตาของมโน ⁹ แน่นอนเกาะทั้งหลายจะรอคอยเรา กำปั่นแห่งทารซิชก่อน เพื่อนำบุตรชายของเจ้ามาแต่ไกล นำเงินและทองคำของเขามาด้วย เพื่อพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และเพื่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เจ้าได้รับสง่าราศี ¹⁰ เหล่าบุตรชายของคนต่างด้าวจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้น และกษัตริย์ของเขาจะปรนนิบัติเจ้า เพราะด้วยความพิโรธของเรา เราเขียนเจ้า แต่ด้วยความโปรดปรานของเรา เราได้กรุณาเจ้า ¹¹ ประตูเมืองของเจ้าจึงจะเปิดอยู่เสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืน มันจะไม่ปิด เพื่อคนจะนำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติมาให้เจ้า พร้อมด้วยกษัตริย์ทั้งหลาย ¹² เพราะว่าประชาชาติและราชอาณาจักรที่จะไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพินาศ เออ บรรดาประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง ¹³ สง่าราศีแห่งเลบานอนจะมายังเจ้า คือต้นสนสามใบ ต้นสนเขาและต้นไม้ที่เขียวชะอุ่มตลอดปีด้วยกัน เพื่อจะกระทำให้ที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของเรางดงาม และเราจะกระทำให้ที่แห่งเท้าของเรารุ่งโรจน์ ¹⁴ บุตรชายของคนเหล่านั้นที่ได้บีบบังคับเจ้าจะมาโค้งลงต่อเจ้า และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเจ้าจะกราบลงที่ฝ่าเท้าของเจ้า เขาทั้งหลายจะเรียกเจ้าว่า □ เป็นพระนครของพระเยโฮวาห์ ศิโยนแห่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล □
¹⁵ ในเมื่อเจ้าได้ถูกละทิ้งและเป็นที่เกลียดชัง และไม่มีใครผ่านเจ้ามาเลย เราจะกระทำให้เจ้าโอ้อวดและการเป็นนิตย์ เป็นความชื่นบานทุกชั่วอายุ ¹⁶ เจ้าจะได้อุดหนุนของบรรดาประชาชาติ เจ้าจะได้อุดหนุนของการค้ากษัตริย์ และเจ้าจะรู้ว่า เราพระเยโฮวาห์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้อุดหนุนเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อานุภาพของยาโคบ ¹⁷ แทนทองสัมฤทธิ์ เราจะนำมาซึ่งทองคำ และแทนเหล็ก เราจะนำมาซึ่งเงิน แทนไม้ ทอง

สัมฤทธิ์ แทนหิน เหล็ก เราจะกระทำให้สันติภาพเป็นผู้ครอบครองของเจ้า และความชอบธรรมเป็นนายงานของเจ้า¹⁸ ในแผ่นดินของเจ้าเขาจะไม่ได้อินถึงความทารุณอีก ในเขตแดนของเจ้า ถึงการล้างผลาญหรือการทำลาย แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของเจ้าว่า ปลอดภัย และประตูเมืองของเจ้าว่า ปลอดภัย¹⁹ ดวงอาทิตย์จะไม่เป็นความสว่างของเจ้าในกลางวันอีก หรือดวงจันทร์จะไม่ให้แสงแก่เจ้าในกลางคืนเพื่อเป็นความสุขใส แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างเป็นนิตย์ของเจ้า และพระเจ้าของเจ้าจะเป็นสง่าราศีของเจ้า²⁰ ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีก หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่มีข้างแรม เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างนิรันดร์ของเจ้า และวันที่เจ้าไว้ทุกข์จะหมดสิ้นไป²¹ ขนชาติของเจ้าจะชอบธรรมทั้งสิ้น เขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์ หน่อที่เราปลูก และผลงานแห่งมือของเรานั้น เพื่อเราจะรับสง่าราศี²² ผู้เล็กน้อยที่สุดจะเป็นพันๆ และผู้ใดที่สุดจะเป็นประชากรที่อันมีอานุภาพ เราคือพระเยโฮวาห์ ถึงเวลาเราจะแข็งแรง□

61

ข้าวประเสริฐเรื่องความรอดในศิโยน

¹ □พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ท้อใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักหาคนที่ซอกซำะงักใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ² เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์ และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา เพื่อเล่าโลมบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์

อิสราเอลจะได้กลับคืนมาใหม่

³ เพื่อจัดให้บรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์ในศิโยน เพื่อประทานความสวยงามแทนขี้เถ้าให้เขา น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ ผ้าห่มแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่ท้อถอย เพื่อคนจะเรียกเขาว่าต้นไม้แห่งความชอบธรรม ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เพื่อพระองค์จะทรงได้รับสง่าราศี⁴ เขาทั้งหลายจะสร้างที่ที่ถูกล้างไว้เสียเปล่าแต่โบราณขึ้นใหม่ เขาจะก่อซากปรักหักพังแต่ก่อนขึ้นมาอีก เขาจะซ่อมห้วเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า นั่นคือที่ที่กรังมาหลายชั่วอายุคนแล้ว⁵ คนต่างถิ่นจะยินดีเลี้ยงฝูงแพะแกะของเจ้าทั้งหลาย บุตรชายทั้งหลายของคนต่างด้าวจะเป็นคน โกลาและคนแต่งเถาองุ่นของเจ้า⁶ แต่เจ้าทั้งหลายจะได้ชื่อว่า ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ คนจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่า เป็นผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าของเรา เจ้าทั้งหลายจะได้รับประทานความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และเจ้าจะอดในสง่าราศีของเจ้าทั้งหลาย⁷ แทนความอายของเจ้าทั้งหลาย เจ้าจะได้ส่วนสองส่วน แทนความอดสู เขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีในส่วนของเขา เพราะฉะนั้นในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เขาจะได้สองส่วนเป็นกรรมสิทธิ์ ความชื่นบานเป็นนิตย์จะเป็นของเขา⁸ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ รักความยุติธรรม เราเกลียดการชโมยเพื่อได้เครื่องเผาบูชา เราจะนำกิจการของเขาดด้วยความจริง และเราจะกระทำพันธสัญญาในรันดร์กับเขา⁹ เชื้อสายของเขาทั้งหลายจะเป็นที่รู้จักกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และลูกหลานของเขาในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่ได้เห็นเขาจะว่าเขาได้ ว่าเขาเป็นเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการ¹⁰ ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะลึงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรม อย่างเจ้าบ่าวประดับตัวด้วยเครื่องประดับ และอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา¹¹ เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวนทำให้สิ่งทีหวานในนั้นงอกขึ้นมาในใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญของขึ้นมากต่อหน้าบรรดาประชาชาตินั้น

62

อิสราเอลจะได้กลับคืนมาใหม่

¹ เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่ระงับเสียง และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉยอยู่ จนกว่าความชอบธรรมของกรุงนี้จะออกไปอย่างความสุขใส และความรอดของกรุงนี้ย่อมเปล่งที่ลุกอยู่² บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นสง่าราศีของเจ้า และเขาจะเรียกเจ้าด้วยชื่อใหม่ ซึ่งพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะประทาน³ เจ้าจะเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศีในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และเป็นราชมงกุฎในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าของเรา⁴ เขาจะไม่ขนานนามเจ้าอีกว่า □ถูกทอดทิ้ง□ และเขาจะไม่เรียกแผ่นดินของเจ้าอีกว่า □ซึ่งร้างเปล่า□ แต่เขาจะเรียกเจ้าว่า □เยฟซิบาห์□ และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า □อียูลาห์□ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปิติยินดีในเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน⁵ เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพรหมจารีนั้นใด บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้านั้น และเจ้าบ่าวเปรมปรีดีเพราะเจ้าสาวนั้นใด พระเจ้าของเจ้าจะเปรมปรีดีเพราะเจ้านั้น⁶ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย บนกำแพงของเจ้า เราได้วางยามไว้ ตลอดกลางวันและตลอดกลางคืนเขาทั้งหลายจะไม่ระงับเสียงเลย เจ้าทั้งหลายผู้ที่กล่าวถึงพระเยโฮ

วาท์"ไม่ต้องระงับเสียง" 7 และอย่าให้พระองค์หยุดพักจนกว่าพระองค์จะสถาปนาและกระทำกรุณาเสริมให้เป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก 8 พระเยโฮวาห์ทรงปฎิญาณด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และด้วยพระกรอานาภาพของพระองค์ว่า "แน่นอนเราจะ"ไม่ให้ข้าวของเจ้าเป็นอาหารของศัตรูของเจ้าอีก และบรรดาบุตรชายของคนต่างด้าวจะไม่ดื่มน้ำองุ่นของเจ้า ซึ่งเจ้าตรากตรำได้มานั้น 9 แต่ผู้ใดที่เกี่ยวข้องไว้จะ"ได้กินและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และบรรดาผู้ที่เก็บรวบรวมจะได้ดื่มในลานสถานที่อันบริสุทธิ์ของเรา" 10 จงไป จงไปทางประตูเมือง จัดเตรียมทางไว้ให้ชนชาตินี้ จงพูน จงพูนทางหลวงขึ้น จงเก็บกวาดหินเสียให้หมด จงยกสัญญาณไว้เหนือชนชาติทั้งหลาย 11 ดูเถิด พระเยโฮวาห์ได้ทรงร้องประกาศให้ได้ยินถึงปลายแผ่นดินโลกว่า "จงกล่าวแก่ศิโยนว่า ดูเถิด ความรอดของเจ้ามา ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์" 12 และคนจะเรียกเขาทั้งหลายว่า "ประชากรบริสุทธิ์ ผู้รับไว้แล้วของพระเยโฮวาห์" และเขาจะเรียกเจ้าว่า "พามาได้ เมืองที่มีได้ถูกทอดทิ้ง"

63

บ่อย่ำองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า (อิสยาห์ 2:10-22; วา 19:11-21)

1 นี่เป็นครोनที่มาจากเมืองเอโดม สวมเสื้อผ้าข้อมสีจากเมืองโมสราห์ พระองค์ผู้ซึ่งโอ้อำในเครื่องทรงของพระองค์ เสด็จมาด้วยกำลังยิ่งใหญ่ของพระองค์ 2 นี่เราเองร้องประกาศในความชอบธรรมและมีอานาภาพที่จะช่วยให้รอด 3 ทำไมเครื่องทรงของพระองค์จึงสีแดง และเสื้อผ้าของพระองค์เหมือนกับของคนที่ย่ำในบ่อย่ำองุ่น 4 เราได้ย่ำบ่อองุ่นแต่ลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับเราเลย เราจะขำขันด้วยความโกรธของเรา เราเหยียบมันด้วยความพิโรธของเรา โลหิตของเขาจะพรมอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเปื้อนหมด 4 เพราะนั่นแก่แค้นอยู่ในใจของเรา และปีแห่งการไถของเราได้มาถึง 5 เรามอง แต่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ เราประหลาดใจว่า ไม่มีผู้ช่วยไว้ เพราะฉะนั้นแขนของเราเองจึงนำความรอดมาให้เรา และความพิโรธของเรา ชูเราไว้ 6 เราจะย่ำชนชาติทั้งหลายลงด้วยความโกรธของเรา เราทำให้เขาเมาด้วยความพิโรธของเรา และเราจะทำให้กำลังของเขาถดถอยลงบนแผ่นดินโลก 6

พระเจ้าทรงดูแลรักษาอิสราเอล

7 ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ และการสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ ตามบรรดาซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่พวกเรา และความดียิ่งใหญ่ต่อวงศ์วานของอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงอนุเมตตาให้ตามพระกรุณาของพระองค์ ตามความเมตตาอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์ 8 เพราะพระองค์ตรัสว่า "แน่ทีเดียวเขาเป็นชนชาติของเรา บุตรผู้จะไม่พินาศ" และพระองค์ได้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา 9 พระองค์ทรงทุกขพระทัยในความทุกข์ใจทั้งสินของเขา และทูลสารคดีที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด พระองค์ทรงไถ่เขาด้วยความรักของพระองค์ และด้วยความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกเขาขึ้น และหอบเขาไปตลอดกาลก่อน 10 แต่เขาทั้งหลาย ได้ขบถ และทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เสียพระทัย ฉะนั้นพระองค์จึงทรงเห็นเป็นศัตรูของเขาทั้งหลาย และพระองค์ทรงต่อสู้กับเขาทั้งหลายเอง 11 แล้วพระองค์ทรงระลึกถึงสมัยเก่าก่อน ถึงโมเสส ถึงชนชาติของพระองค์ว่า "พระองค์ผู้ทรงนำเขาทั้งหลายขึ้นมาจากทะเลพร้อมกับผู้เลี้ยงแพะแกะของพระองค์อยู่ที่ไหน พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ซึ่งบรรจพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางเขา 12 ผู้นำเขาทั้งหลายทางมือขวาของโมเสสด้วยพระกรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ผู้แยกน้ำออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย เพื่อสร้างพระนามนิรันดร์ให้พระองค์เอง 13 ผู้ได้นำเขาทั้งหลายข้ามทะเลเหินเหมือนม้าในถิ่นทุรกันดาร เพื่อเขาทั้งหลายจะได้สดุด 14 อย่างสัตวเลี้ยงไปยังทุ่งเข้านินโด พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ประทานให้เขาหยุดพักนั้นนั่น" ฉะนั้นพระองค์จึงทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อจะสร้างพระนามอันรุ่งโรจน์แด่พระองค์เอง 15 ขอทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ และทรงเพ่งดูจากสถานบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระองค์ ความกระตือรือร้นและอานาภาพของพระองค์อยู่ที่ไหน พระทัยกรุณาและพระเมตตาของพระองค์ต่อข้าพระองค์อยู่ที่ไหน ได้ถูกยึดไว้แล้วหรือ 16 แน่อนพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้อีราฮัมมิได้รู้จักข้าพระองค์ และอิสราเอลหาว่าข้าพระองค์ได้ไม่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล 17 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปจากพระมรรคาของพระองค์ และกระทำใจของข้าพระองค์ให้แข็งกระด้างจนข้าพระองค์ไม่ยำเกรงพระองค์ ขอพระองค์ทรงกลับมาเพื่อเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือ ตระกูลทั้งหลายอันเป็นมรดกของพระองค์ 18 ชนชาติแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อาศัยอยู่ที่นั่นแค่ประเดี๋ยวหนึ่ง ปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เหยียบย่ำสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ 19 ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ พระองค์ไม่เคยปกครองพวกเขาเลย เราไม่ได้เรียกพวกเขาโดยพระนามของพระองค์

64

พระเจ้าทรงเป็นช่างปั้น เราเป็นดินเหนียว

1 โอ ถ้าหากว่าพระองค์จะทรงแหวกฟ้าสวรรค์เสด็จลงมาได้หนอ เพื่ออุเซาะจะไหลลงมาต่อพระพักตร์พระองค์² ดังเมื่อไฟทำให้ละลายไหม้อยู่ และไฟกระทำให้น้ำเดือด เพื่อให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่ปฏิกิริยาของพระองค์ เพื่อบรรดาประชาชาติจะสะท้อนต่อพระพักตร์พระองค์³ เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่งน่ากลัวที่พวกข้าพระองค์คาดไม่ถึง พระองค์เสด็จลงมา อุเซาก็เคลื่อนที่ลงมาต่อพระพักตร์พระองค์⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เริ่มแรกของโลก ไม่มีผู้ใดได้ยิน หรือทราบด้วยหู หรือตาได้เห็น สิ่งทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ นอกเหนือพระองค์⁵ พระองค์ทรงพบเราที่ขี้บ่านและกระทำความชอบธรรม บรรดาผู้ที่จำพระองค์ได้ในวิธีการของพระองค์ ดุเดือด พระองค์ทรงกริ้ว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายยังอยู่ในบาปเป็นเวลานาน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด⁶ ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างใบไม้ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม⁷ ไม่มีผู้ใดร้องทูลต่อพระนามของพระองค์ ที่เราذنเองให้สัตย์พระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ทั้งหลาย และได้ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเพราะเหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้พระองค์ยังทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลพระหัตถ์กิจของพระองค์⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงกริ้วนัก และขออย่าทรงจดจำความชั่วช้าไว้เป็นนิรันดร์ ดุเดือดขอทรงพิเคราะห์ ข้าพระองค์ทั้งสิ้นเป็นชนชาติของพระองค์¹⁰ หัวเมืองบริสุทธิของพระองค์กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร ดิโยนได้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร เยรูซาเล็มเป็นที่รกร้าง¹¹ ในเวศอันบริสุทธิ์และงามของข้าพระองค์ทั้งหลาย ที่ซึ่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ถูกไฟเผาเสียแล้ว และสิ่งอันน่าปรารถนาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นได้ถูกทิ้งร้าง¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นอย่างนี้แล้ว พระองค์ยังจะทรงขบขันยังพระองค์ไว้หรือ พระองค์จะทรงเงียบบนอยู่และขมใจพวกข้าพระองค์อย่างถึงขนาดหรือ

65

พระเจ้าทรงตอบพวกอิสราเอลที่เหลืออยู่

1 1 คนเหล่านั้นที่มิได้ขอพบเรา แสงหาเรา คนเหล่านั้นที่มิได้แสวงหาเราได้พบเรา เราว่า 1 2 เราอยู่ที่นั่น เราอยู่ที่นั่น 2 ต่อประชาชาติที่เขาไม่ได้เรียกโดยนามของเรา 2 เราเขียนมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติที่มีกบฏผู้ดำเนินในทางที่ไม่ดี ติดตามอุบายของตนเอง 3 ชนชาติที่ยั่วเยาเราให้กริ้วต่อหน้าอยู่เสมอ ทำการสักการบูชาตามสวน และเผาเครื่องหอมอยู่บนกองอิฐ 4 ผู้ยังคงอยู่ท่ามกลางอุโมงค์ฝังศพ และค้างคืนในโบราณสถาน ผู้กินเนื้อหมู และในลักษณะของเขามิแกล้งซึ่งทำด้วยเนื้อที่นาสะอิดสะเอียน 5 ผู้กล่าวว่า 1 6 ออกไปห่างๆ อย่าเข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธิกว่าเจ้า 1 7 เหล่านี้เป็นคว้นอยู่ในเงื้อมมือของเรา เป็นไฟซึ่งไหม้อยู่ยังคำ 6 ดุเดือด มีเขียนไว้ต่อหน้าเราว่า 1 8 เราจะไม่นิ่งเฉย แต่เราจะตอบสนอง เออ เราจะตอบสนองไว้ในอกของเขว 7 ทั้งความชั่วช้าของเจ้าและความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายรวมกันด้วย 1 9 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 1 10 เราได้เผาเครื่องหอมบนภูเขา และกล่าวหาชนชาติต่อเราบนเนิน เราจึงจะดวงกิจการเก่าเข้าไปในอกของเขา 1 8 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 1 9 นานองนั้นใหม่หาได้จากพวงองุ่นและเขากล่าวว่า 1 10 อย่าทำลายมันเสีย เพราะมีพระพรอยู่ในนั้น 1 11 จินใด เราก็จะกระทำด้วยหินแก่ผู้รับใช้ของเรา และไม่ทำลายเขาหมดทีเดียวนั้น 9 เราจะนำเชื้อสายออกมาจากยาโคบ และผู้รับมรดกของเขาทั้งหลายของเราจากยูดาห์ ผู้เลือกสรรของเราจะได้รับมันเป็นมรดก และบรรดาผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น 10 เขาโนจะเป็นลานหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ และหุบเขาอาโครจะเป็นที่ให้อูฐวันนอน เพื่อชนชาติของเราที่ได้แสวงหาเรา 11 แต่เจ้าทั้งหลายจะทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้ลืมนูชาบริสุทธิของเรา ผู้จัดสำรับไว้ให้แก่พระโชค และจัดหาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระเคราะห์ 12 เพราะฉะนั้นเราจะนับรวมเจ้าทั้งหลายไว้กับดาบ และเจ้าทุกคนจะต้องหมอบลงต่อการสังหาร เพราะเมื่อเราเรียก เจ้าไม่ตอบ เมื่อเราพูด เจ้าไม่ฟัง แต่ได้กระทำชั่วในสายตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่มีติดใจด้วย 1 13 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า 1 14 ดุเดือด ผู้รับใช้ทั้งหลายของเราจะได้รับประทาน แต่เจ้าทั้งหลายจะหิว ดุเดือด ผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่เจ้าจะกระหาย ดุเดือด ผู้รับใช้ของเราจะเปรมปรีดี แต่เจ้าจะได้อาย 14 ดุเดือด ผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงเพราะโยยินดี แต่เจ้าทั้งหลายจะร้องออกมาเพราะเสียใจ และจะครวญครางเพราะจิตระทม 15 เจ้าทั้งหลายจะทิ้งชื่อของเจ้าไว้ในแก่ผู้เลือกสรรของเราเพื่อไว้แช่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงสังหารเจ้า แต่จะทรงเรียกชื่อผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยชื่ออื่น 16 ดังนั้น ผู้ใดที่ขอพรให้ตนเองในแผ่นดินโลก จะขอพรให้ตนเองในพระนามพระเจ้าแห่งความจริง และผู้ใดที่ปฏิเสธ

ในแผ่นดินโลก จะปฏิญาณในนามพระเจ้าแห่งความจริง เพราะความลำบากเก่าแก่ที่นั่นก็ล้มเสียแล้ว และซ่อนเสียจากตาของเรา

แผ่นดินโลกใหม่และฟ้าสวรรค์ใหม่

¹⁷ เพราะ ดูเถิด เราจะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกันหรือนึกได้อีก ¹⁸ แต่จงขึ้นบานและเปรมปรีดีเป็นนิตย์ในสิ่งซึ่งเราสร้างขึ้น เพราะ ดูเถิด เราสร้างเยรูซาเล็มให้เป็นที่พักพิง และชนชาติของเมืองนั้นให้เป็นความชื่นบาน ¹⁹ เราจะเปรมปรีดีด้วยเยรูซาเล็มและชื่นบานด้วยชนชาติของเรา จะไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ในเมืองนั้นอีก และเสียงครวญคราง ²⁰ ในนั้นจะไม่มีทารกที่มีชีวิตเพียงสองสามวัน หรือคนแก่ที่มีอายุไม่ครบกำหนด เพราะเด็กจะมีอายุหนึ่งร้อยปีจึงตาย และคนบาปที่มีอายุเพียงหนึ่งร้อยปีจะเป็นที่แช่ง ²¹ เราจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เราจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน ²² เราจะ ไม่สร้างและคนอื่นเข้าอาศัยอยู่ เราจะ ไม่ปลูกและคนอื่นกิน เพราะอายุชนชาติของเราจะเป็นเหมือนอายุของต้นไม้ และผู้เลือกสรรของเราจะใช้ผลงานน้ำมือของเขานาน ²³ เขาทั้งหลายจะ ไม่ทำงานโดยเปล่าประโยชน์ หรือคลอदनตร์เพื่อความสยดสยอง เพราะเขาเป็นเชื้อสายของผู้ที่ได้รับพรของพระเยโฮวาห์ กับลูกๆของเขาด้วย ²⁴ และต่อมา ก่อนที่เขาจะร้องเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เราจะฟัง ²⁵ สุนัขป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว และฝูงคลั่งจะเป็นอาหารของงู มันทั้งหลายจะ ไม่ทำอันตรายหรือทำลายทั่วภูเขาริสุทธิของเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

66

พระพรแห่งอาณาจักรของพระเจ้า

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา ในยุคซึ่งเจ้าจะสร้างให้เรานั้นจะอยู่ที่ไหนเล่า และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน ² สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น บรรดาสิ่งเหล่านี้จึงเป็นขึ้นมา □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ □แต่คนนี้ต่างหากที่เราจะมอง คือเขาผู้ที่ถ่อมและสำนึกผิดในใจ และตัวสั่นเพราะคำของเรา ³ เขาผู้มาว้าวรากับเขาเหล่านั้น เขาผู้ถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา รวากับเขาตัดคอสุนัข เขาผู้ถวายเครื่องบูชารวากับเขาถวายเลือดหมู เขาผู้เผาเครื่องหอมรวากับเขาสาธุการ รูปเคารพ คนเหล่านี้ต่างก็เลือกทางของเขาเอง และจิตใจของเขาปิตินิดอยู่ในสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของเขา ⁴ เรากิจจะเลือกการหลอกหลอนมาให้เขาด้วย และนำสิ่งที่เขากลุ้มมาถึงเขา เพราะเมื่อเราได้เรียก ไม่มีผู้ใดตอบ เมื่อเราพูด เขาไม่ฟัง แต่เขาได้กระทำชั่วต่อหน้าต่อตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิตินิดด้วย □ ⁵ เจ้าผู้ตัวสั่นเพราะพระวามะของพระองค์ จงฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์ □พี่น้องของเจ้าผู้ซึ่งเกลียดชังเจ้า และเหวี่ยงเจ้าออกไปเพราะเห็นแก่นามของเรา ได้พูดว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงรับเกียรติ □ แต่พระองค์จะได้ปรากฏและเป็นความชื่นบานของเจ้า และเขาเหล่านั้นแหละจะต้องได้รับความอาย ⁶ เสียงจึงจะดิ่งจากในเมือง เสียงจากพระวิหาร พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กำลังให้การตอบแทนต่อศัตรูของพระองค์ ⁷ ก่อนที่นางจะปวดครรภ์ นางก็คลอดบุตร ก่อนที่ความเจ็บปวดจะมาถึงนาง นางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ⁸ ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะให้งอกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลอดมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปวดครรภ์ เธอก็คลอดบุตรทั้งหลายของเธอ ⁹ เราจะนำมากึงกำหนดคลอด แล้วจะ ไม่ให้คลอดหรือ □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ □เราผู้เป็นเหตุให้คลอด จะปิดครรภ์หรือ □ พระเจ้าของท่านตรัสดังนี้ ¹⁰ จงเปรมปรีดีกับเยรูซาเล็มและยินดีกับเธอ นะบรรดาเจ้าที่รักเธอ จงเปรมปรีดีกับเธอด้วยความชื่นบาน นะบรรดาเจ้าที่ไว้ทุกข์เพื่อเธอ ¹¹ เพื่อเจ้าจะได้ดูและอึ้งใจด้วยยกอันประเล้าประโลมของเธอ เพื่อเจ้าจะได้ดื่มให้เกลี้ยง ด้วยความปิตินิด จากสง่าราศีอันอุดมของเธอ ¹² เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ดูเถิด เราจะนำสันติภาพมาถึงเธออย่างกับแม่น้ำ และสง่าราศีของบรรดาประชาชาติ เหมือนลำน้ำที่กำลังล้น และเจ้าทั้งหลายจะได้ดู เธอจะอุ้มเจ้าไว้ที่บั้นเอวของเธอ และเข่าขึ้นลงที่เข่าของเธอ ¹³ ตั้งผู้ที่มารดาของตนเล่าโลม เราจะเล่าโลมเจ้าเช่นนั้น และเจ้าจะรับการเล่าโลมในเยรูซาเล็ม ¹⁴ เมื่อเจ้าเห็นอย่างนี้ จใจของเจ้าจะเปรมปรีดี กระดูกของเจ้าจะกระชุกกระชวยอย่างผักหญ้า และเขารู้กันว่าหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กับผู้รับใช้ของพระองค์ และความพิโรธต่อผู้ศัตรูของพระองค์ ¹⁵ เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะเสด็จมาด้วยไฟ และรถรบของพระองค์เหมือนลมหมุน เพื่อสนองเขาด้วยความกริ้วของพระองค์อย่างเกรี้ยวกราด และด้วยการขมขานของพระองค์พร้อมด้วยเปลวเพลิง ¹⁶ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการพิพากษาด้วยไฟ และด้วยพระแสงของพระองค์เหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น และผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงสังหารเสียจะมีมากมาย ¹⁷ คนทั้งหลายที่กระทำตัวให้บริสุทธิ์และชำระตัวให้บริสุทธิ์ อยู่ข้างหลังต้นไม้ต้นหนึ่งท่ามกลางสวน ที่กำลังกินเนื้อหมูและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน และหนู จะถูกเผาผลาญเสียด้วยกัน □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ¹⁸ □เพราะเราทราบการงานของเขาและความคิดของเขา และเราจะมารวบรวมบรรดาประชาชาติและภาษาทั้งสิ้น และเขามาเห็นสง่าราศีของเรา ¹⁹ และเราจะตั้งหมยสำคัญไว้ท่ามกลางเขา และเราจะส่งผู้

รอดพ้นจากพวกเขานั้น ไปยังบรรดาประชาชาติ ยังทารชิช ปูลและลูด ผู้โก่งธนู ยังทุบัลและยาวนาน ยังเกาะทั้งหลายที่ไกลออกไป ที่เขายังไม่ได้ยินชื่อเสียงของเราและเห็นสง่าราศีของเรา และเขาจะประกาศสง่าราศีของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติ²⁰ และเขาจะนำพี่น้องทั้งสิ้นของเจ้าทั้งหลายจากบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเป็นเครื่องถวายบูชาพระเยโฮวาห์ มาด้วยม้า ด้วยรถรบ ด้วยเกวียนประทุน ด้วยส่และด้วยอูฐโทนกเดียว ยังเยรูซาเล็มภูเขาบริสุทธิ์ของเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ □ เช่นเดียวกับคนอิสราเอลนำธัญญาสาใส่ภาชนะสะอาดมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²¹ และเราจะเอาเขาบางคนเป็นปุโรหิตและเป็นพวกเลวี □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้²² □ เพราะฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งเราจะสร้าง จะยังอยู่ต่อหน้าเราฉันใด □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ □ เชื้อสายของเจ้าและชื่อของเจ้าจะยังอยู่นั่น □²³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ และต่อมาทุกวันขึ้นค่ำ และทุกวันสะบาโต เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมานมัสการต่อหน้าเรา²⁴ และเขาจะออกไปมองดูซากศพของคนที่ได้ละเมิดต่อเรา เพราะว่าหนอนของคนเหล่านี้จะไม่ตายไป ไฟของเขาจะไม่ดับ และเขาจะเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อเนื้อหนังทั้งสิ้น □

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เยเรมีย์

หนังสือเสฟทุอาจินต์ หนังสือทลมัด โจซิปัส และทาร์กัม ได้กล่าวว่าเยเรมีย์เป็นผู้เขียนเล่มนี้ การรับใช้ของอิสยาห์อยู่ก่อนการรับใช้ของเยเรมีย์เป็นเวลา 60 ปี เยเรมีย์พยากรณ์เป็นเวลา 40 ปีในรัชการของกษัตริย์โยสียาห์ เยโฮอาหาส เยโฮยาคิม เยโฮยาคิน และเศเดคียาห์ เยเรมีย์รับใช้พระเจ้าในสมัยเดียวกันกับผู้พยากรณ์นาฮูม ยะบากุก และเศเฟินยาห์

เยเรมีย์ได้เห็นการสิ้นสุดลงของกษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์ ได้เห็นการทำลายพระวิหาร และกรุงเยรูซาเล็ม และได้เห็นพวกยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน ในสมัยของเยเรมีย์ความบาปเจริญขึ้น และพวกยูดาห์ได้ถูกพระเจ้าพิพากษาอย่างมากมาย ไม่มีเวลาสงบในสมัยเยเรมีย์

เพราะเหตุว่าเยเรมีย์ได้พยากรณ์ถึงการที่อิสราเอลจะเป็นเชลยและมีความโศกเศร้าถึงเรื่องความบาปของเขา เขาได้ถูกเรียกว่า □ผู้พยากรณ์ที่ร้องไห้ (The Weeping Prophet) หนังสือเยเรมีย์นี้ได้พรรณนาถึงการประกาศของเยเรมีย์ในตอนที่เขาขอร้องให้ยูดาห์กลับมาหาพระเจ้าก่อนที่เขาจะต้องเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน

1 ถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของฮิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต ผู้อยู่ตำบลอานาโธท ในแผ่นดินของเบนยามิน 2 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลโยสียาห์ โอรสของอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามของรัชกาลนี้ 3 และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาคิม โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงปลายปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงการกวาดเยรูซาเล็ม ไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า

พระเจ้าทรงแต่งตั้งเยเรมีย์ให้เป็นผู้พยากรณ์ก่อนที่จะท่านจะบังเกิด

4 แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 5 □เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าไว้ในครรภ์ และก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็มักกำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ 6 แล้วข้าพเจ้าก็กราบทูลว่า □อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูก่อน ข้าพระองค์พูดไม่เป็น เพราะข้าพเจ้าพระองค์เป็นเด็ก 7 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □อย่าว่าเจ้าเป็นแต่เด็ก เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราใช้ให้เจ้าไป และเรายืนยันเจ้าอย่างไ้บ้าง เจ้าจะต้องพูด 8 อย่ากลัวหน้าเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้พ้น □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 9 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์อุกต้องปากข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ดูก่อน เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า 10 ดูซิ ในวันนี้เราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้ถอนออก และให้พังลง ให้ทำลายและให้คว่ำเสีย ให้สร้างและให้ปลูก □

ผู้พยากรณ์ได้ประกาศการพิพากษาของพระเจ้า

11 ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า □เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร □ ข้าพเจ้ากราบทูลว่า □ข้าพระองค์เห็น ไม้ตะพดอัลมันต์อันหนึ่ง 12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าเห็นถูกต้องดีแล้ว เพราะเราจะเร่งเร้าถ้อยคำของเราเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ 13 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า □เจ้าเห็นอะไร □ ข้าพเจ้ากราบทูลว่า □ข้าพระองค์เห็นหมอกำลังเดือดอยู่เหมือนหนึ่ง หันหน้าไปทางทิศเหนือ 14 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เหตุร้ายจะระเบิดจากทิศเหนือมาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น 15 เพราะ ดูก่อน เราจะร้องเรียกครอบครัวทั้งปวงแห่งบรรดาราชอาณาจักรทิศเหนือ □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ □เขาทั้งหลายจะมา และต่างก็จะวางบิลล์งักของตนไว้ที่ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม ตั้งสี่ล้อมรอบกำแพงทั้งหลาย และตั้งสี่หัวเมืองทั้งสี่ของยูดาห์ 16 และเราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อหัวเมืองเหล่านั้น เพราะบรรดาความชั่วร้ายของเขาในการที่ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่น และนมัสการสิ่งที่มิใช่ของตน ได้กระทำไว้ 17 เพราะฉะนั้นส่วนเจ้าจงคาดเอาของเจ้าไว้ จงลุกขึ้นและบอกทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ นั่นให้เขาฟัง อย่างดังกล่าวนั้นเพราะหน้าเขาเลย เกรงว่าเราจะทำให้เจ้าหลงต่อหน้าเขาทั้งหลาย 18 เพราะ ดูก่อน ในวันนี้เรากระทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อม เป็นเสาหลัก และเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์ สู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ กับเจ้านาย กับปุโรหิตและกับประชาชนแห่งแผ่นดินนี้ 19 เขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อจะช่วยเจ้าให้พ้น □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

2

คำตรัสจากพระเจ้าถึงยูดาห์ผู้กลับสัตย์

1 ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 จงไปประกาศกรอกหูของกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราส่งจำเริญได้ คือความเมตตาในวัยสาวของเจ้า ความรักขณะที่เจ้าเข้าพิธีสมรส เมื่อเจ้าตามเรามาในถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนที่ไม่ได้หว่านพืชอะไร 3 อิสราเอลนั้นเป็นส่วนบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกของพระองค์ คนทั้งปวงที่ได้กินผลนั้นก็ผิด เหตุร้ายจึงจะมาถึงเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 4 โอ วงศ์วานของยาโคบ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ 5 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า บรรพบุรุษของเจ้าจับความชั่วช้าอะไรได้ในเราเล่า เขาจึงไปทางเสียจากเรา และไปดำเนินตามสิ่งไร้ค่า และได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่า 6 เขาทั้งหลายมิได้กล่าวว่า พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน ผู้ใดพาเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ใดนำเราอยู่ในป่าถิ่นทุรกันดาร ในแดนทะเลทรายมีหลุม ในแดนที่กันดารน้ำและมีเงามัจจุราช ในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น 7 และเราได้นำเจ้าทั้งหลายเข้ามาในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อกินผลไม้และของดีในแผ่นดินนั้น แต่เมื่อเจ้าเข้ามา เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และกระทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน 8 บุรุษทั้งหลายมิได้กล่าวว่า พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน คนเหล่านั้นที่เกลียดพระราชบัญญัติ ไม่รู้จักเรา บรรดาผู้เลี้ยงและกึ่งเลี้ยมผิดต่อเรา พวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์โดยพระบาอัล และดำเนินติดตามสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ 9

บรรดาความทุกข์ลำบากของอิสราเอลคือผลแห่งความบาป

9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจะยังได้แย้งกับเจ้า เราจะโต้แย้งกับลูกหลานของเจ้า 10 เหตุว่า จงข้ามไปยังฝั่งเกาะคิทธิม แล้วก็ดู และไปขึ้นไปถึงเมืองเคดาร์และพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ดูที่ว่าเคยมีสิ่งอย่างนี้บ้างไหม 11 มีประชากรใดเคยได้เปลี่ยนพระของตน ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้นไม่เป็นพระ แต่ประชาชนของเราได้เออสง่าาศของเขาแลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด 12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ฟาสะรรคทั้งหลายเอ๋ย จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้ จงเกรงกลัวอย่างสุดสยงและจงโดดเดี่ยวอย่างว่างเสียเลย 13 เพราะว่าประชาชนของเราได้กระทำความชั่วถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเราเสียซึ่งเป็นแหล่งน้ำเป็นแล้วสกดหิน ชิงน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นถึงน้ำแตก ซึ่งขังน้ำไม่ได้ 14 อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ หรือเป็นทาสที่เกิดขึ้นในบ้าน เหตุใดเขาจึงตกไปเป็นเหยื่อ 15 สิ่งใดหนุ่มคารามเข้าใส่เขา มันคารามเสียงดังมาก และมีน้ทั้งหลายได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งร้างว่างเปล่า หัวเมืองทั้งหลายของเขาถูกเผา ไม่มีคนอาศัยอยู่ 16 ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองโพนและเมืองทอปานเฮสได้ทุบกระหม่อมของเจ้าแล้ว 17 เจ้าหาเรื่องเหล่านั้นให้มาใส่ตัวเจ้าเอง โดยการทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทางมิใช่หรือ 18 บัดนี้เจ้าได้ทำอะไรด้วยการลงไปยังอียิปต์ เพื่อดื่มน้ำในแม่น้ำไซโหร หรือเจ้าได้อะไรด้วยการทิ้งไปยัฮซซัเรีย เพื่อดื่มน้ำในแม่น้ำนั้น 19 ความโหดร้ายของเจ้าจะตัดสินเจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัตย์นั้นเองจะตำหนิเจ้า ฉะนั้นเจ้าจึงรู้และเห็นเถิดว่า มันเป็นความชั่วและความขมขื่น ซึ่งเจ้าทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งความยาเกรงเรามีได้อยู่ในตัวเจ้าเลย 20 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 20 เพราะท่านมานานแล้วเราได้หักแอกของเจ้า และระเบิดพันธะของเจ้าเสีย และเจ้าได้กล่าวว่า ข้าจะไม่ละเมิด 21 โอ เจ้าได้ไม่ดื่มวงเล่นขุ่นเนินเขาสูงทุกแห่งและได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น 21 แต่เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเถาองุ่นอย่างดี เป็นพันธุ์แท้ทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเถาแปลกไป 22 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ถึงแม้ว่าเจ้าชำระตัวด้วยน้ำค้าง และใช้สมุนไพร ร้อยเยื้อนความชั่วช้าของเจ้าก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา 23 เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ข้าไม่เป็นมลทิน ข้ามิได้ติดตามพระบาอัลไป 24 จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาฯ จงสำนึกข้าว่าเจ้าได้กระทำอะไร เจ้าเหมือนอุฐสาวคะนองที่เดินข้ามไปข้ามมา 25 เหมือนลาป่าที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้สุดลมด้วยความอยากอันแรงของมัน ใครจะบังคับมันได้ บรรดาที่แสวงหามันจะไม่ต้องเห็นแต่เหยื่อ เมื่อถึงเดือนที่กำเนิดของมันจะพบมันเอง 25 ระวังอย่าให้เท้าของเจ้าขาดองเท้า และระวังลำคอของเจ้าให้พ้นจากความกระหาย แต่เจ้ากล่าวว่า หมดหวังเสียแล้ว เพราะข้าได้รักพระอื่น และข้าจะติดตาม ไป 26 เมื่อไรถูกจับมีความละอายฉันใด วงศ์วานของอิสราเอลก็จะละอายฉันนั้น ทั้งตัวเขากษัตริย์ เจ้านาย บุรุษและผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเขา 27 ผู้กล่าวแก่ลำต้นว่า ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า และกล่าวแก่ศิลาว่า ท่านคลอดข้าพเจ้ามา เพราะเขาทั้งหลายได้หันหลังให้แก่เรา มิใช่หันหน้ามาให้ แต่เมื่อถึงเวลาลำบากเขาจะกล่าวว่า ข้าพหองลูกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด 28 แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง ถ้ามันช่วยเจ้าให้รอดได้ ก็ให้มันลุกขึ้นช่วย เมื่อถึงเวลาลำบากของเจ้า โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีหัวเมืองมากเท่าใด เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น 29 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ข้าพหองทั้งหลายจงมาร้องทุกข์เรื่องเราทำไม เจ้าได้ละเมิดต่อเราหมดทุกอันแล้ว 30 เราได้โยนดีลูกหลานของเจ้าเสียเปล่า เขาทั้งหลายก็ไม่ดีขึ้น ดาบของเจ้าเองได้กลืนผู้พยากรณ์ของเจ้า เหมือนอย่างสิงโตที่ฆ่าลา 31 โอ คนยูดาห์เอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูพระวณะของพระเยโฮวาห์ เขาเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแก่อิสราเอล หรือเหมือนแผ่นดินที่มืดทึบหรือ ทำไมประชาชนของเราจึงกล่าวว่า ข้าพหองทั้งหลายเป็นเจ้านาย

ข้าพระองค์จะไม่มาหาพระองค์อีก³² สาวพรหมจารีจะลืมนามของเรอได้หรือ เจ้าสาวจะลืมนเครื่องพันกายของตนได้หรือ แต่ประชาชนของเราได้ลืมเรา เป็นเวลากี่วันก็นับไม่ไหวแล้ว³³ ทำไมเจ้าไม่รำลึกของเจ้าไปหาความรักอย่างแนบเนียน ฉะนั้นเจ้าจึงสอนทางของเจ้าให้คนชั่วด้วย³⁴ ที่ชายเสื้อของเจ้าจะเห็นโลหิตของคนจนที่ไร้ความคิดด้วย เรามีได้พบโดยการสืบทอดอย่างลึกซึ้ง แต่โดยเรื่องต่างๆ เหล่านี้³⁵ เจ้าก็ยังกล่าวว่า เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดเลย พระพิโรธของพระองค์จะหันกลับจากข้าพเจ้าเป็นแน่³⁶ ดูเถิด เราจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะเจ้าได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ามิได้กระทำบาป³⁷ ทำไมเจ้าต้องเที่ยวไปมาอย่างเบาคความเช่นนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้าอยู่ยงนิรันดร์ อียิปต์จะกระทำให้เจ้าได้อาย เหมือนอัสซีเรียได้กระทำให้เจ้าได้อายมาแล้วนั้น³⁸ เจ้าจะออกมาจากที่นั่นด้วย โดยเอามือกุมศรัทธาของเจ้าไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งบรรดาความไว้วางใจของเจ้าเสีย เจ้าจะเจริญขึ้นเพราะเขาที่ไม่ได้³⁹

3

¹ ข้าพทั้งหลายว่า ถ้าชายคนใดหย่าภรรยาของตนและเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอหรือ แผ่นดินนั้นจะไม่ไโสโครกมากมายหรือ² แต่เจ้าได้เล่นซู้กับคนรักมากมายแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าจึงกลับมาหาเรา³ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ⁴ จงแหงนหน้าขึ้นสู่บรรดาที่สูงนั้น และดูซิ ที่ไหนบ้างที่ไม่มีคนมานอนด้วย เจ้าได้นั่งคอยคนรักของเจ้าอยู่ที่ริมทาง อย่างคนอาละเบย์ในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินโสโครกด้วยการแพศยาและความชั่วช้าของเจ้า⁵ เพราะฉะนั้นผืนจึงได้ระงับเสีย และฝนชุกพลาญฤดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าผากของหญิงแพศยา เจ้าปฏิเสธไม่ยอมอาย⁶ ตั้งแต่เวลานี้ เจ้าจะร้องเรียกเราไม่หรือว่า พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งนำตั้งแต่ข้าพระองค์ยังสาว⁷ พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงกริ้วอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ⁸ ดูเถิด เจ้าสิ้นเวลาแล้ว แต่เจ้าก็ยังกระทำความชั่วช้าทุกอย่างซึ่งเจ้ากระทำได้⁹

พระเจ้าทรงอ้อนวอนต่อยูดาห์ผู้กลับสัตย์

⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์โยสิยาห์ว่า เธอทำอะไรเจ้าเห็นหรือ คืออิสราเอลผู้กลับสัตย์ เธอขึ้น ไปบนภูเขาสูงทุกลูก และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น แล้วก็ไปเล่นซู้อยู่ที่นั่น⁷ เมื่อเธอทำอย่างนี้จนหมดแล้วเรากล่าวว่า โอเจ้าจงกลับมาหาเรา⁸ แต่เธอก็ไม่กลับมา และยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็เห็น⁹ และเราเห็นว่า เพราะเหตุทั้งปวงที่อิสราเอลผู้กลับสัตย์ได้ล่วงประเวณีนั้น เราได้ไล่เธอไปพร้อมกับให้หนังสือหย่า แต่ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็ไมกลัว เธอก็กลับไปเล่นซู้ด้วย¹⁰ ต่อมาเพราะการแพศยาเป็นการเบาแก่เธอมาก เธอก็กระทำให้แผ่นดินโสโครกไป โดยไปล่วงประเวณีกับคูเลกกับสัตว์¹¹ แม้ว่าเธอกระทำไปสิ้นอย่างนี้แล้ว ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็มิได้หันกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจ แต่แสร์ทำเป็นกลับมามี¹² พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹³ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า โออิสราเอลผู้กลับสัตย์ยังสำแดงตัวว่ามีผิดน้อยกว่ายูดาห์ที่ทรยศ¹⁴ จงไปประกาศถ้อยคำเหล่านี้ไปทางเหนือกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสราเอลผู้กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เราจะไม่ให้ความกริ้วของเราสามทับเจ้า เพราะเราประกอบด้วยพระกรุณาคุณ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เราจะไม่กริ้วเป็นนิตย์¹⁵ เพียงแต่ยอมรับความชั่วช้าของเจ้าว่า เจ้าได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และให้เขาเอาใจพระอื่นที่ได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น และเจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ลูกหลานที่กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เพราะเราแต่งงานกับเจ้าแล้ว เราจรับเจ้าจากเมืองละคนและจากครอบครัวละสองคน และเราจะนำเจ้ามาถึงศิโยน¹⁸ และเราจะให้ผู้เลวและคนที่พอใจเราแก่เจ้า ผู้ซึ่งจะเลวเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ¹⁹ และต่อมาเมื่อเจ้าทวิและเพิ่มขึ้นในแผ่นดินนั้น ในครั้งนั้น²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ข้าพทั้งหลายจะไม่กล่าวอีกว่า ข้าพทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์²¹ เรื่องนี้จะไม่มีขึ้นในใจ ไม่มีใครระลึกถึง ไม่มีใครนึกถึง จะไม่ทำกันขึ้นอีกเลย²² ในครั้งนั้นเขาจะเรียกกรุงเยรูซาเล็มว่า เป็นพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์ และบรรดาประชาชาติจะรวบรวมกันเข้ามาหายังพระนามของพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะไม่ติดตามใจอันชั่วของเขายังดื้อกระด้างอีกต่อไป²³ ในสมัยนั้นวงศานของยูดาห์จะเดินมากับวงศานของอิสราเอล เขาทั้งสองจะรวมกันมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือ มายังแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าให้เป็นมรดก²⁴ แต่เรากล่าวว่า เราจะต้องเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเราอย่างไรดีหนอ และให้แผ่นดินที่นาปรารถนาแก่เจ้า เป็นมรดกที่สาวยงามที่สุดในบรรดาประชาชาติ²⁵ และเรากล่าวว่า ข้าพเจ้าจะเรียกเราว่า พระบิดาของข้าพระองค์ และจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา²⁶

การสารภาพความผิดบาป

²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ วงศานอิสราเอลเอ๋ย แนนอนทีเดียวที่ภรรยาทรยศทั้งสามของนางนั้นได้เจ้าก็ได้ทรยศต่อเราดังนี้²¹ เขาได้ยินเสียงมาจากที่สูง เป็นเสียงร้องไห้และเสียงวิงวอนของบุตรทั้งหลายของอิสราเอล เพราะเขาได้แปรวิถีของเขาเสียแล้ว เขาได้ลืมนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา²² บรรดาบุตรที่กลับสัตย์เอ๋ย จงกลับมาเถิด เราจะรักษาความสัตย์ของเจ้าให้หาย²³ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์²⁴ แท้จริงความหวังว่าจะได้ความ

รอดจากเนินเขาและจากภูเขาหลายลูกก็เป็นความไร้สาระ แท้จริงความรอดของอิสราเอลนั้นอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา²⁴ แต่ว่าสิ่งที่น่าอายนั้นได้ก่อกวนสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ ตั้งแต่เราซึ่งเป็นเด็กจนจนอยู่ คือฝูงแกะ ฝูงวัว บุตรชาย และบุตรสาวทั้งหลายของเขา²⁵ ให้เราอนลงจมในความอายของเรา และให้ความอัปยศคลุมเราไว้ เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่เราเป็นอนุชนอยู่จนทุกวันนี้ และเราหาได้เชื้อเพลิงพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่□

4

1 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะกลับมา เจ้าจงกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนไปให้พ้นสายตาของเราเสีย เจ้าก็จะไม่โลเล² และถ้าเจ้าปฎิญาณอย่างจริงจัง อย่างยุติธรรม และอย่างชอบธรรมว่า □ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้น□ แล้วบรรดาประชาชาติจะให้เราทราบในพระนามพระองค์ และเขาทั้งหลายจะอวดพระองค์□³ เพราะว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนยูดาห์และแก่ชาวเยรูซาเล็มว่า □จงทูตดินที่ไกลไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางหนาม⁴ ดูก่อน คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวรับพิธีเข้าสูหนัดถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงตัดหนิงปลายหัวใจของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริ้วของเราจะพลุ่งออกไปอย่างไฟและเผาไหม้ ไม่มีใครจะดับได้ เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า

พระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษยูดาห์

5 จงประกาศในยูดาห์และโฆษณาในกรุงเยรูซาเล็ม ว่า □จงเป่าแตรไปทั่วแผ่นดิน จงรวมกัน จงร้องประกาศดังว่า มารวมกันเถิด ให้เราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อม□⁶ จงยกธงขึ้นสู่ศิโยน จงรีบหนีไปให้ปลอดภัยอย่ารออยู่ เพราะเราจะนำความร้ายมาจากทิศเหนือ และนำการทำลายใหญ่ยิ่งมา⁷ สิ่งใดตัวนั้น ได้ออกไปจากพุ่มไม้หนาทึบของมันแล้ว และผู้ทำลายเหล่าประชาชาติกำลังเดินทางมาแล้ว เขาได้ออกไปจากสถานที่ของเขาเพื่อกระทำให้แผ่นดินของเจ้ารกร้างไป หัวเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าปราศจากคนอาศัย⁸ ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะพระพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์มิได้หันกลับ ไปจากเรา□⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ต่อมาในวันนั้นทั้งภคัตริย์และพวกเจ้านายจะหมดกำลังใจ บรรดาบโรหิตจะตกตะลึงและผู้พยากรณ์ก็จะอัศจรรย์ใจ□¹⁰ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า □ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า พระองค์ทรงลบล้างชนชาตินี้ และกรุงเยรูซาเล็มแน่นอนที่เดียวว่า □เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข□ แต่ที่จริงดาบได้มาถึงชีวิตของเขาทั้งหลาย□¹¹ □ในครั้งนั้น เขาจะกล่าวแก่ชนชาตินี้ และแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า □ลมร้อนจากที่สูง ในถิ่นทุรกันดารพัดมาสู่บุตรสาวประชาชนของเรา ไม่ใช่จะมาผัดหรือมาชำระ¹² กระแสลมที่แรงจะพัดมาจากที่เหล่านั้นมาสู่เรา บัดนี้เราจะกล่าวคำตัดสินต่อพวกเขา□¹³ ดูก่อน เขาจะขึ้นมาเหมือนเมฆ รกรบของเขาจะเหมือนลมหมุน ม้าทั้งหลายของเขาเร็วยิ่งกว่ากอินทรี วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะว่าเราจะต้องพินาศ¹⁴ โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงล้าวจิตใจของเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อเจ้าจะรอดได้ ความคิดชั่วร้ายของเจ้านั้นจะสิงอยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าใด¹⁵ เพราะว่ามีเสียงประกาศมาจากเมืองดาน และโฆษณาความชั่วร้ายจากภูเขาเอฟราอิม¹⁶ จงกล่าวแก่บรรดาประชาชาติ ดูก่อน จงโฆษณาแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ลี้ภัยมาจากแผ่นดินไกล เขาทั้งหลายให้ร้องเข้าใส่หัวเมืองยูดาห์¹⁷ เขาทั้งหลายล้อมยูดาห์ไว้รอบเหมือนผู้ดูแลฟานา เพราะยูดาห์ได้กับภูต่อเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹⁸ ปฎิบัติและการกระทำทั้งหลายของเจ้าได้นำเรื่องนี้มาเหนือเจ้า นี่แหละเป็นผลแห่งความชั่วร้ายของเจ้า เพราะมันเข้มข้น เพราะมันมาถึงจิตใจของเจ้าที่เดียว□

เยเรมีย์คร่ำครวญเรื่องยูดาห์

19 แสนระทม แสนระทม ข้ากบิตตัวด้วยความเจ็บปวด โอ ผ่นดวงใจของข้าเอ๋ย จิตใจของข้าก็ร้าง ข้าจะนั่งอยู่ไม่ได้ เพราะจิตใจข้าได้ยินเสียงแตร เสียงปลุกของสงคราม²⁰ การประกาศเรื่องความหายนะ โล่ติดตามความหายนะ แผ่นดินทั้งสี่ก็ถูกทิ้งร้าง บรรดาเนินที่ของข้าก็ถูกทำลายในจับพลัน ม่านทั้งหลายของข้าก็สิ้นไปในบัดเดียวเดียว²¹ ข้าจะต้องมองดูธงและฟังเสียงแตรนานสักเท่าใด²² □เพราะประชาชนของเราโง่เขลา เขาทั้งหลายไม่รู้จักรา เขาทั้งหลายเป็นลูกหลานที่โง่ทึบ เขาทั้งหลายไม่มีความเข้าใจ เขาทั้งหลายทำความชั่วเก่ง แต่เขาไม่เข้าใจที่จะทำดี□²³ ข้าพเจ้ามองดูพื้นที่โลก และดูเถิด เป็นที่ร้างและว่างเปล่า และมองดูฟ้าสวรรค์ในนั้นก็ไม่มีความสว่าง²⁴ ข้าพเจ้ามองดูภูเขา ดูเถิด มันกำลังสั่นอยู่ บรรดาเนินเขาก็แกว่งไปแกว่งมา²⁵ ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด ไม่มีมนุษย์เลย นกทั้งปวงแห่งท้องอากาศได้หนีไปแล้ว²⁶ ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด เรือกสวนไร่นาก็เป็นถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองทั้งสี่ก็ปรักหักพังไปต่อพระพิโรธพระเยโฮวาห์ต่อพระพิโรธอันร้อนแรงของพระองค์²⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่รกร้าง ถึงกระนั้นเราก็คงมิได้กระทำให้อิสราเอลเสียที่เดียว²⁸ เพราะเรื่องนี้โลกจะไร้ทุกข์ และฟ้าสวรรค์ก็เบี่ยงเบนลงดำมืด เพราะเราได้สั่งนางมาแล้ว เราได้หมายใจไว้แล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจหรือหันกลับ²⁹ เมื่อได้ยินเสียงพล

ม้าและไถรถ ขาวเมืองทั้งหมดก็จะหนีไป เขาเข้าไปอยู่ในสมุทรมุมไม้ และปีนป่ายไปท่ามกลางศิลา หัวเมืองทุกแห่งก็ถูกทอดทิ้ง และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย³⁰ เจ้าผู้ที่ถูกทิ้งร้างเอ๋ย ที่เจ้าแต่งตัวสีแดงนั้นเจ้าทำอะไรกัน และที่เจ้าประดับตัวด้วยอาภรณ์ทองคำ ที่เจ้าขยายดวงตาให้กว้างด้วยแอมส์ เออ เจ้าแต่งตัวให้งามเสียเปล่า คนรักของเจ้าจะดูหมิ่นเจ้า เขาทั้งหลายจะแสวงหาชีวิตของเจ้า³¹ เพราะเราได้ยินเสียงเหมือนเสียงหญิงคลอดบุตรร้องแสนเจ็บปวดอย่างกับจะคลอดบุตรหัวปี เสียงร้องแห่งบุตรสาวศิโยนนั้น แทบจะขาดใจ เหยียดมือของเธอออกร้องว่า ปรินิติแก่ข้าในบัดนี้ จิตใจข้าอ่อนเปลี้ยอยู่เพราะเหตุพวกฆาตกร □ □

5

ความบาปของยูดาห์ คือการประทุษร้าย

1 □จงวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในถนนกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้จงมองและรับรู้ จงค้นหาตามลานเมืองดูที่ว่า จะหามนุษย์สักคนหนึ่งได้หรือไม่ คือคนที่กระทำการยุติธรรมและแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เมืองนั้น² แม้เขาทั้งหลายกล่าวว่า □ตรบาใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ □ เขาก็ยังปฏิเสธจนเทออย่างแนนอน □³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความจริงมิใช่หรือ พระองค์ทรงเขียนนิติเขาทั้งหลาย แต่เขาก็ไม่รู้สึกสำนึก พระองค์ทรงสร้างผลาญเขา แต่เขาทั้งหลายปฏิเสธ ไม่ยอมดีขึ้น เขาได้กระทำให้น้ำของเขาระด้างยิ่งกว่าหิน เขาปฏิเสธ ไม่ยอมกลับใจ⁴ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า □แนนอนคนเหล่านี้เป็นแต่คนดื้อด่า เขาเหล่านี้โง่เขลา เพราะเขาไม่รู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ ไม่รู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา⁵ ข้าพระองค์จะไปหาพวกผู้ยิ่งใหญ่ และจะพูดกับเขาทั้งหลาย เพราะเขารู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และรู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา □ แต่เขาทั้งหลายทุกคนก็ได้หักแอกเสีย เขาทั้งหลายได้ระเบิดพันธะเสีย⁶ เพราะฉะนั้น สิ่งใดจากปาลาของเขาส่งสารเขา สุนัขป่ายามสนธยาจะทำลายเขา เสือดาวจะเผ่าหัวเมืองทั้งหลายของเขา ทุกคนที่ไปจากเมืองเหล่านั้นจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพราะว่าความละเมิดของเขามากมาย การกลบสัถย์ของเขากิ่งใหญ่ยิ่ง

ความบาปของยูดาห์ คือการล่วงประเวณี

7 □เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้อ้างผู้ที่ไม่ใช่พระในการทำสัตย์ปฏิญาณ เมื่อเราเลี้ยงเขาให้อิ่ม เขาก็ทำการล่วงประเวณี แล้วก็ยกขบวนกันไปเที่ยวของหญิงแพศยา⁸ เขาทั้งหลายเหมือนม้าที่กินเอมในดอนเข้า ทุกคนก็ร้องหากรรยาของเพื่อนบ้าน □⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และจิตใจเราไม่ควรที่จะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ

ความบาปของยูดาห์ คือการขาดความเคารพ

10 ขึ้นไปตามกำแพงของมณเฑาะว์และทำลายเสีย แต่อย่าไปถึงอวสานทีเดียว เอาเชิงหินของมณเฑาะว์ออก เพราะนั่นไม่ใช่เป็นของพระเยโฮวาห์¹¹ เพราะวงศานของอิสราเอลและวงศานของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹² เขาทั้งหลายพูดมั่วสาในเรื่องพระเยโฮวาห์ และได้กล่าวว่า □พระองค์มิได้ทรงกระทำประการใด ไม่มีการร้ายอันใดจะเกิดขึ้นแก่เรา เราก็จะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหาร¹³ ผู้พยากรณ์ก็จะเป็นแต่ลมๆ พระวจนะไม่มีในคนเหล่านั้น ขอให้เป็นอย่างนั้นแก่เขาเถิด □¹⁴ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า □เพราะเจ้าทั้งหลายกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ดุเถิด เราจะทำถ้อยคำของเราที่อยู่ในปากของเจ้าให้เป็นไฟ และชนชาตินี้เป็นฟืน และไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย¹⁵ ดุเถิด โอ วงศานของอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำประชาชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าทั้งหลาย □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ □ เป็นประชาชาติที่มีอำนาจใหญ่โต เป็นประชาชาติดีก่อดาบรพ เป็นประชาชาติที่เจ้าไม่รู้จักภาษาของเขา เขาจะพูดอะไรเจ้าก็ไม่เข้าใจ¹⁶ แสงธนูของเขาเหมือนอุโมงค์เปิด เขาเป็นเทแก้วทหารทุกคน¹⁷ เขาจะกินซึ่งเจ้าก็เอี้ยวได้ และกินอาหารของเจ้าเสีย ซึ่งบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าควรจะได้กิน เขาจะกินฝูงแกะฝูงวัวของเจ้าเสีย เขาจะกินเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเจ้าเสีย เขาจะทำลายตัวเมืองที่มีป้อมของเจ้า ซึ่งเจ้าวางใจนั้นเสียด้วยตาบ □

ความบาปของยูดาห์ คือความชั่วฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายบ้านเมือง

18 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ถึงแม้ว่าในวันเหล่านั้น เราก็จะไม่กระทำแก่เจ้าให้ถึงอวสาน¹⁹ และต่อเมื่อเจ้าทั้งหลายจะกล่าวว่า □ทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายจึงกระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้แก่เรา □ เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า □เจ้าได้ละทิ้งเรา ไปปรนนิบัติพระต่างตัวในแผ่นดินของเจ้าแผ่นดิน เจ้าจะต้องไปปรนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้าแผ่นดิน □²⁰ จงประกาศข้อความต่อไปนี้ในวงศานของยาโคบ และจงโฆษณาเรื่องนี้ในยูดาห์ ว่า²¹ โอ ชนชาติที่โง่เขลาและไร้ความเข้าใจเอ๋ย ผู้มีตา แต่มองไม่เห็น ผู้มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน จงฟังข้อความนี้ □²² พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □เจ้าอย่ากระทำความชั่ว เจ้าไม่ต่อสู้ต่อสู้ต่อหน้าเรา หรือ คือเราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิตยมิให้ผ่านไปได้ แม้ว่าคนจะขัดก็เอาชนะไม่ได้ แม้คลื่นจะกระแทก ก็ข้ามไปไม่ได้²³ แต่ชนชาตินี้มีใจดื้อดั่งและกบฏ เขาได้หันหลังและจาก

ไปเสีย 24 ข้อความนี้เขาไม่มุ่งอยู่ในใจของเขาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้านี้ให้เรายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงประทานฝนตามฤดูของมันเป็นฤดูฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู และทรงรักษาสัปดาห์ที่กำหนดการเกี่ยวข้าวไว้ให้แก่เรา 25 ความชั่วช้าของเจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้หันไปเสีย และบาปของเจ้าทั้งหลายก็กินสิ่งที่ดีไว้เสียจากเจ้า 26 เพราะท่ามกลางประชาชนของเราจะพบคนชั่ว เขาซุ่มคอยเหมือนคนตักนกขมอยู่ เขาวางกับไว้ เขาตักคน 27 เรือนของเขาเต็มไปด้วยความหลอกลวงเหมือนกระดาดที่มีนกเต็ม เพราะฉะนั้นเขาจึงใหญ่โตและมั่งมี 28 เขาจึงฮวนพืงตัวเกลี้ยงเกลา ในเรื่องการกระทำความชั่วเขาล้ำหน้า เขามีได้ตัดสินคดี คือคดีของลูกกำพร้าพ่อ ด้วยความยุติธรรม ถึงกระนั้นเขาก็เจริญ เขามีได้ป้องกันสิทธิของคนขัดสน 29 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอเพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และไม่ควรที่จิตใจเราจะแค้นเคืองประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ 30 สิ่งที่น่าตกตะลึงและน่าหวาดเสียวได้เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้ 31 คือผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ และบรรดาปุโรหิตก็ปกครองตามการขึ้นใจของเขา และประชาชนของเราชอบที่มีการอย่างนี้ แต่เจ้าทั้งหลายจะกระทำอะไรเมื่อกาลสุดปลายมาถึง 6

การทำลายยูดาห์

1 โอ ประชาชนเบนยามินเอ๋ย จงรวมกันหนีไปจากกลางกรุงเยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมืองเทโคอา และยกสัญญาณไฟขึ้น ไว้บนเบธฮัคเครม เพราะเหตุร้ายโศกจากจากทิศเหนือ คือการทำลายอย่างใหญ่หลวง 2 เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือนสาวสวยและบอบบาง 3 ผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะจะมาสู่เธอ เขาจะตั้งเต็นท์ไว้รอบเธอ ต่างก็จะหากินอยู่ในที่ของมัน 4 ฝูงเดริมทำสงครามกับเธอ ลูกขึ้น ให้เราโจมตีเวลาเที่ยงวัน 5 ปรวิบัติแก่พวกเรา เพราะวากลางวันคล้อยเสียแล้ว เสงของเวลาเย็นก็ยาวออกไป 6 ลูกขึ้น ให้เราเข้าตีเวลากลางคืน และทำลายบรรดาวังของเธอสืบไป 7 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ฝูงโคต้นไม้ของเธอลง จงก่อเชิงเทินไว้สู่กรุงเยรูซาเล็ม นี่แหละนครที่ต้องถูกทำโทษ ภายในเธอไม่มีอะไรนอกจากการบิบบังคับ 8 น้ำพุปล่อยน้ำของมันเป็นน้ำสกปรก เธอก็ปล่อยความชั่วของเธอออกมานั้นได้ ถึงยังความทารุณและการทำลายมีภายในเธอ ความเศร้าโศกและคามบาดเจ็บก็ปรากฏต่อเราเสมอ 9 โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำสั่งสอนเถิด เกรงว่าจิตใจเราจะพริกจากเจ้า ไปเสีย เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่ร่ำรังเป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย 10 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ข้าทั้งหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในเสีย ให้เกลี้ยงอย่างเล็มเถาองุ่น เหมือนคนเก็บผลองุ่นเอาเมื่อเก็บผลได้ในตะกร้าอีกคำรบหนึ่ง 11 ข้าพเจ้าควรจะพูดและให้คำตักเตือนแก่ผู้ใดดีนะ เพื่อเขาจะได้ยิน ดูเถิด หูของเขาตันเสียแล้ว เขาฟังไม่ได้ ดูเถิด พระวจนะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น เขาไม่พอใจฟัง 12 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว 13 เราจะเหวอกรดเด็กๆที่ตามถนน และรดพวกหนุ่มๆที่ชุมนุมกันอยู่ด้วย ทั้งสามีและภรรยาจะต้องเอาไป ทั้งคนแก่และคนชราด้วย 14 บ้านเรือนของเขาจะต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของเขาด้วย เพราะเราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้ชาวแผ่นดิน 15 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 16 เพราะเรา ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร และทุกคนก็กระทำการด้วยความเท็จ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปุโรหิต 17 เขาทั้งหลายได้รับการเผยแผ่แห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อยกล่าวว่า ปรสันติภาพ สันติภาพ 18 เมื่อไม่มีสันติภาพเลย 19 เขาจะอายหรือเมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน ปล่อยให้เขา ไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความอาย ไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เราลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง 20 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 21 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ฝูงยีนที่ถนอมและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้นว่า ทางดีอยู่ที่ไหน แล้วจึงเดินในทางนั้น และท่านจะพบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า ปรเราจะไม่เดินในนั้น 22 เราวางยามไว้เหนือเจ้า สั่งว่า ฝูงพิงเสียงแตร 23 แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า ปรเราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง 24 เพราะฉะนั้น บรรดาประชาชนชาติเอ๋ย จงฟัง โอ ที่ประชุมเอ๋ย จงทราบเถิดว่า อะไรระบึงเกิดขึ้นแก่เขา 25 โอ พิกพเอ๋ย จงฟังเถิด ดูเถิด เราจะนำความร้ายมาเหนือชนชาตินี้ คือผลแห่งความคิดทั้งหลายของเขา เพราะเขามิได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ส่วนราชบัญญัติของเรา นั้น เขาปฏิเสธเสีย 26 มิถายานมาถึงเราจากเมืองเชบา มิฉะนั้นส่งมาจากเมืองไกล เพื่ออะไรเล่า เครื่องเผาบูชาของเจ้าก็ยังไม่เป็นที่รับได้ หรือเครื่องสักการบูชาของเจ้าก็ไม่ใช่ที่พอใจเรา 27 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า 28 ดูเถิด ต่อหน้าชนชาตินี้ เราจะวางเครื่องสะอิดไว้ให้เขาสะอิด ทั้งบิดาและบุตรชายด้วยกัน ทั้งเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะพิณาค 29 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 30 ดูเถิด ชนชาติหนึ่งกำลังมาจกแดนเหนือ ประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งจะถูกเร้าให้มาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ 31 เขาทั้งหลายจะจับคนธนูและหอก เขาทั้งหลายจะคร่ำครวญและไม่มีความสงสาร เสียงของเขาก็เหมือนเสียงทะเลกำเริบ เขาทั้งหลายข่มขี้ และจัดเตรียมกระบวนเหมือนจะเข้าสงคราม 32 บุตรสาวดีโยนเอ๋ย เขาทั้งหลายมาต่อสู้อีก 33 พวกเราได้อินกิดคิดศัพท์พวกนั้น มือของเราก็อ่อนลง อย่างช่วยไม่ได้ความแสนระทมได้จับเราไว้เป็นความเจ็บเหมือน

สตรีกำลังคลอบุตร²⁵ อย่าเดินออกไปในทุ่งนา หรือเดินบนถนน เพราะดาบของศัตรูและความสยดสยองอยู่ทุกด้าน²⁶ โอ บุตรสาวแห่งประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และกลิ้งเกลือกอยู่ในกองเถ้า จงไว้ทุกข์เหมือนเพื่อบุตรชายคนเดียว เป็นการคร่ำครวญอย่างแสนขมขื่นที่สุด เพราะว่าผู้ทำลายมาสู่เราในทันทีทันใด²⁷ เราได้กระทำให้เจ้าเป็นหอคอยและป้อมปราการท่ามกลางประชาชนของเรา เพื่อเจ้าจะทราบและลงพดพิการณืทั้งหลายของเขา²⁸ เขาทั้งหลายมีกบฏอย่างดื้อด้นทั้งสิ้น เทียวินทาเขาไป เขาทั้งหลายเป็นทองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก เขาทุกคนประพฤติเลวทรามทั้งนั้น²⁹ เครื่องสุมของเขาสุมอยู่'ดุเดือด ตะกั่วก็ถูกไฟเผาผลาญเสีย ถลุงกันเรื่อยไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่คนชั่วก็ยังไม่ได้ออกนอกไป³⁰ จะเรียกเขาทั้งหลายได้ว่า เป็นขี้เงิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธเขาเสียแล้ว□

7

การประกาศที่ประตูกำแพงพระวิหาร

1 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า 2 □เจ้าจงยืนอยู่ในประตูกำแพงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และประกาศถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่นว่า บรรดาคนยูดาห์ทั้งปวง ผู้เข้ามาในประตูกำแพงนี้เพื่อจะนมัสการพระเยโฮวาห์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงช่อมพดพิการณืและการกระทำของเจ้าเสีย และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นั้น⁴ อย่าไว้วางใจในคำเท็จเหล่านี้ที่ว่า □นี่เป็นพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์□⁵ เพราะว่า ถ้าเจ้าช่อมพดพิการณืและการกระทำของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างคนหนึ่งกับเพื่อนบ้านของเขาจริงๆ⁶ ถ้าเจ้าไม่มีบับบังคับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อหรือแม่ม่าย และไม่หลังโลहितที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในที่นี้ และเจ้าทั้งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปให้เจ็บตัวเอง⁷ แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นั้น ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าเป็นนิตย์⁸ ดูก่อน เจ้าวางใจในคำเท็จอย่างไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย⁹ เจ้าจะสักการศักร์ กระทำชาตกรรม ล้วงประเวณี ปฏิญาณเท็จ เผาเครื่องบูชาถวายพระบาอัลและติดตามพระอื่น ซึ่งเจ้าทั้งหลายมิได้รู้จักไปหรือ¹⁰ แล้วจึงมาขึ้นต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า □เราทั้งหลายได้รับการช่วยให้รอดพ้นมาแล้ว เพื่อจะไปกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งสิ้น□¹¹ นิเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา ในสายตาของเจ้าได้กลายเป็นที่ซ่อนสมของพวกโจร ไปแล้วหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูก่อน แม้แต่เราก็ดูเห็นเองแล้ว¹² แสดงไปยังสถานที่ของเราซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีโลห์ ซึ่งที่แรกเราได้กระทำให้นามของเราอยู่ที่นั่น จงดูว่าเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา เราได้กระทำอะไรต่อสถานที่นั้น¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และบัดนี้ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อเราพูดกับเจ้าอย่างนี้¹⁴ พวกเขายัง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟัง ไม่ และเมื่อเราได้เรียกพวกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ¹⁵ เหตุฉะนั้นเราจะกระทำต่อนิเวศนี้ซึ่งเราเรียกตามนามของเรา และซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น และกระทำแก่สถานที่ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้าเหมือนเรา ได้กระทำแก่ซีโลห์¹⁶ และเราจะเหวี่ยงเจ้าทิ้งจากสายตาของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกพี่น้องของเจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น¹⁷ เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขา และอย่าวิงวอนขอต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า¹⁸ เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า เขากระทำอะไรกัน ในหัวเมืองทั้งหลายแห่งยูดาห์ และตามถนนหนทางในยูดาห์แล¹⁹ พวกเด็กก็เก็บฟืน พวกพ่อก็ก่อไฟ พวกผู้หญิงก็กวาดเบี่ยง เพื่อทำขนมถวายแด่เจ้าแม่แห่งฟาสรรรค์ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาถวายแด่พระอื่นๆ เพื่อช่วยให้เราโกรธ□²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □คือเราที่เขาช่วยหรือ มิใช่ช่วยตัวเขาเองให้ไปสู่ความขายหน้าของเขาทั้งหลายดอกหรือ□²¹ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า □ดูก่อน ความโกรธและความโกรธของเราจะเทลงมาบนสถานที่นั้น บนมนุษย์และสัตว์บนต้นไม้ในท้องทุ่งและบนพืชผลของแผ่นดิน จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้อีก

ยูดาห์ถูกลงโทษเพราะเขาบกพร่องต่อพระเจ้า

21 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า □จงเพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้ากับเครื่องสักการบูชาของเจ้า และจงรับประทานเนื้อ²² เพราะในวันที่เราได้พาเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้พูดกับบรรพบุรุษของเจ้าหรือสั่งเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชา²³ แต่เราบัญชาเขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า □จงเชื่อฟังเสียงของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และดำเนินในหนทางที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้อยู่เย็นเป็นสุข□²⁴ แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังหรือเงี้ยวฟัง แต่เขาทั้งหลายดำเนินตามแผนการของเขาเอง และในความดื้อกระด้างตามจิตใจชั่วของเขาทั้งหลายและเดินถอยหลัง มิได้เดินขึ้นหน้า²⁵ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์จนทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราไปยังเขาอย่าง ไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า²⁶ ถึงกระนั้นเขาก็งยังไม่ฟังเรา หรือเงี้ยวฟัง แต่ได้กระทำให้คอของตนแข็ง เขาได้กระทำชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษทั้งหลายของเขาเสียอีก²⁷ เจ้าจึงกล่าวบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา แต่เขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจึงร้องเรียกเขา แต่เขาจะไม่ยอมตอบ

เจ้า²⁸ แต่เจ้าจงพูดแก่เขาว่า □นี้เป็นประชาชาติที่ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการแก้ไข ความจริงพิณาศเสียแล้ว ถูกตัดขาดเสียจากปากของเขาแล้ว²⁹ โอ เยรูซาเล็มเย้ย จงตัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่ำครวญบนที่สูง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธและละทิ้งชั่วอายุแห่งพระพิโรธของพระองค์แล้ว□³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคนยูดาห์ได้กระทำความชั่วในสายตาของเรา เขาได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไว้ในนครซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้ในนครนั้นมัวหมองไป³¹ และได้สร้างปณิธานสูงของโทเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อจะเผาบุตรชายและบุตรสาวของเขาทั้งหลายเสียด้วยไฟ ซึ่งเรามิได้บัญชา และไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา³² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเขาจะไม่เรียกที่นั่นอีกว่าโทเฟท หรือภูเขาแห่งบุตรชายของอินโนม แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังกันไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่ว่างแล้ว³³ และศพของชนชาตินี้จะเป็นอาหารของนกในอากาศ และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และไม่มีใครจะขุดโลงให้มันไปเสียได้³⁴ เราจะกระทำให้เสียงรืนแริงและเสียงยินดี เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว ขาดหายไปจากหัวเมืองของยูดาห์ และจากถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะต้องรกร้างไป□

8

ความบาปและการทรยศของยูดาห์

¹ □พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในกาลครั้งนั้น กระดูกของบรรดาภคินียูดาห์ กระดูกเจ้านาย กระดูกปุโรหิต กระดูกผู้พยากรณ์ และกระดูกของชาวเมืองเยรูซาเล็มจะมีคนเอาออกมาจากอุโมงค์ของเขาทั้งหลายเหล่านั้น² และเขาจะกระจ่ายกระดูกเหล่านั้นออกต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และปวงแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น ซึ่งเขาทั้งหลายรักและปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดตาม ซึ่งเขาได้แสวงหาและนมัสการ จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังกระดูกเหล่านั้น แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่พื้นดิน³ บรรดาคนที่เหลืออยู่จากครอบครัวร้ายนี้ ซึ่งตกค้างอยู่ในสถานที่ทั้งสิ้นซึ่งเราได้ขับไล่เขาไป จะเลือกความตายยิ่งกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้⁴ เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อมนุษย์ล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดเห็นไป เขาจะไม่หันกลับมาหรือ⁵ ทำไมชาวเยรูซาเล็มนี้จึงได้หันไป เป็นการกลับสัตย์อยู่เป็นนิตย์ เขายึดการหลอกลวงไว้มั่น เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมกลับ⁶ เราได้ตั้งใจและคอยฟัง แต่เขาทั้งหลายก็พูดไม่ถูกต้อง ไม่มีคนใดกลับใจจากความชั่วของตน กล่าวว่า □ฉันได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง□ ทุกคนหันไปตามทางของเขาเอง เหมือนมั่ววังหัวทิ่มเข้าไปในสงคราม⁷ แม้ว่านภกระสาต่าบนฟ้ายังรู้จักเวลากำหนดของมัน และนกเขา นกนางแอ่น และนกกระโดด ได้รับความเวลาของมัน แต่ประชาชนของเราไม่รู้จักคำตัดสินของพระเยโฮวาห์⁸ เจ้าจงพูดได้อย่างไรว่า □เรามีปัญญา และพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ก็อยู่กับเรา□ แต่ดูเถิด แนนอนเขาทำอย่างไรประโชชน์ คือปากกาของพวกอาลักษณ์ได้ทำอย่างไรประโชชน์⁹ คนมีปัญญาจะได้รับความอาย เขาจะคร่ำครวญและถูกจับตัวไป ดูเถิด เขาได้ปฏิเสธพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และปัญญาอย่างใดในตัวเขาเล่า¹⁰ เพราะฉะนั้น เราจะให้กรรยาของเขาดกไปเป็นของคนอื่น ให้ไรนาของเขาดกแก่ผู้ที่จะได้รับเป็นมรดก เพราะว่าตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดถึงคนที่ใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ถึงปุโรหิต ทุกคนก็ทำการฉ้อเขา¹¹ เขาได้รักษาผลแห่งบุตรสาวประชาชนของเขาแต่เล็กน้อย กล่าวว่า □สันติภาพ สันติภาพ□ เมื่อไม่มีสันติภาพเสียเลย¹² เมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เขาจะอายหรือ เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะลุ่มหลงท่ามกลางพวกที่ลุ่มแล้ว ในเวลาแห่งการลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะลุ่มคว้าง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะผลาญเขาเป็นแน่ เกา่งงั้นจะไม่ผล หรือด้นมะเดื่อไม่ผล ใบก็จะเหี่ยวแห้งไป และสิ่งใดที่เราให้เขาก็อันตรธานไปจากเขา□¹⁴ ทำไมเราจึงนั่งนิ่งๆ จงพากันมา ให้เราเข้าไปในหัวเมืองที่มีป้อม และนั่งเสียที่นั่นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงให้เรานั่ง และทรงประทานน้ำดื่มให้เราดื่ม เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์¹⁵ เรามองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีอะไรมาเลย เรามองหาเลวร้ายหรือ หาให้หาย แต่ประสบความสยดสยอง¹⁶ □เสียงคนร้องแห่งมาฆองเขาก็ดึงมาจากเมืองดาน แผ่นดินทั้งสี่นักษัวันไหวด้วยเสียงร้องของกองอาชาของเขา มันทั้งหลายมากินแผ่นดินและสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง¹⁷ เพราะ ดูเถิด เราจะส่งผู้เข้ามาท่ามกลางเจ้า คือฝูงทมิฬซึ่งจะผูกด้วยมนตร์ไม่ได้ และมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹⁸ เมื่อข้าพเจ้าจะปลอบโยนตัวเองเนื่องด้วยความเศร้าโศก จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอยู่ภายใน¹⁹ ฟังสิ เสียงร้องแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า เพราะเหตุคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินห่างไกล □พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในศิโยนหรือ ภคินีของเมื่อนั้น ไม่อยู่ในนั้นหรือ□□ทำไมเขาช่วยเราให้โกรธด้วยรูปเคารพสลักของเขา และด้วยพระตางด้าวของเขา□²⁰ □ฤดูเกี่ยวก็ผ่านไป ฤดูแล้งก็สิ้นสุดแล้ว และเราทั้งหลายก็ไม่รอด□²¹ เพราะผลแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแผล ข้าพเจ้าเศร้าหมอง และความสยดสยองก็ยึดข้าพเจ้าไว้มั่น²² ไม่มีพินทุสนในกิเลอาดหรือ ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ ทำไมอนามัยแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าจึงไม่กลับสู่สภาพเดิมได้

9

การไม่เชื่อฟังพระเจ้าในการพิพากษามาสู่ยูดาห์

1 โอ ถ้าศีรษะของข้าพเจ้าเป็นน้ำ และดวงตาของข้าพเจ้าเป็นบ่อน้ำพุก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้องไห้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าที่ถูกฆ่า 2 โอ ถ้าข้าพเจ้ามีที่พักสำหรับคนเดินทางอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดารก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้พำนักจากชนชาติของข้าพเจ้า และไปให้พ้นเขาเสีย เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนลวงประเพณีทั้งหมด และเป็นหมู่คนที่มักทรยศ 3 ข้าพเจ้าทั้งหลายของล้นของเขาดูเหมือนคันธนูเพื่อกล่าวความเท็จ แต่เขาทั้งหลายไม่กล้าสู้เพื่อความจริงในแผ่นดิน เพราะเขาทั้งหลายจากความชั่วอย่างนี้ไม่สู่ความชั่วอย่างนั้น และเขาทั้งหลายไม่รู้จักเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 4 □ขอให้ทุกคนระวังเพื่อนบ้านของตน และอย่าวางใจในพี่น้องคนใดเลย เพราะว่าพี่น้องทุกคนจะเป็นคนหลอกล่อ และเพื่อนบ้านทุกคนจะเที่ยวไปเป็นคนครหานินทา 5 ทุกคนจะล่อลวงเพื่อนบ้านของตน□ ไม่มีใครจะพูดความจริงสักคนเดียว เขาได้สอนล้นของเขาให้พูดสา เขาได้กระทำความชั่วข้างหน้าเบื้องหน้า 6 เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางการล่อลวง โดยการล่อลวงเขาปฏิเสธที่จะรู้จักเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 7 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า □ดูเถิด เราจะถลุงเขาและทดลองเขา เหตุบุตรสาวประชาชนของเรา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร 8 ล้นของเขาเป็นลูกศรคมฤๅ มันทุดมารยา เขาพูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่ในใจของเขา เขาวางแผนการคอยดักเขาอยู่□ 9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ไม่ควรที่เราจะลงโทษเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ ไม่ควรที่จะจิตใจเราจะแค้นประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ 10 เราจะร้องไห้และครวญครางเหตุภูเขานั้น และคร่ำครวญเหตุลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารเพราะว่ามันถูกเผาเสีย ไม่มีผู้ใดผ่านไปมา ไม่ได้ยินเสียงสัตว์เลี้ยงร่อน ทั้งนกในอากาศและสัตว์ใต้เท้าไปเสียแล้ว 11 เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นถ้ำของมัจฉกร และเราจะกระทำให้ห้วยเมืองของยูดาห์เป็นที่รกร้าง ไม่มีชาวเมืองสักคนเดียว□ 12 ใครเป็นคนมีปัญญาที่จะเข้าใจความนี้ได้ และมีผู้ใดที่พระโอรสของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขา เขาจึงประกาศความนั้นได้ เหตุไฉนแผ่นดินจึงพังทลายและถูกเผาเสียเหมือนถิ่นทุรกันดาร จึงไม่มีใครผ่านไปมา 13 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งราชบัญญัติของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเขา และไม่ได้เชื่อฟังเสียงของเรา หรือดำเนินตามนั้น 14 แต่ได้ดำเนินตามใจของตนเองอย่างดื้อดึง และติดตามพระบาอัล อย่างที่บรรพบุรุษได้สั่งสอนเขาไว้□ 15 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสว่า □ดูเถิด เราจะเลี้ยงชนชาตินี้ด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดื่มให้เขาดื่ม 16 เราจะกระจายเขาไปท่ามกลางประชาชาติ ที่ตัวเขาเองและบรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก และเราจะส่งดาบให้ไล่ตามเขาทั้งหลาย จนเราจะผลาญเขาสิ้น□

การอ้อนวอนให้วางใจในพระเจ้า

17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า □จงพิจารณาดู และเรียกนางร้องไห้ให้มา จงให้คนไปตามหญิงที่ชานาญมา 18 ให้เขาทั้งสองเสียงคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อน้ำตาจะอาบตาของเรา และเหงาตาของเราจะมีน้ำตาพอกมา 19 เพราะได้ยินเสียงคร่ำครวญจากศิโยนว่า □เราทั้งหลายย่อยยับเพียงใดแล้ว เราอับอายหนักหนา เพราะเราได้ทอดทิ้งแผ่นดิน เพราะที่อาศัยของเราได้เหวี่ยงพวกเร่ออกไป□ □ 20 โอ หญิงเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และให้หูของเจ้ารับพระวจนะจากพระโอรสของพระองค์ จงสอนบทคร่ำครวญแก่บุตรสาวของเจ้า จงสอนบทเพลงศพแก่เพื่อนบ้านของเธอทุกคน 21 เพราะความตายได้ขึ้นมาเข้าหน้าตาของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา ตัดพวกเด็กๆออกเสียจากข้างนอก และตัดคนหนุ่มๆออกเสียจากถนนทั้งหลาย 22 จงพูดว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ศพนมนุษย์จะล้มลงเหมือนมูลสัตว์ตกตามพื้นทุ่ง เหมือนฟ่อนข้าวล้มตามทุ่งเกี่ยว และไม่มีผู้ใดจะเก็บ□ □ 23 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน 24 แต่ให้ผู้ถ่อมถ่อมในสิ่งนี้คือในการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ทรงสำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 25 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ดูเถิด วันเวลาใกล้มาถึงแล้ว เมื่อเราจะลงโทษบรรดาผู้ที่รับพิธีเข้าสุหนัต พร้อมด้วยผู้ที่ไม่ได้รับพิธีเข้าสุหนัต คือ 26 อียิปต์ ยูดาห์ เอโดม และคนอัมโมน โมอับและบรรดาคนที่อยู่ใกล้ที่สุดในทะเลที่สุด ทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะบรรดาประชาชาติเหล่านี้มิได้รับพิธีเข้าสุหนัต และบรรดาวงศานอิสราเอลก็มิได้รับพิธีเข้าสุหนัตทางใจ□

10

พระเจ้ากับบรรดารูปเคารพ

1 โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้า 2 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □อย่าเรียนรู้อะไรทางแห่งบรรดาประชาชาติ หรืออย่ารำลึกกลัวเพราะหมายสำคัญของทองคำ ตามที่บรรดา

ประชาชนชาติคร่ำมกล้วนนั้น³ เพราะธรรมเนียมของชนชาติทั้งหลายก็ไร้สาระ เขาตัดต้นไม้มาจากป่าต้นหนึ่ง เป็นสิ่งที่มีอย่างได้กระทำด้วยขวาน⁴ เขาทั้งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ เขาตกแต่งไม้ด้วยก้อนและตะปู มันก็เคลื่อนไหวไปมาไม่ได้⁵ มันตั้งขึ้นเหมือนต้นอินทผลัม มันพูดไม่ได้ คนต้องขนมันไป เพราะมันเดินไม่ได้ อย่างกลัวมันเลย เพราะมันทำร้ายไม่ได้ มันก็ทำดีไม่ได้ด้วย⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หามิผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ และพระนามของพระองค์มีฤทธิ์มาก⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้ายโฮวาห์ หามิผู้ใดบรรดาประชาชนชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์ เพราะพระองค์สมควรแก่การอย่างนี้ เพราะในบรรดาปราชญ์ของบรรดาประชาชนชาติ และในบรรดาราชาอาณาจักรทั้งสิ้นของเขา ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์⁸ เขาทั้งหลายทั้งโง่และโง่เขลา ไม่อันนั้นเป็นแต่คำสอนไร้สาระ⁹ เครื่องเงินทุกนั้นเขาเอามาจากทาร์ซิช และเอาทองคำมาจากเมืองอุฟาส เป็นผลงานของช่างฝีมือ และเป็นผลน้ำมือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสีครามและสีม่วง เป็นผลงานของคนช่างนยทั้งนั้น¹⁰ แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเป็นพระมหากษัตริย์เองในดีย์ พอทรงพระพิโรธแผ่นดินก็หวั่นไหว และบรรดาประชาชนชาติจะทนต่อความกริ้วของพระองค์ไม่ได้¹¹ เจ้าจงพูดกับเขาทั้งปวงดังนี้ว่า บัรดาพระผู้ที่มีได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จะพิณาศไปจากแผ่นดินโลกและจากกายได้ฟ้าสวรรค์เหล่านั้น¹² พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์¹³ เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในห้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์¹⁴ มนุษย์ทุกคนโง่ในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น¹⁵ มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ¹⁶ พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบ ไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์¹⁷ โอ เจ้าทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การถูกล้อมเอ๋ย จงเก็บข้าของจากพื้นดิน¹⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ๏ดูเถิด เราจะเหวี่ยงชาวแผ่นดินออกไปเสีย ณ เวลานั้น และเราจะนำความทุกข์ใจมาถึงเขาเพื่อให้เขารู้สึก¹⁹ วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะความเจ็บปวดของข้าพเจ้า บาดแผลของข้าพเจ้าก็ร้ายหนัก แต่ข้าพเจ้าว่า ๏แท้จริงนี้เป็นความทุกข์ใจ และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา²⁰ เดี๋ยวนี้ของข้าพเจ้าก็ถูกทำลาย และเชือกของข้าพเจ้าก็ขาดสิ้น ลูกๆของข้าพเจ้าจากข้าพเจ้าไปหมด และไม่มีเขากลับแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะกางเต็นท์ให้ข้าพเจ้าอีก และแขวนม่านของข้าพเจ้าไว้²¹ เพราะว่าผู้เลี้ยงแกะก็โง่ และไม่ได้เสาะหาพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจะมีได้สำเร็จขึ้น และฝูงแกะทั้งหลายของเขา ก็จะกระจัดกระจายไป²² ดูเถิด เสียงลือมาถึงแล้ว เสียงไกลาหลยใหญ่จากแดนเหนือมากระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้าง และให้เป็นถ้ำของมังกร²³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปที่จะนำวิถีทางของตนเอง²⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดเตือนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม มิใช่ด้วยความกริ้วของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์มาถึงความสูญเปล่า²⁵ ขอพระองค์ทรงเทพะพิโรธของพระองค์เหนือเหล่าประชาชนชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือครอบครัวทั้งหลายที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเขาทั้งหลายได้กินเผาผลาญยาโคบ เขาได้เขมือบท่านเสีย และเผาผลาญท่านเสีย และกระทำที่อาศัยของท่านให้รกร้างไป

11

เยเรมีย์ประกาศเรื่องพันธสัญญาที่ยูดาห์ไม่รักษา

1 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า 2 ๏เจ้าจงฟังถ้อยคำในพันธสัญญาที่เกิดขึ้น และจงกล่าวแก่คนยูดาห์และชาวกรูเยรูซาเล็ม 3 เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า คนหนึ่งคนใดที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้ ให้ผู้นั้นเป็นที่แช่งเถิด 4 ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เราบัญญัติแก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย ในวันที่เราได้นำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จากแดนไฟเหล็ก กล่าวว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา และจงกระทำทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ เจ้าจึงจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า 5 เพื่อเราจะกระทำให้สำเร็จตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าว่า จะประทานแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ๏ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ๏โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้เป็นดังนั้นเถิด ๖ และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ๏จงป่าวร้องถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นในหัวเมืองของยูดาห์และในถนนหนทางเยรูซาเล็มว่า จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญาอันและประพดติดตาม 7 เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งแรงต่อบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ แม้จนถึงทุกวันนี้อย่างไม่มีหยุดยั้งกล่าวตักเตือนว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา 8 ถึงกระนั้นเขายังไม่เชื่อฟังหรือเงี้ยวฟัง แต่ทุกคนดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเขา เหตุฉะนั้น

เราจึงจะนำซึ่งตามบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญาในที่เราได้บัญชาให้เขากระทำ แต่เขาไม่ได้กระทำตามนั้น ให้มาตกเหนือเขา⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า ๏มีการคิดกันหมู่ท่ามกลางคนยูดาห์และท่ามกลางชาวกรุงเยรูซาเล็ม¹⁰ เขาได้หันกลับไปหาความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ปฏิเสธไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา เขาติดตามพระอื่นๆ และปรนนิบัติพระนั้น วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้คิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเรากระทำต่อบรรพบุรุษของเขา¹¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขา ซึ่งเขาหนีไม่พ้น ถึงเขาจะร้องทุกข์ต่อเรา เราจะไม่ฟังเขาทั้งหลาย¹² แล้วหิวเมืองยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มจะไปร้องทุกข์ต่อพระ ซึ่งเขาทั้งหลายได้เผาเครื่องหอมถวายนั้น แต่พระเหล่านั้นจะช่วยเขาให้รอดในเวลาลำบากไม่ได้¹³ โอ ยูดาห์เอ๋ย พระทั้งหลายของเจ้าก็มากเท่ากับเมืองทั้งหลายของเจ้า และตามจำนวนหนทางในกรุงเยรูซาเล็มเจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งที่ยับยาย คือแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล¹⁴ เพราะฉะนั้น เจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อเขาร้องต่อเราในเวลาลำบาก¹⁵ ผู้ที่รักของเรานั้นไม่มีสิทธิอะไรในนิเวศของเราเล่า ในเมื่อนางนั้นได้กระทำการชั่วช้ามาก และเมื่ออับริสทธิได้พ้นไปจากเจ้าแล้ว เมื่อเจ้ากระทำชั่ว เจ้าจึงเรงโลด¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงเคยเรียกเจ้าว่า ๏ต้นมะกอกเทศสดดงามด้วยผลเป็นอย่างดี๏ แต่พระองค์ทรงก่อไฟเผามันเสียด้วยเสียงพายุใหญ่ และกิ่งทั้งหลายของมันก็ถูกหักเสียแล้ว¹⁷ ด้วยว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ได้ปลุกเจ้า ได้ทรงประกาศความร้ายให้ตกแก่เจ้า เพราะความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ซึ่งเขาได้กระทำต่อผู้ตนเอง เพื่อได้ช่วยให้เราโกรธ ด้วยการเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้แล้ว พระองค์ทรงสำแดงการกระทำของเราแก่ข้าพระองค์¹⁹ แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนลูกแกะหรือวัวซึ่งถูกพามาถึงที่ฆ่า ข้าพระองค์ไม่ทราบเลยว่า พวกเขาได้ออกอุบายต่อข้าพระองค์โดยกล่าวว่า ๏ให้เราทำลายต้นไม้กับผลของมันเสียด้วย ให้เราตัดเขาออกเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เพื่อชื่อของเขาจะไม่เป็นที่ระลึกอีกเลย๏²⁰ แต่ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดลองดูทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์แลเห็นการแก้แค้นของพระองค์แก่เขา เพราะข้าพระองค์ได้มอบเรื่องของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว²¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนต่าบลอานาโฮ ผู้แสวงหาชีวิตของเจ้าและกล่าวว่า ๏อย่าพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ หรือมิฉะนั้นเจ้าจะต้องตายด้วยมือของเรา๏²² เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ๏ดูเถิด เราจะลงโทษเขาทั้งปวง พวกคนหนุ่มจะตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชายและบุตรสาวของเขาจะตายด้วยการฟันดาบหรือ²³ จะไม่มีเหลือสักคนเดียว เพราะเราจะนำความร้ายมาสู่คนต่าบลอานาโฮ คือปีแห่งการลงโทษเขา๏

12

คำร้องทุกข์ของเยเรมีย์และคำตอบจากพระเจ้า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์รู้สึกดีกับพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นฝ่ายถูก แม้กระนั้นข้าพระองค์ยังขอทูลเสนออุกคตของข้าพระองค์ต่อพระองค์ โฉนทางของคนชั่วจึงจำเริญขึ้น โฉนทุกคนที่ทรยศก็อยู่เย็นเป็นสุข 2 พระองค์ทรงปลุกเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็หยังรำกลง เราทั้งหลายของนางขึ้นและบังเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปากของเรา แต่ไกลจากใจของเรา 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ พระองค์ทรงเห็นข้าพระองค์และทรงทดลองใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงดูเราออกมาเหมือนแกะสำหรับการฆ่า และตั้งเราทั้งหลายไว้ต่างหากเพื่อวันฆ่า 4 แผ่นดินนี้จะไว้ทุกชนานเท่าใด และผักหญ้าตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไปนานเท่าใด เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น สัตว์และนกก็ถูกผลาญไปเสียสิ้น เพราะเขาว่า ๏พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรบันดาลปลายของเราทั้งหลาย๏ 5 ๏ถ้าเจ้าวิ่งแข่งกับทหารราบ และเขาทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อย เจ้าจะแข่งกับม้า ได้อย่างไร และถ้าเจ้ายังเหน็ดเหนื่อยในแผ่นดินแห่งสันติภาพซึ่งเจ้าวางใจนั้น เจ้าจะทำการใดในคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน 6 เพราะว่าแม้พี่น้องของเจ้าและวงศ์วานของบิดาเจ้า แม้ว่าเขาได้กระทำการทรยศต่อเจ้า เขายังเรียกให้ฝูงชนไล่ตามเจ้าไปถึงแม้ว่าเขาพูดถ้อยคำอย่างดีแก่เจ้า อย่าเชื่อเขาเลย 7 เราได้ละทิ้งนิเวศของเรา เราได้ทิ้งมรดกของเรา ทั้ง เราได้มอบผู้ที่รักของจิตใจเราไว้ในมือศัตรูของเธอ 8 มรดกของเราได้กลายเป็นเหมือนสิ่งใดในป่าต่อเรา เขาตบเสียงของเขาเข้าใส่เรา เพราะฉะนั้นเราจึงเกลียดเขา 9 มรดกของเราเป็นแก่เราเหมือนนกหลายตัว นกซึ่งอยู่รอบตอสุ่นกันนั้น ไปเถาะ ไปขุมขุมสัตว์ป่าทั้งทั้งสิ้น นำมันให้มากินเสีย 10 ผู้เลี้ยงแกะเป็นอันมากได้ทำลายสวนองุ่นของเราเสีย เขาทั้งหลายได้เหยียบย่ำส่วนของเราไว้ใต้ฝ่าเท้า เขาทั้งหลายได้กระทำให้ส่วนอันพึงใจของเรากลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง 11 เขาทั้งหลายได้กระทำส่วนของเราให้รกร้าง เมื่อรกร้างส่วนนั้นก็คร่ำครวญต่อเรา แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งให้รกร้าง เพราะไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ในเรื่องนี้ 12 ผู้ทำลายล้างได้มาบนบรรดาที่สูงทั้งปวงในถิ่นทุรกันดาร เพราะว่าแสงดาบของพระเยโฮวาห์จะทำลายจากปลายแผ่นดินนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีเนื้อหนังใดๆที่จะมีสันติภาพ 13 เขาทั้งหลายได้หว่านข้าวสาสี้ และจะเกี่ยวหนาม

เขาได้กระทำให้ตัวเจ็บปวด แต่จะไม่ได้กำไรอะไร เขาทั้งหลายจะละอายด้วยผลการเกี่ยวของเขา ด้วยเหตุความโกรธเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ด้วยเรื่องบรรดาเพื่อนบ้านที่ชั่วร้ายของเรา ผู้ที่ได้แต่ต้องมรดกซึ่งเราได้ให้อิสราเอลประชาชนของเราสืบมรดกนั้นว่า ๐ ดูเถิด เราจะถอนเขาทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินของเขา และเราจะถอนวงศ์วานยูดาห์จากท่ามกลางเขาทั้งหลาย¹⁵ และต่อมาหลังจากที่เราได้ถอนเขาทั้งหลายขึ้นแล้ว เราจะกลับมีความเมตตาต่อเขาอีก และเราจะนำเขาทั้งหลายมาอีก ให้ต่างก็มีมรดกของตน และยังมีแผ่นดินของตน¹⁶ และจะเกิดกรณีขึ้นว่า ถ้าเขาทั้งหลายจะอดสาหัสศึกษาทางแห่งประชาชนของเรา คือปัญญาในนามของเรา ๐ ดราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่^{๑๗} อย่างที่เขาได้สอนประชาชนของเราให้ปัญญาโดยพระบาอัล แล้วเขาจะได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเรา¹⁷ แต่ถ้าเขาทั้งหลายจะไม่เชื่อฟัง แล้วเราจะถอนประชาชาตินั้นขึ้นและทำลายเขาจนสิ้น^{๑๘} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

13

ฝ่าป่านาคาเอวที่สกปรกเปรียบได้กับอิสราเอล

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าด้วยว่า ๐ จง ไปซื้อฝ่าป่านาคาเอวมาผืนหนึ่ง นาคาเอวของเจ้าไว้และอย่าจมน้ำ^๒ ๐ ข้าพเจ้าจึงซื้อฝ่าป่านาคาเอวผืนหนึ่งตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และนาคาเอวของข้าพเจ้าไว้^๓ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า ๐ จงเอาฝ่าป่านาคาเอวซึ่งเจ้าได้ซื้อมา ซึ่งอยู่ที่เอวของเจ้า และจงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส แล้วซ่อนผ้านั้นไว้ในซอกหินแห่งหนึ่ง^๔ ๐ ข้าพเจ้าก็ไปและซ่อนผ้านั้นไว้ในซอกแม่น้ำยูเฟรติส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า^๕ ต่อมาอีกหลายวันพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐ จงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส และเอาฝ่าป่านาคาเอวซึ่งเราได้ส่งเจ้าให้ซ่อนไว้ที่นั่นนั้นมาเสียจากที่นั่น^๖ ๐ แล้วข้าพเจ้าก็ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส และขุดเอาฝ่าป่านาคาเอวมาจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ ดูเถิด ฝ่าป่านาคาเอวนั้นเสียหายหมด จะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้อีก^๗ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า ๐ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราก็จะทำลายความทะนงใจของยูดาห์ และความทะนงใจใหญ่ยิ่งของเยรูซาเล็มเสียอย่างนั้นแหละ^๘ คือชนชาติที่ชั่วร้ายนี้ ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ผู้ที่ดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจของตนเอง และได้ติดตามพระอื่น เพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น จะเป็นเหมือนฝ่าป่านาคาเอวนี้ซึ่งจะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้^๙ ๐ เพราะฝ่าป่านาคาเอวติดอยู่ที่เอวของมนุษย์นั้นได้ เรากิจักกระทำให้อวัยวะทั้งสิ้นของอิสราเอลและวงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเรานั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชน ชื่อเสียงที่สรรเสริญ และสง่าราศีแก่เรา แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ฟัง

การที่อิสราเอลจะตกเป็นเชลยกำลังใกล้เข้ามา

¹² ฉะนั้นเจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ๐ นาอูบูนจะเต็มใหญ่ทุกลูก^{๑๓} และเขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า ๐ เราไม่รู้หรือว่านาอูบูนจะต้องเต็มใหญ่ทุกลูก^{๑๔} แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความมึนเมา คือกษัตริย์ทั้งหลายของผู้นับถือนมัสการของดาวดี พวกบรโธด พวกผู้พยากรณ์ และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งสิ้น^{๑๕} และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะเหวี่ยงเขาทั้งหลายให้ชนก้นและก้น พวกพ่อก้นพวกลูก เราจะไม่สงสารหรือไม่ไว้ชีวิต หรือไม่เมตตา แต่เราจะทำลายเขา^{๑๖} จงฟังและเงี่ยหูฟัง อย่าอย่าไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสั่งพระวาจาแล้ว^{๑๗} จงถวายสัจจะแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมืดมา ก่อนที่เท้าของเจ้าจะสะดบนกฎเกณฑ์ที่มีแสงไฟแล้ว และขณะเมื่อเจ้าทั้งหลายมองหาความสว่าง พระองค์ทรงกลับให้เป็นเงามืดจาง และทรงกระทำให้เป็นความมืดบอด^{๑๘} แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะไม่ฟัง จิตใจของข้าพเจ้าก็จะร้องไห้ลับๆ เพราะความทะนงใจของเจ้า ตาของข้าพเจ้าจะร้องไห้มากนัก และมีน้ำตาอาบหน้า เพราะฝูงแกะของพระเยโฮวาห์ถูกต้อนเอาไปเป็นเชลย^{๑๙} จงกล่าวแก่กษัตริย์และพระราชินีว่า ๐ ขอทรงประทับ ณ ที่ต่ำ เพราะว่าอำนาจของพระองค์ คือมงกุฎแห่งสัจจะของพระองค์จะหล่นมา^{๒๐} หัวเมืองแห่งภาคใต้ก็ถูกปิดซึ่งไม่มีใครจะเปิดได้ ยูดาห์ทั้งสิ้นก็จะถูกกวาดไปเป็นเชลย จะถูกกวาดไปเป็นเชลยหมดทีเดียว^{๒๑} ๐ จงเสพยาของเจ้าขึ้นดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ฝูงแกะที่ได้อมบไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะที่ดังนามของเจ้านั้น^{๒๒} เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า เพราะเจ้าเออได้สอนเขาให้เป็นนายและเป็นประมุขของเจ้า ความเจ็บปวดจะไม่เข้ามาครอบงำเจ้า อย่างความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือ^{๒๓} และถ้าเจ้าว่าในใจของเจ้าว่า ๐ ข้าพเจ้าไม่กลัวสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้าพเจ้า ก็เพราะความชั่วช้าที่มากมายใหญ่โตของเจ้า เสื้อของเจ้าจึงต้องถูกฉีกขึ้น และสันเท้าของเจ้าจึงไม่ปิดบัง^{๒๔} คนเออโอเปียเปลี่ยนวรรณะของตนเองได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมัน ถ้าได้แล้วเจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อกรกระทำความชั่วจะมากกระทำความดีก็ได้^{๒๕} ฉะนั้นเราจะกระจ่ายเขาทั้งหลายไปเหมือนแกลบที่ถูกลมจากถิ่นทุรกันดาร^{๒๖} นี่เป็นส่วน

ของเจ้า เป็นส่วนที่เราได้ตวงออกให้แก่เจ้า^{๒๗} พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๐ เพราะเจ้าได้ล้มเราเสีย และไว้วางใจในการมูสา^{๒๘} ฉะนั้น เราเองจะถลกเสื้อคลุมของเจ้ามาปกหน้าเจ้า คือให้ความอับอายขายหน้า

ของเจ้า²⁷ เราได้เห็นการล่วงประเวณีของเจ้า การครวญหา การเล่นชู้อย่างแก่ราคะของเจ้า และการที่นาสะอิดสะเอียนของเจ้า บนเนินเขาทั้งหลายที่ในทุ่งนา โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า อิกน่านสักเท่าใดเจ้าจึงจะยอมกระทำให้เจ้าสะอาดได้□

14

ผู้พยากรณ์ประกาศเรื่องความแห้งแล้ง

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวกับความแห้งแล้งว่า 2 □ยูดาห์ไว้ทุกข์ และประดูเมืองทั้งปวงของเธอก็อ่อนกำลังลง ประชาชนของเธอก็ตั่งตำหนาก็มอยุ่นบนแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็ขึ้นไป 3 ขุนนางของเธอส่งผู้ร่ำไห้ของเธอไปตักน้ำ เขาทั้งหลายไปยังที่ซึ่งน้ำเห็นว่าไม่มีน้ำ เขาทั้งหลายก็กลับไปด้วยภาชนะเปล่า เขาทั้งหลายได้อายและขายหน้า เขาจึงคลุมศีรษะของเขาทั้งหลายเสีย 4 เพราะเรื่องแผ่นดินที่แห้งแล้งเนื่องจาก ไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน ชาวนาทั้งหลายก็อับอาย เขาทั้งหลายจึงคลุมศีรษะของเขาเสีย 5 แม้กวางตัวเมียที่อยู่ในท้องทุ่งก็เล็ดทิ้งลูกที่ตกใหม่ของมันเสีย เพราะว่าไม่มีหญ้า 6 ลาป่ายืนอยู่บนที่สูง มันสุดลมหายใจเหมือนมังกร ตาของมันก็มีมัว เพราะไม่มีหญ้า 7 □แม้ว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์โปรดเปิดเผยให้เห็นแก่พระนามของพระองค์ ด้วยวาระบรรดาการกลับสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มากยิ่งขึ้น ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ 8 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราในยามลำบาก โอ ข้าแต่พระองค์ทรงเป็นเหมือนคนต่างด้าวในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางและอาศัยค้างเพียงคืนเดียว 9 โฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนชายที่ง่วง หรือเหมือนคนที่มีกำลังมากแต่ช่วยใครให้รอดไม่ได้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้กระนั้นก็ดีพระองค์ทรงสถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย คนเขาเรียกพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์ ขออย่าทรงละข้าพระองค์ทั้งหลายไว้เสีย 10 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ชนชาตินี้ว่า □เขาทั้งหลายรักที่จะพเนจร ไปอย่างนี้ เขาทั้งหลายไม่ยับยั้งเท้าของเขาไว้ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงไม่ทรงรับเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และลงโทษการผิดบาปของเขา 11 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า □อย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้เลย 12 แม้ว่าเขาอดอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเขา แม้เขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญบูชา เราก็จะไม่รับมัน แต่เราจะผลาญเขาเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด 13 แล้วข้าพเจ้าพูดว่า □ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดุเถิด พวกผู้พยากรณ์กล่าวแก่ข้าว่า □ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นดาบหรือจะมีการกันดารอาหาร แต่เราจะให้สันติภาพที่แน่นอนแก่เจ้าในสถานที่นี้ □ 14 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า □พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นพยากรณ์เท็จในนามของเรา เรามีได้ใช้เขาทั้งหลาย และเรามีได้บัญชาเขาหรือพูดกับเขา เขาพยากรณ์มิดและการทำนายนเทืองแก่เจ้าทั้งหลาย เป็นการทำนายนที่ไร้ค่า เป็นการล่อลวงของจิตใจเขาเอง 15 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์ ผู้พยากรณ์ในนามของเรา แม้ว่าเราได้ใช้เขาทั้งหลาย และผู้กล่าวว่า □ดาบและการกันดารอาหารจะไม่มาถึงแผ่นดินนี้ □ พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นจะถูกผลาญเสียด้วยดาบ และการกันดารอาหาร 16 และประชาชนผู้ซึ่งเขาพยากรณ์ให้ฟังนั้น จะถูกทิ้งไว้ในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเหตุการณ์การกันดารอาหารและดาบ ซึ่ง ไม่มีผู้ใดจะฝังเขา คือทั้งตัวเขาทั้งหลาย ภรรยาของเขา บุตรชายและบุตรสาวของเขา เพราะเราจะเหวความชั่วของเขาของเขา 17 เจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาว่า □ขอให้ดาบของเรานั้นดาไล้ทั้งกลางคืนและกลางวัน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะบุตรสาวพรหมจารีแห่งประชาชนของเราถูกขยี้ด้วยความหายนะยิ่งใหญ่ ถูกตืออย่างหนักมาก 18 ถ้าเรากลับไปในทุ่งนา ดุเถิด นั่นคนที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในกรุง ดุเถิด นั่นโรคอันเนื่องจากการกันดาร เพราะว่าทั้งพวกผู้พยากรณ์และปุโรหิตไปค้ำกันบนแผ่นดินที่เขาไม่รู้จัก □ 19 พระองค์ทรงปฏิเสธไม่รับยูดาห์เสียทีเดียวแล้วหรือ พระทัยของพระองค์เกลียดชังโยนเสียแล้วหรือ โฉนพระองค์ทรงเขียนดีข้าพระองค์ทั้งหลาย จนไม่มีการรักษาข้าพระองค์ให้หาย ข้าพระองค์ทั้งหลายยอมหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีมาเลย เรามองหาเวลาเยียวยา แต่ประสบความสยดสยอง 20 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสารภาพความชั่วของพวกข้าพระองค์ และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ 21 เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์ ขออย่าให้หลู่เกียรติแห่งพระที่นั่นอันรุ่งเรืองของพระองค์ ขอทรงระลึกและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์ 22 ในบรรดาพระเทียมเท็จแห่งประชาชนชาติทั้งหลายมีพระองค์ใดเล่าที่ทำให้เกิดฝนได้หรือ ท้องฟ้าประทานน้ำฝนได้หรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์มิใช่พระเจ้าองค์นั้นดอกหรือ พวกข้าพระองค์จึงคอยหวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

15

การพิพากษาของพระเยโฮวาห์ต่อยูดาห์

1 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "แม้ว่าโมเสส และฮามูเอล จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา จิตใจของเราจะไม่หันไปหาชนชาตินี้" ใส่เขาทั้งหลายออกไป ให้พ้นสายตาของเรา แล้วให้เขาไป 2 และต่อมาถ้าเขาถามเจ้าว่า "เราจะไปที่ไหน?" เจ้าจงพูดกับเขาว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่มัจจุรณตายจะไปหาความตาย คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่มัจจุรณตายจะไปหาความตาย คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่มัจจุรณตายจะไปหาความตาย' คนที่กำหนดให้แก่มัจจุรณตายจะไปหาความตาย" 3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะกำหนดสอยาวไว้เหนือเขา คือ ดาบสังหาร สุนัขกัดฉีก นกในอากาศ และสัตว์บนแผ่นดินโลกที่จะกัดกินและทำลาย" 4 และเราจะกระทำให้เขาถูกถอดไปยังราชอาณาจักรทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก เหตุด้วยการกระทำซึ่งมโนเสสหรือบุตรเยเซเคียห์หรือบุตรยิแซกิเยลได้กระทำในเยรูซาเล็ม 5 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ใครจะสงสารเจ้า หรือใครจะเสียใจกับเจ้า หรือใครจะแวงมาถามทุกข์สุขของเจ้า? 6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าได้ปฏิเสธเรา เจ้าถอยหลังหนีไป เราจึงจะเหยียดมือออกไปต่อสู้อยู่เจ้าและทำลายเจ้า เราเฝ้าต่อการพ่นไฟแล้ว" 7 เราจะขัดเขาด้วยส้อมขัดข้าว ในบรรดาประตูเมืองแห่งแผ่นดินนั้น เราจะทำให้ลูกของเขาทั้งหลายตาย เราจะทำลายประชาชนของเรา เพราะเขาทั้งหลายมิได้หันกลับจากพฤติกรรมของเขา 8 เราจะทำให้หญิงม่ายของเขามีมาก ยิ่งกว่าเมื่อดาวิดในทะเล ณ เวลาเที่ยงวัน เราได้นำผู้ทำลายมาสู่บรรดาแม่ของคนที่เขาทั้งหลาย เราได้กระทำให้ความสยดสยองตกเหนือกรุงนั้นโดยฉับพลัน 9 เธอที่คลอดบุตรเจ็ดคนก็อ่อนกำลัง เธอตายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ของเธอตกเมื่อยังวันอยู่ เธอได้รับความละอายและขายหน้า เราจะมอบผู้ที่เหลืออยู่ให้แก่ดาบต่อหน้าศัตรูของเขา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

พระสัญญาและการขู่เชิญ

10 แม้เจ้า วิวติแก่ฉัน ที่แม่คลอดฉันมาเป็นคนที่ให้เกิดการแก่งแย่งและการชิงดีแก่แผ่นดินทั้งสี่ ฉันก็มิได้ให้ฉันโดยคิดดอกเบี๋ย หรือฉันก็มิได้ยืมเขาโดยคิดดอกเบี๋ย แต่เขาทุกคนแสวงฉัน 11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "พวกที่เหลืออยู่จะอยู่เย็นเป็นสุข เราจะกระทำให้พวกศัตรูกระทำต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกข์ใจ 12 เหล็กจะหัก เหล็กจากทิศเหนือและเหล็กกล้าหรือ 13 บรรดาสิ่งของและทรัพย์สินสมบัติของเจ้า เราจะมอบให้เป็นของริบไม่คืนค่า เพราะบาปทั้งสี่ของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของเจ้า 14 เราจะกระทำให้เจ้าไปกับพวกศัตรูของเจ้ายังแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เราก่อไฟขึ้น ซึ่งจะเผาเจ้าทั้งหลายเสีย"

การคร่ำครวญของเยเรมีย์

15 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และเยียมเยียนข้าพระองค์ ขอทรงแก้แค้นผู้มุ่งหมายข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์ เพราะการอดกลั้นพระทัยของพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักว่าข้าพระองค์ทนการดิ้นรนด้วยเห็นแก่พระองค์ 16 เมื่อพบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวจนะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา เพราะว่าเขาเรียกข้าพระองค์ตามพระนามของพระองค์ 17 ข้าพระองค์มีได้นั่งอยู่ในหมู่คนที่เยาะเย้ยกัน ทั้งข้าพระองค์ก็มีได้เปรมปรีดี ข้าพระองค์นั่งอยู่คนเดียว เพราะเหตุพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มด้วยความกลัว 18 ในความเจ็บของข้าพระองค์มิได้หยุดยั้ง บาดแผลของข้าพระองค์ก็รักษาไม่หาย มันไม่ยอมหาย พระองค์ทรงเป็นเหมือนผู้มสาแก่ข้าพระองค์หรือ หรืออย่างน้ำที่เหือดแห้ง

พระเยโฮวาห์ทรงให้เยเรมีย์มั่นใจในพระองค์

19 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า "ถ้าเจ้ากลับมา เราจะให้เจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา ถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐไปจากสิ่งเลวทราม เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา จงให้เขาทั้งหลายหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้าอย่าหันไปหาเขา 20 เราจะกระทำเจ้าให้เป็นกำแพงป้อมทองสัมฤทธิ์แก่ชนชาตินี้ เขาทั้งหลายก็จะต่อสู้กับเจ้า แต่เขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้รอดและช่วยเจ้าให้พ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ 21 "เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว และไถ่เจ้าจากกำมือของคนอ้ำหิต"

16

พระเจ้าไม่ให้เยเรมีย์มีครอบครัว

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 "เจ้าอย่ามีภรรยา เจ้าอย่ามีบุตรชายหรือบุตรสาวในที่นี้ 3 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เรื่องบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดในที่นี้ และทรงกล่าวถึงพวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และพวกบิดาที่ให้งบเกิดคนเหล่านั้นในแผ่นดินนี้ว่า 4 เขาทั้งหลายจะตายด้วยโรคภัย จะไม่มีการโอศุครวญอาลัยเขาทั้งหลาย หรือจะไม่มีการจัดการฝังเขา เขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร และศพทั้งหลายของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์แห่งแผ่นดิน 5 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'อย่าเข้าไปในเรือนที่ครวญคร่ำ หรือไปโอดครวญ หรือ ไปเสียใจด้วย' พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้เอาสันติภาพของเราไปจากชนชาตินี้แล้ว

ทั้งความเมตตาและกรุณาของเรา⁶ ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตายในแผ่นดินนี้ จะไม่มีใครจัดการฝังเขา จะไม่มีใครมาโอตครวญอาลัยเขา หรือมากรีดตัวหรือมาโกนศีรษะเพื่อเขา⁷ จะไม่มีผู้ใดนึกตัวเองเพื่อเขาเมื่อไรทุกข์ เพื่อจะปลอบโยนเขาเหตุคนที่ตายนั้น เพราะบิดามารดาของเขาจะไม่มีใครมอบถ้วยแห่งความเล้าโลมใจให้เขาดื่ม⁸ เจ้าอย่าเข้าไปนั่งกินและดื่มกับเขาในเรือนที่มีการเลี้ยง⁹ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้เสียงบันเทิงและเสียงรื่นเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาวขาดจากสถานที่ที่ต่อสายดาของเจ้าทั้งหลายและในวันของเจ้า¹⁰ ต่อมาเมื่อเจ้าบอกรบรดาถ้วยเหล่านั้นแก่ชนชาตินี้ และเขาทั้งหลายพูดกับเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่พระเยโฮวาห์จึงทรงประกาศความร้ายใหญ่ยิ่งทั้งสิ้นนี้ให้ตกแก่เรา ความชั่วช้าของเราคืออะไรเล่า เราได้กระทำบาปอะไรต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเล่า¹¹ แล้วเจ้าฟังกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะบรรพบุรุษของเจ้า ได้ละทิ้งเรา และได้ติดตามพระอื่น และได้ปรนนิบัติและนมัสการพระนั้น และได้ละทิ้งเรา และมีได้รักษาราชบัญญัติของเรา¹² และเพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรพบุรุษของเจ้า เพราะดูเถิด เจ้าทุกคน ได้ดำเนินตามความต้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของตนเอง ปฏิเสธไม่ยอมฟังเรา¹³ เพราะฉะนั้น เราจะเหวี่ยงเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่นทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่ใส่แดงพระคุณแก่เจ้าเลย¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชากรอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด¹⁵ แต่จะพูดว่า พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชากรอิสราเอลขึ้นมาจากแดนเหนือ และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด¹⁶ เพราะเราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะส่งบาปประมาทเป็นอันมาก และเขาจะจับเขาทั้งหลาย ภายหลังเราจะให้เขาพาพราวนมาเป็นอันมาก พราวนจะล่าเขาทั้งหลายตามภูเขาทุกแห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามช่องหิน¹⁸ เพราะวา ดาเราเอง ดูพฤติการณ์ทั้งสิ้นของเขา จะปิดบังไว้จากหน้าเราไม่ได้ และความชั่วช้าของเขาทั้งหลายจะซ่อนพินดาเราไม่ได้¹⁹ และก่อนอื่นเราจะตอบสนองความชั่วช้าและบาปของเขาเป็นสองเท่า เพราะเขาได้กระทำให้แผ่นดินเราเป็นมลทินไป และกระทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยซากของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของเขาทั้งหลาย²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังและที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวันยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาเฝ้าพระองค์จากที่สุดปลายโลก และทูลว่า บรรพบุรุษของเราไม่ได้รับมรดกอันใด นอกจากสิ่งมูสา สิ่งไร้ค่า และสิ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรในตัว²¹ มนุษย์จะสร้างพระไว้สำหรับตนเองได้หรือ สิ่งอย่างนั้นไม่ใช่พระ²² เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำให้เขารู้จักกาลครั้งนี้ เราจะกระทำให้เขารู้จักมือของเราและฤทธิ์อำนาจของเรา และเขาทั้งหลายจะรู้วามนามของเราคือพระเยโฮวาห์

17

จิตใจอันหลอกลวงของยูดาห์

1 บาบของยูดาห์นั้นมันหักไว้ด้วยปากกาเหล็ก ด้วยปลายเพชรจารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเขา และบนเชิงนอนที่แท่นบูชาของเขาทั้งหลาย 2 ฝ่ายลูกหลานของเขา ก็จะลี้ภัยแท่นบูชาและเหล่าเสารูปเคารพของเขาข้างต้นไม้สดทุกต้นบนเนินเขาสูง 3 โอ ภูเขาที่อยู่กลางทุ่งเอ๋ย เราจะให้บรรดาลิงของและทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเป็นของริบ และเราจะนับว่าปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้าเป็นความบาปของเจ้า ตลอดทั่วบริเวณชายแดนของเจ้า 4 เจ้าจะต้องปล่อยมือของเจ้าจากมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้าปรนนิบัติศัตรูของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเราเจ้าก่อไฟขึ้นซึ่งจะไหม้อยู่เป็นนิตย์ 5 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นแขนของเขา และใจของเขาหันออกจากพระเยโฮวาห์ คนนั้นก็เป็นที่สาปแช่ง 6 เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ที่ทะเลทราย และจะไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย

คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร

7 คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์⁸ เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้มที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็จะไม่สังเอด เพราะใบของมันเขียวอยู่เสมอ และจะไม่กระวานกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล⁹ จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเลื่อมทราอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า¹⁰ เราคือพระเยโฮวาห์ที่ตรวจค้นดูจิต และทดลองดูใจ เพื่อให้ทุกคนตามพฤติการณ์ของเขา ตามผลแห่งการกระทำของเขา¹¹ เหมือนนกกระทักไข แต่ไม่ให้ออกเป็นตัวฉันใด คนที่ได้ความมั่งมีมาอย่างไม่มีธรรมก็ฉันนั้น พอถึงกลางวัย มันก็พราจากคนนั้นเสีย และในตอนปลายของเขา เขาจะเป็นคนโอดเขลา¹² ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิของเราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เดิมนั้น¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความหวังแห่งอง

“สราเอล บรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์จะต้องรับความอับอาย บรรดาคนทั้งปวงที่หันไปจากเราจะต้องจารึกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย”¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะได้หาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าพระองค์จึงจะรอด เพราะพระองค์เป็นที่สรรเสริญของข้าพระองค์¹⁵ ดูเถิด เขาทั้งหลายได้พูดกับข้าพระองค์ว่า “พระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่ที่ไหน ให้มาเถิด”¹⁶ ข้าพระองค์มิได้หาโอกาสเล็กเป็นผู้เลื่องแฉะที่ตามพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็ไม่ประสงค์ในแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบแล้ว สิ่งซึ่งออกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ก็ถูกต้องต่อพระพิชิตของพระองค์¹⁷ ขออย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ครั่นคร้าม พระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ในวันร้าย¹⁸ ผู้ใดชมเชยข้าพระองค์ ขอให้เขาได้รับความละอาย แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอาย ขอให้เขาครั่นคร้าม แต่อย่าให้ข้าพระองค์ครั่นคร้าม ขอทรงนำวันร้ายมาตกเหนือเขา ขอทรงทำลายเขาด้วยการทำลายซ้ำซ้อน

จงรักษาวินสบบาโต

¹⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า “จงไปยืนในประตูนครประชาชน ซึ่งบรรดาภักษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จเข้า และซึ่งพระองค์เสด็จออก และในประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม”²⁰ และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภักษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์”²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย อย่าได้หามหาอะไรในวันสบบาโต หรือนำของนั้นเข้าทางประตูประตูเยรูซาเล็ม”²² และอย่าหามหาของของเจ้าออกจากบ้านในวันสบบาโต แต่งงรักษาวินสบบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชาบรรพบุรุษของเจ้าไว้²³ ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เชื่อฟังหรือเงี้ยวหูฟัง แต่กระทำของเขาทั้งหลายให้แข็ง เพื่อจะไม่ได้อินและไม่รับคำสั่งสอน²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ต่อมาถ้าเจ้าเชื่อฟังเรา และไม่ทำบาปใดๆเข้ามาทางประตูเมืองนี้ในวันสบบาโต แต่รักษาวินสบบาโตให้บริสุทธิ์ และไม่กระทำงานในวันนั้น”²⁵ แล้วจะมีภักษัตริย์และเจ้านาย ผู้ประทับบนบัลลังก์แห่งดาวิดเสด็จเข้าทางประตูทั้งหลายของเมืองนี้ เสด็จมาในรถรบ และบนม้า ทั้งบรรดาภักษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม และเมืองนี้จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์²⁶ และประชาชนจะมาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ และจากที่ซึ่งอยู่รอบเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินเบนยามิน จากที่ราบ จากเทือกเขา และจากภาคใต้ นำเอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสักการบูชา เครื่องธัญญาบูชาและกายน และนำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁷ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาวินสบบาโตให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสบบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวงศ์ทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และจะดับกัมไ้ไม่ได้”

18

การปั้นภาชนะที่เสียแล้วให้เป็นภาชนะอีกลูกหนึ่ง

¹ พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ว่า ² “จงลุกขึ้น ไปที่บ้านของช่างหม้อ เราจะให้เจ้าได้อินถ้อยคำของเราที่นั่น”³ ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่างหม้อ และดูเถิด เขากำลังทำงานอยู่ที่แป้นเวียน⁴ และภาชนะซึ่งทำด้วยดินก็เสียอยู่ในมือของช่างหม้อ เขาจึงปั้นใหม่ให้เป็นภาชนะอีกลูกหนึ่งตามที่ช่างหม้อเห็นว่าการทำ⁵ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ⁶ “โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่เราทำกับคนที่ไม่ได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าอยู่ในมือของเราอย่างดินเหนียวอยู่ในมือของช่างหม้อ”⁷ ถ้าเวลาใดก็ตามเราประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะถอนและพังและทำลายมันเสีย⁸ และถ้าประชาชาตินั้น ซึ่งเราได้ส่งมาว่าไว้เกี่ยวข้องด้วย หันเสียจากความชั่วร้ายของตน เราก็จะกลับใจจากความชั่วซึ่งเราได้ตั้งใจจะกระทำแก่ชาตินั้นเสีย⁹ และถ้าเวลาใดก็ตาม เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นและปลูกฝังไว้¹⁰ และถ้าชาตินั้นได้กระทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา เราก็จะกลับใจจากความดีซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วว่าเราจะให้ประโยชน์แก่ชาตินั้นเสีย¹¹ เพราะฉะนั้น คราวนี้จึงกล่าวกับคนยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังก่อสิ่งร้ายไว้สู้เจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งไว้สู้เจ้า ทุกคนจงกลับเสียจากทางชั่วของตน และจงซ่อมทางและการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย”¹² แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า “โอ เหล่าไทล เราจะทำตามแผนงานของเราเอง และต่างจะกระทำตามความดื้อดึงแห่งจิตใจชั่วของตนทุกคน”¹³ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า “จงไปเที่ยวถามดูท่ามกลางประชาชาติว่า ผู้ใดเคยได้อินเหมือนอย่างนี้บ้าง อิสราเอลพรมหจรรย์นั้น ได้กระทำสิ่งอันน่าหวาดเสียวนัก¹⁴ คนจะละทิ้งหิมะแห่งภูเขาเลบานอนซึ่งมาจากหน้าผาแห่งหุบหรือ ลำธารที่ไหลเย็นจากที่อื่นจะแห้งไปหรือ¹⁵ เพราะเหตุว่าประชาชนของเราได้ลืมนเราเสีย เขาทั้งหลายจึงเผาเครื่องหอมบูชาสิ่งไร้สาระ ทำให้เขาได้เสียดูในหนทางของเขาในถนนโบราณ และเดินตามทางขอยไม่ไปตามถนนหลวง¹⁶ ได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นทึกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียนอยู่เนื่องนี้โดย ทุกคนที่ผ่าน ไปทางนั้นก็ตกตะลึงและสั่นศีรษะของเขา”¹⁷ เรา

จะให้เขากระจัดกระจายออกไปจะถูกพัดด้วยลมตะวันออกต่อหน้าศัตรู เราจะหันหลังให้เขา ไม่ใช่หันหน้าให้ ในวันแห่งความหายนะของเขานี้□ 18 แล้วเขากล่าวว่า ข้าเกิด ให้เราปองร้ายเยเรมีย์ เพราะว่าพระราชบัญญัติจะไม่พ้นจากไปจากบรรดาปุโรหิต หรือคำปรีกษาย่อมไม่ขาดจากนักปราชญ์ หรือถ้อยคำไม่ขาดจากผู้พยากรณ์ มาเกิด ให้เราโจมตีเขาด้วยลิ้น และอย่าให้เราฟังคำของเขาเลย□ 19 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงปรีกษณ์ของข้าพระองค์สิ พระเจ้าข้า 20 ความชั่วเป็นของสำหรับตอบแทนความดีหรือ ถึงกระนั้น เขายังชุดหลุมไว้บ่อนชีวิตของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกว่าข้าพระองค์ยืนเฝ้าพระองค์ทุกขอความดีเพื่อเขา เพื่อจะเห็นพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากเขา 21 เพราะฉะนั้น ขอทรงมอบลูกหลานของเขาให้แก่การกันดารอาหาร ให้โลหิตของเขาทั้งหลายไหลออกด้วยอำนาจของดาบ ให้ภรรยาของเขาทั้งหลายขาดบุตร และเป็นหญิงม่าย ขอให้ผู้ชายของเขาประสบความตาย ให้อนุชนของเขาถูกดาบตายในสงคราม 22 ขอให้ได้ยินเสียงร้องมาจากเรือนของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงพากองทหารมาปล้นเขาอย่างฉับพลัน เพราะเขาทั้งหลายได้ชุดหลุมไว้ดักข้าพระองค์ และวางบ่วงดักเท้าของข้าพระองค์ 23 แม้กระนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบการปองร้ายทั้งสิ้นของเขาที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ขออย่าทรงลบความชั่วของเขา หรือลบบาปของเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ขอให้เขาถูกคว่ำลงต่อพระพักตร์พระองค์ ขอทรงจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความกริ้วของพระองค์

19

บทเรียนจากเหยือกดินที่แตกแล้ว

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงไปซื้อเหยือกดินของช่างหม้อมาลูกหนึ่ง แล้วพาผู้ใหญ่บางคนของประชาชนและปุโรหิตอาโรสางคน 2 ไปที่หุบเขาบุตรชายของอินโนม ตรงทางเข้าประตูตะวันออก และป่าวร้องถ้อยคำที่เราบอกเจ้าไว้วันนี้ 3 เจ้าจงว่า โอ ข้าแต่บรรดาภคินีแห่งยูดาห์ และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หูของผู้ใดที่ได้ยินจะเข้าใจ 4 เพราะว่าประชาชนได้ละทิ้งเรา และได้ห่างเหินไปจากสถานที่นี้ และได้เผาเครื่องหอมในที่นี้เพื่อบูชาแก่พระอื่น ผู้ซึ่งตัวเขาเอง หรือบรรพบุรุษของเขา หรือบรรดาภคินีของยูดาห์ไม่รู้รัก และเพราะเขาได้กระทำให้โลหิตของเขาไม่มีผิดเติมในที่นี้ 5 และได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระบาอัล ซึ่งเรามิได้บัญชาหรือให้ประกาศิต หรือได้นึกในใจของเรา 6 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อสถานที่นี้จะไม่มีใครเรียกชื่อว่า โทเฟท หรือหุบเขาบุตรชายของอินโนมอีก แต่เรียกว่า หุบเขาของการฆ่า 7 และในสถานที่นี้เราจะกระทำให้แผนงานของยูดาห์และเยรูซาเล็มสูญสิ้นไป และจะกระทำให้เขาทั้งสองล้มลงด้วยดาบต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา เราจะให้ศพของเขาทั้งหลายเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ที่แผ่นดินโลก 8 และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่รกร้างเป็นสิ่งที่เขาเหยียดหยัน ทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึง และเหยียดหยันเพราะภัยพิบัติที่ยั่งยืนในเมืองนี้ 9 และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายกินเนื้อของบุตรชายและเนื้อของบุตรสาวของเขา และทุกคนจะกินเนื้อของเพื่อนของเขาในการที่ถูกล้อมและทุกข์ใจ คือที่ซึ่งศัตรูของเขาและผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ได้ชมใจเขาทั้งหลาย□ 10 แล้วเจ้าจงทำเหยือกให้แตกท่ามกลางสายตาของคนที่ไม่กับเจ้าฉันใด 11 และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราจะให้ชนชาตินี้และเมืองนี้แตก เช่นเดียวกับที่คนทำให้ภาชนะของช่างหม้อแตก จนซ่อมแซมไม่ได้อีก เขาจะฝังคนไว้ในโทเฟท จนไม่มีที่อื่นให้ฝังอีก 12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะทำดังนี้แก่สถานที่นี้ และแก่ชาวเมืองนี้ กระทำเมืองนี้ให้เหมือนโทเฟท 13 บรรดาเรือนแห่งเยรูซาเล็มและราชวังทั้งหลายแห่งบรรดาภคินียูดาห์ จะเป็นมลทินเหมือนสถานโทเฟท เพราะเขาเผาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบาริราแห่งฟาสูร์รุค และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น บนหลังคาของบรรดาบ้านทั้งปวง□ 14 แลเยเรมีย์ก็มากจากโทเฟท ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งให้ท่านพยากรณ์นั้น และท่านก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า 15 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำสิ่งร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวไว้ให้ตกอยู่บนเมืองนี้ และบรรดาหัวเมืองขึ้นทั้งสิ้น เพราะเขาทั้งหลายได้แข็งคอของเขา ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา□

20

เยเรมีย์ถูกจับใส่คุกเพราะเหตุการณ์ประกาศของท่าน

1 ฝ่ายปาซเซอร์ปุโรหิต บุตรชายของอิมเมอร์ ผู้เป็นนายใหญ่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ได้เห็นว่าเยเรมีย์พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้ 2 ปาซเซอร์ก็ตีเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และจับท่านใส่คุก ซึ่งตั้งอยู่ทางประตูเบนยามินด้านบนแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 3 ต่อมาพอรุ่งขึ้นเมื่อปาซเซอร์ปลดเยเรมีย์ออกจากคุก เยเรมีย์พูดกับท่านว่า โอพระเยโฮวาห์มิได้ทรงเรียกชื่อของท่านว่า ปาซเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มากอร์มัสสะบับ 4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่น่าหวาดเสียวต่อตัวเจ้าเอง และต่อมิตรสหายทั้งสิ้นของ

เจ้า เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของเขา ขณะที่เจ้าเฝ้ามองดูอยู่ และเราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน เขาจะกวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และจะฆ่าเสียด้วยดาบ ⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกเราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานทั้งสิ้นและของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของบรรดา กษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะปล้นและฉกชิงและขนเอาเขาเหล่านั้นไปบาบิโลน ⁶ ส่วนตัวท่านนะ ปาซเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่าน จะต้องไปเป็นเชลย ท่านจะต้องไปยังบาบิโลน และท่านจะตายและถูกฝังไว้ที่นั่น ทั้งท่านและมิตรสหายทั้งสิ้นของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้พยากรณ์เท็จแก่เขา □

การคร่ำครวญของเยเรมีย์

⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงหลอกลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกลวง พระองค์ทรงมีกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ก็ชนะ ข้าพระองค์เป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์ ⁸ เพราะว่าข้าพระองค์คิดเมื่อไร ข้าพระองค์ก็ร้องให้ช่วย ข้าพระองค์ตะโกนว่า □ความทารุณและการปล้น □ เพราะว่าพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้เป็นเหตุให้ข้าพระองค์เป็นที่ต่ำหีนและเยาะเย้ยตลอดวัน ⁹ แล้วข้าพระองค์กล่าวว่า □ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าวในพระนามของพระองค์ก็ □ แต่พระวจนะของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อัดอยู่ในกระดูกของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอัดไว้ และข้าพระองค์ก็อัดไว้ไม่ไหว ¹⁰ เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเป็นอันมาก ความหวาดเสียวอยู่รอบทุกด้าน เขากล่าวว่า □ใส่ความเขา ให้เราใส่ความเขา □ มิตรสหายทั้งสี่ของข้าพระองค์เฝ้าดูความล้มจมของข้าพระองค์ กล่าวว่า □ชะรอยเขาจะถูกหลอกลวงแล้วเราจะชนะเขาได้ และจะทำการแก้แค้นเขา □ ¹¹ แต่พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ข้างข้าพเจ้าตั้งนักรบที่นำกลัว เพราะฉะนั้น ผู้ซุ่มเหงข้าพเจ้าจะสะดุด เขาจะไม่ชนะข้าพเจ้า เขาจะขายหน้ามาก เพราะเขาจะไม่เจริญขึ้น ความอับยศอดสูเป็นนิตย์ของเขา นั้นจะไม่มีวันสิ้น ¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม ผู้ทอดพระเนตรจิตใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์เหนือเขาทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ทูลเสนอคดีของข้าพระองค์แล้ว ¹³ จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงช่วยชีวิตของผู้ขัดสน ให้พ้นจากมือของผู้กระทำความชั่วร้าย ¹⁴ ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกสาปแช่ง อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าคลอดข้าพเจ้าได้รับพร ¹⁵ ขอให้ชายคนนั้นถูกสาปแช่ง คือคนที่เขานำข้าพเจ้าไปบอกบิดาข้าพเจ้าว่า □บุตรชายคนหนึ่งเกิดมาแก่ท่านแล้ว □ อันกระทำให้อับอายความอับอายมาก ¹⁶ ขอให้ชายคนนั้นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำเสียและมีได้ทรงกลับพระทัย ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องให้ช่วยในเวลาเช้า และให้ได้ยินเสียงโวยวายในเวลาเที่ยง ¹⁷ เพราะเขามีได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า และครรภ์นั้นจะได้โดยอับเป็นนิตย์ ¹⁸ ทำไมข้าพเจ้าจึงออกมาจากครรภ์มาเห็นความลำบากและความทุกข์ และวันคืนของข้าพเจ้าก็สิ้นเปลืองไปด้วยความอับอาย

21

คำตักเตือนจากเยเรมีย์

¹ พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้ให้ปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์และเสฟเนยาห์ไปโรยบุตรชายมาอาเสอาห์ไปหาเยเรมีย์ว่า ² □ของจตุลถามพระเยโฮวาห์เพื่อเรา เพราะเนบุดเนซซาร์กษัตริย์บาบิโลนกำลังทำสงครามกับเรา ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกับเราตามบรรดาราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และจะทรงกระทำให้นบุดเนซซาร์กษัตริย์หนีไปจากเรา □ ³ แล้วเยเรมีย์บอกเขาทั้งสองว่า □ท่านจงทูลแก่เศเดคียาห์ดังนี้ว่า ⁴ □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะหันกลับซึ่งโยโรปรณ์อันอยู่ในมือของเจ้า และซึ่งเจ้าใช้สู้รบกับกษัตริย์แห่งบาบิโลนและกับชนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมเจ้าอยู่นอกกำแพง และเราจะรวบรวมมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้ ⁵ เราเองจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและด้วยแขนที่แข็งแรง ด้วยความกริ้ว ด้วยความเกรี้ยวกราดและพิโรธมากยิ่งขึ้น ⁶ และเราจะโจมตีชาวกรุงนี้ ทั้งคนและสัตว์ แล้วก็จะตายลงด้วยโรคระบาดขนาดหนัก ⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังเราจะมอบเศเดคียากษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาข้าราชการของเขา และประชาชนเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด ดาบและการกันดารอาหารไว้ในมือของเนบุดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ท่านจะฟันเขาเสียด้วยคมดาบ ท่านจะไม่ส่งสารเขาทั้งหลาย หรือไว้ชีวิตเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา □ ⁸ และเจ้าจงพูดกับชนชาตินี้ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราได้ตั้งวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าเจ้า ⁹ คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปยอมมอบตัวกับชนเคลเดียผู้ตั้งล้อมอยู่นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ และจะมีชีวิตของตนเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู้เมืองนี้ด้วยความร้าย ไม่ใช่ว่าด้วยความดี คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเฝ้ามันเสียด้วยไฟ □

การกล่าวโทษกรุงเยรูซาเล็ม

¹¹ จงกล่าวต่อวงศ์วานของกษัตริย์ยูดาห์ว่า จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ¹² โอ วงศ์วานดาวิดเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงให้ความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นจากมือผู้ที่บีบบังคับ เกรงว่าความชั่วโรชของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้อย่างที่ไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย ¹³ โอ ชาวที่ลุ่มเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ พวกเจ้าผู้กล่าวว่า □ใครจะลงมาถึงสู้กับเรา หรือใครจะเข้ามาในที่อาศัยของเรา□ ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายตามผลแห่งการกระทำของเจ้า เราจะก่อไฟไว้ในป่าของเมืองนั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบเมืองนั้นสิ้น□ □

22

คำพยากรณ์ต่อกษัตริย์แห่งยูดาห์

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น ² ว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวท่านข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่านผู้เข้ามาในประตูเมืองนี้ ³ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นมือของผู้ที่บีบบังคับ และอย่าได้กระทำความผิดหรือความทารุณแก่ชนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย หรือหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในสถานที่นี้ ⁴ เพราะถ้าท่านกระทำสิ่งนี้จริงแล้วจะมีกษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเข้ามาทางประตูของพระวิหารนี้ เสด็จมาโดยรถรบและม้า ทั้งตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการและประชาชนของท่านนั้น ⁵ แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า ราชสำนักนี้จะเป็นที่รกร้าง□ ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แก่ราชสำนักแห่งกษัตริย์ของยูดาห์ ว่า □เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาดแก่เรา เป็นดังยอดภูเขาเลบานอน ถึงกระนั้น เราจะกระทำเจ้าให้เป็นถิ่นทุรกันดารเน เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย ⁷ เราจะเตรียมผู้ทำลายไว้ต่อสู้เจ้า ต่างก็มีอาวุธของตน และเขาทั้งหลายจะตัดต้นสนสิดาอย่างดีของเจ้าลง และโยนเข้าในไฟ ⁸ และประชาชนชาติเป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป และทุกคนจะพูดกับเพื่อนบ้านของตนว่า □ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้□ ⁹ และเขาทั้งหลายจะตอบว่า □เพราะเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และนมัสการกับปรณินบัตพระอื่น□ ¹⁰ อย่างร้องไห้อาลัยแก่ผู้ที่ตายไป อย่าครวญคร่ำด้วยเขาเลย แต่จงร้องไห้รำไรอาลัยผู้ที่ไปแล้ว เพราะเขาจะไม่ได้อกลับมาเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย ¹¹ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละเกี่ยวกับซัลลูม บุตรชายโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งครองราชย์แทนโยสิยาห์ราชบิดา และผู้ที่ไปจากสถานที่นี้ □ท่านจะไม่ได้อกลับมาที่นี่อีก ¹² ท่านจะสิ้นชีวิตในที่ซึ่งเขาจับท่าน ไปเป็นเชลย และท่านจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย□ ¹³ วิบัติแก่เจ้าผู้สร้างวังของตนด้วยความอธรรม และสร้างห้องชั้นบนไว้ด้วยความยุติธรรม ผู้ที่ทำให้เพื่อนบ้านของเขาปรณินบัตเขาโดยไม่ได้ออะไรเลย และมีได้จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา ¹⁴ ผู้กล่าวว่า □เราจะสร้างวังใหญ่อยู่เอง กับมีห้องชั้นบนกว้างขวาง และเจาะหน้าต่างให้ห้องนั้น และบุฟาผนังด้วยไม้สนสิดาและทาด้วยสีแดงเข้ม□ ¹⁵ เจ้าคิดว่าเจ้าจะครองราชสมบัติ เพราะเจ้าแข่งไม้สนสิดาทั้งกันหรือ ราชบิดาของเจ้ามิได้กินและดื่ม และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมดอกหรือ ฝ่ายราชบิดาก็อายุเย็นเป็นสุข ¹⁶ เขาพิพากษาคดีของทุกคนและคนขัดสน เขาก็อายุเย็นเป็นสุข ทำอย่างนี้เป็นการรู้จักเราหรือ□ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ¹⁷ □แต่เจ้ามีแต่และใจไว้เพื่อความโลภ เพื่อหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติการบีบบังคับและความทารุณ□ ¹⁸ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า □เขาทั้งหลายจะไม่ไอดครวญอาลัยเขาว่า □อนิจจา พี่ชายเอ๋ย□ หรือ □อนิจจา พี่สาวเอ๋ย□ เขาทั้งหลายจะไม่ไอดครวญอาลัยเขาว่า □อนิจจา พระองค์ท่าน□ หรือ □อนิจจา ความสง่างามของพระองค์ท่าน□ ¹⁹ ท่านจะถูกฝังไว้อย่างฝังลา คือถูกลากไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม ²⁰ จงขึ้นไปเที่ยวเลบานอน และร้องว่า และจงเปล่งเสียงของเจ้าในเมืองบาซัน จงร้องจากทางผ่านข้างนอก เพราะว่าคนรักทั้งสิ้นของเจ้าถูกทำลายเสียแล้ว ²¹ เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข แต่เจ้ากล่าวว่า □เราจะไม่ฟัง□ นี่เป็นวิธีการของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ คือเจ้าไม่เชื่อฟังเสียงของเรา ²² ลมจะทำลายผู้เลี้ยงแกะทั้งสิ้นของเจ้า และบรรดาคนรักของเจ้าจะไปเป็นเชลย แล้วเจ้าจะฮันอาชยาชยหน้าเป็นแน่เนื่องด้วยความชั่วทั้งสิ้นของเจ้า ²³ โอ ชาวเมืองเลบานอนเอ๋ย ที่สร้างรังอยู่ท่ามกลางไม้สนสิดา เจ้าจะได้รับความกรุณาสักเท่าใดเมื่อความเจ็บปวดมาเหนือเจ้า อย่างความเจ็บปวดของหญิงที่คลอดบุตร□ ²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เรามีชีวิตอยู่ตรบาใด แม้ว่าโคเนียห์ ราชบุตรของเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นทวนตราอยู่ที่มือขวาของเรา ถึงกระนั้นเราจะถอดออกเสีย ²⁵ และมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเจ้า ในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้ากลัวหน้าตาของเขา คือว่าในมือของเบบูตเศนสวาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของคนเคลเดีย ²⁶ เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาผู้

ตลอดเจ้าไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้ามิได้เกิดที่นั่น และเจ้าจะตายที่นั่น ²⁷ แต่แผ่นดินซึ่งเขาอาศัยอยาก จะกลับนั้น เขาจะไม่ได้กลับ ไปสู่ใต้ ²⁸ โคนียาห์ชายผู้นี้เป็นรูปเคารพที่ถูกดูหมิ่นและแตกหรือ เป็นภาษาหนึ่ง ที่ไม่มีใครชอบหรือ ทำไมตัวเขาและเชื้อสายของเขาจึงถูกเหยียด และถูกโยนเข้าในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลาย ไม่รู้จัก ²⁹ โอ แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า บังจเขียนลงว่าชายคนนี้ ไม่มีบุตร เป็นชายซึ่ง ไม่เจริญขึ้นในชั่วชีวิตของเขา เพราะ ไม่มีคนแห่งเชื้อสายของเขา สักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประหับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก

23

คำพยากรณ์ถึงการรวบรวมอิสราเอล

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า วิบัติจึงมีแก่ผู้เลี้ยงแกะผู้ทำลายและกระจ่ายแกะของลานหญ้าของเรา ² เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับผู้เลี้ยงแกะผู้ดูแลประชาชนของเราดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลาย ได้กระจ่ายฝูงแกะของเรา และได้ขับไล่มันไปเสีย และเจ้ามิได้เอาใจใส่มัน ³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เรา จะลงโทษเจ้าเพราะการกระทำที่ชั่วของเจ้า ⁴ แล้วเราจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่ออกจากประเทศ ทั้งปวงซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น และจะนำเขากลับมายังคอกของเขา เขาวจะมีลูกคอกและทวีมากขึ้น ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะต้องผู้เลี้ยงแกะไว้เหนือเขา ผู้จะเลี้ยงดูเขา และเขาทั้งหลายจะไม่กลัวอีกเลย หรือครันคร้าม จะไม่ขาดไปเลย ⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะอังกฤษรอบ ธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะทรงประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินนั้น ⁷ ในสมัยของท่าน ยูดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา ⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อคนของเขาจะไม่กล่าวอีกต่อไปว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ ดราบใด ผู้ซึ่งได้นำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ⁹ แต่จะว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ ดราบใด ผู้ซึ่งได้นำและพาเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอลออกมาจากแดนเหนือ และออกมาจากประเทศทั้ง ปวงที่เราขับไล่ให้ไปอยู่นั้น แล้วเขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง

พระเจ้าทรงพิพากษาศัตรูพยากรณ์ถึงทั้งหลาย

⁹ เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้พยากรณ์มีว่า ใจของข้าเป็นทุกข้ออยู่ในข้า และกระดูทั้งสิ้นของข้าก็สิ้น ข้า เป็นเหมือนคนเมา ข้าเป็นเหมือนคนหงายด้วยเหล้าองุ่น เนื่องด้วยพระเยโฮวาห์ และเนื่องด้วยพระวจนะแห่ง ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ¹⁰ เพราะว่า แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนล่วงประเวณี ด้วยเหตุคำสาปแช่งแผ่นดินนั้น ก็ไร้ทุกข์ และลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิถีของเขาทั้งหลายก็ชั่วช้า และอำนาจของเขาทั้งหลายก็ ไม่เป็นธรรม ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ทั้งผู้พยากรณ์และปุโรหิตก็อธรรม ถึงแม้ว่าในเวิ้งของเรา เราก็กู้ได้เห ็นความชั่วของเขา ¹² เพราะฉะนั้น หนทางของเขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนทางสิ้นในความมืดแก่เขา เขาจะถูก ขับไล่เข้าไปและล้มลงในนั้น เพราะเราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขาในเวิ้งแห่งการลงโทษเขา ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁴ เราได้เห็นความโง่เขลาในบรรดาผู้พยากรณ์แห่งสมบารีย์ เขาได้พยากรณ์ในนามของพระ บาอัล และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเราหลงไป ¹⁵ แต่ในผู้พยากรณ์แห่งเยเรชาเล็ม เราได้เห็นสิ่งอัน นำหาวดเสีย เขาล่วงประเวณีและดำเนินอยู่ในความมั่ว เขาทั้งหลายหนุนกำลั้มมือของผู้กระทำความชั่ว จึงไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเห็นจากความชั่วของเขา เขาทุกคนกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็ เหมือนเมืองโกโมราห์ ¹⁶ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์เหล่านั้นว่า ดูเถิด เราจะต้องเขาด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดื่มให้เขาดื่ม เพราะว่าความมอธรรมได้ออกไปทั่วแผ่นดินนี้จากผู้ พยากรณ์แห่งเยเรชาเล็ม ¹⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ที่พยากรณ์ ให้ท่านฟัง เขากระทำให้ท่านไร้สาระ เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเอง มิใช่จากพระโอษฐ์ของพระเยโฮ วาห์ ¹⁸ เขายังพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราว่า พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ท่านจะสุขสบาย และแก่ทุกคนที่ดำเนิน ตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจของตนเอง เขาทั้งหลายกล่าวว่า เราจะไม่มีเหตุร้ายมาเหนือเจ้า ¹⁹ ²⁰ เพราะว่ามีผู้ใดเล่าที่ได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของพระเยโฮวาห์ ที่จะพิเคราะห์เห็นและฟังพระวจนะของพระองค์ หรือ ผู้ใดที่เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์และคอยฟัง ²¹ ดูเถิด นันลมหมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วย พระพิโรธ เป็นลมหมุนอย่างรุนแรง มันจะตกหนักบนศีรษะของคนชั่ว ²² ความกลัวของพระเยโฮวาห์จะไม่หัน กลับ จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ และจนกว่าพระองค์ทรงกระทำตามพระเจตนาแห่งพระหฤทัย ของพระองค์ ในวันหลังๆ เจ้าทั้งหลายจะเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้ง ²³ เรามิได้ใช้ผู้พยากรณ์เหล่านั้น แต่เขา ทั้งหลายยังวิ่งไป เรามิได้พูดกับเขาทั้งหลาย แต่เขาทั้งหลายยังพยากรณ์ ²⁴ แต่ถ้าเขาทั้งหลายได้ยืนอยู่ใน คำตักเตือนของเรา แล้วเขาจะได้ปวาร้องถ้อยคำของเราต่อประชาชนของเรา และเขาทั้งหลายจะได้ให้

ประชาชนเห็นกลับจากทางชั่วของเขาแล้ว และหันกลับจากความชั่วร้ายในการกระทำของเขา²³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เราเป็นพระเจ้าใกล้แค่คืบ มิใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยดอกหรือ²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ คนใดจะซ่อนจากเรา ไปอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะมิได้เห็นเขาได้หรือ □ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เรามิได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และโลกดอกหรือ²⁵ เราได้ยินผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จในนามของเรา ได้กล่าวแล้วว่า □ ข้าพเจ้าฝันไป ข้าพเจ้าฝันไป²⁶ นานสักเท่าใดที่คำสาจะอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จ และผู้พยากรณ์ตามการหลอกลวงแห่งจิตใจของเขาเอง²⁷ ผู้ซึ่งคิดว่าจะกระทำให้ประชาชนของเราลืมนามของเราด้วยความฝันของเขาทั้งหลาย ซึ่งเขาเล่าสู่กันและกันฟัง อย่างกับบรรพบุรุษของเราลืมนามของเราไปติดตามพระบาอัล²⁸ จงให้ผู้พยากรณ์ที่ฝันเล่าความฝัน แต่ให้คนที่มิถ้อยคำของเรา กล่าวถ้อยคำของเราอย่างสุดจิต □ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ฟางข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ หรือเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เพราะฉะนั้น ดูก่อน เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งมิถ้อยคำของเราจากกันและกัน³¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ดูก่อน เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ใช้ลิ้นของเขา กล่าวว่า □ พระเจ้าตรัสว่า □ □³² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ดูก่อน เราต่อสู้คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ความฝันเท็จ และผู้ซึ่งบอกและนำประชาชนของเราให้หลงไปโดยคำสาและคำโอ้อวดของเขา เมื่อเรามีได้ใช้เขาหรือส่งเขา เพราะฉะนั้น เขาจึงไม่เป็นประโยชน์แก่ชนชาตินี้อย่างใดเลย □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ³³ □ เมื่อมีประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือผู้พยากรณ์คนหนึ่งคนใด หรือบุโรหิตคนหนึ่งคนใดถามเราว่า □ อะไรเป็นภาระของพระเยโฮวาห์ □ เจ้าจงตอบเขาว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อะไรเป็นภาระหรือ เราจะไม่โยนเจ้าไปเสีย³⁴ และส่วนผู้พยากรณ์ บุโรหิตหรือประชาชนผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งพูดว่า □ ภาระของพระเยโฮวาห์ □ เราจะลงโทษผู้หนึ่งและครวรีเรือนของเขา³⁵ เจ้าทั้งหลายจงพูดดังนี้ คือทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านของตน และทุกคนพูดกับพี่น้องของตนว่า □ พระเยโฮวาห์ตอบว่ากระไร □ หรือ □ พระเยโฮวาห์ทรงสั่งว่าเจ้าจงว่ากระไร □³⁶ แต่เจ้าทั้งหลายอย่าเอ่ยว่า □ ภาระของพระเยโฮวาห์ □ อีกเลย เพราะว่าภาระนั้นเป็นคำของแต่ละคน ด้วยว่าเจ้าได้ฝันแปรพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา³⁷ เจ้าจงกล่าวกับผู้พยากรณ์ดังนี้ว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงตอบท่านว่ากระไร □ หรือ □ พระเยโฮวาห์ทรงสั่งว่าเจ้าจงว่ากระไร □³⁸ แต่เจ้าทั้งหลายพูดว่า □ ภาระของพระเยโฮวาห์ □ □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวคำเหล่านั้นว่า □ ภาระของพระเยโฮวาห์ □ เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าทั้งหลาย เราว่า เจ้าอย่าพูดว่า □ ภาระของพระเยโฮวาห์ □³⁹ เพราะฉะนั้น ดูก่อน เราจะลืมน้ำเจ้าทั้งหลายเสียเป็นแน่ และโยนเจ้าไปเสียจากหน้าเรา ทั้งเจ้าและเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า⁴⁰ และเราจะนำความทุกข์ต่ำหนี่เป็นนิตย์และความอายเนื่องนิตย์มาเหนือเจ้าทั้งหลาย ซึ่งจะลืมน้ำไม่ได้เลย □

24

กระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ

¹ หลังจากเนบคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้จับเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ไปเป็นเชลยเสียจากเยรูซาเล็ม พร้อมกับเจ้านายแห่งยูดาห์ ทั้งพวกช่างไม้และช่างเหล็ก และนำเขามาถึงกรุงบาบิโลนแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงสำแดงนิมิตแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูก่อน มีกระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ วางไว้หน้าพระวิหารของพระเยโฮวาห์² กระจาดลูกหนึ่งมีมะเดื่ออย่างดีนัก เหมือนมะเดื่อที่สุกเต็มถั่ว แต่กระจาดอีกลูกหนึ่งนั้นไม่มีมะเดื่ออย่างใดเลย เลวจนรับประทานไม่ได้³ และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า □ เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร □ ข้าพเจ้าทูลตอบว่า □ เห็นมะเดื่อที่ดีก็ดีมาก และที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้ พระเจ้าข้า □⁴ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า⁵ □ พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า □ ก็เหมือนอย่างมะเดื่อที่ดีเหล่านั้นแหละ เราจะถือว่าพวกเหล่านั้นที่ถูกกวาดไปจากยูดาห์ยังดีอยู่ คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นั้น ไปสู่แผ่นดินของชาวเคลเดีย⁶ เราจะตั้งดาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขาทั้งหลายกลับมายังแผ่นดินนี้ อีก เราจะสร้างเขาทั้งหลายขึ้น และจะมีธิดาสองคน เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขาเสีย⁷ เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักเราว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา เพราะเขาทั้งหลายจะกลับมาหาเราด้วยความเต็มใจ □⁸ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลว ซึ่งเลวมากจนรับประทานไม่ได้นั้น เราจะกระทำต่อเศคดียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งเจ้านายของเขา และชาวเยรูซาเล็มที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งยังคำอยู่ในแผ่นดินนี้ และผู้ที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์⁹ เราจะมอบเขาไว้ให้ย้ายไปอยู่ในอาณาจักรทั้งสี่ในโลก เพื่อให้เขาเจ็บปวด ให้เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นคำสาขิต เป็นที่ถูกเยาะเย้ย และเป็นที่ถูกสาปแช่ง ในที่ทุกแห่งซึ่งเขาเข้าไปหาเขาให้ไปอยู่นั้น¹⁰ และเราจะสดับและทำการกันดารอาหาร และโรคระบาดมาท่ามกลางเขา จนเขาจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาและแก่บรรพบุรุษของเขา □

25

แผ่นดินอิสราเอลจะถูกทิ้งร้างเป็นเวลาเจ็ดสิบปี

1 พระวจนะซึ่งมาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น ในปีທີ່สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ปีนั้นเป็นปีต้นรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของกรุงบาบิโลน 2 ซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวแก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ว่า 3 ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสียาห์ ราชบุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงวันนี้เป็นเวลาสิบสามปี พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ท่านหาได้ฟังไม่ 4 ท่านไม่ฟังหรือเอียงหูของท่านฟัง แม้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง 5 กล่าวไว้ว่า 6 บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และจากการกระทำผิดของตน และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าต่อไปเป็นนิรันดร์ 6 อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น หรือชั่วร้ายที่เราให้โกรธด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่เจ้า 7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 8 แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายก็ไม่ฟังเรา เพื่อเจ้าจะได้ชั่วร้ายที่เราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเรา ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เจ้าเอง 8 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า 9 เพราะเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา 9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 10 ดูเถิด เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิบของทิศเหนือและเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำเขาทั้งหลายมาต่อสู่แผ่นดินนี้และต่อสู่คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อสู่บรรดาประชาชนชาติเหล่านี้ซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่นาตกตะลึง และเป็นที่ย่ำยีเหยียบย่ำและเป็นที่ยกร้างอยู่เนื่องนิรันดร์ 10 ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันทึกลงและเสียงร่ำร้อง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว เสียงหีบไม้และแสงตะเกียงเสียงจากเจ้า 11 แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่ยกร้างและที่นาตกตะลึง และประชาชนชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี 12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 13 ต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและประชาชนชาตินั้น คือแผ่นดินของชาวเคลเดีย เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่เนื่องนิรันดร์ 13 เราจะทำถ้อยคำทั้งสิ้นให้สำเร็จที่แผ่นดินนั้น คือถ้อยคำที่เราได้กล่าวสู่เมืองนั้น คือทุกสิ่งที่เราเขียนไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้พยากรณ์แก่บรรดาประชาชนชาติทั้งสิ้น 14 เพราะว่าจะมีหลายประชาชนชาติและบรรดามหากษัตริย์กระทำให้เขาเหล่านั้นเป็นทาส ทั้งเขาทั้งหลายด้วย และเราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานแห่งมือของเขา 15

ถ้อยนำของแห่งพระพิโรธสำหรับบรรดาประชาชนชาติ

15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า 16 จงเอาถ้อยนำของแห่งความพิโรธนี้ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชนชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้นให้ดื่มจากถ้วยนั้น 16 เราจะดื่มและเดินไขว่เขวและบ้าคลั่ง ไปเนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่ง ไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย 17 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้วยมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และบังคับประชาชนชาติทั้งสิ้น ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้า ไปหาชนเดิม 18 คือกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของเมืองนั้น เพื่อจะกระทำให้เป็นที่ยกร้าง และเป็นที่ย่ำยีเหยียบย่ำ เป็นที่ย่ำยีเหยียบย่ำและเป็นที่ย่ำยีเหยียบย่ำอย่างทุกวันนี้ 19 ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์กับบรรดาข้าราชการและเจ้านายและประชาชนของท่านนั้น 20 และบรรดาชนที่ปะปนกัน บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินอัสซูส และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินฟิลิสเตีย เมืองอัสเคโลน ภาษา เอโครน และส่วนชาวเมืองอัสโดดที่เหลืออยู่ 21 เอโดม โมอับและคนอัมโมน 22 บรรดากษัตริย์แห่งเมืองโหระ บรรดากษัตริย์เมืองไซดอน และบรรดากษัตริย์แห่งเกาะต่างๆฟากทะเลข้างโน้น 23 เมืองเดดาน เทมา บุส และบรรดาคนที่อยู่ในแคว้นที่ไกลที่สุด 24 บรรดากษัตริย์แห่งอาระเบีย และบรรดากษัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันอยู่ในถิ่นทุรกันดาร 25 บรรดากษัตริย์แห่งคิมริ และบรรดากษัตริย์แห่งเอลาม และบรรดากษัตริย์ของมีเดีย 26 บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทิศเหนือ ทั้งไกลและใกล้ ทิศเมืองๆ และบรรดาราชอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ และกษัตริย์แห่งเซเชก จะดื่มภายหลังกษัตริย์เหล่านี้ 27 แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 28 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงดื่มให้เมาแล้วก็อาเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นอีกเลย เนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย 28 และถ้าเขาปฏิเสธ ไม่รับถ้วยจากมือของเจ้าดื่ม เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 29 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะต้องดื่ม 29 เพราะ ดูเถิด เราได้เริ่มทำโทษเมืองซึ่งเรียกตามนามของเราแล้ว และเจ้าจะลายนวลไปได้โดยไม่ถูกโทษหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจะลายนวลไปไม่ได้ เพราะเราจะเรียกดาบเล่มหนึ่งมาเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น 30 เพราะฉะนั้น เจ้าจงพยากรณ์คำเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่เขาว่า 31 พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งเสียงคำรามจากที่สูง และจากที่ฟ้าอันบริสุทธ์ของพระองค์ พระองค์จะเปล่งพระสุรเสียง พระองค์จะเปล่งเสียงคำรามมากมายต่อคอกแกะของพระองค์ และทรงให้ร้องอย่างกับคนที่เข้าอุโมงค์หรือต่อชาวพิภพทั้งสิ้น 31 เสียงกัมปนาทจะออกไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับบรรดาประชาชนชาติ พระองค์จะทรงเข้าพิพากษาเหนือหนึ่งทั้งสิ้น ส่วนคนชั่วนั้น พระองค์จะทรงฟันเสียด้วยดาบ 32 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ 32 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า 33 ดูเถิด ความร้ายจะ

จากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น และลมหมุนใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมาจากสวนพิภพโลกที่ไกลที่สุด³³ และบรรดาผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครโอตครวญให้ หรือรบบรมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน□□³⁴ ท่านผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องเถิด ท่านเจ้าของฝูงแกะ จงกลิ้งเกลือกในขี้เถ้า เพราะวันเวลาของการสังหารเจ้าและที่เจ้าต้องกระจัดกระจายมาถึงแล้ว และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงเหมือนแกะชนางาม³⁵ ผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนีหรือเจ้าของฝูงแกะไม่มีทางรอดหนีไป³⁶ จะได้ฟังเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของเจ้าของฝูงแกะ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงทำลายลานหญ้าของท่านทั้งหลายเสียแล้ว³⁷ และคอกแกะที่สงบสุขก็ถูกตัดให้ล้มลงเสียแล้ว เนื่องด้วยความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์³⁸ พระองค์ทรงออกจากที่ชุมนุมของพระองค์อย่างสิงโต เพราะว่าแผ่นดินของท่านทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เพราะเหตุความคดโกงของพระผู้ซึ่งมัวงม และเพราะเหตุความกริ้วอันแรงกล้าของพระองค์

26

ประชาชนเข้เชิญว่าจะฆ่าเยเรมีย์

¹ ในต้นรัชกาลของเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ว่า ² พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งที่ว่า จงยืนอยู่ในลานพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และจงพูดกับบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งมาเฝ้าสารในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือพูดบรรดากถาที่เราสั่งเจ้าให้พูดกับเขา อย่าเก็บไว้สักคำเดียว³ บ้างที่เขาจะฟัง และทุกคนจะกลับจากทางชั่วของเขา และเราจะกลับใจ ไม่ทำความร้ายซึ่งเราเจตนาจะกระทำต่อเขาทั้งหลาย เนื่องด้วยการกระทำที่ชั่วร้ายของเขาทั้งหลาย⁴ เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งฉันว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเรา ก็จะดำเนินตามราชบัญญัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าเจ้า⁵ และเชื่อฟังกถาของบรรดาผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้พยากรณ์ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง คือส่งพวกเขาไป ถึงเจ้าจะมีได้เชื่อฟัง⁶ แล้วเราจะกระทำให้พระนิเวศนี้เหมือนอย่างซีโลห์ และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่สาปแก่บรรดาประชาชาติทั่วโลก□□⁷ บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ได้ยินเยเรมีย์พูดกถาเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁸ และต่อมาเมื่อเยเรมีย์ได้จบคำพูดทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาท่านให้พูดแก่บรรดาประชาชนนั้น พวกปุโรหิตและผู้พยากรณ์และประชาชนทั้งสิ้น ได้จับเยเรมีย์กล่าวว่า □เจ้าจะต้องตายแน่⁹ ทำไมเจ้าจึงพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า พระนิเวศนี้จะเหมือนซีโลห์และเมืองนี้จะรกร้าง ปราศจากคนอาศัย□□ และประชาชนทั้งสิ้นก็รวมตัวกันต่อต้านเยเรมีย์ที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁰ เมื่อบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ขึ้นมาจากพระราชวังถึงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹¹ แล้วบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์จึงทูลเจ้านายและบอกประชาชนทั้งปวงว่า □ชายคนนี้ควรแก่การตัดสินลงโทษถึงความตาย เพราะเขาพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้อินกับหูของท่านเองแล้ว□□¹² เยเรมีย์จึงทูลเจ้านายทั้งสิ้นและบอกประชาชนทั้งปวงว่า □พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ตามกถาทั้งสิ้นซึ่งท่านทั้งหลายได้อินมา¹³ เพราะฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายจงแก้ไขพฤติกรรมและการกระทำของท่านทั้งหลาย และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์จะทรงกลับพระทัยจากความร้ายซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศเตือนท่าน¹⁴ แต่ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ในมือของท่านทั้งหลาย ท่านจะกระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านเห็นดีและเห็นชอบ¹⁵ ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ชัดว่าถ้าท่านประหารข้าพเจ้า ท่านไร้ความผิดต้องตายแน่ ตัวท่านเองและเมืองนี้และชาวเมืองนี้ต้องรับพิณฆาตเพราะความจริงพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพูดกถาเหล่านี้ทั้งสิ้น ให้เข้าหูของท่าน□□¹⁶ แล้วเจ้านายและประชาชนทั้งสิ้นได้พูดกับบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ว่า □ชายผู้นี้ไม่สมควรที่จะต้องคำพิพากษาถึงความตาย เพราะเขาได้พูดกับเราในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา□□¹⁷ และผู้ใหญ่บางคนแห่งแผ่นดินนั้นก็ลุกขึ้นพูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ประชุมกันอยู่ว่า¹⁸ □มีคำข่าวเมืองโมเรเซห์ได้พยากรณ์ในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสสั่งฉันว่า เมื่อศิโยนจะถูกไถเหมือนกับโกนา กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของพระนิเวศนั้นจะเป็นเหมือนที่สูงในป่าไม้□□¹⁹ เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และคนยูดาห์ทั้งสิ้นได้ฆ่าเขาเสียหรือท่านได้ขังเกรงพระเยโฮวาห์และทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ได้กลับพระทัยต่อความร้ายซึ่งพระองค์ทรงประกาศเตือนเขาเหล่านั้นมิใช่หรือ แต่เรากำลังจะนำเหตุร้ายใหญ่ยิ่งมาสู่จิตใจเราเอง

ผู้พยากรณ์เอร์ียาห์ถูกฆ่าเสีย

²⁰ ยังมีชายอีกคนหนึ่งผู้พยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ชื่อเอร์ียาห์ บุตรชายเซไมอาห์ ชาวศิรียาห์เยอาริม ท่านได้พยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้และแผ่นดินนี้ ตามบรรดากถาของเยเรมีย์²¹ และเมื่อกษัตริย์เย

โยยาคิม พร้อมกับบรรดาทาสทาสีและบรรดาเจ้านายได้อินถ้อยคำนี้ กษัตริย์ก็ทรงแสวงหาจะสังหารท่านเสีย และเมื่ออูรีอาห์ได้อินเรื่องนี้ ท่านก็กลัวจึงหนีรอดไปยังอียิปต์²² แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิมก็ส่งชายบางคน คือเอลนาอันบุตรชายอัสโบโรและคนอื่นอีก ไปยังอียิปต์²³ และเขาทั้งหลายจับอูรีอาห์มาจากอียิปต์ และนำท่านมาถวายกษัตริย์เยโฮยาคิม พระองค์ทรงประหารท่านเสียด้วยดาบ และโยนศพเขาไปในที่ฝังศพของคนสามัญ²⁴ แต่มือของอาหิเศบบุตรชายซาฟานอยู่กับเยเรมีย์ ฉะนั้นเยเรมีย์จึงมิได้ถูกมอบไว้ในมือประชาชนเพื่อประหารชีวิตท่าน

27

บทเรียนจากเอก

1 ในต้นรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า 2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าตั้งแต่วันที่ จงฟังสาขารัดและแอกสำหรับตัวเจ้า จงสวมคอกของเจ้า 3 และส่งมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับและกษัตริย์แห่งคนอัมโมน กษัตริย์แห่งไทระ และกษัตริย์แห่งไซดอน ด้วยมือของทูตที่มาจากเศเศเคคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 4 จงฝากคำกับชนเหล่านี้แก่บรรดานายของเขาว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งแต่วันที่ เจ้าจงกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า 5 นี่คือการที่เราได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง และด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่ผู้ใดก็ได้แต่เราเห็นชอบ 6 บัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเบเนดิกต์เนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุ่งแก่เขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา 7 บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นทาสของเขาทั้งหลาย 8 แต่ต่อมาถ้าประชาชาติใด หรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิบัติเบเนดิกต์เนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนคนนี้ และไม่ยอมวางคอกไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน เราจะลงโทษประชาชาตินั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างผลาญเสียด้วยมือของเขา 9 เพราะฉะนั้นอย่าฟังผู้พยากรณ์ หรือพวกโหราหรือคนช่างฝันของเจ้า หรือหมอดูหรือนักวิทยาศาสตร์ของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งกรุงบาบิโลนดอก 10 เพราะซึ่งเขาพยากรณ์ให้ท่านนั้นเป็นความเท็จ อันยังผลให้ท่านต้องโยกย้ายไกลไปจากแผ่นดินของท่าน และเราจะขับไล่ท่านออกไป และท่านจะพินาศ 11 แต่ประชาชาติใดซึ่งเอาคอกของตนวางไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและปรนนิบัติท่าน เราจะละเขาไว้บนแผ่นดินของเขา เพื่อให้ทำไร่ไถนาและให้อาศัยอยู่ที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 12

เยเรมีย์เตือนให้เชื่อฟังกษัตริย์เบเนดิกต์เนสซาร์

12 ข้าพเจ้าได้พูดเศเศเคคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ว่า จงเอาคอกของท่านไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติเขาและประชาชนของเขา และจงมีชีวิตอยู่ 13 ทำไมท่านกับชนชาติของท่านจะมาตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงสั่งว่าจากเงื้อมมือด้วยประชาชาติใดๆซึ่งจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน 14 อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้กล่าวแก่เจ้าว่า ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนดอก 15 เพราะซึ่งเขาทั้งหลายพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมั่ว 16 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราไม่ได้ใช้เขา แต่เขาพยากรณ์เท็จในนามของเรา ซึ่งยังผลให้เราต้องขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องพินาศ ทั้งตัวเจ้าและผู้พยากรณ์ทั้งหลายซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้า 17 และข้าพเจ้าก็ได้อุดกับบุรุษและประชาชนนี้ทั้งสิ้นว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งแต่วันที่ อย่าเชื่อฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ของเจ้า ซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้าว่า จอชเบบ ไม่ช้าเขาจะนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน 18 เพราะซึ่งเขาพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นความเท็จ 19 อย่าเชื่อฟังเขาเลย จงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนและจะมีชีวิตอยู่ ทำในเมืองนี้จะร้างเปล่า 20 แต่ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นผู้พยากรณ์ และถ้าพระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่กับเขา ก็ขอให้เขาทูลวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่า ให้เครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม อย่าให้ไปยังบาบิโลน 21 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งแต่วันที่เกี่ยวกับบรรดาเสา ชันเสา และเครื่องใช้อื่นๆที่เหลืออยู่ในเมืองนี้ 22 แต่เบเนดิกต์เนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมิได้รับเอาไป เมื่อท่านได้จับเอาเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาขุนนางของยูดาห์และเยรูซาเล็มถูกกวาดต้อนจากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน 23 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งแต่วันที่เกี่ยวกับเรื่องเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม 24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เครื่องใช้เหล่านี้จะถูกขนไปยังบาบิโลน และจะค้างอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เราเอาใจใส่มัน แล้วเราจึงจะนำมากลับขึ้นมา และให้กลับสู่สถานที่นี้ 1

28

คำพยากรณ์เท็จของยานันยาห์

¹ ต่อมาในปีเดียวกันนั้นเมื่อต้นรัชกาลเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่ห้าปีที่สี่ ยานันยาห์บุตรชายของอัสซूर ผู้พยากรณ์จากกิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายว่า ² พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว ³ ภายในสองปี เราจะนำเครื่องใช้ทั้งสินของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาซึ่งที่นี้เป็นภาษาที่เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนรับไปจากที่นี่และชนไปยังบาบิโลน ⁴ เราจะนำเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาผู้ที่ถูกกวาดจากยูดาห์ ผู้ซึ่งไปยังบาบิโลน กลับมายังที่นี่ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละว่า เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ⁵ แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็พูดกับยานันยาห์ผู้พยากรณ์ต่อหน้าบรรดาปุโรหิต และต่อหน้าประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁶ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า โอเอเมน ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ถ้อยคำซึ่งท่านพยากรณ์นั้นเป็นจริง และนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และบรรดาผู้ถูกกวาดไปทั้งสินกลับมาจากบาบิโลนยังที่นี่ ⁷ ถึงกระนั้นก็ขอพึงถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าพูดให้ท่านได้ยินและให้ประชาชนทั้งหลายนี้ได้ยิน ⁸ บรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ก่อนท่านและข้าพเจ้าตั้งแต่โบราณกาลได้พยากรณ์ถึงสงคราม เหตุร้ายต่างๆ และโรคระบาดอันมีแก่หลายประเทศและหลายราชอาณาจักรใหญ่ๆ ⁹ ส่วนผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ว่าจะมีสันติภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น จึงรู้กันว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์นั้นจริง ¹⁰ แล้วยานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ปลดแอกออกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และหักมันเสีย ¹¹ และยานันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสิ้นว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่างนั้นแหละเราจะหักแอกของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนจากคอของบรรดาประชาชนชาติทั้งสินภายในสองปี ¹² แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็ออกไปเสีย ¹³ หลังจากที่ยานันยาห์ผู้พยากรณ์หักแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์เยเรมีย์ว่า ¹⁴ จงไปบอกยานันยาห์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้หักแอกไม้ แต่เจ้าจะทำแอกเหล็กไว้ให้พวกเขาแทน ¹⁵ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราได้วางแอกเหล็กไว้บนคอบรรดาประชาชนชาติเหล่านั้นทั้งสิ้น ให้เขาประณินบัดนี้เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะประณินบัดนี้เขา เพราะเราได้ยกให้เขาแล้วถึงแม้ว่าสัตว์ป่านั้นจะ

เยเรมีย์พยากรณ์ถึงความตายของยานันยาห์

¹⁵ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้พูดกับยานันยาห์ผู้พยากรณ์ว่า โอยานันยาห์ ขอท่านฟัง พระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านได้กระทำให้ชนชาตินี้วางใจในความเท็จ ¹⁶ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะย้ายเจ้าไปจากพื้นโลก ในปีเดียวกันนี้เองเจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าได้สอนให้คนกบฏต่อพระเยโฮวาห์ ¹⁷ ในปีเดียวกันนั้น ในเดือนที่เจ็ด ยานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ตาย

29

เยเรมีย์เขียนถึงพวกเชลยในบาบิโลน

¹ ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในจดหมายซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฝากไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เหลืออยู่ของพวกที่เป็นเชลย และถึงบรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์ได้ให้กวาดไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน ² (นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโคนิยาห์ และพระราชินี พวกชนที่บรรดาเจ้านายของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และบรรดาช่างไม้และช่างเหล็กได้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว) ³ จดหมายนั้นได้ส่งไปด้วยมือของเอลาสาห์บุตรชายของชาฟานและกษัตริย์ยาห์หิเศราชียาห์บุตรชายอิลคียาห์ (ผู้ซึ่งเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งไปทั้งสินบาบิโลนยังเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน) จดหมายนั้นว่า ⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เนรเทศเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลนนั้นว่า ⁵ จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวนและรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น ⁶ จงมีภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชายของเจ้าทั้งหลาย และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อนางจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่ค่อยเลย ⁷ แต่งส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพของเมืองนั้น ⁸ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อย่ายอมให้ผู้พยากรณ์ของเจ้าทั้งหลาย หรือพวกโหรของเจ้า ผู้อยู่ท่ามกลางหลอกลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันซึ่งเขาทั้งหลายได้ฝันเห็น ⁹ เพราะที่เขาพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เรามิได้ใช้เขาไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁰ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะให้อภัยคำอันดีของเราสำเร็จเพื่อเจ้า และจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้ ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามาไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสันติภาพ ไม่ใช่เพื่อความทุกข์ยาก เพื่อจะให้อนาคตตามที่คาดหมายไว้แก่เจ้า ¹² แล้วเจ้าจะพูด

ขอต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า ¹³ เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้เจ้าพบเรา และเราจะให้การเป็นเชลยของเจ้ากลับสู่สภาพดี และรวบรวมเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติ และจากทุกที่ที่เราขับไล่เจ้าให้ไปอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราเนรเทศเจ้าให้จากไปนั้น ¹⁵ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้เพาะให้มีผู้พยากรณ์สำหรับเราทั้งหลายขึ้นในบาบิโลน ¹⁶ จงทราบว่าพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และเกี่ยวกับประชาชนทั้งสิ้นผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือญาติพี่น้องของท่าน ผู้มิได้ถูกเนรเทศไปกับท่านว่า ¹⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาดมาเหนือเขาทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเหมือนกับมะเดื่อที่เสียซึ่งเลวมากจนเขารับประทานไม่ได้ ¹⁸ เราจะข่มเหงเขาด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะกระทำเขาให้ย้ายไปอยู่ในราชอาณาจักรทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นค่าสาป ให้เป็นที่นาตกตะลึง ให้เป็นที่เย้ยหยัน เป็นที่ินทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น ¹⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมายังเขาอย่าง ไม่หยุดยั้ง โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ²⁰ เจ้าทั้งปวงผู้ถูกเนรเทศ ผู้ซึ่งเราส่งไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่ว่า ²¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้เกี่ยวกับอาหับบุตรชายของเศาคีห์ และเศเดคียาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้ซึ่งได้พยากรณ์ถึงเจ้าในนามของเรา ดูเถิด เราจะมอบเขาทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะฆ่าเขาทั้งสองเสียต่อหน้าต่อตาเจ้า ²² เหตุเขาทั้งสองบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศจากยูดาห์ไปถึงบาบิโลนจะใช้คำสาปต่อไปนี้ว่า ²³ โอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เจ้าเหมือนเศเดคียาห์และอาหับ ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนคลอกเสียด้วยไฟ ²⁴ เพราะเขาทั้งสองได้กระทำความเลวร้ายในอิสราเอล ได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน และได้พูดถ้อยคำเท็จในนามของเรา ซึ่งเรมิได้บัญชาเขา เราเป็นผู้ที่รู้และเราเป็นพยาน ²⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ²⁶ เจ้าจงบอกเข้ไมอาห์ชาวเนเฮลามว่า ²⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้า ไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และยังเศฟันยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ปุโรหิต และยังปุโรหิตทั้งปวงว่า ²⁸ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเจ้าให้เป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาคัมปุโรหิต ให้เป็นเจ้าหน้าที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ควมคุมคนบ้าทุกคนที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์ ให้จับเขาใส่คุกและใส่คาน ²⁹ ฉะนั้นบัดนี้ทำไมเจ้ามิได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโทผู้ซึ่งตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์แก่เจ้า ³⁰ เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลนว่า ³¹ การที่เจ้าเป็นเชลยนั้นจะเนิ่นนาน จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น และปลูกสวนและรับประทานผลที่ได้มัน ³² ³³ เสด็จมายาห์ปุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฟัง ³⁴ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ³⁵ จงเขียนไปถึงบรรดาผู้เป็นเชลยทั้งปวงว่า ³⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเข้ไมอาห์ชาวเนเฮลามว่า เพราะว่าเขาได้พยากรณ์แก่เจ้าเมื่อเรมิได้ใช้เขา และได้กระทำให้เจ้าว่างใจในคำเท็จ ³⁷ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเข้ไมอาห์ชาวเนเฮลามและเชื้อสายของเขา เขาจะไม่มีสักคนหนึ่งที่จะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้ ทั้งเขาจะมิได้เห็นความดีซึ่งเราจะกระทำแก่ประชาชนของเรา เพราะเขาได้สอนให้คนชั่วต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ³⁸ ³⁹

30

พระเจ้าทรงบัญชาให้เยเรมีย์เขียนพระวจนะของพระองค์

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ² พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเขียนถ้อยคำทั้งสี่ที่เรานี้ได้บอกแก่เจ้าไว้ในหนังสือม้วนหนึ่ง ³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยูดาห์ที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะได้ถึงกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น ⁴ ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสัน ความสยดสยองและความไร้สันติภาพ ⁶ จงถามเถิด และดูว่า ผู้ชายจะคลอดบุตรได้หรือ ทำไมเราจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือถือไว้ที่เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร ทำไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป ⁷ อนิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน เป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ แต่เขายังจะรอดวันนั้นไปได้ ⁸ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น คือเราจะหักแอกจากคอของเจ้าทั้งหลายเสีย และเราจะระเบิดพันธะของเจ้าเสีย และคนต่างชาติจะไม่ทำให้เขาเป็นทาสอีก

ผู้ที่ใหญ่กว่าดาวิดจะครอบครองในอิสราเอล

⁹ แต่เขาทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลายผู้ซึ่งเราจะตั้งขึ้นเพื่อเขา ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย

อย่าคร่ำครวญ เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด ทั้งเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เข้าไปเป็นเชลย
ยาโคบจะกลับมา และมีความสงบและความสบาย และจะไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลัว ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัส
ว่า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้
กระจ่ายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขานั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสาน เราจะติสอนเจ้าตามขนาด
และด้วยประการใดก็ตามเราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่ลงโทษ ¹² เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้า รอยพิกข้าของ
เจ้ารักษาไม่หาย และบาดแผลของเจ้าก็ฉกรรจ์ ¹³ ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยค้ำของเจ้า ไม่มีการรักษาบาดแผลของ
เจ้า ไม่มียารักษาเจ้า ¹⁴ คนรักทั้งสิ้นของเจ้าได้ลืมเจ้าเสีย เขาทั้งหลายไม่แสวงหาเจ้าแล้ว เพราะเราติเจ้า
อย่างการโบยตีของศัตรู เป็นการลงโทษอย่างของคนโหดร้าย เพราะว่าคุณชั่วของเจ้าก็มากมาย เพราะ
ว่าบาปของเจ้าก็ทวีขึ้น ¹⁵ โฉนเจ้าร้องเพราะความเจ็บของเจ้า ความเศร้าโศกของเจ้ารักษาไม่หาย เพราะว่าคุณ
ชั่วของเจ้ามากมาย เพราะว่าคุณชั่วของเจ้าทวีขึ้น เราได้กระทำให้เหล่านั้นแก่เจ้า ¹⁶ เพราะฉะนั้นทุกคน
ที่กินเจ้า เขาจะถูกกิน ปรัชญ์ของเจ้าหมดสิ้นทุกคนจะตกไปเป็นเชลย ผู้เหล่านั้นที่ปล้นเจ้า เขาจะเป็นของ
ถูกปล้น และทุกคนที่กินเจ้าเป็นเหยื่อ เราจะทำให้เขาเป็นเหยื่อ ¹⁷ เพราะเราจะให้เจ้ากลับมาสู่สุขภาพดี และ
เราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หาย พระเยโฮวาห์ตรัส เพราะเขาทั้งหลายเรียกเจ้าว่า พวกนอกคอก คือคิ
โยนซึ่งไม่มีใครแสวงหา ¹⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้า ดูเถิด เราจะให้ดินที่แห้งยาโคบที่เป็นเชลยกลับสู่สภาพ
เดิม และมีความเอ็นดูในเรื่องที่อาศัยของเขา เราจะสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่บนเนินของเมือง และพระราชวังจะ
ตั้งอยู่ในที่ที่เคยอยู่ ¹⁹ จะมีเพลงโมทนาพระคุณออกมาจากที่เหล่านั้น และมีเสียงของผู้ที่รื่นเริง เราจะทวีเขา
ขึ้น และเขาจะไม่มีเพียงน้อยคน เราจะกระทำให้เขามีเกียรติ เขาจะไม่เป็นแต่ผู้เล็กน้อย ²⁰ ลูกหลานของเขา
จะเป็นเหมือนสมัยก่อน และชุมนุมของเขาจะได้อุทิศสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา และทุกคนที่บีบบังคับเขา เราจะ
ลงโทษ ²¹ ขุนนางของเขาจะเป็นคนหนึ่ง ในพวกเขาทั้งหลาย ผู้ครอบครองของเขาจะออกมาจากท่ามกลาง
เขาเอง เราจะกระทำให้ท่านนั้นเข้ามาใกล้ และท่านนั้นจะเข้าใกล้เรา เพราะใครเล่าตั้งใจเข้ามาใกล้เราได้
เอง พระเยโฮวาห์ตรัส ²² และเจ้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า ²³ ดูเถิด
นั้นลมหมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมุนกวาด มันจะตกลงอย่างเจ็บปวดบน
ศิระของคนที่ชั่ว ²⁴ ความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์จะไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำ และ
ให้สำเร็จตามพระทัยพระองค์ประเสริฐ ในวาระสุดท้าย เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาถึงข้อความนี้

31

อิสราเอลจะกลับไปอยู่ที่แผ่นดินของตน

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ป็นวาระนั้น เราจะเป้นพระเจ้าของบรรดาครอบครัวแห่งอิสราเอล และเขาทั้งหลาย
จะเป็นประชาชนของเรา ² พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้า ปชชาชาติที่รอตตายจากดาบ ได้ประสบพระกรุณาคุณ
ที่ในถิ่นทุรกันดาร คืออิสราเอล เมื่อเราให้เขาหยุดพัก ³ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัส
ว่า เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา ⁴ เราจะสร้างเจ้าอีก
และเจ้าจะถูกสร้างใหม่ โอ อิสราเอลพรมจารีเอ๋ย เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยรามะนาอีก และจะออกไป
เดินรำกับผู้ที่สนทนากัน ⁵ เจ้าจะปลุกสวนองุ่นที่บนภูเขาสะมาเรียอีก ผู้ปลูกก็จะปลูก และจะกินผลนั้น ⁶
เพราะว่าจะมีวันเมื่อคนเผ่ายามที่อยู่บนแดนเทือกเขาเอฟราอิมจะร้องเรียกว่า โอจงลุกขึ้น ให้เราไปยังคิ
โยนเถิด ไปเผ่าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา ⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้า โอจงร้องเพลงด้วยความ
ยินดีเพราะยาโคบ และเปล่งเสียงให้ร้องเพราะพระเมตตาของบรรดาประชาชาติ จงป่าวร้องสรรเสริญ และกล่าว
ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด คือคนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล ⁸ ดู
เถิด เราจะนำเขามาจากแดนเหนือ และรวบรวมเขาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ มีคนตาบอด คนง่อยอยู่
ท่ามกลางเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และผู้หญิงที่คลอดบุตรจะมาด้วยกัน เขาจะกลับมาที่นั่นเป็นหมู่ใหญ่ ⁹ เราจะมา
ด้วยการร้องไห้ และด้วยการทูลวิงวอนเราก็จะนำเขา เราจะให้เขาเดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขาจะไม่
สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอฟราอิมเป็นบุตรหัวปีของเรา ¹⁰ โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟัง
พระวจนะของพระเยโฮวาห์ และจงประกาศพระวจนะนั้นในเกาะทั้งหลายที่ห่างออกไป จงกล่าวว่า โอท่านที่
กระจ่ายอิสราเอลนั้นจะรวบรวมเขา และจะดูแลเขาอย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขา ¹¹ เพราะพระ
เยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งแรงเกินกว่าเขา ¹² เขาทั้งหลายจึงจะมาร้อง
เพลงอยู่บนที่สูงแห่งคิโยน และเขาจะไม่อย่างราบรื่นเพราะความดีของพระเยโฮวาห์ เพราะเมล็ดข้าว น้ำ
องุ่น และน้ำมัน และเพราะลูกของแกะและวัว ชีวิตของเขาทั้งหลายจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และเขาจะไม่
โศกเศร้าอีกต่อไป ¹³ แล้วพวกพรมจารีจะเปรมปรีดีในการเดินเข้า ทั้งคนหนุ่มกับคนแก่ด้วยกัน เราจะกลับ
ความโศกเศร้าของเขาให้เป็นความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเขา และให้ความยินดีแก่เขาแทนความเศร้าโศก
¹⁴ เราจะเปลี่ยนจิตใจของบุโรให้ด้วยความอุดมสมบูรณ์ และประชาชนของเราก็จะพอใจด้วยความดีของเรา ¹⁵
พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้าแหละ ¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้า โอได้ยินเสียงในราม่า เป็นเสียงโอดครวญและรำไห้

ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับคำเล่าโลมในเรื่องบุตรทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว 16 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า พระชนม์เสียงร้องไห้คร่ำครวญไว้ และระงับน้ำตาจากตาของเจ้าเสีย เพราะว่าการงานของเจ้าจะได้รับการอภัย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ และเขาทั้งหลายจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ปรื่องอนาคตของเจ้ายังมีหวัง ว่าลูกหลานของเจ้าจะกลับมายังพระมณเฑียรของเขานั่นเอง 18 เราได้อินเอฟราอิมคร่ำครวญว่า พระองค์ทรงติสอนข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกติสอน อย่างลูกวัวที่ยังไม่เชื่อง ขอทรงนำข้าพระองค์กลับ เพื่อข้าพระองค์จะได้กลับสู่สภาพเดิม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ 19 เพราะแน่นอนหลังจากที่ข้าพระองค์หันไปเสีย ข้าพระองค์ก็กลับใจ และหลังจากที่ข้าพระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็ปฏิบัติตนตามของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อับอาย และข้าพระองค์ก็ขายหน้า เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทนความหยามน้ำหน้าซึ่งเกิดขึ้นเมื่อยังหนุ่มอยู่ 20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอเอฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเราหรือ เขาเป็นลูกที่รักของเราหรือ เพราะตั้งแต่เราพูดกล่าวโทษเขาตราบใด เรากียังระลึกถึงเขาอยู่ตราบนั่น เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงอาลัยเขา เราจะมีความกรุณาต่อเขาแน่ 21 จงปิกเสากฎหมายไว้สำหรับตน จงทำป้ายบอกทางไว้สำหรับตัว จงปิกใจให้ถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าได้ไปนั้น โอ อิสราเอลพรมจารีเยย จงกลับเถิด จงกลับมายังหัวเมืองเหล่านี้ของเจ้า 22 โอ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เยย เจ้าจะเกลียดเกลียดอยู่ถาวรจนสักเท่าใด เพราะพระเยโฮวาห์ได้สร้างสิ่งใหม่บนพิภพแล้ว คือ ผู้หญิงจะล้อมผู้ชาย 23 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า 24 เมื่อเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม เราจะใช้ถ้อยคำต่อไปนี้ในแผ่นดินของยูดาห์ และในหัวเมืองทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง คือ โอ ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรมเยย ภูเขาบาริสทียเยย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรเจ้า 25 ยูดาห์และหัวเมืองทั้งสิ้นนั้น ทั้งบรรดาชาวนา บรรดาผู้ที่ท่องเที่ยวไปมาพร้อมกับฝูงแกะของเขา จะอาศัยอยู่ด้วยกันที่นั่น 26 เพราะเราจะให้จิตใจที่อ่อนระอาขึ้นนั้น และจิตใจที่โศกเศร้าทุกดวงเราจะให้บริบูรณ์ 27 เมื่อนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและมองดู และการหลับนอนของข้าพเจ้าก็เป็นที่ชื่นใจข้าพเจ้า 28 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 29 ฤดูเกิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะหว่านพืชคนและพืชสัตว์ในวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ 28 และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อเราเฝ้าดูเขา เพื่อจะถอนออกและพังลงคว่ำเสีย ทำลาย และนำเหตุร้ายมาลงในใจ เราจะไม่เฝ้าดูเหนือเขาเพื่อจะสร้างขึ้นและปลูกฝังขึ้นนั้น 30 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 31 ในสมัยนั้น เราจะไม่กล่าวต่อไปอีกว่า 32 บิดารับประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรก็เข็ดฟัน 33 แต่ทุกคนจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของตนเอง มนุษย์ทุกคนที่รับประทานองุ่นเปรี้ยว ก็จะเข็ดฟัน 34

พันธสัญญาใหม่

31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 32 ฤดูเกิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ 32 ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ในวันที่เราจับมือเขาเพื่อนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาผิด ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเขา 33 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 34 แต่ตั้งจะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอล ภายหลังสมัยนั้น 35 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 36 เราจะไม่บรรจกราชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา 37 และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า 38 จงรู้จักพระเยโฮวาห์ 39 เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด 40 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 41 เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป 42 พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้ระยับตายตัวของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงยกทะเลให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา 43 ตรัสตั้งนี้ว่า 44 ถ้ากระเจียบตายตัวนี้ต้องพรางไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชื้อสายของอิสราเอลก็ต้องหยุดยั้งจากการเป็นประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิรันดร์ 45 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 46 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 47 ถ้าฟ้าสวรรค์เบี่ยงบนเป็นทีวัดได้ และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็นที่ให้สำรวจได้ แล้วเราก็จะเหวี่ยงเชื้อสายอิสราเอลทิ้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น 48 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 49 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 50 ฤดูเกิด วันเวลาจะมาถึง ที่เมืองนี้จะต้องสร้างขึ้นใหม่เพื่อพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หอคอยยานันเอลไปถึงประตูมูม 51 และเชือกวัดจะไปถึงไกลกว่านั้นตรงไปถึงเนินเขาการเบม แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโกอาห์ 52 หุบเขาแห่งซากศพและซี่เก้าทั้งสิ้นนั้น และทุ่งนาทั้งหมดไกลไปจนถึงสธาราซิดโรนจนถึงมุมประตูมูม 53 ไปทางตะวันออก จะเป็นที่ยับยู่แต่พระเยโฮวาห์ จะไม่เป็นที่ยกถอนหรือคว่ำต่อไปอีกเป็นนิรันดร์ 54

1 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดของเนบูคัดเนสซาร์² ครั้งนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์³ เพราะเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คุมขังท่านไว้ ครั้นท่านจึงพยากรณ์และกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้⁴ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ และจะได้พูดกันปากต่อปาก และจะแลเห็นตาต่อตา⁵ และเขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ถึงแม้เจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าก็จะไม่เจริญ□□⁶ เยเรมีย์พูดว่า □พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพระองค์ว่า⁷ ดูเถิด ยานัมเอลบุตรชายชัลลุม อาของเจ้าจะมาหาเจ้าและกล่าวว่า □จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโท เพราะว่าสิทธิของการไถ่ด้วยการซื้อนั้นเป็นของท่าน□⁸ แล้วยานัมเอลลูกของอาของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของทหารรักษาพระองค์ถูกต้องตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ และพูดกับข้าพเจ้าว่า □จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโทในแผ่นดินเบนยามิน เพราะสิทธิของการถือกรรมสิทธิ์และการไถ่เป็นของท่าน จงซื้อไว้เถิด□ แล้วข้าพเจ้าจึงทราบบว่าเป็นพระวณะของพระเยโฮวาห์⁹ และข้าพเจ้าก็ซื้อนาที่อานาโทจากยานัมเอลลูกของอาของข้าพเจ้า และได้จ่ายเงินให้แก่เขา คือเงินสิบเจ็ดเชเชล¹⁰ ข้าพเจ้าก็ลงนามในโฉนดประทับตราไว้ เป็นพยานและเอาดาซึ่งเงิน¹¹ แล้วข้าพเจ้าก็รับโฉนดของการซื้อซึ่งฉบับที่ประทับตราแล้วตามกฎหมายและธรรมเนียมและฉบับที่เปิดอยู่¹² และข้าพเจ้าก็มอบโฉนดของการซื้อให้แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาอาเสอาห์ ต่อสายตาของยานัมเอลลูกของอาของข้าพเจ้า ต่อหน้าพยานผู้ซึ่งลงนามในโฉนดการซื้อและต่อหน้าบรรดาพวกยิว ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์¹³ ข้าพเจ้าก็กำชับบารุคต่อหน้าเขาทั้งหลายว่า¹⁴ □พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเอาโฉนดเหล่านี้ไปเสีย ทั้งโฉนดของการซื้อที่ประทับตรากับฉบับที่เปิดนี้ และบรรจุไว้ในภาชนะดินเผื่อจะซ่อนอยู่ได้หลายวัน¹⁵ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า บ้านเรือนและไร่นาและสวนองุ่นจะมีการถือกรรมสิทธิ์กันอีกในแผ่นดินนี้□

เยเรมีย์เชื่อว่าอิสราเอลจะกลับมาสู่สภาพเดิม

16 หลังจากที่ข้าพเจ้ามอบโฉนดการซื้อให้แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์แล้ว ข้าพเจ้าก็ได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า¹⁷ □ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์และด้วยพระกรซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน¹⁸ ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อคนเป็นพินัย แต่ทรงตอบสนองความชั่วช้าของบิดาให้ตกถึงอกของลูกหลานสืบต่อมา ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและทรงฤทธิ์ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา¹⁹ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ในการให้คำปรึกษา ทรงฤทธานุภาพในพระราชกิจ พระเนตรของพระองค์เห็นทุกวิถีทางบรรดาทั้งหลายของมนุษย์ ประทานรางวัลแก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขาและตามผลแห่งการกระทำของเขา²⁰ ทรงเป็นผู้สำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์ และจนถึงสมัยนี้ก็ทรงสำแดงในอิสราเอลและท่ามกลางมนุษย์ชาติ และทรงทำให้พระนามเลื่องลือไปอย่างทุกวันนี้²¹ พระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยพระหัตถ์เข้มแข็ง และพระกรที่เหยียดออก และด้วยความสยดสยองยิ่งนัก²² และพระองค์ประทานแผ่นดินนี้แก่พระทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่บรรดาพระของเขาก่อนที่จะประทานแก่เขา คือแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์²³ และเขาทั้งหลายก็ได้เข้าไปและถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้น แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ สิ่งทั้งปวงซึ่งพระองค์ทรงบัญชาเขาให้กระทำนั้น เขาทั้งหลายมิได้กระทำเสียเลย เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงกระทำให้เหวี่ยงหัวสั่นนี้มาถึงเขาทั้งหลาย²⁴ ดูเถิด เชิงเทินที่ล้อมอยู่ได้มาถึงกรุงเพื่อจะยึดเอาแล้ว และเพราะเหตุด้วยดาบ การก่อกวนอาหาร และโรคระบาด เมืองนี้ก็ได้อ้อมมอบไว้ในมือของคนเคลเดียผู้กำลังต่อสู้อยู่นั้นแล้ว พระองค์ตรัสสิ่งใดก็เป็นไปอย่างนั้นแล้ว และดูเถิด พระองค์ทอดพระเนตรเห็น²⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ยังตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า □จงเอาเงินซื้อนาและหาพยานเสีย□ แม้ว่าเมืองนั้นจะถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย□□

กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายแล้วจะสร้างขึ้นใหม่

26 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า²⁷ □ดูเถิด เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้น สำหรับเรามีสิ่งใดที่ยากเกินหรือ²⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของชาวเคลเดีย และในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเอา²⁹ ชาวเคล

เดียผู้ต่อสู้กับเมืองนี้ จะมาเผาเมืองนี้เสียด้วยไฟให้ไหม้หมด ทั้งบรรดาบ้านที่เขาเผาเครื่องถ้วยพระบาอัลที่บนหลังคา และเครื่องดื่มบูชาถวายแก่พระอื่นเพื่อชั่วเขาเราให้กริ้ว³⁰ เพราะประชาชนของอิสราเอลและประชาชนของยูดาห์ไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากความชั่วต่อหน้าต่อตาของเราตั้งแต่หนุ่มๆมา พระเยโฮวาทรงสำราญ ประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากชั่วเขาเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเขา³¹ เมืองนี้ได้ไร้ความกริ้วและความพิโรธของเรา ตั้งแต่วันที่ได้อพยพขึ้นจนถึงวันนี้ เพราะฉะนั้นเราจะถอนออกไปเสียจากหน้าของเรา³² เพราะว่าความชั่วทั้งสินของประชาชนอิสราเอล และประชาชนยูดาห์ซึ่งเขาได้กระทำอันชั่วเขาให้โกรธ คือทั้งตัวเขา บรรดาภักษัตริย์และเจ้านายของเขา บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ของเขา คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม³³ เขาทั้งหลายได้เห็นหลังให้เรามา ชื่นหน้า แม้ว่าเราได้สอนเขาอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาก็มิได้ฟังที่จะรับคำสั่งสอนของเรา³⁴ แต่เขาทั้งหลายได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาไว้ในนิเวศ ซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้มีมลทิน³⁵ เขาทั้งหลายได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัลซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของฮินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเขาลุยไฟถวายแก่พระโมเลค ซึ่งเรามิได้บัญชาเขาเลยและไม่ได้อยู่ในจิตใจของเราว่า เขาควรจะทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้เพื่อเป็นเหตุให้ยูดาห์กระทำความผิดบาปไป³⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้แก่เจ้าทั้งหลายว่า เมืองนี้จะถูกยกให้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด³⁷ ดูเถิด เราจะรวบรวมเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่ด้วยความกริ้ว ด้วยความพิโรธ และความชั่วโกรธของเราเน้น เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาซึ่งที่นี่ และจะกระทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย³⁸ เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา³⁹ เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่เขา เพื่อเขาจะยำเกรงเราอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เขา และแก้ลูกหลานของเขาที่ตามเขามา⁴⁰ เราจะกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับเขาทั้งหลายอันว่า เราจะไม่ให้จากการกระทำความดีแก่เขาทั้งหลาย และเราจะบรรจุกความยำเกรงเราไว้ในใจของเขาทั้งหลาย เพื่อว่าเขาจะมีได้เห็นไปจากเรา⁴¹ เออ เราจะเปรมปรีดีในการที่จะกระทำความดีแก่เขา และเราจะช่วยลูกเขาไว้ในแผ่นดินนี้ด้วยความมุ่งมั่นด้วยสุดใจของเราและสุดจิตของเรา⁴² เพราะพระเยโฮวาทรงตั้งนัยว่า เราได้นำเอาความร้ายยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นมาเหนือชนชาตินี้ตั้งแต่ เราก็จึงนำความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้สัญญาไว้้นมาเหนือเขาเหล่านั้น⁴³ และจะมีการชื่อนานกั้นในแผ่นดินนี้ซึ่งเจ้ากล่าวถึงว่า เป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์หรือสัตว์ ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย⁴⁴ ที่นั่นจะซื้อกันด้วยเงิน โบโลนคักจะต้องลงนามและประทับตรา และลงนามพยานที่ในแผ่นดินของเบเนยามิน ในที่ต่างแถบกรุงเยรูซาเล็ม และในหัวเมืองยูดาห์ ในหัวเมืองแถบแดนเมืองเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา และในหัวเมืองแถบภาคใต้ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขาทั้งหลายกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาทรงตั้งนี้แหละ

33

กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและอิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลย

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ครั้งที่สอง เมื่อท่านยังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์นั้นว่า 2 พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้าง พระเยโฮวาห์ผู้ทรงปั้นเพื่อสถาปนาไว้ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ คริสต์ตั้งนัยว่า³ จงพลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะสำแดงสิ่งที่ใหญ่ยิ่งและที่มีอำนาจใหญ่โต ซึ่งเจ้าไม่รู้มันให้แก่เจ้า⁴ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านในกรุงนี้ และเกี่ยวกับเรื่องพระราชวังของบรรดาภักษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลง เพื่อทำการต่อต้านเชิงเทินและดาบ⁵ เขาทั้งหลายจะมารบกับชาวเคลเดียและทำให้คนเป็นศพไปเต็มบ้านเต็มเรือน เป็นคนที่เราสร้างด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา เพราะได้ซ่อนหน้าของเราจากกรุงนี้เนื่องด้วยความชั่วของเขาทั้งหลาย⁶ ดูเถิด เราจะทำนามัย และการรักษาเขาทั้งหลายให้หาย และเผ่นสันติภาพและความจริงอย่างอุดม⁷ เราจะให้พวกเขายกแห่งยูดาห์และพวกเขายกแห่งอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และจะสร้างเขาทั้งหลายเสียใหม่อย่างที่เขาเป็นมาแต่เดิมเน้น⁸ เราจะชำระเขาจากบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อเรา และจะให้อภัยบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำ และการละเมิดของเขาต่อเรา⁹ และกรุงนี้จะให้เรามีชี้ออันให้ความชื่นบาน เป็นที่สรรเสริญและเป็นศักดิ์ศรีต่อหน้าบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะได้ยินถึงความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้กระทำเพื่อเขาทั้งหลาย เขาจะกลัวและสะทกสะท้าน เพราะความดีและความเจริญทั้งสิ้นซึ่งเราได้จัดหาให้เมืองนั้น¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนัยว่า และจะมีเสียงให้ได้ยินกันอีกครั้งในสถานที่นี้ซึ่งเจ้ากล่าวว่า จะเป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ ในหัวเมืองแห่งยูดาห์และตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ปราศจากมนุษย์ ปราศจากคนอาศัย และปราศจากสัตว์ใดๆ¹¹ ที่นั่นจะได้ยินเสียงบันเทิงและเสียงร่ำเรง และเสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว และเสียงบรรดาคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงอีก ขณะที่เขานำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ว่า โอจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ เพราะเราจะให้พวก

เชลยแห่งแผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ในสถานที่ซึ่งเป็นที่รกร้าง ปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ และในหัวเมืองทั้งสี่ของที่นี่ จะเป็นที่พักอาศัยของผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายให้แก่เขาได้นอนลงอีก

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิดจะครอบครองอีก

¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในหัวเมืองแถบแดนเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา ในหัวเมืองแถบภาคใต้ ในแผ่นดินแห่งเบนยามิน ตามสถานที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม ในหัวเมืองยูดาห์ จะมีฝูงแกะผ่านได้มือของผู้ที่นับอีก ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือเมื่อเราจะให้สิ่งดีที่เราสัญญาไว้ต่อวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์สำเร็จ ¹⁵ ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้อภัยโทษบาปเกิดมาเพื่อดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น ¹⁶ ในกาลครั้งนั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยเหลือ และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ □พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา□ ¹⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดาวิดจะไม่ขัดสนบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งวงศ์วานอิสราเอล ¹⁸ และปุโรหิตคนเลวจะไม่ขัดสนบุตรที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และเผาเครื่องธัญญาบูชา และกระทำการสักการบูชาเป็นนิตย์□ ¹⁹ พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ²⁰ □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืน ได้จนวันและคืนมาถึงตามเวลากำหนดไม่ได้ ²¹ แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเรา ได้ จนท่านไม่มีโอกาสที่จะเสวยราชย์บนพระที่นั่งของท่าน และหักพันธสัญญาของเรา ซึ่งมีต่อปุโรหิตคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราเสียได้ ²² บรรดาของฟ้าสวรรค์จะนับไม่ได้ และเมฆทรายที่ทะเลก็ดูจะไม่ได้นับใด เราก็คงให้เชื้อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเราและคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราทวีมากขึ้นขึ้น□ ²³ พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ²⁴ □เจ้าไม่ได้พิจารณาดอกหรือว่า ประชาชนเหล่านี้พูดกันอย่างไร คือพูดกันว่า □พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งสองครอบครัวที่พระองค์ทรงเลือกไว้เสียแล้ว□ ดังนั้นแหละ เขาทั้งหลายได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา จนนี้เขายังไม่เป็นประชาชาติต่อหน้าเขาทั้งหลายอีกต่อไป ²⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเรามีได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และสถาปนากฎต่าง ๆ ของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแล้ว ²⁶ เราจึงจะทอดทิ้งเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชื้อสายของเขาให้ครอบครองเหนือเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาเหนือเขา□

34

เยเรมีย์ตกเดือนเศเคคียาห์

¹ พระวามะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ และบรรดาข้าราชการอำนจกรในแผ่นดินโลกซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายที่ต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองทั้งปวงของกรุงนั้นว่า ² □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปพูดกับเศเคคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และกล่าวแก่ท่านว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบกรุงนี้ไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะเผาเสียด้วยไฟ ³ ท่านจะไม่รอดไปจากมือของเขา แต่จะถูกจับและถูกมอบไว้ในมือของเขา ท่านจะได้เห็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนดาต่อตา และจะได้พูดกันปากต่อปาก และท่านจะต้องไปยังบาบิโลน□ ⁴ โอ ข้าแต่เศเคคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์อย่างไรก็ดีขอทรงสดับพระวามะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์ดังนี้ว่า ท่านจะไม่ตายด้วยดาบ ⁵ ท่านจะตายด้วยความสงบ และเขาจะเผาเครื่องหอมเพื่อศพบรรพบุรุษของท่าน คือบรรดากษัตริย์ซึ่งอยู่ก่อนท่านนั้นใด คนเขาก็จะเผาเครื่องหอมเพื่อท่านนั้นนั้น และเขาจะคร่ำครวญเพื่อท่านว่า □อนิจจาเอ๋ย พระองค์เจ้าข้า□ เพราะเราได้สั่งท่านไว้แล้ว□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁶ แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้ทูลบรรดาพระวามะเหล่านี้ต่อเศเคคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม ⁷ ขณะที่กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ทั้งสิ้นที่ยังเหลืออยู่ คือ เมืองลาซิชและเมืองอาซคาห์ เพราะยังเหลืออยู่สองเมืองนี้เท่านั้นที่เป็นหัวเมืองยูดาห์ที่มีกำแพงล้อม

กรุงเยรูซาเล็มจะรับโทษเพราะได้บีบบังคับคนจน

⁸ พระวามะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากที่ถูกกษัตริย์เศเคคียาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับบรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มว่า จะประกาศราชกฤษฎีกาเรื่องอิสราเอลแก่เขาทั้งหลาย ดังนี้ ⁹ ให้ทุกคนปล่อยทาสฮีบรูของตนทั้งชายและหญิงเสียให้เป็นอิสระ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดกระทำให้วาทน์ของของตนเป็นทาส ¹⁰ เมื่อบรรดาเจ้านายและบรรดาประชาชน ผู้เข้ากระทำการพันธสัญญาได้ยืนยันว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของตนทั้งชายและหญิง เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะไม่ถูกกระทำให้เป็นทาสอีก เขาทั้งหลายก็ได้เชื่อฟังและปล่อยทาสให้

เป็นอิสระ¹¹ แต่ภายหลังเขาได้หวนกลับ และจับทาสชายและหญิงซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระนั้นมาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก¹² พระวณะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมายังเยเรมีย์จากพระเยโฮวาห์ว่า¹³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้กระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเรา ในวันที่เรานำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาสว่า¹⁴ เมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วเจ้าทุกคนจะต้องปล่อยพี่น้องฮิบรูผู้ที่เขาเอามาขายไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี เจ้าต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระพ้นจากการรับใช้เจ้า แต่บรรพบุรุษของเราไม่ฟังเราและไม่เชื่อฟังเรา¹⁵ บัดนี้เจ้าได้หวนกลับและกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยการประกาศอิสรภาพทุกคนต่อเพื่อนบ้านของตน และเจ้าได้กระทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา¹⁶ แต่แล้วเจ้าก็หวนกลับกระทำให้นามของเราเป็นมลทิน ในเมื่อเจ้าทุกคนจับทาสชายหญิงของเรา ซึ่งเจ้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระไปตามความปรารถนาของเขาทั้งหลายแล้วนั้นกลับมามีให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก¹⁷ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังเราด้วยการป่าวร้องเรื่องอิสรภาพต่อพี่น้องและเพื่อนบ้านของตน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราป่าวร้องว่า เจ้าทั้งหลายเป็นอิสระติดตาม ต่อโรคระบาด และต่อการกันดารอาหาร เราจะกระทำเจ้าให้ย้ายไปอยู่ในบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก¹⁸ และคนที่ละเมิดต่อพันธสัญญาของเรา และมีได้กระทำตามข้อตกลงในพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำต่อหน้าเรานั้น เป็นดังลูกวัวที่เขาคัดออกเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนเหล่านั้นไป¹⁹ เจ้านายแห่งยูดาห์ก็คิด เจ้านายแห่งกรุงเยรูซาเล็มก็คิด ชนที่ก็ดี บุโรหิตและบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็คิด ผู้ผ่านระหว่างท่อนลูกวัวนั้น²⁰ เราจะมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ศพของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์ในแผ่นดินโลก²¹ ส่วนเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของเขานั้น เราจะมอบไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของกองทัพแห่งกษัตริย์บาบิโลนซึ่งได้ถอยไปจากเจ้าแล้วนั้น²² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะกระทำให้เขากลับมายังกรุงนี้ และเขาจะสู้รบกับกรุงนี้ และยึดเอาจนได้ และเขาเสียชีวิตไฟ เราจะกระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย□

35

วงศานเรคาบเป็นแบบอย่างที่ดี

1 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า 2 □จงไปหาวงศานเรคาบและพูดกับเขา และนำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เข้ามาในห้องเกลี้ยงห้องหนึ่ง แล้วเชิญให้เขาดื่มเหล้าองุ่น 3 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงนำยาอาซันยาห์ บุตรชายเยเรมีย์ ผู้เป็นบุตรชายยาบาซันยาห์และพี่น้องของเขา และบุตรชายของเขาทั้งหมด และวงศานเรคาบทั้งหมด 4 ข้าพเจ้านำเขามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มาในห้องเกลี้ยงของบุตรชายของฮานัน ผู้เป็นบุตรชายอีกดาเลียห์ ผู้เป็นคนของพระเจ้า ซึ่งอยู่ใกล้กับห้องเกลี้ยงของเจ้านาย เหนือห้องเกลี้ยงของมาอาเสอาห์บุตรชายซัลลูม ผู้ดูแลธรณีประตู 5 แล้วข้าพเจ้าก็วางเหยือกเหล้าองุ่นกับถ้วยหลายลูกไว้หน้าเหล้าบุตรชายแห่งวงศานเรคาบ และข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า □เชิญดื่มเหล้าองุ่น 6 แต่เขาทั้งหลายตอบว่า □เราจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนาตันบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราบัญชาเราว่า □เจ้าทั้งหลายอย่าดื่มเหล้าองุ่น ทั้งตัวเจ้าและลูกหลานของเจ้าเป็นนิตย์ 7 เจ้าอย่าสร้างเรือน เจ้าอย่าหว่านพืช เจ้าอย่าปลูกหรือมีสวนองุ่น และเจ้าจงอยู่ในดินที่ตลอดชีวิตของเจ้า เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งเจ้าอาศัยอยู่ 8 เราทั้งหลายได้เชื่อฟังเสียงของโยนาตันบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราในสิ่งทั้งปวงซึ่งท่านได้บัญชาเรา คือไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยา บุตรชาย บุตรสาวของเรา 9 และ ไม่สร้างเรือนเพื่อจะอาศัยอยู่ เราไม่มีสวนองุ่นหรือนาหรือพืช 10 แต่เราเคยอยู่ในดินที่ และได้เชื่อฟังและกระทำทุกสิ่งซึ่งโยนาตันบิดาของเราได้บัญชาเราไว้ 11 แต่ต่อมาเมื่อเนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินนี้ เราพูดว่า □มาเถิด ให้เราไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกลัวกองทัพคนเคลเดีย และเพราะกลัวกองทัพคนซีเรีย □ ดังนั้นเราจึงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม 12 แล้วพระวณะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมาถึงเยเรมีย์ว่า 13 □พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปบอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกชาวกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าจะไม่รับคำสั่งสอนเพื่อจะเชื่อฟังถ้อยคำของเราหรือ 14 คำบัญชาซึ่งโยนาตันบุตรชายเรคาบให้ไว้แก่บุตรชายทั้งหลายของตน ไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นนั้น เขาก็ได้รักษากันไว้แล้ว และเขาทั้งหลายมิได้ดื่มเลยจนถึงวันนี้ เพราะเขาทั้งหลายได้เชื่อฟังคำบัญชาแห่งบิดาของเขา แต่เราได้พูดกับพวกเขาอย่างมากมาย แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังเราไม่ 15 เราได้ส่งบรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์มาหาเจ้า ส่งเขามาอย่างไม่หยุดยั้ง กล่าวหาว่า □บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และแก้ไขการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ประทานแก่เจ้าและ

บรรพบุรุษของเจ้า□ แต่เจ้ามิได้เงี้ยวหรือเชื้อฟิงเรา¹⁶ บุตรชายทั้งหลายของโยนาตบบุตรชายของเรคาบได้กระทำตามคำบัญชาซึ่งบิดาของเขาได้สั่งไว้ แต่ชนชาตินี้ไม่ได้เชื้อฟิงเรา¹⁷ เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเหนือยูดาห์และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าเราพูดกับเขาทั้งหลายและเขาก็ไม่ฟัง เราได้เรียกเขาและเขาไม่มาตอบ□¹⁸ แต่เยเรมีย์ได้พูดกับวงศวานเรคาบว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้เชื้อฟิงคำบัญชาของโยนาตบบิดาของเจ้า และถือรักษาข้อบังคับของท่านทั้งสิ้น และกระทำทุกอย่างที่ท่านบัญชาเจ้า¹⁹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า โยนาตบบุตรชายเรคาบจะไม่ขัดสนผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อหน้าเราเลยเป็นนิตย์□

36

เยเรมีย์บันทึกคำพยากรณ์ต่างๆของท่าน

¹ ต่อมาในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะต่อไปนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า ² □เจ้าจงเอาหนังสือม้วนม้วนหนึ่ง และเขียนถ้อยคำนี้ทั้งสิ้นลงไว้ เป็นคำที่เราได้พูดกับเจ้าปรีกปรีอิสราเอลและยูดาห์ และบรรดาประชาชนชาติทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่เราได้พูดกับเจ้า ตั้งแต่รัชกาลโยสิยาห์จนถึงวันนี้³ ชะรอยวงศวานยูดาห์จะได้ยินถึงความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประสงค์จะกระทำแก่เขาทั้งปวง เพื่อว่าทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา และเพื่อเราจะอภัยโทษความชั่วช้าของเขาและบาปของเขา□⁴ แล้วเยเรมีย์จึงเรียกบารุคบุตรชายเนริยาห์ให้บารุคเขียนพระวจนะทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสแก่เยเรมีย์ตามคำบอกของท่านไว้ในหนังสือม้วน⁵ และเยเรมีย์ก็สั่งบารุคว่า □ข้าพเจ้าถูกห้ามไม่ให้ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁶ ฉะนั้นเจ้าต้องไป และในวันถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนไว้ตามคำบอกของเราให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไดยินเจ้าจงอ่าน ให้คนทั้งปวงแห่งยูดาห์ ผู้ออกมาจากหัวเมืองของเขาให้เขา ไดยินด้วย⁷ ชะรอยเขาจะถวายเป็นพรของเขาคือต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน เพราะความกลัวและความพิโรธซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศเป็นโทษเหนือชนชาตินี้ในใหญ่หลวงนัก□⁸ และบารุคบุตรชายเนริยาห์ได้กระทำทุกอย่างตามซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์สั่งเขา ถึงเรื่องให้อ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁹ ต่อมาในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ณ เดือนที่เก้า เขาได้บารุคร้องแก่ประชาชนทั้งสิ้นในกรุงเยรูซาเล็มและประชาชนทั้งสิ้นผู้มาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ถืออดอาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁰ แล้วบารุคจึงได้อ่านถ้อยคำของเยเรมีย์จากหนังสือม้วนให้ประชาชนทั้งสิ้นฟัง ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในห้องเฉลียงของเกมาริยาห์ บุตรชายชาฟาน ผู้เป็นเลขาณการ ซึ่งอยู่ในลานบนตรงทางเข้าของประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹¹ เมื่อมีคายาห์ บุตรชายเกมาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ไดยินพระวจนะทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนแล้ว¹² ท่านได้ลงมาถึงพระราชวังของกษัตริย์เข้าไปในห้องราชเลขา และดูเถิด เจ้านายทั้งสิ้นก็นั่งอยู่ที่นั่น คือเอลีชามาราชเลขา เดโลยาห์บุตรชายเซไมอาห์ เอลนารันบุตรชายอัคโบร์ เกมาริยาห์บุตรชายชาฟาน เศเดคิยาห์บุตรชายยานันยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้น¹³ และมีคายาห์ก็เล่าถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านไดยิน เมื่อบารุคอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น¹⁴ เหตุฉะนั้นบรรดาเจ้านายจึงใช้เยชูตบุตรชายเนธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคูซี ให้ไปพูดกับบารุคว่า □จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟังนั้นมา□ ดังนั้นบารุคบุตรชายเนริยาห์จึงถือหนังสือม้วนนั้นมาหาเขาทั้งหลาย¹⁵ และเขาทั้งหลายจึงพูดกับเขาว่า □จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง□ บารุคจึงอ่านให้เขาฟัง¹⁶ ต่อมาเมื่อเขาไดยินคำทั้งหมดนั้นก็เห็นมาหากันด้วยความกลัว เขาทั้งหลายจึงพูดกับบารุคว่า □เราจะต้องบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์□¹⁷ แล้วเขาทั้งหลายจึงถามบารุคว่า □จงบอกเราว่า เจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นอย่างไร เขียนตามคำบอกของเขาคือ□¹⁸ บารุคตอบเขาทั้งหลายว่า □ท่านได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นแก่ข้าพเจ้า ฝ่ายข้าพเจ้าก็เขียนมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วน□¹⁹ แล้วเจ้านายทั้งหลายบอกบารุคว่า □ฟิงเจ้าและเยเรมีย์จะไปซ่อนเสีย อย่าให้ผู้ใดทราบว่าเป็นอยู่ที่ไหน□²⁰ แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปในห้องพระโรงเพื่อฝากกษัตริย์ เมื่อเอาหนังสือม้วนเก็บไว้ในห้องของเอลีชามาราชเลขาแล้ว เขาก็กราบทูลถ้อยคำทั้งสิ้นนั้นแก่กษัตริย์

กษัตริย์เยโฮยาคิมเฝ้าพระวจนะของพระเจ้าเสีย

²¹ กษัตริย์ก็รับสั่งให้เยชูตไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เขาก็ไปเอามาจากห้องของเอลีชามาราชเลขา และเยชูตก็อ่านถวายกษัตริย์และแก่บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นผู้ยืนอยู่ข้างๆกษัตริย์²² เวลานั้นเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์ประทับอยู่ในพระราชวังแปด และมิไฟลุกอยู่ในโถไฟหน้าพระพักตร์²³ ต่อมาเมื่อเยชูตอ่านไปได้สามหรือ

สี่แถบ กษัตริย์ทรงเอาไม้ดอกลักษณัต์ตัดออก และทรงโยนเข้าไปในไฟที่ในโถไฟ จนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟที่ในโถไฟเผาผลาญหมด ²⁴ ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการของพระองค์ผู้ได้อินบรรดาก็อภัยค่าเหล่านี้หาได้เกรงกลัวหรือฉีกเสื้อผ้าของตนไม่ ²⁵ แม้ว่าเมื่อเอลานันและเศลาหายห์และเกมารียาห์ได้ทูลวิงวอนกษัตริย์มิให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน พระองค์หาทรงฟังไม่ ²⁶ กษัตริย์ทรงบัญชาให้เยราเมเอลบุตรชายฮามเมเลค และเศโรอาห์บุตรชายอัสริเอล และเชเลมียาห์บุตรชายอับเดเอล ให้จับบารุคเสมียนและเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ แต่พระเยโฮวาห์ทรงซ่อนท่านทั้งสองเสีย

พระเจ้าทรงให้เยเรมีย์บันทึกพระวจนะอีกครั้ง

²⁷ หลังจากทีกษัตริย์ทรงเผาหนังสือม้วนอันมีถ้อยคำซึ่งบารุคเขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ²⁸ จงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งและจงเขียนถ้อยคำแรกซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนก่อนลงไว้ทั้งหมด คือซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงเผาเสีย ²⁹ และเกี่ยวกับเรื่องเยโฮยาคิมกษัตริย์ยูดาห์นั้นเจ้าจงกล่าวดังนี้ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้เผาหนังสือม้วนนี้เสียและกล่าวว่า ทำไมเจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า กษัตริย์บาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้เป็นแน่ และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ³⁰ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เยโฮยาคิมจะไม่มีบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และศพของท่านจะถูกทิ้งไว้ในไฟแดดกลางวัน และตagn้ำค้างแข็งเวลากลางคืน ³¹ เราจะลงโทษท่านและเชื้อสายของท่านและข้าราชการของท่าน เพราะความชั่วช้าของท่านทั้งหลาย เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศต่อพวกเขา แต่เขาไม่ฟังนั้น ให้ตกลงบนเขา และบนชาวกรุงเยรูซาเล็ม และบนคนยูดาห์ ³² แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุคบุตรชายเนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้น

37

เยเรมีย์ถูกคุมขัง

¹ เศเดคียาห์ราชบุตรของโยสิยาห์ ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินยูดาห์ ได้สวดยราชย์แทนโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิม ² แต่ท่านเองก็ติ หรือข้าราชการของท่านก็ติหรือประชาชนแห่งแผ่นดินกิติ หาได้ฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ไม่ ³ กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้เยอูซัลบุตรชายเชเลมียาห์ และเศเฟนียาห์บุตรโหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ให้ไปยังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ กล่าวว่า ขออธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเรา ⁴ ฝ่ายเยเรมีย์นั้นยังเข้านอกอกในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะท่านยังมีได้ถูกจำขัง ⁵ กองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาทางอียิปต์และเมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ได้ยินข่าวนั้น เขาทั้งหลายก็ถอยทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ⁶ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า ⁷ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงไปบอกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งใช้เจ้ามาถามต่อเราว่า อดูเถิด กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับ ไปอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของเขา ⁸ และคนเคลเดียจะกลับมามาต่อสู้กับกรุงนี้อีก เขาทั้งหลายจะยึดไว้และเผาเสียด้วยไฟ ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเจ้าโดยกล่าวว่า คนเคลเดียจะถอยออกไปจากเราทีเดียว ¹⁰ เพราะว่าเขาจะไม่ถอยออกไปเลยทีเดียว ¹¹ ถึงแม้ว่าเจ้ากระทำให้ออกุทัฟทั้งสิ้นของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้เจ้าให้พ่ายแพ้ และมีเหลือแต่คนทีบาดเจ็บเท่านั้น เขาทั้งหลายจะลุกขึ้น ทุกคนในดินที่ของเขา และเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ ¹² ต่อมาเมื่อกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยจากกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์เข้ามาประชิด ¹³ เยเรมีย์ก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อจะรับส่วนของท่านท่ามกลางประชาชนที่นั่น ¹⁴ เมื่อท่านอยู่ที่ประดูเบนยามิน ทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่ออิริยาห์บุตรชายเชเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮานันยาห์ได้จับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า ท่านกำลังหนีไปหาคนเคลเดีย ¹⁵ และเยเรมีย์ตอบว่า ข้าพเจ้ามิได้กำลังหนีไปหาคนเคลเดีย แต่อิริยาห์ไม่ฟังท่าน และจับเยเรมีย์นำมาพาพวกเจ้านาย ¹⁶ และบรรดาเจ้านายก็เดือดดาลต่อเยเรมีย์ และเขาทั้งหลายก็ตีท่านและขังท่านไว้ในเรือนของโยนาธานเลขานุการ เพราะได้ทำให้เป็นคุก ¹⁷ เมื่อเยเรมีย์เข้าไปในคุกใต้ดินและในห้องเล็กแล้ว เยเรมีย์ก็ค้างอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว ¹⁸ กษัตริย์เศเดคียาห์ใช้โหคนไปเอาตัวท่านออกมา กษัตริย์ได้สอบถามท่านเป็นความลับที่ในพระราชวังว่า มีพระวณะอันใดมาจากพระเยโฮวาห์บ้างหรือไม่ เยเรมีย์ทูลว่า มีพระวะะคะ ¹⁹ แล้วท่านทูลอิกว่า พระองค์คงจะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ²⁰ เยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคียาห์อีกว่า ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรผิดต่อพระองค์ หรือต่อข้าราชการของพระองค์ หรือต่อชนชาตินี้ พระองค์จึงได้จำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก ²¹ ผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ได้พยากรณ์ให้พระองค์ว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้พระองค์ หรือต่อสู้แผ่นดินนี้ ²² นันอยู่ที่ไหน ²³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ ขอพระองค์สดับฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานต่อพระ

พักตร์ของพระองค์ ขอยาส่งข้าพระองค์กลับไปทีเื่อนของโยนาธานเลขาณการนั้นเลย เกรงว่าข้าพระองค์จะตายเสียทีนั้น□ 21 กษัตริย์เศเดคียาห์จึงมีรับสั่งให้เขามอบเยเรมีย์ไว้ที่บริเวณทวารรักษาพระองค์ และเขาให้ชนมึงแก่ท่านวันละก่อนจากถนนข้างท่าขนมจนชนมึงในกรุงนั้นหมด เยเรมีย์จึงค้างอยู่ในบริเวณทวารรักษาพระองค์อย่างนั้น

38

เยเรมีย์ถูกหย่อนลงไปในคุกใต้ดิน

1 ฝ่ายเขาพาที่ยาห์บุตรชายมีธาณ เกดาลียาห์บุตรชายปาซเซอร์ และยูคาลบุตรชายเซเลมียาห์ และปาซเซอร์บุตรชายมัลคียาห์ได้ยื่นถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กล่าวแก่ประชาชนทุกคนว่า 2 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ผู้ใดอยู่ในกรุงนี้จะต้องตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ใดที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะมีชีวิตเป็นปาเหน็จแห่งการสงคราม และยังมีชีวิตอยู่ 3 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า แนนอนกรุงนี้จะต้องมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและท่านจะยึดไว้□ 4 และบรรดาเจ้านายจึงทูลกษัตริย์ว่า □ขอประหารชายคนนี้เสีย เพราะเขากระทำให้อำนาจของทหารซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย โดยพูดถ้อยคำเช่นนี้แก่เขาทั้งหลาย เพราะว่าชายคนนี้มิได้แสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้ แต่หาความทุกข์ยากลำบาก□ 5 กษัตริย์เศเดคียาห์ตรัสว่า □ดูเถิด ชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เพราะกษัตริย์จะทำอะไรชดท่านทั้งหลายได้เล่า□ 6 เขาจึงจับเยเรมีย์หย่อนลงไปในคุกใต้ดินของมัลคียาห์บุตรชายยามเมเลคซึ่งอยู่ในบริเวณทวารรักษาพระองค์ เขาเอาเชือกหย่อนเยเรมีย์ลงไปในคุกใต้ดินนั้นไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็จมลงไปในโคลน

เอเบดเมเลคช่วยเยเรมีย์

7 เมื่อเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียขึ้นทีคนหนึ่งในพระราชวังได้เห็นว่า เขาหย่อนเยเรมีย์ลงไปในคุกใต้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเบนยามิน 8 เอเบดเมเลคก็ออกไปจากพระราชวังและทูลกษัตริย์ว่า 9 ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายในบรรดาการที่เขาได้กระทำต่อเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ โดยที่ได้ทิ้งท่านลงไปในคุกใต้ดิน ท่านคงหิวตายที่นั่น เพราะในกรุงนี้ไม่มีชนมึงเหลืออยู่เลย□ 10 แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้เอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียว่า □จงเอาคนไปจากที่นี้กับเจ้าสามสิบคน แล้วจุดเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ออกมาจากคุกใต้ดินก่อนเขาตาย□ 11 เอเบดเมเลคจึงเอาคนไปด้วยและไปที่พระราชวัง ไปยังเรือนพัสดุเพื่อเอาผ้าเก่าๆและเสื้อผ้าขาดๆ ซึ่งเขาเอาเชือกผูกหย่อนลงไปในเยเรมีย์ที่ในคุกใต้ดิน 12 แล้วเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียผูกพันเยเรมีย์ว่า □ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อเก่าๆนั้น ไว้ได้รั้งแรและเชือก□ เยเรมีย์กระทำตาม 13 แล้วเขาก็จุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคุกใต้ดิน และเยเรมีย์ก็ยังคงค้างอยู่ในบริเวณทวารรักษาพระองค์

เศเดคียาห์ทรงขอคำแนะนำจากเยเรมีย์

14 กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้คนไปนำเยเรมีย์ผู้พยากรณ์มาที่ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ช่องที่สาม กษัตริย์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า □เราจะถามท่านสักข้อหนึ่ง ขอยาโปรดบ่งไว้จากเราเลย□ 15 เยเรมีย์จึงทูลเศเดคียาห์ว่า □ถ้าข้าพระองค์จะทูลพระองค์ พระองค์จะประหารข้าพระองค์แนมิใช่หรือ และถ้าข้าพระองค์จะถวายคำปรึกษา พระองค์จะไม่ฟังข้าพระองค์มิใช่หรือ□ 16 แล้วกษัตริย์เศเดคียาห์ก็ทรงบัญญัติแก่เยเรมีย์เป็นการลับว่า □พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างวิญญานของเราทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ประหารท่านหรือมอบท่านไว้ในมือของชนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของท่านฉันนั้น□ 17 แล้วเยเรมีย์ทูลเศเดคียาห์ว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าพระองค์จะยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์บาบิโลนแล้ว เขาจะไว้ชีวิตของพระองค์ และกรุงนี้จะไม่ต้องถูกไฟเผา พระองค์และวงศานุวงศ์ของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้ 18 แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์ของบาบิโลนแล้ว กรุงนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของชนเคลเดีย และเขาทั้งหลายจะเอาไฟเผาเสีย และพระองค์จะหนีไม่รอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย□ 19 กษัตริย์เศเดคียาห์จึงตรัสกับเยเรมีย์ว่า □เรากลัวพวกยิวซึ่งเล็ดลอดไปหาคนเคลเดีย เกรงว่าเราจะถูกมอบไว้ในมือของพวกเหล่านั้น และเขาทั้งหลายจะกระทำความอัปยศแก่เรา□ 20 เยเรมีย์ทูลว่า □เขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ขอพระองค์เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ตามสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ และพระองค์ก็จะเป็นสุข และเขาก็จะไว้พระชนม์ของพระองค์ 21 แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัว ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงต่อข้าพระองค์ 22 ดูเถิด บรรดาผู้หญิงที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะได้ออกไปให้พวกเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และผู้หญิงเหล่านั้นจะว่า □เพื่อนทั้งหลายของพระองค์ได้หลอกลวงพระองค์ และได้ชนะพระองค์แล้ว พระบาทของพระองค์จมลงในโคลนแล้ว และเขาทั้งหลายยกหินไปจากพระองค์□ 23 เขาจะพาบรรดาสนมและมเหสีและบุตรของพระองค์ไปให้คนเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย แต่พระองค์จะถูกกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับได้ และ

พระองค์จะเป็นเหตุที่พวกเขาเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ²⁴ แล้วเศเดคียาห์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า อย่าให้ผู้ใดรู้ถ้อยคำเหล่านี้ และท่านจะไม่ตาย²⁵ แต่ถ้าพวกเจ้านายได้ยินว่าเราได้พูดกับท่าน และมาหาท่านพูดว่า จงบอกมาว่า เจ้าพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสอะไรกับเจ้า อย่าซ่อนอะไรจากเราเลย และเราจะไม่ฆ่าเจ้า²⁶ ท่านจึงบอกเขาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าได้พูดต่อพระพักตร์กษัตริย์มิให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปเรือนของโยนาธานเพื่อให้ตายเสียที่นั่น²⁷ และเจ้านายทั้งปวงก็มาหาเยเรมีย์และซักถามท่าน และท่านก็ตอบเขาตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ที่กษัตริย์ทรงรับสั่งท่าน เขาทั้งหลายจึงหยุดถามท่าน เพราะการสนทนานั้นไม่มีใครได้ยิน²⁸ และเยเรมียกคางอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึด ท่านอยู่ในที่นั้นเมื่อเยรูซาเล็มถูกยึด

39

ครั้งสุดท้ายที่ยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลย

¹ ในปีที่เก้าแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ในเดือนที่สิบ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มาสู้รบกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้² ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สิบ กรุงนั้นก็แตก³ แล้วบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้เข้ามานั่งที่ประตูกลาง มีเนอร์กัลชาเรเซอร์ สัมการ์เนโบ สารเสคิม รับสาริส เนอร์กัลชาเรเซอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายที่เหลืออยู่ที่สิ้นของกษัตริย์แห่งบาบิโลน⁴ ต่อมาเมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นแล้ว เขาทั้งหลายได้หนีออกจากกรุงในเวลากลางคืนไปทางอุทยานของกษัตริย์ ออกทางประตูระหว่างกำแพงทั้งสอง และท่านได้หนีไปยังทางที่ราบ⁵ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ติดตามเขาทั้งหลาย ไปทันเศเดคียาห์ที่ราบเมืองเยรีโค และเมื่อเขาทั้งหลายจับท่านได้แล้ว เขาได้นำท่านไปยังเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลลิบลาห์ในแผ่นดินฮามัท และพระองค์ก็พิพากษาโทษท่าน⁶ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับบรรดาบุตรชายของเศเดคียาห์ที่ตำบลลิบลาห์ต่อหน้าต่อตาของท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารพวกขุนนางทั้งสิ้นของยูดาห์เสีย⁷ พระองค์ทรงทำนัยเฒ่าของเศเดคียาห์ให้บอดไป แล้วติดตามท่านไว้เพื่อจะนำไปบาบิโลน⁸ คนเคลเดียได้เผาพระราชวังและบ้านเรือนของประชาชน และพังกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเสีย⁹ แล้วเนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับส่วนประชาชนที่เหลืออยู่ในกรุงเป็นเชลยพาไปยังบาบิโลน ทั้งคนที่เล็ดลอด คือคนที่เล็ดลอดมาหาท่าน และส่วนคนที่เหลืออยู่¹⁰ เนบูซาราดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทิ้งคนจนแห่งประชาชนที่ไม่มีสมบัติอะไรไว้ในแผ่นดินยูดาห์บ้าง และในเวลาเดียวกันได้มอบสวนองุ่นและไร่นาให้แก่เขา

เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ดูแลรักษาเยเรมีย์

¹¹ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประทานบัญชาเกี่ยวกับเยเรมีย์ทางเนบูซาราดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ว่า¹² จงรับท่านไป ดูแลท่านให้ดี และอย่าทำอันตรายแก่ท่าน แต่งงกระทำแก่ท่านตามที่ท่านจะบอกให้¹³ ดังนั้น เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เนบูซัสซาน รับสาริส เนอร์กัลชาเรเซอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ใช้คนไป¹⁴ คือพวกท่านได้ใช้คนไปนำเยเรมีย์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาทั้งหลายมอบท่านไว้กับเกดลียาห์บุตรชายอาหิเศิม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานให้นำท่านไปบ้าน ดังนั้นท่านจึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน¹⁵ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ขณะที่ท่านถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์นั้นว่า¹⁶ จงไปบอกเยโฮนาธานบุตรเศบะดีโอเปียว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ถ้อยคำของเราที่มีอยู่ต่อกรุงนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี และจะสำเร็จต่อหน้าเจ้าในวันนั้น¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เราจะช่วยเจ้าให้พ้นในวันนั้น และเขาจะไม่มอบเจ้าไว้ในมือของคนที่เจ้ากลัว¹⁸ เพราะเราจะช่วยเจ้าให้พ้นเป็นแน่ และเจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ แต่เจ้าจะมีชีวิตเป็นบ้านหนึ่งแห่งการสงคราม เพราะเจ้าได้ไว้วาจาใจในเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

40

เยเรมีย์พยากรณ์ท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในยูดาห์

¹ พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากที่เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้ท่านไปจากรามัท ครั้งเมื่อเขาจับท่านติดตามมาพร้อมกับบรรดาเชลยพวกกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน² ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มาแล้วพูดกับท่านว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศความร้ายนี้ต่อสถานที่นี้³ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปและทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะท่านทั้งหลายได้กระทำการปดพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ สิ่งนี้จึงได้เป็นมาเหนือท่าน⁴ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าปล่อยท่านจากโซ่ตรวนที่มีมือของท่าน ถ้าท่านเห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลท่านให้ดี แต่ถ้าท่านไม่เห

นั้นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็อย่ามา ดูซิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปที่ไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นดีเห็นชอบที่จะไป□ 5 ขณะที่ท่านยังไม่กลับใจ เขากล่าวว่า □ท่านจงกลับไปหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการบรรดาหัวเมืองยูดาห์ และอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือจะไปใดที่ท่านเห็นชอบจะไปก็ได้□ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จึงสั่งองัมนัติเสบียและให้ของขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วก็ปล่อยท่านไป 6 เยเรมีย์ก็ไปหาเกดาลิยาห์ บุตรชายอาหิเศบที่มีสพาห์ และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น 7 เมื่อบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่ในทุ่งนา คือพวกเขาและคนของเขาทั้งหลาย ได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น และได้มอบชายหญิงกับเด็ก ผู้ที่เป็นคนจนในแผ่นดินซึ่งมิได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลนไว้ให้ท่านนั้น 8 เขาทั้งหลายก็ไปหาเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ มีอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ โยฮานันและโยนาธานบุตรชายคาเรอาห์ เสโรอาห์บุตรชายหันเมเท บรรดาบุตรชายของเอฟายชาวนาโทพาห์ เยซันยาห์บุตรชายชาวมาคาคาห์ ทั้งตัวเขาและคนของเขา 9 เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายชาฟานก็ได้ปฏิญาณให้แก่เขาและคนของเขา กล่าวว่า □อย่ากลัวในการที่จะปรนนิบัติคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านทั้งหลายก็จะอยู่เย็นเป็นสุข 10 ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ที่มีสพาห์ เพื่อจะปรนนิบัติคนเคลเดีย ผู้ซึ่งจะมาหาเรา แต่ฝ่ายท่านจงเก็บน้ำองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมันและเก็บไว้ในภาชนะ และจงอยู่ในหัวเมืองซึ่งท่านยึดได้นั้น□ 11 ในท่านเองเดียวกัน เมื่อพวกยิวทั้งหลาย ซึ่งอยู่ที่โมอับและท่ามกลางคนอัมโมน และในเอโดมและในแผ่นดินอื่นๆทั้งสิ้น ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งคนให้เหลือไว้ส่วนหนึ่งในยูดาห์และได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายชาฟานให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือเขาทั้งหลาย 12 แล้วพวกยิวทั้งปวงก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งเขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น และมายังแผ่นดินยูดาห์มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ และเขาทั้งหลายได้เก็บน้ำองุ่นและผลไม้ในฤดูร้อนได้เป็นอันมาก

อิชมาเอลวางแผนร้ายฆ่าเกดาลิยาห์

13 ฝ่ายโยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาประมุขของกองทหารที่ในทุ่งนาได้มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ 14 และกล่าวแก่ท่านว่า □ท่านทราบหรือไม่ว่า บอกลิสกษัตริย์ของคนอัมโมนได้สั่งให้อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาเอาชีวิตของท่าน□ ฝ่ายเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบไม่เชื่อเขาทั้งหลาย 15 แล้วโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ได้พูดกับเกดาลิยาห์เป็นการลับที่มีสพาห์ว่า □จงให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์เสีย และจะไม่มีใครทราบเรื่อง ทำไมจะให้เราเอาชีวิตของท่าน แล้วพวกยิวทั้งหลายซึ่งมารวบรวมอยู่กับท่านจะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ก็จะพินาศ□ 16 แต่เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบพูดกับโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ว่า □ท่านอย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะที่ท่านพูดถึงอิชมาเอลนั้นเป็นความเท็จ□

41

อิชมาเอลฆ่าเกดาลิยาห์

1 ต่อมาในเดือนที่เจ็ดอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายเอลิชามาเชื้อพระวงศ์พร้อมกับเจ้านายสิบคนของกษัตริย์ได้มาหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบที่มีสพาห์ แล้วพวกเขารับประทานอาหารอยู่ด้วยกันที่มีสพาห์ 2 แล้วอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์กับคนทั้งสิบที่อยู่กับเขาก็ได้ลุกขึ้นฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการที่แผ่นดินนั้นเสียด้วยดาบจนตาย 3 อิชมาเอลได้ฆ่าพวกยิวทั้งหลายที่อยู่กับเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ และคนเคลเดียซึ่งได้พบอยู่ที่นั่นพร้อมกับพวกทหารด้วย 4 ต่อมาอีกสองวันหลังจากวันที่เกดาลิยาห์ถูกฆ่าก่อนที่จะใคร่รู้เรื่อง 5 มีชายแปดสิบคนมาจากเมืองเชมแควและเมืองซีโลห์และเมืองสมาเรีย มีหนวดเคราโกนเสียและเสื้อผ้าขาด และกรีดตัวเอง นำเครื่องธัญญาบูชาและกำยานมาถวายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 6 และอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาจากมีสพาห์พบเขาเหล่านั้นเข้า อิชมาเอลเดินมาพลางร้องไห้พลาง และต่อมาเมื่อเขาพบคนเหล่านั้นจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า □เชิญเข้ามาหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบเถิด□ 7 เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาในเมือง อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์และคนที่อยู่กับท่านก็ฆ่าเขาทั้งหลายเสีย และโยนเขาลงไปในที่ขังน้ำ 8 แต่ในพวกนั้นมีอยู่สิบคนด้วยกันที่พูดกับอิชมาเอลว่า □ขออย่าฆ่าเราเสียเลย เพราะเรามีของมีค่า คือข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำผึ้งซ่อนไว้ในทุ่งนา□ ดังนั้น เขาจึงงดไม่ฆ่าเขาทั้งหลายกับที่นองเลือด 9 ที่ขังน้ำซึ่งอิชมาเอลโยนศพทั้งปวงของผู้ที่เขาฆ่าตลงไปเพราะเหตุเกดาลิยาห์นั้น เป็นที่ซึ่งกษัตริย์อาสราห์ไว้เพื่อป้องกันบาปอาชญากรรมแห่งอิสราเอล อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ก็ใส่คนที่ถูกฆ่าไว้จนเต็ม 10 แล้วอิชมาเอลก็จับคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมีสพาห์ไปเป็นเชลย คือพวกราชธิดาและประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่มีสพาห์ ผู้ที่เบเนซารดานผู้บัญชาการ

ทหารรักษาพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เกดาลียาห์บุตรชายอาหิเศม อิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้จับเขาเป็นเชลย และออกเดินข้ามฟากไปหาคนอัมโมน

โยฮานันช่วยพวกเชลยให้รอดพ้น

11 แต่เมื่อโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับเขา ได้ยินเรื่องความชั่วร้ายทั้งหลายซึ่งอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้กระทำแล้วนั้น 12 เขาก็จัดเอาคนทั้งหมดของเขาไปต่อสู้กับอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ เขาทั้งหลายปะทะเขาที่สระใหญ่ซึ่งอยู่ที่เมืองกิเบโอน 13 และต่อมาเมื่อประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่กับอิซมาเอลเห็นโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่อยู่กับเขา เขาทั้งหลายก็เปรมปรีดี 14 ประชาชนทั้งปวงซึ่งอิซมาเอลจับเป็นเชลยมาจากมิสปาห์จึงหันหลังและกลับไป เขาไปหาโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ 15 แต่อิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้หนีรอดจากโยฮานันพร้อมกับชายแปดคนไปหาคนอัมโมน 16 แล้วโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับท่าน ได้นำประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด ซึ่งเอากลับคืนมาจากอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ซึ่งมาจากมิสปาห์หลังจากที่ได้ฆ่าเกดาลียาห์บุตรชายอาหิเศมแล้วนั้น คือทหาร ผู้หญิง เด็ก และขันที ผู้ซึ่งโยฮานันนำกลับมายังกิเบโอน 17 และเขาทั้งหลายก็ไปอยู่ที่อาศัยของคิมฮาม โกลัสเบรเลเฮม ตั้งใจจะไปยังอียิปต์ 18 เนื่องด้วยคนเคลเดีย เพราะเขากลัว เพราะว่าอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้ฆ่าเกดาลียาห์บุตรชายอาหิเศม ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินนั้นเสีย

42

คนยูดาห์ที่เหลืออยู่ขอคำแนะนำจากเยเรมีย์ แต่ได้ปฏิเสธคำนั้นเสีย

1 บรรดาหัวหน้าของกองทหารและโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และเยซันยาห์บุตรชายโยชายาห์ และประชาชนทั้งปวงจากผู้น้อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุด ได้เข้ามาใกล้ 2 และพูดกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า ขอให้เราอ้อนวอนของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นที่ยอมรับต่อหน้าท่าน และขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อคนที่เหลืออยู่ในทั้งสิ้น (เพราะเรามีเหลือน้อยจากคนมาก ตามที่ท่านเห็นอยู่กับตาแล้ว) 3 ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสำแดงหนทางแก่เราว่า เราควรจะดำเนินไปทางไหน และขอสำแดงสิ่งที่เราควรจะกระทำ 4 เยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตามคำขอรองของท่านทั้งหลาย และต่อมาพระเยโฮวาห์จะทรงตอบท่านประการใด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากท่านเลย 5 แล้วเขาทั้งหลายพูดกับเยเรมีย์ว่า ขอพระเยโฮวาห์จงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อในระหว่างข้าพเจ้าทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้กระทำตามบรรดาพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงใช้ท่าน 6 ไม่ว่าจะเป็นดีหรือร้าย ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายส่งท่านให้ไปนั่น เพื่อเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเราเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา 7 ต่อมาครั้นสิ้นสัปดาห์แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ 8 แล้วท่านจึงให้ตามตัวโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารผู้อยู่กับท่าน และประชาชนทั้งปวงตั้งแต่คนเล็กที่สุดถึงคนใหญ่ที่สุด 9 และบอกเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ใช้ให้ข้าพเจ้านำเอาคำอ้อนวอนของท่านไปเสนอต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า 10 ถ้าเจ้าทั้งหลายจะอยู่ต่อไปในแผ่นดินนี้ เราจะสร้างเจ้าทั้งหลายขึ้นและไม่ทำลายลง เราจะปลูกเจ้าไว้และไม่ถอนเจ้าเสีย เพราะเราได้กลับใจจากเหตุร้ายซึ่งเราได้กระทำไปแล้ว 11 อย่ากลัวกษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้ซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา 12 เราจะให้ความกรุณาแก่เจ้า เพื่อเขาจะได้กรุณาเจ้า และยอมให้เจ้ากลับไปอยู่ในแผ่นดินของเจ้าเอง 13 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้ 14 โดยไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา 15 เราจะเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งเราจะไม่เห็นสงคราม จะไม่ได้ยินเสียงแตร จะไม่หิวขนมปัง และเราทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น 16 เพราะฉะนั้น บัดนี้ คนยูดาห์ที่เหลืออยู่เอ๋ย ขอฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ามุ่งหน้าจะเข้าอียิปต์และไปอาศัยที่นั่น 17 แล้วต่อมาดาบซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะตามทันเจ้าที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ และการกันดารอาหารซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะติดตามเจ้าไปถึงอียิปต์และเจ้าจะตายที่นั่น 18 ทุกคนซึ่งมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ เพื่อจะอยู่ที่นั่นจะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร ด้วยโรคระบาด เขาจะไม่คนที่เหลืออยู่หรือที่รอดตายจากเหตุร้ายซึ่งเรานำมาเหนือเขา 19 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราเห็นความก่อกวนของเราและความพิโรธของเราลงเหนือชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราจะเห็นความก่อกวนของเราเหนือเจ้าทั้งหลายเมื่อเจ้าจะเข้าไปยังอียิปต์อย่างนั้น เจ้าจะเป็นคำสาป เป็นที่น่าตักเตือน เป็นคำแช่งและเป็นที่น่าพินา เจ้าจะไม่เห็นที่นั่นอีก 19 โอ คนยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เอ๋ย พระเยโฮวาห์ได้ตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วว่า โออย่าไปยังอียิปต์ จงรู้

เป็นแน่ว่า ในวันนี้ข้าพเจ้าได้ตัดเคื่อนท่าน²⁰ ว่าท่านทั้งหลายได้หลงเงินไปในใจของท่านเอง เพราะท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ขออธิษฐานเพื่อเราต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะตรัสประการใด ขอบอกแก่เรา และเราจะกระทำตาม²¹ และในวันนี้ข้าพเจ้าได้ประกาศพระวจนะนั้นแก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่ท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน²² เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงทราบเป็นแน่ว่า ท่านทั้งหลายจะตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด ในสถานที่ซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนาจะไปอาศัยอยู่²³

43

เยเรมีย์ไปยังอียิปต์พร้อมกับพวกที่เหลืออยู่

¹ ต่อมาเมื่อเยเรมีย์จบการพูดต่อประชาชนทั้งปวงถึงพระวจนะเหล่านี้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาได้ทรงใช้ท่านให้ไปพูดพระวจนะทั้งสิ้นนั้นกับเขาทั้งหลายนั้นแล้ว ² อาชาเรียนบุตรชายโซบยาห์และโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้ชายที่โอหังได้พูดกับเยเรมีย์ว่า ท่านพูดมา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ใช้ท่านให้มาพูดว่า โออย่าไปอียิปต์ที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น³ แต่บาธบุตรชายเนริยาห์ได้ยุยงท่านให้ต่อสู้กับเรา เพื่อจะมอบเราไว้ในมือของคนเคลเดีย เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฆ่าเรา หรือกวาดเราไปเป็นเชลยในบาบิโลน⁴ โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหาร และประชาชนทั้งสิ้น ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ที่จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์⁵ แต่โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารได้พาคนยูดาห์ทุกคนที่เหลืออยู่ไป คือผู้ซึ่งกลับมามีอยู่ในแผ่นดินยูดาห์จากบรรดาประชาชาติที่เขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น ⁶ คือพวกผู้ชายผู้หญิง เด็ก บรรดาบิดาและทุกคนซึ่งแนบพระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้เหลือไว้ในแก่เกลดิลยาห์บุตรชายอาหิเศม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ทั้งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ และบาธบุตรชายเนริยาห์⁷ และเขาทั้งหลายได้มายังแผ่นดินอียิปต์ เพราะเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ และเขาก็มาถึงนครทอปานเฮส⁸ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ในนครทอปานเฮสว่า ⁹ บอกลูกก่อนหน้าใหญ่ไว้ จงซ่อนไว้ที่ในปูนสอในเตาเผาอิฐ ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครทอปานเฮสท่ามกลางสายตาของคนยูดาห์¹⁰ และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะใช้และนำเนบุดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และท่านจะตั้งพระที่นั่งของท่านเหนือดินเหล่านี้ ซึ่งเราได้ซ่อนไว้ และท่านจะจากพลับพลาหลวงของท่านเหนือดินเหล่านี้ ¹¹ เมื่อท่านมาถึง ท่านจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์มอบผู้ที่กำหนดให้ถึงความตายจะไปหาความตาย ผู้ถูกกำหนดให้เป็นเชลยแก่การเป็นเชลย และผู้ที่ถูกกำหนดให้ถูกดาบให้แก่ดาบ ¹² และเราจะก่อไฟในวิหารของพระแห่งอียิปต์ และท่านจะเผาเสียและเก็บไปเป็นเชลย และท่านจะปกคลุมตัวเองด้วยแผ่นดินอียิปต์ เหมือนผู้เลี้ยงแกะปกคลุมตัวเองด้วยเสื้อคลุม และท่านจะ ไปเสียจากที่นั่นด้วยสันติภาพ ¹³ ท่านจะหักเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองเบรเซมเซซซึ่งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เสีย และท่านจะเอาไฟเผาวิหารของพระแห่งอียิปต์เสีย¹⁴

44

พระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับพวกยิวในอียิปต์

¹ พระวจนะที่มายังเยเรมีย์เกี่ยวกับบรรดาอียิวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ที่มีกิลทาทอปานเฮส ที่โนเฟ และในแผ่นดินปัทโรสว่า ² พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้เห็นบรรดาเหตุร้ายที่เรานำมาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และเหนือหัวเมืองยูดาห์ทั้งสิ้น ดูเถิด ทุกวันในเมืองเหล่านี้ก็เป็นทีรกร้าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่นั้น ³ เพราะความชั่วซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำ ได้ยั่วเข้าเราให้มีความโกรธ ด้วยการที่เขาทั้งหลายไปเผาเครื่องหอม และปรนนิบัติพระอื่นซึ่งเขาไม่รู้จัก ไม่ว่าเขาเอง หรือเจ้าทั้งหลาย หรือบรรพบุรุษของเจ้า ⁴ อย่างไรก็ดีเราได้ใช้บรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์ไปหาเจ้าโดยได้ลุกขึ้นแต่เนิ่นๆ และใช้เขาไปกล่าวว่า โออย่ากระทำการที่นาสะอิดสะเอียนนี้ ซึ่งเราเกลียดชัง⁵ แต่เขาไม่ฟังหรือเสียหูฟังเพื่อจะหันกลับจากความชั่วร้ายของเขา และไม่เผาเครื่องหอมแก่พระอื่น ⁶ เพราะฉะนั้น เราจึงได้เทความเดือดดาลและความโกรธของเราออกให้พลุ่งขึ้นในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองเหล่านี้ก็ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างไป อย่างทุกวันนี้ ⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่นี้แก่จิตใจตัวเอง และตัดเอาผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กและเด็กที่ยังอุดมเสียจากเจ้า เสียจากท่ามกลางยูดาห์ ไม่มีชนที่เหลืออยู่ไว้แก่เจ้าเลย ⁸ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยั่วเข้าเราให้โกรธด้วยการที่มีมือของเจ้ากระทำ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้แก่พระอื่นในแผ่นดินอียิปต์ที่ที่เจ้ามาอยู่นั้น เพื่อเจ้าจะต้องถูกตัดออกและเป็นทีสาปแช่ง และเป็นทีนินทา ท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก ⁹ เจ้าได้ล้มความชั่วของบรรพบุรุษของเจ้า ความชั่วของบรร

รดาภษัตรียัแห่งยุดาห์ บรรดาความชั่วของนางสนมและเมเหสิของเขาท้งหลาย ความชั่วของเจ้าเองและความชั่วของภรรยาของเจ้า ซึ่งเขาท้งหลาย ได้กระทำในแผ่นดินยุดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็มเสียแล้วหรือ¹⁰ แม้กระทั่งวันนี้แล้วเขาท้งหลายก็ยังมิได้ถ่อมตัวลง หรือเกรงกลัว หรือดำเนินตามราชบัญญัติหรือตามกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราให้มิไว้หน้าเจ้าท้งหลายและหน้าบรรพบุรุษของเจ้า¹¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมุงหน้าของเรากับเจ้าให้เกิดการร้าย และจะตักยุดาห์ออกเสียให้สิ้น¹² เราจะเอาชนยุดาห์ที่เหลือยู่ ผู้ซึ่งมุงหน้ามาที่แผ่นดินอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่นั้น และเขาท้งหลายจะถูกผลาญเสียหมด เขาจะล้มลง ในแผ่นดินอียิปต์ เขาจะถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด เขาท้งหลายจะตายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร อาหรั และเขาจะกลายเป็นค่าสาป เป็นที่นาตกตะลึง เป็นค่าแข่งและเป็นทีนินทา¹³ เราจะต้องลงโทษคนเหล่านั้น ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ดังที่เราลงโทษกรุงเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด¹⁴ จนคนยุดาห์ที่เหลือยู่ผู้ซึ่งมาอาศัยในแผ่นดินอียิปต์นั้นจะไม่รอดพ้นหรือเหลืกลับไปยังแผ่นดินยุดาห์ ที่ซึ่งเขาปรารถนาจะกลับไปอาศัยอยู่ เพราะว่าเขาจะไม่ไ้กลับ ไป นอกจากผู้หนีพ้นบางคนไป¹⁵ แล้วบรรดาผู้ชายผู้รู้ว่ภรรยาของตัวไ้ถวายเครื่องหอมแก่พระอื่น และบรรดาผู้หญิงที่ขึ้นอยู่ใกล้เป็นทีหุมนมใหญ่ คือบรรดาประชาชนผู้อาศัยในปัทโรส ในแผ่นดินอียิปต์ ไ้ตอบเยเรมีย์ว่า¹⁶ ป้สำหรับถ้อยคำซึ่งท่าน ไ้บอกแก่เราในพระนามของพระเยโฮวาห์นั้น เราจะไม่ฟังท่าน¹⁷ แต่เราจะกระทำทุกสิ่งที่เราไ้พูดไว้ คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาसारค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าดังที่เราไ้กระทำ ท้งพวกเราและบรรพบุรุษของเรา บรรดาภษัตรียัและเจ้านายของเรา ในหัวเมืองยุดาห์และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทำอย่างนั้นแล้วเราจึงมีอาหารบริบูรณ์และอยู่เย็นเป็นสุข และไม่เห็นเหตุร้ายอย่างใด¹⁸ ตั้งแต่เรางดการเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาसारค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า เราก็ขัดสนทุกอย่าง และถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร¹⁹ เมื่อเราเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาसारค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า ที่เราไ้ทำเช่นถวายเพือนมัสการพระนางเจ้า และที่ไ้เทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้านั้น เรากะทำนอกเหนือความเห็นชอบของสามิของเราหรือ²⁰ แล้วเยเรมีย์ไ้ตอบบรรดาประชาชน ท้งพวกผู้ชายและผู้หญิง คือประชาชนท้งปวงผู้ให้คำตอบแก่ท่านว่า²¹ ป้สำหรับเครื่องหอมที่ท่านไ้เผาถวายในหัวเมืองยุดาห์ และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ท้งตัวท่าน บรรพบุรุษของท่าน บรรดาภษัตรียัและเจ้านายของท่าน และประชาชนแห่งแผ่นดิน พระเยโฮวาห์มิไ้ทรงจดจำไว้ดอกหรือ พระองค์ไม่ไ้ทรงนึกถึงหรือ²² จนพระเยโฮวาห์จะทรงทนต่อไปอีกไม่วะแล้ว เพราะเหตุจากการกระทำอันชั่วร้ายของท่าน และเพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งท่านไ้กระทำนั้น เพราะฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึงไ้กลายเป็นที่ร้างเปล่าและเป็นทีนาตกตะลึง และเป็นที่สาปแช่ง ปราศจากคนอาศัยดังทุกวันนี้²³ เพราะว่าท่านไ้เผาเครื่องหอม และเพราะว่าท่านไ้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ และท้าวาทพระโอวาทของพระองค์ ความร้ายนี้จึง ไ้ตกแก่ท่าน ดังทุกวันนี้²⁴ เยเรมีย์ไ้กล่าวแก่ประชาชนท้งสิ้นและแก่พวกผู้หญิงท้งสิ้นว่า ไ้บรรดาท่านท้งหลายแห่งยุดาห์ผู้้อยในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจาณะของพระเยโฮวาห์²⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ตัวเจ้าและภรรยาของเจ้า ไ้ยืนย่นด้วยปากของเจ้าท้งหลายเอง และได้กระทำด้วยมือของเจ้าท้งหลาย ให้สำเร็จกล่าวว่า ป้เราจะทำตามการปฏิญาณของเราซึ่งเราไ้ปฏิญาณไว้แน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาसारค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า²⁶ แล้วก็ดำรงการปฏิญาณของเจ้าและทำตามการปฏิญาณของเจ้าแน่นอน²⁶ เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าท้งหลายแห่งยุดาห์ผู้้อยในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจาณะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราไ้ปฏิญาณโดยซื่อใหญ่ยิ่งของเราว่า ปากของคนใดแห่งยุดาห์ตลอดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะไม่ออกนามของเราโดยกล่าวว่า ปองศ์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ตราบใด²⁷ ดูเถิด เราคอยดูอยู่เพื่อให้เกิดความร้าย มิใช่ความดี ชนยุดาห์ท้งสิ้นผู้้อยในแผ่นดินอียิปต์จะถูกผลาญเสียด้วยดาบ และด้วยการกันดารอาหาร จนกว่าจะถึงทีสุดของเขา²⁸ และบรรดาผู้ที่หนีพ้นดาบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินยุดาห์ มีจำนวนน้อย และคนยุดาห์ที่เหลือยู่ท้งสิ้น ซึ่งมาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะทราบว่ค่าของใครจะยังยืน เป็นค่าของเราหรือค่าของเขาท้งหลาย²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือเราจะลงโทษเจ้าในที่นี้ เพื่อเจ้าจะไ้ทราบว่าค่าของเราจะตั้งมั่นคงอยู่ต่อเจ้าให้เกิดความร้ายเป็นแน่³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบฟาโรห์โฮฟรากษัตรียัแห่งอียิปต์ไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของคนเหล่านั้นทีแสวงหาชีวิตของเขา ดังที่เราไ้มอบเศเดคียาห์ภษัตรียัแห่งยุดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ภษัตรียัแห่งบาบิโลน ผู้ซึ่งเป็นศัตรูของเขา และแสวงหาชีวิตของเขา³¹

1 ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์บอกแก่บารุคบุตรชายเนริยาห์เมื่อเขาเขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือตามคำบอกของเยเรมีย์ ในปีທີ່สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า 2 โอ บารุคเอ๋ย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสแก่ท่านดังนี้ว่า 3 เจ้าว่า โอบัดนี้ วิบัติแก่ข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มความทุกข์เข้าในความเศร้าโศกของข้า ข้าก็เห็นเดี๋ยวเดียวด้วยการคร่ำครวญของข้า ข้าไม่ประสบความสำเร็จเลย 4 เจ้าจึงบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด สิ่งใดที่เราก่อสร้างขึ้น เราจะทำลายลง และสิ่งใดที่เราได้ปลูก เราจะถอนขึ้นคือแผ่นดินนี้ทั้งหมด 5 และเจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าหามันเลย เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเหนือหนึ่งทั้งสิ้น แต่เราจะให้ชีวิตของเจ้าแก่เจ้า เป็นบำเหน็จแห่งการสงครามในทุกสถานที่ที่เจ้าจะไป

46

คำพยากรณ์เรื่องอียิปต์

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องบรรดาประชาชาติ 2 เรื่องอียิปต์ เกี่ยวกับกองทัพของฟาโรห์เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส ที่เมืองคาร์เคมีช และซึ่งเนนาคัดเนซซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้โจมตีแตกในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า 3 จงเตรียมดังและโล่ และประชิดเข้าสงคราม 4 จงผูกอานม้า พลม้าเอ๋ย จงขึ้นม้าเถิด จงสวมหมวกเหล็กของเจ้าเข้าประจำที่ จงขัดหอกของเจ้า จงสวมเสื้อเกราะของเจ้าไว้ 5 ทำไม้เราเห็นเขาทั้งหลาย ครั่นคร้ามและหันหลังกลับ นักรบของเขาทั้งหลายถูกตีล้มลงและได้เร่หนีไป เขาทั้งหลายไม่เหลือกลับ ความสยดสยองอยู่ทุกด้าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 6 คนเรือกั๊กหนีไปไม่ได้ นักรบก็หนีไปไม่รอด เขาทั้งหลายจะสะดุดและล้มลงในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส 7 นีโคระ โสโลขึ้นมาดั่งน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำซึ่งน้ำของมันซัดขึ้น 8 อียิปต์โผล่ขึ้นมาอย่างน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำของมันซัดขึ้น เขาว่า ข้าจะขึ้น ข้าจะคลุมโลก ข้าจะทำลายหัวเมืองและชาวเมืองนั้นเสีย 9 ม้าทั้งหลายเอ๋ย รุดหน้าไปเถิด รถมรบทั้งหลายเอ๋ย เตือดดาลเข้าเถิด จงให้นักรบออกไป คือคนเอธิโอเปียและคนฟุต ผู้ถือโล่ คนลูดีม นักถือและโก่งธนู 10 วันนี้เป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา เป็นวันแห่งการแก้แค้นที่จะแก้แค้นศัตรูของพระองค์ ดาบจะกินจนอิ่ม และดื่มโลหิตของเขาจนเต็มคราบ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทำการบูชาในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส 11 โอ ริดาพรมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปต่อกิเลอาด และไปเอาฟิมเสน เจ้าได้ใช้เขาเป็นอันมากแล้ว และก็ไร้ผล สำหรับเจ้านั้นรักษาไม่หาย 12 บรรดาประชาชาติได้ถึงความอายของเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า เพราะว่านักรบสะดุดกัน เขาทั้งหลายได้ล้มลงด้วยกัน 13 พระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ เรื่องการมาของเนนาคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เพื่อจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์ว่า 14 จงประกาศในอียิปต์ และบาร้องในเม็กดอล จงบาร้องในโฟเฟและทาปานเฮส จงกล่าวว่า ยินให้พร้อมไว้และเตรียมตัวพร้อม เพราะว่าดาบจะกินอยู่รอบตัวเจ้า 15 ทำไม้ฆาตกรที่กล่าวหาของเจ้าจึงหนีเสียแล้ว พวกเขายืนอยู่นิ่งอยู่ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงผลึกเขาล้มลง 16 พระองค์ทรงทำให้คนเป็นอันมากสะดุดเออ เขาล้มลงกันและกัน และเขาทั้งหลายพูดว่า ปลูกขึ้นเถอะ ให้เรากลับไปยังชนชาติของเรา ไปยังแผ่นดินที่เราถือกำเนิด เพราะเรื่องดาบของผู้นับบึงคับ 17 พวกเขาได้เรียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า ปลูกขึ้นเถอะ 18 เพราะบรรณมหากษัตริย์ ผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสว่า เรามิชีวิตอยู่บุตรดาบิด เขาหาโบรอยู่ท่ามกลางภูเขทั้งหลาย และภูเขาคาร์เมลอยู่ข้างทะเลอันเดจิมิผู้หนึ่งมาดังนั้น 19 โอ ริดาผู้อาศัยในอียิปต์เอ๋ย จงเตรียมข้าวของสำหรับตัวเจ้าเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เพราะว่าเมืองโนเฟจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆ และกร้าง ปราศจากคนอาศัย 20 อียิปต์เป็นเหมือนวัวสาวตัวงาม แต่การทำลายจากทิศเหนือมาจับเธอ 21 ทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอ ก็เหมือนลูกวัวที่ได้ขนไว้ให้อ้วน เธอด้วยเขาทั้งหลายหันกลับและหนีไปด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ยอมยืนหยัด เพราะวันแห่งหายนะของเขาได้มาเหนือเขาทั้งหลาย และเป็นเวลาแห่งการลงโทษเขา 22 เธอทำเสียงเหมือนงูที่กำลึงเลื้อยออกไป เพราะศัตรูของเธอจะเดินกระบวนเข้ามาด้วยกำลังทัพ และมาสู้กับเธอด้วยขวาน เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่โค่นต้นไม้ 23 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะโค่นป่าของเธอลง แม้ว่าป่านั้นใครจะเข้าไปค้นหาไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าตึกแดน นับไม่ถ้วน 24 ริดาของอียิปต์จะถูกกระทำให้อาย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของชนชาติหนึ่งจากทิศเหนือ 25 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า โอ ดูเถิด เราจะนำการลงโทษมาเหนือเหล่าฝูงชนของโนและฟาโรห์ และอียิปต์และบรรดาพระและกษัตริย์ทั้งปวงของเมืองนั้น ลงเหนือฟาโรห์และคนทั้งหลายที่วางใจในท่าน 26 เราจะมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของเนนาคัดเนซซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือข้าราชการของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังอียิปต์จึงจะมีคนอาศัยอยู่อย่างสมัยก่อน 27 โอ ยาโคบ ผู้รับใช้ของเรา อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้ามเลย เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้รอดได้จากที่ไกล และช่วยเชื้อสายของเจ้า

จากแผ่นดินที่เขาเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมาและมีความสงบและความสบาย และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ
28 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเถย อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะกระทำให้บรรดา
ประชาชาติทั้งสิ้นมาถึงซึ่งอวสาน คือประชาชาติที่เราได้จับเจ้าให้ไปอยู่นั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึง
อวสานทีเดียว เราจะติสอนเจ้าตามขนาด เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าไม่ถูกทำโทษเป็นอันขาด□

47

คำพยากรณ์เรื่องชาวฟิลิสเตียและเมืองไทระ

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องฟิลิสเตียก่อนที่ฟาโรห์โจมตีเมืองกา
ซา 2 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้ว่า ดูเถิด น้ำทั้งหลายน่าล้นขึ้นมาจากทิศเหนือ และจะกลายเป็นกระแสน้ำท่วม
มันจะท่วมแผ่นดินและสารพัดซึ่งอยู่ในนั้น ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง คนจะร้องรำไร และชาวแผ่นดิน
นั้นทุกคนจะคร่ำครวญ 3 เมื่อได้ยินเสียงกึกก้องของเขากะทบ และเสียงรถรบของเขากู่กันมา
และเสียงล้อรถดังกึกก้อง พวกพ่อก็จะมิได้เห็นกลับมาดูลูกทั้งหลายของตน เพราะมือของเขาอ่อนเปลี้ยเต็มที่
แล้ว 4 เพราะวันที่จะมาถึงซึ่งทำลายฟิลิสเตียทั้งสิ้น และจะตัดผู้อุปถัมภ์ทุกคนที่เหลือออกจากเมืองไท
ระและเมืองไซดอน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายคนฟิลิสเตีย คือคนที่เหลืออยู่ในแถบศัพทไทรนั้น 5 เมือง
กาซาล้านเลี่ยน และเมืองอัชเคโลนก็ถูกตัดออกพร้อมด้วยคนที่เหลืออยู่ในหุบเขาของเขา เจ้าจะเชือดเนื้อ
เถิดหนึ่งของเจ้าอีกนานเท่าใด 6 โอ ดาบแห่งพระเยโฮวาห์ เจ้าข้า อีกนานเท่าไรท่านจึงจะสงบ จงสอดตัวเข้า
ไว้ในฝักเสียมเถิด จงหยุดพักและอยู่นิ่งๆเสียมเถิด 7 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำชับ มันจะสงบได้อย่างไรเล่า พระองค์
ทรงบัญชาและแต่งตั้งให้ดาบนั้นต่อสู้ฮิซาคเอนและต่อสู้ชายทะเล□

48

โมอับจะถูกทำลาย

1 เกี่ยวกับเรื่องโมอับ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งไว้ว่า วัตถุประสงค์แก่โมอับ เพราะเป็น
ที่ถูกทิ้งร้าง ศิริยาธำนิมได้ตาย มันถูกยึดแล้ว มิสกาบก็ได้อายและคร่ำครวญ 2 จะไม่มีการสรรเสริญโมอับ
อีกต่อไป ในเมืองเซบัยบนคนเหล่านั้นได้วางแผนปองร้ายต่อโมอับว่า ภามาเอะ ให้เราตัดมันออกเสียจากการ
เป็นประชาชาติ□ โอ เมืองมัตเมเนเอ๋ย เจ้าจะถูกตัดลงมาเหมือนกัน ดาบจะไล่ตามเจ้าไป 3 จะมีเสียงร้องมา
แต่โฮรนาอิมว่า ภาการร้างเปล่าและการทำลายอย่างใหญ่หลวง□ 4 เมืองโมอับถูกทำลายเสียแล้ว ได้ยินเสียง
ร้องไห้จากพวกเด็กเล็กๆของเธอ 5 เพราะเขาทั้งหลายจะขึ้นไปร้องไห้ที่ทางขึ้นเมืองลูอีท เพราะพวกศัตรูได้
ยินเสียงร้องไห้เพราะการทำลาย ที่ทางลงจากเมืองโฮรนาอิม 6 หนีเถิด เอาตัวรอดเถิด จงเป็นเหมือนพุ่มไม้
ที่ในถิ่นทุรกันดาร 7 เพราะว่าเจ้าได้วางใจในผลงานและในทรัพย์สมบัติของเจ้า เจ้าจะต้องถูกยึดด้วย และ
พระเคโมซจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับบุโรหิตและเจ้านายของเขา 8 ผู้ทำลายจะมาเหนือเมืองทุก
เมืองและไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ หุบเขาจะต้องพินาศและที่ราบจะต้องถูกทำลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรง
สั่งพระราชเจ้าไว้ 9 จงไปกับแกูโมอับ เพื่อว่ามันจะหนีรอดไปได้ เพราะหุบเขาของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง
ปราศจากสิ่งใดอาศัยอยู่ในนั้น 10 ผู้ใดกระทำงานของพระเยโฮวาห์อย่างไม่มีชื่อ ผู้นั้นก็ถูกสาป ผู้ที่กินไม่ให้อาย
ดาบของตนกระทำให้โลหิตตก ผู้นั้นจะถูกสาป 11 โมอับสบายตั้งแต่หนุ่มๆมา และได้ตกตะกอน มันไม่ได้ถูก
ถ่ายทอดจากภาษาหนึ่งไปภาษาหนึ่ง หรือต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ดังนั้น รสจึงยังอยู่ในนั้นและกลิ่นก็ไม่
เปลี่ยนแปลง□ 12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะส่งนักท่องเที่ยวมาให้
เขาเพื่อที่เขาท่องเที่ยวไป และเทภาชนะของเขาให้เกลี้ยง และหุบเขาของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ 13 แล้วโมอับ
ก็จะได้อายเพราะพระเคโมซ อย่างที่วงศ์วานอิสราเอลได้อายเพราะเบธเอล อันเป็นที่วางใจของเขา 14 เจ้า
ว่าอย่างไรได้ว่า □เราเป็นพวกวีรชนและเทกลัทธิสำหรับสงคราม□ 15 เมืองโมอับถูกทำลายและขึ้น ไป
จากหัวเมืองของมันแล้ว และคนหนุ่มๆที่คัดเลือกแล้วของเมืองก็ลงไปสู่การถูกฆ่า พระบรมมหาราชย์ผู้ทรง
พระนามว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสตั้งไว้และ 16 กษัตริย์ของโมอับอยู่ใกล้แค่คืบแล้ว และความทุกข์
ใจของเขาก็เร่งก้าวเข้ามา 17 บรรดาท่านที่อยู่รอบเขา จงเสียใจด้วยเขาเถิด และบรรดาท่านที่รู้จักชื่อเขา
ด้วย จงกล่าวว่า □ไม่เราพระกระษัตริย์หักเสียมแล้ว คือคทาอันรุ่งโรจน์นั้น□ 18 ฤทธาผู้อาศัยเมืองดีโบน
เอ๋ย จงลงมาจากสง่าราศีของเจ้าและนั่งด้วยความกระหาย เพราะผู้ทำลายโมอับจะมาสืบกับเจ้า เขาจะทำลาย
ที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า 19 โอ ชาวเมืองอาโรเออร์เอ๋ย จงยืนเฝ้าอยู่ข้างทาง จงถามชายที่หิมาและผู้หญิง
ที่รอดพ้นมาว่า □เกิดเรื่องอะไรขึ้น□ 20 โมอับถูกกระทำให้ได้อาย เพราะมันแตกเสียแล้ว คร่ำครวญและร้อง
รำไรอยู่ จงบอกแถวแม่น้ำอารโนนว่า □โมอับถูกทำลายเสียแล้ว□ 21 การพิพากษาได้ตกเหนือที่ราบเหนือโย
โลน และยาคอบ และเมฟาอาท 22 และดีโบน และเนโบ และเบธบิลาธาอิม 23 และศิริยาธำนิม และเบธเกมุล
และเบธเมโอน 24 และเครีโอท และโบสราห์ และหัวเมืองทั้งสิ้นของแผ่นดินโมอับ ทั้งไกลและใกล้ 25 พระเย

โยฮันดัรรัสว่า เขาของโมอับถูกตัดออกแล้ว และแขนของมันก็หักไป ²⁶ จึงทำให้เขามึนเมา เพราะว่าเขาได้พองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นโมอับจะต้องกลิ้งเกลือกอยู่ในอาเจียนของตัว และเขาจะถูกเยาะเย้ยด้วย ²⁷ อิสราเอลไม่ถูกเจ้าเยาะเย้ยหรือ ไปพบเขาท่ามกลางโจรหรือ เมื่อเจ้าพุดถึงเขา เจ้าจึงกระโดดขึ้นด้วยความปิติยินดี ²⁸ โอ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย จงออกเสียจากหัวเมืองไปอาศัยอยู่ในหิน จงเป็นเหมือนนกเขาซึ่งทำรังอยู่ที่ข้างปากช่อง ²⁹ เราได้อินถึงความเห่อเหิมของโมอับ (เขาเห่อเหิมมาก) ได้อินถึงความโสมม ความจ้องหอนของเขา และความเห่อเหิมของเขา และถึงความขมขื่นของท่านในใจของเขา ³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรารู้ความโกรธของเขา แต่มันจะไม่สำเร็จ ความเท็จทั้งหลายของเขาจะไม่ถึงความสำเร็จ ³¹ เพราะฉะนั้นเราจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ เราจะร้องรำไรเพื่อโมอับทั้งมวล ใจของเราจะโอดครวญเพื่อคนของศิโรเธส ³² โอ เกาอุจน์แห่งสิมาห์เอ๋ย เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าเพื่อยาเซอร์ กิ่งทั้งหลายของเจ้ายืนข้ามทะเลจนถึงทะเลของยาเซอร์ ผู้ทำลายได้โจมตีผลไม้ฤดูร้อนและการเก็บองุ่นของเจ้า ³³ ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกกวาดออกไปเสียจากเรือกสวนไร่นาและแผ่นดินของโมอับ เราได้กระทำให้เหล่าอุ้งนมหูดไหลจากบ่อยาอุ้งน ไม่มีคนย่ำด้วยเสียงให้ร้อง เสียงให้ร้องนั้นไม่ใช่เสียงให้ร้องเลย ³⁴ เมืองเซชโบนและเมืองเอลาเลห์ได้ร้องรำไห้ เขาทั้งหลายส่งเสียงร้องไกลถึงเมืองยาฮาส จากโคธารถึงโฮโรนาอิม ดังว่าตัวเมียของยูซามปี เพราะสายน้ำทั้งหลายแห่งนิรมิกก็จะร้างเปล่าด้วย ³⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำอาสนามาสู่ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในบูชนียสถานสูงและเผาเครื่องหอมถวายพระของเขาในโมอับ ³⁶ เพราะฉะนั้นใจของเราจะโอดครวญเพื่อโมอับเหมือนอย่างปี และใจของเราจะโอดครวญเหมือนปีเพื่อคนเมืองศิโรเธส เพราะทรัพย์สมบัติที่เขาได้มากก็ได้พินาศ ³⁷ ทุกศีรษะจะถูกโกน และทุกเคราจะถูกตัด บนมือทั้งปวงจะมีรอยขีดเขียน และจะมีผ้ากระสอบที่ปั้นเอา ³⁸ บนหลังคารือนทั้งสี่ของโมอับและตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้นจะมีแต่เสียงโอดครวญทั่วไป เพราะเราทุบโมอับเหมือนเราทุบภาษาที่เรารู้ไม่พอใจ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ³⁹ เขาทั้งหลายจะคร่ำครวญว่า โมอับแตกแล้วหนอ โมอับหันหลังกลับด้วยความอับอายแล้วหนอ ดังนั้นแหละโมอับได้กลายเป็นที่เยาะเย้ย และเป็นที่หาตลึงแค้นแค้นคนผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขา ⁴⁰ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด ผู้หนึ่งจะโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกออกสู่โมอับ ⁴¹ เครือทอถูกจับไปและที่กำบังเข้มแข็งถูกยึด จิตใจของบรรดาในกรแห่งโมอับในเวลานั้นจะเหมือนจิตใจของผู้หญิงซึ่งกำลังเคี้ยวเครื่องเคลือบบุตร ⁴² โมอับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป เพราะว่าเขาพองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ ⁴³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับดัก จะอยู่เหนือเจ้า ⁴⁴ ผู้ใดที่หนีจากความสยดสยองจะตกหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะเราจะนำสิ่งเหล่านี้มาเหนือโมอับ ในปีที่แห่งการลงโทษเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁴⁵ ผู้ลี้ภัยได้ไปยืนอยู่อย่างหมดแรงที่ในเงาเมืองเซชโบน เพราะว่าไฟจะออกมาจากเซชโบน เปลวไฟจะออกมาจากท่ามกลางสิโหน มันจะทำลายดินแดนของโมอับและกระหม่อมของบรรดาคนแห่งความอลเวง ⁴⁶ โอ โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า ชนชาติแห่งพระเคโมซกาส์วางดาวยอยู่แล้ว เพราะบรรดาบุตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย และบุตรสาวของเจ้าก็เข้าในความเป็นเชลย ⁴⁷ แต่เรายังจะให้โมอับกลับสู่สภาพเดิมในกาลต่อไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¶ เท่านั้นเป็นข้อพิพาทของโมอับ

49

คำพยากรณ์เรื่องคนอัมโมน

¹ เกี่ยวกับเรื่องคนอัมโมน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสราเอลไม่มีบุตรชายหรือ เขาไม่มีทายาทหรือ แล้วทำไมภรรยาก็ยังพวักเขาจึงรับกาดเป็นมรดก และประชาชนของท่านอาศัยอยู่ในหัวเมืองของท่าน ² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะกระทำให้อินเสียงสัญญาณสงครามในนครรับบาห์ของคนอัมโมน มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง และธิดาทั้งหลายของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ แล้วอิสราเอลจะเป็นทายาทของคนเหล่านั้นที่เคยเป็นทายาทของเขาอีก พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ³ โอ เซชโบนเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเมืองอยู่ถูกทำลาย บุตรสาวแห่งนครรับบาห์เอ๋ย จงร้องรำไร จงเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ จงโอดครวญ รุ่งไปวิ่งมาอยู่ท่ามกลางรั้วต้นไม้ เพราะภรรยาก็ยังพวักเขาจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับบริโหดและเจ้านายของมัน ⁴ โอ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย ทำไมเจ้าอื้ออวนบรรดาหุนเขา หุนเขาของเจ้ามีน้ำไหล ผู้วางใจในสมบัติของตนว่า ใครจะมาสู้ฉันแน่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้า จากทุกคนที่อยู่รอบตัวเจ้า และเจ้าจะถูกขับไล่ออกไป ชายทุกคนตรงหน้าเขาออกไป และจะไม่มีใครรวบรวมคนลี้ภัยได้ ⁶ แต่ภายหลังเราจะให้คนอัมโมนกลับสู่สภาพเดิม ¶ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเอโดม

⁷ เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอโดม พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า สติปัญญาไม่มีในเทมานอีกแล้วหรือ คำปรึกษาพินาศไปจากผู้เฉลียวฉลาดแล้วหรือ สติปัญญาของเขาหายสูญไปเสียแล้วหรือ ⁸ โอ ชาวเมืองเอด

านเอ๋ย จงหนี จงหันกลับ จงอาศัยในที่ลึก เพราะว่าเราจะนำภัยพิบัติของเอชามาเหนือเขา เวลาเมื่อเราจะลงโทษเขา⁹ ถ้าคนเก็บของเนมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งอยู่แต่ค้างไว้บ้างหรือ ถ้าขโมยมาเวลากลางคืน เขาจะไม่ทำลายเพียงพอกแก่ตัวเขาเท่านั้นหรือ¹⁰ แต่เราได้เปลือยเอชามาให้เปลือยเลย เราได้เปิดที่ซ่อนของเขา และเขาไม่สามารถซ่อนตัวได้ เชื้อสายของเขาถูกทำลาย และพี่น้องของเขา และเพื่อนบ้านของเขา ไม่มีเขาอีกแล้ว¹¹ จงทิ้งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เถิด เราจะให้เขามิชีวิตอยู่ และให้แม่ม่ายของเจ้าว่างใจในเราเถิด¹² เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า บุตรเกิด ถ้าคนที่ยังไม่สมควรจะดื่มจากถ้วยนั้นยังต้องดื่ม เจ้าจะพ้นโทษไปได้หรือ เจ้าจะพ้นโทษไปไม่ได้ เจ้าจะต้องดื่ม¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า โบสร้าห์จะต้องกลายเป็นที่รกร้าง เป็นที่ตาหนิดดิน เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเป็นค่าสาปแช่ง และหัวเมืองทั้งสี่ของเขาคือเป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าอยู่เนื่องนิตย์¹⁴ ข้าพเจ้าได้ยินข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ ทูตคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ บอกว่า บุตรรวบรวมเจ้าทั้งหลายเข้า และมาต่อสู่เมืองนั้น และลุกขึ้นเพื่อกระทำการสงครามเถิด¹⁵ เพราะว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เป็นที่ดูหมิ่นท่ามกลางมนุษย์¹⁶ เพราะความหวาดเสียวของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ทั้งความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้า โอ เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ผู้ซึ่งขุดคูเขาไว้เอ๋ย แม้เจ้าทำรังของเจ้าสูงเหมือนอย่างรังนกอินทรี เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹⁷ เอโดมจะกลายเป็นที่รกร้าง ทุกคนที่ผ่านเอโดมจะตกตะลึง และจะเย้ยหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของมัน¹⁸ อย่างเมื่อเมืองโซโดม และเมืองโกโมราห์ และหัวเมืองใกล้เคียงของมันถูกทำลายล้าง พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไม่มีใครจะพำนักอยู่ที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น¹⁹ ดูเถิด เขาจะขึ้นมามีอย่างสิงโตจากคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ไถ่เอาเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขารังหนีเธอไปอย่างนับพัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้²⁰ เพราะฉะนั้นจึงฟังคำปรึกษาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้ต่อสู่เมืองเอโดม และพระประสงค์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ดำริไว้ต่อสู่ชาวเมืองเหล่านั้น และถึงตัวเล็กที่สุดในฝูงก็จะต้องถูกลากเอาไป และ พระองค์จะทรงกระทำให้ที่อาศัยของเขาร้างเปล่าไปพร้อมกันเขาด้วย²¹ แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงที่มันลั่น เสียงคร่ำครวญของเขาได้ยินถึงทะเลแดง²² ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเหาะขึ้นและโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมันออกสู่โบสร้าห์ และจิตใจของนักรบแห่งเอโดมในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดท้องคลอดบุตร

คำพยากรณ์เรื่องเมืองดามัสกัส

²³ เกี่ยวด้วยเรื่องเมืองดามัสกัส เมืองฮามัทและเมืองอาร์ปิดได้ขายหน้า เพราะเขาทั้งหลายได้ยินข่าวร้าย เขาก็กลัวลานทะเลก็ทรนทราย มันสงบลงไม่ได้²⁴ เมืองดามัสกัสก็อ่อนเพลียแล้ว เธอเห็นพินและความกลัวจนตัวสั่นจับเธอไว้ ความแสนระทมและความเศร้าขัดเธอไว้อย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร²⁵ เมืองแห่งการสรรเสริญนั้นถูกทอดทิ้งแล้วหนอ คือเมืองที่เต็มไปด้วยความชื่นบานนั้นละ²⁶ เพราะฉะนั้นคนหนุ่มๆของเมืองนั้นจะล้มลงตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้น และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ²⁷ และเราจะก่อไฟขึ้นในกำแพงเมืองดามัสกัส และไฟนั้นจะกินพระราชวังของเบนฮาดัดเสีย

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเคดาร์

²⁸ เกี่ยวด้วยเรื่องคนเคดาร์และราชอาณาจักรอาโซร์ ซึ่งแนบชิดแนบชิดกับชาติซึ่งแห่งบาบิโลนจะโจมตี พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลุกขึ้น รุดเข้าไปสู่คนเคดาร์ จงทำลายประชาชนแห่งตะวันออกเสีย²⁹ เติ่นห์และฝูงแพะแกะของเขาจะถูกรีบเสีย ทั้งม้าและอาสนะทั้งสิ้นของเขา อูฐของเขาจะถูกนำเอาไปจากเขา และคนจะร้องแก่เขาว่า โอความสยดสยองทุกด้าน³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองอาโซร์เอ๋ย หนีเถิด จงสยดสยองไปไกล ไปอาศัยในที่ลึก เพราะแนบชิดแนบชิดกับชาติซึ่งแห่งบาบิโลน ได้ดำริแผนงานต่อสู่เจ้า และก่อตั้งความประสงค์ไว้สู่เจ้า³¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงลุกขึ้น รุดหน้าไปสู่ประชาชาติหนึ่งที่มีมังกร ซึ่งอาศัยอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีประตูเมืองและไม่มีดัลประตู อยู่แต่ลำพัง³² อูฐของเขาทั้งหลายจะกลายเป็นของที่ปล้นมาได้ และฝูงวัวอันมากมายของเขาจะเป็นของที่รับมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระจายเขาไปทุกทิศละ คือคนที่อยู่ในมูมที่ไกลที่สุด และเราจะนำภัยพิบัติมาจากทุกด้านของเขา³³ เมืองอาโซร์จะเป็นที่อาศัยของมังกร เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้ให้รกร้างอยู่เป็นนิตย์ ไม่มีใครจะพำนักที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเอลาม

³⁴ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งมีมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอลามในตอนต้นรัชกาลเศเดคียาห์ซึ่งตรัสไว้แก่เขาว่า³⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะหักคันทันของเอลาม ซึ่งเป็นหัวใจแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย³⁶ และเราจะนำลมทั้งสี่ทิศจากฟ้าซึ่งสี่ส่วนมาสู่เอลาม และเราจะกระจายเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชาติใดซึ่งผู้ถูกขับไล่ออกไปจากเอลามจะมาไม่ถึง

37 ด้วยว่าเราจะกระทำให้อิเลียมสดสยงต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย คือความพิโรธอันแรงกล้า เราจะใช้ให้ดาบไล่ตามเขาทั้งหลาย จนกว่าเราจะได้เผาผลาญเขาเสีย³⁸ และเราจะตั้งพระที่นั่งของเราในอิเลียม และจะทำลายกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้³⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่ในกาลต่อไปเราจะให้อิเลียมกลับสู่สภาพเดิม□

50

คำพยากรณ์เรื่องกรุงบาบิโลนและชาวเคลเดีย

1 พระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวด้วยเรื่องบาบิโลน เกี่ยวด้วยเรื่องแผ่นดินของชาวเคลเดีย โดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า² □จงประกาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและป่าวร้อง จงตั้งธงขึ้นและป่าวร้อง อย่าปิดบังไว้เลย และว่า □บาบิโลนถูกยึดแล้ว พระเบลก็ได้อาย พระเมโรดักก็ถูกทุบแหลกเป็นชิ้นๆ รูปเคารพทั้งหลายของเมืองนั้นถูกกระทำให้อาย และรูปปั้นทั้งหลายก็ถูกทุบแหลกเป็นชิ้นๆ³ เพราะว่ามีประชาชาติหนึ่งออกจากทิศเหนือมาต่อสู้อย่างนั้น ซึ่งจะกระทำให้แผ่นดินของเธอเป็นที่รกร้าง และจะไม่มีสิ่งใดอาศัยในนั้นเลย ทั้งมนุษย์และสัตว์จะย้ายออกไปและจะออกไปเสีย⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมารวมกัน มาพลางร้องไห้พลา และเขาทั้งหลายจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา⁵ เขาทั้งหลายจะถามหาทางไปศิโยนโดยหันหน้าตรงไปเมืองนั้น กล่าวว่ ปรมาเกิด ให้พวกเรามาติดสนิทกับพระเยโฮวาห์โดยทำพันธสัญญาเนื่องนิยซึ่งจะไม่ลืมเลย□⁶ ประชาชนของเราเป็นแกะที่หลง บรรดาผู้เลี้ยงของเขาทั้งหลายได้พาเขาหลงไป หันเขาทั้งหลายไปเสียบนภูเขา เขาทั้งหลายได้เดินจากภูเขาไปหาเนินเขา เขาล้มคอกของเขาเสียแล้ว⁷ บรรดาผู้ที่พบเข้าก็กินเขา และศัตรูของเขาได้กล่าวว่ □เราไม่มีความผิด เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ยูยั่นเที่ยงธรรมของเขาทั้งหลาย คือพระเยโฮวาห์อันเป็นความหวังของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย□⁸ จงหนีจากท่ามกลางบาบิโลน จงออกไปเสียจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นเหมือนแพะตัวผู้หาหน้าฝูง⁹ เพราะ ดูเถิด เราจะรื้อและนำบรรดาประชาชาติใหญ่หมู่หนึ่งจากประเทศเหนือมาต่อสู้อย่างบาบิโลน และเขาทั้งหลายจะเรียงรายพวกเขามาต่อสู้อย่างตรงนั้น และเขาจะถูกยึด ลูกธนูของเขาทั้งหลายก็เหมือนนักรบที่มีฝีมือ ไม่มีคนใดจะกลับมือเปล่า¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประเทศเคลเดียจะถูกปล้น บรรดาผู้ที่ปล้นเธอจะอึดหน่า¹¹ โอ บรรดาผู้ปล้นมรดกของเราเอ๋ย แม้ว่าเจ้าเปรมปรีดี แม้ว่าเจ้าลึงโลด แม้เจ้าอ้วนพ้ออย่างวัวสาวอยู่ที่หญ้า และร้องอย่างวัวตัวผู้¹² มารดาของเจ้าจะละอายอย่างอดสู และนางที่คลอดเจ้าจะต้องอับอาย ดูเถิด ที่รังทำยแห่งบรรดาประชาชาติจะเป็นถิ่นทุรกันดาร ที่แห้งแล้งและทะเลทราย¹³ เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัยเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แต่จะเป็นที่รกร้างทั้งหมด ทุกคนที่ผ่านเมืองบาบิโลนไปจะตกตะลึง และจะเขยหวั่นในภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น¹⁴ จงเรียงรายตัวของเจ้าทั้งหลายเข้ามาสู่บาบิโลนให้รอบข้าง บรรดาเจ้าที่โง่คนธนูจงยิงเธออย่าเสียค่ายลูกธนู เพราะเธอได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์¹⁵ จงเปล่งเสียงให้ร้องสู้เธอให้รอบข้าง เธอยอมแพ้แล้ว รากฐานของเธอล้มลงแล้ว กำแพงของเธอถูกพังลงมาแล้ว เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ จงทำการแก้แค้นเธอ ทำกับเธออย่างที่เราได้กระทำมาแล้ว¹⁶ จงตัดผู้หว่านเสียจากบาบิโลน และตัดผู้ที่ถือเคียวในฤดูเกี่ยว เหตุเพราะดาบของผู้บีบบังคับทุกคนจึงหันเข้าหาชนชาติของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน¹⁷ อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่ถูกกระจัดกระจายไปแล้ว พวกสิงโตได้ขับไล่เขาไป ที่แรกกษัตริย์อัสซีเรียกินเขา ในที่สุดนี้ในบั้นยุคเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้หักกระดูกของเขา¹⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของท่าน ดังที่เราได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย¹⁹ เราจะให้อิสราเอลกลับสู่ลานหญ้าของเขา และเขาจะกินอยู่บนคารเมลและในบาซาน และเขาจะอึดใจบนเนินเขาเอฟราอิมและในกิเลอาด²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น จะหาความชั่วช้าในอิสราเอลและจะหาไม่ได้เลย จะหาบาปในยูดาห์ก็หาไม่ได้เลย เพราะเราจะให้อภัยแก่ชนเหล่านั้นผู้ที่เราเหลือไว้ให้²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปสู่แผ่นดินเมธารอิม และต่อสู้ชาวเมืองเปไลต จงฆ่าเขาและตามทำลายเสียให้สิ้นเชิง และจงกระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้²² เสียงสงครามอยู่ในแผ่นดิน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงก็อยู่ในนั้น²³ ค้อนทุบของแผ่นดินโลกทั้งหมดได้ถูกตัดลงและถูกหักเสียแล้วหนอ บาบิโลนได้กลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางบรรดาประชาชาติแล้วหนอ²⁴ โอ บาบิโลนเอ๋ย เราวางบังดักเจ้าและเจ้าก็ติดบ่วงนั้น และเจ้าไม่รู้เรื่อง เขามาพบเจ้าและจับเจ้า เพราะเจ้าได้ขึ้นสู้กับพระเยโฮวาห์²⁵ พระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์ และทรงให้อาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ออกมา เพราะนี่แหละเป็นพระราชกิจแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์เจ้าจอมโยธาในแผ่นดินแห่งชาวเคลเดีย²⁶ จงมาต่อสู้กับเธอจากทุกเสี้ยวโลก จงเปิดบรรดาฉางของเธอ จงกอง

เธอไว้เหมือนอย่างกองข้าวและทำลายเสียจนสิ้นเชิง อย่าให้เธอเหลืออยู่เลย²⁷ จงฆ่าตัวผู้ของเธอให้หมด ให้มันทั้งหลายลงไปยังการฆ่า วิบัติแก่มันทั้งหลาย เพราะวันเวลาของมันมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษมัน²⁸ เสียงของเขาทั้งหลายที่ได้หนีและรอดพ้นจากแผ่นดินบาบิโลน ไปประกาศการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเราในศิโยน คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์²⁹ จงเรียกนักกฎหมายต่อสู้กับบาบิโลน คือบรรดาคนที่โก่งธนู จงตั้งค่ายไว้รอบมัน อย่าให้ผู้ใดหนีรอดพ้นไปได้ จงกระทำกับเธอตามการกระทำของเธอ จงกระทำแก่เธออย่างที่เราได้กระทำแล้ว เพราะเธอจงหลงลงติดกับพระเยโฮวาห์ พระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล³⁰ เพราะฉะนั้น คนหนุ่มๆของเธอจะล้มลงตามถนนทั้งหลาย และทหารของเธอทั้งสิ้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้³¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า โอ ผู้จองโทษเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้กับเจ้า เพราะวาระวันเวลาของเจ้ามาถึงแล้ว คือเวลาที่เรากล่าวโทษเจ้า³² ผู้จองโทษจะสะดุดและล้มลง จะไม่มีผู้ใดพยุงเขาขึ้นได้ และเราจะก่อไฟในบรรดาหัวเมืองของเขา และไฟจะกินบรรดาที่อยู่รอบเขาเสียสิ้น³³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์ถูกบีบบังคับด้วยกัน บรรดาผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้มัน เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป³⁴ พระผู้ไถ่ของเขาทั้งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์จะทรงแก้คดีของเขาโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน³⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ดาบอยู่เหนือชาวเคลเดีย และเหนือเจ้านายและนักปราชญ์ของเธอ³⁶ ให้ดาบอยู่เหนือผู้มูสา เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดาบอยู่เหนือบรรดาจักรวาลของเธอ เพื่อเขาทั้งหลายจะครั่นคร้าม³⁷ ให้ดาบอยู่เหนือม้าทั้งหลายของเขาและรถรบของเขา และอยู่เหนือบรรดาคนที่ปะปนกันท่ามกลางเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะกลายเป็นผู้หญิงไป ให้ดาบอยู่เหนือทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเขา เพื่อว่าทรัพย์สมบัตินั้นจะถูกปล้นเสีย³⁸ ให้ความแห้งแล้งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายของเธอ เพื่อน้ำทั้งหลายนั้นจะได้แห้งไป เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพสลัก และเขาทั้งหลายก็ทำรูปนั้น³⁹ เพราะฉะนั้น สัตว์ป่าทั้งหลายและบรรดาหมาจิ้งจอกจะอาศัยในบาบิโลน และนกเค้าแมวจะอาศัยอยู่ในนั้น เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์ คือไม่มีชาวเมืองอาศัยอยู่ตลอดชั่วอายุ⁴⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงคว่ำเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และหัวเมืองใกล้เคียง ดังนั้นจะไม่มีคนพำนักอยู่ที่นั่น และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในเมืองนั้น⁴¹ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งจะมาจากทิศเหนือ ประชาชาติอันเข้มแข็งชาติหนึ่ง และกษัตริย์หลายองค์จะถูกเร้าให้มาจากที่ไกลที่สุดของแผ่นดินโลก⁴² เขาทั้งหลายจะจับคนธนูและหอก เขาทั้งหลายชั่วร้าย และจะไม่มีความกรุณา เสียงของเขาทั้งหลายจะเหมือนเสียงทะเลคะนอง เขาทั้งหลายจะขี่ม้าเรียงรายกันเป็นคนเข้าสู่สงครามกับเจ้านะ โอ บุตรสาวแห่งบาบิโลนเอ๋ย⁴³ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยินข่าวเรื่องนั้น และพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง ความแสร้งหมั่นจับหัวใจเขา เจ็บปวดอย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร⁴⁴ ดูเถิด เขาจะขึ้นมามีอำนาจสืบต่อจากคลื่นของลุ่มแม่น้ำออร์แดน ไถ่เอาหัวเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวังหนืดเธอไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้⁴⁵ เพราะฉะนั้นจงฟังแผนงานซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ต่อผู้บาบิโลน และบรรดาพระประสงค์ซึ่งพระองค์ได้ดำริขึ้นต่อสู้กับแผ่นดินของชาวเคลเดีย และตัวเล็กที่สุดที่อยู่ในฝูงก็ต้องถูกลากเอาไป นมมะคอกของเขานั้นจะระกร้างไป⁴⁶ แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงของการที่บาบิโลนถูกจับเป็นเชลย และเสียงคร่ำครวญดังไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ□

51

พระเจ้าจะทรงพิพากษากรุงบาบิโลน

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ ดูเถิด เราจะปลุกกระแสน้ำแห่งการทำลาย ต่อสู้กับบาบิโลน และต่อสู้กับคนที่อาศัยท่ามกลางพวกที่ลุกขึ้นสู้กับเรา² เราจะส่งผู้ผิดไปยังบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะผิดเธอ และเขาทั้งหลายจะทำให้แผ่นดินของเธอว่างเปล่า เมื่อเขาทั้งหลายมาล้อมเธอไว้ทุกด้าน ในวันแห่งความยากลำบาก³ อย่าให้นักธนูโก่งคันธนูได้ อย่าให้เขาสวมเสื้อเกราะลุกขึ้นได้ อย่าไว้ชีวิตคนหนุ่มๆของเธอเลย จงทำลายพลโยธาของเธอทั้งหมด⁴ ดังนั้นเขาทั้งหลายจะถูกฆ่าล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะถูกแทงทะลุที่ถนนเมืองนั้น⁵ เพราะว่อิสราเอลและยูดาห์มิได้ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าของเขาทั้งหลายพระเยโฮวาห์จอมโยธา ถึงแม้แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยความผิดบาปต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล⁶ จงหนีเสียจากท่ามกลางบาบิโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้นเถิด เจ้าอย่าถูกตัดออกด้วยความชั่วช้าของเธอเลย เพราะนี่เป็นเวลาแห่งการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงตอบสนอต่อเธอสักครั้ง⁷ บาบิโลนได้เคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอ เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงบ้าไป⁸ บาบิโลนได้ล้มลงและแตกไปอย่างฉับพลัน จงคร่ำครวญเพื่อเธอ

เกิด จงเอาพิมพ์เสนามาให้เอรบรธาปัด ชะรอยจะรักษาเธอให้หายได้กระมัง⁹ เราทั้งหลายอยากจะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอไม่หาย ละทิ้งเธอเสียเถิด และให้เราไป ต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่ากรพิพากษาเธอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกขืนถึงฟากฟ้า¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงนำความชอบธรรมออกมาให้เรา มาเถิด ให้เราประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราที่ในศิโยน¹¹ จงผลุนหลุน จงหยิบโล่ขึ้น มา พระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจบรรดาภคัตริย์คนมีเดีย เพราะว่าพระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องบาบิโลน ก็คือการทำลายมันเสีย เพราะนั่นแหละเป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์¹² จงปองขีตบรรดากำแพงของบาบิโลน จงทำคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จงตั้งคนยามขึ้น จงเตรียมกอง ชุมไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงวางแผนงานและทั้งทรงกระทำเสร็จตามที่พระองค์ทรงสั่งพระวาทาเกี่ยวกับ ชาวเมืองบาบิโลน¹³ โอ เจ้าผู้อาศัยตามน้ำมากหลาย ผู้มีสมบัติมากมายเอ๋ย อาสนของเจ้ามาถึงแล้ว เส้น ความโลกของเจ้าได้ถูกตัดขาดเสียแล้ว¹⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงบัญญัติต่อพระองค์เองว่า แนละ เราจะให้เจ้ามีคนเต็มเมืองให้มากอย่างตึกแดน และเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงโห่ร้องมีชัยเหนือเจ้า¹⁵ พระองค์ ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และ ทรงคลี่ฟองฟ้อออกด้วยความเข้าใจของพระองค์¹⁶ เมื่อพระองค์ทรงแปลงพระสุรเสียงก็มีเสียงนาคะนองใน หอฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบพื้ฝน และทรงนำลมมาจากพระ คลังของพระองค์¹⁷ มนุษย์ทุกคน โอด ในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสลัก ของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น¹⁸ มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ¹⁹ พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยา โคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของ พระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์²⁰ เจ้าเป็นคนและยุคโรบกิจของเรา เราจะ ทบบรรดาประชาชาติเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทำลายราชอาณาจักรทั้งหลายด้วยเจ้า²¹ เราจะทุบมันและคนซึ่ง เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบบรรดาธาณและคนขับให้เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า²² เราจะทุบผู้ขายและผู้หญิงเป็นชิ้นๆ ด้วยเจ้า เราจะทุบคนแก่และคนหนุ่มเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบคนหนุ่มและหญิงพรหมจารีเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า²³ เราจะทุบผู้เลี้ยงแกะและผู้แกะเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบชาวเขาและวัวลูกแกะของเขาเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า²⁴ เราจะทุบเจ้าเมืองและป้อมเมืองเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า²⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะสนอบบาบิโลนและบรรดาชาว ประเทศเคลเดียท่ามกลางสายตาของเรา ซึ่งบรรดาความชั่วร้ายอันเขาได้กระทำในศิโยน²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ภูเขาซึ่งทำลายเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เจ้าผู้ทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เราจะเหยียดมือของเราออก ต่อสู้เจ้า และกลิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผา และจะกระทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ถูกไหม้²⁷ เราจะไม่เอาหินจากเจ้าไป ทำศิลาหมอก และไม่เอาหินไปทำรากฐาน แต่เจ้าจะถูกทิ้งร้างเป็นนิรันดร์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้²⁸ จงตั้งธง ไว้บนแผ่นดิน จงเป่าแตรท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย จงเตรียมประชาชาติทั้งหลายไว้ทำสงครามกับเรา จงเรียกราชอาณาจักรต่อไปในสู้กับเรา อาราด มินนี และอัชเคนนีส จงตั้งจอมทัพไว้ต่อสู้เรา จงทำม้าขึ้น เหมือนนักรบกระจะกระ²⁹ จงเตรียมบรรดาประชาชาติมาทำสงครามกับเรา คือเตรียมบรรดาภคัตริย์แห่งมี เดีย พร้อมทั้งเจ้าเมืองและป้อมเมืองทั้งหลาย และทุกแผ่นดินที่ขึ้นแก่มีเดีย³⁰ แผ่นดินนั้นจะสะท้อนสะท้อน และสีกะเร่า เพราะบรรดาพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จะเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้บาบิโลน เพื่อจะกระทำให้แผ่นดินบาบิโลนเป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย³¹ นักรบแห่งบาบิโลนหยุดรบแล้ว เขาทั้งหลายค้างอยู่ในที่กำบัง เข็มแข็งของเขา กำลังของเขาถอยเสียแล้ว เขาทั้งหลายกลายเป็นเหมือนผู้หญิง เขาได้เผาที่อาศัยของเขาแล้ว และดาบประดุจของเธอก็หัก³² นักรบคนหนึ่งวิ่งไปพบนักรบอีกคนหนึ่ง ทูตคนหนึ่งวิ่งไปพบทูตอีกคนหนึ่ง เพื่อทูลภคัตริย์แห่งบาบิโลนว่า เมืองของพระองค์ถูกยึดไว้ทุกด้านแล้ว³³ ท้าละข้อมก็ถูกยึดแล้ว ที่เป็นบึงเป็นหนองก็ถูกไฟไหม้และบรรดาทหารก็ระส่ำระสาย³⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า บุตรสาวแห่งบาบิโลนก็เหมือนลานนวดข้าว ณ เวลาที่เธอถูกเหยียบย่ำ อีกสักประเดี๋ยว เวลาเกี่ยวก็ จะมาถึงแล้ว³⁵ ให้ชาวเมืองศิโยนพูดว่า □นบศัดเนสซารักภคัตริย์แห่งบาบิโลน ได้กินข้าพเจ้าเสียแล้ว ท่าน ได้ขยำข้าพเจ้า ท่าน ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นภาษาว่างเปล่า ท่าน ได้กลืนข้าพเจ้าตั้งมั่งกร ท่าน ได้อ้อมท้องด้วย ของร่อยของข้าพเจ้า แล้วท่านก็คายข้าพเจ้าทิ้งเสีย³⁶ ความทารุณที่ได้กระทำแก่ข้าพเจ้าและแก่พี่น้องหนึ่ง ของข้าพเจ้าจงตกเหนือบาบิโลน □ให้เยรูซาเล็มกล่าวว่า □ให้ความรับผิดชอบสำหรับเลือดตกของเราอยู่แก่ ชาวประเทศเคลเดีย□³⁷ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ดูเถิด เราจะแก้แค้นของเจ้า และจะทำการ แก้แค้นเพื่อเจ้า เราจะทำทะเลของเธอยิ่งใหญ่ และจะกระทำแหล่งน้ำของเธอให้เหือด³⁸ และบาบิโลนจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นที่อยู่อาศัยของนกกระจา เป็นที่นำคดตะลึง และเป็นที่ยืนเหยียบ ปราศจากคนอาศัย³⁹ เขาทั้งหลายจะคำรามด้วยกันอย่างสิงโต เขาทั้งหลายจะคำรามอย่างลูกสิงโต⁴⁰ ขณะที่เขาทั้งหลายผ่าว ร้อน เราจะเตรียมการเลี้ยงให้ และจะกระทำให้เขาทั้งหลายมีนม เพื่อเขาทั้งหลายจะปลอบปล้ำยินดี จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ⁴¹ เราจะนำเขาทั้งหลายลงมา ดึงลูกแกะไปยังการฆ่า เหมือนแกะผู้และแพะผู้⁴² เชชกถูกยึดแล้วหนอ ซึ่งเป็นที่สรรเสริญของทั่วแผ่นดิน โลกถูกจับแล้วเล่า บาบิโลนได้กลายเป็นที่นำคดตะลึงท่ามกลางบรรดาประชาชาติเสียแล้วหนอ⁴³ ทะเลขึ้น

มาเหนือบาบิโลน คลื่นอย่างมากมายคลุมเธอไว้⁴³ หัวเมืองของเธอกลายเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่แห้งแล้ง และเป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่และไม่มีการของมนุษย์คนใดข้ามไป⁴⁴ และเราจะลงโทษพระเยโฮวาห์ในบาบิโลน ท่านกลืนอะไรเข้าไปแล้ว เราจะเอาออกจากปากท่านเสีย บรรดาประชาชาติจะไม่ไหลไปหาท่านอีก เออ กำแพงแห่งบาบิโลนจะล่มลง⁴⁵ ประชาชนของเราจะวิ่งออกไปเสียจากท่ามกลางเธอ ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนรอดจากความพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์เกิด⁴⁶ อย่าให้ใจของเจ้าวิตกและอย่าให้กลัวต่อข่าวลือซึ่งได้ยินในแผ่นดินนั้น จะมีข่าวลือเรื่องหนึ่งมาในปีหนึ่ง และหลังจากนั้นอีกปีหนึ่งก็จะมีข่าวลือเรื่องหนึ่งมา และความทรมานก็มีอยู่ในแผ่นดินและผู้ครอบครองก็ต่อสู้กับผู้ครอบครอง⁴⁷ เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักแห่งบาบิโลน แผ่นดินทั้งสี่ของเธอก็จะต้องได้ยาย และบรรดาชาวบาบิโลนซึ่งถูกฆ่าจะล้มลงที่ท่ามกลางเธอ⁴⁸ แล้วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น จะร้องเพลงเหนือบาบิโลน เพราะว่าผู้ทำลายจะมาจากทิศเหนือต่อสู้กับเธอ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้⁴⁹ บาบิโลนทำให้คนอิสราเอลที่ถูกฆ่าล้มลงนั้นใด คนที่ถูกฆ่าแห่งแผ่นดินโลกทั้งมวลจะต้องล้มลงที่บาบิโลนนั้น⁵⁰ เจ้าทั้งหลายผู้ที่รอดพ้นไปจากดาบหนีไปเกิด อยู่ยั้งนิ่งอยู่ จงระลึกถึงพระเยโฮวาห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในจิตใจของเจ้า⁵¹ เราได้อาย เพราะเราได้ยินคำเยาะเย้ย ความอับยศคลุมหน้าเราไว้ เพราะคนต่างชาติได้เข้าไปในสถานบริสุทธิ์แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁵² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักของเธอ และคนที่บาดเจ็บจะคร่ำครวญอยู่ที่แผ่นดินทั้งสี่ของเธอ⁵³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้บาบิโลนจะขึ้น ไปบนสวรรค์ และถึงแม้เธอจะสร้างป้อมกันที่สูงอันเข้มแข็งของเธอไว้ บรรดาผู้ทำลายก็ยังจะมาจากราเหนือเธอ⁵⁴ มีเสียงร้องมาจากบาบิโลน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงจากแผ่นดินของคนเคลเดีย⁵⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้บาบิโลนเป็นที่ร้าง และกระทำเสียที่ยิ่งใหญ่โตของเธอให้เสีย เมื่อคลื่นของเธอจะเหมือนเหมือนสายน้ำอันยิ่งใหญ่ เสียงอีกึกของเขาก็ก่พลุ่งออกมา⁵⁶ เพราะว่าผู้ทำลายได้มาเหนือเธอ มาเหนือบาบิโลน บรรดานักรบของเธอถูกยึดแล้ว คันธนูของเขาทั้งหลายถูกหักเป็นชิ้นๆ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการตอบแทน พระองค์จะทรงสนองเป็นแน่⁵⁷ เราจะกระทำให้เจ้านายของเธอและนักปราชญ์ของเธอ เจ้าเมืองของเธอผู้บังคับบัญชาของเธอ และนักรบของเธอมีนเมา จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระบรมมหาภคชัฎยผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้⁵⁸ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า กำแพงอันกว้างขวางของบาบิโลนจะถูกปราบลงให้เรียบเสมอฟินดิน และประตูเมืองสูงของเธอจะถูกเผาด้วยไฟ บรรดาประชาชนจะทำงานอย่างไรผล และชนชาติทั้งหลายจะเห็นเดเห็นอีกก็เพื่อเผาไฟเสียเท่านั้น⁵⁹ ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้บัญชาแก่เสโรอาห์บุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ เมื่อเขาไปยังบาบิโลนกับเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีทีสี่แห่งรัชกาลของท่านนั้น เสโรอาห์เป็นหัวหน้าจัดที่พัก⁶⁰ เยเรมีย์ได้เขียนบรรดาความร้ายทั้งสิ้นซึ่งจะมาถึงบาบิโลนนั้นไว้ในหนังสือ บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรื่องบาบิโลน⁶¹ และเยเรมีย์พูดกับเสโรอาห์ว่า โอเมื่อท่านมาถึงบาบิโลนแล้ว ท่านจะเห็นและท่านจะอ่านถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดนะ⁶² และท่านจงกล่าวว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ตรัสต่อสู้กับสถานที่นี้ว่า จะทรงตัดออกเสีย เพื่อว่าจะไม่มียะไรเหลืออยู่ในนั้นเลย ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ แต่จะเป็นที่รกร้างเป็นนิตย์⁶³ ต่อมาเมื่อท่านอ่านหนังสือนี้จบแล้ว จงเอวหिनก่อนหนึ่งมัดติดมันไว้ และโยนมันทิ้งไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส⁶⁴ และจงกล่าวว่า โอบาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ จะไม่ลอยขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยความร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเธอ และพวกเขาจะเห็นเดเห็นน้อยๆ ถ้อยคำของเยเรมีย์มีเพียงนี้

52

รัชสมัยของเศเดคิยาห์

¹ เศเดคิยาห์มีพระชนมายุสิบเอ็ดพรรษาเมื่อท่านขึ้นเสวยราชย์ และท่านครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของท่านมีชื่อว่ายามทาล เป็นบุตรสาวของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์² และท่านได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ตามการทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้กระทำนั้น³ เป็นเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เป็นแน่ สิ่งต่างๆ ได้เป็นไปถึงเพียงนี้ในกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนพระองค์ทรงเหวี่ยงเขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระพักตร์ของพระองค์ และเศเดคิยาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

การล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม

⁴ และต่อมาในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของท่าน ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ เบนุดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน พร้อมกับกองทัพทั้งสี่ของท่านได้มาต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็มและล้อมเมืองไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้⁵ ครานั้นจึงถูกล้อมอยู่จนปีทีสิบเอ็ดแห่งกษัตริย์เศเดคิยาห์⁶ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่การกันดารอาหารในกรุงนั้นร้ายประจักษ์มาก จนไม่มีอาหารเหลือสำหรับประชาชนแห่งแผ่นดิน⁷ แล้วกรุงนั้นก็แตกและทหารทั้งหมดก็หนีออกไปจากกรุงในกลางคืน ไปตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสอง ไปตามทางราชอุทยาน

(ฝ่ายคนเคลเดียก็ล้อมอยู่รอบกรุง^๙ และเขาทั้งหลายไปทางที่ราบ^๘ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ติดตามกษัตริย์ไป และไปทันเศเดคียาห์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสี่ของท่านก็กระจัดกระจายไปจากท่าน^๙ และเขาก็จับกษัตริย์ นำขึ้นมาถวายแก่กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลลริบล่าห์ในแผ่นดินฮามัท และกษัตริย์ก็ได้พิพากษาโทษท่าน^{๑๐} กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารนรุษทั้งหลายของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาท่าน และได้ประหารเจ้านายทั้งสี่แห่งยูดาห์เสียที่ตำบลลริบล่าห์^{๑๑} ท่านทำดาของเศเดคียาห์ให้บอดไป และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตีตรวนไว้และนำท่านไปยังบาบิโลน และชังท่านไว้ในคุกจนวันที่ท่านสิ้นชีวิต

คนยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลย

^{๑๒} เมื่อวันทีสิบในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ผู้ปรนนิบัติกษัตริย์บาบิโลน ได้เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม^{๑๓} และเขาได้เผาพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวัง และบรรดาเรือนทั้งสิ้นของกรุงเยรูซาเล็มเสีย ท่านเผาบ้านของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายเสียหมดทุกหลัง^{๑๔} และกองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดีย ผู้อยู่กับผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้พากันกำแพงทั้งหมดที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มลง^{๑๕} และเนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ได้จับประชาชนบางคนที่ยากจนและประชาชนที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งเหลืออยู่ในกรุง และผู้ที่หลบหนี ผู้หนีไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับฝูงชนที่เหลืออยู่ไปเป็นเชลย^{๑๖} แต่เนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนในแผ่นดินไว้บ้าง ให้เป็นคนทำสวนองุ่น และเป็นคนทำไร่ไถนา^{๑๗} บรรดาเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงและชั้นสาครทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเสียเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดไปยังบาบิโลน^{๑๘} และเขาได้ขนเอาหม้อขนาดใหญ่ด้วย อีกทั้งพวง ตะกรุดตัดไส้ตะเกียง และขามและช้อน และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งใช้ในการปรนนิบัติ^{๑๙} ทั้งอ่าง ถาดรองไฟ และขาม และหม้อขนาดใหญ่ และเชิงเทียน และช้อน และอ่างน้ำ อะไรที่ทำได้ด้วยทองคำ ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ก็เอาไปเป็นทองคำ อะไรที่ทำได้ด้วยเงินก็เอาไปเป็นเงิน^{๒๐} ส่วนเสาสองเสา และชั้นสาครหนึ่งลูก กับรั้วทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวซึ่งอยู่ใต้เชิงทั้งหลาย ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างไว้สำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทองสัมฤทธิ์ของสิ่งของเหล่านั้นทั้งสิ้นก็ชั่งกันไม่ไหว^{๒๑} ส่วนเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก รั้วรอบสิบสองศอก และความหนาของมันเป็นสี่นิ้ว กลางกลวง^{๒๒} บนเสานี้มีบัวคว่ำยอดทองสัมฤทธิ์ บัวคว่ำยอดอันหนึ่งสูงห้าศอก มีดาข่ายและลูกหับทิม ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์อยู่รอบบัวคว่ำยอด และเสาทีสอกก็มีเหมือนกัน ทั้งลูกหับทิมด้วย^{๒๓} ข้างๆมีลูกหับทิมเก้าสิบหกลูก บนดาข่ายโดยรอบนั้นมีลูกหับทิมทั้งหมดหนึ่งร้อยลูก^{๒๔} และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับเสารื้ออาภรณ์ใหญ่ และเศฟันยาห์บุโรหิตที่สอง และผู้เฝ้าธรณีประตูอีกสามคน^{๒๕} และจากกรุงนั้นท่านจับชั้นที่คนหนึ่ง ผู้บังคับทหาร และที่ปรึกษาของกษัตริย์เจ็ดคน ซึ่งพบอยู่ในกรุงนั้น และเลขานุการของผู้บังคับบัญชาของกองทัพ ผู้ซึ่งเกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และประชาชนแห่งแผ่นดินอีกหกสิบคนซึ่งพบอยู่ท่ามกลางกรุงนั้น^{๒๖} และเนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านั้นนำไปถวายกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลลริบล่าห์^{๒๗} และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงตีเขา และประหารเขาเสียที่ตำบลลริบล่าห์ในแผ่นดินฮามัท ดังนั้นแหละ ยูดาห์ก็ได้ถูกนำไปเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินของตน^{๒๘} ต่อไปนี้เป็นจำนวนประชาชนซึ่งเนบูคัดเนสซาร์จับไปเป็นเชลย ในปีทีเจ็ด พวกอิวสวามันยีสืบสามคน^{๒๙} ในปีทีสิบแปดแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ ท่านชนเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มแปดร้อยสามสิบสองคน^{๓๐} ในปีทีสิบสามแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์จับอิวเป็นเชลยเจ็ดร้อยสี่สิบห้าคน รวมคนทั้งหมดเป็นสี่พันกับหกร้อยคน

เยโฮยาคินออกจากคุกในบาบิโลน (2 พกษ 25:27-30)

^{๓๑} และต่อมาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น เมื่อวันทีสิบห้าในเดือนทีสิบสอง เอวิลเมโรดักษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่ท่านขึ้นเสวยราชย์ ท่านได้ยกศีรษะของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ขึ้น และได้นำท่านออกมาจากคุก^{๓๒} พระองค์ตรัสอย่างเมตตาต่อท่าน และให้เงินบนที่หนึ่งเหนือกว่าบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในบาบิโลน^{๓๓} ดังนั้นเยโฮยาคินจึงถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกเสีย และท่านได้รับประทานที่โต๊ะเสวยต่อพระพักตร์กษัตริย์ทุกวันตลอดชีวิต^{๓๔} ส่วนงบประมาณที่ท่านให้ท่านก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์แห่งบาบิโลนตามความต้องการรายวันอยู่เสมอ ตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่จนวันตายของท่าน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เพลงคร่ำครวญ

ทั้งห้าบทของหนังสือบทเพลงคร่ำครวญเป็นเพลงคร่ำครวญหรือเพลงแห่งความทุกข์ ซึ่งเขียนขึ้นเกี่ยวกับการทำลายประเทศยูดาห์ การที่อิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน และการที่เยเรมีย์ติดคอกอย่างไม่มียุติธรรม ความทุกข์ของเยเรมีย์เป็นความทุกข์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เยเรมีย์รักยูดาห์ เหมือนอย่างบิดารักลูก และภรรยารักสามีของตน บทเพลงคร่ำครวญนี้พูดถึงพระเมตตากรุณาของพระเจ้าด้วย (3:22-23)

เพลงคร่ำครวญบทแรก

1 กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอย่างกว้างอยู่ได้หนอ กรุงที่รุ่งเรืองอยู่ท่ามกลางประชาชาติมากมายเป็นดังหญิงม่ายหนอ กรุงที่เป็นดังเจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลายก็กลับเป็นเมืองขึ้นเขาไป ² กรุงนั้นร่ำไห้สะอื้นในราตรีกาล และน้ำตาของเธอก็อาบแก้ม เธอจะหาใครท่ามกลางคนที่รักเธอให้มาปลอบเธอก็หาไม่พบ บรรดาพวกเพื่อนของเธอสิ้นทุกคน ได้ทรยศต่อเธอ เขาทิ้งปวงกลับเป็นศัตรูของเธอ ³ ยูดาห์ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยได้รับความทุกข์ใจ ต้องทำงานอย่างทาส เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เธอไม่พบที่หยุดพักสงบเลย บรรดาผู้ชมเหงได้ไล่ทันเธอเมื่อเวลาเธอทุกข์ใจ ⁴ ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยนก็คร่ำครวญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินไปในงานเทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตูเมืองของเธอก็กรังเสียงแล้ว พวกปุโรหิตของเธอได้พากันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้งหลายของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเองก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก ⁵ พวกคู่อริของเธอกลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรูของเธอได้จำเริญขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เธอทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเธอ ลูกเด้าทั้งหลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ ⁶ และความโอ้อวดระการได้พรางไปจากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว พวกเจ้านายของเธอก็กลับเป็นดุจฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้าเลี้ยงชีวิตไม่ได้ และได้อ้างป้อมปืนไปยังหน้าผู้ไล่ติดตาม ⁷ เสรฐาเล็มเมื่อตกอยู่ในยามทุกข์ใจและยามล่าเคียวก็ได้หว่นระลึกลึกลึงประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อพลเมืองของเธอตกอยู่ในมือของคู่อริ และหาไม่มีผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่ พวกคู่อริเห็นเธอแล้วก็เยาะเย้ยวันสะบาโตทั้งหลายของเธอ ⁸ เสรฐาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนั้นเธอจึงถูกไล่ออก บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเธอก็ปลุกหูเธอ เพราะเหตุเขาทั้งหลายเห็นความเปลี่ยนแปลงของเธอ เธอเองได้ถอนใจยิ่งและหันหน้าของเธอไปเสีย ⁹ มลทินของเธอเอ๋ยก็ทรงอยู่ในกระป๋องของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเธอไม่ ดังนั้นเธอจึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่างน่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล้าโลม ¹⁰ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว ¹¹ พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขายึดเอาบรรดาของประเสริฐของเธอ ด้วยเธอได้เห็นบรรดาประชาชาติบุกรุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเธอ คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมนุมชนของพระองค์ ¹² บรรดาพลเมืองของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร และพวกเขาได้เอาของประเสริฐของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประทั้งชีวิต ¹³ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอดพระเนตรและพิจารณา เพราะข้าพระองค์เป็นที่เหยียดหยามเสียแล้ว ¹⁴ ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไรบ้างหรือ ดูเถิด จงดูข้าพเจ้ามีความทุกข์อันใดบ้างใหม่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในวันทีพระองค์ทรงกริ้วข้าพเจ้าอย่างเกรี้ยวกราดนั้น ¹⁵ พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้ข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็มิช้ชณะต่อกระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางดาบขว้างไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหั่นกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยวอ้างว้าง และอันระอาตลอดทั้งวัน ¹⁶ แอ่งแห่งการละเมิดทั้งมวลของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวบมัดไว้ แอ่งนั้นรัดรักรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้ ¹⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลังแข็งแกร่งของข้าพเจ้าไว้ใต้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้ข้าพเจ้า เพื่อจะขี้นายฉกรรจ์ของข้าพเจ้าให้แตกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย้ายบุตรสาวพรหมจารีแห่งยูดาห์ ดังเหยียบผลงุ่นลงในบ่ออย่างงุ่น ¹⁸ เพราะเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้พลบโยนทีควรจะปลอบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า ลูกๆของข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ขี้นชนะ ¹⁹ เมื่อศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีใครที่เล้าโลมเธอได้ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคู่อริล้อมยาโคบไว้ เสรฐาเล็มเป็นดังผู้หญิงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย ²⁰ พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว

เพราะข้าพเจ้าได้พบภูตของพระบัลลังก์ของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอมามองดูความทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้าตกไปเป็นเชลยแล้ว¹⁹ ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้หลกกลางข้าพเจ้า พวกบรูไรต์และพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง ขณะเมื่อเขาออกหาอาหารเพื่อประทังชีวิตของตน²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์โปรดทอดพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีความทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์มีความทรมานทรน จิตใจของข้าพระองค์ขุ่นเหงีเพราะข้าพระองค์มักถูกขูดอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคนต้องคมดาบตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยู²¹ เขาทั้งหลายได้ยื่นว่า ข้าพระองค์ถอนใจอย่างไร หามิผู้ใดไปลอบโยนข้าพระองค์ไม่ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ได้ยื่นถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ เขาทั้งหลายก็พากันดีใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวาระที่พระองค์ทรงประกาศไว้ในนั้นให้มาถึง และเขาทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ว่าพระองค์เป็นอยู่²² ขอให้บรรดาการชั่วของเขาทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่เขาทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์ เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด ด้วยความสะทอนถอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง และจิตใจของข้าพระองค์ก็อ่อนเพลียเต็มที่แล้ว□

2

เพลงคร่ำครวญบทที่สอง

¹ ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังธิดาของศิโยนหนอ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงสง่าราศีของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์เลยในยามที่พระองค์ทรงกริ้ว ² องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสินของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงพังป้อมปราการทั้งหลายของธิดาแห่งยูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณานิคมและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป³ พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงดึงพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเขาต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิงลุกโพล่งไหม้ไปรอบๆ⁴ พระองค์ทรงโก่งธนูของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาที่ทำปึงจามิตร และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเราจะอดได้นั้นเสียในกระโจมของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขามาหมด และได้ทรงทำลายที่กำบังของเขาไว้ ทรงทรมานเศราโคกและการคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์⁶ พระองค์ได้ทรงพังพลับพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เศกดาลตามกำหนดและวันสะบาโตให้ล้มเลือนไปในศิโยน ด้วยพระพิโรธอันเดือดดาลพระองค์ทรงดูถูกองค์ซัดรียและบรูไรต์⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์เสีย พระองค์ทรงเกลียดสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขาทั้งหลายได้ส่งเสียงอึกทักในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์เหมือนอย่างในวันเทศกาลตามกำหนด⁸ พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่าจะทำลายกำแพงของธิดาแห่งศิโยนเสีย พระองค์ได้ทรงชิงเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหุดพระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำให้นั้นดินและกำแพงนั้นคร่ำครวญ ให้ทรุดโทรมร่วงโรยไปด้วยกัน⁹ ประตูกองศิโยนทั้งสี่ทรุดลงในดินแล้ว พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักดาลประตูทั้งปวงเสียสิ้น กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ไม่มีพระราชบัญญัติอีกต่อไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่¹⁰ พวกผู้ใหญ่ของธิดาแห่งศิโยนก็กำลังนั่งเขยิบอยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายเอาผงคลีดินซัดขึ้นบนศีรษะของตัวเอง และนั่งหม่นหมองระสอสาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มออกดกไปถึงดิน¹¹ เนยไธของข้าพเจ้าก็ร่วงโรยเพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ตับของข้าพเจ้าเทออกบนพื้นดิน และเพราะเหล่าเด็กเล็กและเด็กที่ยังดูดนมนั้นเป็นลมสลบอยู่ตามถนนในกรุง¹² ลูกทั้งหลายถามแม่ของตัวว่า □แม่จ๋า ข้าและน้องๆอยู่ที่ไหน□ ขณะเมื่อเขาเป็นลมดุจคนที่ถูกบาดเจ็บตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเทออกที่อกแม่ของเขาทั้งหลาย¹³ โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย ข้าพเจ้าจะหาอะไรที่มาเทียบกับเจ้าได้เล่า เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าโลมเจ้าได้ เพราะความอับปางของเจ้าก็ใหญ่เทียบเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้เล่า¹⁴ ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอกเจ้า แทนที่เขาจะเผยความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เขาทั้งหลายกลับได้เห็นการที่เยยมเท็จอันเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ¹⁵ บรรดาคนที่ไม่ได้ผ่านไม่มากับมือเยซาเยห์เจ้า เขาทั้งหลายได้เยยหันและได้สิ้นศีรษะไว้ธิดาแห่งเยรูซาเล็มแล้ว¹⁶ □หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่า งามหมดจด งามเป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วทั้งโลก□ บรรดาศัตรูของเจ้าได้อำปาคตะโกนโพนเทนาเจ้า เขาทั้งหลายเยยหันและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เขาพากันร้องว่า □พวกเราได้กลืนเมืองนี้แล้ว วันนี้แหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองพวก

เราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว□ 17 พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์แล้ว ได้ทรงกระทำให้พระดาร์สของพระองค์สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้บัญชาไว้นานแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอย่างไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูเปรมปรีดิ์เย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเขาของพวกศัตรูของเจ้าขึ้น 18 จิตใจของเขาทั้งหลายร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของอิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงให้น้ำดาไหลลงดงสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก อย่าให้แก้วดาของเจ้าหยุดหย่อนเลย 19 จงลุกขึ้นร้องไว้ในกลางคืน ในต้นยามจงระบายน้ำในใจของเจ้าออกอย่างน้ำตรงพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงซึมอืดทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อขอชีวิตของบรรดาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้า ที่หิวจนเป็นลมสลบไป ตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง 20 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอดพระเนตรและพิจารณาเถิดว่า พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด คราวที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ จะกินทารกที่ยังอู่อยู่หรือ พวกบโรหิตและพวกผู้พยากรณ์คร่ำครวญจะถูกระหารในสถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ 21 คนหนุ่มและคนแก่อนเหยียดอยู่ตามพื้นดินในถนน สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของข้าพระองค์ถูกคมดาบหวดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรงประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรงกริ้ว ได้ทรงสังหารเขาเสียโดยปราศจากพระกรุณา 22 พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล พอถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้ หรือคงเหลืออดค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุ้มชูและเลี้ยงดูมานั้น ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผาทำลายเสียหมดแล้ว

3

เพลงคร่ำครวญบทที่สาม

1 ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียวแห่งพระพิโรธของพระองค์ 2 พระองค์ทรงนำและพาข้าพเจ้ามาในความมืดและไม่ใช่ในความสว่าง 3 แท้จริงพระองค์ทรงหันมาต่อสู้อข้าพเจ้า พระองค์ทรงพลิกพระหัตถ์ของพระองค์ต่อสู้อข้าพเจ้าอยู่ตลอดวันรำไป 4 เนื้อและหนังข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำให้ชุ่มชืดไป พระองค์ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว 5 พระองค์ทรงสร้างร้ายขึ้นข้าพเจ้า ทรงเอาความขมขื่นและความทุกข์ยากลำบากล้อมข้าพเจ้าไว้ 6 พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้าให้อยู่ในที่มืด ดุจดนที่ตายนานแล้ว 7 พระองค์ทรงกระทำร้ายฉัน ไม่ปล่อยข้าพเจ้าไว้เพื่อจะกัก ไม่ให้ออกไปได้ พระองค์ทรงตีตรวนหนักสามข้าพเจ้าไว้ 8 ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้าร้องและตะโกน พระองค์มีทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า 9 พระองค์ทรงล้อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อนหินที่ สกิด พระองค์ทรงกระทำให้หนทางข้าพเจ้าแคบแควไป 10 ที่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำท่าดุจดนมีคอยตระครับ และตั้งสิ่งใดแอบซ่อนอยู่ในที่ลับ 11 พระองค์ทรงหันเหทางของข้าพเจ้า ไปเสีย และฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องโดดเดี่ยวอ้างว้าง 12 พระองค์ทรงโค้งธนูของพระองค์และเอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้าสำหรับลูกธนู 13 พระองค์ทรงเอาลูกธนูในแสงของพระองค์ ยิ่งเข้าในหัวใจของข้าพเจ้าแล้ว 14 ข้าพเจ้าได้กลายเป็นที่นินทาให้ชนชาติทั้งหลายหัวเราะเยาะ เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่นวันยังค่ำ 15 พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าบริโภคน้ำจืดรสขมจนข้า พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ามาไปด้วยบระเพ็ด 16 พระองค์ทรงทำให้ฟันข้าพเจ้าหักโดยเคียวก่อนกรวด และทรงปกคลุมข้าพเจ้าด้วยซีเฝ้า 17 พระองค์ทรงทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าขาดความสงบสุข จนข้าพเจ้าลืมนึกความมั่งคั่งว่าเป็นอะไร 18 ข้าพเจ้าจึงว่า □กำลังและความหวังซึ่งข้าพเจ้าได้จากพระเยโฮวาห์ก็ดับหมด□ 19 ขอทรงจำความทุกข์ใจและความทรมานของข้าพเจ้า อันเป็นบระเพ็ดและดีหมี่ 20 จิตวิญญาณของข้าพเจ้ายังนึกถึงเงาๆ และต้องค้อมลงภายในตัวข้าพเจ้า 21 ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง 22 เพราะเหตุพระเมตตาของพระเยโฮวาห์เราจึงไม่สูญเสียไป เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด 23 เป็นของใหม่อยู่ทุกเวลาเช้า ความสัจยชื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก 24 จิตใจของข้าพเจ้าว่า □พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์□ 25 พระเยโฮวาห์ทรงติดต่อคนทั้งปวงที่คอยท่าพระองค์อยู่ และทรงติดต่อจิตวิญญาณที่แสวงหาพระองค์ 26 เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอคอยความรอดจากพระเยโฮวาห์ด้วยความสุข 27 เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกในปฐมัย 28 ให้เขานั่งเงียบๆอยู่แต่ลำพัง เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั้นเอง 29 ให้เขาเอปากจดไว้ในพงคลีดิน ถ้าทำดังนั้นชะรอยจะมีหวัง 30 ให้เขาเยี่ยงแก้วให้ผู้ที่บดเขา ให้เขายอมรับความอับอายอย่างเต็มเปี่ยมเถิด 31 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงลงทัณฑ์เป็นนิตย์ดอก 32 แม้พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้าโศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันแสนเหลือของพระองค์ 33 เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ใครเกิดความทุกข์ใจ หรือให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกด้วยขอบพระทัยไหม้ได้ 34 การเหยียบย่ำบรรดาเขลยแห่งแผ่นดินโลกไว้ได้เท่ากิด 35 การตัดสินชีวิตของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อพระพักตร์ผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุดกิด 36 การตัดสินกลับสัจยในคดีของมนุษย์กิด องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย 37 ผู้ใดจะสั่งและให้เป็น ไปได้นอกจากเมืององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เป็นไป 38 จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุดนั้น ไม่ใช้มีมาทั้งร้ายและดีหรือ 39 มนุษย์เป็นๆจะไปบนเขาๆใคร คือมนุษย์ที่ถูกทำโทษเพราะบาป

ของตน 40 ให้พวกเราทดสอบและพิจารณาวิถีของพวกเรา และกลับมาหาพระเยโฮวาห์เกิด 41 ให้พวกเรา
ยกจิตใจและมีของพวงเราขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ทูลว่า 42 โอพวกข้าพระองค์ได้ทรงศรัทธาและได้บังเกิดแล้ว
และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ 43 พระองค์ทรงห่มความกริ้วและขมเหงพวกข้าพระองค์ ได้ทรงประหาร
อย่างไม่สงสาร 44 พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้เสียด้วยเมฆ เพื่อว่าการอธิษฐานของพวกข้าพระองค์จะไม่
ทะลุไปถึงพระองค์ได้ 45 พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกข้าพระองค์เป็นเหมือนหยากเหี่ยวและมอดฝ่ออยู่ใน
ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 46 บรรดาศัตรูของพวกข้าพระองค์ได้อำปาคตะโกนโพนทนาว่าพวกข้าพระองค์
47 ความหวาดและกับดักมาถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการรกร้างว่างเปล่าและความพินาศ 48 น้ำตาของข้า
พระองค์ไหลเป็นแม่น้ำเนื่องด้วยความพินาศแห่งธิดาของชนชาติของข้าพระองค์ 49 น้ำตาของข้าพระองค์
ไหลลงไม่หยุดและไม่มีเวลาสร้างเลย 50 กว่พระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรลงแลดูจากสวรรค์ 51 นัยน์ตาของ
ข้าพระองค์ทำให้ใจข้าพระองค์ทรมเพราะเหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์ 52 พวกที่ตั้งตนเป็นศัตรู
ต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุเห็นได้ชัดใส่ข้าพระองค์ดังขี้บ่ไล่นก 53 เขาทั้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์
เสียในคุกได้ฉัน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์ 54 น้ำได้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า
โอข้าพระเจ้าลูกหลานของข้าพระองค์ 55 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระนามของพระองค์จากที่ลึก
ในคุกได้ฉัน 56 พระองค์ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า โอขออย่าทรงจกพระกรรมต่อลมหายใจและการร้อง
ทูลของข้าพระองค์ 57 พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า โอไม่ต้อง
กลัว 58 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงเข้ากับคดีของจิตใจข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงไล่ชี
วิตข้าพระองค์ 59 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเห็นที่เขาคิดต่อข้าพระองค์แล้ว ขอทรงพิพากษาคดี
ของข้าพระองค์เถิด 60 พระองค์ได้ทรงเห็นการแกล้งแค้นทั้งสิบของเขา และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์
แล้ว 61 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเย้ย และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว
62 คือริมฝีปากและความคิดของผู้ที่ได้รู้รานข้าพระองค์ ก็ต่อสู้อยู่กับข้าพระองค์อยู่ยั้งยั้ง 63 ดูเถิด ไม่ว่าเขาจะ
นั่งหรือลุก ตัวข้าพระองค์ก็เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่น 64 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงสนองเขา
ทั้งหลายตามการกระทำแห่งน้ำมือของเขา 65 ขอพระองค์ทรงกระทำให้อาณาจักรของเขาทั้งปวงโสโครก ขอให้คำ
สาปของพระองค์ตกเหนือเขา 66 ขอพระองค์ทรงรังควานและทำลายเขาเสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์
ของพระเยโฮวาห์

4

เพลงคร่ำครวญบทที่สี่

1 น้อย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสลับและทองคำเนื้อดีก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยแห่งสถานบริสุทธิ์ทั้งอยู่เกล
่อนกลาดตามทุกหัวถนน 2 บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศิโยนมีค่าเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น ถูกตีราคา
เพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ 3 แม้แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้อาณมอออกให้ลูก
ของมันดูด แต่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็ไร้ราย 4 ฉนั้นกษัตริย์ของทุกดินแดนในถิ่นทุรกันดาร 4 ล้นของทหารก็ยัง
ไม่หยาบมกระหายจนติดเตดาน พวกเด็กได้ขออาหาร แต่ไม่มีใครยื่นให้เขา 5 คนทั้งปวงที่เคยรับประทาน
อาหารอย่างเลิศหรูกลับต้องโดดเดี่ยวอยู่ตามถนน คนทั้งหลายที่เดินไปตามด้วยเสื้อสีแดงสดกลับต้องกอด
กองมูลสัตว์ 6 เพราะโทษความชั่วช้าของธิดาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโทษบาปของเมืองโสโดม
ที่ต้องคว่ำทำลายลงในพริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย 7 พวกนาซีร็องหรือบิสทริกัวหิเมะ และ
ชาวกันน่าน 8 ผิวพรรณของเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดา เขามีรูปร่างงามดังไฟทูลย์ 8 บัดนี้ผิวพรรณของเขา
ก็ดำยิ่งกว่าถ่านหิน ใครๆตามถนนก็จำเขาไม่ได้ หนึ่งของเขาเหี่ยวหุ่มกระดูกและซูบราวกับไม้เสียบ 9 คนที่
ตายด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคนเหล่านี้ค่อยผอมค่อยตายไป ถูกแทงทะลุเพราะ
ขาดผลจากท้องนา 10 มือของหญิงที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวตมกิน ลูกที่ถูกตมเป็นอาหารนั้นกินกันเมื่อ
ยามหายนะมาสู่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า 11 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลโทโสออกมาแล้ว พระองค์ทรงเพ
ระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์แล้ว และได้ทรงจุดไฟขึ้นในกรุงศิโยน ซึ่งเผาผลาญรากของเมือง
นั้น 12 กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาชาวพิภพพากัน ไม่เชื่อว่าศัตรูหรือศัตรูจะได้เข้าไปใน
ประตูกรุงเยรูซาเล็มได้ 13 เพราะความผิดบาปของพวกผู้พยากรณ์ของกรุงศิโยน และเพราะความชั่วช้าของ
พวกปุโรหิตของกรุงนั้น ที่ได้กระทำโลหิตของคณชอบธรรมให้ไหลออกในท่ามกลางกรุง 14 เขาทั้งหลายเดิน
เปะปะและดาบอดไปตามถนน ทำตัวให้มลทินด้วยโลหิต จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเขา 15 คนทั้ง
หลายร้องบอกเขาว่า โอโช มลทินจริง ไม่เออะ ไปอย่ามาถูกต้อนนะ 16 เมื่อเขาเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจร
พลเมืองของประชาชนชาติพิศนัก 17 เขาต้องไม่อยู่ที่นั่นอีกต่อไป 18 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ
ให้เขาทั้งปวงกระจัดกระจายไป พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขาอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกปุโรหิต
ไม่ทำคุณต่อพวกผู้ใหญ่ 19 นัยน์ตาของพวกเรามองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วน
การเฝ้ารอคอย พวกเราได้คอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้ 18 มีคนสะกดรอยตามเรา จนพวกเรา
เดินตามถนนของพวกเราไม่ได้ เบื้องปลายขมของพวกเราใกล้เข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกเราที่จะจบ

อยู่ เพราะบ้านปลายของพวกเรามาถึง ¹⁹ พวกที่ข่มเหงเราก็เร็วว่านกอินทรีในห้องฟ้า เขาทั้งหลายจึงไล่กวอด พวกเรานบนภูเขา เขาทั้งหลายข่มคอยจับเราในถิ่นทุรกันดาร ²⁰ ลมปรานทางจมูกของพวกข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ นั่น กิดทหลุมพรางของเขาทั้งหลายแล้ว คือพวกเรากล่าวถึงพระองค์ท่านว่า □เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน □ ²¹ โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอูส จงเปรมปรีดีและยินดีเถิด ถ้ายืนจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป ²² โอ ธิดาแห่งกรุงศิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้าก็ครบแล้ว พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเผยบาปของเจ้าให้ประจักษ์

5

เพลงคร่ำครวญที่ห้า

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาและทอดพระเนตรความอดสูของข้าพระองค์ ² มรดกของพวกข้าพระองค์ได้ไปตกอยู่กับพวกต่างประเทศ บ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของคนต่างด้าว ³ พวกข้าพระองค์เป็นคนกำพร้าและคนกำพร้าพ่อ และเหล่ามารดาของข้าพระองค์เป็นดังหญิงม่าย ⁴ นาก็ต้องซื้อเขาตีมัน ฟีนก็ต้องซื้อเขาใช้ ⁵ ผู้ข่มขี่ได้ขี่คอพวกข้าพระองค์ไว้ พวกข้าพระองค์ทำงานหนักและไม่มีเวลาพักเลย ⁶ พวกข้าพระองค์พนมมือให้คนอียิปต์และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้อาหารรับประทานอิ่มหนึ่ง ⁷ บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้กระทำบาป และก็ตายหมดแล้ว พวกข้าพระองค์ต้องถูกโทษเพราะความชั่วช้าของเขา ⁸ ทาสกลับปกครองพวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขาได้ ⁹ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อาหารมาโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยงเพราะดาบแห่งถิ่นทุรกันดาร ¹⁰ ศิวหนิงของพวกข้าพระองค์ก็รื้อนป่านเตาอบ เพราะความเดือดร้อนของทุกภิกขภัย ¹¹ เขาทั้งหลายขึ้นใจพวกผู้หญิงในกรุงศิโยน และข่มโจสาวพรหมจารีในหัวเมืองแห่งยูดาห์ ¹² พวกเจ้านายต้องถูกผูกมือแขนไม่มีใครแสดงความนับถือต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ ¹³ พวกคนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่ง และพวกเด็กต้องแบกพินหนักล้นลูกคลุกคลาน ¹⁴ พวกผู้ใหญ่หายตัวไปจากประตูเมือง พวกคนหนุ่มได้หยุดติดสืตี่เป่าแล้ว ¹⁵ ความปลานปล้มก็ประลาดไปจากใจของพวกข้าพระองค์สิ้น การเต้นรำของพวกข้าพระองค์กลายเป็นการร่ำไห้ ¹⁶ มงกุฎได้ร่วงหล่นจากศีรษะข้าพระองค์แล้ว วิบัติแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์กระทำบาปไว้ ¹⁷ เหตุนี้เองใจพวกข้าพระองค์จึงอ่อนกำลัง เพราะการเหล่านี้อยู่ในใจข้าพระองค์จึงมัวไป ¹⁸ เหตุด้วยภูเขาศิโยนซึ่งรกร้างไป พวกสุนัขจึงจอกจึงมาเดินเฟ้นผ่านอยู่บนนั้น ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์ พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ ²⁰ เป็นไฉนพระองค์ทรงลืมพวกข้าพระองค์เสียเป็นนิตย์ เป็นไฉนได้ทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียนานดังนี้ ²¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วพวกข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ ขอทรงฟื้นเดือนปีของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน ²² เว้นเสียแต่พระองค์ทรงสลดทั้งพวกข้าพระองค์เสียแล้ว และพระองค์ทรงกริ้วพวกข้าพระองค์อย่างสิ้นพัน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอสเคียล

คำว่า ข้าพเจ้าอยู่ และ ข้าพเจ้า ได้เห็น ในข้อ 1 พิสูจน์ว่า เอสเคียลเป็นผู้เขียนเล่มนี้ เอสเคียลเป็นทั้งบุโรติดและศาสตพยากรณ์ ในเวลาที่อิสราเอลเป็นเชลย เอสเคียลอยู่ที่เทลอาบิบริมแม่น้ำเคบาร์ในบาบิโลนในระหว่างพวกเชลย เขาสมรสแล้ว และมีบ้านส่วนตัว ทั้งเอสเคียลกับดาเนียลถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนในปีก่อน ค.ศ. 597 พร้อมกับกษัตริย์เยโฮยาคิน (2 พกษ 24:11-16; อสค 1:2) เพราะฉะนั้นเขาพยากรณ์ที่กรุงบาบิโลนเท่านั้น เขาอยู่สมัยเดียวกันกับดาเนียลและเยเรมีย์ และเขาทำงานในรัชกาลหลวงของบาบิโลน เอสเคียล ได้เรียนรู้มากจากเยเรมีย์ซึ่งอยู่กับชาวยูดาห์ที่ที่เหลือในคานาอันและประเทศอียิปต์ เอสเคียลพยากรณ์เกี่ยวกับพวกยูดาห์และพวกอิสราเอล (ภาคเหนือ) ด้วย พระเจ้าเรียกเอสเคียลว่า บุตรแห่งมนุษย์ ซึ่งหมายความว่า คำพยากรณ์ของเขาสำหรับเราทุกคน เขาพยากรณ์เกี่ยวกับการที่อิสราเอลจะกลับไปอยู่ในคานาอันอีก เกี่ยวกับเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก 7 ปี การสงครามที่หุบเขาอารมาเกดดอน การกลับใจเสียใหม่ของอิสราเอล และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

ดูเหมือนว่าเป้าหมายแห่งการพยากรณ์ของเอสเคียลคือให้หนุนใจพวกยูดาห์ในตอนที่เขาเป็นเชลยในบาบิโลน และให้เขามองล่วงหน้าถึงเวลาที่เขาจะกลับไปอยู่ที่คานาอันอีก

อารัมบิชอบ เจมส์อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 21 ปี

นิมิตถึงสิ่งที่มีชีวิตอยู่สัตว์แห่งสวรรค์

1 อยู่มา ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ ขณะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ในหมู่พวกเชลย ท้องฟ้าเบิกออก และข้าพเจ้า ได้เห็นนิมิตจากพระเจ้า ² เมื่อวันที่ห้าเดือนนั้น คือในปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินต้องเป็นเชลย ³ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเอสเคียลบุโรติด บุตรชายบุชในแผ่นดินของคนเคลเดียริมแม่น้ำเคบาร์ ณ ที่นั้นพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือท่าน ⁴ ดุเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดู ลมหมุนก็พัดมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีความสว่างอยู่รอบ และมีไฟลุกวามออกมาอยู่เสมอ ท่ามกลางไฟนั้นดูประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว ซึ่งออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น ⁵ และจากท่ามกลางไฟนั้นมีร่างดั่งสิ่งที่มีชีวิตอยู่สัตว์ออกมารูปร่างของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นเช่นนี้ คือมีสี่เท้าเหมือนมนุษย์ ⁶ แต่สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีกทุกตัว ⁷ เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นตรง และฝ่าเท้าก็เหมือนฝ่าตีนลูกวัว และเป็นประกายอย่างทองสัมฤทธิ์ขัด ⁸ ที่ใต้ปีกข้างตัวทั้งสี่ข้างมีเป็นมือคน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าและมีปีกดังนี้ ⁹ คือปีกของมันต่างก็จดปีกของกันและกัน มันบินตรงไปข้างหน้า ขณะที่ปีกไม่หันเลย ¹⁰ สี่ฐานหน้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าเหมือนหน้าคน ทั้งสี่มีหน้าสิงโตอยู่ด้านขวา ทั้งสี่มีหน้าวัวอยู่ด้านซ้าย ทั้งสี่มีหน้ากอินทรีด้วย ¹¹ หน้าของมันเป็นดั่งนี้แหละ ปีกของมันกางแผ่ขึ้นข้างบน ปีกสองปีกของแต่ละตัวจดปีกของกันและกัน ส่วนอีกสองปีกคลุมกายของมัน ¹² สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวบินตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าวิญญาณจะไปทางไหน มันก็ไปทางนั้น เมื่อปีกไม่หันเลย ¹³ สี่ฐานของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น มีสิ่งหนึ่งที่อยู่เหมือนถ่านเหมือนคบเพลิงหลายอัน เคลื่อนไปมาอยู่ในหมู่สิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ไฟนั้นลุกไสและมิแสงฟ้าแลบออกมาจากไฟนั้น ¹⁴ สิ่งที่มีชีวิตอยู่ก็พุ่งไปพุ่งมาดั่งฟ้าแลบแปลบปลาบ ¹⁵ ขณะที่ข้าพเจ้ามองดูสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ดุเถิด วงล้ออันหนึ่งอยู่บนพิภพข้างสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่มีหน้าสี่หน้านั้น ¹⁶ ลักษณะและทรวดทรงของวงล้อเหล่านั้นแวววาวอย่างพลอยเขียว วงล้อทั้งสี่ก็มีสี่ฐานเหมือนกัน ส่วนลักษณะและทรวดทรงนั้นเหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ ¹⁷ เมื่อจะออกไปข้างใดในสี่ข้างของมัน ก็ได้ เมื่อปีกไม่หันเลย ¹⁸ ขอบวงล้อนั้นสูงและน่าสะพรึงกลัว และทั้งสี่นั้นที่ขอบมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบๆ ¹⁹ เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นไป วงล้อก็ตาม ไปข้างๆด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะขึ้นตาม ²⁰ วิญญาณจะไปที่ไหน สิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นก็ไป คือวิญญาณของมันไปที่นั่น และวงล้อนั้นก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ ²¹ เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ไป วงล้อก็ไปด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่หยุด วงล้อก็หยุด เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ

นิมิตถึงสง่าราศีของพระเจ้า

²² เมื่อศิระของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีลักษณะเหมือนท้องฟ้า ทอแสงอย่างแก้วผลึกที่น่ากลัว แผ่กว้างอยู่เหนือศิระของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ²³ ใต้ท้องฟ้านี้ปีกกางออกตรง กางออกไปหากัน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีปีกคลุมกายข้างนี้สองปีก และมีปีกคลุมกายข้างนั้นสองปีก ²⁴ และเมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นไป ข้าพเจ้า ได้ยินเสียงของปีกเหมือนเสียงของน้ำมากมาย ดังพระสุรเสียงขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เสียงโกลาหล เหมือน

เสียงพลโยธา เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง²⁵ และมีเสียงมาจากท้องฟ้าเหนือศีรษะของมัน เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง²⁶ และเหนือท้องฟ้าที่อยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีสิ่งคล้ายบัลลังก์ก็มีลักษณะเหมือนไพฑูรย์ และบนสิ่งที่เหมือนบัลลังก์นั้นก็ก็มีลักษณะเหมือนมนุษย์²⁷ และข้าพเจ้าเห็นประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว เหมือนไฟที่บังไว้อูรอบข้าง เหนือสิ่งที่เหมือนบันไดของผู้นั้นขึ้นไป และจากสิ่งที่เหมือนบันไดลงมา ข้าพเจ้าเห็นเหมือนไฟ และมีความสุขใสที่อยู่รอบท่านผู้นั้น²⁸ ลักษณะความสุขใสที่อยู่รอบนั้นเหมือนกับสัณฐานของรุ่งที่ปรากฏในเมฆในวันที่ฝนตก ลักษณะทรวดทรงแห่งสง่าราศีของพระเยซูอาห์เป็นดังนี้แหละ และเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ขอบหน้าลงถึงดิน และข้าพเจ้าได้ยินเสียงท่านผู้หนึ่งตรัส

2

เอสเคยลประกอบด้วยพระวิญญาน

1 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ยืนขึ้น เราจะพูดกับเจ้า 2 และเมื่อพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าพระวิญญาน ได้เข้าไปในข้าพเจ้าและตั้งข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินพระองค์นั้นผู้ตรัสกับข้าพเจ้า

พระเจ้าทรงเรียกเอสเคยลให้เป็นผู้พยากรณ์

3 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราส่งเจ้าไปยังคนอิสราเอล ถึงประชาชนชาติที่มักกบฏ ผู้ซึ่งได้กบฏต่อเรา ทั้งตัวเขาและบรรพบุรุษของเขา ได้ละเมิดต่อเราจนกระทั่งวันนี้ 4 ประชาชนก็หันด้านและดื้อดึงด้วย เราใช้เจ้าไปหาเขา และเจ้าจะพูดกับเขาว่า ๐องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 5 เราจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตาม (เพราะว่าเขาเป็นวงศวานที่มักกบฏ) เขาก็จะทราบว่าได้มีผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ในหมู่พวกเขาแล้ว 6 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเขา หรืออย่าเกรงคำพูดของเขา ถึงแม้ว่าหนามย้อยหนามใหญ่อยู่กับเจ้า และเจ้าอยู่ท่ามกลางแมลงปอง อย่าเกรงคำพูดของเขาเลย อย่าห่อถอกเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศวานที่มักกบฏ 7 และเจ้าจะกล่าวถ้อยคำของเราให้เขาฟัง เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตามเถอะ เพราะเขาเป็นผู้ที่มักกบฏ 8 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ฝ่ายเจ้าจงฟังสิ่งที่เรากล่าวแก่เจ้า อย่าเป็นคนมักกบฏอย่างวงศวานที่มักกบฏนั้น จงอย่าปากขึ้นและกินสิ่งที่เราให้เจ้า 9 ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นพระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมาถึงข้าพเจ้า และดูเถิด ในพระหัตถ์นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง 10 พระองค์ทรงคลี่หนังสือม้วนนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า และมีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบทคร่ำครวญ คำไว้อาลัยและคำวิบัติเขียนอยู่บนนั้น

3

เอสเคยลจะประกาศพระวจนะของพระเจ้า

1 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า ๐บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานสิ่งที่เจ้าได้พบ จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ และจง ไปพูดกับวงศวานอิสราเอล 2 ข้าพเจ้าจึงอำปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น 3 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า และบรรจุให้เต็มท้องของเจ้า 4 แล้วข้าพเจ้าก็ได้รับประทาน และเมื่อหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากของข้าพเจ้าก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง 5 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงไปยังวงศวานอิสราเอลและกล่าวถ้อยคำของเราแก่เขา 6 เพราะเราได้ใช้เจ้าไปหาชนชาติที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก แต่ให้ไปหาวงศวานอิสราเอล 6 มิใช่ให้ไปหาชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก เป็นคำที่เจ้าจะเข้าใจไม่ได้ ที่จริงถ้าเราใช้เจ้าไปหาคนเช่นนั้น เขาทั้งหลายจะฟังเจ้า 7 แต่วงศวานอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะเขาไม่ยอมฟังเรา เพราะวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นเป็นคนหัวแข็งและจิตใดดื้อดึง 8 ดูเถิด เราได้กระทำให้หน้าของเจ้ามีทั้งต่อหน้าของเขา และให้หน้าผากของเจ้าซึ่งขึงต่อหน้าผากของเขา 9 เราได้กระทำให้หน้าผากของเจ้าแข็งขันอย่างเพชรที่แข็งกว่าหินเหล็กไฟ อย่ากลัวเขาเลย อย่าห่อถอกเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศวานที่มักกบฏ 10 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า ๐บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับถ้อยคำทั้งสิ้นของเราที่พูดกับเจ้าไว้ในใจของเจ้า และจงฟังไว้ด้วยหูของเจ้า 11 ไปเถอะ เจ้าจงไปหาพวกที่เป็นเชลย คือชนชาติของเจ้านั้น จงพูดกับเขา และกล่าวแก่เขาว่า ๐องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 12 ถึงเราจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตามเถิด 12 พระวิญญานจึงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกระหิมอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าว่า ๐จงสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระเยซูอาห์ซึ่งขึ้นมาจากสถานที่ของพระองค์ 13 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ถูกต้องกับ และเสียงวงล้อข้างๆสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นเสียงกระหิม 14 พระวิญญานก็ยกข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่น ใจข้าพเจ้าเดือดร้อน พระหัตถ์ของพระเยซูอาห์ก็หนักอยู่บนข้าพเจ้า 15 ข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกที่เป็นเชลยที่เทลอาบิบ

ผู้ที่อาศัยอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และที่ที่เขาตั้งอยู่ข้าพเจ้าก็นั่งอยู่ และยังคงอยู่อย่างมีนัยสำคัญท่ามกลางเขาเจ็ดวัน 16 ต่อมาพอสิ้นเจ็ดวัน พระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า

พระเจ้าทรงตั้งเอสเศียลให้เป็นยามเฝ้าจิตวิญญาณแห่งงศ์วานอิสราเอล

17 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้เจ้าเป็นยามเฝ้างศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยืนถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจึงกล่าวคำตักเตือนเขาจากเรา 18 ถ้าเราจะบอกแก่คนชั่วว่า □เจ้าจะต้องตายแน่ๆ□ และเจ้าไม่ได้ตักเตือนเขาหรือกล่าวเตือนคนชั่วให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยให้ชีวิตเขาให้รอด คนชั่วนั้นจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร้องไห้หิตของเขาจากมือของเจ้า 19 แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วและเขามิได้หันกลับจากความชั่วของเขา หรือจากทางชั่วของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าจะได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้ 20 อีกประการหนึ่ง ถ้าคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขา และได้กระทำความชั่วช้า และเราวางสิ่งที่สะดุดไว้ตรงหน้าเขา เขาจะต้องตาย เพราะว่าเจ้ามิได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และจะไม่มีใครจดจำการกระทำอันชอบธรรมของเขาได้เลย แต่เราจะเรียกร้องไห้หิตของเขาจากมือของเจ้า 21 แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชอบธรรมไม่ให้กระทำความบาปและเขามิได้กระทำบาป เขาจะมีชีวิตอยู่ได้แน่ เพราะเขาได้รับคำตักเตือน และเจ้าก็ได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้ 22 ณ ที่นั้นพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น□ 23 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และดูเถิด สงครามของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่นั่นอย่างเดียวกับสงครามซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน

เอสเศียลประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้ง

24 แต่พระวิญญาณได้เสด็จเข้าไปในข้าพเจ้ากระทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า และทรงบอกข้าพเจ้าว่า □จงไป ชั่งตัวเจ้าไว้ภายในเรือนของเจ้า 25 เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เขาจะเอาเชือกพันเจ้า และผูกมัดเจ้าไว้ด้วยเชือกนั้น เจ้าจึงออกไปท่ามกลางเขาไม่ได้ 26 และเราจะกระทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นใบไม้ ไม่สามารถกล่าวหาเขาได้ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นงศ์วานที่มักกบฏ 27 แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะให้เจ้าหายใบไม้ และเจ้าจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า□ ผู้ที่จะฟังก็ให้เขาได้ฟัง และผู้ที่จะปฏิเสธไม่ฟังก็ให้เขาปฏิเสธ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นงศ์วานที่มักกบฏ□

4

หมายสำคัญแห่งการล้อมนครเยรูซาเล็มไว้

1 □เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอาก้อนอิฐมาวางไว้ข้างหน้าเจ้า และแกะรูปเมืองหนึ่งไว้บนนั้นคือนครเยรูซาเล็ม 2 จงล้อมนครนั้นไว้และก่อกำแพงล้อมไว้รอบนครนั้นด้วย และก่อเชิงเทินไว้สู่นครนั้นและตั้งค่ายรอบนครไว้ และตั้งเครื่องทลงกำแพงไว้รอบนคร 3 จงหากระต่ายเหล็กมา และวางกระต่ายเหล็กนั้นต่างเป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับนครนั้น และเจ้าจงหันหน้าสู่นครนั้น ให้นครนั้นถูกล้อม แล้วเจ้าจงกระชกการล้อมเข้าไป นี่เป็นหมายสำคัญสำหรับงศ์วานอิสราเอล 4 แล้วเจ้าจงนอนตะแคงข้างซ้ายและเราจะวางความชั่วช้าแห่งงศ์วานอิสราเอลไว้เหนือเจ้า เจ้านอนหันอยู่กี่วัน เจ้าจะแบกความชั่วช้าของนครนั้นเท่านั้นวัน 5 เพราะเราได้กำหนดวันให้แก่เจ้าแล้ว คือสามร้อยเก้าสิบวันเท่ากับจำนวนปีแห่งความชั่วช้าของเขา เจ้าจะต้องแบกความชั่วช้าของงศ์วานอิสราเอลนานเท่านั้น 6 และเมื่อเจ้ากระทำเช่นนี้ครบวันแล้ว เจ้าจะต้องนอนลงเป็นครั้งที่สอง แต่นอนตะแคงข้างขวา และเจ้าจะแบกความชั่วช้าของงศ์วานยูดาห์ เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวันวันแทนปี 7 และเจ้าต้องตั้งหน้าตรงการล้อมเยรูซาเล็มไว้ด้วยแขนเปลือยเปล่า และเจ้าจงพยากรณ์สู่นครนั้น 8 และ ดูเถิด เราจะทำเอาเชือกมัดเจ้าไว้ เจ้าจะพลิกจากข้างนี้ไปข้างโน้นไม่ได้จนกว่าเจ้าจะครบการล้อมนครตามกำหนดวันของเจ้า 9 เจ้าจงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่วียง และถั่วแดง ข้าวฟ่าง และเทียนแดง มาใส่ในภาชนะลูกเดียวใช้ทำเป็นขนมปังให้เจ้า ระหว่างที่เจ้านอนตะแคงกำหนดวันสามร้อยเก้าสิบวันนั้น เจ้าจะรับประทานอาหารนี้ 10 และอาหารที่เจ้ารับประทานจะต้องขึ่ง เป็นวันละยี่สิบเชเชล เจ้าจงรับประทานตามเวลาที่กำหนด 11 และน้ำเจ้าต้องตวงดื่ม คือหนึ่งในเทกของอินหนึ่ง เจ้าจงดื่มน้ำตามเวลาที่กำหนด 12 และเจ้าจะต้องรับประทานต่างขนมปังข้าวบาร์เลย์ ใช้ไฟอุจจาระมนุษย์ปิ้งท่ามกลางสายตาของเขาทั้งหลาย 13 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ประชากรอิสราเอลจะต้องรับประทานขนมปังของเขาย่างมกนียอย่างนี้แหละ ณ ท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเราจะขับไล่เขาไปอยู่□ 14 แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า □ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า ดูเถิด จิตใจของข้าพระองค์ไม่เคยเป็นมลทินเลย เพราะตั้งแต่หนุ่มๆมาจนบัดนี้ ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งที่ตายเอง หรือที่ถูกสัตว์ฉีกจนแหลกเป็นชิ้นๆ ไม่มีเนื้อสัตว์ที่พึงรังเกียจเข้าไปในปากของข้าพระองค์เลย□ 15 แล้วพระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ดูเถิด เราจะยอมให้เจ้าใช้มูลวัวแทนอุจจาระของมนุษย์ ซึ่งเจ้าจะใช้เตรียมขนมปังข้าพเจ้าว่า□ 16 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในเยรูซาเล็มเสีย เขาจะต้องขึ่งขนมปังรับประทาน ทั้งรับประทานด้วยความหวาดกลัว

และเขาจะตวงน้ำดื่ม ทั้งดื่มด้วยอาการอกสั่นขวัญหาย ¹⁷ เพื่อให้ขาดขนมปังและน้ำ ให้ต่างคนต่างอกสั่นขวัญหาย และขับพองไปเพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย□

5

การที่เอเสเคียลตัดผมเปรียบได้กับโทษสามอย่าง

¹ □เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอามัดผมหนึ่ง จงเอามัดโคนของข้างตัดผม จงมัดศีรษะและโคนเคราของเจ้า เอาตาซึ่งสำหรับชั่งมา แบ่งผมนั้นออก ² เมื่อวันการล้อมนครบ้านแล้ว เจ้าจงเผาหนึ่งในสามส่วนเสียในไฟที่กลางเมือง และเอาหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งมา เอามัดพันให้รอบเมือง และหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งนั้น เจ้าจงให้ลมพัดกระจายไป และเราจะชักดาบออกตามไป ³ และเจ้าจงเอาเส้นผมนั้นมาท่อน้อยหนึ่งมัดติดไว้ที่เสื้อคลุมของเจ้า ⁴ และเจ้าจงเอาผมเหล่านั้นมาอีกข้าง จงโยนเข้าไปในไฟให้ไหม้เสียในไฟนั้น จากนั้นจะมีไฟเข้าไปในวงศานอิสราเอลทั้งหมด ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า นีคือเยรูซาเล็ม เราตั้งเธอไว้ในท่ามกลางประชาชาติและประเทศทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเธอ ⁶ และเยรูซาเล็มได้เปลี่ยนคำตัดสินของเราให้เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าประชาชาติใดๆ และได้เปลี่ยนกฎเกณฑ์ของเรามากยิ่งกว่าประเทศที่อยู่ล้อมรอบโดยปฏิเสธไม่รับคำตัดสินของเรา และได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา ⁷ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุว่าเจ้าตั้งนักรบยิ่งกว่าประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า และมีได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ หรือรักษาคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า ⁸ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรา แม้ว่าเราในแหละเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะพิพากษาลงโทษท่ามกลางเจ้าท่ามกลางสายดาของประชาชาติทั้งหลาย ⁹ และเพราะการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า เราจะกระทำท่ามกลางเจ้าอย่างที่เราไม่เคยกระทำมาก่อนเลย และเราจะไม่กระทำอย่างนั้นอีกต่อไป ¹⁰ เพราะฉะนั้นบิดาจะกินบุตรชายของตนท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบรรดาบุตรชายจะกินบรรดาบิดาของเขาทั้งหลาย และเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ผู้ใดในพวกเจ้าที่เหลืออยู่ เราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ ¹¹ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เรามิชีวิตอยู่แน่นอนใด แน่ทีเดียวเพราะเจ้าได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า และด้วยสิ่งลามกทั้งสิ้นของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะตัดเจ้าลง นัยน์ตาของเราจะไม่ปรานี เราจะไม่สงสารด้วย ¹² พวกเจ้าหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายเพราะโรคระบาด และถูกพาลด้วยดาบการกันดารอาหารในหมู่พวกเจ้า อีกหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายด้วยดาบอยู่รอบเจ้า และอีกหนึ่งในสามส่วนเราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ และเราจะชักดาบออกไล่ตามเจ้าทั้งหลายไป ¹³ เช่นนี้แหละ ความกลัวของเราจะมอดลง และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมดและพอใจ และเจ้าทั้งหลายจะได้ทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ได้กล่าวเช่นนี้ด้วยใจจดจ่อเมื่อความโกรธของเราต่อเขามอดลงแล้ว ¹⁴ ยิ่งกว่านั้น เราจะกระทำให้เจ้าถูกทิ้งไว้ให้เสียไปเปล่าๆ และเป็นที่ถูกตำหนิติเตียนท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้า และในสายตาของบรรดาผู้ที่ผ่านไปมา ¹⁵ เจ้าจะเป็นที่เขาส่งนามและเย้ยหยัน เป็นคำสั่งสอนและเป็นที่น่าหวาดเสียวแก่ประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เมื่อเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ด้วยความกริ้วและความเกรี้ยวกราด และการต่อว่าอย่างรุนแรงของเรา เรา พระเยโฮวาห์ได้สั่งว่าจาเช่นนี้แล้ว ¹⁶ เมื่อเราจะปล่อยลูกธนูมฤตยูแห่งการกันดารอาหาร คือลูกธนูแห่งการทำลายในท่ามกลางเจ้า ซึ่งเราจะปล่อยไปทำลายเจ้า และเมื่อเราเพิ่มการกันดารอาหารให้เจ้า และทำลายอาหารหลักของเจ้าเสีย ¹⁷ เราจะส่งการกันดารอาหารและสัตว์ป่าร้ายมาสู่เจ้า และมันจะบริโภคลานของเจ้าไปเสีย โรคระบาดและโลหิตจะผ่านเจ้า และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งว่าจาเช่นนี้แล้ว□

6

ทรงสาปแช่งภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ² □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าตรงที่ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และจงพยากรณ์กล่าวโทษภูเขานั้น ³ และกล่าวว่า ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่ภูเขาทั้งหลายและแก่นเนินเขาและห้วยและหุบเขาทั้งหลายว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และเราจะทำลายปูชนียสถานสูงของเจ้าเสีย ⁴ แท่นบูชาทั้งหลายของเจ้าจะรกร้าง และพวกรูปเคารพของเจ้าจะแตกหักเสีย และเราจะเหยียดคนที่ถูกฆ่าสังเวยของเจ้านั้นลงต่อหน้ารูปเคารพของเจ้า ⁵ และเราจะวางศพคนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของเขา และเราจะกระจายกระดูกของเจ้ารอบแท่นบูชาของเจ้า ⁶ เจ้าอาศัยอยู่ที่ไหน เมืองของเจ้าจะร้างและปูชนียสถานสูงของเจ้าจะรกร้าง ดังนั้นแหละแท่นบูชาของเจ้าจะร้างและรกร้าง รูปเคารพของเจ้าจะหักและสิ้นสลด รูปเคารพทั้งหลายของเจ้าจะถูกตัดลง และการงานของเจ้าจะถูกกวาดทิ้งเสียสิ้น ⁷ และคนที่ถูกฆ่าจะล้มลงท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์

บางคนจะรอดจากความตาย

8 แต่เราจะให้เจ้าเหลืออยู่บ้างเป็นบางคน เพื่อเจ้าจะมีบางคนท่ามกลางประชาชาติที่หนีพ้นดาบไป เมื่อเจ้าจะกระจ่ายไปอยู่ในประเทศต่างๆ 9 แล้วคนในพวกเจ้าที่หนีไปได้นั้น จะระลึกถึงเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น เพราะใจของเราแหลกสลายเนื่องจากใจแพศยาของเขาซึ่งได้พรากจากเราไป และเนื่องจากตาของเขาที่มองดูรูปเคารพด้วยใจแพศยานั้น และเขาจะเกลียดตัวเองเนื่องจากความชั่วร้ายซึ่งเขาได้กระทำในสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาด้วย 10 เขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เราได้พูดพล่อยๆว่า เราจะกระทำการร้ายนี้แก่เขา□

โรคระบาดในแผ่นดิน

11 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า □จงตบมือและกระเทีบท่าของเจ้า และกล่าวว่า อนิจจาสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานอิสราเอล เหตุว่าเราทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด 12 ผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไปจะตายด้วยโรคระบาด ผู้ที่อยู่ใกล้ก็จะล้มตายด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่และถูกล้อมไว้จะตายด้วยการกันดารอาหาร เราจะให้ความเกรี้ยวกราดของเราเห็นต่อเขาจนกว่าจะมอดลง เช่นนี้แหละ 13 และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อคนที่ถูกฆ่านอนอยู่ท่ามกลางรูปเคารพของเขารอบแท่นบูชาของเขา บนเนินเขาสูงทุกแห่ง บนยอดเขาทั้งสิ้น ที่ได้ตั้งไม่เชื่อวาทูตคน และได้ตั้งไถ่กับบิดาทุกต้น ไม่ว่าที่ใดที่เขาถวายกลิ่นที่พึงใจแก่รูปเคารพทั้งสิ้นของเขา 14 และเราจะยื่นมือของเราออกต่อผู้เขา และกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้าง และทิ้งร้างตลอดที่อาศัยทั้งสิ้นของเขา คือรกร้างมากกว่าถิ่นรกร้างที่ไปทางดิบลาล แล้วเขาจึงจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์□

7

พระเจ้าทรงพิพากษาอิสราเอล

1 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า 2 □เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสกับแผ่นดินอิสราเอลดังนี้ว่า อวสาน ความสิ้นสุดได้มาถึงทั้งสี่มุมของแผ่นดินแล้ว 3 บัดนี้ฉันปลายก็มาถึงเจ้าแล้ว และเราจะปล่อยความโกรธของเรามาเหนือเจ้าทั้งหลาย และจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าแก่เจ้า 4 นัยน์ตาของเราจะไม่เมตตาเจ้า และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองต่อวิถีทางทั้งหลายของเจ้าแก่เจ้าเอง และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแล้ววิบัติแล้ว ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว 6 ความสิ้นสุดมาถึงแล้ว อวสานนั้นมาถึง มันตื่นขึ้นต่อผู้เจ้า ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว 7 โอ ชาวแผ่นดินเอ๋ย เวลาเข้ามาถึงแล้ว เวลามาส่งแล้ว วันแห่งความโกลาหลใกล้เข้ามาแล้ว และไม่ใช้เสียงให้ร้องยินดีกับภูเขา 8 บัดนี้ ไม่ช้าแล้วเราจะเหวี่ยงความเดือดดาลของเราลงบนเจ้า และกระทำให้ความโกรธของเราซึ่งมีต่อเจ้าถึงที่สำเร็จ และเราจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองเจ้าสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า 9 นัยน์ตาของเราจะไม่เมตตา และเราจะไม่สงสาร เราจะตอบสนองเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า ซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ผู้ไต่ถาม 10 ดูเถิด วันนั้น ดูเถิด มาถึงแล้ว เวลาเข้าออกมาแล้ว ฟล่องบ้านแล้ว ความเย่อหยิ่งก็พลัดอก 11 ความทรนัสนี้ได้เจริญเป็นฟล่องชั่วร้าย จะไม่มีใครเหลืออยู่เลย ประชาชนของเขาที่ไม่มี สิ่งของเขาเขาก็ไม่มี ไม่มีใครครองคร่ำครวญเพื่อพวกเขาเลย 12 เวลานั้นมาถึงแล้ว วันนั้นก็ใกล้เข้า อย่าให้ผู้ซื่อดีใจ อย่าให้ผู้ซื่อเสียใจ เพราะพระพิโรธอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเธอ 13 เพราะว่าผู้ชายจะไม่ได้กลับไปยังสิ่งที่เขาได้ขายไป ขณะเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ เพราะว่ามีมิดนั้นก็เกี่ยวข้องกับประชาชนทั้งมวล และจะไม่หันกลับ และเพราะความชั่วช้าของเขา จึงจะไม่มีผู้ใดรักษาชีวิตไว้ได้ 14 เขาได้เป่าแตรแล้ว และได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ไม่มีใครเข้าสงคราม เพราะว่าพิโรธของเราอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเธอ 15 ดาบก็อยู่ข้างนอก โรคระบาดและการกันดารอาหารก็อยู่ข้างใน ผู้ที่อยู่ในทุ่งนาจะตายเสียด้วยดาบ และผู้ที่อยู่ในเมืองการกันดารอาหารและโรคระบาดจะกินเสีย 16 แต่ผู้หนึ่งผู้ใดที่รอดตายได้จะหนีไปอยู่บนภูเขาเหมือนนกเขาแห่งหุบเขา ทุกคนก็ร้องครวญครางเพราะความชั่วช้าของตน 17 มือทั้งสิ้นจะอ่อนแอ และเข่าทั้งหมดจะอ่อนเหมือนน้ำ 18 เขาทั้งหลายจะคาดเอวไว้ด้วยผ้ากระสอบ และความสิ้นสันท่านจะครอบเขาไว้ ความละอายจะอยู่ที่ใบหน้าของเขาทุกคน และศีรษะของเขาจะล้าหมด 19 เขาจะโยนเงินของเขาไปในถนน และทองคำของเขาจะถูกเอาออกไปเสีย เงินและทองคำของเขาไม่อาจที่จะช่วยเขาให้พ้นในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เขาจะให้หายหัว หรือบรรจ้ให้เต็มท้องด้วยเงินทองก็ไม่ได้ เพราะว่าเป็นสิ่งที่สะอิดให้เขาทำความชั่วช้า 20 เขานำความมั่งคั่งแห่งเครื่องประดับของเขา มาแสดงออกถึงความสง่าผ่าเผย และเขาสร้างรูปเคารพด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและน่าเกลียดน่าชังของเขาไว้ภายในเครื่องประดับนั้น เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากเขา 21 และเราจะมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในมือของชนต่างตัวให้เป็นของริบ และแก่คนชั่วในแผ่นดินโลกให้เป็นของปล้นได้ และเขาทั้งหลายจะกระทำให้เป็นมลทิน 22 เราจะเห็นหน้าของเราไม่เสียจากเขาด้วย แล้วเขาจึงจะกระทำสถานที่สืบของเขา

ให้วัวหมอง โจรจะเข้ามาในสถานที่ลับนั้นและกระทำให้เป็นมลทิน²³ จงทำโชดรวน เพราะว่าแผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคดที่แปดเปื้อนด้วยโลหิต และเมืองก็เต็มไปด้วยความทารุณ²⁴ ฉะนั้นเราจะนำประชาชาติที่ชั่วร้ายที่สุดมาถือกรรมสิทธิ์บ้านเรือนของเขา และเราจะให้ที่รัฐของคนที่ยืนกรานในสันติลง และสถานที่บริสุทธิ์ของเขาจะเป็นมลทิน²⁵ เมื่อการทำลายมาถึง เขาจะแสวงหาสันติภาพ แต่ก็ไม่มีเลย²⁶ วิบัติมาถึงแล้ว วิบัติจะมาถึง^ก ชาวลือจะเกิดตามชาวลือ เขาจะแสวงหานิบัติจากผู้พยากรณ์ แต่พระราชบัญญัติจะพิชิตไปจากปรีทิตและคำปรึกษาจะปลาดไปจากพวกผู้ใหญ่²⁷ กษัตริย์จะไว่ทุกข์ และเจ้านายจะคลุมกายด้วยความทอดอาลัย และมือของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นจะสิ้นเทา เราจะกระทำแก่เขาตามทางของเขา และเราจะพิพากษาเขาตามสมควรแก่การกระทำของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

8

เอสเคยลนิมิตเห็นคนอิสราเอลไว้รูปเคารพ

1 ต่อมาเมื่อวันที่ห้า เดือนที่หก ในปีที่หก ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในเรือนของข้าพเจ้า และพวกผู้ใหญ่ของพวกยูดาห์นั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าลงมานบนข้าพเจ้า ณ ที่นั้น² แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด มีสีนฐานอย่างไฟ เบื้องล่างของส่วนที่มองเห็นเป็นเอวนั้นเป็นไฟ เหนือเอวขึ้น ไปเหมือนความสุกปลั่งประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว³ ท่านยืนส่วนที่มีสีนฐานเป็นมือนั้นออกมาจับผมของข้าพเจ้า ปอยหนึ่ง และพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างพิภพและสวรรค์ และนำข้าพเจ้ามาถึงเยรูซาเล็ม ในนิมิตของพระเจ้า มายังทางเข้าประตูด้านเหนือของลานชั้น ใน ซึ่งเป็นที่ตั้งรูปของความหวงแหน ซึ่งกระทำให้บังเกิดความหวงแหน⁴ ดูเถิด สวรรค์ของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่ที่นั่น เหมือนอย่างนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในที่ราบ⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัดนี้จงเงยหน้าขึ้น ไปดูทางทิศเหนือ ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นมอง ไปดูทางทิศเหนือ และดูเถิด ทางทิศเหนือของประตูแห่งบุชาในทางเข้า รูปความหวงแหนนี้อยู่นั้น⁶ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าไม่เห็นหรือว่าเขาทำอะไร คือการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่ซึ่งวงศวานอิสราเอลกระทำกันอยู่ที่นั่น ซึ่งจะทำให้เราออกไปให้ไกลจากสถานบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าจงหันกลับมามากแล้วจะได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก⁷ และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงประตูลาน และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นช่องหนึ่งอยู่ในกำแพง⁸ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเจาะเข้าไปในกำแพง⁹ และเมื่อข้าพเจ้าได้เจาะเข้าไป ในกำแพงแล้ว ดูเถิด มีประตูอยู่ประตูหนึ่ง⁹ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงเข้าไป ประตูสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอันชั่วร้ายซึ่งเขากระทำกันที่นั่น¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเข้าไปและได้เห็น ดูเถิด มีภาพสัตว์สี่อย่างคลานในทุกรูปแบบ และสัตว์ที่พึงรังเกียจและรูปเคารพทั้งสิ้นของวงศวานอิสราเอลปรากฏอยู่บนผนังโดยรอบ¹¹ และมีพวกผู้ใหญ่แห่งวงศวานอิสราเอลเจ็ดสิบคนยืนอยู่ข้างหน้ารูปเหล่านั้น และมีอาชานยาห์ บุตรชายชาฟานยืนอยู่ในหมู่พวกเขาทั้งหลาย ต่างก็มีกระถางไฟอยู่ในมือ และคว้นหนาที่บนเครื่องบูชาก็ขึ้น ไปข้างบน¹² แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วมิใช่หรือว่าพวกผู้ใหญ่ของวงศวานอิสราเอลกระทำอะไรอยู่ในที่มืด ทุกคนต่างก็อยู่ในห้องรูปภาพของตนเพราะเขาทั้งหลายพูดว่า พระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรเห็นเรา พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้เสียแล้ว¹³ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าด้วยว่า ข้าพเจ้าจงหันกลับมามากแล้วเจ้าจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำยิ่งกว่านี้อีก¹⁴ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงทางเข้าประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้านเหนือ และดูเถิด ที่นั้นมีผู้หญิงหลายคนนั่งร้องไห้อาลัยเจ้าพ่อทัมมัส¹⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม เจ้าจงหันกลับมามากแล้วจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้¹⁶ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าเข้ามาในลานชั้นในแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด ตรงประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ระหว่างมุมและแท่นบูชา มีชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้พระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ หน้าของเขาหันไปทางทิศตะวันออก กำลังนั้สการพระอาทิตย์ตรงทิศตะวันออกนั้น¹⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม ที่วงศวานยูดาห์กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำอยู่ที่นั่น เป็นสิ่งเล็กน้อยหรือ ด้วยว่าเขากระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรง และกลับมาช่วยให้เราโกรธแล้ว ดูเถิด เขาทั้งหลายเอากิ่งไม้มาแตะงมูกของเขา¹⁸ เพราะฉะนั้น เราจะกระทำด้วยความพิโรธ นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร แม้ว่าเขาจะร้องด้วยเสียงอันดังใส่หูของเรา เราจะไม่ฟังเขา

9

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าอยู่เบื้องหลังศัตรูของอิสราเอล

1 แล้วพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงดังเข้าหุข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้เป็นพนักงานทำโทษประจำเมืองจงเข้ามาใกล้ ให้ต่างคนถืออาวุธสำหรับทำลายมาด้วย² และ ดูเถิด มีชายหกคนเข้ามาจากทางประตูบน

ซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ ทุกคนถืออาวุธสำหรับฆ่ามัน มีชายคนหนึ่งนั่งห่มผ้าป่าน หันบิบบเครื่องเขียนมากับคนเหล่านั้นด้วย และเขาทั้งหลายเข้าไปยืนอยู่ที่ข้างแท่นทองสัมฤทธิ์³ สงสาราติของพระเจ้าของอิสราเอลได้เหาะขึ้นไปจากเศรฐ แล้วซึ่งเป็นที่เศเศสถิตไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระองค์ตรัสเรียกชายผู้ที่นั่งห่มผ้าป่าน ผู้ที่ห็นบิบบเครื่องเขียน⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า จงผ่านไปท่ามกลางนครนั้นให้ตลอดคือตลอดท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม และทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากของประชาชนที่ถอนหายใจ และรำไห้เพราะสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสี่ที่กระทำกันท่ามกลางนครนั้น⁵ และพระองค์ตรัสกับคนอื่น ๆ ซึ่งข้าพเจ้าได้ยิ่นว่า จงผ่านไปตลอดนครตามชายคนนั้นไปและฆ่าฟันเสีย เนยไธดาของเจ้าอย่าได้ปราณี และเจ้าอย่าสงสารเลย⁶ จงฆ่าให้ตายทั้งคนแก่ คนหนุ่มๆ สาวๆ ทั้งเด็กๆ และผู้หญิง แต่อย่าเข้าใกล้ผู้ที่มีเครื่องหมาย และจงเริ่มต้นที่สถานบริสุทธิ์ของเรา⁷ ดังนั้นเขาจึงตั้งต้นกับพวกคนแก่ผู้ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศนั้น⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า จงกระทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน จงทิ้งผู้ที่ถูกฆ่าให้เต็มลาน จงไปเถิด⁸ เขาทั้งหลายจึงออกไปและฆ่าฟันที่ในนคร⁸ ต่อมาขณะที่เขากำลังฆ่าฟันอยู่นั้น เหลือข้าพเจ้าแต่ลำพัง ข้าพเจ้าก็ขบหน้าลงถึงดินร่ำว่า โออินจา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงทำลายคนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นทั้งสิ้นในการที่พระองค์ทรงระบายความกริ้วของพระองค์เหนือเยรูซาเล็มหรือ⁹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและยูดาห์ใหญ่ยิ่งนัก แผ่นดินก็เต็มไปด้วยโลหิต และความยุติธรรมก็เต็มนคร เพราะเขากล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว และพระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรอีก¹⁰ สำหรับเรา เนยไธดาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะของเขาทั้งหลาย¹¹ และดูเถิด ชายคนหนึ่งที่นั่งห่มผ้าป่านหันบิบบเครื่องเขียนนั้น ได้นำถ้อยคำกลับมากล่าวว่า ข้าพพระองค์ได้กระทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพพระองค์ไว้แล้ว¹²

10

การโปรยไฟแห่งการแก้แค้นเหนือนครเยรูซาเล็ม

¹ แล้วข้าพเจ้าก็มองดู ดูเถิด ที่ห้องฟ้าซึ่งอยู่เหนือศีรษะของเหล่าเศรฐ มีอะไรปรากฏขึ้นเหนือเศรฐนั้นเหมือนไฟทูลย์ มีสี่ฐานคล้ายพระที่นั่ง² และพระองค์ตรัสกับชายที่นั่งห่มผ้าป่านว่า จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อซึ่งอยู่ภายในเศรฐ จงเอามือกอบถ่านจากท่ามกลางเหล่าเศรฐ นำไปโปรยเหนือนครนั้น³ และชายคนนั้นก็เข้าไปท่ามกลางสายดาของข้าพเจ้า³ ฝ่ายเหล่าเศรฐนั้นยืนที่ด้านขวาของพระนิเวศ ขณะที่ชายคนนั้นเข้าไป และเมฆก็คลุมอยู่เต็มลานชั้นใน⁴ และสงสาราติของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นจากเศรฐไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระนิเวศนั้นก็มิมีเมฆคลุมอยู่เต็ม และลานนั้นก็เต็มไปด้วยความสุขแห่งสงสาราติของพระเยโฮวาห์⁵ และเสียงปีกของเหล่าเศรฐนั้นก็ไธยขึ้นไปถึงลานชั้นนอก เหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัส⁶ และต่อมาเมื่อพระองค์มีบัญชาสั่งชายที่นั่งห่มผ้าป่านว่า จงไปเอาไฟมาจากกลางวงล้อ และจากกลางเหล่าเศรฐ⁷ ชายคนนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างๆ วงล้อเหล่านั้น⁷ เศรฐคนหนึ่งได้ยื่นมือของตนออกมาระหว่างเหล่าเศรฐไปยังไฟซึ่งอยู่ระหว่างเหล่าเศรฐ หยิบไฟขึ้นมาบ้าง และใส่มือของชายที่นั่งห่มผ้าป่าน ชายนั้นก็นำไฟออกไป

สิ่งที่มีชีวิตอยู่ (คือเศรฐ) เป็นตัวแทนพระเจ้า

⁸ ปรากฏว่าในเหล่าเศรฐนั้นมีอะไรอยู่ได้ปีกอย่างมีมนุษย์⁹ และข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด มีวงล้ออยู่สี่อันข้างๆเหล่าเศรฐ อยู่ข้างเศรฐคนละหนึ่งวงล้อ ลักษณะของวงล้อเหล่านั้นเหมือนแสงพลอยเขียว¹⁰ ลักษณะสี่ฐานวงล้อทั้งสี่นั้นก็เหมือนกัน เหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ¹¹ เมื่อวงล้อนี้ไป ก็ไปได้ข้างหนึ่งข้างใดในข้างทั้งสี่ โดยไม่ต้องหันเลยในเวลาไป ถ้ายืนหน้ามุ่งหน้าไปทางไหน วงล้ออันนั้นก็ตามไปโดยไม่ต้องหันในขณะที่ไป¹² และทั้งตัว ด้านหลัง มือ ปีก และวงล้อมีเนยไธดาเต็มอยู่รอบ ทั้งสี่นั้นก็มีวงล้อของตัว¹³ วงล้อเหล่านั้น ที่ข้าพเจ้าได้ยิ่นกับทูเขาเรียกว่า โอ วงล้อทั้งนั้นเอ๋ย¹⁴ มีหน้าสี่หน้าทั้งนั้น หน้าแรกเป็นหน้าเศรฐ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ และหน้าที่สามเป็นหน้าสิงโต และที่สี่เป็นหน้ากอินทรี¹⁵ และเหล่าเศรฐก็เหาะขึ้น เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ข้าพเจ้าเคยเห็นอยู่ริมแม่น้ำเคบาร์¹⁶ เมื่อเหล่าเศรฐไป วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และเมื่อเหล่าเศรฐกางปีกออกเพื่อบินขึ้นจากพิภพ วงล้อเหล่านั้นก็ไม่หันไปจากข้างๆเหล่าเศรฐเลย¹⁷ เมื่อเหล่าเศรฐหยุดนิ่ง เหล่าวงล้อก็หยุดนิ่ง เมื่อเหล่าเศรฐเหาะขึ้น เหล่าวงล้อก็เหาะขึ้นไปด้วย เพราะวายุญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นอยู่ในวงล้อ¹⁸ แล้วสงสาราติของพระเยโฮวาห์ได้ไปจากธรณีประตูพระนิเวศ สถิตเหนือเหล่าเศรฐ¹⁹ เมื่อเหล่าเศรฐออกไปก็กางปีกออกบินขึ้นไปจากพิภพท่ามกลางสายดาของข้าพเจ้า วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสงสาราติของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือเศรฐเหล่านั้น²⁰ เหล่านี้เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้พระเจ้านั่งแห่งอิสราเอลที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าทราบว่าเป็นเหล่าเศรฐ²¹ เศรฐทุกคนมีสี่หน้าและสี่ปีก และภายใต้ปีกมีสี่ฐานเหมือนมี

อมนุษย์²² ส่วนสัณฐานของหน้าเหล่านั้น เป็นหน้าทั้งรูปทั้งตัว ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ ครบทุกตนออกตรงไปข้างหน้าของตน

11

พระเจ้ทรงพระพิโรธพวกเจ้านายที่มูสา

1 พระวิญญูณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามายังประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ ซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออก ดูเถิด ที่ทางเข้าประตูมีผู้ชายอยู่ยี่สิบห้าคน และท่ามกลางนั้นข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาห์บุตรชายอัสซุร์ และเปโลาที่ยาห์บุตรชายเบไนยาห์ เจ้านายแห่งประชาชน² และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้คือผู้ที่ออกอุบายทำความบาปผิด และเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ชั่วร้ายในนครนี้³ ผู้กล่าวว่า เวลาซึ่งไม่มาใกล้เลย ให้เราปลูกบ้านเถิด นครนี้เป็นเหมือนขนาดใหญ่และเราเป็นเนื้อ⁴ โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์ใกล้วาทะของยาห์บุตรชายเบไนยาห์⁵ พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ลงมาประทับบนข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงกล่าวเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้คิดดังนั้น และเรารู้สิ่งทั้งหลายที่เข้ามาในใจของเจ้⁶ เจ้ได้ทริคที่เจ้ได้ทำในนครนี้ และทั้งคนที่ถูกฆ่าเต็มตามถนนหนทางไปหมด⁷ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้พระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า คนทั้งหลายที่เจ้ได้ฆ่าซึ่งเจ้ได้ทิ้งไว้ท่ามกลางนครนี้ เขาทิ้งหลายเป็นเนื้อ และนครนี้เป็นเหมือนขนาดใหญ่ แต่เราจะนำเจ้ออกมาจากท่ามกลางนั้น⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้พระเจ้าตรัสว่า เจ้กล่าวดาบ และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้⁹ เราจะนำเจ้ออกมาจากท่ามกลางนั้น และมอบเจ้ไว้ในมือของคนต่างด้าว และจะทำการพิพากษาลงโทษเจ้¹⁰ เจ้จะถูกดามล้มลง เราจะลงโทษเจ้ที่พรมแดนอิสราเอล และเจ้จะได้ทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์¹¹ นครนี้จะไม่ใช้เหมือนขนาดใหญ่ของเจ้ ที่เจ้จะเป็นเนื้อในท่ามกลางนั้น เราจะพิพากษาเจ้ที่พรมแดนอิสราเอล¹² และเจ้จะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้มิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา หรือปฏิบัติตามคำตักสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามลักษณะท่าทางของประชาชนชาติทั้งหลายที่อยู่รอบเจ้¹³ อยู่มาเมื่อข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์อยู่ เปโลาที่ยาห์บุตรชายเบไนยาห์ก็สิ้นชีวิต แล้วข้าพเจ้าก็ขมหน้าลงถึงดินร้องเสียงดังว่า องค์พระผู้เป็นเจ้พระเจ้า เจ้ข้า พระองค์จะทรงกระทำให้คนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นสิ้นสุดเลยทีเดียวหรือ พระเจ้าข้า¹⁴

คนสัตย์ซื่อบางคนจะไ้รอดพ้น

14 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า¹⁵ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ที่น้องของเจ้ คือพี่น้องของเจ้เอง คือญาติที่มีสิทธิ์ไ้เคิน สิ้นทั้งวงศ์วานอิสราเอลหมดด้วยกัน คือบุคคลที่ชาวเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า เจ้ทั้งหลายจงเห็นห่างไปจากพระเยโฮวาห์ แผ่นดินนี้ทรงมอบไว้แก่เราเป็นกรรมสิทธิ์¹⁶ เพราะฉะนั้นจงกล่าวไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า แม้เรา ได้ย้ายเขาให้ห่างออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้เรา ได้กระจายเขาไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง เราก็จะเป็นสถานบริสุทธิ์อันเล็กสำหรับเขาในประเทศที่เขาจะไ้ไปอยู่¹⁷

อิสราเอลจะกลับคืนมาและรับความรอด

17 เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะรวบรวมเจ้มาจากชนชาติทั้งหลาย และชุมนุมเจ้จากประเทศที่เจ้กระจัดกระจายไปอยู่นั้น และเราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้แก่เจ้¹⁸ และเขาจะมาที่นั่น เขาจะเอาสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งสิ้นของเมืองนั้น และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเมืองนั้นออกไปเสียจากที่นั่น¹⁹ และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้ เขาจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และจะให้อใจเนื้อแก่เขา²⁰ เพื่อเขาจะดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎของเราและกระทำตาม เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย²¹ แต่คนเหล่านั้นที่ใจของเขาดำเนินตามจิตใจแห่งสิ่งที่น่ารังเกียจของเขาและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเขาเหนือศีรษะของเขาเอง องค์พระผู้เป็นเจ้พระเจ้าตรัสดังนี้และ

□

สง่าราศีของพระเจ้าออกจากกลางนครเยรูซาเล็ม เอเสเคียลถูกนำกลับไปยังเมืองเคลเดีย

22 แล้วเหล่าครูบาก็กางปีกออก วงล้อก็อยู่ข้างๆ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น²³ สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้น ไปจากกลางนคร ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น²⁴ ต่อมาพระวิญญูณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาด้วยนิมิตโดยพระวิญญูณของพระเจ้าถึงเมืองเคลเดีย มาสู่พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และนิมิตที่ข้าพเจ้าไ้เห็นนั้นก็ขึ้น ไปจากข้าพเจ้า²⁵ ข้าพเจ้าจึงได้บอกถึงบรรดาสิ่งต่างๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทราบ

12

หมายถึงถึงเวลาที่ยูดาห์ออกจากเยรูซาเล็ม

1 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางวงศวานที่มักกบฏ ผู้มีตาเพื่อดู แต่ดูไม่เห็น ผู้มีหูเพื่อฟัง แต่ฟังไม่ได้ยิน เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศวานที่มักกบฏ 3 เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงจัดเตรียมข้าวของสำหรับตนเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย และจงไปเป็นเชลยในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เจ้าจะต้องไปเป็นเชลยจากสถานที่ของเจ้าไปยังอีกที่หนึ่งในสายตาของเขา บางทีเขาอาจจะพินิจพิเคราะห์ดูได้ แม้ว่าเขาเป็นวงศวานที่มักกบฏ 4 เจ้าจงเอาข้าวของของเจ้าออกมาในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เจ้าจงออกไปในเวลาเย็นท่ามกลางสายตาของเขา ออกไปอย่างผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลย 5 จงเจาะกำแพงท่ามกลางสายตาของเขา แล้วออกไปตามรูกำแพงนั้น 6 จงยกข้าวของใส่บาของเจ้าท่ามกลางสายตาของเขา แล้วแบกออกไปในเวลามืด เจ้าจงคลุมหน้าเสีย อย่าให้เห็นแผ่นดิน เพราะเรากระทำเจ้าให้เป็นหมายสำคัญแก่วงศวานอิสราเอล 7 ข้าพเจ้าก็กระทำตามที่ข้าพเจ้ารับบัญชามา ข้าพเจ้านำข้าวของออกมาในเวลากลางวัน เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย ในเวลาเย็นข้าพเจ้าก็เจาะกำแพงด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าออกไปในเวลามืด แบกสัมภาระของข้าพเจ้าไปท่ามกลางสายตาของเขา 8 ในเวลาเช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 9 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศวานอิสราเอลคือวงศวานที่มักกบฏนั้น ได้พูดกับเจ้านี้ใช่หรือ 10 เจ้าทำอะไร 11 จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า การะเกี่ยวกับเจ้านายคนนั้นในเยรูซาเล็ม และวงศวานอิสราเอลทั้งหมดซึ่งอยู่ในนครนั้น 12 จงกล่าวไว้ว่า ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำหรับท่าน ที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้ เขาทั้งหลายจะถูกกระทำอย่างเดียวกัน เขาจะถูกกวาดไปเป็นเชลย 13 และเจ้านายคนนั้นอยู่อยู่ท่ามกลางเขา จะยกข้าวของขึ้นใส่บาในเวลามืดและออกไป เขาทั้งหลายจะเจาะกำแพงและนำออกไปทางนั้น ท่านจะคลุมหน้าของท่าน เพื่อว่าท่านจะไม่แลเห็นแผ่นดินด้วยตาของท่านเอง 14 และเราจะกางข่ายของเราคลุมท่าน และท่านจะติดกับของเรา และเราจะนำท่านเข้าไปในบาบิโลนแผ่นดินของคนเคลเดีย ถึงกระนั้นท่านจะยังไม่เห็นแผ่นดินนั้น และท่านจะต้องตายที่นั่น 15 บรรดาผู้ที่อยู่รอบท่านนั้น เราจะกระจายเขาไปตามลมทุกทิศานุทิศ รวมทั้งผู้ช่วยและบรรดากองทัพของท่านด้วย และเราจะชักดาบออกไล่ตามเขาไป 16 และเมื่อเราให้เขากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ เขาจึงจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ 17 แต่เราจะละบางคนในพวกเขาไว้จากดาบจากการกันดารอาหาร และจากโรคระบาด เพื่อเขาจะได้เล่าถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาไปอยู่นั้น และเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์

การเป็นเชลยและการร้างเปล่าใกล้เข้ามาแล้ว

17 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า 18 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานอาหารของเจ้าด้วยตัวสัน และดื่มน้ำด้วยความสะทสะถื่นและด้วยความระมัดระวัง 19 และกล่าวแก่ประชาชนของแผ่นดินนั้นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะให้พลเมืองแห่งกรุงเยรูซาเล็มและเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า เขาจะรับประทานอาหารของเขาด้วยความระมัดระวัง และดื่มน้ำด้วยความกลัวภัย เพราะเราสารพัดที่มีอยู่ในแผ่นดินของเขาจะสูญหายไปหมด เนื่องด้วยความรุนแรงของคนทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินนั้น 20 และเมืองที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และแผ่นดินนั้นก็จะมีคนร้าง และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ 21 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 22 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สุภาษิตซึ่งเจ้าทั้งหลายมีที่กล่าวถึงแผ่นดินอิสราเอลว่า ปวันนั้นก็ไกลออกไป และนิมิตทุกอย่างก็เหลว 23 นั้น เจ้าหมายความว่าอะไร 24 เพราะฉะนั้นจงบอกเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะให้สุภาษิตบทหนึ่งสิ้นสุดเสียที เขาจะไม่ใช้เป็นสุภาษิตอีกในอิสราเอล แต่จงกล่าวแก่เขาว่า วันนั้นก็ใกล้แค่คืบ และนิมิตทุกอย่างก็จะสำเร็จ 25 เพราะจะไม่มีนิมิตปลอมหรือคำทำนายประจบประแจงในวงศวานอิสราเอลอีกเลย 26 แต่เราคือพระเยโฮวาห์จะพูดคำที่เราจะพูด และจะต้องเป็นไปตามคำนั้น จะไม่ล่าช้าต่อไปอีก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศวานที่มักกบฏเอ๋ย ในสมัยของเจ้านี้แหละ เราจะสั่งงานเจ้าและจะกระทำตามนั้น 27 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศวานของอิสราเอลกล่าวว่า ปนิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า และเขาพยากรณ์ถึงเวลาที่ห่างไกลนั้น 28 เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไปเลย แต่จากที่เราสั่งออกมานั้นจะต้องเป็นไปจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

13

บรรดาผู้พยากรณ์เท็จต้องระงับตัว

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงพยากรณ์กล่าวโทษผู้พยากรณ์ของอิสราเอลที่พยากรณ์ และกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนว่า 3 จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 4 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่ผู้พยากรณ์โง่เขลา ผู้ติดตามวิญญาณของตนเอง และไม่เคยได้เห็นอะไรเลย 4 โอ อิสราเอลเอ๋ย ผู้พยากรณ์ของเจ้าเหมือนสุนัขจิ้งจอกท่ามกลางสิ่งปรักหักพัง 5 เจ้าไม่ได้ขึ้นไปถึงที่ขารุด และไม่ได้สร้างรั้วต้นไม้เพื่อวงศานอิสราเอล เพื่อให้ตั้งอยู่ได้ในสงครามในวันแห่งพระเยโฮวาห์ 6 เขาทั้งหลายเห็นนิมิตเท็จและทำนายมุสา เขากล่าวว่า 7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 8 ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้เขาไป เขาทำให้คนอื่นหวังว่าเขาจะรับรองถ้อยคำของเขา 7 เจ้าได้เคยเห็นนิมิตเท็จ และเคยทำนายมุสา มิใช่หรือ ในเมื่อเจ้ากล่าวว่า 9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 10 ทั้งที่เรามาได้พูดเลย 8 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 9 เพราะเจ้ากล่าวเท็จและได้เห็นนิมิตมุสา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า 9 มือของเราจะต่อสู้ผู้พยากรณ์ผู้เห็นนิมิตเท็จและผู้ให้คำทำนายมุสา เขาจะไม่ได้เข้าอยู่ในสภาแห่งประชาชนของเรา หรือขึ้นทะเบียนอยู่ในทะเบียนของวงศานอิสราเอล และเขาจะไม่ได้เข้าในแผ่นดินอิสราเอล และเจ้าจะทราบว่าเขาคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า 10 เพราะว่า เออ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้นำประชาชนของเราให้หลง โดยกล่าวว่า 11 สันติภาพ 12 เมื่อไม่มีสันติภาพเลย และเพราะว่าเมื่อมีคนสร้างกำแพง ดูเถิด คนอื่นก็ฉาบด้วยปูนขาว 11 จงกล่าวแก่ผู้ที่ฉาบปูนขาวนั้นว่า กำแพงนั้นจะพัง จะมีฝนตกท่วม และเจ้า โอ ลูกเห็บใหญ่เอ๋ย จะตกลงมา และลมพายุจะฉีกมัน 12 ดูเถิด เมื่อกำแพงพังลง เขาจะไม่พูดกับท่านหรือว่า 13 ปูนขาวที่เจ้าได้ฉาบนั่นอยู่ที่ไหนเล่า 13 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำให้ลมพายุฉีกมันด้วยความกริ้วของเรา และด้วยความโกรธของเราจะมีฝนท่วม ด้วยความกริ้วของเราจะมีลูกเห็บใหญ่ทำลายเสีย 14 และเราจะพังกำแพงซึ่งเจ้าฉาบด้วยปูนขาวนั้น และให้พังลงถึงดิน รากกำแพงนั้นจึงจะปรากฏ เมื่อกำแพงพัง เจ้าทั้งหลายจะพินาศอยู่ที่กลางกำแพง และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ 15 เราจะให้ความพิโรธของเราสำเร็จบนกำแพงและบนคนเหล่านั้นที่ฉาบกำแพงด้วยปูนขาว และเราจะพูดกับเจ้าว่า 16 กำแพงไม่มีอีกแล้ว ผู้ที่ฉาบปูนขาวก็ไม่มีด้วย 16 คือผู้พยากรณ์แห่งอิสราเอลซึ่งพยากรณ์เกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มและได้เห็นนิมิตแห่งสันติภาพของเมืองนั้นในเมื่อไม่มีสันติภาพ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 17 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงมุ่งหน้าต่อสู้บรรดาบุตรสาวแห่งชนชาติของเจ้า ผู้พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนเอง จงพยากรณ์กล่าวโทษเขา 18 และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแห่งหญิงที่เย็บปลอกไสยศาสตร์สำหรับใส่ช่องแขนเสื้อทั้งสี่ และทำผ้าคลุมศีรษะให้คนทุกขนาดเพื่อล่อลวงวิญญาณ เจ้าจะล่อลวงวิญญาณซึ่งเป็นของประชาชนของเรา และจะรักษาวิญญาณอื่นๆให้คงชีวิตอยู่เพื่อผลกำไรของเจ้าหรือ 19 เจ้าจะกระทำให้เราล้มลงท่ามกลางประชาชนของเรา ด้วยเห็นแก่ข้าบารเลอีเพียงหลายกำมือ และชนเผ่าเพียงหลายชน เพื่อสังหารคนที่ไม่สมควรจะตาย และใช้ชีวิตคนที่ไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ โดยการมุสาของเจ้าต่อประชาชนของเราที่ฟังคำมูสานั้น 20 ด้วยเหตุนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราต่อสู้ปลอกไสยศาสตร์ของเจ้า ซึ่งเจ้าใช้ล่อลวงวิญญาณเพื่อให้เขายินไป และเราจะฉีกปลอกไสยศาสตร์นั้นเสียจากแขนของเจ้าทั้งหลาย และเราจะปล่อยวิญญาณเหล่านั้นไป คือวิญญาณที่เจ้าล่อเพื่อให้เขายินไป 21 ผ้าคลุมของเจ้าเราก็จะฉีกเสียด้วย และช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า และเขาจะไม่เป็นเหยื่อในมือของเจ้าต่อไป และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ 22 เพราะเจ้าได้กระทำให้คนชอบธรรมท้อใจด้วยการมุสา ทั้งที่เราไม่ได้กระทำให้เขาเศร้าใจเลย และเจ้าได้ทำให้มือของคนชั่วแข็งแรงขึ้น เพื่อมิให้เขาหันกลับจากทางชั่วของเขา โดยสัญญาว่าเขาจะได้อิสรภาพ 23 เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้อ่านเรื่องเหลวไหลหรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคตอีก ด้วยว่าเราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์

14

พระเจ้าทรงตักเตือนพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล

1 พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลบางคนมาหาข้าพเจ้า และมานั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า 2 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 3 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้ได้ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะกดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขา คราวที่เราจะยอมตัวให้เขาถามเราหรือ 4 เพราะฉะนั้นจงพูดกับเขาและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า คนใดในวงศานอิสราเอลเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะกดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขาและยังมาหาผู้พยากรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเองด้วยเรื่องรูปเคารพมากมายของเขานั้น 5 เพื่อเราจะได้ยึดจิตใจของวงศานอิสราเอล ผู้เห็นห่างไปจากเราทุกคนด้วยเรื่องรูปเคารพของเขา 6 เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงกลับใจและหันกลับจากรูปเคารพของเจ้าเสีย และจงหันเหไปจากสิ่งล่อลวงซึ่งคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล

ผู้ซึ่งแยกตัวเขาจากเรา ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจของเขา และวางสิ่งที่สะดุดให้ทำความชั่วช้าไว้ตรงหน้าของเขา แล้วยังจะมาหาผู้พยากรณ์เพื่อสอบถามเขาเกี่ยวกับเรา เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเอง⁸ และเราจะมุ่งหน้าของเราต่อผู้คนนั้น เราจะทำให้เขาเป็นหมายสำคัญและเป็นคำภาษิต และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางประชาชนของเรา และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์⁹ และถ้าผู้พยากรณ์ถูกหลอกลวงกล่าวคำหนึ่งคำใด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลงผู้พยากรณ์คนนั้น และเราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้เขา และจะทำลายเขาเสียจากท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา¹⁰ เขาทั้งหลายจะต้องทนรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขา โทษของผู้พยากรณ์และโทษของผู้สอบถามจะเหมือนกัน¹¹ เพื่อว่าวงศานอิสราเอลจะไม่หลงเงินไปจากเราอีก หรือไม่กระทำตัวให้มลทินด้วยการละเมิดทั้งหลายของตนอีก แต่เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้

นครเยรูซาเล็มจะไม่รอดพ้น

¹² และพระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ¹³ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินกระทำบาปต่อเราโดยประพฤติละเมิดอย่างน่าเศร้าใจ เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือแผ่นดินนั้น และจะทำลายอาหารหลักเสีย และจะส่งการกันดารอาหามาเหนือแผ่นดินนั้น และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น¹⁴ ถึงแม้ว่ามนุษย์ทั้งสามนี้ คือ โนอาห์ ดาเนียล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นเท่านั้น ออกมาด้วยความชอบธรรมของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้¹⁵ ถ้าเรากระทำให้สัตว์ร้ายทั้งหลายผ่านแผ่นดินนั้น และพวกมันทำให้แผ่นดินเสียไป เพื่อให้เป็นที่รกร้าง จนไม่มีผู้ใดผ่านเข้าไปได้เพราะสัตว์ร้ายนั้น¹⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้ว่าบุรุษทั้งสามอยู่ในแผ่นดินนั้น เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไม่ได้ แต่แผ่นดินนั้นจะรกร้างเสีย¹⁷ หรือถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดินนั้น และกล่าวว่า ดาบเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินนั้นไปโดยตลอด เพื่อเราจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แม้บุรุษทั้งสามจะอยู่ในนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไม่ได้¹⁹ หรือถ้าเราส่งโรคระบาดเข้ามาในแผ่นดินนั้น และเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเมืองนั้นด้วยโลหิต เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น²⁰ ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาเนียล และโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาให้รอดพ้นได้ด้วยความชอบธรรมของเขา²¹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จะรุนแรงยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เมื่อเราส่งการพิพากษาอันร้ายกาจทั้งสี่ประการของเรามาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม คือดาบ การกันดารอาหาร สัตว์ร้ายและโรคระบาด เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น²² ดูเถิด แม้จะมีคนรอดตายเหลืออยู่ในนครนั้น นำเอาบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาออกมา ดูเถิด เมื่อเขาทั้งหลายออกมาหาเจ้า เจ้าจะได้เห็นทางและการกระทำของเขา เจ้าจะบาปใจในเรื่องการร้าย ซึ่งเราได้นำมาเหนือเยรูซาเล็ม คือบรรดาสิ่งที่เราได้นำมาเหนือนครนั้น²³ คนเหล่านั้นจะทำให้เจ้าบาปใจ เมื่อเจ้าได้เห็นทางและการกระทำทั้งหลายของเขาแล้ว และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราได้กระทำบรรดาสิ่งที่เราได้กระทำไว้แล้วในนครนั้นด้วยปราศจากเหตุผล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

15

เยรูซาเล็มถูกทำลายเหมือนต้นองุ่นที่ถูกไฟเผาเสีย

¹ พระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ต้นเถาองุ่นวิเศษกว่าต้นไม้อื่น และวิเศษกว่าไม้กิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่าหรือ ³ เขาเอาไม้ต้นเถาองุ่นไปทำอะไรบ้างหรือ คนเขาไปทำขอสำหรับเขานกเขาอื่นใดหรือ ⁴ ดูเถิด เขาใช้เป็นฟืนใส่ไฟ เมื่อไฟไหม้ปลายทั้งสองแล้ว กลางก็เป็นถ่าน จะใช้ประโยชน์อะไรได้หรือ ⁵ ดูเถิด เมื่อมันยังตั้งอยู่ก็มิได้ใช้ประโยชน์อะไร เมื่อถูกไฟไหม้เป็นถ่านแล้วยังมีประโยชน์อะไร จะใช้ทำอะไรได้บ้างเล่า ⁶ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า ต้นเถาองุ่นซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่า เราทิ้งให้เป็นฟืนใส่ไฟเสียฉันใด เราจะทิ้งชาวเยรูซาเล็มฉันนั้น ⁷ เราจะมุ่งหน้าของเราต่อผู้เขา แม้ว่าเขาจะหนีออกจากไฟอันหนึ่ง ไฟอีกอันหนึ่งก็ยังคงเผาผลาญเขา และเมื่อเรามุ่งหน้าของเราต่อผู้เขา เจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างไป เพราะเขาได้ประพฤติละเมิด

16

เยรูซาเล็มเหมือนหญิงแพศยา คือไม่สัตย์ซื่อ

¹ พระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงให้เยรูซาเล็มทราบถึงสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของตัวเอง ³ และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสอย่างนี้แก่เยรูซาเล็มว่า ดั้งเดิมและ

กำเนิดของเจ้าเป็นแผ่นดินของคนคานาอัน พ่อของเจ้าเป็นคนอโมไรต์ และแม่ของเจ้าเป็นคนฮิตไทต์⁴ พุดถึงกำเนิดของเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมานั้นเขามิได้ตัดสายสะดือ และเขากิมิได้ใช้น้ำล้างชำระเจ้า มิได้เอาเกลือ มิได้เอาผ้าพันเจ้าไว้⁵ ไม่มีตาสักดวงหนึ่งส่งสารเจ้า ที่จะเมตตาเจ้าและกระทำสิ่งเหล่านี้ให้เจ้า เจ้าถูกทอดทิ้งในพื้นที่ เพราะในวันที่เจ้าเกิดนั้นเจ้าเป็นที่รังเกียจ⁶ และเมื่อเราผ่านเจ้าไป เห็นเจ้าดินกะแต่อยู่ภายในกองโลหิตของเจ้า เรากิพุดกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า [จงมีชีวิตอยู่] เออ เรากิพุดกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า [จงมีชีวิตอยู่]⁷ เราได้กระทำให้เจ้าทรูคุณเหมือนอย่างพืชในท้องนา เจ้ากิเติบโตและสูงขึ้นจนเป็นสาวเต็มตัว ถิ่นของเจ้าก็ก่อรูปขึ้นมา และชนของเจ้าก็งอก ทั้งๆที่เจ้าเคยเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน⁸ และเมื่อเราผ่านเจ้าไปอีกครั้งหนึ่งและมองดูเจ้า ดูเถิด เจ้ามีอายุรู้จักรักแล้ว เรากิขยายสายเลือดของเจ้าและปกคลุมความเปลือยเปล่าของเจ้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เออ เรากิปฏิญาณและกระทำพันธสัญญากับเจ้า และเจ้ากิเป็นของเรา⁹ และเรากิเอาเจ้าอาบน้ำ ล้างโลหิตเสียจากเจ้า และเจิมเจ้าด้วยน้ำมัน¹⁰ เราแต่งตัวเจ้าด้วยเสื้อปัก และเอารองเท้าหนึ่งของตัวเบดเจอรสามให้เจ้า เราพันเจ้าไว้ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และคลุมเจ้าไว้ด้วยผ้าไหม¹¹ เราแต่งตัวเจ้าด้วยเครื่องอาภรณ์ สวมกำไลมือให้เจ้า และสวมสร้อยคอให้เจ้า¹² เราเอาเพชรพลอยเม็ดหนึ่งใส่หน้าผากเจ้า และใส่ตุ้มหูที่หูของเจ้า และสวมมงกุฎงามไว้บนศีรษะของเจ้า¹³ เรากิประดับเจ้าด้วยทองคำและเงิน และเสื้อผ้าของเจ้ากิเป็นผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าไหมและผ้าปัก เจ้ากินยอดแป้ง น้ำผึ้งและน้ำมัน เจ้างามเลิศทีเดียว และเจ้าเจริญขึ้นเป็นชั้นเจ้า¹⁴ ชื่อเสียงของเจ้าก็ลือไปท่ามกลางประชาชาติเพราะความงามของเจ้า ด้วยความงามนั้นกิสมบูรณ์ทีเดียว เนื่องจากการความสวยงามที่เราได้ทูลขอให้เจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ¹⁵ แต่เจ้าวางใจในความงามของเจ้า และได้เล่นซู้เพราะชื่อเสียงของเจ้า ไม่ว่าผู้ใดจะผ่านมา เจ้ากิให้หลงระเหิไปด้วยการเล่นซู้ของเจ้า¹⁶ เจ้าเอาเสื้อผ้าของเจ้าบ้าง และเจ้าได้สร้างบรรดาปูชนียสถานสูงประดับอย่างหรูหรา แล้วกิเล่นซู้ยูนนั้นไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ ต่อไปก็ไม่มีเหมือน¹⁷ เจ้ายังเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้า ซึ่งเป็นทองคำของเรและเงินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า แล้วเจ้าสร้างเป็นรูปผู้ชายสำหรับเจ้า และเจ้ากิเล่นซู้กับรูปเหล่านั้น¹⁸ เจ้าเอาเครื่องแต่งตัวที่ปักไปห่มรูปเหล่านั้นไว้ และวางน้ำมันและเครื่องหอมของเราไว้ข้างหน้ามัน¹⁹ อาหารที่เราให้แก่เจ้ากิเหมือนกัน คือเราเลี้ยงเจ้าด้วยยอดแป้ง น้ำมันและน้ำผึ้ง เจ้ากิเอามาวางข้างหน้ามันให้เป็นกลิ่นหอมที่พึงใจ และกิเป็นอย่างนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ²⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าได้นำบุตรชายของเจ้าและบุตรสาวของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ให้บังเกิดมาเพื่อเรา และเจ้ากิได้ถวายบูชาแก่มันเพื่อให้มันเผาผลาญ การเล่นซู้ของเจ้าเป็นสิ่งเล็กน้อยอยู่หรือ²¹ เจ้าจึงได้ฆ่าลูกของเราถวายแก่รูปเหล่านั้นโดยให้ลุยไฟ²² และในการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าและการเล่นซู้ของเจ้า เจ้ามิได้ระลึกถึงวันที่เจ้ายังเด็กอยู่เมื่อเจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน และมีหมองอยู่ในกองเลือดของเจ้า²³ ต่อมาภายหลังจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า (องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วิบัติ วิบัติแก่เจ้า)²⁴ เจ้าได้สร้างห้องหลังคาโค้งสำหรับตัว ถนันทูกลายเจ้ากิสร้างสถานที่สูงสำหรับตัว²⁵ หัวถนันทูทุกแห่งเจ้าสร้างที่สูงของเจ้า และเอาความงามของเจ้ามาทำลายก อาเท้าของเจ้าให้ผู้ที่ผ่านไปมา ไม่ว่าใคร และทริการเล่นซู้ของเจ้า²⁶ เจ้าได้เล่นซู้กับคนอียิปต์ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่มกมากของเจ้า ทริการเล่นซู้ของเจ้าเพื่อกระทำให้เรารู้²⁷ ดูเถิด เราจึงเหยียดมือของเราออกต่อสู่เจ้า และลดอาหารส่วนแบ่งของเจ้าลง และมอบเจ้าไว้ให้แก่พวกที่เกลียดเจ้าให้เขากระทำตามใจชอบ คือบรรดาบุตรสาวคนฟิลิสเตีย ผู้ซึ่งละอายในความประพฤตินลามกของเจ้า²⁸ เจ้ายังเล่นซู้กับคนฮีบซิริยด้วย เพราะว่าเจ้าไม่รู้จักอัม เออ เจ้าเล่นซู้กับเขาทั้งหลาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม้อึม²⁹ เจ้ายังทริการเล่นซู้ของเจ้าในแผ่นดินคานาอันกับคนเคลเตีย ถึงแม้กับแผ่นดินนี้เจ้าก็ยังไม้อึม³⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แหมใจของเจ้าเป็นโรครุกลียจริงๆในเมื่อเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นการกระทำของหญิงแพศยาไร้พร³¹ คือสร้างห้องหลังคาโค้งไว้ที่หัวถนันทูทุกแห่ง และสร้างสถานที่สูงของเจ้าไว้ตามถนันทูทุกสาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม้อึมเหมือนหญิงแพศยา เพราะเจ้าดูหมิ่นสินจ้าง³² เป็นภรรยาที่แพศยาจัด ดูซิ ยอมรับรองแขกแปลกหน้าแทนที่จะรับรองสามี³³ ผู้ชายยอมให้ของแก่หญิงแพศยาทุกคน แต่เจ้ากลับให้สินของแก่คนรักทั้งหลายของเจ้าทุกคน ให้สินบนซึกให้เขาเข้ามาจากทุกด้านเพื่อการเล่นซู้ของเจ้า³⁴ ฉะนั้น เจ้าจึงผิดกับหญิงอื่นในเรื่องการเล่นซู้ของเจ้า ไม่มีใครมาวิ่งวอนให้เล่นซู้และเจ้ากลับให้สินจ้าง ขณะเมื่อไม่มีผู้ใดให้สินจ้างแก่เจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงแตกต่างกัน³⁵ เหตุฉะนี้ โอ แพศยาเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระยาโฮวาห์³⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะความโสโครกของเจ้ากิเหตกเสียแล้ว และการเปลือยเปล่าของเจ้ากิเผยออก โดยการเล่นซู้ของเจ้ากับคนรักของเจ้า และกับบรรดารูปเคารพซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า และโดยโลหิตลูกของเจ้าที่เจ้าถวายให้แก่มัน³⁷ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมคนรักของเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าเพเลิดเพลินด้วย ทุกคนที่เจ้ารัก และทุกคนที่เจ้าเกลียด เราจะรวบรวมเขาให้มาต่อสู่เจ้าจากทุกด้านและจะเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าต่อหน้าเขา เพื่อเขาจะได้เห็นความเปลือยเปล่าทั้งสิ้นของเจ้า³⁸ และเราจะพิพากษาเจ้าดังที่เขพิพากษาหญิงที่ล่วงประเวณี และกระทำให้โลหิตตก และเราจะนำเอา

โลหิตแห่งความกริ้วและความหวงแหนมาเหนือเจ้า³⁹ และจะมอบเจ้าไว้ในมือผู้ของเจ้า เขาจะทำลายห้องหลังคาโค้งของเจ้าลง และจะทำลายสถานที่สูงของเจ้า เขาจะปลดเอาเสื้อผ้าของเจ้า และจะเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้าไปเสีย ปลอ่ยให้เจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน⁴⁰ เขาทั้งหลายจะนำฝูงคนมาต่อสู้อยู่เจ้า และเขาจะข่มขืนเจ้าด้วยก้อนหินและฟันเจ้าด้วยดาบของเขา⁴¹ และเขาจะเอาไฟเผาบ้านเรือนของเจ้า และทำการพิพากษาลงโทษเจ้าท่ามกลางสายตาของผู้หญิงเป็นอันมาก เราจะกระทำให้เจ้าหยุดเล่นซู้ และเจ้าจะไม่ให้สินจ้างอีกต่อไป⁴² เราจะระบายความกริ้วของเราใส่เจ้าให้หมด ความหวงแหนจะพรากจากเจ้าไป เราจะไม่สงวนและไม่เกรงใจเลย⁴³ เพราะว่าเจ้ามิได้ระลึกถึงวันเมื่อเจ้ายังเด็ก แต่ได้กระทำให้เราเกลียดชังด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูก่อน เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเจ้าเหนือศีรษะเจ้า แล้วเจ้าจะมีได้ประพตติการชั่วช้าลามกเพิ่มเข้ากับการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าหรือ⁴⁴ ดูก่อน ทุกคนที่ใช้สุภาษิตจะใช้สุภาษิตต่อไปในเรื่องเจ้า คือ □แม่เป็นอย่างไร ลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น□⁴⁵ เจ้าเป็นลูกสาวของแม่ของเจ้า ผู้เกลียดชังสามีและบุตรของตน เจ้าเป็นสาวคนกลางของพี่และน้องสาวของเจ้า ผู้เกลียดชังสามีและบุตรของตน แม่ของเจ้าเป็นคนยึดถือ พ่อของเจ้าเป็นคนเอาโมโหไว้⁴⁶ และพี่สาวของเจ้าคือสะมาเรีย ผู้อยู่กับบุตรสาวเหนือเจ้าทางด้านซ้าย และน้องสาวของเจ้า ผู้อยู่ทางด้านขวาของเจ้า คือโสโดมกับลูกสาวของเธอ⁴⁷ ถึงกระนั้น เจ้าก็ไม่ได้ดำเนินตามทางทั้งหลายของเขา หรือกระทำตามการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา แต่เพราะว่านั่นเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปแล้ว แล้วเจ้าก็ทราบดีกว่าพวกเขาในบรรดาวิถีทางของเจ้า⁴⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามิชีวิตอยู่แน่ฉันใด โสโดมน้องสาวของเจ้ากับบุตรสาวของเจ้าก็มิได้กระทำอย่างที่เราและลูกสาวของเจ้าได้กระทำ⁴⁹ ดูก่อน นี่แหละเป็นความชั่วช้าของโสโดมน้องสาวของเจ้าคือตัวเธอและลูกสาวของเธอมีความจองหอง มีอาหารเพื่อรับประทานและมีความสบายเกิน ไม่ซุกซน มือคนยากจนและคนขัดสน⁵⁰ เขายังยโสและกระทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อหน้าเรา เพราะฉะนั้น เราจึงเอาเขาออกไปเสียให้พ้นๆตามที่เราเห็นว่าดี⁵¹ สะมาเรียไม่ได้ทำบาปถึงครึ่งของเจ้า แต่เจ้าได้ทวิการอันน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาทั้งสอง และโดยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่เจ้าทำนั้น ก็กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม⁵² เจ้าผู้ซึ่งได้พิพากษาพี่และน้องสาวของเจ้า จงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้าเองด้วย เพราะบาปของเจ้าซึ่งเจ้าได้ทำนั้นน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาไปอีก เขาจึงมีความชอบธรรมมากกว่าเจ้า เออ เจ้าจงลงนสนทน่ให้ไปด้วย และจงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า เพราะเจ้าได้กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม⁵³ เมื่อเราจะให้เขากลับสู่สภาพเดิม ทั้งสภาพเดิมของโสโดมและบุตรสาวและสภาพเดิมของสะมาเรียและบุตรสาว เราจะทำให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมของเจ้าท่ามกลางเขาด้วย⁵⁴ เพื่อเจ้าจะทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า และละอายสิ่งที่เจ้ากระทำแล้วทั้งสิ้นให้เป็นการปลอบใจแก่เขา⁵⁵ เมื่อส่วนพี่และน้องสาวของเจ้า โสโดมกับบุตรสาวของเธอจะได้กลับสู่สภาวะเดิมของตน และสะมาเรียกับบุตรสาวของเธอจะกลับสู่สภาวะเดิมของตน ส่วนเจ้าและบุตรสาวของเจ้าจะกลับไปยังสภาวะเดิมของเจ้า⁵⁶ ในสมัยที่เจ้าเยอหังยังอยู่นั้น ปากของเจ้าไม่ได้กล่าวถึงโสโดมน้องสาวของเจ้ามิใช่หรือ⁵⁷ คือก่อนความชั่วร้ายของเจ้าจะได้เผยออก เหมือนเวลาที่เจ้าเป็นสิ่งที่น่าตำหนิแก่บุตรสาวของซีเรียและบรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเธอ คือบุตรสาวของฟีลิสเตียผู้ที่อยู่ล้อมรอบซึ่งดูหมิ่นเจ้า⁵⁸ เจ้าต้องรับโทษความชั่วช้าลามกของเจ้าและการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ⁵⁹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น ผู้ดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา⁶⁰ ถึงกระนั้นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ซึ่งเราทำไว้กับเจ้าในสมัยเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ และเราจะสถาปนาพันธสัญญานี้รันดร์ไว้กับเจ้า⁶¹ แล้วเจ้าจะระลึกถึงทางทั้งหลายของเจ้า และมีความละอาย เมื่อเจ้ารับทั้งพี่และน้องสาวของเจ้า และเรามอบให้แก่เจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งทำไว้กับเจ้า⁶² เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์⁶³ เพื่อเจ้าจะจำได้และสนทน่ให้ และเพราะความละอายของเจ้า เจ้าจะไม่อ้าปากพูดอีก เมื่อเราลบมลทินบาปทุกสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้□

17

คำอุปมาเรื่องนกอินทรีสองตัว

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงยกปริศนาและกล่าวเป็นคำอุปมาแก่วงศ์วานอิสราเอล³ ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า มินกอินทรีมีมาตัวหนึ่ง ปีกใหญ่และขนปีกก็ยาว มีขนมากมายหลายสี มายังเลบานอนและฉีกยอดต้นสนสิริอาร์⁴ มันหักยอดกิ่งอ่อนแล้วก็คาบ ไปยังแผ่นดินฟาโรห์ และวางไว้ในหัวเมืองของพ่อค้าทั้งหลาย⁵ แล้วมันก็เอาเมล็ดพืชแห่งแผ่นดินไปปลูกไว้ในที่ดินอุดม มันเอาเมล็ดไว้ข้างน้ำมากหลาย ตั้งไว้อย่างกับกิ่งต้นหลิว⁶ เมล็ดก็งอกขึ้นมาและเติบโตขึ้นเป็นเถาอันแผ่กิ่งก้านขวางไพศาล ขนงทั้งหลายของต้นนั้นก็ทอดมายังต้นกอินทรี และรากก็ยังคงอยู่ใต้มัน เมล็ดจึงบังเกิดเป็นเถา แตกกิ่งงสาขามากและอวบ⁷ แต่มินกอินทรีตัวมีมาอีกตัวหนึ่ง มีปีกใหญ่และมีขนมาก ดู

เกิด อยู่นั่นจนรอกมาห่านกอินทรีตัวนี้ และแตกแขนงตรงมาที่มัน เพื่อให้มันรดน้ำให้จากร่องที่ปลูกอยู่นั้น 8 คนได้ย้ายมันไปปลูกไว้ในที่ดินดีใกล้น้ำมากหลาย เพื่อให้แตกแขนงและบังเกิดผล และเป็นเถาอยู่นั้นที่มีเกียรติ 9 เจ้าองคกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ถ้านั้นจะเจริญขึ้นได้หรือไม่ ถ้านั้นจะไม่ถอนรากมันขึ้นและเด็ดผลเพื่อให้เถาเถียวแห่งเสียหรือ ถ้านั้นก็จะเหี่ยวแห้งไปตรงใบอ่อนที่งอกขึ้นแล้ว โดยไม่ต้องอาศัยอำนาจอันยิ่งใหญ่หรือประชาชนเป็นอันมากเพื่อก่อนเอาออกจากรากของมัน 10 ดูเถิด เมื่อมันย้ายไปปลูก ถ้านั้นก็งอกงามดีหรือ เมื่อลมทิศตะวันออกพัดถูกมันเข้า มันจะไม่เหี่ยวแห้งไปหรือ มันจะเหี่ยวแห้งไปถึงร่องที่มันเกิดมานั้น ไม่ใช่หรือ

การกบฏของเศเคคียาห์นำการทำลายมาสู่อิสราเอล

11 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 12 บัดนี้จึงกล่าวแก่จวศานที่มักกบฏนั้นว่า ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือว่า สิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร จงบอกเขาว่า ดูเถิด กษัตริย์กรุงบาบิโลนได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม และกวาดเอากษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายพามายังกษัตริย์ที่กรุงบาบิโลน 13 และพระองค์ได้ทรงเอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่งและทำพันธสัญญากับท่านผู้นั้น ให้เขาปฏิบัติตามตัว คนสำคัญของแผ่นดิน พระองค์ได้กวาดตอนเอาไป 14 เพื่อว่าราชอาณาจักรนั้นจะต่ำต้อย ยกตัวขึ้นอีกไม่ได้ และในการที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์จะคงยั่งยืนอยู่ได้ 15 แต่กษัตริย์ได้กบฏต่อพระองค์ โดยส่งราชทูตไปยังอียิปต์ ด้วยหวังว่าจะได้ม้าและกองทัพอันใหญ่โต กษัตริย์จะกระทำสำเร็จหรือ ผู้ที่กระทำเช่นนั้นจะหนีไปรอดหรือ ถ้าท่านหักพันธสัญญา ซึ่งจะรอดพ้นได้อีกหรือ 16 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด ท่านจะต้องตายท่ามกลางบาบิโลน ในที่ที่กษัตริย์องค์นั้นประทับอยู่ คือกษัตริย์ผู้ได้ทรงตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ และท่านได้ดูหมิ่นคำปฏิญาณต่อพระองค์ และได้หักพันธสัญญาที่ท่านไว้กับพระองค์ 17 ฟาโรห์ประกอบด้วยกองทัพอันใหญ่โต และผู้คนมากมาย ไม่ช่วยท่านผู้นั้น ในการสงคราม ในเมื่อเขาต่อสู้เชิงเหินและก่อกำพวดเสื่อมเพื่อจะจัดคนเป็นอันมากเสีย 18 เพราะเหตุท่านดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา และดูเถิด เพราะท่านปฏิญาณตัวและยังกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ท่านจึงจะหนีไปให้พ้น ไม่ได้ 19 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด เพราะคำปฏิญาณต่อเราที่เขาดูหมิ่นและพันธสัญญาของเราที่เขาหักเสีย เราจะตอบสนอง ให้ตกเหนือศีรษะของท่านผู้นั้น 20 เราจะกางข่ายของเราคลุมเขา และเขาจะติดกับของเรา และเราจะนำเขาเข้าไปในบาบิโลน และพิจารณาพิพากษาเขาที่นั่นในเรื่องการละเมิดที่เขาได้ละเมิดต่อเรา 21 และบรรดาผู้สวามิภักดิ์กับกองทัพทั้งสิ้นของเขานั้นจะล้มลงด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่จะกระเจาไปตามลมทุกทิศานุทิศ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้สั่งนาวาไว้แล้ว 22 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราเองจะเอาแขนงจากยอดสูงของต้นสนสิคาร์และปลูกไว้ เราจะหักกิ่งอ่อนของมันออกเสีย และเราเองจะปลูกมันไว้ในภูเขาเขายอดสูง 23 เราจะปลูกมันไว้ในภูเขาสูงของอิสราเอล เพื่อจะแตกกิ่งและบังเกิดผล และเป็นต้นสนสิคาร์ที่มีเกียรติ และนกทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ใต้มัน นกทุกอย่างจะมาทำรังอยู่ที่ร่มกิ่งของมัน 24 และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ที่กระทำต้นไม้สูงให้ต่ำลง และกระทำต้นไม้ต่ำให้สูงขึ้น ทำต้นไม้เขี้ยวให้แห้งไป และทำต้นไม้แห้งให้งามสดชื่น เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้สั่งนาวาแล้ว เราได้กระทำเช่นนั้น

18

คำปรึกษาทั้งดีและชั่วแก่พวกเขลย

1 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 เจ้าทั้งหลายมีเจตนาอย่างไรในการกล่าวสาปแช่งข้อนี้ อันเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า บิบัติรับประทานอันเปรี้ยวและบุตรก็เข็ดฟัน 3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด เจ้าทั้งหลายจะไม่มีโอกาสใช้สาปแช่งนี้อีกในอิสราเอล 4 ดูเถิด ชีวิตทั้งสิ้นเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเราฉันใด ชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเราฉันนั้น ชีวิตใดที่บาปก็จะต้องตาย 5 แต่ถ้าคนใดชอบธรรมและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม 6 ถ้าคนนั้นมิได้รับประทานที่บนภูเขาหรือเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งจวศานอิสราเอล มิได้กระทำให้กรรยาของเพื่อนบ้านมกลิน หรือเข้าใกล้ผู้หญิงในเวลาที่เขาจะมีมกลินประจำเดือน 7 มิได้บีบบังคับผู้หนึ่งผู้ใด แต่คืนของประกันให้แก่ลูกหนี้ ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด ให้อาหารของเขาแก่ผู้ที่หิว และให้เสื้อผ้ามกลุมที่เปลือย 8 มิได้ให้เขาขี่มเพื่อหาดอกเย็บ หรือมิได้รับเงินเพิ่มหม้อโอ่ว ได้อ่อนมือจากความชั่วช้า กระทำความยุติธรรมอันแท้จริงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน 9 ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเรา เพื่อประพุดอย่างถูกต้อง คนนั้นเป็นคนชอบธรรม เขามีชีวิตดำรงอยู่แน่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 10 ถ้าเขามีบุตรชายเป็นโจร ผู้กระทำโง่โง่ผิดคน ผู้ได้กระทำสิ่งเหล่านี้สิ่งเดียวแก่พี่น้อง 11 ผู้มิได้กระทำตามหน้าที่เหล่านี้ แต่รับประทานบนภูเขา กระทำให้กรรยาของเพื่อนบ้านมกลิน 12 กดขี่คนจนและคนขัดสน ได้ใช้ความรุนแรงแย่งชิงเอาของผู้อื่นไป ไม่ยอมคืนของประกัน แห้งนดาขึ้นนมัสการรูปเคารพ และกระทำการอันน่าสะอิดสะเย็น

13 ให้ชิมด้วยหาดอกเบี๋ย และหาเงินเพิ่ม เขาควรจะมีชีวิตต่อไปหรือ เขาจะไม่มีชีวิตอยู่ เขาได้กระทำความชั่ว สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ เขาจะต้องตายแน่ ให้โลหิตของผู้ที่แตกอยู่บนตัวนั้นเอง 14 แต่ ดูเถิด ถ้าชายคนนี้มีบุตรชายผู้แลเห็นบาปทั้งสิ้นซึ่งบิดาของเขาได้กระทำ และตรัสตรง และมีใจได้กระทำตาม 15 มิได้รับประทานบัพติศมา หรือยกหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศวานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมเลทิน 16 มิได้บีบบังคับผู้ใด ไม่เรียกร้องของประกัน ไม่เคยใช้ความรุนแรงกับผู้อื่น แต่ให้อาหารแก่ผู้หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย 17 หดมือไว้มิได้เบียดเบียนคนยากจน ไม่เรียกดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่ม กระทำตามคำตัดสินทั้งหลายของเรา และดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา เขาจะไม่ตายเพราะความชั่วช้าของบิดา เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน 18 ส่วนบิดาของเขา เพราะเป็นคนหาเงินด้วยการบีบบังคับ ได้ใช้ความรุนแรง ปล้นพี่น้องของตน กระทำความไม่ดีในท่ามกลางชนชาติของเขา ดูเถิด เขาก็จะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา 19 แต่เจ้ายังกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่บุตรชายจึงไม่สมควรรับโทษความชั่วช้าของบิดา 20 เมื่อบุตรชายได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมแล้ว และได้รักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และประพฤติตาม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน 21 ชีวิตที่กระทำการบาปจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบิดา บิดาก็ไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบุตรชาย คนชอบธรรมจะรับความชอบธรรมของตัวเอง และคนชั่วจะรับความชั่วของตัวเอง 22 แต่ถ้านคนชั่วคนใดหันกลับเสียจากบาปซึ่งเขาได้กระทำไปแล้ว และรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย 23 บรรดาการละเมิดใดๆซึ่งเขาได้กระทำแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้เพื่อเอาโทษเขา เขาจะมีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรมที่เขาได้กระทำไป 24 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีความพอใจในความตายของคนชั่วหรือ แต่เราพอใจให้เขากลับจากความชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ 25 แต่เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของตัวเอง และกระทำความชั่วช้า และกระทำความชั่วสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเช่นเดียวกับที่คนชั่วได้กระทำ ผู้ที่นั้นสมควรจะมีชีวิตอยู่หรือ การชอบธรรมทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำมาแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้อีกเลย เขาจะต้องตายด้วยการละเมิดซึ่งเขาได้กระทำไว้และบาปซึ่งเขาได้กระทำลงไป 26 แต่เจ้ายังกล่าวว่า วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม 27 โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม 28 เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า และตายเพราะการนั้น เขาจะต้องตายด้วยเหตุความชั่วช้าที่เขาได้กระทำ 29 และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วที่ตนกระทำไป และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาก็ได้ช่วยชีวิตของเขาเองไว้ 30 เพราะเขาได้ตรัสตรงและหันกลับจากการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำไป เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย 31 แต่วงศวานอิสราเอลกล่าวว่า วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม 32 โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม 33 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะพิพากษาเจ้าทุกคนตามทางประพฤติของคนนั้นๆ จงสนใจและหันกลับเสียจากการละเมิดทั้งสิ้นของเจ้า เกรงว่าความชั่วช้าของเจ้าจะเป็นสิ่งสะดุดให้เจ้าพินาศ 34 จงละทิ้งการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายเสียทำไมเล่า 35 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงหันกลับและดำรงชีวิตอยู่

19

บทคร่ำครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล

1 ฝ่ายเจ้าจงเปล่งเสียงร้องบทคร่ำครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล 2 กล่าวว่า โอ มารดาของเจ้าเป็นอย่างไรหนอ ก็เป็นแม่สิ่งใด เธอนอนอยู่ท่ามกลางสิงโตทั้งหลาย เธอเลี้ยงดูลูกของเธอท่ามกลางสิงโตหนุ่ม 3 เธอเลี้ยงลูกสิงโตตัวหนึ่งให้เติบโตขึ้น กลายเป็นสิงโตหนุ่ม มันฝึกหัดจับเหยื่อและมันกินคน 4 ประชาชาติได้ยินเรื่องของมัน เขาก็จับมันได้ในหลุมพรางของเขา เขาจึงมันมาด้วยโซ่มาลัยแผ่นดินอิธิปต์ 5 เมื่อแม่สิ่งใดเห็นว่าเธอคอยนานแล้ว และความหวังของเธอสูญไป เธอก็เอาลูกมาอีกตัวหนึ่งเลี้ยงให้เป็นสิงโตหนุ่ม 6 มันไปมากมายท่ามกลางสิงโตและกลายเป็นสิงโตหนุ่ม และมันฝึกหัดจับเหยื่อ มันกินคน 7 มันรู้จักบรรดาพระราชวังที่สร้างของเขา และกระทำให้เมืองทั้งหลายของเขาวางเปล่า แผ่นดินนั้นก็รกร้างและความสมบูรณ์ของมันก็ว่างเปล่าไป เมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน 8 แล้วบรรดาประชาชาติก็ล้อมต่อสู้มันทุกด้านจากแคว้นแคว้นทั้งปวง เขาทั้งหลายกางข่ายออกคลุมมัน มันก็ถูกจับอยู่ในหลุมพรางของเขาทั้งหลาย 9 เขาล่ามโซ่ขังมันไว้ในกรง และนำมันมาขังกรงศิรียาบาบิล เขาก็ขังมันไว้ในที่กำบังเข้มแข็ง เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงของมันอีกที่บนภูเขาแห่งอิสราเอล 10 มารดาของเจ้าเหมือนนางจันที่อยู่ในโลหิตของเจ้า เธอมาปลูกไว้ริมน้ำ เธอมีผลตกและมีแขนงมากมายเหตุด้วยน้ำบริบูรณ์ 11 เธอมีแขนงที่แข็งแรงซึ่งกลายเป็นไม้ธารพระกรของผู้ครอบครอง

ความสูงของเธอสูงขึ้นท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ เธอปรากฏในที่สูงของเธอพร้อมกับแขนงมากมายของเธอ¹² แต่ว่าเธอถูกถอนออกด้วยความเกรี้ยวกราด เธอถูกทิ้งลงยังพื้นดิน ลมตะวันออกกระทำให้ผลของเธอเหี่ยวไป แขนงที่แข็งแรงก็หักเสียและเหี่ยวไป ไฟก็ไหม้เสีย¹³ คราวนี้เธอปลูกไว้ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งแล้งกันดารน้ำ¹⁴ ไฟได้ออกมาจากแขนงใหญ่นั้น เผาผลาญแขนงอื่นและผลเสียหมด จึงไม่มีแขนงแข็งแรงเหลืออยู่ในต้นอีกเลย ไม่มีธรรมาธิปไตยสำหรับผู้ครอบครอง นี่เป็นบทเพลงคร่ำครวญ และใช้เป็นบทเพลงคร่ำครวญ□

20

พระเจ้าทรงถูกต้องเมื่อทรงยุติธรรม

1 อยู่มาวันทีสิบ เดือนที่ห้าในปีที่เจ็ด พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลบางคนได้มาทูลถามพระเยโฮวาห์ และมานั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า² พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า³ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ที่เจ้ามาที่นี่จะถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ยอมให้เจ้ามาถามเรา⁴ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ จงให้เขาทั้งหลายทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของบรรพบุรุษของเขา⁵ และจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันนี้เมื่อเราเลือกสรรอิสราเอลไว้ เราปฏิญาณต่อเชื้อสายแห่งสวานยาโคบ โดยสาแดงตัวเราให้เขารู้จัก ในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อเราปฏิญาณกับเขาว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา⁶ ในวันนี้ เราปฏิญาณต่อเขาว่า เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราหาให้เขาทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย⁷ และเรากล่าวแก่เขาว่า เจ้าทุกคนจงทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยนาตาของเจ้าทั้งหลายกำลังผลิตเฟล็นอยู่นั้นเสีย อย่ากระทำตัวของเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า⁸ แต่เขาทั้งหลายได้กับฏต่อเราและไม่ยอมฟังเรา เขาทั้งหลายไม่ได้ทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยนาตาของเขาผลิตเฟล็นอยู่นั้นทุกคน ทั้งเขาก็มิได้ละทิ้งรูปเคารพของอียิปต์ แล้วเราก็คิดว่า เราจะระบายนามกริ้วของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเรามีต่อเขาในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์จนหมดลง⁹ แต่เราก็กะทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติซึ่งเขาอาศัยอยู่ เราจึงได้สาแดงตัวของเราท่ามกลางสายตาของเขาให้เขารู้จัก ในการที่เรานำคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์¹⁰ ดังนั้น เราจึงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และนำเขาเข้ามาในถิ่นทุรกันดาร¹¹ เราให้กฎเกณฑ์ของเราแก่เขา และสาแดงคำตัดสินของเราให้เขารู้ ซึ่งถ้ามนุษย์ได้รักษาไว้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้¹² ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้สละบาโดของเรากับเขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้กระทำให้เขารับรู้¹³ แต่วงศ์วานอิสราเอลได้กับฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร เขามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา แต่ได้ดูหมิ่นคำตัดสินของเรา ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตาม เขาก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น และเขาได้กระทำให้วันสะบาโดของเรามัวหมองอย่างยิ่ง เราจึงกล่าวว่า เราจะเหวความเดือดดาลของเราออกเหนือเขาในถิ่นทุรกันดารเพื่อผลาญเขาเสีย¹⁴ แต่เราก็กะทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา¹⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะไม่นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย¹⁶ เพราะเขาดูหมิ่นคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และได้กระทำให้วันสะบาโดของเรามัวหมอง เพราะเขาจัดใจของเขาไปติดตามรูปเคารพของเขา¹⁷ ถึงกระนั้นก็ดี นัยนาตาของเรากียังปรานีเขา และเรามิได้ทำลายเขา หรือกระทำให้เขาจบสิ้นลงในถิ่นทุรกันดารนั้น¹⁸ แต่เราพูดกับลูกหลานของเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำตัดสินของเขา หรือกระทำตัวเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของเขา¹⁹ เราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และจงรักษาคำตัดสินของเรา และประพฤติตาม²⁰ และนับถือบรรดาสะบาโดของเรา เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า²¹ แต่ลูกหลานเหล่านั้นก็กับฏต่อเรา เขาทั้งหลายมิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และไม่รักษาคำตัดสินของเราเพื่อจะประพฤติตาม ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามที่เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น เขาได้กระทำให้บรรดาวันสะบาโดของเรามัวหมอง เราจึงกล่าวว่า เราจะเหวความเดือดดาลของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเราที่มีต่อเขาที่ในถิ่นทุรกันดารบรรลุลงเสียที่²² แต่เราได้ห่มมือของเราไว้ และกระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อให้ชื่อนั้นมลทินท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา²³ ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะให้กระจัดกระจาย

ไปในท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเขาไปอยู่ตามประเทศต่างๆ ²⁴ เพราะว่าเขามิได้กระทำตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ดูหมิ่นกฎเกณฑ์ของเรา และกระทำให้น้ำสะบาโตทั้งหลายของเรามัวหมอง และนัยนาตาของเขาก็ดิตตามรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของเขา ²⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้กฎเกณฑ์ที่ไม่ดีและให้คำตัดสินซึ่งตามนั้นเขาจะดำรงชีวิตไม่ได้ ²⁶ และเราก็ดำเนินให้เขามลทินไปด้วยของถวายของเขาเอง โดยให้เขาถวายบุตรหัวปีให้ลือไฟ เพื่อเราจะกระทำให้เขากร้างไป เพื่อให้เขาทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ²⁷ เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในเรื่องนั้บรรพบุรุษของเจ้าก็ได้ให้หมิ่นประมาทเราอีก โดยกระทำการละเมิดต่อเรา ²⁸ เพราะว่าเมื่อเราได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เขาเห็นแล้ว เมื่อเขาเห็นเนินเขาสูง ภูเขาที่โด หรือเห็นต้นไม้ใบดกที่ไหน เขาก็ถวายเครื่องบูชาอันเป็นที่ให้เคืองใจเรา ณ ที่นั้น เขาถวายกลิ่นที่พึงใจ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาออกที่นั่น ²⁹ เราได้ถามเขาว่า ปุชนิยสถานสูงซึ่งเจ้าเข้าไปนั่นคืออะไร และเขาจึงเรียกชื่อที่นั่นว่า บามาส์สืบเนื่องมาจากทุกวันนี้ ³⁰ เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้ากระทำความโง่งมให้มลทินไปตามอย่างบรรพบุรุษของเจ้า และเล่นชู้กับสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาหรือ ³¹ เมื่อเจ้าถวายของบูชาและถวายบุตรชายให้ลือไฟ เจ้าได้กระทำตัวให้มลทินด้วยบรรดารูปเคารพของเจ้าจนทุกวันนี้ โอวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะให้เจ้ามาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ให้เจ้ามาถามเราฉันนั้น ³² อะไรอยู่ในใจของเจ้าจะไม่เกิดขึ้นได้เลย คือความคิดที่ว่า □ ให้เราเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลาย ให้เป็นเหมือนครอบครัวต่างๆในประเทศทั่วไป □ คือให้เราปรนนิบัติไม้และศิลา□

หลังจากยุคเจ็ดปีอิสราเอลจะได้รับการชำระล้าง

³³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะครอบครองเหนือเจ้าแน่นอนทีเดียว ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เปล่งมา ³⁴ เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และจะรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งเจ้าต้องกระจัดกระจ่ายกันไปอยู่นั้น ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เปล่งมา ³⁵ และเราจะนำเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งชนชาติทั้งหลาย และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าหน้าต่อหน้า ³⁶ เราเข้าสู่การพิพากษากับบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินอียิปต์อย่างไร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าอย่างนั้น ³⁷ เราจะให้เจ้าลอดไปใต้คทา และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา ³⁸ เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ³⁹ เดียวนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ฝ่ายเจ้าทั้งหลายทุกคนจงไปปรนนิบัติรูปเคารพของเจ้าเดี๋ยวนี้ และต่อไปถ้าเจ้าไม่ฟังเรา แต่เชื่ออันบริสุทธิของเราแล้วเจ้าอย่ากระทำให้มลทินอีกด้วยของถวายและด้วยรูปเคารพของเจ้า ⁴⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ด้วยว่าบนภูเขาบริสุทธิ์ของเรา คือภูเขาสูงของอิสราเอล บรรดาวงศ์วานทั้งหมดของอิสราเอลจะปรนนิบัติเราในแผ่นดินนั้น เราจะโปรดเขา ณ ที่นั้น ณ ที่นั่นเราจะเรียกของถวายของเจ้า และผลรุ่นแรกแห่งเครื่องบูชาของเจ้า กับเครื่องถวายบูชาอันบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของเจ้า ⁴¹ เมื่อเรานำเจ้าออกมาจากชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจ่ายกันไปอยู่นั้น เราจะโปรดเจ้าตั้งเป็นกลิ่นที่พอใจของเรา และเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้งหลาย ⁴² และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเรานำเจ้าเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล อันเป็นประเทศซึ่งเราปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า ⁴³ ณ ที่นั่นเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางและการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า ซึ่งได้กระทำให้เจ้าเป็นมลทิน และในสายตาของเจ้าเองเจ้าจะเกลียดชังตัวของเจ้า เพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้กระทำนั้น ⁴⁴ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เมื่อเราได้กระทำกับเจ้าด้วยเห็นแก่นามของเรา มิใช่ตามทางอันชั่วของเจ้า หรือตามการกระทำที่เสื่อมทรามของเจ้า แล้วเจ้าจึงจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ□

คำอุปมาเรื่องถิ่นใต้

⁴⁵ และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ⁴⁶ □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าไปทางทิศใต้และเทศนาถ้อยคำโทษพวกถิ่นใต้ จงพยากรณ์ต่อแดนปาไมท์ในถิ่นใต้ ⁴⁷ จงกล่าวแก่ปาไมท์แห่งถิ่นใต้ว่า จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะก่อไฟไว้แก่เจ้า มันจะเผาผลาญต้นไม้เขียวและต้นไม้แห้งทุกต้นที่อยู่ในเจ้าเสีย จะดับเปลวเพลิงอันลุกโพล่งนั้นไม่ได้ และดวงหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทิศใต้จนถึงทิศเหนือจะถูกไฟลวก ⁴⁸ เนื้อหนังทั้งสิ้นจะเห็นว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ได้ก่อไฟนั้น ผู้ใดจะดับก็ไม่ได้□ ⁴⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า เขาทั้งหลายกำลังกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า เขาไม่ใช่เป็นคนสร้างคำอุปมาดอกหรือ□

21

ดาบของพระเยโฮวาห์

¹ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู้เยรูซาเล็ม และเทศนากล่าวโทษสถานบริสุทธิ์ทั้งหลาย จงพยากรณ์กล่าวโทษแผ่นดินอิสราเอล ³ และกล่าวแก่แผ่นดินอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกูเกิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และเราจะชักดาบของเราออกจากฝัก และเราจะขจัดทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย ⁴ ดังนั้นจึงดูเถิดว่าเราจะตัดเอาทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นดาบของเราจะออกจากฝัก ไปต่อสู้เนื้อหนังทั้งสิ้นจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ ⁵ เพื่อเนื้อหนังทั้งสิ้นจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ได้ชักดาบของเราออกจากฝักแล้ว และจะไม่เก็บใส่ฝักอีก ⁶ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจึงถอนหายใจ ถอนหายใจด้วยความระทมใจและความขมขื่นต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย ⁷ และเมื่อเราทั้งหลายกล่าวแก่เจ้าว่า โอทุกข์โศกใจของเจ้า ⁸ เจ้าจงกล่าวว่า โอเพราะเรื่องชวานั้น เมื่อชวานั้นมาถึงหัวใจทุกดวงจะละลายและมือทั้งสิ้นจะอ่อนเปลี้ยไป และบรรดาจิตวิญญาณจะเนิ่นงไป และหัวเข่าทุกเข่าจะอ่อนเปลี้ยลง ดูกูเกิด ชวานั้นมาถึงและจะสำเร็จ โอองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้านั้นแหละ

พระเจ้าทรงลับดาบของพระองค์ให้คม

⁸ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ⁹ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งซึ่งเขาสับให้คม และขัดมันด้วย ¹⁰ สับให้คมเพื่อจะเข่นฆ่า ขัดมันไว้เพื่อจะให้วาวรับ เราจะร่ำเรงหรือ ดาบนั้นได้ประมาณไม่เรียวแห่งบุตรชายของเรา เหมือนต้นไม้ทุกอย่าง ¹¹ เพราะฉะนั้นจึงมอบดาบให้ขัดมัน เพื่อจะถือไว้ได้ ดาบนั้นคมแล้วและขัดมัน เพื่อจะมอบไว้ในมือของผู้ฆ่า ¹² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงร้องไห้และคร่ำครวญเกิด เพราะเป็นเรื่องต่อสู้กับประชาชนของเรา และต่อสู้กับบรรดาเจ้านายของอิสราเอล ความหวาดผวาทะหนักเพราะเหตุดาบนั้นจะอยู่เหนือประชาชนของเรา เพราะฉะนั้นจึงดีที่โคนขาของเจ้าเกิด ¹³ เพราะมีการทดลอง และอะไรเล่าถ้าดาบได้ดูหมิ่น ไม่เรียวนั้น ก็จะไม่มีอีก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้านั้น ¹⁴ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจึงพยากรณ์เกิด จงบดมือและปล่อยให้ดาบลงมาส่องครึ่ง เออ สามครั้ง คือดาบสำหรับคนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่า เป็นดาบของพวกผู้ยิ่งใหญ่ที่ถูกฆ่า ซึ่งได้เข้าไปในห้องส่วนตัว ¹⁵ เพื่อว่าใจของเขาจะละลาย และเพื่อขาปรักหักพังของเขาจะทวีคูณขึ้นอีก เราได้จ่อดาบนั้นไปที่ประตูเมืองทั้งหลายของเขาแล้ว เออ ทำเสียเหมือนอย่างกับฟ้าแลบ เขาขัดมันเพื่อจะเข่นฆ่า ¹⁶ รวมกันเข้ามา ไปทางขวาเรียงแถว แล้วไปทางซ้าย ไม่ว่าหน้าของเจ้ามุ่งไปทางไหน ¹⁷ เราจะดบมือของเราด้วย และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว

จะไม่มีการชดเชยในอิสราเอลจนกว่าพระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จมา

¹⁸ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ¹⁹ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงขีดทางไว้สองทางให้ดาบแห่งกษัตริย์บาบิโลนเข้ามา ทั้งสองทางให้ออกมาจากแผ่นดินเดียวกัน และจงทำป้ายบอกทาง จงทำไว้ที่หัวถนนให้เข้าไปทางกรุง ²⁰ ทำทางหนึ่งให้ดาบมายังรับบาห์แห่งคนอัมโม และมายังอุดาห์ในเยรูซาเล็มเมืองที่มีกำแพง ²¹ เพราะว่ากษัตริย์บาบิโลนยืนอยู่ที่ทางแพร่ง อยู่ที่หัวถนนสองถนน กำหนดค่าทำนายน ทานเขย่า ลูกธนู และปรีक्षाเทราฟิม ทานมองดูที่ตัม ²² ในมือข้างขวา ทานมีสลาภเยรูซาเล็ม เพื่อตั้งเครื่องทะเลวง เพื่อจะให้อ้าปากในการฆ่า เพื่อส่งเสียงตะโกน เพื่อวางเครื่องทะเลวงกำแพงเข้าที่ประตูเมือง เพื่อก่อเชิงเทินและก่อกำแพงล้อม ²³ และจะเป็นเหมือนค่าทำนายนเท็จสำหรับคนเหล่านั้นในสายตาของเขา คือคนเหล่านั้นที่โหดร้ายปฏิญาณแล้ว แต่ท่านจะระลึกถึงความชั่วช้า เพื่อเขาทั้งหลายจะถูกจับเอาไป ²⁴ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้านั้นว่า เพราะว่าเจ้าได้กระทำความชั่วช้าของเจ้าให้ระลึกได้ โดยการละเมิดของเจ้าที่เผยออก จนบาปของเจ้าปรากฏในการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า เราได้ระลึกถึงเจ้า เจ้าจึงต้องถูกจับเอาไปด้วยมือ ²⁵ และเจ้า ผู้ชั่วที่ลามกคือเจ้านายอิสราเอลเอ๋ย ผู้ที่วันกำหนดมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย ²⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้านั้นว่า จงปลดผ้าโพก และถอดมงกุฎออกเสีย สิ่งต่างๆจะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น ให้ยกของคนที่ต่ำขึ้น และให้กดคนที่สูงลง ²⁷ เราจะกระทำให้เป็นที่พังทลาย พังทลาย พังทลาย และจะไม่มีเลยจนกว่าผู้มีสิทธิอันชอบธรรมจะมาถึง และเราจะประทานให้แก่ท่านผู้หนึ่ง ²⁸ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย และเจ้าจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้านั้นว่า เกี่ยวกับการลงโทษความชั่วช้ากับเรื่องโลดโผนของเขาทั้งหลายว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งถูกชักออก เขาขัดมันเพื่อการเข่นฆ่า เขาให้มันเต็มโลดโผนเพราะมันวาวรับ ²⁹ ขณะเมื่อเขาเห็นนิมิตเท็จมาบอกท่าน ขณะเมื่อเขาให้คำทำนายมุสาแก่ท่าน เพื่อจะวางท่านไว้บนคอของผู้ชั่วที่ถูกฆ่า เวลากำหนดของเขามาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย ³⁰ เราจะให้ดาบกลับเข้าฝักอีกหรือ เราจะพิพากษาเจ้าในสถานที่ที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ในแผ่นดินดั้งเดิมของเจ้า ³¹ เราจะแก้ความกริ้วของเราเหนือเจ้า และเราจะฟันเจ้าด้วยไฟแห่งความพิโรธของเรา และ

เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนเขลา ผู้มีฝีมือในการทำลาย ³² เจ้าจะเป็นฟันไว้ใส่ไฟ โลหิตของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน จะไม่มีใครจดจำเจ้าไว้อีก เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งวาทแล้ว

22

บรรดาความบาปของอิสราเอล

¹ พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ตัวเจ้าจะพิพากษาหรือ เจ้าจะพิพากษาเมืองที่แปดเปื้อนด้วยโลหิตนั้นหรือ เจ้าจงสำแดงให้เมืองนั้นเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสี่ของเธอ ³ เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่เป็นเมืองที่ทำให้โลหิตตกอยู่ที่กลางตนเอง เพื่อให้เวลากำหนดของตณมาถึง และเป็นเมืองที่ทำรูปเคารพไว้ให้ด้วมลทินไป ⁴ เจ้ามีความชั่วด้วยโลหิตที่เจ้ากระทำให้ตกนั้น และมลทินไปด้วยรูปเคารพที่เจ้ากระทำไว้ และเจ้าได้นำให้เวลาของเจ้าเข้ามาใกล้เวลากำหนดแห่งปีของเจ้ามาถึงแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงกระทำเจ้าให้เป็นทีประณามกันแก่ประชาชาติ และเป็นที่ย่ำยีเหยียดแก่ประเทศทั้งหลาย ⁵ ผู้ที่อยู่ใกล้และที่อยู่ไกลเจ้าจะเหยียดหยามเจ้า ผู้เป็นเมืองที่เสียชื่อและเต็มไปด้วยความโกลาหล ⁶ ดูเถิด เจ้านายแห่งอิสราเอล ทุกคนซึ่งอยู่ในเจ้าก็โหมไปในทางที่ทำให้โลหิตตกตามอำนาจของเขา ⁷ บิดามารดาถูกเหยียดหยามอยู่ในเจ้า คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ก็ถูกเบียดเบียนอยู่ท่ามกลางเจ้า ลูกกำพร้าพ่อแม่และหญิงม่ายก็ถูกข่มเหงอยู่ในเจ้า ⁸ เจ้าได้ดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์ของเรา และลบหลู่วันสะบาโตทั้งหลายของเรา ⁹ ในเจ้ามีคนกล่าวร้ายเพื่อจะทำให้โลหิตตก และมีคนในเจ้าที่รับประทานบนภูเขา มีคนกระทำอวดลามกท่ามกลางเจ้า ¹⁰ ในเจ้ามีชายบางคนได้เห็นความเปลือยของบิดาเขา ในเจ้ามีคนทีกระทำการหยาบเกียรติผู้หญิงที่ยังมีมลทินเพราะมีประจำเดือน ¹¹ คนหนึ่งกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนกับภรรยาของเพื่อนบ้าน อีกคนหนึ่งกระทำให้ลูกสะใภ้ของตนเป็นมลทินอย่างชั่วช้าลามก และอีกคนหนึ่งเินพวกเจ้ากระทำการหยาบเกียรติน้องสาวของเขาเอง คือลูกสาวของบิดาของตน ¹² ในเจ้ามีคนรับสินบนเพื่อกระทำให้โลหิตตก เจ้าเอาดอกเบี้ยและเอาเงินเฟื้องและทำการโกงจากเพื่อนบ้านของเจ้าโดยการบีบบังคับ และเจ้าได้ลืมนำเอาเสีย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ¹³ ดูเถิด เพราะฉะนั้นเราได้ฟาดมือของเราลงบนผลกำไรธรรมที่เจ้าได้และลงบนโลหิตที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งหลาย ¹⁴ ใจเจ้าจะทนได้หรือ และมีมือของเจ้าจะแข็งแรงอยู่หรือ ในวันที่เราจะเอารื่องกับเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งวาทแล้ว และเราจะกระทำ ¹⁵ เราจะให้เจ้ากระจัดกระจายไปในหมู่ประชาชาติ และกระจ่ายเข้าไปตามประเทศต่างๆ และเราจะเผาเอาความโสโครกออกจากเจ้าเสีย ¹⁶ เจ้าจะได้มรดกของเจ้าเพราะตัวเจ้าเองท่ามกลางสายตาของประชาชาติ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์

อิสราเอลเป็นขี้โลหะ (ความโสโครก ในเตาหลอม

¹⁷ และพระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ¹⁸ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สำหรับเราวงศ์วานอิสราเอลกลายเป็นขี้โลหะ เขาทั้งสี่เป็นทองสัมฤทธิ์ ดีบุก เหล็ก และตะกั่วในเตาหลอม เขาเป็นขี้โลหะเงินไปหมด ¹⁹ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นขี้โลหะ ไปเสียทั้งสี่แล้ว เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม ²⁰ อย่างที่คนเขารวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และตะกั่วและดีบุกไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไปเผาไหม้และละลาย ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกริ้วและด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย ²¹ เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราเผาเจ้า และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น ²² เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงนั้นนั้น และเจ้าจะทราบวาท เราคือพระเยโฮวาห์ได้แสดงความกริ้วของเราลงเหนือเจ้า

บรรดาปุโรหิต เจ้านาย ผู้พยากรณ์และประชาชนได้กระทำบาปแล้ว

²³ และพระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ²⁴ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับแผ่นดินนั้นว่า เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ หรือฝนมิได้ชะในวันพิโรธ ²⁵ มีการวางแผนร้ายระหว่างพวกผู้พยากรณ์ท่ามกลางแผ่นดินนั้น เป็นเหมือนสิ่งใดที่คร้ามลึกเหยื่ออยู่ เขาทั้งหลายกินชีวิตมนุษย์ เขาริบทรัพย์สมบัติและสิ่งประเสริฐไป เขาได้กระทำให้เกิดหญิงม่ายมีขึ้นมากมายท่ามกลางแผ่นดินนั้น ²⁶ ปุโรหิตของเขาได้ละเมิดราชบัญญัติของเรา และได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของเรา เขามิได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งสามัญ เขามิได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างของมลทินและของสะอาด เขาได้ข่มขืนนิตของเขไว้จากวันสะบาโตของเรา ดังนั้นแหละเราจึงถูกลบหลู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย ²⁷ เจ้านายในท่ามกลางแผ่นดินเป็นเหมือนสุนัขป่าที่ฉีกเหยื่อ ทำให้โลหิตตก ทำลายชีวิตเพื่อจะเอากำไรที่อื้อสัด ²⁸ และผู้พยากรณ์ของแผ่นดินนั้นก็จับด้วยปูนขาว ให้เขาเห็นนิมิตเท็จ และให้คำทำนายมุสาแก่เขา โดยกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ตรัสเลย ²⁹ ประชาชนแห่งแผ่นดินกระทำการปิตันและกระทำโจรกรรม เอาเย็บบังคับคนยากจนและคนขัดสน และบีบบังคับคนต่างด้าวอย่างยุติธรรม ³⁰ และเราก็แสวงหาสักคนหนึ่งในพวกเขาซึ่งจะสร้างรากฐานไม้และยืนอยู่ในช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดินนั้น เพื่อเรา

จะมีได้ทำลายมันเสีย แต่ก็หาไม่ได้สักคนเดียว ³¹ ฉะนั้นเราจึงเทความกริ้วของเราลงเหนือเขา เราได้เผาผลาญเขาด้วยเพลิงพิโรธของเรา เราได้ตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ□

23

คำอุปมาเรื่องพี่สาวน้องสาวสองคน

¹ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มีผู้หญิงสองคน เป็นบุตรสาวมารดาเดียวกัน ³ เธอเล่นซู้ในอียิปต์ เธอเล่นซู้ตั้งแต่สาว ๆ ณ ที่นั้นถิ่นของเธอถูกเคล้าคลึง และออกพรหมจารีของเธอก็ถูกจับต้อง ⁴ คนที่ชื่อโอโฮลาห์และโอโฮลิบาห์เป็นพี่น้องสาว ทั้งสองมาเป็นของเรา ทั้งสองเกิดบุตรชายหญิง เรื่องชื่อนั้น โอโฮลาห์คือสะมาเรีย และโอโฮลิบาห์คือเยรูซาเล็ม ⁵ โอโฮลาห์เล่นซู้เมื่อเธอเป็นของเรา เธอหลุมหลวพวกคนรักของเธอ คืออัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ ⁶ ซึ่งแต่งกายสีม่วง และเป็นเจ้าเมือง และผู้บังคับบัญชา ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา พลม้าขี่ม้า ⁷ เธอเล่นซู้กับคนเหล่านั้น ซึ่งเป็นบุคคลที่คัดเลือกแล้วของอัสซีเรียทุกคน และเธอก็กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของทุกคนที่เธอหลุมหลวนั้น ⁸ เธอมิได้เลิกการเล่นซู้ซึ่งเธอได้นำมาจากอียิปต์ เพราะว่าเมื่อยังสาวอยู่คนหนุ่มก็เข้านอนกับเธอ และจับต้องออกพรหมจารีของเธอ และเทราคะของเขาให้แก่เธอ ⁹ เพราะฉะนั้นเราจึงมอบเธอให้ตกอยู่ในมือพวกคนรักของเธอ คือในมือคนอัสซีเรียซึ่งเธอหลุมหลวนั้น ¹⁰ ผู้เหล่านั้นเผยความเปลือยเปล่าของเธอ เขาจับบุตรชายหญิงของเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เธอจึงเป็นคำเยาะเย้ยท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย ในเมื่อได้พิพากษาลงโทษเธอแล้ว ¹¹ เมื่อโอโฮลิบาห์น้องสาวของเธอเห็นเช่นนั้น เธอก็ทราบดีเสียยิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการหลุมหลว และในการเล่นซู้ซึ่งทราบดีเสียยิ่งกว่าพี่สาว ¹² เธอหลุมหลวอัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ เจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ซึ่งแต่งเกราะเต็ม พลม้าขี่ม้า ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา ¹³ และเราเห็นว่าเธอมีมลทินเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เดินทางเดียวกัน ¹⁴ แต่เธอยังเล่นซู้ยิ่งขึ้น เมื่อเธอเห็นรูปคนอยู่บนผนัง เป็นรูปคนเคลเดียเขียนด้วยสีแดงเข้ม ¹⁵ มิใช่เขมขัดคาดเอา มิใช่พวกศิระชายห้อยอยู่ ทุกคนเป็นเหมือนนายทหาร เป็นรูปชาวบาบิโลนซึ่งแผ่นดินเดิมของเขา คือเคลเดีย ¹⁶ เมื่อเธอเห็นรูปนั้นก็หลุมหลวเขาเสียแล้ว และส่งผู้สื่อสารไปหาเขาที่เคลเดีย ¹⁷ ชาวบาบิโลนก็มาหาเธอถึงเตียงรัก และเขาก็กระทำให้เธอเป็นมลทินด้วยราคะของเขา หลังจากที่เขาได้โสโครกกับเขาแล้ว จิตใจเธอก็เบื่อนาย ¹⁸ เมื่อเธอได้ทำการเล่นซู้เสียอย่างเปิดเผย และเธอสำแดงความเปลือยเปล่าของเธอ จิตใจเราก็มืดมนเธอ อย่างที่จิตใจเราเบื่อนายที่สาวของเธอ ¹⁹ ถึงกระนั้นเธอยังหวังการเล่นซู้ของเธอขึ้นอีก โดยหวังระลึกถึงเมื่อครั้งยังสาวอยู่ เมื่อเธอเล่นซู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ²⁰ เธอหลุมหลวซู้ของเธอที่นั่น สำเนาของเขาก็เหมือนของลา และของเขาก็เหมือนของม้า ²¹ ดังนั้นแหละ เจ้าก็อาศัยในราคะเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์จับต้องออกของเจ้า และเคล้าคลึงหัวนมสาวของเจ้า□ ²² เพราะฉะนั้น โอโฮโฮลิบาห์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า □ดูเถิด เราจะเร้าคนรักที่จิตใจเจ้าเบื่อนายแล้วนั้น ให้มาสู่เจ้า และเราจะนำเขามาสู่เจ้าจากทุกด้าน ²³ มิคนบาบิโลน และคนเคลเดียทั้งสิ้น เปโซดและโซอา และโคอา ทั้งคนอัสซีเรียทั้งสิ้นด้วย เป็นคนหนุ่มที่พึงปรารถนา เจ้าเมือง ผู้บังคับบัญชาทั้งสิ้น เป็นนายทหารและผู้มีชื่อเสียง ทุกคนขี่ม้า ²⁴ เขาจะมาต่อสู้เจ้า มีรถรบ เกรียนและล้อเลื่อน และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เขาจะตั้งตนต่อสู้เจ้าทุกด้าน ด้วยตั้งและโล่ และหมวกเหล็ก และเราจะมอบการพิพากษาต่อหน้าเขา และเขาทั้งหลายจะพิพากษาเจ้าตามหลักการพิพากษาของเขาทั้งหลาย ²⁵ และเราจะมุ่งความร้อนรนของเราต่อสู้เจ้า และเขาจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกรี้ยวกราด เขาจะตัดจมูกและตัดหูของเจ้าออกเสีย และผู้ที่รอดตายจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะจับบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และคนที่รอดตายของเจ้าจะถูกเผาด้วยไฟ ²⁶ เขาจะถอดเอาเสื้อของเจ้าออก และนำเอาเครื่องรูปพรรณงามๆของเจ้าไปเสีย ²⁷ เราจะให้ราคะและการเล่นซู้ซึ่งเจ้านำมาจากแผ่นดินอียิปต์สูญสิ้นลง เพื่อเจ้าจะมีได้เงยหน้าขึ้นดูคนอียิปต์ และระลึกถึงเขาอีกต่อไป ²⁸ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของผู้ที่เจ้าเกลียดชัง ในมือของผู้เหล่านั้นที่จิตใจเจ้าเบื่อนาย ²⁹ และเขาทั้งหลายจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง และจะริบเอาบรรดาผลแห่งการงานของเจ้าไปเสีย และจะทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและล่อนจ้อน จะต้องเปิดเผยความเปลือยเปล่า ราคะและการเล่นซู้ของเจ้า ³⁰ เราจะกระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า เพราะเจ้าเล่นซู้ตามประเพณี และเพราะเจ้ากระทำตัวของเจ้าให้มัวหมองไปด้วยรูปเคารพของเขาทั้งหลาย ³¹ เจ้าดำเนินตามทางแห่งพี่สาวของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะมอบถ้วยของเธอใส่มือเจ้า ³² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะต้องดื่มจากถ้วยของพี่สาวเจ้า ซึ่งลึกและใหญ่ เจ้าจะเป็นที่หัวเราะเยาะและถูกสบประมาทเพราะถ้อยคำนั้นๆ ³³ เจ้าจะเต็มไปด้วยความมึนเมาและความเศร้าโศกเสียใจ ด้วยถ้วยแห่งความน่าสะพรึงกลัวและการรกร้างว่างเปล่า ถ้วยแห่งสะมาเรียพี่สาวของเจ้า ³⁴ เจ้าจะดื่มและดื่มจนเกลี้ยง เจ้าจะทะเสษถ้วยและนีกอกของเจ้าเสีย เพราะเราได้นำมาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ³⁵ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าลืม

เราและหญิงเราไปไว้เบื้องหลังเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นเจ้าจงรับโทษราคะและการเล่นชู้ของเจ้าเถิด³⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า ๒บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาโอโฮลาห์และโอโฮลิบาห์หรือ จงประกาศให้เขาทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา³⁷ เพราะว่าเธอได้กระทำการล่วงประเวณี และโลหิตอยู่ในมือของเธอ เธอกระทำการล่วงประเวณีกับรูปเคารพของเธอ และเธอยังถวายบุตรชายซึ่งเธอบังเกิดให้แก่เรานั้น ให้ลุยไฟเพื่อเผาผลาญเขาเสีย³⁸ ยิ่งกว่านั้นอีก เธอได้กระทำเช่นนี้แก่เรา คือเธอได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินในวันเดียวกัน และลบหลู่วันสะบาโตของเรา³⁹ คือขณะที่เธอฆ่าลูกของเธอเป็นเครื่องบูชารูปเคารพ ในวันนั้นเธอก็เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา และกระทำสถานนั้นให้เป็นมลทิน ดูเถิด เธอกระทำสิ่งเหล่านี้ในนิเวศของเรา⁴⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก เธอยังได้ให้ไปหาผู้ชายมาจากเมืองไกล คือเธอใช้ผู้สื่อสารไปหา และดูเถิด เขาก็มา เธอก็ชำระตัวของเธอ เธอทาตาของเธอ และแต่งกายของเธอด้วยเครื่องประดับ เพื่อคนเหล่านั้น⁴¹ เธอนั่งอยู่บนตั่งอันสูงศักดิ์ มีโต๊ะวางอยู่ข้างหน้า ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าได้วางเครื่องหอมและน้ำมันของเรา⁴² เสียงของประชาชนที่ปล่อยตัวก็ดังอยู่กับเธอพร้อมกับคนสามัญ เขา นำคนเสปามาจากถิ่นทุรกันดารด้วย และเขาเอากาโลมมือสวที่มีมือของผู้หญิง และสวมมงกุฎงามบนศีรษะของเธอทั้งสอง⁴³ เราจึงกล่าวเรื่องเธอ ผู้ที่ร่วมโรยโดยการล่วงประเวณีว่า เขายังเล่นชู้กับเธอหรือ และเธอยังเล่นชู้กับเขาหรือ⁴⁴ เพราะชายเหล่านั้นยังเข้าหาเธอ อย่างเดียวกับผู้ชายเข้าหาหญิงที่เป็นโสเภณี ดังนั้น เขาก็เข้าหาโอโฮลาห์กับโอโฮลิบาห์ซึ่งเป็นหญิงมีราคะ⁴⁵ แต่คนชอบธรรมจะพิพากษาเธอด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้ล่วงประเวณี และด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้กระทำโลโหดตก เพราะเธอเป็นผู้หญิงล่วงประเวณี และเพราะโลหิตอยู่ในมือของเธอ⁴⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า จงนำกองทัพบาสู้กับเธอทั้งสองนี้ และเราจะมอบเธอไว้แก่ความครั่นคร้ามและการถูกริบ⁴⁷ และกองทัพบาจะเหินขว้างเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เขาจะฆ่าบุตรชายหญิงของเธอ และเผาเรือนทั้งหลายของเธอเสียด้วยไฟ⁴⁸ ดังนี้แหละ เราจะให้ราคะในแผ่นดินนั้นสูญสิ้นเสียที เพื่อผู้หญิงทั้งหลายจะได้รับความตกเดือนและไม่ประพฤติราคะอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น⁴⁹ ส่วนราคะของเจ้านั้นเจ้าจะต้องรับโทษ และเจ้าจะต้องรับโทษเรื่องการบูชารูปเคารพอย่างบาปหนาของเจ้า และเจ้าจะทราบที่เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า⁵⁰

24

คำอุปมาเรื่องหมอน้ำที่ดื่มอยู่

¹ เมื่อวันทีสิบเดือนทีสิบปีที่เก้า พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² ๒บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเขียนชื่อของวันนี้ไว้ วันนี้ทีเดียว กษัตริย์บาบิโลนล้อมเยรูซาเล็มในวันนี้เอง³ และจงกล่าวคำอุปมาแก่วงศ์วานที่มักกบฏ และพูดกับเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า จงตั้งหม้อไว้ ตั้งไว้ชี่ เทนัในสัหม้อด้วย⁴ ใส่ซินเนื้อเข้าไป เอาซินเนื้อดีๆ คือเนื้อโคขุนและเนื้อสันเขาหน้า เลือกกระดูกดีมาใส่ให้เต็ม⁵ จงเลือกแกะที่ดีที่สุดมาตัวหนึ่ง ใช้กระดูกเหล่านั้นเป็นไฟในไฟนั้น จงต้มให้ดี เพื่อเคี้ยวกระดูกที่อยู่ในนั้นด้วย⁶ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต วิบัติแก่หม้อที่ขึ้นสนิมข้างในและซึ่งสนิมมิได้หลุดออกมา จงเอาเนื้อออกทีละชิ้นๆ อย่างสละกละ⁷ เพราะว่าโลหิตที่เธอกระทำให้ตกนั้นยังอยู่ท่ามกลางเธอ เธอวางไว้บนหิน เธอมิได้เทลงดิน เพื่อเอาฝุ่นกลบไว้⁸ เราได้วางโลหิตที่เธอทำให้ตกนั้นไว้บนก้อนหินเพื่อมิให้ปิดโลหิตนั้นไว้ เพื่อเราความพิโรธ และทำการแก้แค้น⁹ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต เราจะกระทำให้กองไฟนั้นใหญ่ขึ้นด้วย¹⁰ จงสูมฟืนเข้าไปและก่อไฟขึ้น ต้มเนื้อให้ดี แล้วปรุงแต่งให้อร่อย และปล่อยกระดูกให้ไหม้¹¹ และวางหม้อเปล่าไว้บนถ่าน เพื่อให้อองสัมผัสฤทธิ์นั้นร้อนและไหม้ ให้ความโสโครกละลายเสียในนั้น ให้สนิมของมันไหม้¹² เธอกระทำตัวของเธอเหนียวด้วยการสาธยาย สนิมที่หน้าของเธอก็ไม่หลุดออกไปจากเธอ สนิมนั้นจะต้องอยู่ในไฟ¹³ ราคะของเจ้าโสโครก เพราะว่าเราได้ชำระเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ชำระตัว เจ้าจะไม่ถูกชำระจากความโสโครกของเจ้าอีกต่อไป จนกว่าเราจะระบายความแค้นของเราออกเหนือเจ้าจนหมด¹⁴ เราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งแล้วแล้ว จะเป็นไปอย่างนั้น เราจะกระทำเช่นนั้น เราจะไม่ถอยกลับ เราจะไม่สวามิฉันใจ เราจะพิพากษาเจ้าตามวิธีการและการกระทำของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นแหละ⁵¹

ภรรยาของเอเสเคียลเสียชีวิต

¹⁵ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ¹⁶ ๒บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะเอาสิ่งที่พอตาของเจ้าไปเสียจากเจ้าด้วยการประหารเสียแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าก็อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ หรือให้น้ำตาตก¹⁷ จงอดกลั้น ไม่คร่ำครวญเถิด อย่าไว้ทุกข์ให้คนตาย จงโศกเศร้าของเจ้า และสวมรองเท้าของเจ้า อย่าปิดริมฝีปากหรือรับประทานอาหารของมนุษย์¹⁸ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูดกับประชาชนตอนเช้า และภรรยาของข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิตตอนเย็น รุ่งเช้าขึ้นข้าพเจ้าก็กระทำอย่างที่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชา¹⁹ ประชาชนก็ถาม

ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่บอกเราทั้งหลายหรือว่า สิ่งนี้มีความหมายอะไรแก่เรา ซึ่งท่านกระทำเช่นนั้น? 20 แล้วข้าพเจ้าก็พูดกับเขาว่า พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 21 จงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลบหลู่สถานบริสุทธิ์ของเราอันเป็นความล้าเลิศในอำนาจของเจ้า ความปรารถนาแห่งตาของเจ้า และสิ่งที่จิตวิญญาณของเจ้าหวังโย บุตรชายหญิงของเจ้าซึ่งเจ้าทิ้งไว้เบื้องหลังจะล้มลงด้วยดาบ 22 และเจ้าทั้งหลายจะกระทำอย่างที่เรากระทำ เจ้าจะไม่ปิดริมฝีปาก หรือรับประทานอาหารของมนุษย์ 23 ผ้าโพกจะอยู่บนศีรษะของเจ้า และรองเท้าจะอยู่ที่เท้าของเจ้า เจ้าจะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ แต่เจ้าจะทรุดลงเพราะความชั่วช้าของเจ้า และจะโอดครวญแก่กันและกัน 24 เอเสเคียลจะเป็นเครื่องหมายสำคัญแก่เจ้าทั้งหลาย ดังนี้ เขาได้กระทำสิ่งใด เจ้าจะกระทำอย่างนั้นทุกอย่าง เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้มาถึง เจ้าจะได้ทราบ เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า 25 และเจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ในวันที่เราเอาที่กำบังเข็มแข็งของเขาทั้งหลายออกไป อันเป็นความร่าเริงและเป็นสง่าราศีของเขา สิ่งทีพวดาของเขาทั้งหลาย และสิ่งที่ใจของเขาปรารถนา ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเขา 26 ในวันนั้น ผู้ที่ภัยจะมาหาเจ้า เพื่อจะรายงานข่าวให้เจ้าได้ยินเอง 27 ในวันนั้น ปากของเจ้าจะหยาบไม่ต่อหน้าผู้หนึ่ง และเจ้าจะพูดและจะไม่เป็นไปอีกต่อไป ดังนั้นเจ้าจะเป็นหมายสำคัญสำหรับเขา และเขาทั้งหลายจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์

25

การพิพากษาลงโทษคนอัมโมน

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มุ่งหน้าของเจ้าไปยังคนอัมโมน และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา 3 จงกล่าวแก่คนอัมโมนว่า จงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้ากล่าวว่ายอสา 4 เหนือสถานบริสุทธิ์ของเราเมื่อที่นั้นถูกลบหลู่ และเหนือแผ่นดินอิสราเอลเมื่อแผ่นดินนั้นรกร้างไป และเหนือวงศ์วานยูดาห์เมื่อต้องตกไปเป็นเชลย 4 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะมอบเจ้าให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกให้เป็นกรรมสิทธิ์ เราจะตั้งปราสาททั้งหลายท่ามกลางเจ้า และสร้างที่อยู่ของเขาท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะรับประทานผลไม้ของเจ้า และจะดื่มน้ำนมของเจ้า 5 เราจะทำให้เมืองรับบาห์เป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำให้ที่ของกันคนอัมโมนเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ แล้วเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ตบมือและกระเทาะเท้าและปัดด้วยใจคิดร้ายต่อแผ่นดินอิสราเอล 7 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราได้ยื่นมือของเราออกต่อผู้เจ้า และจะมอบเจ้าไว้แก่ประชาชนทั้งหลายให้เป็นของรับ และเราจะตัดเจ้าออกเสียจากชนชาติทั้งหลาย และเราจะทำให้เจ้าพินาศไปจากประเทศต่างๆ เราจะทำลายเจ้า แล้วเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์

การพิพากษาลงโทษคนโมอับ

8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะโมอับและเสอีร์กล่าวว่า ข้าพเจ้าดูเถิด วงศ์วานยูดาห์ก็เหมือนประชาชนชาติอื่นๆทั้งสิ้น 9 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะเปิดไหล่เขาโมอับจนไม่มีเมืองเหลือ คือเมืองของเขาจากด้านนั้น สง่าราศีของประเศนั้น คือเมืองเบรยชิโมท เมืองบาอัลเมโอนและเมืองศิริยาธิม 10 เราจะมอบเมืองเหล่านั้นให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกพร้อมกับคนอัมโมนให้เป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อว่าจะไม่มีใครนึกถึงคนอัมโมนอีกในท่ามกลางประชาชาติ 11 และเราจะพิพากษาลงโทษโมอับ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์

การพิพากษาลงโทษคนเอโดม

12 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเอโดมได้ประพฤติอย่างแก่แค้นต่อวงศ์วานของยูดาห์ และได้กระทำความชั่วนักหนาในการที่แก่แค้นเขา 13 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือเอโดมด้วย และจะตัดคนและสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น และเราจะกระทำให้เมืองนั้นรกร้างตั้งแต่เมืองเทมาน และชาวเมืองเดดานก็จะล้มลงด้วยดาบ 14 และเราจะวางการแก้แค้นของเราลงเหนือเมืองเอโดมด้วยมือของอิสราเอลประชาชนของเรา และเขาจะกระทำตามความกริ้วและความพิโรธของเราในเมืองเอโดม และเขาจะทราบถึงการแก้แค้นของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้และ

การพิพากษาลงโทษคนฟีลิสเตีย

15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะวงศ์วานฟีลิสเตียได้กระทำอย่างแก่แค้น และทำการแก้แค้นด้วยใจคิดร้ายหมายทำลาย เพราะเกลียดชังแต่หนหลัง 16 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือคนฟีลิสเตีย และเราจะตัดคนเครเรือก และทำลายคนที่เหลืออยู่ตามฝั่งทะเลนั้นเสีย 17 เราจะกระทำการแก้แค้นใหญ่ยิ่งเหนือเขาด้วยการขัดเคืองอย่างรุนแรง แล้วเขาจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้วางการแก้แค้นของเราไว้เหนือเขา

26

การพิพากษาลงโทษที่จะมาสู่เมืองไทระ

1 อยู่มาในวันต้นเดือนปีที่สิบเอ็ด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะว่าเมืองไทระได้พุดเถียงพันกับเยรูซาเล็มว่า 3 □อ้ายา ประตูเมืองของชนชาติทั้งหลายหักเสียแล้ว มันเปิดกว้างไว้รับข้า มันร้างเปล่าแล้ว ข้าจะบริบูรณ์ขึ้น□ 3 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด โอ เมืองไทระเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และจะนำประชาชาติเป็นอันมากมาต่อสู้เจ้า ดังทะเลกระทำให้คลื่นของมันขึ้นมา 4 เขาทั้งหลายจะทำลายกำแพงเมืองไทระ และพังทลายหอคอยของเมืองนั้นเสีย และเราจะขุดดินเสียจากเมืองนั้น กระทำให้อยู่บนยอดของศิลา 5 เมืองนั้นจะเป็นที่สำหรับตากอวนอยู่กลางทะเล เพราะเราได้สั่งวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส และเมืองนั้นจะเป็นของปล้นแห่งบรรดาประชาชาติ 6 และพวกเรือดาของเมืองนี้ซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่จะต้องถูกฆ่าเสียด้วยดาบ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ 7 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเบบคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์มายังเมืองไทระจากทิศเหนือ พร้อมทั้งม้าและรถรบกับพลม้าและกองทหารกับคนมากมาย 8 ท่านจะฆาติดาของเจ้าบนแผ่นดินใหญ่เสียด้วยดาบ ท่านจะก่อกำแพงล้อมเจ้าไว้และก่อเชิงเทินทำด้วยตังต่อสู้กับเจ้า 9 ท่านจะตั้งเครื่องทะเลงต่อสู้กับกำแพงของเจ้า และท่านจะเอาขวานของท่านฟันหอคอยของเจ้าลง 10 ม้าของท่านมากมายจนฝุ่นม้าตลบคลุมเจ้าไว้ กำแพงเมืองของเจ้าจะสิ้นสะเทือนด้วยเสียงพลม้าและล้อเลื่อนและรถรบ เมื่อท่านจะยกเข้าประตูเมืองของเจ้า อย่างกับคนเดินเข้าเมืองเมื่อเมืองนั้นแตกแล้ว 11 ท่านจะย่ำที่ถนนทั้งปวงของเจ้าด้วยกีบม้า ท่านจะฆ่าชนชาติของเจ้าเสียด้วยดาบ และเสาอันแข็งแรงของเจ้าจะล้มลงถึงดิน 12 ทรัพย์สมบัติของเจ้าเขาทั้งหลายจะเอาเป็นของริบ และสินค้าของเจ้าเขาจะเอามาเป็นของปล้น เขาจะพังกำแพงของเจ้าลง และจะทำลายบ้านอันพึงใจของเจ้าเสีย หิน ไม้ และดินของเจ้านั้นเขาจะโยนทิ้งเสียกลางน้ำ 13 เสียงเพลงของเจ้านั้นเราก็คงให้หยุด และเสียงพิณเขาคู่ของเจ้าจะไม่ได้อีก 14 เราจะทำให้อยู่บนยอดของศิลา เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอวน จะไม่มีใครสร้างเจ้าขึ้นใหม่เลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่เมืองไทระว่า เกาะต่างๆจะมีได้สิ้นสะเทือนด้วยเสียงที่เจ้าล้ม เมื่อผู้บาบเรียน้องครวญคราง เมื่อการเช่นฆ่าได้เกิดอยู่ท่ามกลางเจ้าหรือ 16 แล้วเจ้านายทั้งสิ้นที่ทะเลจะก้าวลงมาจากบัลลังก์และเปลื้องเครื่องทรงออก และปลดเครื่องแต่งตัวที่ปักอกออกเสีย และจะเอาความสิ้นกลัวมาเป็นเครื่องทรง จะประทับอยู่บนพื้นดิน และสิ้นอยู่ทชขณะและหวาดกลัวเพราะเจ้า 17 ท่านเหล่านี้จะเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเรื่องเจ้า และกล่าวแก่เจ้าว่า □ผู้พิพลเมืองเป็นชาวทะเลเสีย เจ้าถูกทำลายแล้ว เจ้าเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง เจ้าเป็นเมืองซึ่งกล่าวอยู่ที่ทะเล ทั้งเจ้าและชาวเมืองของเจ้าว่าถึงคนที่นี่แล้วเจ้าให้เขากลัว 18 บัดนี้ เกาะทั้งหลายก็จะสิ้นสะเทือนในวันนั้นเจ้าล้มลง เออ บรรดาเกาะที่อยู่ใกล้ก็จะกลัวเพราะเจ้าสิ้นไปเสีย□ 19 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อเราจะทำให้เจ้าเป็นเมืองรกร้างเหมือนอย่างเมืองที่ไม่มีคนอาศัย เมื่อเราจะนำทะเลลึกมาท่วมเจ้า และน้ำมากหลายจะคลุมเจ้าไว้ 20 แล้วเราจะนำเจ้าลง ไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนคนตาย ไปอยู่กับคนสมัยเก่า และจะปล่อยให้เจ้าอยู่ที่โลกบาดาล ในสถานที่ที่โดดเดี่ยวอ้างว้างมาแต่โบราณ พร้อมกับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย เพื่อว่าจะไม่มีใครอาศัยอยู่ในเจ้า และเราจะตั้งสำราศีในแผ่นดินของคนเป็น 21 เราจะทำให้เจ้าเป็นที่น่าครั่นคร้าม จะไม่มีเจ้าอีกแล้ว ถึงใครจะมาหาเจ้า เขาก็จะมาหาเจ้าไม่พบอีกต่อไปเป็นนิตย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ□

27

บทคร่ำครวญเรื่องเมืองไทระ (ว 18:1-24)

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 □เจ้าบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเรื่องเมืองไทระ 3 และจงกล่าวแก่เมืองไทระ โอ ผู้ที่อยู่ทางเข้าสู่ทะเลเอ๋ย เป็นพ่อค้าแห่งชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะต่างๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ เมืองไทระเอ๋ย เจ้าได้กล่าวว่า □ข้านี้มีความงดงามพร้อมสรรพ□ 4 พร้อมแดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ผู้ก่อสร้างได้กระทำให้ความงดงามของเจ้าพร้อมสรรพ 5 กระดานเรือของเจ้าทั้งสิ้นเขาทำด้วยไม้สนสามใบมาจากสินีร์ เขาเอาไม้สนสินีร์มาจากเลบานอนทำเป็นเสากระโดงให้เจ้า 6 เอาไม้โอ๊กแห่งเมืองบาซานมาทำเป็นกรรเชียงของเจ้า หมุกอนาเซอร์ทำแท่นฝังด้วยงาช้างซึ่งมาจากเกาะคิทธิม 7 ส่วนใบของเจ้านั้น ทำด้วยผ้าป่านปักเนื้อละเอียดจากอียิปต์ ส่วนสิ่งที่คลุมไว้เหนือเจ้านั้น เป็นสีฟ้าสีม่วงมาจากเกาะต่างๆแห่งเมืองเอลิซาห์ 8 ชาวเมืองไซดอนและเมืองอาร์วัดเป็นฝักรรเชียงของเจ้า โอ ไทระ นักปราชญ์ของเจ้าอยู่ในเจ้า เขาเป็นต้นหนของเจ้า 9 ผู้ใหญ่ของเมืองเกบาลและนักปราชญ์ของเมืองนี้ก็อยู่ในเจ้าเป็นช่างไม้ประจำเรือให้เจ้า บรรดาเรือทะเลทั้งสิ้นพร้อมกะลาสีก็อยู่ในเจ้าเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้า 10 ชาวเปอร์เซีย และลูด และพูต ก็อยู่ในกองทัพของเจ้า เขาทั้งหลายเป็นทหารของเจ้า เขา

แขวนโล่และหมวกเหล็กในเจ้า เขากะทำให้เจ้ามีสง่า ¹¹ ชาวอารวัดพร้อมกับทหารของเจ้าอยู่บนกำแพงโดยรอบ ชาวคามัดอยู่ในหอคอยของเจ้า เขาแขวนโล่ไว้ตามกำแพงของเจ้าโดยรอบ เขากะทำให้ความงามของเจ้าพร้อมสรรพ ¹² ทารชีชไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีทรัพยากรมากมายหลายชนิด เขาเอาเงิน เหล็ก ดีบุก และตะกั่วมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า ¹³ เมืองยวาม ทูบิลและเมเซต ค้าขายกับเจ้า เขาแลกเปลี่ยนคนและภาษาของสัมฤทธิ์กับสินค้าของเจ้า ¹⁴ วงศ์วานโทการมาห์เอาม้า ม้าศึกและส่อมาแลกกับสินค้าของเจ้า ¹⁵ ชาวเดดานทำการค้าขายกับเจ้า เกาะต่างๆเป็นอันมากเป็นตลาดประจำของเจ้า เขานางข้างและไม้มะเกลือมาเป็นค่าของสินค้า ¹⁶ เมืองซีเรียไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เขาเอามรกต ผ้าสีม่วง ผ้าปัก ป่านเนื้อละเอียด หินประการังและโมรามาแลกกับสินค้าของเจ้า ¹⁷ ยูดาห์และแผ่นดินอิสราเอลก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาข้าวสาลีเมืองมินินห์และเมืองปานาง น้ำผึ้ง น้ำมัน พิมเสน มาแลกกับสินค้าของเจ้า ¹⁸ ดามัสกัสไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เพราะทรัพยากรมากมายหลายชนิดของเจ้า มีเหล้าองุ่น เฮลบอน และขนแกะขาว ¹⁹ ดานและยวามมาแลกกับสินค้าของเจ้า เขาเอาเหล็กหล่อ การบูร ตะไคร้มาแลกกับสินค้าของเจ้า ²⁰ เมืองเดดานค้าขายกับเจ้าในเรื่องเสื้อผ้าอันมีค่าสำหรับเหล้ากรบ ²¹ เมืองอาระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเคดาร์ เป็นพ่อค้าขายประจำในเรื่องลูกแกะ แกะผู้ แพะ เขาไปมาค้าขายกับเจ้าในเรื่องเหล่านี้ ²² พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบาและเมืองราอามาห์ค้าขายกับเจ้า เขาเอาเครื่องเทศชนิดดีทั้งสิ้นและเพชรพลอยทุกชนิด และทองคำมาแลกสินค้ากับเจ้า ²³ เมืองยาราน คานเนห์และเอเดน พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบา อัสซุร และคิลมาคค้าขายกับเจ้า ²⁴ เมืองเหล่านี้ทำการค้าขายกับเจ้าในตลาดของเจ้าในเรื่องเครื่องแต่งกายอย่างพิเศษ เสื้อสีฟ้าและเสื้อปัก และพรมทำด้วยด้ายสีต่างๆมัดไว้แน่นด้วยด้ายพื้น ²⁵ กำปั้นทั้งหลายของเมืองทารชีชบรรทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงบริบูรณ์และรุ่งโรจน์อย่างมากในท้องทะเล ²⁶ ฝักรรเชียงของเจ้านำเจ้าออกไปในที่ทะเลลึก ลมตะวันออกทำให้เจ้าอับปางในห้องทะเล ²⁷ ทารชีชสินของเจ้า ของขายของเจ้า สินค้าของเจ้า ลูกเรือของเจ้า และต้นหนของเจ้า ข้างไม้ประจำของเจ้า ผู้ค้าสินค้าของเจ้า นักบวชทั้งสิ้นของเจ้าผู้อยู่ในเจ้าพร้อมกับพรรคพวกทั้งสิ้นของเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้า จะจมลงในห้องทะเลในวันล่มจมของเจ้า ²⁸ แผ่นดินจะสั่นสะท้านเมื่อได้ยินเสียงโวยวายของต้นหนของเจ้า ²⁹ บรรดาผู้ที่ถือกรรเชียง พากลูกเรือและบรรดาต้นหนแห่งทะเลจะลงมาจากเรือของเขา มายืนอยู่บนฝั่ง ³⁰ และจะพิลาปร่ำไห้เพราะเจ้า และจะร้องไห้หนักหนา เขาจะเหวี่ยงฝุ่นขึ้นศีรษะของเขา และจะกลิ้งเกลือกอยู่ที่กองขี้เถ้า ³¹ เขาจะโกนผมเพราะเจ้าและเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ เขาจะร้องไห้เพราะเจ้าด้วยจิตใจอันซมซานกับไวทุกข์หนัก ³² ในการพิลาปร่ำไห้นั้น เขาจะเปล่งเสียงบทร่ำครวญเพื่อเจ้าและได้ร้องทุกข้อเพื่อเจ้าว่า □ มีเมืองใดหรือที่ถูกทำลายเหมือนเมืองไทระ ในท่ามกลางทะเล ³³ เมื่อสินค้าของเจ้ามาจากทะเลเขาก็กระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากพอใจ เจ้าได้กระทำให้บรรดาภักษัตริย์แห่งโลกมั่งคั่ง ด้วยสมบัติและสินค้าอันอุดมของเจ้า ³⁴ ในเมื่อเจ้าอับปางเสียด้วยทะเลในห้วงน้ำลึก สินค้าของเจ้าและพรรคพวกทั้งหลายของเจ้าจะได้จมลงพร้อมกับเจ้า ³⁵ พวกชาวเกาะต่างๆทั้งสิ้นจะตกตะลึงเพราะเจ้า ภักษัตริย์ทั้งหลายของพวกเขาก็จะเกรงกลัวยิ่งนัก สัพพะพิภคร์ของพระองค์ก็ดูวิตกกังวล ³⁶ พ่อค้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายจะเย้ยหยันเจ้า เจ้าจะเป็นสิ่งที่น่าหวาดผวา และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์ □

28

การดีเตือนเจ้าเมืองไทระ

¹ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เยอ จงกล่าวแก่เจ้าเมืองไทระว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะใจของเจ้าผยองขึ้นและเจ้าได้กล่าวว่า □ ข้าเป็นพระเจ้า ชำนาญอยู่ในที่นั่งแห่งพระเจ้าในห้องทะเล □ แต่เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า แม้เจ้าจะยึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า ³ ดูเถิด เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลจริง ไม่มีความลับอันใดที่ซ่อนให้พ้นเจ้าได้ ⁴ เจ้าหาทรัพยากรสมบัติมาสำหรับตนโดยสติปัญญาและความเข้าใจของเจ้า และได้รวบรวมทองคำและเงินมาไว้ในคลังของเจ้า ⁵ ด้วยสติปัญญายิ่งใหญ่ในการค้าของเจ้า เจ้าได้ทวีทรัพยากรสมบัติของเจ้าขึ้น และจิตใจของเจ้าก็ผยองขึ้นในทรัพยากรสมบัติของเจ้า ⁶ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้ายึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า ⁷ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำคนต่างด้าวมาสู่เจ้า เป็นชนชาติที่ทารุณในบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลายจะชักดาบออกต่อสู้กับความงามแห่งสติปัญญาของเจ้า และเขาจะกระทำให้ความฉลาดปราดเปรื่องของเจ้าเป็นมลทิน ⁸ เขาทั้งหลายจะดันเจ้าลงไปในปากแดนคนตาย และเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าในห้องทะเล ⁹ เจ้ายังจะกล่าวอีกหรือ ว่า □ ข้าเป็นพระเจ้า □ ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า ถึงเจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า อยู่ในมือของคนที่ฆ่าเจ้า ¹⁰ เจ้าจะตายอย่างคนที่มิได้เข้าสู่หนตาย โดยมีของของคนต่างด้าว เพราะเราได้ส่งราชาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส □ ¹¹ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ¹² บุตรแห่งมนุษย์เยอ จงเปล่งเสียงบทร่ำครวญเพื่อภักษัตริย์เมืองไทระ และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เดิมด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ ¹³

เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื้อของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชรพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความเชี่ยวชาญแห่งร่าเมณาและปิงของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา¹⁴ เจ้าเป็นครูผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง¹⁵ เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า¹⁶ ในความอุดมสมบูรณ์แห่งการค้าของเจ้านั้น เจ้าก็เต็มด้วยการทারণ เจ้ากระทำบาป ดังนั้น โอ ครูผู้พิทักษ์ของเจ้า เราจะขับเจ้าออกไปจากภูเขาแห่งพระเจ้าดุจสิ่งมลทิน และเราจะกำจัดเจ้าเสียจากท่ามกลางศิลาเพลิง¹⁷ จิตใจของเจ้าพองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้ากระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า เราจะไม่เยี่ยงเจ้าดังที่ดิน เราจะตีแผ่เจ้าต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลาย เพื่อตาของท่านทั้งหลายเหล่านั้นจะเพิกนัยอยู่ที่เจ้า¹⁸ เจ้ากระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าเป็นมลทิน โดยความชั่วช้าเป็นอันมากของเจ้า ในการค้าอันชั่วช้าของเจ้า เหตุฉะนั้นเราจะนำไฟออกมาจากท่ามกลางเจ้า ไฟจะเผาผลาญเจ้า เราจะกระทำให้เจ้าเป็นถ้ำถ่านไปบนแผ่นดินโลกท่ามกลางสายตาของคนทั้งปวงที่มองดูเจ้าอยู่¹⁹ บรรดาผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เขาจะตกตะลึงเพราะเจ้า เจ้าจะสิ้นสูญลงอย่างน่าครั้นคร้าม และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดย์

การพิพากษาลงโทษเมืองไซดอน

²⁰ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ²¹ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าต่อสู้ไซดอน และพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น ²² และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ โอ ไซดอนเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะสาแดงสง่าราศีของเราท่ามกลางเจ้า และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษในเมืองนั้น และสาแดงความบริสุทธิ์ของเราในเมืองนั้น ²³ เพราะเราจะส่งโรคระบาดเข้ามาในเมืองนั้น และส่งโลหิตเข้ามาในถนนของเมืองนั้น คนที่ถูกบาดเจ็บจะล้มลงท่ามกลางเมืองนั้น ส้มลงด้วยดาบที่อยู่รอบเมืองนั้นทุกด้าน แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์²⁴ และส่วนวงศ์วานอิสราเอลนั้น จะไม่มีหนามยอกย้อมที่ทิ่มแทง หรือมีหนามใหญ่มาหยอกอีก ท่ามกลางคนทั้งปวงซึ่งได้เคยกระทำแก่เขาด้วยความดูหมิ่น แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

พระเจ้าจะทรงรวบรวมวงศ์วานอิสราเอล

²⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อเราจะรวบรวมวงศ์วานอิสราเอลจากชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางนั้น และเมื่อเราจะสาแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้มอบให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา²⁶ และเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในที่นั้นอย่างปลอดภัย เออ เขาจะสร้างบ้านเรือนและปลูกสวนองุ่น เมื่อเรากระทำการพิพากษาลงโทษคนทั้งหลายที่อยู่รอบเขา ผู้ได้กระทำต่อเขาด้วยความดูหมิ่นนั้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ด้วยความมั่นใจ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

29

ทรงสัญญาว่าจะพิพากษาลงโทษอียิปต์

¹ เมื่อวันที่สิบสองเดือนสิบในปีที่สิบ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู้ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ พยากรณ์กล่าวโทษกษัตริย์และอียิปต์ทั้งสิ้น ³ พุด ไปเถิด และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้เป็นพยานาคมหิมา นอนอยู่กลางแม่น้ำทั้งหลายของมัน ผู้กล่าวว่า โอแม่น้ำของข้าก็เป็นที่ของข้า ข้าสร้างมันขึ้นเพื่อตัวของข้าเอง⁴ เราจะเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า และจะกระทำไหปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าติดกับเกล็ดของเจ้า และเราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า และบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าจะติดอยู่กับเกล็ดของเจ้า⁵ เราจะเหวี่ยงเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะตกลงที่พื้นทุ่ง จะไม่มีใครรวบรวมและฝังเจ้าไว้ เราได้มอบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสัตว์ป่าดินและของนกในอากาศ⁶ แล้วคนที่อยู่ในอียิปต์ทั้งสิ้นจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าเป็นไม้เท้าอชของวงศ์วานอิสราเอล⁷ เมื่อเขาเอามือจับเจ้า เจ้าก็หัก และบาดบ่าของเขาทุกคน และเมื่อเขาฟังเจ้า เจ้าก็โค่น และกระทำให้บั้นเอวของเขาทุกคนสิ้นหมด⁸ ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และตัดมนุษย์และสัตว์ให้ขาดจากเจ้าเสีย⁹ แผ่นดินอียิปต์จะเป็นที่รกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้กล่าวว่า โอแม่น้ำเป็นที่ของข้า และข้าสร้างมันขึ้นมา¹⁰ เหตุฉะนั้น ดูกิจ เราจะต้องสู้กับเจ้า และกับแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่หอคอยแห่งสิเอเนไกลไปจนถึงพรมแดน

เอริโอเปีย 11 จะไม่มีท่ามมนุษย์ข้ามแผ่นดินนั้น และจะไม่มีดินสัตว์ข้ามแผ่นดินนั้น จะไม่มีใครอาศัยอยู่ถึงสี่สิบปี 12 และเราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นที่รกร้างท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้างนั้น และหัวเมืองของมันจะรกร้างอยู่สี่สิบปีท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ 13 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อสิ้นสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมคนอียิปต์จากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งเขากระจัดกระจายไปอยู่ด้วยนั้น 14 และเราจะให้อียิปต์กลับสู่สภาพเดิม และนำเขากลับมายังแผ่นดินปัทโรส ซึ่งเป็นแผ่นดินดั้งเดิมของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นราชอาณาจักรต่ำต้อยที่นั่น 15 จะเป็นราชอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาราชอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่เคยยกตนขึ้นเหนือประชาชาติทั้งหลายอีกเลย เพราะเราจะทำให้เขาเป็นราชอาณาจักรเล็กน้อย ไม่สามารถจะปกครองประชาชาติอื่นได้ 16 และจะไม่เป็นที่วางใจของวงศ์วานอิสราเอลอีก อันทำให้สำนึกถึงความชั่วช้าของเขาเมื่อหันไปพึ่งพาอียิปต์นี้ แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า 17 ต่อมาเมื่อวันที่หนึ่ง เดือนที่หนึ่ง ในปีที่ยี่สิบเจ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 18 □ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เนบุดเนซซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ให้กองทัพมาสู้รบกับเมือง ไทรอยังหนึ่ง จนศิระหูกศิระลาน และปากทุบหักกลิ้งลง ถึงกระนั้นท่านเองหรือกองทัพของท่านก็ไม่ได้อะไรไปจากไทรอยัง อันเป็นค่าแรงซึ่งท่านได้กระทำต่อเมืองนั้น 19 เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ไว้กับเนบุดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเอาคนเป็นอันมากของเขาไปและรีบข้ามของไป และปล้นเอาไปเป็นค่าจ้างกองทัพของท่าน 20 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราได้มอบแผ่นดินอียิปต์ให้ไว้แก่ท่าน เพื่อเป็นค่าแรงงานซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำเพื่อเรา 21 ในวันนั้นเราจะกระทำให้มีเขาก่อขึ้นมาที่วงศ์วานอิสราเอล และเราจะให้เจ้าข้าปากพูดท่ามกลางเขาทั้งหลาย แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์□

30

วันแห่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงลงโทษอียิปต์

1 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 □ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงพิลาปรำไว้เถิดว่า □ อนิจจาหนอวันนั้น□ 3 เพราะวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว วันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา จะเป็นวันมีเมฆ เป็นเวลาที่กำหนดของประชาชาติ 4 ดาบเล่มหนึ่งจะมาเหนืออียิปต์ และความแสนระทมจะอยู่ในเอริโอเปีย เมื่อคนที่ถูกฆ่าจะล้มในอียิปต์ และพวกเขาจะเอาคนเป็นอันมากของประเทศนั้นไปเสีย และรากฐานของเมืองนั้นก็จะถูกทำลายลง 5 เอริโอเปีย และฟุต และลุด และคนที่ปะปนกันทั้งปวง และลิเบีย และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่อยู่ในสันนิบาตจะล้มลงพร้อมกับเขาด้วยดาบ 6 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ผู้เหล่านั้นที่สืบสนนอียิปต์จะล้มลง และอาณาภาพอันผยองของมันจะลงมา และจากหอคอยแห่งสิเอเน เขาจะล้มลงภายในประเทศนั้นด้วยดาบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ 7 และมันจะรกร้างอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้าง และหัวเมืองของมันจะอยู่ท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า 8 และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราวางเพลิงที่อียิปต์ และผู้ขายทั้งหมดของมันก็ตายแล้ว 9 และในวันนั้นทูตจะลงเรือไปจากเรา เพื่อจะกระทำให้คนเอริโอเปียที่เลินเล่ออยู่นั้นครั่นคร้าม ความแสนระทมจะมาถึงเขาเหล่านั้น เหมือนในวันกำหนดของอียิปต์ เพราะ ดูเถิด วันนั้นมาถึงจริงๆ 10 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกระทำให้คนเป็นอันมากของอียิปต์สิ้นสุดลง ด้วยมือของเนบุดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน 11 ตัวท่านพร้อมกับชนชาติของท่านคือชนชาติที่ทารุณที่สุดในบรรดาประชาชาติจะถูกนำเข้ามาเพื่อทำลายแผ่นดินนั้น และเขาจะชักดาบออกต่อสู้อียิปต์ กระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยคนที่ถูกฆ่า 12 และเราจะกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป เราจะขายแผ่นดินนั้นไว้ในมือของคนชั่ว เราจะกระทำให้แผ่นดินและสารพัดที่อยู่บนแผ่นดินนั้นร้างเปล่าโดยมือของคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งนำพาแล้ว 13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะทำลายรูปเคารพ และจะกระทำให้ปฏิมากรที่ในเมืองโนฟสิ้นสุดลง และจะไม่มีเจ้าจากแผ่นดินอียิปต์อีก ดังนั้นเราจะใส่ความยาเกรงไว้ในแผ่นดินอียิปต์ 14 เราจะกระทำให้ปัทโรสเป็นที่รกร้าง และจะวางเพลิงในไศอัน และจะทำการพิพากษาเมืองโน 15 เราจะเหวความเดือดดาลของเราลงบนเมืองสินซึ่งเป็นชุมก้ำสังของอียิปต์ และจะตัดเหล่าฝูงชนออกเสียจากเมืองโน 16 และเราจะวางเพลิงในอียิปต์ เมืองสินจะอยู่ในมหันตทุกข์ เมืองโนจะแตกและเมืองโนฟจะมีปรปักษ์ในเวลากลางวัน 17 ชายฉกรรจ์ของเมืองอาเวนและเมืองพิเบสจะล้มลงด้วยดาบ และเมืองนั้นจะตกไปเป็นเขลย 18 ที่เมืองทาบานเฮสกลางวันจะมืดเมื่อเราทำลายแอกของอียิปต์ และอาณาภาพอันผยองของมันจะสิ้นสุดลง จะมีเมฆมาคลุมเมืองนั้นไว้และเหล่าริดาของเมืองนั้นจะตกไปเป็นเขลย 19 เราจะกระทำการพิพากษาลงโทษอียิปต์ตั้งนี้แหละ แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์□

พระเจ้าทรงช่วยบาบิโลนและสู้กับอียิปต์

²⁰ ต่อมาเมื่อวันที่เจ็ด เดือนที่หนึ่ง ในปีทีสิบเอ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ²¹ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้แขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์หัก และดูเถิด ไม่มีผู้ใดพาแขนให้ ไม่มีผู้ใดเอาฝ่ามือพาแขนเพื่อจะรักษาให้หาย เพื่อให้เข้มแข็งที่จะถือดาบได้อีก ²² เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เราจะหักแขนของเขา ทั้งแขนที่ยังแข็งแรงและแขนที่หักแล้วนั้น เราจะกระทำให้ดาบหลุดจากมือของเขา ²³ เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจ่ายเขาไปตามประเทศต่างๆ ²⁴ และเราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเอาดาบของเราใส่มือให้ แต่เราจะหักแขนของฟาโรห์ และเขาจะคร่ำครวญต่อหน้าท่านอย่างคนถูกบาดเจ็บเจียนจะตาย ²⁵ เราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แต่แขนของฟาโรห์จะตก แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราเอาดาบของเราใส่มือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ท่านจะยืนมั่นนอกตอสุ่แผ่นดินอียิปต์ ²⁶ และเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจาย ไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเขาไปตามประเทศต่างๆ แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์

31

คำพยากรณ์กล่าวโทษฟาโรห์ เปรียบเสมือนปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

¹ และอยู่มา เมื่อวันทีหนึ่งเดือนที่สาม ในปีทีสิบเอ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และแก่หมู่คนของท่านว่า ในความเป็นใหญ่เป็นโตของท่านนั้น ท่านเหมือนผู้ใด ³ ดูเถิด คนอัสซีเรียเปรียบ ได้กับไม้สนสีดาร์ในเลบานอน มีกิ่งงามและมีใบร่มและสูงมาก ยอดอยู่ที่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ ⁴ สายน้ำทำให้มันใหญ่ขึ้น น้ำลึกทำให้มันงอกสูง พร้อมกับมีแม่น้ำของสายน้ำลึกนั้น ไหลรอบที่ที่ปลูกมันไว้ และก่อให้เกิดสายน้ำเล็ก จากแม่น้ำลึกแยกออกไปทั่วต้นไม้ทั้งสิ้นในทุ่งนั้น ⁵ ดังนั้นมันจึงสูงเหนือต้นไม้ในป่าทั้งหลาย กิ่งไม้ก็แตกใหญ่และก้านก็ยาว เพราะน้ำมากหลายเมื่อให้งอก ⁶ นกในอากาศทั้งสิ้น ได้มาทำรังอยู่ในกิ่งของมัน สัตว์ป่าทั้งสี่เดินกลูกออกมาอยู่ใต้ก้าน ประชาชาติใหญ่โตทั้งสิ้นอาศัยอยู่ใต้ร่มของมัน ⁷ มันกิ่งงามด้วยความใหญ่ยิ่งของมัน ด้วยความยาวแห่งก้านของมัน เพราะรากของมันยังลึกลงไปยังน้ำอุดม ⁸ ต้นสนสีดาร์ที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้าก็ชอบมันไว้ไม่ได้ ต้นสนสามใบก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งใหญ่ของมัน ต้นเกาลัดก็ไม่เปรียบปานกิ่งของมัน ไม่มีไม้ต้นใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงามเหมือนมัน ⁹ เราได้กระทำให้มันงามด้วยกิ่งก้านมากมายของมัน ต้นไม้ทั้งสิ้นในสวนเอเดนก็อิจฉามัน คือต้นไม้ซึ่งอยู่ในอุทยานของพระเจ้า ¹⁰ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตังนี้ว่า เพราะว่ามันสูงและยอดของมันขึ้นอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และจิตใจของมันก็เยื้องเหียงเพราะความสูงของมัน ¹¹ เราจึงมอบมันไว้ในมือของผู้หนึ่งที่ทรงอำนาจในบรรดาประชาชาติ ท่านนั้นจะจัดการกับมันเป็นแน่ เราได้ใส่มันออกเพราะความชั่วร้ายของมัน ¹² คนต่างด้าว คือชนชาติที่นากส่วในบรรดาประชาชาติ ได้โค่นมันลงและทิ้งไว้ กิ่งของมันตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในหุบเขาทั้งสิ้น และก้านของมันก็หักอยู่ตามแม่น้ำลำธารทั้งสิ้นของแผ่นดินนั้น และบรรดาชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกก็ลงไปเสียจากร่มเงาของมันและทิ้งมันไว้ ¹³ นกในอากาศทั้งสิ้นจะอาศัยอยู่บนสิ่งปรักหักพังของมัน และสัตว์ป่าทั้งสี่จะอยู่บนก้านของมัน ¹⁴ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อบรรดาต้นไม้ที่ดูดีมีน้ำจะไม่งอกขึ้นสูงนัก หรือยอดขึ้นท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และเพื่อไม่ให้บรรดาต้นไม้ที่ดูดีมีน้ำขึ้นสูงอย่างนั้น ได้ เพราะว่ามันทั้งหลายต้องมอบให้แก่ความตาย มอบให้แก่โลกบาดาล ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับผู้ที่ไถลง ไปยังปากแดนคนตาย ¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตังนี้ว่า ในวันที่มันลงไปยังแดนคนตาย เรากะทำให้บาดาลคลุมตัวไว้ทุกขให้มัน และยับยั้งแม่น้ำของมันไว้ และน้ำเป็นอันมากจะหยุดยั้ง เราคลุมเลบานอนไว้ให้กลุ่มอยู่เพื่อมัน และต้นไม้ในทุ่งนาก็จะสลบเพราะมัน ¹⁶ เรากะทำให้ประชาชาติสิ้นสะเทือนด้วยเสียงที่มันล้ม เมื่อเราเหวี่ยงมันลงไปในนรกพร้อมกับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดน และต้นไม้ทั้งสิ้นในเอเดน ต้นไม้ที่คัดเลือกแล้วและต้นไม้ที่ดีที่สุดของเลบานอน ต้นไม้ทุกต้นที่ดื่มน้ำจะได้รับความเล้าโลมที่ในโลกบาดาล ¹⁷ ประชาชาติเหล่านี้จะลงไปยังนรกกับเขาด้วย ไปอยู่กับบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เออ คือบรรดาผู้ที่เหมือนแขนของเขา ที่อยู่ใต้ร่มของเขาท่ามกลางประชาชาติ ¹⁸ ดังนั้น เจ้าเหมือนผู้ใดในเรื่องสง่าราศีและความเป็นใหญ่ท่ามกลางต้นไม้แห่งเอเดน เจ้าจะถูกนำลงมาพร้อมกับต้นไม้แห่งเอเดน ไปยังโลกบาดาล เจ้าจะนอนอยู่ท่ามกลางผู้ที่มิได้เข้าสุหนัด พร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นี่คือฟาโรห์และบรรดาหมู่คนทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตังนี้

32

บทคร่ำครวญเรื่องฟาโรห์

¹ ต่อมาเมื่อวันทีหนึ่ง เดือนทีสิบสอง ในปีทีสิบสอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเรื่องฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และกล่าวให้ท่านฟังตังนี้ว่า ท่านเหมือน

สิงโตหนุ่มท่ามกลางประชาชาติ แต่ท่านเป็นเหมือนปลาในทะเลทั้งหลาย ท่านเผลอออกมาในแม่น้ำทั้งหลายของท่าน เอาเท้าของท่านกวนน้ำและกระทำแม่น้ำของมันให้มลทินไป³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกางข่ายของเราคลุมท่านโดยกองทัพชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาเหล่านั้นจะลากท่านขึ้นมาด้วยอวนของเรา⁴ และเราจะเหวี่ยงท่านลงบนดิน และเราจะพัดท่านลงบนพื้นทุ่ง และจะกระทำให้นกที่สิ้นในอากาศมาจับอวนของท่าน และเราจะให้สัตว์ทั่วทั้งโลกได้อิ่มหนำด้วยตัวท่าน⁵ เราจะเอาเนื้อของท่านเกลี้ยไว้บนภูเขา และถมภูเขาด้วยศพของท่าน⁶ เราจะให้แผ่นดินถึงแม้ภูเขาชุ่มชื้นด้วยเลือดกำลังไหลของท่าน และห้วยจะเต็มไปด้วยท่าน⁷ เมื่อเราดับท่าน เราจะคลุมฟ้าสวรรค์ไว้ และกระทำให้ดวงดาวมืดไป เราจะเอาเมฆบังดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะไม่ทอแสง⁸ แสงสุกใสทั้งสิ้นแห่งสวรรค์นั้นเราจะกระทำให้มืดอยู่เหนือท่าน และวางความมืดไว้เหนือแผ่นดินของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ⁹ เมื่อเราทำลายท่านท่ามกลางประชาชาติในประเทศซึ่งท่านไม่รู้จักนั้น เราจะกระทำให้จิตใจของชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากลำบาก¹⁰ เออ เมื่อเราแกว่งดาบของเราต่อหน้าเขาทั้งหลาย เราจะกระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากและสิ่งที่ท่าน และกษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะสะทกสะท้านเพราะท่าน ในวันที่ท่านล้มลงนั้น เขาทั้งหลายจะตัวสั่นทุกขณะจิตทั่วกันเพราะห้วงชีวิตของตนเอง¹¹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาเหนือท่าน¹² เราจะทำให้หมู่นิกรของท่านล้มลงด้วยดาบของผู้มีกำลัง ทุกคนก็ล้วนเป็นที่ทราบดีที่สุดในบรรดาประชาชาติ เขาจะนำความทะเยอทะยานของอียิปต์ให้มาถึงที่สิ้นสุด และหมู่นิกรทั้งสิ้นของมันจะพินาศ¹³ เราจะทำลายสัตว์ของเมืองนั้นทั้งสิ้น จากข้างน้ำมากหลายและไม่มีแทมมูชยันใดกระทำให้น้ำนั้นชุ่มอีก กีบสัตว์ก็จะไม่กระทำให้น้ำนั้นชุ่มอีกเช่นกัน¹⁴ แล้วเราจะทำให้น้ำของเขาทั้งหลายลึก และกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายของเขาไหลไปเหมือนน้ำมันไหล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ¹⁵ เมื่อเรากระทำให้แผ่นดินอียิปต์รกร้าง และประเทศนั้นจะขาดสิ่งที่เคยอุดมสมบูรณ์ เมื่อเราฟาดฟันคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้น แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์¹⁶ นี่เป็นบทคร่ำครวญที่จะร้องคร่ำครวญ เหล่าริดาแห่งประชาชาติจะร้องบทนั้น เราจะร้องเรื่องอียิปต์และหมู่นิกรของอียิปต์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ□

บทคร่ำครวญเรื่องหมู่นิกรอียิปต์

17 ต่อมาเมื่อวันที่สิบห้า เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า¹⁸ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพิลาปร่ำไห้เพื่อคนเป็นอันมากของอียิปต์ และจงส่งเขาลงไป ทั้งตัวเขาและเหล่าริดาแห่งประชาชาติที่โศกโศกไปยังโลกบาดาล ไปยังบรรดาคนเหล่านั้นที่ไปยังปากแดนคนตายแล้ว¹⁹ ในเรื่องความงาม ท่านงามล้ำกว่าผู้ใดหรือ จงลงไป ไปนอนกับผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด²⁰ เขาทั้งหลายจะล้มลงกลางบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ มีดาบกำหนดไว้แล้ว จงจากอียิปต์ไปเสียพร้อมกับหมู่นิกรทั้งสิ้นของเขา²¹ เหล่าชายฉกรรจ์ในบรรดาผู้ที่แก่วัยจะพูดเรื่องของเขากับผู้ช่วยของเขาจากกลางนรกว่า ข้าเฝ้าลงมาแล้ว เขาอนอยู่ คือคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ□²² อัสซุรก็อยู่ที่นั่นรวมทั้งคณะ มีหลุมศพอยู่รอบตัว ทุกคนถูกฆ่าและล้มลงด้วยดาบ²³ ที่ฝังศพของคนเหล่านี้คือที่แดนเมรนาส่วนที่ไกลที่สุด และคณะของเธอก็อยู่รอบหลุมฝังศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า ล้มลงด้วยดาบ เป็นพวกที่ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น²⁴ เอลามก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิ้นก็อยู่รอบหลุมศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า และล้มลงด้วยดาบ ผู้ลงไปสู่โลกบาดาลโดยไม่เข้าสู่หนัด เป็นพวกที่ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ถึงไปปากแดนคนตาย²⁵ เขาได้ทำทำให้เรอนอนในหมู่พวกผู้ที่ถูกฆ่าพร้อมกับหมู่นิกรทั้งสิ้นของเธอ มีหลุมศพอยู่รอบตัว เป็นผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ถึงไปปากแดนคนตาย เขามีที่อยู่ในหมู่พวกผู้ถูกฆ่า²⁶ เมเชคกับทูบลักก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิ้นของเธอ หลุมศพของเธอทั้งสองอยู่รอบเขา เป็นผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น²⁷ เขาทั้งหลายจะไม่ได้นอนอยู่กับผู้แก่วัยในจำพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดที่ได้ล้มลง ลงไปยังนรกพร้อมกับบุตรโอรสภรรยาของเขา ผู้ซึ่งมีดาบวางไว้ได้ศีรษะของเขา และความชั่วช้าก็อยู่บนกระดูกของเขา เพราะว่าเขาให้ผู้แก่วัยครั่นคร้ามอยู่ในแผ่นดินของคนเป็น²⁸ ดังนั้นท่านจะต้องถูกหักในหมู่พวกผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด และนอนอยู่กับคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ²⁹ เอโดมก็อยู่ที่นั่น คือบรรดาคนกษัตริย์และบรรดาเจ้านายทั้งหลายของเธอ แม้ว่าเขาทั้งหลายมีอำนาจ เขายังถูกนำมาวางไว้กับบรรดาคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เขางนอนอยู่กับผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด กับบรรดาคนที่ได้ลงไปยังปากแดนคนตาย³⁰ เจ้านายจากทิศเหนือก็อยู่ที่นั่นอยู่กันหมด คนไซดอนทั้งหมด ผู้ที่ลงไปด้วยความอายพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่า เพราะเหตุความครั่นคร้ามทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำขึ้นด้วยกำลังของเขา เขาอนอยู่ที่นี่ไม่ได้เข้าสู่หนัดพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ และทนรับความอับอายขายหน้ากับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย³¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เมื่อฟาโรห์เห็นพวกเหล่านั้นแล้ว

ท่านก็จะเข้าใจในเรื่องหมู่นิกรทั้งสี่ของท่าน ฟาโรห์และหมู่นิกรทั้งสี่ของท่านถูกฆ่าด้วยดาบ³² เพราะเรา ได้ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น เพราะฉะนั้นเขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางผู้ไม่เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้ที่เหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ ทั้งฟาโรห์และหมู่นิกรทั้งสี่ของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

33

หน้าที่ของยามเฝ้าจิตวิญญาณ คือจงตักเตือนคนชั่ว

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับชนชาติของเจ้าและกล่าวแก่เขาว่า ถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดิน และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นตั้งชายคนหนึ่งจากพวกเขาให้เป็นยาม³ และถ้าเขาเห็นดาบมาเหนือแผ่นดินจึงเป่าแตรและตักเตือนประชาชน 4 เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน และดาบนั้นก็มาพาเอาคนนั้นไปเสีย ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของคนนั้นเอง 5 คือเขาได้ยินเสียงแตร แต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน ให้โลหิตของคนนั้นตกอยู่บนคนนั้นเอง ถ้าเขาได้นำพาต่อเสียงตักเตือนแล้วเขาจะช่วยให้ชีวิตของตนเองให้รอดพ้น 6 แต่ถ้าคนยามเห็นดาบมาแล้วและไม่เป่าแตร ประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงตักเตือน และดาบก็มาพาคนคนหนึ่งคนใดไปเสีย คนนั้นถูกนำไปด้วยเรื่องความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกเรื่องโลหิตของเขาจากมือของยาม 7 ฉะนั้นแหละ เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงให้คำตักเตือนของเราแก่ประชาชน 8 ถ้าเรากล่าวแก่คนชั่วว่า โอ คนชั่วเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่ แต่เจ้าก็มิได้กล่าวคำตักเตือนให้คนชั่วกลับจากทางของเขา คนชื่อนั้นจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกเรื่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า 9 แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วให้หันกลับจากทางของเขาแล้ว แต่เขาไม่หันกลับจากทางของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยให้ชีวิตของเจ้าเองให้รอดพ้นแล้ว 10 เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล พวกเจ้าเคยกล่าวดังนี้ว่า มีการละเมิดและความบาปทั้งหลายนของเรายุ่งเหี่ยวเรา เราก็ค่อยๆอดวายไปเพราะสิ่งเหล่านี้ เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร 11 จงกล่าวตอบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด เราไม่พอใจในความตายของคนชั่ว แต่พอใจในการที่คนชั่วหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ยอมตายไหม 12 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติของเจ้าว่า ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรมจะไม่ช่วยเขาให้พ้นในวันที่เขาละเมิด ส่วนความชั่วของคนชื่อนั้นจะไม่กระทำให้เขาล้มลงในวันที่เขาหันกลับจากความชั่วของเขา และคนชอบธรรมจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมในวันที่เขากระทำบาป 13 แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชอบธรรมว่า เขาจะมีชีวิตอยู่นั้น ถ้าเขายังวางใจในความชอบธรรมของเขา และกระทำความชั่วช้า การกระทำทั้งหลายที่ที่ชอบธรรมของเขาจะไม่อยู่ในความทรงจำอีกเลย แต่เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้าซึ่งเขาได้กระทำไว้ 14 อีกประการหนึ่ง แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชั่วว่า 15 องค์เจ้าจะต้องตายแน่ ถ้าเขาหันกลับจากบาปของเขา มากระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม 16 ถ้าคนชั่วได้คืนของประกัน ขโมยอะไรของเขามากก็คืนเสีย และดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งชีวิต ไม่กระทำความชั่วช้าเลย เขาจะดำรงชีวิตอยู่นั้น เขาไม่ต้องตาย 17 บาปซึ่งเขาได้กระทำมาแล้ว จะไม่จดจำนำมากล่าวโทษเขา เขาได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตแน่ 18 แต่ชนชาติของเจ้ายังกล่าวว่า 19 วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม 20 ในเมื่อวิธีการของเขาเองไม่ยุติธรรม 21 เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า เขาจะต้องตายเพราะความชั่วชานั้น 22 แต่คนชั่วหันกลับจากความชั่วของเขาและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยเหตุนี้ 23 เจ้ายังกล่าวว่า 24 วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม 25 โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะพิพากษาเจ้าตามการประพฤติของเจ้าแต่ละคน 26 และอยู่มาก เมื่อวันที่ห้า เดือนที่สิบ ในปีที่สอง ซึ่งเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ชายคนหนึ่งหนีมาจากกรุงยูธูราเล็มมาหาข้าพเจ้ากล่าวว่า 27 เมืองนั้นแตกเสียแล้ว 28 ในเวลาเย็นก่อนที่ผู้ลี้ภัยมา พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเปิดปากของข้าพเจ้า หันเวลาที่ชายคนนั้นมาถึงในตอนเช้า ดังนั้นปากของข้าพเจ้าจึงเปิดออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นไปต่อไป 29 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 30 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในที่ราบเปล่าในแผ่นดินอิสราเอลกล่าวเรื่อยๆว่า 31 อับราฮัมเป็นแต่ชายคนเดียว และยังถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ แต่พวกเรากล่าวด้วยปากกัน คงต้องประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เรา 32 เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 33 เจ้ารับประทานเนื้อพร้อมเลือด เจ้ายังหยั่งหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพของเจ้าและทำโลหิตตก แล้วเจ้ายังจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้อีกหรือ 34 เจ้ายืนอยู่ด้วยดาบของเจ้า เจ้ากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน และเจ้าทุกคนได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นม่ายแล้ว แล้วเจ้าจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้หรือ 35 จงกล่าวเช่นนั้นแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 36 เรามีชีวิตอยู่นั่นใด บรรดาคนที่อยู่ในที่ราบเปล่าจะต้องล้มลงด้วยดาบ และคนที่อยู่ในที่ทุ่ง เราจะมีมอบให้เป็นอาหารแก่สัตว์ป่า และบรรดาคนเหล่านั้นที่อยู่ในที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด 37 และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้าง

ที่สุด และความหยิ่งผยองในอาณาภาพของแผ่นดินนั้นจะสูญสิ้นไป ภูเขาแห่งอิสราเอลจะรกร้างจนไม่มีคนเดินผ่าน ²⁹ แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด เพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำนั้น ³⁰ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ขนชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าซึ่งกำแพงเมืองและตามประตูบ้าน พูดต่อกันและกันกับพี่น้องของตนว่า ปรมาเกิด มาฟังเสียงพระวจนะซึ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์□

ประชาชนประพฤติด้อย่างคนหน้าซื่อใจคด

³¹ และเข้ามาหาเจ้าอย่างที่เขาพูดตามมา และเขามานั่งข้างหน้าเจ้าอย่างประชาชนของเรา เขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม เพราะว่าเขาแสดงความรักมากด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ตามความโลภของเขา ³² และ ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนร้องเพลงรักแก่เขา มีเสียงไพเราะและเล่นดนตรีเก่ง เพราะเขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม ³³ และเมื่อการเช่นนั้นเป็นมา (ดูเถิด ก็จะมา□ เขาทั้งหลายจะทราบว่ามีผู้พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา□

34

คำตักเตือนสำหรับพวกผู้พยากรณ์ที่รักเงิน

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษบรรดาผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลี้ยงแกะดังนี้ว่า วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล ผู้เลี้ยงตัวเอง ผู้เลี้ยงแกะยอมเลี้ยงแกะมิใช่หรือ ³ เจ้ารับประทานไขมัน ควบคุมกายของเจ้าด้วยชนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ้วนๆ แต่เจ้าหาได้เลี้ยงแกะไม่ ⁴ ตัวที่อ่อนเพลียเจ้าก็ไม่เสริมกำลัง ตัวที่เจ็บเจ้าก็ไม่รักษา ตัวที่กระดูกหักเจ้าก็มิได้พันผ้า ตัวที่ถูกขับไล่ออกไปเจ้าก็มิได้ไปตามกลับมา ตัวที่หายไปเจ้าก็มิได้เสาะหา และเจ้าได้ปกครองเขาด้วยการบังคับและด้วยการข่มขู่เข็ดขยี้ ⁵ ดังนั้นจึงกระจัดกระจายไปหมด เพราะว่าไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเมื่อมันกระจัดกระจายไป มันก็ตกเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่ง ⁶ แกะของเราก็ก็นำไปตามภูเขาทั้งหมด และตามเนินเขาสูงทุกแห่ง เออ แกะของเราก็ก็นำไปทั่วพื้นพิภพ ไม่มีใครเที่ยวค้น ไม่มีใครเสาะหา มัน ⁷ เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะจงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามิชีวิตอยู่แน่ฉันใด เพราะแกะของเรากลายเป็นเหยื่อ และแกะของเรากลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงทั้งสิ้น เพราะไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเพราะผู้เลี้ยงแกะของเราไม่เที่ยวค้นหาแกะของเรา แต่ผู้เลี้ยงแกะนั้นเลี้ยงตัวเอง และไม่ได้เลี้ยงแกะของเรา ⁹ เพราะฉะนั้น โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ¹⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับผู้เลี้ยงแกะ และเราจะเรียกร้องเอาแกะของเราจากมือของเขา และให้เขายับยั้งการเลี้ยงแกะของเขา ผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไป เราจะช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของเขา เพื่อมิให้แกะเป็นอาหารของเขา

อาณาจักรของดาวิดจะตั้งขึ้นเหนืออิสราเอลในอนาคต

¹¹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราคือเราเองจะค้นหาแกะของเรา และจะเที่ยวหามัน ¹² ดังผู้เลี้ยงแกะเที่ยวหาฝูงแกะในวันที่เขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาที่กระจัดกระจายไป เราจะเที่ยวหาแกะของเราดังนั้น และเราจะช่วยเขาให้พ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งเขาได้กระจัดกระจาย ไปอยู่ในวันมีเมฆและมีความมืดทึบ ¹³ เราจะนำเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากประเทศต่างๆ และจะนำเขามาไว้ในแผ่นดินของเขาเอง และเราจะเลี้ยงเขาบนภูเขาแห่งอิสราเอล ใกล้ห้วยทั้งหลายและในท้องถื่นทุกแห่งที่มีคนอาศัยในประเทศนั้น ¹⁴ เราจะเลี้ยงเขาในลานหญ้าอย่างดี และคอกของเขาจะอยู่บนบรรดาภูเขาสูงแห่งอิสราเอล ณ ที่นั้น เขาจะนอนลงในคอกที่ดี และเขาจะหากินอยู่บนลานหญ้าอุดมบนภูเขาแห่งอิสราเอล ¹⁵ ตัวเราเองจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เราจะกระทำให้เขานอนลง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ¹⁶ เราจะเที่ยวหาแกะที่หาย และเราจะนำแกะที่ถูกขับไล่ออกไปกลับมาอีก และเราจะพันผ้าให้แกะที่กระดูกหัก และเราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเพลีย แต่ตัวที่อ้วนและเข้มแข็งเราจะทำลาย เราจะเลี้ยงเขาด้วยความยุติธรรม ¹⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ เจ้าทั้งหลายผู้เป็นผู้ดูแลแกะของเราเอ๋ย ดูเถิด เราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ ระหว่างแกะผู้กับแกะผู้ ¹⁸ ที่จะหากินในลานหญ้าอย่างดินนั้นยังไมพอกอีกหรือ เจ้าจึงต้องเอาเท้าเหยียบลานหญ้าที่เหลืออยู่ของเจ้า และดื่มน้ำจากแหล่งน้ำที่ลึกยังไมพอกหรือ จึงเอาเท้าของเจ้าถ่มน้ำที่เหลืออยู่ให้ชุ่ม ¹⁹ แกะของเราจะตั้งกินสิ่งที่เท้าของเจ้าย่ำ และดื่มสิ่งที่เท้าของเจ้าทำให้ชุ่มหรือ ²⁰ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่เขาดังนี้ว่า ดูเถิด เรา คือเราเอง จะพิพากษาระหว่างแกะอ้วนกับแกะผอม ²¹ เพราะเจ้าเอาสีข้างและปาดันและผลึกแกะตัวอ่อนเพลียด้วยเขาของเจ้า เจ้าทำให้เขากะจัดกระจายไปต่างกัน ²² เราจึงจะช่วยฝูงแกะของเราให้รอด เขาจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป และ

เราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ ²³ และเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะผู้หนึ่งไว้เหนือเขา คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา และท่านจะเลี้ยงเขาทั้งหลาย ท่านจะเลี้ยงเขาและจะเป็นผู้เลี้ยงของเขา ²⁴ และเราคือพระเยโฮวาห์จะเป็นพระเจ้าของเขา และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางเขา เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว ²⁵ เราจะกระทำพันธสัญญาสันติสุขกับเขา และจะกำจัดสัตว์ร้ายเสียจากแผ่นดิน เขาจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารอย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าไม้ ²⁶ และเราจะกระทำให้เขากับสถานที่รอบๆเนินเขาของเราเป็นแหล่งพระพร เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นहांฝนแห่งพระพร ²⁷ ต้นไม้ในที่งั้นจะบังเกิดผล และพืชก็พอจะบังเกิดผลประโยชน์ และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ในเมื่อเราหักคานแอกของเขาเสีย และช่วยเขาให้พ้นจากมือของผู้ที่กักเขาให้เป็นทาส ²⁸ เขาจะไม่เป็นเหยื่อของประชาชาติอีกต่อไป หรือสัตว์ป่าใดก็จะไม่กินเขา และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ ²⁹ และเราจะจัดหาไร่นาอันมีชื่อให้แก่เขา เพื่อเขาจะไม่ถูกผลาญด้วยความอดอยากในแผ่นดินนั้นต่อไปอีก ไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ ³⁰ และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสถียรกับเขา และเขาคือวงศ์วานอิสราเอลเป็นประชาชนของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ³¹ เจ้าทั้งหลายเป็นแกะของเรา เป็นแกะในลานหญ้าของเรา เจ้าทั้งหลายเป็นมนุษย์และเราเป็นพระเจ้าของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ□

35

ภูเขาเสอีร์จะเป็นที่ร้างเปล่า

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่ภูเขาเสอีร์ และพยากรณ์ต่อมัน ³ และกล่าวแก่มันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ ภูเขาเสอีร์เอ๋ย เราต่อสู้กับเจ้า และเราจะเหยียดมือของเราต่อสู้เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้ารกร้างที่สุด ⁴ เราจะกระทำให้หัวเมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและเจ้าจะเป็นที่รกร้าง และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ⁵ เพราะเจ้าพยายามอยู่เป็นนิตย์ และให้โลหิตของประชาชนอิสราเอลไหลออกด้วยอำนาจของดาบในเวลาพิบัติของเขา ในเวลาที่ความชั่วช้าของเขาสิ้นสุดลง ⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะเตรียมเจ้าเพื่อรับโทษแห่งการให้โลหิตตก และโลหิตจะไล่ตามเจ้า เพราะเจ้ามิได้เกลียดชังเรื่องโลหิต เพราะฉะนั้นโลหิตจึงจะไล่ตามเจ้าไป ⁷ ดังนั้นเราจะกระทำให้ภูเขาเสอีร์รกร้างที่สุด และเราจะตัดผู้ที่ผ่านออกมาและผู้ที่ยกกลับเข้าไปเสียจากมัน ⁸ ภูเขาของเขานั้น เราจะให้มีผู้ที่ถูกฆ่าเต็มไปหมด ผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบจะล้มลงตามเนินเขาของเจ้า ตามหุบเขาของเจ้า และในห้วยทั้งสิ้นของเจ้า ⁹ เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่รกร้างอยู่เป็นนิตย์ และหัวเมืองของเจ้าจะไม่กลับคืนมาอีก แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ¹⁰ เพราะเจ้ากล่าวว่ □ประชาชาติทั้งสองนี้และประเทศทั้งสองนี้จะต้องเป็นของเรา เราจะเอาเขามาเป็นกรรมสิทธิ์□ ถึงแม้พระเยโฮวาห์สถิตอยู่ที่นั่น ¹¹ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำต่อเจ้าตามความโกรธและความอิจฉาของเจ้า ซึ่งเจ้าสาแดงเพราะความเกลียดชังของเจ้าซึ่งมีต่อเขา เมื่อเราพิพากษาเจ้า เราจึงจะสาแดงตัวของเราในหมู่พวกเขาให้เขารู้จัก ¹² และเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และทราบว่าเราได้นิยามมันประมาททั้งปวงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้พูดต่อภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า □มันถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง มันถูกมอบไว้ให้เราผลาญเสีย□ ¹³ ด้วยปากของเจ้า เจ้าแบ่งตัวเจ้าต่อสู้เรา และว่าเราอีกมากหลาย เราได้ยินแล้ว ¹⁴ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อแผ่นดินโลกทั้งสิ้นชื่นชมยินดี เราจะกระทำเจ้าให้รกร้างไป ¹⁵ เจ้าได้ชื่นชมยินดีต่อมรดกแห่งวงศ์วานอิสราเอลเพราะมันเป็นที่รกร้างฉันใด เราจะกระทำแก่เจ้าฉันนั้น โอ ภูเขาเสอีร์เอ๋ย รวมทั้งเอโดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย เจ้าจะต้องเป็นที่รกร้างแล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์□

36

ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลจะกลับคืนให้เป็นดังเดิม

¹ □เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ต่อภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า ภูเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะศัตรูกล่าวขวญถึงเจ้าว่า □อ้าฮา แม้แต่ที่สูงโบราณเหล่านั้น ได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว□ ³ เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเรากระทำให้เจ้ารกร้าง และกลืนเจ้าเสียทุกด้านเพื่อเจ้าจะได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของชนชาติที่เหลืออยู่นั้น และริมฝีปากของพวกช่างพูดก็เอาเรื่องของเราไปนินทา เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงในหมู่ประชาชน ⁴ ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นจงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขาและเนินเขา แม่น้ำและหุบเขา ที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้าง และหัวเมืองที่ถูกละทิ้ง ซึ่งได้กลายเป็นเหยื่อและเป็นเหยื่ออันแก่ประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆนั้น

5 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ด้วยความหวงแหนอย่างเดือดดาลของเรา เราพูดกล่าวโทษประชาชาติที่เหลืออยู่ และแก่เอโดมทั้งสิ้นผู้ที่มอมแผ่นดินของเราให้แก่ตนเองให้เป็นกรรมสิทธิ์ ด้วยความร่าเริงอย่างเต็มใจ และใจประมาทหมิ่นอย่างที่สุด เพื่อเขาจะได้โล่นผ่นดินนั้นออกไป เพื่อจะได้ปล้นเอาไปเสีย 6 เพราะฉะนั้นจึงกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอล และจงกล่าวแก่ภูเขาและเนินเขา แก่ห้วยและหุบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราพูดด้วยความหวงแหนและความพิโรธของเรา เพราะเจ้าได้หันรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ 7 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เราปฏิญาณว่า ประชาชาติที่อยู่รอบเจ้านั้นจะหันรับความอับอายขายหน้า 8 โอภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย แต่เจ้าจะแตกกิ่งของเจ้าออกมา และออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพราะไม่ช้าเขาจะได้กลับมา 9 เพราะ ดูเถิด เราอยู่ฝ่ายเจ้า เราจะหันมาหาเจ้า และเจ้าจะถูกไถและถูกหว่าน 10 และเราจะทวีคนให้แก่เจ้า คือบรรดาทาสอิสราเอลทั้งหมด หัวเมืองจะมีคนมาอาศัยอยู่ และสถานที่ร้างเปล่าจะถูกสร้างขึ้นใหม่ 11 เราจะทวีทั้งคนและสัตว์ให้แก่เจ้า จะเพิ่มขึ้นและมีลูกตก และเราจะกระทำให้เจ้ามีคณาอาศัยอยู่อย่างในกาลก่อน และจะเป็นประโยชน์แก่เจ้ามากกว่าแต่ก่อน แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ 12 เรายังจะให้คนดำเนินบนเจ้า คืออิสราเอลประชาชนของเราด้วย และเขาทั้งหลายจะได้เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และเจ้าจะเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่เอาลูกของเขาไปอีก 13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะคนกล่าวแก่เจ้าว่า โอเจ้ากินคนและเจ้าได้เอาลูกของประชาชาติของเจ้าไปไป 14 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่กินคน และจะไม่เอาลูกของเจ้าจากประชาชาติของเจ้าไปอีกเลย 15 เราจะไม่ให้เจ้าได้ยินคำประมาทหมิ่นของประชาชาติต่างๆอีก และเจ้าไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าของชนชาติทั้งหลายอีกเลย และไม่ต้องกระทำให้ประชาชาติของเจ้าสะดุดอีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

อิสราเอลที่กระจัดกระจายไปแล้วจะกลับคืนมาและรับความรอด

16 พระวangesของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 17 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อวงศ์วานอิสราเอลได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตน เขากระทำให้แผ่นดินเป็นมลทินด้วยวิถีและการกระทำของเขา ความประพฤติของเขาที่มีต่อหน้าเรา ก็เหมือนมลทินอันเกิดจากกระดูก 18 เพราะฉะนั้นเราจึงระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขาด้วยเรื่องโลหิตซึ่งเขาได้กระทำให้ตกบนแผ่นดิน ด้วยเรื่องรูปเคารพซึ่งเขากระทำให้แผ่นดินนั้นเป็นมลทิน 19 เราจึงให้เขากระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และเขาถูกกระจ่ายไปตามประเทศต่างๆ เราพิพากษาเขาตามวิถีและการกระทำของเขา 20 แต่เมื่อเขามายังบรรดาประชาชาติ เขาจะมาที่ไทน์ก็ดาม เขาได้ลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งคนกล่าวขวัญถึงเขาว่า โอคนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ ถึงกระนั้นเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์ 21 แต่เรายังสงสารนามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาดกไปอยู่ 22 เพราะฉะนั้นจึงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เรากำลังจะกระทำอยู่แล้ว ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เจ้า แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่ 23 และเราจะชำระให้นามที่ยิ่งใหญ่ของเราบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นนามที่ถูกลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติ และซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางเขา และประชาชาติจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ เมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย 24 เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติและรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และจะนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง 25 เราจะเอาน้ำสะอาดพรมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า 26 เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้า 27 และเราจะใส่วิญญาณของเราภายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และเจ้าจะรักษาคำตัดสินของเราและกระทำตาม 28 เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า 29 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะเรียกข้าพเจ้า และจะทำให้อุดมสมบูรณ์ และจะไม่ให้เจ้าเกิดการกันดารอาหารเลย 30 เราจะทำให้ผลของต้นไม้และไร่นาอุดมสมบูรณ์ เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าเพราะการกันดารอาหารท่ามกลางประชาชาติอีกเลย 31 แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางที่ชั่วของเจ้า และการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า แล้วเจ้าจะเกลียดตัวเจ้าในสายตาของเจ้าเอง เพราะความชั่วช้าของเจ้า และเพราะการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า 32 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ที่เรากระทำนั้นมิใช่เพราะเห็นแก่เจ้า ขอให้เจ้าทราบเสีย โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงอับอายและขายหน้าด้วยเรื่องทางของเจ้าเถิด 33 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่เราชำระเจ้าให้หมดจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้านั้น เราจะทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมือง และสถานที่ที่ร้างจะไดสร้างขึ้นใหม่ 34 แผ่นดินที่ร้างจะได้รับการไถแทนที่จะเป็นที่รกร้างดังที่ปรากฏต่อสายตาของคนทั้งหลายที่ผ่านมา 35 และเขาทั้งหลายจะ

กล่าวว่า □แผ่นดินนี้ที่เคยรกร้างกลายเป็นอย่างสวนเอเดน หัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างและปรักหักพัง เดียวนี้ก็มีกำแพงล้อมรอบและมีคนอาศัย□ 36 แล้วประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆ เราจะทราบว่ เรา พระเยโฮวาห์ ได้สร้างที่ปรักหักพังเหล่านี้ขึ้นใหม่ และปลูกพืชในที่รกร้างนั้น เรา พระเยโฮวาห์ ได้สั่งนางาไว้แล้ว และเราจะกระทำเช่นนั้น 37 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะให้วงศ์วานอิสราเอลขอให้เรากระทำสิ่งนี้ให้ด้วย คือให้เพิ่มคนอย่างเพิ่มฝูงแพะแกะ 38 ฝูงแพะแกะอันบริสุทธิ์ และฝูงแพะแกะที่ยูธราเล็มระหว่างเทศกาลตามกำหนดของเธอเป็นอย่างไ เมืองที่ถูกทิ้งร้างจะเต็มไปด้วยผู้คนอย่างนั้น แล้วเราจะทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์□

37

หว่างเขาที่มีกระดูกแห้ง

1 พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาด้วยพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ และวางข้าพเจ้าไว้ที่กลางหว่างเขา มีกระดูกเต็มไปหมด 2 พระองค์ทรงพาข้าพเจ้าไปเที่ยวในหมู่กระดูกเหล่านั้น ดูเถิด มีกระดูกที่หว่างเขานั้นมากมายเหลือเกิน และดูเถิด เป็นกระดูกแห้งทีเดียว 3 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้ไหม□ และข้าพเจ้าทูลตอบว่า โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้าพเจ้า พระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว□ 4 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า □จงพยากรณ์ต่อกระดูกเหล่านี้ และกล่าวแก่มันว่า โอ กระดูกแห้งเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่กระดูกเหล่านี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้ลมหายใจเข้าไปในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต 6 เรา จะวางเส้นเอ็นไว้บนเจ้าและจะกระทำให้นมมีบนเจ้า และเอาหนังคลุมเจ้าและบรรจุลมหายใจในเจ้าและเจ้าจะมีชีวิต และเจ้าจะทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์□ 7 ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา เมื่อข้าพเจ้าพยากรณ์อยู่นั้นก็มีเสียง และดูเถิด เป็นเสียงกรกกริก กระดูกเหล่านั้นก็เข้ามาหากันตามที่ของมัน 8 และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นเอ็นบนมัน และเนื้อก็มาที่กระดูก และหนังก็มาหุ้มกระดูกไว้ แต่ไม่มีลมหายใจในนั้น 9 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงพยากรณ์แก่ลมหายใจ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์เถิด จงกล่าวแก่ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่มา หายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้เพื่อให้เขามีชีวิต□ 10 ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในกระดูกและกระดูกก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกองทัพใหญ่โตจริงๆ

ชนชาติอิสราเอลจะมีชีวิตอีก

11 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้คือวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น ดูเถิด เขาทั้งหลายกล่าวว่า □กระดูกของเราแห้ง และความหวังของเราก็สิ้นไป เราได้ถูกตัดส่วนของเรารอกเสีย□ 12 เพราะฉะนั้น จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล 13 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เจ้าจะทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราเปิดหลุมศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมศพของเจ้า 14 และเราจะบรรจุวิญญาณของเราไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และเราจะวางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเราแล้ว แล้วเจ้าจะทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งนางาแล้ว และเราได้กระทำ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ□

ยูดาห์กับอิสราเอลจะรวมกันอีก

15 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาซึ่งข้าพเจ้าอีกว่า 16 □เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า □สำหรับยูดาห์ และสำหรับชนอิสราเอลที่สังคมกับยูดาห์□ จงเอาไม้มาอีกอันหนึ่งเขียนลงว่า □สำหรับโยเซฟ ไม้ของเอฟราอิม และวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นที่สังคมกับโยเซฟ□ 17 เอาไม้ทั้งสองมารวมกันเข้าเป็นอันเดียว เพื่อเป็นไม้อันเดียวในมือของเจ้า 18 และเมื่อชนชาติของเจ้ากล่าวแก่เจ้าว่า □ท่านจะไม่สาแดงให้เราทราบหรือว่ ไม้นี้หมายความว่าอะไร□ 19 จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเอาไม้ของโยเซฟ ซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม และตระกูลอิสราเอลที่สังคมกับเขา และเราจะเอาไม้ของยูดาห์มารวมเข้าด้วย และกระทำให้เป็นไม้อันเดียวกัน เพื่อให้เป็นไม้อันเดียวในมือของเรา 20 และไม้ซึ่งเจ้าเขียนไว้นั้นจะอยู่ในมือของเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา 21 แล้วจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำคนอิสราเอลมาจากท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น และจะรวบรวมเขามาจากทุกด้านและนำเขามายังแผ่นดินของเขาเอง 22 และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และจะมีกษัตริย์แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขาทั้งสิ้น เขาจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป และจะไม่แยกเป็นสองราชอาณาจักรอีกต่อไป 23 เขาจะไม่กระทำตัวให้เป็นมณฑลด้วยรูปเคารพและสิ่งทีน่าสะอิดสะเอียนของเขา หรือด้วยการละเมิดใดๆของเขาต่อไปอีก แต่เราจะช่วยเขาให้พ้นจากบรรดาที่อาศัยซึ่งเขากระทำมาปนั้น และจะชำระเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา

และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา ²⁴ ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย และเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงผู้เดียว เขาทั้งหลายจะดำเนินตามคำตัดสินของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตาม ²⁵ เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ตัวเขาและลูกหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าของเขาเป็นนิตย์ ²⁶ เราจะทำพันธสัญญากับเขา จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่เขา และเราจะตั้งเขาไว้และให้เขาขึ้น และเราจะวางสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์ ²⁷ พลเมืองของเราจะอยู่กับเขา เออ เราจะเป็นพระเจ้าของเขาและเขาจะเป็นประชาชนของเรา ²⁸ แล้วประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์กระทำให้อิสราเอลเป็นสหพันธชาติ ในเมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์

38

โลกและมาโลกจะมาสู้รบกับอิสราเอล

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู้โลกแห่งแผ่นดินมาโลก เจ้าองค์สำคัญของเมเซคและทูบัล และจงพยากรณ์โกสลาโทษเขา ³ จงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ โลกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและทูบัล ⁴ เราจะให้เจ้าหันกลับ และเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า และเราจะนำเจ้าออกมาพร้อมทั้งกองทัพทั้งสี่ของเจ้า ทั้งม้าและพลม้า สวมเครื่องรบครบทุกคน เป็นกองทัพใหญ่ มีดั่งและโล่ ถือดาบทุกคน ⁵ เปอร์เซีย เอธิโอเปีย และพุดอยู่กับเขาด้วย ทุกคนมีโล่และหอกเหล็ก ⁶ โกเมอร์และกองทัพทั้งสี่ของเขา วงศ์วานโทกรมมาจากส่วนเหนือสุด พร้อมกับกองทัพทั้งสี่ของเขา มีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากอยู่กับเจ้า ⁷ เจ้าและบรรดากองทัพซึ่งประชุมอยู่กับเจ้า จงเตรียมตัวพร้อมและให้พร้อมไว้เสมอ และจงเป็นยามเฝ้าเขาทั้งหลาย ⁸ เมื่อล่วงไปหลายวันแล้วเจ้าจะต้องถูกเรียกตัว ในปีหลังๆ เจ้าจะยกเข้าไปต่อสู้กับแผ่นดินซึ่งได้คืนมาจากดาบ เป็นแผ่นดินที่ประชาชนรวบรวมกันมาจากชนชาติหลายชาติอยู่ที่บนภูเขาอิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นที่ทิ้งร้างอยู่นานเป็นนิตย์ ประชาชนของแผ่นดินนั้นออกมาจากชนชาติอื่นๆ บัดนี้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้วทั้งสิ้น ⁹ เจ้าจะรุกออกไปเหมือนพายุ เจ้าจะเป็นเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสี่ของเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า ¹⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อมาในเวลานั้นจะบังเกิดความคิดในใจของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่ว ¹¹ และจะกล่าวว่า เราจะยกกองทัพไปยังแผ่นดินที่ชนบทไม่มีกำแพงล้อม เราจะโจมตีประชาชนที่สงบซึ่งอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีกำแพง ไม่มีดาล ไม่มีประตู ¹² เพื่อชิงข้าวของปล้นเอาไปและเพื่อชิงเหยื่อ คือเพื่อจะเห็นมือของเจ้ากลับมายังที่รกร้างซึ่งขณะนั้นมีคนอาศัยอยู่ และมายังประชาชนซึ่งรวบรวมจากบรรดาประชาชาติที่ได้สืบทอดงานและข้าวของ คือผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น ¹³ เขบาและเดดานและบรรดาพ่อค้าแห่งทารซิช และสิงโตหนุ่มทั้งหลายในเมืองนั้นจะกล่าวแก่เจ้าว่า ข้าพเจ้ามาเพื่อจะชิงข้าวของหรือ ท่านชุมนุมกองทัพเพื่อจะปล้น เพื่อจะขนเอาเงินและทองไปขนเอาสัตว์และข้าวของไป เพื่อจะชิงของมากมายหรือ ¹⁴ เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวกับโลกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่นั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้ว เจ้าจะมีได้รู้หรือ ¹⁵ เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าซึ่งอยู่ส่วนเหนือที่สุด ทั้งเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า ทุกคนซึ่งมาเป็นกองทัพมหัสย เป็นกองทัพทรงกำลังยิ่งนัก ¹⁶ เจ้าจะมาต่อสู้อิสราเอลประชาชนของเรา เหมือนอย่างเมฆคลุมแผ่นดินในกาลภายหลัง เราจะทำเจ้ามาต่อสู้กับแผ่นดินของเรา เพื่อประชาชาติทั้งหลายจะรู้จักเรา โอ โลกเอ๋ย ในเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเรา

พระเจ้าจะทรงชนะโลก

¹⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นผู้หนึ่งหรือผู้ที่ในสมัยก่อนเราได้พูดถึงโดยผู้พยากรณ์ของอิสราเอลผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งในสมัยนั้นได้พยากรณ์อยู่หลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับเขา ¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แต่ต่อมาในเวลานั้นเมื่อโลกจะยกมาต่อสู้กับแผ่นดินอิสราเอล ความพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อหน้าเรา ¹⁹ เพราะเราชอบประกาศด้วยความหวังและด้วยความพิโรธดั่งเพลิงพลุ่งของเราว่า ในวันที่นั้นจะมีการสิ้นสละเทือนใหญ่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ²⁰ ปลาที่ทะเลและนกในอากาศ และสัตว์ป่าทุ่งและบรรดาสัตว์เลี้ยงคลานที่คลานอยู่บนแผ่นดิน และประชาชนทั้งสี่ที่อยู่บนพื้นพิภพจะสิ้นสละเทือนต่อหน้าเรา ภูเขาจะพังทลายลง และน้ำผาจะพัง และกำแพงทุกแห่งจะล้มลงที่ดิน ²¹ เราจะร้องถึงภูเขาทั้งหลายซึ่งเราเรียกตามต่อสู้กับโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ และดาบของทุกคนจะต่อสู้กับพี่น้องของเขา ²² เราจะทำพิภพขาลงโทษเขาด้วยโรคระบาดและโลหิตดก เราจะให้ฝนตกอย่างน้ำไหลเชี่ยว ทั้งลูกเห็บและไฟ และไฟกำมะถันตกใส่เขาและกองทัพของเขาและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเขา ²³ ดังนั้น

เราจะสำแดงความยิ่งใหญ่ของเราและชำระตัวของเราให้บริสุทธิ์ และเราจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

39

สุสานของมาโกกจะอยู่ทั่วแผ่นดินอิสราเอล

¹ เพราะฉะนั้น เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษโกก และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด โอ โกกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและทูปัล ² เราจะให้เจ้าหันกลับ และเจ้าจะเหลือแค่หนึ่งในหกส่วน และให้เจ้าขึ้นมาจากส่วนเหนือที่สุด และให้เจ้าเข้าไปต่อสู้กับเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล ³ แล้วเราจะตีคัมธนูให้หลุดจากมือซ้ายของเจ้า และเราจะให้ลูกธนูตกจากมือขวาของเจ้า ⁴ เจ้าจะล้มลงบนภูเขาแห่งอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า และชนชาติทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าให้เป็นอาหารแก่เหยี่ยวทุกชนิดและแก่สัตว์ป่าทุ่ง ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้าจะล้มลงบนพื้นทุ่ง เพราะเราได้สั่งนาวาแล้ว ⁶ เราจะส่งเพลิงมาเหนือมาโกก และท่ามกลางผู้ที่อาศัยอยู่อย่างไร้ กังวลตามเกาะต่างๆ และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ⁷ และเราจะกระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม้มอมให้อิสราเอลทำให้นามบริสุทธิ์ของเราหมองอีกต่อไป และประชาชาติจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด มาแล้ว และจะเป็นอย่างนั้น คือวันนั้นซึ่งเราได้สั่งนาวาไว้ ⁹ แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมืองอิสราเอลจะออกไป และจะเอาไฟสุมนเครื่องอาวุธเผาเสียคือโล่และดั่ง คัมธนูและลูกธนู หอกยาวและหอกชด และเขาจะเอาไฟสุมนเป็นเวลาเจ็ดปี ¹⁰ เพราะฉะนั้น เขาไม่จำเป็นจะต้องเอาฟืนมาจากทุ่งนาหรือตัดฟืนมาจากป่า เพราะเขาจะก่อไฟด้วยเครื่องอาวุธ และเขาทั้งหลายจะแย่งชิงผู้ที่แย่งชิงเขา และจะปล้นผู้ที่ปล้นเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ ¹¹ ต่อมามีวันนั้น เราจะให้โกกมีสุสานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขาของคนเดินผ่านไปมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเล มันจะปิดจมูกของคนเดินผ่านไปมา เพราะว่าโกกและหมู่นิกรทั้งสิ้นของท่านจะถูกฝังไว้ที่นั่น เขาจะเรียกกันว่า หุบเขาฮาโมนโกก ¹² วงศ์วานอิสราเอลจะฝังเขาทั้งหลายอยู่ถึงเจ็ดเดือน เพื่อจะทำให้แผ่นดินนั้นสะอาด ¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเขาทั้งหลาย ในวันนั้นเมื่อเราสำแดงสง่าราศีของเรา ประชาชนนั้นจะได้รับเกียรติเพราะการฝังศพนั้น ¹⁴ เขาทั้งหลายจะตั้งคนให้เดินผ่านไปมาในแผ่นดินเรื่อยไป ให้ฝังศพคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะทำให้แผ่นดินให้สะอาด เขาจะออกตรวจค้นเมื่อสิ้นเจ็ดเดือนแล้ว ¹⁵ เมื่อคนเหล่านั้นผ่านไปมาในแผ่นดิน ถ้าใครเห็นกระดูกคนเข้า เขาจะเอาเครื่องหมากปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าคนฝังจะมาฝังเขาไว้ในหุบเขาฮาโมนโกก ¹⁶ หัวเมืองหนึ่งชื่อ ฮาโมนาห์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาจะทำให้แผ่นดินสะอาดตั้งนี้แหละ ¹⁷ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงพูดกับนกทุกชนิดและพูดกับเหล่าสัตว์ป่าทุ่งว่า จงชุมนุมและมาเถิด รวมกันมาจากทุกด้านมายังการเลี้ยงสักการบูชาซึ่งเราถวายเพื่อเจ้า เป็นการเลี้ยงสักการบูชาในหมู่นกเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และเจ้าจะรับประทานเนื้อและดื่มโลหิต ¹⁸ เจ้าจะรับประทานเนื้อของผู้แก่ลวกแล้ว และดื่มโลหิตของเจ้านายแห่งพิภพ ของแกะผู้ ของลูกแกะ และของแพะกับของวัวผู้ ทั้งสิ้นนี้เป็นสัตว์อ้วนพีแห่งเมืองบาซัน ¹⁹ และเจ้าจะรับประทานไขมันเจ้านมหน้า และดื่มโลหิตจนเจ้าจะเมา ณ การเลี้ยงสักการบูชาซึ่งเราได้ถวายเพื่อเจ้า ²⁰ และเจ้าจะอิมหนาสำรับของเราด้วยเนื้อม้าและผู้ขี่ขี่ ทั้งเนื้อของผู้แก่ลวกแล้ว และของนิกบทุกชนิด ²¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ ²² และเราจะตั้งสง่าราศีของเราไว้ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และประชาชาติทั้งสิ้นจะเห็นการพิพากษาของโทษของเราซึ่งเราได้กระทำ และเห็นมือของเราซึ่งเราวางไว้บนเขาทั้งหลาย ²³ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป วงศ์วานอิสราเอลจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ²⁴ และประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเจ้าอิสราเอล ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะเหตุความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา ดังนั้นเราจึงซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา และมอบเขาไว้ในมือพวกศัตรูของเขา เขาจึงล้มลงด้วยดาบสิ้นทุกคน ²⁵ เราได้กระทำต่อความโลภใคร่และการละเมิดของเขาทั้งหลาย และเราซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาทั้งหลาย

อิสราเอลจะกลับสู่สภาพเดิม

²⁵ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะให้ยาโคบกลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาต่อวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น และเราจะทรงพระนามบริสุทธิ์ของเรา ²⁶ เมื่อเขาทั้งหลายมาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน โดยไม่มีผู้ใดกระทำให้เขาหวาดกลัว เขาทั้งหลายจะทนรับความอับอายขายหน้าของเขา ทั้งการละเมิดซึ่งเขาทั้งหลาย ได้เคยประพฤติต่อเรา ²⁷ เมื่อเราได้นำเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากแผ่นดินศัตรูของเขา และเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาทั้ง

หลายท่ามกลางสายตาของประชาชนดีเป็นอันมาก 28 แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชนดี แล้วก็รวบรวมเขาเข้ามาในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่ง ในพวกเขาเหลืออยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชนดีอีกเลย 29 และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเขาทั้งหลายอีกเลย เมื่อเราทิวัญญาณของเราเหนือวงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ□

40

ทูตสวรรค์ที่ถือไม้วัด

1 เมื่อปีที่ยิซบห้าที่เราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ในต้นปีเมื่อวันทีสิบของเดือน ในปีทีสิบสี่หลังจากที่เขาชนะกรุงนั้น ในวันนั้นทีเดียวพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้าและทรงนำข้าพเจ้ามา 2 ในนิมิตแห่งพระเจ้าพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงวางข้าพเจ้าไว้บนภูเขาสูงมาก ซึ่งตรงนั้นทางทิศใต้มีสิ่งก่อสร้างเหมือนเมืองหนึ่ง 3 เมื่อพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามา ณ ที่นั้น ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ปรากฏการณ์ของเขาคล้ายทองสัมฤทธิ์ มีเชือกป่านเส้นหนึ่งและไม้วัดอันหนึ่งอยู่ในมือ และท่านยืนอยู่ที่หอประตู 4 และชายผู้นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมองดูด้วยตาเองเถิด และจงฟังด้วยหูของเจ้า และจงเอาใจใส่กับสิ่งทั้งสี่ที่เรากล่าวให้แก่งเจ้า เพราะว่าที่นั่นเจ้ามาที่นี่เพื่อจะสำแดงให้แก่เจ้า สิ่งทั้งสี่ที่เจ้าเห็นนั้น จงประกาศแก่วงศ์วานอิสราเอล□

การวัดพระวิหารแห่งอนาคต

5 และดูเถิด มีกำแพงล้อมอยู่รอบบริเวณนอกของพระนิเวศ และในมือของชายผู้นั้นมีไม้วัดยาวหกศอก แต่ละศอกยาวเท่ากับศอกคืบ ดังนั้นท่านจึงวัดความหนาของกำแพงได้หนึ่งไม้วัด และความสูงได้หนึ่งไม้วัด 6 แล้วท่านเข้าไปตามหอประตูซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออกขึ้นไปตามบันได และวัดธรณีหอประตูได้สี่กึ่งหนึ่งไม้วัดและอีกธรณีหนึ่งได้สี่กึ่งหนึ่งไม้วัด 7 และห้องยามยาวหนึ่งไม้วัด และกว้างหนึ่งไม้วัด และที่ว่างระหว่างห้องยามเหล่านี้ยาวห้าศอก และธรณีหอประตูที่อยู่ริมมุขที่หอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด 8 แล้วท่านก็วัดมุขของหอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด 9 และท่านก็วัดมุขของหอประตูได้แปดศอก และสามมุขนั้นสองศอก และมุขของหอประตูอยู่ที่ตอนปลายข้างใน 10 แต่ละด้านของหอประตูตะวันออกมีห้องยามอยู่สามห้อง ห้องทั้งสามมีขนาดเดียวกัน และเสาที่อยู่ทั้งสองข้างก็มีขนาดเดียวกัน 11 แล้วท่านจึงวัดความกว้างของเปิดของทางเข้าหอประตูได้สิบศอก และความยาวของหอประตูสิบสามศอก 12 หน้าห้องยามนั้นมีเครื่องกั้นด้านละหนึ่งศอก และห้องยามนั้นยาวด้านละหกศอก 13 แล้วท่านก็วัดหอประตูจากหลังคาของห้องยามห้องหนึ่ง ไปยังหลังคาของห้องยามอีกห้องหนึ่ง ได้กว้างยี่สิบห้าศอก จากทางเข้าหนึ่ง ไปยังอีกทางเข้าหนึ่ง 14 และท่านทำเสาทั้งหลายได้หกสิบศอก และรอบหอประตูมีลาน ไปถึงเสา 15 วัดจากข้างหน้าหอประตูตรงทางเข้าไปยังปลายมุขชั้นในของหอประตูได้ห้าสิบศอก 16 ตามหอประตูนั้นมีหน้าต่างรอบ ค่อยๆแคบเข้าไปข้างในทั้งในเสาและในห้องยามและมุขก็มีหน้าต่างอยู่รอบข้างในเหมือนกัน ที่สามิตันอินทผลัม 17 แล้วท่านนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และดูเถิด มีห้องหลายห้องและมีพื้นหินทำไว้รอบลาน มีห้องสามสิบห้อง หันหน้าเข้าหาพื้นหิน 18 และพื้นหินนั้นมียูตามด้านข้างทางเข้าหอประตู เท่ากับความยาวของหอประตู นี้เป็นพื้นหินตอนล่าง 19 แล้วท่านก็วัดความกว้างจากหน้าหอประตูข้างล่าง ไปยังหน้าลานข้างในด้านนอกได้หนึ่งร้อยศอก อยู่ทั้งทางตะวันออกและทางเหนือ 20 ส่วนหอประตูแห่งลานนอกหันหน้าไปทางเหนือ ท่านก็วัดความยาวและความกว้างของมัน 21 ห้องยามด้านละสามห้อง กับเสาและมุขมีขนาดเดียวกับหอประตูแรก ยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก 22 หน้าต่าง มุข ต้นอินทผลัมของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับของหอประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และมีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน 23 ตรงข้ามกับประตูซึ่งอยู่ข้างเหนือเช่นเดียวกับประตูที่อยู่ข้างตะวันออก มีประตูเปิดไปสู่ลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่ง ไปยังอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก 24 และท่านได้นำข้าพเจ้าตรงไปยังทิศใต้ และดูเถิด มีหอประตูทางทิศใต้หนึ่งหอประตู ท่านก็วัดเสาและวัดมุข ก็มีขนาดเดียวกับที่อื่น 25 มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบเหมือนหน้าต่างที่อื่น ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 26 มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน มีต้นอินทผลัมอยู่ทั้งสี่ด้านละต้น 27 และมีประตูหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่ง ไปยังอีกประตูหนึ่งตรงไปทางทิศใต้ ได้หนึ่งร้อยศอก 28 แล้วท่านนำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในโดยประตูทิศใต้ และท่านก็วัดประตูทิศใต้ มีขนาดอย่างเดียวกับประตูอื่นๆ 29 ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 30 มีมุขอยู่รอบยาวยี่สิบห้าศอก กว้างห้าศอก 31 มุขนั้นหันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีต้นอินทผลัมอยู่ทั้งสี่ด้าน และบันไดนี้มีแปดขั้น 32 แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านตะวันออก และท่านก็วัดหอประตูขนาดเดียวกับหอประตูอื่น 33 ห้องยาม

เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก ³⁴ มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น ³⁵ แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประตูเหนือ แล้วท่านก็วัดหอประตูนั้นมีขนาดเดียวกับหอประตูอื่น ³⁶ ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก ³⁷ มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น ³⁸ มีห้องๆหนึ่งและมีทางเข้าอยู่ที่เสาของหอประตู เป็นที่ล้างเครื่องเผาบูชา ³⁹ และที่มุขของหอประตูมีโต๊ะด้านละสองโต๊ะ บนนี้สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ⁴⁰ และทางด้านนอก ทางที่เขาสลับไปถึงทางเข้าหอประตูเหนือมีโต๊ะสองโต๊ะ อีกด้านหนึ่งของมุขของหอประตูมีโต๊ะสองโต๊ะ ⁴¹ มีโต๊ะอยู่ข้างนี้สี่โต๊ะ และมีโต๊ะอยู่ข้างนั้นข้างๆหอประตูสี่โต๊ะ เป็นแปดโต๊ะด้วยกัน ซึ่งเขาใช้เป็นที่ฆ่าเครื่องสัตวบูชา ⁴² มีโต๊ะสี่โต๊ะทำด้วยหินสก็ดสำหรับเครื่องเผาบูชา ยาวหนึ่งศอกคืบและกว้างหนึ่งศอกคืบ สูงหนึ่งศอก สำหรับวางเครื่องมือซึ่งเขาใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา ⁴³ มีตะขอยาวคืบหนึ่งติดอยู่ข้างในโดยรอบ บนโต๊ะนี้เขาวางเนื้อของเครื่องบูชา

ห้องสำหรับพวกนักร้องและปุโรหิต

⁴⁴ ข้างนอกหอประตูชั้นใน ในลานชั้นในมีห้องสำหรับพวกนักร้อง ซึ่งอยู่ข้างหอประตูเหนือ หันหน้าไปทิศใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ข้างหอประตูตะวันออก หันหน้าไปทิศเหนือ ⁴⁵ และท่านบอกข้าพเจ้าว่า □ห้องนี้ซึ่งหันหน้าไปทางทิศใต้สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลพระนิเวศ ⁴⁶ และห้องซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลแท่นบูชา ปุโรหิตเหล่านี้เป็นบุตรชายของศาโดกในบรรดาบุตรชายของเลวี ที่เข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองศ์ ⁴⁷ และท่านก็วัดลาน ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก และกว้างหนึ่งร้อยศอกเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส และแท่นบูชาอยู่ข้างหน้าพระนิเวศ

มุขของพระวิหาร

⁴⁸ แล้วท่านนำข้าพเจ้ามายังมุขของพระนิเวศและวัดเสาของมุข ได้ห้าศอกทั้งสองด้าน และหอประตูก็กว้างด้านละสามศอก ⁴⁹ มุขนั้นยาวยี่สิบศอกและกว้างสิบเอ็ดศอก และท่านนำข้าพเจ้าทางบันได ไปถึงที่นั่น และมีเสาอยู่ข้างเสาทั้งสองข้าง

41

คำบรรยายถึงพระวิหาร

¹ ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามายังพระวิหาร และได้วัดเสา กว้างด้านละหกศอก ซึ่งเท่ากับความกว้างของพลับพลา ² และส่วนกว้างของทางเข้านั้นสิบศอก และกำแพงข้างทางเข้านั้นห้าศอก และท่านก็วัดความยาวของพระวิหาร ได้สี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก ³ แล้วท่านก็เข้าไปข้างในและวัดเสาของทางเข้า ได้สองศอกทางเข้านั้นหกศอก และส่วนกว้างของทางเข้านั้นเจ็ดศอก ⁴ และท่านก็วัดความยาวของห้อง ได้ยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก พื้นพระวิหารออกไป และท่านบอกข้าพเจ้าว่า □นี้เป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ⁵ แล้วท่านก็วัดกำแพงพระนิเวศได้หนาหกศอก และห้องระเบียงนั้นกว้างสี่ศอก อยู่รอบพระนิเวศทุกด้าน ⁶ ห้องระเบียงนั้นเป็นห้องสามชั้นซ้อนกัน มีชั้นละสามสิบห้อง มีหีบยกบ่าอยู่รอบกำแพงพระนิเวศ ใช้เป็นที่หนุนห้องระเบียง เพื่อไม่ให้ห้องระเบียงของกำแพงพระนิเวศ ⁷ ห้องระเบียงนั้นยังสูงขึ้นไปอีกยังกว้างออก ตามส่วนขยายของหีบยกบ่าจากห้องหนึ่งซ้อนอยู่บนอีกห้องหนึ่งโดยรอบ ที่ข้างพระนิเวศมีบันไดนำขึ้นข้างบน ดังนั้นแหละผู้ใดที่ขึ้นไปจากห้องต่ำที่สุดถึงอยู่บนก็ต้องลอดผ่านห้องกลาง ⁸ ข้าพเจ้ายังเห็นอีกว่า พระนิเวศนั้นมียกพื้นอยู่โดยรอบฐานของห้องระเบียงวัดได้หนึ่งไม้วัดเต็ม ยาวหกศอก ⁹ ผนังด้านนอกของห้องระเบียงนั้นห้าศอก และส่วนที่ว่างคือสถานที่ของห้องระเบียงที่อยู่ข้างในนั้น ¹⁰ ระหว่างห้องระเบียงแต่ละห้องมีความกว้างยี่สิบศอกโดยรอบพระนิเวศทุกด้าน ¹¹ และประตูของห้องระเบียงนั้นเปิดเข้าไปในส่วนบนยกพื้นที่ยาว ประตูหนึ่งหันไปทางเหนือ และอีกประตูหนึ่งหันไปทางใต้ ความกว้างของส่วนที่ว่างนั้นคือห้าศอกโดยรอบ ¹² ดิถีที่หันหน้ามายังสนามของพระนิเวศทางด้านตะวันตกนั้นกว้างเจ็ดสิบศอก และผนังของตึกหน้าห้าศอกโดยรอบและยาวเก้าสิบศอก ¹³ แล้วท่านก็วัดพระนิเวศ ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก สนามและตึกพร้อมกับผนังยาวหนึ่งร้อยศอก ¹⁴ ความกว้างด้านตะวันออกของด้านหน้าของพระนิเวศทั้งของสนาม ยาวหนึ่งร้อยศอก ¹⁵ แล้วท่านก็วัดความยาวของตึกซึ่งหันหน้าไปสู่สนามซึ่งอยู่ด้านหลัง พร้อมทั้งผนังข้างๆ ยาวหนึ่งร้อยศอก ห้องโถงของพระวิหารนั้นและลานของมุข ¹⁶ ทั้งธรณีประตู หน้าต่างและผนังรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามประตู บไม่โดยรอบตั้งแต่พื้นถึงหน้าต่าง และผนังด้านนี้ก็คลุมไว้ ¹⁷ จนถึงที่อยู่เหนือประตู ถึงผนังห้องชั้นในและข้างนอก และบนผนังโดยรอบที่ห้องชั้นในและห้องโถง ก็กระทำโดยการวัด ¹⁸ พระนิเวศนั้นมีรูปเคารพและรูปต้นอินทผลัม และรูปต้นอินทผลัมอยู่ระหว่างเศวตทุกรูป เศวตทุคนมีสองหน้า ¹⁹ หน้าของผู้ชายตรงต้นอินทผลัมที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของผู้หญิงตรงต้นอินทผลัมที่อยู่อีกข้างหนึ่ง มีรูปอย่างนี้รอบพระนิเวศทั้งหมด ²⁰ จากพื้นถึงที่

เหนือประตู มีรูปเศรฐและรูปต้นอินทผลัมแกะอยู่ที่ผนังพระวิหาร ²¹ ฝ่ายเสาประตูของพระวิหารนั้นสี่เหลี่ยม ข้างหน้าสถานบริสุทธิ์ รูปร่างของตัวนั้นก็เหมือนรูปร่างของอีกตัวหนึ่ง ²² แท่นบูชาทำด้วยไม้สูงสามศอกยาว สองศอก ทั้งมุม ความยาว และที่ผนังทำด้วยไม้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า □นั่นเป็นโต๊ะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระ เยโฮวาห์ ²³ พระวิหารและสถานบริสุทธิ์มีประตูคู่แห่งละคู่ ²⁴ ประตูเหล่านั้นมีสองบาน คือบานเหวี่ยงสอง บาน ประตูหนึ่งมีสองบาน และอีกประตูหนึ่งมีสองบาน ²⁵ และบนประตูของพระวิหาร มีเศรฐและต้นอินท ผลัมแกะไว้ เช่นเดียวกับที่แกะไว้บนผนัง มีพลับพลาไม้อยู่ที่หน้ามุขข้างนอก ²⁶ มีหน้าต่างและมีต้นอินทผลัม อยู่ทั้งสองข้างที่บนผนังด้านข้างมุข ทั้งห้องระเบียงพระนิเวศและพลับพลา

42

ห้องต่างๆของพระวิหาร

¹ แล้วท่านพาข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นนอก ตรงทิศเหนือ และท่านนำข้าพเจ้ามาถึงห้องซึ่งอยู่ตรงข้ามกับ สนาม และตรงข้ามกับตึกทางด้านทิศเหนือ ² ความยาวของตึกที่อยู่หน้าประตูทางด้านเหนือนี้เป็นหนึ่งร้อย ศอก และกว้างห้าสิบศอก ³ ติดต่อกับส่วนเยีสิบศอกซึ่งเป็นส่วนของลานชั้นใน หันหน้าเข้าสู่ที่เห็นซึ่งเป็นส่วน ของลานข้างนอก เป็นระเบียงช้อนระเบียงสามชั้น ⁴ และข้างหน้าห้องมีทางเข้าข้างในกว้างสิบศอก ยาวหนึ่ง ศอก บรรดาประตูห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ ⁵ ห้องข้างบนแคบกว่า เพราะระเบียงเหล่านี้สูงกว่าระเบียง ห้องชั้นล่าง และชั้นกลางในตึกนั้น ⁶ เพราะว่านี่เป็นห้องสามชั้น และไม่มีเสารองรับเหมือนเสาที่ลานข้างนอก เพราะฉะนั้นห้องชั้นบนจึงรับเข้าไปได้ว่าพื้นมากกว่าห้องชั้นล่างและชั้นกลาง ⁷ และมีผนังข้างนอกขนานกับ ห้อง ตรงไปยังลานข้างนอก ตรงข้ามกับห้อง ยาวห้าสิบศอก ⁸ เพราะว่าห้องที่ลานข้างนอกยาวห้าสิบศอก และดูเถิด ส่วนห้องเหล่านั้นที่ตรงข้ามกับพระวิหารยาวหนึ่งร้อยศอก ⁹ ได้ห้องเหล่านั้นมีทางเข้าอยู่ด้าน ตะวันออก ถ้าเข้าไปจากลานข้างนอก ¹⁰ ตรงที่ผนังด้านนอกเริ่มต้น ด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกัน ตรงข้าม กับสนามและตรงข้ามกับตึกที่มีห้องหลายห้อง ¹¹ ทางเดินอยู่หน้าห้องคล้ายกับห้องทางทิศเหนือ ยาวและกว้าง ขนาดเดียวกัน มีทางออก แพนผังและประตูอย่างเดียวกัน ¹² ข้างล่างห้องทิศใต้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออก ที่ที่เข้ามาตามทางเดิน ตรงข้ามมีผนังแบ่ง ¹³ แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ ตรงข้ามสนามเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่โปรดให้คนเข้าใกล้พระเยโฮวาห์จะรับประทานของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขา จะวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั้นไว้ที่นั่น และธัญญาหาร เครื่องบูชา ไถบาป เครื่องบูชาไถการละเมิดเพราะ ว่าที่นั่นบริสุทธิ์ ¹⁴ เมื่อปโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ เขาจะไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก แต่จะปลด เครื่องแต่งกายที่เขาสวมปฏิบัติหน้าที่วางไว้ที่นั่นเพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ เขาจะต้องสวมเครื่องแต่งกายอื่น ก่อนที่เขาจะเข้าไปสู่ส่วนที่มีไว้สำหรับประชาชน □ ¹⁵ เมื่อท่านได้วัดข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็ นำข้าพเจ้าออกมาทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และวัดบริเวณพระนิเวศโดยรอบ ¹⁶ ท่านวัดด้าน ตะวันออกด้วยไม้วัด ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ ¹⁷ แล้วท่านก็หันมาวัดด้านใต้ ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด ¹⁸ แล้วท่านก็หันมาวัดด้านตะวันออก ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด ¹⁹ แล้วท่านก็หันมาวัดด้านตะวันตก แล้ววัด ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด ²⁰ ท่านวัดทั้งสี่ด้าน มีกำแพงล้อมรอบยาวห้าร้อยศอก กว้างห้าร้อยศอก เป็น ที่แบ่งระหว่างสถานบริสุทธิ์กับสถานที่สามัญ

43

พระวิหารเต็มด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

¹ ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามายังประตู คือประตูที่หันหน้าไปทิศตะวันออก ² และ ดูเถิด สง่าราศีของพระเจ้า แห่งอิสราเอลมาจากทิศตะวันออก และพระสุรเสียงของพระองค์ก็เหมือนเสียงน้ำมากมาย และพิภพก็ รุ่งโรจน์ด้วยสง่าราศีของพระองค์ ³ และนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นก็เหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าเห็นเมื่อพระองค์ เสด็จมาทำลายเมืองนั้น และเหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้า ได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ขับหน้าของ ข้าพเจ้าลงถึงดิน ⁴ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้เข้าไปในพระนิเวศทางประตูที่หันไปทางทิศตะวันออก ⁵ พระวิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นใน และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระ นิเวศ ⁶ ขณะที่ชายคนนั้นยังยืนอยู่ที่ข้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าดังออกมาจากพระ นิเวศ

ราชบัลลังก์ของพระเยซูคริสต์ในพระวิหาร

⁷ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัลลังก์ของเราและสถานที่วางเท้าของเราอยู่ที่นี้ เป็นที่ที่เราจะอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเป็นนิตย์ และจะควานอิสราเอลจะไม่กระทำให้นามบริสุทธิ์ของ เราเป็นมลทินอีก โดยตัวของเขาทั้งหลายเองหรือกษัตริย์ของเขาส่งเขาทั้งหลาย ด้วยการเลินชู้ของเขาทั้งหลาย และด้วยศพของกษัตริย์ของเขาทั้งหลายในปูชนียสถานสูง ⁸ โดยการวางธรรณีประตูของเขาทั้งหลาย ไว้ข้าง ธรรณีประตูทั้งหลายของเรา โดยการตั้งเสาประตูของเขาทั้งหลาย ไว้ข้างเสาประตูทั้งหลายของเรา มีเพียง

ผนังกันไว้ระหว่างเรากับเขาทั้งหลายเท่านั้น เขาได้กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินด้วยการอันนัสะฮิดสะเอียนของเขาซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำ ดังนั้นเราจึงเผาผลาญเขาเสียด้วยความกริ้วของเรา ⁹ บัดนี้ให้เขาทั้งหลายเล่นขี้ทั้งหลายของเขาและศพของกษัตริย์ทั้งหลายของเขาให้ห่างไกลจากเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลายเป็นนิตย์ ¹⁰ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงบรรยายแก่วงศ์วานอิสราเอลให้ทราบถึงพระนิเวศ เพื่อว่าเขาจะได้ละอายในเรื่องความชั่วช้าของเขา และให้เขาทั้งหลายวัดแบบแผน ¹¹ และถ้าเขาละอายในสิ่งทั้งหลายที่เขากระทำมาแล้ว จงสำแดงภาพแผนผังทางออกทางเข้า และลักษณะทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น และจงให้เขาทราบถึงกฎเกณฑ์ ลักษณะและกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศ จงเขียนลงไว้ท่ามกลางสายตาของเขา เพื่อเขาจะได้รักษาลักษณะและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระนิเวศ และกระทำตาม ¹² ต่อไปนี้เป็นกฎของพระนิเวศ คือบริเวณโดยรอบที่อยู่บนยอดภูเขาจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ดุเถิด นี่เป็นกฎของพระนิเวศ

การวัดแท่นบูชา

¹³ ต่อไปนี้เป็นขนาดของแท่นบูชาวัดเป็นศอก ศอกหนึ่งคือความยาวหนึ่งศอกกับหนึ่งคืบ ตอนฐานสูงหนึ่งศอก และกว้างหนึ่งศอก ที่ขอบมีริมคืบหนึ่ง และความสูงของแท่นบูชาเป็นดังนี้ ¹⁴ จากตอนฐานที่อยู่บนดินมาถึงข้างล่างสูงสองศอก กว้างหนึ่งศอก จากชั้นเล็ก ไปถึงชั้นใหญ่สูงสี่ศอก กว้างหนึ่งศอก ¹⁵ และเตาของแท่นนั้นสี่ศอก และจากเตาแท่นมีเชิงอนขึ้นขึ้นสี่เชิง ¹⁶ เตาแท่นนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส ยาวสิบสองศอก กว้างสิบสองศอก ¹⁷ ชั้นข้างเดากี่สี่เหลี่ยมจตุรัสเหมือนกัน ยาวสิบสี่ศอก กว้างสิบสี่ศอก ยกมรอบกว้างครึ่งศอก ฐานกว้างศอกหนึ่งโดยรอบ บันไดแท่นบูชาหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ¹⁸ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อไปนี้เป็นกฎของแท่นบูชาในวันที่สร้างเสร็จแล้ว เพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และเพื่อจะพรมด้วยเลือด

จงถวายเครื่องบูชาอีก

¹⁹ ท่านจงมอบวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป แก่ปุโรหิตคนเลวี่เชื้อสายศาโดก ผู้ที่เข้ามาใกล้เพื่อปรนนิบัติเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ²⁰ เจ้าจงเอาเลือดวัวนั้นนำไปไว้ที่เชิงอนทั้งสองของแท่น และนมทั้งสองชั้นข้างเตา และที่ยกมโดยรอบ ทำดังนี้แหละท่านจะได้ชำระแท่นและทำการลบมลทินของแท่นนั้นไว้ ²¹ ท่านจงเอาวัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป และปุโรหิตจะเผามันเสียในที่ที่กำหนดไว้ซึ่งเป็นที่ของพระนิเวศภายนอกสถานบริสุทธิ์ ²² และในวันที่สองท่านจงถวายลูกแพะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป และพวกปุโรหิตจะชำระแท่นบูชา อย่างที่ชำระด้วยวัวผู้ ²³ เมื่อท่านได้ชำระแท่นเสร็จแล้ว ท่านจงถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูง ²⁴ ท่านจงนำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะเอาเลือดพรมลงบนแท่น และจะถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ²⁵ ท่านจงเตรียมแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาปทุกวันจนครบเจ็ดวัน และพวกปุโรหิตจะเตรียมวัวหนุ่มและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงด้วย ²⁶ เขาทั้งหลายจะต้องทำการลบมลทินแท่นบูชาอยู่เจ็ดวันจึงจะชำระเสร็จ และจะสถาปนาตนเองไว้ ²⁷ และเมื่อเขากระทำครบตามกำหนดเหล่านี้แล้ว ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปปุโรหิตจะต้องถวายเครื่องเผาบูชาของท่านและเครื่องสันติบูชาของท่านที่บนแท่นนั้น และเราจะโปรดปรานเจ้าทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

44

ประตูจะวันออกเฉพาะเจ้านายของแท่นนั้น

¹ แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมามตามทางของประตูของสถานบริสุทธิ์ห้องนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และประตูนั้นปิดอยู่ ² พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ประตูนี้จะต้องเปิดอยู่เรื่อยไป อย่าให้เปิดและไม่ให้ใครเข้าไปทางนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เสด็จเข้าไปทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ปิดไว้ ³ เฉพาะเจ้านายเท่านั้น คือเจ้านาย ท่านจะประทับเสวยพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในประตูนี้ ได้ ท่านจะต้องเข้ามาทางมุขของหอประตูและต้องออกไปตามทางเดียวกัน

พระนิเวศเดิมไปด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

⁴ แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางของประตูเหนือมาที่ข้างหน้าพระนิเวศ และข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และข้าพเจ้าก็ขบหน้าลงถึงดิน ⁵ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงตั้งใจให้ดี ทุกสิ่งที่เราจะบอกเจ้าเกี่ยวกับกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น จงดูด้วยตาของเจ้า และฟังด้วยหูของเจ้า และจดจำเรื่องราวเข้าพระนิเวศและทางออกจากสถานบริสุทธิ์ไว้ ⁶ แล้วจงบอกแก่วงศ์วานที่มักบฏ คือวงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ขอให้การที่น่าสะอิดสะเอียน

ทั้งสิ้นของเจ้าสิ้นสุดเสียที่เกิด 7 คือการที่เจ้าพาคนต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หนัดทางจิตใจและมีได้เข้าสู่หนัดทางเนื้อหนังเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา กระทำให้สถานนั้น คือพระนิเวศของเรารวมมอง เมื่อเจ้าถวายอาหารของเราแก่เรา คือไขมันและเลือด สิ่งเหล่านี้ได้ทำลายพันธสัญญาของเราด้วยการอันนาศือสะเยียนทั้งสิ้นของเจ้า 8 และเจ้ามิได้ดูแลรักษาสิ่งบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าได้ตั้งคนเฝ้าให้ดูแลรักษาอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา เพื่อประโยชน์แก่ตัวเจ้าเอง

พวกปุโรหิตของพระวิหารในอนาคต

9 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า อย่าให้คนต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หนัดทางจิตใจและมีได้เข้าสู่หนัดทางเนื้อหนัง คือชนต่างด้าวทั้งสิ้นที่อยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของเรา 10 แต่คนเลวี่ผู้ที่ได้ไปไกลจากเรา หลงไปจากเรา ไปติดตามรูปเคารพของเขาเมื่อคนอิสราเอลหลงไปนั้น จะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของตน 11 เขาทั้งหลายจะต้องปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา ตรวจตราดูอยู่ที่ประตูพระนิเวศ และปฏิบัติอยู่ในพระนิเวศ เขาจะฆ่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตว์บูชาให้ประชาชน และเขาจะต้องคอยเฝ้าประชาชน เพื่อจะรับใช้เขาทั้งหลาย 12 เพราะเขาทั้งหลายได้ปรนนิบัติประชาชนอยู่หน้ารูปเคารพของเขา จึงทำให้วังสวานอิสราเอลตกอยู่ในความชั่วช้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจึงได้ปฏิญาณด้วยเรื่องเขาทั้งหลายว่า เขาทั้งหลายจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา 13 อย่าให้เขาทั้งหลายเข้ามาใกล้เรา เพื่อจะรับใช้เราในตำแหน่งปุโรหิต หรือเข้ามาใกล้สิ่งบริสุทธิ์ใดๆของเราในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น แต่เขาต้องทนรับความอับอายขายหน้า และการอันนาศือสะเยียนทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำนั้น 14 แต่ถึงกระนั้นเราจะกำหนดให้เขาเป็นผู้ดูแลพระนิเวศ ให้กระทำการบริการทั้งสิ้นและกระทำสิ่งที่ต้องกระทำในพระนิเวศนั้นทั้งสิ้น 15 แต่ปุโรหิตคนเลวี่ บรรดาบุตรชายของศาโดก ผู้ยังดูแลสถานบริสุทธิ์ของเรา เมื่อคนอิสราเอลหลงไปจากเรานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ให้เขาเข้ามาใกล้เราเพื่อปรนนิบัติเรา และให้คอยรับใช้เรา ที่จะถวายไขมันและเลือด 16 เขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราได้ และให้เขาเข้ามาใกล้โต๊ะของเรเพื่อจะปรนนิบัติเรา และให้เขารักษาคำกำชับของเรา 17 ต่อมาเมื่อเขาเข้าประตูลานชั้นในนั้น ให้เขาสวมเสื้อผ้าป่าน อย่าให้เขาใส่สิ่งใดที่ทำด้วยขนแกะเลยขณะที่เขาทำการปรนนิบัติอยู่ที่ประตูลานชั้นใน และอยู่ข้างใน 18 ให้เขาสวมมัลลาป่านไว้เหนือศีรษะ และสวมกางเกงผ้าป่านเพียงเอา อย่าให้เขาคัดตัวด้วยสิ่งใดที่ให้มีเหตุ 19 และเมื่อเขาออกไปยังลานนอก คือไปยังลานนอกเพื่อไปหาประชาชน ให้เขาเปลื้องเสื้อผ้าชุดที่ปรนนิบัติงานนั้นออกเสีย และวางไว้เสียในห้องบริสุทธิ์ แล้วจึงสวมเสื้อผ้าอื่น เกรงว่าเขาจะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปติดต่อกับประชาชนด้วยเสื้อผ้าของเขา 20 อย่าให้เขาโกนศีรษะหรือปล่อยให้มวยผมยาว ให้เขาเพียงแต่ขลิบผมบนศีรษะของเขาเท่านั้น 21 เมื่อปุโรหิตเข้าไปในลานชั้นในจะดื่มเหล้าองุ่นไม่ได้ 22 อย่าให้ปุโรหิตแต่งงานกับหญิงม่ายหรือหญิงที่ถูกหย่าแล้ว แต่ให้แต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอล หรือหญิงม่ายซึ่งเป็นหญิงม่ายของปุโรหิต 23 เขาทั้งหลายจะต้องสั่งสอนประชาชนของเราถึงความแตกต่างระหว่างของบริสุทธิ์ และของสามัญ และกระทำให้เขาสังเกตแยกแยะระหว่างของมลทินกับของสะอาดได้ 24 ถ้ามีคดี เขาจะต้องกระทำหน้าที่ผู้พิพากษา และเขาจะต้องพิพากษาคำตัดสินของเราในบรรดางานเทศกาลตามกำหนดของเรานั้นเขาจะต้องรักษาราชบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา และเขาจะต้องรักษารับสะบาโตทั้งหลายของเราให้บริสุทธิ์ 25 อย่าให้เขากระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยเขาไปใกล้ผู้ตาย เว้นแต่เป็นบิดาหรือมารดาหรือบุตรชายหรือบุตรสาว หรือพี่น้องผู้ชายหรือพี่น้องผู้หญิงที่ไม่มีสามี ก็จะกระทำตัวให้เป็นมลทินได้ 26 หลังจากที่เขารับการชำระแล้ว มีกำหนดอีกเจ็ดวัน 27 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันที่เขาเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ คือที่ลานชั้นในเพื่อจะปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาไถ่บาปเสียก่อน 28 นั่นจะเป็นมรดกของเขา เราเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่ต้องให้เขาถือกรรมสิทธิ์ใดๆในอิสราเอล เราเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา 29 ให้เขาได้รับประทานเครื่องธัญญาหาร เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในอิสราเอลจะเป็นของเขาทั้งหลาย 30 และผลไม้ที่ดีที่สุดของผลไม้อันแรกทุกชนิดและของถวายทุกชนิดจากเครื่องถวายบูชาทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นของบรรดาปุโรหิตทั้งหลาย เจ้าจงมอบแบ่งเป็ยกผลแรกของเจ้าให้แก่ปุโรหิต เพื่อว่าพระพรจะมีอยู่เหนือครัวเรือนของเจ้า 31 ปุโรหิตจะต้องไม่รับประทานสิ่งใดๆ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหรือสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสิ่งใดกัดตาย

45

บริเวณที่ตั้งไว้เฉพาะพระเจ้าและพระวิหาร

1 เมื่อเจ้าแบ่งแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์โดยการจับสลากนั้น เจ้าจงถวายที่ดินส่วนหนึ่งไว้เพื่อพระเยโฮวาห์ให้เป็นตำบลบริสุทธิ์ ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก จะเป็นที่ยบริสุทธิ์ตลอดบริเวณนั้น 2 ในบริเวณนี้ให้มีที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสแปลงหนึ่งยาวห้าร้อยกว้างห้าร้อยศอกสำหรับสถานบริสุทธิ์ ให้มีบริเวณว่าง

ไว้โดยรอบอีกห้าสิบศอก³ ในตำบลบริสุทธินั้น เจ้าจงวัดส่วนหนึ่งออก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ในบริเวณนี้ให้เป็นที่ตั้งของสถานบริสุทธิ และของที่บริสุทธิที่สุด⁴ ให้เป็นส่วนแผ่นดินที่บริสุทธิให้เป็นของปุโรหิต ผู้ปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ และเข้าใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์ ให้เป็นที่สำหรับปลูกบ้านเรือนของเขาและเป็นที่บริสุทธิสำหรับสถานบริสุทธิ⁵ อีกส่วนหนึ่งซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอกนั้นเป็นของคอนเลวี ผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศ ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ให้มีห้องยี่สิบห้อง⁶ ใกล้กับส่วนที่ตั้งไว้เป็นตำบลบริสุทธินั้น เจ้าจะต้องกำหนดที่ดินผืนหนึ่งกว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเมือง ให้เป็นของวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด

ที่ดินสำหรับเจ้านาย

⁷ แผ่นดินทั้งสองข้างของตำบลบริสุทธิและส่วนของเมืองนั้น ให้ยกเป็นที่ดินของเจ้านายเคียงข้างกับตำบลบริสุทธิ และส่วนของเมืองด้านตะวันตกและตะวันออกมีสวนยาวเท่ากับส่วนที่ยกให้คนตระกูลหนึ่ง ยึดออกไปตามทางตะวันตกและทางตะวันออกของเขตแดนแผ่นดิน⁸ ให้เป็นส่วนของเจ้านายในอิสราเอล และเจ้านายของเราจะไม่เป็นคั่นประชาชนของเราอีก แต่เจ้านายเหล่านั้นจะยอมให้อิสราเอลได้แผ่นดินที่เหลือตามส่วนตระกูลของตน⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งไว้ว่า โอ บรรดาเจ้านายแห่งอิสราเอลเอ๋ย พอเสียที่เกิด จงทำการทารุณและการบีบคั้นเสีย และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า จงเลิกการขบไล่ประชาชนของเราให้ออกจากที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาเสีย¹⁰ เจ้าจงมีตาซึ่งเที่ยงตรง เอฟาห์ที่เที่ยงตรงและบัทที่เที่ยงตรง¹¹ เอฟาห์และบัทนั้นให้เป็นขนาดเดียวกัน บัทหนึ่งจุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ และเอฟาห์ก็จุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ ให้โฮเมอร์เป็นเครื่องวัดมาตรฐาน¹² เซเชลหนึ่งมีอีสิบเกุราห์ มาเนของเจ้าก็ให้มีอีสิบเซเชล ยีสิบห้าเซเชลและสิบห้าเซเชล¹³ ต่อไปนี้เป็นกำหนดของถ้วยที่เจ้าทั้งหลายจะต้องถวาย คือข้าวสาลีโฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกเอฟาห์ ข้าวบาร์เลย์โฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกของเอฟาห์¹⁴ และส่วนกำหนดประจำของน้ำมัน คือน้ำมันหนึ่งบัท น้ำมันโคเรหนึ่งถ้วยหนึ่งในสิบของบัท โคเรก็เหมือนโฮเมอร์จุสิบบัท เพราะสิบบัทเท่ากับโฮเมอร์¹⁵ และฝูงสองร้อยตัวก็ให้ถวายตัวหนึ่ง จากทุ่งเลี้ยงสัตว์อันอุดมของอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า นี่แหละเป็นของถวายสำหรับธัญญา เครื่องเผานูชา และสันติบูชาเพื่อทำการลบมลทินให้เขาทั้งหลาย¹⁶ ให้ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินเมือบของถวายเหล่านี้แก่เจ้านายแห่งอิสราเอล¹⁷ ให้เป็นหน้าที่ของเจ้านายที่จะจัดเครื่องเผานูชา ธัญญา เครื่องดื่มบูชา ณ งานเทศกาลทั้งหลายในวันขึ้นค่ำและสะบาโต ในงานเทศกาลที่กำหนดไว้ของวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น ให้เขาจัดเครื่องบูชาไถ่บาป ธัญญา เครื่องเผานูชา และสันติบูชา เพื่อกระทำการลบบาปให้แก่วงศ์วานอิสราเอล¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งไว้ว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เจ้าจงเอาวัวหนุ่มที่ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และเจ้าจงชำระสถานบริสุทธิเสีย¹⁹ ให้ปุโรหิตเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปมาล้างและจะประพรมที่เสาประตูพระนิเวศ ที่ขั้นสี่มุมของแท่นบูชา และบนเสาประตูของลานชั้นใน²⁰ ในวันที่เจ็ดของเดือนนั้นเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดที่กระทำการบาปด้วยความพลั้งเผลอหรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพื่อว่าเจ้าจะได้กระทำการลบมลทินพระนิเวศ²¹ ในวันที่สิบของเดือนนั้น เจ้าจงฉลองเทศกาลปัสกา จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อตลอดเทศกาลเจ็ดวัน²² ในวันนั้นให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มตัวหนึ่งสำหรับตนเองและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป²³ และในเจ็ดวันที่มีเทศกาลเลี้ยง ให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มเจ็ดตัวกับแกะผู้เจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิ ให้เป็นเครื่องเผานูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกวันตลอดเจ็ดวันนั้น และจัดหาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งทุกวันให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป²⁴ และให้เจ้านายจัดหาธัญญาเอฟาห์หนึ่งคู่กับวัวผู้หนึ่ง และเอฟาห์หนึ่งคู่กับแกะผู้หนึ่ง และน้ำมันหนึ่งอินต่อแป้งทุกเอฟาห์²⁵ ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในเทศกาลเลี้ยงทั้งเจ็ดวัน ให้ท่านจัดหาของเช่นเดียวกันสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผานูชา ธัญญา และเครื่องน้ำมัน□

46

เจ้านายกับประชาชนนมัสการพร้อมกัน

¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งไว้ว่า ประดูลานชั้นในที่หันหน้าไปทิศตะวันออกนั้น ให้เปิดอยู่ในวันทำงานหว่าน แต่ในวันสะบาโตนั้นให้เปิด และในวันขึ้นค่ำนั้นก็ให้เปิด² ฝ่ายเจ้านายนั้นจะเข้ามาจากข้างนอกทางมุขของหอประตู และจะมายืนอยู่ที่เสาประตู และพวกปุโรหิตจะเตรียมเครื่องเผานูชา และเครื่องสันติบูชาของทาน และท่านจะนมัสการอยู่ที่ธรณีประตู แล้วท่านจะออกไป แต่อย่าปิดประตูนั้นจนกว่าจะถึงเวลาเย็น³ เช่นเดียวกันประชาชนแห่งแผ่นดินจะนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตรงที่ทางเข้าประตูนั้น ในวันสะบาโตและในวันขึ้นค่ำ⁴ เครื่องเผานูชาที่เจ้านายจะถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโตนั้น คือลูกแกะปราศจากตำหนิตัว และแกะผู้ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง⁵ และธัญญาบูชาที่คู่กับแกะผู้หนึ่งคือแป้งเอฟาห์หนึ่ง และธัญญาบูชาที่คู่กับลูกแกะนั้นก็ที่สุดแต่ที่ท่านจะสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันอินหนึ่งต่อแป้ง

หนึ่งเอฟาห์⁶ ในวันขึ้นคำท่านจะถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และลูกแกะหกตัวกับแกะผู้ตัวหนึ่ง ซึ่งต้องปราศจากตำหนิตัว⁷ ส่วนธัญญูบูชาหนึ่งท่านจะจัดแบ่งหนึ่งเอฟาห์คู่กับวัวผู้ตัวหนึ่ง และหนึ่งเอฟาห์คู่กับแกะผู้ตัวหนึ่ง และคู่กับลูกแกะ ท่านจะจัดตามที่สามารถจัดได้ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินต่อแบ่งหนึ่งเอฟาห์⁸ เมื่อเจ้านายเข้ามาท่านจะเข้าไปทางมุขของหอประตูและกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น⁹ เมื่อประชาชนแห่งแผ่นดินเข้ามาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ผู้ที่เข้ามาทางประตูเหนือเพื่อนมัสการจะต้องกลับออกไปทางประตูใต้ และผู้ที่เข้ามาทางประตูใต้จะต้องกลับออกไปทางประตูเหนือ อย่าให้ใครกลับทางประตูตามที่เขาเข้ามา แต่ให้ทุกคนออกตรงไปข้างหน้า¹⁰ เมื่อประชาชนเข้าไป เจ้านายจะเข้าไปพร้อมกันด้วย และเมื่อประชาชนออกไป เจ้านายจะออกไปด้วย¹¹ ธัญญูบูชาที่ใช้ ณ เทศกาลเลี้ยงและเทศกาลที่กำหนดนั้น ให้เป็นเอฟาห์หนึ่งคู่กับวัวหนุ่มตัวหนึ่ง และคู่กับแกะผู้ก็เอฟาห์หนึ่ง และคู่กับลูกแกะก็ตามแต่ท่านสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันอินหนึ่งต่อแบ่งเอฟาห์หนึ่ง¹² เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัครจะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือสันติบูชาเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัครถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เปิดประตูที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกให้ท่านและท่านจะเตรียมเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาของท่าน อย่างที่ท่านทำในวันสะบาโต แล้วท่านจะออกไป เมื่อท่านออกไปแล้วก็ให้ปิดประตูเสีย¹³ จะจัดการหาลูกแกะตัวหนึ่งอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิตัวเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นประจำวัน เจ้าจะจัดหาทุกๆเช้า¹⁴ และเจ้าจะจัดหาเครื่องธัญญูบูชาคู่กันทุกๆเช้าหนึ่งในหกของเอฟาห์ และน้ำมันหนึ่งในสามของอิน เพื่อคลุกแบ่งให้ชุ่มให้เป็นธัญญูบูชาแด่พระเยโฮวาห์ นี่เป็นระเบียบเนื่องนิตย์¹⁵ ดังนั้นแหละจะต้องจัดหาลูกแกะและเครื่องธัญญูบูชาพร้อมกับน้ำมันทุกๆเช้า เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์¹⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสสั่งนี้ว่า ถ้าเจ้านายนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้แก่บุตรชายเป็นของขวัญ ก็ให้ของนั้นตกเป็นของบุตรชายของท่านโดยมรดกนั้นเป็นทรัพย์สินของเขาดมมรดก¹⁷ แต่ถ้าท่านนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้คนใช้ของท่านคนหนึ่งเป็นของขวัญ ของนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปีอิสราภาพ แล้วของนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านาย เฉพาะบุตรชายของท่านเท่านั้นที่จะเก็บส่วนมรดกของท่านมาเป็นของขวัญได้¹⁸ ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้านายจะยึดสิ่งใดอันเป็นมรดกของประชาชนไม่ได้โดยไล่ประชาชนออกไปจากทรัพย์สินที่ดินของเขา แต่ท่านจะต้องมอบทรัพย์สินของท่านเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของท่าน เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องถูกขับไล่จากกรรมสิทธิ์ของตน¹⁹ แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางเข้าซึ่งอยู่ข้างประตู มายังห้องบริสุทธิแถวเหนือ ซึ่งเป็นของปุโรหิต ดุเล็ด มีสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ทั้งสองข้างทางทิศตะวันตก

สถานที่สำหรับการต้มและบึ่งเครื่องบูชาต่างๆ

²⁰ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □นี้เป็นสถานที่ซึ่งปุโรหิตจะต้องต้มเครื่องบูชาไถ่การละเมิดและเครื่องบูชาไถ่บาป และเป็นที่นี่ซึ่งเขาจะบึ่งธัญญูบูชา เพื่อจะไม่ต้องนำออกไปในลานชั้นนอก อันเป็นการที่จะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปถึงประชาชน□²¹ แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และพาข้าพเจ้าไปที่มุมทั้งสี่ของลานนั้น และดุเล็ด ที่มุมลานทุกมุมก็มีลานอยู่ลานหนึ่ง²² คือที่มุมทั้งสี่ของลาน มีลานเล็กยาวสี่สิบศอกกว้างสามสิบศอก ลานทั้งสี่ขนาดเดียวกัน²³ ภายในรอบลานทั้งสี่นั้น มีสิ่งที่ก่อด้วยปูนเป็นแถว มีเตาอยู่ที่ก้นของสิ่งที่ก่อนั้นโดยรอบ²⁴ แล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □ที่เหล่านี้เป็นที่สำหรับการต้ม ซึ่งผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศจะต้มเครื่องสัตว์บูชาของประชาชน□

47

แม่น้ำที่ไหลออกจากพระนิเวศของพระเจ้า (ศคย 14:8-9; วว 22:1-2)

¹ ภายหลังท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมากลางประตูพระนิเวศ และดุเล็ด มีน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูพระนิเวศตรงไปทางทิศตะวันออก เพราะพระนิเวศหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำไหลลงมาจากข้างล่างทางด้านขวาของพระนิเวศ ทิศใต้ของแท่นบูชา² แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาทางประตูเหนือ และนำข้าพเจ้าอ้อมไปภายนอกถึงประตูชั้นนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และดุเล็ด น้ำนั้นออกมาทางด้านขวา³ ชายผู้หนึ่งได้เดินไปทางตะวันออกมีเชือกวัดอยู่ในมือ ท่านวัดได้หนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป และน้ำลึกเพียงตามตม⁴ แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปและน้ำลึกถึงเข่า แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป น้ำนั้นลึกเพียงเอว⁵ ภายหลังท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน และกลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลุยข้ามไม่ได้ เพราะน้ำนั้นขึ้นแล้วลึกพอที่จะว่ายได้ เป็นแม่น้ำที่ลุยข้ามไม่ได้⁶ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือ□ แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ากลับตามฝั่งแม่น้ำ⁷ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากลับ ดุเล็ด ข้าพเจ้าเห็นต้นไม้มากมายอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำทั้งสองฟาก⁸ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า □น้ำนี้ไหลตรงไปทางฟองถิ่นตะวันออก และไหลลงไปถึงทะเลทราย แล้วลงไปถึงทะเล และเมื่อน้ำไหลออกมา

ไปถึงน้ำทะเล น้ำนั้นก็กลับจืดดี ⁹ ต่อมาแม่น้ำนั้นไปถึงที่ไหน ทุกสิ่งที่มีชีวิตซึ่งแหวกว่ายไปมากก็จะมีชีวิตได้ และที่นั่นมีปลามากมายเพราะว่าน้ำนี้ไปถึงที่นั่นน้ำทะเลก็จืด เพราะฉะนั้นแม่น้ำไปถึงไหน ทุกสิ่งก็มีชีวิต ¹⁰ ต่อมาชาวประมงก็จะยืนอยู่ที่ข้างทะเล จากเอนเคติถึงเอนแอลอิม จะเป็นทีสำหรับตากอวน ปลาในที่นั้นจะมีหลายชนิด เหมือนปลาในทะเลใหญ่ คือจะมีมากมาย ¹¹ แต่ที่เป็นบึงและหนองน้ำจะไม่จืด ต้องทิ้งไว้ให้เป็นเกลือ ¹² ตามฝั่งทั้งสองฟากแม่น้ำ จะมีต้นไม้ทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหาร ใบของมันจะไม่เหี่ยวและผลของมันจะไม่วาย แต่จะเกิดผลใหม่ทุกเดือน เพราะว่าน้ำสำหรับต้นไม้นั้นไหลจากสถานบริสุทธิ์ ผลไม้นั้นใช้เป็นอาหารและใบก็ใช้เป็นยา

เขตแดนของแผ่นดิน (ปฐม 15:18-21)

¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า □นี่เป็นเขตแดนซึ่งเจ้าจะใช้แบ่งแผ่นดินสำหรับ เป็นมรดกท่ามกลางอิสราเอลทั้งสิบสองตระกูล โยเซฟจะได้สองส่วน ¹⁴ และเจ้าจงแบ่งให้เท่าๆกัน เราปฏิญาณที่จะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และแผ่นดินนี้จะตกแก่เจ้าเป็นมรดกของเจ้า ¹⁵ ต่อไปนี้เป็นเขตแดนของแผ่นดินนี้ ด้านทิศเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองเฮทโลน และต่อไปถึงเมืองเศดัด ¹⁶ เมืองฮามัท เมืองเบโรธาห์ เมืองสิบราอิม ซึ่งอยู่ระหว่างพรมแดนเมืองดามัสกัสกับพรมแดนเมืองฮามัท จนถึงเมืองฮาเซอร์ฮัททิโคน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนเมืองเฮาราน ¹⁷ ดังนั้น เขตแดนจะยื่นจากทะเลถึงเมืองฮาซารโนน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนด้านเหนือของเมืองดามัสกัส ทางทิศเหนือมีพรมแดนของเมืองฮามัท นี่เป็นแดนด้านเหนือ ¹⁸ ทางด้านตะวันออกเขตแดนจะยื่นจากเมืองเฮารานและดุมัสกัส ระหว่างกิเลอาดกับแผ่นดินอิสราเอล เรื่อยไปตามแม่น้ำจอร์แดน ไปถึงทะเลด้านตะวันออก ทิศทั้งหลายจึงวัด นี่เป็นเขตด้านตะวันออก ¹⁹ ทางด้านใต้เขตแดนจะยื่นจากทามารจนถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ นี่เป็นเขตด้านใต้ ²⁰ ทางด้านตะวันตก ทะเลใหญ่เป็นเขตแดนเรื่อยไปจนถึงตำบลที่อยู่ตรงข้ามทางเข้าเมืองฮามัท นี่เป็นเขตแดนด้านตะวันตก ²¹ ดังนั้น เจ้าจงแบ่งแผ่นดินนี้ท่ามกลางเจ้าตามตระกูลอิสราเอล ²² ต่อมาเจ้าทั้งหลายจงแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกของตัวเจ้าทั้งหลายโดยการจับสลาก และสำหรับคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า และบังเกิดลูกหลานอยู่ท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะมีสัญชาติอิสราเอล ให้เขาได้รับส่วนมรดกท่ามกลางตระกูลอิสราเอลพร้อมกับเจ้าทั้งหลาย ²³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ต่อมาคนต่างด้าวจะอยู่ในเขตของคนตระกูลใดก็ได้ เจ้าจงกำหนดที่ดินให้เป็นมรดกของเขาที่นั่น□

48

การแบ่งที่ดินให้แก่แต่ละตระกูล (ยชา 13:1-19:51)

¹ □ต่อไปนี้เป็นชื่อของตระกูลต่างๆตั้งต้นที่พรมแดนด้านเหนือจากทะเลไปตามทางเฮทโลน ถึงทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงฮาเซอร์โนน ซึ่งอยู่ทางพรมแดนด้านเหนือของดามัสกัส ติดเมืองฮามัท และยื่นจากด้านตะวันตกออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนดาน ² ประชิดกับเขตแดนของดานจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอาเซอร์ ³ ประชิดกับเขตแดนของอาเซอร์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเนฟทาลี ⁴ ประชิดกับเขตแดนของเนฟทาลีจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนมนัสเสห์ ⁵ ประชิดกับเขตแดนของมนัสเสห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเอฟราอิม ⁶ ประชิดกับเขตแดนเอฟราอิมจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนรูเบน ⁷ ประชิดกับเขตแดนรูเบนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนยูดาห์ ⁸ ประชิดกับเขตแดนยูดาห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก จะเป็นส่วนซึ่งเจ้าจะต้องแยกไว้ต่างหาก กว้างสองหมื่นห้าพันศอก และยาวเท่ากับส่วนของคนตระกูลหนึ่ง จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นที่มีสถานบริสุทธิ์อยู่กลาง ⁹ ส่วนซึ่งเจ้าทั้งหลายจะแยกไว้เพื่อพระเยโฮวาห์นั้นให้มีด้านยาวสองหมื่นห้าพันศอก และด้านกว้างหนึ่งหมื่น

ส่วนแบ่งสำหรับพวกปุโรหิตกับคนเลวี

¹⁰ นี่จะเป็นส่วนแบ่งของส่วนบริสุทธิ์ คือปุโรหิตจะได้ส่วนแบ่งวัดจากทางด้านเหนือยาวสองหมื่นห้าพันศอก ทางด้านตะวันตกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านตะวันออกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านใต้ยาวสองหมื่นห้าพันศอก มีสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กลาง ¹¹ ส่วนนี้ให้เป็นส่วนของปุโรหิตที่ชำระไว้ให้บริสุทธิ์ บุตรชายของศาโดก ผู้ได้รักษาคำสั่งของเรา ผู้ที่มีไ้ตกลงไปเมื่อประชาชนอิสราเอลหลง ดังที่คนเลวีได้ตกลงไปนั้น ¹² และให้ที่ดินนี้ตกแก่เขาทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งจากส่วนถวายของแผ่นดิน เป็นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด ประชิดกับเขตแดนของคนเลวี ¹³ เคียงข้างกับเขตแดนของปุโรหิตนั้นให้คนเลวีมีส่วนแบ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ส่วนยาวทั้งสิ้นจะเป็นสองหมื่นห้าพันศอกและส่วนกว้างหนึ่งหมื่น ¹⁴ อย่าให้เขาขายหรือแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งส่วนใดเลย อย่าให้เขาเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ของที่ดินนี้ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ¹⁵ ส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งกว้างห้าพันศอกและยาวสองหมื่นห้าพันศอกนั้น ให้เป็นที่สามัญของเมือง คือใช้เป็นที่อยู่อาศัย และเป็นขานเมือง ให้ตัวนครอยู่ท่ามกลางนั้น ¹⁶ ต่อไปนี้เป็นขนาดของด้านต่างๆ ด้าน

เหนือสี่พันห้าร้อยศอก ด้านใต้สี่พันห้าร้อยศอก ด้านตะวันออกสี่พันห้าร้อย และด้านตะวันตกสี่พันห้าร้อย 17 นครนั้นจะต้องมีทุ่งหญ้า ที่ศเหนือสองร้อยห้าสิบศอก ที่ศใต้สองร้อยห้าสิบ และที่ศตะวันออกสองร้อยห้าสิบ และที่ศตะวันตกสองร้อยห้าสิบ 18 ด้านยาวส่วนที่เหลืออยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์นั้น ที่ศตะวันออกยาวหนึ่งหมื่นศอก และที่ศตะวันตกยาวหนึ่งหมื่น และให้อยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์ พืชผลที่ได้ในส่วนนี้ให้เป็นอาหารของคนงานในนครนั้น 19 คนงานของนครนั้นซึ่งมาจากอิสราเอลทุกตระกูลให้เขาเป็นคนไถที่แปลงนี้ 20 ส่วนเดิมซึ่งเจ้าจะต้องแบ่งแยกไว้ นั้นให้เป็นที่เลี้ยงมจตุรัสด้านละสองหมื่นห้าพันศอก นั่นคือส่วนบริสุทธิ์รวมกับส่วนของตัวนคร

ส่วนแบ่งสำหรับเจ้านาย

21 ส่วนที่เหลืออยู่ทั้งสองข้างของส่วนบริสุทธิ์และส่วนของตัวนคร ให้ตกเป็นของเจ้านาย ยื่นจากส่วนบริสุทธิ์ซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอก ไปยังพรมแดนตะวันออก และทางด้านตะวันตกจากสองหมื่นห้าพันศอก ไปยังพรมแดนตะวันตก ส่วนนี้ให้ตกเป็นของเจ้านาย จะเป็นส่วนบริสุทธิ์ และสถานบริสุทธิ์ของพระนิเวศนั้นอยู่ท่ามกลาง 22 นอกจากส่วนที่ตกเป็นของคนเลวีและส่วนของนครนั้น ซึ่งอยู่กลางส่วนอันตกเป็นของเจ้านาย ระหว่างเขตแดนยูดาห์และเขตแดนเบนยามิน ให้เป็นส่วนของเจ้านายทั้งหมด 23 ตระกูลคนที่เหลืออยู่นั้น จากด้านตะวันออกไปด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเบนยามิน 24 ประชิดกับเขตแดนของเบนยามินจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนสิเมโอน 25 ประชิดกับเขตแดนของสิเมโอนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอิสสาการ์ 26 ประชิดกับเขตแดนของอิสสาการ์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเศบูลุน 27 ประชิดกับเขตแดนของเศบูลุนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนกาต 28 ประชิดกับเขตแดนของกาตทางทิศใต้เขตแดนนั้นจะยื่นจากเมืองทามาร์ ถึงน้ำแห่งการไถ่เลี้ยงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ 29 นี่เป็นแผ่นดินซึ่งเจ้าจะแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลต่างๆของอิสราเอลโดยการจับสลาก นี่เป็นส่วนต่างๆของเขาทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

นครและประตูต่างๆ (ว 21:10-17)

30 ต่อไปนี้เป็นทางออกของนครทางด้านเหนือซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก 31 ประตูนครนั้นตั้งชื่อตามชื่อตระกูลคนอิสราเอล มีประตูสามประตูทางด้านเหนือ ประตูของรูเบน ประตูของยูดาห์ ประตูของเลวี 32 ทางด้านตะวันออกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีสามประตู ประตูของโยเซฟ ประตูของเบนยามิน ประตูของดาน 33 ทางด้านใต้ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของสิเมโอน ประตูของอิสสาการ์ ประตูของเศบูลุน 34 ทางด้านตะวันตกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของกาต ประตูของอาเซอร์ ประตูของนัฟทาลี 35 วัดรอบนครนั้นได้หนึ่งหมื่นแปดพันศอก ตั้งแต่นี้ไปนครนี้จะมีชื่อว่า พระเยโฮวาห์สถิตที่นั่น□

ประวัติความเป็นมาของดาเนียล

เมื่อดาเนียลยังเป็นหนุ่ม เขาถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลยพร้อมกับพวกยิว ในรัชสมัยของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ดาเนียลเกิดอยู่ในเชื้อวงศ์ของกษัตริย์ยูดาห์ มีรูปร่างดี และมีความรู้สึกถึง เพราะฉะนั้นชาวบาบิโลนให้เขาเรียนภาษาของเขาและเตรียมเขาไว้เพื่อทำงานในรัฐบาลของบาบิโลน เขาได้ทำงานในรัฐบาลและเขียนเล่มนี้ในรัชสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ เนโบเนดัส เบลซัสซาร์ ไชรัสและดารีอัส แห่งประเทศบาบิโลนและประเทศมีเดียเปอร์เซีย

เล่มนี้บันทึกชีวิตของดาเนียลในราชวังแห่งบาบิโลน และราชกิจต่างๆของกษัตริย์เหล่านั้น เพราะเหตุว่า พวก □ นักศึกษา □ หลายคน ไม่ยอมรับว่า คำพยากรณ์ของดาเนียล ได้สำเร็จแล้ว (คือ คำพยากรณ์นี้ได้รับการดลใจจากพระเจ้า) พวกนักศึกษานี้จึงอ้างว่า คนอื่นมาแต่งคำพยากรณ์นี้หลังจากเรื่องที่พยากรณ์นั้นสำเร็จแล้ว ความคิดนี้เป็นการเดาสุดอย่างโง่เขลาของพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า หนังสือดาเนียลวางพื้นฐานแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่ดีซึ่ง ได้อธิบายต่อไปในหนังสือวิวรณ์

ดาเนียลซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของเขา พระเจ้าจึงประทานความรู้และสติปัญญาให้แก่เขา เขาตีความหมายของความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เลย ได้รับตำแหน่งสูงในรัชอาณาจักรนั้น พระเจ้ากำลังเตรียมดาเนียลไว้เพื่อจะรับใช้พระเจ้าในเป้าหมายอย่างสูง

ส่วนสุดท้ายของเล่มนี้พยากรณ์ถึงการเปลี่ยนแปลงฝ่ายการเมือง คือการเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์ การสร้างกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้นมาใหม่ และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์ อารัมขบอบ เจมส์ อาซซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 73 ปี

ดาเนียลถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน

1 ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้² และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินารมายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน³ แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้ฮับเนสหัวหน้าชั้นที่หนึ่งของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของเจ้านาย⁴ พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวัง และทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย⁵ กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่ม ให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขาได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์⁶ ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์⁷ และท่านหัวหน้าชั้นที่จึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเชซซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าซดรัก มิชาเอลเรียกว่าเมซาค และอาซารียาห์เรียกว่าเอเบเดนโกล

ความตั้งใจของดาเนียล

8 แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะ ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าชั้นที่ให้อยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน⁹ และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าชั้นที่ขอบและเวทนาดาเนียล¹⁰ และหัวหน้าชั้นที่จึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า □ ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเจ้ามีหน้าซูบซีดกว่าบรรดาคนหนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศีรษะของข้าเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์□¹¹ แล้วดาเนียลจึงกล่าวแก่มหาดเล็กผู้ซึ่งหัวหน้าชั้นที่กำหนดให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์ว่า □ ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เขาหน้าผกมาให้เราเห็นและนำมาให้เราดื่ม¹² แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเยี่ยงหน้าท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจงกระทำให้ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด□¹³ เขาก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขาอยู่สิบวัน¹⁴ เมื่อครบสิบวันแล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นมืดกว่า และเนื้อหนังก็อ่อนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์¹⁵ ดังนั้นมหาดเล็กจึงนำอาหารสูงส่วนของเขาทั้งหลายและเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะได้นั้นไปเสีย และให้ผักแก่เขา¹⁶ ฝ่ายอนุชนทั้งสิ้นคนนี้พระเจ้าทรงประทานสรรพวิทยา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา และดาเนียลยังเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ¹⁷ พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้าชั้นที่จึง

นำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์¹⁹ และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้น ไม่พบสักคนหนึ่งที่เหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอลและอาซารียาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์²⁰ ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกโหร และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สิบเท่า²¹ และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนเป็นกรมแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

2

พระสุบินของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

¹ ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์บรรทมไม่หลับ ² แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์³ และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า □เราได้ฝันและจิตใจของเราก็เป็นทุกข์ อยากรู้ว่าฝันว่าอะไร□ ⁴ แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาอารัมมา □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก้พระสุบิน□ ⁵ กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า □เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ ⁶ แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา□ ⁷ เขาทั้งหลายกราบทูลคำรับสองว่า □ขอกษัตริย์เล่าพระสุบินแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ และเหล่าข้าพระองค์จะถวายคำแก้พระสุบิน พระเจ้าข้า□ ⁸ กษัตริย์ทรงตอบว่า □เรารู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่าเราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ⁹ แต่ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เพราะเจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จและพูดทุจริตต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะถวายคำแก้ความฝันให้เราได้□ ¹⁰ คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า □ไม่มีมนุษย์คนใดในพิภพที่จะสำแดงเรื่องกษัตริย์ได้ เพราะฉะนั้น ไม่มีกษัตริย์ เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดได้ถามสิ่งเหล่านี้จากโหร หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย ¹¹ สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถามนั้นยากและไม่มีผู้ใดจะสำแดงแด่กษัตริย์ได้นอกจากพระ ผู้ซึ่งมีได้อยู่กับมนุษย์□ ¹² เพราะเรื่องนี้กษัตริย์จึงทรงกริ้วและเกรียวกราดนักและรับสั่งให้ฆ่าพวกนักปราชญ์ทั้งหมดของบาบิโลน ¹³ เพราะฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่า ให้ฆ่านักปราชญ์เสียทั้งหมด เขาจึงเที่ยวหาดาเนียล และพรรคพวกเพื่อจะฆ่าเสีย

พรรคพวกของดาเนียลอธิษฐานขอสติปัญญา

¹⁴ แล้วดาเนียลก็ตอบอารีโอกหัวหน้าราชองครักษ์ผู้ออกไปเที่ยวหานักปราชญ์ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำแบบคยและปรีชาสามารถ ¹⁵ ท่านถามอารีโอกหัวหน้าว่า □ไหนพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อนเล่า□ แล้วอารีโอกก็เล่าเรื่องให้ดาเนียลทราบ ¹⁶ แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายคำแก้พระสุบินแด่กษัตริย์¹⁷ แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์สหายของท่านฟัง ¹⁸ และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆของบาบิโลน

พระเจ้าทรงสำแดงให้ดาเนียลทราบความหมายของพระสุบิน

¹⁹ ในคืนกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล แล้วดาเนียลก็ถวายสาธุการแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์²⁰ ดาเนียลกล่าวว่า □สาธุการแด่พระนามของพระเจ้าเป็นนิตย์สืบไป เพราะปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์²¹ พระองค์ทรงเปลี่ยนวาระและฤดูกาล พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่ พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และทรงประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ ²² พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกลับและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์²³ โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงประทานปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนี้ที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แก่ข้าพระองค์²⁴ แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอารีโอกผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้มานักปราชญ์แห่งบาบิโลน ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อารีโอกว่าดังนี้ □ขออย่าหานักปราชญ์แห่งบาบิโลน ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก้ฝันแก่กษัตริย์□ ²⁵ แล้วอารีโอกก็รีบนำตัวดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า □ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งใหม่พวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้คำแก้พระสุบินได้□ ²⁶ กษัตริย์จึงตรัสแก่ดาเนียลผู้ชื่อว่าเบลเทซซาร์ว่า □เจ้าสามารถที่จะให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและคำแก้ได้หรือไม่□ ²⁷ ดาเนียลกราบทูลต่อพระ

พักตร์กษัตริย์ว่า □ ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือโหร หรือหมอดูฤกษ์ยามสาแดงความลึกลับซึ่งกษัตริย์ได้ถามแต่พระองค์ได้²⁸ แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้กษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง พระสุบินของพระองค์และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้ พระเจ้าข้า²⁹ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา³⁰ ฝ่ายข้าพระองค์ ซึ่งทรงเผยความลึกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้น มิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญญามากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย แต่เพื่อกษัตริย์จะทรงรู้ค่าแก่พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระดำริในพระทัยของพระองค์

ปฏิมากรในพระสุบินของกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์

³¹ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงไสยยิ่งนัก ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็น่ากลัว³² เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์³³ ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน³⁴ ขณะที่เมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ³⁵ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก่อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ³⁶ นี่เป็นพระสุบิน พระเจ้าข้า บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูลค่าแก่พระสุบินต่อพระพักตร์กษัตริย์

กรุงบาบิโลนของกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ คืออาณาจักรโลกแห่งแรก

³⁷ โอ ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ทรงประทานราชอาณาจักรอาณาจักร เดชและสง่าราศี³⁸ และได้ทรงมอบไว้ในหัตถ์พระองค์ท่าน ซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ สัตว์ในทุ่งนาและนกในอากาศ ไม่ว่ามันจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆ ให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปกครองมันได้ทั้งหมด เศียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง

อาณาจักรโลกแห่งที่สองและสาม คือมีเดียเปอร์เซียและกรีก

³⁹ ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าพระองค์ และยังมีราชอาณาจักรที่สาม เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองอยู่ทั่วพิภพ

อาณาจักรโลกแห่งที่สี่ คือโรม

⁴⁰ และจะมีราชอาณาจักรที่สี่ แข็งแรงดังเหล็ก เพราะเหล็กดีสิ่งทั้งหลาย ให้หักเป็นชิ้นๆและปราบสิ่งทั้งปวงลงได้ ราชอาณาจักรนั้นจะหัก และทุบสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นดังเหล็กซึ่งทุบให้แหลก⁴¹ ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเท้าและนิ้วเท้า เท้าเป็นดินข้างหม้อบ้างเหล็กบ้าง จะเป็นราชอาณาจักรประสม แต่ความแข็งแรงของเหล็กจะยังอยู่ในนิ้วบ้าง ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว⁴² และนิ้วเท้าเป็นเหล็กปนดินเหนียว ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปราะบางนั้นนั้น⁴³ ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ราชอาณาจักรจะง่อนแง่นด้วยเชื้อสายของมนุษย์ แต่จะไม่ยึดกันแน่น ไว้ได้อย่างเดียวกับที่เหล็ก ไม่ประสมเข้ากับดิน

หลังจากอาณาจักรโรมคืนมาใหม่แล้ว อาณาจักรของพระคริสต์จะตั้งขึ้น

⁴⁴ และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่แตก ไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านั้นแตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์⁴⁵ ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขา มิใช่ด้วยมือ และก้อนหินนั้น ได้กระทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดิน เงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าจะไร้อะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และค่าแก่พระสุบินก็แน่นอน□

กษัตริย์พระราชทานยศชั้นสูงให้แก่ดาเนียล

⁴⁶ แล้วกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล⁴⁷ กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า □ แนอนที่เดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกลับนี้ได้□⁴⁸ ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่อันมากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสี่แห่งบาบิโลน⁴⁹ ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ชัตร์ค เมซาคและอเบเนดเนกเป็นผู้จัดราชการในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

3

ปฏิมากรรูปใหญ่ของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

¹ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบดูรา ในเมืองบาบิโลน ² แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มন্ত্রী ตูลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น ³ แล้วอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มন্ত্রী ตูลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น และเขาทั้งหลายก็มายืนอยู่หน้าปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น ⁴ และโฆษกก็ประกาศเสียงดังว่า โอ้อ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า ⁵ เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู พินสีสาย พินใหญ่ ปี่สูง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้ ⁶ ผู้ใดที่ไม่ได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ ⁷ เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู พินสีสาย พินใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

คนยิวสามคนไม่ยอมกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ

⁸ เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบางคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพวกยิวด้วยใจคิดร้าย ⁹ เขาทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า โอ้อ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ¹⁰ โอ้อ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฎหมายมาแล้ว ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู พินสีสาย พินใหญ่ ปี่สูง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ¹¹ และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ ¹² มียิวบางคนก็พระองค์ได้แต่งตั้งให้จรรยาราชการในเมืองบาบิโลน คือชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโก โอ้อ ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามิได้ปฏิบัติพระบัญชาพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ ¹³ แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดดาล มีรับสั่งให้นำตัวชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโกเข้ามา แล้วเขาก็ให้นำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ ¹⁴ เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า โอ้อ ชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโกเอ๋ย เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้ ¹⁵ บัดนี้ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู พินสีสาย พินใหญ่ ปี่สูง และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้าทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้ ¹⁶ ชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า โอ้อ ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้ ¹⁷ ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติ สามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ โอ้อ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์ ¹⁸ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น โอ้อ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบ ว่า พวกข้าพระองค์จะไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น

คนยิวที่สัตย์ซื่ออยู่ในเตาไฟอย่างปลอดภัย

¹⁹ แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโก พระองค์จึงรับสั่งให้หาเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเจ็ดเท่า ²⁰ และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโก และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ ²¹ แล้วคนเหล่านี้ก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่อ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ ²² ฉะนั้นเพราะว่าคำรับสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ฆ่าคนที่โยนชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโก ²³ และชายทั้งสามนี้ คือชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโกก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลุกอยู่ทั้งยังมดอยู่ ²⁴ ขณะนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับองคมนตรีของพระองค์ว่า โอ้อ เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า โอ้อ ข้าแต่กษัตริย์ จงรับสั่งพระเจ้าข้า ²⁵ พระองค์ตรัสตอบว่า โอ้อ ดูก่อน เราเห็นสี่คนถูกปล่อย กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่เป็นอันตราย รูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า

เนบูคัดเนสซาร์ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า

²⁶ แล้วเนบูคัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า โอ้อ ชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่ โอ้อ ชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโกก็เดินออกมาจากกลาง

ไฟ²⁷ ฝ่ายอุปราชา ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองคมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคนเหล่านี้ ผมที่ศีรษะของเขาก็ไม่ไหม เสื้อก็มิได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาทั้งหลายเลย²⁸ เนบคัดเนสซาร์ตรัสว่า ๐ สารการแด่พระเจ้าของชัตร์ค เมซาค และเอเบเดนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง²⁹ เพราะฉะนั้นเรารู้จักออกกฎีกาว่า ขนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ที่กล่าวมีดีมีร้ายต่อพระเจ้าของชัตร์ค เมซาค และเอเบเดนโก จะถูกหั้นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้ ๓๐ แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ชัตร์ค เมซาค และเอเบเดนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

4

เนบคัดเนสซาร์กล่าวถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า

¹ เรา กษัตริย์เนบคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจะมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ² เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรงกระทำแก่เรา³ หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ของพระองค์ก่อปรด้วยฤทธิ์านุภาพปานใด อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรถาวรเป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

เนบคัดเนสซาร์ทรงนิมิตเห็นต้นไม้ใหญ่

⁴ ตัวเรา คือ เนบคัดเนสซาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความสุขอยู่ในวังของเรา⁵ เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็นเหตุให้เราตกใจ⁶ เราจึงออกกฎีกาเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อจะให้แก้ความฝันให้แก่เรา⁷ พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูฤกษ์ยามก็เข้ามาเฝ้า เรา ก็เล่าความฝันแก่เขา แต่เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้⁸ ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ เรา ก็เล่าความฝันให้เขาฟังว่า⁹ ๐ โอ เบลเทซซาร์ หัวหน้าของพวกโหร เพราะเราทราบว่ามีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มี ความกลัวใดๆที่จะให้ท่านแก่ยาก จึงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา¹⁰ นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเหมือนนอนอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก¹¹ ต้นไม้มีเดือและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ¹² ใบกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้มีอาหารให้แก่มนุษย์ทั้งปวง สัตว์ป่าที่ในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้รับของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน¹³ ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์องค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์¹⁴ ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า ๐ จงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สะบัดใบไม้ของมันร่วงออกแล้วให้ผลของมันกระจายไป ให้สัตว์ป่านินไปเสียจากใต้ต้นไม้ และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน¹⁵ แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหลือและทองสัมฤทธิ์สามไว้ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีสวนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน¹⁶ ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ¹⁷ คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาตะขององค์บริสุทธิ์ เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบของท่านผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ ๑๘ ความฝันนี้ตัวเราก็คือกษัตริย์เนบคัดเนสซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทซซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก้ฝันเถิด เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราไม่สามารถที่จะให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวท่าน ๑

อาณาจักรของเนบคัดเนสซาร์จะถูกตัดออก

¹⁹ แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ก็งงนอนอยู่ชั่วโมงหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า ๐ เบลเทซซาร์เอ๋ย อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันกระทำให้ท่านตกใจเลย ๐ เบลเทซซาร์พูดตอบว่า ๐ เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นเครื่องหมายของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่ปฏิภนของพระองค์²⁰ ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเดือและแข็งแรงและจากต้นนั้นจะมีอาหารให้แก่มนุษย์ทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้นไม้ และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง²² ๐ ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้า

สวรรคต และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ²³ และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้พิทักษ์คือองค์ บริสุทธิลงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า จงฟื้นต้นไม้อันนี้และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มี ปลอกเหล็กและทองสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามี ส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้อยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ²⁴ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก่พระ สุนิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์²⁵ ว่าพระองค์จะทรงถูก ขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบว่ ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ ทรงปรารถนา²⁶ และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลืตอรากต้นไม้นั้นไว้ก็หมายความว่า ราชอาณาจักรจะยัง เป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง²⁷ โอ ข้าแต่กษัตริย์ เราจะนั้นขอทรงรับคำ กราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่ว ข้ำด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพื่อว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้□

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ถูกพิพากษาเพราะเหตุความเย่อหยิ่ง

28 สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น ได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์²⁹ พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ใน พระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน³⁰ และกษัตริย์ตรัสว่า □นี้เป็นมหาบาปโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้าง ไว้เพื่อวงศานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยยิ่งใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา□³¹ เมื่อ กษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาตะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า □โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราสั่ง นาวาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรากไปเสียจากเจ้าแล้ว³² และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลาง มนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรน แก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา□³³ ในทันใดนั้นเองพระวาตะก็สำเร็จในเรื่องเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ถูก ขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกับวัว และพระกายก็เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนพระ เกศงอกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระนขา ก็เหมือนเล็บนก³⁴ เมื่อสิ้นสุดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบูคัด เนซซาร์ก็แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา และเราก็สารการแด่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญ ถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิตย์ เพราะราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนรินทร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ³⁵ สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่า ไม่มีคำ ท่ามกลาง กองทัพแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตามขอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสถามพระองค์ได้ว่า □พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด□³⁶ ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศิกลับมาสู่เราอีก เพื่อสง่าราศิแห่งราชอาณาจักรของ เรา องค์นครและข้าราชการบริพารของเราก็กลับมาสู่เรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของ เรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก³⁷ บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวาย พระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของ พระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

5

การเลี้ยงใหญ่ของเบลซัสซาร์

1 กษัตริย์เบลซัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพัน นั้น² เมื่อเบลซัสซาร์ทรงลืมนรสเหล้าองุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นาภานะทองคำและเงินซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ ราชบิดาได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระ สนมและนางห้ามจะ ได้ใช้ใส่เหล้าดื่ม³ เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่ง ได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระ นิเวศของพระเจ้า ในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามก็ได้ดื่ม จากภาชนะเหล่านั้น⁴ เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้อะหิน

พระเจ้าทรงเขียนที่ผนังของพระราชวัง

5 ในทันใดนั้น นั้มีมีคนได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคันทึบประทีป และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น⁶ แล้วสิพระพักตร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยน ไป พระดำริของพระองค์ กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเหล้าก็อ่อนเปลี้ย พระชานุกก็ระทบทัน⁷ กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดู และคนเคลือบ และหมอดูถูกขามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า □ผู้ใดที่ อ่านข้อเขียนนี้และแปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้

เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา⁸ แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่⁹ แล้วกษัตริย์เบลซัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสั่งระงับการของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็สิ้นเห¹⁰ ด้วยเหตุพระวาทะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในห้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชินีทรงมีพระเสาวนีย์ว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สีพระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป¹¹ ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระ¹² ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนั้น และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู คนเคลเดีย และหมอดูทุกขยาม¹³ เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ประทานนามว่า เบลเชซซาร์ มีวิญญาณเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก้ปริศนาและแก้ปัญหาต่างๆ บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายพระองค์¹⁴ เขาก็ได้นำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ¹⁵ เราได้ยินว่าท่านมีวิญญาณของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว¹⁶ บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้อ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้¹⁷ แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหาได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ ขอให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร

ดาเนียลกราบทูลพระวจนะของพระเจ้าถวายกษัตริย์

17 แล้วดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ข้าพเจ้าขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์ และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้อื่น ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์ และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ¹⁸ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชาบิดาของพระองค์¹⁹ และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแก่เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สั่นสะเทือน และเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดต้อยลง พระองค์ก็ทรงกระทำ²⁰ แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาของข้าพเจ้า จิตวิญญาณของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงรับสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย²¹ พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนโง่เขลา และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าส่ายเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปื่อยเน่าคั่งจากพิษสารพัด จนกว่าพระองค์จะรู้ว่าการสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ซึ่งพระองค์จะทรงปรารถนาให้ปกครอง²² โอ ข้าแต่เบลซัสซาร์ พระองค์เป็นราชโอรส แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็มีได้ถ่อมพระทัย²³ แต่ทรงยกองค์พระองค์ขึ้นสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นางาชนะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์ พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางามั่มของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะเหล่านั้น และพระองค์ทรงสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟัง หรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งลบล้างนามของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับการของ²⁴ จึงมีมือซึ่งรับใช้มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้²⁵ ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน²⁶ ต่อไปนี้เป็นคำไขเรื่องรูปร่างนั้น เมเน พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด²⁷ เทเคล พระองค์ได้ถูกตั้งในราชอาณาจักร ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่²⁸ เปเรส ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย²⁹ แล้วเบลซัสซาร์ก็ทรงมีปัญหาก็ได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร³⁰ ในคืนวันนั้นเอง เบลซัสซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร³¹ และดารีอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา

6

ตำแหน่งของดาเนียล

1 ดารีอัสพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อจะให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร² และทรงตั้งกิริสมนูมตรีสามคนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นกิริสมนูมตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชงานานติดต่อกัน เพื่อกษัตริย์จะมีได้ทรงขาดประโยชน์³ แล้วดาเนียลคนนั้นก็มิชอบเสียกว่ากิริสมนูมตรี

อื่นๆและอุปราช เพราะวิญญาณเลืศสถิตกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด 4 อภิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุฟ้องดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลั้งพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย 5 คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า □เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา □ 6 แล้วอภิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์กล่าวว่า □ข้าแต่กษัตริย์ยาริส ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ 7 บรรดาอภิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักรทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช มนตรีและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้น ได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า ในสามสัปดาห์นี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย

พระราชกฤษฎีกาห้ามอธิษฐานต่อพระเจ้า

8 โอ ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา และลงพระนาม ในหนังสือสำคัญ เพื่อจะเปลี่ยนแปลง ไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดีย และคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่ □ 9 เพราะฉะนั้นกษัตริย์ยาริสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา

ดาเนียลอธิษฐานต่อพระเจ้าวันละสามครั้ง

10 เมื่อดาเนียลทราบว่าจะลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรง ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน 11 แล้วคนเหล่านี้ก็ได้พากันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน 12 แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปใกล้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ว่า □ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งมิใช่หรือว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ในสามสัปดาห์นี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงไปในถ้ำสิงโตเสีย □ กษัตริย์ตรัสตอบว่า □เรื่องนั้นยังคงอยู่ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่ □ 13 แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า □ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ หาได้เชื่อฟังพระองค์ไม่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง □ 14 เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ก็ทรงโทมัสยิ่งนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยดาเนียลให้พ้น ทรงหาหนทางช่วยดาเนียลให้รอดพ้น จนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก 15 แล้วคนเหล่านั้นก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกราบทูลกษัตริย์ว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ฟังทราบ ว่า กฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียว่า พระราชกฤษฎีกาที่ดีหรือกฎหมายที่ดีซึ่งกษัตริย์ทรงประทับตราแล้วย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้ □

ดาเนียลถูกทิ้งในถ้ำสิงโต

16 แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็ให้นำดาเนียลมาทิ้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียลว่า □พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น □ 17 แล้วเขานำศิลาก้อนหนึ่งมาปิดปากถ้ำไว้ กษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราของพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป

กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย ทรงบัญชาให้นำดาเนียลออกมาจากถ้ำ

18 แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรงอดพระกระยาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้นำเครื่องดนตรีอันใดมาหน้าพระที่ และบรรทมไม่หลับ 19 พอเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบเสด็จไปยังถ้ำสิงโต 20 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงถ้ำนั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโทมัส กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า □โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้พ้นจากสิงโต ได้แล้วหรือ □ 21 แล้วดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ 22 พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงโตไว้ มันทมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพระองค์ไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย □ 23 ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นล้นพ้น และทรงบัญชาให้นำดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ เขาจึงเอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน 24 แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้คนเหล่านั้นที่ฟ้องดาเนียลมาโยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้ฟัดเขายูเสียชีวิตแล้ว และหักกระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป

ดาเรียสยกย่องพระเจ้าของดาเนียล

²⁵ แล้วกษัตริย์ดารีอุสทรงมีพระราชสาร ไปยังบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ ²⁶ เราออกกฎหมายไว้ว่า ให้คนทั้งหลาย สันสนทนกันและยังทรงต่อพระพักตร์พระเจ้าของดาเนียล ในราชอาณาจักรของเราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด ²⁷ พระองค์ทรงช่วยให้พ้นและช่วยไว้ให้กับ พระลอร์ดทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในพิภพสวรรค์และบนพื้นพิภพ พระองค์คือพระผู้ช่วยดาเนียล ให้พ้นจากฤทธิ์ของสิงโต ²⁸ ดังนั้น ดาเนียลผู้นี้จึงได้เจริญขึ้นในรัชสมัยของดารีอุส และในรัชสมัยของไซรัสคนเปอร์เซีย

7

อาณาจักรโลกทั้งสี่ซึ่งได้ออกมาจากทะเลแห่งมนุษย์

1 ในปีต้นแห่งรัชกาลเบสซาร์ซาร์ซัตริย์เมืองบาบิโลน ดาเนียลมีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศีรษะของท่าน
เมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น 2 ดาเนียลกล่าวว่า
ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเกิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น 3 และสัตว์
หิมาสีตัวได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวก็ต่างกัน 4 ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น
ชนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจของมนุษย์ให้
แก่มัน 5 และดูเกิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นตัวที่สองเหมือนหมี มันขยծตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่
ในปากของมันระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มาก 6 ต่อจากนั้นไปข้าพเจ้าก็เฝ้ามองดู
ดูเกิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสีปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวและมันรับราชอาณาจักร 7 ต่อจาก
นี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเกิด สัตว์ที่สี่มีนัยร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมี
ฟันเหล็กมีเขา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระเทิบสิ่งที่เหลือนั้นเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน
มันมีเขาสิบเขา 8 ข้าพเจ้าพิศระหวั่นเรื่องเขาเหล่านั้น ดูเกิด มีอีกเขาหนึ่งเล็กงอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น
เขาพุ่งแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเกิด ในเขานี้มีดาเหมือนตามนุษย์ มีปาก
พูดเรื่องใหญ่โต 9 ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ จลอง
พระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเกศาที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็น
เปลวเพลิง กองจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟทองคำ 10 ธารไฟพุ่งออกและไหลออกมาตอเบื้องพระพักตร์พระองค์
คนนับแสนๆปรนนิบัติพระองค์ คนนับโกฏิๆเข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาเกิดขึ้นนับบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิด
ขึ้น 11 ข้าพเจ้าก็จ้องดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าจ้องดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และ
ศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาศายด้วยไฟ 12 ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลืออยู่นั้น ราชอาณาจักรของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชั
วิตของมันนั้นยังอยู่ต่อไปให้ถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง 13 ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเกิด มีท่านผู้หนึ่ง
เหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกันบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อ
เบื้องพระพักตร์พระองค์ 14 ราชอาณาจักร สวรรค์ กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ
ประจำชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะเป็นนิติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่ง
จะไม่สิ้นสุด และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย

นิมิตของสัตว์ทั้งสี่

15 ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนเอล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกข์ในตัวของข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศรัทธาของข้าพเจ้าก็
กระทำให้ข้าพเจ้าตกใจ 16 ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และได้ถามความจริงของเรื่องราวนี้
ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านั้น 17 สัตว์มีเท้าทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่องค์ซึ่งจะเกิด
มาจากพิภพ 18 แต่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และถือกรรมสิทธิ์ในราชอาณาจักรนั้น
สืบไปเป็นนิรันดร์ คือเป็นนิรันดร์นรันดร์ 19 แล้วข้าพเจ้าก็อยากจะทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่ง
ผิดแปลกกับสัตว์อื่นๆทั้งสิ้น ร้ายกาจเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและ
กระแทบสิ่งที่เคลื่อนไหวนั้นเสีย 20 และเกี่ยวกับเขาสิบเขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขาอีกเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อ
หน้าเขาารุ่นแรกสามเขาที่หลุดไป เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อน
เขาตัวด้วยกัน 21 เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขาเหล่านั้นสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ 22 จนถึงผู้เจริญด้วยวิบุณย์เสด็จมาถึง
และทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมา
ถึง 23 ท่านผู้หนึ่งกล่าวดังนี้ว่า □ เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สิบบนพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้ง
สิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้น ให้แตกออกเป็นชิ้นๆ 24 ส่วนเรื่องเขาสิบเขา
นั้นจากราชอาณาจักรนั้นจะมีกษัตริย์สิบพระองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลก
กว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์สิบสมองค์ 25 ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะให้

สุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นเอ็ดหนาระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาอาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ²⁶ แต่ผู้พิพากษาก็จะขึ้นนั่งบัลลังก์และจะทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลาญและทำลายเสียให้สิ้นสุด²⁷ และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ขุมหมมแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรบนิบัติและเชื่อฟังท่าน²⁸ เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้นี้ไว้ในใจ

8

นิมิตของดาเนียลเรื่องแกะผู้ตัวหนึ่งกับแกะผู้ตัวหนึ่ง

1 ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น² และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสาปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอูลัย³ ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นเห็น และดูเกิด แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงนั้นงอมาที่หลัง⁴ ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้หนึ่งขวิดไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ใดต้านทานมัน ได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ มันทำตามชอบใจของมันและก็พองตัวขึ้น⁵ เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึกตรองอยู่ ดูเกิด มีแกะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก หะเข้ามัพื้นพิภพทั้งสิ้นมา ไม่แต่ต้องพื้นดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง⁶ มันมาหาแกะผู้ที่มีเขาสองเขาซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าใส่แกะผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน⁷ ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้ก็ไม่มีความต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้⁸ แล้วแกะผู้ก็พองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่เขาออกขึ้นแทนที่ หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์⁹ และมีเขาเล็กเขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น¹⁰ มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบริวารกับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย¹¹ มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบริวาร และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง¹² และเพราะเหตุการละเมิด เขาได้รับมอบบริวารไว้สู่กับการเผาบูชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดินและเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น¹³ แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ที่พูดอยู่นี้ว่า นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการกร้างว่างเปล่า เพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิและบริวารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า¹⁴ ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า โออยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธินั้นจะได้รับการชำระ

คำแก่นิมิตของดาเนียล

15 และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเกิด มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า¹⁶ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างฝั่งแม่น้ำอูลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า โอกาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเกิด¹⁷ ดังนั้นท่านจึงมากใกล้ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจขมเหงาลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน¹⁸ เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลับหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านจะต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น¹⁹ ท่านกล่าวว่า โอเกิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน²⁰ เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั้นคือ กษัตริย์ของคณินเดียและคนเปอร์เซีย²¹ และแกะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยเฝ้า คือกษัตริย์องค์แรก²² ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่เขาออกขึ้นแทนที่นั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น²³ และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขาเมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น²⁴ อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ²⁵ ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การสอลงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายโดยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย²⁶ นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่านี้เป็นความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถาะ เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า²⁷ และข้าพเจ้าดาเนียลก็อ่อนเพลีย และ

นอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็ง่วงงุนโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

9

คำพยากรณ์ของดาเนียลเรื่องการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี

1 ในปีต้นรัชกาลดาร์อิอัส โอรสกษัตริย์อาหุเชร์ส เชื้อสายคนมีเดีย ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนเคลเดีย
2 ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวาทะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม

ดาเนียลอธิษฐานและสารภาพบาปของคนอิสราเอล

3 แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนั่งหมั้นผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถ้า 4 ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งและที่นาสะพรึงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์⁵ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และได้กระทำความชั่วช้า และได้ประกอบความชั่วและการกบฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์⁶ ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อกษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย บรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน 7 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความชั่วช้าหน้าควรแก่พวกข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ที่ควรแก่คนยูดาห์ ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ใกล้และอยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความเลื่อมใสซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชั่วช้าหน้าควรแก่พวกข้าพระองค์ แก่กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์⁹ พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์¹⁰ และมีได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยการดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์¹¹ เออ อิสราเอลทั้งปวงได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์ และได้หันไปเสีย ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และการسابแช่งและการปฏิญาณ ซึ่งจารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกเทลงเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์¹² พระองค์ได้ทรงยื่นยื่นถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนำให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง เพราะว่ากายได้สวรรค์ทั้งสิ้นไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูซาเล็ม¹³ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายยังมีได้อธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยหันเสียจากความชั่วช้าของข้าพระองค์ และเข้าใจความจริงของพระองค์¹⁴ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเห็นความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพกิจ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์¹⁵ แล้วบัดนี้ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงนำนาเซาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และได้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว¹⁶ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์ กฎบาปบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่คนทั้งสี่นทีอยู่รอบข้าพระองค์¹⁷ ฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา และขอทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอดแสงเหนือสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งรกร้างนั้นเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเจี่ยพระกรรณสดับฟัง ขอทรงลืมหูพระเนตรดูความรกร้างของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์¹⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรง

ใส่พระทัยและทรงกระทำ ขอบยอเน้นข้าเลยพระเจ้าค่ะ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะวามครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์

เจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้สำหรับชนชาติอิสราเอล

²⁰ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพิชิตพระยะโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่ออุทิศบริสุทธิแห่งพระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น ²¹ เออ ขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อคาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า และต้องข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ²² ท่านได้ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้เป็นอภัยและความเข้าใจแก่ท่าน ²³ ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจึงเข้าใจพระบัญชานั้นและพิจารณาในนิมิตนั้น ²⁴ มิเจ็ดสิบสัปดาห์กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบริสุทธิของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บาปจบสิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อนำความชอบธรรมนี้ร่นดรเข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมสถานบริสุทธิที่สุด ²⁵ เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชานั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสิบสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยกำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก ²⁶ หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มีใช้เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้น จะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิเสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนถึงสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรื้อสร้างกำหนดไว้ ²⁷ ท่านจะยืนยืนพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตว์บูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่สร้างเปล่ามัน

10

ดาเนียลเห็นนิมิตที่ฝันแม่น้ำใหญ่

¹ ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ได้ชื่อว่าเบลเทซซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น ² ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข์อยู่สามสัปดาห์ ³ ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำองุ่นก็มิได้เข้าปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ขโมยน้ำมันตัวเลยตลอดสามสัปดาห์ ⁴ เมื่อวันที่ยี่สิบสี่เดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝันแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำไทกริส ⁵ ข้าพเจ้าแหงนขึ้นมอง ดูเถิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน มีทองคำเนื้อดีเหมือนอุฟาสดาเอาไว้ ⁶ ร่างกายของท่านดั่งพลอยเขียว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับคบบเลพลิง ขนและเท้าเป็นเงางามเหมือนกับทองสัมฤทธิ์ขัด และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลชน ⁷ และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย ⁸ แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่ลำพัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรียวสิ้นแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง ⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพบบนดิน ¹⁰ และดูเถิด มีมีอมาและต้องข้าพเจ้า พยุงให้ข้าพเจ้ายืนด้วยฝ่ามือและเขา ¹¹ ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยินตรง เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน ขณะที่ท่านกล่าวคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนสั่นสะท้านอยู่ ¹² แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียล อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าใจและท่อมตัวลงต่อพระพิชิตพระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน ¹³ เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย แต่ดูเถิด มีคาเอลเจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า ¹⁴ บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหลัง เพราะนิมิตนั้นยังมิได้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก ¹⁵ เมื่อท่านได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็ขึ้นไป ¹⁶ และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งนั่งลงบนคล้ายบุตรทั้งหลายของมนุษย์มาและริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า โอ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนี้ฉันจึงเกิดความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง ¹⁷ ผู้รับใช้ของนายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจจากใจจากข้าพเจ้าแล้ว ¹⁸ ท่านผู้มีรูปร่างงามของมนุษย์นั้นได้และต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังใจข้าพเจ้า ¹⁹ ท่านกล่าวว่า โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่ากลัว

เลย สันติภาพจึงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้น และกล่าวว่า ข้าพเจ้านายของข้าพเจ้าจึงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังข้าพเจ้าแล้ว²⁰ แล้วท่านจึงกล่าว ว่า ข้าพท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับ ไปต่อสู้กับเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดูเถิด เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา²¹ แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้เจ้าเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ของท่าน

11

ตั้งแต่สมัยของดาร์ริอุสถึงสมัยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

¹ ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปีต้นแห่งรัชกาลดาร์ริอุส คนมีเดีย ข้าพเจ้าเป็นตัวยืนตัวดีที่ให้กำลังกษัตริย์² และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก³ แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอาณาจักรยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง⁴ และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ตกอยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มีราชอาณาจักรอย่างที่ท่านปกครองอยู่ เพราะราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้⁵ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอาณาจักรของท่านจะเป็นราชอาณาจักรมหา⁶ ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกับ และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือเพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั่งยืน เธอจะถูกเอาตัวไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังแก่เธอในกาลนั้น⁷ จะมีก๊อจจากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพและจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบกับเขาและจะชนะ⁸ ท่านจะชนะเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้วิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี⁹ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ แต่จะกลับ ไปสู่แผ่นดินของท่านเอง¹⁰ แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแนบเนียนและไหลท่วมและผ่าน ไป และจะกลับ ไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน¹¹ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน¹² และเมื่อท่านนำกองทัพนั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้¹³ เพราะว่าการกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะกลับมากและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย¹⁴ ในกาลนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้มันดีสำเร็จ แต่พวกเขาจะล้มเหลว¹⁵ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาล้อมและก่อเชิงเทิน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังกองทัพของถิ่นใต้จะสู้ไม่ไหว แม้ว่าการกองทัพที่คัดเลือกแล้วก็ยังสู้ไม่ได้ เพราะ ไม่มีกำลังที่จะยืนหยัดอยู่ได้¹⁶ แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของท่านเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายโดยมือของท่าน¹⁷ ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกบิดาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนาจประโยชน์แก่ท่านแต่ประการใด¹⁸ ภายหลังท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆและจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะได้กำจัดความองการของท่านนั้นเสีย ความจริงเขาจะเอาความองการนั้นมาสนองท่าน¹⁹ แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของ ท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หาดำไม่พบอีกต่อไป²⁰ แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้านางงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่กัวันเขาก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม

อันโทอัส อีฟิฟานัสจะทำให้พระวิหารมลายินไป

²¹ จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ²² กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมตอหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย²³ ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประจบกับกล่อลวงอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ²⁴ เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่บูทหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่รับมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อ

สู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น²⁵ และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา และความกล้าหาญของเขา ด้วยกองทัพหมึกมาก ไปสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมามากยิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการปองร้ายเขา²⁶ ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเขา กองทัพของเขาก็จะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายเสียก็มาก²⁷ ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพุดมูสาาร่วมได้ะกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด²⁸ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธมิตรสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง²⁹ พอถึงเวลากำหนดเขาจะกลับมากที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป³⁰ เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับ ไป และจะเกรี้ยวกราดต่อพันธมิตรสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมาร่วมมือกับบรรดาผู้ที่ตั้งพันธมิตรกับเขา³¹ และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งกองกำลังเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการกรำงว้างเปล่าขึ้น³² เขาจะใช้ความสอพลอล่อลวงผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน³³ และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา³⁴ เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ³⁵ คนที่ฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อถลุงและชำระเขาทั้งหลายให้ขาวสะอาด จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

³⁶ และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่นามัศจรรย์กล่าวต่อสู่พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ³⁷ เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้ทรงรัก เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง³⁸ แต่ในที่สุดของเขา เขาจะถวายเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ของเขามิรู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า³⁹ เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างด้าวที่เขาขึ้นถือและพอกพูนสง่าราศีให้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน⁴⁰ พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่ทำนองอย่างลมพายุ พร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือรบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไประหว่างเขา⁴¹ เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ และประเทศหลายแห่งจะถูกคว่ำไป แต่คนเหล่านั้นจะได้รับพระราชทานให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน⁴² เขาจะยึดมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพันไปไม่ได้⁴³ เขาจะปกครองทรัพย์สินสมบัติที่เป็นทองและเงินและสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลิเบียและคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย⁴⁴ แต่ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขตกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง ที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง⁴⁵ และเขาจะปลุกพลับพลาทั้งหลายแห่งตำนานของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย□

12

ความทุกข์เข็ญครั้งใหญ่

1 □ ในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ

การเป็นขึ้นมาจากความตาย

2 และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในพงศคลิแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์³ และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิตย์นิรันดร์

ดาเนียลลงปิดถ้อยคำเหล่านี้จนถึงวาระสุดท้าย

4 แต่ตัวเจ้า โอ ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านี้ไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้งะวึกขึ้น□ 5 แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มอดดู และดูเถิด มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น⁶ และเขาก็พูดกับชายที่สวมเสื้อผ้า

ป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า □ ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้ □ 7 ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยินท่านปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อการหมดอำนาจของชนชาติบริสุทธิสิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็จะสำเร็จไปด้วย 8 ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า □ โอ นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร □ 9 พระองค์ตรัสว่า □ ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย 10 คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูกกลืน แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ 11 และตั้งแต่เวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสีย นั้น และให้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน 12 ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น 13 แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเกิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น □

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยเซฟา

โยเซฟาอยู่ก่อนสมัยที่อิสราเอลหรือยูดาห์เป็นเชลย เขาอยู่ในสมัยเดียวกันกับอาโมส อิชยาห์ และมีคาห์ แห่งยูดาห์ เยเรมีย์เป็นผู้พยากรณ์ที่ร้องไห้แห่งยูดาห์ (อาณาจักรใต้) นั่นคือ โยเซฟาเป็นผู้พยากรณ์แห่งการพิพากษาในอิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) นั่นนั้น ดังนั้นเขาพยากรณ์ก่อนสมัยของเยเรมีย์ เอสเคียล และดาเนียล หนังสือโยเซฟาอยู่หลังหนังสือของทั้งสามคนนี้เพราะว่าโยเซฟาเป็นที่เราเรียกว่าผู้พยากรณ์น้อย เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับ 2 พกษ และ 2 พศด โยเซฟาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับที่อิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) ถูกนำไปเป็นเชลยครั้งแรก (2 พกษ 14-17, โดยเฉพาะ 17:4-6)

เล่มนี้มีคำว่ากล่าวตักเตือนเรื่องความบาปของชาวอิสราเอลพร้อมด้วยคำพยากรณ์ถึงการกลับมารวบรวมของชนชาติของพระเจ้า

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่ากิจการต่างๆที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ได้ใช้เวลาประมาณ 60 ปี

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงโยเซฟา บุตรชายเบเออร์ ในรัชกาลอุสซียาห์ โยธาม อาหัสและเฮเซคียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาซ กษัตริย์อิสราเอล

ภรรยาที่เป็นหญิงเจ้าชู้

2 เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสทางโยเซฟาเป็นครั้งแรกนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยเซฟาว่า □ ไปสิ ไปรับหญิงเจ้าชู้มาเป็นภรรยา และเกิดลูกชู้กับนาง เพราะว่าแผ่นดินนี้เล่นชู้อย่างยิ่ง โดยการละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย □ 3 ดังนั้นท่านจึงไปรับนางโกเมอร์บุตรสาวดิบลาอิมมาเป็นภรรยา และนางก็มีครรภ์กับท่านและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง 4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า □ จงเรียกชื่อก่อนว่า ยิสเรเอล เพราะว่าอีก □ ไม่ช้าเราจะลงโทษวงศ์วานของเยชูเหตุด้วยเรื่องโลภิตของยิสเรเอล เราจะให้ราชอาณานิคมของวงศ์วานอิสราเอลสิ้นสุดลงเสีย □ 5 ต่อมาในวันนั้นเราจะหักกระดูกของอิสราเอลในหุบเขาอิสเรเอล □

โลฐะมาห์ เปรียบได้กับอิสราเอลที่พระเจ้าไม่ทรงเมตตา

6 ต่อมานางก็ตั้งครรภ์ขึ้นอีก และคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า □ จงตั้งชื่อบุตรสาวนี้ว่า โลฐะมาห์ เพราะเราจะไม่เมตตาวงศ์วานอิสราเอลอีกต่อไป แต่เราจะเอาเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง 7 แต่เราจะเมตตาวงศ์วานยูดาห์ และเราจะช่วยเขาให้รอดพ้นโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ช่วยเขาให้รอดพ้นด้วยค้อนธนู หรือด้วยดาบ หรือด้วยสงคราม หรือด้วยเล่ห์ม้า หรือด้วยเล่ห์พลม้า □

โลอัมมี หมายความว่าอิสราเอลมิใช่ประชาชนของพระเจ้า

8 เมื่อนางให้โลฐะมาห์หย่านมแล้ว นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง 9 และพระเจ้าตรัสว่า □ จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า โลอัมมี เพราะเจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา และเราก็มิใช่พระเจ้าของเจ้า □

อิสราเอลจะกลับคืนมาและรับพระพร

10 แต่จำนวนประชาชนอิสราเอลจะมากมายเหมือนเม็ดทรายในทะเล ซึ่งจะดวงหรือนับไม่ถ้วน และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า □ เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ประชาชนของเรา □ ก็จะกล่าวแก่เขาว่า □ เจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนมอยู่ □ 11 และวงศ์วานยูดาห์กับวงศ์วานอิสราเอลจะรวมเข้าด้วยกัน และเขาทั้งหลายจะตั้งผู้หนึ่งให้เป็นประมุข และจะพากันขึ้นไปจากแผ่นดินนั้น เพราะวันของยิสเรเอลจะสำคัญมาก

2

อิสราเอลเปรียบกับภรรยาที่เล่นชู้และถูกทิ้งเสีย

1 □ จงเรียกน้องชายของเจ้าว่า □ อัมมี □ จงเรียกน้องสาวของเจ้าว่า □ ฐะมาห์ □ 2 จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเกิด เพราะนางไม่ใช่ภรรยาของเรา และเราไม่ใช่สามีของนาง ฉะนั้นให้เธอทิ้งการเล่นชู้เสียจากสายตาของเธอ และทิ้งการล่วงประเวณีเสียจากระหว่างกันของนาง 3 เกรงว่าเราจะต้องเปลื้องผ้าของนางจนเปลือยเปล่า กระทำให้นางเหมือนวันทีนางเกิดมา กระทำให้นางเหมือนถิ่นทุรกันดาร และกระทำให้นางเหมือนแผ่นดินที่แห้งแล้ง และสังหารนางเสียด้วยความกระหาย 4 เราจะไม่มีคำสั่งสอนตอบตรัสทั้งหลายของนาง เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นลูกของการเล่นชู้ 5 เพราะว่ามารดาของเขาเล่นชู้ เธอผู้ที่ให้กำเนิดเขาทั้งหลายได้ประพฤติความชั่วร้าย เพราะนางกล่าวว่า □ ฉันจะตามคนรักของฉัน ไป ผู้ให้อาหารและน้ำแก่ฉัน เขาให้ขนแกะและป่านแก่ฉัน ทั้งน้ำนมและของดื่ม □ 6 เพราะเหตุนี้ ดูเถิด เราจะเอาหนามให้สะทางของนางไว้ เราจะสร้างกำแพงกันนางไว้เพื่อมิให้นางหาทางของนางพบ 7 นางจะไปตามบรรดาคนรักของนาง แต่ก็จะไม่

ทัน นางจะเที่ยวเสาะหาเขาทั้งหลาย แต่นางก็จะไม่พบเขา แล้วนางจะว่า □ฉันจะไปหาผู้คนแรกของฉัน เพราะแต่ก่อนนั้นฐานะฉันยังดีกว่าเดี๋ยวนี้□⁸ แต่นางหาทราบไม่ว่าเราเป็นผู้ให้ข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน และได้ให้เงินและทองมากมายแก่นาง ซึ่งเขาใช้สำหรับพระบาอัล⁹ เพราะฉะนั้น เราจะกลับมาและจะเรียกข้าวคืน ตามกำหนดฤดูกาล และเรียกน้ำองุ่นคืนตามฤดู และเราจะเรียกขนแกะและป่านของเรา ซึ่งให้เพื่อใช้ปักปิด ภายเปลือยเปล่าของนางนั้นคืนเสีย¹⁰ คราวนี้เราจะเผยความลามกของนางท่ามกลางสายตาของคนรักของนาง และไม่มีใครช่วยให้นางพ้นมือเราได้¹¹ เราจะให้บรรดาความร่ำรวยของนางสิ้นสุดลง ทั้งเทศกาลเลี้ยง เทศกาลขึ้นหนึ่งค่ำ วันสะบาโตและบรรดาเทศกาลตามกำหนดทั้งสิ้นของนาง¹² เราจะให้เธอองุ่นและต้นมะเดื่อของนางร้างเปล่าที่นางคุยว่า □ฉันแหละเป็นสินจ้างของฉันซึ่งคนรักของฉันให้ฉัน□ เราจะทำให้กลายเป็นป่าและสัตว์ป่าทุ่งจะกินเสีย¹³ เราจะทำโทษนางเนื่องในวันเทศกาลเลี้ยงพระบาอัล เมื่อนางเผาเครื่องหอมบูชาพระเหล่านั้น แล้วก็แต่งกายของนางด้วยแหวนและเพชรพลอยต่างๆ และติดตามบรรดาคนรักของนางไป และลืมนางเสีย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

อิสราเอลจะกลับคืนมา

¹⁴ ดูเถิด เหตุนี้เราจะเกลี้ยกล่อมนาง พานางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและปลอบใจนาง¹⁵ เราจะให้นางมีสวนองุ่นที่นั่น กระทำให้หุบเขาอาโศร์เป็นปรอดแห่งความหวัง แล้วนางจะร้องเพลงที่นั่นอย่างสมวัยเมื่อนางยังสาวอยู่ ดังในสมัยเมื่อนางขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเราจะเรียกเราว่า □สามีของฉัน□ เจ้าจะไม่เรียกเราว่า □พระบาอัลของฉัน□ อีกต่อไป¹⁷ เพราะว่าเราจะเอาชื่อพระบาอัลออกเสียจากปากของนาง นางจะไม่ระลึกถึงชื่อนี้อีกต่อไป¹⁸ ในครั้งนั้นเพื่อเขา เราจะกระทำพันธสัญญากับบรรดาสัตว์ป่า ทุ่ง บรรดานกในอากาศและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดิน เราจะทำลายคัมภีร์ ดาบและสงครามเสียจากแผ่นดิน และเราจะกระทำให้เขาอ่อนลงอย่างปลอดภัย¹⁹ เราจะหมั่นเฝ้าไว้สำหรับเราเป็นนิตย์ เออ เราจะหมั่นเฝ้าไว้สำหรับเราด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความเมตตาและความกรุณา²⁰ เราจะหมั่นเฝ้าไว้สำหรับเราด้วยความสัตย์ซื่อ และเจ้าจะรู้จักพระเยโฮวาห์□²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ต่อมาในวันนั้นเราจะฟังคือเราจะฟังฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์จะฟังพิภพ²² และพิภพจะฟังข้าว น้ำองุ่นและน้ำมัน สิ่งเหล่านี้จะฟังอิสราเอล²³ เราจะหว่านเขาไว้ในแผ่นดินสำหรับเรา เราจะเมตตานางผู้ที่มีได้รับความเมตตา และเราจะพูดกับคนเหล่านั้นที่มิได้เป็นประชาชนของเรา□ เจ้าเป็นประชาชนของเรา□ และเขาจะกล่าวว่า □พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์□

3

ความรักของพระเจ้าจะทรงช่วยอิสราเอลที่กำลังทำบาปอยู่ให้กลับคืนมา

¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงไปอีกครึ่งหนึ่ง ไปสมานรักกับหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรักของชู้ และเป็นหญิงล่วงประเวณี เหมือนพระเยโฮวาห์ทรงรักวงศวานอิสราเอลอย่างนั้นแหละ แม้ว่าเขาจะหลงไหลไปตามพระอื่น และนิยมชมชอบกับชนมเกลือกุ่นแห่ง□² ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงได้ชื่อนางมาเป็นเงินสิบห้าเชลกับข้าพเจ้าบาร์เลห์หนึ่งโยเมอร์ครึ่ง³ ข้าพเจ้าจึงพูดกับนางว่า □เธอต้องรอฉันให้หลายวันหนอย อย่าเล่นชู้ อีกอย่าไปเป็นของชายอื่นอีก ส่วนฉันก็จะไม่หาเธอด้วย□⁴ เพราะว่าวงศวานอิสราเอลจะคอยอยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโฟด หรือรูปพระ⁵ ภายหลังวงศวานอิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และแสวงดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในกาลต่อไปเขาจะมีความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์และต่อความดีของพระองค์

4

ความบาปทั้งหลายของอิสราเอล

¹ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าในแผ่นดินนั้นไม่มีความจริง ความเมตตา หรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า² มีแต่การปลุกยณ การมุสา การฆ่ากัน การโจรกรรมและการล่วงประเวณี เขาหาญหักพันธะทั้งสิ้น มีแต่เลือดช้อนเลือด³ เพราะฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นทุกข์ บรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะอ่อนระอาใจ ทั้งสัตว์ป่าทุ่งและนกในอากาศด้วย และปลาในทะเลจะถูกนำเอาไปเสียหมด⁴ แต่อย่าให้ผู้ใดใส่ความหรืออย่าให้ผู้ใดฟ้อง เพราะประชาชนของเจ้าก็เหมือนกับคนทั้งหลายที่ต่อสู้กับโรทิส⁵ ฉะนั้นเวลากลางวันเจ้าจะสะดุด และผู้พยากรณ์จะสะดุดกับเจ้าในเวลากลางคืน และเราจะทำลายมารดาของเจ้า

อิสราเอลปฏิเสธไม่รับความรู้

⁶ ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธไม่รับความรู้ เราปฏิเสธเจ้าไม่ได้รับเป็นโรทิสของเรา เพราะเจ้าหลงลืมพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา เราจึงลืมวงศวานของเจ้าเสียด้วย⁷ เขาทวีมากขึ้นเท่าใด เขาก็กระทำบาปต่อเรามากขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นเราจะให้สง่าราศีของเรากลายเป็นความ

อันอายุ 8 เขาเลี้ยงชีพอยู่ด้วยบาปแห่งประชาชนของเรา เขามุ่งที่จะอิมด้วยความชั่วช้าของคนเหล่านั้น 9 ปุโรหิตเป็นอย่างไร ประชาชนก็จะเป็นอย่างนั้น เราจะลงทัณฑ์เขาเนื่องด้วยวิธีการของเขา เราจะลงโทษเขาตามการกระทำของเขา 10 เขาจะรับประทาน แต่ไม่รู้จักอิมหน้า เขาจะเล่นซู้ แต่ไม่เกิดผลตก เพราะว่าเขาได้ทอดทิ้งการเอาใจใส่พระเยโฮวาห์ 11 การเล่นซู้ เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่ซึ่งเอาจิตใจไปเสีย

เอฟราอิมผูกพันอยู่กับรูปเคารพ

12 ประชาชนของเราไปขอความเห็นจากสิ่งที่ทำด้วยไม้ และไม้ตัวก็แจ้งแก่เขาอย่างเปิดเผย เพราะจิตใจที่ชอบเล่นซู้ทำให้เขาหลงไป และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเขาเสียเพื่อไปเล่นซู้ 13 เขาถวายสัตวบูชาอยู่ที่ยอดภูเขาและทำสักการบูชาเขาอยู่ที่เนินเขา ได้ตันไอก์ ตันไค้และตันเอิลม์ เพราะวามรไม้นี้เหล่านี้เป็นดี เพราะฉะนั้นธิดาทั้งหลายของเจ้าจึงจะเล่นซู้และเจ้าสาวทั้งหลายจึงจะล่วงประเวณี 14 เมื่อธิดาทั้งหลายของเจ้าเล่นซู้ เราก็มองโทษ หรือเมื่อเจ้าสาวของเจ้าล่วงประเวณี เราก็มองทัณฑ์ เพราะผู้ขายเองก็หลงไปกับหญิงแพศยา และทำสักการบูชากับหญิงโสเภณี ดังนั้นชนชาติที่ไม่มีความเข้าใจจะมาถึงความพิณาศ 15 อิสราเอลเอ๋ย ถึงเจ้าจะเล่นซู้ก็อย่าให้ยูดาห์มีความผิด อย่าเข้าไปในเมืองกิลกาลหรือขึ้นไปยังเบธเอเวน และอย่าปฏิบัติว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด 16 เพราะว่าอิสราเอลนั้นเสื่อมถอยเหมือนวัวสาวที่เสื่อมลง บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงพระเลี้ยงแกะในทุกที่กว้าง 17 เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปลอมเขาแต่ลำพัง 18 เครื่องดื่มของเขากลายเป็นน้ำเปรี้ยว เขาก็กดขี่ตัวไปเล่นซู้เสมอ ผู้ครอบครองของเขาแสดงความรักด้วยความน่าละอาย ดังนั้นจงให้ 19 ลมพายุเอาปีกห่อเขาไว้ เขาจะอดสูเพราะสัตวบูชาทั้งหลายของเขา

5

อิสราเอลไม่กลับใจ

1 โอ ปุโรหิตทั้งหลาย จงฟังข้อนี้ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงสดับ โอ ราชวงศ์ษัตริย์ จงเงี่ยหูฟัง เพราะเจ้าทั้งหลายจะต้องถูกพิพากษา เพราะเจ้าเป็นกับอยู่ที่เมืองมิสปาห์ และเป็นชายกางอยู่เมืองทาโบร์ 2 พวกภกญได้ฆ่าฟันให้ลึก แม้ว่าเราได้เตือนเขาเหล่านั้นทั้งหมด 3 เรารู้จักเอฟราอิม และอิสราเอลก็มิได้ปีติบังไว้จากเรา โอ เอฟราอิมเอ๋ย เจ้าเล่นซู้ อิสราเอลก็เป็นมลทิน 4 การกระทำของเขาไม่ยอมให้เขากลับไปยังพระเจ้าของเขา เพราะจิตใจที่เล่นซู้อยู่ในตัวเขา เขาจึงไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ 5 ความเยอหยิ่งของอิสราเอลก็ปรากฏเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว อิสราเอลและเอฟราอิมจึงจะสะดุดเพราะความชั่วช้าของตน ยูดาห์ก็จะพลอยล้มคว่ำไปกับเขาทั้งหลายด้วย 6 เขาจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์ ด้วยนำเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวไป แต่เขาจะหาพระองค์ไม่พบ พระองค์ทรงจากเขาไปแล้ว 7 เขาได้ทรยศต่อพระเยโฮวาห์ เพราะเขาเกิดลูกนอกครรภ์ บัดนี้วันขึ้นค่ำจะผลาญเขาเสียพร้อมกับไร่นาของเขา 8 จงเป่าแตรทองเหลืองขนาดเล็กที่ไนเกบอาห์ จงเป่าแตรที่ในรามห์ จงร้องตะโกนที่เบธเอเวน โอ เบนยามินเอ๋ย มีคนตามหาเจ้า 9 ในวันแห่งการห้ามปรามนั้นเอฟราอิมจะรกร้าง เราได้ประกาศท่ามกลางตระกูลต่างๆของอิสราเอลให้ทราบถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน 10 เจ้านายของยูดาห์ได้กลายเป็นเหมือนคนที่ย้ายหลักเขต ดังนั้นเราจะเพทะระพิโรธของเราเหนือเขาให้เหมือนอย่างเทน้ำ 11 เอฟราอิมถูกบีบบังคับ และถูกขยี้ด้วยการทำโทษ เพราะเขาได้ตั้งจิตตั้งใจติดตามบัญญัตินั้น 12 เพราะฉะนั้นเราจะเป็นเหมือนตัวมอดต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งผุดอวสานยูดาห์ 13 เมื่อเอฟราอิมเห็นความเจ็บป่วยของตน และยูดาห์เห็นบาดแผลของตน เอฟราอิมก็ไปหาคนอัสซีเรีย และส่งคนไปหาภษัตริย์เยเรบ แต่ท่านก็ไม่สามารถจะรักษาเจ้าหรือรักษาบาดแผลของเจ้าได้ 14 เพราะเราจะเป็นเหมือนสิ่งใดต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งใดหนุ่มต่ออวสานของยูดาห์ เราคือเรานี้แหละ จะฉีกแล้วก็ไปเสีย เราจะลากเขาไป และใครจะช่วยก็ไม่ได้ 15 เราจะกลับมายังสถานที่ของเราอีกจนกว่าเขาจะยอมรับความผิดของเขาและแสวงหาหน้าของเรา เมื่อเขาได้รับความทุกข์ร้อน เขาจะแสวงหาเราอย่างขื่นขื่นแข็ง

6

บางคนในอนาคตจะแสวงหาพระเจ้า

1 โอมาเถิด ให้เรากลับไปหาพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงรัก และจะทรงรักษาเราให้หาย พระองค์ทรงโอบอ้อม และจะทรงพันบาดแผลให้แก่เรา 2 อีกสองวันพระองค์จะทรงฟื้นฟูเราขึ้นใหม่ พอถึงวันที่สามจะทรงยกเราขึ้น เพื่อเราจะดำรงชีวิตอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ 3 แล้วเราก็จึงรู้ว่าเราพยายามรู้จักพระเยโฮวาห์ การที่พระองค์เสด็จออกก็เตรียมไว้ดูยามเช้า พระองค์จะเสด็จมาหาเราอย่างท่าฝัน ดังนั้นขุภพปลายฤดูกับต้นฤดูที่รุดพื้นแผ่นดิน

ความรักของพระเจ้าที่อยู่ถาวร

4 โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าดี โอ ยูดาห์เอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าหนอ ความดีของเจ้าเหมือนเมฆในยามเช้า เหมือนอย่างน้ำค้างที่หายไประหว่างดรุ⁵ ฉะนั้น เราจึงให้ผู้พยากรณ์แกะสลักเขา เราประหารเขาเสียด้วยคำพูดจากปากของเรา การพิพากษาต่อเจ้าก็ออกไปอย่างแสงสว่าง⁶ เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา⁷ แต่พวกเขาตั้งมนุษย์ไต่ละเมิดพันธสัญญา ที่นั่นเขาทรยศต่อเรา⁸ ก็เลอาดเป็นเมืองของคนกระทำความชั่วช้า และเปโรเซเบือนไปด้วยโลหิต⁹ อย่างกองโจรข่มขอยึดคนชั้นใด พวกบโรหิดก็ข่มขอยึดคนนั้น เขายินยอมกระทำความผิดกรรมตามทาง เขาทำการเลวมาก¹⁰ เราเห็นสิ่งน่าสยดสยองในวงศ์วานอิสราเอล การเล่นชู้ของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น อิสราเอลเป็นมลทิน¹¹ โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้าก็เหมือนกันด้วยฤดูเกี่ยวก็กำหนดไว้ให้เจ้าแล้ว เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิมจากการเป็นเชลย

7

คำพยากรณ์เรื่องการทำลายอิสราเอล

1 เมื่อเราจะรักษาอิสราเอลให้หาย ความชั่วช้าของเอฟราอิมก็เผยออก ทั้งการกระทำที่ชั่วร้ายของสะมาเรียก็แดงขึ้น เพราะว่าเขาทุจริต ไม่ยอมให้ข้ามาข้างใน และกองโจรก็ปล้นอยู่ข้างนอก² แต่เขามิได้พิจารณาในใจว่า เราจดจำการกระทำที่ชั่วทั้งหมดของเขาได้ บัดนี้การกระทำของเขาหอมล้อมเขาไว้แล้ว การเหล่านี้อยู่ต่อหน้าเรา³ เขากระทำให้กษัตริย์ขึ้นเขมิดด้วยความชั่วร้ายของเขา กระทำให้เจ้านายพอใจด้วยการมุสาของเขา⁴ เขาเป็นคนลวงประเพณีทุกคน เขาเป็นเดาอบที่ร้อนซึ่งข้างทำขนมหยุดเร่งให้ร้อนแล้ว ตั้งแต่เขาจะต้องนวดแป้ง จนแป้งจะฟูขึ้น⁵ ในวันฉลองกษัตริย์ของเรา พวกเจ้านายทำให้พระองค์ป่วยด้วยขวดเหล้าองุ่น กษัตริย์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกพร้อมกันคนซีเยาเยย์⁶ ใจของเขาก็ร้อนด้วยการข่มขืนการทำร้ายเหมือนเดาอบ ตลอดคืนข้างทำขนมของเขาทั้งหลายอยู่ พอถึงรุ่งเช้าก็พองออกมาอย่างกับเปลวเพลิง⁷ ทุกคนที่ร้อนอย่างกับเดาอบ และเหมือนผู้ครอบครองทั้งหลายของเขา กษัตริย์ทั้งสิ้นของเขาภิรมย์ แต่ไม่มีใครท่ามกลางพวกเขาที่ร้องถึงเรา⁸ เอฟราอิมเอาตัวเข้าปนกับชนชาติทั้งหลาย เอฟราอิมเป็นขนมปังที่มีได้พลิกกลับ⁹ คนต่างตัวก็กินแรงของเขา และเขาก็ไม่รู้ตัว ผมของเขาก็เหวี่ยงประปรายแล้ว และเขาก็ไม่รู้ตัว¹⁰ ความเยือกแข็งของอิสราเอลเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว เขาก็ยังไม่กลับไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เขามิเรื่องทั้งหมดเช่นนั้น เขาก็มิได้แสวงหาพระองค์¹¹ เอฟราอิมเป็นเหมือนคนเขาโง่เขลาและไร้ความคิด ร้องเรียกอียิปต์ไว้ไปหาอัสซูเรีย¹² เมื่อเขาไป เราจะกางข่ายของเราออกคลุมเขา เราจะดึงเขาลงมาเหมือนดักนกในอากาศ เราจะลงโทษเขาตามที่ขมขื่นมันได้ยืนแล้ว¹³ วิบัติแก่เขา เพราะเขาได้หลงเงินไปจากเรา ความพิณาศจึงมีแก่เขา เพราะเขาไต่ละเมิดต่อเรา แม้ว่าเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว เขาก็ยังพุดมุสาเรื่องเรา¹⁴ เขามิได้ร้องทุกข์ต่อเราจากใจจริงของเขาเมื่อเขาครัครวญอยู่บนที่นอนของเขา เขาชมนมกันเพื่อขอข้าวและขอเนื้อองุ่น และเขากินภูต่อเรา¹⁵ แม้ว่าเราจะไต่ฝึกและเพิ่มกำลังแขนให้เขา เขาก็ยังคิดทำร้ายต่อเรา¹⁶ เขากลับไป แต่ไม่กลับไปหาพระองค์ผู้สูงสุด เขาเป็นคณธูที่หลอกลวง เจ้านายของเขาจะล้มลงด้วยดาบเพราะลัทธิโทโสของเขา เรื่องนี้จะเป็นเรื่องที่ให้เราเย้ยหยันกันในแผ่นดินอียิปต์

8

รูปลวกวัวทองคำของเยโรโบอัมนำการพิพากษามาสู่อิสราเอล

1 จงจรดแดร์ไว้ที่ปากของเจ้า เพราะว่าเขาจะมาดั่งนกอินทรีเหนือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะเขาไต่ละเมิดพันธสัญญาของเรา และละเมิดราชบัญญัติของเรา² อิสราเอลจะร้องทุกข์ต่อเราว่า ปิต้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ผู้จักรพรรดของข้า³ อิสราเอลได้ทอดทิ้งสิ่งที่ได้เสียแล้ว ศัตรูจะไล่ติดตามเขา⁴ เขาทั้งหลายได้แต่งตั้งกษัตริย์ แต่ไม่ใช่โดยเรา เขาทั้งหลายตั้งเจ้านาย แต่เราไม่รู้เรื่องเลย พวกเขาได้สร้างรูปเคารพทั้งหลายด้วยเงินและทองคำของเขา เพื่อพวกเขาจะถูกตัดขาดออกเสีย⁵ โอ สะมาเรียเอ๋ย รูปลวกวัวของเจ้าได้ทิ้งเจ้าเสียแล้ว ความกริ้วของเราพุ่งขึ้นต่อเขา อีกนานสักเท่าใดหนอเขาจึงจะบริสุทธิ์กันได้⁶ เพราะรูปหล่อนั้นได้มาจากอิสราเอล ข้างเป็นผู้ทำขึ้น รูปนั้นจึงมิได้เป็นพระเจ้า รูปลวกวัวของสะมาเรียจะต้องถูกทุบให้เป็นชิ้นๆ⁷ เพราะว่าเขาหว่านลม เขาจึงต้องเกี่ยวลมหม่น ต้นข้าวไม่มึรวง จะไม่เกิดข้าวสำหรับทำแป้ง ถึงจะเกิด คนต่างตัวก็เอาไปกิน⁸ อิสราเอลถูกกลืนไปหมดแล้ว เดียวนี้อยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เป็นเหมือนภาษาไร้ความพึงพอใจ⁹ เขาทั้งหลายขึ้นไปหาอัสซูเรียดังลาปาที่ทองที่อยู่สู่ลาง เอฟราอิมได้จ้างคนรักมา¹⁰ เออ แม้ว่าเขาจ้างประชาชาติอื่นมา ไม่ช้าเราจะต้อนรับเขาให้รวมกัน เขาจะเป็นทุกขเล็กน้อยเรื่องการเมืองของกษัตริย์จอมเจ้านาย¹¹ เพราะเหตุเอฟราอิมได้ก่อสร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้นเพื่อเขา แท่นบูชาเหล่านี้ก็กลับกลายเป็นแท่นเพื่อบาปให้เขา¹² ถึงเราได้เขียนราชบัญญัติไว้ให้สักหมื่นข้อ เขาก็ถือว่า เป็นเพียงของแปลก¹³ ส่วนเครื่องสัตวบูชาที่ถวายแก่เรานั้น เขากลายเป็นเนื้อและรับประทานเนื้อนั้น แต่พระเยโฮวาห์มิได้พอพระทัยในตัวเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และจะทรงลงโทษเขา

เพราะบาปของเขา เขาจะกลับไปยังอียิปต์¹⁴ เพราะชาวอิสราเอลได้ลืมนพระผู้สร้างของตนเสียแล้ว จึงสร้างวิหารขึ้นหลายแห่ง และบูชาเทวียี่สิบเจ็ดเมืองที่มีกำแพงขึ้นอีก แต่เราจะส่งไฟมายังเมืองเหล่านี้ของเขา และไฟจะเผาผลาญปราสาทของเมืองเหล่านี้เสีย

9

อิสราเอลจะมีมดลูกที่แห่งบุตรและห้วงนที่เหี่ยวแห้ง

1 โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าเปรมปรีดีไป อย่าเปรมปรีดีอย่างชนชาติทั้งหลายเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเล่นชู้นอกใจพระเจ้าของเจ้า เจ้าทั้งหลายรักคำสินจ้างของหญิงแพศยาตามบรรดาลานนวดข้าว² แต่ลานนวดข้าวและบ่ออย่างนั้นจะไม่พอเลี้ยงเขา และน้ำอ่างใหม่ก็จะขาดไป³ เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ แต่เอฟราอิมจะกลับไปยังอียิปต์ เขาจะรับประทานอาหารไม่สะอาดอยู่ในอียิปต์⁴ เขาจะไม่ทำพิธีเทน้ำอ่างนถวายพระเยโฮวาห์ เขาจะไม่กระทำให้พระองค์พอพระทัย เครื่องสัตว์บูชาของเขาจะเป็นเหมือนขมเมปิงสำหรับไว้ทุกข์แก่เขา ผู้ได้รับประทานก็จะมึนลึน เพราะขมเมปิงสำหรับจิตวิญญาณของเขาจะไม่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁵ เจ้าจะทำอะไรกันเมื่อถึงวันเทศกาล และในวันเทศกาลของพระเยโฮวาห์⁶ เพราะ ดูเถิด เขาหนีไปหมดแล้วเพราะเหตุความพินาศ อียิปต์จะรวบรวมเขาไว้ เมืองเมมฟิสจะฝังเขา ต้นตำแยจะยึดสิ่งประเสริฐที่ทำด้วยเงินของเขาไว้เสีย ต้นหนามจะงอกขึ้นในเดินที่ของเขา⁷ วันลงโทษมาถึงแล้ว และวันที่จะทดแทนก็มาถึงแล้ว อิสราเอลจะรู้เรื่อง ผู้พยากรณ์เป็นคนเขลาไปแล้ว ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณก็บ้าไปเนื่องด้วยความชั่วช้าใหญ่ยิ่งของเจ้า และความเกลียดชังยิ่งใหญ่อของเจ้า⁸ ยามแห่งเอฟราอิมอยู่กับพระเจ้าของเรา แต่ผู้พยากรณ์เป็นเหมือนกับของฟรานดักนอยู่ตามทางของเขาทั่วไปหมด และความเกลียดชังอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา⁹ เขาเสื่อมทรามลึกลงไปในความชั่วอย่างมากมาย ดังสมัยเมืองกิเบอาห์ พระองค์จึงจะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา พระองค์จะทรงลงโทษเพราะบาปของเขา¹⁰ เราพบอิสราเอลเหมือนพบผลองุ่นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เราพบบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเหมือนพบผลไม้เตอรุ่นแรกที่ดินนั้นเมื่อออกในฤดูแรก แต่เขาไปหาพระบาอัลเปอร และถวายตัวของเขาไว้แต่สิ่งอันน่าอดสูนั้น และกลายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างสิ่งที่เขารักนั้น¹¹ สำหรับเอฟราอิม สง่าราศีของเขาจะบินไปเหมือนอย่างนก ไม่มีการคลอด ไม่มีการมีท้อง ไม่มีการตั้งครรภ์¹² ถึงแม้ว่าเขาจะเลี้ยงลูกไว้ได้จนโต เราก็จะพรากเขาไปเสียจนไม่เหลือสักคนเดียว เออ วิบัติแก่เขา เมื่อเราพรากจากเขาไป¹³ เอฟราอิมนั้น ดังที่เราเห็นเมืองโหระ ก็ปลุกไว้ในสถานที่ที่ถูกใจ แต่เอฟราอิมต้องนำลูกหลานของตนไปมอบให้ชาตกร¹⁴ โอ พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอประทานแก่เขา พระองค์จะประทานอะไรแก่เขา ขอประทานมดลูกที่แห่งบุตรและห้วงนที่เหี่ยวแห้งแก่เขาทั้งหลาย¹⁵ ความชั่วของเขาทุกอย่างอยู่ในเกลือกกลา เราได้เกลียดชังเขา ณ ที่นั้นเราจะขับเขาออกไปจากนิเวศของเรา เพราะความชั่วร้ายแห่งการกระทำของเขา เราจะไม่รักเขาอีกเลย เจ้านายทั้งสิบของเขาภิเสกแด่คนกบฏ¹⁶ เอฟราอิมถูกทำลายเสียแล้ว รากของเขาภิเหี่ยวแห้งไป เขาทั้งหลายจะไม่มีผลอีก เออ แม้ว่าเขาจะเกิดลูกหลาน เราก็จะฆ่าผู้บังเกิดจากครรภ์ซึ่งเป็นที่รักของเขาเสีย¹⁷ พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเหวี่ยงเขาทิ้งไป เพราะเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระองค์ เขาจะเป็นคนพเนจรอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

10

การลงโทษอิสราเอล

1 อิสราเอลเป็นเถาองุ่นที่เปลา่ประโยชน์ ซึ่งเกิดผลสำหรับตัวเขาเอง เกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแท่นบูชามากขึ้นเท่านั้น เมื่อประเทศของเขาเฟื่องฟูขึ้นเขาก็กินให้เสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเจริญขึ้น² จิตใจของเขาเทียมเท็จ บัดนี้เขาจึงต้องทนรับโทษของความผิด พระองค์จะทรงพังแท่นบูชาของเขาลง และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย³ คราวนี้เขาจะพูดเป็นแน่ว่า □เราไม่มีษัตริย์ เพราะเราไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ หากเรามีษัตริย์ ท่านจะทำประโยชน์อะไรให้แก่เราบ้าง□⁴ เขาพูดพล่อยๆ เขาทำพันธสัญญาด้วยคำปฏิญาณลมๆแล้งๆ การพิพากษาจึงงอกงามขึ้นมาเหมือนดีหมียู่ในร่องรอยไถที่ในทุ่งน⁵ ชาวสะมาเรียจะหว่านดกลั่วเพราะเหตุลวกว้าที่เบธาเวน คนที่นั้นจะไว้ทุกข์เพราะรูปปั้น และปฏิมากรปโรทิดของที่นั้นซึ่งเคยขึ้นนมยิดกับรูปปั้นก็จะพิลาปร่ำไห้ เพราะเหตุสง่าราศีที่หมดไปจากรูปนั้น⁶ เออ รูปเคารพนั้นเองก็ต้องถูกนำไปยังอัสซีเรีย เป็นบรรณาการแก่กษัตริย์เยเรบ เอฟราอิมจะได้รับความอับยศ และอิสราเอลจะรู้สึกอับอายขายหน้าเหตุแผนการของเขา⁷ สำหรับสะมาเรีย กษัตริย์ของเขาจะมลายไปเหมือนฟองที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ⁸ ปุชนัยสถานสูงของเมืองอาเวน อันเป็นบาปของอิสราเอล จะต้องถูกทำลาย ต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามจะงอกขึ้นบนแท่นบูชาของเขา เขาจะร้องบอกกับภูเขาวัว □จงปกคลุมเราไว้□ และร้องบอกเนินเขาว่า □จงล้มกับเราเถิด□⁹ โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้กระทำบาปตั้งแต่สมัยกิเบอาห์ เขายังหยัดอยู่อย่างนั้น สงครามในกิเบอาห์

ไม่มาทันลูกหลานแห่งความชั่วช้า¹⁰ เราประสงค์จะลงโทษพวกเขา ชนชาติทั้งหลายจะประชุมกันสู่เขา เมื่อเขามัดตัวเองไว้ในรอยไถสองแถวของเขา¹¹ เอฟราอิมเป็นวีรสตรีที่ได้รับการสอน มั่นขอบนดวงข้าว เราจึงหวังคอยเงามองของมันไว้ แต่เราจะเอาเอฟราอิมเข้าเทียมแอก ยูดาห์ก็ต้องไถ ยาโคบต้องคราดสำหรับตนเอง¹² จงหาความชอบธรรมไว้สำหรับตัว จงเกี่ยวผลของความเมตตา เจ้าจงไถดินที่ร้างอยู่ เพราะเป็นเวลาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ จนกระทั่งพระองค์จะเสด็จมาโปรดความชอบธรรมลงให้แก่เจ้า¹³ เจ้าทั้งหลายได้ไถความชั่วมา แล้วเจ้าทั้งหลายได้เกี่ยวความชั่วช้า เจ้าได้รับประทานผลของการมั่วสุม ด้วยเหตุว่าเจ้าวางใจในทางของเจ้าและในจำนวนพลรบของเจ้า¹⁴ เหตุฉะนั้นเสียงสงครามจึงจะเกิดขึ้นท่ามกลางชนชาติของเจ้า ป้อมปราการทั้งสี่ของเจ้าจะถูกทำลายอย่างกับกษัตริย์ซีลมันทำลายเมืองเบธเรเบลในวันสงคราม พวกแม่ถูกฟาดลงอย่างยับเยินพร้อมกับลูกของนาง¹⁵ เมืองเบธเอลจะกระทำแก่เจ้าเช่นนี้แหละเพราะความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งของเจ้า ในรุ่งเช้าวันหนึ่งกษัตริย์อิสราเอลจะถูกตัดขาดเสียหมดสิ้น

11

ความรักของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลผู้ไม่มีบิดา

¹ ครั้งเมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่ เราก็ครักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์² พวกเขายังเรียกเขามากเท่าใด เขายังออกไปห่างจากพวกเขามากเท่านั้น เขาถวายสัตวนบูชาแก่พระบาอัล และเผาเครื่องหอมถวายแก่รูปเคารพสลักอยู่เรื่อยไป³ แต่เรานั้นแหละสอนเอฟราอิมให้เดิน เราอุ้มเขาทั้งหลายไว้ แต่เขาหาทราบไม่ว่า เราเป็นผู้รักษาเขาให้หาย⁴ เราจูบเขาด้วยสายแห่งมนุษยธรรมและด้วยปลอกแห่งความรัก เราเป็นผู้ถอดแอกที่ขรุขระไกรของเขามาก และเราก็มลึงเลี้ยงเขา⁵ เขาจะไม่กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ แต่อัสซีเรียจะเป็นกษัตริย์ของเขา เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมกลับมา⁶ ดาบจะรุกรานบรรดาหัวเมืองของเขา ทำลายกึ่งทั้งหลายของเขาเสียและกลืนกินเขาเสีย เพราะแผนการของเขา⁷ ประชาชนของเราไม่ไปในทางเห็นห่างจากเรา ถึงแม้พวกเขาเรียกเขาทั้งหลายให้มาหาพระองค์ผู้สูงสุด ไม่มีใครยอมยกย่องพระองค์⁸ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร อิสราเอลเอ๋ย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองฮัดมาห์ได้อย่างไร เรากระทำเจ้าให้เหมือนเมืองเศโบอิมได้อย่างไร จิตใจของเราเป็นนอกลู่นอกทางใน ความเอ็นดูของเราที่กรุณาขึ้น⁹ เราจะไม่ลงอาชญาตามที่เรากฎไว้แล้ว เราจะไม่กลับไปทำลายเอฟราอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะไม่เข้าไปในเมือง¹⁰ เขาทั้งหลายจะติดตามพระเยโฮวาห์ไป ผู้ซึ่งมีสิ่งนาทาตั้งราชสีห์ เออ พระองค์จะทรงแปลงพระสิ่งนาทา และบุตรทั้งหลายของพระองค์จะตัวสั่นสะท้านมาจากทิศตะวันตก¹¹ เขาจะตัวสั่นสะท้านมาเหมือนวิหคจากอียิปต์ และเหมือนนกเขาจากแผ่นดินอัสซีเรีย เราจะให้เขากลับไปบ้านของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นแหละ¹² เอฟราอิมได้กินล้อมเราไว้ด้วยความมั่วสุม และวงศานอิสราเอลล้อมเราด้วยเล่ห์หลวง แต่ยูดาห์ยังปกครองอยู่กับพระเจ้าและสัตย์ซื่ออยู่กับพวกบริสุทธิ์ชน

12

พระเจ้าทรงประสงค์ให้อิสราเอลกลับมาหาพระองค์

¹ เอฟราอิมเลี้ยงตนด้วยลม และตามหาลมตะวันออกอยู่ วันยังค่ำเขาทวิความมั่วสุมและการรกร้าง เขาทำพันธสัญญากับอัสซีเรียและชนเอานัมนัมนไปให้อียิปต์² พระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับยูดาห์และจะลงโทษยาโคบตามการประพฤติของเขา และจะทรงทดแทนเขาตามการกระทำของเขา³ ในครรภ์ของมารดาเขาขัดสนเท่าที่ชายของเขา และโดยกำลังของเขาเอง เขาจึงมีอำนาจกับพระเจ้า⁴ เออ เขามีอำนาจเหนือทูตสวรรค์และมีชัย เขาร้องไห้และวิงวอนต่อพระองค์ เขาพบพระองค์ที่เบธเอล และพระองค์ตรัสสนทนากับเราที่นั่น⁵ คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยธา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ระลึกของเขา⁶ เหตุฉะนั้นเจ้าจึงกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า ยึดความเมตตาและความยุติธรรมไว้ให้มัน และรอคอยพระเจ้าของเจ้าอยู่เสมอ⁷ เขาเป็นพ่อค้า ในมือของเขามีตราซูซีห์เออ เขารักที่จะบีบบังคับ⁸ เอฟราอิมได้กล่าวว่า โอแท้จริงข้าพเจ้าเป็นคนมั่งมี ข้าพเจ้าหาทรัพย์เพื่อตนเอง ในการกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่พบความชั่วช้าที่นับว่าเป็นความบาปได้⁹ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในดินที่อีก ดันในสมัยที่มีเทศกาลเลี้ยงตามกำหนด¹⁰ เราได้พูดทางบรรดาผู้พยากรณ์แล้ว เราให้เกิดนิมิตมากขึ้น เราให้คำอุปมาโดยการรับใช้ของผู้พยากรณ์¹¹ มีความชั่วช้าในกิเลอาดหรือ แนนอนเขาทั้งหลายก็เป็นอนิจจัง เขาเอาวัวผู้ถวายบูชาในกิเลอาด เออ แทนบูชาของเขาก็จะเหมือนกองหินอยู่บนรอยไถในห้องนา¹² ยาโคบหนีไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้กรรยา ท่านเลี้ยงแกะเพื่อจะได้กรรยา¹³ พระเยโฮวาห์ทรงนำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง พระองค์ทรงรักษาเขาไว้โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง¹⁴ เอฟราอิมกระทำให้พระองค์ทรงพิโรธอย่างมากขึ้น ดังนั้นพระองค์ทรงปล่อยให้เลือดของเขาติดอยู่กับเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสนองเขาด้วยความอัปยศซึ่งเขาให้ตกกับพระองค์

13

พระเจ้าทรงลงโทษอิสราเอล

¹ เมื่อเอเฟราอิมพดด้วยตัวสั้น เขาได้ยกย่องตัวเองในอิสราเอล แต่เมื่อเอเฟราอิมได้กระทำผิดด้วยพระบาอัล เขาก็ตาย ² เดียวนี้เขาจึงทำบาปมากขึ้น และสร้างรูปหล่อไว้สำหรับตัวเป็นรูปเคารพที่สร้างด้วยเงินตามความคิดของเขาเอง เป็นงานของช่างที่สร้างขึ้นทั้งนั้น เขากล่าวว่า □ สำหรับคนที่ถวายสัตวบูชาแต่สิ่งเหล่านี้ จงให้เขาถูบลูกวัว □ ³ เพราะฉะนั้นเขาจึงเหมือนหมอกในเวลาเช้า หรือเหมือนน้ำค้างที่หายไ้ตั้งแต่เช้าเหมือนกลบที่ลมหมุนพัดไปจากลานนวดข้าว หรือเหมือนควันที่ออกมาจากช่องลม ⁴ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เจ้าทั้งหลายไม่รู้จักพระอื่นนอกจากเรา เพราะไม่มีผู้ช่วยอื่นใดนอกจากเรา ⁵ เรานี้แหละที่คุ้นเคยกับเจ้าที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่กันดารน้ำ ⁶ เมื่อเขาได้รับประทานเต็มคราบแล้ว เขาก็อึดหน้า และจิตใจของเขาก็ผยองขึ้น เพราะฉะนั้นเขาจึงลืมเราเสีย ⁷ ดังนั้นเราจึงเป็นเหมือนสิงโตต่อเขา และเราจะซุ่มคอยอยู่ตามทางอย่างเสือดำ ⁸ เราจะตะครุบเขาอย่างกับแม่หมีที่ถูกพรากลูก เราจะฉีกอกของเขาและจะกินเขาเสียที่นั่นอย่างสิงโต สัตว์ป่าทุ่งจะฉีกเขา

อิสราเอลได้กลับใจเสียใหม่

⁹ โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วยเจ้าได้ ¹⁰ เราประสงค์เป็นกษัตริย์ของเจ้า กษัตริย์อื่นๆที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน และผู้ปกครองของเจ้าอยู่ที่ไหน คือพวกเหล่านั้นที่เจ้าได้กล่าวเรื่องเขาว่า □ ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า □ ¹¹ เพราะความกร้าวของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และเพราะความโกรธของเรา เราจึงเอากษัตริย์นั้นไปเสีย ¹² ความชั่วช้าของเอเฟราอิมก็ห่อไว้ บาปของเขาก็เก็บสะสมไว้ ¹³ การเจ็บท้องเตือนให้เขาคลอดก็มาถึงเขา แต่เขาเป็นบุตรชายที่เขลา ด้วยว่าถึงเวลาแล้วเขาก็ไม่ยอมคลอดออกมา ¹⁴ เราจะไล่เขาให้พ้นอำนาจแดนคนตาย เราจะไล่เขาให้พ้นความตาย โอ มัจจุราญเอ๋ย เราจะเป็นภัยพิบัติทั้งหลายของเจ้า โอ แดนคนตายเอ๋ย เราจะเป็นความพิณาศของเจ้า การกลับใจเสียใหม่จะถูกดบไว้ให้พ้นสายตาของเรา ¹⁵ แม้ว่าเขาจะงอกงามขึ้นท่ามกลางพี่น้อง ลมตะวันออก คือลมของพระเยโฮวาห์จะพัดมา ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร และดาหน้าของเขาจะแห้งไป และน้ำพุของเขา ก็จะแห้งผาก ลมนั้นจะรีบขมิ้นค่าทั้งหมดเอาไปจากคลังของเขา ¹⁶ สมาริเยจะกลายเป็นที่รกร้าง เพราะเธอได้กบฏต่อพระเจ้าของเธอ เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ทารกของเขาจะถูกจับโยนลงให้แหลกเป็นชิ้นๆ และหญิงมีครรภ์จะถูกผ่าท้อง

14

การสารภาพและการกลับใจนำพระพรมา

¹ โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าสะดุดก็เพราะความชั่วช้าของเจ้า ² จงนำถ้อยคำมาด้วยและกลับมาหาพระเยโฮวาห์ จงทูลพระองค์ว่า □ ขอทรงโปรดยกความชั่วช้าทั้งหมด ขอทรงพระกรุณารับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์จึงจะนำลูกวัวแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์ทั้งหลายมาถวาย ³ อัสซูรจะไม่ช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหมดจะไม่ขิมา ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่กล่าวต่อไปว่า □ พระของเราทั้งหลาย □ แก่สิ่งที่มือของข้าพระองค์ได้สร้างขึ้น เพราะว่าเป็นพระองค์ผู้กำพร้าพ่อพบพระกรุณา □ ⁴ เราจะช่วยรักษาเขาให้หายจากการกลับสัตย์ของเขา เราจะรักเขาทั้งหลายด้วยเต็มใจ เพราะว่าความกร้าวของเราหันไปจากเขาแล้ว ⁵ เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะเบิกบานอย่างดอกบัว เขาจะหยั่งรากเหมือนเลบานอน ⁶ กิ่งก้านของเขาจะขยายออก เขาจะงามเหมือนต้นมะกอกเทศ และจะมีกลิ่นหอมเหมือนเลบานอน ⁷ เขาทั้งหลายที่อยู่ใต้ร่มเงาของเขา ก็จะกลับมา เขาจะเจริญขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอกเหมือนเถาองุ่น และจะมีกลิ่นเหมือนน้ำองุ่นแห่งเลบานอน ⁸ เอเฟราอิมจะกล่าวว่า □ เราต้องเกี่ยวข้งอะไรกับรูปเคารพต่อไป □ เราเองได้ยื่นเขาและคอยดูเขา เราเป็นเหมือนต้นสนสามใบเขียวสด และผลของเจ้าก็ได้มาจากเรา ⁹ ผู้ใดที่ฉลาด ก็ให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้เถิด ผู้ใดที่ช่างสังเกต ก็ให้เขารู้ เพราะว่าพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรง ผู้ชอบธรรมทั้งหลายก็เดินในทางนี้ แต่ผู้ทรยศก็สะดุดอยู่ในทางนี้

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยเอล

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ โยเอล

เกี่ยวกับ โยเอลเองเรารู้เพียงแต่ว่าเขาเป็นบุตรของเปรุเอล และเขาพยากรณ์ในยูดาห์ประมาณปีก่อน ค.ศ. 800 เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับเอลีชา ซึ่งเป็นก่อนสมัยที่อิสราเอลเป็นเชลย และอาจจะเป็นในสมัยเดียวกันกับกษัตริย์โยอาซ เพราะเหตุว่าหนังสือ เล่มนี้ ไม่ได้ออกชื่อของกษัตริย์ ไม่ว่าจะเป็นภาคเหนือหรือภาคใต้ก็ตาม เขาอาจจะเขียนเล่มนี้ขึ้นในประเทศยูดาห์ในตอนที่ยะโฮดาห์ (ผู้เป็นบุตรโหโรด ครอบครองแทนโยอาซ ซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ (2 พศด 24:1)

เขาเขียนถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งตักแตนร่วมกับฝนแล้ง และได้เปรียบเทียบเรื่องนี้กับการพิพากษาใน ๐ วันแห่งพระเยโฮวาห์ เขาเขียนถึงการบุกรุกแห่งอิสราเอล การฟื้นฟูในวันเพ็นเทคอสเต จนถึงช่วง ๐ วันสุดท้าย ๐ แห่งพระคัมภีร์ใหม่ (2:28-31; กจ 2:14-21) และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

¹ พระวามะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงโยเอล บุตรชายของเปรุเอล ว่าตั้งน้ำ ² ท่านผู้เฒ่าทั้งหลาย ขอจงฟังเรื่องนี้ ชาวแผ่นดินทั้งสิ้น ขอจงเงี่ยหูฟัง สิ่งเหล่านี้เคยเกิดมาในสมัยของท่าน หรือเกิดมาในสมัยบรรพบุรุษของท่านบ้างหรือ ³ จงบอกให้ลูกของท่านทราบ และให้ลูกบอกหลาน และให้หลานบอกเหลนอีกชั่วอายุหนึ่ง

ภัยพิบัติแห่งการสาปแช่งในยูดาห์

⁴ สิ่งใดที่ตักแตนวัยเดินกินเหลือ ตักแตนวัยบินก็กินเสีย สิ่งใดที่ตักแตนวัยบินกินเหลือตักแตนวัยกระโดดก็กินเสีย สิ่งใดที่ตักแตนวัยกระโดดกินเหลือตักแตนวัยคลานก็กินเสีย ⁵ เจ้าพวกชีมาเอ๋ย จงตื่นขึ้นและร้องให้เกิด นักดื่มเหล้าองุ่นทุกคนเอ๋ย จงโอดครวญเกิด เพราะว่าน้ำองุ่นใหม่ถูกตัดขาดจากปากของเจ้าทั้งหลายแล้ว ⁶ เพราะว่าประชากรชาติหนึ่งได้ขึ้นมาสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า เขามิทั้งกำลังมากและมีจำนวนนับไม่ถ้วน ฟันของมันเป็นเหมือนฟันสิงโต เขี้ยวของมันเหมือนเขี้ยวสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ⁷ มันได้ทำลายเถาองุ่นของข้าพเจ้าเสีย และได้ปอกเปลือกต้นมะเดื่อของข้าพเจ้า มันลอกเปลือกออกและโยนทิ้งเสีย กิ่งก้านก็ดูขาวโพลน ⁸ จงโอดครวญอย่างหญิงพรหมจารีซึ่งคาดเอาด้วยผ้ากระสอบที่ไว้ทุกข์ให้สามีของเธอที่ได้เมื่อวัยสาว ⁹ รัญญูบูชาและเครื่องดื่มบูชา ได้ถูกตัดขาดเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ บุโรหิตผู้ปรนนิบัติของพระเยโฮวาห์ก็โศกเศร้า ¹⁰ นาكير้าง พื้นดินก็เศร้าโศก เพราะข้าวถูกทำลายเสีย น้ำองุ่นใหม่ก็แห้งไปหมด น้ำมันก็ขาดมือไป ¹¹ โอ ชาวนาทั้งหลายเอ๋ย จงอับอายไปเกิด โอ ผู้แต่งเถาองุ่นเอ๋ย จงคร่ำครวญเนื่องด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เพราะผลของนาก็ถูกทำลายไปหมด ¹² เถาองุ่นก็เหี่ยว ต้นมะเดื่อก็แห้งไป ต้นทับทิม ต้นอินทผลัม และต้นแอ็บเชิล ต้นไม้ในนาทั้งสิ้นก็เหี่ยวไป เพราะความยินดีก็เหี่ยวไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ¹³ ท่านบุโรหิตทั้งหลายเอ๋ย จงคาดเอาและโอดครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติที่แท่นบูชา จงคร่ำครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติพระเจ้าของข้าพเจ้า จงเข้าไปสวมผ้ากระสอบบนอนคางคินสักคินหนึ่ง เพราะว่ารัญญูบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ขาดไปเสียจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของท่าน ¹⁴ จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ จงรวบรวมบรรดาผู้ใหญ่และชาวแผ่นดินทั้งสิ้น ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์

ปัญหาต่างๆประกาศถึงความยากลำบากในอนาคตและวันแห่งพระเยโฮวาห์

¹⁵ อนิจจาหนอนวันนั้น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ¹⁶ อาหารถูกตัดออกจากเบื้องหน้าสายตาของพวกเราแล้ว เออ ความมืดและความยินดีก็ขาดไปจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเราแล้ว มิใช่หรือ ¹⁷ เมล็ดพืชก็เฝ้าอยู่ในดิน นางกรกร้าง ยังก็หึกฟงลง เพราะว่าข้าวเหี่ยวแห้งไปเสียแล้ว ¹⁸ สัตว์ทั้งหลายร้องครวญครางแล้วหนอ ฟุ้งวักจูงลง เพราะว่าไม่มีทุ่งหญ้าให้มัน ฟุ้งแกะก็ถอนระอาไป ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ เพราะว่าไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร และเปลวไฟได้ไหม้ต้นไม้อันทุ่งนาเสียหมดแล้ว ²⁰ ถึงแม้ว่าสัตว์ป่านั้นก็ร้องทูลพระองค์ด้วย เพราะว่ามันน้ำในห้วยแห้งไป และไฟก็เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร

2

คำพยากรณ์เรื่องกองทัพของชนชาติทั้งหลาย

¹ จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเป่าเสียงปลุกบนภูเขาริสุทธีของข้าพเจ้า ให้ชาวแผ่นดินทั้งสิ้นตัวสั่น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์กำลังมาแล้ว ใกล้เข้ามาแล้ว ² เป็นวันแห่งความมืดและความมืดครึ้ม เป็นวันที่มีเมฆและ

ความมืดทับ ดุจแสงสว่างยามเช้าที่แผ่ปกคลุมไปทั่วภูเขาทั้งหลาย ประชาชนจำนวนมากและมึนงง ตั้งแต่มัธยไยราจนถึงไมเคมิเหมือนอย่างนี้ และตั้งแต่นั้นไปก็จะมีอีกตลอดปีทั้งหลายชั่วอายุ³ ไฟเผาผลาญอยู่ข้างหน้ามันทั้งหลาย และเปลวไฟใหม่อยู่ข้างหลัง แผ่นดินนั้นเหมือนสวนเอเดนก่อนหน้านั้นทั้งหลาย พอให้หลังมันไปแล้วก็เป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง ไม่มีอะไรจะรอดพ้นมันเลย⁴ ร่างของมันทั้งหลายเหมือนร่างของพวกม้า มันจะวิ่งเหมือนกับม้าสงคราม⁵ เหมือนอย่างเสียงรถรบ มันจะเผ่นอยู่บนยอดเขา เหมือนเสียงแตกของเปลวไฟไฟใหม่ต่อข้าว เหมือนกองทัพอันเข้มแข็งแปรกระบวนเข้าสงคราม⁶ เมื่อชนชาติทั้งหลายเห็นหนามันก็จะกระสับกระส่าย ในหนามันทุกคนก็จะชืดเซียว⁷ มันทั้งหลายจะวิ่งเหมือนทหาร และปืนกำแพงเหมือนกรับ ต่างก็จะเดินไปตามทางของตัว มันจะไม่แตกแถวออกไป⁸ มันทั้งหลายจะไม่ร่นกันเลย ต่างก็จะเดินอยู่ในทางของตน เมื่อมันตะลุยดาบ มันก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ⁹ มันจะกระโดดเข้าในเมือง มันจะวิ่งอยู่บนกำแพงเมือง มันจะป็นเข้าไปในบ้านเรือน มันจะเข้าไปทางหน้าต่างเหมือนกับโจร¹⁰ แผ่นดินโลกจะหวั่นไหวต่อหนามัน ฟาสรรรถจะสิ้นสะเทือน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมืดไป ดวงดาวจะอับแสง

กองทัพของพระเจ้าจะทำลายศัตรู

11 พระเยโฮวาห์จะทรงส่งพระสุรเสียงต่อหน้ากองทัพของพระองค์ เพราะค่ายของพระองค์ใหญ่โตยิ่งนัก ผู้ที่กระทำตามพระวจนะของพระองค์นั้นมีเดชะนามมาก เพราะว่ามันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นวันใหญ่โตและน่ากลัวยิ่งนัก ผู้ใดเล่าจะทนอยู่ได้

คนอิสราเอลส่วนหนึ่งกลับใจเสียใหม่

12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ดังนั้น เจ้าทั้งหลายจงกลับมาหาเราเสียด้วยใจเต็มใจ ด้วยการอดอาหาร ด้วยการร้องไห้และด้วยการโอดครวญ¹³ จงนึกใจของเจ้า มิใช่เลิกเสื้อผ้าของเจ้า□ จงหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงกอบกู้ด้วยพระคุณและทรงพระกรุณา ทรงกว้างขวางและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ¹⁴ ใครจะรู้ได้ พระองค์อาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย และทรงอภัยพระพรไว้ คือให้มีบัญญัติและเครื่องตมบูชาสำหรับถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านแล้ว¹⁵ จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์¹⁶ จงรวบรวมบรรดาประชาชน จงชำระชุมนุมชนให้บริสุทธิ์ จงประชุมบรรดาผู้ใหญ่ จงรวบรวมเด็กๆ แม้ว่าเด็กที่ยังกินนม จงให้เจ้าบ่าวออกจากเรือนหอ และเจ้าสาวออกจากห้องของตน¹⁷ ให้ปุโรหิต คือผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ คร่ำครวญอยู่ระหว่างเกลี้ยงและแท่นบูชา ให้ทูลว่า □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเวทนาจับประชาชนของพระองค์ ขออย่าทรงกระทำให้มรดกของพระองค์เป็นที่ประณามกัน เพื่อให้ประชาชาติครอบครองเหนือพวกเขา ควรหรือที่เขาจะกล่าวท่ามกลางชนชาติทั้งหลายว่า □ พระเจ้าของเขายู่ที่ไหน□ □

พระเจ้าสัญญาว่าจะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้น

18 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงหวงแค้นแผ่นดินของพระองค์ และทรงส่งสารประชาชนของพระองค์¹⁹ พระเยโฮวาห์จะทรงตอบประชาชนของพระองค์ว่า □ ดูเถิด เราจะส่งข้าวน้ำองุ่นและน้ำมันให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจะได้มีหนาสำราญ เราจะไม่กระทำให้เจ้าเป็นที่เขาประณามกันท่ามกลางประชาชาติต่อไปอีก²⁰ แต่เราจะถอนกองทัพทางทิศเหนือไปให้ห่างไกลจากเจ้า และขับไล่มันเข้าไปในแผ่นดินที่แห้งแล้งและรกร้าง กองหน้าของมันจะเห็นไปทางทะเลด้านตะวันออก และกองหลังของมันจะเห็นไปทางทะเลที่อยู่ไกลออกไป กลิ่นเหม็นคุ้งของมันจะลอยขึ้นมา และกลิ่นเหม็นเน่าของมันจะลอยขึ้นมา เพราะมันทำการใหญ่หลายอย่าง²¹ โอ แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัวเลย จงยินดีและปรโมปรีดิ์เถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำการใหญ่โตมาก²² เจ้าที่เป็นสัตว์ป่าเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารนั้นเขียวสด ต้นไม้เกิดผล ต้นมะเดื่อและเถาองุ่นออกผลอย่างบริบูรณ์²³ บุตรทั้งหลายของศิโยนเอ๋ย จงยินดีเถิด จงปรโมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงประทานแผ่นดินฤดูอย่างพอสมควร พระองค์จะทรงเทฝนลงมาให้เจ้า คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดูในเดือนแรก²⁴ ลานนาวดข้าวจะมีข้าวอุดม จะมีน้ำองุ่นและน้ำนมอยู่เต็มล้นบ่อเก็บ²⁵ เราจะให้บรรดาปีของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือที่ตักแค้นวัยบั้นได้กินเสีย ที่ตักแค้นวัยกระโดด ตักแค้นวัยคลาน และตักแค้นวัยเดินได้กิน คือกองทัพใหญ่ของเราที่เราส่งมาท่ามกลางเจ้า²⁶ เจ้าทั้งหลายจะรับประทานอย่างบริบูรณ์และอิ่มหนำและสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างมหัศจรรย์ ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก²⁷ เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล และเรานั้นแหละคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้าไม่มีอื่นใดอีก ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก

ในวาระสุดท้ายพระเจ้าจะทรงเทพระวิญญาณของพระองค์เหนือเนื้อหนังทั้งปวง

28 ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพระวิญญาณของเราเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของเจ้าทั้งหลายจะพยากรณ์ คนชราของเจ้าจะฝันและคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต²⁹ ในกาลครั้งนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราเหนือกระดูกทั้งคนไร้ชายหญิง³⁰ เราจะสำแดงทางพิศมัยในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและเสาดิน³¹ ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยิ่งและนำ

สยดสยองแห่งพระเยโฮวาห์จะมาถึง³² และอยู่มาจะเป็นอย่างนี้ คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์จะรอดพ้น เพราะจะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ และในพวกคนที่รอดนั้นจะมีบรรดาบุคคลที่พระเยโฮวาห์ทรงเรียกด้วย□

3

อิสราเอลจะกลับสู่สภาพเดิม

1□เพราะ ดูเถิด ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เมื่อเราให้ยูดาห์และเยรูซาเล็มกลับสู่สภาพเดิม

พระเจ้าจะทรงลงโทษบรรดาประชาชาติที่บีบบังคับอิสราเอล

2เราจะรวบรวมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และนำเขาลงมาที่หุบเขาเยโฮซาฟัท และเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเขาที่นั่นด้วยเรื่องประชาชนของเรา คืออิสราเอลมรดกของเรา เพราะว่าเราได้กระจายชนชาติของเราไปท่ามกลางประชาชาติ และได้แบ่งแผ่นดินของเรา³ และได้จับสลากเอาประชาชนของเรา และให้เด็กผู้ชายเป็นข้าของหญิงโสเภณี และขายเด็กผู้หญิงไปซื้อเหล้าองุ่น และดื่ม⁴ โอ ไทรและไซดอน และประเทศฟีลิสเตียทุกแคว้นเอ๋ย เจ้าจะเอาอะไรกับเรา เจ้าจะแก้แค้นเราหรือ ถ้าเจ้าสนองเราอยู่ เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าเหนือศีรษะของเจ้าอย่างฉับพลันและอย่างรวดเร็ว⁵ เพราะเจ้าได้เอาเงินของเราและทองคำของเราไป และเอาทรัพย์สินมรดกมั่งคั่งของเราไปยังบรรดาวิหารของเจ้า⁶ เจ้าได้ขายประชาชนยูดาห์และเยรูซาเล็มให้แก่พวกกรีก กอนเขาไปไกลจากแดนเมืองของเขา⁷ ดูเถิด เราจะกระตุ้นเขาจากสถานที่ซึ่งเจ้าขายเขาไปนั้น เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าบนศีรษะของเจ้าเอง⁸ เราจะขายบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าไว้ในมือของคนยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะขายต่อไปยังคนเสบาแก่ประชาชาติหนึ่งที่อยู่ห่างไกลออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์สิ้นพระวาจาแล้ว□⁹ จงประกาศข้อความต่อไปนี้ให้นานาประชาชาติทราบว่า จงเตรียมทำการรบ จงปลุกใจชายฉกรรจ์ทั้งหลาย ให้พลรบทั้งสิ้นเข้ามาใกล้ ให้เขารับมาเถิด¹⁰ จงตีฆาตกรของเจ้าให้เป็นดาบ และตีขอลิดของเจ้าให้เป็นทวน ให้คนอ่อนแอพูดว่า □ฉันเป็นนักรบ□¹¹ บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงรวมกันอยู่ล้อมรอบ จงรีบมาเถิด จงเรียกประชุมกันที่นั่น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงนำนักรบของพระองค์ลงมา¹² ให้บรรดาประชาชาติตื่นตัวและขึ้นมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท เพราะที่นั่นเราจะนั่งพิพากษามรดกประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบ¹³ จงเอาเคียวเกี่ยวเถิด เพราะถึงฤดูเกี่ยวแล้ว เข้าไปขี๋ย่าย เพราะบ่ออ่างนั้นกำลังเต็ม บ่อเก็บน้ำอ่างนั้นล้นแล้ว เพราะว่าความชั่วของเขาทั้งหลายมากมายนัก¹⁴ มวลชน มวลชนในหุบเขาแห่งการตัดสิน เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้วในหุบเขาแห่งการตัดสิน¹⁵ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมืดไป ดวงดาวจะอับแสง¹⁶ พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม และฟ้าสวรรค์กับพิภพก็จะหวั่นไหว แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความหวังแห่งประชาชนของพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนอิสราเอล

การกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอล

17□ดังนั้นเจ้าทั้งหลายจะได้รู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ประทับในศิโยน ภูเขาบาริสสุทธีของเรา แล้วเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองบาริสสุทธี จะไม่มีคนต่างด้าวผ่านเมืองนั้นไปอีกเลย¹⁸ และอยู่มาในวันนั้นจะมีน้ำองุ่นใหม่หยดจากภูเขา และมีน้ำนมไหลมาจากเนินเขา และห้วยทั้งสิ้นของยูดาห์จะมีน้ำไหล และน้ำพุจะมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และรดหุบเขาซิทิม¹⁹ อียิปต์จะกลายเป็นที่รกร้าง และเอโดมจะกลายเป็นถิ่นทุรกันดารร้าง เพราะเหตุความรุนแรงที่กระทำต่อชนชาติยูดาห์ เพราะว่าเขากระทำให้โลหิตที่ปราศจากความผิดตกในแผ่นดินของเขา²⁰ แต่ยูดาห์จะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิรันดร์ และเยรูซาเล็มจะมีผู้อยู่อาศัยอยู่ทุกชั่วอายุ²¹ เราจะชำระเลือดของเขาซึ่งยังมีได้รับการชำระ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตในศิโยน□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ อาโมส

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ อาโมสผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา (1:1) อาโมส (ปีก่อน ค.ศ. 776-763) พยากรณ์และเขียนก่อนผู้พยากรณ์เยเรมีย์ในอาณาจักรเหนือในสมัยกษัตริย์เยโรโบอัมที่ 2 เขาอยู่สมัยเดียวกันกับโฮเซยา และอาจจะอยู่สมัยเดียวกันกับอิสยาห์ (1:1) เขาพยากรณ์ว่าประเทศซีเรีย ไทร โธ อัมโมน โมอับกับอิสราเอลจะถูกพิพากษาลงโทษ เขาพยากรณ์ว่าภัยพิบัติจะมาในสมัย ปีวันแห่งพระเยโฮวาห์ แล้วหลังจากนั้นจะตั้งอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

การพิพากษาประเทศต่างๆเกิดในทันทีและในอนาคต

1 ถ้อยคำของอาโมส ผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับอิสราเอล ในรัชกาลอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาซ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี 2 ท่านกล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน และจะทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม ลานหญ้าของผู้เลี้ยงแกะจะโคกเศร้า และยอดภูเขาเคารเมลก็จะเหี่ยวไป 3 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของดามัสกัส สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้วนดักเงาด้วยเลื่อนเหล็กสำหรับนวดข้าว 4 แต่ เราจะส่งไฟเข้ามาในเรือนของฮาซาเอล ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเบนยาดีเศีย 5 เราจะหักดลประตูดามัสกัส และตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากที่ราบอาเวน และผู้คนที่ถือคทาจากวงศานของเอเดน และประชาชนซีเรียจะต้องตกไปเป็นเชลยยังเมืองศิร 6 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 7 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 8 เพราะเหตุการละเมิดของภาษา สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขากวาดประชาชนทั้งหมดไปเป็นเชลย เพื่อจะมอบให้แก่เอโดม 9 แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองกาซา ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย 10 เราจะตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากอัสโดด และผู้ที่ถือคทาออกจากเมืองอัสเคโลน เราจะหันมือของเราต่อสู้เอโดม ชาวฟิลิสเตียที่เหลืออยู่จะพินาศไป องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 11 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของเมืองไทรธอส สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้มอบประชาชนทั้งหมดให้แก่เอโดม และไม่ได้รับสิทธิพันธสัญญาแห่งภราดรภาพ 12 แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองไทรธอส ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย 13 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของเมืองเอโดม สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ไล่ตามน้องของเขาด้วยดาบ และสัสต์ความสงสารทั้งเสียสิ้น ความโกรธของเขาบ้นทนออกอยู่ตลอดกาล และความพิโรธของเขาก็มีอยู่เป็นนิตย์ 14 แต่ เราจะส่งไฟมาบนเมืองเทมาน ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองโบสราน 15 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของคนอัมโมน สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาได้ฆ่าท้องหญิงมีครรภ์ในเมืองกิเลอาด เพื่อจะขยายอาณาเขตของตน 16 แต่ เราจะจุดไฟขึ้นในกำแพงเมืองรับบาห์ และไฟจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย พร้อมด้วยเสียงโห่ร้องในวันทำศึก พร้อมด้วยพายุอันแรงกล้าในวันที่มีลมหมุน 17 กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะตกไปเป็นเชลยทั้งตัวท่านและเจ้านายของท่านด้วย 18 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

2

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของเมืองโมอับ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้เฝ้ากระดูกของกษัตริย์เอโดมให้เป็นปูน 2 แต่ เราจะส่งไฟมาบนโมอับ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเครอิทเศีย และโมอับจะตายท่ามกลางเสียงสับสนอลหมาน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องและเสียงแตร 3 เราจะตัดผู้นั้นออกเสียจากท่ามกลางเมืองนั้น และจะประหารเจ้านายทั้งหลายของเมืองนั้นเสียพร้อมกับผู้นั้นด้วย 4 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

การพิพากษาต่อโมอับ ยูดาห์และอิสราเอล

4 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของยูดาห์ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาปฏิเสธไม่รับพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และมิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และการบูชาของเขาได้พาให้เขาหลงเงินไป ตามเยี่ยงที่บิดาของเขาได้ดำเนินมาแล้ว 5 แต่ เราจะส่งไฟมาบนยูดาห์ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเยรูซาเล็มเสีย 6 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของอิสราเอล สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ขายคนชอบ

ธรรมเอาเงิน และขายคนขัดสนเอารองเท้าคู่เดียว⁷ ซึ่งกระหายหาฝนและองแห่งแผ่นดิน โลกบนศีรษะของ
คนจน และผลักคนที่ถ่อมใจออกเสียจากหนทางของเขา บุตรชายและบิดาของเขาเข้าหาหญิงคนเดียวกัน
เพื่อลบลู่นามบริสุทธิ์ของเรา⁸ ตัวเขาเองนอนอยู่ข้างแท่นบูชาทุกแท่น อยู่บนเสื้อผ้าที่เขาขีดมาเป็นประกัน
และในนิเวศแห่งพระของเขา เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นสำหรับผู้ที่ถูกปรับโทษ⁹ เราจึงได้ล้างผลาญคนอาโม
ไรต์ตรงหน้าเขา ซึ่งส่วนสูงของเขาเหมือนอย่างความสูงของต้นสนเสียดาร์ และเป็นผู้ที่แข็งแรงอย่างกับต้น
โอ๊ก เราทำลายผลข้างบนของเขาเสีย และทำลายรากข้างล่างของเขาเสีย¹⁰ เรานำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอ
“ยิปต์ และได้้นำเจ้าถึงสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะได้กรรมสิทธิ์ที่ดินของคนอาโมไรต์¹¹ เราได้ตั้งบุตรชาย
บางคนของเจ้าให้เป็นผู้พยากรณ์ และได้ตั้งชายหนุ่มบางคนของเจ้าให้เป็นพวกนาศิร โอ คนอิสราเอลเอ๋ย
ไม่เป็นความจริงดังนี้หรือ□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹² □แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้พวกนาศิรดื่มเหล้า
องุ่น และบัญชาพวกผู้พยากรณ์สั่งว่า □เจ้าอย่าพยากรณ์เลย□¹³ ดูเถิด เจ้ากดเรากลเหมือนแควียนที่เต็มไปด้วย
ฟ่อนข้าวกดยัดลง¹⁴ ฉะนั้นการหนีจะประลาดไปจากผู้มีฝีเท้ารวดเร็ว คนที่แข็งแรงจะไม่สามรถเสริมกำลัง
ของเขา คนที่มั่งคั่งมากจะขายชีวิตของตนก็ไม่ได้¹⁵ ผู้ที่ถือศันธนูจะไม่ยืนอยู่ได้ ผู้มีฝีเท้าเร็วก็ช่วยตัว
เองให้รอดพ้นไม่ได้ หรือผู้ที่มั่งคั่งช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้เหมือนกัน¹⁶ และผู้ที่มิโจกล่าหาญท่ามกลางผู้
มีกำลังเข้มแข็งเหล่านั้นจะหนีไปอย่างไรเลยเปล่าในวันนั้น□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

3

ความยากลำบากสำหรับทุกตระกูลของอิสราเอล

¹ โอ คนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวาจาซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย คือกล่าวโทษหมดทั้ง
ครอบครัวซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ว่า² □ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้าเท่านั้นที่เราจะรัง
คังนั้นเราจึงจะลงโทษเจ้าเพราะความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า³ สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือออกจากทั้งสอง
จะได้ตกลงกันไว้ก่อน⁴ สิ่งใดจะแผดเสียงดังอยู่ในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ ถ้าสิงโตหนุ่มจับสัตว์อะไรไม่
ได้เลย มันจะร้องออกมาจากถ้ำของมันหรือ⁵ ถ้าไม่มีเหยื่อล่าไว้ มันจะลงมามีตากับบนดินได้หรือ ถ้าไม่มี
อะไรเข้าไประคายกับ มันจะลุกขึ้นจากดินได้หรือ⁶ เขาจะเป่าแตรในเมือง และประชาชนไม่ตกใจกลัวอะไรหรือ
จะมีภัยตกอยู่ในเมืองหนึ่งเมืองใดหรือ นอกจากว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเอง⁷ แท้จริงองค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าจะมีไ้ทรงกระทำอะไรเลย โดยมีได้เปิดเผยความลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้พยากรณ์⁸ สิ่ง
ใดแผดเสียงร้องแล้ว ผู้ใดจะไม่กลับบ้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแล้ว จะมีผู้ใดที่จะไม่พยากรณ์หรือ□
⁹ จงประกาศในปราสาททั้งหลายที่อิชโดด และในปราสาททั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า □จงประชุม
กันบนภูเขาแห่งสะมาเรีย และพินิจดูความโกลาหลอันยิ่งใหญ่มากมายและผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลายท่ามกลาง
เมืองนั้น□¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เพราะเขาไม่รู้จักที่จะกระทำให้ถูกต้อง คือผู้ที่สามัคคีความรุนแรงและการ
โจรกรรมไว้ ในปราสาททั้งหลายของเขากว่า□¹¹ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า □จะมี
ปฏิปักษ์ผู้หนึ่งมาล้อมแผ่นดินไว้ และเขาจะบั่นทอนขุมกำลังเสียจากเจ้า และปราสาททั้งหลายของเจ้าจะถูก
ปล้น□¹² พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ผู้เลี้ยงแกะซึ่งเอาขาสองขาหรือหูชิ้นหนึ่งมาจากปากสิงโต ได้สิ้นใจ คน
อิสราเอลผู้อยู่ที่มุมหนึ่งของเตียงในสะมาเรีย และบนที่นอนในดามัสกัสจะได้รับการช่วยให้พ้นได้ฉันนั้น□
¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า □ฟังซิ และเป็นพยานกล่าวโทษวงศาวานของยาโคบ
เถิด¹⁴ ว่าในวันที่เราทำโทษอิสราเอลเรื่องการละเมิดของเขา เราจะทำโทษแท่นบูชาทั้งหลายของเมืองเบธเอล
ด้วย เชิงนอนที่แท่นบูชานั้นจะถูกตัดออกและตกลงที่ดิน¹⁵ เราจะไม่มอดีเรือนพักฤดูหนาวพร้อมกับเรือนพัก
ฤดูร้อน และเรือนที่ทำด้วยขาช้างจะพินาศ และเรือนใหญ่ๆทั้งสิ้นจะสูญสิ้นไป□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

4

พระเจ้าทรงปฏิเสธเครื่องสัตวบูชาต่างๆที่แท่นบูชาเท็จของเมืองเบธเอล

¹ □แม่วัวทั้งหลายแห่งเมืองบาชานเอ๋ย จงฟังคำนี้เถิด คือผู้ที่อยู่ในภูเขาสะมาเรีย ผู้ที่บีบบังคับคนยากจน
และขี้คนขัดสน ผู้ที่กล่าวแก่นายของตนว่า □เอามาซิคะ เราจะได้ดื่มกัน□² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรง
ปฏิญาณไว้ด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า ดูเถิด วันทั้งหลายจะมาถึงเจ้า เขาจะเอาของเกี่ยวเจ้าไป จนถึง
คนที่สุดท้ายของเจ้า เขาก็จะเกี่ยวไปด้วยเบ็ด³ และเจ้าจะออกไปตามช่องกำแพง แม่วัวทั้งหลายจะออกไป
ตามช่องตรงข้างหน้าต่าง และเจ้าจะทิ้งมันเข้าไปในวังนั้น□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ⁴ □จงมาที่เบธเอล มา
ทำการละเมิด มาทำการกลาฐ มาทำการละเมิดให้ทวีมากขึ้น จงนำเครื่องสัตวบูชาของเจ้ามาทุกเช้า และนำสิบ
ชิกหนึ่งของเจ้าหลังจากสามปี⁵ จงเผาบูชาโมทนาด้วยใช้สิ่งที่มีเชื้อ และประกาศการถวายบูชาด้วยโลสมคร
จงโฆษณา โอ คนอิสราเอลเอ๋ย เจ้ารักที่จะกระทำอย่างนี้ในะ□ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

พระเจ้าทรงให้อิสราเอลระลึกถึงการลงโทษในอดีต

6 □ทั่วไปทุกเมือง เราให้ฟันของเจ้าสะอาด สถานที่ทุกแห่งของเจ้าก็ขาดอาหาร เจ้าก็ยัง ไม่กลับมาหาเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 7 □เราได้ขับยังฟันไว้เสียจากเจ้าด้วย เมื่อก่อนถึงฤดูเกี่ยวสามเดือน เราให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง อีกเมืองหนึ่ง ไม่ให้ฝน นานแห่งหนึ่งมีฝนตก และนาที่ไม่มีฝนก็เหี่ยวแห้ง 8 ดังนั้นชาวเมืองสองสามเมืองก็ตื่นตื่น ไปหาอีกเมืองหนึ่งเพื่อจะหาน้ำดื่ม และ ไม่รู้จักอีก เจ้าก็ยัง ไม่กลับมาหาเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 9 □เราโจมตีเจ้าด้วยให้ข้าวมันและขึ้นรา เมื่อบรรดาสวนของเจ้าและสวนองุ่นของเจ้า พร้อมต้นมะเดื่อและต้นมะกอกเทศของเจ้าผลิตผล ตักแดนกษัตริย์ เจ้าก็ยัง ไม่กลับมาหาเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 10 □เราให้โรครบดอย่างที่เกิดในอียิปต์มาเกิดท่ามกลางเจ้า เราประหารคนหนุ่มของเจ้าเสียด้วยดาบ ทั้งเอาม้าทั้งหลายของเจ้าไปเสีย และกระทำให้ความน่าหมิ่นที่ค่ายของเจ้าคูล่งเข้างมูกเจ้า เจ้าก็ยัง ไม่กลับมาหาเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 11 □เราคว่ำเจ้าเสียบ้าง อย่างที่พระเจ้าคว่ำเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เจ้าเหมือนดินพินที่เขายหยิบออกมาจากกองไฟ เจ้าก็ยัง ไม่กลับมาหาเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 12 □โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะต้องกระทำกับเจ้าดังนี้ เพราะเราจะต้องกระทำเช่นนี้แก่เจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย จงเตรียมตัวเพื่อจะเผชิญพระเจ้าของเจ้า□ 13 เพราะดูเถิด พระองค์ผู้เป็นภูเขา และสร้างลม และทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์ ผู้ทรงกระทำให้รุ่งสว่างกลายเป็นความมืด และทรงดำเนิบบนที่สูงของพิภพ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา

5

การคร่ำครวญเรื่องวงศ์วานอิสราเอล

1 โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังถ้อยคำนี้ ซึ่งเราคร่ำครวญถึงเจ้าว่า 2 □พรหมจารีอิสราเอลล้มลงแล้ว และเธอจะไม่ลุกขึ้นอีก เธอถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินของเธอ ไม่มีผู้ใดพยุงเธอขึ้นอีก□ 3 เพราะว่างค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า □เมืองที่มีคนออกไปหนึ่งจะเหลืกลับมาหนึ่งร้อยคน และซึ่งมีออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนแก่วงศ์วานอิสราเอล□ 4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่วงศ์วานอิสราเอลดังนี้ว่า □จงแสวงหาเรา และเราจะดำรงชีวิตอยู่ 5 แต่อย่าแสวงหาเบธเอล และอย่าเข้าไปในกิลาท หรือข้ามไปยังเบเออร์เซบา เพราะว่ากิลาทจะต้องตกไปเป็นเขลยเป็นแน่ และเบธเอลก็จะสูญไป□ 6 จงแสวงหาพระเยโฮวาห์และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ เกรงว่าพระองค์จะทรงพlungออกมาอย่างไฟในวงศ์วานโยเซฟ ไฟจะเผาพลาญ และไม่มีผู้ใดดับให้เบธเอลได้ 7 เจ้าทั้งหลายผู้เปลี่ยนความยุติธรรมให้ชอบอย่างบระเพ็ด และเหวี่ยงความชอบธรรมลงสู่พื้นดิน 8 จงแสวงหาพระองค์ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวลูกไก่และหมู่ดาวไถ และเป็นผู้ทรงกลับเงามัจจุราชให้เป็นรุ่งเช้า และทรงกระทำกลางวันให้มืดเป็นกลางคืน ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาและโปรยน้ำนั้นลงบนพื้นพิภพ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ 9 ผู้ทรงกระทำให้ผู้ถูกปล้นแวนเข้าสู่ผู้ซึ่งแรง ผู้ที่ถูกปล้นจึงเข้าสู่ป้อมปราการ 10 เขาทั้งหลายเกลียดผู้ที่กล่าวเตือนที่ประตูเมือง และเขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนผู้ที่พูดอย่างเที่ยงธรรม 11 เพราะว่าเจ้าทั้งหลายเหยียบย่ำคนยากจน และเอาสายชาวสาลีไปเสียจากเขา เจ้าจึงสร้างตึกด้วยศิลาสก็ด แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในตึกนั้น เจ้าทำสวนองุ่นที่รุ่มริน แต่เจ้าจะไม่ได้อิ่มเฝ้าองุ่นจากสวนนั้น 12 เพราะเรารู้ว่าการละเมิดของเจ้ามีเท่าใด และบาปของเจ้ามากมายสักเท่าใด เจ้าทั้งหลายผู้หมั่นใจคนชอบธรรม ผู้รับสินบน และขับไล่คนขัดสนออกไปเสียจากประตูเมือง 13 เพราะฉะนั้น คนที่มีปัญญางานึงเสียในเวลาเช่นนั้น เพราะเป็นเวลาชั่วร้าย 14 จงแสวงหาความดี อย่าแสวงหาความชั่ว เพื่อเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงจะทรงสถิตกับเจ้าดังที่เจ้ากล่าวแล้วนั้น 15 จงเกลียดชังความชั่ว และรักความดี และตั้งความยุติธรรมไว้ที่ประตูเมือง ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจะทรงพระกรุณาต่อวงศ์วานโยเซฟที่เหลืออยู่นั้น

วันแห่งพระเยโฮวาห์ในอนาคต

16 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า □ตามถนนทุกสายจะมีการรำไห่ และตามบรรดาถนนหลวงจะมีคนพูดว่า □อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย□ เราจะร้องเรียกขานาให้ไว้ทุกข์ และให้ผู้ชำนาญเพลงโศกร้องโอดครวญ 17 ในสวนองุ่นทั้งสิ้นจะมีการรำไห่ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 18 วิบัติแก่เจ้า ผู้ปรารถนาวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมืด ไม่ใช่เป็นความสว่าง 19 อย่างกับคนหนีสิงโตไปปะหมี่ หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอามือเท้าผาฬึงและงูกัดเอา 20 วันแห่งพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมืดคลุ้ม ไม่มีความแจ่มใสเลย

พระเจ้าทรงดูหมิ่นวันเทศกาลที่ไร้ความชอบธรรม

21 □เราเกลียดชัง เราดูหมิ่นบรรดาวันเทศกาลของเจ้า และจะไม่ دمกลั่นในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเลย 22 แม้ว่าเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาแก่เรา เราจะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น และสันติบูชาด้วยสัตว์อ้วนพีของเจ้านั้น เราจะไม่มองดู 23 จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เพราะเราจะไม่ฟังเสียงพิณ

ใหญ่ของเจ้า²⁴ แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างสำราญที่ไหลอยู่เป็นนิตย์²⁵ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้นำเครื่องบูชาและเครื่องสัตวบูชาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ²⁶ เจ้าทั้งหลายได้ทามพลับพลาของพระโมเลคและพระชีอัน รูปเคารพของเจ้า คือดาวแห่งพระของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำไว้สำหรับตัวเจ้าเอง²⁷ เพราะฉะนั้น เราจะนำเจ้าให้ไปเป็นเชลย ณ ที่เลยเมืองดามัสกัสไป□ พระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ

6

การลงโทษชนชาติอิสราเอล

1 ปรินดีแก่ผู้ที่เอากษัตริย์ในศิโยน และวางใจอยู่ในภูเขาสะมาเรีย คือผู้มีชื่อเสียงแห่งประชาชาติขึ้นเอกในบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ผู้ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลมาหานั้นนะ² จงไปยังเมืองคาลเนห์ และดูเอาเถอะ จากที่นั่นก็ไปยังยามัทเมืองใหญ่ แล้วลงไปยังเมืองกัทของชาวฟีลิสเตีย เมืองเหล่านั้นดีกว่าอาณาจักรเหล่านั้นหรือ หรืออาณาเขตเมืองเหล่านั้นใหญ่กว่าอาณาเขตเมืองของเจ้าหรือ³ เจ้าผู้ที่ยากพลัดวันสนองความร้ายให้เนิ่นไป แต่กลับนำเอาปลงส์แห่งความทารุณให้เข้ามาใกล้⁴ ปรินดีแก่ผู้ที่นอนบนเตียงงาช้าง และผู้ซึ่งเหยียดตัวอยู่บนเก้าอี้ยาว และกินลูกแกะที่ได้มาจากฝูงแกะ และลูกวัวจากท่ามกลางคอกวัว⁵ และร้องเพลงไร้สาระประสานเสียงพิณใหญ่ กระทำอย่างดาวิดในการประดิษฐ์เครื่องดนตรีขึ้นใหม่⁶ ผู้ใช้ขามใส่น้ำองุ่นดื่ม และขโมยตัวด้วยน้ำมันอย่างดี แต่มิได้เป็นทุกข์โศกในเรื่องความทุกข์ยากของโยเซฟ⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้เขาจะต้องไปเป็นเชลยกับพวกแรกที่ตกไปเป็นเชลย และเสียงอึงคะนึงของพวกที่นอนเหยียดตัวก็หมดสิ้นไป□⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า □เราสะอิดสะเอียนความล้าเลือชของยาโคบ และเกลียดปราสาททั้งหลายของเขา เราจะมอมเมืองนั้นและบรรดาสิสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย□⁹ ต่อมาถ้าในเรือนเดียวมีคนเหลืออยู่สืบคน เขาจะต้องตายหมด¹⁰ และเมื่อลุงของผู้ใด คือผู้ที่เฝ้าเพื่อเขา จะยกศพขึ้นเพื่อจะนำกระดูกออกนอกเรือน และจะกล่าวกับคนที่อยู่ในห้องขึ้นในที่สุดของเรือนนั้นว่า ยังมิใคร่อยู่กับเจ้าหรือ□ เขาจะตอบว่า □ไม่มี□ และเขาจะกล่าวว่า □จึงอย่าให้เราออกพระนามของพระเยโฮวาห์□¹¹ เพราะดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแล้ว พระองค์จะทรงฟาดเรือนใหญ่ให้แตกเป็นชิ้นๆ และเรือนเล็กก็จะแตกเป็นจุณ¹² ม้าจะวิ่งบนศิลาหรือ มีคนหนึ่งคนใดใช้วัวไถที่นั่นหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้กลับความยุติธรรมให้หมอย่างดีไหม และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้หมอย่างบอระเพ็ด¹³ เจ้าทั้งหลายผู้เปรียบดีอยู่ในสิ่งอันไร้สาระ ผู้ซึ่งกล่าวว่า □เราได้ยึดเชื้อชาติมาเป็นของเราด้วยกำลังของเราไหมหรือ□¹⁴ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า □เพราะ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะยกประชาชาติหนึ่งให้ขึ้นต่อสู้เจ้า และเขาจะบีบบังคับเจ้าตั้งแต่ทางเข้าเมืองยามัทถึงแม่น้ำแห่งถิ่นทุรกันดาร□

7

พระเจ้าทรงบรรเทาการทำโทษ แล้วลงโทษต่อไป

1 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด พระองค์ทรงสร้างตึกแดน เมื่อพืชรุ่นหลังเริ่มงอกขึ้นมา และดูเถิด เป็นพืชรุ่นหลังจากที่กษัตริย์ได้เกี่ยวแล้ว² และต่อมาเมื่อตึกแดนกินหญ้าในแผ่นดินนั้นหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงให้อภัย ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กลงเสีย□³ เกี่ยวกับเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □จะไม่เป็นไปอย่างนี้□⁴ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเรียกให้มีการสู้ความด้วยไฟ และไฟได้เผาผลาญมหาสมุทรใหญ่ และกินส่วนหนึ่งเสีย⁵ ข้าพเจ้าจึงทูลว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอพระองค์ทรงยับยั้งไว้ ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กลงเสีย□⁶ เกี่ยวกับเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า □จะไม่เป็นไปอย่างนั้นด้วย□⁷ พระองค์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับบนยอดที่ข้างกำแพงสร้างด้วยไม้สายดึงมีสายดึงอยู่ในพระหัตถ์⁸ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไร□ และข้าพเจ้าทูลว่า □สายดึงเส้นหนึ่ง พระเจ้าข้า□ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □ดูเถิด เราจะเอาสายดึงจับท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ผ่านเขาไปอีก⁹ สถานที่อันสูงทั้งหลายของอิสอัคจะกร้างไป และสถานบริสุทธิ์ทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเราจะลุกขึ้นต่อสุสานเยโรโบอัมด้วยดาบ□

อามาชาห์สั่งให้อาโมสออกจากเมืองเบธเอล

10 แล้วอามาชาห์ปุโรหิตแห่งเบธเอลส่งคนไปยังเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า □อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางวงศ์วานอิสราเอล บรรดาถ้อยคำของเขาก็หนักแผ่นดิน¹¹ เพราะอาโมสได้กล่าวดังนี้ว่า □โยโรโบอัมจะสิ้นชีวิตด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของเขา□ □¹² และอามาชาห์พูดกับอาโมสว่า □โอ ท่านผู้ทำนาย ไปเถิด จงหนี ไปเสียที่แผ่นดินยูดาห์ ไปรับประทานอาหารที่

นั้น และพยากรณ์ที่นั่นเกิด¹³ อยามาพยากรณ์ที่เบธเอลอีกเลย เพราะว่านี่เป็นสถานบริสุทธิ์ของกษัตริย์ และเป็นพระราชสำนักของกษัตริย์

อาโมสตอบผู้ที่กล่าวหาท่าน

¹⁴ อาโมสจึงตอบอามาซียาว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ หรือลูกชายของผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และเป็นคนเก็บพลมะเดื่อ¹⁵ และพระเยโฮวาห์ทรงนำข้าพเจ้ามาจากการติดตามฝูงแพะแกะ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ไปชี้แจงพยากรณ์แก่อิสราเอลประชาชนของเรา¹⁶ ฉะนั้นบัดนี้ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านกล่าวว่า โออย่าพยากรณ์กล่าวโทษอิสราเอล และอย่าเทศนากล่าวโทษวงศ์วานอิสอัค¹⁷ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า ภารยาของท่านจะเป็นหญิงโสเภณีในเมือง บุตรชายหญิงของท่านจะล้มลงตายด้วยดาบ และที่ดินของท่านเขาจะชิงเส้นแบ่งออก ตัวท่านเองจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่ไม่สะอาด และอิสราเอลจะต้องตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของตนเป็นแน่

8

ผลไม้ฤดูร้อนที่เปื่อยเน่า

¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด มีกระเจาดผลไม้ฤดูร้อนกระเจาหนึ่ง² และพระองค์ตรัสว่า โออาโมส เจ้าเห็นอะไร และข้าพเจ้าทูลว่า ผลไม้ฤดูร้อนกระเจาหนึ่ง พระเจ้าข้า แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า วันสิ้นสุดมาถึงอิสราเอลประชาชนของเราแล้ว เราจะไม่ผ่านเขาไปอีกเลย³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันนั้น เสียงเพลงในพระวิหารจะเป็นเสียงร่ำไห้ จะมีสมรพากมายทุกแห่งทั้งไว้เสีย

พระเจ้าทรงคำนวณบาปทั้งหลายของอิสราเอล

⁴ โอ ท่านผู้เหยียบย่ำคนขัดสน ท่านผู้ทำลายคนยากจนแห่งแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้⁵ โดยกล่าวว่า ข้าพเจ้าเมื่อไรหนอรวันขึ้นค่าจะหมดไป เราจะไต่ขายข้าวของเรา เมื่อไรหนอรวันสะบาโตจะพ้นไป เราจะได้เอาข้าวสาลีออกขาย เราจะได้กระทำเอฟาห์ให้ยอมลง และกระทำเซเชลให้โตขึ้น และหลอกค้าด้วยดาซึ่งขึ้น⁶ เพื่อเราจะได้อำนาจเงิน และซื้อคนขัดสนด้วยรองเท้าสานคู่หนึ่ง เออ และขายกากข้าวสาลี⁷ โดยศักดิ์ศรีของยาโคบ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณว่า แผ่นดินทีเดียว เราจะไม่มีมีการกระทำของเขาสักอย่างเดียวเป็นนิรันดร์⁸ แผ่นดินจะไม่หวั่นไหวเพราะเรื่องนี้หรือ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไว้ทุกข์หรือ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นอย่างแม่น้ำ ถูกขัดไปขัดมาและยุบลงอีก เหมือนแม่น้ำแห่งอีฟปติมิไซห์หรือ⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า และต่อมาในวันนั้นเราจะกระทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเที่ยงวัน กระทำให้โลกมืดไปในกลางวันแสดๆ¹⁰ เราจะให้การเลี้ยงของเจ้าทั้งหลายกลับเป็นการไว้ทุกข์ และให้เสียงเพลงทั้งสิ้นของเจ้าเป็นคำคร่ำครวญ เราจะนำผ้ากระสอบมาที่เอวของคนทั้งหลาย และศีรษะทั่วไปก็จะล้าน และเราจะกระทำให้เป็นเหมือนการไว้ทุกข์ให้บุตรชายคนเดียวของเขา และวาระสุดท้ายก็จะให้เหมือนวันที่ขมขื่น¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อเราจะส่งทุกภิกขภัยมาที่แผ่นดิน ไม่ใช่การอดอาหาร หรือการกระหายน้ำ แต่จะอดฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์¹² เขาทั้งหลายจะท่องเทียวจากทะเลนี้ไปทะเลโน้น และจากทิศเหนือไปทิศตะวันออก เขาทั้งหลายจะวิ่งไปวิ่งมาเพื่อแสวงหาพระวจนะของพระเยโฮวาห์ แต่เขาจะหาไม่พบ¹³ ในวันนั้น สาวพรหมจารีสวยๆ และคนหนุ่มจะสลบไสลเพราะความกระหาย¹⁴ บรรดาผู้ที่ปฏิญาณโดยความบาปแห่งสมาริยา และกล่าวว่า โอ ดานเอ๋ย พระของท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าและว่า พระมรรคาของเบเออร์เซบามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาเหล่านั้นจะล้มลง และจะไม่ลุกขึ้นอีกเลย

9

อิสราเอลจะถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก (พบย 28:63-68)

¹ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ข้างแท่นบูชา และพระองค์ตรัสว่า จงตีที่หัวเสาเพื่อให้อรรถนี้ประทุรวันไหว และจงหักมันเสียให้เป็นชิ้นๆ เหนือศีรษะของประชาชนทั้งหมด คนที่ยังเหลืออยู่เราจะสังหารเสียด้วยดาบ จะไม่มีผู้ใดหนีไปได้เลย จะไม่รอดพ้นไปได้สักคนเดียว² แม้ว่าเขาจะขุดไปถึงนรก มือของเราจะจับเขามาจากที่นั่น ถ้าเขาจะขึ้นไปฟ้าสวรรค์ เราจะนำเขาลงมาจากที่นั่น³ แม้ว่าเขาจะซ่อนอยู่ที่ยอดเขาคารเมล เราจะหาเขาที่นั่นแล้วจับเขามา แม้ว่าเขาจะไปซ่อนอยู่ที่ก้นทะเลใต้พื้นดิน เราจะมีบัญชาที่นั่นและมันจะเกิดเขา⁴ แม้ว่าเขาจะตกไปเป็นเชลยต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย เราจะบัญชาดาบที่นั่น และดาบจะฆ่าเขาเสีย เราจะจ้องมองดูเขาอยู่เป็นการมองร้าย ไม่ใช่มองดี⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเจ้ามอโรธา พระองค์ผู้ทรงแต่งตั้งแผ่นดิน และแผ่นดินก็ละลายไป และบรรดาที่อาศัยอยู่ในนั้นก็ไว้ทุกข์ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นอย่างแม่น้ำ และยุบลงอีกเหมือนแม่น้ำแห่งอีฟปติ⁶ ผู้ทรงสร้างห้องชั้นบนไว้ในสวรรค์และตั้งฟ้าครอบไว้ที่พื้นโลก ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาแล้วรดน้ำนั้นบนพื้นโลก พระนามของพระองค์คือ พระ

เยโฮวาห์⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ โอ คนอิสราเอลเอ๋ย แก่เราเจ้าไม่เป็นเหมือนคนเอธิโอเปียดอกหรือ เรามีได้พาอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์หรือ และพาคนฟีลิสเตียมาจากศัพโทร์ และพาคนซีเรียมาจากคีร์หรือ⁸ ดูเถิด พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจับอยู่ที่ราชอาณาจักรอันบาปหนา และเราจะทำลายมันเสียจากพื้นโลก เว้นแต่เราจะไม่ทำลายวงศ์วานยาโคบให้สิ้นเสียทีเดียว □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ⁹ □ เพราะว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะส่งวงศ์วานอิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายอย่างกับสันตะแบก แต่ไม่มีเมล็ดใดสักเมล็ดเดียวที่ตกลงถึงดิน¹⁰ คนบาปทั้งปวงในประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ คือผู้ที่กล่าวว่า □ ความชั่วจะตามไม่ทันและจะไม่พบเรา □

ราชาธิปไตยของดาวิดจะฟื้นดังเดิม

¹¹ ในวันนั้น เราจะยกพลกลับพลางของดาวิดซึ่งพังลงแล้วนั้นตั้งขึ้นใหม่ และซ่อมช่องชำรุดต่างๆเสีย และจะยกที่ปรักหักพังขึ้น และจะสร้างเสียใหม่อย่างในสมัยโบราณกาล¹² เพื่อเขาจะได้ยึดกรรมสิทธิ์คนที่เหลืออยู่ของเอโดม และประชาชาติทั้งสินซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา □ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงกระทำเช่นนี้ตรัสดังนี้แหละ

ทั้งแผ่นดินอิสราเอลและคนอิสราเอลจะได้รับพระพรในอาณาจักร 1000 ปี

¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อคนที่โง่จะหันคนที่เกียว และคนที่ฆ่าผลองุ่นจะหันคนที่หว่านเมล็ดองุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดจากภูเขา เนินเขาทั้งสินจะละลายไป¹⁴ เราจะให้อิสราเอลประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิม เราจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่และเข้าอาศัยอยู่ เราจะปลูกสวนองุ่นและดื่มน้ำองุ่นของสวนนั้น เราจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน¹⁵ เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย □ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โอบาดีห์

เราไม่รู้ว่าโอบาดีห์เป็นใครได้ หรือว่าเขาพยากรณ์ที่ไหนหรือเมื่อไร เราไม่รู้ว่าบิดาของเขาคืออะไร ชื่อ โอบาดีห์ หมายความว่า ☐ ผู้ผ่านสสาร ☐ หรือ ☐ ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ☐ เขาอาจจะเป็นโอบาดีห์ที่กล่าวถึงใน 1 พกษ 18:3; 1 พศด 9:16; 8:38; 27:19 เขาอาจจะอยู่ที่ประเทศยูดาห์ (1:11)

เล่มนี้มีคำพยากรณ์แห่งการพิพากษาต่อประเทศเอโดม (1:6, 8, 19, 21) เป้าหมายของเล่มนี้คือเพื่อแสดงว่าเอโดมจะต้องถูกพิพากษาเพราะเหตุเขาข่มเหงชาวกรุงเยรูซาเล็ม นี้อาจจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับ 2 พทษ 8 และ 2 พศด 21 (ประมาณปีก่อน คคศป 800) หนังสือเยเรมีย์ 49:7-22 มีคำพยากรณ์เช่นกันต่อเอโดม

ความหายนะจะมาสู่เอโดม

1 นิมิตของโอบาดีห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรื่องเอโดมดังนี้ว่า เราได้ยินข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ ทุกคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติให้พูดว่า ๒ จงลุกขึ้นเถิด ให้เราลุกไปทำสงครามกับเมืองเอโดม ๓ ดูเถิด เราได้กระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นอย่างมาก ๔ ความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้าได้ส่อลงเจ้าเอง เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ที่อาศัยของเจ้าอยู่สูง เจ้ารำพึงอยู่ในใจว่า ๕ ข้าพเจ้าจะไม่ถูกล้มลงอีก ๖ แม้ว่าเจ้าเห็นขึ้น ไปสูงเหมือนนกอินทรี แม้ว่ารังของเจ้าอยู่ในหมู่ดวงดาวทั้งหลาย เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ๗ ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้ามาหาเจ้า ถ้าข้าพเจ้าไม่ปล้นเข้ามาในเวลากลางคืน (เจ้าจะถูกทำลายสักเท่าใด) เราจะไม่ขโมยเพียงพอกแก่ตัวของเจ้าเท่านั้นหรือ ถ้าคนแก่งองุ่นมาหาเจ้า เราจะไม่ทิ้งองุ่นดกต่างไว้บ้างหรือ ๘ ชาวของของเอซาวได้ถูกรื้อค้นสักเท่าใดหนอ ทรพีสมบัติซึ่งซ่อนไว้ก็ถูกค้นไปหมด ๙ ทรพีมิตรที่สิ้นของเจ้าได้ขับเจ้าไปถึงพรมแดน สหมิตรของเจ้าได้ส่อลงเจ้า เขากลับสู่ชนะเจ้าเสียแล้ว มิตรที่กินข้าวหม้อเดียวกับเจ้าก็วางกับดักเจ้า เรื่องนี้ไม่มีใครเข้าใจอะไรเลยเลย ๑๐ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเราจะไม่ทำลายคนจนลาดให้สิ้นไปจากเอโดม และทำลายความเข้าใจเสียจากเขาเอซาวหรือ ๑๑ โอ เทมมานเอ๋ย ชายผู้มีกำลังทั้งหลายของเจ้าจะขาด จนในที่สุดทุกคนที่มาจากเขาเอซาวจะถูกตัดขาดเสียโดยผู้ทำลายสังหาร

ความบาปของเอโดมต่ออิสราเอล

¹⁰ เหตุเพราะความรุนแรงที่กระทำต่อยาโคบน้องชายของเจ้า ความอับอายจะปกคลุมเจ้าไว้ เจ้าจะต้อง
ถูกตัดขาดออกไปเป็นนิตย์ ¹¹ ในวันที่เจ้ายืนเป็นปฏิปักษ์ ในวันที่คนต่างตัวนำกำลังของเขาไปเป็นเชลย
และคนต่างชาติเข้ามาทางประตูเมือง เขาจับสลากเอากรุงเยรูซาเล็มกัน เจ้าก็เหมือนคนเหล่านั้นคนหนึ่ง
¹² เจ้าไม่ควรรินยัมอยู่ด้วยความพอใจ ในวันที่น้องชายของเจ้ารับเคราะห์ในวันนั้น เจ้าไม่ควรเปรมปรีดเย้ย
ประชาชนนูดาให้ในวันที่เขาทั้งหลายถูกทำลาย เจ้าไม่ควรจะโอ้อวดในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก ¹³ เจ้าไม่ควร
เข้าประตูเมืองแห่งประชาชนของเราในวันแห่งหายนะของเขา เออ เจ้าไม่ควรยืนยัมอยู่ในเรื่องภัยพิบัติของ
เขาในวันแห่งหายนะของเขา เจ้าไม่ควรจะเข้ารีตทรัพย์สินของเขาไปในวันแห่งหายนะของเขา ¹⁴ เจ้าไม่ควร
จะยืนสกัดทางแยก เพื่อจะกำจัดพวกที่หลบหนีของเขา เจ้าไม่ควรจะมอบพวกที่เหลืออยู่ให้แก่ศัตรูของเขา
ในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก

การรื้อทำลายเอดอม เปรียบได้กับวันแห่งพระเยซูคริสต์ในอนาคต

15 เพราะวันแห่งพระเยซูคริสต์ที่ใกล้ประจักษ์มาทั่วทั้งส้านเข้ามาแล้ว เจ้ากระทำแก่เขาอย่างไร ก็จะมีผู้กระทำ
แก่เจ้าอย่างนั้น การตอบแทนของเจ้าจะกลับมามากบนศีรษะของเจ้าเอง 16 แล้วเมื่ออยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของเรา
นั้นใด ประชาชาติทั้งส้านก็จะดื่ม ไม่หยุดดื่มนั้น เออ เขาจะดื่มแล้วก็โอนเอนไป เขาจะเป็นเหมือนอย่างที่ไม่
เคยเกิดมา

ในยก 1000 ปี อิสราเอลจะได้แผ่นดินของเอโดมเป็นกรรมสิทธิ์

17 แต่จะมีคนรอดพ้นในภูเขาไซออน และที่นั่นจะบริสุทธิ์ และวงศาคณาของยาโคบจะได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ติดอ
ันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา 18 วงศาคณาของยาโคบจะเป็นไฟ วงศาคณาของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ และวงศาค
ณาของเลวีจะเป็นดอกข้าวโพด และเปลวไฟจะไหม้และเผาผลาญเสีย วงศาคณาของอัสซัจะไม่มีใครรอดได้เลย
เพราะว่าพระเจ้าโยฮานาห์ได้สั่งพระเจ้าจากแล้ว 19 คนเหล่านั้นที่อยู่ในภาคใต้จะได้อาณาเขตรวมเป็นกรรมสิทธิ์ คน
เหล่านั้นที่อยู่ในที่ราบจะได้อำนาจอธิปไตย เขาจะได้อำนาจอธิปไตยและแผ่นดินสามารจะเป็นกรรมสิทธิ์
และเบนยามินจะได้ถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ 20 พลโยธาของอิสราเอลที่เป็นเชลยจะได้อันเป็นที่ตั้งของคนคานา

อันไกลไปจนถึงศาเรฟเป็นกรรมสิทธิ์ ส่วนพวกเชลยชาวเยรูซาเล็มที่อยู่ในเศฟาราดจะได้หัวเมืองในภาค
ได้เป็นกรรมสิทธิ์²¹ พวกผู้ช่วยให้พ้นจะขึ้นไปทีภูเขาดิโยนเพื่อปกครองภูเขาเอซาว และราชอาณาจักรนั้น
จะตกเป็นของพระเยโฮวาห์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยนาห์

โยนาห์เกิดที่เมืองกัทเฮเฟอร์แคว้นกาลิลี ตระกูลเศบูลุน ในอาณาจักรเหนือ เขารับใช้ในสมัยกษัตริย์เยโรโบอัมที่ 2 (2 พกษ 14:23-25) โยนาห์เป็นบุตรอามิทัย (1:1; 2 พกษ 14:23-25)

หนังสือโยนาห์ได้รับการดูถูกจากผู้สงสัยและคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้ามากกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ แต่เล่มนี้ได้รับการพิสูจน์ว่า เป็นความจริงมากกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์เดิม และประวัติศาสตร์รับรองว่าโยนาห์คนนี้มีจริง

พระเยซูได้อ้างถึงเรื่องของโยนาห์ว่าเป็นความจริงในเมื่อพระองค์ทรงเปรียบเทียบเรื่องนี้กับการถูกฝังไว้ และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์เอง (มธ 12:39-41) เพราะเหตุว่าพระเยซูได้เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริง คนใดที่ปฏิเสธเรื่องนี้ก็เป็นคนชั่ว พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์นี้ทรงสามารถช่วยโยนาห์ให้พ้นจากปลาวาฬ และทรงสามารถช่วยพระเยซูให้เป็นขึ้นมาจากความตายได้เช่นกัน

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์

1 พระเจ้าจะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์บุตรชายของอามิทัยว่า 2 บงกลูกขึ้น ไปยังโนนเนเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้น เหตุความชั่วของเขาทั้งหลาย ได้ขึ้นมาเบื้องหน้าเราแล้ว

โยนาห์ได้กบฏและขึ้นเรือหนีไป แล้วเกิดพายุใหญ่

3 แต่โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนี ไปยังเมืองทารซิชจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยังเมืองฮัฟฟา และพบกับกัปตันหนึ่งกำลังไปเมืองทารซิช ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสาร และขึ้นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลาย ไปยังเมืองทารซิชให้พ้นจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 4 แต่พระเยโฮวาห์ทรงซัดกระแสน้ำใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนกัปตันจะอับปาง 5 แล้วบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน และโยนาห์ขึ้นค้ำในกัปตันลง ในทะเลเพื่อให้อัปปางขึ้น แต่โยนาห์เข้าไปข้างในเรือ นอนลงและหลับสนิท 6 นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า โอ เจ้าคนซีเรียเอ๋ย อย่างไรก็ตามนี้ ลูกขึ้นซิ จงร้องขอต่อพระเจ้าของเจ้า ชะรอยพระเจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เราจะได้ไม่พินาศ 7 เขาทั้งหลายก็ชักชวนกันว่า โอมาเถะ ให้เราจับสลากกัน เพื่อเราจะทราบ ว่า ใครเป็นต้นเหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรานี้ 8 ดังนั้นเขาก็จับสลาก สลากนั้นเกิดแก่โยนาห์ 9 เขาจึงพูดกับท่านว่า บงบอกเรามาเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรานี้ ใครเป็นต้นเหตุ เจ้าหาถิ่นทางไหน และเจ้ามาจากไหน ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน 9 และท่านจึงตอบเขาว่า ข้าพเจ้าเป็นคนฮีบรู และข้าพเจ้ายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดินแห่ง 10 คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า ท่านกระทำการอะไรเช่นนี้หนอ 10 เพราะคนเหล่านั้นทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะท่านบอกแก่เขาเช่นนั้น 11 เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่านว่า โอเราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา 12 เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที

ปลามหิมาตัวหนึ่งได้กลืนโยนาห์เข้าไป

12 ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า บงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ภัยใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนั้น ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง 13 ถึงกระนั้นก็ดีพวกลูกเรือก็ช่วยกันดิกรเชือกอย่างแข็งแรงเพื่อนำเรือกลับเข้าฝั่งแต่ไม่ได้ เพราะว่าทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นด้านเขาไว้ 14 เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศเพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย ขออย่าให้โทษของการทำให้โลหิตใด ๆ ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงพอพระทัย 15 เขาจึงจับโยนาห์ทิ้งลงไปในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง 16 คนเหล่านั้นก็ยำเกรงพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก เขาทั้งหลายก็ถวายสดับบูชาแด่พระเยโฮวาห์และปฏิญาณตัวไว้ 17 และพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลามหิมาตัวหนึ่งกลืนโยนาห์เข้าไป โยนาห์ก็อยู่ในท้องปลานั้นสามวันสามคืน

2

โยนาห์อธิษฐานและได้รอดพ้นไป

1 แล้วโยนาห์ก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจากภายในท้องปลานั้น 2 ว่า โอในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลจากท้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์ 3 เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในท้องทะเล และนำกั้วล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้า

พระองค์แล้ว 4 ข้าพระองค์จึงทูลว่า ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะเงยหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก 5 น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจข้าพระองค์ที่ลึกก็อยู่รอบตัวข้าพระองค์ สาหร่ายทะเลก็พันศีรษะข้าพระองค์อยู่ 6 ข้าพระองค์ล่องไปยังที่รากแห่งภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินก็บาดลประทุปัดกันข้าพระองค์ไว้เป็นนิตย์ แต่กระนั้นก็ดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นมาจากความเยือกเย็น 7 เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ ข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ 8 บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเยโฮวาห์ ย่อมสละทิ้งพระเมตตาเสีย 9 แต่ข้าพระองค์จะถวายสัตวนาแด่พระองค์ พร้อมด้วยเสียงโมทนาพระคุณ ข้าพระองค์ค้ำปฏิญาณไว้อย่างไร ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ 10 และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลานั้น มันก็สำรอกโยนาห์ออกไว้บนแผ่นดินแห้ง

3

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์อีก โยนาห์ประกาศและคนนั้นจะเวห์กลัวใจ

1 แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์เป็นคำรบสองว่า 2 จงลุกขึ้นไปยังนิเนเวห์นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรบอกเจ้า 3 ดังนั้นโยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนิเนเวห์ ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ ฝ่ายนิเนเวห์เป็นนครใหญ่โตมากที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน 4 โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า อีกสี่สิบวัน นิเนเวห์จะถูกคว่ำ 5 ฝ่ายประชาชนนครนิเนเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้อดอาหาร และสวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด 6 กิตติศัพท์นั้นลือไปถึงกษัตริย์นครนิเนเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลื้องฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า 7 พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกาประกาศไปทั่วนครนิเนเวห์ โดยอำนาจกษัตริย์และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า 8 คนหรือสัตว์ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามล้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ 9 ให้ทั้งคนและสัตว์นั่งห่มผ้ากระสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือเขากระทำ 9 ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะมิได้พินาศ 10 เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็มิได้ทรงลงโทษเขา

4

โยนาห์โกรธ

1 เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ 2 ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทูลแล้วว่า จะเป็นไปเช่นนี้มิใช่หรือ นี่แหละเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ได้รับหนีไปยังเมืองทาร์ซิช เพราะข้าพระองค์ทราบดีว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงยกปรด้วยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงก่ิวัข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัย ไม่ลงโทษ 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่ 4

พระเจ้าทรงสอนและว่ากล่าวโยนาห์

4 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 5 การที่เจ้าโกรธเช่นนี้ดีอยู่หรือ 6 แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอนคร นิ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ใต้ร่มเพิงคอยดูเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น 6 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้ เพราะเหตุต้นละหุ่งต้นนี้โยนาห์จึงมีความสุขยินดียิ่ง 7 แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้นจนมันเหี่ยวไป 8 ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันออกที่ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านก็นิปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า 9 ข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่ 9 แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า 10 ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ่งนั้นดีอยู่แล้วหรือ ท่านทูลว่า 11 ที่ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้ว พระเจ้าข้า 10 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 12 เจ้าสงสารต้นละหุ่งนั้น ซึ่งเจ้ามิได้ลงแรงปลูก หรือมิได้กระทำให้มันเจริญ มันงอกเจริญขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียวจกกัน 11 ไม่สมควรหรือที่เราจะไว้ชีวิตเมืองนิเนเวห์นครใหญ่นี้ ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าจะข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์สี่เท้าเป็นอันมากด้วย 12

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มีคาห์

มีคาห์เป็นชาวเมืองโมเรเซทแห่งประเทศยูดาห์ (1:14) เราไม่ทราบเกี่ยวกับครอบครัวหรือประวัติของเขา แต่เราทราบว่าเขาเป็นชาวเมืองโมเรเซท (1:1; ยรม 26:18) ตามข้อที่ 1 เราเห็นว่ามีคาห์อยู่สมัยเดียวกับอิสยาห์ (อสย 1:1) และเขาพยากรณ์ในรัชสมัยกษัตริย์โยราม อาหัส และเฮเซคียาห์ ใน 4:1-8 มีคาห์ได้พยากรณ์ถึงการรวบรวมและความรอดของอิสราเอลและถึงอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซูด้วยคำอันไพเราะมาก เขาได้พยากรณ์ถึงการที่อิสราเอลจะเป็นเชลย การบุกกรุกแห่งกรุงเยรูซาเล็ม การบังเกิดของพระเยซูที่หมู่บ้านเบธเลเฮม (5:2) และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู ในมธ 10:35-36 พระเยซูได้อ้างข้อความจากหนังสือมีคาห์

หนังสือเล่มนี้มีอยู่ 3 ภาค แล้วแต่ละภาคได้เริ่มต้นด้วยคำว่า □จงฟัง□

พระเจ้าทรงมีเรื่องกล่าวโทษแก่สะมาเรียและยูดาห์

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงมีคาห์ชาวเมืองโมเรเซท ในรัชกาลโยราม อาหัส และเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งประเทศยูดาห์ ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม 2 ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย ทุกคนจงฟัง โอ ฟิฟทอย และสารพัดที่อยู่ในนั้น จงฟัง และให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเป็นพยานกล่าวโทษท่าน คือ องค์พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์³ เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์เสด็จออกจากสถานของพระองค์ และจะเสด็จลงมา ทรงเหยียบย่ำที่สูงของฟิฟท 4 ภูเขาจะละลายไปภายใต้พระองค์ และหุบเขาจะถูกฝ่าเหมือนขี้ผึ้งหน้าไฟ เหมือนน้ำที่เทลงไปตามที่ชัน⁵ เหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้บังเกิดขึ้นเพราะการละเมิดของยาโคบ และเพราะความบาปของวงศ์วานอิสราเอล การละเมิดของยาโคบนั้นคืออะไร สะมาเรียมิใช่หรือ ปุชนิยสถานสูงแห่งยูดาห์คืออะไร เยรูซาเล็มมิใช่หรือ⁶ เหตุฉะนั้น เราจะกระทำสะมาเรียให้เป็นกองสิ่งปรักหักพังอยู่ในที่โล่ง เป็นที่สำหรับทำสวนองุ่น เราจะเทก้อนหินที่ใช้สร้างเมืองนั้นลงที่หุบเขา จะให้เห็นรากฐานของเมือง⁷ รูปเคารพและสลักทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกทุบเป็นชิ้นๆ ค่าจ้างทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ และเราจะกระทำให้รูปเคารพทั้งสิ้นของเมืองนั้นถูกทิ้งร้าง เพราะเมืองนั้นรวบรวมรูปเคารพเหล่านี้มาด้วยค่าจ้างของหญิงแพศยา และมันจะกลับเป็นค่าจ้างของหญิงแพศยา⁸ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงร่ำไห้และคร่ำครวญ ข้าพเจ้าจะเดินเท้าเปล่าและเปลือยกายไปในใหญ่ ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร่ำไห้ดุจมังกร และเสียงครวญครางดุจนกเค้าแมว⁹ เพราะว่ารอยแผลของเมืองนั้นรักษาไม่หาย และได้ลามมาถึงยูดาห์ ได้มาถึงกระทั่งประตูเมืองแห่งประชาชนของเราคือถึงเยรูซาเล็ม¹⁰ อย่างออกเรื่องนี้ในเมืองก็ท้อ ร้องไห้ไปเลย จงเกลือกกลิ้งตัวอยู่ในฝุ่นในวงศ์วานอัฟราห์¹¹ ชาวเมืองซาฟิรเอ๋ย จงผ่านไปตามทางของเจ้าด้วยตัวเปลือยเปล่าและอับอาย ชาวเมืองศานันไม์ได้ออกมาในเมื่อเบธเอลจะร่ำไห้ มันจะเอาสถานที่ตั้งของมันไปเสียจากเจ้า¹² เพราะว่าชาวมาโรทคอยความดีอยู่ด้วยความรอบคอบ แต่ภัยพิบัติได้ลงมาจากพระเยโฮวาห์ถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม¹³ โอ ชาวเมืองลาคิซเอ๋ย จงเทียมม้าเข้ากับรถรบ เธอเริ่มสร้างบาปให้แก่บุตรสาวของศิโยน เพราะได้พบการละเมิดของอิสราเอลในเจ้า¹⁴ เพราะฉะนั้น เจ้าจะต้องมอบของไว้อาลัยให้แก่โมเรเซทก็ท บรรดาเรือนของอัครซิบจะเป็นสิ่งอัสติยกับบรรดาอัครซิบอิสราเอล¹⁵ โอ ชาวเมืองมาเรธาเอ๋ย เราจะนำผู้รับมรดกมาสู่เจ้าอีก ท่านจะมายังอดุลมซึ่งเป็นที่สง่าราศีของอิสราเอล¹⁶ จงกลั่นผมและโกนหนวดโกนเคราเสีย เพื่อไว้ทุกข์ให้แก่ลูกรักที่พอใจของเจ้า จงทำตัวให้ล้านมากขึ้นเหมือนนกอินทรี เพราะเขาทั้งหลายได้จากเจ้าไปเป็นเชลย

2

ความโลภและพวกผู้พยากรณ์เท็จนำความหายนะมาสู่ยูดาห์

1 วิบัติแก่ผู้ที่เตรียมความชั่วช้า และคิดกระทำความชั่วอยู่บนที่นอนของตน พอรุ่งขึ้นเข้าก็ออกไปกระทำ เพราะว่าการนั้นอยู่ในอำนาจมือของเขาที่จะกระทำได้² เขาโลกที่ดินแล้วก็ใช้ความรุนแรงยึดเอาไป เขาโลภบ้านเรือนและที่รีบไปเสีย เขายับยั้งคนและบ้านเรือนของเขา และบีบคนกับมรดกของเขา³ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสสั่งที่ว่า ดูเถิด เรากำลังเตรียมภัยให้ตกกับครอบครัวนี้ ซึ่งเจ้าจะหลบคอบของเจ้าให้พ้นไปไม่ได้ และเจ้าจะเดินอย่างผิงผายไปไม่ได้ เพราะเวลานี้เป็นการวิบัติ⁴ ในวันนี้ จะมีคนเล่าคำอุปมาต่อผู้เจ้า และจะร่ำไห้ด้วยการโอดครวญอย่างขมขื่นว่า □พวกเราพินาศอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระองค์ทรงเปลี่ยนที่ดินกรรมสิทธิ์แห่งชนชาติของข้า พระองค์ทรงถอนไปจากข้าเสียแล้วหนอ พระองค์ทรงแบ่งไร่นาของพวกเราให้แก่บรรดาคนที่จับกุมพวกเรา□⁵ ดังนั้น เจ้าจะไม่ใคร่จับสลักแบ่งที่ดินกัน ในชุมชนแห่งพระเยโฮวาห์⁶ เขากล่าวแก่ผู้ที่พยากรณ์ว่า โออย่าพยากรณ์ในแก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่อับอาย

7 โอ พวกที่มีชื่อว่า วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย พระวิญญานของพระเยโฮวาห์หมดความอดทนแล้วหรือ สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์หรือ ถ้อยคำของเราไม่กระทำให้บังเกิดผลดีแก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมหรือ⁸ ในตอนหลังๆนี้ประชาชนของเราลุกขึ้นต่อสู้อย่างกับเป็นศัตรู เจ้ารีบเอาเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าจากผู้ที่ผ่านไปโดยไว้วางใจ ด้วยไม้เท้าฟันว่าจะมีสงคราม⁹ เจ้าขับไล่พวกผู้หญิงในประชาชนของเราออกไปจากเรือนอันผาสุกของเขาทั้งหลาย เจ้าได้เอาสง่าราศีของเราไปเสียจากเด็กๆของเขาเป็นนิตย์¹⁰ จงลุกขึ้นและจากไป เพราะที่นี่ไม่ใช่ที่พักของเจ้า เพราะความไม่สะอาดซึ่งจะทำลายเจ้า ด้วยความพินาศอย่างทุกขระทม¹¹ หากคนใดจะเที่ยวไปโดยมีนิสัยหลอกลวงและมุสาวา เราจะพยากรณ์ให้ท่านฟังเรื่องเหล่านี้ก่อนและเมื่อยี่สิบเขาจะเป็นผู้พยากรณ์ของชนชาตินี้ได้ละ

พระเจ้าจะทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่

12 โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมเจ้าทั้งหลายเป็นแน่ เราจะรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และจะตั้งเขาไว้ด้วยกันเหมือนฝูงแพะแกะที่อยู่ในเมืองโบธราห์ เหมือนฝูงสัตว์ที่อยู่ในคอก เขาจะทำความดีเพราะเหตุมีคณมากมาย¹³ ผู้ที่ทะเลงออกไปได้จะขึ้นไปก่อนเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะทะเลงออกไปและผ่านออกไปประตูเมือง เขาจะออกไปทางนี้ กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะเสด็จไปก่อน และพระเยโฮวาห์จะทรงนำหน้าเขา

3

ยูดาห์จะถูกนำไปเป็นเชลย เยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

1 และข้าพเจ้ากล่าวว่า โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขของยาโคบ คือบรรดาผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟัง ท่านทั้งหลายต้องทราบความยุติธรรมไม่ใช่หรือ² ท่านทั้งหลายผู้เกลียดชังความดีและรักความชั่ว ผู้ที่ฉีกหน่องออกจากประชาชนของเรา และฉีกเนื้อออกจากกระดูกของเขาทั้งหลาย³ ผู้ที่กินเนื้อคนชาติของเรา และถลกหน่องออกจากตัวเขาทั้งหลาย และหักกระดูกของเขา และสับเขาเป็นชิ้นๆ เหมือนกับทำไว้ใส่หม้อ และเหมือนเนื้อที่อยู่ในหม้อขนาดใหญ่⁴ แล้วเขาจะร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงฟังเขา คราวนั้นพระองค์จะทรงส่งพระพิศมัยจากเขาทั้งหลาย เพราะเขาได้ประพฤติอย่างชั่วร้าย⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์ผู้ที่นำชนชาติของข้าพเจ้าให้หลงไป ผู้ที่กัดด้วยฟันและร้องว่า ปองเป็นสุขเถิด! ผู้ที่ไม่ย่นอะไรใส่ปากของเขา แต่พวกเขาประกาศสงครามต่อเขา⁶ เพราะฉะนั้น จะเป็นกลางคืนแก่เจ้าปราศจากนิมิต และความมืดทึบจะบังเกิดแก่เจ้าปราศจากการทำนาย สำหรับพวกผู้พยากรณ์นี้ดวงอาทิตย์จะตกไป และกลางคืนก็จะมีมืดอยู่เหนือเขา⁷ ผู้ทำนายจะอับอาย พวกเขาจะขายหน้า เออ เขาทั้งหลายจะปิดริมฝีปากด้วยกันหมด เพราะว่าไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า⁸ แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิ์เดช คือด้วยพระวิญญานของพระเยโฮวาห์ และทั้งความยุติธรรมกับกำลังที่จะประกาศการละเมิดของยาโคบแก่เขาเอง และประกาศบาปของอิสราเอลแก่เขาเอง⁹ ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขแห่งวงศ์วานของยาโคบ คือผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอล จงฟังข้อความนี้ คือท่านผู้ซึ่งความยุติธรรมและผู้แปรความเที่ยงตรงทั้งสิ้นให้ป่วนไป¹⁰ ผู้สร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วช้า¹¹ ผู้เป็นประมุขของเมืองนี้ตัดสินความด้วยเห็นแก่สินบน บริหารคดีของเธอสั่งสอนด้วยเห็นแก่สินจ้าง ผู้พยากรณ์ของเธอทำนายด้วยเห็นแก่เงิน ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายยังอิงพระเยโฮวาห์และกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเรามาใช้หรือไม่มีความชั่วอย่างใดเกิดขึ้นแก่เราได้อีก¹² ด้วยเหตุนี้แหละ เพราะเจ้านี้เอง ศิโยนจะต้องถูกไถเหมือนไถนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาแห่งพระนิเวศจะเป็นที่สูงซึ่งมีดินไม่

4

อาณาจักร 1000 ปีในอนาคต

1 ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา ชนชาติทั้งหลายจะหลั่งไหลเข้ามาหา² และประชาชาติเป็นอันมากจะมากล่าวว่า มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์ไป เพราะพระราชาบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม³ พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และจะทรงตัดสินเพื่อบรรดาประชาชาติอันแข็งแรงที่อยู่ไกลออกไป และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นผลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ติดตามต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป⁴ แต่ตัวภิกษุจะนั่งอยู่ใต้ร่มเงาและใต้ต้นมะเดื่อของตน และจะไม่มีใครมากระทำให้เขาสะดุ้งกลัว เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ตรัสอย่างนี้แล้ว⁵ ด้วยว่าบรรดาชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนินในนามแห่งพระของตน แต่เราจะดำเนินในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเป็นนิตย์สืบไป⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในคราวนั้นเราจะรวบรวมคนชาติที่กระ

และจะรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้ให้ทุกขใจ⁷ คนที่ซาฟิการนั้นเราจะให้เป็นคนที่เหลืออยู่ คนที่ถูกทิ้งไปนั้นเราจะให้เป็นชนชาติที่เข้มแข็ง และพระเยโฮวาห์จะทรงปกครองเหนือเขาที่ภูเขาศิโยนตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนชั่วกาลปาวสาน⁸ โอ หอคอยที่เผ่าผู้ส่งสัตว์เอย เจ้าผู้เป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งสำหรับบุตรสาวแห่งศิโยน อำนาจครอบครองดั้งเดิมจะมาสู่เจ้า ราชอาณาจักรจะมาสู่บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม

อิสราเอลจะต้องถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลนก่อนกลับมายังแผ่นดินของตน

⁹ เออ ทำไมเจ้าร้องไห้เสียงดัง ไม่มีกษัตริย์ปกครองเจ้าหรือ ที่ปรึกษาของเจ้าพินาศเสียแล้วหรือ เจ้าจึงเจ็บปวดรวดร้าวอย่างกับหญิงจะคลอดบุตร¹⁰ โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงบิดตัวและโอดครวญ ไปเถิด อย่างกับหญิงจะคลอดบุตร เพราะบัดนี้เจ้าจะต้องออกไปจากนครไปพักอยู่ตามไร่นา เจ้าจะต้องไปยังบาบิโลน เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดพ้น ณ ที่นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงไถ่เจ้า ณ ที่นั้นให้พ้นจากมือศัตรูของเจ้า¹¹ บัดนี้ประชาชนชาติมากมาย ได้ชุมนุมต่อสู้เจ้า กล่าวว่ จงให้มันหมดความศักดิ์สิทธิ์ ให้ตาของเราเงยดูศิโยน¹² แต่เขาทั้งหลายไม่ทราบถึงพระดำริของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายไม่เข้าใจในแผนการของพระองค์ ที่พระองค์จะทรงรวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามา ดั่งรวมฟ่อนข้าวไว้ที่ลานนวดข้าว¹³ โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงลุกขึ้นและนวดเถิด เพราะว่าเราจะทำให้เขาของเจ้าให้เป็นเหล็ก และกบเท้าของเจ้าให้เป็นทองสัมฤทธิ์ และเจ้าจะตีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากให้เป็นชิ้นๆ และเราจะมอบสิ่งที่ได้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบสมบัติของเจ้าทั้งหลายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น

5

คำพยากรณ์เรื่องการบังเกิดของพระเยซูที่เบธเลเฮม

¹ โอ บุตรสาวแห่งกองทัพอหิยาเอ๋ย บัดนี้เจ้าจรรวมกันเป็นกองทัพ ศัตรูมาล้อมเราทั้งหลายไว้ เราจะไม่ตีแก้มของผู้นปกครองอิสราเอล² เบธเลเฮม เอฟราธาเอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล ดั่งเดิมของทำนมาจากสมิธเกา จากสมิธโบรนาเกาล³ ดังนั้น พระองค์จะทรงมอบเขาไว้จนถึงเวลาที่หญิงผู้เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร แล้วบรรดาพี่น้องที่เหลืออยู่จะกลับมายังคนอิสราเอล

ยุคอาณาจักร 1000 ปี

⁴ และพระองค์จะทรงขึ้นมานั้น ทรงเลี้ยงดูด้วยพระกำลังแห่งพระเยโฮวาห์ ด้วยสง่าราศีแห่งพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ได้ เพราะบัดนี้พระองค์จะทรงเป็นใหญ่ตลอดจนถึงที่สุดท้ายปลายพิภพ⁵ พระองค์ผู้ซึ่งเป็นสันติสุข คือเมื่อชาวอัสซีเรียจะยกเข้ามาในแผ่นดินของเราและเมื่อเขาจะเหยียบย่ำในปราชญ์ทั้งหลายของเรา เราจะยกผู้เลี้ยงแกะเจ็ดคนและเจ้านายแปดคนมาต่อต้านเขา⁶ เขาทั้งหลายจะทำลายแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดในทางเข้า และพระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากชาวอัสซีเรียเมื่อชาวอัสซีเรียจะยกเข้ามาในแผ่นดินของเรา และเหยียบย่ำภายในเขตแดนของเรา⁷ แล้วคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เหมือนน้ำค้างจากพระเยโฮวาห์ เหมือนहांฝนที่ตกบนหญ้า ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์หรือคอยบุตรทั้งหลายของมนุษย์⁸ และคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ดั่งสิ่งใดอยู่ท่ามกลางสัตว์เดียรั้งจានในป่า ดั่งสิ่งใดหนุมอยู่ท่ามกลางฝูงแพะแกะ ซึ่งเมื่อมันผ่าน ไป มันก็เหยียบย่ำลงและฉีกเสีย ไม่มีใครช่วยให้พ้นได้⁹ มือของเจ้าจะถูกยกขึ้นเหนือคู่อริของเจ้า และศัตรูทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกตัดขาดไป¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาในว้นนั้นเราจะขจัดม้าของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายยุทธรของเจ้า¹¹ และเราจะขจัดเมืองให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะโค่นที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าทั้งสิ้น¹² เราจะขจัดวิทยาาคมให้หมดไปจากมือของเจ้า เจ้าจะไม่ยอมต่อสู้อีกต่อไป¹³ เราจะขจัดรูปเคารพสักของเจ้าออกเสียด้วย และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจะมีได้กราบลงไหว้ผลงานของมือของเจ้าอีกต่อไป¹⁴ เราจะถอนเสารูปเคารพของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายเมืองของเจ้าเสีย¹⁵ เราจะแก้แค้นเพราะความโกรธและความกริ้วต่อประชาชาติ ดังที่ไม่เคยมีใครได้ขืนเลย

6

พระเจ้าทรงมีคดีกับอิสราเอล

¹ จงฟังสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส จงลุกขึ้น แกล้งคดีของเจ้าต่อหน้าภูเขาทั้งหลาย จงให้เนินเขาฟังเสียงของเจ้า² โอ ภูเขาทั้งหลาย ทั้งรากฐานที่เททานของพิภพอัย จงฟังคดีของพระเยโฮวาห์เกิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงรู้ความกับอิสราเอล³ โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราได้กระทำอะไรแก่เจ้า เราได้ให้เจ้าอ่อนเพลียในกรณีใด จงตอบมา⁴ ด้วยว่าเราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และไถ่เจ้ามาจากเรือนทาส และเราใช้ให้ไมเสส อาโรน และมีเรียม นำหน้าเจ้าไป⁵ โอ ประชาชนของ

เราเอ๋ย จงระลึกว่า บาลาคหษัตริย์โมอับคิดอุบายประการใด และบาลาอัมบุตรชายเบโอรได้ตอบเขาอย่างไร จากขีพริมถึงกิลกาล มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อเจ้าจะได้ทราบความชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ 6 ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเมืองสูง ครวข้าพเจ้าเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งขวบหลายตัวหรือ 7 พระเยโฮวาห์จะทรงพอพระทัยการถวายแกะเป็นพันธุ์ และธารน้ำมันหลายหมื่นสายหรือ ครวที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรหัวปีชำระการละเมิดของข้าพเจ้าหรือ คือถวายผลแห่งกายของข้าพเจ้าชำระบาปแห่งวิญญาณของข้าพเจ้า 8 โอ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระเยโฮวาห์ทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม และรักความเมตตา และดำเนินด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า 9 พระสุรเสียงพระเยโฮวาห์ประกาศแก่นครนั้น คนที่มีสติปัญญาจะพิจารณาดูพระนามของพระองค์ จงฟังคทา และผู้ที่ทรงตั้งมั่นไว้เกิด 10 ยังมีทรัพย์สมบัติแห่งความชั่วร้ายในเรือนของคนชั่ว และเครื่องดวงที่พร่อง ไปซึ่งน่าสะอิดสะเอียนนั้นอยู่อีกหรือ 11 เราจะถือพวกที่มีตาซึ่งที่ชั่วร้าย และมีงูเต็มด้วยลูกตุ้มขี้โกงว่า ไม่มีใครมีความผิดได้หรือ 12 บรรดาคนมั่งมีของเจ้าก็เต็มไปด้วยความทารุณ และชาวเมืองของเจ้าก็พินาศ และสิ้นของเขาก็ลือลวงอยู่ในปากของเขา 13 เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้เจ้าเจ็บป่วยด้วยการเยียนตีเจ้า ด้วยการกระทำให้เจ้ารกร้างไปเพราะเหตุบาปของเจ้า 14 เจ้าจะรับประทาน แต่จะไม่รู้จิกอ้ม และส่วนภายในของเจ้าก็มีแต่ความหิว เจ้าจะเก็บไว้ แต่ก็ไม่ใช่สิ่งสมอะไรที่เจ้าสั่งสม เรากิจจะให้แก่ดาบ 15 เจ้าจะหว่าน แต่เจ้าจะไม่ได้เกี่ยว เจ้าจะย่ำบีบมะกอกเทศ แต่จะไม่ได้ขมิ้นตัวเองด้วยน้ำมัน เจ้าจะย่ำองุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่น 16 เพราะได้มีการถือรักษากฎเกณฑ์ของมูรี และบรรดากิจการแห่งวงศานของอาหับ และเจ้าได้ดำเนินตามคำแนะนำของคนพวกนี้ เพื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง และชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในนั้นจะเป็นที่เยียนเหยียน ฉะนั้นเจ้าจะต้องทนรับการดูดว่ากล่าวจากชนชาติของเร

7

1 วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่พบว่าเขาเก็บผลในฤดูร้อนหมดแล้ว และเริ่มผลจากเถาองุ่นหมดแล้ว ไม่มีพวงองุ่นรับประทาน จิตใจข้าพเจ้าปรารถนาผลสุกรุ่นแรก 2 คนดีสูญหายไปจากโลก จะหาคนที่ชอบตรงท่ามกลางมนุษย์สักคนก็ไม่มี ต่างก็ข่มคอยจะเอาโลให้ติดกัน ต่างก็เอาดาบเขี่ยดักพี่น้องของตน 3 มีทั้งสองของเขาคอยจ้องแต่สิ่งที่ชั่ว เพื่อจะกระทำด้วยความขยัน เสนายและผู้ที่พากษาข้อสินบน และคนใหญ่คนโตก็เอ๋ยถึงความปรารถนาชั่วแห่งจิตของเขา ต่างก็สานสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน 4 คนที่ดีที่สุดของเขาก็เหมือนหนามย้อย คนที่ซื่อตรงที่สุดตรงเขาก็คมกว่ารั้วต้นไม้หนาม วันแห่งยามรักษาการณ์ของเจ้า และวันที่จะลงโทษเจ้า มาถึงแล้ว บัดนี้ ความยุ่งเหยิงของเขาก็อยู่ใกล้เต็มที 5 อย่างวางใจในสหยา อย่างนั้นใจในคนนำทาง จงเฝ้าประตูปากของเจ้าอย่าเผยอะไรแก่เธอที่อยู่ในอ้อมอกของเจ้า 6 เพราะว่าลูกชายดูหมิ่นพ่อ และลูกสาวลุกขึ้นต่อสู้แม่ของเธอ ลูกสะใภ้ต่อสู้แม่สามี ศัตรูของใครๆก็คือคนที่อยู่ร่วมเรือนของเขาเอง

มีคาห์กล่าวถึงคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในวาระสุดท้าย

7 เพราะฉะนั้นสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองดูพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า 8 โอ ศัตรูของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเปรมปรีดีเย้ยข้าพเจ้าเลย เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า 9 ข้าพเจ้าจะทนต่อพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระองค์ ข้าพเจ้าจะทนจนกว่าพระองค์ทรงแก้คดีของข้าพเจ้า และกระทำการตัดสินเพื่อข้าพเจ้า พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นความชอบธรรมของพระองค์ 10 แล้วเธอซึ่งเป็นศัตรูของข้าพเจ้าจะเห็น และความอับอายจะหับถมเธอที่กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน 11 ดาของข้าพเจ้าจะฟังดูเธอให้สาแก่ใจ ครานี้เธอจะถูกย่ำลงเหมือนเลนที่ในถนน 12 วันนั้นเขาจะมาหาเจ้าคือมาจากอัสซีเรียและจากเมืองที่มีป้อมปราการ จากระหว่างป้อมปราการกับแม่น้ำ จากระหว่างทะเลกับทะเลโน้น และจากระหว่างภูเขาโน้นกับภูเขาโน้น 13 ถึงกระนั้นแผ่นดินก็จะรกร้างเพราะคนที่อาศัยในแผ่นดินนั้นเป็นเหตุ เนื่องด้วยผลแห่งการกระทำของเขา 14 ขอทรงเลี้ยงดูประชาชนของพระองค์ด้วยคทาของพระองค์ คือฝูงประชาชนที่เป็นมรดกของพระองค์ ผู้อาศัยโดดเดี่ยวอยู่ในป่า ในท่ามกลางคารเมล ขอทรงให้เขาหากินอยู่ในบาซันและกิเลอาดอย่างในโบราณกาล 15 ตั้งในสมัยเมื่อเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราจะสำแดงสิ่งมหัศจรรย์แก่เขา 16 ประชาชาติทั้งหลายจะเห็นและอับอายด้วยอำนาจทั้งสิ้นของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะเอามือปิดปากไว้และหูของเขาจะหนวกไป 17 เขาทั้งหลายจะเลี้ยวผงคลีเหมือนอย่างงู เขาจะเคลื่อนตัวออกจากกรงเขาดูหนอนบนแผ่นดินโลก เขาจะตระหนกตกใจพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เนื่องด้วยเจ้า เขาทั้งหลายจะกลัว 18 ใครเล่าจะเป็นพระเจ้าเสมอเหมือนพระองค์ ผู้ทรงยกโทษความชั่ว และทรงให้อภัยการละเมิดแก่คนที่เหลืออยู่ อันเป็นมรดกของพระองค์ พระองค์มีได้ทรงถือพระพิโรธเนื่องในดัย เพราะว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในความ

เมตตา ¹⁹ พระองค์จะทรงหันกลับมาอีก พระองค์จะทรงเมตตาเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงเหยียบความชั่วช้าของเราไว้ พระองค์จะทรงเหวี่ยงบาปทั้งหลายของเราลงไปในที่ลึกของทะเล ²⁰ พระองค์จะทรงสำแดงความจริงให้ประจักษ์แก่ยาโคบ และความเมตตาต่ออับราฮัม ดังที่พระองค์ทรงปฎิญาณต่อบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่สมัยโบราณกาล

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ นาฮุม

ผู้พยากรณ์นี้ไม่มีชื่อว่า นาฮุมชาวเมืองเอลโซซ (1:1) ดูเหมือนว่าเขามาจากแคว้นกาลิลี เราคิดว่าเมืองแห่งหนึ่งในแคว้นกาลิลีได้ปกป้องรักษาชื่อของนาฮุมไว้ คือเมืองกับเรนาอุม ซึ่งชื่อเมืองนี้หมายความว่า นาฮุมบ้านของนาฮุม (ภาษาฮีบรูเรียกว่า คาฟาร์ นาฮุม)

หัวเรื่องของหนังสือเล่มนี้คือการพยากรณ์ถึงการทำลายกรุงนินะเวห์ ผู้พยากรณ์นี้ได้เขียนไว้ในปีก่อน ค.ศ. 713 ประมาณ 70 ปีหลังจากการประกาศของโยนาห์ซึ่งได้นำชาวนินะเวห์ให้มีการฟื้นฟูใหญ่ แต่หลังจากสมัยของโยนาห์ชาวเมืองนี้ได้กลับไปทำความบาปและไหว้รูปเคารพอีก เพราะฉะนั้นอีกประมาณ 100 ปีหลังจากสมัยของนาฮุม เมืองนี้จะต้องถูกทำลาย คำพยากรณ์นี้ได้สำเร็จเมื่อกษัตริย์นาโบโปลัสซาร์และโซอาซาร์ริสได้ทำลายกรุงนินะเวห์ประมาณปีก่อน ค.ศ. 600

คำพยากรณ์ของนาฮุมเป็นบทกวีที่ไพเราะมาก หัวเรื่องก็คือ ภาระที่เกี่ยวข้องกับนครนินะเวห์ คือการทำลายของเมืองและอาณาจักรนี้เพราะเหตุชาวอัสซีเรียได้ข่มเหงพวกอิสราเอล

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะทรงลงโทษคนบาป

1 ภาระที่เกี่ยวข้องกับนครนินะเวห์ หนังสือเรื่องนี้มีชื่อของนาฮุมชาวเมืองเอลโซซ 2 พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงหวงแหนและทรงแก้แค้น พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นและทรงมีพระพิโรธ พระเยโฮวาห์จะทรงแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และทรงเก็บความโกรธไว้ให้ถึงจามิตรของพระองค์ 3 พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วซ้ำ ทรงถูทรานภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงงดโทษคนชั่วเลย พระมรรคาของพระเยโฮวาห์อยู่ในลมหม่นและพายุ และเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์ 4 พระองค์ทรงห้ามทะเล ทรงกระทำให้มันแห้ง ทรงให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป ภูเขาและคารเมลก็เหี่ยว และดอกไม้ของเลบานอนก็เหี่ยวไป 5 ตอเบื้องพระพิศมัยพระองค์ภูเขาที่สันตะเทโอนและเนินเขาก็ละลายไป แผ่นดินก็รืเคร่าตอเบื้องพระพิศมัยพระองค์ เออ ทั้งโลกและสิ่งสรรพที่อาศัยอยู่ในโลกด้วย 6 ใครจะต้านทานพระพิโรธของพระองค์ได้ ใครจะทนต่อความรื้อแรงแห่งความกริ้วของพระองค์ได้ พระพิโรธของพระองค์พลุ่งออกมาอย่างกับไฟ โดยพระองค์ศิลาถูกเหวี่ยงลง 7 พระเยโฮวาห์ประเสริฐ ทรงเป็นที่ยำเริญชื่นชมในวันยากลำบาก พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่วางใจในพระองค์ 8 แต่พระองค์จะทรงกระทำให้สถานที่แห่งนั้นสิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมที่ไหลท่วมทัน และความมืดจะไล่ตามศัตรูทั้งหลายของพระองค์ไป 9 เจ้าคิดอุบายอันใดต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงกระทำให้สิ้นไปอย่างเด็ดขาด ความทุกข์ยากจะไม่โผล่ขึ้นเป็นคำรับรอง 10 แม้ว่าเขาทั้งหลายเหมือนหนามไก่อให้ที่เกี่ยวกันยุ่ง และมาตามขนาดที่เขาดีม เขาจะถูกเผาผลาญสิ้นเหมือนตอข้าวที่แห้งผาก 11 เคยมีผู้หนึ่งมาจากพวกเจ้าที่คิดอุบายชั่วร้ายต่อพระเยโฮวาห์ และแนะนำความชั่ว 12 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า พวกเขาทั้งนั้นจะอยู่อย่างสงบและมีจำนวนมากมายด้วย เขาก็จะถูกตัดขาดและสิ้นไปเมื่อเขาผ่านไป แม้ว่าเราให้เจ้าทุกจิตใจบ้าง แต่เราจะไม่ให้เจ้าทุกจิตใจอีกต่อไป 13 บัดนี้เราจะหักแอกของเขาเสียจากเจ้า และจะระเบิดเครื่องจองจำของเจ้าให้สลายไป 14 พระเยโฮวาห์ตรัสบัญชาด้วยเรื่องเจ้าว่า เขาจะไม่หวนชื่อของเจ้าให้แพร่หลายอีกต่อไป เราจะขจัดรูปเคารพที่สลักและรูปเคารพที่หล่อออกเสียจากนิเวศแห่งพระของเจ้า เราจะขุดหลุมศพให้เจ้า เพราะเจ้าชั่วนัก

พระพรสำหรับยูดาห์ในอนาคต

15 ดูเถิด เท้าของผู้คนชาวติมาที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ โอ ยูดาห์เอ๋ย จงรักษาประเพณีการเลี้ยงตามกำหนดของเจ้าไว้ จงทำตามคำปฏิญาณของเจ้าเถิด เพราะว่าคนชั่วจะไม่ผ่านเจ้าไปอีก เขาถูกขจัดเสียสิ้นแล้ว

2

นครนินะเวห์จะถูกทำลายด้วยสงคราม

1 ผู้ที่พาดให้แหลกเป็นชิ้นๆ ได้ขึ้นมาต่อสู้กับเจ้าแล้ว จงเข้าประจำป้อม จงเฝ้าทางไว้ จงรวมกำลังไว้ให้หมด 2 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความโอาสระการของยาโคบกลับสู่สภาพเดิม อย่างกับความโอาสระการของอิสราเอล เพราะว่าพวกป่สนได้ป่สนเอาไป และได้ทำลายกิ่งก้านของเขาให้พินาศ 3 โลหของทหารหาญนั้นสีแดง และทหารของเขาก็แต่งกายสีแดงเข้ม ในวันเตรียมพร้อมรบก็จะแวบวาบดังคมเพลิง และไม้สนสามใบก็จะสั่นสะท้านอย่างรุนแรง 4 รบหรือไปตามถนน มั่นรับไปรับมาที่ลานเมือง ส่องแสงราวกับคมเพลิง และพุ่งไปอย่างสายฟ้าแลบ 5 นายทหารถูกเรียกตัว เขาก็สะดุดเมื่อเขาเดินไป เขาจะรีบ

ตรงไปที่กำแพงเมือง มีเพิงกันอาวุธตั้งขึ้น 6 ประตูที่แม่น้ำจะเปิด แล้วที่พระราชวังก็จะมลายไป 7 ยัสซาบจะถูกนำไปเป็นเชลย นางจะถูกนำขึ้นไป บรรดาสาวใช้จะนำหน้านางไปด้วยเสียงนกเขา ตोकชกใจของตน 8 แต่ตั้งแต่เดิมมาแล้วน้ำในะเวทก็เหมือนสระน้ำ แม้กระนั้นพวกเขาก็หนีออกมา เขาทั้งหลายจะร้องว่า ภัยพิบัติ ภัยพิบัติ! แต่ก็ไม่มีใครหันกลับ 9 ปล้นเอาเงินซี ปล้นเอาทองคำ มีทรัพย์สมบัติมากมายไม่รู้สิ้นสุด มีของมีค่าทุกอย่าง เป็นทรัพย์มั่งคั่ง 10 เรศร้าง ความเรศร้าง และความพินาศ จิตใจก็จะลุลายไปและหัวเข่าก็สั่น บันไดแก้วก็ปัดร้าวไปหมด ใบหน้าทุกคนซีดเซียว 11 ที่อาศัยของสิ่งใดอยู่ที่ไหน คือที่เลี้ยงอาหารของสิ่งใดหนุม ที่ที่สิ่งใดคือสิ่งใดแก่เคยเดินเข้าไป ที่ที่ลูกของมันเคยอยู่ ไม่มีผู้ใดทำให้มันกลับได้ 12 สิ่งใดนั้นได้รักษาอาหารให้ลูกของมันพอกิน และได้คาบคอเหยื่อมาให้เหล่าเมียของมัน มันสะสมเหยื่อเต็มถ้ำและสะสมเนื้อที่กินแล้วเต็มรัง 13 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เราจะเผารถรบของเจ้าให้เป็นควัน และดาบจะสังหารสิ่งใดหนุมของเจ้า เราจะตัดเหยื่อของเจ้าเสียจากโลก และจะไม่มีใครได้ยินเสียงผู้สื่อสารของเจ้าอีก

3

นครนั้นะเวทจะถูกลงโทษสมกับการกระทำของเธอ

1 วิวัดแก่เมืองที่แปดเปื้อนไปด้วยโลหิต เต็มด้วยการมูสาและการโจรกรรม เหยื่อจะไม่จากไปเลย 2 เสียงขวับของแส และเสียงกระหึ่มของล้อ ม้าควบ และรถรบห่อไป 3 พลม้าเข้าประจัญบานดาบแวววาวและหอกวาววับ คนถูกฆ่าเป็นก่ายกอง ซากศพกองพะเนิน ร่างคนตายไม่รู้กี่กองสิ้น เขาจะสะดุดร่างนั้น 4 ทั้งนี้เพราะการแพศยาอย่างมากมาย ไม่ถ่วงของหญิงแพศยานั้นผู้มีเสน่ห์ และเป็นจอมวิยาคม นางได้ขายประชาชาติเสียด้วยการแพศยาของนาง และขายบรรดาครอบครัวมนุษย์ด้วยวิยาคมของนาง 5 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า และจะยกกระป๋องของเจ้าคลุมหน้าเจ้า เราจะทำให้บรรดาประชาชาติมองดูความเปลือยเปล่าของเจ้า และให้ราชอาณาจักรทั้งหลายมองดูความอับอายของเจ้า 6 เราจะไม่ยอมให้ใครที่นำสะอิดสะเอียนใส่เจ้า และจะทำให้เจ้าน่าขยะแขยง และจะปล่อยให้เจ้าถูกประจาน 7 ต่อมาทุกคนที่แลเห็นเจ้าจะหดหนีไปจากเจ้าและกล่าวว่า ๐ในะเวทเป็นเมืองร้างเสียแล้ว ใครเล่าจะส่งสารเธอ ๐ จะไปหาใครที่ไหนมาเล่าโลมเธอได้เล่า 8 เจ้าวิเศษกว่าเมืองโนซึ่งมีพลเมืองมาก ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำหรือ ซึ่งมีน้ำรอบนคร มีทะเลเป็นที่กำบัง มีทะเลเป็นกำแพงเมือง 9 เอรือโอเปียเป็นกำลังของเมืองนี้ทั้งอียิปต์ และก็ไม่จำกัดเสียด้วย พุดและลิบนี้เป็นผู้ช่วยเมืองนั้น 10 ถึงกระนั้นเมืองนั้นก็ยิ่งถูกกวาดไป เรอตกไปเป็นเชลย ลูกเล็กเด็กแดงของเธอ ก็ถูกเหวี่ยงลงแหล่งเป็นชิ้นๆที่หัวถนนทุกสาย เขาจับสลากแบ่งผู้มีเกียรติของเมืองนั้น และคนใหญ่คนโตทั้งสิ้นของเมืองนั้นก็ถูกล่ามโซ่ 11 เจ้าจะมินเมาไปด้วย เจ้าจะถูกซ่อนไว้ เจ้าจะแสวงหากำลังเพราะเหตุศัตรู 12 ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นเหมือนต้นมะเดื่อที่มีผลมะเดื่อสุกรุ่นแรก ถ้าถูกเขย่า ก็จจะร่วงลงไปในปากของผู้กิน 13 ดูเถิด คนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าก็เหมือนผู้หญิง ประดุจเมืองแห่งแผ่นดินของเจ้าก็เปิดกว้างให้แก่ศัตรูของเจ้า ไฟได้ไหม้ดาลประตูของเจ้าหมดแล้ว 14 เจ้าจงชักนำขึ้นไว้สำหรับการถูกล้อมนั้น จงเสริมป้อมปราการของเจ้า จงลงไปโบดดินเหนียว ย่ำปูนสอให้เข้ากันดี และเสริมให้เตาเผาอิฐแข็งแกร่งขึ้น 15 ไฟก็จะคลอกเจ้าที่นั่น ดาบก็จะฟันเจ้า มันจะกินเจ้าเสียอย่างตักแตนวัยกระโดด จงเพิ่มพวกเจ้าให้มากอย่างตักแตนวัยกระโดด จงเพิ่มให้มากเหมือนตักแตนวัยบิน 16 เจ้าเพิ่มพวกพ่อค้าให้มากกว่าดวงดาวในท้องฟ้า ตักแตนวัยกระโดดนั้นลอกคราบแล้วก็บิน ไปเสีย 17 เจ้านายของเจ้าก็เหมือนตักแตนวัยบิน พวกสัตว์ของเจ้าก็เหมือนฝูงตักแตนเกาะอยู่ที่รัดต้นไม้ในวันอากาศเย็น พอดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็บินไปหมด ไม่มีใครทราบว่ามันไปที่ไหน 18 โอ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เลี้ยงแกะของเจ้ากลับเสียแล้ว ขุนนางของเจ้าจะอาศัยในผงคลี ชนชาติของเจ้าจะจัดกระจายอยู่บนภูเขา ไม่มีผู้ใดรวบรวมเอามาได้ 19 ผลพลกษัตริย์ของเจ้าไม่มีบรรเทา บาปผลของเจ้าก็สาหัส ทุกคนได้ยินข่าวของเจ้า เขาก็ตบมือเยาะเจ้า มีใครเล่าที่ไม่ได้รับภัยอันร้ายเนื่องในภัยของเจ้า

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮานากุ

เราไม่รู้มากเกี่ยวกับผู้พยากรณ์ฮานากุ เราไม่รู้ว่าเขาเกิดที่ไหน มาจากตระกูลอะไร หรือพยากรณ์เป็นชื่อของเขายู่ในเล่มนี้สองครั้ง (1:1; 3:1) ดูเหมือนว่าเขาพยากรณ์ก่อนที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้บุกกรุงเยรูซาเล็มในปีก่อน ค.ศ. 605 เล่มนี้ ส่วนมากเป็นการกล่าวต่อชนชาติยูดาห์ แต่บทสุดท้ายเป็นการอธิษฐานและเพลงสดุดีที่สวยงามมาก

ภาระของฮานากุเรื่องความบาปของอิสราเอล

1 ภาระที่ฮานากุผู้พยากรณ์ได้เห็นมา 2 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องทูลช้านานสักเท่าใด และพระองค์มิได้ทรงฟังหรือ ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระองค์เรื่องความทารุณ และพระองค์ก็จะไม่ทรงช่วยให้รอด 3 โฉนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นความชั่วช้า และให้มองเห็นความยากลำบาก ทั้งการทำลายและความทารุณที่อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวาทและการทุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น 4 ดังนั้น พระราชบัญญัติจึงหย่อนยานและความยุติธรรมก็มิได้ปรากฏเสียเลย เพราะว่าคนชั่วล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาสา 5 จงมองทั่วประชาชาติต่างๆ และดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ ด้วยว่าเราจะกระทำการในกาลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็จะไม่เชื่อ 6 เพราะดูเถิด เรากลักร้าคนเคลเดีย ประชาชาติที่เข้มแข็งและร้อนรนนั้น ผู้กริราทัพไปทั่วแผ่นดิน เพื่อยึดเอาบ้านเรือนที่มีใช้ของตน 7 เขาเป็นเหมือนครันครัมและสยดสยอง ความยุติธรรมและความโอบอ้าของเขาคจะออกมาจากพวกเขาเอง 8 ม้าทั้งหลายของเขาก็เร็วราวเสือดาว และดุร้ายยิ่งกว่าหมาป่ายามเย็น พลม้าของเขาจะรุดหน้าเรื่อยไปอย่างผยอง เอย พลม้าของเขาจะมาจากถิ่นที่ไกล มันจะบินไปอย่างนกอินทรีคอยกินเร็วนัก 9 เขาทั้งหลายจะพากันมาเพื่อความทารุณ หน้าเขาทั้งหลายจะสะสมเหมือนกับลมจากทิศตะวันออก เขาจะรวบรวมเชลยไว้มากมายเหมือนทราย 10 เขาจะดูหมิ่นบรรดากษัตริย์ และเขาจะเหยียดหยามเจ้านายทั้งหลาย เขาจะหิวระเขาจะป้อมปราการทุกแห่ง เพราะเขาจะพุนดินขึ้นและยึดป้อมนั้นเสีย 11 แล้วใจของเขาก็จะเปลี่ยนไป เขาจะผ่านไปและกระทำผิด เขาจะให้อำนาจของเขาให้แก่พระของเขา

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะไม่ลงโทษความบาปหรือ

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ดำรงมาแต่นิรันดร์ดอกหรือ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก่การพิพากษา โอ พระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เพื่อแก่การติสสอน 13 พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินที่จะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความชั่วช้าก็ไม่ได้ โฉนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรยศ และทรงเสียบอยู่เมื่อคนชั่วกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาเสีย 14 เพราะว่าพระองค์ทรงให้มนุษย์เป็นดังปลาในทะเล เป็นดังสิ่งเลื้อยคลาน ที่ไม่มีหัวหน้า 15 เขาจับคนทั้งหลายมาด้วยเบ็ด เขาลากคนมาด้วยแห เขารวบรวมมาด้วยอวนของเขา เขาจึงเปรมปรีดีและเริงโลด 16 เพราะฉะนั้น เขาจึงถวายสวดบูชาแก่แห่งของเขา และเผาศรีเครื่องหอมให้แก่อวนของเขา เพราะโดยสิ่งเหล่านี้ เขาจึงดำรงชีพอยู่อย่างพุ่มเฟิย อาหารของเขาก็สมบูรณ์ 17 แล้วเขาจะเททั้งแห่งของเขา และฆ่าประชาชาติทั้งหลายอย่างไม่ละเว้นตลอดไปเป็นนิตย์หรือ

2

พระเจ้าทรงตอบฮานากุ

1 ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่หอคอย และมองออกไปเพื่อจะฟังดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร เมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิ 2 และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า ๓ จงเขียนในมิตนั้นลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้กระจ่าง เพื่อให้คนทั้งอ่านได้คล่อง 3 เพราะว่ามีมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุด มันก็จะกล่าวออกมา มันไม่มูสา ถ้าดูเข้าไป ก็คงคอยสักหน่อย มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่ คงไม่ล่าช้านัก 4 ดูเถิด ผู้ที่จิตใจผยองขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ 5 ยิ่งกว่านั้น เพราะเขาละเมิดโดยเหล่านี้ เขาจึงเป็นคนจองหอง เขาไม่ยอมอยู่บ้าน ความตะกละของเขากว้างเหมือนอย่างแรก อย่างมัจจราช ไม่เคยรู้จักอ้อม เขากอบโกยประชาชาติทั้งหลายมาเพื่อตัวเขาเอง แล้วรวบรวมชนชาติทั้งหลายเข้ามาเป็นคนของตน 6 ประชาชาติทั้งสิ้นเหล่านี้จะไม่ยกคำอุปมากล่าวต่อเขาหรือ และยกสุภาษิตกล่าวเยาะเขาว่า ๗ ปริบัติแก่ผู้ที่สะสมสิ่งที่มีใช้ของตนไว้ จะทำอย่างนี้ได้นานเท่าใดนะ และบรรทุกของที่ยึดเป็นประกันไว้เต็มตัว 7 ลูกหนี้ของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วนหรือ และผู้

ใดที่กระทำให้เจ้าตัวสั่นจะไม่ตื่นขึ้นหรือ แล้วเจ้าก็จะถูกเขาริบบ้างละ ⁸ เพราะว่าเจ้าได้ปล้นมาแล้วหลายประชาชาติ ขนชาติทั้งหลายที่เหลือนอยู่นั้นจึงจะมาปล้นเจ้า เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และเพราะการทารุณต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น ⁹ วัตถุประสงค์ที่อยากได้กำไรมาสู่เรือนของตนด้วยความชั่ว เพื่อจะวางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น เพื่อให้พ้นจากฤทธิ์อำนาจของความชั่วร้าย ¹⁰ ที่จริงเจ้าได้ออกอุบายหาความอับอายมาสู่เรือนของเจ้าโดยกำจัดชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากเสีย เจ้าได้ทำบาปต่อจิตใจของเจ้าแล้ว ¹¹ เพราะวาศิลาจะตะโกนออกมาจากผนัง และชื่อก็จะตอบสนองมาจากหมู่ตัวไม้ในเรือน ¹² วัตถุประสงค์ผู้สร้างเมืองด้วยโลหิต และวางรากนครไว้ด้วยความชั่วช้า ¹³ ดูเถิด ที่บรรดาชนชาติทำงานก็เพื่อแก่ไฟ และที่ชนชาติทั้งหลายทำงานเหน็ดเหนื่อยก็เพื่อแก่การไร้สาระ มิได้เป็นเช่นนั้นเพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาดอกหรือ ¹⁴ เพราะว่าพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ดังน้ำที่เต็มทะเล ¹⁵ วัตถุประสงค์ผู้คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยืแขนขาไปให้เขาและทำให้เขาเมาไป เพื่อจะฟังความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน ¹⁶ เจ้าจะอ้อมไปด้วยความอับอาย ไม่ไขว่คว้าด้วยสง่าราศี เจ้าดื่มเมองซี แล้วให้เหมือนผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หนัด ด้วยซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์จะเวียนมาถึงเจ้า แล้วความอับอายจะพ่นเหนือสง่าราศีของเจ้า ¹⁷ เนื่องด้วยความทารุณที่เจ้ากระทำแก่เลบานอนจะท่วมเจ้า ความพินาศของสัตว์ได้ขจรจาง ซึ่งกระทำให้เขากลับ เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และด้วยเหตุความรุนแรงต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น ¹⁸ รูปแกะสลักให้ประโยชน์อะไรเล่า รูปที่ช่างได้แกะสลักไว้ รูปหล่ออันเป็นครูสอนความเท็จให้ประโยชน์อะไร ที่ช่างจะวางใจในสิ่งที่เขาสร้างขึ้น ที่ช่างจะสร้างพระใบ้ ¹⁹ วัตถุประสงค์ผู้ที่กล่าวแก่สิ่งที่ทำด้วยไม้ว่า [จงตื่นเถิด] แก่หินไว้ว่า [จงลุกขึ้นเถิด] สิ่งนี้สั่งสอนอะไรได้หรือ ดูเถิด สิ่งนั้นกะให้ลบล้างค่าหรือเงิน แต่ไม่มีลมหายใจในสิ่งนั้นเลย ²⁰ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้สิ้นทั้งพิภพอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด

3

คำอธิษฐานของฮานุก

¹ คำอธิษฐานของฮานุกผู้พยากรณ์ ตามทำนองซิกกาโยน ² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ยืนก่อดิถีศัพท์ของพระองค์ แล้วข้าพระองค์อย่าเกรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พอถึงกลางยุคขอทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ขึ้นใหม่ พอถึงกลางยุคขอทรงแจ้งให้ทราบทั่วกัน เมื่อทรงกริ้ว ขอทรงระลึกถึงความกรุณา ³ พระเจ้าเสด็จจากเทมาน องค์บริสุทธิ์เสด็จจากภูเขาศาไราเน เซลาห์ สง่าราศีของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์ และโลกก็เต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์ ⁴ ความผ่องใสของพระองค์ดังแสงสว่าง มีเขาออกมาจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงกำบังภูเขานาภาพของพระองค์เสียที่นั่น ⁵ ใครจะบาดดินนำหน้าพระองค์ ถ่านที่ไหม้อยู่มาขัดตามหลังพระบาทของพระองค์ ⁶ พระองค์ประทับยืนและทรงวัดพิภพ พระองค์ทอดพระเนตรและทรงเขย่าประชาชาติ แล้วภูเขานี้รันดร์กาลก็กระจัดกระจาย และเนินเขาอันอยู่เนื่องนิตย์ก็ยุบต่ำลง การเสด็จของพระองค์ก็เป็นดังดั้งเดิม ⁷ ข้าพเจ้าได้เห็นเต็นท์ของนครคูชั้นอยู่ในสภาพทุกขใจ และม่านแห่งแผ่นดินมีเดือนหว่านไหว ⁸ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงพระพิโรธต่อแม่น้ำหรือ พระองค์ทรงกริ้วต่อแม่น้ำหรือ หรือว่าพระองค์ทรงโกรธทะเลเมื่อพระองค์เสด็จทรงมา เมื่อทรงรกรบแห่งความรอด ⁹ คันธนูของพระองค์ก็ถูกเปิดออกจนเปลือยเปล่าทีเดียว ตามคำสั่งขัณฑ์ปฏิญาณของเหล่าตระกูลคือพระด้ารัชของพระองค์ เซเลห์ พระองค์ทรงแยกพิภพด้วยแม่น้ำทั้งหลาย ¹⁰ บรรดาภูเขามองพระองค์ก็บิดเบี้ยวไป กระแสน้ำที่คุเดือดก็กวาดผ่านไป มหาสมุทรก็ส่งเสียง มั่นยกมือของมันขึ้นเบื้องสูง ¹¹ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์นั้นเฉยอยู่ในที่ของมัน เมื่อแสงแห่งลูกธนูของพระองค์พุ่งผ่านไป เมื่อแสงแห่งหอกอันยาววับของพระองค์พุ่งไป ¹² พระองค์เสด็จไปเหนือพิภพด้วยความโกรธา พระองค์ทรงเหยียบย่ำประชาชาติด้วยความกริ้ว ¹³ พระองค์เสด็จออกไปเพื่อช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด พระองค์ทรงทำให้ศิระแห่งเรือนของคนชั่วได้รับบาดเจ็บ โดยการเผยให้เห็นตั้งแต่รากฐานถึงช่วงคอ เซลาห์ ¹⁴ พระองค์ทรงแหงหัวหน้าหมู่บ้านของเขาด้วยหอกของพระองค์ ผู้มาอย่างลมหมุนเพื่อจะกระจายข้าพเจ้าเสีย เขาจะเปรมปรีดีดังว่าจะกินคนจนเสียเป็นความลับ ¹⁵ พระองค์ทรงเหยียบย่ำทะเลด้วยม้าของพระองค์ คือน้ำมากหลายซึ่งเดือดพลุ่ง ¹⁶ เมื่อข้าพเจ้าได้ยืนแล้ว ห้องของข้าพเจ้าก็สะเทือน พอได้ยินเสียง รีมฝีปากของข้าพเจ้าก็สั่น กระดูกของข้าพเจ้าก็ทุพพัง และข้าพเจ้าก็สะเทือนอยู่ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะพักอยู่ในวันแห่งความลำบาก เมื่อเขามายังประชาชน เขาจะบุกรุกด้วยกองทหารของตน ¹⁷ แม้นมะเดือจะไม่มิดอกบาน หรือจะไม่มีผลในเถาอยู่ การตรากตรำกับต้นมะกอกเทศก็สูญเปล่า ทุ่งนาจะมีได้เกิดอาหาร ฝูงสัตว์จะขาดไปจากคอก และจะไม่มีฝูงวัวในโรงนา ¹⁸ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าจะรำเรงในพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า ¹⁹ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า พระองค์จะทรงกระทำเหี้ยมของข้าพเจ้า

เหมือนอย่างดินกวางตัวเมีย พระองค์จะทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเดินไปบนที่สูงทั้งหลายของข้าพเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เศฟันยาห์

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ เศฟันยาห์ ที่ได้ประกาศในปีก่อนค.ศ. 625 ในสมัยกษัตริย์โยสียาห์และเยเรมีย์ (1:1; ยรม 1:1) ผู้พยากรณ์นี้ได้บอกเกี่ยวกับเชืงวงศ์ของต่นถึงชั่วอายุที่สี่ เขาคือ □เศฟันยาห์บุตรชายคูชี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์□ และเขาพยากรณ์□ในรัชกาลโยสียาห์ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์□ (1:1)

เขากล่าวว่าการทำลายของกรุงเยรูซาเล็มโดยกรุงบาบิโลนซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตเป็น □วันแห่งพระเยโฮวาห์□ อันเล็ก ซึ่งได้เปรียบเทียบกับ □วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า□ อันแ่ ซึ่งก็คือการเสด็จกลับมาจากพระเยซู และการสงครามที่อารมาเกดโดน

ยูดาห์จะถูกกวาดไปเป็นเขลยในอนาคต

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเศฟันยาห์บุตรชายคูชี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์ ในรัชกาลโยสียาห์ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์ 2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราจะกวาดทุกสิ่งทุกอย่างให้เกลี้ยงจากพื้นแผ่นดิน□ 3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราจะกวาดมนุษย์และสัตว์เดียรฉาน ไปเสีย เราจะกวาดนกในอากาศ ไปเสียทั้งปลาในทะเลด้วย เราจะกวาดล้างสิ่งที่ทำให้สะดุดพร้อมทั้งคนชั่ว เราจะขจัดมนุษยชาติออกจากพื้นแผ่นดิน 4 เราจะเหยียดมือของเราออกต่อสผู้ยูดาห์ และต่อชาวเยรูซาเล็มทั้งมวล เราจะขจัดกากเดนของพระบาอัลเสียจากสถานที่นี้ และกำจัดข้อบรรดาเคมาริมพร้อมกับพวกปุโรหิตเสีย 5 กำจัดคนเหล่านั้นที่กราบลงบนดาดฟ้าหลังคาตึกเพื่อให้บริวารแห่งฟ้าสวรรค์ คนเหล่านั้นที่กราบลงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ และปฏิญาณต่อพระมิลโคม 6 คนเหล่านั้นที่หันกลับจากการติดตามพระเยโฮวาห์ ผู้มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์หรือทูลถามพระองค์□ 7 จงนั่งสงบอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงเตรียมเครื่องบูชา และทรงกระทำแขกของพระองค์ให้บริสุทธี 8 และต่อมาในวันทีพระเยโฮวาห์ทรงผ่านพานั้น พระองค์ตรัสว่า □เราจะลงโทษบรรดาเจ้านายและโอรสของกษัตริย์ และบรรดาผู้ที่ตกแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายต่างด้าว 9 ในวันนี้ เราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู คือผู้ที่กระทำให้เรือนของนายเต็มไปด้วยความทารุณและการคดโกง□ 10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ต่อมาในวันนั้น จะได้ยินเสียงร้องจากประตูปลา และเสียงร่ำไห้จากแขวงสอง และเสียงโครมครามจากเนินเขา 11 ชาวตำบลมักเทสเฮย์ จงรู้ให้เถิด เพราะพ่อค้าทั้งปวงก็ถูกโค่นลงเสียแล้ว บรรดาผู้ที่ค้าขายกับเงินก็ถูกขจัดเสียแล้ว 12 ต่อมาคราวนั้นเราจะเอาตะเกียงส่องดูเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษคนที่ตกตะกอน ผู้ที่กล่าวในใจของตนว่า □พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงกระทำกรดี และพระองค์ก็จะไม่ทรงกระทำกรชั่ว□ 13 ฉะนั้นทรัพย์สิ่งของของเขาจะถูกปล้น และเรือนของเขาจะรกร้างถึงเขาจะสร้างเรือน เขาก็จะไม่ได้อยู่ในเรือนนั้น ถึงเขาจะปลูกสวนองุ่น เขาจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น□ 14 วันสำคัญแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาและเร่งมาก ทั้งเสียงของวันแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้กล่าวกล่าวจะร้องเสียงดังที่นั่น 15 วันนั้นเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันแห่งความทุกข์ใจและความซึมเศร้า เป็นวันแห่งการทิ้งให้เสียเปล่าและการทิ้งให้รกร้าง เป็นวันแห่งความมืดและความอึมครึม เป็นวันแห่งเมฆหมอกและความมืดทึบ 16 เป็นวันที่มีเสียงแตรและวันให้ร้องต่อเมืองทั้งหลายที่มีสันปราคาการและตอป้อมสูง 17 เราจะนำทุกข์ภัยมาสู่มนุษย์ เขาจะได้เดินไปเหมือนคนตาบอด เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โลหิตของเขาจะถูกเทออกเหมือนฝุ่น และเนื้อของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์ 18 เงินหรือทองคำของเขาก็คิดจะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แผ่นดินทั้งสี่จะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวงแหนของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว

2

ทุกคนที่ใจถ่อมจงแสวงหาพระเยโฮวาห์

1 โอ ประชาชาติที่ผู้อื่นไม่ปรารถนาเอ๋ย จงมาชุมนุมกัน เออ มาชุมนุมกัน 2 ก่อนที่พระบัญชาสำเร็จ ก่อนที่วันนั้นผ่าน ไปดังกลีบที่ปลิว ก่อนที่พระพิโรธอันร้ายแรงแห่งพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า ก่อนที่วันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า 3 ทุกคนที่ใจถ่อมในแผ่นดินนี้ คือผู้ที่กระทำตามคำตัดสินของพระองค์ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ จงแสวงหาความชอบธรรม แสวงหาความถ่อมใจ ชะรอยเจ้าจะได้รับกำบังในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์

คำพยากรณ์เรื่องการพิพากษาต่อภาษา โมอับ อัมโมนและเอธิโอเปีย

⁴ เพราะว่าเมืองกาซจะถูกทอดทิ้ง และเมืองอัสเคโลนจะเป็นที่รกร้าง ชาวเมืองอัสโดดจะถูกขับไล่ในเวลาเที่ยงวัน และเมืองเอโครจะถูกถอนรากถอนโคน ⁵ วิบัติแก่เจ้า ชาวเมืองชายทะเล เจ้าผู้เป็นประชาชาติเครรี พระวาทะของพระเยโฮวาห์มีมากว่าโทษเจ้า โอ คานาอัน แผ่นดินของคนฟิลิสเตีย เราจะทำลายเจ้า จนไม่มีชาวเมืองเหลือ ⁶ ชายทะเลนั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยและเป็นกระโจมสำหรับผู้เลี้ยงแกะ และเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ ⁷ ชายทะเลนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของวงศ์วานยูดาห์ที่เหลืออยู่นั้น เราจะหากินที่นั่น ครั้นถึงเวลาเย็น เราจะนอนลงที่ในเขี้ยวเรือนทั้งหลายของอัสเคโลน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะเอาพระทัยใส่เขา และให้เขากลับสู่สภาพเดิม ⁸ เราได้ยินคำดำของโมอับ และคำครหาของคนอัมโมนแล้ว ซึ่งเขาตำราประชาชนของเรา และวาดอ้างเรื่องเขตแดนของเราทั้งหลาย ⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า โอ เหตุนี้ เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แน่ทีเดียว โมอับจะกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดม และคนอัมโมนจะเหมือนเมืองโกโมราห์ คือเป็นที่ขายพันธบัตรต่ำและบ่อเกลือ และเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องindy ขนชาติของเราส่วนที่เหลือจะปล้นเขา และชนชาติของเราที่เหลือจะยึดเขาเป็นกรรมสิทธิ์ ¹⁰ นี่จะเป็นผลตอบแทน ความจองหองของเรา เพราะเขาต่ำและโอ้อวดต่อประชาชนของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ¹¹ พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่เกรงกลัวของเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงกระทำให้พระทั้งหลายของโลกผ่ายผอม และมนุษย์ทั้งปวงจะมีสารพระองค์ ดังตามถิ่นฐานของตน รวมทั้งเกาะแห่งประชาชาติทั้งสิ้น ¹² คนเอธิโอเปียเย้ย เจ้าด้วยเหมือนกัน จะต้องถูกประหารเสียด้วยดาบของเรา ¹³ แล้วพระองค์จะเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ต่อแผ่นดินทางทิศเหนือ และทำลายอัสซีเรีย และจะกระทำให้เมืองนั้นในเวทเป็นที่รกร้าง เป็นที่แห่งแสงเหมือนถิ่นทุรกันดาร ¹⁴ ฝูงสัตว์ทั้งหลายจะนอนอยู่ท่ามกลางที่นั่น สัตว์ป่าในประชาชาติทั้งสิ้น ทั้งนกกระทุงและนกอินทรีจะอาศัยอยู่ที่หัวเสาทั้งหลายของเมืองนั้น เสียงของพวกมันจะร้องอยู่ที่หน้าต่าง ความรกร้างจะอยู่ที่ธรณีประตู เพราะพระองค์จะทรงกระทำให้งานที่ทำด้วยไม้สนสิดาร์เปิดโล่งออก ¹⁵ นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานที่อยู่ได้อย่างไร้กังวล เป็นเมืองที่คิดในใจของพวกเรา ¹⁶ ข้านี้แหละ และไม่มีเมืองอื่นใดนอกเหนือจากข้าอีก ¹⁷ มันกลายเป็นเมืองรกร้างเสียจริงๆ เป็นที่อาศัยนอนของสัตว์ป่า ทุกคนที่ผ่านเมืองนี้ไปจะเหยียหยันและสายมือของเขา

3

ความบาปของพวกผู้พิพากษา ผู้พยากรณ์และโปรphetแห่งเยรูซาเล็ม

¹ วิบัติแก่เมืองนี้ที่โสโครกและเป็นมลทิน เป็นเมืองที่บีบบังคับเขา ² เธอไม่ยอมเชื่อฟังเสียงใดๆ และไม่ยอมรับการติสอนใดๆ เธอไม่วางใจในพระเยโฮวาห์ และเธอไม่เข้ามาใกล้พระเจ้าของเธอ ³ เจ้านายของเธอก็เหมือนสิงโตที่คำราม ผู้พิพากษาของเธอก็เหมือนหมาป่ายามเย็น ซึ่งไม่แตะกระดูกจนกระทั่งถึงรุ่งเช้า ⁴ ผู้พยากรณ์ของเธอเป็นคนเบาปัญญา เป็นคนทรยศ พวกโปรphetของเธอก็กระทำสถานบริสุทธิ์ให้หมัวหมอง เขาฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติ ⁵ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงดำรงอยู่ในเมืองนั้นชอบธรรม พระองค์จะมีได้ทรงกระทำ ความชั่วช้าเลย ทุกเช้าพระองค์สำแดงคำตัดสินของพระองค์ พระองค์มีได้ทรงขาดเลย แต่คนอธรรมไม่รู้จักอาย ⁶ เราได้จัดประชาชาติทั้งหลายออกเสียแล้ว หอคอยของเขาถูกร้าง เรากระทำให้นกของเมืองนั้นเสียไปเปล่าๆ ไม่มีใครผ่านไปมา หัวเมืองของเขาถูกทำลาย เพื่อจะไม่มีใคร ไม่มีชาวเมืองอยู่เลย ⁷ เรากล่าวว่า โอแท้จริง เมืองนั้นจะยำเกรงเรา เธอจะยอมรับคำสั่งสอน ⁸ เพื่อที่อาศัยของเราจะไม่ถูกตัดออก เราลงโทษเขาอย่างไรก็ตาม แต่เขาทั้งหลายยังกลับร้อนใจที่จะให้การกระทำของเขาเสื่อมทราม ⁹

บรรดาศัตรูของเยรูซาเล็มจะถูกลงโทษ

⁸ พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า ⁹ เพราะฉะนั้นจงคอยเรา คอยวันที่เราลุกขึ้นเพื่อทำการปล้น เพราะการตกลงใจของเราคือจะรวมประชาชาติ ให้ราชอาณาจักรขมุนกัน เพื่อเทความกริ้วของเราบนเขาทั้งหลาย คือความร้อนแรงแห่งความโกรธของเรา เพราะว่าพิภพทั้งสิ้นจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความทวาทของเร ⁹ ในคราวนั้น เราจะให้ประชาชนนั้นหนีไปใช้ภาษาบริสุทธิ์ เพื่อว่าทุกคนจะร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และปรณิบัติพระองค์เป็นใจเดียวกัน ¹⁰ บุคคลที่ทูลขอต่อเรา คือบุตรสาวแห่งคนของเราที่ถูกกระจัดกระจายไป จะนำเอาเครื่องบูชาของเรามาจากปากข้างโน้นของแม่น้ำแห่งเอธิโอเปีย ¹¹ ในวันนั้น เจ้าจะไม่ถูกกระทำให้อับอายด้วยการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา เพราะในเวลานั้นเราจะคัดผู้โอ้อวดเพื่อเพิ่มนั้นออกเสียจากท่ามกลางเจ้า เจ้าจึงจะไม่เยอหยิ่งจองหองเพราะเหตุคุณาธิปไตยของเราอีกต่อไป ¹² เพราะเราจะเหลือแต่คนที่ยกยักและขัดสนไว้ในท่ามกลางเจ้า เขาจะวางใจในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ ¹³ บรรดาคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอล เขาจะไม่กระทำความชั่วช้า และไม่กล่าวคำสา และในปากของเขานั้นจะหาสิ่งล่อลวงก็ไม่มี เพราะเขาทั้งหลายจะเที่ยวหากินและนอนลง และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับเกรง

อิสราเอลในสมัยราชอาณาจักรของพระคริสต์

14 โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเสียงดัง โอ อิสราเอลเอ๋ย จงให้ร้องเถิด จงเปรมปรีดีและลี้โลด ด้วยเต็มใจของเจ้าเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม 15 พระเยโฮวาห์ทรงลี้เลิกการพิพากษาลงโทษเจ้าแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว กษัตริย์แห่งอิสราเอลคือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่พบความชั่วร้ายอีกต่อไป 16 ในวันนี้ เราจะพูดกับเยรูซาเล็มว่า โออย่ากลัวเลย และพูดกับศิโยนว่า โออย่าให้มือของเจ้าอ่อนเปลี้ยไป 17 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์จะทรงช่วยให้รอด พระองค์จะทรงเปรมปรีดีเพราะเจ้าด้วยความยินดี พระองค์จะทรงพำนักในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเรีงโลดเพราะเจ้าด้วยร้องเพลงเสียงดัง 18 เราจะรวบรวมคนที่เศร้าโศกให้มายังประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ คือคนในพวกเจ้าซึ่งต้องทนต่อการเยาะเย้ย 19 ดูเถิด ในคราวนั้นเราจะกวาดล้างผู้ที่บีบบังคับเจ้าทุกคน เราจะช่วยคนหาพิการให้รอดพ้น และรวบรวมคนที่กระจัดกระจายไป และเราจะเปลี่ยนความอับอายของเขาให้เป็นความน่าสรรเสริญ และให้เป็นเสียงลือไปทั่วโลก 20 ในคราวนั้นเราจะนำเจ้ากลับเข้ามา คือในคราวที่เรารวบรวมพวกเจ้าเข้าด้วยกัน เออ เราจะกระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงและเป็นที่สรรเสริญในท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลายของโลก คือเมื่อเราให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมต่อหน้าต่อตาเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮักกัย

ฮักกัยพยากรณ์หลังจากชาวอิสราเอลได้กลับมาจากบาบิโลนโดยเศรบบาเบลเป็นผู้นำเอสรมาได้พูดถึงฮักกัยใน 5:1 และ 6:14 จากข้อความเหล่านี้เราได้เห็นว่าการประกาศของเขาได้เกิดผลและพวกอิสราเอลได้สร้างพระวิหารให้เสร็จ หัวเรื่องของเล่มนี้คือ การตกแต่งพระวิหารและการถวายทรัพย์ที่ต้องใช้ในการตกแต่งนั้น เขาอยู่สมัยเดียวกันกับเศคาริยาห์และมาลาคี (1:1)

หนังสือฮักกัยมีอยู่ 5 ภาค และแต่ละภาคเริ่มต้นด้วยคำว่า □พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัย□ (1:1; 1:3; 2:1; 2:10; 2:20)

1 ณ วันที่หนึ่ง เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดารีอัส พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัย ผู้พยากรณ์ ถึงเศรบบาเบลบุตรชายเชลลิกีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และถึงโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต ว่า

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในเยรูซาเล็มจะถูกพระเจ้าลงโทษ

2 □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งไว้ว่า ประชาชนเหล่านี้กล่าวว่า เวลานั้นยังไม่มาถึง คือเวลาที่จะสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์□ 3 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์จึงมาถึงโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า

ประชาชนเริ่มสร้างพระวิหารใหม่

4 □โอ เจ้าทั้งหลาย ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวเจ้าเองอาศัยอยู่ในบ้านที่มีไม้ไผ่ แต่ส่วนพระนิเวศนี้ทิ้งให้พังทลาย 5 เพราะฉะนั้น บัดนี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร 6 เจ้าหว่านมาก แต่เกี่ยวน้อย เจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่ม แต่ก็ไม่เคยหายอยาก เจ้านั่งห่ม แต่ก็ไม่มีใครอุ่น ผู้ที่ได้ค่าจ้าง ก็ได้ค่าจ้างมาใส่ถุงที่มีรู 7 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งไว้ว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร 8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปทีเนินเขาและนำไม้มาสร้างพระนิเวศ เราจะมีศุภพินิจในพระนิเวศนั้น และเราจะได้รับเกียรติ 9 เจ้าทั้งหลายหวังได้มาก แต่ถูกเถิด ก็ได้น้อย และเมื่อเจ้านำผลมาบ้านของเจ้า เราก็กินมันไปเสีย พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ทำไมเป็นอย่างนั้นเล่า ก็เพราะนิเวศของเราพังทลายอยู่ ฝ่ายเจ้าต่างก็สละงานอยู่กับเรื่องบ้านของตน 10 เพราะฉะนั้น ท้องฟ้าที่อยู่เหนือเจ้าจึงยังน้ำค้างไว้เสีย และโลกก็ยึดพืชผลของมันไว้เสีย 11 และเราก็กินความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดินและเนินเขา มาสู่ข้าว น้ำองุ่นใหม่ และน้ำมัน มาสู่สิ่งต่างๆซึ่งดินอานวยผล สุนัขและสัตว์ และมาสู่ฝูงงานทั้งสิ้นซึ่งมือกระทำไว้□ 12 แล้วเศรบบาเบล บุตรชายเชลลิกีเอลและโยชูวา บุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต พร้อมกับประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และถ้อยคำของฮักกัยผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายได้ทรงใช้ท่านมา และประชาชนก็เกรงกลัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 13 แล้วฮักกัย ทูตของพระเยโฮวาห์ จึงกล่าวแก่ประชาชนตามกระแสรับสั่งของพระเยโฮวาห์ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราอยู่กับเจ้าทั้งหลาย□ 14 และพระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจเศรบบาเบลบุตรชายเชลลิกีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และทรงเร้าใจของโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต และเร้าใจประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่นั้น เขาทั้งหลายก็มาทำงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของเขาทั้งหลาย 15 ณ วันที่สิบสองเดือนที่หก ในปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดารีอัส

2

พระสัญญาของพระเจ้าถึงพระวิหารยิ่งใหญ่ในสมัยที่พระคริสต์เสด็จกลับมา

1 ณ วันที่สิบเอ็ด เดือนที่เจ็ด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า 2 □จงกล่าวแก่เศรบบาเบลบุตรชายเชลลิกีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และแก่โยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่เถิด ว่า 3 ใครบ้างที่เหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่านนั้น ที่เห็นพระนิเวศนี้ครั้งเมื่อมีสงครามเกิดขึ้น บัดนี้ท่านเหล่านั้นเห็นเป็นอย่างไร มองดูแล้วเปรียบกันไม่ได้เลยใช่ไหม 4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ เศรบบาเบลเอ๋ย แม้กระนั้นก็ดี จงกล่าวหาญเถิด โอ โยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิตเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้และ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงทำงานเถิด เพราะเราอยู่กับเจ้า 5 ตามถ้อยคำซึ่งเราได้ทำเป็นพันธสัญญาไว้กับเจ้า เมื่อเจ้าทั้งหลายออกจากอียิปต์ วิญญาณของเราอยู่ท่ามกลางเจ้า อย่างล้นเลย 6 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งไว้ว่า อีกสักหน่อย เราจะขยายท้องฟ้าและโลก ทะเลและแผ่นดินแห่ง อีกครั้งหนึ่ง 7 เราจะขยายประชาชาติทั้งสิ้น เพื่อความปรารถนาของประชาชาติทั้งสี่จะได้เข้ามา เราจะบรรจุนิเวศนี้ให้เต็มด้วยสงสารดี พระเยโฮวาห์จอม

โยฮาคิมตั้งนี้แหละ 8 เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยฮาคิมตั้งนี้แหละ 9 พระเยโฮวาห์จอมโยฮาคิมสร้างราศีของพระนิเวศครั้งหลังนี้จะยิ่งกว่าครั้งเดิมนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยฮาคิมสร้าง และเราจะให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุขในสถานที่นี้□

ทรงเตือนประชาชนเพราะเขาจะเลยในการเตรียมพระวิหาร

10 เมื่อวันทียิสิบสี เดือนที่เก้า ในปีที่สองของรัชกาลดาริอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า 11 □พระเยโฮวาห์จอมโยฮาคิมตั้งนี้ว่า จงถามบรรดาปุโรหิตเกี่ยวกับราชบัญญัติเถิดว่า 12 □ถ้าผู้ใดขายเสื้อคลุมทำพกห่อเนื้อบริสุทธิ์ไป หากว่าขายเสื้อตัวนั้น ไปถูกขมบึ้งหรือแกง หรือน้ำมัน หรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ สิ่งนั้นจะพลอยบริสุทธิ์ไปด้วยหรือไม่□ □พวกปุโรหิตตอบว่า □ไม่บริสุทธิ์□ 13 แล้วฮักกัยจึงถามว่า □ถ้าคนหนึ่งคนใดที่มลทินเพราะไปถูกศพมา แล้วมาถูกสิ่งเหล่านี้เข้า สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วยหรือไม่□ ปุโรหิตตอบว่า □สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วย□ 14 ฮักกัยจึงตอบว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อหน้าเราชนชาตินี้เป็นอย่างนั้นและประชาชาตินี้ก็เป็นอย่างนั้น ผลงานทุกอย่างที่มีมือของเขากระทำเป็นอย่างนั้นด้วย และสิ่งใดๆที่เขาถวายบูชาที่นั่น ก็เป็นมลทิน 15 บัดนี้ จงพิจารณาเถิดว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจะเกิดเหตุอะไรขึ้นบ้าง คือก่อนที่ศิลาก้อนหนึ่งจะวางซ้อนบนศิลาก้อนหนึ่งในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ 16 ก่อนสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เมื่อผู้ใดมายังกองข้าวคิดว่าจะดวง ได้ยิสิบสี ก็มีแต่ยิสิบสี เมื่อผู้หนึ่งมาถึงบ่อน้ำมันเพื่อตักเอาหาลีบสี ก็มีแต่ยิสิบสี 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้โจมตีเจ้าและผลงานทั้งสิ้นจากมือของเจ้าด้วยให้ข้าวมาน และขึ้นรา และด้วยลูกเห็บ แต่เจ้าทั้งหลายก็ยังไม่หันมาหาเรา 18 จงพิจารณาตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คือวันทียิสิบสี เดือนที่เก้า คือตั้งแต่วันที่วางรากฐานแห่งพระวิหารของพระเยโฮวาห์ จงพิจารณาดู 19 ยังมีข้าวตอกค้างอยู่ในถังบ้างหรือ ถาดองุ่น ต้นมะเดื่อ และต้นทับทิมกับต้นมะกอกเทศยังไม่เกิดผลหรือ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะอานวยพรแก่เจ้า□

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระเจ้าจะทรงทำลายอาณาจักรทั้งหลายแห่งโลก

20 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงฮักกัยเป็นครั้งที่สองเมื่อวันทียิสิบสีของเดือนนั้นว่า 21 □จงพูดกับเศรุบบาเบลผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ว่า เราจะเขย่าห้องฟ้าและโลก 22 และเราจะคว่ำพระที่นั่งของบรรดาราชอาณาจักร เราจะทำลายเรียวแรงของบรรดาราชอาณาจักรแห่งประชาชาติ และจะคว่ำถรณ์กับผู้ซบเซา มาและผู้ซบเซาซึ่งจะต้องล้มลง คือทุกคนจะต้องล้มลงด้วยดาบแห่งพี่น้องของเขา 23 พระเยโฮวาห์จอมโยฮาคิมสร้าง ในวันนี้เราจะรับเจ้า โอ เศรุบบาเบล บุตรชายเซอัลทิเอล ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำเจ้าให้เป็นดังแหวนตรา เพราะเราได้เลือกสรรเจ้าแล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยฮาคิมตั้งนี้แหละ□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือเศคาริยา

หนังสือเล่มนี้ได้ชื่อจากผู้เขียนคือ เศคาริยาห์ ซึ่งเป็นบุตรเบเรคิยาห์ ซึ่งเป็นบุตรอดิโด (1:1) เขาอยู่ในเชื้อวงศ์ของบุโรหิต ตามหนังสือเอสรา 5:1 และ 6:14 เศคาริยาห์ได้รับใช้พร้อมกับฮักกัยในการฟื้นฟูแห่งการสร้างพระวิหาร และเขาได้พยากรณ์ ในปีก่อน ค.ศ. 520 และ 518 (1:1, 7; 7:1) ทั้งเขากับฮักกัยได้ประกาศถึงเรื่องการมีสักการและความบาปทั้งหลายแห่งชาติอิสราเอล

เครื่องหมายต่างๆซึ่งเศคาริยาห์ได้ใช้ในการพยากรณ์มีคำอธิบายในเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ เขาได้พยากรณ์ถึงตอนที่พระเยซูทรงถูกลาเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม (9:9) การที่พระเยซูทรงเป็น □กึ่ง□ แห่งราชวงศ์ของดาวิด (อสย 11:1-5) และการปรากฏของพระเยซูต่อพวกยิวในตอนที่พวกยิวนั้นจะได้รับความรอด เขาได้พยากรณ์ถึงรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระเยซู การรวบรวมของอิสราเอล การที่ผู้ทรยศต่อพระคริสต์จะสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม การที่พระเยซูจะทรงช่วยกรุงเยรูซาเล็มให้พ้นจากการสู้รบนั้น และถึงอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

ผู้พยากรณ์เศคาริยาห์ตักเตือนประชาชน

1 ในเดือนที่แปด ปีที่สองแห่งรัชกาลดารีอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอดิโด ผู้พยากรณ์ว่า 2 □พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง 3 เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงกลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ และเราจะกลับมาหาเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 4 อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเจ้า ซึ่งบรรดาผู้พยากรณ์คนก่อนๆร้องบอกเขาว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงหันกลับเสียจากทางชั่วของเจ้า และจากการกระทำที่ชั่วของเจ้าเกิด□ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เขาไม่ได้ยินและมีได้ฟังเรา 5 บรรพบุรุษของเจ้า เขาอยู่ที่ไหน พวกผู้พยากรณ์เล่า เขามีชีวิตอยู่เป็นนิตย์หรือ 6 แต่ถ้อยคำของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาแก่ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราได้ติดตามบรรพบุรุษของเจ้าที่นั่น ใช้หรือ จนเขากลับใจแล้วกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงดำริว่าเราจะทรงกระทำแก่เราประการใด ในเรื่องทางและการกระทำของเรา พระองค์ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น□ □

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าชี้ม้าสีแดง

7 เมื่อวันทียี่สิบสี่ เดือนที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเชบัท ในปีที่สองแห่งรัชกาลดารีอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอดิโด ผู้พยากรณ์ว่า 8 □ณ กลางคืนวันหนึ่งข้าพเจ้าได้มองเห็นดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งซึ่งม้าสีแดง ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวที่ลานหุบเขา ณ เบื้องหลังท่านผู้นั้นมีม้าสีแดง สีแสด และสีขาว 9 แล้วข้าพเจ้าจึงถามว่า □โอ นายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร□ ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า □เพราะสำแดงให้เจ้าทราบว่า เหล่านี้คืออะไร□ 10 เหตุฉะนั้นชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวจึงบอกว่า □เหล่านี้คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ไปเที่ยวตรวจตราโลก□ 11 และเขาเหล่านั้น ได้ตอบทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวว่า □เราได้ตรวจตราโลกแล้ว ดูเถิด ทั้งโลกก็นิ่งสงบอยู่□

พระเจ้าทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็มหลังจากการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีแล้ว

12 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา อิกนานเท่าใดพระองค์จะไม่ทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงกริ้วมาเจ็ดสิบปีแล้ว พระเจ้าข้า□ 13 และพระเยโฮวาห์ทรงตอบทูตสวรรค์ผู้สนทนากับข้าพเจ้า เป็นพระวาจาที่ประเสริฐและเล้าโลมใจ 14 ทูตสวรรค์ผู้สนทนากับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □จงร้องว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เรามีความหวังแก่กรุงเยรูซาเล็ม คือกรุงศิโยนเป็นที่ยิ่ง 15 เราโกรธประชาชนชาติมากที่อยู่อย่างสบายๆ เพราะเมื่อเราโกรธแต่น้อย เขาก็ก่อภัยพิบัติเกินขนาด 16 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เรากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความรัก และพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จะต้องสร้างนิเวศของเราขึ้นไว้ในนั้น และซึ่งเชือกวัดไว้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม 17 จงร้องอีกว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เมืองทั้งหลายของเรazole ไพบูลย์ท่วมท้นไปด้วยความมั่งคั่งอีก และพระเยโฮวาห์จะปลอบศิโยน และเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง□ □

นิมิตเรื่องเขาสี่เขากับขางไม้สี่คน

18 ข้าพเจ้าจึงเผยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีเขาสี่เขา 19 ข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า □เหล่านี้คืออะไร□ ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า □เหล่านี้คือเขาที่ขวิดยูดาห์ อิสราเอล และ เยรูซาเล็ม ให้กระจัดกระจายไป□ 20 แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นขางไม้สี่คน 21 และข้าพเจ้าจึงถาม

ว่า □ คนเหล่านี้มาทำอะไรกัน □ พระองค์ทรงตอบว่า □ เขาเหล่านี้มาขวิดยูดาห์ให้กระจัดกระจายไป จนไม่มีผู้ใดยกศีรษะขึ้นได้อีก และข้างเหล่านี้มากระทำให้เขาหวาดกลัว เพื่อจะเหวี่ยงลงซึ่งเขาแห่งประชาชาติ ที่ยกเขาของตนมาขวิดแผ่นดินยูดาห์ให้กระทำให้กระจัดกระจายไป □

2

การวัดกรุงเยรูซาเล็มแห่งอนาคต

1 ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิด ชายคนหนึ่งมีเชือกวัดอยู่ในมือและ 2 ข้าพเจ้าจึงถามว่า □ ท่านจะไปไหน □ เขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า □ จะไปวัดเยรูซาเล็มดูว่า กว้างเท่าใด ยาวเท่าใด □ 3 และดูเถิด ทูตสวรรค์ที่ได้อิสราเอลกับข้าพเจ้าก็ก้าวออกไป และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ก้าวออกไปพบกับท่าน

ในยุคอาณาจักร 1000 ปี เยรูซาเล็มจะรับพระพร

4 และบอกท่านว่า □ บัซซัน บอกลาชายหนุ่มคนนั้นว่า □ จะมีคนมาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มอย่างกับเมืองที่ไม่มีกำแพงล้อม เพราะว่าเป็นประชาชนและสัตว์เลี้ยงในนั้นจะมีมากมาย 5 เพราะว่าเราจะเป็นเหมือนกำแพงเพลิงล้อมเธอไว้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และเราจะเป็นสง่าราศีในเมืองนั้น 6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เฮ้ เฮ้ จงหนีไปให้พ้นจากแผ่นดินเหนือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้แผ่พวกเจ้าออกดังลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า 7 โอ ศิโยนแอ๋ย เจ้าผู้ที่อยู่กำบังมือของบาบิโลน จงหนีไป 8 เมื่อสง่าราศีมาแล้ว พระองค์ทรงใช้เราให้ไปยังประชาชาติที่ปล้นเจ้า เพราะว่าผู้ใดได้แต่ต้องเจ้า ก็ได้แต่ต้องแก่พระเนตรของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า 9 เพราะ ดูเถิด เราจะส่งมือของเราเหนือเขา และเขาจะเป็นของถูกปล้นให้แก่นกและสัตว์ป่า 10 และเราจะได้ทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาใช้ข้าพเจ้ามา 11 โอ บุตรสาวแห่งศิโยนแอ๋ย จงร้องเพลงและรำวงเถิด เพราะดูเถิด เรามาและจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 12 และประชาชาติเป็นอันมากจะสมทบกันเข้าเป็นฝ่ายพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และเจ้าจะทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามายังเจ้า 13 และพระเยโฮวาห์จะทรงรับยูดาห์เป็นมรดก เป็นส่วนของพระองค์ในแผ่นดินบริสุทธิ์ และจะเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง □ 14 โอ บรรดาเนื้อหนังเอ๋ย จงนั่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงดินและเสด็จจากที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว

3

โยชูวาสวมเครื่องแต่งกายแห่งความชอบธรรม

1 แล้วท่านได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็น โยชูวามหาบุรุษ ซึ่งยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ และชาตานยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะขัดขวางท่าน 2 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า □ โอ ชาตาน พระเยโฮวาห์ตรัสห้ามเจ้าเถอะ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงห้ามเจ้าเถิด นี่ไม่ใช่ดินพินที่ฉวยออกมาจากไฟดอกหรือ □ 3 ฝ่ายโยชูวานั้นสวมเครื่องแต่งกายสกปรก ยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ 4 และทูตสวรรค์จึงบอกผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า □ จงเปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่สกปรกจากท่านเสีย □ และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า □ ดูเถิด เราได้เอาความชั่วช้าออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าอันสะอาด □ 5 และข้าพเจ้าว่า □ จงให้เขาทั้งหลายเอาผ้ามาลาสอาดมา โภทศิระของข้าพเจ้า □ เขาจึงเอาผ้ามาลาสอาดมา โภทศิระของข้าพเจ้า และสวมเครื่องแต่งกายให้ท่าน และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ยืนอยู่ 6 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงกล่าวแก่โยชูวาว่า 7 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าดำเนินในหนทางของเรา และรักษากฎคำขั้บของเรา เจ้าจะได้ปกครองนิเวศของเรา และดูแลบริเวณของเรา และเราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้เหล่านั้นที่ยืนอยู่ที่นั่น

โยชูวาเปรียบได้กับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระอังกูร

8 โอ โยชูวามหาบุรุษ จงฟังเถิด เจ้าและสหายของเจ้าผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเจ้า เพราะคนเหล่านี้เป็นหมายสำคัญ ดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรา คือ พระอังกูร 9 เพราะว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงดูสิลาซึ่งเราตั้งไว้หน้าโยชูวา เป็นสิลาก้อนเดียวที่มีเจ็ดตา ดูเถิด เราจะสลักบนศิลานั้น และเราจะเปลื้องความชั่วช้าของแผ่นดินนี้ออกไปเสียในวันเดียว 10 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มาได้เถาองุ่นและได้ต้นมะเดื่อ □

4

คืนประทีปทำด้วยทองคำกับต้นมะกอกเทศสองต้น

¹ และทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีก และปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา ² และท่านถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นเชิงเทียนห้าด้วยทองคำส่วนอันหนึ่ง มีขามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้นเจ็ดดวง และมีท่อเจ็ดอันนำไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ ³ และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้างๆ อยู่ข้างขวาขามนั้นต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง ⁴ และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้านายเจ้าข้า นี่คืออะไร ⁵ ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบหรือ ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบ ⁶ แล้วท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นพระวณะของพระเยโฮวาห์ที่ให้ไว้กับเศรบบาเบลว่า มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธิ์านุภาพ แต่ด้วยวิญญานของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ⁷ โอ ภูเขาใหญ่ เจ้าเป็นอะไรเล่า ต่อหน้าเศรบบาเบลเจ้าจะเป็นที่ราบ และท่านจะนำศิลาก้อนที่อยู่ยอดออกมาท่ามกลางการให้ร้องว่า ข้าพเจ้าจริง พระวิหาร งามจริง ⁸

เศรบบาเบลจะสร้างพระวิหารให้สำเร็จ

⁸ ยิ่งกว่านั้นพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้ากล่าวว่า ⁹ ข้าพเจ้าของเศรบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้ และมีมือของเขาส่งสร้างให้สำเร็จ แล้วเจ้าจะทราบ ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาเจ้าทั้งหลาย ¹⁰ เพราะว่าผู้ใดที่ดูหมิ่นวันแห่งการเล็กน้อย เพราะเขาจะเปรมปรีดี และจะได้เห็นสายดังที่อยู่ ในมือของเศรบบาเบลพร้อมกับสิ่งทั้งเจ็ดนี้ ซึ่งคือบรรดาพระเนตรของพระเยโฮวาห์ซึ่งมองอยู่ทั่วพิภพ ¹¹

พยานสองคน (ว 11)

¹¹ แล้วข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า ต้นมะกอกเทศสองต้นที่อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของเชิงเทียนนั้นคืออะไร ¹² และข้าพเจ้าถามท่านเป็นครั้งที่สองว่า ข้าพเจ้าทั้งสองของต้นมะกอกเทศ ซึ่งอยู่ข้างท่อทองคำทั้งสอง ซึ่งเทน้ำมันออกนั้นคืออะไร ¹³ ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบหรือ เหล่านี้คืออะไร ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ ¹⁴ แล้วท่านจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิม เป็นผู้ยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น ¹⁵

5

หนังสือม้วนหนึ่งที่เหาะอยู่ เป็นคำสาปแช่ง

¹ ข้าพเจ้าหันกลับและเงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็น ดูเถิด หนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่นั้น ² ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้าแลเห็นหนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่ มันทวยี่สิบศอก และกว้างสิบศอก ³ แล้วท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้านี้เป็นคำสาปที่แผ่ออกไปทั่วพื้นแผ่นดินทั้งสิ้น ผู้ที่ทำการโจรกรรมทุกคนจะต้องถูกขจัดออก ตั้งแต่บัดนี้ไปตามความในหนังสือม้วนนั้น และทุกคนที่ปฏิญาณจะต้องถูกขจัดออกตั้งแต่บัดนี้ไปตามที่กำหนดไว้ ⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราส่งคำสาปนั้นออกไป และคำนั้นจะเข้าไปในเรือนของโจร และในเรือนของคนที่มีปฏิญาณเท็จโดยออกนามของเรา และคำนี้จะค้างคั่นอยู่ในเรือน ปล่อยให้เรือนนั้นเสียทั้งตัวไม้และศิลา ⁵

เอฟาห์ที่ออกไป

⁵ ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ออกมาพูดกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าเห็นหน้าขึ้นดูว่า สิ่งที่อยู่ออกไปนั้นคืออะไร ⁶ ข้าพเจ้าจึงว่า ข้าพเจ้านั้นคืออะไร ท่านจึงตอบว่า ข้าพเจ้านั้นคือเอฟาห์ที่ออกไป และท่านจึงว่า ข้าพเจ้านั้นคือสิ่งคล้ายคลื่นในแผ่นดินทั้งสิ้น ⁷ และ ดูเถิด ตะกั่วหนึ่งตะลันต์ก็ถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในเอฟาห์นั้น ⁸ และเขากล่าวว่า ข้าพเจ้าคือความชั่ว และท่านก็ผลักนางนั้นเข้าไปในเอฟาห์ แล้วก็ผลักลูกน้ำหนักที่ทำด้วยตะกั่วนั้นเปิดปากมันไว้ ⁹ แล้วข้าพเจ้าก็เงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีผู้หญิงสองคนออกมาหนึ่ง มีลมอยู่ในปีกของนาง นางมีปีกเหมือนปีกของนกกระสาตา และนางก็ยกเอฟาห์ขึ้นระหว่างโลกและฟ้าสวรรค์ ¹⁰ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้านั้นจะนำเอฟาห์ไปที่ไหน ¹¹ ท่านตอบข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไปยังแผ่นดินชินารไปสร้างเรือนไว้ให้เอฟาห์ เมื่อเตรียมอย่างนี้เสร็จแล้ว นางเหล่านั้นจะวางเอฟาห์ไว้บนฐานของมัน ¹²

6

รถรบสี่คัน

¹ และข้าพเจ้าได้หันกลับ เงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็น ดูเถิด มีรถรบสี่คันออกมากระหว่างภูเขาสองลูก ภูเขาเหล่านั้นเป็นภูเขาของสัมฤทธิ์ ² รถรบคันแรกเทียมม้าแดง รถรบคันที่สองม้าดำ ³ รถรบคันที่สามม้าขาว รถรบคันที่สี่ม้าดำสีเทา ⁴ แล้วข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้านายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร ⁵ และทูตสวรรค์นั้นตอบข้าพเจ้าว่า เหล่านี้เป็นวิญญานสี่ดวงแห่งฟ้าสวรรค์ ซึ่งออกมาหลังจากที่ได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้นแล้ว ⁶ ม้าดำตรงไปยังประเทศเหนือ ตัวขาวติดตามม้า

คำไป และตัวสีต่างตรงไปยังประเทศใต้□ 7 และตัวสีเทาออกไป พวกมันก็ร้อนใจที่จะออกไปและตรวจตราพื้นพิภพ และท่านกล่าวว่า □ ไปดู□ ไปตรวจตราพิภพ□ ดังนั้นม้าเหล่านั้นจึงตรวจตราพิภพ 8 แล้วท่านจึงร้องบอกข้าพเจ้าว่า □ ดูเถิด ม้าเหล่านี้ที่ไปยังประเทศเหล่านั้น ได้กระทำให้อัจฉริยะญาณของเราสงบนิ่งในประเทศเหนือ□

การสวมมงกุฎบนศีรษะของโยชูวา เปรียบได้กับพระคริสต์ ผู้เป็นมหาปุโรหิตและกษัตริย์

9 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 10 □จงนำเอาเฮลเดย์ โทบิยาห์ และเยคายาห์ไปเสียจากบรรดาเซลย ผู้ซึ่งกลับจากบาบิโลน ในวันเดียวกันนั้นไปยังเรือนของโยสิยาห์ บุตรชายเศฟันยาห์ 11 จงเอาเงินและทองคำทำเป็นมงกุฎหลายมงกุฎ และสวมบนศีรษะของโยชูวาบุตรชายเยโฮซาก มหาปุโรหิต 12 และกล่าวแก่เขาว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระอังกูร เพราะท่านจะไพบูลย์ในสถานที่ของท่าน และจะสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ 13 ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และจะรับเกียรติศักดิ์ และจะประทับและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็นปุโรหิตอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และการหูก้อนอย่างสันติจะมีอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง□ 14 และมงกุฎเหล่านั้นจะอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ เพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงเฮลเดย์ โทบิยาห์ เยคายาห์ และเฮน บุตรชายของเศฟันยาห์ 15 บรรดาผู้ที่อยู่ห่างไกลจะมาช่วยสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอย่างเคร่งครัด สิ่งนั้นจะเป็นไปดังกล่าวนั้น□

7

ทรงดีเตือนการอดอาหารที่ไม่จริงใจ

1 ต่อมาในปีที่สี่ของรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอุส พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ ณ วันที่สี่เดือนที่เก้า ซึ่งเป็นเดือนคิสลิว 2 เมื่อพวกเขาได้ใช้ให้ซาเรเซอร์และเรเกมเมเลค พร้อมกับพรรคพวกของเขา ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า ทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 3 และร้องขอตอบบรรดาปุโรหิตที่พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา และต่อผู้พยากรณ์ว่า □ครุฑที่ข้าพเจ้าจะไว้ทุกขและปลีกตัวออกในเดือนที่ห้า อย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้วเป็นหลายปีนั้นหรือไม่□ 4 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า 5 □จงกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินและแก่บรรดาปุโรหิตว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายอดอาหารและไว้ทุกขในเดือนที่ห้าและในเดือนที่เจ็ด ตั้งเจ็ดสิบปีนั้น เจ้าได้อดอาหารเพื่อเราคือเราเองหรือ 6 และเมื่อเจ้ารับประทานและเมื่อเจ้าดื่ม เจ้าก็รับประทานเพื่อตัวเจ้าเอง และดื่มเพื่อตัวเจ้าเองมิใช่หรือ 7 ในเมื่อเยรูซาเล็มมีคนอยู่และมั่งคั่ง มีหัวเมืองล้อมรอบ ภาคใต้และแดนที่ราบก็มีคนอยู่ เจ้าควรจะฟังพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศโดยผู้พยากรณ์รุ่นก่อนๆ มิใช่หรือ□

จงแสวงหาพระเจ้า ความซื่อสัตย์และความปราณี

8 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ว่า 9 □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงพิพากษาตามความจริง ทุกคนจงแสดงความเมตตากรุณาและความสงสารต่อพี่น้องของตน 10 อย่าบีบบังคับหญิงม่ายลูกกำพร้าพ่อ คนต่างด้าวหรือคนยากจน และอย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อพี่น้องของตน□ 11 แต่เขาปฏิเสศไม่ยอมฟังและหันปาดือเข้าใส่ และอุดหูของเขาเสียเพื่อเขาจะไม่ได้ยิน 12 เออ เขาได้กระทำใจของเขาเหมือนก้อนหินแข็งเกรงว่าเขาจะได้ยินพระราชบัญญัติและพระวจนะ ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงส่งไปทางผู้พยากรณ์รุ่นก่อนโดยพระวิญญาณของพระองค์ เหตุฉะนั้นพระพิโรธอันยิ่งใหญ่จึงได้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา 13 ดังนั้นต่อมาพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □เมื่อเราร้องเรียก เขาไม่ฟังฉันใด เมื่อเขาร้องทูลเราก็ไม่ฟังฉันใด 14 และเราก็ให้เขากระจัดกระจายไปด้วยลมหมุนท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาไม่รู้จัก ดังนั้นแผ่นดินจึงรกร้างอยู่เบื้องหลังเขา ไม่มีใครผ่านไปหรือกลับเข้าไป เพราะเขาได้ปล่อยให้แผ่นดินที่นาพึงพอใจนั้นรกร้างไปเสียแล้ว□

8

บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าต่ออิสราเอลไม่เปลี่ยนแปลง

1 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราหวงแหนศิโยนด้วยความหวงแหนอันยิ่งใหญ่ และเราหวงแหนเธอด้วยความกริ้วมาก 3 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เรากลับไปยังศิโยน และจะอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาจะเรียกเยรูซาเล็มว่าเมืองแห่งความจริง และเรียกภูเขาของพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่าภูเขาบริสุทธิ์ 4 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ชายชราและหญิงสาวจะอาศัยอยู่ตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มอีก ต่างก็มีไม้เท้าอยู่ในมือเพราะอายุมากทีเดียว 5 และถนนทั้งหลายในเมืองนั้นก็จะเต็มไปด้วยเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นอยู่ทั่วไป 6 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดในสายตาของประชาชนที่เหลื่ออยู่ในสมัยนั้นแล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส

สาว ก็น่าจะประหลาดในสายตาของเราด้วยมิใช่หรือ ⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะช่วยประชาชนของเราให้รอดพ้นจากประเทศตะวันออกและจากประเทศตะวันตก ⁸ และเราจะพาเขาทั้งหลายให้มาอาศัยอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย ด้วยความจริงและความชอบธรรม

ประชาชนจงเชื่อฟังถ้อยคำของพวกผู้พยากรณ์

⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงให้มือของเจ้าทั้งหลายแข็งแรง คือเจ้าทั้งหลายผู้ได้อินถ้อยคำเหล่านี้ในกาลนี้ซึ่งมาจากปากผู้พยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในวันที่ได้วางรากฐานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าจะได้ก่อสร้างพระวิหารนั้นขึ้น ¹⁰ เพราะว่าก่อนสมัยนั้น ไม่มีคำจ้างให้แก่คนหรือให้แก่สัตว์ ทั้งผู้ที่เข้าออกก็ไม่มีสันติภาพเพราะเหตุภัยพิบัตินั้น เพราะเราปล่อยให้คนทั้งหลายต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน ¹¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แต่บัดนี้เราจะไม่กระทำต่อประชาชนที่เหลืออยู่อย่างกับสมัยก่อน ¹² เพราะว่ามันลิดพิชจะเกิดเจริญงอกงาม เกาถองุ่นจะมีลูกและแผ่นดินจะให้ผล และท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง และเราจะกระทำให้ประชาชนที่เหลืออยู่นี้ถือกรรมสิทธิ์สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ¹³ โอ วงศ์วานยูดาห์และวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าเคยเป็นที่สาปแช่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ให้เขาแข่งขันไต่ ต่อมาเราจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นและเจ้าจะได้เป็นแหล่งพระพรนั้นนั้น อย่างกล้วย แดง ให้มือของเจ้าชูแข็งแรงเถิด ¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อบรรพบุรุษของเจ้าชั่วช้าให้เราโกรธนั้น เราก็ตั้งใจว่าจะลงโทษเจ้า เรามิได้หย่อนความตั้งใจลง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้และ ¹⁵ ดังนั้น ในวันเหล่านี้เราตั้งใจอีกว่า เราจะกระทำต่อเยรูซาเล็มและต่อวงศ์วานยูดาห์ อย่างกล้วย ¹⁶ ต่อไปนี่เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายพึงกระทำ จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน จงให้การพิพากษาที่ประตูเมืองของเจ้าเป็นตามความจริงและกระทำเพื่อสันติ ¹⁷ อย่าคิดอุบายชั่วในใจ ต่อเพื่อนบ้าน อย่ารักคำปฏิญาณเท็จ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เราเกลียดชัง □ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้และ ¹⁸ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า ¹⁹ □ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า การอดอาหารในเดือนที่สี่ การอดอาหารในเดือนที่ห้าและการอดอาหารในเดือนที่เจ็ด และการอดอาหารในเดือนที่สิบ จะเป็นที่ยึดความบันเหิงและความร่ำไร และเป็นการเลี้ยงให้ชื่นชมแก่วงศ์วานยูดาห์ เหตุฉะนั้นเจ้าจงรักความจริงและสันติภาพ

เยรูซาเล็มจะเป็นเมืองหลวงของทั้งโลก

²⁰ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ประชาชาติทั้งหลายยังจะมา คือประชาชนที่ยังอาศัยอยู่ในหัวเมืองอันมากมาย ²¹ ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาชาวเมืองอีกเมืองหนึ่ง กล่าวว่า □ ให้เราไปกันหนึ่ไปทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย □ ²² เออ ประชาชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และบรรดาประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธาในเยรูซาเล็ม และทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ต่อมาในสมัยนั้นสิบคนจากประชาชาติทุกภาษาจะยึดชายเสื้อคลุมของยิวคนหนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า □ ขอให้เราไปกับท่านเถิด เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน □ □

9

คำตรัสของพระเจ้าเรื่องประเทศต่างๆ ที่อยู่ล้อมรอบ

¹ ภาระแห่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มีให้ดูรากล และเมืองดามัสกัสจะเป็นที่พักสงบสำหรับที่นั้น เมื่อดาวิดมณะยัจะแสวงหาพระเยโฮวาห์ แม้กระทั่งอิสราเอลทุกตระกูลด้วย ² เมืองฮามัทซึ่งมีเขตแดนติดกันก็รวมอยู่ด้วย ไทรกับไซดอน แม้จะเป็นเมืองฉลาดก็ตาม ³ ไทรได้สร้างป้อมปราการให้แก่ตนเอง และสะสมเงินไว้เป็นกองอย่างกองฝุ่น และทองคำเนื้อดีอย่างโคลนตามถนน ⁴ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดเอาข้าวของของเมืองนี้ไปเสีย และเหรียญอานาจของเมืองนี้ลงไปโน้ทะเล และเมืองนี้จะถูกไฟเผาผลาญเสีย ⁵ เมืองฮัทเคลโอนจะเห็นและกลัว เมืองกาซาจะเห็น และมีความเศร้าโศกอย่างยิ่ง เมืองเอโครนด้วยเหมือนกัน เพราะความหวังของเมืองนี้จะเป็นที่น้ำลายอาบ กษัตริย์จะพินาศจากเมืองกาซา เมืองฮัทเคลโอนจะไม่มีคนอาศัยอยู่ ⁶ ลูกนอกกฎหมายจะมาอยู่ในเมืองฮัทโดด เราจะตัดความหึงผยองของคนฟิลิสเตียออกเสีย ⁷ เราจะไม่เอาเลือดของเขากองไปจากปากของเขา และเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนออกไปจากระหว่างซี่ฟันของเขาเสีย แต่คนที่เหลืออยู่ คือเขาเองจะอยู่เพื่อพระเจ้าของเรา จะเป็นเหมือนผู้ครอบครองคนหนึ่ง ในยูดาห์ และเอโครนจะเหมือนคนเขมร ⁸ และเราจะตั้งค่ายรอบนิเวศของเราเป็นกองยาม เพื่อจะมีให้ผู้ใดเดินทัพไปมาได้ จะไม่มีผู้บีบบังคับผ่านพวกเขาไปอีก เพราะบัดนี้เราเห็นกับตาของเราเอง

คำพยากรณ์เรื่องการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มิชยของพระคริสต์

⁹ โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงให้ร้อง ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา ¹⁰ เราจะไม่ขจัดรถรบเสียจากเอเฟราอิม และม้าเสียจากเยรูซาเล็ม ธนูสงครามจะถูกขจัดเสียด้วย และท่านจะบัญชา

สันติให้มีแก่ประชาชนชาติทั้งหลาย อาณาจักรของท่านจะมีจากทะเลขึ้นไปถึงทะเลโน้น และจากแม่น้ำนั้น ไปถึงสุดปลายพิภพ ¹¹ ส่วนเจ้าแล้ว เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อเจ้า เราจะปลดปล่อยเชลยในพวกเจ้าให้เป็นอิสระจากบ่อแห่งนั้น ¹² นักโทษที่มีความหวังเย้ย จงกลับ ไปยังที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า คือวันนี้เอง เราประกาศว่า เราจะคืนแก่เจ้าสองเท่า ¹³ เพราะเราได้ตัดยูดาสเหมือนไค้คันธนู เราได้กระทำเอฟราอิมให้เป็นลูกธนู โอ คิโยนแอ๋ย เราปลุกเร้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าให้ต่อสู้กับบุตรชายทั้งหลายของเจ้านะ โอ กรีกแอ๋ย และแก่งเจ้าอย่างดาบของนักรบ ¹⁴ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏเหนือเขาทั้งหลาย และลูกธนูของพระองค์จะออกไปเหมือนฟ้าแลบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเป่าแตร และจะเสด็จไปในลมหมุนทิศใต้ ¹⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธินจะพิทักษ์รักษาเขาทั้งหลายไว้ และเขาทั้งหลายจะล้างผลาญและเหยียบลงด้วยนัยิงสลึงลง และจะดื่มและทำเสียงอึกทิกเพราะเหตุเหล้าองุ่น และจะอิมเหมือนขาม เปียกเหมือนนมแพะนบูซา ¹⁶ ในวันนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ดังฝูงแกะ เขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนกับเพชรพลอยที่อยู่ในมงกุฎ คือถูกยกขึ้นเหมือนธงในแผ่นดินของพระองค์ ¹⁷ ด้วยว่าความดีของพระองค์มากมายเพียงใด และความงามงามของพระองค์ยิ่งใหญ่แค่ไหน เมล็ดข้าวจะกระทำให้คนหนุ่มรื่นเริง และน้ำองุ่นใหม่จะทำให้หญิงสาวชื่นบาน

10

ในอนาคตยูดาสกับอิสราเอลจะฟื้นดังเดิม

¹ จงขอฝนจากพระเยโฮวาห์ในฤดูฝนชุกปลายฤดู ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงปั้นเมฆพายุ จะทรงประทานท่าฝนแก่มนุษย์ และผักในทุ่งนาแก่ทุกคน ² เพราะวาระปลูกเราปรารถนาบ้านพูดไม่ได้เรื่อง และพวกโอรกเห็นสิ่งหลอกลวง และเล่าความฝันเท็จ และให้คำเล่าโลมที่เปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้นประชาชนจึงหลงไปอย่างฝูงสัตว์ เขาทุกขใจเพราะขาดเมษบาล ³ เราโกรธเมษบาลอย่างรุนแรง และเราลงโทษบรรดาแพะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาเอาพระทัยใส่ฝูงสัตว์ของพระองค์คือวงศวานยูดาส และทรงกระทำเขาให้เป็นเหมือนม้าศึกอีกเหิมในสงคราม ⁴ ศิลาชุมเอกลอกออกมาจากเขา หมุดซึ่งเดินห่อออกมาจากเขา ศันธนูรบศึกออกมาจากเขา และผู้บีบบังคับทุกคนออกมาจากเขาด้วยกัน ⁵ เขาจะเป็นอย่างชายฉกรรจ์ในสงคราม เหยียบย่ำศัตรูไปในโคลนตามถนน เขาจะต่อสู้เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา เขาจะกระทำให้ผู้ที่ยูบนหลังม้ายุ่งเหยิง ⁶ เราจะหนุนกำลังวงศวานของยูดาส และเราจะช่วยวงศวานของโยเซฟให้รอด เราจะนำเขากลับมาอีกเพื่อให้เขาได้อาศัยอยู่เพราะเราสงสารเขา และเขาจะเป็นเหมือนว่าเรามาได้ทอดทิ้งเขา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เราจะฟังเขา ⁷ แล้วคนเอฟราอิมจะเป็นเหมือนชายฉกรรจ์ และจิตใจของเขาทั้งหลายจะเปรมปรีดิ์เหมือนได้ดื่มน้ำองุ่น เออ ลูกหลานของเขาจะได้เห็นและเปรมปรีดิ์ และจิตใจของเขาจะยินดีเหลือสิ้นในพระเยโฮวาห์ ⁸ เราจะผิวปากเรียกเขาและรวบรวมเขาเข้ามา เพราะเราได้ไล่เขาไว้แล้ว และเขาจะมีมากมายเหมือนกาลก่อน

อิสราเอลถูกกระจัดกระจายแล้วกลับคืนมา

⁹ แม้เราจะหว่านเขาไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่เขาจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลนั้น เขาจะดำรงชีวิตอยู่กับลูกหลานของเขาและกลับมา ¹⁰ เราจะนำเขากลับจากแผ่นดินอียิปต์ และรวบรวมเขามาจากอัสซีเรีย และเราจะนำเขามายังแผ่นดินกิเลอาดและเลบานอนจนจะไม่มีที่ให้เขาอยู่ ¹¹ พระองค์จะเสด็จผ่านข้ามทะเลแห่งความระทม และจะทรงทุบคลื่นทะเล และที่ลึกทั้งสี่ของแม่น้ำจะแห้งไป ความเห่อเหิมของอัสซีเรียจะตกต่ำ และคทาของอียิปต์จะพินาศไปเสีย ¹² เราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเข้มแข็งในพระเยโฮวาห์ และเขาจะดำเนินในพระนามของพระองค์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นแหละ

11

การปฏิเสธพระเมสสิยาห์

¹ โอ เลบานอนแอ๋ย จงเปิดบรรดาประตูของเจ้า เพื่อไฟจะได้เผาผลาญไม้สนสีดาร์ของเจ้าเสีย ² ต้นสนสามใบแอ๋ย จงรำให้เกิด เพราะไม้สนสีดาร์ล้มเสียแล้ว เพราะบรรดาไม้ที่สง่างามพินาศลงไปแล้ว โอ ต้นโอ๊กเมืองบาซันแอ๋ย จงรำให้เกิด เพราะป่าทึบถูกโค่นเสียแล้ว ³ ฟิงชี เสียงร่ำไห้ของเมษบาล เพราะสงสารคิโยนของเขาทั้งหลายก็ถูกทำลายไปแล้ว ฟิงชี เสียงสิงโตหนุ่มคำราม เพราะว่าความภูมิใจแห่งแม่น้ำจอร์แดนก็ร้างเปล่า ⁴ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสดังนี้ว่า ๏จงเลี้ยงฝูงแพะแกะที่ต้องถูกฆ่า ⁵ บรรดาผู้ที่เชื่อมั่นไปก็ฆ่ามันเสีย และไม่ต้องมีโทษ และบรรดาคนที่ขายมันกล่าวว่า ๏สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้ามีมันแล้ว๏ และเมษบาลของมันทั้งหลาย ไม่สงสารมันเลย ⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราจะไม่สงสารชาวแผ่นดินนี้อีกต่อไป เกิด เราก็จะกระทำให้เขาต่างคนตกเข้าไปในมือของเพื่อนบ้านของเขา และต่างก็ตกไปในหัตถ์ของกษัตริย์ของเขา และท่านจะจับแผ่นดินให้แตก และเราจะไม่ช่วยเหลือคนหนึ่งคนใดให้พ้นมือของท่านทั้งหลายเลย๏

พระเยซูจะถูกขายด้วยเงินสามสิบเหรียญ

7 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจะได้เลี้ยงดูฝูงแพะแกะที่ถูกฆ่า คือตัวเจ้าเอง โอ พวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะเอ๋ย ข้าพเจ้าจึงเอาไม่เท่าสงอื่น อันหนึ่งให้ชื่อว่า พระคุณ อีกอันหนึ่งข้าพเจ้าให้ชื่อว่า สหภาพ และข้าพเจ้าก็เลี้ยงดูฝูงแกะ 8 ในเดือนเดียวข้าพเจ้าตัดเมฆบาลสามคนนั้นออกเสีย แต่จิตใจข้าพเจ้าเกลียดชังแกะเหล่านั้น และจิตใจแกะก็เกลียดชังข้าพเจ้าด้วย 9 ข้าพเจ้าจึงว่า ข้าพเจ้าจะไม่เลี้ยงดูเจ้า อะไรจะต้องตายก็ให้ตายไป อะไรที่จะต้องถูกตัดออกก็ให้ถูกตัดออกไปเสีย และให้บรรดาที่เหลืออยู่นั้นกินเนื้อซึ่งกันและกัน 10 ข้าพเจ้าก็เอาไม่เท่าที่ชื่อ พระคุณ นั้นมาหัก เพื่อล้มเลิกพันธสัญญาซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้กับชนชาติทั้งหลายเสีย 11 จึงเป็นอันล้มเลิกในวันนั้น และพวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะ ผู้ซึ่งคอยดูข้าพเจ้าอยู่ก็รู้ว่า นั่นเป็นพระวาทะของพระเยโฮวาห์ 12 แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า ถ้าท่านเห็นครวรีขอค่าจ้างแก่เรา ถ้าไม่เห็นครวรีไม่ต้องแล้ว 13 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงโยนเงินนั้นให้แก่ช่างปั้นหม้อ คือเงินก้อนงามที่เขาจ่ายให้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบเหรียญโยนให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 14 แล้วข้าพเจ้าก็หักไม้เท้าอันที่สองที่ชื่อ สหภาพ นั้นเสีย ล้มเลิกภราดรภาพระหว่างยูดาห์และอิสราเอล 15 แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงหยิบเครื่องใช้ของเมฆบาลโง่เขลาขึ้นมาอีกครึ่งหนึ่ง 16 เพราะดูเถิด เราจะตั้งเมฆบาลผู้หนึ่งในแผ่นดินนี้ ผู้ไม่แวะไปหาตัวที่ถูกตัดออกไป หรือแสวงหาตัวที่ยังหนุ่ม หรือรักษาตัวที่หักเสียแล้ว หรือเลี้ยงดูตัวที่เป็นปกติ แต่กินเนื้อของแกะอ้วนทุกตัว ลึกกินจนกระทั่งถึงกีบของมัน 17 วัตถุประสงค์แก่เมฆบาลผู้ไร้ค่าของเรา ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแพะแกะเสีย ขอให้ดาบฟันแขนของเขาและฟันดาบของเขาเกิด ขอให้แขนของเขาเจ็บไปเสีย และให้ดาบของเขาขาดทีเดียว

12

ยุคแห่งความทุกข์เวทนามครั้งใหญ่ พรรคพวกของสัตว์ร้ายล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้

1 ภาระแห่งพระวาทะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล พระเยโฮวาห์ผู้ทรงซึ่งท้องฟ้าออก และวางรากพิภพ และปั้นจิตวิญญาณให้มียู่ในมนุษย์ ตรัสว่า 2 ดูเถิด เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำแห่งการสันเสีเยียนสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพวกเขาจะล้อมทั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้ 3 ในวันนั้น เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นศิลาหนักแก่บรรดาชนชาติทั้งหลาย ผู้ที่พยายามยกหินนั้นขึ้นจะกระทำให้ตัวเองถูกทับเป็นชิ้นๆ ถึงแม้ว่าประชาชาติทั้งสิ้นในพิภพจะสมทบกันสู้เยรูซาเล็ม

พระเยซูคริสต์จะทรงป้องกันกรุงเยรูซาเล็ม และทำลายบรรดากองทัพที่ล้อมกรุงไว้

4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้น เราจะให้ม้าทุกตัววิ่งวน และกระทำให้คนขี่ม้าคลั่ง แต่เราจะลืมหาดวงศ์วานยูดาห์ และเราจะกระทำให้ม้าทุกตัวของชนชาติทั้งหลายตามบอดไป 5 แล้วหัวหน้าคนยูดาห์จะร้องในใจว่า ข้าพเจ้าเยรูซาเล็มจะเป็นกำลังของเรา เนื่องจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา 6 ในวันนั้น เราจะกระทำให้หัวหน้าคนยูดาห์ทั้งหลายเหมือนหม้อร้อนแดงอยู่ท่ามกลางกองไฟ เหมือนคบเพลิงสว่างอยู่ท่ามกลางฟืนขาว และเขาจะเผาผลาญบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบไปทางขวาและไปทางซ้ายเสีย ฝ่ายเยรูซาเล็มจะมีคนอาศัยอยู่ในที่เดิมนี้เอง คือเยรูซาเล็ม 7 และพระเยโฮวาห์จะประทานชัยชนะแก่เดวิดของยูดาห์ก่อน เพื่อว่าสง่าราศีแห่งราชวงศ์ดาวิด และสง่าราศีแห่งชาวเยรูซาเล็มจะได้เป็นที่ยกย่องเหนือกว่าของยูดาห์ 8 ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันชาวเยรูซาเล็มไว้ เพื่อว่าคนที่อ่อนแอท่ามกลางเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาทั้งหลาย 9 ต่อมาในวันนั้น เราจะแสวงหาที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม

อิสราเอลจะเห็นพระผู้ช่วยให้รอด

10 และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน 11 ในวันนั้น การไว้ทุกข์ในเยรูซาเล็มจะใหญ่โตอย่างการไว้ทุกข์เพื่อฮาตติมโมณ ณ ที่ราบเมกิดโด 12 แผ่นดินจะให้ทุกข์ ตามครอบครัวแต่ละครอบครัว ครอบครัวราชวงศ์ดาวิดต่างหากและบรรดาภรรยาของท่านต่างหาก ครอบครัวของวงศ์วานเบนยามินต่างหาก และบรรดาภรรยาของเขาต่างหาก 13 ครอบครัวของวงศ์วานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ครอบครัวของเศบูลุนต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก 14 และครอบครัวที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น แต่ละครอบครัวต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก

13

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่จะกลับมาหาพระคริสต์และรับความรอด

1 □ ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด

การไหว้รูปเคารพถูกกำจัด คนล่อมตัวพยายามเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

2 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ต่อมาในวันนั้น เราจะขจัดชื่อของรูปเคารพเสียจากแผ่นดิน เพราะว่าเราจะระลึกถึงอีกไม่ได้เลย และเราจะไล่ผู้พยากรณ์และวิญญาณที่ไม่สะอาด ไปเสียจากแผ่นดินด้วย 3 ต่อมาเมื่อมีผู้ใดมาพยากรณ์อีก บิดามารดาผู้ให้เขาบังเกิดมานั้นจะพูดกับเขาว่า □ เจ้าอย่ามีชีวิตอยู่เลย เพราะเจ้าพดุมสาในพระนามของพระเยโฮวาห์ □ เมื่อเขาพยากรณ์ บิดามารดาผู้ให้เขาเกิดมาจะแทงเขาให้ทะลุ 4 ต่อมาในวันนั้น ผู้พยากรณ์ทุกคนจะมีความละอายเพราะนิมิตของเขาเมื่อพยากรณ์ เขาจะไม่สวมผ้ามีขนเพื่อส่อล่วงอีกต่อไป 5 แต่เขาจะกล่าวว่า □ ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นชาวนา เพราะว่ามีคนสอนข้าพเจ้าให้เลี้ยงสัตว์ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหนุ่มๆ □

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงให้อิสราเอลดูผลของพระองค์

6 และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า □ ทำไมท่านมีแผลในมือทั้งสอง □ เขาจะตอบว่า □ ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า □ 7 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □ โอ ดาบเอ๋ย จงตื่นขึ้นต่อสู้เมษบาลของเรา จงต่อสู้ผู้ที่สนิทกับเรา จงตีเมษบาล และฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เราจะกลับมือของเราต่อสู้กับตัวเล็กตัวน้อย

อิสราเอลจะถูกพิพากษาและชำระให้สะอาด พวกคนบาปจะถูกกวาดทิ้งไป (อสค 20:33-38)

8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาทั่วทั้งแผ่นดินจะต้องขจัดเสีย ให้พิณคสองในสาม และเหลือไว้หนึ่งในสาม 9 เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและกลุ้งเขาเหมือนกลุ้งเงิน และลองดูเขาเหมือนทดลองทองคำ เราจะร้องทูลออกนามของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า □ เขาทั้งหลายเป็นชนชาติของเรา □ และเขาจะกล่าวว่า □ พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า □ □

14

สงครามอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ ปฏิบัติต่อพระคริสต์และกองทัพของเขาจะถูกทำลาย (วิว 19:11-21)

1 ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว เมื่อทรัพย์สินที่เขารับไปจากเจ้านั้น เขาจะแบ่งกันท่ามกลางเจ้า 2 เพราะเราจะรวบรวมประชาชาติทั้งสิ้น ให้ทำศึกกับเยรูซาเล็ม เมืองนั้นจะถูกยึด บ้านเรือนจะถูกปล้นสะดม และผู้หญิงจะถูกข่มขืน พลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย ประชาชนส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากเมือง 3 แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้ในวันสงคราม

พระเยซูคริสต์จะยืนอยู่ที่ภูเขาเมกกอกเทศ (กจ 1:10-11)

4 ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขาเมกกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขาเมกกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้ 5 และท่านทั้งหลายจะหนีไปยังหุบเขาแห่งบรรดาภูเขา เพราะว่าหุบเขาแห่งบรรดาภูเขาจะมาจดอาซาลและท่านทั้งหลายจะต้องหนีไป อย่างที่หนีจากแผ่นดินไหวสมัยอุสซียาห์กษัตริย์ประเทศยูดาห์ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา และพวกวิสุทธิชนทั้งสิ้นจะมากับพระองค์ 6 ต่อมาในวันนั้นแสงสว่างจะไม่แจ่มใสหรือจะไม่มีดวง 7 แต่จะเป็นวันหนึ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงทราบแล้ว ไม่ใช่วันหรือคืน แต่ต่อมาเวลาเย็นจะมีแสงสว่าง

แม่น้ำสายใหม่ไหลจากเยรูซาเล็มไปถึงทะเลเกลือและทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (อสค 47:1-12)

8 ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันออก และครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไหลเรื่อยไปดังในฤดูหนาว

พระเยซูคริสต์จะทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น

9 และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก 10 แผ่นดินทั้งสิ้นจะกลายเป็นที่ราบจากภูเขาถึงริมโนนใต้เยรูซาเล็ม แต่เยรูซาเล็มจะดำรงสูงเด่นอยู่ในที่ตั้งของเมืองนั้น จากประตูเบนยามินถึงสถานที่ที่เป็นประตูเกา ถึงประตูมูมและจากหอคอยยานีเอล ถึงบ่อย่ำองุ่นของกษัตริย์ 11 และจะมีผู้คนอาศัยอยู่ เพราะไม่มีการทำลายเสียสิ้นอีกแล้ว แต่เยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่ได้อย่างปลอดภัย 12 ต่อไปนี้เป็นภัยพิบัติซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้โจมตีบรรดาชนชาติทั้งหลายที่ทำสงครามกับเยรูซาเล็ม คือเนื้อของเขาจะนำไปเมื่อเขายังยืนอยู่ได้ ตาของเขาจะนำ

คาเข้าตา และลื่นของเขาคจะเฝ้าปาก ¹³ ต่อมาในวันนั้นการสับสนอลหม่านอย่างใหญ่โตจากพระเยโฮวาห์จะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นคนหนึ่งจะจับกุมเพื่อนบ้านของตน และเขาจะยกมือขึ้นต่อสู้กันและกัน ¹⁴ แม้ว่ายูดาห์ก็จะต่อสู้กันที่เยรูซาเล็ม ทรัพย์สมบัติของประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบจะถูกเก็บ มีทองคำ เงิน และเสื้อผ้ามากมาย ¹⁵ และภัยพิบัติอย่างหนึ่งที่เหมือนภัยพิบัติอย่างนี้จะบังเกิดแก่มา ลอ อูลู ลา และไม่ว่าสัตว์ชนิดใดซึ่งมีอยู่ในแดนที่เหล่านั้น

ทั้งโลกจะอยู่ใต้การปกครองของพระคริสต์

¹⁶ และอยู่มาบรรดาคนที่เหลืออยู่ในประชาชาติทั้งปวงซึ่งยกขึ้นมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม จะขึ้นไปนมัสการษัตริย์ปีแล้วปีเล่า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพิง ¹⁷ ถ้าครอบครัวใดในพื้นที่พินไม่ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ฝนก็จะไม่ตกเหนือเขาเหล่านั้น ¹⁸ และถ้าครอบครัวแห่งอีิปต์ ซึ่งขาดฝนแล้ว ไม่ขึ้นไปปรากฏตัวที่นั่น ก็จะมีภัยพิบัติด้วย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้โจมตีประชาชาติอื่นๆซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง ¹⁹ ที่กล่าวนี้จะเป็นการลงโทษอีิปต์และเป็นการลงโทษประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง ²⁰ และในวันนั้นลูกพรานที่ผู้มั่งจะมีค่าจากริกว่า ๐ บริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์ ๐ และหม้อซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเป็นเหมือนขามซึ่งอยู่หน้าแท่นบูชา ²¹ เออ และหม้อทุกลูกในเยรูซาเล็มและยูดาห์จะเป็นของบริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าทุกคนที่มาถวายสัตวบูชาจะเอาหม้อไปล้าง และจะต้มเนื้อในหม้อเหล่านั้น ในวันนั้นจะไม่มีคนคานาอันในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธาอีกต่อไป

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มาลาคี

มาลาคีเป็นศาสดาพยากรณ์คนสุดท้ายในพระคัมภีร์เดิม ชื่อว่า มาลาคี หมายความว่า ผู้ส่งข่าวของเรา มาลาคี ซึ่งเป็นศาสดาพยากรณ์เขียนคนสุดท้าย ได้เขียนในสมัยเดียวกันกับเอสราและเนหะมีย์ หนังสือมาลาคีได้เขียนไว้หลังจากอิสราเอลเป็นเชลยในบาบิโลนเช่นเดียวกับหนังสือยัซกีและหนังสือเศคาริยาห์ หลังจากหนังสือมาลาคีได้เขียนไว้แล้ว ไม่มีพระวจนะของพระเจ้าไปถึงอิสราเอลเป็นเวลา 400 ปี คือจนถึงสมัยของพระเยซู มาลาคีได้เตือนเกี่ยวกับความบาปของพวกปุโรหิต ความบาปภายในครอบครัว และความบาปของคนที่ไม่ยอมจากพระเจ้าโดยไม่ถวาย 10 % ของรายได้และเงินถวายอื่นๆ และมาลาคีได้กล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู และ ๖ วันแห่งพระเยซูอาหับ

เวลาและกิจการต่างๆในประวัติของอิสราเอลตั้งแต่เวลาที่เขากลับมาจากบาบิโลนจนถึงสมัยของมาลาคี ปีก่อนค.ศ.๗ กิจการ 536 ตามคำสั่งของไซรัส ชาวอิสราเอล 50000 คนกลับไปโดยศรบนบาลเป็นผู้นำ (อสร 1-2)

534 ได้วางรากแห่งพระวิหารใหม่ (อสร 3) แต่ได้ถูกบังคับให้หยุดสร้างพระวิหาร 520 การประกาศของยัซกีและเศคาริยาห์ได้สร้างพระวิหารต่อ (อสร 5; ยก 1:5)

516 การสร้างพระวิหารเสร็จ (อสร 6:15) เพียงแต่ 20 ปีตั้งแต่ชาวอิสราเอล 50000 คนกลับไป 457 ชาวอิสราเอลอีก 1800 คนกลับไป โดยเอสราเป็นผู้นำ (ไม่ได้นับพวกกรรยา ลูกๆและคนใช้) (อสร 7)

445 ตามคำสั่งของกษัตริย์เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะสร้างกำแพงเมืองอีก (นหม 2) 430 เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก หลังจากที่ไม่ไปเยี่ยมกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (นหม 13:6-7)

มาลาคีได้พยากรณ์หลังจากเวลานี้ (รายการนี้จาก Explore the Book, โดย เจ ชิดโล แบกซ์เตอร์) เล่มที่ 4 หน้า 259-260)

พระเจ้าทรงรักและเลือกอิสราเอลเหนือเอโดม

1 การจะแห่งพระวจนะของพระเยซูอาหับที่มีต่ออิสราเอลโดยมาลาคี 2 พระเยซูอาหับตรัสว่า เราได้รักเจ้าทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายพูดว่า พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์สถานใด พระเยซูอาหับตรัสว่า โอชาวเป็นพี่ชายของยาโคบมิใช่หรือ เราก็นับรักยาโคบ 3 แต่เราได้เกลียดเอชวา เราได้กระทำให้เทือกเขาและมรดกของเขาร้างเปล่าสำหรับมึงกรแห่งถิ่นทุรกันดาร 4 เมื่อเอโดมกล่าวว่า เราถูกขับตอนเสียแล้ว แต่เราจะกลับมาสร้างที่ปรักหักพังขึ้นใหม่ พระเยซูอาหับจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ข้าทั้งหลายจะสร้างขึ้น แต่เราจะรื้อลงเสีย และผู้คนจะเรียกเขาเหล่านั้นว่า ปืนเขตแดนแห่งความชั่วร้าย และ ปืนเขตชาติที่พระเยซูอาหับทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์ 5 ตาของเจ้าเองจะเห็นสิ่งนี้และเจ้าจะกล่าวว่า พระเยซูอาหับนี้จะใหญ่ยิ่งนักแม้กระทั่งนอกเขตแดนของอิสราเอล

พระเยซูอาหับทรงเตือนพวกปุโรหิต

6 บุตรชายก็ยอมให้เกียรติแก่บิดาของเขา คนใช้ก็ยอมให้เกียรตินายของเขา แล้วถ้าเราเป็นพระบิดาเกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นนาย ความยำเกรงเรามีอยู่ที่ไหน นี่แหละพระเยซูอาหับจอมโยธาตรัสแก่ท่านนะ โอ บรรดาปุโรหิต ผู้ดูหมิ่นนามของเรา ท่านก็ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายดูหมิ่นพระนามของพระองค์สถานใด 7 ก็โดยน้าอาหามลทินมาถวายบนแท่นของเราอย่างไรละ แล้วท่านว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำให้พระองค์เป็นมลทินสถานใด ก็โดยคิดว่า ข้าพระองค์ของพระเยซูอาหับนั้นเป็นที่สุดหมิ่น อย่างไรละ 8 เมื่อเจ้านำสัตว์ดาบอดมาเป็นสัตว์บูชา กระทำเช่นนั้น ไม่ชั่วหรือ และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย กระทำเช่นนั้น ไม่ชั่วหรือ พระเยซูอาหับจอมโยธาตรัสว่า จงนำของอย่างนั้น ไปกำนัลเจ้าเมืองของเจ้าดู เขาจะพอใจเจ้าหรือ จะแสดงความชอบพอต่อเจ้าไหม 9 ลองอ้อนวอนขอความชอบต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวกเราดูซิ ด้วยของถวายดังกล่าวมานี้จากมือของเจ้า พระองค์จะทรงชอบพอเจ้าสักคนหนึ่งหรือ พระเยซูอาหับจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 10 ยากให้มีสักคนหนึ่งในพวกเจ้าซึ่งจะปดประตุเสีย เพื่อว่าเจ้าจะไม่ก่อไฟบนแท่นบูชาของเราเสียเปล่า พระเยซูอาหับจอมโยธาตรัสว่า เราไม่พอใจเจ้า และเราจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือของเจ้า 11 พระเยซูอาหับจอมโยธาตรัสว่า ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นถึงที่ดวงอาทิตย์ตกนามของเราจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเขาถวายเครื่องหอมและของถวายที่บริสุทธิ์แด่นามของเราทุกที่ทุกแห่ง เพราะนามของเราจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ 12 แต่เมื่อเจ้ากล่าวว่า ข้าพระองค์ของพระเยซูอาหับเป็นมลทิน และว่า ผลของโต๊ะนั้นคืออาหารที่ถวายนั่นนำดูถูกไป เจ้าก็ได้อำนาจให้นามนั้นเป็นมลทินไปแล้ว 13 พระเยซูอาหับจอมโยธาตรัสว่า เจ้ากล่าวว่า บิดเถิด อย่างนั้นนำอ้อนวอนเราใจจริง แล้วเจ้าก็ทำฮิดฮัดกับเรา เจ้านำเอาสิ่งที่ได้แย่งมา หรือสิ่งที่พิการหรือป่วย ของเหล่านี้แหละเจ้านำมาเป็นของบูชา พระ

เยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะรับของนั้นจากมือของเจ้าได้หรือ ¹⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า คนใดที่มีสัตว์ตัวผู้อยู่ในฝูง และได้ปฏิญาณไว้ และยังเอาสัตว์พิการไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คำสาปแช่งจงตกอยู่กับคนโกงนั้นเถิด เพราะเราเป็นพระมหากษัตริย์ และนามของเราเป็นทิวแถวเกรงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย□

2

ทรงดีเตือนความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอล

¹ □โอ ปุโรหิตทั้งหลาย บัดนี้คำบัญชาในมืออยู่เพื่อเจ้าทั้งหลาย ² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ถ้าเจ้าไม่ฟัง และถ้าเจ้าไม่จำใส่ใจไว้ในใจที่จะถวายสง่าราศีแด่นามของเรา เราจะส่งคำแช่งมาเหนือเจ้า และเราจะสาปแช่งผลพระพรซึ่งมาถึงเจ้า เราได้สาปแช่งคำอวยพรของเจ้าแล้วนะ เพราะเจ้ามิได้จำใส่ใจไว้ ³ ดูเถิด เราจะทำกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเสื่อมไป และจะละเลงมูลสัตว์ใส่หน้าเจ้า คือมูลสัตว์ของเทศกาลตามกำหนดของเจ้า และเราจะไล่เจ้าออกไปเสียจากหน้าเราอย่างนั้นแหละ ⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจึงจะทราบที่เราส่งคำบัญชาขึ้นมาให้เจ้า เพื่อว่าพันธสัญญาของเราซึ่งทำให้กับเลวีจะคงอยู่ ⁵ พันธสัญญาของเราซึ่งมีไว้กับเขานั้นเป็นพันธสัญญาเรื่องชีวิตและสันติภาพ เราได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่เขาเพื่อเขาจะได้ยาเกรง และเขาได้ยาเกรงเรา และเกรงนามของเรา ⁶ ในปากของเขามีราชบัญญัติแห่งความจริง จะหาความชั่วช้าที่ริมฝีปากของเขาไม่ได้เลย เขาดำเนินกับเราด้วยสันติและความเที่ยงตรง และเขาได้หันหลายคนให้พ้นจากความชั่วช้า ⁷ เพราะวาระริมฝีปากของปุโรหิตควรเป็นยามความรู้ และมนุษย์ควรแสวงหาราชบัญญัติจากปากของเขา เพราะว่าเขาเป็นทูตของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ⁸ แต่เจ้าเองได้หันไปเสียจากทางนั้น เจ้าเป็นเหตุให้หลายคนสะดุดเพราะเหตุราชบัญญัติ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าได้กระทำให้พันธสัญญาของเลวีเสื่อมไป ⁹ ดังนั้นเราจึงกระทำให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นและเหยียดหยามต่อหน้าประชาชนทั้งปวง ให้สมกับที่เจ้ามิได้รักษาบรรดาวิถีทางของเรา แต่ได้แสดงอคติในการสอนราชบัญญัติ□

เราทุกคนมีพระเจ้าองค์เดียว

¹⁰ เราทุกคนมิได้มีบิดาคนเดียวหรือ พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างเรามิใช่หรือ แล้วทำไมเราทุกคนจึงปฏิบัติต่อพี่น้องของตนด้วยการทรยศ โดยการบลูฬพันธสัญญาของบรรพบุรุษของเรา

พระเจ้าทรงลงโทษความไม่สัตย์ซื่อต่อครอบครัวที่ย่ำร้างและการทรยศ

¹¹ ยูดาห์ก็ประพฤติอย่างทรยศ การอันน่าสะอิดสะเอียนเขาก็ทำกันในอิสราเอลและในเยรูซาเล็ม เพราะว่ายูดาห์ได้บลูฬความบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงรัก และได้ไปแต่งงานกับบุตรสาวของพระต่างต่าง ¹² พระเยโฮวาห์จะทรงขจัดชายคนใดที่กระทำเช่นนั้น ทั้งผู้สอนและนักศึกษา เสียจากเต็นท์ของยาโคบ ถึงแม้ว่าเขาจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาก็ตามเถิด ¹³ และเจ้าได้กระทำอย่างนี้อีกด้วย คือเจ้าเอาน้ำตาลรดหัวแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ด้วยเหตุเจ้าได้ร้องไห้คร่ำครวญ เพราะพระองค์ไม่สนพระทัยหรือรับเครื่องบูชาด้วยชอบพระทัยจากมือของเจ้าอีกแล้ว ¹⁴ เจ้าถามว่า □เหตุใดพระองค์จึงไม่รับ□ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น แม้ว่านางเป็นคู่เคียงของเจ้าและเป็นภรรยาของเจ้าตามพันธสัญญา เจ้าก็ทรยศต่อนาง ¹⁵ พระองค์ทรงทำให้เขาทั้งสองเป็นอันเดียวกันมิใช่หรือ แต่เขายังมีลมปรานแห่งชีวิตอยู่ และทำไม่เป็นอันเดียวกัน เพราะพระองค์ทรงประสงค์เชื้อสายที่ตามทางของพระเจ้า ดังนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าให้ผู้ใดทรยศต่อภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น ¹⁶ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า □เราเกลียดชังการย่ำร้าง เพราะคนหนึ่งปกปิดความทารุณด้วยเสื้อผ้าของตน พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ เพราะฉะนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าเป็นคนทรยศ□

การขาดความเคารพทำให้พระเจ้าอ้อนระอาพระทัย

¹⁷ เจ้าได้กระทำให้พระเยโฮวาห์อ้อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของเจ้า เจ้ายังจะกล่าวว่า □เราทั้งหลายกระทำให้พระองค์อ้อนพระทัยสถานใดหรือ□ ก็เมื่อเจ้ากล่าวว่า □ทุกคนที่กระทำความชั่วก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงปิติยินดีในคนเหล่านั้น□ หรือโดยถามว่า □พระเจ้าแห่งการพิพากษาอยู่ที่ไหน□

3

คำพยากรณ์ถึงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์

¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้นั้นจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา ² แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่น

อยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประจักษ์พยานไฟลงแร่ และประจักษ์พยานของช่างซักฟอก³ ท่านจะนั่งลงอย่างช้าๆ หลอมและช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์⁴ แล้วเครื่องบูชาของยูดาสและเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ดังสมัยก่อน และดังในปีที่สว่างแล้วมา⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์ พวกผิดประเวณี ผู้ที่ปฏิญาณเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และแม่ม่ายและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักไสเห็นแก่คนต่างด้าวจากสิทธิของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา⁶ เพราะว่า เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีผันแปร บุตรชายยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด

การปล้นพระเจ้าในเรื่องสิบชักหนึ่งและเครื่องบูชา

⁷ เจ้าได้เห็นไปเสียจากกฎของเราและมีได้รักษาไว้ตั้งแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมามาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่า เราทั้งหลายจะกลับมาสู่สถานที่⁸ คนจะปล้นพระเจ้าหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้ปล้นเรา แต่เจ้ากล่าวว่า เราทั้งหลายปล้นพระเจ้าอย่างไรก็ปล้นในเรื่องสิบชักหนึ่งและเครื่องบูชานั้น⁹ เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าทั้งหลายทั้งชาติปล้นเรา¹⁰ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำสิบชักหนึ่งเต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในเนื้อของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ดูหรือว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างสิ้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่¹¹ เราจะขนานตัวที่ทำลายให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลอยู่ในไร่นาของเจ้าจะไม่ร่วง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ¹² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วประชาชนชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่นาพึงใจ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้อยคำของเจ้านั้นใส่ร้ายเรา เจ้ายังกล่าวว่า เราทั้งหลายได้กล่าวใส่ร้ายพระองค์สถานใด¹⁴ เจ้าได้กล่าวว่า เราจะปรนนิบัติพระเจ้าก็เปล่าประโยชน์ที่เราจะรักษากฎของพระองค์หรือดำเนินอย่างคนไว้ทุกข์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นจะได้ผลประโยชน์อันใด¹⁵ บัดนี้เรากล่าวว่าคนอวดดีเป็นคนได้รับพร เออ คนที่ประกอบความชั่ว ไซ้ว่าจะมั่งคั่งเท่านั้น แต่เมื่อเขาได้ทดลองพระเจ้าแล้วก็พินไปได้¹⁶

หนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์

¹⁶ แล้วคนเหล่านั้นที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์จึงพูดกันและกัน พระเยโฮวาห์ทรงฟังและทรงได้ยิน และมีหนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์ ได้บันทึกชื่อผู้ที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และที่ตรึงตรองในพระนามของพระองค์ไว้¹⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นเพชรพลอยของเราในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านั้น ดังชายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเขาผู้ปรนนิบัติเขา¹⁸ แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ากับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์

4

วันแห่งพระเยโฮวาห์

¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เกิดวันนั้นจะมาถึง คือวันที่จะเผาไหม้เหมือนเตาอบ เมื่อคนที่อวดดีทั้งสิ้น เออ และคนที่ประกอบความชั่วทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว วันที่จะมานั้นจะไหม้เขาหมด จนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

² แต่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมซึ่งมีปีกรักษาโรคภัยได้จะขึ้นมาสสำหรับคนเหล่านั้นที่ย่ำเกรงนามของเรา เจ้าจะกระโดดโลดเต้นออกไปเหมือนลูกวัวออกไปจากคอก³ และเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่ว เพราะว่าเขาจะเป็นเหมือนขี้เถ้าที่ได้ฝ่าเท้าของเจ้าในวันนั้นเมื่อเราประกอบกิจ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ⁴ จงจดจำราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ทั้งกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ให้ดูเขาโยเรบสำหรับอิสราเอลทั้งสิ้น

เอลียาห์จะมาอีกก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ (มธ 17:10-13; ลก 1:17; วา 11:3-6)

⁵ เกิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวมาถึง⁶ และท่านผู้นั้นจะกระทำให้จิตใจของพ่อนั้นไปหาลูก และจิตใจของลูกนั้นไปหาพ่อ หากไม่ เราจะมาโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแช่ง⁷

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มัทธิว

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า ๒มัทธิวคนเก็บภาษี เป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐเล่มนี้ มารโก และลูกา ได้เรียกท่านว่า เลวี มารโก ได้เรียกบิดาของท่านว่า อัลเฟอัส คนเก็บภาษีคือผู้ที่เก็บรวบรวมเงินภาษี ซึ่งโดยปกติแล้วจะทำการชดเชยอย่างไม่เป็นธรรม มักจะเป็นคนร่ำรวยและเป็นที่เกลียดชังของพวกยิวตลอดมา และแม้ภายหลังการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้ว ท่านผู้นี้ก็ยังคงเรียกตัวของท่านเองว่า ๒มัทธิวคนเก็บภาษี

หนังสือของมัทธิวมีชื่อเรื่องว่า ๒ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เรียกเรียงโดยท่านมัทธิว ๒ หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่หนังสือสี่เล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งบอกเราให้ทราบเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์นั้น เราเรียกชื่อเฉพาะว่า ๒ข่าวประเสริฐของพระเยซู ๒ ข่าวประเสริฐโดยมัทธิวเล่มนี้เองได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์

ที่ว่ามัทธิวและลูกาได้ลอกเลียนแบบจากมารโกนั้นเป็นความคิดที่ไม่มีมูลความจริง และเป็นวิธีของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าโดยพยายามใช้เหตุผลว่า ข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มแรกนี้มีข้อความที่คล้ายคลึงกัน พวกเขาจึงไม่ยอมรับว่าเป็นข้อความที่ได้รับการทรงดลใจมาจากพระเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ไม่เคยมีหลักฐานว่าข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มนี้เป็นคำพูดและความคิดของมนุษย์ หรือได้ลอกเลียนแบบมาจากต้นฉบับใดๆ และในหนังสือมัทธิวบทที่ 4 ข้อ 4 พระเยซูทรงตรัสไว้ว่า ๒พระวจนะทุกคำออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียกเรียงโดยมัทธิวเล่มนี้นั้น ได้รับการเขียนขึ้นก่อนหน้าการทำลายล้างกรุงเยรูซาเล็ม อาจจะเป็นราวๆ ปีก่อศก 37 และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นหนังสือข่าวประเสริฐเล่มแรก ซึ่งเขียนขึ้นเพื่อชาวยิวเป็นหลักใหญ่ คำอุปมาและคำสอนบางส่วนมุ่งเล็งถึงชาวยิวและผู้นำของพวกเขา หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมลำดับวงศ์ของ ๒พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม และได้ยกย่องพระเยซูว่าเป็น ๒กษัตริย์ของชนชาติยิว (2:2) และลำดับวงศ์ของพระองค์ทำให้พระองค์มีสิทธิอย่างกษัตริย์ในฐานะที่ทรงเป็นบุตรที่โยเซฟเลี้ยงดูมา (1:16)

ในระหว่างหนังสือข่าวประเสริฐด้วยกันแล้ว หนังสือมัทธิวได้ให้รายงานอย่างละเอียดที่สุดเกี่ยวกับการเทศนาบนภูเขาและการสนทนารมบนภูเขาเมะกอกเทศ

ลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ตั้งต้นจากอับราฮัม

1 หนังสือลำดับพงศ์พื้นฐนของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม 2 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา 3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศปราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์ 4 รัมให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาตบ อัมมีนาตบให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสลโมน 5 สลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโฮอาสเกิดจากนางราห์บ โฮอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอบเอดเกิดจากนางรูธ โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี 6 เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์ผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาโลมอน เกิดจากนางซิงแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรียาห์ 7 ยาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮยาห์ ยาโฮยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات 8 ยาโฮชافاتให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات 9 ยาโฮชافاتให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات 10 ยาโฮชافاتให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات 11 ยาโฮชافاتให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات 12 หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนียาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات 13 เศรบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات 14 ยาโฮชافاتให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات 15 เอลิอุดให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات 16 ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชافات สามีนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์ 17 ดังนั้น ตั้งแต่ยอห์นลงมาจากสวรรค์จึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจากสวรรค์จึงเป็นสิบสี่ชั่วคน

การตั้งครุฑและการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี

18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์เป็นผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สุขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารียามีครุฑแล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁹ แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงถอนหมั้นเสียลับๆ²⁰ แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย²² ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า²³ ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครุฑ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา²⁴ ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา²⁵ แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

2

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก

1 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮม แคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดูเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม 2 ถ้ามว่า ฤกษ์ที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะมีสักการท่าน³ ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็บัญชาพระหทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยขุ่นวายใจไปกับท่านด้วย⁴ แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด⁵ เขาทูลท่านว่า ฤกษ์ที่บ้านเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า⁶ บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองของยูเดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา⁷ แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ่วงถ่วงถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น⁸ และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถ่วงถ่วงกันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้นำมาสักการท่านด้วย⁹ ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น¹⁰ เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก¹¹ ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบบริขารของเขามาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กายาน และมดยอบ¹² และพวกนักปราชญ์ได้อินคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

เขาพาพระกุมารเยชูไปที่ประเทศอียิปต์

13 ครั้นเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดานั้นไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย¹⁴ ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์¹⁵ และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า¹⁶ เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชาให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม

16 ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ่วงถ่วงนั้น¹⁷ ครึ่งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า¹⁸ ดูเถิดเสียงในหมู่บ้านรามห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว¹⁹

การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ (ลก 2:39-40)

19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์²⁰ สั่งว่า จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว²¹ โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล²² แต่เมื่อ

ได้อินว่า อารเคลาส์ครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี่ยงไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี²³ ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อขนซาเรี เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า □เขาจะเรียกท่านว่าขนซาเรี□

3

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศหลักคำสอน (มก 1:3-6; ลก 3:2-17; ยน 1:6-8, 19-28)

1 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย² กล่าวว่า □ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว□³ ยอห์นผู้นี้แหละซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า □เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป□⁴ เสื้อผ้าของยอห์นผู้นี้ทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า⁵ ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น⁶ สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน⁷ ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า □โอ เจ้าซาดูร่าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น⁸ เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น⁹ อย่างนี้ก่เหมาเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้¹⁰ บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ¹¹ เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ¹² พระหัตถ์ของพระองค์ถือฟ่าวพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ□

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มก 1:9-11; ลก 3:21-22; ยน 1:31-34)

13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน¹⁴ แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า □ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์□¹⁵ และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า □บัดนี้จึงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทิ้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ□ แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์¹⁶ และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเกิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจดั่งเขาและสถิตอยู่บนพระองค์¹⁷ และดูเกิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า □ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก□

4

พญามารทดลองพระเยซู (มก 1:12-13; ลก 4:1-13)

1 ครั้นนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง² และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร³ เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า □ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร□⁴ ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า □มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า □มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า□□⁵ แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครเบธสะอี และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร⁶ แล้วทูลพระองค์ว่า □ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโยนลงไปเกิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า □พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน□□⁷ พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า □พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า □อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน□□⁸ อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้น ให้พระองค์ทอดพระเนตร⁹ แล้วได้ทูลพระองค์ว่า □ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน□¹⁰ พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า □อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า □จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว□□¹¹ แล้วพญามารจึงละพระองค์ไปและดูเกิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลางประชาชน (มก 1:14-15; ลก 4:14-15)

12 ครั้นพระเยซูทรงได้อินว่ายอห์นถูกขังไว้ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี 13 เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลนและนัฟทาลี 14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า 15 □แคว้นเศบูลนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ 16 ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืด ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว □ 17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า **จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว □**

ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์ (มก 1:16-20; ลก 5:2-11)

18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง 19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา □** 20 เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา 22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงประกาศในแคว้นกาลิลี

23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย 24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย 25 และมีคนหมู่ใหญ่มากจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป

5

การเทศนาสั่งสอนบนภูเขาเรื่องความสุขนิรันดร์ (ลก 6:20-49)

1 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้น ไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ 2 และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า 3 **□บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา 4 บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม 5 บุคคลผู้ใดมิให้อ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก 6 บุคคลผู้ใดทิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับ 7 บุคคลผู้ใดมิใจกรณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา 8 บุคคลผู้ใดมิใจบริสุทธิ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า 9 บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า 10 บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา 11 เมื่อเขาจะติดเียนข่มเหงและนิพนทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข 12 จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าท่านำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน**

คริสเตียนคือความสว่างและเกลือแห่งแผ่นดินโลก (มก 4:21-23; ลก 8:16-18)

13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่ฉันไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มิฉะนั้นจะเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ 14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้ 15 ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น 16 จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ

17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ 18 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แต่อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น 19 เหตุฉะนั้น

ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้เลวที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้ใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ²⁰ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกภรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

พระคริสตธรรมอภิปาฐกถึงคำสอนในพระคัมภีร์เดิม

²¹ ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า □อย่าฆ่าคน□ ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ²² ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธที่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า □อ้ายบ้า□ ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า □อ้ายโง่□ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก ²³ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน ²⁴ จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคิดกับที่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน ²⁵ จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พาทันไป เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ ²⁶ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ ²⁷ ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า □อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา□ ²⁸ ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว ²⁹ ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก ³⁰ และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 19:9; มก 10:2-10)

³¹ ยังมีคำกล่าวไว้ว่า □ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยาผู้นั้น□ ³² ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเสกขี ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย ³³ อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า □อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า□ ³⁴ ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็คิด เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า ³⁵ หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็คิด เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็คิด เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์ ³⁶ อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้หมิ่นชาวหรือด่าไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ ³⁷ จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว

จงรักศัตรู

³⁸ ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า □ตาแทนตาและฟันแทนฟัน□ ³⁹ ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย ⁴⁰ ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะรับเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย ⁴¹ ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร ⁴² ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน ⁴³ ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า □จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู□ ⁴⁴ ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเกลียดชังและข่มเหงท่าน ⁴⁵ จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม ⁴⁶ แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำการอย่างนั้นมิใช่หรือ ⁴⁷ ถ้าท่านทักทายแต่ที่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำการเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงแล้ว ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำการอย่างนั้นมิใช่หรือ ⁴⁸ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ□

6

คนหน้าซื่อใจคดแสนสรวจว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา (มธ 6:16-18)

¹ □จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ² เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ³ ฝ่ายท่านทั้งหลาย เมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น ⁴ เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย ⁵ เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุงถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ⁶ ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย ⁷ แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง

แบบอย่างของการอธิษฐาน (ลก 11:1-4)

⁸ เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว ⁹ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ¹⁰ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก ¹¹ ขอร้องโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในวันนี้ ¹² และขอร้องโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น ¹³ และขอร้องอย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบไปเป็นนิตย์ เอเมน ¹⁴ เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย ¹⁵ แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

การถืออดอาหารจากใจจริง

¹⁶ ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาสร้างทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ¹⁷ ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขโมยทาสิระและล้างหน้า ¹⁸ เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์

¹⁹ อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ชโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้ ²⁰ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ชโมยขุดช่องลักเอาไม่ได้ ²¹ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ²² ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง ²³ แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใด ²⁴ ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

จงแสวงหาทางของพระเจ้าก่อน

²⁵ เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ ²⁶ จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกกไว้ ท่านทั้งหลายมิประสงค์จะดีกว่าหรือ ²⁷ มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ ²⁸ ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาถอดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย ²⁹ และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอน

เมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ในดอกหนึ่ง ³⁰ เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหย้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่ออันน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ ³¹ เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม ³² (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ³³ แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน ³⁴ เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าการพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันนี้ก็มีทุกข์พอกอยู่แล้ว

7

อย่ากล่าวโทษผู้อื่น

¹ อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ ² เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานอันนั้น ³ เหตุไฉนท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตนเอง ⁴ หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า "ให้เราเชิญผงออกจากตาของท่าน" แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง ⁵ ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชิญผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ ⁶ อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย

พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์แก่ผู้อธิษฐาน (ลก 11:5-13)

⁷ จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน ⁸ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ก็นำได้รับ คนที่แสวงหาก็ก็นำพบ และคนที่เคาะก็จักเปิดให้เขา ⁹ ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขออนมิ่ง ¹⁰ หรือให้ถุงเมื่อบุตรขอปลา ¹¹ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นบิดา ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์

กฎทองคำ

¹² เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำให้ท่านอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะฉะนั้นคือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์

คนแสวงหาความรอดมีน้อย คนจำนวนมากจึงหลงไป

¹³ จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก ¹⁴ เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จ ได้โดยคำสอนของเขา

¹⁵ จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มามีมาหาท่านนุ่งห่มดอกแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า ¹⁶ ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม ¹⁷ ดังนั้นแหละต้นไม้มิได้ทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้มิได้ทุกต้นย่อมให้ผลเลว ¹⁸ ต้นไม้มิได้จะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้มิได้จะเกิดผลดีก็ไม่ได้ ¹⁹ ต้นไม้มิได้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ ²⁰ เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา

ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป

²¹ มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า" จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ ²² เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำกรรมที่ควรสรรเสริญเป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ" ²³ เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า "เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา"

รากฐานสองชนิด (ลก 6:47-49)

24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา 25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา 26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย 27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก 28 ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

8

คนโรคเรื้อนหายป่วย

1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป 2 ดูเถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จงทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้ 3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย

ผู้รับใช้ของนายร้อยหายป่วย (ลก 7:1-10)

5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์ 6 ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราจะไปรักษาเขาให้หาย 8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้มาได้ ขาดยาคของข้าพระองค์ ขอพระองค์กรุณาทำแทนฉัน ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 9 เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้นัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ไป เขาก็ไป บอกคนนั้นว่า มา เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า จงทำสิ่งนี้ เขาก็ทำ 10 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่โหม่มากเท่านี้แม้ในอิสราเอล 11 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงก้นกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 12 แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ให้ส่งออกไปในที่มิถกายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขบเคี้ยวเคี้ยวฟัน 13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

แม่ยายของเปโตรหายป่วย (มก 1:29-34; ลก 4:38-41)

14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่ 15 พระองค์ทรงลุกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย 16 พอคำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีไข้และงูสุมมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกจากด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย 17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป 18 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

ทรงลองใจผู้ติดตามพระองค์ (ลก 9:57-62)

19 ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น 20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ 21 อีกคนหนึ่งเ็นพวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน 22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเถิดปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด

พายุสงบลงด้วยพระดำรัสของพระเยซู (มก 4:36-41; ลก 8:22-25)

23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป 24 ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเล จนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์ทรงนอนหลับอยู่ 25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว 26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย 27 แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป 28 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนคลื่นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน

คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี (มก 5:1-21; ลก 8:26-40)

28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟาก ไปถึงแดนกาดีสาแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิง ได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมา พบพระองค์ พวกเขาร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้ 29 ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ 30 โกลจากที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ 31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า ถ้าท่านขับพวกเร่ออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด 32 พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า ไปเถิด ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น 33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกร ก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น 34 ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาก็อ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

9

พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต (มก 2:3-12; ลก 5:18-26)

1 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟาก ไปยังเมืองของพระองค์ 2 ดูเถิด เขาทรมานคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว 3 ดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า ใครคนใดผู้ใดมีอำนาจพอ 4 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า เหตุใดท่านทั้งหลายจึงคิดชั่วอยู่ในใจเล่า 5 ที่จะว่า บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือจะว่า จงลุกขึ้นเดินไปเถิด นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน 6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดคนด้วยความผิดบาปได้ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด 7 เขาก็ลุกขึ้นไปบ้านของตน 8 เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี (มก 2:14-20; ลก 5:27-35)

9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเถิด เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 10 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์ 11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า ท่านทำไมอาจร่ายของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า 12 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ 13 ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสวดบูชา ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่ 14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า เหตุใดท่านพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร 15 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ้าและถุงหนัง (มก 2:21-22; ลก 5:36-39)

16 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาด กร้างออกไปอีก 17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้

หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นจากความตาย (มก 5:22-43; ลก 8:41-56)

18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขาเหล่านั้น ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก 19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย 20 ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือด ได้สิบสองปีมาแล้วอันมาข้างหลัง ถูกต้องขายฉลองพระองค์ 21 เพราะนางคิดในใจว่า ถ้าเราได้แต่ต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค 22 ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ นับตั้งแต่เวลานั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ 23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวก

เปาปีและคนเป็นอันมากชุมนุมกันอยู่²⁴ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **□จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่คนหลับอยู่** เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์²⁵ แต่เมื่อทรงขับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น²⁶ แล้วกิดตศัพทนี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

ชายตาบอดสองคนกลับมาพบเห็นได้อีก

²⁷ ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มา ร้องว่า **□บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด** ²⁸ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า **□เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้** เขาทูลพระองค์ว่า **□เชื่อ พระเจ้าข้า** ²⁹ แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า **□ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด** ³⁰ แล้วตาของพวกเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขันว่า **□จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย** ³¹ แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น ³² ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดูเถิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มารหาพระองค์³³ เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมกนั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า **□ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย** ³⁴ แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า **□คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี**

คนทำการยังมีน้อยในการกิจนี้ (มก 6:5-6; ลก 10:1-3)

³⁵ พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย ³⁶ และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดูลูกแกะไม่ผู้เลี้ยง ³⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า **□การเก็บเกี่ยวนี้เป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังมีน้อยอยู่** ³⁸ **เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนี้ ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์**

10

ชื่ออัครสาวกลีสองคนกับงานที่ทรงมอบให้ (มก 6:1-13; ลก 9:1-6)

¹ เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกลีสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ ² อัครสาวกลีสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา ³ ฟิลิป และบาร์โธโลไมว โธมัสและมีทธิวนคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลเบเยอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธาดเดอัส ⁴ ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น ⁵ ลีสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า **□อย่าไปทางที่ไม่สู้พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย** ⁶ **แต่จงไปหาและหลงทางที่งานอิสราเอลดีกว่า** ⁷ **จงไปพลาถประกาศพลางว่า □อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว** ⁸ **จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หาย สะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปเลาะ กิจจะให้เปเลาะ** ⁹ **อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในไม้ของท่าน** ¹⁰ **หรือยามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน** ¹¹ **เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป** ¹² **ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น** ¹³ **ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน** ¹⁴ **ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงเท้าที่ติดเท้าของท่านออกเสีย** ¹⁵ **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น** ¹⁶ **ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปคูงและอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา** ¹⁷ **แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา** ¹⁸ **และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ** ¹⁹ **แต่เมื่อเขามอบท่านไว้แล้ว อย่าเป็นกังวลว่าเราจะทำอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลาอัน** ²⁰ **เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน** ²¹ **แม้ว่าท่านก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะถวายศตอภินิหารให้แก่ท่าน** ²² **ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด** ²³ **แต่เมื่อเขา**

ชมเชยท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทำเมืองต่างๆในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ปัญหาของสาวก

²⁴ ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน ²⁵ ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขา มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ²⁶ เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ ²⁷ ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากคาคาฟหลังคาบ้าน ²⁸ อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะทำจิตวิญญาณ แสดงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพิณาศในนรกได้ ²⁹ นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ ³⁰ ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น ³¹ เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว ³² เหตุฉะนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย ³³ แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือบิดาหรือมารดา

³⁴ อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามิได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา ³⁵ ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี ³⁶ และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน ³⁷ ผู้ใดที่รักบิดามารดาซึ่งกว่ารักเราก็มิสมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็มิสมกับเรา ³⁸ และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็มิสมกับเรา ³⁹ ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเรา เห็นแก่เราก็คงจะได้ชีวิตรอด ⁴⁰ ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็คงรับพระองค์ที่ทรงใช้เรา ⁴¹ ผู้ที่รับศาสนาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสนาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ได้ ศาสดาพยากรณ์ทั้งได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างกับผู้ชอบธรรมทั้งได้รับ ⁴² และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หามิได้

11

¹ ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา

พระเยซูทรงยกย่องขอห์นผู้ได้รับบัพติศมา (ลก 7:19-29)

² ฝ่ายขอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำ ได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป ³ ทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น ⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า จงไปแจ้งแก่ขอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น ⁵ คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา ⁶ บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข ⁷ ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงขอห์นว่า ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ ⁸ แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์ ⁹ แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสนาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียวและเรามอบท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสนาพยากรณ์เสียอีก ¹⁰ คือผู้หนึ่งเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน ¹¹ เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่าขอห์นผู้ได้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่าขอห์นเสียอีก ¹² และตั้งแต่สมัยขอห์นผู้ได้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ ¹³ เพราะคำของศาสนาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงขอห์นนี้ ¹⁴ ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ขอห์นนี้แหละเป็นเอลียาซึ่งจะมานั้น ¹⁵ ใครมิหูกจึงพึงเกิด ¹⁶ เราจะเปรียบเทียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน ¹⁷ กล่าวว่ พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แกพวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ ¹⁸ ด้วยว่าขอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า มิใช่สิ่งของอยู่ ¹⁹ ฝ่าย

บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็อ้างว่า ๐ ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป ๐ แต่พระปัญญาที่ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น ๐

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามิได้กลับใจเสียใหม่ 21 ๐ วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราชิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไธระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นั่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว 22 แต่เรบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไธระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า 23 และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ 24 แต่เรบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า ๐ 25 ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า ๐ โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงบิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้ 26 ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 27 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

การเชื่อเชืงที่ยิ่งใหญ่

28 บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข 29 จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามิให้อ่อนสุภาพและล่อลวง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน 30 ด้วยว่าแอกของเรา ก็เบากว่า และภาระของเรา ก็เบา ๐

12

พระคริสต์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มก 2:23-28; ลก 6:1-5)

1 ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์ก็หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน 2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาก็ทูลพระองค์ว่า ๐ ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต ๐ 3 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ๐ พวกท่านยังมิได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวก 4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้มิให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่บุโรทิศพวกเดียว 5 ท่านทั้งหลายมิได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกบุโรทิศในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด 6 แต่เรบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี้มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก 7 แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า ๐ เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา ๐ ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มีความคิด 8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต ๐

ทรงรักษาชายมือลีบ (มก 3:1-6; ลก 6:6-11)

9 แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั้น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา 10 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า ๐ การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ๐ ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่จุดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ 12 มนุษย์คนหนึ่งยอมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต ๐ 13 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า ๐ จงเหยียดมือออกเถิด ๐ เขาก็เหยียดออก และมีมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 14 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆาพระองค์ได้

ฝูงชนที่ติดตามมาได้รับการรักษาให้หาย

15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั้น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน 16 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด 17 ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า 18 ๐ ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักษาของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ 19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียง

พระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์⁴⁸ แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า **□ใคร เป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา□** ⁴⁹ พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า **□ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา** ⁵⁰ **ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำการตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา□**

13

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มก 4:1-20; ลก 8:4-15)

¹ ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือบนไม้ประแท้งที่ชายทะเล ² มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลง ไม้ประแท้งในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง ³ แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า **□ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช** ⁴ **และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ ตกตามหนทางบ้าง ล้วนกลิ้งมิกินเสีย** ⁵ **บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก** ⁶ **แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป** ⁷ **บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย** ⁸ **บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง** ⁹ **ใครมีหูจงฟังเถิด□** ¹⁰ **ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า □เหตุใดในพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา□** ¹¹ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **□เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้** ¹² **ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเพื่อ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่ามีซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา** ¹³ **เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าการที่เขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ** ¹⁴ **คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า □พวกเขาจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้** ¹⁵ **เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมัวใจเนื้อชา หูก็ตึง และตาเขาก็มืด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการเขาให้หาย□** ¹⁶ **แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน** ¹⁷ **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มิเคยได้ยิน** ¹⁸ **เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาด้วยผู้หว่านพืชนั้น** ¹⁹ **เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขาขึ้นไปเสีย นั้นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดทรนหนทาง** ²⁰ **และผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รีบทันทีด้วยความปรีดี** ²¹ **แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการขัดแย้งต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็กลิ้งเสีย** ²² **ผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล** ²³ **ส่วนผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง□**

คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

²⁴ พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่ง ให้เขาทั้งหลายฟังว่า **□อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน** ²⁵ **แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป** ²⁶ **ครั้นตื่นขึ้นเช้าวันรุ่งขึ้นก็ออกจากรางแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย** ²⁷ **พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า □นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่าน มิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน□** ²⁸ **นายก็ตอบพวกเขาว่า □นี่เป็นการกระทำของศัตรู□ พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า □ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ□** ²⁹ **แต่นายตอบว่า □อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย** ³⁰ **ให้ทั้งสองจำไว้ด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า □จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา□ □□**

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มก 4:30, 32)

³¹ พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า **□อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักภาคเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไรของตน** ³² **เมล็ดนั้นที่งอกก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางฝักทั้งหลาย และจำเริญเป็นต้นไม้อันกอในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้□**

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (ลก 13:20-21)

³³ พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า □**อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด**□ ³⁴ ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย ³⁵ ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า □**เราจะห้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก**□

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

³⁶ แล้วพระเชษฐาจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจาก ไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์พูดว่า ๒ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมาน ในเวลานั้น ๓๗ พระองค์ตรัสตอบเขาวว่า ๓ผู้หว่านเมล็ดพืชดินนั้นได้แก่บุตรมนุษย์ ๓๘ นานนั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชที่ได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย ๓๙ ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ๔๐ เหตุที่เกี่ยวข้องได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์ ๔๑ เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น ๔๒ บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วเข้าไปจากอาณาจักรของท่าน ๔๓ และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขมเขี้ยวเขี้ยวพิน

⁴³ คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดจงดวงอาทิตย์ ใครมีทองฟังเกิด

คำอุปมาเกี่ยวกับชมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

44 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้ว
ก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรารถนาไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มกราคามาก

45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี 46 ซึ่งเมื่อได้พบ
ไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพตังซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา

47 อภิปรายการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด
48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย 49 ในการ
สิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม
50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขมขื่นเสียยิ่งฟ้า 51 พระเยซูตรัสกับเขา
ว่า □ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ □ เขาพูดตอบพระองค์ว่า □เข้าใจ พระเจ้าข้า □ 52 ฝ่าย
พระองค์ตรัสกับเขาว่า □เพราะฉะนั้น พวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่ง
สวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน □

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธที่เมืองนาซาเร็ธ

53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น 54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า □คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างไรมากจากไหน 55 คนนี้เป็นลูกชาวไซมัยไซหรือ มารดาของเขาคือมาริยมิไซหรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาไซไซหรือ 56 และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเราไซหรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน □ 57 เขาทั้งหลายจึงหมกใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า □ **ศาสตพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของคน และในครัวเรือนของคน □** 58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

14

ขอให้นักผู้ได้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ (มก 6:14-29; ลก 9:7-9)

1 ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยื่นกิตติศัพท์ของพระเยซู 2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้และเป็น
 3 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้” 4 ด้วย
 5 ว่าเฮโรดได้รับยอห์นเมื่อดั่งซึ่งกล่าวไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน 6 เพราะ
 7 ยอห์นเคยทูลท่านว่า “ท่านผิดพระบาปอยู่ผู้ที่รับนางมาเป็นภรรยา” 8 ถึงเฮโรดอยากฆ่ายอห์นก็กลัว
 9 ประชวร เพราะท่านเข้าทำพระทัยถือยอห์นว่าเป็นคนศักดิ์สิทธิ์ 10 แต่เมื่อวันฉลองวันเกิดของเฮโรดตาม
 11 ประเพณีตามเฮโรเดียสผู้ตั้งว่าต้องเอาเข้าให้สละ ท้าให้โรดตอบใจ 12 เฮโรดจึงสัญญาโดยปริยายว่า
 13 จะทำตามคำขอใดก็ตามที่นางจะขอ

เธอมองอะไรบางอย่าง ก็จะให้สิ่งนั้น 8 บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า □ขอศิระษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่เถิดมา ให้หม่อมฉันที่นี้เพคะ□ 9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เสรำใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ 10 แล้วก็ใช้คนไปตัดศิระษะยอห์นในคุก 11 เขาจึงเอาศิระษะของยอห์นใส่ถาดมา ให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา 12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพ ไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนห้าพันคน (มก 6:30-44; ลก 9:10-17; ยน 6:1-14)

13 เมื่อพระเยซูทรง ได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จ ไปจากที่นั้น ไปยังที่เปเลียวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป 14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย 15 ครั้นเวลาเย็น แล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า □ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง□ 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า □เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี้ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด□ 17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า □ที่นี้พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น□ 18 พระองค์จึงตรัสว่า □เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี้เถิด□ 19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อน กับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง 20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น เขาก็เก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ (มก 6:45-56; ยน 6:15-21)

22 ในทันใดนั้นพระเยซู ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟาก ไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน 23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้น ไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้น ไปบนภูเขาโดยลำพัง เพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว 24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่ 25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเล ไปยังเหล่าสาวก 26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า □เป็นผี□ เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว 27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า □จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย□

เปโตรสงสัยและจมลง

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์□ 29 พระองค์ตรัสว่า □มาเถิด□ เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู 30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า □พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย□ 31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า □โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม□ 32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง 33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ ทูลว่า □พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว□ 34 ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเยนเนซารัต 35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้ว ก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ดังที่พวกบรรดาคนเจียวยามาเฝ้าพระองค์ 36 เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้และต้องแต่ชายฉกรรจ์พระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แต่ต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

15

ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (มก 7:1-23)

1 ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า 2 □ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจกบรรพบุรุษ ด้วยว่าเขามิได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร□ 3 แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า □เหตุใดในพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า 4 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า □จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน□ และ □ผู้ใดต่อต้านบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย□ 5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า □ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า □สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว□ 6 ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน□ อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมิ่นไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน 7 ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า 8 □ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา 9 เขามิสามารถเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระคำรัสสอน□ □ แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า □จง

ฟังและเข้าใจเถิด ¹¹ มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ¹² ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า ¹³ พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก ¹⁴ พระองค์จึงตรัสตอบว่า ¹⁵ ตันไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย ¹⁶ ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ ¹⁷ ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า ¹⁸ ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด ¹⁹ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า ²⁰ ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ ²¹ ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปท้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป ²² แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ²³ ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดพิวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลัทธิขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหิมน์ประมาท ก็ออกมาจากใจ ²⁴ สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ²⁵

ลูกสาวของหญิงชาติคานาอันได้รับการรักษาให้หาย (มก 7:24-30)

²¹ แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน ²² ดูเถิด มีหญิงชาวคานาคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า ²³ โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก ²⁴ ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบ เขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ทูลว่า ²⁵ โอ เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา ²⁶ พระองค์ตรัสตอบว่า ²⁷ โอ งามยิ่งนักที่ได้เห็นคนเหล่านี้ ²⁸ เว้นแต่แก่หญิงคนนี้ ²⁹ ฝ่ายหญิงนั้นก็มาสัมผัสพระองค์ทูลว่า ³⁰ พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด ³¹ พระองค์จึงตรัสตอบว่า ³² โอ สิ่งซึ่งเธอเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็สมควร ³³ ผู้หญิงนั้นทูลว่า ³⁴ จงรับพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน ³⁵ แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า ³⁶ โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด ³⁷ และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค (มก 7:31-37)

²⁹ พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้น ไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น ³⁰ และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พาคณ่วย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย ³¹ คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มก 8:1-9)

³² ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า ³³ เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีความจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ ³⁴ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง ³⁵ พวกสาวกทูลพระองค์ว่า ³⁶ โอ ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้ ³⁷ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า ³⁸ ท่านมีขนมปังกี่ก้อน ³⁹ เขาทูลว่า ⁴⁰ มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กสองสามตัว ⁴¹ พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน ⁴² แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน ⁴³ และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกรวยเต็ม ⁴⁴ ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน ⁴⁵ มิได้นับผู้หญิงและเด็ก ⁴⁶ พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

16

พวกฟาริสีหันข้อใจคร่ำครวญหมายสำคัญ (มก 8:10-12)

¹ พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยข้อร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น ² พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า ³ พอดคนเขินท่านทั้งหลายพูดว่า ⁴ รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง ⁵ ⁶ ในเวลาเช้าท่านพูดว่า ⁷ วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมืด ⁸ โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านี้ท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตรู้ได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ ⁹ คนชาติชั่วและเล่ห์เหลี่ยมหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น ¹⁰ แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา ¹¹ ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์เมื่อข้ามฟากนั้น ได้ลิ้มอาหนมปังไปด้วย

เชื่อเป็นสัญญาณแสดงถึงคำสอนที่ผิด (มก 8:13-21)

⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี** ⁷ เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า **เพราะเหตุที่เรามาได้เอาขนมปังมา** ⁸ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า **โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา** ⁹ **ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังหักก่อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง** ¹⁰ **หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง** ¹¹ **เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี** ¹² แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

¹³ ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า **คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด** ¹⁴ เขาจึงทูลตอบว่า **บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์** ¹⁵ พระองค์ตรัสถามเขาว่า **แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด** ¹⁶ ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า **พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่**

พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

¹⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ** ¹⁸ **ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนี้เกิทำไมได้** ¹⁹ **เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่านท่าน จะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์** ²⁰ แล้วพระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกของพระองค์มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการตรึงบนไม้กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (มก 8:31-38; ลก 9:22-27)

²¹ ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกบโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันี่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ ²² ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย** ²³ พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า **อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์** ²⁴ **ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรา** ²⁵ **เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด** ²⁶ **เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียชีวิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะได้อะไรไปแลกเอาชีวิตวิญญาณของตนกลับคืนมา** ²⁷ **เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน** ²⁸ **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้สึความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน**

17

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

¹ ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง ² แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง ³ ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์ ⁴ ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า **พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำการบูชาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง** ⁵ เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมากจากเมฆนั้นว่า **ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด** ⁶ ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ขมหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก ⁷ พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า **จงลุก**

ขึ้นเถิด อย่างลัวเลย 8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว 9 ขณะที่ลงมาจากภูเข พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า **□นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย** 10 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า **□เหตุใดพวกภูธรมาจารย์จึงว่า เอลียาจะต้องมาก่อน** 11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□เอลียาจะต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม** 12 **แต่เรบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาที่นั้นได้มาแล้ว และเขาหารู้จักท่านไม่ แต่เขาใครทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน** 13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

อัครสาวกเฝ้าคนชาติอุทริอานาที่จะรักษา (มก 9:14-29; ลก 9:37-43)

14 ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า 15 **□พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เข่นา มาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ** 16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้ 17 พระเยซูตรัสตอบว่า **□โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิฐิชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด** 18 พระเยซูจึงตรัสสำหรับผีนั้น มันก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้นเอง 19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า **□เหตุใดพวกข้าพระองค์ขบขันผีนั้นออกไม่ได้** 20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักถั่ว เมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า **□จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น** มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย** 21 **แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร** □

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มก 9:30-32; ลก 9:43-45)

22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **□บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย** 23 **และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่** □ พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร

24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า **□อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ** 25 เปโตรตอบว่า **□เสีย** เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงถามเขาไว้ แล้วตรัสว่า **□ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร แกัตรีย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น** 26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า **□เก็บจากผู้อื่น** 27 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **□ถ้าเช่นนั้นโอรสไม่ต้องเสีย** 28 **แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด** □

18

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด (มก 9:33-37; ลก 9:46-48)

1 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า **□ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์** 2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา 3 แล้วตรัสว่า **□เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย** 4 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กๆนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งไปในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา 6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเขาทำนั้นไม่ก่อให้ใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า 7 วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ 9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก 10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (ลก 15:1-7)

¹¹ เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมา เพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด ¹² ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเพื่อหาตัวที่หายนั้นหรือ ¹³ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น ¹⁴ อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

การปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อท่าน

¹⁵ หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา ¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วยให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ ¹⁷ ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี ¹⁸ เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน

¹⁹ เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ ²⁰ ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น□

จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ (มก 11:25; ลก 17:3-4)

²¹ ขณะนั้นแบปโตรมาทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ□ ²² พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด ²³ เหตุฉะนั้น อาถรรพณ์แห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน ²⁴ เมื่อถึงต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า ²⁵ เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูกและบรรดาสิ่งของที่เขาอยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ ²⁶ ผู้รับใช้ถูกหนั้นผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า □ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น□ ²⁷ เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป ²⁸ แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า □จงใช้หนี้ให้ข้า□ ²⁹ เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า □ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น□ ³⁰ แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ถูกหนั้นนั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น ³¹ ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขา ³² แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้ขึ้นมาสั่งว่า □โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา ³³ เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ□ ³⁴ แล้วเจ้านายของเขา ก็กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด ³⁵ พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง□

19

พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้นกาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย

¹ ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ²ฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

พระเยซูทรงชี้แจงถึงการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; มก 10:1-12; ลก 16:18)

³ พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า □ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่□ ⁴ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม □ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง□ ⁵ และตรัสว่า □เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน□ ⁶ เขาจึงไม่

พราจากจากกันเลย□ 7 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า □ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้□ 8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น 9 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นผู้กับชายอื่นแล้วไม่มีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย□ 10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า □ถ้าภรรยาของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย□ 11 พระองค์ทรงตอบเขาว่า □มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติดตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติดได้ 12 ด้วยว่าผู้ที่เป้นชั้นที่ตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นชั้นที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นชั้นที่เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด□

พระเยซูทรงอวยพระพรแก่เด็กๆ (มก 10:13-16; ลก 18:15-17)

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอวยพรเขา แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้ 14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า □จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น□ 15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั้น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มก 10:17-30; ลก 10:25-30)

16 ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า □ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์□ 17 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้□ 18 คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง□ พระเยซูตรัสว่า □อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณี ห้ามเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ 19 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง□ 20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า □ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง□ 21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า □ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา□ 22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก 23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก 24 เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอุจจจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า□ 25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า □ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้□ 26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า □ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง□

บรรดาอัครสาวกจะพิพากษาอิสราเอลสิบสองตระกูล

27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง□ 28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อคุณมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิจารณาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล 29 ทุกคนที่ได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้พลรียเก่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก 30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น□

20

คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น

1 □ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้านี้ 2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาาริอันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา 3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด 4 จึงพูดกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร□ แล้วเขาก็พากันไป 5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน 6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า □พวกท่านยืนอยู่ที่นี่เปล่าๆตลอดวันทำไม□ 7 พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า □เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า□ เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า □ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่าน

จะได้รับค่าจ้างตามสมควร⁸ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนอยู่บนเชิงสูงเจ้าพนักงานว่า "จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก"⁹ คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน¹⁰ ส่วนคนที่มาที่แรกนึกว่าเขาจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน¹¹ เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน¹² ว่า "พวกเราที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน"¹³ ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่ง ในพวกนั้นว่า "ข้าพเจ้าเอ๋ย เรายังได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ"¹⁴ รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากันกับท่าน¹⁵ เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้น ไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านจึงฉาดาร้อนเมื่อเห็นเราใจดี¹⁶ อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ 12:38-42; 16:21-28; 17:22-23; มก 10:32-34; ลก 18:31-34)

¹⁷ เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่สำพังและตรัสกับเขาว่า¹⁸ "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกภรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย"¹⁹ และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเสียดสี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่

มารดาคนหนึ่งทูลขอความยิ่งใหญ่ให้แก่บุตรชายของนาง (มก 10:35-45)

²⁰ ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ แม้การทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์²¹ พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า "ท่านปรารถนาอะไร" นางทูลพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนั่งในราชอาณานิคมของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์ถนัดหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง"²² แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "ที่ท่านขอ นั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะเต็มใจ ท่านจะเต็มใจหรือไม่" และบัดนี้ความนั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือไม่" เขาทูลพระองค์ว่า "พวกเราข้าพระองค์ทำได้"²³ พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านจะเต็มใจจากถ้อยของเร และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรา นั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็ขอให้แก่ผู้ใด"²⁴ เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็นึกถึงความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น²⁵ พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ" แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย²⁷ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน²⁸ อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก

ชายตาบอดสองคนมองเห็นได้อีก (มก 10:46-52; ลก 18:35-43)

²⁹ เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโคฝูงชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป³⁰ และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"³¹ ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้เงียบ แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"³² พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่เรียกเขามา และตรัสว่า "ท่านทั้งสองใครจะให้เรารู้เพื่อทำอะไรเพื่อท่าน"³³ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น"³⁴ พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

21

พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ (สคย 9:9; มก 11:1-10; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

¹ ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน² ตรัสสั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ที่นั่นท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้ธามให้เรา"³ ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่านท่านจงว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์" แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที่"⁴ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวาจาที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า⁵ "จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด ภัยพิบัติของเธอสั่งมีมาหาเธอ โดยพระ

หทัยอ่อนสุภาพ ทรงเมตตาอยู่กับลูกของมัน⁶ สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูคริสต์สั่งเขาไว้⁷ จึงจูบเมตตาอยู่กับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น⁸ ฟุ้งชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นก็ติดกิ้งไม่มีมาปูตามถนน⁹ ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ติดตามมาข้างหลังก็พร้อมกันให้ร้องว่า¹⁰ โยชานนาเกราชไอรสของดาวิด¹¹ ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โยชานนา¹² ในที่สุดที่สุด¹³ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้วประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า¹⁴ ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด¹⁵ ฝูงชนก็ตอบว่า¹⁶ นี่คือเยซูชานาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหารเป็นครั้งที่สอง (มก 11:15-18; ลก 19:45-47)

12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคำว่า¹³ โด๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคำว่า¹⁴ ที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย¹⁵ และตรัสกับเขาว่า¹⁶ มิมีพระวจนะเขียนไว้ว่า¹⁷ **นิเวศของเราจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน** แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น **ถ้ำของพวกโจร** ¹⁸ 14 คนตบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย¹⁹ แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า²⁰ โยชานนาเกราชไอรสของดาวิด²¹ เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง²² และจึงทูลพระองค์ว่า²³ ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ²⁴ พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า²⁵ **ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า²⁶ จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุดม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้** ²⁷ 17 พระองค์ได้ทรงไล่จากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

มะเดื่อถูกสาปก็เหี่ยวแห้งไป (มก 11:12-14, 20-24)

18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับ ไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงทิวพระกระยาหาร¹⁹ และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีใบแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า²⁰ **เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป** ²¹ 20 ท่านใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป²² ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ แล้วว่า²³ เป็นอย่างไรไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในที่นั้นใด²⁴ 21 ฝ่ายพระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า²⁵ **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมิได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า²⁶ จงถอยไปลงทะเล²⁷ ก็จงสำเร็จได้** ²⁸ 22 **สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้**

พระเยซูกับสิทธินาของพระองค์ (มก 11:27-33; ลก 20:1-8)

23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร ในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า²⁴ ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนั้น ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน²⁵ 24 พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า²⁶ **เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด** ²⁷ 25 คือบทพิศมของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์²⁸ เขาได้ปรึกษากันว่า²⁹ ถ้าเราจะว่า³⁰ มาจากสวรรค์³¹ ท่านจะถามเราว่า³² เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า³³ 26 แต่ถ้าเราจะว่า³⁴ มาจากมนุษย์³⁵ เราก็คกลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์³⁶ 27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า³⁸ พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ³⁹ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า⁴⁰ **เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด**

คำอุปมาเกี่ยวกับบุตรชายสองคน

28 **แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร** ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า²⁹ **ลูกเอ๋ย วันหนึ่งไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด** ³⁰ 29 บุตรคนนั้นตอบว่า³¹ **ข้าพเจ้าไม่ไป** แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ³² 30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า³³ **ข้าพเจ้าไปขอรับ** แต่ไม่ไป³⁴ 31 บุตรสองคนนั้นคนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า³⁵ เขาทูลตอบพระองค์ว่า³⁶ **คือบุตรคนแรก** ³⁷ 32 พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า³⁸ **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและเลวทรามก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย** ³⁹ 33 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกเลวทรามได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มิได้กลับใจเชื่อยอห์น

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่เชื่อสัตย์ (อสย 5:1-7; มก 12:1-9; ลก 20:9-19)

33 **จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า** ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบเขาได้สกัดบ่ออ่างในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล³⁴ 34 ครั้นฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น³⁵ และคนเช่าสวนนั้นจับ

พวกผู้รับใช้ของเขา เขียนติเสียดคนหนึ่งฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง³⁶ อีกครั้งหนึ่งเขาก็ให้ผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเขาบางคนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก³⁷ ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า □ พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา□³⁸ แต่เมื่อบรรดาคนเข้าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกันว่า □ คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย□³⁹ เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย⁴⁰ เหตุฉะนั้นเมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเข้าสวนเหล่านั้น□⁴¹ เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า □ เขาจะฆ่าสลักคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเข้าอื่น ๆ ที่จะแบ่งผล โดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป□⁴² พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า □ ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมอบแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นการพิชิตร้อยปีระจิกแก่ตราเรา□⁴³ เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น⁴⁴ ผู้ใดล้มทับศิลาหนึ่ง ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะแตกทับผู้ใด ก็จะมีคนยืนนั้นจนแหลกละเอียดเป็นผุยผง□⁴⁵ ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็ยังรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา⁴⁶ แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

22

คำอุปมาเกี่ยวกับพิธีอภิเษกสมรส (ลก 14:16-24)

¹ พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า ² □ อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน ³ แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา ⁴ ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้ไปอีก รับสั่งว่า □ ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า 'ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุนแล้วของเราที่ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อมจงมาในพิธีอภิเษกสมรสเถิด□' ⁵ แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไ้ไรนาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย ⁶ ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอับยัสต่างๆ แล้วฆ่าเสีย ⁷ แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไป ปรามปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย ⁸ แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า □ งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน ⁹ เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบคนมากเท่าใดก็ได้ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรส□¹⁰ ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งคิดและช่วงงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก□¹¹ แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส ¹² ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า □ สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส□ ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก ¹³ กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า □ จงมัดมือมัดเท้าคนนั้นเอาไปทิ้งเสียที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน□¹⁴ ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย□

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเฮโรดเกี่ยวกับการเสียดภาษี (มก 12:13-17; ลก 20:20-26)

¹⁵ ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาคงจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร¹⁶ พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า □ อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจใส่ไป เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด¹⁷ เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งสาวให้แก่มิซารนั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่□¹⁸ แต่พระเยซูทรงลางรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาดังนี้ตรัสว่า □ พวกท่านเชื่อใจคนเจ้าทดลองเราทำไม¹⁹ จงเอาเงินที่จะเสียดย่านั้นมาให้เราดูก่อน□ เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์²⁰ พระองค์ตรัสถามเขาว่า □ รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร□²¹ เขาทูลพระองค์ว่า □ ของมิซาร□ แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า □ เหตุฉะนั้นของของมิซารจึงถวายแก่มิซาร และของของพระเจ้าจึงถวายแก่พระเจ้า□²² ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไ้

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกสะดูสีเกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย (มก 12:18-27; ลก 20:27-38)

²³ ในวันนี้ไม่มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า²⁴ □ อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า □ ถ้าผู้ใดตายยังไม่มียูตร ก็ให้น้องชายรับพี่สาวไว้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้□²⁵ ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย²⁶ ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด²⁷ ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย²⁸ เหตุฉะนั้น

ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว²⁹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□ พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า** ³⁰ **ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์** ³¹ **แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นขึ้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า** ³² **□ เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ □ พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น □** ³³ ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มก 12:28-34; ลก 10:25-28)

³⁴ แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน ³⁵ มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า ³⁶ **□ อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด □** ³⁷ พระเยซูทรงตอบเขาว่า **□ □ จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า □** ³⁸ **นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่** ³⁹ **ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ □ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง □** ⁴⁰ **พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสัณก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้ □**

คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด (มก 12:35-37; ลก 20:41-44)

⁴¹ เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวกเขา ⁴² **□ พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด □** เขาตอบพระองค์ว่า **□ เป็นบุตรของดาวิด □** ⁴³ พระองค์ตรัสถามเขาว่า **□ ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า** ⁴⁴ **□ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน □** ⁴⁵ **ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้ □** ⁴⁶ **□ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่นั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป**

23

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีลงตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม (มก 12:38-40; ลก 20:45-47)

¹ ครั้นนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ ² ว่า **□ พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั้นบนที่นั่งของโมเสส** ³ **เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่** ⁴ **ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย** ⁵ **การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้หลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว** ⁶ **เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา** ⁷ **กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า □ รัมมี รัมมี □** ⁸ **ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า □ รัมมี □ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด** ⁹ **และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์** ¹⁰ **อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า □ นาย □ ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์** ¹¹ **ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย** ¹² **ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดล้มตัวลง ผู้นั้นจะได้รับยกยอขึ้น**

วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (มก 12:38-40; ลก 20:47)

¹³ **วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้** ¹⁴ **วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้ารับเอาเรือนของหมุยงม่าย และแสวงอริชฐานเสียยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น** ¹⁵ **วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม่แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า** ¹⁶ **วิบัติแก่เจ้า คนหน้าทางคาบอด เจ้ากล่าวว่า □ ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ □** ¹⁷ **คนโง่เขลาตอบว่า สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์** ¹⁸ **และว่า □ ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณ**

อ้างเครื่องตั้งถวายนบนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ□ ¹⁹ คนโหดเขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนันศักดิ์สิทธิ์ ²⁰ เหตุฉะนั้นผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชานั้น ²¹ ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น ²² ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น ²³ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายนับชักรหนึ่งของสระแทน ยีหร่าและขมิน ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการที่พากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย ²⁴ คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอุฐเข้าไป ²⁵ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส ²⁶ พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย ²⁷ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด ²⁸ เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า ²⁹ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนายากรณ์และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม ³⁰ แล้วกล่าวว่า □ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสนายากรณ์ให้ตกก็หามิได้□ ³¹ อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสนายากรณ์เหล่านั้น ³² เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด ³³ เจ้าพวกเจ้าชาติจูราย เจ้าจะพันการลงโทษในนรกอย่างไรได้ ³⁴ เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสนายากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เขียนดึในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ชมเหงไล่ออกจากเมืองนั้นไปเมืองโน้นบ้าง ³⁵ ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชานั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย ³⁶ เรามอบความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงผินหัวต่อกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 13:34-35)

³⁷ โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสนายากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ³⁸ ดูเถิด □บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า□ ³⁹ ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า □ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ□ □

24

การพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร (มก 13:1-13; ลก 21:5-19)

¹ ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาซื้อขี้ตักทั้งหลายของพระวิหารให้ พระองค์ทอดพระเนตร ² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้□ ³ เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า □ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่าจะเหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้□ ⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ⁵ ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า □เราเป็นพระคริสต์□ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ⁶ ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง ⁷ เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ ⁸ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขึ้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก ⁹ ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา ¹⁰ คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน ¹¹ จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ¹² ความรักของคนเป็น

นั้นมาจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป ¹³ แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด ¹⁴ ชาวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายของมาถึง

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มก 13:14-23)

¹⁵ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลสาธตพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด) ¹⁶ เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย ¹⁷ ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน ¹⁸ ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน ¹⁹ แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ ²⁰ จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต ²¹ ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย ²² และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นเย็นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นเย็นสั้นเข้า ²³ ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น หรือ อยู่ที่โน่น อย่าได้เชื่อเลย ²⁴ ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง ²⁵ ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว ²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถ้ำเทรกันดาร ก็จงอย่าออกไป หรือว่า ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ ก็จงอย่าเชื่อ

บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี (มก 13:24-27; ลก 21:25-36)

²⁷ ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ ก็จะเป็นฉันนั้น ²⁸ ด้วยว่าชาวศพอยู่ที่ไหน ผุนกอนเทรก็จะต้องกันอยู่ที่นั่น ²⁹ แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป ³⁰ เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า บุตรมนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้มิใช่แล้ว เขาจะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า พร้อมด้วยฤทธาณาภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก ³¹ พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากหลุมที่สถิตนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างขึ้นจนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

จากความทุกข์เวทนาลถึงการเสวยสุขพ้นเป็ของพระองค์ (มก 13:28-29; ลก 21:29-31)

³² บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว ³³ เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประดุจแล้ว ³⁴ เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ ³⁵ ฟ้าและดินจะล่องไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาอย่างไม่คาดหมายของพระคริสต์ (มก 13:32-37; ลก 21:34-36)

³⁶ แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว ³⁷ ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย ³⁸ เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา ³⁹ และน้ำท่วมได้มากกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย ⁴⁰ เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง ⁴¹ หญิงสองคนไม่แบงอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง ⁴² เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาใด ⁴³ จงจำไว้อย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้ทะลวงเรือนของเขาได้ ⁴⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

⁴⁵ ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา ⁴⁶ เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข ⁴⁷ เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง ⁴⁸ แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วนั้นจะคิดในใจว่า

นายของข้าคงมาซ้ำ⁴⁹ แล้วจะตั้งต้นโยติเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกข้า⁵⁰ นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้⁵¹ และจะทาโทษเขายิ่งสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

25

คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน

¹ เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว ² ในพวกเธอเป็นคนที่มิปัญญาห้าคน และเป็นคนโง่ห้าคน ³ พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่ ⁴ แต่คนที่มิปัญญานั้นได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย ⁵ เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ายอยู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป ⁶ ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด ⁷ บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นแตกแต่งตะเกียงของตน ⁸ พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่ ⁹ พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ท้ายอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองเถิดว่า ¹⁰ เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด ¹¹ ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า ท่านเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย ¹² ฝ่ายท่านตอบว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน ¹³ เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

¹⁴ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ ¹⁵ คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที ¹⁶ คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ ¹⁷ คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน ¹⁸ แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้ ¹⁹ ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น ²⁰ คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาขึ้นแจ้งว่า นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ ²¹ นายจึงตอบเขาว่า ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะต้องเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปริตีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด ²² คนที่ได้รับสองตะลันต์มาขึ้นแจ้งด้วยว่า นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์ ²³ นายจึงตอบเขาว่า ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะต้องเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปริตีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด ²⁴ ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาขึ้นแจ้งว่า นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้สึกท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกียวกผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย ²⁵ ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน ²⁶ นายจึงตอบเขาว่า เจ้าผู้รับใช้ชั่วและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้ว่าเราเกียวกที่เรามิได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย ²⁷ เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเราจะได้เงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย ²⁸ เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสับตะลันต์ ²⁹ ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมิเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าจะเขามียู้อยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา ³⁰ จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

การพิพากษาบรรดาชนชาติต่างๆ

³¹ เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ³² บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ ³³ และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย ³⁴ ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก ³⁵ เพราะว่าเมื่อเราทว่า ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เรา

เป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้³⁶ เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา³⁷ เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า □ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงทิว และได้จัดมาถวาย แต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร³⁸ ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร³⁹ ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจวบหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร⁴⁰ แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า □ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรานี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย⁴¹ แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า □ ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น⁴² เพราะว่าเมื่อเราทิว ท่านก็มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม⁴³ เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็มิได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็มิได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา⁴⁴ เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า □ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงทิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร⁴⁵ เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า □ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่ง ในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา⁴⁶ และพวกเขาเหล่านั้นจะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์□

26

พวกบรูโรทใหญ่และพวกผู้ใหญ่วางแผนจะฆ่าพระเยซู (มก 14:1-2; ลก 22:1-2)

¹ ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า² □ **ท่านทั้งหลายรู้อยู่อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน** □³ ครั้นนั้นพวกบรูโรทใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาบรูโรท ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟา⁴ ประชุมกันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย⁵ แต่พวกเขาพูดว่า □ ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าเพิ่งทำลาย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการุ่นวาย□

มารีย์ชาวบ้านเบธานีชโลมพระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย (มก 14:3-9; ยน 12:1-8)

⁶ ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน⁷ ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์⁸ พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า □ เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า⁹ ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้□¹⁰ เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า □ **กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา** ¹¹ ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป¹² ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา¹³ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งชาวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย□

ยูดาสดกลที่จะทรยศพระองค์ (มก 14:10-11; ลก 22:3-6)

¹⁴ ครั้นนั้นคนหนึ่ง ในพวกสาวกลึบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกบรูโรทใหญ่¹⁵ ถามว่า □ ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า□ ฝ่ายเขาก็ตกลงจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ¹⁶ ตั้งแต่นั้นมานายูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

การจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับเทศกาลปัสกา (มก 14:12-16; ลก 22:7-13)

¹⁷ ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า □ พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์สวายที่ไหน□¹⁸ พระองค์จึงตรัสว่า □ **จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า □ พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะต้องปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา** □¹⁹ ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามทีพระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

อาหารมื้อแรกก่อนเทศกาลปัสกา (มก 14:17-21; ลก 22:14-23; ยน 13:2-30)

²⁰ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกลึบสองคน²¹ เมื่อรับประทานกันอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า □ **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา** □²² ฝ่าย

พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ²³ พระองค์ตรัสตอบว่า □ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา²⁴ บุตรมนุษย์ จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิด มาก็จะเป็นการติดต่อกันนั้นเอง□²⁵ ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า □อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์ หรือ□ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ท่านพูดเองแล้วนี้□

การตั้งพิธีศีลระลึก (มก 14:22-25; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-25)

²⁶ ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า □จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา□²⁷ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า □จงรับไปดื่มทุกคนเถิด²⁸ ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก²⁹ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มน้ำผลแห่งเถาจนต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา□

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มก 14:26-31; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)

³⁰ เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ³¹ ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า □ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะบัดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า □เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป□³² แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน□³³ ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า □แม้คนทั้งปวงจะสะบัดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะบัดก็หาไม่ได้เลย□³⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง□³⁵ เปโตรทูลพระองค์ว่า □ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็绝不会ปฏิเสธพระองค์เลย□ เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูในสวนเกทเซมนีใกล้วันสิ้นพระชนม์ (มก 14:32-42; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

³⁶ แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเซมนี แล้วตรัสกับสาวกว่า □จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น□³⁷ พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มสวดสวดและหนักพระทัยยิ่งนัก³⁸ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด□

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนเกทเซมนี (มก 14:35-41; ลก 22:41-44; ฮน 5:7)

³⁹ แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อหนึ่ง ก็ชนพระพิศมัยลงถึงดิน อธิษฐานว่า □โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ย่นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์□⁴⁰ พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขาอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า □เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ⁴¹ จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง□⁴² พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า □โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้าย่นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์□⁴³ ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น⁴⁴ พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก⁴⁵ แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า □เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไปแล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป⁴⁶ ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว□

การทรยศและการจับกุมพระเยซู (มก 14:43-50; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)

⁴⁷ พระองค์ตรัสอย่างไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากติดตาม ถือไม้ดะบอง มาจากพวกบาริไทด์ใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน⁴⁸ ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้ಾಯัณัติสัญญาแก่เขาว่า □เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่หนาเถิด□⁴⁹ ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า □สวัสดี พระอาจารย์□ แล้วจับพระองค์⁵⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม□ คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป⁵¹ ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาบาริไทด์ขาด⁵² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะฟันดาบเพราะดาบ⁵³ ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เราทั้งสองกองไม้ได้หรือ⁵⁴ แต่

ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร 55 ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่ 56 แต่เหตุการณ์ทั้งนี้ที่เกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าคายาฟาสและสภา (มก 14:53-65; ยน 18:12, 19-24)

57 ผู้ที่จับพระเยซู ได้พาพระองค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ 58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปทางๆจนถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร 59 พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรีการพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย 60 แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้พยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา 61 กล่าวว่า 62 คนนี้ได้ว่า เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน 62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรีการท่านด้วยเรื่องอะไร 63 แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ 64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เรามอบท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านี้ ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธาณาภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ 65 ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงกล่อก่อนตนแล้วว่า ข้าเราได้พูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว 66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คนทั้งปวงก็ตอบว่า เขามีความผิดถึงตาย 67 แล้วเขากล่อมลายรดพระพิภพตรัสว่า พระองค์และบุตรพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตอบพระองค์ 68 แล้วว่า เจ้าพระคริสต์จงพยากรณ์ให้เราว่า ใครตอบเจ้า 69 ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า ข้าเจ้าได้อยู่กับเยซูชากาลิลีด้วย 70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า ข้าเจ้านั้นไม่รู้เรื่อง 71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า คนนี้ได้อยู่กับเยซูชากาชาเรียด้วย 72 เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า ข้าไม่รู้จักคนนั้น 73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า ข้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็สอดตัวเจ้าเอง 74 แล้วเปโตรก็เริ่มสับสนและสาบานว่า ข้าไม่รู้จักคนนั้น ในทันใดนั้นก็ได้กึกขึ้น 75 เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างซมซานยิ่งนัก

27

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

1 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย 2 เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทิอัสปีลาตเจ้าเมือง

การสำนึกผิดและความตายของยูดาส (มก 1:16-19)

3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ 4 กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์ คนเหล่านั้นจึงว่า การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง 5 ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไปแล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย 6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นคำโล้หลอก 7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง 8 เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ 9 ครั้นนั้นก็จะสำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า และพวกเขาได้รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาดิราค่าไว้ นั่นคือคนที่อิสราเอลบางคนดิราค่าไว้ 10 แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ พระเยซูตรัสกับท่านว่า ข้าพเจ้าว่าแล้ว 12 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด 13 ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า ข้าซึ่งเขาได้กล่าวความปรีการ

ท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ□ 14 แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

พวกยิวให้ปล่อยบารับบัสและตัดสินให้พระเยซูถูกประหารชีวิต

15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ 16 คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบารับบัส 17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนที่ทั้งขมขื่นกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาวา □เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต□ 18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า เขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิงฉา 19 ขณะที่ปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า □ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ได้ฝันทุกจิตใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้หนึ่ง□ 20 ฝ่ายพวกบรูโรทใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยอหมู่ชนขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ประหารพระเยซูเสีย 21 เจ้าเมืองจึงถามเขาวา □ในสองคนนั้นเจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า□ เขาตอบว่า □บารับบัส□ 22 ปีลาตจึงถามพวกเขาวา □ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต□ เขาพากันร้องแก่ท่านว่า □ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด□ 23 เจ้าเมืองถามว่า □ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด□ แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า □ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด□ 24 เมื่อปีลาตเห็นว่า ไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาผ้าล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า □เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด□ 25 บรรดาหมู่ชนเรียนว่า □ให้โลหิตของเขตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด□ 26 ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อท่านได้โบยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและถูกสวมมงกุฎหนาม (มก 15:17-23)

27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทธิรัม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ 28 และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงแซมมาสวมพระองค์ 29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้ไผ่ให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า □กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ□ 30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้ไผ่นั้นตีพระเศียรของพระองค์ 31 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขากอดเสือนอกไป แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 32 ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซเรนคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน (มก 15:24-32; ลก 23:27-43; ยน 19:16-27)

33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ 34 เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย 35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลักแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า □เสื้อผ้าของข้าพระองค์ ข้าแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น ข้าก็จับสลักกัน□ 36 แล้วพวกเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์อยู่ที่นั่น 37 และได้เอาถ้อยคำขู่ทาลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า □ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว□ 38 คราวนั้นมิไจรัสสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่งข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 39 ฝ่ายคนที่ทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สันติระของเข 40 กล่าววว่า □เจ้าผู้จะทาลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 32 ขณะที่พวกเขาจากกางเขนเถิด□ 41 พวกบรูโรทใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า 42 □เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา 43 เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า □เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า□ 44 ถึงมิไจรัสที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน

เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยงจนถึงบ่ายสามโมง พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ (มก 15:33-41; ลก 23:44-49; ยน 19:30-37)

45 แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง 46 ครั้นประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า □เอลี เอลี ลามาสะบักธานี□ แปลว่า □พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย□ 47 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า □คนนี้เรียกเอลียาห์□ 48 ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาริงไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้ไผ่ส่งให้พระองค์เสวย 49 แต่คนอื่นร้องว่า □อย่าฟัง ให้เราคอยดูข้าวนีลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่□ 50 ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

ม่านกั้นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารขาดออกจากกัน (ยน 9:3-8; 10:19-20)

51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน 52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกบริสุทธิ์ทั้งหลายคนที่ล่วงหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา 53 ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์ศพกันเข้าไปในนครบริสุทธิ์ปรากฏแก่คนเป็นอัน

มาก⁵⁴ บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า □แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า□⁵⁵ ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล⁵⁶ ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยาขอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียนำพระศพของพระเยซูไปฝัง (มก 15:42-47; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

⁵⁷ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย⁵⁸ เขาได้เข้าไปหาปิลาตขอพระศพพระเยซู ปิลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้⁵⁹ เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้⁶⁰ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สักรัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป⁶¹ ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

พวกทหารยามเฝ้ารักษาคำอุโมงค์ฝังศพที่ประทับตราไว้

⁶² วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปิลาต⁶³ เรียนว่า □เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนส่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า □**ส่วไปสามวันแล้วเราจะฟื้นขึ้นมาใหม่**□⁶⁴ เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกลือกว่าสาวกของเขามาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก□⁶⁵ ปิลาตจึงบอกเขาว่า □พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้□⁶⁶ เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

28

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มก 16:1-4; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

¹ ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์² ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น³ ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ⁴ พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตคนนั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย⁵ ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า □อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่กางเขน⁶ พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นั่นไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้⁷ นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่⁸ แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว□⁹ หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก รุ่งเช้าความไปบอกพวกสาวกของพระองค์¹⁰ ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า □**จงจำเรียมเถิด**□ หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์¹¹ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □**อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น**□

คำรายงานของพวกทหารยาม

¹¹ ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง¹² เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร¹³ แล้วว่า □พวกเจ้าจงพูดว่า □พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในช่วงกลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่□¹⁴ ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ□¹⁵ พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เป็นเรื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้

พระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

¹⁶ แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาคาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้¹⁷ และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่¹⁸ พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า □**ฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์กิตติ ในแผ่นดินโลกกิตติ ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว**¹⁹ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์²⁰ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มาระโก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ มาระโก ซึ่งเชื่อว่าเป็น ลูกชายของน้องสาวบาร์นาบัส (คส 4:10) มาระโกได้เดินทางไปประกาศที่เยรูซาเล็มที่เมืองอันติโอกพร้อมกับอัครสาวกเปาโลกับบาร์นาบัส และได้ละท่านทั้งสองไว้ที่เมืองเปอร์กา ซึ่งเปาโลไม่เห็นด้วย เปาโลจึงไม่ยอมให้มาระโกไปพร้อมกับท่านอีก (กจ 13:5, 13; 15:37-39) แต่ภายหลังมาระโกได้หันมารับใช้พระเจ้าอีกและอยู่กับเปโตรในกรุงบาบิโลนในปีคคป 60 (1 ปต 5:13) หลังจากนั้นอีกประมาณ 4 หรือ 5 ปี มาระโกได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส 4:10; พม 1:24) แต่เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม

หลายคนที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์พูดว่าหนังสือมาระโกได้ถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก ก่อนเล่มอื่นในสี่เล่มที่เรียกกันว่า ๒ข่าวประเสริฐของพระเยซู และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกนี้ได้ถูกคัดลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เขาเรียกว่า ๒เล่ม QQ (ซึ่งไม่มีใครเคยได้พบ ๒เล่ม QQ นี้) ที่ได้มาจากคำบอกเล่าต่อกันมา คือจากเรื่องราวต่างๆ ที่อัครสาวกเปโตรเล่าให้มาระโกฟัง และเขาอ้างว่าหนังสือมัทธีและหนังสือลูกาได้รับการลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก แต่ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะว่าหนังสือมาระโกนี้ และพระคัมภีร์ทั้งหมด ๒ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า (มธ 4:4) และ ๒ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2 ทธ 3:16) ทุกคนที่เขียนส่วนของพระคัมภีร์รวมทั้งมาระโกนั้น ได้เขียน ๒สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ (1 คร 2:9) เพราะว่าทุกข้อที่ได้เขียนไว้นั้นก็เขียนโดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า มาระโกเขียนถึงสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของตนเอง ไม่ใช่สิ่งที่เปโตรได้เล่าให้ท่านฟัง คำที่น่าสังเกตในหนังสือมาระโกก็คือ ๒ในทันใดนั้น

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมาระโกนั้นทำให้เราเห็นพระลักษณะของพระเยซูในสภาพของผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์

การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-11; ลก 3:1-16; ยน 1:6-8, 19-28)

1 ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นดังนี้ 2 ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า ๒ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน 3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ๒จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป ๔ ยอห์นให้เขารับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป 5 คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหายอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน 6 ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนสัตว์ และใช้หนังสัตว์คาดเอว รับประทานผักและน้ำผึ้งป่า 7 ท่านประกาศว่า ๒ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก่สายลอมพระบาทให้พระองค์ 8 จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มธ 3:13-17; ลก 3:21-22)

9 ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน 10 พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดลนงเขาเสด็จลงมานบนพระองค์ 11 แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า ๒ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก

พญามารทดลองพระเยซู (มธ 4:1-11; ลก 4:1-13)

12 ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร 13 และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอนในแคว้นกาลิลี (มธ 4:12-13; ลก 4:14)

14 ครั้นยอห์น ถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า 15 และตรัสว่า ๒เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงแล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด

ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ และยอห์น (มธ 4:18-32; ลก 5:10-11; ยน 1:35-42)

16 ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง 17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□ท่านจงตามเรา มาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา□** 18 เขาก็ละอวนตามพระองค์ไปทันที 19 ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังช้อนอวนอยู่ในเรือ 20 ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาก็ละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงขับผีในเมืองคาเปอรนาอุม (ลก 4:31-37)

21 พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม และพอถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน 22 เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่ 23 มีชายคนหนึ่ง ในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออกมา 24 ว่า □พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอญเราไว้ เราเกี่ยวข้ออะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า□ 25 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า **□เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ□** 26 และเมื่อผีโสโครกทำใจคนนั้นชั๊กและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา 27 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า □การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน□ 28 ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนเปโตร (มธ 8:14-15; ลก 4:38-39)

29 พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น 30 แม่ยายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ ในทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง 31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพยุงขึ้นและทันใดนั้น ไข้ก็หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากเวลาเย็น (มธ 8:16-17; ลก 4:40-41)

32 เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์ 33 และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกกันอยู่ที่ประตู 34 พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆ ให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐานและออกไปประกาศ (ลก 4:42-44)

35 ครั้นเวลาเช้ามีดพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่นั่น 36 ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์ 37 เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว เขาก็ทูลพระองค์ว่า □คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์□ 38 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **□ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนั้นเอง□** 39 พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย (มธ 8:2-4; ลก 5:12-14)

40 และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุณเขาลงต่อพระองค์ และทูลวิงวอนพระองค์ว่า □เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้□ 41 พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า **□เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด□** 42 พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด 43 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น 44 ตรัสแก่เขาว่า **□เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย□** 45 แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทั่วมาหาพระองค์

2

คนอัมพาตได้รับความรอดแล้วได้รับการรักษาจนหาย (มธ 9:1-8; ลก 5:18-26)

1 ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอรนาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน 2 และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จจะรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้เขาฟัง 3 แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหา 4 เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาก็รื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา 5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า **□ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว□** 6 แต่มีพวกธรรมาจารย์บาง

คนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า 7 **ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น** 8 และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **เหตุใดท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า 9 ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า บาบของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือจะว่า จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด** 10 **นั่น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน** 11 **แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้** (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) 12 **เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด** 13 **ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย**

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี (มธ 9:9-13; ลก 5:27-32)

13 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลีกิ ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา 14 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด้านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า **จงตามเรามาเถิด** เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 15 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก 16 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า **เหตุใดพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า** 17 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ เราได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่** 18 มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร พวกเขາจึงมาทูลถามพระองค์ว่า **เหตุใดท่านจึงเสวยของยอห์นและของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ** 19 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า **ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น 20 แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร**

คำอุปมาเกี่ยวกับผ้าและถุงหนัง (มธ 9:16-17; ลก 5:36-39)

21 **ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อทอดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก 22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้น น้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่**

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ 12:1-8; ลก 6:1-5)

23 ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป 24 ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า **ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต** 25 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย 26 คือคราวเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และข้ายังส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย** 27 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต 28 เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย**

3

ทรงรักษาชายมือลีบในวันสะบาโต (มธ 12:10-14; ลก 6:6-11)

1 แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ 2 คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 3 พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า **มายืนข้างหน้าเถะ** 4 พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า **ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะสังหารชีวิตดี** ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่ 5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า **จงเหยียดมือออกเถิด** เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

ฝูงชนก็ติดตามไปและคนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หาย (มธ 12:15-16; ลก 6:17-19)

⁶ พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้ ⁷ ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่น ไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย ⁸ จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ ⁹ พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ ¹⁰ ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มิโรคต่างเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ ¹¹ และพวกฟีโลโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า □พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า□ ¹² ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมิมิให้แพร่พรายว่าพระองค์คือผู้ใด

ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน (มธ 10:1-4; ลก 6:12-16)

¹³ แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้หนึ่ง แล้วเขาได้มาหาพระองค์ ¹⁴ พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ ¹⁵ และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้ ¹⁶ และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า เปโตร ¹⁷ และยกอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนั้นพระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนเอเย แปลว่า ลูกฟาร์อง ¹⁸ อันดรูว์ฟิลิป บารโธโลมิว มัทธีว โรมัส ยกอบบุตรชายอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน ¹⁹ และยูดาสอิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน ²⁰ และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้ ²¹ เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า □พระองค์วิกลจริตแล้ว□

ความผิดบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ (มธ 12:24-29; ลก 11:14-20)

²² พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า □ผู้ไม่มีเบเอลเซบูลสิง□ และ □ที่เข้าขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น□ ²³ ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า □ซาตานจะขับซาตานให้ออกได้อย่างไรได้ ²⁴ ถ้าราชอาณาจักรใดเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ ²⁵ ถ้าครัวเรือนใดเกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ ²⁶ และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มิแต่จะสิ้นสูญไป ²⁷ ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ ²⁸ เรามอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขาเหล่านั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ ²⁹ แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้นั้นย่อมได้รับโทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์□ ³⁰ ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า □พระองค์มิใช่ไฟโลโครกเข้าสิง□

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดาและพี่น้องของพระเยซู (มธ 12:46-50; ลก 8:19-21)

³¹ เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ ³² และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า □ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์คอยอยู่ข้างนอก□ ³³ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา□ ³⁴ พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า □ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา ³⁵ ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา□

4

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มธ 13:1-23; ลก 8:4-15)

¹ แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฝูงชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปยังท่าในเรือที่ทะเล และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล ² พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ³ □จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช ⁴ และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดที่ซบถตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย ⁵ บ้างก็ตกที่ซึ่งมีหินนั้น มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก ⁶ แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป ⁷ บ้างก็ตกกลางดินหนาม ดินหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล ⁸ บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง□ ⁹ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า □ใครมีหู จงฟังเถิด□ ¹⁰ เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อม กับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น ¹¹ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □ข้อความลึกล้ำแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านั้นจะแจ้ง

ให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง ¹² เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เล็กกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดบาปของเขาจะไต่ยกโทษเสีย□

พระเยซูทรงอธิบายถึงคำอุปมานั้น (มธ 13:18-23; ลก 8:11-15)

¹³ พระองค์ตรัสกับเขาว่า □คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ ¹⁴ ผู้หว่านนั้นก็ไ้หว่านพระวอนะ ¹⁵ ซึ่งตกธรมทนทางนั้นได้แก่พระวอนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวอนะซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย ¹⁶ และซึ่งตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวอนะ และกัรบมันด้วยความปริตี ¹⁷ แต่ไม่มีรากในตัวจึงทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบาก และการช่มเหงต่างๆเพราะพระวอนะนั้น ก็เลิกเสียในทันที่ทันใด ¹⁸ และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวอนะ ¹⁹ แล้วความกังวลตามธรรมคาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติและความโลกในสิ่งอื่นๆได้เข้ามาและปกคลุมพระวอนะนั้น จึงไม่เกิดผล ²⁰ ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวอนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง□

เขียนที่จุดแล้วต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง (มธ 5:15-16; ลก 8:16; 11:33)

²¹ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า □เขาเอาเขียนมาสำหรับตั้งไว้ได้ถึง ได้เตียงนอนหรือ และมีใช้สำหรับตั้งไว้บนเชิงเขียนหรือ ²² เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่ต้องแพร้งพราย ²³ ถ้าใครมิหุฟังได้ จงฟังเถิด □ ²⁴ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะควาให้เขาด้วยทะนุถนออันใด จะควาให้ท่านด้วยทะนุถนออันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว ²⁵ ด้วยว่าผู้ใดมิอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ขึ้นจะเอาไปเสียจากเขา□

อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

²⁶ พระองค์ตรัสว่า □อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน ²⁷ แล้วกลางคืนกินนอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ ²⁸ เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง ²⁹ ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่ามันถึงฤดูเกี่ยวแล้ว□

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ 13:31-32; ลก 13:18-19)

³⁰ และพระองค์ตรัสว่า □อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร ³¹ ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน ³² แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญใหญ่โตกว่าฝักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้แก่ในอากาศมาอาศัยอยู่ในนั้นได้□ ³³ พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวอนะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้□ ³⁴ และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง (มธ 8:23-27; ลก 8:22-25)

³⁵ เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า □ให้พวกเราเข้าไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด□ ³⁶ เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย ³⁷ และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว ³⁸ ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า □อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ□ ³⁹ พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า □จงสงบเจียบซี□ แล้วลมก็หยุดมีความสงบเจียบทั่วไป□ ⁴⁰ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มีวามเชื่อหรือ□ ⁴¹ ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า □ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ จนนั่นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน□

5

ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่เมืองกาตารา (มธ 8:28-34; ลก 8:26-37)

¹ ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาตารา ² พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิง ได้มาพบพระองค์ ³ คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่วมด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ ⁴ เพราะว่าได้ล่วมโซ่โซ่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ ⁵ เขาคลั่งร้องอิงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและ

¹ ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป ² พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอน ในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจในพฤติกรรมว่า คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างใด จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา ³ คนนี้เป็นชาวไม้เบรุตชายานามาริยิมไซหรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซิโมนเป็นน้องชายมิไซหรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่ที่นั่นกับเรมไซหรือ เขาทั้งหลายจึงหมั่นใจในพระองค์ ⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า **□ ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน □** ⁵ พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค ⁶ พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

ทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนออกไปเทศนาสั่งสอน (มธ 10:1-42; ลก 9:1-6)

⁷ พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ ⁸ และตรัสกับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าสี่เดือ ห้ามมิให้เอาอาหารหรือยาม หรือหาสวางใดใส่ได้ไป ⁹ แต่ให้สวมรองเท้าและไม้เท้าให้สวมเสื้อสองตัว ¹⁰ แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า **□ ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น ¹¹ และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงเท้าได้ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เรานอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนี้ □** ¹² ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ ¹³ เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาคนมาขึ้นโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะของหญิงผู้ได้รับบัพติศมา (มธ 14:1-12; ลก 9:7-9)

¹⁴ ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า บิธเฮนผู้ได้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้ ¹⁵ แต่คนอื่นว่า □ เป็นเอลิยาห์ □ และคนอื่นว่า □ เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์ □ ¹⁶ ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว่า □ คือบิธเฮนนั้นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย □ ¹⁷ ด้วยว่าเฮโรด ได้ใช้คนไปจับบิธเฮน และสามไซซังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียส ภรรยาฟิลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน ¹⁸ เพราะบิธเฮนได้เคยทูลเฮโรดว่า □ ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน □ ¹⁹ นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทบิธเฮนและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้ ²⁰ เพราะเฮโรดยำเกรงบิธเฮนด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดียิ่งฟังท่าน ²¹ ครั้นอยู่มานานหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญทั้งปวงในแคว้นกาลิลี ²² เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเฝ้าว่า ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า □ เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอ □ ²³ และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า □ เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา □ ²⁴ หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า □ ฉันจะขอสิ่งใดดี □ มารดาจึงตอบว่า □ จงขอศีรษะของหญิงผู้ได้รับบัพติศมาเถิด □ ²⁵ ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า □ หอมฉันขอศีรษะของหญิงผู้ได้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หอมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ □ ²⁶ กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก แต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้ ²⁷ ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะของนางมา เพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะของนางในคุก ²⁸ เอาศีรษะของนางใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน ²⁹ เมื่อสาวกของบิธเฮนรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

อัครสาวกกลับมาพักผ่อน (ลก 9:10)

³⁰ ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน ³¹ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **□ ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน้อยหนึ่ง □** เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ 14:13-21; ลก 9:10-17; ยน 6:5-13)

³² พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง ³³ คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไปและมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์ ³⁴ ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ ³⁵ เมื่อเวลาสว่างไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า **□ ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็นานแล้ว** ³⁶

ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย³⁷ แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า **พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด** เขาทูลพระองค์ว่า **พระเจ้าข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียนให้เขารับประทานหรือ**³⁸ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ** เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า **มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว**³⁹ พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่⁴⁰ ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง⁴¹ เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงพระพิสดารผ่าสวรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย⁴² เขาได้กินอิ่มทุกคน⁴³ ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม⁴⁴ และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำทะเล (มธ 14:22-32; ยน 6:15-21)

⁴⁵ และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดา ก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน⁴⁶ เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น⁴⁷ เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว⁴⁸ แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเล ไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป⁴⁹ เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องออกไป⁵⁰ เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย**⁵¹ พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ⁵² ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขาแข็งกระด้าง

พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นเยนเนซาเรท (มธ 14:34-36)

⁵³ ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซาเรท⁵⁴ เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที⁵⁵ และเขารีบไปทั่วตลอดแคว้นแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้นับข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น⁵⁶ แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ละต้องแต่ชายลงของพระองค์ และผู้ใดได้จะต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

7

ทรงตำหนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี (มธ 15:1-20)

¹ ครั้นนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์² เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด³ เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย⁴ และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างมือ เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย เทือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ⁵ พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า **ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน**⁶ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า** **ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา**⁷ **เขามั่นศรัทธาเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาวางอ้างว่า เป็นพระคำรัสสอน**⁸ **เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วย เทือก และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่**⁹ **พระองค์ตรัสแก่เขาว่า** **เหมือนจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะถือตามประเพณีของพวกท่าน**¹⁰ **เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า** **จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน**¹¹ **และผู้ใดฝ่าฝืนบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย**¹² **แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า** **ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า** **สังเวยของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโง่เขลา**¹³ **นั่นแหละเป็นของถวายแล้ว**¹⁴ **เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้ใดทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน**¹⁵ **เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวาจาของพระเจ้าเป็นหมิ่นไปด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่**¹⁶ **แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาใกล้ตรัสกับเขาว่า** **ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด**¹⁷ **ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทิน**¹⁸ **ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด**¹⁹ **ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพันประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น**²⁰ **พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า** **ถึงท่านทั้งหลาย**

ก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ ¹⁹ เพราะว่าสิ่งนั้นมิได้เข้าใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงสู่บาป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน ²⁰ พระองค์ตรัสว่า สิ่งที่อยู่ภายนอกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ²¹ เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่องประเวณี การคิดชั่วผิดเมีย การฆาตกรรม ²² การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่องลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด ²³ สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน

ทรงรักษาลูกสาวของหญิงชาติซีเรียฟินีเซียที่ถูกผีสิง (มธ 15:21-28)

²⁴ พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่น ไปยังเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่ง ประสงค์จะมีให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้ ²⁵ เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ²⁶ ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติซีเรียฟินีเซีย และนางทูลอ่อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน ²⁷ ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า **ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไมควร** ²⁸ แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า **จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก** ²⁹ แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า **เพราะเหตุถ้อยคำนี้จึงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว** ³⁰ ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีผีออกแล้ว

ทรงรักษาชายที่หูหนวกและเป็นใบ้ (มธ 15:29-31)

³¹ ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี ³² เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ่อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น ³³ พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชน ไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงปั้นน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มและลูบคนนั้น ³⁴ แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า **เอเฟซารา** แปลว่า **จงเปิดออก** ³⁵ แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด ³⁶ พระองค์ทรงห้ามปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยังทรงห้ามปรามพวกเขา เขาก็ยังเล่าลือไปมาก ³⁷ พวกเขาภิประหลาดใจเหลือเกิน พุดกันว่า **พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้**

8

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มธ 15:32-39)

¹ คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มา ตรัสแก่เขาว่า **เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่มีอาหารจะกิน** ³ **ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะท้อโหฬารสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล** ⁴ เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า **ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิ่มได้ที่ไหน** ⁵ พระองค์ตรัสถามเขาว่า **พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน** เขาทูลว่า **มีเจ็ดก้อน** ⁶ พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน ⁷ และเขามิปลาเล็กร่อยบ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลานั่นแจกด้วย ⁸ คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่มและเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง ⁹ คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป

พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขนม (มธ 16:1-12)

¹⁰ ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา ¹¹ พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์ ¹² พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า **คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เรามอบความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้** ¹³ แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไปอีกลีก ¹⁴ ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขนมปังไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก่อนเดียวเท่านั้น ¹⁵ พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า **จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี** ¹⁶ เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า **เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง** ¹⁷ เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า **เหตุใดในพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ** ¹⁸ **มิได้แล้วยังไม่เห็นหรือ มีทูตแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ** ¹⁹ **เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้**

แก่คนทั้งปวงคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือนั้นได้ก็กระบุญ เขาทูลตอบพระองค์ว่า **ได้**สิบสองกระบุญ ²⁰ **เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้ก็กระบุญ** เขาทูลตอบว่า **ได้**เจ็ดกระบุญ ²¹ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ**

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดใกล้เมืองเบธไซดา

²² พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรตุฎต้องคนนั้น ²³ พระองค์ได้ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่ ²⁴ คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า ข้าพพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา ²⁵ พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขากอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน ²⁶ พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกล่าวกับว่า **อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย**

การยอมรับของเปโตร (มธ 16:13-16; ลก 9:18-20)

²⁷ พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมืองต่างๆในแขวงซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า **คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด** ²⁸ เขาทูลตอบว่า ข้าพว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งเ็นพวกศาสดาพยากรณ์ ²⁹ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด** เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า **พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์** ³⁰ แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์ ³¹ พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกบิโรติดใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่ ³² คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์ ³³ พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเตียนว่า **อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระคำริชของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์**

ยอมแบกกางเขนหรือมีความละเอียดในการติดตามพระเยซู (มธ 16:24-27; ลก 9:23-26)

³⁴ และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า **ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาเข่นะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา** ³⁵ **เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด** ³⁶ **เพราะถ้าผู้ใดจะได้อะไรของโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร** ³⁷ **เพราะว่าผู้นั้นจะเอาอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา** ³⁸ **เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยกางเขนและการล่าพระเยชู และการติดตาม บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์**

9

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ 17:1-8; ลก 9:28-36)

¹ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้อิสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์อำนาจ** ² ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา ³ และฉลองพระองค์สีส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาชาวฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ไม่ได้ ⁴ แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู ⁵ ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า **พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้คิด ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง** ⁶ ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไรด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก ⁷ แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า **ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด** ⁸ ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา ⁹ เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกำชับเหล่าสาวกไม่ให้เล่าสิ่งที่ได้เห็นนั้น ไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย ¹⁰ เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่า 'จะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร' ¹¹ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า **เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน** ¹² พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เข็ญทรมานหลาย**

ประการ และคนจะดูหมิ่นและทิ้งพระองค์เสีย¹³ แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใคร่จะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน□

อัศรสวากแก่คนทีชาดฤทธิอำนาจ (มธ 17:14-21; ลก 9:37-42)

14 เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังชักใช้ไล่เลียงเขาอยู่¹⁵ ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเฝ้าพระองค์¹⁶ พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า □**ท่านชักใช้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด□** 17 มีคนหนึ่งในหมู่ประชาชนทูลตอบว่า □อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พบบตรขายของข้าพระองค์มาหาพระองค์เพราะผีไปเข้าสิง¹⁸ ศิพาเขาไปทีไหนๆทำให้ล้มชักดิ้นไป มีอาการน้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้□ 19 พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า □**โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด□** 20 เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่ดิน มีน้ำลายฟูมปาก²¹ พระองค์จึงตรัสถามบิดานี้ว่า □**เป็นอย่างไรมานานสักเท่าไร□** บิดาทูลตอบว่า □ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กมา²² และผีก็ทำให้เด็กตกในไฟและในน้ำบ่อยๆหมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด□ 23 พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานี้ว่า □**ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง□** 24 ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า □ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อ นั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด□ 25 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสสำหรับผีโสโครกนั้นว่า □**อ้ายผีไม้พุ่มรก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย□** 26 ผีนั้นจึงร้องอ้ออิงทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า □เขาดายแล้ว□ 27 แต่พระเยซูทรงจับมือพวงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น²⁸ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า □เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้□ 29 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □**ผียังนิ่งงันขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร□**

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ 17:22-23; ลก 9:43-45)

30 พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้³¹ ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า □**บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่□** 32 แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า (มธ 18:1-6; ลก 9:46-48)

33 พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า □**เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด□** 34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน³⁵ พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า □**ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง□** 36 พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า³⁷ □**ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่งนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มิใช่รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา□**

ทรงว่ากล่าวสาวกที่ขบถวิพากษ์วิจารณ์ (ลก 9:49-50)

38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า □**พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ตามพวกเรามา□** 39 พระเยซูจึงตรัสว่า □**อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอ**
ก⁴⁰ **กระเดียวหนึ่งอาจกลับหุดประณามเรา** 40 **เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว**
41 **เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดน้ำหนึ่งจกหามิได้**

ทรงเตือนถึงนรก

42 **แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งทีเชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้น**
ถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า⁴³ **และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิต**
ถ⁴⁴ **้วยมือด้านยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ** 44 **ในทันใดท่านนอนก็ไม่ตาย และไฟก็มิดับเลย** 45 **ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้านยังดี**

กว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ⁴⁶ ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ⁴⁷ ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก ⁴⁸ ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย ⁴⁹ ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ ⁵⁰ เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน□

10

คำบัญชาของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; 19:1-9; ลก 16:18; 1 คร 7:10-15)

¹ ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้า ในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนพักข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น ² พวกฟาริสีมาทูลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า □ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ ³ พระองค์ตรัสถามเขาว่า □โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร ⁴ เขาทูลตอบว่า □โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้ ⁵ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า □โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง ⁶ แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก □พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง ⁷ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา ⁸ และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน □ เขาจึงไม่เป็นคนสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน ⁹ เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พราดจากกันเลย □ ¹⁰ เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ถึงเรื่องนั้น ¹¹ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ ¹² และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี □

จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามา (มธ 19:13-15; ลก 18:15-17)

¹³ ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น ¹⁴ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า □จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น ¹⁵ เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้ □ ¹⁶ แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ 19:16-30; ลก 18:18-20)

¹⁷ เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า □ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก □ ¹⁸ พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า □ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว ¹⁹ ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า □อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าถือเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน □ □ ²⁰ คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า □อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา □ ²¹ พระเยซูทรงฟังดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า □ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา □ ²² เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

คำทรงเตือน อย่าไว้ว่างใจในทรัพย์สินสมบัติ

²³ พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆแล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า □คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากนักหนา □ ²⁴ เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า □ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้ายากนักหนา ²⁵ ตัวอุฐจะลอครูเข็มที่ง่ามวากาคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า □ ²⁶ เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า □ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้ □ ²⁷ พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า □ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง □ ²⁸ ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา □ ²⁹ พระเยซูตรัสตอบว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น ³⁰ ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทน

ร้อยเท่า คือบ้าน ที่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์³¹ แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น□

ทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระเยซู (มธ 20:17-19; ลก 18:31-33)

³² เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้น ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น³³ ว่า □ **ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกภรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะประทุษร้ายท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ**³⁴ คนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเฆี่ยนตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่ท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่□

คำขอร้องของยากอบกับยอห์น (มธ 20:20-28)

³⁵ ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า □ **พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์**□³⁶ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า □ **ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใดให้ท่าน**□³⁷ เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า □ **เมื่อพระองค์จะทรงส่งาราศีนั้น ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง**□³⁸ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า □ **ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะต้องดื่ม ท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ**□³⁹ เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์ว่า □ **ได้ พระเจ้าข้า**□ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า □ **ถ้วยซึ่งเราดื่ม ท่านจะต้องดื่มก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง**⁴⁰ **แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรา นั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่ใดก็จะให้แก่ผู้หนึ่ง**□⁴¹ เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น⁴² พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า □ **ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่อะไรก็ใช้อำนาจบังคับ**⁴³ **แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย**⁴⁴ **และถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง**⁴⁵ **เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก**□

คนตาบอดขอร้องที่เมธัสได้รับการรักษาให้หาย (มธ 20:29-34; ลก 18:35-43)

⁴⁶ ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมาซึ่งเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของที่เมธัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง⁴⁷ เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชานาซาเรธเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า □ **ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด**□⁴⁸ มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขาจึงร้องเสียงดังขึ้นว่า □ **บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด**□⁴⁹ พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า □ **จงขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า**□⁵⁰ คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู⁵¹ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า □ **เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า**□ คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า □ **พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็น**ได้□⁵² พระเยซูตรัสแก่เขาว่า □ **จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว**□ ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

11

การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มิชย (สคย 9:9; มธ 21:1-9; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

¹ ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟาอี และหมู่บ้านเบธานีซึ่งภูเขาเมกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน² สั่งเขาว่า □ **จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันทีนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มียอดขี่เลย จงแก้มันออกมาเถิด**³ **ถ้าผู้ใดถามท่านว่า □ ท่านทำอะไรยังทำไม่ □ จงบอกว่ายอดขี่พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลูกลาตัวนี้ และเพราะเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ท่าน**□⁴ สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน⁵ บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า □ **แก่ลูกลานั้นทำไม**□⁶ สาวกก็ตอบตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เขาไป⁷ สาวกจึงจูงลูกลามายังพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปลงตามถนนหนทาง แล้วพระองค์จึงทรงกลาน⁸ มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มารปลงตามทางนั้น⁹ ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็ให้ร้องว่า □ **โฮซานนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนาม**

ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ¹⁰ ความสุขสวัสดิ์มีมงคลจะมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โยฮันนาในที่สูงสุด¹¹ พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล (มธ 21:19-21)

¹² ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว¹³ พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ¹⁴ พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า **ตั้งแต่บัดนี้ไปจะไม่มีการได้กินผลจากเจ้าเลย** เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร (มธ 21:12-16; ลก 19:45-47)

¹⁵ เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคำโต้ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำม้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย¹⁶ และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆ เติ้นสดพระวิหาร¹⁷ พระองค์ตรัสสอนเขาว่า **มิเพราะเราจะเขียนไว้มิใช่หรือว่า** **นี่เวศของเรา ประชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน** **แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น** **ที่อาศัยของพวกโจร** ¹⁸ เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกบิโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์¹⁹ และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง²⁰ ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก²¹ ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า **พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้บัดนี้เหี่ยวแห้งไปแล้ว**

จงเชื่อในพระเจ้า (ยอ 5:15)

²² พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า **จงเชื่อในพระเจ้าเถิด**²³ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งเขาเห็นว่า **จงลอยไปลงทะเล** และมิได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง²⁴ เหตุฉะนั้นเรามอบท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น²⁵ เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย²⁶ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ 21:23-27; ลก 20:1-8)

²⁷ ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกบิโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์²⁸ ทูลพระองค์ว่า **ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้** **ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้**²⁹ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด**³⁰ คือ**บัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด**³¹ เขาจึงปรึกษากันว่า **ถ้าเราจะว่า** **มาจากสวรรค์** ท่านจะถามเราว่า **เหตุใดจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า**³² แต่ถ้าเราจะว่า **มาจากมนุษย์** พวกเขากลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ³³ เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า **พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ** พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด**

12

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพิชผล (อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; ลก 20:9-19)

¹ พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า **ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบเขา ได้สักรัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล**² ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน³ ฝ่ายคนเช่าสวนนั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเฆี่ยนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า⁴ อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนมาใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอับอาย⁵ อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนมาใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เฆี่ยนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง⁶ เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นคนครั้งสุดท้าย พูดว่า **พวกเขาอาจจะเคารพบุตรชายของเรา**⁷ แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า **คนนั้นแหละ**

เป็นทนายมาเถิด ให้เรามาเช่าเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา⁸ เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น⁹ เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า¹⁰ ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า ฟิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมอบแล้ว¹¹ การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา¹² ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย (มธ 22:15-22; ลก 20:19-26)

¹³ เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับผิดในพระดำรัสของพระองค์¹⁴ ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า โออาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนเชื้อสดีและมีดีเอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่ส่งสอนทางของพระเจ้าจริง การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม¹⁵ เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี¹⁶ แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาดังนี้¹⁷ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **ของซีซาร์**¹⁸ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า **ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแก่พระเจ้า** ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์

พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ 22:23-33; ลก 20:27-38)

¹⁹ มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น ไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า โออาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาซึ่งอยู่แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้แทนไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้²⁰ ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย²¹ น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองก็สามภรรยาทำเช่นกัน²² พี่น้องทั้งเจ็ดคนนั้นก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสายที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย²³ เหตุฉะนั้น ในวันที่ท่านฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว²⁴ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า**²⁵ **ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีการสมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์**²⁶ **และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ**²⁷ **พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว**

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มธ 22:34-40; ลก 10:25-37)

²⁸ มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้อินเขาไล่เลียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า **พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง**²⁹ พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า **พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า** **โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว**³⁰ **และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน**³¹ **นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่**³² **และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เป็นอย่างกันคือ** **จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง**³³ **พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี**³⁴ ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูลพระองค์ว่า **ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกต้องว่าพระเจ้านั้นแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย**³⁵ **และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวนาทั้งหลายทั้งสิ้น**³⁶ **เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า** **ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า**³⁷ **ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก**

พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี (มธ 22:41-46; ลก 20:41-44)

³⁵ เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัสถามว่า **ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร**³⁶ **ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า** **องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน**³⁷ **ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะ**

เป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้□ ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี³⁸ พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า □จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนคำนับกลางตลาด³⁹ ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง⁴⁰ เขารับเอาเรือนของหญิงม่าย และแสวงอิฐฐานเสียยียาว คนเหล่านี้จะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น□

หญิงม่ายที่ถวายทองแดงสองแผ่น (ลก 21:1-4)

⁴¹ พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าผู้เก็บเงินถวาย ทรงทอดพระเนตรสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้ นั้น และคนนั้นมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในตู้นั้น⁴² มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอันมีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้⁴³ พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้ในตู้⁴⁴ เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด□

13

การสนทนากับนิกายเยรูซาเลม (มธ 24-25; ลก 21)

¹ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง□² พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า □ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ่อนทับกันอยู่ที่นั่นซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้□³ เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมะกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์นและอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า □ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งใดจะเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนั้นจะสำเร็จ□

เส้นทางแห่งชีวิตของยุคนี้

⁵ พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า □ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง⁶ ด้วยว่าจะมีคนมาต่างอ้างนามของเรว่า □เราเป็นพระคริสต์□ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป⁷ เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง⁸ เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก⁹ แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เรา¹⁰ ชาวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงเลย¹¹ แต่ว่าเมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้ในมือ อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าครีครวญเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมีใช้ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์¹² แม้ว่าที่ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย¹³ ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มธ 24:15)

¹⁴ แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง□ (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด□ □เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย¹⁵ ผู้ที่อยู่บนหาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน¹⁶ ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน¹⁷ แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีภรรยา หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่¹⁸ ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว¹⁹ ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย²⁰ ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใครๆอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นสั้นเข้า²¹ และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า □ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น□ หรือ □ดูเถิด อยู่ที่โน่น□ อย่าได้เชื่อเลย²² ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้นำเขามาเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้²³ แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี (มธ 24:27-31)

²⁴ ภายหลัง เมื่อคราวลาบ้านนั้นทันไป แล้ว □ ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
²⁵ ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป □ ²⁶ เมื่อนั้น
เขาจะเห็น □ บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ □ ทรงฤทธาภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก ²⁷ เมื่อนั้นพระองค์
จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้ง
สี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32-33; ลก 21:29-31)

²⁸ บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้
จะถึงแล้ว ²⁹ เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะ
ถึงประจักษ์แล้ว ³⁰ เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้
บังเกิดขึ้น

จงเฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อยู่ตลอดเวลา

³¹ ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย ³² แต่วันนั้นโม่งนั้นไม่มีใคร
ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว ³³ จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน
อยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร ³⁴ ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคน
หนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่า
มีหน้าที่อะไรและได้สั่งนายประตูให้เฝ้าบ้านอยู่ ³⁵ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่าน
ไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาใกล้รุ่งเช้า ³⁶ กล่าวว่าจะมา
ฉับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่ ³⁷ ซึ่งเรามอบพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวัง
อยู่เถิด □

14

พวกปุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู (มธ 26:2-5; ลก 22:1-2)

¹ ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็
หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย ² แต่พวกเขาพูดกันว่า □ ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อทำลาย กล่าวว่
ประชาชนจะเกิดจุ่นวาย □

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีชโลมพระเยซู (มธ 26:6-13; ยน 12:1-8)

³ ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกาย
ลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือฟอบน้ำมันหอมมรดาที่มีราคาแพงมาเฝ้าพระองค์ และนางทำให้ฟอบนั้นแตก
แล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์ ⁴ แต่มีบางคน ไม่พอใจพูดกันว่า □ เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสีย
เปล่า ⁵ เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็จะได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้ □ เขาจึงบ
นว่าหญิงนั้น ⁶ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า □ อย่าว่าเขาเลย กวใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา ⁷ ด้วย
ว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอ
ไป ⁸ ซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาชโลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา
⁹ เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้
ได้กระทำก็จะถือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น □

ยูดาสตกลงทรยศพระเยซู (มธ 26:14-16; ลก 22:3-6)

¹⁰ ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่ง ในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศ
พระองค์ให้เขา ¹¹ ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็คิดใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่
จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา

เหล่าสาวกเตรียมการสำหรับเทศกาลปัสกา (มธ 26:17-19; ลก 22:7-13)

¹² เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์
มาทูลถามพระองค์ว่า □ พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวย
ที่ไหน □ ¹³ พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า □ จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูลหม้อ
น้ำมันพบท่าน จงตามคนนั้นไป ¹⁴ เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์
ถามว่า □ ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน □ ¹⁵ เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็น

ห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด 16 สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดาร์รัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-24; ลก 22:14, 21-23; ยน 13:18-19)

17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน 18 เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ** 19 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า **คือข้าพระองค์หรือ** และอีกคนหนึ่งถามว่า **คือข้าพระองค์หรือ** 20 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า **เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี้ คือเป็นคนจิมในจานเดียวกันกับเรา** 21 เพราะบุตรมนุษย์จะต้องไปตามที่ใดมีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง

การเริ่มต้นแห่งพิธีศีลระลึก (มธ 26:26-29; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-26)

22 ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า **จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา** 23 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน 24 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก** 25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีน้ำมาดื่มเหลาองุ่นนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:31-35; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)

26 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ 27 พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า **ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป** 28 แต่เมื่อทรงขับให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีกับท่าน 29 เปโตรทูลพระองค์ว่า **แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ** 30 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง** 31 แต่เปโตรทูลแย้งแรงทีเดียวว่า **ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย** เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูทรงปวดร้าวจนทรานในสวนเกทเซมนี (มธ 26:36-46; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

32 พระเยซูกับเหล่าสาวกมาซึ่งที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเซมนี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า **จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน** 33 พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกกังวลและหนักพระทัยนัก 34 จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า **ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด** 35 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ขบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงผ่านไปจากพระองค์ 36 พระองค์ทูลว่า **อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำการสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอายานี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์** 37 พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า **ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วโมงหนึ่งไม่ได้หรือ** 38 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง 39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน 40 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่ (เพราะตาเขาลืม ไม่ตื่น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด 41 เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สามพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **แต่ยอห์น ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว** 42 ลูกขึ้นไปได้บังเกิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรา มาใกล้แล้ว

ยูดาสทรยศพระเยซูให้เขาจับตัวไป (มธ 26:47-56; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)

43 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ 44 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า **เราจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้มั่นคง** 45 และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า **พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า** แล้วจับพระองค์ 46 คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

ดาบของเปโตร เหล่าสาวกละทิ้งพระเยซู (มธ 26:51-56)

47 คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาขาด 48 พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า **□ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา** 49 **เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคำมิกกี** 50 แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป 51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่านผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆก็จับเขาไว้ 52 แต่เขาได้สลัดผ้าป่านผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับมหาปุโรหิตและสภา (มธ 25:57-68; ยน 18:12-14, 19-24)

53 เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น 54 ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปต่างๆจนเข้าไปถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งฟังไปอยู่ด้วยพวกคนใช้ 55 พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกปฏิปราคาพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ 56 ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปฏิปราคาพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน 57 มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปฏิปราคาพระองค์ว่า 58 □ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ว่า □เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย □ 59 แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ขัดแย้งกันไม่ถูกต้องกัน 60 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า □ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความปฏิปราคาท่านนั้นจะว่าอย่างไร □ 61 แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า □ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ □ 62 พระเยซูทรงตอบว่า □**เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์** □ 63 ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า □เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า 64 ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร □ คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย 65 บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า □พยากรณ์ให้ □ และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:69-75; ลก 22:56-62; ยน 18:16-18, 25-27)

66 และขณะที่เปโตรอยู่ใต้คุกหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา 67 เมื่อเห็นเปโตรนั่งฟังไปอยู่เขาเขม้นดู แล้วพูดว่า □เจ้าได้อยู่กับเยซูขานาซาเร็ธด้วย □ 68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า □ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้อะไรและไม่เข้าใจ □ เปโตรจึงออกไปที่กระเบื้องบาน แล้วไปกักขัง 69 อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า □คนนี้แหละ เป็นพวกเขา □ 70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่น ได้ว่าแก่เปโตรว่า □เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็สูงไปทางเดียวกันด้วย □ 71 แต่เปโตรเริ่มสับสนและสาบานว่า □คนที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้จัก □ 72 แล้วไม่กี่วันเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า □**ก่อนไม่กี่วันสองหนท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง** □ เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

15

พระเยซูทรงถูกนำไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-2, 11-15; ลก 23:1-7, 13-18; ยน 18:28-40; 19:1-16)

1 พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต 2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า □ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ □ พระองค์ตรัสตอบท่านว่า □**ท่านว่าแล้วนี้** □ 3 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด 4 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า □ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปฏิปราคาท่านหลายประการทีเดียว □ 5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ 6 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

ปล่อยตัวบาบัส ตรึงพระเยซูบนกางเขน (มธ 27:16-26; ลก 23:16-25; ยน 18:40)

7 มีคนหนึ่งชื่อบาบัส ซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น 8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขาทำนั้น 9 ปีลาตได้ถามเขาว่า □ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ □ 10 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา 11 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาบัสแทนพระเยซู 12 ฝ่ายปีลาตจึงถามเขากว่า □ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอย่างไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว □ 13 เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า □ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด □ 14 ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า □ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด □ แต่ประชาชนยังร้องว่า □ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด □ 15 ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาบัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึง

ไว้ที่กางเขน ¹⁶ พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปริโทเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

พระเยซูถูกสวมมงกุฎหนาม (มธ 27:27-31)

¹⁷ เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรพระองค์ ¹⁸ แล้วเริ่มคำนับพระองค์พูดว่า กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ ¹⁹ แล้วเขาได้เอามัน้อติพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ ²⁰ เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขากอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียชีวิตที่กางเขน ²¹ มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เป็นบิดาของเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป ²² เขาพาพระองค์มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ²³ แล้วเขาเอาน้ำองุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์สวาย แต่พระองค์ไม่รับ

การตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-56; ลก 23:33-49; ยน 19:17-37)

²⁴ ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร ²⁵ เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้่นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง ²⁶ มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า กษัตริย์ของพวกยิว ²⁷ เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง ²⁸ คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า ปทานถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ²⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็คิดว่าพระองค์ สิ้นศีรษะของเขากล่าวว่า โอเย้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ ³⁰ จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด ³¹ พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ ³² ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเถิดในบัดนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ ³³ และสองคนนั้นก็ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์ ³⁴ ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ³⁵ พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า โอเอลีย์ เอลีย์ ลามาสะบักธานี ³⁶ แปลว่า พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย ³⁷ บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า บิดเถิด เขาเรียกเอลียาห์ ³⁸ มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว เสียบปลายไม้้อส่งให้พระองค์สวาย แล้วว่า โออย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่ ³⁹ ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป ⁴⁰ ขณะนั้นเขานอนในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง ⁴¹ ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า โอแท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ⁴² มีพวกผู้หญิงมอดอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลม ⁴³ (ผู้หญิงเหล่านั้น ได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-61; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

⁴² ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต ⁴³ โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธียซึ่งอยู่ในพวกสมานิกสภาและเป็นเพื่อนถือของคนที่ปวง ทั้งกำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปิลาตขอพระศพพระเยซู ⁴⁴ ปิลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ ⁴⁵ เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ ⁴⁶ ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาจากผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินเปิดปากอุโมงค์ไว้ ⁴⁷ ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่พระศพบรรจุไว้

16

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและเหตุการณ์ที่ติดตามมา (มธ 28:1-15; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

¹ ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลม ชื่อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมพระศพของพระองค์ ² เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พวกนางก็พบกันเขาก็กลึงอุโมงค์ ³ และเขาพูดกันว่า โอใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์ ⁴ เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก ⁵ ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้าขาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง ⁶ ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า โออย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซู ขาวนขาเรีซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นั่นไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เกิด ⁷ แล้วจงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว ⁸

⁸ หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น เขามีได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว ⁹ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักลาธาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี ¹⁰ มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องให้เป็นทุกขอยู่ ¹¹ เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ ¹² ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก ¹³ ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามิได้เชื่อ ¹⁴ ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงดีเตือนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจดื้อดึง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว ¹⁵ ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า **ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน** ¹⁶ **ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา** ¹⁷ **มีคนที่เชื่อที่ไหน** หมายถึงเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา **เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา** ¹⁸ **เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาตีมยาพิษอย่างไร จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค**□

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู (ลก 24:50-53; กจ 1:6-11)

¹⁹ ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ²⁰ พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ลูกา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ ลูกา ซึ่งเป็น □ แพทย์ที่รัก□ (คส 4:14) ท่านเป็นชาวยิวและได้เดินทางกับเปาโล บ่อยๆ ในการเที่ยวประกาศ และได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านติดคุกที่กรุงโรม

หลายคนที่เป็นศิษย์พระคัมภีร์ ซึ่งไม่เชื่อเรื่องพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ได้ให้ความเห็นว่าหนังสือลูกากับหนังสือมัทธิวได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกได้เขียนออกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เรียกว่า □ เล่ม Q□ ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์เล่าต่อกันมา แต่ความคิดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวในหนังสือลูกา 1:3 ที่ว่าท่านลูกาได้เขียนด้วยความมั่นใจและได้รับสิ่งที่ได้เขียนไว้้นั้นจาก □ เมืองบน □

หนังสือ □ ขาวประเสริฐของพระเยซู□ ทั้งสามเล่มแรกนอกจากหนังสือลูกานี้ได้เขียนไว้ก่อนกรุงเยรูซาเล็ม ถูกทำลายในปีค.ศ. 70 หนังสือลูกาได้รับการเขียนไว้ก่อนหนังสือกิจการ (ลก 1:3; กจ 1:11) และเป็นที่น่าสนใจว่าหนังสือลูกาไม่ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสืออื่นๆ และไม่ได้มาจากการสืบหาหรือจากสิ่งที่คนอื่นได้เห็นด้วยตาของตนเอง ถึงแม้ว่าหนังสือมัทธิวมิมีจำนวนบทมากกว่าหนังสือลูกาก็ตาม หนังสือลูกาก็เป็น □ ขาวประเสริฐของพระเยซู□ ที่ยาวที่สุด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกานี้ได้แสดงให้เห็นพระเยซูในพระลักษณะของ □ บุตรมนุษย์□ ซึ่งเป็นฐานะของพระเยซูที่ลูกาชอบมากที่สุด หนังสือลูกาเน้นถึงการประกอบด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่า □ ขาวประเสริฐของพระเยซู□ อีกสามเล่ม (ลก 1:15, 41, 67; 3:22; 4:1, 14; 11:13; 24:49) หนังสือมัทธิวพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 ครั้ง และหนังสือมาระโกพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่กี่ครั้ง แต่หนังสือลูกาพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 17 ครั้ง หนังสือลูกาเน้นถึงการอธิษฐานด้วย หนังสือลูกาเขียนไว้สำหรับชาวกรีก หนังสือมัทธิวเขียนไว้สำหรับชาวยิว หนังสือมาระโกเขียนไว้สำหรับชาวโรม

คำนำ

1 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย 2 ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวาจาฉันนั้น ได้แสดงให้เห็นให้เรา 3 เรียนท่านเอโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับ ผাগให้ท่านด้วย 4 เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรออาบิยาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลิซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน 6 เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีที่ติเลย 7 แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลิซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว 8 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเขาเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน 9 ท่านได้สลาภตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา 10 ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น 11 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา 12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว 13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า □ เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลยด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลิซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น 14 ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีที่บุตรนั้นบังเกิดมา 15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา 16 เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทรงหลาย 17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลิยาห์ ให้พอกลับคืนดีกับลูกและคนที่ □ ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า □ 18 เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า □ ข้าพเจ้าจะรู้แน่ว่าได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยา ก็อายุมากแล้ว □ 19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า □ เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน 20 ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่เราเล่าเรื่องตามกำหนด ท่านก็จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การณเหล่านี้จะบังเกิดขึ้น □ 21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน 22 เมื่อ

ท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงยังรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ไปกับเขาและยังเป็นไปอยู่²³ ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน²⁴ ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์แล้ว ไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า²⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย

การประกาศถึงการประสูติของพระคริสต์

²⁶ เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ²⁷ มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์²⁸ ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า องค์ผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเรียกเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง²⁹ เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร³⁰ แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว³¹ ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู³² บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน³³ และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย³⁴ ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่³⁵ ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า³⁶ ดูเถิด ถึงนางเอลีซาเบธญาติของเธอสาวแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว³⁷ เพราะวาไม่มีความสงสัยสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้³⁸ ส่วนมารีย์จึงทูลว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้งั้นเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด แล้วทูตสวรรค์นั้นก็จึงจากเธอไป

มารีย์เยี่ยมเยียนนางเอลีซาเบธ

³⁹ คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย⁴⁰ แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ที่ภูเขายาซาเฟธนางเอลีซาเบธ⁴¹ ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ตี้น และนางเอลีซาเบธก็ประจวบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์⁴² จึงร้องเสียงดังว่า ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย⁴³ เป็นไหน่ข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า⁴⁴ เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี⁴⁵ สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา

คำสรรเสริญของมารีย์

⁴⁶ นางมารีย์จึงว่า ใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า⁴⁷ และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความปีติยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า⁴⁸ เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากต่ำแห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก⁴⁹ เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์⁵⁰ พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบไป⁵¹ พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มิใช่เยอหังแกคนชานชื่นไป⁵² พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น⁵³ พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิมด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปเมื่อเปล่า⁵⁴ พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจัดเจ้าพระกรุณาของพระองค์⁵⁵ ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา⁵⁶ มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

การกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

⁵⁷ ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย⁵⁸ เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดีด้วย⁵⁹ ต่อมาครั้งถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสุหนัต และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่าเศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา⁶⁰ ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อยอห์น⁶¹ เขาพากันตอบนางว่า ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่อนี้⁶² แล้วเขาจึงใช้ไปกับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร⁶³ บิดาจึงขอกระดานชนวนมาเขียนว่า ชื่อของบุตรคือยอห์น คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก

64 ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า 65 บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย 66 บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า ๖ ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ ๖ และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา 67 ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า 68 ๖ จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์ 69 และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาจากมือของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ 70 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ 71 ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ชิงเรา 72 จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ 73 คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา 74 ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราประจักษ์ต่อพระองค์โดยปราศจากความกลัว 75 ด้วยความบริสุทธิ์ และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา 76 ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้ 77 เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา 78 โดยพระหัตถ์เมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา 79 เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำพาของเราไปในทางสันติสุข 80 ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

2

พระเยซูทรงประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮม (มธ 1:18-25; 2:1)

1 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน 2 (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย) 3 คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน 4 ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด) 5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์ 6 เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร 7 นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม

ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะ

8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝ่ายฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน 9 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากล่าวว่า 10 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า ๖ อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เราเห็นว่าดีมาซึ่งท่านทั้งหลาย คือความปรีดีซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง 11 เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด 12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า 13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า 14 ๖ รัศมีภาพลงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น 15 ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้น ไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกผู้เลี้ยงแกะได้พูดกันว่า ๖ บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา 16 เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า 17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น 18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา 19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่ 20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสุหนัต (ลก 1:59)

21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสุหนัต เขาจึงให้นามว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิญาณในครรภ์ 22 เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า 23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า บุตรชายทุกคนที่เกิดครั้งแรก จะได้รับยกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า) 24 และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสสั่งไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ ๖ คนเขาควั่นหนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ๖

สี่เมโธนผู้ชรา กับพระกุมารเยซู

25 ฤๅเกิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลา ซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน 26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ได้ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า 27 สิมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมพระราชาชนกฏัตติ 28 สิมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้ายาว 29 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไว้เป็นสุขตามพระดำรัสซึ่งพระองค์ทรง 30 เพราะข้าพชาอยู่ท่าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว 31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย 32 เป็นความสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์ 33 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่าน ได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น 34 แล้วสิมโอนก็อุยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า 35 ฤดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ 36 เพราะท่านคิดในใจของכםเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยังคงถูกดาบแทงทะลุด้วย) 37

นางอรรณพหญิงผู้พยากรณ์

36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออานา บุตรสาวฟาเนลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนซรามาแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี³⁷ แล้วก็เป็นมาหยามจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน³⁸ ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

ทั้งครอบครัวกลับไปยังเมืองนาซาเรธ

39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถิ่นนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี 40 พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญานประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน

พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษาทรงเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม

41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปี 42 เมื่อพระกุมารมีพระ
ชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น 43 เมื่อครบกำหนด
วันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของ
พระองค์ก็ไม่ว่า 44 แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง
แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน 45 เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่
กรุงเยรูซาเล็ม 46 ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์
ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ 47 คนทั้งปวงที่ไดยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระ
กุมารนั้น 48 ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า ลูกเอ๋ย ทำไมจึง
ทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเราเป็นทุกข์นัก 49 พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสองว่า **ท่านทั้งหลาย
ทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระทำพระพรชกิจแห่งพระบิดาของฉัน** 50 เขาทั้งสองก็ไม่ว่าใจคำ
ซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา 51 แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของมา
รดาถึงเกือบเรื่องราวทั้งหมดนั้น ไว้ในใจ 52 พระเยซูก็ได้จำเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็น
ที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

3

การใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-12; มก 1:1-8; ยน 1:6-8, 15-36)

1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลที่เบริอัส ซีซาร์ ปอนตีอัสปลัดเป็นเจ้าเมือยูเดีย เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟลิ
 2 ปนองชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิดิส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน 3 อัน
 3 นาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุร
 4 กนดาร 5 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัญญัติสามอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อ
 6 จะทรงยกความผิดบาปเสียได้ 4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ๗ || ลีซ
 8 ยอห์นอยู่ในถิ่นทุรกันดารว่า ๘ จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำทางทางของพระองค์ให้ตรงไป
 9 ๑๐ หุบเขาจะถูกเพิ่มสูงถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง หาคอดจะกลายเป็ทางตรง และทางที่ขรุขระ
 11 จะกลายเป็ทางราบ ๖๒ เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า ๖๓ ๗ ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่

ออกมาจับบัปติศมาจากท่านว่า □ โอ เจ้าชาตชั่วร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาญาซึ่งจะมาถึงนั้น 8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่างนี้แหละเอาใจเจ้าว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้นบุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ 9 บัดนี้ ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ 10 ฝ่ายประชาชน จึงถามท่านว่า □ เราจะต้องทำประการใด 11 ท่านจึงตอบเขาว่า □ ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน 12 พวกเก็บภาษีก็มาขอรับบัปติศมาด้วย และถามท่านว่า □ อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด 13 ท่านจึงตอบเขาว่า □ เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิศได้ 14 ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า □ พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด 15 ท่านตอบเขาว่า □ อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน 16 เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่ 17 ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า □ เราให้เจ้ารับบัปติศมาน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเรา ไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัปติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ 18 พระหัตถ์ของพระองค์ ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่ดับ 19 ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย 20 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าดีเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียกรยาของน้องชายซีโอฟลิป และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น 21 เฮโรดยังหาความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

พระเยซูทรงรับบัปติศมาและประกอบด้วยพระวิญญาณ (มธ 3:13-17; มก 1:9-11)

21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัปติศมา และพระเยซูทรงรับบัปติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก 22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปลักษณะเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า □ ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก □

วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์มารดาของพระองค์

23 เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) □ เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี 24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธ ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ 25 ซึ่งเป็นบุตรมัทธาธิอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮูม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนีกาย 26 ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธาธิอัส ซึ่งเป็นบุตรเศเมโอน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ 27 ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเซรา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทีเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี 28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสมี ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเออร์ 29 ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลียาเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธ ซึ่งเป็นบุตรเลวี 30 ซึ่งเป็นบุตรสิโมน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม 31 ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธธา ซึ่งเป็นบุตรนารัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด 32 ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรไดวิด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน 33 ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรช ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ 34 ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์ 35 ซึ่งเป็นบุตรเซรูก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์ 36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเซม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลามเอค 37 ซึ่งเป็นบุตรเมธูสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน 38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเซฟ ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

4

พระเยซูทรงถูกทดลอง (มธ 4:1-11; มก 1:12-13)

1 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับ ไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร 2 ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร 3 พญามารจึงทูลพระองค์ว่า □ ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า □ มิพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า **ปมนุษย์จะนำร่างด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า** □ 5 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร 6 แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า □ อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่าผมมอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น 7 เหตุฉะนั้น ถ้า

ท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด□ 8 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า □**อ้ายซาตานจงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า □**จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว□ □ 9 แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า □ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโยนลงมาจากที่นี่เถิด 10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า □พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้□ 11 และ □เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน□ □ 12 พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า □**มีคำกล่าวไว้ว่า □อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน□** □ 13 เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในแคว้นกาลิลี (มธ 4:12-16; มก 1:14)

14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณซึ่งแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ 15 พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

พระเยซูเสด็จกลับไปยังธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ 17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า 18 □**พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนทั้งปวงที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสราเอลแก่บรรดาชนเลย ให้ประกาศแก่คนตามบอกว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้พลกษายเป็นอิสระ 19 และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า□** 20 แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือสลับคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็มุ่งดูพระองค์ 21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า □**คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้อ่านกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว□** 22 คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า □คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ□ 23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □**ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสาธุชื่อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า □**หมองงรักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของคนที่นี่ด้วย□ □ 24 พระองค์ตรัสว่า □**เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน 25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อต้องทำปิตเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน 26 และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใดเว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านสะเรฟัทแคว้นเมืองไซดอน 27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่คนอามานาซซียีเรีย□** 28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก 29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเจือมเขากว่าเมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป 30 แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป

พระเยซูทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอร์นาอุม (มก 1:23-26)

31 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต 32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ 33 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง 34 กล่าวว่า □**ใช้** พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า□ 35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า □**จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ□** เมื่อผืนนี้ได้ทำให้เขาส้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่ผีได้ทำอันตรายเขาเลย 36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า □**คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา□** 37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูทรงเทศนาและรักษาคนเจ็บป่วย (มธ 8:14-17; มก 1:29-38)

38 ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น 39 พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ใช้กื๋วย และในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย 40 ครั้นเวลาตะวันตกยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็น

โรคต่างๆก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค ⁴¹ ฝูงก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ ⁴² ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็ห้วงเหินยวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา ⁴³ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง** ⁴⁴ พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

5

การจับปลาอย่างมหัศจรรย์ ทรงเรียกเปโตร

¹ ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยเนซารेत ² และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่ ³ พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขายกไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น ⁴ เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า **จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่าง ๆ ลงจับปลา** ⁵ ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์ ⁶ เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด ⁷ เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง ⁸ ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระบาทของพระเยซูทูลว่า **โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป** ⁹ เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น ¹⁰ ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า **อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน** ¹¹ เมื่อเขาได้อรมมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย (มธ 8:2-4; มก 1:40-44)

¹² ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ขบหน้าลงถึงดินอ้อนวอนทูลพระองค์ว่า **โอ พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้** ¹³ พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า **เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด** ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย ¹⁴ พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า **แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว** ¹⁵ แต่คิดดีศัพทของพระองค์ซึ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา ¹⁶ แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาต (มธ 9:2-8; มก 2:1-12)

¹⁷ คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค ¹⁸ และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์ ¹⁹ เมื่อหาช่องเอาเข้ามา ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้น ไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู ²⁰ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า **บุตรชาย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว** ²¹ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า **คนนี้ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น** ²² แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ในท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้** ²³ **ที่จะว่า บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือจะว่า จงลุกขึ้นเดินไปเถิด** ²⁴ **นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน** ²⁵ **แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้** (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) **โอ เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด** ²⁶ ในทันใดนั้น เขาก็ลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับ ไปบ้านของตน พलगร้องสรรเสริญพระเจ้า ²⁷ คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า **วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด**

ทรงเรียกเลวี (มธ 9:9; มก 1:13-14)

²⁷ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวี นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **จงตามเรามาเถิด** ²⁸ เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลูกขึ้นตามพระองค์ไป ²⁹ เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่น ๆ มาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน ³⁰ ฝ่ายพวกธรรมจารยของเข และพวกฟาริสีกระชับ บันติพวกสาวกของพระองค์ว่า **เหตุใดในพวกท่านมากขึ้นและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป** ³¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ** ³² **เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าต้องบรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่** ³³ เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า **ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นก็ถืออดอาหารเรื่อยๆและอธิษฐานอ่อนน้อม และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม** ³⁴ ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ท่านจะให้สาวกของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ** ³⁵ **แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร**

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อและถุงหนัง (มธ 9:16-17; มก 2:21-22)

³⁶ พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า **ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย** ³⁷ **ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย** ³⁸ **แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษากันได้** ³⁹ **ไม่มีผู้ใดเมื่อเติมน้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่แทนที เพราะเขาว่า** **ของเก่านั้นก็ดีกว่า**

6

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ 12:1-8; มก 2:23-28)

¹ ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่นา และพวกสาวกของพระองค์ก็เดินขวางข้าวขยี้กัน ² บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า **ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต** ³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย** ⁴ **คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น** ⁵ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย**

ทรงรักษาชายมือลีบ (มธ 12:9-14; มก 3:1-6)

⁶ ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั้นมีชายคนหนึ่งมือขาลีบ ⁷ ฝ่ายพวกธรรมจารยและพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ⁸ แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือนั้นว่า **จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า** เขาก็ลุกขึ้นยืน ⁹ แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตดี** ¹⁰ พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า **จงเหยียดมือออกเถิด** เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง ¹¹ แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำการอย่างไรแก่พระเยซูได้

ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน (มธ 10:2-4; มก 3:13-19)

¹² ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง ¹³ ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก ¹⁴ คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบารโธโลไมว ¹⁵ มัทธิวและโรมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เคลไธ ¹⁶ ขูดาสน้องชายของยากอบ และขูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย ¹⁷ แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทเรและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา ¹⁸ และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย ¹⁹ ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามิถุนีชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

ความสุขอันเปี่ยมล้น (มธ 5:2-12)

²⁰ พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า □ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน ²¹ ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ ²² ท่านทั้งหลายจะเป็นสุข เมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์ ²³ ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเดินโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูเถิด บ้าเหน็บของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำการอย่างนั้นแก่พวกศาสนาพยากรณ์เหมือนกัน ²⁴ แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย ที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เลวโลมใจแล้ว ²⁵ วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้ ²⁶ วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขาได้กระทำการอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน ²⁷ แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน ²⁸ จงอวยพรแก่คนที่แช่งด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน ²⁹ ผู้ใดเบบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และถ้าใครได้รับเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม ³⁰ จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้รับเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน ³¹ จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน ³² แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยิ่งรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน ³³ ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน ³⁴ ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาก็จง นับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยิ่งให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาก็จง ³⁵ แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขาชียมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บ้าเหน็บของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว ³⁶ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา ³⁷ อย่าวิโนฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้อุกริวิโนฉัยโทษ อย่างกล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่อุกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ ³⁸ จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในเด็กของท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานถ้วนยัดล้นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น □ ³⁹ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า □คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ ⁴⁰ ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็เป็นเหมือนครูของตน ⁴¹ เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่ในตาที่เบื้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง ⁴² เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า □พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชิญออกจากตาของเราเอง แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเชิญออกจากตาที่เบื้องของท่านได้ ⁴³ ด้วยว่าต้นไม้นี้ดย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้นี้เลวย่อมไม่เกิดผลดี ⁴⁴ เพราะว่าจจะรู้จักต้นไม้นี้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาขอมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มิทนาม หรือขอมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้นาม ⁴⁵ คนด็กก็ขอมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ขอมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น ⁴⁶ เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า □ แต่ไม่กระทำตามที่เรามาก่อน

เรือนที่สร้างบนศิลา (มธ 7:24-27)

⁴⁷ ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด ⁴⁸ เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งสร้างเรือน เขาขุดถากศิลาไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง แต่ทำให้เรือนนั้นเหว่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลาลา ⁴⁹ ส่วนคนที่ได้ยินและมีได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งสร้างเรือนบนดิน ไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก □

7

ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อย (มธ 8:5-13)

¹ เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้ให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม ² มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่มาขอร้องมากป่วยเกือบจะตายแล้ว ³ เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่

บางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาส์รับใช้ของตน⁴ เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า ๒ นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน⁵ เพราะว่าท่านรักษาชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา⁶ พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า ๒ พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์⁷ เพราะเหตุนี้ ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็ก็จะหายโรค⁸ ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ๒ ไป ๒ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ๒ มา ๒ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า จงทำสิ่งนี้ ๒ เขาก็ทำ⁹ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า ๒ **เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอลเราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้**¹⁰ ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

บุตรชายของหญิงม่ายได้ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน

¹¹ ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์¹² เมื่อพระองค์มาถึงประตูเมืองนั้น ดูเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น¹³ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดาขึ้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า ๒ **อย่าร้องไห้**¹⁴ แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถูกต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า ๒ **ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด**¹⁵ คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา¹⁶ ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า ๒ ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา ๒ และ ๒ พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว¹⁷ และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อมรอบ¹⁸ ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

พวกศิษย์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทูลถามพระเยซู (มธ 11:2-6)

¹⁹ ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า ๒ ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น²⁰ เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า ๒ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น²¹ ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคือเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วยและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญานชั่ว และคนตาบอดหลายคน พระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้²² แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์ของคนนั้นว่า ๒ **จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา**²³ **บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเราเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข**²⁴

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 11:7-13)

²⁴ เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์น ไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า ๒ **ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ**²⁵ **แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าผางงามและอยู่อย่างดีวิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก**²⁶ **แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แม้ที่เดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์อีก**²⁷ **คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ๒ ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน**²⁸ **เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก**²⁹ ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้าผู้ตรัสโดยที่เขารู้ได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

คำวิจารณ์อย่างไรเหตุผลของพวกฟาริสี

³⁰ แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธรพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น³¹ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ๒ **เหตุฉะนั้นเราจะไม่เปรียบคนยุคนี้เหมือนกบกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร**³² **เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า ๒ พวกคุณได้เป่าปี่ให้พวกเรา และเรอมิได้เต้นรำ พวกคุณได้พิลาปรำให้ให้แก่พวกเรา และพวกเราเรมิได้ร้องไห้**³³ **ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า ๒ เขามีผีเข้าสิงอยู่**³⁴ ฝ่าย

บุตรมนุษย์มาถึงกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า □ ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป □ ³⁵ แต่พระปัญญาธิปราชญ์ว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น □

หญิงคนชั่วโลมพระเยซู

³⁶ มีคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง ³⁷ และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่ง ในเมืองนั้น ซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม ³⁸ มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้ น้ำตาไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ด จับพระบาทของพระองค์ และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น ³⁹ ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า □ ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็必จะรู้ว่า หญิงผู้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว □ ⁴⁰ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ **ซีโมนแอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง** □ เขาทูลว่า □ ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด □

ผู้ที่ได้รับการยกบาปมากก็รักมาก

⁴¹ พระองค์จึงตรัสว่า □ **เจ้าเห็นคนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญ เคนาเรียนอีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบเหรียญ** ⁴² เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่า □ ⁴³ ซีโมนจึงทูลตอบว่า □ ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า □ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □ **ท่านคิดเห็นถูกแล้ว** □ ⁴⁴ พระองค์จึงทรงเลี้ยวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า □ **ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของนางเช็ด** ⁴⁵ **ท่านมิได้จับเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจับเท้าของเรา** ⁴⁶ **ท่านมิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้นำน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา** ⁴⁷ **เหตุฉะนั้น เรามอบท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้ว เพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย** □ ⁴⁸ พระองค์จึงตรัสแก่ท่านว่า □ **ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว** □ ⁴⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า □ คนนี้เป็นใคร แม้ความผิดบาปก็ยกให้ไฉน □ ⁵⁰ พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า □ **ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด** □

8

การประกาศและการรักษาในแคว้นกาลิลี

¹ ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ ² พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี ³ และโยฮันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซุซันนา และผู้หญิงอื่นๆ หลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน (มธ 13:1-23; มก 4:1-20)

⁴ เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า □ **มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย** ⁵ **บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่มันขึ้น** ⁶ **บ้างก็ตกที่กลางดินหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย** ⁷ **บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า** □ ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า □ **ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด** □ ⁸ **เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า □ คำอุปมานี้หมายความว่าอย่างไร** □ ⁹ พระองค์จึงตรัสว่า □ **ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ** ¹⁰ **คำอุปมานี้ก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า** ¹¹ **ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้** ¹² **ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่รักษา เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป** ¹³ **ที่ตกกลางดินหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถมัย ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต** ¹⁴ **และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร**

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้ (มธ 5:15-16; มก 4:21-23; ลก 11:33)

16 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ **17** ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่พราย **18** เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเขา

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซูก็เหมือนกับคนอื่นๆ (มธ 12:46-50; มก 3:31-35)

19 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก **20** มีคนทูลพระองค์ว่า มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์ **21** แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **มารดาของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านี้ที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม**

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง (มธ 8:23-27; มก 4:36-41)

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ให้เรายข้ามทะเลสาบไปพักข้างโน้น** เขาก็ถอยเรือออกไป **23** เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่ใกล้จะมียันตราย **24** เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเสียบสงบทีเดียว **25** พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน** เขาเหล่านั้นก็กลัวและประหลาดใจพูดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน

คนคลั่งเพราะถูกผีสิงในเมืองกาตารา (มธ 8:28-34; มก 5:1-17)

26 เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาตาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี **27** เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมีไ้สวมเสื้อ มีไ้ได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ **28** ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็ให้ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องกับท่านแล้ว ขอพระองค์อย่าทรงมานข้าพระองค์ **29** (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว) **30** ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า **เจ้าชื่ออะไร** มันทูลตอบว่า **ข้าทูลทูล** ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา **31** ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก **32** ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้ อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต **33** ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าเขาขึ้นลงไปในทะเลสาบสาละวัน **34** ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง **35** คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนั่งหม่อม่ามีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว **36** ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร **37** ชาวเมืองกาตาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับ **38** คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูส่งเขาออกไป **39** **จงกลับกลับบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า** แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

บุตรสาวของไยรัสที่คืนชีพและหญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์ (มธ 9:18-26; มก 5:22-43)

40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่ **41** ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลา มากกราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา **42** เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ **43** มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้ **44** ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดก็ตกก็หยุด **45** พระเยซูจึงตรัสถามว่า **ใครได้ถูกต้องเรา** เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เบโตรกับคนนั้นที่อยู่ด้วยก็จึงทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์สัมผัสทรงถามอีกหรือว่า **ใครได้ถูกต้องเรา** **46** แต่พระเยซูตรัสว่า **มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ชานออกจากตัวเรา** **47** เมื่อ

ผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในบัดนี้ 48 พระองค์จึงตรัสแก่เธอว่า **ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด** 49 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนาซธรรมาลา บอกเขาว่า **ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป** 50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขาว่า **อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น และลูกจะหายดี** 51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น 52 คนทั้งหลายจึงร้องให้ว่า **เพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า อย่าร้องให้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่** 53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว 54 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า **ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด** 55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน 56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

9

ทรงส่งอัครสาวกสิบสองคนออกไปประกาศ (มธ 10:1-42; มก 6:7-13)

1 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆ ให้หาย 2 แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย 3 พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า **อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว** 4 **และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป** 5 **ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออก เพื่อให้ความผิดของเขา** 6 เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่างๆ ประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย

ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 14:1-12; มก 6:14-29)

7 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง ได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย 8 บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก 9 เฮโรดจึงว่า **ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี้ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า** 10 แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:30-44; ยน 6:1-4)

10 ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา 11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้ 12 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า **ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆ และชนบทที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว** 13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด** เขาทูลว่า **เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้** 14 **เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน** พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า **จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน** 15 เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง 16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน 17 เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร (มธ 16:13-20; มก 8:27-30)

18 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด** 19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า **เราว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่** 20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **แล้วพวกท่านกล่าวว่าเราเป็นผู้ใด** เปโตรทูลตอบว่า **เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า** 21 พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์ สิ่งที่สาวกต้องสละ

22 ตรัสว่า **บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกผู้โรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้**

เป็นขึ้นมาใหม่²³ พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า **□ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรา มา**²⁴ **เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด**²⁵ **เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร**²⁶ **เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเอง และของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ**²⁷ **แต่เรานอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี้ ซึ่งยังไม่รู้สความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า**□

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ 17:1-8; มก 9:2-8)

²⁸ ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน ²⁹ ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ ³⁰ ดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์³¹ ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม ³² ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็วังงเหงาหวานอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์³³ ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า **□พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง**□ เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร ³⁴ เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเขายืนในเมฆนั้นเขาก็กลัว ³⁵ มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า **□ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด**□³⁶ เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามิได้ออกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

สาวกเฝ้าคนชาติอานาจ พระเยซูทรงขับผีออก (มธ 17:14-21; มก 9:14-29)

³⁷ ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกलगมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์³⁸ ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ในหมู่ประชาชนนั้นร้องว่า **□อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว**³⁹ และ ดูเถิด ฝีมือจะเข้าสิงเขา เด็กก็ไ้ร้องขึ้นทันที ฝ่าเท้าให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวฟกช้ำ ไม่ใคร่ออกจากเขาเลย ⁴⁰ ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้□⁴¹ พระเยซูตรัสตอบว่า **□โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีจิตชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้าทนทานเท่าใด จงพาบุตรของท่านมาที่นี้เถิด**□⁴² เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ฝ่าเท้าให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสำหรับผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา⁴³ คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์อีก (มธ 17:22-23; มก 9:30-32)

⁴⁴ **□จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย**□⁴⁵ แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

เด็กเป็นแบบอย่าง (มธ 18:1-5; มก 9:33-37)

⁴⁶ แล้วเหล่าสาวกก็เถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด ⁴⁷ ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์⁴⁸ แล้วตรัสกับเขาว่า **□ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กคนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่**□⁴⁹ ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า **□พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรา มา**□⁵⁰ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **□อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว**□

จากแคว้นกาลิลีผ่านแคว้นสะมาเรีย

⁵¹ ต่อมาครั้งจวนเวลาทีพระองค์จะทรงถูกมารับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แน่วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵² และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์⁵³ ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵⁴ และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์น ได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า **□พระองค์เจ้าข้า**

พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้น หรือ□ 55 แต่พระองค์ทรงเลืยมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า □**ท่านไม่รู้วาท่านมีจิตใจของท่านเองใด** 56 **เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด**□ แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

ทรงลงใจผู้อาสาตามพระองค์ (มธ 8:18-22)

57 ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า □**พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น**□ 58 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า □**สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ**□ 59 พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า □**จงตามเรามาเถิด**□ แต่คนนั้นทูลตอบว่า □**พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน**□ 60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □**ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า**□ 61 อีกคนหนึ่งทูลว่า □**พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน**□ 62 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □**ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า**□

10

ทรงส่งยานเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ (มธ 9:35-38; 10:1-42)

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น 2 พระองค์ตรัสกับเขาว่า □**การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์** 3 **ไปเถิดเถิดเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปปลูกถั่วและอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า** 4 **อย่าเอาไม้เงิน หรือยาม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง** 5 **ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือนใดๆจงพูดก่อนว่า □ให้ความสุขุมแก่เรือนนี้เถิด** 6 **ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก** 7 **จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน** 8 **อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น** 9 **ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาต้อนรับท่านไว้ จงกินของที่เขาตั้งให้** 10 **และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า □อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว**□

การพิพากษาอย่างรุนแรง (มธ 11:20-24)

10 **ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า** 11 **□ถึงแม้ผมคิดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีแสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว**□ 12 **เราบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะมากกว่าโทษของเมืองนั้น** 13 **วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นั่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว** 14 **แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทรและเมืองไซดอนจะมากกว่าโทษของเจ้า** 15 **ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก** 16 **ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา**□

ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

17 ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า □**พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์**□ 18 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □**เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ** 19 **ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบภูเขายาและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย** 20 **แต่อย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผียอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์**□ 21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระบัญญัติ จังตรัสว่า □**โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอพระคุณพระองค์ให้ทรงโปรดมิั่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย** 22 **ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอยางนั้นก็เพราะเราเป็นต่อพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์** 23 **พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่**

เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้²³ พระองค์ทรงเสด็จหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า □²⁴ **นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการลี้ภัยพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข** ²⁵ **เพราะเรบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ บรรดาท่านทั้งหลายเห็นอยู่ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน**□

ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ

²⁵ ดูเถิด มีนักกฎหมายคนหนึ่งขึ้นขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า □**อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก**□ ²⁶ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □**ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร**□ ²⁷ เขาทูลตอบว่า □**จงรักภักดีพระเจ้าเป็นผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักภักดีเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง**□ ²⁸ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □**ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต**□ ²⁹ แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า □**แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า**□

คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี

³⁰ พระเยซูตรัสตอบว่า □**มีชายคนหนึ่งลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทูบตี แล้วก็ทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว** ³¹ **เหยี่ยวปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง** ³² **คนหนึ่งเ็นพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั้นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง** ³³ **แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มีใจเมตตา** ³⁴ **เข้าไพบาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลองเอาน้ำมาล้างบาดแผลให้** ³⁵ **แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้** ³⁶ **วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า □จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้**□ ³⁷ **ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่าเป็นคนไหนปรารถนาจะเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น**□ เขาทูลตอบว่า □**คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา**□ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □**ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด**□

มารธาและมารีย์

³⁸ และต่อมาเมื่อพระองค์ไปเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ ³⁹ **มารทามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซู ฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย** ⁴⁰ **แต่มารทายุ่ง ในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนใจพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อย ให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด**□ ⁴¹ **แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า □มารธา มารธา เอ๋ย เธอถูกรบกวนและวุ่นวายใจด้วยหลายสิ่งนัก** ⁴² **สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้**□

11

แบบอย่างของการอธิษฐาน

¹ ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า □**พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์น ได้สอนพวกศิษย์ของตน**□ ² **พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า □ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ นำพาทิพย์ของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างใด ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น** ³ **ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกๆวัน** ⁴ **ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย**□ □

คำสอนอื่นๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน

⁵ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □**ผู้ใดในพวกท่านมิมีตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า □เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด** ⁶ **เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขา**□ ⁷ **ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า □อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนหลับไปแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้**□ ⁸ **เรบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้ท่านนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะ**

จึงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นเหยียบให้ตามที่เขาต้องการ ⁹ เรียบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ว่าน ¹⁰ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คจะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา ¹¹ มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนหืนให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอาให้เขาแทนปลาหรือ ¹² หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมลงป่องให้เขาหรือ ¹³ เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นบิดา ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ยกมือต่อพระองค์

พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าขับผีออกโดยเบเอลเซบูล (มธ 12:22-37)

¹⁴ พระองค์ทรงขับผีไม้อยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนไปจึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ ¹⁵ แต่บาง คนในพวกเขาพูดว่า ๐ คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น ¹⁶ คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ ¹⁷ แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขา ว่า ๐ ราชาอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะร้าวไป คราวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับคราวเรือนก็จะ ล่มสลาย ¹⁸ และถ้าชาตนาแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะ ท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล ¹⁹ ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของ ท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าว โทษพวกท่าน ²⁰ แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่าน แล้ว ²¹ เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งเอารูเข้าไว้ในช่องของตนอยู่ สิ่งของของเขา ก็ปลอดภัย ²² แต่เมื่อกัน มีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปัน ของที่เขาได้รับเอาไปนั้น ²³ ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็น ผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไม่มีความรอด (มธ 12:43-45)

²⁴ เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อ ไม่พบมันจึงกล่าวว่า ๐ ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น ²⁵ และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้น กวาดและตกแต่งไว้แล้ว ²⁶ มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก ²⁷ ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่ง ใน หมู่ประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า ๐ ครรภ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และหัวนมที่พระองค์เสวยนั้นก็เป็นสุข ²⁸ แต่ พระองค์ตรัสว่า ๐ มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวจนะ นั้นไว้ ก็เป็นสุข

หมายสำคัญของโยนาห์ (มธ 12:39-42)

²⁹ เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์จึงตรัสว่า ๐ คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญ ของ โยนาห์ ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนินะเวห์ดังนี้ บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ ดังนี้ ³¹ นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนใน ยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้ ³² ชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะ กล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ซึ่ง ใหญ่กว่าโยนาห์ก็มีอยู่ที่นี้

จงให้แสงสว่างของตาส่องออกไป (มธ 5:15-16; มก 4:21-22)

³³ ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอากลังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคน ทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ ³⁴ ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัว ก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด ³⁵ เหตุฉะนั้น จงระวังให้ตาไม่มีความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งส้นของท่านเต็ม ด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน ³⁷ เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนน้อมพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรง เอนพระกายลง ³⁸ ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

รูปแบบแห่งความชอบธรรมที่ปรากฏท่านนั้นก็ยังไม่เพียงพอ (มธ 23:13-35)

³⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า ๐ เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็ม ไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย ⁴⁰ คนโณดเขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ

⁴¹ แต่จงให้ท่านตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดกับวิสุทธิแก่เจ้าทั้งหลาย ⁴² แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายนิสัยหนึ่งของสระแห่งและขมิ้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็สมควรละเว้นด้วย ⁴³ วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด ⁴⁴ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่รู้ว่ามิอะไร

ทรงตำหนินักกฎหมาย การพิพากษาแก่คนยุคนี้

⁴⁵ นักกฎหมายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า โออาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็คิดเขียนพวกเราด้วย ⁴⁶ พระองค์ตรัสว่า วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมายด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิดเดียว ⁴⁷ วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าถืออุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสนาพยากรณ์นั้น ⁴⁸ ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเราได้ฆ่าพวกศาสนาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ถืออุโมงค์ฝังศพให้ ⁴⁹ เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสตอบว่า เราจะใช้พวกศาสนาพยากรณ์และอัครสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง ⁵⁰ เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสนาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก ⁵¹ คือตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น ⁵² วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไปและคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้ ⁵³ เมื่อพระองค์ขึ้นตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นเข้าหาพระองค์อย่างรุนแรง หมายถึงให้ตรัสต่อไปหลายประการ ⁵⁴ คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

12

เชื้อของพวกฟาริสี

¹ ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนั้น ไม่ถนัดชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด ² เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่เปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ ³ เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้อ่านในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห่อส่วนตัวเองจะต้องประกาศบนศาลาฟ้าหลังคาบ้าน ⁴ มิตรสหายของเราเอ๋ย เรามอบท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก ⁵ แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรจะมีกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมิถูกรื้ออำนาจที่จะทิ้งลงในรกได้ แท้จริงเรามอบท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ ⁶ นักกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย ⁷ ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว ⁸ และเรามอบท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย ⁹ แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า ¹⁰ ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้ ¹¹ เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าไปในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มิอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร ¹² เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาไม่งั้นเองว่าท่านควรจะทำอย่างไรบ้าง ¹³ และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า โออาจารย์เจ้าข้า ขอส่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า ¹⁴ แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า บุรุษเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน ¹⁵ แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า จงระวังและเว้นเสียจากความโลก เพราะว่าการชีวิตของบุคคลใดมิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

¹⁶ และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า ในราชอาณาจักรหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก ¹⁷ เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา ¹⁸ เขาจึงคิดว่า เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น ¹⁹ แล้วเขาจะว่าแก่จิตใจของเขาว่า จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์

สมมติมากเกินไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด□ □ 20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า □ เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า□ 21 คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีไฉนจะมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ□ 22 และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า □ เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของท่านว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม 23 เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม 24 จงพิจารณาดูอีกว่า มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมีไฉนจะปลูกหรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว 25 มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสองหนึ่งได้หรือ 26 เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า 27 จงพิจารณาดูอีกว่า มันนอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่เก็บเกี่ยว แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาวโลมอนเมื่อบริบูรณ์ได้ด้วยสง่าราศี ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ในดอหนึ่ง 28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอผู้ที่มีความเชื่อเล็กน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นในสักเท่าใด 29 ท่านทั้งหลายอย่าสละหาว่าท่านจะกินอะไรหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย 30 เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกแสหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ 31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 32 ฟุ้งแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน 33 จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้อายุ คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ไหนมิได้เข้ามาใกล้ และที่ใดหมดมิได้ทำลายเสีย 34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

เราควรจะทำอย่างไรเพื่อจะได้กลับมากับพระเจ้า

35 ท่านทั้งหลายจงคาดเอาของของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่ 36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้ 37 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอาไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา 38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้เฝ้าอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข 39 ให้เข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ขโมยลักเอาไปได้ 40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน□ 41 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า □ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง□

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนสี่ตัยชื่อ

42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □ ใครเป็นคนต้นเรือนสี่ตัยชื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา 43 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข 44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสินของท่าน 45 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า □ นายของข้าคงจะมาช้า □ แล้วจะตั้งต้นโคมไฟผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป 46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในเวลาที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ 47 ผู้รับใช้นั้นที่ได้รู้น้ำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเย็บเย็บ 48 แต่ผู้ที่มีใจรู้แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเย็บเย็บ ก็จะถูกเย็บเย็บน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับผกไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้เกิดการแตกแยกกัน

49 เราว่าเราจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว 50 เราจะต้องรับบัพติศมามีอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ 51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เราทำให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะทำให้แตกแยกกันต่างหาก 52 ด้วยว่าตั้งแต่บัดนี้ไปทุกคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แมงจากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม้สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี□ 54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า □ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า ฝนจะตก□ และก็เป็นอย่างนั้นจริง 55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า □ จะร้อนจัด□ และก็เป็นจริง 56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวินิจฉัยความเป็นไป

ของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุใดพวกเขาจึงวิยัจความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้ ⁵⁷ เหตุใดเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินใจเอาว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก ⁵⁸ เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตส่าห์หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกลือกว่าเขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาย่อมมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ ⁵⁹ เรามอบเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์□

13

กลับใจหรือพินาศ

¹ ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปลิดเอาโลหิตของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง ² พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า □ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ ³ เรามอบท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน ⁴ หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่ลิลิอัมได้พังทับเขาตายเสีย นั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ⁵ เรามอบท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน□

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล (อสย 5:1-7; มธ 21:18-20)

⁶ พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปว่า □คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ ⁷ เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า □ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงไถมันเสีย จะให้ดินรกไปเปล่าๆทำไม□ ⁸ แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า □นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ ⁹ แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดียิ่ง ถ้าไม่เกิดผลภายหลังท่านจงไถมันเสีย□□

ทรงรักษาหญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต

¹⁰ พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต ¹¹ และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิง ทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย ¹² เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า □หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว□ ¹³ พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า ¹⁴ แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า □มีหกวันทีควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย□ ¹⁵ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า □คนหน้าชื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้ตัวแล้วแล้วจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ ¹⁶ ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งซาตานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต□ ¹⁷ เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ต้องขยันท่า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดีเพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ 13:31-32; มก 4:30-32)

¹⁸ พระองค์จึงตรัสว่า □อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี ¹⁹ ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักภาคเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น□

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (มธ 13:33)

²⁰ พระองค์ตรัสอีกว่า □เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด ²¹ ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด□ ²² พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ²³ มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ□ พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า ²⁴ □จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเรามอบท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้ ²⁵ เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูดังว่า □นายเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด□ และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า □เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน□ ²⁶ ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า □ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า□ ²⁷ เจ้าบ้านนั้นจะว่า □เรามอบเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา□ ²⁸ เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ท่านจะมีการร้องไห้กับเข็ญใจเพียงเท่าไร ²⁹ จะมีคนมาจาก

ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณานิคมของพระเจ้า³⁰ และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย³¹ ในวันนี้เอง มีพวก Pharisees คนมาทูลพระองค์ว่า ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรด ใคร่จะประหารชีวิตของท่านเสีย³² พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า จงไปบอกสุนัขจึงจอกนั้นว่า ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ³³ แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรืนนี้ เพราะว่าศาลาพยากรณ์จะถูกฆ่าออกกรุงเยรูซาเล็มก็หาไม่ได้อ

พระเยซูทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง (มธ 23:37-39; ลก 19:41-44)

³⁴ โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาเสนาบดีและเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ³⁵ ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกลงทัณฑ์ให้รกร้างแก่เจ้า และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเรามาก่อนกว่าเวลานี้จะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ³⁶

14

ทรงรักษาชายเป็นโรคมาน้ำในวันสะบาโต

¹ ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่ง ในพวก Pharisees ใน วันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์² ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมาน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์³ พระเยซูจึงตรัสถามพวกนักกฎหมายและพวก Pharisees ว่า ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่⁴ เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป⁵ พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบจูงลากมันออกในวันสะบาโตหรือ⁶ เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำอุปมาเกี่ยวกับแซกกับเชิญผู้เยอหยิ่ง

⁷ ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้น ได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า⁸ เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกือบกว่าเขาได้เชิญคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก⁹ และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด แล้วเมื่อนั้นท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู¹⁰ แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น¹¹ เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น¹² ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกือบกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน¹³ แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด¹⁴ และท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว

คำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่ (มธ 22:1-14)

¹⁵ ฝ่ายคนหนึ่งที่ได้เอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า ผู้ที่จะรับประทานอาหารในอาณานิคมของพระเจ้าก็เป็นสุข¹⁶ พระองค์ตรัสกับเขาว่า ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก¹⁷ เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว¹⁸ บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้องไปดูนา นั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ¹⁹ อีกคนหนึ่งว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ทำคู่และจะต้องไปลองดูวัวนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ²⁰ อีกคนหนึ่งว่า ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้²¹ ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง เจ้านายของบ้านนั้นก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่²² แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่²³ เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้ว่า จงออกไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเร้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรื่อของเราจะเต็ม²⁴ เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้ว ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย

สิ่งที่สาวกต้องสละ

²⁵ คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเหลือवलังตรัสกับเขาว่า ²⁶ □ถ้าผู้ใดมาหาเรา และ
ไม่ชิงบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเรา
ไม่ได้ ²⁷ ผู้ใดได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ²⁸ ด้วยว่าในพวก
ท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือ
ไม่ ²⁹ เกรงว่าเมื่อลงราคาแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา ³⁰ ว่า
□คนนี่ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้อำเร็จไม่ได้□ ³¹ หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์
อื่น จะมีได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้น
ได้หรือไม่ ³² ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน ³³ ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดใน
พวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ³⁴ เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าไม่เกลือ
นั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ³⁵ จะใช้เงินไปชุบใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกอง
มูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด□

15

พวกฟาริสีขึ้น

¹ ครั้นนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์ ² ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ขึ้นว่า □คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินดื่มด้วยกันกับเขา□

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (มธ 18:12-14)

³ พระองค์จึงตรัสคำอุปมา ให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า ⁴ □ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่ง
หายไ้ จะไม่ละแกะสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไ้นั้นจนกว่าจะได้พบ
หรือ ⁵ เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บา้แบกมาด้วยความเปรมปรีดี ⁶ เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวก
มิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า □จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบ
แกะของข้าพเจ้าที่หายไ้นั้นแล้ว□ ⁷ เรามอบท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์
เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไ้

⁸ หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไ้ จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้
ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ ⁹ เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า
□จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไ้นั้นแล้ว□ ¹⁰ เช่นนั้นแหละ เรามอบ
ท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่□

คำอุปมาเรื่องบุตรหายไ้

¹¹ พระองค์ตรัสว่า □ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน ¹² บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า □บิดาเจ้าข้า ขอ
ทรัพย์สินที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด□ บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง ¹³ ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคน
น้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์สินทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์สินของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง
¹⁴ เมื่อใช้ทรัพย์สินหมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน ¹⁵ เขาไปอาศัยอยู่กับ
ชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา ¹⁶ เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยฟักถั่วที่หมูกิน
นั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน ¹⁷ เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า □ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอา
หารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราเจมาตายเสียเพราะอดอาหาร ¹⁸ ถ้าเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพู
ดกับท่านว่า □บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย ¹⁹ ข้าพเจ้าไม่สมควร
จะได้ชื่อว่า เป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด□ □

บุตรที่หายไ้กลับมามีความรื่นเริงยินดี

²⁰ แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่ง
ออกไปกอดคอจูบเขา ²¹ ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า □บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และ
ต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่า เป็นลูกของท่านอีกต่อไป□ ²² แต่บิดาสั่งผู้รับใช้
ของตนว่า □จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามา
สวมให้เขา ²³ จงเอาลูกวัวอันฟัวมาเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด ²⁴ เพราะว่าลูกของเรานี้
ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไ้แล้ว แต่ได้พบกันอีก□ เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี

²⁵ ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ ²⁶ เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน ²⁷ ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า □น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ□ ²⁸ ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา ²⁹ แต่เขามอบบิดาว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมิได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า ³⁰ แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา□ ³¹ บิดาจึงตอบเขาว่า □ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า ³² แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีกครั้ง□ □

16

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนอธรรม

¹ พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า □ยังมีเศรษฐีที่มีคนต้นเรือน คนหนึ่งและมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนต้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย ² เศรษฐีจึงเรียกคนต้นเรือนนั้นมาว่า แก่เข่าวว่า □เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ต้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้□ ³ คนต้นเรือนนั้นคิดในใจว่า □เราจะต้องไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ต้นเรือน จะขุดดินก็ไม่มีการจ้าง จะขอทานก็อายเขา ⁴ เรารู้แล้วว่าเราจะต้องไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ต้นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้□ ⁵ คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า □ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้าก็มาน้อย□ ⁶ เขาตอบว่า □เป็นหนี้ห้าร้อยถึง□ คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า □เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วแล้วแก้เป็นห้าสิบถึง□ ⁷ แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า □ท่านเป็นหนี้ก็มาน้อย□ เขาตอบว่า □เป็นหนี้ข้าวสารสิร้อยกระสอบ□ คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า □จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ□ ⁸ แล้วเศรษฐีก็ชมคนต้นเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก ⁹ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิตย์ ¹⁰ คนที่สัสดีชื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัสดีชื่อในของมากด้วย และคนที่สัสดีในของเล็กน้อยที่สุดจะสัสดีในของมากเช่นกัน ¹¹ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัสดีชื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า ¹² และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัสดีชื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า ¹³ ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าถ้าจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้□

พวกฟาริสีเยาะเย้ยคำสั่งสอนของพระเยซู

¹⁴ ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์ ¹⁵ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำที่ดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นที่สะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า ¹⁶ มีพระราชบัญญัติและศาสนคยาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น ¹⁷ ฟาและดินจะล่วงไปถึงง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; 19:5-11; มก 10:2-12; 1 คร 7:10-15)

¹⁸ ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

เศรษฐีและลาซารัส

¹⁹ ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งนั่งหม่อมผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ ²⁰ และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั่วตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี ²¹ และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขมาเลียแผลของเขา ²² อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ในที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ ²³ แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัส

สองที่อยู่ของท่าน ²⁴ เศรษฐีจึงร้องว่า □อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมา เพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้ □ ²⁵ แต่อับราฮัมตอบว่า □ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน ²⁶ นอกจากนี้ ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี้ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั้นมาถึงเราก็ไม่ได้ □ ²⁷ เศรษฐีนั้นจึงว่า □บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า ²⁸ เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่พยานนี้ □ ²⁹ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า □เขามิโมเสสและพวกศาสนาดวงยารกนั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด □ ³⁰ เศรษฐีนั้นจึงว่า □มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้านคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่ □ ³¹ อับราฮัมจึงตอบเขาว่า □ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสนาดวงยารก แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ □ □

17

พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ

¹ พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า □จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิถีแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น ² ถ้าเอาหินโมแป้งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านั้นคนหนึ่งให้หลงผิด ³ จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา ⁴ แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมามาทำวันทั้งเจ็ดหนในวันเดียวกันนั้น แล้วว่า □ฉันกลับใจแล้ว □ จงยกโทษให้เขาเถิด □ ⁵ ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า □ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น □ ⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า □ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสูกะมินนี้ได้ว่า □จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล □ และมันจะเชื่อฟังท่าน

ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณเตือนนาย

⁷ ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาที่เดียวว่า □เชิญเอนกายลงรับประทานอาหารเถิด □ ⁸ หรือจะไม่บอกเขาว่า □จงหาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงคอยกินและดื่มเถิด □ ⁹ นายจะชอบใจผู้รับใช้คนนั้นเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่ ¹⁰ ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำการสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณเตือนนาย ข้าพเจ้าได้กระทำการตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น □ □

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

¹¹ ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเลียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี ¹² เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล ¹³ และส่งเสียงร้องว่า □เยซูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด □ ¹⁴ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า □จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด □ ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด ¹⁵ ฝ่ายคนหนึ่ง ในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง ¹⁶ และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย ¹⁷ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า □มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่ทำไมคนเดียวที่โชน ¹⁸ ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้ □ ¹⁹ แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า □จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ □

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

²⁰ เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมา ถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ ²¹ และเขาจะไม่พูดว่า □มาดูนี่ □ หรือ □ไปดูโน่น □ เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย □

พระคริสตตรัสถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

²² พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า □วันนั้นจะมาถึงเมื่อท่านทั้งหลายใครจะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น ²³ เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า □มาดูนี่ □ หรือ □ไปดูโน่น □ อย่าออกไป อย่าตามเขา ²⁴ ด้วยว่าเปรี๊ยะเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ ในวันของพระองค์ ²⁵ ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมาน

หลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์ ²⁶ ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของนุตรมนุชย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย ²⁷ เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามี ภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น ²⁸ ในสมัยของโลกก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ชื้อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง ²⁹ แต่ในวันนั้นที่โลกออกไปจากเมือง โสโดม ไฟและกำมัธอันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น ³⁰ ในวันที่นุตรมนุชย์จะมาปรากฏ ก็เป็นเหมือนอย่างนั้น ³¹ ในวันที่คนที่อยู่บนหาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขายู่ในบ้าน อย่าให้ เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน ³² จงระลึกถึงภรรยา ของโลทนั้นเถิด ³³ ผู้ใดอุทิศสำเภาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ ชีวิตรอด ³⁴ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรง รับประทานหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ³⁵ ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ³⁶ ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ³⁷ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า จะเกิด ขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ข้ากศพอยู่ที่ไหน ผุ่นกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น**

18

หญิงม่ายกับผู้ที่พิพากษาธรรม

¹ พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ ² พระองค์ตรัสว่า **ในนครหนึ่งมีผู้ที่พิพากษาคคนหนึ่งที่ได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์ ³ ใน นครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้ที่พิพากษาผู้นั้นพูดว่า **ข้าขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด** ⁴ ฝ่ายผู้ที่พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนเข้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า **แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่เห็นแก่มนุษย์ ⁵ แต่เพราะเม้ม่ายคนนี้มีมากจนเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นาง มารบกวนบ่อยๆให้เรารำคาญใจ** ⁶ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **จงฟังคำที่ผู้ที่พิพากษาธรรมนี้ได้ พูด ⁷ พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืน หรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้เข้านานหรือ ⁸ เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขา โดยเร็ว แต่เมื่อนุตรมนุชย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ****

คำอุปมาเกี่ยวกับคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

⁹ สำหรับบางคนที่ไม่พอใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า ¹⁰ **มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี ¹¹ คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า **ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนเลว โกง คนอธรรม และคนลวงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บ ภาษีคนนี้ ¹² ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้า พระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย** ¹³ ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนคู้ฟ้า แต่ตบอกของ ตนว่า **ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด** ¹⁴ เราบอกท่านทั้ง หลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุก คนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น**

พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็กๆ (มธ 19:13-15; มก 10:13-16)

¹⁵ แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้าม เขา ¹⁶ แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า **จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะ ว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น ¹⁷ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้**

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ 19:16-30; มก 10:17-31)

¹⁸ มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า **ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรัน ดรเป็นมรดก** ¹⁹ พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า **ท่านเรียกว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่ พระเจ้าองค์เดียว ²⁰ ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า **อย่าล่วงประเวณี** **อย่าฆ่าคน** **อย่าลัก ทรัพย์** **อย่าเป็นพยานเท็จ** **จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน** ²¹ คนนั้นจึงทูลว่า **ข้าพเจ้า ได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา** ²² เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ท่านยังขาด สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติใน สวรรค์** แล้วจึงตามเรามา ²³ แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก ²⁴ เมื่อ**

พระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า **□คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า ๒๕** เพราะว่าตัวอุรุจะรอดูเขมกง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า□ ๒๖ ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า □ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้□ ๒๗ แต่พระองค์ตรัสว่า **□สิ่งที่มีมนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้□** ๒๘ เปโตรจึงทูลว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละทั้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา□ ๒๙ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **□เรานบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า ๓๐** ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์□

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์ (มธ 20:17-19; มก 10:32-34)

๓๑ พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า **□ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ ๓๒** ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำทรมานกายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน ๓๓ เขาจะโบยตีและฆ่านท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่□ ๓๔ ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้อะไรซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

ทรงรักษาคณตาดบอดใกล้เมืองเยรีโค (มธ 20:29-34; มก 10:46-52)

๓๕ ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งขอทานอยู่ริมหนทาง ๓๖ เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน ๓๗ คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ฐเสด็จไป ๓๘ คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า □ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด□ ๓๙ คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้หนึ่ง แต่เขาจึงร้องขึ้นว่า □บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด□ ๔๐ พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พวกคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา ๔๑ ว่า **□เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า□** เขาทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้□ ๔๒ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **□จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ□** ๔๓ ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

19

ศักดิ์ยศคนเก็บภาษีได้รับความรอด

๑ ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป ๒ ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี ๓ ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนดี ๔ เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น ๕ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้วตรัสแก่เขาว่า **□ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้□** ๖ แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี ๗ เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า □พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป□ ๘ ฝ่ายศักเคียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า □ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรงพาสงของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้อ้อโกงของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาเสีย□ ๙ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย ๑๐** เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด□

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสินมณา

๑๑ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน ๑๒ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า **□มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา ๑๓** ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า **□จงเอาไปค้าขายจนจะกลับมาก□** ๑๔ แล้วเขาเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คนละทูตตามไปทูลท่านว่า □เราไม่ต้องการให้ผู้เป็นครอบครัวของเรา□ ๑๕ ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้รับมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรกี่มากน้อย ๑๖ ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า □ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา□ ๑๗ ท่านจึงพูดกับเขาว่า **□ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสละยอในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครองบริวารสิบเมืองเถิด□** ๑๘ คนที่สองมาบอกว่า □ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา□ ๑๙ ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า **□เจ้าจงครองบริวารห้าเมืองเถิด□** ๒๐ อีกคนหนึ่งมาบอกว่า □ท่านเจ้าข้า ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่ง

ของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ ²¹ เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน ²² ท่านจึงตอบเขาว่า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ข้าพเจ้าจะปรึบทบเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน ²³ ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเราจะได้เงินของเรา กับดอกเบี้ยด้วย ²⁴ แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มีสินมينا ²⁵ (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า ข้าพเจ้าข้า เขามีสินมيناแล้ว) ²⁶ ข้าพเจ้าบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา ²⁷ ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขา นั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา ²⁸

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มิชย (มธ 21:1-11; มก 11:1-11; ยน 12:12-19)

²⁸ เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟาอีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป ³⁰ สั่งว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ข้างไม่เคยมีใครขี่ขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด ³¹ ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า ข้าพเจ้าแก้มันทำไม ³² จงบอกเขาว่า เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลา ³³ สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว ³⁴ เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า ข้าพเจ้าแก้ลูกลาทำไม ³⁵ ฝ่ายเขาตอบว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลา ³⁶ แล้วเขาก็จึงลูกลามาสู่พระเยซูและเอาเสื้อของตนปลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น ³⁷ เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดีเพราะบรรดาบทกวีซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง ³⁸ ว่า ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงส่งราศีในที่สูงที่สุด ³⁹ ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน ⁴⁰ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ข้าพเจ้าบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านั้นจะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที ⁴¹

ทรงกินแสงเพราะกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 13:34-35)

⁴¹ ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กินแสงสงสารกรุงนั้น ⁴² ตรัสว่า ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี่ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว ⁴³ ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมซึ่งเจ้าไว้ทุกด้าน ⁴⁴ แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า ⁴⁵

ทรงชำระพระวิหารอีก (มธ 21:12-16; มก 11:15-18; ยน 2:13-17)

⁴⁵ ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น ⁴⁶ ตรัสแก่เขาว่า มิใช่พระวจนะเขียนไว้ว่า นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น ⁴⁷ ของพวกโจร ⁴⁸ พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกบรูโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาข้อที่จะประหารพระองค์เสีย ⁴⁹ แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

20

พวกธรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ 21:23-27; มก 11:27-33)

¹ ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกบรูโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์ ² และทูลพระองค์ว่า จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน ³ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า เราถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด ⁴ คือว่าบิดาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ ⁵ เขาจึงปรึกษากันว่า ถ้าเราจะว่า มาจากสวรรค์ ท่านจะถามว่า เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า ⁶ แต่ถ้าเราจะว่า มาจากมนุษย์ คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ ⁷ เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่าเขามาจากไหน ⁸ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราจะไมบอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด ⁹

คำอุปมาเกี่ยวกับคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย (อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; มก 12:1-12)

⁹ แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า □ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน ¹⁰ เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เยียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปไม่มีเปล่า ¹¹ แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เยียนตีและทำการนำอภัยต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปไม่มีเปล่า ¹² แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักใสออกไป ¹³ ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า □เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ □ ¹⁴ แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรีษากันว่า □คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสียเพื่อมรดกจะตกกับเรา □ ¹⁵ แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น ¹⁶ ท่านจะฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า □ คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า □ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย □ ¹⁷ ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า □เหตุฉะนั้นพระวอนจะซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพยากรณ์ว่า □ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมุ่เอกแล้ว □ ¹⁸ ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะมีคนชยขึ้นผู้นั้นแทนเป็นผุยผง □

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

¹⁹ ฝ่ายพวกบิโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน ²⁰ เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรม ไปสอดแนม หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง ²¹ คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า □อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ ²² การที่จะส่งส่วยให้แก่กษัตริย์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ □ ²³ ฝ่ายพระองค์ทรงฟังยังรู้อย่างของเขาวังตรัสแก่เขาว่า □ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม ²⁴ จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร □ เขาทูลตอบว่า □ของซีซาร์ □ ²⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า □ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า □ ²⁶ คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชน ไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นใหม่อีก (มธ 22:23-33; มก 12:18-27)

²⁷ ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ ²⁸ ว่า □อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า □ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยาแต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับที่สะใภ้แทนไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้ □ ²⁹ ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตาย ไม่มีบุตร ³⁰ แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตาย ไม่มีบุตร ³¹ ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกัน ไม่มีบุตร แล้วก็ตาย ³² ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย ³³ เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว □ ³⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน ³⁵ แต่เขาเหล่านั้นที่สมรสจะลูกลงโลกหน้า และลูกลงการที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน ³⁶ และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ³⁷ แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องทูมไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า □เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ □ ³⁸ พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่ □

พวกธรรมาจารย์ไม่สามารถที่จะตอบพระเยซูได้ (มธ 22:41-46; มก 12:35-37)

³⁹ ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า □อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว □ ⁴⁰ หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก ⁴¹ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า □ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร ⁴² ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา ⁴³ จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน □ ⁴⁴ ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้ □

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์ (มธ 23:1-36; มก 12:38-40; ลก 11:37-54)

⁴⁵ เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ⁴⁶ **จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่นั่งที่มีเกียรติในการเลี้ยง** ⁴⁷ **เขารับเอาเรือนของหญิงม่าย และอธิษฐานให้อาวตเสียยียาว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น**

21

เงินถวายเป็นของหญิงม่าย (มก 12:41-44)

¹ พระองค์เองพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวายเป็น ² พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย ³ พระองค์ตรัสว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้** ⁴ **เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ซัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด**

ทรงเทศนาที่ภูเขาเมกอกเทศ (มธ 24:25; มก 13)

⁵ เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่า ได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถ้วย พระองค์จึงตรัสว่า ⁶ **สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้** ⁷ **เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น**

เส้นทางของคนยุคนี้ (มธ 24:4-14)

⁸ พระองค์จึงตรัสว่า **จงระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า เราเป็นพระคริสต์ และว่า เราเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว** **ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย** ⁹ **เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังไม่มาทันที** ¹⁰ **แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า** **ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชาอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร** ¹¹ **ซึ่งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์** ¹² **แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา** ¹³ **การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน** ¹⁴ **เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร** ¹⁵ **ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคิดค้านไม่ได้** ¹⁶ **แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย** ¹⁷ **คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา** ¹⁸ **แต่ผมขอท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้** ¹⁹ **ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน**

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต (มธ 24:15-21; มก 13:14-23)

²⁰ **เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นใกล้เข้ามาแล้ว** ²¹ **เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง** ²² **เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขาพยากรณ์แล้วสำเร็จ** ²³ **แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้** ²⁴ **เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน**

การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระคริสต์ (มธ 24:29-31; มก 13:24-27)

²⁵ **จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมีคามทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น** ²⁶ **จิตโสมนัสก็จะสลับสไปเพราะความกลัว และเพราะสับสนถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า** **บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป** ²⁷ **เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธิ์านุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก** ²⁸ **เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและผิงศีรษะขึ้น ด้วยการไล่ท่านใกล้จะถึงแล้ว**

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32-33; มก 13:28-29)

²⁹ พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า **□จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเกิด** ³⁰ **เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้เองว่าฤดูร้อนจะมาถึงแล้ว** ³¹ **เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว** ³² **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ถอยกลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ** ³³ **ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสถิตย์สถาปนาไม่หามิได้เลย**

จงเผาระวังและอธิษฐาน

³⁴ **แต่จงระวังตัวให้ดี เกือบกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะล้นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว** ³⁵ **เพราะว่าวันนั้นจะมาดุจบังเร้าถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก** ³⁶ **เหตุฉะนั้นจงเผาระวังและอธิษฐานอยู่ตลอดเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควรที่จะทันเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้** ³⁷ **กลางวันพระองค์ทรงส่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาซ็อมะกอกเทศ** ³⁸ **คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เข้าประตูเพื่อจะฟังพระองค์**

22

ยูดาสดกลงว่าจะทรยศพระเยซู (มธ 26:14-15; มก 14:10-11)

¹ เทศกาลเลี้ยงขมนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว ² พวกบรูโรทิดใหญ่กับพวกอรรมาจารยหาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน ³ ฝ่ายซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นั่นเข้า ในพวกสาวกสิบสองคน ⁴ ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกบรูโรทิดใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด ⁵ คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน ⁶ ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

การเตรียมสำหรับงานเลี้ยงปัสกา (มธ 26:17-19; มก 14:12-16)

⁷ พอถึงวันกินขมนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา ⁸ พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์น ไปสั่งว่า **□จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน** ⁹ เขาทูลถามพระองค์ว่า **□พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน** ¹⁰ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **□ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น** ¹¹ **จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า □พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า □ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน** ¹² **เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด** ¹³ เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

การเลี้ยงปัสกา (มธ 26:20; มก 14:17; ยน 13)

¹⁴ เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน ¹⁵ พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน** ¹⁶ **ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีกินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า** ¹⁷ พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรัสว่า **□จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม** ¹⁸ **เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา**

ทรงประทานพิธีศีลระลึก (มธ 26:26-29; มก 14:22-25; 1 คร 11:23-26)

¹⁹ พระองค์ทรงหยิบขมนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า **□นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา** ²⁰ เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วย กระทำเหมือนกันตรัสว่า **□ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย**

อัครสาวกผู้หนึ่งจะทรยศพระเยซู (มธ 26:21-25; มก 14:18-21; ยน 13:18-30)

²¹ **แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็คือท่านเรบาบเดโตะ** ²² **เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่บัดนี้แต่ผู้หนึ่งที่ทรยศพระองค์** ²³ **เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น**

ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่

²⁴ มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด ²⁵ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **□ภักดิ์รัยของคนต่างชาติยอมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ** ²⁶ **แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด**

และผู้ที่ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้ ²⁷ ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทาน หรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ว่าเธออยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

อัครสาวกจะพิพากษาพวกอิสราเอลในอาณัติกรของพระเจ้า

²⁸ ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เรากลุกทอดลง ²⁹ และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน ³⁰ คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณัติกรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งที่พิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล

ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร (มธ 26:33-35; มก 14:29-31)

³¹ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอท่านไว้เพื่อจะฟัดร่อนท่านเหมือนฟัดข้าวสาลี** ³² แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน ³³ ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงแม้จะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี** ³⁴ พระองค์ตรัสว่า **เปโตรเอ๋ย เรามอบท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง**

เหล่าสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน

³⁵ พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า **เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มียูเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้า ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ** เขาทั้งหลายทูลตอบว่า **ไม่ขาดสิ่งใดเลย** ³⁶ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **แต่เดี๋ยวนี้ใครมียูเงินให้เขาไปด้วย และยามก็ให้เขาไปเหมือนกัน และผู้ที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ** ³⁷ ด้วยเรามอบท่านทั้งหลายว่า พระวอนจะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า **ท่านถูกนั้นเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด** เพราะวาคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ ³⁸ เขาทั้งหลายตอบว่า **พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม** พระองค์ตรัสกับเขาว่า **พอเสียทีเถอะ**

พระเยซูในสวนเกทเซมนี (มธ 26:36-46; มก 14:32-42; ยน 18:1)

³⁹ ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไปด้วย ⁴⁰ เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง** ⁴¹ แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน ⁴² ว่า **พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าใ้ใครที่อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด** ⁴³ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์ ⁴⁴ เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์จึงปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่ ⁴⁵ เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขาอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกขโศก ⁴⁶ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง**

พระเยซูทรงถูกทรยศด้วยการจับ (มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ยน 18:3-11)

⁴⁷ พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่ง ในสาวกสิบสองคน นำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับพระองค์ ⁴⁸ แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า **ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ** ⁴⁹ เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ** ⁵⁰ และมีคนหนึ่งหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด ⁵¹ แต่พระเยซูตรัสว่า **พอเสียทีเถอะ** แล้วพระองค์ทรงถูกต้องในหูคนนั้น ให้เขาหาย ⁵² ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า **ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา** ⁵³ **เมื่อเรายูอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นทีของท่านและเป็นอำนาจแห่งความมืด**

พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:57, 69-75; มก 14:53-54, 66-72; ยน 18:12-18, 25-27)

⁵⁴ เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ ⁵⁵ เมื่อเขาออกไปที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา ⁵⁶ มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า **คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย** ⁵⁷ แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า **แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก** ⁵⁸ สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า **โอเจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย** เปโตรจึงว่า **พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น** ⁵⁹ อยู่มาประมาณอีกชั่วโหม่งหนึ่ง มีอีกคนหนึ่งยืนขึ้นยืนขึ้นแข็งแรงว่า **โอแน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี** ⁶⁰ แต่เป

โตรพูดว่า □พอเอ๋ย ที่ท่านว่านั่นเข้าไม่รู้เรื่อง□ เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไวกักซัน ⁶¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลียวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า □ก่อนไวกักซัน ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง□ ⁶² แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกข์นัก

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี (มธ 26:67-68; มก 14:65; ยน 18:22-23)

⁶³ ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์⁶⁴ และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า □จงพยากรณ์เถิดว่า ใครตบเจ้า□ ⁶⁵ และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา (มธ 26:59-68; มก 14:55-65; ยน 18:19-24)

⁶⁶ ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า ⁶⁷ □ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด□ แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า □ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ ⁶⁸ และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป ⁶⁹ แต่ตั้งแต่บัดนี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ□ ⁷⁰ คนทั้งปวงจึงถามว่า □ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือไม่□ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น□ ⁷¹ เขาทั้งหลายจึงว่า □เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว□

23

พระเยซูต่อหน้าปีลาต (มธ 27:11-14; มก 15:1-5; ยน 18:28-38)

¹ เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต ² และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า □เราได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์ของยิวคนหนึ่ง□ ³ ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า □ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือไม่□ พระองค์ตรัสตอบท่านว่า □ก็ท่านว่าแล้วนี้□ ⁴ ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า □เราไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิด□ ⁵ เขาทั้งหลายยังคงกล่าวแข็งแร่งว่า □คนนี้ยุยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนให้พลเมืองผิด ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่□

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

⁶ เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือไม่ ⁷ เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น ⁸ เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะได้พบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง ⁹ ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่ ¹⁰ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแร่งมาก ¹¹ เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก ¹² ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ยน 18:39-40)

¹³ ปีลาตจึงส่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน ¹⁴ จึงกล่าวแก่เขาว่า □ท่านทั้งหลายได้พาคณะนี้มาหาเราเพื่อว่าเขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา ¹⁵ และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะปรับโทษถึงตาย ¹⁶ เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย□ ¹⁷ (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น□ ¹⁸ แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า □ถ้าจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยยารบัสให้เราเถิด□ ¹⁹ (ยารบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในการจลาจลและการฆาตกรรม□ ²⁰ ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก ²¹ แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า □ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด□ ²² ปีลาตจึงถามเขารู้อย่างที่สามว่า □ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะปรับโทษถึงตาย เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย□ ²³ ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขาก็ดังขึ้นดังพวกปุโรหิตใหญ่ในสมัยซาย ²⁴ ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา ²⁵ ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอขึ้น ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา ²⁶ เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรินที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป ²⁷ มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่ติดตามและคร่ำครวญเพราะพระองค์ ²⁸ พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า □ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของท่านเถิด ²⁹ ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เราทั้งหลายจะว่า □ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมั้น และคร่ำครวญที่มีได้ไปปฏิสนธิ และหัวนมที่มีได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข□ ³⁰ คราว

นั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □จงล้มทับเราเถิด□ และแก่นั่นเขาว่า □จงปลกคลุมเราไว้□
 31 เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม้สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า□ 32 มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้าย
 ซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์

การตรึงที่กางเขน (มธ 27:33-38; มก 15:22-28; ยน 19:17-19)

33 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้าย
 สองคนนั้น ข้างขวาพระองค์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า □ข้าแต่พระ
 บิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร□ เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปัน
 35 คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า □เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระ
 คริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด□ 36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เขามานำ
 อกุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ 37 แล้วว่า □ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด□ 38 และมีคำ
 เขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า □ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว□

โจรที่กลับใจเสียใหม่ก็ได้รับความรอด

39 ฝ่ายคนหนึ่งเป็นผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า □ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับ
 เราให้รอดเถิด□ 40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า □เจ้าก็ไมเกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษ
 เหมือนกัน 41 และเราก็นับกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้ใดได้กระทำ
 ผิดประการใดไม่□ 42 แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อ
 พระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์□ 43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า
 วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม□ 44 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน
 จนถึงบ่ายสามโมง 45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

พระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณจิตของพระองค์ (มธ 27:50; มก 15:37; ยน 19:30)

46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า □พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ใน
 พระหัตถ์ของพระองค์□ ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป 47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็น
 เหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า □แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม□ 48 คนทั้งปวงที่มา
 มนมกนั้นเพื่อจะดูการณีนี้นั้น เมื่อเห็นแล้วก็พากันตบมือของตัวกลับใจไป 49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิง
 ซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

พระศพของพระเยซูถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-61; มก 15:42-47; ยน 19:38-42)

50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม 51 (ท่านมิได้ยอมเห็น
 ด้วยในคดีและการกระทำของเขาทั้งหลาย□ ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้ออกย
 ให้อาณัติของพระเจ้า 52 ชายคนนั้นจึงเข้าไปหาปilateขอพระศพพระเยซู 53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาก็
 เอาผ้าพันพันห่มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพใดเลย
 54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว 55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้น
 กาลิลีก็ตามไป และได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย 56 แล้วเขาก็กลับไป
 จัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

24

การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ (มธ 28:1-6; มก 16:1-8; ยน 20:1-17)

1 แต่เช้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่น
 ก็มาพร้อมกับเขา 2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว 3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระ
 ศพของพระเยซูเจ้า 4 ต่อมาเมื่อเขากลึงคิดงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่อง
 นุ่งห่มขาวราวาว 5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นก็กลัวและขยหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงทูลกับเขาว่า □พวกท่าน
 แสงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า 6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์
 ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี 7 ว่า □บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของ
 คนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่□ □ 8 เขาก็ระลึกถึงพระคำที่ตรัสของ
 พระองค์ได้ 9 และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมด
 ด้วย 10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมักลา ไยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และ
 หญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา 11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล 12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก็มอง
 มองดูก็เห็นแต่ผ้าพันวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอัส

¹³ ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอัส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร ¹⁴ เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น ¹⁵ และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูองค์ก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา ¹⁶ แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้ ¹⁷ พระองค์ตรัสกับเขาว่า **เมื่อเดินมาด้วยท่านใดแล้ว ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร** ¹⁸ คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันเหล่านั้น ¹⁹ พระองค์ตรัสถามเขาว่า **เหตุการณ์อะไร** เขาจึงตอบพระองค์ว่า เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย ²⁰ และพวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตายและตรึงพระองค์ที่กางเขน ²¹ แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ²² และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปถือโม้มงค์เมื่อเวลาเช้ามืด ²³ แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ²⁴ บางคนที่อยู่กับเราก็ก้าวไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้น ได้บอก แต่เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่ ²⁵ พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า **โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้** ²⁶ **จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ** ²⁷ พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ ²⁸ เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป ²⁹ เขาจึงพูดทวนเหนียวพระองค์ว่า **ข้าพเจ้าทราบดีว่าท่านเป็นพระเยซูบุตรดาวิดแล้ว และวันนี้จึงจะไปมา** พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา ³⁰ ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา ³¹ ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา ³² เขาจึงพูดกันว่า **โอ เราเราร้อนภายใน** เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ ³³ แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก ³⁴ กำลังพูดกันว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริง** และได้ปรากฏแก่ซีโมน ³⁵ ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน (มธ 28:16-17; มก 16:14; ยน 20:19-23)

³⁶ เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า **ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด** ³⁷ ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี ³⁸ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ท่านทั้งหลายอย่ากลัวใจทำไม เหตุใดความคิดสับสนแก่ใจจึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า** ³⁹ **จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่ามิใช่ไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น** ⁴⁰ เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น ⁴¹ เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่าเชื่อถืออย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างไหม** ⁴² เขาก็กวาดอย่างขึ้นหนึ่งกับรวงฝ้ายขึ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ ⁴³ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย ⁴⁴ พระองค์ตรัสกับเขาว่า **นี่เป็นถ้อยคำของเราซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรา** ⁴⁵ **จำเป็นจะต้องสำเร็จ** ⁴⁶ ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ (มธ 28:19-20; มก 16:15-18; กจ 1:8)

⁴⁶ พระองค์ตรัสกับเขาว่า **มิใช่คำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันทีสาม** ⁴⁷ **และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งแต่นั้นกรุงเยรูซาเล็ม** ⁴⁸ **ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น**

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ (มก 16:19-20; กจ 1:9-11)

⁴⁹ **และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญา** ⁵⁰ **นั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน** ⁵¹ **พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา** ⁵² **ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์** ⁵³ **เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก** ⁵⁴ **เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเกิดทูลพระเจ้า เอเมน**

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยอห์น

ยอห์น ผู้เขียนข่าวประเสริฐนี้ เป็นบุตรชายของเศเบดีและสะโลเมและเป็นน้องชายของยากอบ ท่านเป็นคนหนึ่งในสามที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซูคือเปโตรและยากอบ ท่านเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก ยอห์นได้กล่าวถึงตนเองว่าท่านเป็นสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระเยซู เป็นสาวกนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรักและเป็นผู้ที่พระเยซูทรงให้เลี้ยงดูมารดาของพระองค์

ยอห์น ได้เขียนข่าวประเสริฐนี้ขึ้นภายหลังข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และลูกา อาจเป็นประมาณปี ค.ศ. 90

ท่านได้เขียนหนังสือในพระคัมภีร์ใหม่ไว้ห้าเล่มคือ หนังสือยอห์น จดหมายสามฉบับและหนังสือวิวรณ์ ยากอบพี่ชายของยอห์นได้ถูกกษัตริย์เฮโรดฆ่าตาย (กิจการ บทที่ 12) หนังสืออ้างอิงหลายเล่มในคริสตจักรของเหล่าบรรพบุรุษระบุว่า ต่อมายอห์นได้ไปเผยแผ่พระวจนะในเมืองเอเฟซัสและได้นำนางมารีย์ไปกับท่านด้วย ในสมัยการปกครองของจักรพรรดิโดมิเนียน ท่านได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปัทมอสและที่นั่นเองท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น ท่านได้รับการปลดปล่อยประมาณช่วงสมัยที่จักรพรรดิเทรเจียนทรงเริ่มครองราชย์ในปี ค.ศ. 98

เราเชื่อว่า ถ้อยคำที่เขียนในข่าวประเสริฐของยอห์นตลอดทั้งเล่มนั้น ได้รับการดลใจจากพระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์นได้กล่าวอ้างไว้ว่า ท่านได้เขียนในลักษณะเป็นคำพูดยาวๆ ชนิดคำต่อคำจากพระเยซูและคนอื่นๆ พระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานคำยอห์นเป็นแต่ผู้บันทึกคำ เหล่านั้น

เป้าหมายเบื้องต้นของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์น ก็เพื่อที่จะพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 20:31) หนังสือยอห์นนี้ได้มุ่งไปที่คำตรัสของพระเยซูมากกว่ากิจการของพระองค์ เกือบจะครึ่งหนึ่งของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์นเป็นคำตรัสโดยตรงจากพระเยซู

โครงการแห่งความรอดได้รับการกล่าวถึงมากและชัดเจนที่สุดในข่าวประเสริฐของยอห์นมากกว่าที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์ (ยอห์น 1:12; 3:15-16, 18, 36; 5:24; 6:37, 40, 47) ทุกคนที่จะเอาชนะวิญญาณเจตทั้งหลายเพื่อพระคริสต์จะต้องเน้นถึงความรอดเช่นกัน ผู้ใดที่วางใจในองค์พระคริสต์และยอมทิ้งในพระองค์สำหรับความรอด ผู้นั้นจะได้รับการบังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าและได้รับชีวิตนิรันดร์

พระเยซูเป็นพระวาตะของพระเจ้า

- 1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาตะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาตะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาตะทรงเป็นพระเจ้า
- 2 ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เรมิตสร้างสิ่งสารพัด

- 3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็มานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็มานอกเหนือพระองค์⁴ ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง⁵ ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

- 6 มีชายคนหนึ่งทีพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น⁷ ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน⁸ ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น⁹ เป็นความสว่างแท้ที่นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก¹⁰ พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

- 11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่¹² แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์¹³ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

- 14 พระวาตะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-17; มก 1:1-11; ลก 3:1-18)

15 ยอห์น ได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า □ นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้า ได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า□ 16 และเราทั้งหลาย ได้รับจาก ความบริบูรณ์ ของพระองค์ เป็นพระคุณ ชื่นพระคุณ 17 เพราะว่า ได้ทรงประทาน พระราชบัญญัติ นั้นทาง โยเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ 18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว 19 นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็ม ไปถามท่านว่า □ท่านคือผู้ใด□ 20 ท่าน ได้ยอมรับ และมี ได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า □ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์□ 21 เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า □ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ□ ท่านตอบว่า □ข้าพเจ้า ไม่ใช่เอลียาห์□ □ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ□ และท่านตอบว่า □มิได้□ 22 คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า □ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้อตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร□ 23 ท่านตอบว่า □เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า □จงกระทำการปราศขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป□ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ได้กล่าวไว้□ 24 ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี 25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า □ถ้าท่าน ไม่ใช่พระคริสต์หรือเอลียาห์หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ท่านไม่ท่านจึงทำพิธีบัพติศมา□ 26 ยอห์น ได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า □ข้าพเจ้า ให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก 27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้□ 28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบาราฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (ว 5:6)

29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาจากท่าน ท่านจึงกล่าวว่า □จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความพิบบาปของโลก ไปเสีย 30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้า ได้กล่าวว่า □ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า□ 31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มา ให้บัพติศมาด้วยน้ำ□ 32 และยอห์นกล่าวว่า เป็นพยานว่า □ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์□ 33 ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้า ให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้น ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้หนึ่งแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์□ 34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า□

พระราชกิจของพระเยซู อันตรูว์ชักชวนเบโตร

35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน 36 และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนิน และกล่าวว่า □จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า□ 37 สาวกสองคนนั้น ได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาจึงติดตามพระเยซูไป 38 พระเยซูทรงเหลือวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า □ท่านหาอะไร□ และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า □รับบี□ (ซึ่งแปลว่าอาจารย์ □ท่านอยู่ที่ไหน□ 39 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □มาดูแล□ เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว 40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันตรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร 41 แล้วอันตรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า □เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว□ ซึ่งแปลว่าพระคริสต์ 42 อันตรูว์จึงพาซีโมน ไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า □ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเคลฟา□ ซึ่งแปลว่าศิลา 43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า □จงตามเรามา□ 44 ฟีลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันตรูว์และเปโตร 45 ฟีลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า □เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่เสส ได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ ได้กล่าวถึง คือพระเยซู ขาวนาซาเรีบุตรชายโยเซฟ□ 46 นาธานาเอลถามเขาว่า □สิ่งใดอันใดจะมาจากนาซาเรี ได้หรือ□ ฟีลิปตอบเขาว่า □มาดูแล□ 47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า □ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอุปาย□ 48 นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร□ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน□ 49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า □รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล□ 50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก□ 51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า □เราบอกความ

จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์□

2

งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา

1 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น 2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น 3 เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า □เขาไม่มีน้ำองุ่น□ 4 พระเยซูตรัสกับนางว่า □หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง□ 5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า □ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด□ 6 มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำไว้มากถึง 7 พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า □จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด□ และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก 8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า □จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด□ เขาก็เอาไปให้ 9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามาจากไหน (แต่คนที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา 10 และพูดกับเขาว่า □ใครๆเขาก็นำน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้□ 11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์ 12 ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

13 เทศกาลปัสกาของพวกยิว ใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้น ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 14 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ 15 เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคร่ำโต๊ะ 16 และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า □จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย□ 17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้สิ่งคำที่เขียนไว้ว่า □ความรื้อใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมน้ำข้าพระองค์□ 18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า □ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้□ 19 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า □ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน□ 20 พวกยิวจึงทูลว่า □พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ□ 21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์ 22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคำที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น 23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกา นั้นมีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ 24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้ถึงมนุษย์ทุกคน 25 และไม่มีใครความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่จะมีใครมีอยู่ในมนุษย์

3

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

1 มีชายคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีชื่อ นิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว 2 ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า □รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีใครได้กระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย□ 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้□ 4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า □คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าไปในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ□ 5 พระเยซูตรัสตอบว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ 6 ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ 7 อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่ 8 ลมใครจะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้ว่ลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน□ 9 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า □เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นอย่างไรได้□ 10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ 11 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่ 12 ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร 13 ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น 14 โมเสสได้ยกยวขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้อง

ถูกยกขึ้นฉันนั้น ¹⁵ เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ ¹⁶ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ ¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น ¹⁸ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า ¹⁹ หลักของการพิพากษามืออย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว ²⁰ เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ ²¹ แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยที่พระเจ้า□

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

²² ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา ²³ ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสะลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา ²⁴ เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก ²⁵ เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ ²⁶ สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า □รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแมห์เอาจริงแดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน□ ²⁷ ยอห์นตอบว่า □มนุษย์ยังรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา ²⁸ ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์ ²⁹ ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว ³⁰ พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องต้อยลง□

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้เชื่อ

³¹ พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ³² พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์ ³³ ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง ³⁴ เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแด่พระองค์ ³⁵ พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ³⁶ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

4

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย ไปแคว้นกาลิลี

¹ เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมา มากกว่ายอห์น ² (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) ³ พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก ⁴ พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย ⁵ พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

⁶ บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง ⁷ มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า □**ขอน้ำให้เรามากขึ้น**□ ⁸ (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง) ⁹ หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า □**โง่เขลา ท่านเป็นผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดินฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย**□ ¹⁰ พระเยซูตรัสตอบนางว่า □**ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า □**ขอน้ำให้เรามากขึ้น**□ เจ้าจะได้ชดเชยจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประคบด้วยชีวิตแก่เจ้า**□ ¹¹ นางทูลพระองค์ว่า □**ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประคบด้วยชีวิตนี้มาจากไหน** ¹² ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย□

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำภายใน

13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า **ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก** 14 **แต่ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์** 15 นางทูลพระองค์ว่า **ท่านเจ้าคะ ขอให้น้ำนี้ให้ดิฉันเกิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่** 16 พระเยซูตรัสกับนางว่า **ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด** 17 นางทูลตอบว่า **ดิฉันไม่มีสามีคะ** พระเยซูตรัสกับนางว่า **เจ้าพูดถูกแล้วว่า ดิฉันไม่มีสามี** 18 **เพราะเจ้าได้มีสามีที่าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่มามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง** 19 นางทูลพระองค์ว่า **ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้ว ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์** 20 บรรพบุรุษของพวกเรานี้มีการที่ภูเขาขึ้น แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม 21 พระเยซูตรัสกับนางว่า **หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ ในวันมีการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขาขึ้น หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม** 22 **ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานนมัสการเรารู้จัก เพราะการรอดนั้นเป็นของมาจากพวกยิว** 23 **แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ใกล้แล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะเราพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์** 24 **พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง** 25 นางทูลพระองค์ว่า **ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา** 26 พระเยซูตรัสกับนางว่า **เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น** 27 ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า **พระองค์ทรงประสงค์อะไร** หรือ **ท่านไม่พระองค์จึงทรงสนทนากับนาง** 28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า 29 **มาดูท่านผู้หนึ่งที่เขาถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ** 30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์ 31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า **พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด** 32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า **เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้** 33 พวกสาวกจึงถามกันว่า **มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ** 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ** 35 **ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เรามอบท่านทั้งหลายว่า เกษพืชขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาเขียว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว** 36 **คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพิชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคุณหวานและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน** 37 **เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้เป็นความจริง คือ คนหนึ่งหวานและอีกคนหนึ่งเกี่ยว** 38 **เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา** 39 **ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้น ได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของผู้หนึ่ง ที่ว่า ท่านเขาถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ**

ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน 41 และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์ 42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า **ตั้งแต่ฉันไปที่เราเชื่อฉันมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่นอนว่าท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์** 43 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังแคว้นกาลิลี 44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า **ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน** 45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก 47 เมื่อท่านได้ยินข่าวว่าพระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว 48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ** 49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย** 50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า **กลับไปได้บุตรชายของท่านจะไม่ตาย** ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป 51 ขณะที่ท่านกลับไปในั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า **บุตรชายของท่านหายแล้ว** 52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรคอยทูลลาขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า **ไปหายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง** 53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า **บุตรชายของท่านจะไม่ตาย** และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครวเรือนของท่านด้วย 54 นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

5

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา

¹ หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ² ในกรุงเยรูซาเล็มที่มีริมประตูและมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง ³ ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนพอมแห้ง กาลังคอยน้ำกระเพื่อม ⁴ ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมากวนน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปในน้ำก่อน ก็หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น ⁵ ที่นั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว ⁶ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ□** ⁷ คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า **□ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกาลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากาลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว□** ⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด□** ⁹ ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต ¹⁰ ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า **□วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้ายกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ□** ¹¹ คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า **□ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรค ได้สั่งข้าพเจ้าว่า □จงยกแคร่ของเจ้าและยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด□ □** ¹² เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า **□คนที่สั่งเจ้าว่า □จงยกแคร่ของเจ้าและยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด□ นั้น เป็นผู้ใด□** ¹³ คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก ¹⁴ ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า **□ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า□** ¹⁵ ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู ¹⁶ เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงมุ่งหมายที่จะฆ่าพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต ¹⁷ แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□พระบิดาของเราที่ยังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ทำด้วย□** ¹⁸ เหตุฉะนั้นพวกยิวยังแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า ¹⁹ ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า **□เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย** ²⁰ **□เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งทั้งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ** ²¹ **□เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น** ²² **□เพราะว่าพระบิดาไม่ได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร** ²³ **□เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขากว้างเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้ใดก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา** ²⁴ **□เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว** ²⁵ **□เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต** ²⁶ **□เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น** ²⁷ **□และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์**

การฟื้นขึ้นมาสองแบบ

²⁸ **□อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์** ²⁹ **□และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติชั่วก็ฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา**

บรรดาพยานของพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

³⁰ **□เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราเป็นยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา** ³¹ **□ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง** ³² **□มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง** ³³ **□ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปพยานท่าน และยอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง** ³⁴ **□เรามีได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด** ³⁵ **□ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น** ³⁶ **□แต่คำพยานที่เราได้ยินยิ่งใหญ่กว่าคำพยาน**

ของยอห์น เพราะว่าท่านที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา³⁷ และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์³⁸ และท่านทั้งหลายไม่มีพระคำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น³⁹ จึงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะว่าท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา⁴⁰ แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต⁴¹ เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์⁴² แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน⁴³ เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น⁴⁴ ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร⁴⁵ อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวงใจอยู่⁴⁶ ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา⁴⁷ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่ไม่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้□

6

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:32-44; ลก 9:10-17)

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส² คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย³ พระเยซูเสด็จขึ้น ไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น⁴ ขณะนั้น โกลัสถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว⁵ เมื่อพระเยซูทรงเจยพระพิศมัยทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟิลิปว่า □เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้□⁶ พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด⁷ ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า □สองร้อยเชณเดนาเรียนก็ยังไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย□⁸ สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า⁹ □ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กสองตัว แต่ท่านนั้นจะพออะไรกับคนมากมายนี้□¹⁰ พระเยซูตรัสว่า □ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด□ ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน¹¹ แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา¹² เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า □จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป□¹³ เขาจึงเก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม¹⁴ เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า □แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก□

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ (มธ 14:22-36; มก 6:45-56)

¹⁵ เมื่อพระเยซูทรงทราบ ว่า เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง¹⁶ พอค่ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็โผล่ลงไปที่ทะเล¹⁷ แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มืดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิ ได้เสด็จไปถึงเขา¹⁸ ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า¹⁹ เมื่อเขาทั้งหลายติกรเรือเชิงไป ได้ประมาณห้าหกลีโอมเตอร์ เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเล โกลัสเรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว²⁰ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย□²¹ ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วหันไถ่นั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะ ไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

²² วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็น ว่า ไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลง ไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิ ได้เสด็จลงเรือลำนั้น ไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น²³ (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส โกลัสสถานที่ที่เขา ได้กินขนมปัง หลังจากท้องพระผู้เป็นเจ้า ได้ทรงขอบพระคุณแล้ว□²⁴ เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวก ไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม²⁵ ครั้นเขา ได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า □รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร□²⁶ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายย่อมหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิ่ม²⁷ อย่า ขวนขวายหาอาหารที่เสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว□²⁸ แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้□²⁹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น□³⁰ เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์

ว่า ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำ การอะไรบ้าง³¹ บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ข้าพเจ้า ได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์³² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ ให้แก่ท่านทั้งหลาย³³ เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิต ให้แก่โลก³⁴ เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอ ไปเถิด³⁵ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ข้าพเจ้าเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มากินเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเรา จะไม่กระหายอีกเลย³⁶ แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ³⁷ สารพัด ที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มากินเรา เขาก็จะไม่ทิ้งเขาเลย³⁸ เพราะว่าเราได้ ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของ พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา³⁹ และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดา ผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปถึงคนเดียว แต่ให้พ้นขึ้นมาในวันที่สุด⁴⁰ เพราะนั้นแหละ เป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นพ้นขึ้นมาในวันสุดท้าย⁴¹ พวกเขาจึงจับันเพิ่มพูนกันในเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ ตรัสว่า ข้าพเจ้าเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์⁴² เขาทั้งหลายว่า คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า ข้าพเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์⁴³ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้น ว่า ข้าพเจ้าบ่นกันเลย⁴⁴ ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นพ้นขึ้นมาในวันสุดท้าย⁴⁵ มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์สาดพยากรณ์ว่า ทุกคนจะเรียน รู้จากพระเจ้า⁴⁶ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา⁴⁷ ไม่มีผู้ใดได้เหินพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เหินพระบิดาแล้ว⁴⁸ ข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียิตินิรันดร์⁴⁹ เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น⁵⁰ แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กิน แล้วไม่ตาย⁵¹ เราเป็นอาหารที่สร้างชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา⁵² แล้วพวกเขาก็พึมพำถึงกันว่า ผู้นี้จะ เอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร⁵³ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน⁵⁴ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของเราก็มียิตินิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นพ้นขึ้นมาในวันสุดท้าย⁵⁵ เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหาร แท้และโลหิตของเราเป็นของดื่มแท้⁵⁶ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มน้ำโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา⁵⁷ พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กิน เรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น⁵⁸ นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่ พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์⁵⁹ คำเหล่านี้พระองค์ได้ ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พวกเขาไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู (มธ 8:19-22; 10:36)

⁶⁰ ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้⁶¹ เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เรื่องนี้ ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ⁶² ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร⁶³ จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต⁶⁴ แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ⁶⁵ เพราะพระ เยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใด ไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์⁶⁶ และพระองค์ตรัสว่า เหตุฉะนั้นเรา จึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ ผู้นั้น⁶⁷ ⁶⁸ ตั้งแต่บัดนั้นสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร

⁶⁹ พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ⁷⁰ ซีโมนเปโตรทูลตอบ พระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์⁷¹ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรง ดำรงพระชนม์⁷² พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ข้าพเจ้าเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวก ท่านเป็นมารร้าย⁷³ พระองค์ทรงหมายถึงยูดาอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศ พระองค์ คือคนหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคน

7

การเลี้ยงในเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์² ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว³ พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า บังอาจจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ⁴ เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดสัก เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด⁵ แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มีได้เชื่อในพระองค์⁶ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า **□ ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ** ⁷ **โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกลนั้นชั่ว** ⁸ **พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไมขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะวายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา** ⁹ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ

10 แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย¹¹ พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า **□ คนนั้นอยู่ที่ไหน** ¹² และประชาชนก็ประชุมกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า **□ เขาเป็นคนดี** คนอื่นๆว่า **□ มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก** ¹³ แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง

14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน¹⁵ พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า **□ คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย** ¹⁶ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **□ คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา** ¹⁷ **ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง** ¹⁸ **ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย** ¹⁹ **โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม** ²⁰ **คนเหล่านั้นตอบว่า □ ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน** ²¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□ เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ** ²² **โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หน้ด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หน้ด** ²³ **ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หน้ด เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ** ²⁴ **อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด** ²⁵ **เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า □ คนนี้มิใช่หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย** ²⁶ **แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้** ²⁷ **แต่เรารู้วาคคนนี้มาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยวว่า พระองค์มาจากไหน** ²⁸ **ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า □ ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิได้มาจากลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสถิตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์** ²⁹ **แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา** ³⁰ **เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไมถึงกำหนดเวลาของพระองค์** ³¹ **และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า □ เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ** ³² **เมื่อพวกฟาริสีได้อธิษฐานขอประชุมกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกบิโรดใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์** ³³ **พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □ เราอยู่อยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน้อยหนึ่งแล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา** ³⁴ **ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้** ³⁵ **พวกยิวจึงพูดกันว่า □ คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ** ³⁶ **เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า □ ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา** **□ และ ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้** **□**

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า **ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม** 38 **ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า** **น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น** 39 (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู

40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า **แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น** 41 คนอื่นๆก็พูดว่า **ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์** แต่บางคนพูดว่า **พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ** 42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า **พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น** 43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ 44 บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือและต้องพระองค์เลย 45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกบารไทต์ใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า **ท่านทำไมจึงยังไม่จับเขา** 46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า **มิเคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย** 47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า **พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ** 48 **มิใช่ผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ** 49 แต่ประชาชนหมู่หนึ่งที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว 50 **นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่ง ในพวกเขา)** ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า 51 **พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขา ก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ** 52 เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า **ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จึงค้นหาเหตุนี้ เพราะว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี** 53 ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

8

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล้างประเวณี

1 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขาเมกอกเทศ 2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา 3 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล้างประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นั้นยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน 4 เขาทูลพระองค์ว่า **พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล้างประเวณีอยู่** 5 ในพระราชบัญญัตินั้น โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนั้นให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้ 6 เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ 7 จึงจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่พื้น เหมือนดั่งว่า **พระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย** 7 และเมื่อพวกเขาขึงทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า **ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน** 8 แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่พื้นอีก 9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจจึงฉวยคิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเด้าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น 10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า **หญิงเอ๋ย พวกเขาคือที่ฟ้องเจ้าไปในหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ** 11 นางนั้นทูลว่า **พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย** และพระเยซูตรัสกับนางว่า **เราจะไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก**

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก (ยน 1:9)

12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต** 13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า **ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง** 14 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้เรามาจากไหนและจะไปที่ไหน** 15 **ท่านทั้งหลายย่อมศึกษาตามเนื้อหนัง เรามิได้ศึกษาผู้ใด** 16 **แต่ถึงแม้ว่าเราจะศึกษา การศึกษาของเราถูกต้อง เพราะเรามีได้ศึกษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรา** 17 **ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า** **คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง** 18 **เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ก็เป็นพยานให้แก่เรา** 19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า **พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน** พระเยซูตรัสตอบว่า **ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราก็คือ ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย** 20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คัลลิ่งเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่มีกำหนดเวลาของพระองค์ 21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า **เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไม่ไปนั้นท่านทั้งหลายจะไม่ได้** 22 พวกยิวจึงพูดกันว่า **เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะว่าเขาพูดว่า** **ที่ซึ่งเราจะไม่ไปนั้นท่านทั้งหลายจะไม่**

ไม่ได้ □ 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายมาจากเมืองล่าง เรามาจากเมืองบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ 24 เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของท่าน □ 25 เขาจึงถามพระองค์ว่า □ท่านคือใครเล่า □ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น 26 เรากียังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาขึ้นทรงเป็นสัจจริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก □ 27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา 28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น 29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดา มิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ □ 30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ 31 พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า □ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง 32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย □ 33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า □เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่ □ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย □ □ 34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทาบารปก็เป็นทาสของบาป 35 ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป 36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ 37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน 38 เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน □ 39 เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า □อับราฮัมเป็นบิดาของเรา □ พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ 40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ออกท่านถึงความจริงที่เราได้นิยามจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ 41 ท่านทั้งหลายยอมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ □ เขาจึงทูลพระองค์ว่า □เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า □ 42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่นี้แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา 43 เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้ 44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใครจะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา 45 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง 46 มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็น เราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา 47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า □ 48 พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า □ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ □ 49 พระเยซูตรัสตอบว่า □เราไม่มีผีสิง แต่ที่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา 50 เรามีได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา 51 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย □ 52 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า □เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า □ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ซึมความตายเลย □ 53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า □ 54 พระเยซูตรัสตอบว่า □ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกท่าน 55 ท่านไม่รู้จักร่องค์ แต่เรารู้จักร่องค์ และถ้าเรากล่าวว่า เรามีรู้จักร่องค์ เราก็คือคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักร่องค์ และรักษาพระคำรัสของพระองค์ 56 อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี □ 57 พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า □ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ □ 58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมา เราเป็น □ 59 คนเหล่านั้นจึงหนีไปก่อน หินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น

1 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด² และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด□³ พระเยซูตรัสตอบว่า □มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวของเขา⁴ เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อเขายังน้อยอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้⁵ ครั้นใดที่เราจะยังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก□⁶ เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงขวาน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทาเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น⁷ แล้วตรัสสั่งเขาว่า □จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด□ (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้⁸ เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า □คนนี้มีไข้หรือที่เคยนั่งขอทาน□⁹ บางคนก็พูดว่า □คนนั้นแหละ□ คนอื่นว่า □เขาล้างคนนั้น□ แต่เขาเองพูดว่า □ข้าพเจ้าคือคนนั้น□¹⁰ เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า □ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร□¹¹ เขาตอบว่า □ชายคนหนึ่งชื่อเยชู ได้ทาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า □จงไปทิ้งสระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย□ ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาก็มองเห็นได้□¹² เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า □ผู้นั้นอยู่ที่ไหน□ คนนั้นบอกว่า □ข้าพเจ้าไม่ทราบ□¹³ เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี¹⁴ วันที่พระเยซูทรงทาโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต¹⁵ พวกฟาริสีก็ได้ถามเขามากว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า □เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น□¹⁶ ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า □ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษารับสะบาโต□ คนอื่นว่า □คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร□ พวกเขาก็ตกเถียงกัน¹⁷ เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า □เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด□ ชายคนนั้นตอบว่า □ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์□¹⁸ แต่พวกเขาก็ยังไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขา ได้เรียกบิดามารดาของคนติดตามกลับมองเห็นได้นั้นมา¹⁹ แล้วพวกเขาก็ถามเขาทั้งสองว่า □ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่ายตาบอดมาแต่กำเนิด□²⁰ เขาทั้งสองจึงตอบว่า □บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเราว่า □เราทราบว่าคุณนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด□²¹ แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมได้เช่นนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทาให้ตาของเขาหายบอด□²² เราไม่รู้ จงถามเขาเถิด เขาได้บอกแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้□²³ ที่บิดามารดาของเขาตอบอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกเขายึดมั่นแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา²⁴ เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาสั่งให้เขาไป □จงถามเขาเถิด เขาได้บอกแล้ว□²⁵ คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า □จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป□²⁶ เขาตอบว่า □ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้□²⁷ คนเหล่านั้นจึงถามเขามากว่า □เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด□²⁸ ชายคนนั้นตอบเขาว่า □ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่าน ไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ□²⁹ เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า □แก่เป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส□³⁰ เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน□³¹ ชายคนนั้นตอบเขาว่า □เออ ข้าพเจ้าประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทาให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด□³² พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น□³³ ตั้งแต่นั้นมาโลกล้วนแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทาให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้□³⁴ ถ้าท่านผู้นั้น ไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้□³⁵ เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า □แก่เกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแก่จะมาสอนเราหรือ□ แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย□³⁶ พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า □เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ□³⁷ ชายคนนั้นทูลตอบว่า □ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้□³⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่แจ้งที่กล่าวถึงอยู่กับเจ้า□³⁹ เขาจึงทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อ□ แล้วเขาก็มีศรัทธาต่อพระองค์□⁴⁰ พระเยซูตรัสว่า □เราเข้ามาในโลกเพื่อการที่พาคน เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด□⁴¹ เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า □เราตาบอดด้วยหรือ□⁴² พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า □เรามองเห็น□ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่□

10

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

1 □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีใจเข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ป็นเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร² แต่ผู้ที่ใช้ทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ³ นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป⁴ เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้ว

วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน ⁵ คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า ⁶ คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย ⁷ พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย** ⁸ บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา ⁹ เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร ¹⁰ ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ ¹¹ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ ¹² แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป ¹³ ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย ¹⁴ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา ¹⁵ เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เรารู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ ¹⁶ แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียอู แกะเหล่านั้นเราก็ดึงพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว ¹⁷ ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ¹⁸ ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา ¹⁹ พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก ²⁰ พวกเขาหลายคนพูดว่า **เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม** ²¹ พวกอื่นก็พูดว่า **คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ**

พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

²² ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว ²³ พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของชาวโลมา ²⁴ แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า **จะทำใ้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสตเจ้าก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด** ²⁵ พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า **เราได้อบอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา** ²⁶ แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว ²⁷ แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา ²⁸ เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ ²⁹ พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ ³⁰ เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ³¹ พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขว้างมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย ³² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยาบคายก็เห็นจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า** ³³ พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า **เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า** ³⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า **เราได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ**** ³⁵ ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวอนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ ³⁶ ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า **ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท** เพราะเราได้กล่าวว่า **เราเป็นบุตรของพระเจ้า** อย่างนั้นหรือ ³⁷ ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย ³⁸ แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา ³⁹ พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

⁴⁰ พระองค์เสด็จไปพักแรมที่นาออรันแดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น ⁴¹ คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า **ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นั้นเป็นความจริง** ⁴² และมีคนหลายคนนั้นนั้นได้เชื่อในพระองค์

11

ลาซารัสได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

¹ มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น ² (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมระโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่) ³ ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า **พระองค์**

เจ้าข้า ดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่ 4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า **โรคนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนี้** 5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส 6 ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ก็ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน 7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า **ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด** 8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเรื่อนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ 9 พระเยซูตรัสตอบว่า **วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้** 10 **แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา** 11 พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า **ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น** 12 พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี 13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน 14 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรัสว่า **ลาซารัสตายแล้ว** 15 **เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเรายืนยันดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด** 16 โธมัสที่เรียกว่า ดิโดมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า **ให้เราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์** 17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่าเขาเอาลาซารัสไม่ไว้ในอุโมงค์ฝังศพแล้ว 18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร 19 พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ 20 ครั้นมารธาทูลว่า พระเยซูกล่าวเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน 21 มารธาจึงทูลพระเยซูว่า **พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย** 22 แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบบว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์ 23 พระเยซูตรัสกับเธอว่า **น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมามีชีวิต** 24 มารธาทูลพระองค์ว่า ข้าพพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมามีชีวิต 25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า **เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก** 26 **และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม** 27 มารธาทูลพระองค์ว่า **เชื่อ** พระองค์เจ้าข้า ข้าพพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก 28 เมื่อเธอทูลดังนั้นแล้ว เธอก็กลับไปแล้วเรียกมารีย์น้องสาวของเธอว่า **พระองค์เจ้าข้า พระอาจารย์ยอห์นเสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า** 29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ 30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น 31 พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธอยืนอยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า **เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์** 32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า **พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย** 33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์ 34 และตรัสถามว่า **พวกเขาเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน** เขาทูลพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด** 35 พระเยซูทรงพระกนิษฐา 36 พวกยิวจึงกล่าวว่า **ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร** 37 และบางคนก็ทูลว่า **ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ได้หรือไม่** 38

พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ 39 พระเยซูตรัสว่า **จงเอาศิลาออกเสีย** มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้ศพมึกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขตายมาแล้ว** 40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า **เราบอกเจ้าแล้ว มิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า** 41 พวกเขาก็จึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า **ข้าแต่พระบิดา ข้าพพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพพระองค์** 42 **ข้าพพระองค์ทราบ ว่า พระองค์ทรงฟังข้าพพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นั่น เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพองค์มา** 43 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า **ลาซารัสลุกเถิด จงออกมาเถิด** 44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด** 45 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซูก็เชื่อในพระองค์ 46 แต่พวกเขามบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย

⁴⁷ ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า □เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ ⁴⁸ ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเขาไป□ ⁴⁹ แต่คนหนึ่ง ในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย ⁵⁰ และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ□ ⁵¹ เขามิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น ⁵² และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน ⁵³ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย ⁵⁴ เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั้นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์ ⁵⁵ ขณะนั้นใกล้ถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมาก ได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว ⁵⁶ เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหาร เขาก็พูดกันว่า □ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ□ ⁵⁷ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

12

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี (มธ 26:6-13; มก 14:3-9; ลก 7:37-38)

¹ แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย ² ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารากิปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่ง ในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์ ³ มารียจึงเอาน้ำมันหอมณระดาระบิสุทธิเทหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาขยโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น ⁴ แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า ⁵ □เหตุใดจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาเรียน แล้วแจกให้แก่คนจน□ ⁶ เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ชักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น ⁷ พระเยซูจึงตรัสว่า □**ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเขา** ⁸ **เพราะว่ามีคนคนหนึ่งอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป** ⁹ ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย ¹⁰ แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย ¹¹ เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มิชย (มธ 21:4-9; มก 11:7-10; ลก 19:35-38)

¹² วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาจากเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า □โฮสันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ□ ¹⁴ และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลาขึ้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า ¹⁵ □ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา□ ¹⁶ ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์ ¹⁷ เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ ¹⁸ เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น ¹⁹ พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า □ท่านเห็นไหมว่าท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว□

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

²⁰ ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง ²¹ พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า □ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใครจะเห็นพระเยซู□ ²² ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน

²³ และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี ²⁴ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะไม่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก ²⁵ ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้ในรันดร์ ²⁶ ถ้าผู้ใดจะประณามบิดาเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ประณามบิดาเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดประณามบิดาเรา พระบิดาของเราก็จะทรงประทານเกียรติแก่ผู้นั้น ²⁷ บัดนี้จิตของเราเป็นทุกข์และเราจะไม่พูดอะไร จะว่า □ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้□ อย่างนั้นหรือ ห้ามมิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้ ²⁸ ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ□ แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า □เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก□ ²⁹ ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า □ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์□ ³⁰ พระเยซูตรัสตอบว่า □เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา ³¹ บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย ³² และเราถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา□ ³³ พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร ³⁴ คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า □พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสตเจ้าจะเป็นในศิโยน เหตุไฉนท่านจึงว่า □บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น□ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า□ ³⁵ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะมาตามท่าน ท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าจะไปทางไหน ³⁶ เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง□ เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา ³⁷ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาก็ยังไม่เชื่อในพระองค์³⁸ เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า □พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด□ ³⁹ ฉะนั้นพวกเขาก็ยังไม่เชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า ⁴⁰ □พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขากลับมา และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย□ ⁴¹ อิสยาห์กล่าวดังนั้นเมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์⁴² อย่างไรก็ตามในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา ⁴³ เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า ⁴⁴ พระเยซูทรงประกาศว่า □ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ⁴⁵ และผู้ที่เห็นเรา ก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ⁴⁶ เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีชีวิตอยู่ในความมืด ⁴⁷ ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็คงไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามิได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้รอด ⁴⁸ ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย ⁴⁹ เพราะเรามิได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา ⁵⁰ เราจึงว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็คงพูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา□

13

ก่อนเทศกาลปัสกา (มธ 26:7-30; มก 14:17-26; ลก 22:14-39)

¹ ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่ ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกเขา

² ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจดาสนิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์³ พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า ⁴ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ ⁵ แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกเขา และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้ ⁶ แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ□ ⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ□ ⁸ เปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้□ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้□ ⁹ ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย□ ¹⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกาย

อีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน¹¹ เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า □ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน¹² เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงล้างพระองค์ และเอนพระกายลงอีก ตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ¹³ ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น¹⁴ ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย¹⁵ เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน¹⁶ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้¹⁷ ถ้าท่านรู้อย่างนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข¹⁸ เรามีได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า □ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้าต่อเรา¹⁹ เรามอบท่านทั้งหลายเดี๋ยวก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้หนึ่ง²⁰ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา□

พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-25; มก 14:17-21; ลก 22:21-22)

²¹ เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า □เรามอบความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา²² เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด²³ มีสาวกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรัก ได้เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู²⁴ ซีโมนเปโตรจึงทำไม่ทำมือให้เขาถูกลมพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด²⁵ ขณะที่เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ถูกลมพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร²⁶ พระเยซูตรัสตอบว่า □คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารที่จี่มาแล้วยื่นให้□ และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจี่แล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน²⁷ เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ชาตาก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วเถิด²⁸ ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นเอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น²⁹ บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า □จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น□ หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ท่านแก่คนจนบ้าง³⁰ ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน³¹ เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า □บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์³² ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดียวกัน³³ ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกเจ้าแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ □ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้□³⁴ เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น³⁵ ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนั้นแหละคนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา□

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:33-35; มก 14:29-31; ลก 22:33-34)

³⁶ ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน□ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ที่ซึ่งเราจะไม่ไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้นี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป□³⁷ เปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้นี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์□³⁸ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ข้าพเจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง□

14

พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ (1 คร 15:51-52; 1 5ส 4:14-17)

¹ □อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย² ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้ออกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย³ และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอภิมหาท่านไปอยู่กับเรา เพราะว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย⁴ ท่านทราบว่าเราจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น□⁵ โธมัสทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร□⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา

การที่รู้จักพระเยซูก็คือการที่รู้จักพระบิดา

7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นั้นไปท่านก็รู้จักพระองค์ และได้เห็นพระองค์ 8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น และพวกข้าพระองค์จะพอใจ 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น 10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ 11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

12 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไม่ถึงพระบิดาของเรา 13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร 14 ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น 15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษามบัญญัติของเรา

พระสัญญาแห่งพระผู้ลอบประโลมใจ

16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป 17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน 18 เราจะไมละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน 19 อีกหนอเพียงหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย 20 ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน 21 ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา 22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไมทรงสำแดงแก่โลก 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา 24 ผู้ที่ไม่รักเราก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 25 เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน 26 แต่พระองค์ผู้ลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณเบรุตี ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้ที่เชื่อ

27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย 28 ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า เราจะไปหาพระบิดา เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา 29 และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 30 แต่ฉันไปเราจะมิสนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะชาวผู้ครองโลกนี้จะไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา 31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด

15

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง

1 เราเป็นเถาองุ่นนี้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา 2 ถึงทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น 3 ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน 4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน ก็งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น 5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย

6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง และเขาก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย 7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสั่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น 8 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา 9 พระบิดาทรงรักเราจนใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา 10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ 11 นี่คือน้ำที่เรได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม 12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกันเหมือนดังที่เราได้รักท่าน 13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน 14 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเปี่ยมมิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์

15 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะนายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว 16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพราะว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน 17 สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน

คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง

18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน 19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน 20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า □ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขា □ ถ้าเขาชมเชยเรา เขาก็จะชมเชยท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักเรา คำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย 21 แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 22 ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา 23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย 24 ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามิได้กระทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาก็จะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา 25 แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า □เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ□

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

26 แต่เมื่อ พระองค์ ผู้ ปลอบ ประโลมใจ ที่ เรา จะ ใช้ มา จาก พระ บิดา มา หา ท่าน ทั้ง หลาย คือ พระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา 27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว□

16

คำสัญญาแห่งการถูกชมเชยของคริสเตียน (มธ 24:9-10; ลก 21:16-19)

1 □เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะอิดใจ 2 เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า 3 เขาจะกระทำดังนี้แก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา 4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามิได้บอกเรื่องนั้นแก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเราอยู่อยู่กับท่าน 5 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า □พระองค์จะเสด็จไปทีไหน□ 6 แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก

7 อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน 8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้ถึงความคิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา 9 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา 10 ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก 11 ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางคริสเตียน

¹² เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ ¹³ เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น ¹⁴ พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เราเป็นเจ้าของมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย ¹⁵ ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

พระเยซูทรงปลอบใจเหล่าสาวกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์

¹⁶ อีกหนอยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหนอยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา ¹⁷ สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า □ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า □อีกหนอยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหนอยท่านก็จะเห็นเรา□ และ □เพราะเราไปถึงพระบิดา□ เหล่านี้หมายความว่าอะไร□ ¹⁸ เขาจึงพูดกันว่า □นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า □อีกหนอย□ เราไม่ทราบ ว่า สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร□ ¹⁹ พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า □อีกหนอยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหนอยท่านก็จะเห็นเรา□ ²⁰ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลายเป็นความชื่นชมยินดี ²¹ เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกลถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก ²² ฉะนั้นใครคิดขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดขโมยชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ ²³ ในวันนี้ท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสั่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน ²⁴ แม้บัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสั่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมิเต็มเปี่ยม ²⁵ เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง ²⁶ ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน ²⁷ เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า ²⁸ เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก□ ²⁹ เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า □ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา ³⁰ เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แน่ ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และ ไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า□ ³¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ ³² ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นใกล้แล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา ³³ เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว□

17

การอธิษฐานอย่างมหาปรีดิ์ของพระเยซู

¹ พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า □พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ ² ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น ³ และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา ⁴ ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำการพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว ⁵ บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา ⁶ ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษย์โลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักเรา พระดำรัสของพระองค์แล้ว ⁷ บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ ⁸ เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา ⁹ ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่

พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ ¹⁰ ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น ¹¹ บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์ ¹² เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ ¹³ และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม ¹⁴ ข้าพระองค์ได้มอบพระคำของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก ¹⁵ ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย ¹⁶ เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก ¹⁷ ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง ¹⁸ พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกนี้โดย ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกนี้ ¹⁹ ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน ²⁰ ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา ²¹ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์ และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา ²² เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น ²³ ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ ²⁴ พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก ²⁵ โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านั้นรู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา ²⁶ ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา□

18

พระเยซูในสวนเกทเซmani ทรงถูกทรมานและถูกจับกุม (มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ลก 22:47-53)

¹ เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารชิดโรน ไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก ² ยูดาผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ ³ ยูดาจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคมถือได้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น ⁴ พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า □**ท่านทั้งหลายมาหาใคร□** ⁵ เขาทูลตอบพระองค์ว่า □**มาหาเยซูชานาชาเรี□** พระเยซูตรัสกับเขาว่า □**เราคือผู้นั้นแหละ□** ยูดาผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย ⁶ เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □**เราคือผู้นั้นแหละ□** เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน ⁷ พระองค์จึงตรัสถามเขากว่า □**ท่านมาหาใคร□** เขาทูลตอบว่า □**มาหาเยซูชานาชาเรี□** ⁸ พระเยซูตรัสตอบว่า □**เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จึงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด□** ⁹ ทั้งนี้ก็เพื่อพระคำที่พระเจ้าสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า □**คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว□** ¹⁰ ซิโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหว่านขวานขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมีลัส ¹¹ พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า □**จงเอาดาบในฝักเสีย เราจะไม่ได้มันด้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ□**

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส (มธ 26:57-68; มก 14:53-65; ลก 22:66-71)

¹² พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกเขาจึงจับพระเยซูมัดไว้ ¹³ แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสกอน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น ¹⁴ คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:69-75; มก 14:66-72; ลก 22:54-62)

15 ซิโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต 16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป 17 หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ เขตอบว่า ข้าไม่ใช่ 18 พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็นั่งไฟกัน เปโตรก็นั่งไฟอยู่ใกล้เขาด้วย

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์ 20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า ข้าได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย 21 ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร 22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่น ได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตอบเราทำไม 24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ 25 ซิโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ เปโตรปฏิเสธว่า ข้าไม่ใช่ 26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ 27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้น ไก่ก็ขัน

เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-14; มก 15:1-5; ลก 23:1-7)

28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลาพิโรธ เป็นเวลาเช้ามืด พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลาพิโรธ เพื่อไม่ให้เปื้อนมลทิน และจะได้กินปัสกาได้ 29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้ 30 เขาตอบท่านว่า ข้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน 31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด พวกยิวจึงเรียนท่านว่า การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย 32 ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างใด 33 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลาพิโรธอีกครั้ง และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ 34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า ท่านถามอย่างนั้นแต่สำหรับท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา 35 ปีลาตทูลตอบว่า เราเป็นอิวหรือ ขนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร 36 พระเยซูตรัสตอบว่า อาณาจักรของเรามิได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราจะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามิได้มาจากโลกนี้ 37 ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ พระเยซูตรัสตอบว่า ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา 38 ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า ความจริงคืออะไร เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่หนึ่ง

พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บารับบัสได้รับการปลดปล่อย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ลก 23:18-25)

39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เรปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เรปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ 40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า ปล่อยปล่อยคนนี้ แต่งปล่อยบารับบัส บารับบัสนั้นเป็นโจร

19

พระเยซูได้รับการสวมมงกุฎหนาม

1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยตี 2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง 3 แล้วทูลว่า ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ และเขาก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ

ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน

4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย 5 พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ดูคนนี่ซิ 6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า พวกท่านเอาเขาไปตรึงเอง

เกิด เพราะเราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดเลย⁷ พวกยิวตอบท่านว่า พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้น เขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า⁸ ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น⁹ ท่านเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีกและทูลพระเยซูว่า ท่านมาจากไหน แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด¹⁰ ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้¹¹ พระเยซูตรัสตอบว่า **ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประหารท่านจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน**¹² ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านจะไม่ใช้มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสู่ซีซาร์¹³ เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์

¹⁴ วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า **ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย**¹⁵ แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน ปีลาตพูดกับเขาว่า **ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ** พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า **วันแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์**

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-54; มก 15:22-39; ลก 23:33-47)

¹⁶ แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป¹⁷ และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา¹⁸ ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นสองคน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง¹⁹ ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า **เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว**²⁰ พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน²¹ ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า **ขออย่าเขียนว่า กษัตริย์ของพวกยิว** แต่ขอเขียนว่า **คนนี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว**²² ปีลาตตอบว่า **สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็ได้แล้วไป**²³ ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ขึ้นในด้วย ฉลองพระองค์ขึ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง²⁴ เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า **เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้**²⁵ ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า **เสื้อผ้านี้ของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน** พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้²⁶ ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้องสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคดาลา²⁷ ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า **หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด**²⁸ แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า **จงดูมารดาของท่านเถิด** และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน²⁹ หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า **เรากระหายน้ำ**³⁰ มีภาชนะใส่น้ำองุ่นแบริ้ววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ขบน้ำองุ่นแบริ้วใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์³¹ เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นแบริ้วแล้ว พระองค์ตรัสว่า **สำเร็จแล้ว**³² และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่หักเลย

³³ เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลขอของพวกยิวผู้ที่ถูกตรึงไว้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)³⁴ ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลขอของคนที่หนึ่ง และชาวฮีบรูอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์³⁵ แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็มิได้ทูลขอของพระองค์³⁶ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที³⁷ คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ³⁸ เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า **พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว**³⁹ และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า **เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง**

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-60; มก 15:43-47; ลก 23:50-56)

³⁹ หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอารมาเรีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป⁴⁰ ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณ

สามสิบกว่ากิโลกัรมาด้วย 40 พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้น ตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว 41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีส่วนแห่งหนึ่ง ในส่วนนั้นมิใช่ อโมงศ์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย 42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอโมงศ์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

20

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มธ 28:1-10; มก 16:1-14; ลก 24:1-43)

1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามืด มารีย์ชาวมักดาลามาถึงอโมงศ์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอโมงศ์อยู่ แล้ว 2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า ข้าแต่พระองค์ พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอโมงศ์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าจะเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน 3 เปโตรจึงออกไปยังอโมงศ์กับสาวกคนนั้น 4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอโมงศ์ก่อน 5 เขาก็ลงมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน 6 ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอโมงศ์เห็นผ้าป่านวางอยู่ 7 และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก 8 แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอโมงศ์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ 9 เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย 10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชาวมักดาลา

11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอโมงศ์ ขณะที่ร้องไห้อยู่เธอก็กลับมองดูที่อโมงศ์ 12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท 13 ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม 14 เธอตอบทูตทั้งสองว่า เพราะเขาเอาศพพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน 14 เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าเป็นองค์พระเยซู 15 พระเยซูตรัสถามเธอว่า หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด 16 มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป 16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า มารีย์เอ๋ย 17 มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า 18 รับโบนิ 19 ซึ่งแปลว่า อาจารย์ 17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า 18 อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมีได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย 18 มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้กับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกวันแต่โรมัส

19 คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า 20 สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี 21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า 22 สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 23 พระบิดาของเราทรงใช้เรามาในโลก เราใช้ท่านทั้งหลายไปสืบนั้น 22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า 23 ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด 23 ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น 23

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโรมัสยอมเชื่อ

24 แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิโดมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่ง ในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา 25 สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า 26 เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว 27 แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า 28 ถ้าข้าพเจ้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอาผ้าของข้าพเจ้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าพเจ้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อเลย 26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า 27 สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า 28 จงยืนแน่วมาที่นี่และดูมือของเรามา จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด 28 โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า 29 องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าองค์นี้ และพระเจ้าของข้าพเจ้าองค์นี้ 29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า 30 โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข 30

ความมุ่งหมายของข่าวประเสริฐของยอห์น

³⁰ พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ ³¹ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

21

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้ ² คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่า ดิมนัส และนาธานาเอลชาวบ้านแคนา แคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

การตกปลาที่ล้มเหลว

³ ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า ข้าจะไปจับปลา ข้าทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า เราจะไปกับท่านด้วย เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย ⁴ แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์และตรัสสั่งเหล่าสาวก อวนเดิมไปด้วยปลา

⁵ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า **ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า** เขาทูลตอบพระองค์ว่า ไม่มี ⁶ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง** เขาก็ทอดอวนลง และได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้น ไม่ได้ ⁷ สาวกคนหนึ่งพระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า **เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า** เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หิบบนเสื้อคลุมขาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล ⁸ แต่สาวกอื่นๆนั้นนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก) โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น ⁹ เมื่อเขาขึ้นมานบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง ¹⁰ พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง** ¹¹ ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

¹² พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด** และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า **ท่านคือผู้ใด** เพราะเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹³ พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย ¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์

ซีโมน...ท่านรักเราหรือ

¹⁵ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า **ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบข้าพเจ้าว่าพระองค์ทรงรักข้าพเจ้า** **จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด** ¹⁶ พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า **ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบข้าพเจ้าว่าพระองค์รักข้าพเจ้า** **จงเลี้ยงแกะของเราเถิด** ¹⁷ พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า **ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ** เปโตรก็เป็นผู้ใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า **ท่านรักเราหรือ** และเขาทูลพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบข้าพเจ้าว่าพระองค์รักข้าพเจ้า** พระเยซูตรัสกับเขาว่า **จงเลี้ยงแกะของเราเถิด**

สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป

¹⁸ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป ¹⁹ ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า **จงตามเรามาเถิด** ²⁰ เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรวงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า **พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร** ²¹ เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า **พระองค์เจ้าข้า คนนั้นจะเป็นอย่างไร** ²² พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่นาน**

เรามาที่นี่ จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด 23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า **สาวกคนนั้นจะไม่ตาย** แต่ตรัสว่า **ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามาที่นี่ จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า** 24 สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง 25 มีอีกหลายสิ่ง que พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือกิจการ

คนทั่วไปเชื่อกันว่าผู้เขียนหนังสือกิจการก็คือ □ลูกา แพทย์ที่รัก□ (คส 4:14) จะเห็นได้ชัดว่าหนังสือกิจการนี้เป็นหนังสือเล่มต่อจากข่าวประเสริฐของลูกา และมาจากผู้เขียนคนเดียวกัน ลูกาเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล (กจ 16:12; 20:5) จากหนังสือ 2 ทิโมธี 4:11 เราได้พบว่าท่านได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ในหนังสือฟีเลโมน 1:24 ลูกาได้ฝากคำนับมาในจดหมายของเปาโลไปยังฟีเลโมน

หนังสือกิจการได้รับการเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่เปาโลได้รับการปล่อยตัวจากคุกครั้งแรกที่กรุงโรม (กจ 28:30) (ปีคศ□ 63) หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลากจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จนถึงช่วงเวลาสองปีแรกที่เปาโลถูกคุมขังอยู่ในคุกเป็นครั้งแรกที่กรุงโรม ดังนั้นจึงครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 33 ถึง 35 ปี

โดยทั่วไปแล้ว หนังสือเล่มนี้แบ่งแยกออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆคือ ในบทที่ 1-12 กล่าวถึงเปโตรเป็นส่วนใหญ่ มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง และข่าวประเสริฐได้ประกาศแก่ชนชาติยิวเป็นหลัก ในบทที่ 13-28 กล่าวถึงเปาโลเป็นส่วนใหญ่ มีเมืองอันติโอก เป็นศูนย์กลางสำหรับงานเผยแผ่พระวจนะของพระเจ้าไปยังต่างประเทศ และข่าวประเสริฐประกาศแก่คนต่างชาติมากกว่าชนชาติยิว

ในส่วนแรก บทที่ 6 และ 7 กล่าวถึงการรับใช้ของสเทเฟนเพียงสั้นๆแต่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ บทที่ 8 เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าของฟีลิป และบทที่ 9 ได้บันทึกการกลับใจเสียใหม่ของเปาโลไว้ และได้รับบรรยายถึงใคร่เลี้ยวคนต่างชาติที่เมืองซิชาริยาและอานาเนีย ที่ดามัสกัส อย่างไรก็ตาม ใน 12 บทแรกจุดสำคัญที่กล่าวถึงก็คือเปโตรและกรุงเยรูซาเล็มและชนชาติยิว

ในบทที่ 13-28 เมืองอันติโอกเป็นเพียงแต่สถานที่ตั้งต้นเท่านั้น เรื่องราวจะเริ่มดำเนินจากเปาโลและบารนาบัส แล้วก็เป็นเรื่องของเปาโลกับสิลาส ไปที่เกาะครีต ไปที่เมืองกาลาเทีย และแคว้นซีลีเซีย เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ไปยังกรุงซิชาริยา และในที่สุดได้พจญกับเรืออัปปาง และแล่นเรือไปจนถึงกรุงโรม ในเรื่องจะกล่าวถึงเปาโลอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมุ่งไปหาชาวยิวก่อนเสมอถ้าท่านสามารถจะทำได้ แต่การรับใช้พระเจ้าในส่วนใหญ่ท่านจะประกาศท่ามกลางชาวต่างประเทศ

ในหนังสือกิจการแห่งอัครสาวกนี้ นายแพทย์ลูกา ได้แสดงประวัติศาสตร์ของคริสตชนชาติยิวในคริสตจักรหลายแห่ง และประวัติศาสตร์ของคริสตชนชาติต่างชาติดั้งแรก ในหนังสือข่าวประเสริฐของลูกา ท่านได้เล่าถึงสิ่งต่างๆของพระราชกิจตอนต้นของพระเยซู และการทรงส่งสอนจนกระทั่งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในหนังสือกิจการ ท่านเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและทรงสั่งสอนสืบต่อไปโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยผ่านทางเหล่าอัครสาวกและคริสตจักร

สาระสำคัญของเรื่องก็คือการเผยแผ่ข่าวประเสริฐออกไปทั่วโลกโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางภูมิศาสตร์แล้ว ส่วนที่ได้รับข่าวประเสริฐตามลำดับก่อนหลังจะเป็นดังนี้ กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ลูกาได้เขียนข่าวประเสริฐของท่าน และหนังสือกิจการในลักษณะที่ว่าเป็นผู้พูดแทนให้กับเปาโลหรือเปล่า ไม่ใช่ออย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อบ่งชี้ว่าท่านได้ทำเช่นนั้น ท่านลูกาได้รับความเข้าใจจากเยอห์นบนาอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่ท่านได้เขียนนั้น และมีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะทำให้พระคัมภีร์สำเร็จลงได้อย่างบริบูรณ์ก็โดยการรับถ้อยคำมาจากพระเจ้าด้วยการทรงเฉลียวใจของพระองค์เอง สิ่งที่ท่านลูกาเขียนขึ้นนั้นท่านได้รับมาจากพระเจ้าโดยตรง ไม่ใช่ได้มาจากเปาโล หรือมิใช่ได้มาจากการจดจำเหตุการณ์โดยตัวของท่านเอง และก็ไม่ใช่ได้มาจากคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ใดๆทั้งสิ้น (ลก 1:3-4)

ภารกิจของพระคริสต์ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์

1 โอ ข้าแต่ท่านเอโอฬัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน 2 จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น 3 ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

4 เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า □ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ 5 เพราะ

ว่ายของท่านให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 6 เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า ๏พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ 7 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ๏**ไม่ใช่ฐานะของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์** 8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก 9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพิณิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

10 เมื่อเขากำลังเขม่นดูฟ้าเวลาที่เขาเห็นว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปในั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา 11 สองคนนั้นกล่าวว่า ๏ข้าวกาลิลีเยอ เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม่นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น ๏

การอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อฤทธิ์อำนาจที่ทรงสัญญาไว้ (ลก 24:49)

12 แล้วอัคสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม 13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดา สโน่งชายของยากอบ พ่ออยู่ที่นี่ 14 พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และมาริยมารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

มัทธิอัสได้รับเลือกให้แทนที่ยูดา

15 คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่ที่นี่มีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) ๏และกล่าวว่า 16 ๏ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอบอ้อมของดาวิด ด้วยเรื่องยูดา ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู 17 เพราะยูดานั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในการกิจนี้ 18 ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบาปแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคัมภีร์มาลงแตกกลางตัว 19 เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาวา อาเคลดามา คือทุ่งโล่เห็ด 20 ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ๏ขอให้อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น ๏ และ ๏ขอให้ผู้อื่นนั่งม้ายึดตำแหน่งของเขา ๏ 21 เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา 22 คือตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์ ๏ 23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบาร์ซอบาส มีนามสกุลว่ายัสซัส และมีทธิอัส 24 แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า ๏พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน 25 ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวกแทนยูดา ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน ๏ 26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธิอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น

2

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสเตมาถึง จำพวกสาวกจึงมารวมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน 2 ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้ำสำน់ก้องทั่วบ้านที่เขาตั้งอยู่นั้น 3 มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน 4 เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด 5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม 6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง 7 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า ๏ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคน ไม่ใช่หรือ 8 เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา 9 เช่นชาวปารเธียและมิเดีย ชาวเอเลมและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเซีย 10 ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นบิเทียมและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซเรน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว 11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคน

เหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง□ 12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและลงนสนเท่ห์พูดกันว่า □นี่อะไรกัน□ 13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า □คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่□

การเทศนาของเปโตรในเทศกาลเพนเทคอสต์

14 ฝ่ายเปโตรได้ขึ้นขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า □ท่านชายผู้เดียวและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด 15 เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า 16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 17 □พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น 18 ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรามาหาสาและหาสิของเร และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ 19 เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไธวัน 20 ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า 21 และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด□ 22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวาวนาซาเรธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว 23 พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามทีพระเจ้าได้ทรงดำริแน่อนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย 24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดการความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ 25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า □ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีไถ่พ้นโทษ 26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก จึงจะไม่ทรงให้อंकบิริสทธิ์ของพระองค์เยื้อยเน่าไป 28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์□ 29 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้กลัวที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และองค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ 30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าจะพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากนั้นเอาของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสตให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน 31 ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสตว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่เยื้อยเน่าไป 32 พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ 33 เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิจากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงฤทธิ์เดชขึ้นแล้ว ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว 34 เหตุที่ท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา 35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน□ 36 เหตุฉะนั้นให้จงคำนึงอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่อนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต□

ผู้ได้ฟังได้รับความรอดและของประทานแห่งพระวิญญาณ

37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลกปลานใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี□ 38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า □จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสตีสืบทุก คน เพราะว่าพระเจ้าทรงยก ความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้ รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธื 39 ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์□ 40 เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า □จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด□

ผู้เชื่อได้รวมใจเป็นหนึ่งเดียวและได้รับความสุข

41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน 42 เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของเจ้าพวกอัครสาวก และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจกันในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน 43 เขามีความเกรงกลัวต่อกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ 44 บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สิน'ของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง 45 เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่

คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ⁴⁶ เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจิตใจ ทุกวันเรื่อยไป⁴⁷ ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ขอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรที่ขึ้นทุกวัน

3

คนง่อยได้รับการรักษาจนหายที่พระวิหาร

1 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง 2 มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้เขอลงจากคนที่ลงเข้าไปในพระวิหาร³ คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน⁴ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นฟังดูเขาก็บอกว่า □จงดูพวกเรานี้เถิด□⁵ คนขอทานนั้นได้เขม้นดู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน⁶ เปโตรกล่าวว่า □เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด□⁷ แล้วเปโตรจับมือขวาของเขายูงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง⁸ เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเดินโลดสรสเร่รุมพระเจ้าไป⁹ คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า¹⁰ จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น¹¹ เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียวพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียวของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

เปโตรเทศนาอีกครั้งหนึ่ง

12 พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า □ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย โฉนของท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขม้นดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้เดิน ได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง¹³ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป¹⁴ แต่ท่านทั้งหลาย ได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตรกรให้ท่านทั้งหลาย¹⁵ จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้¹⁶ โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่ท่านทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย¹⁸ แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

อิสราเอลจงกลับใจเสียใหม่

19 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาขึ้นใจยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁰ และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว²¹ พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก²² ทั้งจึงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน²³ และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้นั้นผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นจากท่ามกลางประชาชน□²⁴ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ตั้งแต่ขามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้²⁵ ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า บิรราดาครอบครองทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื่อสายของเจ้า□²⁶ ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มาชี้ท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน□

4

พวกอัครสาวกถูกจำคุกเพราะการเทศนา

1 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ บุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง² ด้วยเขาเป็นทุกขร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึง

เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู³ เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว⁴ แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

เปโตรได้กล่าวต่อหน้าสภา

⁵ ต่อมาครั้งรุ่งขึ้นพวกครอเบรองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์⁶ ทั้งอันนามสหาปโรทิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่น ๆ ที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม⁷ เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า □ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด□⁸ ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวว่าแก่เขาว่า □ท่านผู้ครอเบรองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล⁹ ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการนี้ซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว¹⁰ ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน¹¹ พระองค์เป็น □ศิลา□ ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น □ช่างก่อ□ ได้ปฏิสังขรณ์ ได้กลับกลายเป็นศิลาามะแล้ว□¹² ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า□

พวกสาวกได้รับการข่มขู่แต่มิได้ถูกข่าเสีย

¹³ เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้ น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู¹⁴ เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้¹⁵ แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน¹⁶ ว่า □เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้¹⁷ แต่ให้เราเขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนี้กับผู้อื่นผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง□¹⁸ เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย¹⁹ ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า □การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด²⁰ ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้□²¹ เมื่อเขาพูดกับท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น²² ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

พวกคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

²³ เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน²⁴ เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า □พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดิน โลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มิอยู่ในที่เหล่านั้น²⁵ พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์²⁶ บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์□²⁷ ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอล ได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว²⁸ ให้กระทำสังหารพิสดารตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น²⁹ บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า³⁰ เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ยังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์□³¹ เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้ทันใด และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวยอพระนามของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ใจเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งเป็นของกลาง และอำนาจในท่ามกลางพวกคริสเตียน

³² คนทั้งปวงที่เชื่อนี้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของของตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง³³ อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่ง ได้อยู่กับเขาทุกคน³⁴ และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไรนาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมา³⁵ วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ

36 ฝ่ายโยเซส ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส 37 มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

5

อานาเนียและสัปปิราถึงแก่ความตาย

1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิราได้ขายที่ดินของตน 2 และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขาชักเก็บไว้ ภรรยาของเขารู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก 3 ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า อานาเนีย เหตุใดในขนาดท่านทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมูสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ 4 เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรคิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มูสาต่อมนุษย์แต่ได้มูสาต่อพระเจ้า 5 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง 6 พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง 7 หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป 8 ฝ่ายเปโตรถามนางว่า เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือ จงบอกเราเถิด 9 หญิงนั้นจึงตอบว่า ได้เท่านั้นเจ้าคะ 9 เปโตรจึงถามนางว่า ไฉนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย 10 ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง 11 ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

คนจำนวนมากหายจากโรคต่างๆ

12 มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของชาโลมอน 13 และคนอื่นๆ ไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก 14 มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน 15 จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเขาจะทรงท่านจะได้ถูกเขาบางคน 16 ประชาชน ได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

คริสเตียนถูกข่มเหง กักขัง และการข่มขู่

17 ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง 18 จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง 19 แต่ในเวลากลางคืนทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป บอกว่า 20 จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง 21 เมื่ออัครสาวกได้ยินอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เดาทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา 22 แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน 23 ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน 24 เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ลงสนทนากันในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป 25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุก กำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร 26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง 27 เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม 28 ว่า เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนนอกข้อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา 29

เปโตรได้ฟ้องสภา

29 ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่นๆตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์ 30 พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่ 31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้เป็นอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา 32 เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย 33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาคใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครสาวกเสีย

กามาลิเอลเข้าขัดขวางทำให้พวกอัครสาวกไม่ถูกฆ่าตาย

³⁴ แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พวกอัครสาวกออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง ³⁵ ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี ³⁶ เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่ออูดา สอดตัวว่าเป็นผู้ใส่หีบ มีผู้ชายติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่รูดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป ³⁷ ภายหลังผู้หนึ่งมีอีกคนหนึ่งชื่ออูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจذبัญชีสามะโนครี และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้หนึ่งก็พิณาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป ³⁸ ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่องอย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง ³⁹ แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า

สาวกที่ถูกข่มเหงยังคงยินดีและเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์

⁴⁰ เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้อวกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป ⁴¹ พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับการทูลเกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น ⁴² ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกวันมิได้ขาด

6

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

¹ ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบนตึเดียพวกฮิรูเพราะในการแจกทานทุกวันนี้ เขาเริ่มไม่ได้แจกให้พวกแม่ม่ายชาวกรีก ² ฝ่ายอัครสาวกทั้งสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า ซึ่งเราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้ามิไป แจกอาหารก็หาควรไม่ ³ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการงานนี้ ⁴ ฝ่ายพวกเราจะข่มขืนอธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป ⁵ คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โปรโครัส นิคาโนร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลัสชาวเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตฝ่ายศาสนายิว ⁶ คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา ⁷ การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกบรูทิดเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น

สเทเฟนถูกกล่าวหาและเผชิญหน้ากับความตาย

⁸ ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน ⁹ แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบเรดิน มีทั้งชาวไซริเน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซิริเซียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน ¹⁰ คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและนำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้ ¹¹ เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า ¹² เขายังคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา ¹³ ให้พยานเท็จมากกล่าวว่า คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย ¹⁴ เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา ¹⁵ พวกสมาชิกสภาต่างฟังดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

7

1 มหาบุรุษโรดิงถามว่า เรื่องนี้จริงหรือ

สเทเฟนได้เล่าถึงการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอล

² ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสงาราคีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน ³ และได้ตรัสกับท่านว่า ข้าพเจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น ⁴ อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ ⁵ แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน ⁶ พระเจ้าตรัสตั้งน้าว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส

และจะชมเชยเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี⁷ พระเจ้าตรัสว่า □ และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรานีบุตราณ สถานที่นั้น □⁸ พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสู่หนัดไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หนัดในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา⁹ ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิงลาโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ¹⁰ ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน¹¹ แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร¹² ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก¹³ พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย¹⁴ ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคน ให้มาหา¹⁵ ยาโคบ ได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ¹⁶ เขาก็ได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมีในอียิปต์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมริบิดาของเซเคมี¹⁷ เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์¹⁸ จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์¹⁹ กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ชมเชยบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้²⁰ คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาก็ได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน²¹ และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน²² ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเยือกแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ²³ แต่ครั้นโมเสสมิอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตนคือชนชาติอิสราเอล²⁴ เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกชมเชยจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแค้น²⁵ ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่²⁶ วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขากับหัวหน้าทาส ก็นำเขาไปขึ้นกับพวกอิสราเอล²⁷ ฝ่ายคนที่ชมเชยเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า □ ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา²⁸ เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ²⁹ เมื่อโมเสสได้นับคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียน และให้กำเนิดบุตรชายสองคน³⁰ ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย³¹ เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มิพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา³² ว่า □ เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ □ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่น ไม่อาจมองดู³³ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า □ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นถิ่นบริสุทธิ์³⁴ 40 เกิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์ □³⁵ โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า □ ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา □ โดยมีของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนั้นแหละให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น³⁶ คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี³⁷ โมเสสคนนั้นแหละ ได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสนายากอบผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเรา ให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้หนึ่ง □³⁸ โมเสสนั้นแหละ ได้ช่วยกับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กึ่งบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย³⁹ บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้หนึ่ง แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์⁴⁰ จึงกล่าวแก่อาโรนว่า □ ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ □⁴¹ ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคเหมือน และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น⁴² แต่พระเจ้าทรงเห็นพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขาคนนั้นมัสการหมูตัวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสนายากอบว่า □ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ⁴³ แล้วเจ้าทั้งหลายได้หามพลับพลาของพระโมเสส และได้เอาดาวพระเฟพาน์ รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกำราบนัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบาบิโลนอีก □⁴⁴ บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขียาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่า ให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น⁴⁵ ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มากาย

หลัง เมื่อได้รับพลับพลานั้นจึงชนตามเยซูไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลานั้นก็มีสิบบางจนถึงสมัยดาวิด⁴⁶ ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ⁴⁷ แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์⁴⁸ ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า⁴⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เราจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน⁵⁰ สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ⁵¹ ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจดื้อ หดิ่ง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอะไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย⁵² มิใคร่บังในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ชมเชย และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรมซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ขาดกรรมพระองค์นั้นเสีย⁵³ คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้น ไม่⁵⁴

พวกเขาได้เอาหินขว้างสเทเฟน

⁵⁴ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และชนเขียวเคียวฟันเข้าใส่สเทเฟน⁵⁵ ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า⁵⁶ แล้วท่านได้กล่าวว่า ใดเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า⁵⁷ แต่เขาทั้งหลายร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน⁵⁸ แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เปื้อนพยานปรักปรำสเทเฟนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซลาโล⁵⁹ เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนน้อมพระเจ้าอยู่ว่า ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย⁶⁰ สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้⁶¹ เมื่อก้าวเช่นนั้นแล้วก็ล่วงลับไป

8

เซาโลชมเหงคริสตจักร

¹ การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นเซาโลก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการชมเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นเดียวกับสะมาเรีย² ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าก็ฝังศพสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง³ ฝ่ายเซาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปฉุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

คริสเตียนที่กระจัดกระจายไปได้นำจิตวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระคริสต์

⁴ ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น⁵ ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง⁶ ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศเพราะเขาได้อธิษฐานพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น⁷ ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เปื้อนโรคมีพาดกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ⁸ จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ซีโมน ผู้มีเวทมนตร์ มีใจเชื่อแต่ได้ถูกตำหนิ

⁹ ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหลเขยอคิดว่าเป็นผู้วิเศษ¹⁰ ฝ่ายคนทั้งปวงที่ฟังผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า ข้าพเจ้านี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า¹¹ คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงไหลมานานแล้ว¹² แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อและรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง¹³ ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ¹⁴ เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงเฝ้าเปโตรกับยอห์นไปหาเขา¹⁵ ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐานเผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁶ (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับเขา) เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น¹⁷ เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁸ เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก¹⁹ และว่า ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์²⁰ ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า ข้าพเจ้ามิจะวางมือบนเจ้าด้วยผู้ใด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้²¹ เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า²² เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าจะทรงพระกรุณาโปรดยก

ความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า²³ ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันระณะแห่งความชั่วช้า²⁴ ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวมาแล้วนั้นจะไม่ได้บังเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าสักอย่างเดียว²⁵ ครั้นพวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ชนที่ชาวเอธิโอเปียได้รับความรอด

²⁶ แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟีลิปว่า จงลุกขึ้น ไปยังทิศใต้ตามทางที่ลง ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย²⁷ ฝ่ายฟีลิปก็ลุกขึ้น ไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นชนที่ เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม²⁸ ขณะนั่งรถม้ากลับ ไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตาดพยากรณ์อยู่²⁹ ฝ่ายพระวิญาณทูตสวรรค์สั่งฟีลิปว่า จงเข้าไป ให้ชิดรถม้านั้นเถิด³⁰ ฟีลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยืนท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตาดพยากรณ์ จึงถามว่า ข้าพเจ้าท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ³¹ ชนที่จึงตอบว่า ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้³² ท่านจึงเชิญฟีลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน³² พระคำที่รถตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็น ใบอยู่หน้าผู้ตัดขนของมโนฉันใด ท่านก็ไม่ประกาศของท่านเลยฉันนั้น³³ ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว³⁴ ชนที่จึงถามฟีลิปว่า ศาสตาดพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นเลื่องถึงผู้ใด เลื่องถึงตัวท่านเอง หรือเลื่องถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด³⁵ ฝ่ายฟีลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคำที่รถขึ้นนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู³⁶ ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ชนที่จึงบอกว่า ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา³⁷ และฟีลิปจึงตอบว่า ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้³⁸ และชนที่จึงตอบว่า ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า³⁸ แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟีลิปกับชนที่ ฟีลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา³⁹ เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟีลิปไปเสีย และชนที่นั้น ไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี⁴⁰ แต่มีผู้ได้พบฟีลิปที่เมืองอาโซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

9

เขาโลกกลับใจใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

¹ ฝ่ายเขาโลซึ่งผู้ศรัทธากล่าวว่าจะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหาหมาปูลโรทิต² ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้น ไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม³ เมื่อเขาโลเดินทางไปถึงแล้วถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นก็มีแสงสว่างส่องมาจากฟ้ามืดตัวเขาไว้รอบ⁴ เขาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า ข้าโล ข้าโลเอ๋ย เจ้าชมเชงเราทำไม⁵ เขาโลจึงทูลถามว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราคือเยซู ที่เจ้าชมเชง ซึ่งเจ้าถิษประตักก็ยกนัก⁶ เขาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงคจะให้ข้าพระองค์ทำอะไร องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองและเจ้าจะต้องทำการใด จะมีคนบอกให้รู้⁷ คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออกได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร⁸ ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มีมองอะไรไม่เห็น เขาจึงวิ่งมื่อท่านไปยังเมืองดามัสกัส⁹ ดาท่านก็มีคนนำไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย¹⁰ ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า อานาเนียเอ๋ย อานาเนียจึงทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่¹² และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก¹³ แต่อานาเนียทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก¹⁴ และในที่นี้เขาได้อ่านมาจากพวกปูลโรทิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์¹⁵ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภาษาที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติกษัตริย์และชนชาติอิสราเอล¹⁶ เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา

เขาโลได้ประกอบด้วยพระวิญาณบริสุทธิ์และเริ่มเทศนาสั่งสอน

17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขาโลแล้วว่าเขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะได้ยิน และได้เพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁸ และในทันใดนั้นมืออะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล แล้วก็ได้ยิน ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา¹⁹ พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน²⁰ ท่านไม่ได้ร้อนท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า²¹ คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า คนนี้มิใช่หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นสงให้พวกบุโรหดใหญ่

เขาโลหลบหนีรอดได้และได้รับการยอมรับที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 แต่เขาโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสุจน์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์²³ ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย²⁴ แต่เรื่องการปองร้ายของเขารัฐถึงเขาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตุมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน²⁵ แต่เหล่าสาวกได้ให้เขาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน²⁶ ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก²⁷ แต่บาร์นาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส²⁸ แล้วเขาโลเข้าออกอยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม²⁹ ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เสียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย³⁰ เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส³¹ เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสุขและเจริญขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตสมาชิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น

ไอเนอัสได้รับการรักษาจนหาย

32 ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย³³ เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อ ไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว³⁴ เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเกิดไป ในทันใดนั้น ไอเนอัสได้ลุกขึ้น³⁵ ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรน ได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

โดรคัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย

36 ในเมืองซัฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย³⁷ ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน³⁸ เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองซัฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว³⁹ ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่าย ได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และขอให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่⁴⁰ ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น⁴¹ ทาบิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั้น⁴² ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพวยเธอขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย⁴³ เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองซัฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า⁴⁴ ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองซัฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

10

โครเนลิอัสแสวงหาพระเจ้า

1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย² เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ³ เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า โครเนลิอัสเอ๋ย⁴ และเมื่อโครเนลิอัสเข้มนิคมทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า ข้าพเจ้าเป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า⁵ ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปถึงข้าพเจ้าเพาะพระบิดาพระเจ้าแล้ว⁶ บัดนี้จงไปเชิญ ซีโมนช่างฟอกหนังซึ่งมีชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา⁷ เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร⁸ ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโคร

เรนเลอีส์ไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ⁸ และเมื่อโคเรนเลอีส์ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองซัฟฟา

เปโตรได้เห็นนิมิต

⁹ วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองซัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน ¹⁰ ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขาจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป ¹¹ และได้เห็นห้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก ¹² ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า ¹³ มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า **□เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นมากินเถิด□** ¹⁴ ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า **□มิได้เพราะองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย□** ¹⁵ แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า **□ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม□** ¹⁶ เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในห้องฟ้า

เปโตรไปที่เมืองซัซาริยา

¹⁷ เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โคเรนเลอีส์ใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มาขึ้นอยู่หน้าประตู¹⁸ และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่ ¹⁹ เมื่อเปโตรตรัสตอบเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า **□ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า 20 จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา□** ²¹ เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโคเรนเลอีส์ได้ใช้มากล่าวว่า **□ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหาท่าน ท่านมาระอะไร□** ²² เขาจึงตอบว่า **□นายร้อยโคเรนเลอีส์ เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โคเรนเลอีส์ผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บริสุทธิ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน□**

โคเรนเลอีส์และญาติพี่น้องได้ขึ้นเข้าประเสริฐ

²³ เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนในเมืองซัฟฟา ก็ไปด้วย ²⁴ ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซัซาริยา โคเรนเลอีส์กำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว ²⁵ ครั้นเปโตรเข้าไป โคเรนเลอีส์ก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน ²⁶ ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโคเรนเลอีส์ให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า **□จงขึ้นขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน□** ²⁷ เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปและเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน ²⁸ จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า **□ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน 29 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอถามว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร□** ³⁰ โคเรนเลอีส์จึงตอบว่า **□สิวันมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งขึ้นอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อหนังขน 31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า □โคเรนเลอีส์เอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว 32 เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองซัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน□** ³³ ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้ 34 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า **□ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหนำผู้ใด 35 แต่คนใดในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์ 36 พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง)□**

กิจการแห่งพระคริสต์ผู้ได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

³⁷ ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดใหม่ที่ท่านได้ประกาศนั้น ³⁸ คือเรื่องพระเยซูชานาชาเรีว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์านุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

คำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์

³⁹ เราทั้งหลายเป็นชนมาถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้ ⁴⁰ ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ และทรงให้ปรากฏ ⁴¹ มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรง

เลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว⁴² พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย⁴³ ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์

คนที่เชื่อได้รับความรอดและประกอบด้วยพระวิญญาณ

⁴⁴ เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น⁴⁵ ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หนัดซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย⁴⁶ เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า⁴⁷ ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีใจเขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้⁴⁸ เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

11

เปโตรให้เหตุผลถึงการที่ท่านไปหาคนต่างชาติ

¹ ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน² เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่หนัดจึงตั้งข้อหาท่าน³ ว่า ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด และรับประทานอาหารกับเขา⁴ แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า⁵ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองซิปฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาพบางอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาทั้งสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า⁶ ครั้นข้าพเจ้าเขม่นดูผ้าผืนนั้น ข้าพเจ้าได้พินิจพิจารณา ก็ได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า⁷ แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด**⁸ แต่ข้าพเจ้าทูลว่า ข้าพเจ้าได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย⁹ แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า **ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม**¹⁰ เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสี่ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก¹¹ ดุเถิด ในทันใดนั้นมิชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซารียามาหาข้าพเจ้า¹² พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้คน¹³ ผู้หนึ่งจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า **จงไปยังเมืองซิปฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา**¹⁴ เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น¹⁶ แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า **อย่าให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์**¹⁷ เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้¹⁸ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า **พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย**

เหล่าสาวกได้ชื่อว่า คริสเตียน เป็นครั้งแรกที่เมืองอันติโอก

¹⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากพวกเคียดแค้น²⁰ และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซริน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย²¹ และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า²² ชาวนี้ก็เล้าโลมไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก²³ เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า²⁴ บารนาบัสเห็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อว่าเป็นคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า²⁵ บารนาบัสได้ไปตีเมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเขา²⁶ เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั้นเอง พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

อากาบัสพยากรณ์ถึงการกันดารอาหาร

²⁷ คราวนี้มีพวกศาสนาดายากรณโลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มมาไปยังเมืองอันติโอก²⁸ ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งทั่วแผ่นดินโลก การก

นักรบอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาودیอุส ซีซาร์²⁹ พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย³⁰ เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัส และเขาโลเฟอโนนำไปให้พวกผู้ปกครอง

12

กษัตริย์เฮโรดฆ่ายาขอบและตั้งใจที่จะประหารเปโตร

¹ แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร² ท่านได้ฆ่ายาขอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ³ เมื่อท่านเห็นว่ากระนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ)⁴ เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แกคนทั้งหลาย

การประชุมอธิษฐาน ทูตสวรรค์ได้ปล่อยเปโตรจากคุก

⁵ เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด⁶ ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก⁷ ดุเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สับสนให้ตื่นขึ้นแล้วว่า □จงลุกขึ้นเร็วๆ□ โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร⁸ ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า □จงคาดเอวและสวมรองเท้า□ เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า □จงพรมผ้าและตามเรามาเถิด□⁹ เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริงแต่คิดว่าได้เห็นนิมิต¹⁰ เมื่อออกไปพบทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร¹¹ ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า □เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมั่งร้ายของพวกยิว□¹² เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่¹³ พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดาม่าฟัง¹⁴ เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู¹⁵ คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า □เจ้าเป็นบ้า□ แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า □เป็นทูตสวรรค์ประจักษ์ตัวเปโตร□¹⁶ ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ¹⁷ แต่เปโตรโบกมือให้เขาขึ้น และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่ต้องพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า □จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยาขอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ□ เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น¹⁸ แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขริบยูนีดีฟ้อมีไข่น้อย เปโตรหายไปไหนหนอ¹⁹ เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยามและรังสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

กษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

²⁰ ฝ่ายเฮโรดกริ้วชาวเมืองไทเรและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอวใจปลื้มศรัทธาของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็น โมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น²¹ เมื่อถึงวันนั้น เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา²² คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า □เป็นพระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียงมนุษย์□²³ ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย²⁴ แต่พระวณะของพระเจ้าก็ยังแผ่เจริญมากขึ้น²⁵ ฝ่ายบารนาบัสกับเขาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโกไปด้วย

13

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกเขาโลกับบารนาบัส

¹ คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันติโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส ลิมาโอนที่เรียกว่านิเกอร กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมืองและเขาโล² เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า □จงตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น□³ เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐานและวางมือบนบารนาบัสกับเขาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองก็ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปยังเมืองเซลุเซีย และได้เล่าเรื่องราวจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส⁵ ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวณะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

เอลีมาสได้เสียดึงกับเปาโลและได้กลายเป็นคนตาบอดไป

6 เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโฟสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนท่าเวทมนตร์ เป็นผู้นำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบาร์เยซ 7 อยู่กับผู้ว่าการเมืองชื่อเซอริจีอัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าการเมืองจึงเชิญบาร์เยซกับเขาโลมา ปรารภว่าจะฟังพระวจนะของพระเจ้า 8 แต่เอลีมาสคนท่าเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบาร์เยซกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าการเมืองเชื่อ 9 แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มนัดเอลีมาส 10 และพูดว่า โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ 11 ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด! ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคล่าหาคนให้จูงมือไป 12 ครั้นผู้ว่าการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า 13 แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟิลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม

เปาโลเทศนาที่เมืองอันติโอกในแคว้นปัมฟิลีย

14 แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันติโอกในแคว้นปัมฟิลีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต 15 เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบาร์เยซว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด 16 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้น โบกมือแล้วกล่าวว่า ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด 17 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์ 18 พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี 19 เมื่อพระองค์ได้ทรงสั่งผลาญชนเจ็ดชาติออกจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก 20 ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงชาวมูเลศศาสดาพยากรณ์ 21 คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้กษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายศิซจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี 22 ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ 23 จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์ 24 ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล 25 เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของเขานั้นจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหรือไม่ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ 26 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว 27 ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์ 28 ถึงแม้ว่ามิได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอลาตีให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย 29 ครั้นท่านจงสำเร็จทุกอย่างตามที่ผมเขียนไว้แล้ว ว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ 30 แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ 31 พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย 32 เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา 33 พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้น แก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว 34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเยี่ยงเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน 35 เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เยี่ยงเน่าไป 36 ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่วงหลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เยี่ยงเน่าไป 37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมาในนี้ มิได้ประสบความเยี่ยงเน่าเลย 38 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย 39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส 40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เลือกว่าคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า 41 ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น

ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย□ 42 เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ่อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า 43 ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจาริตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ขวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวไม่พอใจที่เปาโลเทศนาแก่คนต่างชาติ

44 ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า 45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงได้แย้งกับพูดคำสาปประมาท 46 แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่ □ จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ คุณใด พวกเราจะบ้ายหน้าไปหาคนต่างชาติ 47 ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า □ เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก□ 48 ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ 49 พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

ฝ่ายตรซามได้ชวนไล่เปาโลและบารนาบัสไปเสีย

50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น ให้เคียดแค้น และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา 51 ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลิดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอีโคเนียม 52 แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

14

เปาโลที่เมืองอีโคเนียม เมืองลิสตรา และเมืองเดอร์บี

1 ต่อมาที่เมืองอีโคเนียม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ 2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง 3 เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกลัากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ได้ 4 แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายฮักรสาวก 5 เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้รวมคิดกันจะทำการอภัยยศ และเอาก่อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส 6 ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิคาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ 7 และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

ชายพิการได้รับการรักษาจนหาย

8 ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย 9 คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเขม่นดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้ 10 จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า □ จงลุกขึ้นเดินเถิด□ คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป 11 เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า □ พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว□ 12 เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอรเมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด 13 บุโรติดประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จึงวิ่งและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายจะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน 14 แต่เมื่อฮักรสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงลี้ภัยหนีออกจากเมืองเสีย จึงเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง 15 ว่า □ ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น 16 ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชนดำเนินชีวิตตามชอบใจ 17 แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิมใจด้วยอาหารและความยินดี□ 18 ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี ฮักรสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

เปาโลถูกขว้างด้วยหิน แต่ได้ฟื้นขึ้นและไปที่เมืองเดอร์บี

19 แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันโทกและเมืองอีโคเนียม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาก่อนหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว 20 แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส 21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าว

ประเสริฐในเมืองนั้น และได้ส่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคนيوم และเมืองอันติโอกอีก 22 กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถึมนั้นขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำเป็นต้องทนความยากลำบากมากกว่าจะได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า

เปาโลกลับไปเมืองอันติโอก

²³ เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น ²⁴ และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิสิดียก็มายังแคว้นเปมฟีเลีย ²⁵ เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอรกาแล้ว จึงลงไปยังเมืองฮาทาลิยา ²⁶ และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันติโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น ²⁷ เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ ²⁸ แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

15

การประชุมปรึกษากันที่กรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับการเข้าสุหนัต

¹ มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้ส่งสอนพวกพี่น้องว่า ถ้าไม่เข้าสุหนัตตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้ ² เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและโต้เถียงกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่นๆ ในพวกนั้นให้ขึ้นไปหาที่ปรึกษาอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็ม ในเรื่องที่เถียงกันนั้น ³ คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง ⁴ ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา ⁵ แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสุหนัต และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส ⁶ ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

ผลประชุมเกี่ยวกับความรอดของคนต่างชาติ

⁷ เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่าคราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟัง และเชื่อ ⁸ พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา ⁹ พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ ¹⁰ ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็คิดแบกไม่ไหว ¹¹ แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา ¹² ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

ยากอบประกาศว่าไม่จำเป็นต้องเข้าสุหนัต

¹³ ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ¹⁴ ซีโมนได้ออกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ ¹⁵ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ¹⁶ ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ ¹⁷ เพื่อคนอื่นๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ ¹⁸ พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว ¹⁹ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมากหาพระเจ้า ²⁰ แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื้อด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด ²¹ เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ²² ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บาร์ซอบาส และซิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง ²³ เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซิลิเซียทราบ ²⁴ ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยืนยันว่า มีบางคนในพวก

ข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า ท่านต้องเข้าสู่หนัดและรักษาพระราชบัญญัติ แม้ว่าเรามีคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า²⁵ พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา²⁶ และเป็นผู้ที่ศรัทธาของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา²⁷ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับซิลลัสเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

คำสั่งพิเศษสำหรับคนต่างชาติที่เชื่อในพระเจ้า

²⁸ เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น²⁹ คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านั้นก็จะเป็นการดี ขอให้อยู่เป็นสุขเถิด³⁰ เมื่อหลังจากนั้นแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้³¹ ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น³² ฝ่ายยูดาสกับซิลลัสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีความชื่น³³ ครั้นพักอยู่ที่นั่นหนอยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอีกรสาวกโดยสันติภาพ³⁴ ฝ่ายซิลลัสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น³⁵ แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

บารนาบัสแยกทางกับเปาโล

³⁶ ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า ข้าพเจ้ากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง³⁷ ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพาพี่น้องผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย³⁸ แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพาเขาไปด้วย เพราะครั้งก่อนเขาได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นซิมิเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน³⁹ แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส⁴⁰ แต่เปาโลได้เลือกซิลลัส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป⁴¹ ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซิติเซียหนุนใจคริสตจักรให้เข้มแข็งขึ้น

16

เปาโลพบทิโมธีผู้ช่วยตลอดชีวิตของท่าน

¹ แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอริกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งซึ่งเชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาตกรีก² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม³ เปาโลใครจะพาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่หนัดเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาตกรีก⁴ เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือขอตกลงของอีกรสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้รักษาไว้⁵ คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวีขึ้นทุกวัน

พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้ไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

⁶ ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย⁷ เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นแคว้นบิธินีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป⁸ แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส⁹ ในเวลากลางคืนเปาโลได้มีนิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า ข้าพเจ้าขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด¹⁰ ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น¹¹ เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะสาโมธรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอานูรี

นางลิเดียได้เปิดใจและได้รับบัพติศมา

¹² เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน¹³ ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้ขึ้นสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น¹⁴ มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองอียาเทราเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้มัสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเขาส่งใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว¹⁵ เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเขาได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ้อนวอนเราว่า ถ้าท่านเห็นว่าเป็นคนสัตย์ซื่อต้ององค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด¹⁶ และเขาได้รับรองจนเราขัดไม่ได้

หญิงสาวที่มีผีสิงได้รับการขับผีออก

¹⁶ ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทาสให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก ¹⁷ หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า □คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย□ ¹⁸ เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั่นว่า □เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา□ ผีนั่นก็ออกมาในเวลานั้น

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

¹⁹ ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งที่ว่าการเมือง ²⁰ เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า □คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการรบกวนมากในเมืองของเรา ²¹ และสั่งสอนธรรมนิยม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย□ ²² ประชาชนก็ได้อื้อกันขึ้นต่อผู้เปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว ²³ ครั้นโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำขังนายคุกให้รักษาไว้ให้แน่นคง ²⁴ นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา

นายคุกและครอบครัวได้รับความรอดและรับบัพติศมา

²⁵ ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ ²⁶ ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากकुสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสั้นทุกคนทันที ²⁷ ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย ²⁸ แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า □อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน□ ²⁹ นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส ³⁰ และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า □ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้□ ³¹ เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า □จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เถົา และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย□ ³² ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง ³³ ในกลางคืนขำโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเข็ญ และในขณะที่นั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา ³⁴ แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมทั้งครอบครัวแล้ว

เปาโลได้รับอิสรภาพ

³⁵ ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า □จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย□ ³⁶ นายคุกจึงบอกเปาโลว่า □เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด□ ³⁷ แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □เขาได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเลือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด□ ³⁸ พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว ³⁹ จึงมาขอร้องท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง ⁴⁰ ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

17

มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเรสเสโลนิกา ผู้คัดค้านก่อการจลาจล

¹ ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองออปอลโลเนียแล้ว จึงมาถึงเมืองเรสเสโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว ² เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต ³ และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า □พระเยซูของคณีนี่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์□ ⁴ บางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญก็ไม่น้อย ⁵ แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง ⁶ ครั้นไม่พบจึงดูลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า □คนเหล่านี้เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย ⁷ ยาโสนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซิวาร์ โดยเขาสอนว่ามักษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู□ ⁸ เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมือง ได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ ⁹ จึงเรียกประกันด้วยยาโสนกับคนอื่น ๆ แล้วก็ปล่อยไป

เปาโลที่เมืองเบโรอา

¹⁰ พอคำล่งพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว ¹¹ ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเรสละไลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และคันศุพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่ ¹² เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มั่งคั่งชาวดิกริก ทั้งผู้ชาย ไม่น้อย ¹³ แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเรสละไลนิกาทราบว่ เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มาอยู่ยงประชาชนที่นั่นด้วย ¹⁴ ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

¹⁵ คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป ¹⁶ เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง ¹⁷ เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน ¹⁸ นักปรัชญาบางคนในพวกเอปิคุเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า □คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟัง □กล่าว □คนอื่นกล่าวว่า □ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่ □ เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย ¹⁹ เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า □เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร ²⁰ เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่เรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร □ ²¹ (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

การเทศนาของเปาโลบนเขาอารีโอ

²² ฝ่ายเปาโลจึงขึ้นขึ้นกลางเนินเขาอารีโอแล้วกล่าวว่า □ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโซคลงเกินไปในทุกเรื่อง ²³ เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า □แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก □ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังมีสักการอยู่ ²⁴ พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในรูปนัยสถานซึ่งมีอมมนุษย์ได้กระทำไว้ ²⁵ การที่มีอมมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขากิจา มิได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก ²⁶ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่ ²⁷ เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคล้าหากก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย ²⁸ ด้วยว่า □เรามีชีวิตและโหวตและเป็นอยู่ในพระองค์ □ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า □เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์ □ ²⁹ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็มิควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์ ³⁰ ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโง่เขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ ³¹ เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนมชีพ ³² ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่น ๆ ว่า □เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป □ ³³ แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา ³⁴ แต่มีชายบางคนติดตามเปาโล ไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโอนีสัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่น ๆ ด้วย

18

เปาโลกับอาควิลลาและปรัสสิลลาที่เมืองโครินธ์

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ ² ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่พึ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปรัสสิลลา (เพราะคลาودیอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม □ เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น ³ และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกัน จึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน ⁴ เปาโลได้ได้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก ⁵ พอสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการดลใจ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ ⁶ แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สละบดเสื่อผ้าคู่สาวแก่เขาว่า □ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไม่ไปหาคนต่างชาติ □ ท่านจึงออกจากที่

นั้น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อยูลุส ซึ่งเป็นผู้มัสการพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา 8 ฝ่ายคริสตชนยธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่าน ได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคน เมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา 9 และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า **□อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนี้เถิด 10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้อุปสรรคเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก □** 11 เปาโลจึงยังอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

ผู้สำเร็จราชการของโรมปฏิเสธข้อเรียกร้องของพวกยิวที่ต่อต้านเปาโล

12 แต่คราวเมื่อกลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาเซีย พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปปล้ำสังกัพิพากษา 13 ฟ้องว่า □คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้มัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย □ 14 เมื่อเปาโลจะอำปากพูด กลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า □โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรมสมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย 15 แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับข้อเชื่อและพระราชบัญญัติของท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่อาจเป็นผู้พิพากษาคัดสินข้อความเหล่านั้น □ 16 ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากปล้ำสังกัพิพากษา 17 บรรดาชาตกรีกจึงจับโสสเธเนสนายธรรมศาลามา เขียนข้างหน้าปล้ำสังกัพิพากษา แต่กลลิโอไม่เอาธุระเลย

เปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยผ่านเมืองเอเฟซัสและเมืองซีซาริยา

18 ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแกล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปริสซิลลา กับอาควิลลา ก็ไปด้วย เปาโลได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้ 19 ครั้นมาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปริสซิลลา กับอาควิลลา ไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา 20 เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม 21 แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า □ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นศิษย์ของพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก □ แล้วเปาโลได้ลงเรือแกล่นออกจากเมืองเอเฟซัส 22 ครั้นมาถึงเมืองซีซาริยา ท่านได้ขึ้นไปคาโนคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันท็อก 23 ครั้นยังอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทียและฟริเจียตามลำดับกันไปเรื่อย ๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก

อปอลโลที่เมืองเอเฟซัส

24 มีผู้คนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส 25 อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น 26 ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลา กับปริสซิลลา ได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น 27 ครั้นอปอลโลใคร่จะไปยังแคว้นอาคาเซีย พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย 28 เพราะท่านได้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อย่างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์

19

เปาโลสอนผู้ที่เชื่อในเมืองเอเฟซัส

1 ต่อมาขณะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแวนแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน 2 จึงถามเขาว่า □ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า □ เขาตอบเปาโลว่า □เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็งงไม่เคยได้ยินเลย □ 3 เปาโลจึงถามเขาว่า □ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า □ เขาตอบว่า □บัพติศมาของยอห์น □ 4 เปาโลจึงว่า □ยอห์นให้รับบัพติศมาสด้างถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วนอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์ □ 5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า 6 เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย 7 คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

ชาวประเสริฐจากเปาโลได้แพร่กระจายตลอดทั่วเอเชีย

8 เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า 9 แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบช้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชนมนุชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้โต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินัส

10 ท่านได้กระทำการอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า

เปาโลทำการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติ

11 พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล 12 จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วย ไซโรนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน 13 แต่พวกยิวบางคนก็เที่ยวไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า □ เราสร้างเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น □ 14 พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นบุโรติดใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำการอย่างนั้น 15 ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า □ พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า □ 16 คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ 17 เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหมู่คนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ 18 มีหลายคนที่ยึดแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น 19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคากถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน 20 พระวจนะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย 21 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาเซียแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า □ เมื่อข้าพเจ้าไปที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย □ 22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอร์สทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่น้อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย

ผู้ทำรูปเคารพก่อให้เกิดการจลาจล

23 คราวนั้นเกิดการรบกวนมากเพราะเหตุทางนั้น 24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก 25 เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า □ ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้ 26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่สิ่งที่มีมนุษย์ทำนั้น ไม่ใช่พระ 27 นากล่าวว่า ไม่ใช่แต่อำชีพของเราจะเสีย ไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่ยึดถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป □ 28 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า □ พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่ □ 29 แล้วก็เกิดการรบกวนใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรมนครสห 30 ฝ่ายเปาโลก็ใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป 31 มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปรบกวนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรมนครสห 32 บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมรบกวนมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่เขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร 33 พวกเหล่านั้นบางคนได้เสนอเลิกซานเดอรซึ่งเป็นคนหนึ่งที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก่แทนต่อหน้าคนทั้งปวง 34 แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยิ่งส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า □ พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่ □ 35 เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้ว เขาก็กล่าวว่า □ ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่า เมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่มีสักการพระแม่เจ้าอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และมีสักการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพลูทัส 36 เมื่อชื่อนั้นกล่าวได้แม้ไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป 37 ท่านทั้งหลายได้พาคคนเหล่านั้นมา ซึ่งมิใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน 38 เหตุฉะนั้น ถ้ามีเดเมตรีอัสกับพวกชายที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้ที่พากันมาก็ ให้เขามาฟ้องกันเถิด 39 แต่ถ้าไม่มีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย 40 ด้วยว่านากล่าวเราจะต้องถูกฟ้องว่า เป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอแก่การจลาจลคราวนี้ได้ □ 41 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

20

เปาโลกลับไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

1 ครั้นการรบกวนนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา กอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย 2 เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้ตั้งเดือนสดีเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก 3 พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย 4 คนที่ยังคงแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอรุชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับสคูนดัสชาวเมืองเรสโลนิกา

กายอัสชาวเมืองเดอร์บี และทิโมธี ที่ติดักกับโตรฟีมีสชาวแคว้นเอเชีย⁵ แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเรายูที่เมืองโตรัสก่อน

เปาโลที่เมืองโตรัส

⁶ ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรัส และยังยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน⁷ ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนถึงเย็นคืน⁸ มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาร่วมกันนั้น⁹ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทีกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างงวอนเดิมที่ และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยอห์นก็เห็นว่าด้วยเสียแล้ว¹⁰ ฝ่ายเปาโลจึงลงไป กับตัวออกผู้นั้นไว้ แล้วว่า อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา¹¹ ครั้นเปาโลขึ้น ไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป¹² คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย

การเดินทางโดยเรือไปที่เมืองมิลเลทัส

¹³ ฝ่ายพวกเราก็จองเรือแล่นไปยังเมืองอัสโอสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านส่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางนั้น¹⁴ ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโอส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลเลนี¹⁵ ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่น ได้วันหนึ่งก็มาถึงที่ตรงข้ามเกาะคีโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกีสเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิลเลทัส¹⁶ ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรับให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสเต

เปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

¹⁷ เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิลเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา¹⁸ ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย¹⁹ ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า²⁰ และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน²¹ ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา²² ดูเถิด บัดนี้พระวิญญาณพ้นผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง²³ เรายังได้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่²⁴ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปิติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น²⁵ ดูเถิด ข้าพเจ้าเที่ยวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก²⁶ เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราศจากโลหิตของทุกคน²⁷ เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง²⁸ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงได้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง²⁹ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย³⁰ จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป³¹ เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน³² ที่ห้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระดำริแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้³³ ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด³⁴ แล้วท่านทั้งหลายทราบ ว่า มือของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งที่เป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า³⁵ ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มิกำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระวอนะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า **การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ**³⁶ ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น³⁷ เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จบท่าน³⁸ เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวไว้ว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พากันไปส่งที่เรือ

21

พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามเปาโลไม่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

¹ ต่อมาเมื่อพวกเขาเราเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะไซปรัส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา ² เราพบเรือสำเภาหนึ่งที่ไม่เมืองฟินิเซีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป ³ ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็กวักเรือไปข้างขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นที่นั่น ⁴ เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵ แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเขาก็ไป สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด ⁶ และคำนับลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็ลงเรือและเขาก็กลับกลับบ้านของเขา ⁷ ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระถึงเมืองทอลเลมิอัสแล้ว ก็ขึ้นทางทะเล เราจึงคำนับพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน ⁸ ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซาริยา เราก็มุ่งเข้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็อาศัยอยู่กับท่าน ⁹ ฟีลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

ผู้พยากรณ์อาภาบสักล่าวขึ้นถึงคำตักเตือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁰ ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออาภาบัส ¹¹ ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า พวกเราในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลผูกรัดคือนี่ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ ¹² ครั้นเราได้ยินดังนั้น เราก็บอกคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ จึงอ่อนน้อมเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ ฝ่ายเปาโลตอบว่า เปตฺลุใจท่านทั้งหลายจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็น่ามิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า ¹⁴

จากเมืองซีซาริยาไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

¹⁴ เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็มืดมิดและกล่าวว่า ข้าพเจ้าไปเป็นไปตามพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ¹⁵ ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็จัดแจงข่าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁶ สาวกบางคนทีมาจากเมืองซีซาริยาได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมานัสซาสาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น ¹⁷ เมื่อเรามุ่งมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลปฏิญาณตัวไว้

¹⁸ ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหาเยออบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น ¹⁹ เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คนต่างชาติโดยการปรณิบัติของท่าน ²⁰ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามิพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมิใจร้อนระในการถือพระราชาบัญญัติ ²¹ เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในทุกชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสุหนัดหรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่า ²² เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว ²³ เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามิขยาสักคนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ ²⁴ ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขาเพื่อเขาจะได้ไถ่บาป คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความจริง แต่ท่านเองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบและรักษาพระราชาบัญญัติอยู่ด้วย ²⁵ แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี ²⁶ เปาโลจึงพาผู้คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศว่า การชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกพวกยิวที่โกรธแค้นจับกุมในพระวิหาร

²⁷ ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล ²⁸ ร้องว่า พวกชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชาบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน ²⁹ (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโดรฟิมัสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่ยักเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร) ³⁰ แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายจึงเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียที่นั่น ³¹ เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ชาวนั้นลื้อไปยังนายพันกองทัพอักรุงเยรูซาเล็มเกิดการรุมวายขึ้นทั้งเมือง ³² ในทันใดนั้น

นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมา จึงหยุดตีเปาโล

นายพันชนชาติโรมได้ใช้โซ่ล่ามเปาโลไว้

³³ นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลส่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง ³⁴ บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไร ไม่ได้ เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร ³⁵ ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย ³⁶ ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า จงเอาเขาไปฆ่าเสีย ³⁷ เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือไม่ นายพันจึงถามว่า ข้าพเจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือไม่ ³⁸ เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกชาดกรสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิไซหรือ ³⁹ แต่เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองยอมาฯ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย ⁴⁰ ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดบอกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22

เปาโลเล่าให้ฝูงชนชาติยิวฟังถึงการกลับใจเสียใหม่ของตน (กจ 9:1-18; 26:9-18)

¹ ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้ ² (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า) ³ ข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลีเอล ตามพระราชาบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถี่ถ้วนทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรณิบัติพระเจ้าเหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ ⁴ ข้าพเจ้าได้ชมเห็นคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง ⁵ ตามที่มหาปิโรติดกับสกาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้น ไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย ⁶ ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยงในทันใดนั้นมิแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ ⁷ ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **ข้าเฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าชมเห็นเราทำไม** ⁸ ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด ⁹ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **เราคือเยซูชานาชาเรีซึ่งเจ้าชมเห็นนั้น** ¹⁰ ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่ ¹¹ ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด ¹² องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า **เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น** ¹³ เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไร ไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้ำนั้น คนที่มาด้วยกับข้าพเจ้าก็จูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส ¹⁴ มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติและมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ ¹⁵ ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้แล้วแก่ข้าพเจ้าว่า พี่เฮโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด ¹⁶ ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น ¹⁷ ท่านจึงกล่าวว่า พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรม และให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ¹⁸ เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น ¹⁹ เดียวนี้ท่านจะรอข้ออยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย

พระเจ้าทรงเตือนเปาโลให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁷ ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป ¹⁸ และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า **จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเขจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา** ¹⁹ ข้าพเจ้าจึงทูลว่า พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุกและเขียนติดตามธรรมศาลาทุกแห่ง ²⁰ และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสหเทพนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพพระองค์ได้ยินอยู่ใกล้และเห็นชอบในการประหารเขาเสีย นั้นด้วย และข้าพพระองค์เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนทั้งสามคนนั้น ²¹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า **จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ** ²² เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า เอาคนเข่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่ ²³ เมื่อเขาทั้งหลายกำลังให้ร้องและล่อลึงเอาผงคลินดินชดขึ้นไปในอากาศ

เปาโลซึ่งเป็นชาติโรมได้รอดพ้นการเขียน

24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้อง
 ประการด้วยเหตุประการใด 25 ครั้นเอาเชือกหนึ่งมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า □การที่
 จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ 26 เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไป
 บอกนายพันว่า □ท่านจะทำอะไรนั้น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม □ 27 ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า □ท่าน
 เป็นคนสัญชาติโรมหรือไม่ จงบอกเราเถิด □ เปาโลจึงตอบว่า □ใช่แล้ว □ 28 นายพันจึงตอบว่า □ซึ่งเราเป็นคน
 สัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก □ เปาโลจึงตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด □ 29 ขณะ
 นั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบข่าว เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็
 ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้ 30 ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้
 ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปที่ยืนอยู่ต่อ
 หน้าเขาทั้งหลาย

23

เปาโลต่อหน้าสภา

1 ฝ่ายเปาโลจึงฟังดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์
 พระเจ้าส่วนแต่ตามใจวินิจฉัยชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้ □ 2 อาณาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้
 ให้ตบปากเปาโล 3 เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า □พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นพนักที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่ง
 พิงพาดขาตามพระราชบัญญัติ และสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือไม่ 4 คนทั้งหลายที่
 ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า □เจ้าพูดหยามคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือไม่ □ 5 เปาโลจึงตอบว่า □พี่น้องทั้งหลาย
 ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า □อย่าพูดหยามคายต่อผู้ปกครองชนชาติของ
 เจ้าเลย □ 6 ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสภานั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่าน
 จึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี
 ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย □ 7 เมื่อท่านกล่าว
 อย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก 8 ด้วยพวกสะดูสี
 ถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและพูดสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่ามิเช่นนั้น

เปาโลก่อให้เกิดการแตกแยกในพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

9 แล้วก็ยิ่งเกิดโกลาหล และพวกธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า □เราไม่เห็น
 ว่าคนนี้มีผิดอะไร แต่ถ้าวิญญาณก็เกิดหรือพูดสวรรค์ก็ได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย □
 10 เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะขัดแย้งจับเปาโลลงเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลง
 รับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเขาไปไว้ในกรมทหาร

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้เปาโลเกิดความมั่นใจว่าท่านจะเป็นพยานในกรุงโรม

11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า □เปาโลเอ๋ย เจ้าจะมีใจกล้า
 เกิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉัน
 นั้น □

คนมากกว่าสี่สิบคนสบถสาบานว่าจะฆ่าเปาโล

12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปรึกษากันว่า พวกทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรก็จะ
 ฆ่าเปาโลเสีย 13 คนที่ร่วมกันปลอมนั้นมีกว่าสี่สิบคน 14 คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่
 กล่าวว่า □พวกข้าพเจ้าได้ปรึกษากันตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย 15
 ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหา
 ท่านทั้งหลายพร้อมๆ เพื่อจะได้ชักถามความให้ถ้อยถึงกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อม
 ที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง □ 16 แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น
 จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล 17 เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากกล่าวว่า □ขอพาชายหนุ่มคนนั้นไปหา
 นายพันด้วย เพราะเขามิรู้เรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ □ 18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพัน
 กล่าวว่า □เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนั้นมาหาท่าน เพราะเขามิรู้เรื่องที่จะแจ้งให้ท่าน
 ทราบ □ 19 นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า □เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา □ 20 เขาจึงตอบ
 ว่า □พวกยิวดลกลั่นจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ ท่านเสมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ้อย
 ยิ่งกว่าแต่ก่อน 21 แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะท่านในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปลอมนับต่อเปาโล และได้ปฏิ

ญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้เข้าเฝ้าโลเซีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งญาจากท่าน²² นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า อย่าบอกผู้ใดให้รู้ ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา²³

เขาลอบนำเฝ้าโลไปยังเมืองซีซารียา

²³ ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อม ในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะ ไปยังเมืองซีซารียา ²⁴ และจงจัดสัตว์ให้เฝ้าโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง²⁵ แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้ ²⁶ คลาวดิอัสลิเซียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ ²⁷ พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญญาติโรม ²⁸ ข้าพเจ้าอยากจะทำทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว ²⁹ ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้ ³⁰ เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการป้องกันรายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทีเดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์³¹ ดังนั้น ในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเฝ้าโลไปถึงเมืองอันทีปาตริสตามคำสั่ง ³² ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเฝ้าโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร ³³ ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบเฝ้าโลไว้ให้ท่านด้วย ³⁴ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเฝ้าโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามีมาจากซีลิเซีย ³⁵ ท่านจึงกล่าวว่า เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า³⁶ ท่านจึงสั่งให้คุมเฝ้าโลไปไว้ที่ศาลปริทริเทียมของเฮโรด

24

เฝ้าโลขึ้นศาลต่อหน้าเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง

¹ ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปริทิดจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และนักพูดคนหนึ่งชื่อเทอรูลลัส เขาเหล่านั้นได้ฟ้องเฝ้าโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

นักพูดเทอรูลลัสได้กล่าวหาเฝ้าโล

² ครั้นเรียกเฝ้าโลเข้ามาแล้ว เทอรูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสุขสบายยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน ³ ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตตั้งมั่นเป็นที่ยิ่ง ⁴ แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง ⁵ ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลของพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการรบกวนทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนอกรีตนั้น ⁶ กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะหาให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็จะจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า ⁷ แต่นายพันลิเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา ⁸ และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะได้ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่⁹ ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

เฝ้าโลแก้ข้อกล่าวหาและถูกคุมตัวไว้

¹⁰ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เฝ้าโลพูด ท่านจึงเรียนว่า ข้าพเจ้าเห็นว่า ข้าพเจ้าได้ทราบว่าเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ ¹¹ ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปไม่มีสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่มีกินสิบสองวัน ¹² เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง ¹³ เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากล่าวถึงข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้ ¹⁴ แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกรีต ข้าพเจ้าไม่มีสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสนดาพยากรณ์ทั้งหมด ¹⁵ ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย ¹⁶ ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจวินิจฉัยขอมที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ ¹⁷ ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำท่านและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า ¹⁸ คราวนั้นมีพวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามิได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย ¹⁹ ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี่แล้ว ²⁰ หรือขอให้คนเหล่านั้นเองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา ²¹ เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย²² ²² เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของท่านนั้นถี่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าเมื่อลิเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความ

ของเจ้า□ 23 เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวาดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้รู้จักกันที่นั่นที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน

เปาโลได้กล่าวอีกครั้งหนึ่ง

24 เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้วเฟลิกส์มักกับภรรยาซื้อตุรกีแลกเป็นชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์ 25 ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาถึงท่านนั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า □คราวนี้จึงไปก่อนเถละ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก□ 26 อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ 27 แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอริซิอัสเฟสที่สมาชิกราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

25

เฟสที่ส่งพวกโจทก์ของเปาโล

1 เมื่อเฟสที่ส่งเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 2 มาพบโรติทกับคนสำคัญในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน 3 ขอให้กรุณาเขาโดยส่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะคุมคอยฆ่าท่านเสียกลางทาง 4 ฝ่ายเฟสที่ส่งจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหนอยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น 5 ท่านจึงว่า □ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกับเราขึ้นฟ้องเอาเถิด□ 6 เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา 7 ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้ 8 เปาโลจึงแก้คดีเองว่า □ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์□ 9 ฝ่ายเฟสที่ส่งอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า □เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องที่นี่หรือไม่หรือ□

เปาโลอุทธรณ์ถึงซีซาร์

10 เปาโลตอบว่า □ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว 11 เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตาย ไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่ข้าพเจ้าฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์□ 12 ฝ่ายเฟสที่ส่งเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า □เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์□

อากิริปาและเฟสที่ส่งเปาโล

13 ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากิริปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมค่านับเฟสที่ส่งเมืองซีซารียา 14 ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสที่ส่งก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า □มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกส์ได้ขังทิ้งไว้ 15 เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกบรูโรทใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา 16 ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่อธรรมนิยมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสดำเนินคดีในข้อหา 17 ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา 18 เมื่อพวกโจทก์ยืนขึ้น เขามิได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้ 19 เป็นแต่เพียงปัญหาเกี่ยวกับเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่ 20 เมื่อข้าพเจ้ายังงงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานั้นอย่างไร จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความที่นี่หรือไม่ 21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ส่งไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้ จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้□ 22 อากิริปาจึงกล่าวแก่เฟสที่ส่งว่า □ข้าพเจ้าใคร่จะฟังคนนั้นด้วย□ เฟสที่ส่งจึงกล่าวว่า □พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา□ 23 ครั้นรุ่งขึ้นอากิริปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นทีสง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญทั้งหลายในคราวนั้น แล้วเฟสที่ส่งสั่งให้พาเปาโลเข้ามา 24 เฟสที่ส่งจึงกล่าวว่า □ท่านกษัตริย์อากิริปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกับที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วยร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป 25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป 26 ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนที่นี่ที่จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมารับหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ โอ กษัตริย์อากิริปา หวังว่าเมื่อได้สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง 27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมีได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง□

26

เปาโลสู้คดีและอุทธรณ์ไปยังอากริปปา

1 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า □เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้□ เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก่ผู้พิพากษาว่า 2 □ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสดีที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น 3 โดยเฉพาะเพราะพระองค์มีความรู้ช้านานยิ่งในบรรดาชนบทรธรรมนิยมและปัญหาต่างๆของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทบทวนฟังข้าพระองค์ 4 พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม 5 เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยาน ก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี 6 บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมาขึ้นให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น 7 พวกข้าพระองค์สืบสองตระกูล ได้อุตสาหะปรนนิบัติพระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเริงตามพระสัญญา นั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้าพระองค์ 8 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นสิ่งที่เชื่อไม่ได้ 9 ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชื่อนาซาเร็ธนั้น 10 สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกบิโรทิดใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้งเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย 11 ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ 12 ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกบิโรทิดใหญ่ 13 โอ ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ำยิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์ 14 ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า □เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถึงประตักก็ยากนัก□ 15 ข้าพระองค์ทูลถามว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด□ พระองค์จึงตรัสว่า □เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง 16 แต่จำองลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง 17 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา 18 เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับกรยากโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยพันธสัญญากับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา□ 19 โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น 20 แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งแต่นั้นเมื่อมาดามัสกัส และในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว 21 เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย 22 เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้ใหญ่ผู้น้อย ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาศาสดาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น 23 คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์ทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์□ 24 ครั้นเปาโลกล่าวสั่งพูดแก่ผู้พิพากษานั้น เฟลสจึงร้องเสียงดังว่า □เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้อาณาจักรจึงทำให้เจ้าคลั่งไป□ 25 แต่เปาโลกล่าวกับว่า □ท่านเฟลสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกตินั้นจะพูด 26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อมั่นว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้ฟังพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับลี้ 27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อพวกศาสดาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์เชื่อ□ 28 อากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า □เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า□ 29 เปาโลจึงทูลว่า □จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำ□ 30 และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่นอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น 31 ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า □คนนี้มีได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้□ 32 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเฟลสว่า □ถ้าคนนี้มีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้□

27

เปาโลแล่นเรือไปสู่กรุงโรม

¹ ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูลิอุส เป็นนายทหารในกองของออคัสตัส ² เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองฮัตรามิตเทียม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา ³ วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูลิอุสมีใจเมตตาปรานีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ ⁴ ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม ⁵ เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมีราที่อยู่บนแคว้นลิเซีย ⁶ ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น ⁷ เราแล่นไปช้าๆหลายวันและได้มาถึงเมืองคินีดีส์โดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะครีตตรงเมืองสัลโมเน ⁸ เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมาขังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น ⁹ ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย ¹⁰ ว่า ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรพบุรุษเรือกัปตันเท่านั้นแต่ชีวิตของเรทั้งหลายด้วย ¹¹ แต่นายร้อยเชื่อกัปตันและเจ้าของกัปันมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น ¹² และเพราะว่าท่างานั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้จะไปให้ถึงเมืองฟินีส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟินีสนั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้ ¹³ เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต

พายุใหญ่อันน่าสะพรึงกลัว

¹⁴ แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกัปันก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยูเรกิโล ¹⁵ ครั้นเรือกัปันถูกพายุและด้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม ¹⁶ เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะเล็กแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก ¹⁷ เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็กวาดเชือกผูกโอบรอบเรือกัปันไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลัดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสนลม ¹⁸ ครั้นรุ่งขึ้นเราก็กินของบรรพบุรุษทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่ ¹⁹ พอถึงวันที่สามเราก็กินเครื่องใช้ในเรือกัปันออกเสียด้วยมือของเราเอง ²⁰ และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

เปาโลได้รับการหนุนใจจากทูตสวรรค์ จึงปลอบใจทุกคน

²¹ ครั้นเขาได้ออดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ ²² บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น ²³ เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัตินั้น ได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ²⁴ ทูตนั้นกล่าวว่า เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน ²⁵ เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราประสงค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น ²⁶ แต่เราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง ²⁷ จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็กินถูกขัดไปซัดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืน พวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาถึงแผ่นดินแล้ว ²⁸ ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหนอยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร ²⁹ เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า ³⁰ เมื่อพวกกะลาสีหาของจะหนีจากกัปันและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำที่จะทอดสมอจากหัวเรือ ³¹ เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า ถ้าคนเหล่านั้น ไม่คอยอยู่ในกัปัน ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย ³² พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป ³³ เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า บัดนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย ³⁴ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสีย ไปสักเส้นเดียว ³⁵ ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน ³⁶ คนทั้งปวงก็มีความปลื้มใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย ³⁷ เราทั้งหลายที่อยู่ในกัปันนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน ³⁸ เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงชวนชาวสาลีในกัปันทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กัปันเบาขึ้น ³⁹ ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น ⁴⁰ เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แกะเชือกที่มีดหางเสือ และชักใบให้เรือขึ้นให้ใกล้ลมแล่นตรงเข้าไประหว่าง

⁴¹ ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งทีที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น ⁴² พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กล่าวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ ⁴³ แต่นายร้อยปรารภว่าจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วส่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายน้ำไปหาฝั่งก่อน ⁴⁴ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดาน ไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

28

ทุกคนขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยที่เกาะมอลตา

¹ ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขารู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา ² ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว ³ เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ ⁴ เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า คนนี้คงเป็นชาติคนแค้นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยัง ไม่ยอมให้รอดตายไปได้อ ⁵ แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่ ⁶ ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาก็กลับถือว่าท่านเป็นพระ

บิดาของปูบลีอัสได้รับการรักษาให้หาย

⁷ เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูบลีอัส มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน ⁸ ต่อมาบิดาของปูบลีอัสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย ⁹ ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่นที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และเขาก็หายด้วย ¹⁰ เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของที่เราต้องการมาใส่เรือ ¹¹ ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปปลูกแฝดชื่อแคสเตอร์และพอลลัสซ์เป็นเครื่องหมาย ¹² พวกเราแวะที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน ¹³ เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรย์อุม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองปัทโมลี ¹⁴ เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม ¹⁵ ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรม ได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอัสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น

เปาโลที่กรุงโรม

¹⁶ ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อย ได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้ ¹⁷ ต่อมาครั้นล่องไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม ¹⁸ ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงคฺจะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย ¹⁹ แต่ว่าเมื่อพวกยิหวุ่ดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า ²⁰ เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกสามโซ่ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล □ ²¹ เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า □พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหาว่าพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่ ²² แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารภว่าจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบ ว่า พวกที่ถือสิทธิ์นี้ถูกติเตียนทุกแห่ง □ ²³ เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเฝ้าอันมากก็พากันมาหาซึ่งที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ ²⁴ คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ

²⁵ และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า □พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว ²⁶ ว่า □จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเขาคงจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต ²⁷ เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เลื้อยหาเหตุถึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรกว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย □ ²⁸ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของ

พระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย□ ²⁹ เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่ ³⁰ เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่าหน้า และได้อ้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน ³¹ ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือโรม

จดหมายของเปาโล อาจเขียนขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้ 1 และ 2 เธสะโลนิกา 1 และ 2 โครินธ์ กาลาเทีย โรม ฟิเลโมน โคโลสี เอเฟซัส ฟลิปปี 1 ทิโมธี ทิตัส และ 2 ทิโมธี (เปาโลอาจเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูด้วย แม้หนังสือเล่มนั้น ไม่ได้บอกชื่อของผู้เขียนก็ตาม) แต่ในพระคัมภีร์ใหม่หนังสือเหล่านี้ไม่ได้เรียงตามลำดับนี้

เปาโล เกิดที่ เมือง ทาร์ซัส (ประเทศตุรกี) ท่าน ได้ เรียน ศาสนา ศาสตร์จาก อาจารย์ กามาลิเอล ที่ กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสเทเฟนถูกหินขว้างจนตาย เปาโล ได้ อยู่ที่นั่นด้วย เปาโล รับ เชื่อชนณะที่ท่านกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส ท่าน ได้ อยู่ที่ประเทศอาระเบียเป็นเวลา 3 ปี ท่านทำงานที่เมืองทาร์ซัสและได้กลายเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ในการประกาศแก่คนต่าง ชาติ เปาโลเคยนับถือศาสนายิว มีการศึกษาจากชาวกรีก (เป็นพวกแสวงหาความรู้) และ เป็นชนชาติโรมัน พระเจ้า ได้ทรงจัดเตรียมเปาโลไว้พร้อมสำหรับงานใหญ่ และการทุกขทรมานในชีวิตของท่าน

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโล ไปเยี่ยมเมืองโครินธ์ (ปีค.ศ. 57-58) ท่าน ได้เขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโรมัน และส่งคำคำนับมาจากอาควิลลาและปรัสซิลลา ซึ่งเปาโลเคยทำเค้นท์ด้วยกันกับเขา (รม 16:3-5; กจ 18:3) เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้หลังจากที่ท่าน ได้รับเงินถวายจากชาวโครินธ์ ซึ่งส่งไปถึงวิสุทธิชนที่แยกกันที่กรุงเยรูซาเล็ม (1 คร 16:1-3) และขณะที่ท่านกำลังจะส่งเงินถวายนี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (รม 15:25-27) ผู้ส่งจดหมายฉบับนี้อาจจะเป็นพอยเบซึ่งมาจากเคนเคเรียที่อยู่ใกล้เมืองโครินธ์ เปาโลมีแผนการที่จะเดินทางไปกรุงโรม (ซึ่งสมัยนั้นมีประชากรประมาณ 800,000 คน) และเห็นว่าท่าน ได้คำนับพวกคริสเตียนหลายคนโดยได้เอ่ยชื่อเป็นรายบุคคล แต่ให้สังเกตว่าเปาโลไม่ได้คำนับเปโตร ในบทที่ 16 เพราะว่าเปโตรไม่เคยไปกรุงโรม

หนังสือโรมเป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่เน้นถึงคำสอนหลักคือ ความบาป ความรอดโดยพระคุณ ความชอบธรรม ความรอดเป็นนิย และความมั่นใจในความรอด บทที่ 12-15 พูดถึงหน้าที่ของคริสเตียน และในบทที่ 16 เปาโลคำนับพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

เปาโลกระตือรือร้นที่จะประกาศในกรุงโรม

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับชาวประเสริฐของพระเจ้า² (คือชาวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์)³ เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง⁴ แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นแบ่งไว้ด้วยฤทธิ์อำนาจ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า⁵ โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆ เชื่อมฟั่งตามความเชื่อ นั้น⁶ รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย⁷ เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดั่งารอยู่กับพวกท่านเถิด⁸ ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก⁹ เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับ ใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่วางเว้น¹⁰ ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้ว ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสนไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้¹¹ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย¹² คือเพื่อข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย¹³ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายทราบ ว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วยเช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่นับบัดนี้ก็ยังมีเหตุขัดข้องอยู่)¹⁴ ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย¹⁵ ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ทั้งในกรุงโรมด้วย¹⁶ ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนี้เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พากย์ก่อน และพวกกรีกด้วย¹⁷ เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อสุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มิเชียนไว้แล้วว่า □คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ□

คนที่ได้รับความสว่างได้หันกลับไปสู่ความมืด

¹⁸ เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง

จักรวาลพิสูจน์ว่ามีพระผู้ทรงสร้างที่ทรงพระชนม์อยู่

¹⁹ เหตุว่าเท่าที่เขารู้จักพระเจ้า ได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว ²⁰ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือ ฤทธานุภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย ²¹ เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลาย ได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณ ไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจของเขาของเขาก็มืดมัวไป

ความเข้าใจได้กลับกลายเป็นมืดไป ทางของพระเจ้าได้เสียไป

²² เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป ²³ และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

พระเจ้าทรงมอบมนุษย์ไว้กับความบาป การนับถือรูปเคารพ รักร่วมเพศ และความเลวทราม

²⁴ เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติดุลามตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขากระทำการซึ่งน่าอัปยศทางกายต่อกัน ²⁵ เขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้เม้มสการและประณินปิตีสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสำเร็จเป็นนิรันดย์ เอเมน ²⁶ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันน่าอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป ²⁷ ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิง ให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเร่าร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา ²⁸ และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม ²⁹ พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พูตุนินทา ³⁰ ส่อเสียดเกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จ้องมอง อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ³¹ อปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา ³² แม้เขาจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

2

พระเจ้าจะทรงพิพากษาเราทุกคน

¹ เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา ² แต่เรารู้แน่ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง ³ โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ ⁴ หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่ ⁵ แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสำสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

ผู้ที่รักความชอบธรรม

⁶ พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควร แก่การกระทำของเขา ⁷ สำหรับคนที่พากเพียรทำความดี แสวงหาสง่าราศี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้ ⁸ แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาชญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่าน และไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม ⁹ ความทุกข์เวทนาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย ¹⁰ แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะเกิดแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย ¹¹ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย ¹² เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพิพากษาโดยไม่มีพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ ¹³ (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติและทำบาปนั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ไม่ แต่คนที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม ¹⁴ เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราช

บัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง¹⁵ คือแสดงให้เห็นการกระทำที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขาด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา)¹⁶ ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งที่ตามชาวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

พิธีเข้าสุหนัดและความชอบธรรมแต่ภายนอก

¹⁷ ดูเถิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และฟังพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นอวด¹⁸ และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ¹⁹ และท่านมั่นใจว่าท่านเป็นผู้สูงคนตามอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด²⁰ เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น²¹ ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่า ไม่ควรสักทรมณ์ ตัวท่านเองสักหรือเปล่า²² ท่านผู้ที่สอนว่า ไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า²³ ท่านผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการละเมิดพระราชบัญญัติหรือเปล่า²⁴ เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า □ คนต่างชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้าก็เพราะท่านทั้งหลาย □²⁵ ถ้าท่านรักษาพระราชบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัดก็เป็นประโยชน์จริง แต่ที่ท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสุหนัดนั้นก็เหมือนกันว่าไม่ได้เข้าเลย²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัดยังรักษาความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เขา ไม่ได้เข้าสุหนัดนั้นจะถือเหมือนกันว่าเขาได้เข้าสุหนัดแล้ว ไม่ใช่หรือ²⁷ และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสุหนัดซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ได้ทำตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสุหนัดแล้ว แต่ยังไม่ละเมิดพระราชบัญญัตินั้น²⁸ เพราะว่ายิวแท้ มิใช่คนที่เป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัดแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น²⁹ คนที่เป็นยิวแท้คือคนที่เป็ยิวภายใน และการเข้าสุหนัดเท่านั้นเป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

3

พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระพรอันพิเศษแก่พวกยิว

¹ ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสุหนัดนั้นจะมีประโยชน์อะไร² มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระคำรัสของพระเจ้า³ ถึงแม้บางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ⁴ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพดุมสากข้อให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเกิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า □ เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระคำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อเขาวินิจฉัยพระองค์ □⁵ แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์) □⁶ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลก ได้อย่างไร⁷ เพราะถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้นเพราะเหตุความอสัตย์ของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้ว ทำไมเขายังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป⁸ และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น (ตามที่เรารู้ได้ถูกกล่าวร้ายและตามที่บางคนยืนยันว่าเราได้กล่าวอย่างนั้น) พระอาญาของคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

ทุกคนเป็นคนบาป

⁹ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน¹⁰ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า □ ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย¹¹ ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า¹² เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนที่ไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย¹³ ล้าคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปื้อนอยู่ เขาใช้สันของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย¹⁴ ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแช่งคำและคำข่มขืน¹⁵ เท้าของเขาว่องไวในการทำให้องเลือด¹⁶ ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์¹⁷ และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข¹⁸ ในแนวตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า □¹⁹ บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า²⁰ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า ได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเรารู้จักบาปได้

ความชอบธรรมโดยความเชื่อ

²¹ แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนายากรณีเป็นพยานอยู่

พระราชบัญญัติมันคงยังขึ้นด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์

²² คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าการทั้งหลายไม่ต่างกัน ²³ เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า ²⁴ แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว ²⁵ พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นทีลล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระหทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น ²⁶ และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรมและทรงโปรดให้ผู้เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย ²⁷ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติดีหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ ²⁸ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ ²⁹ หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย ³⁰ เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่มิได้เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อดุจกัน ³¹ ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

4

อับราฮัมผู้เป็นแบบอย่าง

¹ ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า

พระเจ้าไม่ทรงถือโทษบาปต่อคนชอบธรรม

² เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ³ ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน ⁴ ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ว่ากันว่าหนิจที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บำเหน็จนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ⁵ ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม ⁶ ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ ⁷ ว่า คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข ⁸ บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็คือเป็นสุข ⁹

ความรอดของอับราฮัมเป็นแบบอย่างแก่ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

⁹ ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หนัดพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มีได้เข้าสู่หนัดด้วย เพราะเรากล่าวไว้ว่า ¹⁰ เพราะความเชื่อขึ้นเองทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม ¹¹ แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หนัดแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หนัด มิใช่เมื่อท่านเข้าสู่หนัดแล้วแต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด ¹² และท่านได้เข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย ¹³ และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หนัด ที่มีได้เพียงแต่เข้าสู่หนัดเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด

เรารับเอาพระสัญญาโดยความเชื่อ

¹³ เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น ไม่ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ ¹⁴ เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร และพระสัญญาที่เป็นอันไร้ประโยชน์ ¹⁵ เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั้นก็ไม่มีการละเมิดพระราชบัญญัติ ¹⁶ ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว

แต่แก่นแท้ที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน¹⁷ (ตามที่มิเชียนไว้แล้วว่า □ เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย□) ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ยายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้เป็นให้เป็นขึ้น¹⁸ ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจยังได้เชื่อไว้ใจ ผู้ความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า □ เชื่อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น□¹⁹ และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็มิได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมีได้คิดว่าครุรรูปร่างขราห์เป็นหมัน²⁰ ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยังขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า²¹ ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้²² ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน²³ แต่คำว่า □ ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน□ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว²⁴ แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรมคือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารับขึ้นจากความตาย²⁵ คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

5

พระพรแห่งความชอบธรรม

¹ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา² โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในรั้วพระคุณที่เราขึ้นอยู่กับความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า³ ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าการทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน⁴ และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ⁵ และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หล่อหลอมเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว⁶ ขณะที่เรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม⁷ ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนอื่นก็ได้⁸ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา⁹ เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์¹⁰ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่¹¹ มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

ความผิดบาปโดยอาดัม ความชอบธรรมโดยพระคริสต์

¹² เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป¹³ (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามิบาป¹⁴ อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง¹⁵ แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก¹⁶ และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้นได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม¹⁷ เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะต้องชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์)¹⁸ ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการละเมิดของคนๆเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต¹⁹ เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนๆเดียวที่มีได้เชื้อฟงันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื้อฟงันนั้น²⁰ เมื่อมีพระราชบัญญัติทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั้นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น²¹ เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

6

การตายฝ่ายความบาป แต่มีชีวิตฝ่ายพระคริสต์

¹ ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ ² ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้ ³ ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์ ⁴ เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกขุดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระศรีมิต้องพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น ⁵ เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาจากพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย ⁶ เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของท่านได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป ⁷ เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป ⁸ แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย ⁹ เราทั้งหลายรู้อยู่ว่าพระคริสต์ที่ทรงถูกขุดให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ ¹⁰ ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปคนเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

ทาสแห่งความชอบธรรม

¹¹ เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹² เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น ¹³ อวยภักดิ์ของของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่งกายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่ขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า ¹⁴ เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ ¹⁵ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁶ ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม ¹⁷ แต่งของชอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน ¹⁸ เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม ¹⁹ ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุนี้เองของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและความชั่วช้าของข้าพเจ้า บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์นั้น ²⁰ เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน ²¹ ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละหาย ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย ²² แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ ²³ เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

7

การยอมตามพระคริสต์อย่างไม่มีเงื่อนไข

¹ ที่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น ² เพราะว่า ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามภรรยา ³ ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าผิดประเพณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม้นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็หาผิดประเพณีไม่ ⁴ เช่นนั้นแหละ ที่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า ⁵ เพราะว่าเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย ⁶ แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติดตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

พระราชบัญญัติข้าพเจ้าทุกคนต้องการความรอด

⁷ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติได้ห้ามว่า อย่าโลภ ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลภ ⁸ แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ตื้นหาชั่วท ก่อให้เกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว ⁹ เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้า ดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย ¹⁰ พระ บัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย ¹¹ เพราะว่าบาปได้ถือเอา พระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น ¹² เหตุฉะนั้นพระ ราชนบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี ¹³ ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้า ต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้า ต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก ¹⁴ เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ได้ บาป

การต่อสู้กันระหว่างฝ่ายเนื้อหนังกับฝ่ายจิตวิญญาณ

¹⁵ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่ กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ¹⁶ เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ¹⁷ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็น ผู้ทำ ¹⁸ ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะ ว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ ¹⁹ ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้า ปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ ²⁰ ถ้าแม้ข้าพเจ้า ยังทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็น ผู้กระทำ ²¹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็บังเกิด อยู่ในตัวข้าพเจ้า ²² เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า ²³ แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำ ให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้วงคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ²⁴ โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อใจจริง ใครจะช่วย ข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้ ²⁵ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์ พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนัง ข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

8

ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

¹ เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ ตามฝ่ายพระวิญญาณ ² เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎ แห่งบาปและความตาย ³ เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้า ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษ บาปที่อยู่ในเนื้อหนัง ⁴ เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่าย เนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

อยู่ฝ่ายพระวิญญาณหรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

⁵ เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปิกใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่าย พระวิญญาณก็ปิกใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ ⁶ ด้วยว่าซึ่งปิกใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และ ซึ่งปิกใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข ⁷ เหตุว่าใจซึ่งปิกอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้วงคับพระราชบัญญัติของพระเจ้า ไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้วงคับพระราชบัญญัตินั้น ไม่ได้ ⁸ เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้านี้หาได้ ⁹ ถ้าพระวิญญาณของ พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ ¹⁰ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม ¹¹ แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็น ขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณ ของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย ¹² ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มิใช่เป็น

หนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง¹³ เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้

ผู้เชื่อเป็นผู้รับมรดกร่วมกันกับพระคริสต์

¹⁴ ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคณะหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า¹⁵ เหตุที่ท่านไม่ได้รับในสืดย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า อับบา คือพระบิดา¹⁶ พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า¹⁷ และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็คือทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สืบทอดด้วยกันกับพระองค์ด้วย

ร่างกายที่ตายได้รอคอยสง่าราศีแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตาย

¹⁸ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย¹⁹ ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ²⁰ เพราะว่าสรรพสิ่งที่เหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ²¹ ว่าสรรพสิ่งที่เหล่านั้นจะได้ออกจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย²² เรารู้ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและพลญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้²³ และไม่ใช้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้²⁴ เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น²⁵ แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอธิษฐานเพื่อเราด้วยกันกับเรา

²⁶ พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้²⁷ และพระองค์ ผู้ทรงตรวค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

ทรงเรียก ทรงประทานความรอด ทรงให้เป็นคนชอบธรรม ทรงประทานสง่าราศี

²⁸ เรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์²⁹ เพราะว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก³⁰ ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้แล้ว พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย³¹ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา³² พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ³³ ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว³⁴ ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

ผู้เชื่อได้รับความรอดนิรันดร์

³⁵ แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์หรือการขมเหง หรือการก่นดราอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกไฟไหม้ หรือการถูกคมดาบหรือ³⁶ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับเขเอาไปฆ่า³⁷ แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย³⁸ เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิเดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งมีในภายหน้า³⁹ หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอันใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ต่อพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเราได้

9

ความหวังโยของเปาโลที่มีต่อชาติอิสราเอล

¹ ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย ² ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด ³ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง ⁴ พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสงสารดีและบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ⁵ ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิตย์ เอเมน

มิใช่ชาวยิวจะอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณทุกคน

⁶ แต่มิใช่ว่าพระวจนะของพระเจ้าได้รัประโยชน์ไป เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแท้ทุกคนไม่ ⁷ และมีไว้ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า ☐ เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค ⁸ คือว่าเขาเหล่านั้นที่เป็นบุตรตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระสัญญาอันจึงจะนับเป็นเชื้อสายได้ ⁹ เพราะพระวจนะแห่งพระสัญญาไม่ว่าดังนี้ ☐ คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย ☐

พระเจ้าทรงเลือกยาโคบ

¹⁰ และมีใช้ท่านนั้น แต่ท่านางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา ¹¹ (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำการชั่ว เพื่อพระดำริของพระเจ้า ในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่ตามการกระทำ แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก) ¹² พระองค์จึงตรัสแกนางนั้นว่า ☐ พี่จะปรนนิบัติน้อง ☐ ¹³ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ☐ เราก็ยังรักษาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว ☐ ¹⁴ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอภัยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁵ เพราะพระองค์รักกับโมเสสว่า ☐ เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราจะกรุณาผู้หนึ่ง และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราจะเมตตาผู้หนึ่ง ☐ ¹⁶ เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการทะเยอทะยานของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา ¹⁷ เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ☐ เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธิ์านุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก ☐ ¹⁸ เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระกรุณาผู้หนึ่ง และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรงให้ผู้หนึ่งมีใจแข็งกระด้าง ¹⁹ แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ☐ ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขึ้นพระทัยของพระองค์ได้ ☐ ²⁰ โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะได้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า ☐ ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม ☐ ²¹ ส่วนช่างขึ้นหม้อไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก่อนเดี๋ยวก่อนมาเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ ²² แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงดัดสันพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพิณาศ ²³ เพื่อจะได้ทรงสำแดงสงสารดีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็ภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสงสารดี ²⁴ คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย

มิชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่ที่จะได้รับความรอด

²⁵ ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โยเซฟว่า ☐ เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่ ²⁶ และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า ☐ เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา ☐ ในที่นั้นเองเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ☐ ²⁷ และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า ☐ แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด ²⁸ ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะวาทะของผู้เป็นเจ้านะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้ ☐ ²⁹ และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า ☐ ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธา มิได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง เราจะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์ ☐ ³⁰ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าจะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ฝ่าฝืนความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ ³¹ แต่พวกอิสราเอลซึ่งฝ่าฝืนพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น ³² เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้แสวงหาโดยความเชื่อ แต่แสวงหาโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก้อนหินที่ใส่สะดุนั้น ³³ ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า

จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย□

10

ชนชาติอิสราเอลไม่รู้จักความชอบธรรม

¹ ฟ้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด ² ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่ ³ เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่สุดสาหัสจะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า ⁴ เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม ⁵ โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า □คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิตโดยการประพฤติ□

ความรอดที่ทรงให้แก่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระคริสต์

⁶ แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนั้นว่า □อย่านึกในใจของตัวว่า ใครจะขึ้น ไปบนสวรรค์□ (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน□ ⁷ หรือ □ใครจะลงไปยังที่ลึก□ (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก□ ⁸ แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า □ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน□ คือคำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น ⁹ คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชดเชยพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ¹⁰ ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด ¹¹ เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า □ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย□ ¹² เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ ¹³ เพราะว่า □ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด□

ความสำคัญของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

¹⁴ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อะไรอย่างไรได้ ¹⁵ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มิคาเขียนไว้แล้วว่า □เท้าของคนที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด□ ¹⁶ แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า □พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย□ ¹⁷ ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า ¹⁸ ข้าพเจ้าถามว่า □เขาทั้งหลาย ไม่ได้ยินหรือ□ เขาได้ยินแล้วจริงๆ □เสียงของพวกเขากระจ่ายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ□ ¹⁹ ข้าพเจ้าจึงถามว่า □พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ□ ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า □เราจะให้เจ้าทั้งหลายอย่าผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะใช้โสมเจ้าด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง□ ²⁰ แล้วอิสยาห์ก็กล่าวไว้ว่า □คนเหล่านั้นที่มิได้แสวงหาเรา ได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่ไม่ได้ถามหาเรา□ ²¹ แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า □เรายื่นมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อ□

11

ชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่จะได้รับความรอด

¹ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า □พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ□ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน ² พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า □พระองค์เจ้าข้า พวกเราได้ข้าพเจ้ามาทูลพยากรณ์ของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์เขาก็ได้ชุดหาลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์□ ⁴ แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ □เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้คุกเขาลงต่อรูปพระบาอัล□ ⁵ เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมิมีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ ⁶ แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการกระทำไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

ข่าวประเสริฐได้ไปยังคนต่างชาติ

⁷ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ นั้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มิได้แข่งกระด้างไป ⁸ (ตามที่มิคาเขียนไว้แล้วว่า พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อฟัง ชิม ประทานตาที่มองเห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้ ⁹ ดาวิดทรงกล่าวว่า ขอให้อิสราเอลของเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา ¹⁰ ขอให้ตาของเขาปิดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขาอ้อมคอหมดลอดไป ¹¹ ข้าพเจ้าจึงถามว่า พวกอิสราเอลสะดุดจนหนักลุ่มทีเดียวหรือ? ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น ¹² แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะยิ่งบริบูรณ์มากยิ่งขึ้น

คนต่างชาติควรที่จะรับฟังคำเตือนนั้น

¹³ แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า

ชาวอิสราเอลจะได้กลับคืนดีกับพระเจ้าอีก

¹⁴ เพื่อด้วยวิธีใดก็ตาม ข้าพเจ้าจะได้นำใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้รู้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขาหลุดได้บ้าง ¹⁵ เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกันว่าเราได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่ ¹⁶ เพราะถ้าแบ่งก่อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอังกิบริสุทธิด้วย และถ้าแรกบริสุทธิ์ ก็ทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย ¹⁷ แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้ท่านเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ ¹⁸ ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่อย่าท่านอวดดี iva ท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน ¹⁹ ท่านอาจจะแย้งว่า กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ออกกิ่งข้าพเจ้า ²⁰ ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว ²¹ เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน ²² เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย ²³ ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีก ²⁴ เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ²⁵ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายเวลาในข้อความลึกซึ้งนี้ เกือบกว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข่งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน ²⁶ และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มิคาเขียนไว้แล้วว่า พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ ²⁷ นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเรา ²⁸ ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าว่าตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา ²⁹ เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้ ³⁰ ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นฉันใด ³¹ บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มิได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น ³² เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน ³³ โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ ³⁴ เพราะว่า ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์ ³⁵ หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา ³⁶ เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

12

ร่างกายของคริสเตียนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

¹ พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นเพื่อพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย ² อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ยอมรับพระทัย และอะไรดีที่ยอดเยียม

คริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะของร่างกายเดียวกัน

³ ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ออกสมมุติกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน ⁴ เพราะว่าในร่างกายอันเดียวนั้นเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด ⁵ พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น ⁶ และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ ⁷ ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน ⁸ ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจจาคก็จงให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตาก็จงแสดงด้วยใจยินดี

คริสเตียนมีความรักและสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

⁹ จงให้ความรักปราชญ์จากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี ¹⁰ จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกิดริตแค้นและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว ¹¹ อย่าเกลียดชังในการงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹² จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงจะมีใจเข้มแข็งในอิสรฐาน ¹³ จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขาขัดสน จงมีน้ำใจอภัยข้อยไมตรี ¹⁴ จงอวยพรแก่คนที่ชังแค้นท่าน จงอวยพร อย่าแช่งต่ําเลย ¹⁵ จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ ¹⁶ จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด

การปฏิบัติต่อบุคคลภายนอก

¹⁷ อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย □ แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง □ ¹⁸ ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน ¹⁹ ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □ การแค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง □ ²⁰ เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสมถานที่ลูกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา □ ²¹ อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

13

คริสเตียนจงยอมอยู่ใต้การปกครองของผู้มีอำนาจ

¹ ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น ² เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขืนอำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะนำพระอาชญาตามสุดเอง ³ เพราะว่าผู้ครอบครองนั้น ไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จงประพฤติแต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น ⁴ เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำการชั่วก็จงกลัวเกิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว ⁵ เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย ⁶ เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียสละสาธยายด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่ ⁷ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาคควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น

□เราจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง □ ได้อย่างไร

⁸ อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ⁹ พระบัญญัติกล่าวว่า □ อย่าล่วงประเวณี □ อย่าฆ่าคน □ อย่าลักทรัพย์ □ อย่าเป็นพยานเท็จ □ อย่าโลภ □ ทั้งพระบัญญัติอื่นๆก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ □ ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง □ ¹⁰ ความรัก ไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ¹¹ นอกจากนี้ท่านควรระวังกล่าวสมมุติว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เราคควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เรাজรอดนั้น ใกล้กว่าเวลาที่เราได้เริ่มเชื่อนั้น ¹² กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง ¹³ เราจงดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงเสเพลสุราเมามาย มิใช่หยาบ โหล่นลามก มิใช่ชั่วร้ายชกกัน ¹⁴ แต่ท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บาเรอเนื้อหนัง เพื่อจะใหสำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนังนั้น

14

ความรักของคริสเตียนคือต้องยอมทนต่อผู้ที่มีธรรมเนียมต่างกัน

1 ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น
2 คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น 3 อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว 4 ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มลงก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้ 5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความสนใจในความคิดเห็นของตนเถิด 6 ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่มิถือวันก็มิถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มิได้กินก็มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังชอบพระคุณพระเจ้า 7 เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว 8 ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้น ไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า 9 เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น 10 แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ 11 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า บอองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า บอเรามีชีวิตอยู่ขึ้นใด เขาว่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และล้นทุกลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า 12 ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

เพราะเห็นแก่ความรักคริสเตียนจึงยอมชนตนเอง

13 ดังนั้นเราอยากกล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดวก หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง 14 ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็นมลทินสำหรับคนนั้น 15 แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย 16 ฉะนั้นอย่าให้การติของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้ 17 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้น ไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญูณบริสุทธิ 18 ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นเพื่อพอพระทัยพระเจ้า และเป็นเพื่อพอใจของมนุษย์ด้วย 19 เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน 20 อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีผลผิดด้วย 21 เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง 22 ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็มีความสุข 23 แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะเขามิได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

15

จงอดทนในการประพฤติต่อพี่น้องที่อ่อนในความเชื่อ

1 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจงอดทนในข้อเคร่งขรึมๆของคนที่อ่อนในความเชื่อ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง 2 เราทุกคนจงกระทำเพื่อเพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนับประโยชน์และความเจริญมาให้เขา 3 เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า บอพิทูยาเยห์ของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์

คริสเตียนจงยอมรับซึ่งกันและกัน

4 เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความเพียรและความพอใจด้วยพระคัมภีร์ 5 ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความซื่อตรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์ 6 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 7 เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า 8 บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระเยซูคริสต์ได้

ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หนัดในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย⁹ และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์□¹⁰ และมีคำกล่าวอีกว่า □ ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์□¹¹ แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า □ ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์□¹² และอิสยาห์กล่าวอีกว่า □ ปรากฏแห่งเจสซียะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์□¹³ ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁴ ที่นี่เองทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย

การรับใช้ของเปาโลและแผนการเดินทาง

¹⁵ แต่ที่นี่เองทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า¹⁶ เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ขอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁷ เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะอวดได้ฝ่ายพระราชกิจของพระเจ้า¹⁸ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง¹⁹ คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถาวร ตั้งแตกรุงเยรูซาเล็มอ้อม ไปยังเมืองอิลลิริคม²⁰ อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว²¹ ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า □ คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ□²² นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน²³ แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแคว้นเหล่านั้นต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน²⁴ เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้อาท่านไปตามทาง²⁵ ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน²⁶ เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซีโดเนียและแคว้นอาคาเซียเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม²⁷ พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆ และพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง²⁸ เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลหานั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น²⁹ และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์³⁰ ที่นี่เองทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า และโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร่อนรนเพื่อข้าพเจ้า³¹ เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของวิสุทธิชน³² เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามขอบพระทัยพระเจ้า ด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน³³ บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

16

การทักทายต่อเพื่อนคริสเตียนที่รักยิ่ง

¹ ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบีผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย² ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก่วิสุทธิชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งทั้งที่ต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย³ ขอฝากความคิดถึงมายังปรัสสิลลาและอาควิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์⁴ ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย⁵ และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขาด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นอาคาเซีย⁶ ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ติดตามทำงานหนักเพื่อเราทั้งหลาย⁷ ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูนิธัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และได้ถูกจองจำร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่อัครสาวก ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อน

ข้าพเจ้าด้วย 8 ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า 9 ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์ และมายังสทาควิสที่รักของข้าพเจ้า 10 ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปิลเลสผู้เป็นพี่พวพระทัยของพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาร์สโทูลัส 11 ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนารซิสสที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า 12 ขอฝากความคิดถึงมายังดรีเฟนาและดรีโฟซาผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอรซิสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า 13 ขอฝากความคิดถึงมายังรุสผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย 14 ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทัส พลโกน เฮอร์เมส ปิโตรบัส เฮอร์มาส และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น 15 ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย และเนเรอัสกับน้องสาวของเขาและโอลิมปัสกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น 16 จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย 17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตผู้คนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมตตาจากคนเหล่านั้น 18 เพราะว่าคนเหล่านั้น ไม่ได้ปรณินัติพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรณินัติท้องของตัวเอง และได้ล่อลวงคนเชื่อให้หลงด้วยคำตักคำอื้อฉาว 19 การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว 20 ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบชาดานให้ยับยั้งลงได้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน 21 ที่โมริผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูซิอัส ยาโสน และโสสิปาเทอรร บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 22 ข้าพเจ้าเทอโรทีอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า 23 กายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสทัสสมุหนายกของเมือง และควารทัสซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 24 ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน 25 บัดนี้จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกซึ้งซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก 26 แต่มานบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสนาดาวพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรงบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออกให้ประชาชาติทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ 27 โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีมิแด่พระเจ้าผู้ทรงสรรพคุณแต่องค์เดียว สิบๆ ไปเป็นนิดย เอเมน [เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโครินธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 โครินธ์

เปาโลได้ประกาศที่เมืองโครินธ์เป็นเวลา 18 เดือน และได้ตั้งคริสตจักรที่นั่น ท่านได้ไปเยี่ยมพวกเขา ๒ ครั้งที่สาม (2 คร 13:1) เปาโลได้เขียนหนังสือ 1 โครินธ์จากเมืองเอเฟซัสในต้นปีค.ศ. ๕7 ก่อนเทศกาลเพ็นเทคอสต์ (1 คร 16:8)

เมืองโครินธ์อยู่ทางทิศตะวันตกจากกรุงเอเธนส์ประมาณ 80 กิโลเมตร ในสมัยเปาโล เมืองโครินธ์มีพลเมืองประมาณ 400,000 คน และเป็นเมืองอันดับที่ 4 ในอาณาจักรโรมันและเป็นศูนย์กลางสำหรับการนมัสการรูปเคารพ หลังจากที่เขาไปตั้งคริสตจักรที่ เมืองโครินธ์แล้ว ท่านได้ไปอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 2 หรือ 3 ปี

ขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเอเฟซัส มีผู้อุปถัมภ์คนจากคริสตจักรเมืองโครินธ์ได้ไปหาท่าน และเล่าให้ท่านฟังถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

จดหมายฉบับนี้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับปัญหาในชีวิตคริสเตียนและปัญหาในคริสตจักรท้องถิ่นคือ การแตกแยกกัน การฟ้องกันที่ศาล การรับประทานที่ถวายแก่รูปเคารพแล้ว การรับพิธีศีลมหาสนิท ผู้สอนเท็จ การสมรสและการหย่าร้างกัน การพูดภาษาต่างๆและการเป็นขึ้นมาจากความตาย

จดหมายฉบับนี้มีสาระที่สำคัญ 3 ประการคือ คำสอนว่าพระคริสต์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2:9-14) คำสอนเกี่ยวกับความรัก (13) และคำสอนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (15)

ผู้รับใช้ที่ได้รับการแยกตั้งไว้ และบุตรของพระเจ้าเป็นนิรันดร์

1 เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา 2 เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราและของเข 3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์ 5 เพราะท่านทั้งหลายพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์ คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง 6 ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว 7 เพื่อที่ท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา 8 พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา 9 พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา

การแตกแยกในคริสตจักร

10 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่มี การแตกแยกกันระหว่างพวกท่าน แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิดและตัดสินใจอย่างเดียวกัน 11 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า เกิดมีการทุ่มเถียงกัน ในระหว่างพวกท่าน 12 ข้าพเจ้าจึงหมายความว่าพวกท่านต่างก็กล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคลฟาส หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์ 13 พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ 14 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสต์ปัสและกายอัส 15 ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง 16 ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเทฟาโนสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีใครได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง 17 เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มิใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า

18 คนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษาเห็นว่า การประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า 19 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เขาใจสูงล้ำ ไปด้วย 20 คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บันชิตอยู่ที่ไหน นักโง่ปัญญาแห่งยุคนี้ อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โง่เขลาไปแล้วหรือ 21 เพราะตามเรื่องที่เป็นพระ

สติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาไม่ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลานั้น ²² ด้วยว่าพวกยิวเรียกร้องหมายสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา ²³ แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ ²⁴ แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธิ์านุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า ²⁵ เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์ ²⁶ พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนในโลกนิยมนว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง ²⁷ แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย ²⁸ พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้ว ²⁹ เพื่อมิให้เนื้อหนังใดอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ ³⁰ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย ³¹ เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า □ให้ผู้โง่เขลา อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า□

2

การเทศนาเป็นมาโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹ พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันโง่เขลาหรือด้วยสติปัญญา ² เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน ³ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก ⁴ คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ ⁵ เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ⁶ เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ ซึ่งจะเสื่อมสูญไป ⁷ แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้ นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา ⁸ ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆ ในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมิได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน

พระคำรัสของพระเจ้ามาจากพระองค์โดยตรง

⁹ ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า □สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยมิได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์□ ¹⁰ พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า ¹¹ อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้หนึ่งเองนั้นใด พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้านั้น ¹² เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา ¹³ คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงส่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบกับที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ ¹⁴ แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ ¹⁵ แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้ ¹⁶ เพราะว่า □ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้□ แต่เราก็มิพระทัยของพระคริสต์

3

การยอมอยู่ฝ่ายเนื้อหนังเป็นภัยต่อจิตวิญญาณ

¹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์ ² ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยนมอันมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่ามีเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ ³ ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยังโง่เขลา ท่านได้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้ดำเนินตามมนุษย์สามัญนอกหรือ ⁴ เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า □ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล□ และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า □ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอโพลโล□ ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีหน้าที่ต่างกันก็เป็นผู้ทำการร่วมกัน

⁵ เปาโลคือผู้ใด อพอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน ⁶ ข้าพเจ้าได้ปลูก อพอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต ⁷ เพราะฉะนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ ⁸ ดังนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้ ⁹ เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไรนาของพระเจ้า และเป็นเด็กของพระเจ้า

พระคริสต์เป็นรากฐานเดียว

¹⁰ โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้ตัวเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร ¹¹ เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ ¹² แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง

ทรงทดลองการของเราทุกคน

¹³ การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ¹⁴ ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ¹⁵ ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอดแต่เหมือนดังรอดจากไฟ

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระเจ้า

¹⁶ ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือที่ท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน ¹⁷ ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

การตกเตือนเกี่ยวกับการโอ้อวด

¹⁸ อย่าให้ผู้ใดหลงกลตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่งจึงจะเป็นคนมีปัญญาได้ ¹⁹ เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า □ พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง □ ²⁰ และยังมีอีกว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ □ ²¹ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดโดยกمنุษย์ขึ้นอวดด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย ²² จะเป็นเปาโล อพอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย ²³ และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

4

หน้าที่รับผิดชอบของผู้อารักขาต่อพระเจ้า

¹ ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสังสฤษดิ์ของพระเจ้า ² ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่ดีต่อทุกคน ³ สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็ได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า ⁴ เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดฐานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ⁵ เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วยเมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า ⁶ พี่น้องทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบกับตัวข้าพเจ้าและอพอลโล ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบของเรามีให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว มิให้ยกคนหนึ่งคนใดชมผู้อื่น ⁷ ผู้ใดกล่าวกระทำที่ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุใดท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย ⁸ ท่านทั้งหลายอิมหน่าแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือนกษัตริย์โดยไม่มีเราาร่วมด้วยแล้วหนอ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงๆเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน

สิ่งที่อัครสาวกและผู้นำคริสเตียนต้องเสียดสละ

⁹ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครสาวกไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือทั้งทุตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง ¹⁰ เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เราทั้งหลายมีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมี

กำลังมาก ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอัปยศ ¹¹ จนถึงเวลานี้เราก็กังหนัดและกระหาย เปล่อยเปล่าและถูกโหมยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลังแห่ง ¹² เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกตำราเราก็อยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็กังหนัด ¹³ เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็กังหนัด เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราศีของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้ ¹⁴ ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า ¹⁵ เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครูสักหมื่นคนแต่ท่านจะมีบิดาหลายคนก็หาไม่ได้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข่าวประเสริฐ ¹⁶ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า ¹⁷ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธีลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร ¹⁸ แต่บางคนทำพองร้าวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน ¹⁹ แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหวังดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ไม่ชอบเหล่านั้นแต่จะหวังดูฤทธิ์อำนาจของเขา ²⁰ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่เรื่องขอคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช ²¹ ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ

5

การตัดสินลงโทษการล่วงประเวณี

¹ มีข่าวลือว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้นถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้เอารักขาของบิดามาเป็นรักขาของตน ² และพวกท่านยังพองแค้นที่จะเป็นทุกข์เป็นร^อน ที่จะตัดสินคนที่กระทำผิดเช่นนี้ออกเสียจากพวกท่าน ³ แม้ว่าตัวข้าพเจ้า ไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย ⁴ ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁵ พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเจ้า

ความบาปที่ไม่ได้รับการเตือนสติ ก็แพร่ขยายไปเหมือนเชื้อ

⁶ การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ได้เลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แปดสิบพุ่ทั้งก่อน ⁷ ดังนั้นจงชำระเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแปดสิบก่อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสก้าของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว ⁸ เหตุฉะนั้นให้เรากลับปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่าหรือด้วยเชื้อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง ⁹ ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่าอย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี ¹⁰ แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียวเพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้

เราควรแยกตัวจากพี่น้องคริสเตียนที่กำลังดำรงชีวิตอยู่ในความบาป

¹¹ แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่าถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย ¹² ไม่ใช้หน้าทีของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ ¹³ ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด

6

คริสเตียนไม่ควรจะเป็นความกันต่อหน้าคนไม่เชื่อ

¹ ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ไปว่าต่อหน้าผู้สุทธิน ² ท่านไม่รู้หรือว่าผู้สุทธิจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่สมควรจะพิพากษาคำความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ ³ ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาคัดสินความเรื่องของชีวิตนี้ ⁴ ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะต้องคนที่คริสต์จักรนับถือเล็กน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ ⁵ ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นก็เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง ⁶ แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ ⁷ เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกัน บัดนี้ท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง ⁸ แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง

ชีวิตเดิมก่อนถูกแยกตั้งไว้ และได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ

⁹ ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดัวเมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เปิ่นกะเทย ¹⁰ คนชโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนเถือโก่ง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก ¹¹ แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า ¹² ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย

จงหนีจากการล่วงประเวณี

¹³ อาหารมิใช่สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งท้องและอาหารสิ้นสูญไป แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามิใช่สำหรับร่างกาย ¹⁴ พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย ¹⁵ ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁶ ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า □เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน□ ¹⁷ แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ ¹⁸ จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกกาย แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁹ ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง ²⁰ พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า

7

คำแนะนำสำหรับคู่สมรสของคริสเตียน

¹ แล้วเรื่องที่พวกท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว ² แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตนและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน ³ สามีพึงประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยาก็พึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน ⁴ ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา ท่านเองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี ⁵ อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ขาดานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้ ⁶ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นโดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา ⁷ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างหนึ่ง และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น ⁸ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกแม่เฒ่าว่า การที่เขากจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว ⁹ แต่ถ้าเขาขังใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามิไจเร่าร้อนด้วยกามราคะ ¹⁰ ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี ¹¹ แต่ท่านนางทั้งสามไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมากินดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย

คำแนะนำสำหรับคริสเตียนที่สามีหรือภรรยายังไม่เชื่อในพระเจ้า

¹² ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่นท่านออกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ต้องหย่านาง ¹³ ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง สามีก็ไม่ต้องหย่าสามีนั้นเลย ¹⁴ ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้น ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยาและภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นกับบริสุทธิ์ ¹⁵ แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนั้นไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ ¹⁶ โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ไฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่

จงพอใจในฐานะที่เป็นอยู่

¹⁷ แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดังนี้ ¹⁸ มีชายคนใดที่พระเจ้า

ทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสุหนัดแล้วหรือ อย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัด หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขามิได้เข้าสุหนัดหรือ อย่าให้เขาเข้าสุหนัดเลย ¹⁹ การเข้าสุหนัดไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสุหนัดไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาศรัยบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ ²⁰ ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น ²¹ พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ตัว ²² เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชนคนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ²³ พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย ²⁴ พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น

คำแนะนำสำหรับหญิงสาวพรหมจารีและหญิงม่าย

²⁵ แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอกออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้ ²⁶ ฉะนั้นเพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เดิมนั้น ²⁷ ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะหย่าภรรยาเลย ท่านหย่าจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย ²⁸ ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีผิด แต่คนที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น ²⁹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่ายุคนี้ก็สั้นมากแล้ว ดังนั้นไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา ³⁰ และให้คนที่เคร่าโสภเป็นเหมือนกับมิได้เคร่าโสภ และผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ซื้อก็ได้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย ³¹ และคนที่ใช้ของโลกนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่วงไป ³² ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสับสนวุ่นวายฝ่ายคนที่ไม่มีภรรยาก็สับสนวุ่นวายในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นพิพของพระผู้เป็นเจ้า ³³ แต่คนที่มีภรรยาแล้วก็สับสนวุ่นวายในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของภรรยา ³⁴ มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สับสนวุ่นวายในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สับสนวุ่นวายในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของสามี ³⁵ ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ก็เป็นประโยชน์ของท่าน มิใช่จะเอาบังบาตรสองท่าน แต่เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย ³⁶ แต่ถ้าชายใดคิดว่าเขาปฏิบัติต่อสาวพรหมจารีของเขาอย่างสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมิอายผ่านวัยหนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งก็ให้เขาทำตามปรารถนา จงให้เขาแต่งงานเสีย เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด ³⁷ แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่และเห็นว่า ไม่มีความจำเป็น แต่เขายังคับใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว ³⁸ เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้นแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า ³⁹ ตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย แต่ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ⁴⁰ แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้าก็เห็นว่างานอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิดว่าพระบัญชาของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

8

อาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ

¹ แล้วเรื่องของที่เขาบูชาแก่รูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้หนึ่งทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น ² ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้ ³ แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น ⁴ ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น เราารู้แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว ⁵ ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆ ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า □พระ□ (ก็เห็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก) ⁶ แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมาโดยพระองค์ ⁷ มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขาข้างอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน ⁸ อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราไม่ได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็ไม่ขาดอะไร ⁹ แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนอื่นอ่อนใจในความเชื่อหลงผิดไป ¹⁰ เพราะถ้า ผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้โอนกลายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่เข้มแข็งทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ ¹¹ โดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพิณาศไป ¹² เมื่อท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่

อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์¹³ เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป

9

เปาโลอ้างสิทธิของอัครสาวกที่เขาควรจะได้รับ

1 ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ 2 ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า 3 ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า 4 เราไม่มีสิทธิที่จะกินและดื่มหรือ 5 เราไม่มีสิทธิที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆด้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดานางชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเศพาสหรือ 6 เฉพาะข้าพเจ้าและบาร์นาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิจะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น

7 ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมีได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์และมีได้กินนมของฝูงสัตว์นั้น 8 ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ 9 เพราะว่าในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า 10 ถ้าเราได้อาณาเขตกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ พระเจ้าทรงเป็นหัวหรือ 11 หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แท้จริงคำนั้นท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่ไถนาไถด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวดข้าวด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง 12 ถ้าเราได้หัวแห่งของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือ ที่เราจะเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน 13 ถ้าคนอื่นมีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกระนั้นเราก็มิได้ใช้สิทธินี้เลย แต่ยอมทนทุกขยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 14 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แทนบูชาก็รับส่วนแบ่งจากแทนบูชานั้น 15 ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น 16 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิเหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มิใช่เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าอุมตวยเสียคิดว่าจะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า 17 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะवादได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐวิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า 18 เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้นำเงิน แต่ถ้ากระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ 19 แล้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

เปาโลยอมทำทุกวิถีทางเพื่อจะนำจิตวิญญาณ

19 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น 20 ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น 21 ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) 22 ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง 23 ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น 24 ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ 25 ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำการอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย 26 ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าจึงแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกกลม 27 แต่ข้าพเจ้าเร่งรีบความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

10

การประพฤติของอิสราเอลเป็นเครื่องเตือนใจของคริสตจักร

1 พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อยู่ได้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน 2 ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน 3 และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน 4 และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลา นั่นคือพระคริสต์⁵ แต่ถึงกระนั้นก็มีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาสมตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร 6 แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เราใจโลภปรารถนาสิ่งที่จะเหมือนเขาเหล่านั้น 7 ท่านทั้งหลายอย่าบังเอิญรูปเคารพ เหมือนอย่างที่บางคนได้กระทำ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน 8 อย่าให้เรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน 9 อย่าให้เราลองดีพระคริสต์เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยชั่วร้าย 10 ท่านทั้งหลายอย่าบังเอิญเหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้บังเอิญ แล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์เทพธิดา 11 แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดท้ายของโลก 12 เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง 13 ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้ 14 พวกที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ 15 ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีความรู้ ท่านจงพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด

พิธีศีลระลึกมีไว้สำหรับผู้ที่ยึดมั่น

16 ถ้วยแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมนั้นซึ่งเรากินนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ 17 แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เรายังเป็นขนมปังก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน 18 จงพิจารณาดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนัง คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชาในนม¹⁹ใช่หรือ 19 ถ้อยคำนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ 20 แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปิศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมกับพวกปิศาจ 21 ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกปิศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกปิศาจด้วยก็ไม่ได้ 22 เราจะช่วยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิจฉารหรือ เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ

จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

23 ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น 24 อย่าให้ผิวดูเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น 25 ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ 26 เพราะว่า □ แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนี้เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า 27 ถ้าคนที่ไม่มี ความเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยง และท่านเต็มใจไป สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ 28 แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า □ ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว □ ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้นและเพราะเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย เพราะว่า □ แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า 29 ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนที่ยกนั้น ทำให้ใจสำนึกผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า 30 เพราะถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ ทำไมเขาเตือนข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้วเล่า 31 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า 32 อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป 33 เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

11

□ ขายเป็นศิระของหญิง□

1 ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์ 2 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษากฎที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน 3 แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศิระของชายทุกคน

และชายเป็นศีรษะของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต⁴ ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์โดยคลุมศีรษะอยู่ ก็ทำความอับยศแก่ศีรษะ⁵ แต่หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศีรษะ ก็ทำความอับยศแก่ศีรษะ เพราะเหมือนกับว่านางได้โคหมเสียแล้ว⁶ เพราะถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศีรษะ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศีรษะเสีย⁷ เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุมศีรษะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย⁸ เพราะว่าไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย⁹ และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย¹⁰ ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศีรษะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์¹¹ ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องพึ่งผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องพึ่งผู้ชาย¹² เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายอันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า¹³ ท่านทั้งหลายจงตัดสินใจเถิดว่าเป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศีรษะเมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า¹⁴ ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอับยศแล้ว¹⁵ แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแล้ว เพราะผมเป็นสิ่งที่ประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศีรษะ¹⁶ แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างนี้โต้แย้งนั้น

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁷ แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าขมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี¹⁸ ประการแรกข้าพเจ้าได้เห็นว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง¹⁹ เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น²⁰ เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้²¹ เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา²² อะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรื่องที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้าและทำให้คนที่ขัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้หมิ่นท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย²³ เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่เขาทรมานเยซูเจ้าเรา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง²⁴ ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า **จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นพิธีระลึกถึงเรา**²⁵ เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า **ถ้วยนี้คือพันธสัญญาของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นพิธีระลึกถึงเรา**²⁶ เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการว่าพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา²⁷ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁸ ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้²⁹ เพราะว่าการที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญา มาสู่ตนเอง เพราะมิได้พินิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้รับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร บ้างก็ป่วย บ้างก็ตาย

³⁰ ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก³¹ เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ³² แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงตีสอนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก³³ พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน³⁴ ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นนั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

12

ของประทานต่างๆฝ่ายจิตวิญญาณ

¹ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น² ท่านรู้แล้วว่าแต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบ ว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์⁴ แล้วของประทานนั้นก็มีต่างกัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน⁵ งานรับใช้ก็มีต่างกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน⁶ กิจกรรมมีต่างกัน แต่มีพระเจ้องค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน⁷ การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมิแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน⁸ ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้

คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณขององค์เดียวกัน⁹ และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณขององค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณขององค์เดียวกัน¹⁰ และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสิ่งเกิดวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาอื่นๆ ได้¹¹ สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณขององค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์

คริสเตียนเป็นอวัยวะต่างๆของกายเดียวกัน

12 ถึงกันนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น¹³ เพราะถ้าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติเป็นทาสหรือมีไท่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณขององค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณขององค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่¹⁴ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ¹⁵ ถ้าเท้าจะพูดว่า □เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น□ เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ¹⁶ และถ้าหูจะพูดว่า □เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น□ หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ¹⁷ ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน¹⁸ แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์¹⁹ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน²⁰ แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน²¹ และถ้าจะว่าแก้มือว่า □ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า□ ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก้มือว่า □ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า□ ก็ไม่ได้²² แต่ยิ่งกว่านั้นอวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่อนแอ เราก็คาดเสียไม่ได้²³ และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีเกียรติน้อย เราก็คงทำให้มีเกียรติยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่สำคัญนั้น เราก็คงทำให้สำคัญยิ่งขึ้น²⁴ เพราะว่าอวัยวะที่ต่ำแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่ยิ่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำด้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น²⁵ เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน²⁶ ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย²⁷ บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น²⁸ และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัครราชย์ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ²⁹ ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัศจรรย์หรือ³⁰ ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ³¹ แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

13

คุณความดีแห่งความรักของคริสเตียน

1 แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่ทาลังส่งเสียง² แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย³ แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้อาตมาข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่⁴ ความรักนั้นก่อทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิงฉ้อ ความรักไม่อดตัว ไม่หึงพ้อง⁵ ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด⁶ ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง⁷ ไม่แคะไต่คุ้ยเขี่ยความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง⁸ ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป⁹ เพราะที่เรารู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เรายพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง¹⁰ แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็เสื่อมสูญไป¹¹ เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใครครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย¹³ ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

14

จงแสวงหาของประทานที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น

¹ จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์ ² เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาต่าง ๆ ได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายจิตวิญญาณ ³ ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ ⁴ ฝ่ายคนที่พูดภาษาต่าง ๆ นั้นก็ทำให้นั่นเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น ⁵ ข้าพเจ้าใครให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาต่าง ๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่าง ๆ ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษาเหล่านั้นออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความจำเริญขึ้น ⁶ นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาต่าง ๆ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำวิจารณ์ หรือโดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน ⁷ แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังคงกระทำเสียง ได้ เช่นเป่หรือพินเขากู คำเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือดีดอะไร ⁸ เพราะถ้าแต่เสียงเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประชุมงานได้ ⁹ ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดเพ้อตามลมไป ¹⁰ ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มีภาษาใดที่ปราศจากเนื้อความ ¹¹ เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้น ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย ¹² เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอดสำหรักระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น ¹³ เหตุฉะนั้นให้คนที่พูดภาษาต่าง ๆ อธิษฐานว่า เขาจะสามารถแปลได้ด้วย ¹⁴ เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาต่าง ๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ ¹⁵ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณและจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย ¹⁶ มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่เฝ้าก็รู้ไม่ถึงจะว่า โอเอเมน เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด ¹⁷ แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไพเราะก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเริญขึ้น ¹⁸ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่าง ๆ มากกว่าท่านทั้งหลายอีก ¹⁹ แต่ไว้ในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาต่าง ๆ ²⁰ พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นอย่างเด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่ ²¹ ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนไว้แล้วว่า ป้องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างดาว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา □ ²² เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่าง ๆ จึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้น ไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว ²³ เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่าง ๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็มีเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคงไปแล้วหรือ ²⁴ แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขาสำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตนเอง ²⁵ ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าววว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน

ระเบียบในการประชุมนมัสการและการใช้ของประทาน

²⁶ พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำสั่งสอน ทุกคนก็พูดภาษาต่าง ๆ ทุกคนก็มีคำวิจารณ์ ทุกคนก็แปลข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น ²⁷ ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาต่าง ๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล ²⁸ แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆ ในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และพูดต่อพระเจ้า ²⁹ ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น ³⁰ ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่หนึ่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน ³¹ เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้รับความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ ³² วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นยอมอยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์ ³³ เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุข เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น

ให้ผู้หญิงนั่งในที่ประชุมและเรียนรู้จากสามีของตน

³⁴ จงให้พวกผู้หญิงนั่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชาเหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้ ³⁵ ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใด ก็ให้เขามาถามที่บ้าน เพราะว่าคนที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็นสิ่งที่น่าอาย ³⁶ อะไรกัน พระวจนะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือได้ประจักษ์มาถึงท่านแต่พวกเดียวหรือ ³⁷ ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขา

ยอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า³⁸ แต่ถ้าผู้ใดเฉยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเฉยเมยต่อไป³⁹ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาต่างๆก็อย่าห้ามเลย⁴⁰ แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้พี่น้องเรียบเรียงร้อย

15

ข้าพเจ้าประเสริฐแห่งการฟื้นฟูคนพระชนม์ของพระคริสต์นำมาซึ่งความรอด

¹ ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข้าพเจ้าผู้ประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่² และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์³ เรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้รับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ ในพระคัมภีร์⁴ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น⁵ พระองค์ทรงปรากฏแก่เปาโล แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคน⁶ ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว⁷ ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด⁸ ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอลดก่อนกำหนด⁹ เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครสาวก และไมสมควรจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครสาวก เพราะข้าพเจ้าได้ชมเห็นคริสตจักรของพระเจ้า¹⁰ แต่ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยยิ่งกว่าผู้อื่นก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้น มิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า¹¹ เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็คิด หรือพวกเขาก็คิด เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวมานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น¹² แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตาย ไม่มี¹³ แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงฟื้นขึ้นมาไม่¹⁴ ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงฟื้นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ที่ความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย¹⁵ และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ท่านตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา¹⁶ เพราะท่านตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา¹⁷ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังติดอยู่ในบาปของตน¹⁸ และคนที่ทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย¹⁹ ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็คือพวกที่นำสิ่งไร้ค่าที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

ลำดับการเป็นขึ้นมาจากตาย คือพระคริสต์ก่อน แล้วผู้เชื่อทั้งหลาย

²⁰ แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรก ในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปแล้วนั้น²¹ เพราะว่าความตายได้ปฏิบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉะนั้นใด การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้ปฏิบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉะนั้น²² เพราะว่าคนที่ทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมผู้หนึ่งใด คนทั้งปวงก็จะกลับมีชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ผู้หนึ่งนั้น²³ แต่ทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็ต่อคนที่ทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา²⁴ ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจทั้งหมดแล้ว²⁵ เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์²⁶ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย²⁷ เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่าก่อนองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์²⁸ เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง

การรับบัพติศมาก็ไร้ความหมาย ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย

²⁹ มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นมา เหตุใดจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า³⁰ และเหตุใดเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า³¹ ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน³² ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก ก็ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย³³ อย่างหลงเลย การคบกับคนช่วยยอมทำให้นิสัยที่ติดเสียไป³⁴ จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านั้นก็ให้ท่านมีความละอาย

สภาพรูปกายที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

³⁵ แต่บางคนจะถามว่า □คนตายจะเป็นขึ้นได้อย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมามีรูปกายเป็นอย่างไร□ ³⁶ ท่านคนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ ³⁷ เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นๆก็ได้ ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เห็นรูปร่างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น ³⁸ แต่พระเจ้าทรงประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน ³⁹ เพราะว่าเนื้อนั้น ไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง ⁴⁰ ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง ⁴¹ สง่าราศีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง แต่ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกับสง่าราศีของดาวดวงอื่นๆ ⁴² การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั่นก็เหมือนกัน สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นเป็นของที่จะเปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นก็จะไม่รู้จักเปื่อยเน่า ⁴³ สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้น ไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีสง่าราศี สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอำนาจ ⁴⁴ สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่จะเป็นกายวิญญาณ กายธรรมดามี และกายวิญญาณก็มี ⁴⁵ เหมือนมิเช่นนั้นไว้แล้วว่า □ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่□ แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็นวิญญาณผู้ปราศจากชีวิต ⁴⁶ แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหาใช่เป็นกายวิญญาณไม่ แต่เป็นกายธรรมดา แล้วภายหลังจึงเป็นกายวิญญาณ ⁴⁷ มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์ ⁴⁸ มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไรมนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไรมนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น ⁴⁹ และเมื่อเราเกิดมามีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะสมกับมนุษย์สวรรค์ด้วย ⁵⁰ แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้

การเปลี่ยนแปลงรูปกายของคริสเตียนเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

⁵¹ ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกซึ้งที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะ ไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ⁵² ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ ⁵³ เพราะว่าว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะต้องสวมซึ่ง ไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายจะต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย

คริสเตียนทุกคนมีชัยชนะเหนือความตายโดยพระเยซูคริสต์

⁵⁴ เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่ง ไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้จะสวมซึ่ง ไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า □ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต□ ⁵⁵ โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน ⁵⁶ เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือพระราชนิยาม ⁵⁷ แต่จงขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁵⁸ เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่

16

การถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม

¹ แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้ส่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย ² ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา ³ เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁴ และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

เปาโลสัญญาว่าจะไปเยี่ยมชาวโครินธ์ การหักทลายปราศรัยและคำแนะนำ

⁵ เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย ⁶ และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นที่ได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น ⁷ เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย ⁸ แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ ⁹ เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอยู่กว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ซัดเซวาก็มีเป็นอันมากด้วย ¹⁰ แล้วถ้าทิโมธีมาหาท่านจงให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าข้าพเจ้าวางใจขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า ¹¹ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขา

เดินทางไปโดยสันติสุขเพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่¹² อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรา นั้น ข้าพเจ้าได้เคยยื่นคำขอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ท่านไม่พอใจที่จะไปเดี๋ยวนี้ เมื่อมีโอกาสท่านจึงจะไป¹³ ท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ชายแท้ จงเข้มแข็ง¹⁴ ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก¹⁵ พี่น้องทั้งหลาย (ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเทฟาโนส เป็นผลแรกในแคว้นอาคายา และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ในการปรนนิบัติวิสุทธิชนทั้งปวง)¹⁶ ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ได้บังคับคนเช่นนั้น และคนที่ทั้งปวงที่ช่วยทำการด้วยกันนั้นกับเรา¹⁷ ที่สเทฟาโนส และฟอรรุนาทิส และอาคายคัสมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายขาดนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้ครบ¹⁸ เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้าและของท่านทั้งหลายชุ่มชื้น ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรับรองคนเช่นนั้น¹⁹ คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย อาควิลลาและปริสซิลลา กับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา ฝากความคิดถึงมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย²⁰ พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่าน ท่านจงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมฉบับวิสุทธิ²¹ คำแสดง ความนับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล²² ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา²³ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด²⁴ ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์] ได้เขียนจากเมืองฟีลิปปี และส่งโดยสเทฟาโนส ฟอรรุนาทิส อาคายคัสและทิโมธี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 โครินธ์

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโล เขียนในปีค.ศ. 57 ในจดหมายฉบับที่ 2 ซึ่งเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์นี้ เปาโลมีความชื่นชมยินดีเพราะคนที่เคยประพฤติดุศีลประเวณี นั้นได้กลับใจใหม่แล้ว เปาโลพูดถึงความกระวนกระวายและความทุกข์ใจของท่าน และว่าท่านได้รับความบรรเทาใจเมื่อที่ดัสไปหาท่าน เปาโลอ้างอีกครั้งว่าท่านเป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ และบอกให้คริสตจักรเตรียมพร้อมที่จะต้อนรับท่านเมื่อท่านจะไปเยี่ยมเยียน เขาในไม่ช้านี้ดูเหมือนว่าที่ดัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงเมืองโครินธ์

ในบทที่ 8 และ 9 มีคำสอนที่ติดมากเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ของคริสเตียน

ภาระหนักและความทุกข์ยากของเปาโล การปลอบประโลมใจและความช่วยเหลือจากพระเจ้า

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และที่ไมตรีน้องของเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ และบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ทั่วแคว้นอาคาเซีย 2 ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด 3 จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง 4 พระองค์ผู้ทรงปลอบประโลมใจเรา ในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ด้วยการปลอบประโลมใจซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า 5 เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากจนใด การปลอบประโลมใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากจนนั้น 6 ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความสุขและความรอด หรือที่เราได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความสุขและความรอด ซึ่งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทนความทุกข์เหมือนอย่างเราได้ทนนั้น 7 เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากอันใด ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการปลอบประโลมใจนั้น 8 พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้ท่านทราบถึงความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราในแคว้นเอเชีย ซึ่งทำให้เราหนักใจจนเหลือกำลังจนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ 9 ที่จริงเราคิดว่าเรากำลังถึงที่ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อมิให้เราไวใจในตนเอง แต่ให้ไวใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งปวงพ้นจากความตาย 10 พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวง และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราไวใจพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก 11 ท่านทั้งหลายจะช่วยเราได้ด้วยการอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจากของประทานที่ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรงตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น

ความจริงใจและการรับใช้อันยิ่งใหญ่ของเปาโล

12 นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้ คือได้สำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลาย ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมีใช้ตามปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระคุณของพระเจ้า 13 เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจากเรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด 14 ตามที่พวกท่านยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันนี้ของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้ เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน 15 และในความไวใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะไปเยี่ยมพวกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า 16 ข้าพเจ้าใครจะแะเยี่ยมพวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย ก็จะแะเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นยูเดีย 17 ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายไว้ข้าพเจ้าจะโครงการอย่างหนึ่งหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าววาม่าไม่มาส่งไป 18 แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่ฉันใด คำของเราก็กล่าวกับท่านก็มิใช่เป็นคำรับ หรือปฏิเสธ ส่งไปแน่ฉันนั้น 19 เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพวกเรา คือข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พวกท่านนั้น มิใช่จริง ไม่จริง ส่งไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น 20 บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าก็เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าอเมนโดยพระองค์ เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า 21 บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้ นั้น ก็คือพระเจ้า 22 และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเรา เป็นมัดจำด้วย 23 ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน 24 เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพวกท่าน แต่ตัวเราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพราะท่านตั้งมั่นอยู่ด้วยความเชื่อ

2

การอภัยคนบาปที่สำนึกผิด

¹ แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวกท่านอีก ² เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั้นแหละ ³ และข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้วางใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่านด้วย ⁴ เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์หมดใจมาก และน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะให้ท่านรู้จักความรักอย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย ⁵ แต่ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์บ้างด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรำพวกท่านจนเหลือเกิน ⁶ ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนเช่นนั้นก็พอสมควรแล้ว ⁷ ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลมใจเขาต่างหาก กล่าวกันว่าคนเช่นนั้นจะจมลงในความทุกข์เหลือสิ้น ⁸ ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยื่นชั้นความรักต่อคนนั้นใหม่ ⁹ นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะลงใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุกประการหรือไม่ ¹⁰ ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใด ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้นเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์ ¹¹ เพื่อไม่ให้ซาตานมีชัยเหนือเรา เพราะเรารู้กลอุบายของมันแล้ว ¹² นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรอัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น มีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹³ ข้าพเจ้ายังไม่มีความสะดวกเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบที่ตีสันองของข้าพเจ้าที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

คริสเตียนเป็นกิลินแห่งชีวิตและกิลินแห่งความตาย

¹⁴ แต่ขอพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้เรามิชัยเสมอโดยพระคริสต์ และทรงโปรดประทานกิลินหอมแห่งความรู้สึกของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง ¹⁵ เพราะว่าเราเป็นกิลินอันหอมหวานของพระคริสต์จำเพาะพระเจ้า ในหมู่คนที่รอด และในหมู่คนที่พินาศ ¹⁶ ฝ่ายหนึ่งเป็นกิลินแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกิลินหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับพันธกิจเหล่านี้ ¹⁷ เพราะว่า เราไม่เหมือนคนเป็นอันมากที่ทำให้พระวาระของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่เราประกาศโดยอาศัยพระคริสต์ด้วยความจริงใจ อย่างคนที่มาจากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

3

คริสเตียนเป็นหนังสือแห่งพระคริสต์

¹ เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนบางคนหรือ เราต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ ² ท่านเองเป็นหนังสือของเราอีก ไว้ที่ดวงใจของเรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน ³ ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้รณินบัต และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์ ⁴ และเรามีความไว้วางใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น ⁵ มิใช่เราจะคิดว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า

การเปรียบเทียบระหว่างสง่าราศีของพระราชบัญญัติและสง่าราศีของพระวิญญาณ

⁶ พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต ⁷ แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเลียมสูงไป ⁸ ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ ⁹ เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมีการรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก ¹⁰ อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็อันแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องชมเสียหมด ¹¹ เพราะถ้าสิ่งที่ได้วางไปยังเคยมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นอีก ¹² เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล่าวก้าวขึ้นที่จะพูด ¹³ และไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเพ่งดูความเลื่อมของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น ¹⁴ แต่จิตใจของเขาก็ดมบอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์ ¹⁵ แต่ว่าตลอดมาถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังปิดบังใจของเขาไว้ ¹⁶ แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมามหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็จะเป็นเปิดออก ¹⁷ บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น ¹⁸ แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้

เป็นเจ้าเหมือนมอดูในกระจก และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศี เป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

4

เปาโล ผู้รับใช้สัตย์ซื่อของพระเจ้า

¹ เพราะเหตุที่เราไม่มีการรับใช้นี้ โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ ² แต่ที่เราได้ละทิ้งกิจการต่างๆที่ไม่เชื่อสัตย์ซื่อปิดบังซ่อนเร้นไว้ คือไม่ได้ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลักพลวงพระวจนะของพระเจ้า ด้วยวิธีการอันล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า

ซาตานทำให้ตาของผู้ที่ไม่เชื่อมืดไป

³ แต่ถ้าชาวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพิณาศ ⁴ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของชาวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา ⁵ ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู ⁶ เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

□ ทรัพย์สมบัติในภพขณะดิน □

⁷ แต่เราไม่ทรัพย์สมบัตินี้อยู่ในภพขณะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง

ความทุกข์ทรมานทำให้จิตใจภายในเจริญขึ้น

⁸ เราถูกชนาบรอนข้าง แต่ก็ไม่ถึงกับกระดิกไม่ไหว เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ถึงกับหมดหวัง ⁹ เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ได้ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ถึงตาย ¹⁰ เราแบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย ¹¹ เพราะว่าพวกเราที่มีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าพระชนม์ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเราซึ่งจะต้องตายนั้น ¹² เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย ¹³ เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า □ ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด □ เราก็มั่นใจเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด ¹⁴ เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกัน โดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามาเฝ้าพร้อมกับท่านทั้งหลาย ¹⁵ เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ¹⁶ เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน ¹⁷ เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กน้อยๆของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์ ¹⁸ ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่ไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์

5

การเฝ้าคอยการเป็นขึ้นมาใหม่ด้วยใจจดจ่อ

¹ เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือนดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เราก็มียังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่บนินดีในสวรรค์ ² เพราะว่าในร่างกายนีเราซึ่งครวญคร่ำอยู่ มีความปรารถนาอย่างหนึ่งที่จะสวมที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์ ³ ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว เราก็มียังได้ถูกพบเห็นว่าเปลือยเปล่าอีก ⁴ เพราะว่าเราผู้อาศัยในพลับพลาในนี้จึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนาที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย ⁵ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา ⁶ เหตุฉะนั้นเราจึงมั่นใจอยู่เสมอรู้แล้วว่า ขณะที่เรายืนอยู่ในร่างกายนี เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ⁷ (เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ได้ตามองเห็น) ⁸ เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่อยู่ในร่างกายนี ⁹ เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เราก็คจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

คริสเตียนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (1 คร 3:10-15)

¹⁰ เพราะว่าถ้าเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่ละคนจะได้รับ ¹¹ เพราะเหตุที่เราารู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่เราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบของท่านด้วย ¹² เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่านมีโอกาสที่จะนำเราออกवादได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที่ขอบवादในสิ่งซึ่งปรากฏ แต่มิได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ ¹³ เพราะว่าถ้าเราได้ประพฤติอย่างคนเสียจริต เราก็ได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย

ราชทูตของพระคริสต์

¹⁴ เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว ¹⁵ และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย ¹⁶ เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก ¹⁷ เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น ¹⁸ ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เรารับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน ¹⁹ คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาทะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา ²⁰ ฉะนั้นเราจึงเป็นราชทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอรับรองท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระคริสต์จึงขอรับรองท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า ²¹ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

6

สิ่งที่เราต้องยอมสละในการรับใช้พระคริสต์

¹ ฉะนั้นเราผู้เป็นคนที่มาร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้ ² เพราะพระองค์ตรัสว่า □ในเวลาอันชอบ เราได้พึ่งเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า□ ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด□ ³ เรามีได้ให้ผู้ที่ไม่มีเหตุสะอิดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เรารับใช้ปฏิบัตินั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้ ⁴ แต่ในการทั้งปวงเราได้กระทำตัวให้เป็นที่ยอมรับเหมือนผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นอันมาก ในความทุกข์ ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ ⁵ ในการถูกเย็บ ในการที่ถูกจำคุก ในการถูกรังแก ในการงานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร ⁶ โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยใจกรุณา โดยพระวิญญานบริสุทธิ์ โดยความรักแท้ ⁷ โดยพระวาทะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรมด้วยมือขวาและมือซ้าย ⁸ โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยเล้าโลมกันว่าชั่วและเล้าโลมกันว่าดี เหมือนลูกเขาหาว่าเป็นคนที่ล่อลวงเขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์จริง ⁹ เหมือนลูกเขาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เหมือนคนตาย แต่ดูเถิด เรายังเป็นอยู่ เหมือนคนถูกเย็บ แต่ยังไม่ตาย ¹⁰ เหมือนคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีชีวิตชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เหมือนคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมีมี เหมือนคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

คริสเตียนต้องไม่เทียมแอกด้วยกับคนที่ไม่มีเชื้อ

¹¹ โอ ท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่าง ไม่ปิดบังเลย และใจของเราที่เปิดรับท่าน ¹² ใจของท่านทั้งหลายไม่ได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความรู้สึกของตนเอง ¹³ ดังนั้นในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับบุตร□ คือจงเปิดจิตใจของท่านด้วย ¹⁴ ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่มีเชื้อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร ¹⁵ พระคริสต์กับเบลีอัลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีหุ้นส่วนอะไรกับคนที่ไม่มีเชื้อ ¹⁶ วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า □เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็พระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชากรของเรา□ ¹⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย ¹⁸ เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา□ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทุกสถานภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น

7

1 ท่านที่รัก เมื่อเรามิพระสัญญาเช่นนั้นแล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า

ความชื่นชมยินดีของเปาโลต่อการตอบสนองของชาวโครินธ์
2 ขอรับเราเถิด เรามีได้ทำร้ายผู้ใด เรามีได้ขานผู้ใดให้ทำชั่ว เรามีได้โกงผู้ใดเลย³ ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้นมิใช่เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลายอยู่ในใจของเราทีเดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน 4 ข้าพเจ้าพูดอย่างไวไว้ที่ท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่านทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความสุขใจอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีความปีติยินดีอย่างเหลือล้น⁵ เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว⁶ แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนน้ำใจคนที่ท้อใจ ได้ทรงหนุนน้ำใจเราโดยทรงให้ที่ติสสมาหาเรา⁷ และมีใช่เพียงการมาของที่ติสเท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนน้ำใจที่ติสด้วย ตามที่ที่ติสได้มาบอกเราถึงความปรารถนาอย่างยิ่งและความศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น⁸ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น⁹ แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะว่าท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย¹⁰ เพราะว่าคุณเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนี่ย่อมนำไปถึงความตาย¹¹ จงพิจารณาว่าคุณเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เกิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่ และการโกรธแทน ความกลัว ความปรารถนาอย่างยิ่ง ความกระตือรือร้น การแก้แค้น ในทุกสิ่งเหล่านี้ท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็หมดจดในกรณีแล้ว¹² เหตุฉะนั้นที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มิใช่เพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อให้ความหวังโยของเรามีต่อท่านปรากฏแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า¹³ โดยเหตุนี้ เราจึงมีความสุขใจเมื่อเห็นว่าพวกท่านได้รับความสุขใจ เรามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของที่ติส ในการที่พวกท่านได้กระทำให้จิตใจของที่ติสชื่นบาน¹⁴ เพราะถ้าข้าพเจ้าได้วาดเรื่องพวกท่านแก่ที่ติส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความจริงนั้นใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ที่ติสเมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏเป็นจริงเหมือนกันนั้น¹⁵ และเมื่อที่ติสระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทั้งหลาย และการที่พวกท่านต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านมากยิ่งขึ้น¹⁶ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าข้าพเจ้าไว้วางใจท่านได้ทุกอย่าง

8

ตัวอย่างการถวายด้วยใจร้อนรนของชาวมาซิโดเนีย

1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย เราใคร่ให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่คริสตจักรต่างๆในแคว้นมาซิโดเนีย² เพราะว่าเมื่อคราวที่พวกเขาถูกทดลองอย่างหนักได้รับความทุกข์ยาก ความยินดีสิ้นพันธุ์ของเขาค และความยากจนแสนเข็ญของเขาเห็น ก็สั่นอ้อมมาเป็นใจโดยอ้อมอารีของเขา³ เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความสามารถของเขาเสียอีก⁴ และเขายังได้วิงวอนเรามากมายขอให้เรายอมรับของถาวยนั้น และให้เขามีส่วนในการช่วยวิสุทธิชนด้วย⁵ ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ แต่ได้ถวายตัวเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วได้มอบตัวให้เราตามพระประสงค์ของพระเจ้า⁶ จนถึงกับเราได้เตือนที่ติสว่า เมื่อเขาได้เริ่มแล้วนั้นใด ก็ให้เขาทำให้สำเร็จกับท่านทั้งหลายในพระคุณนี้ด้วยเช่นกัน

คำตักเตือนเกี่ยวกับการถวายเพื่อท่านและกัน

7 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือความเชื่อ ถ้อยคำ ความรู้ ความกระตือรือร้นทั้งปวง และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายก็จงประกอบพระคุณนี้อย่างบริบูรณ์เหมือนกันเถิด⁸ ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้มิได้หมายความว่าให้เป็นคำบัญชา แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาทดลองความรักของท่าน ดูว่าแท้หรือไม่⁹ เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้ว แม้พระองค์มีสิ่งซึ่งพระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์¹⁰ และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ และมีใช้ตั้งต้นจะกระทำเช่นนั้น แต่เรามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น¹¹ ฉะนั้นบัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน¹² เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี¹³ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้การงานของคนอื่นเบาลงและให้การงานของพวกท่าน

หนักขึ้น¹⁴ แต่เป็นการให้กันไปให้กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และในยามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้อวยพวกท่านเมื่อขัดสน เพื่อเป็นการให้กันไปให้กันมา¹⁵ ตามที่มีเขียนไว้ว่า □ คนที่เก็บได้มากกว่าไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่□

การแสดงออกอย่างซื่อสัตย์ต่อเงินถวายของคริสตจักร

¹⁶ แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้ทิศมีใจกระตือรือร้นอย่างนั้นเพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน¹⁷ เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับค่าตอบแทนนั้น แต่เขาได้ไปหาท่านเพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย¹⁸ เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตามคริสตจักรทั้งหลาย ไปกับทิศด้วย¹⁹ และมีไซแต่เท่านั้น คริสตจักรได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับใช้อยู่ เพื่อให้เป็นทนายเถียงคดีแสดงต่อพระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่แสดงน้ำใจปรักปรำของของท่าน²⁰ เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดได้เตือนเราได้ ในเรื่องของถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแกะนั้น²¹ เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย²² เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้วางใจในท่านมาก²³ ถ้ามีคนใดถามถึงทิศ ทิศก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการของท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น เขาก็เป็นทูตรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์²⁴ เหตุฉะนั้นจงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น และแสดงให้แก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

9

¹ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการส่งเคราะห์วิสุทธิชน² เพราะข้าพเจ้ารู้จักใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า พวกอาคาเซียได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก³ แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป เพื่อมิให้การอวดของเราเรื่องท่านในข้อนี้เป็นการเล่นปลายมือ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น⁴ มิฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านผู้ได้เตรียมพร้อมตามที่เราได้อวดไว้ (อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย□ เราเองก็จะขายหน้าด้วย⁵ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า สมควรที่จะร้องขอให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ตามที่ท่าน ได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถาวยานั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นของถวายที่ให้ด้วยใจศรัทธา มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ

พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี

⁶ นี้แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก⁷ ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ด้วยใจยินดี⁸ และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย⁹ (ตามที่เขียนไว้ว่า □ เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิรันดร์)¹⁰ ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น□¹¹ โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า¹² เพราะว่า การรับใช้ในการปรนนิบัตินั้นมิใช่จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย¹³ และเนื่องจากผลแห่งการรับใช้นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง¹⁴ เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและปรารภว่าท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น¹⁵ จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้

10

เปาโล พิสูจน์ถึงความเป็นอัครสาวกของตัวเองอีกครั้ง

¹ บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า เป็นคนสุภาพถ่อมตนเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าต่อท่านทั้งหลาย² คือข้าพเจ้าเจ้าขอรับรองท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแค้นใจ อย่างที่ข้าพเจ้าคิดสำแดงต่อบางคนที่นี่ก็เห็นว่าเรายังดำเนินตามเนื้อหนังนั้น³ เพราะว่า

ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนังก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อหนัง⁴ (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมอันแข็งแรงลงได้)⁵ คือทำลายความคิด และทุกประการที่ต้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และโน้มนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์⁶ และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ในเมื่อความเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ⁷ ท่านแลดูสิ่งที่ปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตนเองอีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ เราก็เป็นคนของพระคริสต์เหมือนกัน⁸ ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย⁹ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัวเพราะเจตหมายของข้าพเจ้า¹⁰ เพราะมีบางคนพูดว่า □เจตหมายของเปาโลนั้นมีน้ำหนักและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกว่ากำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้□¹¹ จึงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในเจตหมายของเราอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราก็จะกระทำการอย่างนั้นด้วย¹² เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับหรือเปรียบเทียบกับเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกับกันและกัน เขาก็เป็นคนขาดปัญญา¹³ ฝ่ายเราจะ ไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น¹⁴ การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการล่วงขอบเขตอันควร เรามาจนถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์¹⁵ เรามิได้โอ้อวดเกินขอบเขต ไม่ได้อวดในการงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังไว้ว่า เมื่อความเชื่อของท่านจำเริญมากขึ้นแล้ว ท่านจะช่วยให้ข้าพเจ้าที่ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตามขนาดของเรา¹⁶ เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกห้องถิ่นของพวกท่าน โดยไม่โอ้อวดเรื่องงานที่คนอื่นได้ทำไว้พร้อมแล้วนั้น¹⁷ ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁸ เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด คนที่นับถือนั้นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่อง

11

¹ ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ท่านทนฟังความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง และให้ทนกับข้าพเจ้าจริงๆ² เพราะว่าข้าพเจ้าหวังแทนท่านอย่างที่เราหวังแทน เพราะข้าพเจ้าได้ห่มพวกท่านไว้สำหรับสามิผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์³ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านได้ล่อลวงนางเอวด้วยอุบายของมันนั้นใด จิตใจของท่านก็จะถูกล่อลวงให้หลงไปจากความจริง ซึ่งมิอยู่ในพระคริสต์โดยวิธีหนึ่งวิธีใดนั้น⁴ เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระเยซูอีกรูปหนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนาสั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะรับวิญญาณอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน หรือรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว แทนท่านทั้งหลายข้างอดทนสนใจฟังเขาเสียจริงๆ⁵ เพราะข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าไม่ต้องยกวาท์คราสวาทขึ้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย⁶ แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกสิ่งแล้ว⁷ ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ถ่อมใจลงเพื่อยกท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้อวดหรือ⁸ ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงินบ้างจากเขา เพื่อจะได้โปรยเงินบิณฑบาตท่าน⁹ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลนนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่า พี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้เจือจานให้ออกแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรังตัวไม่ให้เป็นการแก่พวกท่านในทางหนึ่งทางใดทุกประการ และข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนั้นต่อไป¹⁰ ความจริงของพระคริสต์มิอยู่ในข้าพเจ้าแน่ฉันใด จึงไม่มีผู้ใดในเขตแคว้นอาคาเซียสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น¹¹ เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน¹² แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาโอ้อวดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา

ชาตานปลอมเป็น □ทูตสวรรค์แห่งความสว่าง□

¹³ เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์¹⁴ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงชาตานเองก็ขังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้¹⁵ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของชาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม หายที่สุดของเขจะเป็นไปตามการกระทำของเขา

การเผชิญภัยและการทนทุกข์ของเปาโล

¹⁶ ข้าพเจ้าขอสวาทอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา แต่ถ้ามี ก็ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนเขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดตัวเองได้บ้าง¹⁷ การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนเขลา ด้วยไว้ใจตัวในการอวดนั้น¹⁸ เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคน

เคยอดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะอดบ้าง¹⁹ เพราะว่าการที่ท่านทนฟังคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้น น่าจะเป็นเพราะท่านช่างฉลาดเสียนี้กระไร²⁰ เพราะท่านทนเอา ถ้ามีผู้นำท่านไปเป็นทาส ถ้ามีผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้ฆาตกรรมของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ดบหน้าท่าน²¹ ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละอายว่า ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ ไม่ว่าใครกล่าวดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเขลา) ข้าพเจ้าก็กล่าวดเรื่องนั้นเหมือนกัน²² เขาเป็นชาติฮิบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน²³ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่) ข้าพเจ้าทำงานมากยิ่งขึ้นกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวาดตายบ่อยๆ²⁴ พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้งจะสามสิบเก้าที²⁵ เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง²⁶ ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม²⁷ ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย²⁸ และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบบังคับข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักรทั้งปวง²⁹ มีใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย³⁰ ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอด ข้าพเจ้าก็จะอดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง³¹ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงทราบ ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา³² ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาเรทัสในนครดามัสกัส ให้ทหารเผ่านครดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า³³ แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กรงรูปใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

12

เปาโลได้รับการสำแดงอันยิ่งใหญ่อีก

¹ ข้าพเจ้าจะต้องอด ถึงแม้จะไม่ประสงค์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเสาะต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆ ซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า² สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่ง ในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้น ไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือ ไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)³ ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)⁴ คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้น ไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาทะซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม⁵ สำหรับชายนั้นข้าพเจ้าอดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อดเลย นอกจากจะอดถึงเรื่องการอ่อนแอของข้าพเจ้า⁶ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะอด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้คนเขลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ ก็เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า

หนามใหญ่ในเนื้อของเปาโล

⁷ และเพื่อให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากการได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกิน ไป⁸ เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า⁹ แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า **ข้าพเจ้ามีพอสสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น** เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า¹⁰ เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงขึ้นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อใด¹¹ ในการอดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเขลาไปแล้วซี ท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็นเพราะว่าสมควรแล้วที่ท่านจะยกของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ใคร่จะอะไรเลยก็จริง¹² แท้จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครสาวกก็ได้สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียร โดยหมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์¹³ เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผัดผ่อนของท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเกิด¹⁴ ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก¹⁵ และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้ารักท่านมากขึ้นๆ ท่านกลับรัก

ข้าพเจ้าน้อยลง ¹⁶ ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นการแก้พวกท่าน แต่เหมือนเป็นผู้ชาญฉลาด ข้าพเจ้าใช้ถ้อยคำตักจับท่าน ¹⁷ ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่าน ในการที่ส่งคนเหล่านั้น ไปเยี่ยมพวกท่าน หรือ ¹⁸ ข้าพเจ้าขอให้ติดสอยไป และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามิได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ

เปาโลปรารภนาให้ชาวโครินธ์กลับใจ

¹⁹ ท่านทั้งหลายยังคิดว่าเรากำลังกล่าวแก้ตัวต่อท่านอีกหรือ ที่จริงเราพูดในพระคริสต์ดังเราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และท่านที่รัก สิ่งสารพัดที่เราได้กระทำนั้น เรากะทำเพื่อท่านจะจำเริญขึ้น ²⁰ เพราะว่าข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกท่านเป็นเหมือนอย่างที่ท่านข้าพเจ้าอยากเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยากเห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวาทกัน ริษยากัน โกรธกัน มักใหญ่ใฝ่สูง นินทากัน ขบขันส่อเสียดกัน จ้องหองพองตัว และเกะกะวุ่นวายกัน ²¹ ข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ากลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อย ในหมู่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะต้องเศร้าใจ เพราะเหตุหลายคนที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้ว และมิได้กลับใจทั้งการใส่โครก การผิดประเวณี และการลามก ซึ่งเขาได้กระทำอยู่นั้น

13

คำตักเตือนก่อนอำลา

¹ ครั้งนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน □ คำพูดทุกคำคำต้องมีพยานสองหรือสามปาก จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ □ ² ข้าพเจ้าได้บอกท่านแต่ก่อน และข้าพเจ้าจึงบอกท่านอีกเหมือนเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับท่านครั้งที่สองนั้น เดียวนี้ถึงข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับท่าน ข้าพเจ้าก็ยังเขียนฝากถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำผิดแต่ก่อน และถึงคนอื่นทั้งปวงว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการตีโทษใครเลย ³ เพราะว่าท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน ⁴ เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงโดยทรงอ่อนกำลัง พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าเราก็อ่อนกำลังด้วยกันกับพระองค์ แต่เราจะมีชีวิตเป็นอยู่อยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อท่านทั้งหลาย ⁵ ท่านจงพิจารณาตัวของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวของท่านเองเถิด ท่านไม่รู้เองหรือว่า พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง ⁶ แต่ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงรู้ว่าเรามิได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง ⁷ บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่กระทำชั่วใดๆ มิใช่ว่าเราจะให้ปรากฏว่าเราเป็นที่ทรงชอบพระทัย แต่เพื่อท่านจะประพฤติเป็นที่ชอบ ถึงแม้จะดูเหมือนเราเองเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง ⁸ เพราะว่าเราจะกระทำสิ่งใดขัดกับความจริงไม่ได้ได้แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น ⁹ เพราะว่าเมื่อเราอ่อนแอ และท่านเข้มแข็ง เราก็นินดี เราปรารภนาสิ่งนี้ด้วยคือขอให้ท่านทั้งหลายบรรลุถึงความบริบูรณ์ ¹⁰ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ ด้วยเพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่ต้องกล่าวซ้ำท่านโดยใช้อำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการก่อกำเนิดใหม่เพื่อการทำลายลง ¹¹ ในที่สุดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ขอมาก่อน ท่านจงปรับปรุงตัวให้ดี จงมีกำลังใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน ¹² จงหักทลายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมฉบับบริสุทธิ ¹³ วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ¹⁴ ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า และความสนิทยศมาซึ่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ ได้เขียนจากเมืองฟิลิปปี แคว้นมาซิโดเนีย และส่งโดยทิตัสและลูกา]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ กาลาเทีย

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโลเขียนในปีค.ศ. 57 เปาโลได้ออกประกาศที่เยรูซาเลมที่เมืองฮั่นทิโอกในแคว้นซีเรีย เมืองอโคเนียม เมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี เมืองฟีลิปเปีย และเมืองอัททาลิยา มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเหล่านั้น และเปาโลได้รับใช้ที่นั่นอีกในการประกาศที่เยรูซาเลมที่สองและสามของท่าน แต่มีพวกยิวได้ให้พวกคริสเตียนชาวกาลาเทียถือพิธีสวดและพิธีต่างๆของโมเสสเข้าในความเชื่อของเขาด้วย (กจ 15:1) คำสอนที่ผิดนี้ได้ขยายออกไปทั่วแคว้นนั้น และทำให้พวกคริสเตียนต้องเข้าสวนในศาสนา ยิว ทำให้พวกคริสเตียนที่เคยรับเชื่อกับเปาโลได้ละทิ้งท่าน และได้ปฏิเสธการเป็นอัครสาวกแท้ของท่าน จดหมายฉบับนี้เป็นคำกล่าวจากเปาโลถึงคริสตจักรทั้งหลายที่แคว้นกาลาเทีย (1:2) เปาโลขอให้เขากลับไปเชื่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ จดหมายฉบับนี้ได้อธิบายถึงข้อผิดพลาดในคำสอนของพวกยิว และได้ยกย่องคำสอนว่าเราเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

คำคำนำ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง) 2 และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย 3 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 4 พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา 5 ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

สาเหตุที่เปาโลเขียนจดหมายนี้

6 ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น 7 ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 8 แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง 9 ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง 10 บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นทีชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่มนุษย์รับใช้ของพระคริสต์

ข่าวประเสริฐของเปาโลได้รับการสำแดงจากพระเจ้าโดยตรง

11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ 12 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า 13 เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้ว ข้าพเจ้าได้ชมเชยคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย 14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า 15 แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครุภรรมาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ 16 ที่ซึ่งทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย

ชีวิตคริสเตียนเริ่มแรกของเปาโล

17 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ออกไปยังกรุงเยรูซาเลมเพื่อพบกับผู้ที่เปาโลเป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมาถึงเมืองดามัสกัสอีก 18 แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเลม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน 19 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า 20 แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย 21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีสเซีย 22 และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดีย

ซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย²³ เขาเพียงแต่ได้ยินว่า □ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย□²⁴ พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

2

เปาโล บารนาบัส และทิตัสที่เยรูซาเล็ม

¹ แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิตัสไปด้วย² ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์³ แต่ถึงแม้ทิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต⁴ เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส⁵ แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมเมนต์เดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป⁶ แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขากล่าวเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตามก็ไม่ว่าสำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขากล่าวเป็นคนสำคัญไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย⁷ แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต⁸ (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัตก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)⁹ เมื่อยากอบ เคฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลัก ได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต¹⁰ ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ

เปาโลคัดค้านเปโตร

¹¹ แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันทิโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆหน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่¹² ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต¹³ และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้แสวงทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงแสวงทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย¹⁴ แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเราไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า □ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า□

คนทั้งปวงจะเป็นคนชอบธรรมได้โดยความเชื่อในพระคริสต์

¹⁵ เรารู้ว่ามีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช่นกบาปในพวกชนต่างชาติ¹⁶ ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น □ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย□¹⁷ แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังชนขวายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย¹⁸ เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าถือสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้รู้หรือทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็สอตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด

การฟังพระราชบัญญัติทำให้พระคุณไร้ประโยชน์

¹⁹ เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า²⁰ ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า²¹ ข้าพเจ้า ไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

3

ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยความเชื่อ

¹ โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว² ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระ

วิญญาณ โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับการฟังด้วยความเชื่อ³ ท่านเขลาถึงเพียงนั้นที่เดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ⁴ ท่านได้ทนทุกข์มากมาย โดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงแล้ว⁵ เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อเป็นบุตรของอับราฮัม

⁶ ดังที่อับราฮัม □ ได้เชื่อพระเจ้า□ และ □ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน□⁷ เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม⁸ และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า □ คนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า□⁹ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรพร้อมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ

ผู้ที่ฟังพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง

¹⁰ เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า □ ทุกคนที่มีได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง□¹¹ แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า □ คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ□¹² แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ □ ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น□

พระคริสต์ทรงไถ่เราจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ

¹³ พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า □ ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ไม่ก็ต้องถูกสาปแช่ง□¹⁴ เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ¹⁵ ที่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้ว ไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้¹⁶ แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า □ และแก่เชื้อสายทั้งหลาย□ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนผู้เดียว □ และแก่เชื้อสายของท่าน□ ซึ่งเป็นพระคริสต์¹⁷ แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้¹⁸ เพราะถ้า ได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นแก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

พระราชบัญญัติเป็นครูซึ่งนำคนบาปให้ไปถึงพระคริสต์

¹⁹ ถ้าเช่นนั้นไม่มีพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง²⁰ เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า²¹ ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมิได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง²² แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก²³ แต่ก่อนที่ความเชื่อนั้น เราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกันเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง²⁴ เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อก็เป็นบุตรของพระเจ้า

²⁵ แต่หลังจากความเชื่อนั้น ได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ใต้บังคับครุั้นอีกต่อไปแล้ว²⁶ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์²⁷ เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์²⁸ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นเทาสหรือไทย จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์²⁹ และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

4

¹ แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ตราบใดที่ทำยาหยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง ² แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้ ³ ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็คือเป็นทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม

ทรงไถ่ผู้ซื้อออกจากพระราชบัญญัติให้เป็นบุตรของพระเจ้า

⁴ แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ ⁵ เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร ⁶ และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า อับบา! คือพระบิดา ⁷ เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์

การปฏิเสธอิสรภาพและกลับเป็นทาสอีก

⁸ แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย ⁹ แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกต้องคือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุใดท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถ และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก ¹⁰ ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี ¹¹ ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์ ¹² พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย ¹³ ท่านรู้ว่าดอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง ¹⁴ และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์ ¹⁵ ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปไม่ได้ท่านก็คงจะครวญครางของท่านออกให้ข้าพเจ้า ¹⁶ ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ ¹⁷ คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา ¹⁸ การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการติดตลอดไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น

การเปรียบเทียบระหว่างนางฮาการ์กับนางซาร่าห์

¹⁹ ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน ²⁰ ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน ²¹ ท่านที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด ²² เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย ²³ บุตรที่เกิดจากหญิงทาสนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา ²⁴ ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์ ²⁵ นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ ²⁶ แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง ²⁷ เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า บังขึ้นซมยินดีเกิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงให้ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวก็มีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก ²⁸ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค ²⁹ แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ฆ่านางผู้ที่เกิดตามพระสัญญาเช่นฉินโด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉินนั้น ³⁰ แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า บังโสหญิงทาสกับบุตรชายของนาง ไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของหญิงทาสจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทยไม่ได้ ³¹ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาส แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทย

5

การพึ่งในพระราชบัญญัติก็ทำให้ขาดจากพระคริสต์และหลุดไปจากพระคุณ

¹ เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย ² ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสุหนัตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย ³ ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสุหนัตทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น ⁴ ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ย่อมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย ⁵ เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราก็คือรอดความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ ⁶ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเช

“าสุหนัดหรือไม่รับพิธีเข้าสุหนัด ก็ทำให้เกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก 7 ท่านจึงแข็งดื้ออยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง 8 การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย 9 เชื้อขนมเพียงนิดหนอย่อมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน 10 ข้าพเจ้าไว้วางใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ 11 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุหนัด เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดวกแล้ว 12 ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย 13 พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด 14 เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสินนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า □จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง□ 15 แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป

การดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ สงครามระหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญาณ

16 แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง 17 เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้ 18 แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ 19 แล้วการงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเสกขุ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก 20 การนับถือรูปเคารพ การนับถือพอมดมอดผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การใส่ร้าย การแตกหักกัน 21 การอิจฉา การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และการอื่นๆในทางนองนี้ อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก

ผลของพระวิญญาณ

22 ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ 23 ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย 24 ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังทิ้งไว้ที่กางเขนเสียแล้ว 25 ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย 26 เราอย่าถือตัว อย่ายำโทสะกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

6

1 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย

จงช่วยรับภาระซึ่งกันและกัน

2 จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ 3 เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ หนึ่งที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง 4 แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไรที่จะรอดได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น 5 เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง

ผู้สอนย่อมจะได้รับเจ้อจนาจากผู้รับคำสอน

6 ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตนเถิด

การเกี่ยวเก็บหลังจากการหว่านสองแบบ

7 อย่างหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น 8 ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น 9 อย่าให้เราเมื่อยล่าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร 10 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ

คำสรุปของเปาโล

11 ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวใดเพียงใด 12 คนที่ปรารถนาได้หนำตามเนื้อหนัง เขาบังคับให้ท่านรับพิธีเข้าสุหนัด เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์เท่านั้น 13 ถึงแม้คนที่เข้าสุหนัดแล้วก็มีได้รักษาพระราชบัญญัติ แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสุหนัด เพื่อเขาจะได้เอาเนื้อหนังของท่านไปทอด 14 แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าทอดด้านออกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้วจาก

ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก ¹⁵ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การที่ถือพิธีเข้าสุหนัดหรือไม่ถือพิธีเข้าสุหนัด ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ

คำอ้อลาของเปาโล

¹⁶ สันติสุขและพระกรุณาจงมีแก่ทุกคนที่ดำเนินตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า ¹⁷ ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า ¹⁸ พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวกาลาเทียจากกรุงโรม]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอเฟซัส

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม ที่คึกคักเป็นศูนย์กลางจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวเอเฟซัส (6:20-21) จดหมายอื่นๆที่เปาโลเขียนขณะที่ ท่านติดคุกอยู่คือ ฟิลิปปี โคลสี และฟีเลโมน เปาโลเคยส่งสอนที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 3 ปี ซึ่งในเมืองนั้นมีวิหารและรูปของนางพระอารเทมิส (กจ 20:31) เป็นศูนย์กลางทางศาสนาของประชาชน

จดหมายฉบับนี้ได้เน้นถึงพระกายของพระคริสต์ คือ ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่จดหมายถึงชาวโคลสีเน้นถึงศิระของพระกายนั้น คือ พระคริสต์ผู้เป็นศิระของคริสตจักร

เนื้อเรื่องที่สำคัญในจดหมายฉบับนี้ก็คือ คำแห่งการไถ่บาป ความรอดโดยความเชื่อ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพวกคริสเตียน การทำลายสิ่งกีดกันระหว่างชาวยิวกับชาวต่างชาติ และการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

คำคำนำ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เรียน วิสุทธิชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และผู้สวดขี้อในพระเยซูคริสต์ 2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด

พระประสงคณิรันดร์ของพระเจ้าที่มีต่อคริสเตียน

3 จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทุกประการในสวรรค์สถาน โดยพระคริสต์ 4 ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก 5 พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์ 6 เพื่อจะให้เป็นที่ยอมรับสรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งโดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ยอมรับชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์ 7 ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือ ได้รับการอภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์ 8 ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุ่มและมีความรู้รอบคอบ 9 พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราได้รับความลึกซึ้งในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง 10 ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลก ไว้ในพระคริสต์ 11 และในพระองค์นั้น เราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรัสตรองไว้สมกับพระทัยของพระองค์ 12 เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ยอมรับสรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์ 13 และในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการฝึกฝนไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา 14 ผู้ทรงเป็นมรดกแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

15 เหตุฉะนั้นเช่นกัน ครั้นข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรัก ใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง 16 ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คือเอ่ยถึงท่าน ในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า 17 เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์ 18 และขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้น เพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร 19 และรู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์ 20 ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน 21 สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์เทพ เหนืออิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงทั้งที่เข้าเอ่ยขึ้น มิใช่ในยุคนั้นเท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

พระคริสต์ ประมุขแห่งคริสตจักร

22 พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร²³ ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

2

รอดโดยความเชื่อ

1 พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป² ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในนรกแห่งการไม่เชื่อฟัง³ เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรคนพวกเดียวกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามต้นหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นนรกแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น⁴ แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวงซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น⁵ ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ)⁶ และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เราั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์⁷ เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์⁸ ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีโชติโดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้⁹ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้¹⁰ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารตซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น

พวกต่างชาติคืนดีกับพระเจ้าได้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

11 เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสุหนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสุหนัต¹² จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า¹³ แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

ในพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคนก็เป็นหนึ่งเดียวกัน

14 เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง¹⁵ และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข¹⁶ และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยทางเซบซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป¹⁷ และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้¹⁸ เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสดำเนินพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน¹⁹ เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า²⁰ ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสดาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก²¹ ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า²² และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นทีสถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

3

ข้อลึกลับของชนต่างชาติกับชนอิสราเอลที่จะรวมเข้าในคริสตจักรเดียวกัน

1 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ² ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้อ่านถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว³ และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อ)⁴ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์⁵ ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ⁶ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้บริบูรณ์ร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข้า

ประเสริฐนั้น 7 ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์⁸ ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้⁹ และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่ อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกซึ้ง ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์¹⁰ ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรค์สถานรู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้¹¹ ทั้งนี้ก็เพื่อไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา¹² ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์¹³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าให้ออกย เพราะความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่านเอง

การอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

14 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา¹⁵ ครอบครวัทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์¹⁶ ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรี่ยวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์¹⁷ เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว¹⁸ ท่านก็จะหยั่งรู้ได้ว่ อะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง¹⁹ และให้เข้าใจถึงความลึกซึ้งของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม²⁰ บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสารพัดมากกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ภายในตัวเรา²¹ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ เอเมน

4

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระวิญญาณ

1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจองจำเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า ขอรวิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น 2 คือจะมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ ออกสลับไว้นาน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก 3 จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของพระวิญญาณ 4 มีกายเดียว และมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน 5 มีองค์พระผู้เป็นเจ้าขององค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว 6 พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง

ของประทานของพระคริสต์สำหรับคริสตจักร

7 แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้ 8 เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ๐ ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์ 9 (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปในั้น จะหมายความว่าประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลง ไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย 10 พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้น ไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ 11 พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นศาสนตพายากรณ 12 บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ 13 เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ดื่อบรรดา เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น

อวัยวะทุกส่วนทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน

13 จงกว่าเราทุกคนจะบรรลถึงความ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จงกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มทีคือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์ 14 เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกขัดไปขัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง 15 แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ 16 คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสันติติดต่อกันและผูกพันกัน โดยที่ทุกข้อต่อได้ช่วยผูกกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก

จงทั้งมนุษย์เก่าและสวมนมนุษย์ใหม่ทุกวัน

17 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขออินยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ท่านอย่าดำเนินตามอย่างคนต่างชาติที่เขาดำเนินกันนั้น คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไม่ดีมีสาระ 18 โดยที่ความเข้าใจของเขามืดมนไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่งซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา 19 เขามีใจปราศจากความสะอาดตอปป ปล่อยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ 20 แต่ว่าท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น 21 ถ้าแม้ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว 22 ท่านจงทิ้งมนุษย์เก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามเหตุหาอันเป็นที่ล่อลวง 23 และจงให้จิตใจของท่านเปลี่ยนใหม่ 24 และให้ท่านสวมมนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง 25 เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพุดมสาเสีย และ □จงต่างคนต่างพุดความจริงกับเพื่อนบ้าน□ เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน 26 □โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป□ อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่ 27 และอย่าให้ออกาสแก่พญามาร 28 คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่งงใช้มือทำงานที่ดีกว่า เพื่อจะได้มีอะไรแจกให้แก่คนที่ขัดสน 29 อย่าให้คำพยานคายออกมาจากปากท่านเลย แต่งงกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้อินได้ฟัง

อย่าทำให้พระวิญญาณเสียพระทัย

30 และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะ โดยพระวิญญาณนั้นท่าน ได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงให้ไรรอด 31 จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพุดเสียดสี กัการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด 32 และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้า ได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์

5

จงดำเนินชีวิตในความรัก

1 เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก 2 และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเรา ให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้า เพื่อเป็นกลิ่นสุคนธธอันหอมหวาน 3 แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้น ในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน 4 ทั้งอย่าพุดพยานคาย พุดเล่น ไม่เป็นเรื่อง และพุดตลกพยานโลนเกร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า 5 เพราะท่านรู้แล้ว คนล่วงประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคนไหวรูปเคารพ จะได้อาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้ 6 อย่าให้ผู้ใดส่อลวงท่านด้วยคำที่ไม่ดีมีสาระ เพราะการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาชญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง 7 เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย 8 เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง 9 (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น) 10 ท่านจงพิสูจนดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ขอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า 11 และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่งงคิดเถินกิจการเหล่านั้นดีกว่า 12 เพราะว่าแม้แต่จะพุดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังเป็นในที่นาละอาย 13 แต่สิ่งสารพัดที่ถูกคิดเถินแล้ว ก็จงปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกสิ่งที่จะให้ปรากฏแจ้งก็คือความสว่าง 14 เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า □คนที่หลับอยู่จึงตื่นขึ้นและจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน□ 15 เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา 16 จงฉวยโอกาสเพราะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว 17 เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่งงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร

จงประกอบด้วยพระวิญญาณ

18 และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่งงประกอบด้วยพระวิญญาณ 19 จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า 20 จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ความรักของพระเยซูต่อคริสตจักรและสามัคคีธรรม

21 จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า 22 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า 23 เพราะสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของภรายนั้น 24 เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์นั้นใด ภรรยา ก็ควรยอมฟังสามีทุกประการนั้น 25 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร

และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร²⁶ เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ²⁷ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดตำหนิ ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ²⁸ เช่นนั้นแหละ สามิจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง²⁹ เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร³⁰ เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์³¹ □ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน³² ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร³³ ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน

6

หน้าที่ของบุตรและบิดามารดา ทาสและนาย

1 ฝ่ายบุตรจงนอบน้อมเชื่อฟังบิดามารดาของตน ในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำให้ท่านนั้นเป็นการถูก² □จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า□ (นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย)³ □เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก□ 4 ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าข่มขู่บุตรของท่านให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁵ ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นายฝ่ายเนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์⁶ ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ทำให้ออกหน้า แต่จงทำเหมือนอย่างทาสของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ⁷ จงปรนนิบัตินายด้วยจิตใจซื่อสัตย์ เหมือนกับปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์⁸ เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไท⁹ ฝ่ายนายจงกระทำต่อทาสในท่านเองเดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญเขา เพราะท่านก็รู้แล้วว่านายของท่านทรงประทับอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย

ยุทธภัณฑ์ของคริสเตียน

10 ที่นี้เองทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์¹¹ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านยุทธอาญาของพญามารได้¹² เพราะว่าเรา ไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ¹³ เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมันได้¹⁴ เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่นคงในความจริงคาดเอา เอาความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกันอก¹⁵ และเอาข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความปรองปรองมาสวมเป็นรองเท้า¹⁶ และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย¹⁷ จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า

จงอธิษฐานโดยพระวิญญาณทุกเวลา

18 จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน¹⁹ และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและเกิดใจกล้าประกาศถึงข้อลึกลับแห่งข่าวประเสริฐได้²⁰ เพราะข่าวประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตผู้ต้องติดโซ่อยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าว²¹ แต่เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร ทิศทิศ ซึ่งเป็นน้องที่รักและเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้บอกท่านให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง²² ข้าพเจ้าให้ผู้อื่นไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน²³ ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุขและความรักโดยความเชื่อมาจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้า²⁴ ขอพระคุณดำรงอยู่กับบรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ เอเมน [เขียนถึงชาวเอเฟซัสจากกรุงโรม และส่งโดยทิตัส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฟิลิปปี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:13; 4:22) เปาโลมีความรักเป็นพิเศษต่อคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปี (ซึ่งอยู่ในแคว้นมาซิโดเนีย) เป็นเมืองที่ท่านเคยติดคุกอยู่กับสิลาส จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายแห่งความรักที่มีต่อพวกคริสเตียนเมืองฟิลิปปี เพราะพวกเขาเคยส่งความช่วยเหลือให้แก่เปาโลขณะที่ท่านติดคุกอยู่ พวกเขาเคยส่งเงินและของใช้ไปให้เปาโลโดยเอปาโฟรดิทัส (4:10, 16-18) โปรดสังเกตความรักของเปาโลต่อพวกคริสเตียนที่นี่ (1:3, 7-8; 2:12; 4:1) เปาโลได้รับประสบการณ์แห่งชัยชนะขณะที่ท่านติดคุกคือ มีความยินดีในการขัดสนและความทิวกระหาย และมีใจชื่นชมยินดีเสมอ เปาโลได้ขอให้พวกคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปีมีนิสัยเช่นเดียวกับท่านในทุกสถานการณ์ ในจดหมายฉบับนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านเปาโลเพื่อให้เราเห็นว่าเรา ๑กระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ (ฟป 4:13)

ความรักและความยินดีอันยิ่งใหญ่ต่อชาวฟิลิปปี

1 เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี ทั้งบรรดาศิษยาภิบาลและผู้ช่วย 2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านเถิด 3 ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง 4 และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี 5 เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้ 6 ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ 7 การที่ข้าพเจ้าติดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก่ และหนุนให้ข่าวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่ 8 เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์ 9 และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำริญยิ่งขึ้นในความรู้และในวิจารณ์ญาณทุกอย่าง 10 เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นที่ติได้ จนถึงวันของพระคริสต์ 11 จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า

การเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์ของชาวฟิลิปปี

12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การทั้งปวงที่อุบัติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่งว้างออกไป 13 จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันนาการเพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏว่าตลอดกองผู้คุมและทั่วสถานที่แห่งอื่นๆทั้งสิ้น 14 และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่ออามั่นเนื่องด้วยเครื่องพันนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวาจาเช่นนั้นโดยปราศจากความกลัว 15 ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและห่มเกลี้ยกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี 16 ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันนาการของข้าพเจ้า 17 แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข่าวประเสริฐนั้นไว้ 18 ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแกล้งทำดี หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย 19 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยไต่พ้น 20 เพราะว่าความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั่งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นเช่นเดียวกันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย

เปาโลปลื้มใจ

21 เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร 22 แต่ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี 23 ข้าพเจ้าปลื้มใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามาก 24 แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีค่าเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า 25 เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจแล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำริญขึ้น และชื่นชมยินดีในความเชื่อ 26 เพื่อความปลาบปลื้มของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก ²⁷ ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สัมพันธ์กับชาวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะรู้ข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งชาวประเสริฐนั้น ²⁸ และ ไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขางถึงซึ่งความพิณาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า ²⁹ เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย ³⁰ คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยืนยันว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

2

คำเตือนให้มีความรัก ความสามัคคีและการถ่อมใจ

¹ เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเข้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด ² ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน ³ อย่าทำสิ่งใดในทางทุ่มเถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถ้อยว่าคนอื่นดีกว่าตัว ⁴ อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ ด้วย

พระคริสต์เป็นแบบอย่างของเราในการถ่อมใจ

⁵ ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย ⁶ พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย ⁷ แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ ⁸ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน

พระคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นอย่างสูง

⁹ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ ¹⁰ เพื่อ [□] หัวเข่าทุกหัวเข่า [□] ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้พินแผ่นดินโลกก็ดี [□] จะต้องคุกกราบลง [□] นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น ¹¹ และเพื่อ [□] ล้นหลามจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

คำกำชับให้เป็นดวงสว่างของโลก

¹² เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และไม่ใช้เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดียวกันเมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น ¹³ เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์ ¹⁴ จงกระทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทุ่มเถียงกัน ¹⁵ เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า ในท่ามกลาง [□] ยุคที่คดโกงและวิปลาส [□] ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาจุดดวงสว่างต่างๆ ในโลก ¹⁶ โดยการป่าวประกาศยกพระวจนะอันมีชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์

เปาโลกล่าวถึงทิโมธีและเอปาฟรอดีตัส

¹⁷ แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องกลายเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย ¹⁸ ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน ¹⁹ แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่านเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความสุขใจเช่นกันเมื่อได้รับข่าวของท่าน ²⁰ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกสุขของท่านอย่างแท้จริง ²¹ เพราะท่านทั้งหลายยอมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์ ²² แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา ²³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พอจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว ²⁴ แต่ข้าพเจ้าไว้ว่าใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย ²⁵ ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปาฟรอดีตัสของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามเขาสบ มาหาท่านทั้งหลาย ²⁶ เพราะเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย ²⁷ เขาป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ให้ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์ ²⁸ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนใช้

เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาอีก ท่านจะได้ชื่นชมยินดี และความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย ²⁹ เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้ ³⁰ ด้วยว่าเขาก่อนจะตายเสียแล้วเพราะเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสียชีวิตของตน เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่บัพทรวงต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

3

จงระวังผู้สอนเท็จ เปาโลสรุปชีวิตในอดีตของตน

¹ สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย ² จงระวังพวกสุนัข จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อนหนึ่ง ³ เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัต คือเป็นผู้มีสมภารพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ใส่ใจในเนื้อหนัง ⁴ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเขามีเหตุผลที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก ⁵ คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสุหนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ⁶ ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ชมเชยคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้

เปาโลยินดีสละทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์

⁷ แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ⁸ ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเหี่ยว เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ ⁹ และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ¹⁰ 我不มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ

จงปรารถนาที่จะเป็นอย่างพระคริสต์

¹⁰ เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นฟูพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์โดยเหมือนพระองค์ ¹¹ ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย ¹² มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉายเอาตามอย่างที่เราเห็นพระเยซูคริสต์ได้ทรงฉายข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว ¹³ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉายไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสิ่งของที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ¹⁴ ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเมืองบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์ ¹⁵ เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย ¹⁶ แต่เราได้แค่ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน

แบบอย่างที่ดีของเปาโลและศิตรของพระคริสต์ (1 คร 11:1)

¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงดำเนินตามอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามอย่างเดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเราเป็นตัวอย่าง ¹⁸ (เพราะว่ามีคนหลายคนทีประพฤติดูเป็นศัตรูต่อทางแห่งพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วย นำตาใหญ่ ¹⁹ ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระองค์เขาถือกระเพาะ เขาคอยความที่นำอับอายของเขาขึ้นมาอวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

²⁰ ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า ²¹ พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธิ์อันภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงได้อำนาจของพระองค์

4

การเตือนสติให้มีใจยินดีและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

¹ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดี และเป็นเมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยืนมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า ² ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิเค ให้มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า ³ ข้าพเจ้าขอร้องท่านด้วย ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกแห่งของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลมเดอรัส รวมทั้งคนอี

นที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว⁴ จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด

วิธีขจัดความกระวนกระวาย

⁵ จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว⁶ อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอนกับการขอบพระคุณ⁷ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์

จะมีสันติสุขจากพระเจ้าได้อย่างไร

⁸ ฟังนองทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่าับถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้⁹ จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน

ชัยชนะอันนำสู่ศรัทธาของเปาโล

¹⁰ แต่ข้าพเจ้ามิได้ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้พ้นการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้¹¹ ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่า จะพอใจอยู่อย่างนั้น¹² ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดท้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน¹³ ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า¹⁴ ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายได้กระทำดีอยู่แล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า¹⁵ และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น¹⁶ เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า¹⁷ มิใช่ว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ว่าข้าพเจ้าอยากให้ท่าน ได้ผลกำไร ในบัญชีของท่านมากขึ้น¹⁸ แต่ข้าพเจ้ามิขอสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อ้อมอยู่เพราะได้รับของซึ่งเปาโลโฟรติสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า¹⁹ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์²⁰ บัดนี้ขอให้ส่งราศีจงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน²¹ ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธิชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ ฟังนองทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน²² พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์²³ ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฟิลิปปีจากกรุงโรม และส่งโดยเปาโลโฟรติส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โคโลสี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:24; 4:18) ที่คึกส์เป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโคโลสี (4:7-8) เป็นไปได้ว่าคึกส์ได้ส่งจดหมายฉบับนี้และจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในเวลาเดียวกัน และโอเนสิมัสไปกับเขาด้วย (4:9)

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อแก้ไขปัญหามากมายในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เช่น การไหว้ทูตสวรรค์ การตามพิธีกรรมต่างๆของมนุษย์ เป็นต้น เปาโลต้องการให้คริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียอ่านจดหมายฉบับนี้ด้วย (2:1; 4:16) เปาโลทราบถึงปัญหาในคริสตจักรนี้โดยเอปาฟรัสซึ่งอยู่ในกรุงโรมในเวลานั้น (1:7-8) ไม่มีการบันทึกว่าเปาโลเคยไปที่เมืองโคโลสี แต่ถึงกระนั้นท่านก็รู้จักคริสเตียนบางคนที่นี่ ในจดหมายฉบับนี้เปาโลเน้นถึง ความเป็นพระเจ้าและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ ความครบบริบูรณ์ของผู้ที่เชื่อในพระองค์ และหน้าที่ต่างๆของครอบครัว รวมทั้งนัยกับทาสด้วย

คำคำนับของเปาโลด้วยใจยินดี

¹ เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องชายของเร ² เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สหายชื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด ³ เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ⁴ ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง ⁵ โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้นิยามแล้วในพระวจนะแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ ⁶ ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านดังที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยิน และได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง ⁷ ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน ⁸ ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อวิสุทธิชนชาวโคโลสี

⁹ เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ ¹⁰ เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า ¹¹ มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสสาราศิของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี ¹² ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง ¹³ พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ ¹⁴ ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา

พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร

¹⁵ พระองค์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง ¹⁶ เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก ซึ่งสิ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอง หรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งนั้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ¹⁷ พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ ¹⁸ พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง ¹⁹ ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

พระคริสต์ทำให้เกิดสันติภาพและการคืนดี

²⁰ และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ ²¹ และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์ ²² โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิ

และไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์²³ คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความจริงในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเฝ้าโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

พระคริสต์สถิตอยู่ภายใน

²⁴ บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร²⁵ ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวจนะของพระเจ้าสำเร็จ²⁶ คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นทีที่ประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว²⁷ พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่าอะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี²⁸ พระองค์นั้นแหละปรากฏอาศัยอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคน โดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้อวยทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์²⁹ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย โดยความอุตสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

2

พระคริสต์เป็นคลังแห่งปัญญาและความรู้ทั้งปวง

¹ เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดสัหมากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง² เพื่อเขาจะได้รับความสุขใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นคงในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าในความรู้ความลึกลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์³ ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์⁴ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นเพื่อมิให้ผู้ใดลบลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง⁵ เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์⁶ เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป⁷ โดยท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเดิมล้นด้วยการขอบพระคุณอยู่ในนั้น

จงหลีกเลี่ยงธรรมเนียมต่างๆและปรัชญาของมนุษย์

⁸ จงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์⁹ เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์¹⁰ และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ

บัพติศมาคือความตายและการฟื้นขึ้น

¹¹ ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่หนัด ซึ่งเป็นการเข้าสู่หนัดที่มีมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หนัดแห่งพระคริสต์¹² ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย¹³ และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หนัด พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน

พระราชบัญญัติแห่งพิธีต่างๆถูกตรึงไว้ที่กางเขนนั้น

¹⁴ พระองค์ทรงลบล้างธรรมเนียมในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์¹⁵ พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประจานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น¹⁶ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาหรือปรามท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต¹⁷ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์

จงหลีกเลี่ยงหลักการฝ่ายโลก

¹⁸ อย่าให้ผู้ใดโกงบัพติศมาของท่านด้วยการจงใจถ่มถ่วงและกราบไหว้ทูตสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่ได้เห็น ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง¹⁹ และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะ

ศึรชนะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น²⁰ ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุใดท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ²¹ (เช่น □อย่าแต่ต้อง□ □อย่าชิม□ □อย่าเอามือหยิบ□²² ซึ่งทั้งหมดจะพินาศเมื่อท่านถึง□ อันเป็นหลักการและคำสอนของมนุษย์²³ จริยอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญญา คือการเต็มใจมีสการ การถ่อมตัวลง และการทรมานกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

3

จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน

1 ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า² จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก³ เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า⁴ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย

จงสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

5 เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาญาของพระเจ้าก็ลงมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง⁷ ครั้งหนึ่งท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้⁸ แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยวนโลนจากปากของท่าน⁹ อย่าพูดมั่วสอต่อกัน เพราะว่าท่าน ได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว¹⁰ และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น¹¹ อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสุหนัดหรือไม่ได้เข้าสุหนัด พวกคนต่างชาติหรือชาวลิเบีย ทาสหรือไทยก็ไม่เป็น แต่พระเจ้าทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด¹² เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน¹³ จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านนั้นได้ ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน¹⁴ แล้วจงสวมความรักกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์¹⁵ และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวกัน และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ¹⁶ จงให้พระวาทะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงส่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁷ และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น

หน้าที่ต่อครอบครัว และทาสกับนาย

18 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁹ ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยารายของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง²⁰ ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของท่านทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า²¹ ฝ่ายบิดาก็อย่าขุ่นแค้นบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าพระเจ้าจะโทษา²² ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของท่านตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า²³ ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำการขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำการกับมนุษย์²⁴ ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้ายอ²⁵ ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

4

1 ฝ่ายนายก็จงทำแก่เหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่าเสมอกัน เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย

หน้าที่ของคริสเตียน

² จงข่มขู่เขม่นในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ ³ และอธิษฐานเพื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทะนั้น ให้เรากล่าวความลึกซึ้งของพระคริสต์ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้ ⁴ เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น ⁵ จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉวยโอกาส ⁶ จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประดับด้วยเกลือให้มิรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร

ครอบครัวแห่งความเชื่อในกรุงโรม

⁷ ทิติกัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า ⁸ ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขาทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน ⁹ ให้โอเนสิมัส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่ ¹⁰ อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจองจำกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา) ¹¹ และเยชูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยุสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในขณะที่เข้าสู่หนัด จำเพาะคนเหล่านั้นเท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หนุนใจของข้าพเจ้า ¹² เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่านและผู้รับใช้ของพระคริสต์ ฝากความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเขาสู้อธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งขอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง ¹³ ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองอีเอราบุรี ¹⁴ ลูกาแพทย์ที่รักกับเดมาสฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน ¹⁵ ขอฝากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย ¹⁶ และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย ¹⁷ และจงบอกอาร์คิปปัสว่า การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ ¹⁸ คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโซ่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงชาวโคโลสี และส่งโดยทิติกัสและโอเนสิมัส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ

1 เรสะโลนิกา

เปาโล สilas และทิโมธี เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 52 และพวกคริสเตียนที่เมืองเรสะโลนิกาที่รู้จักท่านทั้งสามนี้ด้วย (1:1) เปาโลเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเรสะโลนิกา (กจ 17:1-10) เราไม่รู้มากเกี่ยวกับการประกาศของเปาโลในเมือง เรสะโลนิกา แต่เราทราบจากกิจการ 17:2 ว่าเปาโลได้ประกาศอยู่ที่นั่นเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 สัปดาห์ หรือ 3 วันสะบาโต จดหมายสองฉบับนี้ (1 และ 2 เรสะโลนิกา) ดูเหมือนว่า เป็นจดหมายฉบับแรกๆของเปาโลมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เราเชื่อว่าจดหมายสองฉบับนี้เขียนขึ้นในเวลาไม่ห่างกันเท่าไร และเขียนขึ้นขณะที่เปาโล Silas และทิโมธี ยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ (กจ 18:5) และเป็นเวลาที่เปาโลเพิ่งออกมาจากเมืองเรสะโลนิกาตัวเอง

ในขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเรสะโลนิกาไม่นานเท่าไร ก็มีฝูงชนชุมนุมกันชมชู้ท่าน และท่านได้หนีไป (กจ 17:1-9) แต่หลังจากนั้นเปาโลได้ส่งSilas และทิโมธี ให้กลับไปที่นี่อีก (3:1-2) และคริสตจักรที่ดีก็ได้เกิดขึ้น

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้ก็คือ เพื่อให้พวกคริสเตียนนี้ได้เข้าใจถึงความจริงของการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูและเพื่อหนุนใจเขาให้มีการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์

โปรดสังเกตว่า ในตอนสุดท้ายของแต่ละบท ได้พูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู (1:9-10; 2:19-20; 3:13; 4:14-18; 5:23)

แบบอย่างที่ดีของคริสเตียนชาวเรสะโลนิกา

1 เปาโล Silas และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเรสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 2 เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออิฐฐานเราก็เอ๋ยถึงท่าน 3 ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา เราระลึกถึงอย่าง ไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน และการงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 4 ที่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว 5 เพราะข่าวประเสริฐของเรามีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไวใจอันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน 6 และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ 7 เพราะเหตุนั้นท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา 8 เพราะว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก 9 เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้าเพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ 10 และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหลังนั้น

2

ความรับผิดชอบของเปาโลต่อชาวประเสริฐ

1 ที่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบ ว่า การที่เรามาหาท่านนั้น ไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย 2 แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอภัยต่าง ๆ มาแล้วที่เมืองฟีลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็ยังมีใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย 3 เพราะว่าคำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการใส่โครก หรืออุบายใดๆ 4 แต่พระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุทธใจเรา 5 เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกย่องในเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภโลภ พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา 6 และแม้ในฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เราจะไม่เรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นจากท่านหรือจากคนอื่น 7 แต่เราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน 8 เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มิใช่พร้อมที่จะเผื่อแผ่เจือจาน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศจิตใจเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา 9 ที่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงาน

อันเห็นเดเห็น้อย และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงาน ทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน ¹⁰ ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา และ พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติด้วยบริสุทธิ์ เทียงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่ เชื่อ ¹¹ ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หุ่นใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำตอบตร ¹² เพื่อให้ท่าน ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์

จงระวังการชุมเห่งเหมือนที่พวกยิวได้เคยกระทำ

¹³ เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้า ไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวจนะของ พระเจ้าซึ่งท่าน ได้อินจากเรา ท่าน ไม่ได้รับไว้ได้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็น พระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อดด้วย ¹⁴ ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบาก จากพลเมืองของตนเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้น ได้รับจากพวกยิว ¹⁵ พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสนาพยากรณ์ของเขาเอง และได้ข่มเหงพวกเรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิ ปักษ์ต่อคนทั้งปวง ¹⁶ โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ ¹⁷ ให้การ บาบของเราเต็มเปี่ยมเสมอ แต่ในที่สุดพระพิโรธ ได้ตกลงบนเขา ¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพราก ไปจากท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พวกเราไปแต่กายเท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ เราจึงชวนขายปรรณนาอย่างยิ่งที่จะ เห็นหน้าท่านอีก ¹⁸ เพราะเหตุนี้เราอยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาหาแล้วแหละ แต่ ขาดานได้ขัดขวางเราไว้ ¹⁹ เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดี ของเรา จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มีใช้ท่านทั้ง หลายดอกหรือ ²⁰ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา

3

คำแนะนำ ความรัก และคำอธิษฐานของเปาโล

¹ เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง ² และ ได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐ ของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่านใน เรื่องความเชื่อของท่าน ³ เพื่อจะได้ไม่มีใครหวั่นไหวด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูก ทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการณ์ ⁴ ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เรา จะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็เป็นอย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว ⁵ เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทน ต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้น ได้ทดลองท่าน ด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานของเราจะเป็นการเสียเปล่า ⁶ แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึง พวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้รู้สึกถึง เราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านดุจกัน ⁷ พี่น้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่าน ได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา ⁸ เพราะว่าถ้า ท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็คงขึ้น ⁹ เราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรอีก จึงจะเหมาะ สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าของเรา ¹⁰ เรา อธิษฐานมากมายทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก และจะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วน ที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์ ¹¹ บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็น เจ้าของเรา ทรงนำทางเราไปถึงท่าน ¹² และขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญและบริบูรณ์ไป ด้วยความรักซึ่งกันและกัน และแก่คนทั้งปวง เหมือนเรารักท่านทั้งหลายดุจกัน ¹³ เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรง ให้ใจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ใน เมื่อพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

4

จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์

¹ พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่า ควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า ขอให้ท่านดำเนินตามอย่างนั้นยิ่งขึ้นไป ² เพราะ ท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว ³ เพราะนั้นและเป็นพระประสงค์ของ พระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เน้นเสียจากการล่วงประเวณี ⁴ เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะรักษา ภาชนะของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ ⁵ มิใช่ด้วยราคะตัณหาเหมือนอย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จัก

พระเจ้า⁶ เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและสกลบต่อพี่น้องในเรื่องใดๆเลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้ว และได้เป็นพยานแล้วด้วย⁷ เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์⁸ เหตุฉะนั้นคนที่ปิดทิ้ง มิได้ปิดทั้งมนุษย์ แต่ได้ปิดทั้งพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย⁹ ส่วนเรื่องการรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสั่งจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน¹⁰ ความจริงท่านได้ประพฤติตอบบรรดาพี่น้องทั่วแล้วมาซิ โดเนี่ยเช่นนั้นอยู่ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้มีความรักทวีขึ้นอีก¹¹ และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เราทำกับท่านแล้ว¹² เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตตามอย่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย

การเสด็จกลับมาและการรับขึ้นของคริสเตียน

¹³ แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นที่ไม่มีความหวัง¹⁴ เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกับบรรดาคนที่ล่วงหลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย¹⁵ ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จงถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะส่งหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หาไม่ได้¹⁶ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทปติ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน¹⁷ หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์¹⁸ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านั้นเถิด

5

คริสเตียนจะไม่ถูกละไว้ในความมืดและพระพิโรธ

¹ แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้² เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน³ เมื่อเขาพูดว่า 〇สงบสุขและปลอดภัยแล้ว〇 เมื่อนั้นแหละความพิณาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่ได้⁴ แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา⁵ ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด⁶ เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เผลอ⁷ เพราะว่าคนนอนหลับก็ข่มหลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ข่มเมาในเวลากลางคืน⁸ แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเผลอ จงสวมความเชื่อและความรักเป็นเกราะป้องกัน และสวมความหวังที่จะได้ความรอดเป็นหมวกเหล็ก⁹ เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา¹⁰ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์

การอ้าปากด้วยคำแนะนำและคำปลอบประโลมใจ

¹¹ เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่างงอกกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น¹² พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตั้งเตือนท่าน¹³ จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน¹⁴ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอเตือนสติพวกท่านให้รักเตือนคนที่เกะกะ หนุนน้ำใจผู้ที่ห่อใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอดเอาเบาสูดต่อคนทั้งปวง¹⁵ ระวังให้ดีอย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อคนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย¹⁶ จงขึ้นบานอยู่เสมอ¹⁷ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ¹⁸ จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย¹⁹ อย่าดับพระวิญญาณ²⁰ อย่าประมาทคำพยากรณ์²¹ จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น²² จงเว้นเสียจากสิ่งที่ไม่เหมือนข้าวทุกอย่าง²³ และขอให้องค์พระเจ้านั่งแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการดิ้นรน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา²⁴ พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ²⁵ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย²⁶ จงทักทายปราศรัยพวกพี่น้องด้วยธรรมนิมิตอันบริสุทธิ²⁷ ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องอันบริ

สุทธิฟัง²⁸ ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน
[จดหมายฉบับแรกถึงชาวเรสะโลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 เรสละโลนิกา

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับที่ 2 นี้ในปีคคต 53 ภายหลังที่ท่านเขียนจดหมายฉบับแรกไม่นาน ท่านได้ยินข่าวว่าพวกคริสเตียนที่เมืองเรสละโลนิกาได้เข้าใจว่า ๐วันของพระคริสต์ป (2:2) หรือ ๐วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าป คือการเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 ของพระเยซูนั้นใกล้จะถึงแล้ว และเปาโลต้องการจะแก้ไขคำสอนอื่นๆที่ผิดไป และต้องการจะอธิบายคำสอนอื่นเพิ่มเติม เปาโลบอกเขาว่า เริ่มแรกพระเยซูจะเสด็จมาในเมฆเพื่อรับพวกคริสเตียนให้ขึ้นอยู่บนสวรรค์ก่อน และหลังจากนั้น ๐ลูกแห่งความพินาตป (2:3) จะปรากฏขึ้น และต่อไป ๐คนนอกกฎหมายป จะปรากฏในยุค 7 ปี แห่งความทุกข์ยิ่งใหญ่แล้ว เปาโลได้ยินข่าวว่า บางคนที่ยอຍกับฐานะของคนอื่นได้กินอาหารที่ได้ะของคริสตจักร โดยไม่ยอมทำงานหรือเขาประพฤติอย่างไม่ถูกต้อง เปาโลบอกเขาว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงานก็อย่าให้เขากิน

คำคำนับ

¹ เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเรสละโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ² ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

เปาโล สิลวานัส และทิโมธียกย่องชาวเรสละโลนิกา

³ พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็จำเริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย ⁴ ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น

การลงโทษต่อผู้ข่มเหง

⁵ ซึ่งเป็นที่แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกขอยู่ด้วย ⁶ เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบากไปตอบแทนให้กับคนเหล่านั้นที่ก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย ⁷ และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ ⁸ ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁹ คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาตอันไร้ร้น พัน ไปจากพระพิทธร่องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสงาราคีแห่งพระอาณาจักรของพระองค์ ¹⁰ ในเวลานั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยากรณ์ของเรา) ¹¹ เหตุฉนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ว่าพระเจ้าของเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความประสพดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ ¹² เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเราและแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

2

ชาวเรสละโลนิกาเข้าใจผิดในเรื่องวันของพระคริสต์

¹ บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า ² อย่าให้ใจของท่านหวนไหวงาย หรือเป็นทุกข์ขึ้นไป ไม่ว่าจะเป็นโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว ³ อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่ามันจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาต ⁴ ผู้ก็ดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้อะไรก็ได้ชื่อว่าท่านเป็นพระเจ้า หรืออะไรก็ได้ที่เขาไหววันมัสการนั้น แล้วมันก็นิ่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า ⁵ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนั้นให้ท่านทราบแล้ว ⁶ และท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน ⁷ เพราะว่ามันจะกลับออกกฎหมายนั้นก็เริ่ม

ทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเห็นยวดยานนั้นนั้นจะยังหวังเห็นยวดยานจนกว่าผู้ที่คอยหวังเห็นยวดยานนั้นจะถูกพาออกไปเสีย 8 ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงพายุให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์⁹ คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ¹⁰ และอุบายธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้¹¹ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ¹² เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาญาทุกคน

การปลอบประโลมใจและการเตือนสติ

13 พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรก ให้ถึงที่รอด โดยพระวิญญาณทรงชำระตั้งท่านไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง¹⁴ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยทางข่าวประเสริฐของเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา¹⁵ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมั่นคงไว้ และยึดถือโอวาทที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมายของเรา¹⁶ บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา และประทานให้เรามีความเชื่อใจในรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ¹⁷ ทรงชูใจและตั้งใจของท่านไว้ให้มั่นคง ในเวลาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

3

คำหนุนใจ ให้อดทนในการรอคอยพระคริสต์

1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าพระวามะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้เผยไป และจะได้รับเกียรติยศเหมือนอย่างที่ให้เป็นไปในหมู่พวกท่านแล้ว² และเพื่อเราจะได้พ้นจากคนพาลชั่วร้าย เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนเชื่อ³ แต่ว่ององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัดยื้อ จะทรงเสริมกำลังท่านทั้งหลาย และทรงป้องกันท่านไว้ให้พ้นจากการชั่วร้าย⁴ เรามั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับท่านว่า ท่านกำลังประพฤติและจะประพฤติต่อไปตามที่เรากำชับท่าน⁵ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของท่านทั้งหลายให้เข้าในความรักของพระเจ้า และอดทนในการรอคอยพระคริสต์

จงปลื้มตัวจากคนเกียจคร้าน

6 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า จงปลื้มตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกะกะ และไม่ดำเนินตามโอวาทซึ่งเขาได้รับจากเรา⁷ เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้อยู่ว่าท่านควรจะทำตามเราอย่างไร เพราะเรามีได้ประพฤติเกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน⁸ และเราได้ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน⁹ มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่ว่าเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตามเรา¹⁰ แม้เมื่อเรายู่กับพวกท่าน เราก็ได้กำชับท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน¹¹ เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น¹² เราจึงกำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ให้เขาทำงานด้วยใจสงบ และกินอาหารของตนเอง¹³ พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย¹⁴ ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย¹⁵ อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาฉันพี่น้องคนหนึ่ง¹⁶ บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข ทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่านทุกคนเถิด¹⁷ นี่แหละเป็นคำค้ำประกันของข้าพเจ้าคือ เปาโล ที่เขียนด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนั้น¹⁸ ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวเอสะโลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ทิโมธี

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 65 ขณะเขามุ่งหน้าไปยังเมืองเอเฟซัสเพื่อพบกับทิโมธี ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่เมืองลิสตรา โดยการเดินทางไปประกาศกับท่านด้วย (2 ทธ 1:5)

ทิโมธีได้รับเชื้อที่เมืองลิสตราโดยการประกาศของเปาโล แล้วทิโมธีได้รับพิธีสืบทอดจากเปาโล (กจ 16:3) หลังจากนั้นเปาโลได้พาทิโมธีร่วมทางไปประกาศกับท่านด้วย

จดหมายสามฉบับของเปาโลคือ 1 และ 2 ทิโมธี และทิตัส ถูกเรียกโดยทั่วไปว่า จดหมายสำหรับศิษยาภิบาล จดหมายสามฉบับนี้ได้เขียนขึ้นเพราะว่า ได้เขียนถึงผู้รับใช้ของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูคนของพระเจ้าในสถานที่ต่างๆ จดหมายฉบับแรกจากเปาโลถึงทิโมธีนี้อาจจะเขียนขึ้นหลังจากที่เปาโลออกจากเมืองเอเฟซัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (1:3; กจ 20:1) หรืออาจจะเขียนขึ้นหลังจากที่เปาโลได้รับการปลดปล่อยจากคุกที่กรุงโรม ทิโมธีอาจจะเป็นผู้ที่สนิทที่สุดกับเปาโล เพราะเปาโลได้เรียกท่านว่า "ผู้เป็นบุตรแห่งของข้าพเจ้า" (1:2) ในจดหมายฉบับนี้เปาโลได้สอนทิโมธีเกี่ยวกับหน้าที่ของศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่น คือ เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคริสตจักรอื่นๆ และเกี่ยวกับการสอนพวกคริสเตียน

คำคำเน้

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา 2 ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแห่งของข้าพเจ้า ในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

คำเตือนเรื่องคำสอนเท็จและการใช้พระราชบัญญัติอย่างผิดๆ

3 เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอนอื่นๆ 4 ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆ และเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเริญในทางของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ กิจการเหล่านั้น 5 แต่จุดประสงค์แห่งพระบัญญัตินั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ 6 บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เสียไปจากสิ่งเหล่านี้หลงไปในทางพูดเหลวไหล 7 และแม้ว่าเราไม่เข้าใจคำที่เขาพูดทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ 8 แต่เราทั้งหลายรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง 9 คือโดยรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นมิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติและคนต่อต้านคนอธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆาตกรรมพ่อ คนฆาตกรรมแม่ คนฆ่าคน 10 คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คนทวนสนับ และอะไรที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง 11 ตามที่มีอยู่ในชาวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระเจ้าผู้แสวงสุข คือชาวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

คำพยานของเปาโล

12 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงชักนำข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ 13 ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ข่มเหง และเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำการนั้นก็ได้กระทำไปด้วยความเลาเพราะความไม่เชื่อ 14 และพระองค์แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ 15 คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวอย่าง 16 แต่ว่าเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อวางใจในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์ 17 บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจึงมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่ในนิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปรีชาญาณแต่พระองค์เดียว สิบๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน 18 ทิโมธีบุตรเอ๋ย คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าถึงถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่บรรดา 19 จงยึดความเชื่อไว้และมิให้จิตสำนึกอันดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาลงถึงอับปางลง 20 ในคนเหล่านั้นมีซีโมนเฮอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

2

คริสเตียนควรอธิษฐานเพื่อกษัตริย์ ผู้นำประเทศ และคนทั้งปวง

1 เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วิงวอนอธิษฐานทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง 2 เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้นำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่อสัตย์ 3 การเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา 4 ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น 5 ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ 6 ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม 7 และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ได้ปดเลข) และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ 8 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในทุกแห่ง โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจากโทโสและการเถียงกัน

คำแนะนำสำหรับสตรีในคริสตจักร

9 ฝ่ายพวก ผู้หญิงก็ เหมือน กัน ให้ แต่ง ตัว สุภาพ เรียบร้อย พร้อม ด้วย ความ รู้จัก ละอาย และ ความ มี สติสัมปชัญญะ ไม่ใช่สักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและ ไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง 10 แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า) 11 ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเรียบง่ายและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง 12 ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานั่งอยู่ 13 ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา 14 และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด 15 แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะรอดได้ด้วยการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมีสติสัมปชัญญะ

3

คุณสมบัติของผู้ปกครองดูแล

1 คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ศิษยาภิบาล คนนั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ 2 ศิษยาภิบาลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มิใคร่ได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีอริยธรรมาสืบแชกดี เหมาะที่จะเป็นครู 3 ไม่ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลภมากได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน 4 ต้องเป็นคนครองครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่างามเผยทุกอย่าง 5 (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักครองครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้) 6 อย่าให้ผู้ที่ถูกปลงใจใหม่เป็นศิษยาภิบาลเกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพญามาร 7 นอกนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก เกรงว่าเขาจะเป็นที่ติเตียน และจะติดบ่วงแร้วของพญามาร

คุณสมบัติของผู้ช่วย

8 ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนสง่างามเผย ไม่เป็นคนสองล้น ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลภมากได้ 9 และเป็นคนยึดมั่นในข้อถือกลับแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์ 10 จงลองดูคนเหล่านั้นเสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่ามีฝีมือดีแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย 11 ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนสง่างามเผย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัสซื่อในสิ่งทั้งปวง 12 จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี 13 เพราะว่าคนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่

14 ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมาซึ่งท่าน หวังใจว่าไม่ช้าไม่นานข้าพเจ้าจะมาหาท่าน 15 แต่หากว่าข้าพเจ้ามาท่านก็จะได้รับว่าควรประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง 16 ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกซึ้งซึ่ง ไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณ ได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อก็คือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี

4

พระวิญญาณเตือนเรื่องคนจะละทิ้งความเชื่อ

1 บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอนของพวกผีปิศาจ 2 การหันข้อใจของคนทีพุดโกหก คือทำไปทั้งรู้ๆ เหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนาลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา 3 เขาห้ามทำการสมรส ไม่ให้รับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้ที่เชื่อและรู้จักความจริงรับประทานด้วยขอบพระคุณ 4 ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว 5 เพราะว่าการละทิ้งเหล่านี้เป็นของที่ชั่วร้ายแล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน

ผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์

6 ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น 7 แต่งหลักเลี้ยงจากนิยายอันหยาบคาย และนิยายซึ่งยายเคยเล่าให้ฟังนั้น จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า 8 เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมิประโยชน์อะไรอย่างใด แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย 9 คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ 10 ด้วยเหตุนี้ เราจึงตราครุฑทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ 11 จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้

จงเป็นแบบอย่างที่ดีโดยทั้งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

12 อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนุ่มแน่นของท่าน แต่งเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์ 13 จงใส่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา 14 อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะเพรสโบเตรีได้เอามือวางบนท่าน 15 จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ฝูงตัวท่านไว้ในการณ์ที่เดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง 16 จงระวังตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดังนี้ ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

5

1 อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่งงดักเตือนเขาเสมือนเป็นบิดา และคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง 2 และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และสาวหญิงสาวๆก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งหมด

คำสอนเกี่ยวกับหญิงม่ายคริสเตียน

3 จงให้เกียรติแก่แม่ม่ายไว้ที่พึง 4 แต่ถ้าแม่ม่ายคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นทิชชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า 5 ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ม่ายอย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางคืนและกลางวัน 6 ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นอยู่ 7 จงกำชับข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ 8 แต่ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก 9 อย่าให้แม่ม่ายคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนแม่ม่าย จะต้องเป็นภรรยาของชายคนเดียว 10 และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้สงเคราะห์ผู้ทุกข์ยาก ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง 11 แต่แม่ม่ายสาวก้น้อยารับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงระเห็จห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใคร่จะสมรสอีก 12 เขาจะต้องได้รับพระอาชญา เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขา 13 นอกจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปบ้านนั้นบ้านนั้น และมีใจแต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอด้วย และเทียวอยู่กับเรื่องของผู้อื่น พุดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด 14 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปวารณาให้พวกแม่ม่ายสาวก้นั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางนั้นหาได้ 15 ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว 16 ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่ม่าย ก็ให้เขาช่วยเลี้ยงดูอย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที่เป็นแม่ม่ายไว้ที่พึงจริงๆ

จงเคารพและช่วยเหลือผู้ปกครองที่ดี

17 จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน 18 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า [อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่] และ [ผู้ที่ทำงานสมควรได้รับค่าจ้างของตน] 19 อย่ายอมรับค่ากล่าวหาจากผู้ปกครองคนใด วันเสียแฉ่งจะมีพยานสองสามคน 20 สำหรับผู้ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงกล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย 21 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆ ด้วยใจลำเอียง 22 อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ 23 อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่าน และโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนื่องๆ 24 การผิดของบางคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็นำเขาไปสิ่งที่พิพากษา แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป 25 ฝ่ายการดีของบางคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้

6

คำสอนเกี่ยวกับนายและทาส

1 จงให้คนทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท 2 ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สัสถยซื้อและเป็นที่รัก ข้อความเหล่านี้จงสั่งสอนและตักเตือนกัน

ภัยจากการอยากรับเป็นคนมีเงิน

3 ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลัก คือพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า 4 ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร แต่ชอบทุ่มเถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน 5 และการวิวาทที่ดื้อดึงของผู้มีใจทรามและไร้ความจริง ที่คาดว่าการได้กำไรนั้นเป็นทางของพระเจ้า จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนั้น 6 แต่ทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจก็เป็นกำไรมาก 7 เพราะวูเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ใด เรา ก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้มันนั้น 8 แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด 9 ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ติดอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแร้ว และในค้นหาหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป 10 ด้วยว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลกสิ่งเหล่านี้จึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และทีมแห่งตัวของเขาเองให้ห่อหุ้มด้วยความทุกข์ใจเป็นอันมาก

คำกำชับพิเศษสำหรับทิโมธี

11 โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า แต่ท่านจงหลีกเลี่ยงหนีเสียจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ 12 จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน 13 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระเนตรพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนเทอัสปีลาต 14 ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้อย่าให้ต่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา 15 ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาของพระองค์ คือพระองค์ผู้สยาสสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหาฤทธิย์เหนือทุกสิ่งทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง 16 พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่ง ไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานภาพจะมีแต่พระองค์นั้นสืบไปเป็นนิรันดร์ เอเมน 17 จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือมานะที่ถือ อย่ายึดความหวังของเขายิ่งอยู่กับทรัพย์สินอันจาง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปิติยินดี 18 จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้ร่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง 19 และล้ำสมไว้เป็นรากอันดีสำหรับตัวของตนเพื่อเวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ 20 โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งที่ได้ฝากไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดที่ลบล้างและไร้ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิดๆ ว่าเป็นศาสดาความรู้ 21 ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลาดไปจากความเชื่อ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงทิโมธี ได้เขียนจากเมืองเลาดีเซีย ซึ่งเป็นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย ปาคาที่อาณา]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ทิโมธี

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลติดคุกที่กรุงโรม (1:8, 16; 2:9) และในเวลาที่ท่านใกล้จะ ถูกประหารชีวิต ท่านได้เขียนจดหมายอัคราไปถึงทิโมธี และขอให้ทิโมธีมาหาท่าน เพราะฉะนั้นจดหมายฉบับที่ 2 ถึงทิโมธีนี้ เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโลที่อยู่ในพระคัมภีร์

ในจดหมายฉบับนี้ เราได้เห็นความหวังอันชื่นชมยินดีของเปาโล ซึ่งเป็นจดหมายแห่งชัยชนะและเป็นเสียงร้องด้วยความชื่นชมยินดีของผู้ที่มีชัยชนะแห่งความตาย ได้เน้นถึงความซื่อสัตย์ในการรับใช้พระเจ้า ท่านได้อธิบายถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นในยุคนี้ (บทที่ 3) และพูดถึงการเตรียมพร้อมที่จะไปสวรรค์ของท่านด้วย ซึ่งเปาโลเชื่อว่าสำเร็จอีกไม่นาน เปาโลได้สอนทิโมธีว่า ทิโมธีควรจะใช้พระเจ้าอย่างไรหลังจากที่ท่านไปสวรรค์แล้ว

ความรักของเปาโลที่มีต่อทิโมธี

¹ เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์² ถึงทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด ³ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับ ใช้ ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่าน ในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันกลางคืน ⁴ ก็ได้ปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงน้ำตาของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความยินดี ⁵ ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแน่วแน่ซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในผู้สมรดาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านด้วย ⁶ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น ⁷ เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ลาลดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา ⁸ เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจองจำอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยกย่องข้าพเจ้า เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า ⁹ ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การกระทำของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น ¹⁰ แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วย ให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข่าวประเสริฐ ¹¹ สำหรับข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก และเป็นครูของพวกต่างชาติ

เปาโลเชื่อมั่นในพระคริสต์อย่างไม่สั่นคลอน

¹² เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกขลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น ¹³ จงถือไว้เป็นแบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ¹⁴ ข้อความ อันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน ท่านจงรักษาโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา ¹⁵ ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นต่างก็พลไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอริโมเกเนสรวมอยู่ด้วย ¹⁶ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของไอเนสโลฟรีสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และเขาไม่ละอายต่อโชครวนของข้าพเจ้าเลย ¹⁷ แต่ขณะเมื่อเขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้อุตสาหะสืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า ¹⁸ และเขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด

2

ทหารที่ดีของพระเยซูเจ้า

¹ เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์² จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย ³ ฉะนั้นท่านจงทนการยกย่องลำบากดุจทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์⁴ ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไป

ห่วงใยกับการทำมหากรรมของเขาในชีวิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหรานั้นจะได้ชอบใจ⁵ และถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งขันกัน เขาก็คงมิได้สวมมงกุฎ เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ⁶ กลสิกรผู้ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล⁷ จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเกิด ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง⁸ จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ได้ทรงถูกขับให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น⁹ และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ถูกล้ามโซ่ตั้งผู้ร้าย แต่พระวจนะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล้ามไว้ได้¹⁰ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เพื่อเขาจะได้ได้รับความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีนิรันดร์¹¹ คำนี้เป็นคำสัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน¹² ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน¹³ ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ยังไม่ทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้¹⁴ จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ และกำชับเขาต่อพระพิสดารองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาโต้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนทีฟงเขาไป¹⁵ จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นทีชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องลือลอย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้น ได้อย่างถูกต้อง¹⁶ แต่จงหลีกเลี่ยงไปเสียจากถ้อยคำหมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอรรถมากยิ่งขึ้น¹⁷ และคำพูดของเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนือร้าย ในพวกนั้นมีฮิเมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น¹⁸ คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการฟื้นจากความตายนั้น ได้ผ่านพ้นไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย¹⁹ แต่ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที เป็นของพระองค์²⁰ และ ²¹ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วช้าเสีย²²

ภาษาขณะที่มีเกียรติและที่ไร้เกียรติ

²⁰ แต่ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภาษาของทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาษาไม้และภาษาคินด้วย บ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ²¹ เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาษาขณะที่มีเกียรติ ซึ่งคงไว้แล้ว เหมาะที่จะน่ายะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง²² จงหลีกเลี่ยงจากราคะตึงหาของคณูหมิ่น แต่งงไฟในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์²³ จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาอันโง่เขลาและ ไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน²⁴ ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมิจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครูและมีความอดทน²⁵ ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นทีต่อสู้กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง²⁶ และเขาอาจหลุดพ้นปวงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

3

ลักษณะจิตใจของมนุษย์ในยุคสุดท้าย

¹ แต่งงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์กลียุค² เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม³ เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขาเป็นคนไม่มีสติจริง เป็นคนดร้าย เป็นคนชังคนดี⁴ เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า⁵ เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ทำางคิดเห็นหนีจากเขาเสียด้วย⁶ เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนทีเผลอไปตามบ้าน แล้วนำหญิงทีเขาปัญญาหนาด้วยบาปไปเป็นเชลย แล้วพากันหลงไหลไปด้วยต้นเหตุต่างๆ⁷ จึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม้อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย⁸ แล้วฮิเมเนอัสกับฟีเลทัสได้ต่อต้านโมเสสสันโด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงนั้น เขาเป็นคนใจทรม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย⁹ แต่เขาจะก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่ของเขางจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น¹⁰ แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้ว ซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร¹¹ การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทีโอก เมืองอีโคเนียม และเมืองลิสตรา การถูกข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ต่ององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด¹² แท้จริงทุกคนทีปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง¹³ แต่คนชั่วและคนเลวเหล่านี้จะร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย¹⁴ แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้วาทานได้เรียนมาจากผู้ใด

พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ทำให้คนของพระเจ้าดีรอบคอบ

¹⁵ และตั้งแต่เดิมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ¹⁶ พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม ¹⁷ เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พร้อมพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

4

คำกำชับที่สำคัญสำหรับทิโมธี

¹ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพิชิตพระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์ว่า ² จงประกาศพระวจนะ ให้หะมิกเข้มแข็งที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน ³ เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง ⁴ และเขาจะบ่ายเบี่ยงจากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ ⁵ ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ

ชัยชนะของเปาโลในการเผชิญหน้ากับความตายเพื่อพระคริสต์

⁶ เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว ⁷ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ⁸ ตั้งแต่นั้นไปมงกุฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมิใช่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักการเสด็จมาของพระองค์

ความต้องการของเปาโล

⁹ จงพยายามหาข้าพเจ้าโดยเร็ว ¹⁰ เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเฮสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย ¹¹ ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้ ¹² ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว ¹³ เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับคารปัสที่เมืองโตรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่างๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง ¹⁴ อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส □ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา □ ¹⁵ ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง ¹⁶ ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย ¹⁷ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงโตนั้น ¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน ¹⁹ ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศคากับอาควิลลา และคนในครัวเรือนของโณสิโฟรัสด้วย ²⁰ เอรัสที่สงัดอยู่ที่นี่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมีสที่เมืองมิลเลทันนั้น เขายังป่วยอยู่ ²¹ ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัส ปุเดนส์ ลินัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย ²² ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม เมื่อเปาโลถูกพิพากษาต่อหน้าจักรพรรดิเนโรเป็นครั้งที่สอง]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ทิตัส

เปาโล ได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 67 ทิตัสเป็นชาวกรีกซึ่งรับเชื่อโดยเปาโล ทิตัสไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเปาโลในครั้งที่พวกคริสเตียนได้ปรึกษากันถึงเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสสกับชาวต่างชาติ เราจะไม่มากเกี่ยวกับทิตัส นอกจากว่าเปาโลให้ท่านอยู่ที่เกาะคริตเพื่อจะช่วยในการตั้งคริสตจักรที่นั่น

จดหมายสั้นๆนี้ก็เหมือนอย่างจดหมายสองฉบับที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เปาโลไว้ใจในทิตัสอย่างมาก และเรียกท่านว่า □เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า□ (2 คร 8:23) ในเวลาที่เปาโลไม่สบายและท้อใจ ทิตัสได้เดินทางจากเมืองโครินธ์มาเยี่ยมเยียนท่านซึ่งเป็นการหนุนใจท่านอย่างมาก (2 คร 2:13; 7:6, 13)

จดหมายฉบับนี้มีคำสอนสำหรับผู้รับใช้ ครอบครัว และประชาชนทั่วไป

คำคำนี้

¹ เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เนื่องด้วยความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริงตามทางของพระเจ้า ² ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตรัสสาได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก ³ แต่ในเวลาທີ່พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระวณะของพระองค์ปรากฏด้วยการเทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด ⁴ ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

ภาระสำคัญของทิตัสที่เกาะคริต

⁵ เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะคริต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว ⁶ คือถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีของหญิงคนเดียว มีบุตรสัตย์ซื่อ และไม่มีใครกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อกระด้าง ⁷ เพราะวิชาชีพยักยิบาลนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบจันทะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีความผิดตำหนิ ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเล็ดร้อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมากได้ ⁸ แต่เป็นคนมีอัธยาศัยรับแขกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนชอบธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง ⁹ และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น ¹⁰ เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ดื้อกระด้าง พูดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสู่หนัด ¹¹ จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสียง ด้วยเขาพลุกบ้านคว่ำทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็กน้อย ¹² ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวว่า □ชาวคริตเป็นคนพุดบดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกลียดคร้านกินเด็บ□ ¹³ คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงถือว่าเขาให้แรงๆเพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง ¹⁴ และจะมีได้สนใจในนิยายของพวกเขา และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หันไปเสียจากความจริง ¹⁵ สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขา ก็ชั่วมลทินไป ¹⁶ เขาออกปากยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่ว่าในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย

2

คำสอนที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า

¹ ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง ² พึงสอนชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เขาจริงใจจริงจัง ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง ³ ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีการประพฤติอย่างบริสุทธิ์ อย่าให้เป็นคนใส่ความเท็จ ไม่เป็นคนที่สนใจเหล่าองุ่นมาก แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม ⁴ เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาวให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้รักสามีและรักบุตรของตน ⁵ ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่เป็นผู้ใดลบหลู่พระวณะของพระเจ้าได้ ⁶ ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ ⁷ ท่านจงสำแดงตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง ในคำสอนจงแสดงความรู้สึกดีให้เขาจริงใจจริงจัง ให้จริงใจ ⁸ และใช้คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายปฏิบัติจะได้อายุ ไม่มีสิ่งใดจะติดท่านได้ ⁹ จงตักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกประการ

อย่าให้เถียงเลย¹⁰ อย่าให้ชักยอก แต่ให้สวดขี้อหมอดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น เขาจะได้เกิดเกียรติ พระดำรัสสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา¹¹ เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึง ความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว¹² สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า¹³ คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา¹⁴ ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็น หมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชายกระทำการดี¹⁵ ชื้อความเหล่านี้น ท่านจงใช้พูด ตักเตือน และว่ากล่าวเขาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้ใดประมาทท่านได้

3

คริสเตียนเป็นพลเมืองดี

1 จงเตือนเขาให้นอบน้อมต่อผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาพนักงานฝ่ายปกครอง และพร้อมที่จะปฏิบัติภารกิจทุกอย่าง² อย่าว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง³ เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นบางครั้งเราเองก็โง่เขลา ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทาสของกิเลสตัณหาและการเร้าสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา นářง และเกลียดชังกันและกัน⁴ แต่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระกรุณาโปรด และประทานความรักแก่มนุษย ปรากฏแล้ว⁵ พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระ กรุณาชำระให้เราจิตใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์⁶ พระองค์นั้นได้ทรง ประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา⁷ เพื่อว่าเมื่อเราได้เป็นคน ชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์ เราจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มั่งหั่งคือชีวิตนิรันดร์⁸ คำนี้เป็นคำ สัตย์จริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้อุตสาหะทำ การดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง

จงหลีกเลี่ยงคำถามที่ได้เถียงกันอย่างโง่เขลา

9 แต่งตั้งหลักเสียจากปัญหาโง่เขลาที่เถียงกัน จากการล้าต๋ววงศ์ตระกูลและการเถียง และการทะเลาะกัน เรื่องพระราชาบัญญัติ เพราะว่ากรอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว¹⁰ คนใดๆที่ผู้ให้แดกนิกาย กัน เมื่อได้ตักเตือนเขาหนึ่งและสองหนแล้ว ก็จงปฏิเสธ¹¹ ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกกลุ่มนอกทาง และบาปหนา เขาปรับโทษตัวเขาเอง¹² เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อารเหมาสุหรือที่คึกคักมาหาท่าน ท่านจงรีบไปหา ข้าพเจ้าที่เมืองนิโคเรีย เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าจะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว¹³ ท่านจงอดสำหังเสนาส ผู้เป็นทนายความกับอ پولโล ไปตามทางของเขา อย่าให้เขาขาดสิ่งใด¹⁴ ให้พวกเราเรียนรู้ที่จะกระทำการ ดีด้วยสำหรับความจำเป็นต่างๆ เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่ไร้ผล¹⁵ คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความ คิดถึงมายังท่าน ขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งปวงที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย เอเมน [เขียนถึงทิตัส ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวคริต จากเมืองนิโคเรีย แคว้นมาซิโดเนีย]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฟีเลโมน

ในขณะที่เปาโลเป็นนักโทษที่กรุงโรม ท่านได้นำโอเนสิมัสให้รับเชื่อในพระเยซู โอเนสิมัสเป็นทาสที่หนีจากนายของเขาคือ ฟีเลโมน ไปยังกรุงโรม เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนนายของโอเนสิมัส ขอให้เขายกโทษให้ออเนสิมัส และต้อนรับเขาเหมือนอย่างพี่น้องในพระคริสต์ และเปาโลบอกว่าท่านยอมใช้หนี้ทั้งหมดของโอเนสิมัสที่มีต่อฟีเลโมน

เปาโลมีความหวังว่า ท่านจะได้รับการปลดปล่อยจากการติดคุกครั้งแรกของท่านในกรุงโรม (1:22)

คำคำนี้มาจากเปาโลและทิโมธี

1 เปาโล ผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของเรา ถึง ฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา 2 และถึงนางอปีเลียผู้เป็นพี่รัก และอาร์คิปัสผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน 3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

ความรักและความเชื่อของฟีเลโมน

4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยได้เอ่ยถึงท่านเสมอเมื่อข้าพเจ้าอธิฐาน 5 เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อพระเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน 6 เพื่อการเป็นพยานถึงความเชื่อของท่านจะได้เกิดผลโดยการรู้ถึงสิ่งดีทุกอย่าง ซึ่งมีอยู่ในท่านโดยทางพระเยซูคริสต์ 7 น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและความสุขใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนเข้มแข็งขึ้นเพราะท่าน

เปาโลขอรับรองเรื่องโอเนสิมัส

8 เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีใจกลัวพอที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ควรกระทำได้ 9 แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า คืออ้อนวอนอย่างเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจองจำอยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ 10 ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดเมื่อข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ 11 เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า 12 ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียวกลับไปหาท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ 13 ข้าพเจ้าใครจะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจองจำเพราะข่าวประเสริฐนั้น 14 แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านเอง 15 อาจจะเห็นเพราะเหตุนี้ที่ท่านให้เขาต้องจากท่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป 16 บัดนี้เขามาใช้เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งขึ้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า 17 เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง 18 ถ้าเขาได้กระทำความผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด 19 ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย 20 แท้จริงน้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้ามีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเถิด จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า 21 ข้าพเจ้ามั่นใจท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนมาถึงท่าน เพราะรู้ดีว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอเสียอีก

ความหวังในอิสรภาพของเปาโล

22 อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน 23 เอปัฟรัส ผู้ซึ่งถูกจองจำอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน 24 มารโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย 25 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของท่านเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงฟีเลโมน และส่งโดยโอเนสิมัส ผู้เป็นทาสรับใช้]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮีบรู

เราไม่ทราบว่ามีใครเขียนหนังสือฮีบรูนี้ แต่คนส่วนมากคิดว่าเปาโลเป็นผู้เขียน เราสามารถทราบได้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นจดหมายถึงชาวฮีบรู เพราะว่าตั้งแต่ต้นถึงปลายมีการเปรียบเทียบความเชื่อของคริสเตียนกับพระคัมภีร์เดิม กับเครื่องบูชาและพิธีต่างๆ ของชาวฮีบรูซึ่งเล็งไปถึงพระคริสต์ ข้อแรกพูดถึงบรรพบุรุษซึ่งหมายถึงพวกบรรพบุรุษของชาวฮีบรู (ชาวอิวั)

จดหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนถึงคริสตจักรใดๆ (เช่น โรม 1 และ 2 โครินธ์ เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี 1 และ 2 เอเธส โลนิกา) หรือถึงพวกคริสตจักร (เช่นกาลาเทีย หรือถึงคนสวนตัว (เช่น 1 และ 2 ทิโมธี ทิตัส ฟิเลโมน 2 และ 3 ยอห์น) แต่หนังสือฮีบรูนี้เป็นที่เรียกกันว่า "จดหมายทั่วไป" ซึ่งเขียนถึงชาวฮีบรูที่กระจัดกระจายไป (เช่นหนังสือยากอบ (ยค 1:1) ซึ่งเขียนถึงชาวฮีบรูด้วย) แต่จดหมายฉบับนี้ก็เหมาะสำหรับคริสเตียนทุกคน เพราะว่าเราได้เชื่อและใช้พระคัมภีร์ทั้งเดิมและใหม่เช่นกัน

ชาวฮีบรูที่ไม่เชื่อก็เกลียดเปาโล ชาวฮีบรูที่เชื่อแล้วในกรุงเยรูซาเล็มก็มักจะเชื่อว่าจะต้องตามธรรมเนียมต่างๆ ของศาสนายิว (กท 2:11-13) พวกคริสเตียนยิวบางคนได้ไปสอนคำสอนผิดให้แก่ผู้เชื่อแล้วในเมืองกาลาเทีย ดังนั้นถ้าเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ก็เป็นการดีที่ท่านจะไม่ให้ชื่อของท่านปรากฏในจดหมายฉบับนี้ เราว่าจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นที่กรุงโรมเพราะได้เขียนว่า "พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย" (13:24) ทิโมธีซึ่งได้ติดคุกพร้อมกับเปาโล เพิ่งได้รับการปล่อยตัว (13:23) และเปาโลหวังว่าอีกไม่นานท่านจะได้รับการปลดปล่อยด้วย (13:19) ดูเหมือนว่าหนังสือ 2 เปโตร 3:15-16 ซึ่งเห็นว่าเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูนี้ เพราะว่าเปโตรพูดถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับชาวฮีบรูซึ่งท่านว่า "มีบางข้อที่เข้าใจยาก" ซึ่งเล็งถึงคำเขียนของเปาโล

หนังสือฮีบรูเขียนก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ซึ่งเกิดขึ้นในปีค.ศ. 70 (10:2-3; 13:10-11)

หนังสือเล่มนี้เน้นว่า พระเยซู ซึ่งเป็นมหาปุโรหิต เครื่องบูชาและพระผู้ช่วยให้ออกก็ประเสริฐกว่าสิ่งต่างๆ ในสมัยของโมเสส

สง่าราศีของพระบุตรและพระราชกิจของพระองค์

¹ ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆ มากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ ² แต่ในที่สุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกาลปจักรวาลโดยพระบุตร ³ พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสภาว่าเป็นพืชมที่เดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระคำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน

พระบุตรทรงอยู่เหนือพวกทูตสวรรค์

⁴ พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก ⁵ เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า "ท่านเป็นบุตรของเรา" วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว และยังตรัสอีกว่า "เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา" ⁶ และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีองค์ที่ได้บังเกิดนั้น ให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า "ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน" ⁷ ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า "พระองค์ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง" ⁸ แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า "โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ อารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นอารพระกรเที่ยงธรรม" ⁹ พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า คือ พระเจ้าของพระองค์ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์ ¹⁰ และ องค์พระผู้เป็นเจ้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์ ¹¹ สิ่งเหล่านี้จะพัฒนาไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม ¹² พระองค์จะทรงฉีกสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และเป็นเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด ¹³ แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า "จงนั่งที่ขวามือของเรา"

จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน□ 14 ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือนบรดาผู้ที่จะได้ความรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ

2

จงใส่ใจกับความรอดอันยิ่งใหญ่

1 เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมีฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น 2 ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้แน่นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบแทนตามความยุติธรรมแล้ว 3 ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง 4 ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์

พระคริสต์ทรงครอบครองอยู่เหนือสิ่งสารพัด

5 เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับของเหล่าทูตสวรรค์ 6 แต่มีอยู่แห่งหนึ่งที่คนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า □มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงรักถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยงเยียนเขา 7 พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หนึ่งเดียว และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์ 8 พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา□ ในการซึ่งพระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็นวาทะทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา

ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์

9 แต่เราก็กเห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หนึ่งเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงขมิความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน 10 ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะทรงพำบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะให้ผู้ที่เป็นนายแห่งความรอดของเขานั้น ได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน 11 เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน 12 ดังที่พระองค์ตรัสว่า □เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน□ 13 และตรัสอีกว่า □เราจะไว้ใจในพระองค์□ ทั้งตรัสอีกว่า □ดูเถิด ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา□

พระคริสต์ทรงรับสภาพมนุษย์

14 เหตุฉะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร 15 และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย 16 ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม 17 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัติย์ชื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน 18 เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้

3

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือโมเสส

1 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอัครสาวกและมหาปโรหิตซึ่งเราเรียกอยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์ 2 ผู้ทรงสัติย์ชื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสสได้สัติย์ชื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น 3 แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น 4 ด้วยว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ว่าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า 5 ฝ่ายโมเสสนั้นสัติย์ชื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง

6 แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเราจะยึดความมั่นคงและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด

คำเตือน: พวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อจึงเข้าไปในแผ่นดินคานาอันไม่ได้

7 เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า □วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 8 อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร 9 เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเราถึงสี่สิบปี 10 เพราะเหตุ นั้นเราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้น และว่า □ใจของเขาหลงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา □ 11 ดังนั้นเราจึงปรักไยฐานด้วยความพิโรธของเราว่า □เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา □ 12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 13 ท่านจงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เราเรียกว่า □วันนี้ □ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็ง กระด้างไปเพราะเล่ห์กลของบาป 14 เพราะว่าถ้าเรายึดความไว้วางใจที่เรามีอยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด เราก็กลายเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์ 15 เมื่อมีคำกล่าวไว้ว่า □วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของ พระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น □ 16 เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยินแล้ว ก็ ยังได้กบฏอยู่ แต่มิใช่ทุกคนที่ไม่เชื่อได้ออกจากประเทศอียิปต์ 17 และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงโหม่นส ตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คนเหล่านั้นที่กระทำความบาป และซากศพของเขาทั้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ 18 และแก่ใคร หนอที่พระองค์ได้ทรงปรักไยฐานว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ 19 ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่ที่สงบสุขนั้นได้เพราะเขาไม่ได้เชื่อ

4

การเข้าสู่ที่สงบสุขโดยความเชื่อ

1 เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้ว เรา จะให้เข้าไปในที่สงบสุขของพระองค์ ให้เราทั้งหลายมี ความยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมีผู้หนึ่งผู้ใดเหมือนไปไม่ถึง 2 เพราะว่าเราได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ให้แก่เราแล้ว เหมือนแก่เขาเหล่านั้นด้วย แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้ยินนั้น ไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะว่า เขาไม่มีความเชื่อพ้องกับผู้ที่ได้ยิน 3 เพราะว่าเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าไปในที่สงบสุขนั้น เหมือนพระองค์ได้ ตรัสไว้แล้วว่า □ตามที่เราได้ปรักไยฐานด้วยความพิโรธของเราว่า □เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา □ แม้ว่า 'งานนั้นสำเร็จแล้วตั้งแต่วารากสร้างโลก 4 และมีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดครั้งนั้นว่า □ในวันที่เจ็ด พระเจ้าทรงพักการงานทั้งสิบของพระองค์ □ 5 และแห่งเดียวกันนั้น ได้ตรัสอีกว่า □เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุข ของเรา □ 6 ครั้นเห็นแล้วว่ายังมีช่องให้บางคนเข้าไปในที่สงบสุขนั้น และคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐคราว ก่อน ไม่ได้เข้าเพราะเขาไม่เชื่อ 7 พระองค์จึง ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก คือกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดครั้ง ล่วงไปช้านานแล้วว่า □วันนี้ □เหมือนตรัสเมื่อคราวก่อนแล้วว่า □วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของ พระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป □ 8 เพราะว่าถ้าเขายึดพาเขาเข้าสู่ที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ ก็คงมิได้ตรัสในภายหลังถึงวันอื่นอีก 9 ฉะนั้นจึงยังมีสบาโตสำหรับชนชาติของพระเจ้า 10 ด้วยว่าคนใดที่ ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุดการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของ พระองค์ 11 เหตุฉะนั้น ให้เราทั้งหลายอุตสาหะเข้าไปในที่สงบสุขนั้น เพื่อมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดตกหลงไปในการไม่ เชื่อเช่นเขาเหล่านั้นซึ่งเป็นตัวอย่าง 12 เพราะว่าพระวาระของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพละทานภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถ วินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย 13 ไม่มีสิ่งแรมิตสร้างใดๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของ พระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องกับ

พระเยซูทรงเป็นมหาบุโรหิต

14 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาบุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้ 15 เพราะว่าเราได้มีมหาบุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจใน ความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป 16 ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้ พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ

5

มหาบุโรหิตที่มาจากมนุษย์ก็ไม่สมบูรณ์

1 ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้ให้สำหรับมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชามาถวายเพราะความบาป 2 ท่านนั้นมิได้เจตนาถูกรณาคณโองและคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย 3 เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพื่อคนทั้งปวงนั้นใด ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยนั้นนั้น 4 และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน

เมลคีเซเดคเป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์

5 ในท่านเองเดียวกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า □ท่านเป็นบุตรของเรอวารั้น เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว□ 6 เหมือนพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า □ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค□ 7 ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถชวยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสถิตเพราะพระองค์นั้นได้ ยำเกรง 8 ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา 9 และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดความรอดนิตย์นิตย์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์ 10 โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค

ทหารคริสเตียน

11 เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมามากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว 12 ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่ยังต้องกินน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง 13 เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำมนั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระวจนะแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่ 14 แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขาจนสังเกตได้ว่าไหนดีไหนชั่ว

6

คำสอนให้ละประณโมวาทของพระคริสต์และก้าวไปถึงความบริบูรณ์

1 เหตุฉะนั้นให้เราละประณโมวาทของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจเสียใหม่จากกฎกระทำที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า 2 และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาลงโทษเป็นนิตย์นั้น 3 ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาต เราก็คงจะกระทำอย่างนี้ได้ 4 เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับการสว่างมากครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสของปรทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์ 5 และได้ชิมความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมานั้น 6 ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อธรรมาภิบาล 7 ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดดื่มน้ำฝนที่ตกลงมาเนื่องๆและงอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า 8 แต่ดินที่งอกหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว ซึ่งในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย 9 แต่ดูคนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนี้ เราก็มั่นใจว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด 10 เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงรอธรรมที่จะทรงสัญญาการทำงานหนักด้วยความรักซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ คือการรับใช้สุทธิตนนั้นและยังรับใช้อยู่ 11 และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย 12 เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยช้า แต่ให้ตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้า

13 เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณ ได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง 14 คือตรัสว่า □เราจะอวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของท่านให้มากขึ้น□ 15 เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น 16 ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อเกิดข้อทู่หมัดเถียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันขึ้นเด็ดขาด 17 ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้ที่รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดกผู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย 18 เพื่อด้วยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะตรัสสาไม่ได้นั้น เราซึ่งได้หันมาหาที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง ที่จะฉวย

เอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา¹⁹ ความหวังนั้นเรายึดไว้ต่างสมองของจิตวิญญาณ เป็นความหวังทั้งแนและมั่นคง และได้ทอดไว้ภายในมาน²⁰ ที่ผู้นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างเมลคีเซเดค

7

เมลคีเซเดคเป็นแบบอย่างของพระคริสต์

1 เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลาย และได้วยพรแก่อับราฮัม² อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจากของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วหลังจากนั้นก็แปลว่ากษัตริย์เมืองซาเลมด้วย ซึ่งหมายถึงกษัตริย์แห่งสันติสุข³ บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเริ่มต้นและวันสิ้นสุดของชีวิตก็ไม่มีเช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งดำรงตำแหน่งปุโรหิตอยู่ตลอดเวลา

ปุโรหิตตระกูลเลวีได้ถวายสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดคโดยทางอับราฮัม

4 แล้วจึงคิดเถิดว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรานั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของริบนั้นมาถวายแก่ท่าน⁵ และแท้จริงบรรดาบุตรของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้รับสิบชักหนึ่งจากประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพวกพี่น้องของตน⁶ แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม และได้วยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย⁷ สิ่งที่ท่านไม่ได้ คือผู้น้อยต้องรับพรจากผู้ใหญ่⁸ ฝ่ายข้าพชนั้นมนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสิบชักหนึ่ง แต่ฝ่ายข้าพชนั้นท่านผู้เดียวได้รับ และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่⁹ ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวี่นั้นที่รับสิบชักหนึ่งก็ยังไม่ได้ถวายสิบชักหนึ่งทางอับราฮัม¹⁰ เพราะว่าขณะนั้นเขายังอยู่ในเอวของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เหนือกว่าตำแหน่งของอาโรน

11 เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมาจากตระกูลเลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้) ที่ไหนจะต้องการให้มีปุโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมีได้เรียกตามอย่างอาโรน¹² เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย¹³ เพราะว่าการที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยัง ไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ปรินิบัติที่แทนบูชาเลย¹⁴ เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเห็นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลดาวิด โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย¹⁵ และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีกเมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค¹⁶ ซึ่งไม่ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ ซึ่งเป็นบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่ริ้นสูญเลย¹⁷ เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค¹⁸ ด้วยว่าจริงแล้วพระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนี้ ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์¹⁹ เพราะถ้าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า²⁰ ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้²¹ (บรรดาปุโรหิตเหล่านั้น ไม่มีใครกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนปุโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค) ²² พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

ปุโรหิตตระกูลเลวีจะต้องตาย แต่พระเยซูทรงดำรงอยู่นิตย

23 แท้จริงส่วนปุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป²⁴ แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่นิตย ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน²⁵ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตยที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นี้ ให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่นิตยเพื่อเสนอความให้แก่คนเหล่านั้น²⁶ มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอภาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์²⁷ พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชาทุกวันดังเช่นมหาปุโรหิตอื่น ๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง²⁸ ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้น ได้แต่งตั้งมนุษย์ที่ก่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย

8

พิธีต่างๆชี้ให้เห็นถึงความจริงของพระเจ้า

1 บัดนี้ ในเรื่องที่เรากล่าวมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวา พระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ 2 เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในพลับพลาแท้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง 3 เพราะว่าการทรงตั้งมหาปุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มหาปุโรหิตผู้นี้ต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย 4 เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามีมหาปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว 5 ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนพระเจ้าได้ทรงสั่งแกโมเสสครั้นเมื่อท่านจะสร้างพลับพลาขึ้นว่า 6 ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแฉ่งแก่ท่านบนภูเขา

พันธสัญญาใหม่ก็เข้ามาแทนที่พันธสัญญาเก่า

6 แต่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น 7 เพราะถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก 8 ด้วยว่าพระเจ้าตรัสดีแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 9 ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และด้วยความยุติธรรม 9 ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจับมือเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้น ไม่ได้มีอยู่ในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้ 10 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ 10 ๐ คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น ๐ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ๐ เราจะบรรลुरาชบัลลังก์ของเรไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา 11 และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ๐ จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า ๐ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด 12 เพราะเราจะกรุณาต่อการอธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป ๐ 13 เมื่อพระองค์ตรัสถึง ๐ พันธสัญญาใหม่ ๐ พระองค์ทรงถือว่าพันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป

9

พิธีต่างๆในพันธสัญญาเดิมเป็นแบบอย่างของพันธสัญญาใหม่

1 แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังไม่สมบูรณ์สำหรับการปรนนิบัติในพิธีนมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้ 2 เพราะว่าไม่ได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตกแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคัมפרะที่ปิด และขมบ่งหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์ 3 และภายในมีห้องซึ่งมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด 4 ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำค่าดูด้าน ในหีบนั้นมีทองคำใส่มา และไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา 5 และเหนือหีบนั้นมีรูปเศวตฉัตรแห่งสง่าราศีคลุมพระที่นั่งพระกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้ 6 แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้งเพื่อปรนนิบัติพระเจ้า 7 แต่ในห้องที่สองนั้นมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย 8 อย่างนั้นแหละ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น ไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่ 9 พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้อาถรรพ์ของผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ 10 ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

การถวายบูชาของพระคริสต์เป็นความสำเร็จสมบูรณ์

11 แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้ 12 พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่ววินัยตราแก่เรา 13 เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเถาของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ 14 มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้า

เป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่¹⁵ เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนิรันดร์ตามพระสัญญา

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้ทราบถึงพระประสงค์ของพระองค์

¹⁶ เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพินัยกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว¹⁷ เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพินัยกรรมนั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพินัยกรรมนั้นก็ใช้ได้¹⁸ เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด¹⁹ เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับบทกวีข้อแก้บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดงและต้นหุสุมมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง²⁰ กล่าวว่ นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย²¹ แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลาทุกเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัตินั้นเช่นเดียวกัน²² และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย

การเสียสละอย่างใหญ่หลวงของพระคริสต์

²³ เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ว่าของจริงในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น²⁴ เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย²⁵ พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตนเองเข้าไปด้วย²⁶ มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆ ตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา²⁷ มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษาในโต²⁸ ดังนั้นพระคริสต์ได้ทรงถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก แล้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก้บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้เข้าถึงความรอดนั้น

10

พันธสัญญาเดิมสิ้นสุด

¹ โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง มิใช่ตัวจริงของสิ่งนั้นทีเดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆ เสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้² เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้มีสภานั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่รู้สึกว่ามีบาปอีกต่อไป³ แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ⁴ เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้⁵ ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า ข้าพระองค์สัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์⁶ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย⁷ แล้วข้าพระองค์ทูลว่า อดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ (ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์)⁸ เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วว่า ข้าพระองค์สัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย⁹ ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น⁹ แล้วพระองค์จึงตรัสว่า อดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่¹⁰ โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น¹¹ ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ขึ้นปฏิบัติอยู่ทุกวันๆ และนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย¹² ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงคนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า¹³ ตั้งแต่นั้นไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์¹⁴ เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาคนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์¹⁵ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า

พระเจ้าไม่ทรงจดจำความบาปของคนเชื้อ

16 □ นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น □ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส □ เราจะบรรจราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย 17 และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป □ 18 ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาได้อีกต่อไป

พระคริสต์เป็นทางที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

19 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในเทบิสทุที่ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู 20 ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ 21 และครั้นเรามีมหาไภรที่ติดสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว 22 ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันในบาตร 23 ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้ นั่น โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงสัตย์ซื่อ) 24 และให้เราพิจารณาด้วยกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำการดี 25 ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

การปฏิเสธพระคริสต์และเครื่องบูชาอื่นๆ

26 เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขึ้นทำผิดอีก เครื่องบูชาได้บาปก็จะมีเหลืออยู่เลย 27 แต่จะมีคนหาตกแล้วในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้นเสีย 28 คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา 29 ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และปรมาตพ่องพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด 30 เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า □ การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส □ และได้ตรัสอีกว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ □ 31 การตกอยู่ในอู่พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว 32 แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง 33 บางที่ท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางที่ท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น 34 เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินของของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์ 35 เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบำเหน็จอันยิ่งใหญ่ 36 ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้นท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะได้รับการตามคำทรงสัญญา 37 □ เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า 38 แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเสื่อมถอย ใจของเราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย □ 39 แต่เราทั้งหลายได้อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอยหลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด

11

ความเชื่อได้แสดงออกโดยบุคคลแห่งความเชื่อ

1 บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นคงใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นจริง 2 โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง 3 โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกลจักรกาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

อาเบล

4 โดยความเชื่อ อาเบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ของถวายของท่าน โดยความเชื่อนี้ แม้วาอาเบลตายแล้วท่านก็ยังพูดอยู่

เอโนค

5 โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้นมีพยานว่า ท่านเป็นทิวพระทัยของพระเจ้า 6 แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นทิวพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์

โนอาห์

7 โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ

อับราฮัมและนางซาร่าห์

8 โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหาไม่รู้ไม่ว่าจะไปทางไหน 9 โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้นเหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น 10 เพราะว่าท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น 11 โดยความเชื่อ นางซาร่าห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอดบุตรเมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ 12 เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากดวงดาวในท้องฟ้า และดวงเม็ดทรายที่ทะเลซึ่งนับไม่ได้ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย 13 บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล ก็เชื่อมั่นและต้อนรับพระสัญญาเหล่านั้นไว้ และได้ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนต่างดาวและเป็นผู้สัญจรอยู่ในแผ่นดินโลก 14 เพราะคนที่พูดอย่างนั้นก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา 15 และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ 16 แต่บัดนี้เขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงปล่อยเขาเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว 17 โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ไว้หว่านเฝ้ามา 18 คือบุตรที่มีพระดารัสไว้ว่า เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค 19 ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากความตาย

อิสอัคและยาโคบ

20 โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหลังนั้น 21 โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้มีสการขณะที่คำอวยบนั้นหัวไม่เหวี่ยงของท่าน

โยเซฟ

22 โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน

โมเสสและบิธามารดาของท่าน

23 โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิธามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม และไม่ได้อำนาจคำสั่งของกษัตริย์นั้น 24 โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของริดา กษัตริย์ฟาโรห์ 25 ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเร่งสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง 26 ท่านถือว่าความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น 27 โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์โดยมิได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา 28 โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อมิให้องค์เพชฌฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้ 29 โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามดูบ้าง ก็จมน้ำตายหมด

ชาวอิสราเอลที่เมืองเยรีโค ราหับหญิงแพศยา

30 โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง 31 โดยความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มิได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ

ตัวอย่างอื่นๆเกี่ยวกับความเชื่อของพวกมหาบุรุษ

32 และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด และซามูเอล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย 33 โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต 34 ได้ขับไฟให้ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพบกประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป 35 พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกรังแก แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า 36 บาง

คนถูกทดลองโดยคำเย้ายวนและการถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย³⁷ บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกเสียดแทงเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเที่ยวสัจจริงไปนุ่งหม่นเหงะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเคียดเข็ญ³⁸ (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาทนเจ็บไปนุ่งหม่นทนหนาวและตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามไพร³⁹ คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้⁴⁰ ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดียิ่งไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา

12

จงวิ่งแข่งด้วยความเพียร

¹ เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่ออย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทั้งของหน้ทุกสิ่งทั้งขัดข้องอยู่ และการผิดที่เราทั้งง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม² หมายเอาพระเยซูเป็นผู้นำริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประพินเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

การติสอนของพระเจ้า

³ ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการดิเคียนนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป⁴ ท่านทั้งหลายยังไม่ได้รับสู้กับความบาปจนถึงโลหิตตก⁵ และท่านได้ลิ้มคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือนท่านเหมือนกับเตือนบุตรว่า บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ทรงติเตือนท่านนั้น⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขียนดีผู้นั้น⁷ ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการติสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ติสอนเขาบ้าง⁸ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกติสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มิพ่อ⁹ อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายได้มีบิดาตามเนื้อหนังที่ได้ติสอนเรา และเราจึงได้นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะได้ยำเกรงบนอบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเริญชีวิตมิใช่หรือ¹⁰ เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นติสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อย ตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงติสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์¹¹ ดังนั้นการติสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้น ไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง¹² เพราะเหตุนั้น จงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวใจที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น¹³ และจงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้งอจะมิได้กำเริบขึ้น และจะได้หายเป็นปกติ¹⁴ จงอดสาหัสที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁵ และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนกำลังเสื่อมจากพระกรุณาคุณของพระเจ้า และเกรงว่าจะมีรากขมขึ้นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมกลินไป

คำเตือนถึงผู้ปฏิเสธพระคริสต์

¹⁶ และเกรงว่าจะมีคนกระทำความผิดประเวณีหรือคนประมาทเหมือนอย่างเอซาว ผู้ได้เอาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสียเพราะเห็นแก่อาหารคำเดียว¹⁷ เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอซาวอยากได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล

การชุมนุมใหญ่ของผู้ที่รอดทั้งหมด

¹⁸ ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว และถึงที่ดำ ถึงที่มีดมีด และถึงที่ลมพายุ¹⁹ และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ่อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก²⁰ (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้นั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า แม้แต่สัตว์ถ้าจะต้องถูกเขานับด้วยก็อ่อนเหินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย)²¹ สิ่งทีเห็นนั้นน่ากลัวจริงจนไม่เสสเองก็กล่าว ว่า ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น)²² แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาศิโยน และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้²³ และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว²⁴ และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรมที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียงโลหิตของอาเบล

จงอย่าเพิกเฉยต่อการที่พระเจ้าทรงเรียก

²⁵ จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธ ไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ปฏิเสธ ไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลก ไม่ได้ฟังโทษ ถ้าเราเฝ้าหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้ฟังโทษมากยิ่งขึ้นอีก ²⁶ พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้น ได้บันดาลให้แผ่นดินไหวไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า □ อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หาควาหวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย □ ²⁷ และพระดรัสที่ตรัสไว้ว่า □ อีกครั้งหนึ่ง □ นั้น แสดงว่าสิ่งที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่ ²⁸ เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง ²⁹ เพราะว่าพระเจ้าของเราเป็นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

13

คำสั่งสอนพี่น้อง

¹ จงให้ความรักกันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอไป ² อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว ³ จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจองจำอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจองจำอยู่กับเขา จงระลึกถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคียวเชียว เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย ⁴ การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและคนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา ⁵ ท่านจงพ้นจากการการเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า □ เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย □ ⁶ เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล่าว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า □ ⁷ ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวาทะของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาดูผลปลายทางของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อของเขา ⁸ พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลานี้ และต่อไปเป็นนิรันดกาล ⁹ อย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย

การยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระคริสต์

¹⁰ เรามิแค้นขานแค้นหนึ่ง และคนที่ปรณินบิตในพลับพลา นั้น ไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากท่านนั้น ได้ ¹¹ เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่หมานาไรหิต ได้อาเลียดเข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชา ถิ่นบาปนั้นก็ต้องเอาไปเผาเสียนอกค่าย ¹² เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกขุทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชน ให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ¹³ เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์ ¹⁴ เพราะว่าที่นี่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า

คำเตือนให้ยอมอยู่ในโอวาทของผู้ปกครอง

¹⁵ เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์ ¹⁶ แต่อย่าลืมที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกินและกิน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ¹⁷ ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังดูจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่จะต้องรายงาน เพื่อเขาจะได้ทำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะที่ท่าดังนั้นก็จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลาย

คำอ้าลา

¹⁸ จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เรามิโลภินฉัยผิดและชอบดีอยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง ¹⁹ และข้าพเจ้าจึงวอนท่านมากยิ่งขึ้นให้กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว ²⁰ บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาในรันดร์นั้น ²¹ ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ยชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ขอสงสาราคึงมีแต่พระองค์สืบไปเป็นนิรันดย์ เอเมน ²² พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น ²³ ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ที่ไมรื่องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา ²⁴ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้น

นที่ปกครองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ²⁵ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฮีบรูจากประเทศอิตาลี และส่งโดยทิโมธี]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยากอบ

หนังสือยากอบนี้ได้เขียนขึ้นในปีค.ศ. 45 ถึงคริสเตียนชาวยิวที่กระจัดกระจายไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ไม่ได้เป็นน้องชายของยอห์น (กจ 12:1-2) แต่อาจจะเป็น ๒ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กท 1:19) ซึ่งได้พูดถึงยากอบในมัทธิว 13:55 พร้อมกับโยเซส ซีโมน และยูดาสหรือยูดาสซึ่งเป็นผู้ที่เขียนหนังสือยูดาส ยากอบเป็นผู้นำในการประชุมปรักษาที่กรุงเยรูซาเล็ม (กจ 15:2, 13-21) ท่านได้รับเชื้อหลังจากที่พระเยซูถูกตรึงไว้บนกางเขน (ยน 7:5)

หนังสือเล่มนี้สอนถึงเรื่องความเชื่อกับการประพฤติ ความบาปของลิ้น และการรักษาให้หายจากโรคโดยการอธิษฐาน

คุณค่าของการทดลองและการทูลขอสติปัญญา

1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับพงศัพັນอีสิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น 2 พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ใน การทดลองต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น 3 เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร 4 และจงให้ความเพียรนั้น กระทำการจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ ครบถ้วน ไม่ขาดสิ่งใดเลย 5 ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงดำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น 6 แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าหวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหว ก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา 7 ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย 8 คนสองใจเป็นคนไม่มั่นคง ในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น 9 ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยขึ้นชมยินดีในการ ที่ทรงเชิดชูเขา 10 และคนมั่งมีก็จงขึ้นชมยินดีเมื่อถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องล่งสับ ไปจุดจดอกหญ้า 11 เพราะหินที่ที่ตะวันขึ้นพร้อมกับความร้อนอันแรงกล้า มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญ ไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย 12 ความ สุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์ พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

พระเจ้าไม่เคยล่อลวงผู้ใด แต่ราคะตัณหาของเราเองที่ล่อลวงเรา

13 เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า ๒พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง ๒ เพราะว่าความชั่วจะ มาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย 14 แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อตัณหาของตนเองชักนำให้กระทำความผิด แล้วตัวก็กระทำความผิด 15 ครั้นตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย 16 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดเลย 17 ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่าง ย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง 18 พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลาย บังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่ง สรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น 19 ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไว้ในทางพึง ขำในการพูด ขำ ในการโกรธ 20 เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมอย่างพระเจ้า 21 เหตุฉะนั้น จงอดทั้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษดิน และจงน้อมใจรับพระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยชีวิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้

จงเป็นทั้งผู้ฟังและผู้ประพฤติตามพระวจนะ

22 แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคน ที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวง ตนเอง 23 เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวจนะ และไม่ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา 24 ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้วไปเสีย แล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร 25 ฝ่ายผู้ใดที่ พิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟัง แล้วหลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติตามกิจการนั้น คนนั้นจะมีความสุขในการของตน

ความเชื่อแท้

26 ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และมีได้เหี่ยวร้างลิ้นของตนไว้ แต่ส่อลวงใจของ ตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์ 27 การเคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ ใ้เริ่มลทิน

ต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยียมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราศีของโลก

2

ความรักแท้ก็ปราศจากการเลือกที่รักมักที่ชัง

1 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์ต้องศรัทธาว่าเป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงสงสารคิโนนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน 2 เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดี เข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขอมข่อยเข้ามาด้วย 3 และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า โอเชิญท่านนั่งที่นี่ในที่อันดีเถิด 4 และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า โอจงถอยยืนอยู่ที่นั่น 5 หรือ โอจงนั่งแทบที่รองเท้าของเราเถิด 6 พวกท่านเองมิได้สำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ 7 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นทายาทแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ 8 แต่ท่านทั้งหลาย ได้ดูถูกคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล 9 ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สยปรมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน 10 ถ้าท่านทั้งหลายกระทำให้สำเร็จตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคัมภีร์ที่ว่า โอจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง 11 แล้ว ท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่ 9 แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำบาป และตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว 12 เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด 13 ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา 14 ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า อย่าฆ่าคน 15 แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีผู้เมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ 16 ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่ได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ 17 เพราะว่าผู้ที่ไม่แสดงความเมตตาขอมจะได้รับการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา แต่ความเมตตาขอมก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีมากกว่าการพิพากษา

ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

14 พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่มีการกระทำ จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ 15 ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าและขาดแคลนอาหารประจำวัน 16 และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า โอเชิญ ไปเป็นสุขเถิด ขอให้อุ่นและอิ่มเถิด 17 และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า 18 ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการกระทำ ก็ตายโดยลำพังแล้ว 19 แต่คนมีผู้ค้านว่า โอท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ 20 จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการกระทำให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการกระทำของข้าพเจ้า 21 ท่านเชื่อว่ามิพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ดีอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นนั้น และกลัวจนตัวสั่น 22 โอ คนไร้ค่า ท่านอยากจรรู้หรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

ตัวอย่างของอับราฮัมและราหับ

21 เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้ความชอบธรรมโดยการกระทำ ไม่ใช่หรือ 22 ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจรวมกับการกระทำของท่าน และความเชื่อก็สมบูรณ์ได้โดยการกระทำ 23 และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า โออับราฮัม ได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน 24 และท่านได้ชื่อว่า เป็น 25 โอสหายของพระเจ้า 26 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการกระทำ และมีใช้ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว 27 เช่นเดียวกัน ราหับหญิงแพศยาก็ได้ความชอบธรรมเนื่องด้วยการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น 28 เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน

3

ความชั่วร้ายของลิ้น

1 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนนักเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น 2 เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันไปหลายอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนตรึงคอครบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย 3 ดูเถิด เราเอาเหล็กบึงเหยียบใส่ปากม้าเพื่อไม่ให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆ ได้ทั้งตัว 4 จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเรือใหญ่และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือกก็ยังไม่ไปมาด้วยพายุเลืกๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน 5 เช่นนั้นแหละลิ้นก็เป็นอวัยวะเลืกๆด้วย และพูดโอ้อวดอย่างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟชนิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด 6 และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเร เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้

วิถีแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก ⁷ เพราะสัตว์เดียรฉานทุกชนิด ทั้งนก ภู และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว ⁸ แต่ลึนนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลึนเป็นสิ่งที่ชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย ⁹ เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยลึนนั้น และด้วยลึนนั้นเราก็ก่อกองมนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า ¹⁰ คำสรรเสริญและคำแช่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹¹ บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ ¹² พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกัน ไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้งั้นน้ำเค็มและน้ำจืดได้ ¹³ ในพวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพิตของตนด้วยกริยาอันดี มิให้อ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา ¹⁴ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและการแค้นแยะงันในใจของท่าน อย่าอวดเลยและอย่าพุดมูสาต่อความจริง ¹⁵ ปัญญาเช่นนี้ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียรฉานเต็มหา และเป็นเช่นเปีศาง ¹⁶ เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉาและการแค้นแยะงัน ที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง ¹⁷ แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่มีความลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด ¹⁸ และผลแห่งความชอบธรรมก็หว่านลงในสันติสุขของคนเหล่านั้นที่ก่อให้เกิดสันติสุข

4

คำให้การดำเนินชีวิตฝ่ายโลก

¹ อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่ราคะตัณหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอริยະะของท่าน ² ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลกแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ ³ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะตัณหาของท่าน ⁴ ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีขายหญิงเย้ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า ⁵ ท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้ลึกซึ้งถึงหนทาง ⁶ แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม ⁷ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมอ่อนน้อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน ⁸ จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเย้ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเย้ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ ⁹ จงเป็นทุกขโศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของตนกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสลด ¹⁰ ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น

อย่าตัดสินพี่น้องของท่าน

¹¹ พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใส่ใจผู้ที่ประพิตตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน ¹² มิผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น

อย่าอวดอ้างถึงพຽນนี้

¹³ ดูเถิด ท่านที่พูดว่า บัรนี้หรือพຽນนี้เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไรไป ¹⁴ แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพຽນนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป ¹⁵ ท่านทั้งหลายควรจะพຽนว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น ¹⁶ แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยินดีในการอ้อวดของตน ความยินดีอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งสิ้น ¹⁷ เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

5

ดึกเดือนคนมั่งมี

¹ ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นกับท่าน ² ทรัพย์สมบัติของท่านก็สูญพังไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน ³ ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านจนไหม้ ท่านได้สำสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย ⁴ ดูเถิด คำจ้างของคนงานที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้ล่อลวงไว้ นั่น ก็รำร้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องนั้น ได้ทราบ

ถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว ⁵ ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือนอย่างในวันประหาร ⁶ ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน

จงคอยทำการเสด็จกลับมา

⁷ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ดูเถิด ขวานารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน และเพียรคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู ⁸ ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จวนจะถึงอยู่แล้ว ⁹ พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าช่นเคืองใจต่อกัน เกรงว่าท่านจะถูกพิพากษา ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว ¹⁰ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของพวกศาสดาพยากรณ์ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ¹¹ ดูเถิด เรากล่าวว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้ยืนเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตาและความกรุณาปราณีสักเท่าใด

การอธิษฐานเพื่อคนป่วย

¹² พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือ จงอย่าปฎิญาณ ไม่ว่าจะโดยอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก และไม่ว่าจะโดยคำปฎิญาณอื่นใดก็ตาม แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ ¹³ มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดรำเริงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสรรเสริญ ¹⁴ มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁵ และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำบาป ก็จะทำให้หายโรคด้วย ¹⁶ ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล ¹⁷ ท่านเอลียาก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน ¹⁸ และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้งอกพืชผลต่างๆ ¹⁹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่ได้ ²⁰ จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 เปโตร

เปโตรได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในระหว่างปีค.ศ. 60 และ 70 จากกรุงบาบิโลน เปโตรเป็น ๑ อัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต (กท 2:7-8) เหมือนอย่างเปาโลเป็นอัครสาวกสำหรับพวกต่างชาติ เปาโลไปประกาศต่อพวกต่างชาติซึ่งอยู่ในประเทศกรีกและกรุงโรม แต่เปโตรไปประกาศที่กรุงบาบิโลน แล้วได้เขียนจดหมายสองฉบับนี้ จากที่นั่น (5:13) กรุงบาบิโลนในที่นี้ไม่ได้หมายถึงกรุงโรม ชื่อของกรุงบาบิโลนนี้ได้ใช้ในทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า 270 ครั้ง และไม่ได้หมายถึงกรุงโรมจนกระทั่งยอห์น ได้ใช้เป็นคำเปรียบเทียบกับในหนังสือวิวรณ์ซึ่งได้เขียนขึ้นอีก 30 ปีต่อมา ไม่มีชื่อพระคัมภีร์บอกว่าเปโตรเคยไปที่กรุงโรม แต่มีหลายข้อที่แสดงว่าเขาไม่เคยอยู่ที่นั่น ในโรมบทที่ 16 เปาโลไม่ได้พูดถึงเปโตร แต่ได้พูดถึงอีกหลายๆ คนซึ่งอยู่ที่กรุงโรม และเปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรมในตอนที่เขาโลถึงที่นั่น (กจ 28:16-24) ไม่มีจดหมายฉบับใดของเปาโลที่เขียนขึ้นขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรมที่พูดหรือแสดงว่าเปโตรเคยอยู่ในกรุงโรม ใน 2 ทิโมธี 4:11 เปาโลเขียนว่า ๑ ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า

อันดรูว์ ซึ่งเป็นน้องชายของเปโตร ได้นำเปโตรไปถึงพระเยซู (ยน 1:41-42) เปโตรเป็นชาวประมงซึ่งอยู่ที่แคว้นกาลิลีในตอนที่ท่านรับเชื่อ และท่านกลายเป็นคนแรกในพวกอัครสาวก 12 คน พระเยซูทรงตั้งคริสตจักรไว้บนความเชื่อของเปโตร ซึ่งความเชื่อนี้เป็น ๑ ศิลา ที่มั่นคง และไม่ได้ตั้งคริสตจักรไว้บนเปโตร ซึ่งชื่อเปโตรหมายความว่า ๑ หินเล็กๆ ที่ไม่มั่นคง (1 คร 3:11)

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้คือ แสดงว่าความหวังของคริสเตียนเป็นความหวังอันมีชีวิตแห่งมรดกซึ่งไม่รู้เยี่ยงเนา ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย จดหมายฉบับนี้มีคำสั่งและคำแนะนำหลายอย่างที่จะช่วยคริสเตียนใหม่ๆ ให้ตั้งมั่นคงในความเชื่อ

ถึงคริสเตียนชนชาติยิวในหลายแคว้น

1 เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นเปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นแคปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย 2 ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงสำงัไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระ ให้บังเกิดความเมตตาชอบเชื่อฟัง และได้รับการประพรมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดทั่วคุณแก่ท่านทั้งหลายเถิด 3 จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ 4 และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เยี่ยงเนา ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย 5 ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อ ให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย 6 ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ 7 เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ 8 พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี 9 แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ

ความหวังของพวกศาสนาดำพยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์ในอูติต

10 พวกศาสนาดำพยากรณ์ก็ได้อุตสาหะสืบค้นหาในความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย 11 เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดหรือลักษณะแห่งเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขา ได้ทรงบ่งไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง 12 ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสนาดำพยากรณ์เหล่านั้นทราบ ว่า ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู

คำเตือนให้เป็นคนบริสุทธิ์

¹³ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์ ¹⁴ ดังเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขอบยาได้ประพฤติตามราคาตะหนอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน ¹⁵ แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์นิจใด ท่านทั้งหลายจึงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วยนิจนั้น ¹⁶ ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □ท่านทั้งหลายจึงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์□ ¹⁷ และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการกระทำของเขาโดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้ ¹⁸ ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไล่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง ¹⁹ แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระคริสต์ ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดตำหนิ ²⁰ แต่ทรงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย ²¹ เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้ฟื้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า ²² ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมิไกร่พวกพ้องอย่างจริงจัง ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง ²³ ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิตย์ ²⁴ เพราะว่า □บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป ²⁵ แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังยืนอยู่เป็นนิตย์□ พระวจนะนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

2

¹ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอูบาย การหน้าซื่อใจคด ความริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย ² เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น ³ หากว่าท่านได้ชิมดูแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา ⁴ จงมหาพระองค์ เหมือนมาถึงศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าพระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงคำอันประเสริฐ

คริสเตียนเป็นศิลาอันมีชีวิต

⁵ และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นบุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ ⁶ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ดียวว่า □ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีคำอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จักไม่ได้รับความอับอาย□ ⁷ เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีคำอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น □ศิลาซึ่งข้างอกได้ปฏิเสธเสีย ได้กลบกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว□ ⁸ และ □เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ ทำให้สะดุดใจ□ ที่เขาสะดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย ⁹ แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกบุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ ¹⁰ เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติชอบพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว ¹¹ พวกที่รักข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สอยจร ให้ท่านละเว้นจากต้นหาของเนื้อหนัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ ¹² จงให้การประพฤติของท่านทั้งหลายเป็นที่น่าสนใจท่ามกลางคนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาดูเถินท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขาเห็นการดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา

จงเชื่อฟังผู้ปกครองและกฎหมายของประเทศ

¹³ ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง ¹⁴ หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี ¹⁵ เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่เขลาของคนโง่เขลาให้สงบด้วยการประพฤติดี ¹⁶ จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้นให้เป็นทิบปัดใจความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า ¹⁷ จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดา จงรักบรรดา จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์ ¹⁸ ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้ใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุก

อย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย ¹⁹ เพราะว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจจึงนี่ยึดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างยุติธรรม นี่แหละเป็นความชอบ ²⁰ ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเขียนเพราะการชำนั้น แม้ท่านทนถูกเขียนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่สรรเสริญอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำความดี และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า ²¹ ด้วยว่าท่านทั้งหลายถูกทรงเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ ²² พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุบายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย ²³ เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ²⁴ พระองค์เองได้ทรงรับแบบบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย ²⁵ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระผู้เลี้ยง และศิษยาภิบาลแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

3

การปฏิบัติต่อกันและกันของสามีและภรรยา

¹ ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพราะว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระเจ้านะ แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจะพอใจเขา ได้ด้วยโดยไม่ต้องใช้พระวจนะนั้น ² คือเมื่อเขาเห็นการประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภรรยาประกอบด้วยความรัก ³ การประดับกายของท่านนั้นอย่าให้เป็นการประดับภายนอก คือการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม ⁴ แต่จงให้เป็นอย่างคนที่ซ่อนไว้ในจิตใจ ด้วยสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสียม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความมากในสายพระเนตรพระเจ้า ⁵ บรรดาสตรีบริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่งวางใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อฟังสามีของตน ⁶ เช่นนางซาร่าห์ซึ่งฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และ ไม่มีความหวาดกลัวด้วยตบตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง ⁷ ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภาพสะท้อนที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นคู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน

จงใส่ใจประพฤติการดี

⁸ ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ ⁹ อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา โดยรู้อยู่ว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก ¹⁰ เพราะว่า ผู้ที่จะรักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นบังคับลิ้นของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง ¹¹ ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น ¹² เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์ทรงสืบฟังคำอธิษฐานของเขา แต่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อสุกับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว ¹³ ถ้าท่านทั้งหลายใส่ใจประพฤติความดี ใครผู้ใดจะทำร้ายท่านได้ ¹⁴ แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการชอบธรรม ท่านก็เป็นสุขอย่างล้นคำชู้ของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย ¹⁵ แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง ¹⁶ มีใจจึงนี่ยึดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทักทายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของท่านในพระคริสต์จะได้มีความละอาย ¹⁷ เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า ก็คิดว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว

พระคริสต์โดยเดชพระวิญญาณได้เทศนาแก่วิญญาณในที่คุมขัง

¹⁸ ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกันก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ ¹⁹ และโดยพระวิญญาณเช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่ ²⁰ ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดลงโทษไว้นาน คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลังจัดแจงตอनावา ในเวลานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน ²¹ เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระล้างแห่งเนื้อหนัง แต่โดยให้มีใจจึงนี่ยึดและชอบ อันดีจำเพาะ

พระเจ้า□ โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย 22 พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว

4

หน้าที่ของคริสเตียน

1 ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกขุทรมานในเนื้อหนังเพื่อเราทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกขุทรมานในเนื้อหนังก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว 2 เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนังตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า 3 ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปในชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งทีคนต่างชาติชอบกระทำ คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้าองุ่น เฮยาอะอะ เอ็ดตะโรกัน เลี้ยงกันอย่างหุรห่าฟุ่มเฟือย และการให้อำนาจเป็นทาสแก่กิเลส 4 เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติดเลวโหล่มากเหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน 5 คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย 6 ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าประเสริฐจึงได้ประกาศแม้แก่คนที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนัง แต่มีชีวิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ 7 แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสำแดงกิริยาเสี้ยมเลี่ยมตัว และจงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน 8 ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและกันให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปิดความผิดไว้มากหลาย 9 ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่ปัน 10 ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจานของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าทีอันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า 11 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนได้รับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามคำสั่งซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญและไฉฉวรราชานุภาพจะมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

ผู้เชื่อจงอย่าห่อใจ

12 ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน 13 แต่ว่าท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย 14 ถ้าท่านถูกด่าว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์ 15 แต่ว่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับธุระของคนอื่น 16 แต่ถ้าผู้ใดถูกกล่าวร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนั้น 17 ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเราก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข้าพเจ้าประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร 18 และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน 19 เหตุฉะนั้น ให้คนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยากตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝ่ายจิตวิญญาณของตนไว้กับพระองค์ด้วยการประพฤติดี เหมือนหนึ่งฝากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ

5

จงเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์

1 ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย 2 จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม 3 และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น 4 และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่สร้างโดยไม่ได้เลย 5 ในท่านเองเดียวกัน ท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมตามผู้อาวุโส อันที่จริงให้ท่านทุกคนคาดเอาไว้ด้วยความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้คนเหล่านั้นที่ถือตัวจองหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง 6 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร 7 จงละบรรดาความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย 8 ท่านทั้ง

หลายจึงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบๆ จดจ้องโศคราม เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้⁹ จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้ว่าคุณความยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน¹⁰ และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกให้เราทั้งหลายเข้าในสง่าราศีนี้รันดรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ครั้นท่านทั้งหลายทนทุกขอยู่หน้อยหนึ่งแล้ว พระองค์เองจะทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายถึงที่สำเร็จ ให้ตั้งมั่นคง ให้ท่านมีกำลังมากขึ้น และทรงให้ท่านมีพื้นฐานมั่นคง¹¹ ขอสง่าราศีและโอศุรรยานภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน¹² ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อๆมาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางซิลวานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง เมื่อเดือนสดีและเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายก็ยินยอมอยู่ในพระคุณนั้น¹³ คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย ฝากความคิดถึงมายังท่าน และมาระโกบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย¹⁴ จงหักทลายกันด้วยธรรมนิยมจบอันแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 เปโตร

ซีโมนเปโตรได้ลงนามว่าท่านเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ท่านพูดถึงจดหมายฉบับแรกของท่าน และขอให้ผู้อ่านทั้งหลายระลึกว่าเปโตรได้อยู่กับพระเยซูในตอนที่พระองค์ได้ทรงจำแลงพระกาย (1:16-18) จดหมายฉบับนี้เขียนถึงพวกคริสเตียนที่อยู่ในแคว้นเอเชียไมเนอร์ ในช่วงที่เปโตรคิดว่าอีกไม่นานท่านจะต้องตาย (1:14) จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายของเปโตร และมีคำแนะนำและคำสั่งสอนสุดท้ายสำหรับเพื่อนคริสเตียนที่รักของท่าน เปโตรขอให้เขามีความเชื่อ ความบริสุทธิ์ ความหวังและขอให้เขาเจริญขึ้นในพระคุณ เราเชื่อว่าจดหมายทั้ง 2 ฉบับนี้ได้เขียนจากกรุงบาบิโลน ที่ซึ่งเปโตรได้ประกาศพระคริสต์กับพวกยิวที่ยังอยู่ที่นั่นคือ พวกที่ยังไม่ได้กลับมาจากกรังการเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน หลังจากกิจการ 15:7 พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเปโตรได้กลับมากองเยรูซาเล็มอีกเลย ไม่มีบันทึกที่น่าเชื่อถือได้ว่า เปโตรตายที่ไหนหรืออย่างไร จดหมายฉบับนี้พูดถึงความเชื่อแท้ที่จะถูกทำลายในยุคสุดท้าย

จงเพิ่มพูนขึ้นจนเกิดผลในความรู้แห่งพระคริสต์

1 ซีโมนเปโตร ผู้รับใช้และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านทั้งหลายที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย
2 ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
3 ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็นอย่างพระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม 4 ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะผิดเพี้ยน และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์ 5 เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนถึงที่สุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม 6 เอาความเหนียวรั้งตนเพิ่มความรู้อำนาจความอดทนเพิ่มความเหนียวรั้งตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความอดทน 7 เอาความรักซึ่งพี่น้องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอาความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักซึ่งพี่น้อง 8 เพราะถ้ามีใจอย่างนั้นอยู่ในท่านทั้งหลายพร้อมบริบูรณ์แล้ว ก็จะทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือไร้ผลในความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 9 เพราะว่าผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดตาบอด และลืมนำพาตนได้รับการชำระจากความผิดบาปเมื่อก่อนนั้นเสียแล้ว 10 เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยึดมั่นให้กระทำความดีไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่ต้องละเลย 11 ด้วยว่าอย่างนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบุรณ์ที่จะเข้าไปในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา 12 เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงที่ท่านรับแล้วนั้นก็ดี ข้าพเจ้าก็ไม่ละเลยที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายเสมอให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ 13 ดุร้ายใดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลาอันนี้ ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ 14 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสละทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว

คำพยากรณ์หนักแน่นของเปโตร

15 ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าจะอุตส่าห์กระทำให้ท่านทั้งหลาย ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ เสมอ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว 16 เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เราได้เห็นอานุภาพของพระองค์ด้วยตาของเราเอง 17 เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ คริสตแก่พระองค์ว่า โอท่านผู้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้มาก 18 และเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขามันสิร์ธนั้น 19 และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนี้ เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจักษ์จะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย 20 จงรู้ขึ้นก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง 21 ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้น ไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

³ จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจปรารถนาชั่วของตน ⁴ และจะถามว่า □ คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะเราตั้งแต่บรรพบุรุษหลบล้างไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก □ ⁵ เพราะว่าเราแกล้งลืมนี่เสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟาสรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำและท่ามกลางน้ำ ⁶ โดยเหตุเหล่านั้น พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทำลายโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น ⁷ แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดี๋ยวนี้ พระองค์ทรงเก็บงำไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพิณาศแห่งบรรดาคนอธรรม ⁸ แต่พวกที่รัก อย่าลืมนี่เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับการขึ้นน้ำ และขึ้นน้ำก็เหมือนกับการขึ้นวันเดียว ⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเลื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพิณาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁰ แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบข่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะสว่างเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย ¹¹ เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้น เช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า ¹² คอยท่าและเร่งที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป และโลกธาตุจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง ¹³ แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่ ¹⁴ เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอดสำหให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่เป็นสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ ¹⁵ และจงถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดกลั้นพระทัยไว้นานนั้นเป็นการช่วยให้รอด ดังที่เปาโลนอูที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายด้วย ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่ท่านนั้น ¹⁶ เหมือนในจดหมายของท่านทุกฉบับ ท่านได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้น และในจดหมายนั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่แน่อนมันคนนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนเขาได้เปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระทำใหตัวพิณาศ ¹⁷ เพราะเหตุนั้น พวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว ท่านก็จงระวังให้ดี เกรงว่าท่านอาจจะหลงไปกระทำผิดตามการผิดของคนชั่ว และท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน ¹⁸ แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา สงาราสิ่งมีแต่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ยอห์น

คนส่วนมากเชื่อว่าอัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ รวมทั้งพวกบรรพบุรุษของคริสตจักรก็มีความเห็นพ้องกันว่ายอห์นเป็นผู้เขียน และการใช้ภาษาของจดหมายฉบับนี้ ก็เหมือนกับการใช้ภาษาในหนังสือยอห์น จดหมายฉบับนี้อาจจะเขียนขึ้นประมาณปีค.ศ. 85 หรือ 90 จากเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นศิษย์ของยอห์น จดหมายฉบับนี้ เน้นถึงความรักของคริสเตียน ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระบิดา และการดำเนินในความสว่าง จดหมายฉบับนี้เตือนให้เราระวังเกี่ยวกับวิญญาณเท็จ และให้เราแน่ใจเกี่ยวกับความรอดของเรา จดหมายฉบับนี้ ขอให้เรานำวิญญาณของคนบาปมาถึงพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้ (5:13)

คำพยานส่วนตัวของยอห์นเกี่ยวกับพระคริสต์

¹ ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต ² (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)

การมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรนำมาซึ่งความยินดีอันเต็มเปี่ยม

³ ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ⁴ และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม

บาปที่ไม่ได้สารภาพและชำระเสียก็ขัดขวางการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

⁵ แล้วยังเป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย ⁶ ถ้าเราจะว่าเราสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง ⁷ แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ⁸ ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย

พระสัญญาเกี่ยวกับการสารภาพบาป

⁹ ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ¹⁰ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

2

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือเรา

¹ ลูกเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น ² และพระองค์ทรงเป็นผู้ลงโทษพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย ³ เราจะมีใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ ⁴ คนใดที่กล่าวว่า ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ แต่ไม่รักษากฎของพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย ⁵ แต่ผู้ใดที่รักษากฎของพระบัญญัติของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ ⁶ ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย ⁷ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านี้คือพระดำรัสซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว ⁸ อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็จริงตามความจริงว่าพระบิดาและฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดนั้นสว่างไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแก่ทั้งสองอยู่ ⁹ ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้ ¹⁰ ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย ¹¹ แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และ

ไม่รู้วาทนกำลังไปทางไหน เพราะว่าความมืดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว¹² ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดเย้ยข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์¹³ ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็ก ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา¹⁴ ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมากและพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว

อย่ารักโลก

¹⁵ อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น¹⁶ เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิต ไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก¹⁷ และโลกกับสิ่งชั่วของของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

คริสเตียนปลอมจะปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

¹⁸ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดเย้ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยิน ได้ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว¹⁹ เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่ยืนยันชัดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่²⁰ ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง²¹ ข้าพเจ้าเขียนมายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่าน ไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้ว และรู้ว่าคำสาปไม่ได้มาจากความจริงเลย²² ใครเล่าเป็นผู้ที่พุ่มสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์²³ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย²⁴ เหตุฉะนั้น จึงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย²⁵ นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดร์นั่นเอง²⁶ ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ส่อลวงท่าน²⁷ แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าท่านเหล่านั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น²⁸ และบัดนี้ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดเย้ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพราะว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา²⁹ ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็น ผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย

3

ผู้เชื่อเป็นบุตรของพระเจ้า

¹ จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้า เหตุใดโลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์² ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราได้เห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น³ และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่เราได้เห็นพระองค์ทรงบริสุทธิ์⁴ ผู้ใดที่กระทำการ กิเลสผิดพระบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระบัญญัติ⁵ ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่าพระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มีเลย

จงระวัง โปมุษย์เก่าๆ ที่ยังคงทำบาปอยู่

⁶ คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำการ บาป ผู้ใดที่กระทำการ ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รู้จักพระองค์⁷ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดเย้ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็น ผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม⁸ ผู้ที่กระทำการปักษีมาจากพญามาร เพราะว่าพญามาร ได้กระทำการตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย⁹ ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำการ บาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น

และเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า¹⁰ ดังนั้นแหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่มีได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า

คริสเตียนต้องรักซึ่งกันและกัน

¹¹ นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน¹² อย่าเป็นเหมือนคานีที่มาจากมารร้ายนั้น และได้ฆ่าพี่น้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าพี่น้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม¹³ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน¹⁴ เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังไม่อยู่ในความตาย¹⁵ ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย¹⁶ ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมพลีอวัยวะของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะทำอย่างชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง¹⁷ แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจดีใจดีไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้¹⁸ ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เราารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

จะมีความมั่นใจในการอธิษฐานได้อย่างไร

¹⁹ และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่งจำเพาะพระองค์²⁰ เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง²¹ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มั่นใจจำเพาะพระเจ้า²² และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักหาพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นข้อที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์²³ และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว²⁴ และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว

4

จงพิสูจน์วิญญาณทั้งหลาย

¹ ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก² โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า³ และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้ออกจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว⁴ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก⁵ เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา⁶ เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจ้าก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้าก็ไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ

พระเจ้าทรงเป็นความรัก

⁷ ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า⁸ ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก⁹ โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ยอมรับแล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์บังเกิดมา ให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น¹⁰ ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา¹¹ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราสมควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย¹² ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า ไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา¹³ ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา¹⁴ และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก¹⁵ ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า¹⁶ เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็น

ความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น ¹⁷ ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้ ¹⁸ ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้อัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์ ¹⁹ เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน ²⁰ ถ้าผู้ใดว่า ข้าพเจ้ารักพระเจ้า และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพุดมสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้ ²¹ พระบัญญัติที่เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

5

ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นมีชัยชนะแก่โลก

¹ ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย ² เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าและได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย ³ เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้น ไม่เป็นที่หนักใจ ⁴ ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง ⁵ ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ⁶ นี่แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง ⁷ เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระวาตะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน ⁸ มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน ⁹ ถ้าเราซึ่งรับพยานหลักฐานของมนุษย์พยานหลักฐานของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ¹⁰ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสา เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้า ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์

ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์

¹¹ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ¹² ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิต ¹³ ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า ¹⁴ และนี่คือความมั่นใจที่เรา มีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา ¹⁵ และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็มั่นใจว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น ¹⁶ ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำการบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำการบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ทำให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น ¹⁷ การอธิษฐานทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มี ¹⁸ เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นไม่กระทำการบาป แต่คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นก็ระงับรักษาตัวและมารร้ายนั้นไม่แต่ต้องของเขาเลย ¹⁹ เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสันตคฤหิได้อ่านางของความชั่ว ²⁰ และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์ ²¹ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากครูพร เอมเน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ยอห์น

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายส่วนตัวสั้นๆ จากอัครสาวกยอห์นไปถึง ๒ ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ ๒ ฉบับที่สองนี้เขียนขึ้นเพื่อให้เรารู้ว่าเราควรจะประพฤติอย่างไรต่อผู้ที่สอนเทียมเท็จ และมีคำเตือนพิเศษว่าผู้ที่ไม่เชื่อคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็ยังไม่ได้รับความรอด และคนเหล่านั้นไม่ควรได้รับการต้อนรับอย่างคริสเตียน

ความจริงควบคู่กับความรัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตรของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น และมีใช้แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คนทั้งปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย 2 เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิรันดร์ 3 ขอพระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายในความจริงและในความรัก 4 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นบุตรของท่านดำเนินตามความจริง ตามที่เราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา 5 และท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ให้แก่ท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน 6 และความรักนั้นก็คือ การที่เราทั้งหลายดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่เป็นพระบัญญัตินั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะดำเนินตาม

อย่าร่วมสามัคคีธรรมกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในพระโอวาท

7 เพราะว่ามิใช่ผู้ล่องลงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นและเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ 8 ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่ 9 ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร 10 ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย 11 เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น 12 ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนมาถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากจะเขียนด้วยกระดาษและน้ำหมึก ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะมาหาท่าน และสนทนากันต่อหน้า เพื่อความปิติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม 13 บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ ผากความระลึกถึงมายังท่าน เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 3 ยอห์น

ฉบับที่สามนี้เขียนโดยอัครสาวกยอห์น ไปถึงกายอัส ซึ่งมีชื่อเสียงดีในการต้อนรับแขก พวกบรรพบุรุษของ คริสตจักรได้เป็นพยานว่าผู้ที่เขียนฉบับที่ 2 และ 3 นี้เป็นอัครสาวกยอห์น อาจารย์ เอซุเบียสเข้าใจว่ายอห์น ได้เขียนฉบับที่ 2 และ 3 หลังจากที่ท่านได้รับการปล่อยจากเกาะปัทมอส ซึ่งหลังจากที่ท่านได้เขียนหนังสือ วิรณแล้ว

ฉบับนี้ ได้ยกย่องกายอัสสำหรับการประพฤติแบบคริสเตียนของเขา ได้เตือนเขาถึงเรื่องดีโอเตรเฟส (ซึ่ง เป็นผู้สอนผิดและผู้อลวงคนอื่น) และได้ยกย่องผู้ชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส

จดหมายถึงกายอัสผู้รับที่รัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น 2 ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนา มากกว่าทุกสิ่งที่จะให้ท่านจำริญขึ้นและมีสุขภาพดี เหมือนอย่างที่ดีวิญญาณของท่านจำริญอยู่นั้น 3 เพราะว่า ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อพวกพี่น้องได้มา และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่าน ได้ดำเนินตามความจริงนั้น 4 ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของ ข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง

การต้อนรับและช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระเจ้า

5 ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำสิ่งใดแก่พี่น้องและแก่คนแปลกถิ่น ท่านก็กระทำอย่างสัตย์ซื่อ 6 เขาเหล่านั้น ได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรถึงความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี 7 เขาเหล่านั้น ได้ออก ไปเพราะเห็นแก่พระนาม ของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย 8 ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ ร่วมงานกับความจริง

คำเตือนต่อดีโอเตรเฟส

9 ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดีโอเตรเฟส ผู้ยากจะเป็นใหญ่เป็นโตท่ามกลางพวกเขา ได้รับรอง เราไว้ไม่ 10 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา คือที่เขาพรั่นกลัวใส่ความ เราด้วยถ้อยคำประสงคร้าย และท่านนั้นก็ยังไม่สนใจ เขาเองไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น และนำข้าวยังก็ ดักคนทีใครจะรับรองเขา และไล่เขาออกจากคริสตจักร ไปเสีย 11 ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งชั่ว แต่จงเอา อย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทาดีกีมาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า

คำสรรเสริญสำหรับเดเมตรีอัส

12 เดเมตรีอัสได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ใช่ แล้ว เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง 13 ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่อยากจะเขียนถึงท่านด้วยน้ำหมึกและปากกา 14 แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะได้พบท่านในเร็วนี้ และจะ ได้พูดกันต่อหน้า ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดาสุขภาพของเราฝากคำคำนับมายังท่าน ขอฝากความระลึกถึง มายังบรรดาสุขภาพแต่ละคนตามชื่อของท่าน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยูดาส

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้คือยูดาสซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ ท่านทั้งสองเป็นน้องชายของพระเยซูเจ้า คือเป็นบุตรชายของโยเซฟและมารีย์ แต่ท่านทั้งสองได้ถ่อมใจลงและเรียกตัวเองว่า □ผู้รับใช้ (ทาส) ของพระเยซูคริสต์□

ยูดาสได้เตือนพวกคริสเตียนเกี่ยวกับผู้สอนเทียมเท็จเหมือนกับจดหมายฉบับที่ 2 ของเปโตรและขอให้ผู้อ่าน □ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ□ โดยเตือนเขาว่า หลังจากທີ່พระเจ้าทรงช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระองค์ได้ทรงทำลายทุกคนในพวกเขาที่ไม่เชื่อ พระองค์ได้ทรงรักษาคนบาวังนกว่าจะถึงเวลาพิพากษา พระองค์ได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์จะทรงพิพากษาคคนที่กล่าวก้าวร้าวและ □คนพ้อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน□ ยูดาสได้ใช้คำพยากรณ์ของเอโนคเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์ (ในยุค 1000 ปี) และการพิพากษาของพระองค์ในเวลานั้น

คำนำ

1 ยูดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องชายของยากอบ เรียน คนทั้งหลายที่ทรงชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และที่ทรงคุ้มครองรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และที่ทรงเรียกไว้แล้ว 2 ขอพระเมตตาคุณ สันติสุข และความร่าเริงเพิ่มทวียิ่งขึ้นแก่ท่านทั้งหลายเถิด

คำเตือนให้คริสเตียนต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ

3 ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าพากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลายในเรื่องเกี่ยวกับความรอดสำหรับคนทั่วไปนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเขียนเตือนสติท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่วิสุทธิชนแล้ว 4 เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาอย่างไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเลี้ยงไว้ล่วงหน้ามานานแล้วว่าจะได้รับการพิพากษาลงโทษอย่างนี้ เป็นคนอธรรม ที่ได้บิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นการกระทำความชั่วช้าลามก และได้ปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ตัวอย่างของความชั่วร้ายที่ต้องรับการพิพากษาลงโทษ

5 ถึงแม้ว่าท่านเคยรู้เรื่องเหล่านี้มาแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังปรารถนาให้ท่านทั้งหลายระลึกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดช่วยให้พลไพร่นั้นรอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย 6 และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจงจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ชังไว้ในที่มีแดนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น 7 เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบๆนั้น ที่ได้หลงตัวไปกับการผิดประเวณีและมีมโนในกามวิถียร ก็ได้ทรงบัญชาผู้ใดไว้เป็นตัวอย่างของการที่จะต้องได้รับพระอาชญาในไฟนิรันดร์

ผู้สอนเทียมเท็จ

8 เช่นเดียวกัน คนพ้อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน ดูหมิ่นผู้มีอำนาจและพุดจาให้ร้ายต่อผู้มีบรรดาศักดิ์ 9 ฝ่ายอัครทูตดาวิดมีคำเตือน ครั้นเมื่อท่านได้เสียดกับพญามารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยัง ไม่บังอาจตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมารเลย ได้แต่เพียงกล่าวว่า □ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด□ 10 แต่ว่าคนเหล่านี้พุดให้ร้ายถึงสิ่งที่เขาเองไม่รู้จัก แต่ได้กระทำตามสิ่งที่ตนเองรู้จักตามสัญชาตญาณ เหมือนสัตว์เดียรฉานที่ไม่มีความคิด เขาได้กระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไป ด้วยการนั้น 11 วิบัติถึงมีแก่เขา เพราะเขาได้ดำเนินในทางของคาอิน และได้วิ่งพลาไปตามความผิดพลาดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง และได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์ 12 คนเหล่านี้เป็นรอยต่างในการประชุมเลี้ยงผู้รักของท่านทั้งหลาย ขณะเขาร่วมการเลี้ยงกับท่าน เขาเลี้ยงแต่ตนเองโดยไม่เกรงกลัวเลย เขาเป็นเมฆที่ปราศจากน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้งไปจึงไม่มีผลอยู่เลย และตายมาสองหนแล้ว เพราะถูกถอนออกทั้งราก 13 เป็นคลื่นที่บ้าคลั่งในมหาสมุทร ที่ซัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้นมา เขาเป็นดาวที่ลอยลี้ไป เป็นผู้ที่ตกอยู่ในความมืดที่มืดตลอดกาล 14 เอโนคคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ด้วยว่า □ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์ทั้งหลายหมิ่น 15 เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุกคนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบช้าทั้งหมดที่ทุกคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์□ 16 คนเหล่านี้มักเป็นคณัน เป็นคนโพนทะนา เป็นคนดำเนินตามตัณหาอันชั่วของตัว และปากเขา

กล่าวคำอื้อวอดต่างๆ เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน¹⁷ แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย ท่านจงระลึกถึงคำพยากรณ์เมื่อก่อนของเหล่าอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้กล่าวไว้¹⁸ คือว่าพวกอัครสาวกนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า □ ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเยาะเย้ยบังเกิดขึ้น เขาเป็นคนที่ดำเนินตามต้นหาอันชั่วของตัว□¹⁹ คนเหล่านี้คือคนที่แยกตัวออกมาและประพฤติตัวตามโลกีย์วิสัย และปราศจากพระวิญญาณ

ทรงบัญชาให้อิสรฐานและเป็นพยาน

²⁰ แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน โดยการอิสรฐานด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ จงรักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนิรันดร์²² และจงแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกัน²³ และจงช่วยคนอื่นๆ ให้รอดด้วยความกลัวด้วยการหลุดเขาออกมาจากไฟ จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เปราะเปื้อนด้วยเนื้อหนังเกิด²⁴ บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้ลี้ลมลง และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่จำเพาะสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ และมีความร่าเริงยินดีอย่างเหลือล้น²⁵ สง่าราศี พระอานุภาพ การครอบครอง และศักดิ์านุภาพจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาดังแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทั้งปัจจุบันกาล และในกาลต่อไปเป็นนิรันดย์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือวิวรณ์

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ซึ่งเริ่มต้นและลงท้ายว่า ผู้ที่อ่านและประพฤติ ตามคำสั่งสอนที่เขายืนไว้ในหนังสือเล่มนี้จะได้รับพระพร

อัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ (1:4) ในปีค.ศ. 95 ขณะที่ท่านถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะปีทมอส (1:9) วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์¹ นี้ได้เขียนไปถึงคริสตจักรทั้ง 7 แห่งโดยผู้นำของแต่ละแห่ง (ทูต) เพื่อจะเข้าใจหนังสือวิวรณ์ได้อย่างละเอียด เราควรอ่านหนังสือดาเนียลก่อน เพราะคำพยากรณ์ในหนังสือดาเนียลเป็นพื้นฐานสำหรับคำพยากรณ์ ในหนังสือวิวรณ์คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้นก็เป็นที่สมยใน (1:11) แต่คำพยากรณ์ส่วนมากก็เป็นสำหรับอนาคต เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้า² (1:19) คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ซึ่งอยู่ในบทที่ 2 และ 3 ก็เป็นสำหรับคริสตจักรในเวลานั้นเอง คือคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ไม่ได้เปรียบเทียบกับเวลา 7 สมัยของคริสตจักรซึ่งจะต้องสำเร็จก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (ซึ่งเป็นคำสอนเท็จ) เพราะว่าถ้าเป็นอย่างนั้น คำสอนของพระเยซูว่าพระองค์จะกลับมาอย่างขโมย และเราควรคอยทำการเสด็จกลับมาของพระเยซูตลอดเวลาอดนั้นก็จะผิดไป (มธ 24:36; มก 13:32-37) และคำตรัสที่ว่า³ "ไม่ใช่วะระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์" (กจ 1:7) ก็จะผิดไปเช่นกัน แต่ละคนที่ตั้งวันและเวลาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูก็ทำผิดอย่างมากมาย

เราควรจะพยายามตีความหมายของหนังสือวิวรณ์นี้อย่างตรงไปตรงมา หนังสือนี้พูดถึงการปรากฏของผู้ต่อต้านพระคริสต์และผู้พยากรณ์เท็จ การทุกข์ทรมานยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นเวลา 3 ปีครึ่ง หรือ 42 เดือน และการที่ผู้ต่อต้านพระคริสต์จะเป็นผู้นำของโลกและต้องการให้ทุกคนนมัสการเขาด้วย หนังสือนี้กล่าวถึงการปกป้องของพระเจ้าต่อประเทศอิสราเอล การเสด็จกลับมาของพระเยซูพร้อมด้วยสงสาราติ การสงครามที่อารมาเกดโดน การครอบครองของพระเยซูในโลกนี้เป็นเวลา 1000 ปี นบัสลังก์ของกษัตริย์ดาวิด และการพิพากษาครั้งสุดท้ายต่อพวกคนที่ไม่เชื่อที่ตายไปแล้ว ในที่สุดพระเจ้าจะประทานกรุงเยรูซาเล็มใหม่ให้มาอยู่บนโลกนี้ และพวกที่รอดแล้วจะประสบความสุขนิรันดร์กับพระเจ้าและพระคริสต์ (22:18-19) หนังสือนี้เป็นหนังสือปิดท้ายพระคัมภีร์ทำให้พระคัมภีร์เสร็จบริบูรณ์

วิวรณ์ของพระคริสต์ต่อยอห์น

¹ วิวรณ์ของ พระเยซู คริสต์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทาน แก่พระองค์ เพื่อชี้แจง ให้ผู้รับ ใช้ทั้ง หลาย ของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะต้องอุบัติขึ้นใน ไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับ ใช้ของพระองค์ ² ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวาระของพระเจ้า และเป็นพยานฝ่ายคำพยานของพระเยซูคริสต์ และเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้ง สิ้นซึ่งท่าน ได้เห็นนั้น ³ ขอความสุขขมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้ และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

เขียนถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย

⁴ ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ และผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์ ⁵ และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ได้ขึ้นจากความตาย และผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ ⁶ และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ พระเกียรติและไศสรวรยังมีแด่พระองค์สืบไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

คำนับมายังคริสตจักรทั้งหลาย

⁷ ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนิย نداทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้ทรงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่ว โลกจะร้องไห้เพราะพระองค์ จงเป็น ไปอย่างนั้น เอเมน ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ตรัสว่า **เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอาสาน ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และผู้ทรงฤทธาภาพสูงสุด** ⁹ ข้าพเจ้า ยอห์น ที่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปีทมอส เนื่องด้วยพระวาระของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์ ¹⁰ พระวิญญาณได้ทรงดลใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดั่งมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร ¹¹ ตรัสว่า **เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่งซึ่งท่านได้เห็นจงเขียนไว้ในหนังสือ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย** คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

เมืองสมเออร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทรา เมืองซาร์ดีส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย¹² ข้าพเจ้าจึงเหลียวมาทางพระเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นเหลียวแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน¹³ และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์คลุมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ¹⁴ พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวดุจขนแกะสีขาว และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง¹⁵ พระบาทของพระองค์ดุจทองสัมฤทธิ์เงางาม ราวกับว่า ได้ถูกหลอมในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ำมากมาย¹⁶ พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมีพระแสงสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสิพระพักตร์ของพระองค์ดุจดังดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยฤทธิ์านุภาพของพระองค์¹⁷ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ลืมนแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงแตะตัวข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า **อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย**¹⁸ และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดุเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งนรกและแห่งความตาย

ยอห์นเขียนถึงอนาคตกาล

¹⁹ จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย ²⁰ ส่วนความลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดคันนั้น ก็คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด

2

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเอฟะซัส

¹ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอฟะซัสว่า **พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ เบื้องขวาของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลาง คันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ตรัสดังนี้ว่า**² เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความเหนื่อยยากและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทรชนได้ เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นคนมุสา³ เรารู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหนื่อยยากเพราะเห็นแก่นามของเรา และมีได้อ่อนระอาไป⁴ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า⁵ เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะรับมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่⁶ แต่ว่าพวกเจ้ายังมีความดีอยู่บ้าง คือว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโคเลาส์นัยมที่เรารู้จักก็เกลียดชังเช่นกัน⁷ ใครมีหูให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของเรา

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองสมเออร์นา

⁸ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสมเออร์นาว่า **พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว และกลับขึ้นขึ้นอีก ได้ตรัสดังนี้ว่า**⁹ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า และเราทราบว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่ว่าเจ้าก็มั่งมี) และรู้เรื่องการหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่า เขาเป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม่ แต่พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน¹⁰ อย่ากลัวความทุกข์ทรมานต่างๆซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดุเถิด พญามารจะชิงพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะลองใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจงสัจย์ซึ่งจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า¹¹ ใครมีหูให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัม

¹² จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัมว่า **พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบตรัสดังนี้ว่า**¹³ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เรารู้จักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่นั่งของซาตาน เจ้ายึดนามของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่ยอห์นผู้เป็นพยานที่สัจย์ชื่อของเราต้องถูกฆ่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งซาตานอยู่¹⁴ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาโลอัม ซึ่งสอนบาโลอัมให้ก่อเหตุเพื่อให้นางซาดีสราเอลสะกด คือให้เขากินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขาล้างประเวณี¹⁵ และมีพวกเจ้าบางคนถือคำสอนของพวกนิโคเลาส์นัยมด้วยเหมือนกัน ที่เราเองก็เกลียดชัง¹⁶ จงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะรับมา

หาเจ้า และจะสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา ¹⁷ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาที่ซ่อนอยู่ และจะให้กินข้าวแก่ผู้นั้นด้วย ที่หินนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น□

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองธียาทิรา

¹⁸ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธียาทิรา ว่า □ พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดุจเปลวไฟ และมีพระบาทดุจทองสัมฤทธิ์เงางาม ได้ตรัสดังนี้ว่า ¹⁹ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ ความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่าการเมืองปลายของเจ้ามีมากกว่าการเมืองต้น ²⁰ แต่เรามีข้อที่จะต้องว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง หญิงนั้นสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บูซาแก่รูปเคารพแล้ว ²¹ เราได้ให้ออกาสหญิงนั้นกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางก็ไม่ได้กลับใจเลย ²² ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เราก็จะทิ้งไว้ให้ผจญกับความระทมทุกข์ เว้นไว้แต่ว่าคนเหล่านั้นจะกลับใจจากการกระทำของตน ²³ เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะได้รู้ว่าเราเป็นผู้วินิจฉัยการณาคิดใจ และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับการงานของเจ้า ²⁴ สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นที่เหลือนอยู่ที่เมืองธียาทิรา ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความล้าลึกของชาตานั้น เราขอบอกว่า เราจะไม่มอบภาระอื่นให้เจ้า ²⁵ แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นคงกว่าเราจะมา ²⁶ ผู้ใดมีชัยชนะและถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด □ เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ ²⁷ และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ □ ตามที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา ²⁸ และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น ²⁹ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด □ □

3

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิส

¹ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิสว่า □ พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีดารารายเจ็ดดวงนั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ตายเสียแล้ว ² เจ้าจงระแวงระวังให้ดี และกระตุณส่วนที่เหลือนอยู่ซึ่งจวนจะตายอยู่ แล้วนั้นให้แข็งแรงขึ้น เพราะว่าเราไม่พบการประพฤติของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า ³ เหตุฉะนั้น เจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้รับและไดยินอะไร จงยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเมื่อไร ⁴ แต่ก็มีพวกเจ้าสองสามชื่อที่เมืองซาร์ดิสที่ไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้นจะแต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่าเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว ⁵ ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ ⁶ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด □

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย

⁷ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า □ พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดเปิด ได้ตรัสดังนี้ว่า ⁸ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้รักษาคำของเราและไม่ได้นำปฏิสนธนามของเรา ⁹ ดูเถิด เราจะทำให้พวกกรรมศาลาของชาตานที่พุดมูสาว่าเขาเป็นพวกยิวและไม่ได้เป็นนั้น ดูเถิด เราจะทำให้เขามากกราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่า เราได้รักพวกเจ้า ¹⁰ เพราะเหตุเจ้าได้รักษาคำของเราด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก ¹¹ ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้ ¹² ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้นั้น และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของ

เรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้ที่ผู้เหล่านั้นด้วย ¹³ ใครมีทุกข์ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้ แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด□

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย

¹⁴ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ว่า □ พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสดังนี้ว่า ¹⁵ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราใคร่ให้เจ้าเย็นหรือร้อน ¹⁶ ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา ¹⁷ เพราะเจ้าพูดว่า □ เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย□ เจ้าไม่รู้ว่าเป็นคนแร้นแค้น เชื้อไข เป็นคนน่าสังเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่ ¹⁸ เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความละอายแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และเอายาทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้ ¹⁹ เรารักผู้ใด เราก็ตักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจึงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่

พระคริสต์ทรงเคาะประตูใจของแต่ละคน

²⁰ ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา ²¹ ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์ ²² ใครมีทุกข์ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้ แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด□ □

4

ยอห์นได้รับการสำแดงในสวรรค์

¹ ต่อจากนั้น ดูเถิด ข้าพเจ้าได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ และพระสุรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงตรัสว่า □ จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในภายหลัง□ ² ในทันใดนั้น พระวิญญาณก็ทรงดลใจข้าพเจ้า และดูเถิด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีเท้าของพระองค์หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น ³ และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยกและพลอยทับทิม และมีรุ้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูพระที่นั่งพลอยมรกต

คำสรรเสริญของผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่และสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนสวรรค์

⁴ และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีทั้งยี่สิบสี่สิ่งมีชีวิต และข้าพเจ้าได้เห็นผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนนุ่งห่มเสื้อสีขาว และสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะ ⁵ มีฟ้าแลบฟ้าร้อง และเสียงต่างๆดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีพระพิภพเจ็ดดวงจุลไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ⁶ และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมีทะเลแก้วดูเหมือนแก้วผลึก และท่ามกลางพระที่นั่งและล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีสัตว์สี่ตัว ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ⁷ สัตว์ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สัตว์ตัวที่สองนั้นเหมือนลูกโค สัตว์ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และสัตว์ตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน ⁸ สัตว์ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน และสัตว์เหล่านั้นร้องตลอดวันตลอดคืน ไม่ได้หยุดเลยว่ □ บรสิทุธิ์ บรสิทุธิ์ บรสิทุธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสภาพอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสภาพอยู่ในปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา□ ⁹ เมื่อสัตว์เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวายพระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ ¹⁰ ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ และถ่อมมงกุฎออกจากตรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า ¹¹ □ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิ์เดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำรงอยู่ตามขอบพระทัยของพระองค์□

5

หนังสือแห่งรภัยพิบัติทั้งเจ็ดที่ได้ประทับตราไว้

¹ และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือม้วนหนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประทับอยู่เจ็ดดวง ² และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่งประกาศด้วยเสียงอันดังว่า □ ใครเป็นผู้ที่สมควรจะแกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก□ ³ และไม่มีผู้ใดใน

สวรรค์บนแผ่นดินโลก หรือได้แผ่นดินที่สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้ 4 และข้าพเจ้า ก็ทำให้มากมาย เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกและอ่านหนังสือนั้น หรือดูหนังสือนั้นได้

พระคริสต์ผู้^๑ได้ทรงถูกตรึงเพื่อเป็นค่าไถ่

๕ และมีผู้หนึ่งในพวกผู้ว่าโส้นั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า โออย่าร้องไห้เลย ดุสิต สัตโตะแห่งตระกูลยดาห์ เป็นมุลรากของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้□

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (ยน 1:29, 36)

๖ และในท่ามกลางพระที่นั่งกับสัตว์ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้เอาไสสุเถิด ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมษโปดก ประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกลองพระขนม^๗ ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญานทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก^๗ และพระเมษโปดกนั้น ได้เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น^๘ เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สัตว์ทั้งสี่กับผู้เอาไสยี่สิบสี่คนนั้นก็ทรงตวัดลงจำเพาะพระพักตร์พระเมษโปดก ทุกคนถือพินเขาคู่และถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชนทั้งปวง^๙ และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่าดังนี้ □ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับม้วนหนังสือ และแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกลองพระขนมแล้ว และด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงไถเราทั้งหลายซึ่งมาจากทุกตระกูล ทุกภาษาทุกชาติและทุกประเทศ ให้ไปเฝ้าพระเจ้า^{๑๐} พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปรอืหิตของพระเจ้าของเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก□

ชีวิตทั้งมวลร้องสรรเสริญพระเจ้า

¹¹ แล้วข้าพเจ้าก็มอดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็นภิกษุเป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสวรรค์และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น ¹² ร้องเสียงดังว่า พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ซึ่งสมควรได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานาจ เกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี ¹³ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ได้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และสง่าราศี และฤทธิ์เดช จงมีแด่พระองค์ผู้ประบาทบนพระที่นั่ง และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์ ¹⁴ และสวรรค์ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า โอเอเมน และผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

6

ตราประทับดวงแรก (มีชัยแก่โลก)

1 เมื่อพระเมษโปดกทรงแะตราดวงหนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น และได้ยินสัตว์ตัวหนึ่งในสัตว์สัตว์
 2 นั้นร้องดงเสียงฟาร้องว่า ฅมาดเกิด ฅ 2 ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเกิด มีมาชาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขีมันั้นเถอรณ
 และได้รับมงกุฎ และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้ชัยชนะ

ตราประทับดวงที่สอง (สงคราม)

3 เมื่อพระองค์ทรงและตราดวงที่สื่อนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ที่สอร้องว่า ปาฏิหาริย์ 4 และมีอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นฆาตกรตม ผู้ที่เข้ามาตัวนี้ได้รับอนุญาตให้นาสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงบรรพชาฟ้นกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

ตราประทับดวงที่สาม (ความอดอยาก)

๕ เมื่อพระองค์ทรงและตราดวงที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สามารถว่า □มาดูแล□ แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูแล มีม้าดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่มันนั้นถือธนู ๖ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่นั้นว่า □ข้าพเจ้าสาธิตความและหนึ่งเดนาเรียน ข้าพเจ้าบารเลห์สามทะนาคต่อหนึ่งเดนาเรียน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำองุ่น□

ตราประทับดวงที่สี่ (ความตายอันน่ากลัวของประชากรหนึ่งในสี่)

7 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัตว์ตัวที่สี่ร้องว่า [มาดูเถิด] ⁸ แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และอุเกิด มีม้าสีกะลิวตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังมันมีชื่อว่าความตาย และนรกก็ติดตามเขามาด้วย และได้ให้ทั้งสองนี้มีอำนาจลงผลาญแผ่นดินโลก ได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

ตราประทับดวงที่ห้า (เสียงร้องจากดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา)

⁹ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้าแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณได้แทนบูชา เป็นวิญญาณของคนที่ทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระวจนะของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขายึดถือนั้น ¹⁰ เขาเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบสนองให้เลือดของเราต่อคนที่ทั้งหลายที่อยู่ในโลก ¹¹ แล้วพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา และพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนกับเขานั้นจะครบจำนวน

ตราประทับดวงที่หก (ความโกลาหลบนแผ่นดินโลกเหตุจากพระพิโรธ)

¹² เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมิดดำดุจผ้ากระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีแดง ¹³ และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนต้นมะเดื่ออันหวั่นไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก ¹⁴ ท้องฟ้าก็หายไป เหมือนกับหนังสือที่เขาฉีกขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม ¹⁵ แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซอกหินตามภูเขา ¹⁶ พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและซอกหินว่า จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพิโรธของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น ¹⁷ เพราะว่านี่สำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า

7

อิสราเอล 144,000 คนจาก 12 ตระกูลได้รับการประทับตรา

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเล หรือที่ต้นไม้ใดๆ ² แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น ³ ว่า จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน ⁴ และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา คือผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้น 61,000 คนมาจากทุกตระกูล ในชนชาติอิสราเอล ได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน ⁵ ผู้ที่มาจากตระกูลยูดาห์ ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลรูเบน ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลกาด ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ⁶ ผู้ที่มาจากตระกูลอาเชอร์ ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเนฟทาลีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลมันสเสห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ⁷ ผู้ที่มาจากตระกูลสิเมโอนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวี ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสาคาร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ⁸ ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุน ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเบนยามินได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน

การปรากฏของมวลชนที่ได้รับการรอดต่อหน้าพระที่นั่ง

⁹ ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือใบตาลยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก ¹⁰ คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า ความสำเร็จมีอยู่ที่พระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และมีอยู่ที่พระเมษโปดก ¹¹ และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสัตว์ทั้งสี่นั้น ถ่มลงกราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า ¹² กล่าวว่า ไรเอเมน ความสรรเสริญ สง่าราศี ปัญญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ และฤทธิ์เดช จงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน ¹³ และคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโสในถามข้าพเจ้าว่า 1 คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านี้คือใคร และมาจากไหน ¹⁴ ข้าพเจ้าตอบท่านว่า ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า 1 คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เข็ญครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้านของพวกเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด ¹⁵ เพราะเหตุนี้เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตอยู่กับกลางเขาเหล่านั้น ¹⁶ พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่งต่อเขาอีกต่อไป ¹⁷ เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้น จะทรงเลี้ยงดูเขาไว้ และจะทรงนำเขาไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น

8

ตราประทับดวงที่เจ็ด (แต่รวมทั้งเจ็ดแห่งการพิพากษา)

1 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเจ็บก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง 2 แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น ได้รับพระราชทานแดรเจ็ดคัน 3 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำออกมายืนอยู่ที่แท่น และทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตสวรรค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น 4 และควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย จากมือทูตสวรรค์ผู้เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า 5 แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระถางไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม และโยนกระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟาร้อง ฟาแลบ และแผ่นดินไหว 6 และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแดรทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า

แดรที่หนึ่ง (พิชพันธุแห่งแผ่นดินโลกถูกทำลายหนึ่งในสาม)

7 เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแดรขึ้น ลูกเห็บและไฟปนด้วยเลือดก็ถูกทิ้งลงบนแผ่นดิน ต้นไม้ไหม้ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดไหม้ไปหมดสิ้น

แดรที่สอง (สัตว์ทะเลถูกทำลายหนึ่งในสาม)

8 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแดรขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่กำลังลุกไหม้ถูกทิ้งลงไปในทะเล และทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน 9 สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และบรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน

แดรที่สาม (แม่น้ำและบ่อน้ำพิษขมหนึ่งในสาม)

10 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแดรขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลุกโพล่งดุจโคมไฟตกจากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้งหลาย 11 ดาวดวงนี้มีชื่อวาบอระเพ็ด รสของน้ำกลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และคนเป็นอันมากก็ไดตายไปเพราะน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป

แดรที่สี่ (ดวงต่างๆ ในท้องฟ้ามืดไปหนึ่งในสาม)

12 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแดรขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน 13 แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่ยืนอยู่ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า ตรีวิบัติ ตรีวิบัติ ตรีวิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเป่าอยู่แล้ว

9

แดรที่ห้า (ภัยพิบัติจากเหวที่ไม่มีก้นเหว)

1 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแดรขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกจากฟ้าลงมาถึงแผ่นดินโลก และประทานลูกกุญแจสำหรับเหวที่ไม่มีก้นเหวให้แก่ดาวดวงนั้น 2 เมื่อเขาเปิดเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น ก็มีควันพุ่งขึ้นมาจากเหวนั้นดุจควันที่เตาใหญ่ และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควันที่ขึ้นมาจากเหวนั้น 3 มีฝูงตั๊กแตนบินออกจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก ได้ประทานอำนาจแก่ตั๊กแตนนั้น เหมือนกับอำนาจของแมลงป่องแห่งแผ่นดินโลก 4 และมีคำสั่งแก่มันไม่ให้ทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขาเท่านั้น 5 และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรมานเขาห้าเดือน การทรมานนั้นเป็นการทรมานที่เหมือนกับถูกแมลงป่องต่อย 6 ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตายแต่จะไม่พบ เขาอยากจะตาย แต่ความตายจะหนีไปจากเขา 7 ตั๊กแตนนั้นมีรูปร่างเหมือนม้าที่ผูกเครื่องพร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ หน้ามันเหมือนหน้ามนุษย์ 8 ผมมันเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือนฟันสิงโต 9 มันมีทับทรวงเหมือนกับทับทรวงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรุมมาเป็นอันมากกรูเข้ารบเข้าศึก 10 มันมีหางเหมือนหางแมลงป่อง และหางมันนั้นมีเหล็กใน มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน 11 มันมีทูตแห่งเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้นเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ที่มีชื่อเรียกในภาษาฮีบรูว่า อาบดโดเน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า อปอลลิโยน 12 ตรีวิบัติอย่างหนึ่งที่หนึ่งผ่านไปแล้ว ดูเถิด ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

แดรที่หก (มนุษย์หนึ่งในสามถูกฆ่าตาย)

13 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงออกมาจากเชิงอนมูมทั้งสี่ช่องแท่นทองคำที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า 14 เสียงนั้นสั่งทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือแตรนั้นว่า จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่นั้น คือแม่น้ำยูเฟรติส 15 ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกแก้มัดปล่อยไป ซึ่งทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมฆะ วันเดือน และปี ที่จะให้มนุษย์เสียชีวิตหนึ่งในสามส่วน 16 และจำนวนพลทหารม้ามีสองร้อยล้าน นี่คือจำนวนที่ข้าพเจ้าได้ยิน 17 ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นม้าเป็นดังนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้น ก็มีทับทรวงสีฟ้า สีพลอยสีแดง และสีก่ำมะถัน หัวม้าทั้งหลายนั้นเหมือนหัวสิงโต มีไฟและควันและก่ำมะถันพุ่งออกมาจากปากของมัน 18 มนุษย์ถูกฆ่าเสียชีวิตหนึ่งในสามส่วนด้วยภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟและควันและก่ำมะถันที่พุ่งออกมาจากปากของมัน 19 เพราะว่าฤทธิ์ของมันอยู่ที่ปากและหาง หางของมันเหมือนงูและมีหัว สิ่งเหล่านี้ทำให้มันทำร้ายคนได้ 20 มนุษย์ทั้งหลายที่เหลืออยู่ ที่มิได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ยังไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากงานที่มือเขาได้กระทำ ไม่ได้เลิกบูชาผี บูชา รูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ รูปเคารพเหล่านั้นจะดูหรือฟังหรือเดินก็ไม่ได้ 21 และเขาก็มิได้กลับใจเสียใหม่จากการฆาตกรรม และการเวทมนตร์ การล่วงประเวณี และการลักขโมย

10

ยอห์นได้รับหนังสือม้วนเล็กม้วนหนึ่ง

1 และข้าพเจ้า ได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุมตัวท่าน และมีรุ้งบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่านเหมือนเสาไฟ 2 ท่านถือหนังสือเล็กม้วนหนึ่งซึ่งคล้อยอยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล และเท้าซ้ายของท่านบนบก 3 ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงโตคำราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น 4 เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น 5 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น ได้ขู่มือข้าพเจ้าให้ยอม 6 และปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น ๐ ว่า จะไม่มีการเน้นซ้ำอีกต่อไปแล้ว 7 แต่ว่าในวันแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น คือเมื่อท่านจะเป่าแตรขึ้น ความสับสนของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวงศาดาวพยากรณ์ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็จะสำเร็จ 8 และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้นตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงไปรับหนังสือเล็กม้วนนั้นที่คล้อยอยู่ในมือของทูตสวรรค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น 9 ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า ๐ ยอห์นหนังสือม้วนเล็กนั้นเกิด ๐ ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า ๐ ไปเถิด และกินมันเสีย มันจะทำให้ท้องเจ้าอิ่ม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้า มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง 10 ข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็กนั้นจากมือทูตสวรรค์แล้วก็กินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วท้องข้าพเจ้าก็ขม 11 และท่านบอกข้าพเจ้าว่า ๐ จำต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ ภาษา และกษัตริย์ ๐

11

การวัดพระวิหารขึ้นใน

1 ท่านผู้หนึ่งจึงเอาไม้วัดท่อนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไม้เรียว และทูตสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า จงลุกขึ้น ไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชา และคำนวณคนทั้งหลายซึ่งนมัสการในนั้น 2 แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าท่านได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และเขาจะเหยียบย่ำเมืองบริสุทธิ์ลงได้เท่าตลอดสี่สิบสองเดือน

คำพยากรณ์ของพยานทั้งสอง

3 และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเขาจะพยากรณ์ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ 4 พยานทั้งสองนั้นคือต้นมะกอกเทศสองต้น และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก 5 ถ้าผู้ใดประสงค์จะทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพุ่งออกมาจากปากเขาเผาผลาญศัตรูผู้นั้น ถ้าผู้ใดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็จะต้องตายในลักษณะนี้ 6 พยานทั้งสองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์ และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆกระหน่ำโลก ก็ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา 7 และเมื่อเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีความเห็นก็จะสู้รบกับเขา จะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย 8 และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนในเมืองใหญ่นั้น ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า เมืองโลโดมและ

อียิปต์ อันเป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกตรึงด้วย 9 คนหลายชาติ หลายตระกูล หลายภาษา หลายประชาชาติ จะเพ่งดูศพเขาตลอดสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นใส่คูมืองค์โลย 10 คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีเพราะเขา และจะสนุกสนานรื่นเริง จะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ ได้ทราบคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในโลก 11 เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมพายุแห่งชีวิตจากพระเจ้า ก็เข้าสู่ศพของเขากลับ และเขาก็ลุกขึ้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก 12 คนทั้งหลาย ได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัสแก่เขาว่า 13 จงขึ้นมาที่นี่เถิด และพวกศัตรูก็เห็นเขาขึ้นไปในหมู่เมฆสู่สวรรค์

แผ่นดินไหวครั้งใหญ่

13 และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นมีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์ 14 วิวรณ์อย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด วิวรณ์อย่างที่สามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้แหละ

แดร์ที่เจ็ด (การประกาศถึงชัยชนะแห่งอาณาจักรของพระคริสต์)

15 และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายๆเสียงกล่าวขึ้นดังๆในสวรรค์ว่า 16 ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งพิภพนี้ ได้กลับเป็นราชอาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์ 16 และผู้ว่าไสยสืบสืบซึ่งหนึ่งในที่นั่งของตนเบื้องพระพิภพองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรุดตัวลงกราบนมัสการพระเจ้า 17 และทูลว่า 18 โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์อันสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ทูตานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ และได้ทรงครอบครอง 18 เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนิกชน และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนทั้งหลายแผ่นดินโลก 19 แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบ และเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

12

ผู้หญิงและพญานาค

1 มีการมหัศจรรย์ใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎ 2 ผู้หญิงนั้นมีครีร์ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด 3 และมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูเถิด มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและมีสิบเขา และที่หัวเหล่านั้นมีมงกุฎเจ็ดอัน 4 หางพญานาคตัวนี้คดงอในท้องฟ้าถึงลงมาถึงแผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว

บุตรนั้นจะได้ครอบครอง

5 หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์ 6 และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน

มีคาเอลและทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับซาตาน

7 และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของท่านก็ต่อสู้ 8 แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย 9 พญานาคใหญ่ ซึ่งเป็นดุ๊กดำบรรพ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก 10 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า บัดนี้ความรอด และฤทธิ์เดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กลาวโทษพวกพ้องของเราต่อพระพิภพองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้งลงมาแล้ว 11 เขาเหล่านั้นจะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยคำพยานของพวกเขาเอง และเขาไม่ได้เสียตายที่จะพลีชีพของตน 12 ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงรื่นเริงยินดีเกิด แต่รีบจัดจะมีแก่ผู้

ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมาจากเขาด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย□

ซาตานข่มเหงหญิงนั้น

¹³ เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ข่มเหงหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น ¹⁴ แต่ทรงประทานปีกนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินหนีห่างเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในสถานที่ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอดวาระหนึ่งและสองวาระและครึ่งวาระ ¹⁵ ภูนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนน้ำท่วมไหลตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พัดหญิงนั้นไปกับน้ำท่วม ¹⁶ แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำท่วมนั้นที่พ่นออกจากปากพญานาคนั้นลงไป ¹⁷ พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับเชื้อสายของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์

13

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเล

¹ และข้าพเจ้า ได้ยินอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจริงไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน ² สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมู และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น ³ ข้าพเจ้า ได้เห็นว่าหัวหนึ่งของสัตว์ร้ายดูเหมือนถูกฟันปางตาย แต่ผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้น ไปด้วยความอัครจริยใจ ⁴ เขาทั้งหลายได้บูชาพญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าววาปใดจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสงครามกับสัตว์นี้ได้□ ⁵ และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหมิ่นประมาท และยอมให้มันใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน ⁶ มันกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อพลบปลายของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์

สัตว์ร้ายกระทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน

⁷ และยอมให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน และชนะเขา และให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ ⁸ และบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีความเชื่อใจในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก ⁹ ใครมีหูก็ให้ฟังเอาเถิด ¹⁰ ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้ไปเป็นเชลยผู้หนึ่งก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้หนึ่งก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบนี้แหละคือความอดทนและความเชื่อของพวกวิสุทธิชน

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดิน

¹¹ และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองเขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนพญานาค ¹² มันให้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้นอย่างครบถ้วนต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น ที่มีผลปางตายแต่รักษาหายแล้ว ¹³ สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย ¹⁴ มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วยการอัครจริยนั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายดาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น ¹⁵ และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไมยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้ ¹⁶ และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมีมั่งและคนจน ไทยและทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของเขา ¹⁷ เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน ¹⁸ ในเรื่องนี้จะใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้คิดตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่านี่เป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกร้อยหกสิบหก

14

ความชื่นชมยินดีของคน 144,000 คน

¹ ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาไคโยน และผู้ที่อยู่กับพระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิพระนามของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของเขา ² และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดังเสียงนักร้องหลาย และดังเสียงฟ้าร้องสนั่น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงพวกตีพิณเขาคู่กล่าวสรรเลงอยู่ ³ คนเหล่านั้นร้องเพลงร่ากับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง หน้าสัตว์ทั้งสี่นั้น และ

หน้าพวกผู้อาวุโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นได้ นอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น ที่ได้ทรงไถ่ไว้แล้ว จากแผ่นดินโลก 4 คนเหล่านี้เป็นคนที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดกเสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ตามเสด็จไปด้วย พวกเขาเป็นผู้ที่ทรงไถ่จากมวลมนุษย เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้า และแด่พระเมษโปดก 5 ปากเขาไม่กล่าวคำอุบายเลย เพราะว่าเขาไม่มีความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า

ทูตสวรรค์องค์แรกประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ

6 แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ ทุกตระกูล ทุกภาษา และประชากร 7 ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว และจงนมัสการพระองค์ 8 ผู้ใดทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และป่าน้ำพุทั้งหลาย

ทูตสวรรค์องค์ที่สองประกาศการล่มจมของบาบิโลน

8 ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า 9 บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว เพราะว่ามันทำให้ประชาชนชาติทั้งปวงดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลของเธอในการล่วงประเวณี

ทูตสวรรค์องค์ที่สามประกาศการทรมานเป็นนิตย์ของทุกคนที่รับเครื่องหมายและบูชาสัตว์ร้าย

9 และทูตสวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า 10 ถ้าผู้ใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมัน ไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน 11 ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งไม่ไต่ระดับกับสิ่งใด ที่ได้เทลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์ และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำม่น ต่อหน้าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก 12 และควันแห่งการทรมานของเขาฟุ้งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ และผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน

พระสัญญาอันมั่นคงสำหรับพวกวิสุทธิชน

12 นี่แหละคือความรอดของพวกวิสุทธิชน คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อของพระเยซูไว้ 13 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข และพระวิญญาณตรัสว่า จงร้องอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หลุดพ้นจากความเหน็ดเหนื่อยของเขา และการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป

การเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลก

14 ข้าพเจ้าได้เห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์ สวมมงกุฎทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเคียวอันคม 15 และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า จงใช้เคียวของพระองค์เกี่ยวไปเถิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเก็บเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว 16 และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงดတ်เคียวนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว 17 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเคียวอันคมเช่นเดียวกัน 18 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกทูตองค์นั้นที่ถือเคียวคมนั้นด้วยเสียงอันดังว่า 19 ท่านจงใช้เคียวคมของท่านเกี่ยวเกี่ยวรวงงุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกงุ่นนั้นสุกดีแล้ว 19 ทูตสวรรค์นั้นก็ดัตเคียวบนแผ่นดินโลก และเกี่ยวเกี่ยวรวงงุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไปนบ่อย่างงุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า 20 นบ่อย่างงุ่นถูกย่ำภายนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากนบ่อย่างงุ่นนั้นสูงถึงบึงเหียนมัว ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

15

ชั้นทั้งเจ็ดแห่งพระพิโรธของพระเจ้า

1 ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่าประหลาด คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือถ้วยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นถ้วยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยถ้วยพิบัติเหล่านั้น 2 ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดาคนที่มิชยต่อสู้สัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณเขาคู่ของพระเจ้า 3 เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดกว่า 4 ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งปวง วิธีการทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง 5 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็น

ผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการจำเพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว⁵ 6 ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขีพยานในสวรรค์เปิดออก 6 และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือถ้วยพิบัติทั้งเจ็ด ได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสีขาวและบริสุทธิ์ และคาดรัดประคดทองคำ 7 และสัตว์ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้น ได้เอาชนทองคำเจ็ดใบเต็มด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ส่งให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น 8 และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากสงาราศีของพระเจ้า และจากฤทธิ์อำนาจของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้น ได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง

16

1 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร สั่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า □จงไปเกิด เอาชนทั้งเจ็ดใบ ที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก□

ชั้นใบแรก (แผลร้ายที่มีหนอง)

2 ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทชั้นของตนลงบนแผ่นดินโลก และคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบูชารูปของมัน ก็เกิดเป็นแผลร้ายที่เป็นหนองมีทุกข์เวทนาแสนสาหัส

ชั้นใบที่สอง (ทะเลเป็นเหมือนเลือด)

3 ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทชั้นของตนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น

ชั้นใบที่สาม (แม่น้ำทั้งหลายกลายเป็นเลือด)

4 ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทชั้นของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด 5 และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะทรงดำรงอยู่ในอนาคต พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะพระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น 6 เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิตของพวกวิสุทธิชนและของพวกศาสดาพยากรณ์ไหลออก และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้เขาดื่ม ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว□ 7 และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่แท่นบูชาร้องว่า □จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์อำนาจสูงสุด การพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว□

ชั้นใบที่สี่ (ความร้อนอันน่ากลัวจากดวงอาทิตย์)

8 ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทชั้นของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อำนาจแก่ดวงอาทิตย์นั้นที่จะคลอกมนุษย์ด้วยไฟ 9 ความร้อนแรงกล้าได้คลอกคนทั้งหลาย และพวกเขาพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้อวยพระเกียรติแด่พระองค์

ชั้นใบที่ห้า (ความมืดในอาณาจักรของสัตว์ร้าย)

10 ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทชั้นของตนลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็มืดไป คนเหล่านั้นได้กัดลิ้นของตนด้วยความเจ็บปวด 11 และพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลที่มีหนองตามตัวของเขา แต่เขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากการประพฤติของตน

ชั้นใบที่หก (การเตรียมทางไว้สำหรับพวกกษัตริย์แห่งทิศตะวันออก)

12 ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทชั้นของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมบรรดาไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก 13 และข้าพเจ้าเห็นผีโสโครกสามตนรูปร่างคล้ายกบออกมาจากปากพญานาค และออกจากปากสัตว์ร้ายนั้น และออกจากปากของผู้พยากรณ์เท็จ 14 ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผู้ช่วยกระทำการอัศจรรย์ มันออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือหัวพิภพเพื่อให้บรรดากษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์อำนาจสูงสุด 15 □**จงดูเถิด เราจะมาเหมือนขโมย ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดีและรักษาเสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เกือบกว่าผู้หนึ่งจะเดินเปลือยกาย และคนทั้งหลายจะได้เห็นความน่าละอายของเขา**□ 16 และมันให้เขาทั้งหลายชุมนุมที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า อารมาเกดโดเน

ชั้นใบที่เจ็ด (ความพินาศของบาบิโลน)

17 ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทชั้นของตนลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า □สำเร็จแล้ว□ 18 และเกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มีมนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลก ไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย 19 มหานครนั้นก็แยก

ออกเป็นสามส่วน และบ้านเมืองของนานาชาติก็ล่มจม มหานครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะให้คนนั้นดื่มถ้วยเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์²⁰ และบรรดาเกาะต่างๆก็หนีหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ²¹ และมีลอบเห็บใหญ่ตกลงมาจากฟ้าถูกคนทั้งปวง แต่ละก่อนหน้าประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากลูกเห็บนั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเห็บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

17

การพิพากษาลงโทษแห่งของหญิงแพศยาทั้งหลาย

¹ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งโน้มน้าวใจคนให้ตื่นขึ้นและไปนั้นมาหาข้าพเจ้า และพูดว่า ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย ² คือหญิงที่บรรดาภคินีทั่วแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินโลกก็ได้ร่วมมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ³ ทูตสวรรค์องค์นั้นได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญาณ และข้าพเจ้าได้เห็นหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็นคำหมิ่นประมาทเต็มไปทั้งตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ⁴ หญิงนั้นนั่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำ เพชรพลอยต่างๆ และไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของคน⁵ และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า ๐ ความลึกลับ บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่นำสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก⁶ และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก ⁷ ทูตสวรรค์คนนั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า ๐ เหตุใดท่านจึงอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ถึงความลึกลับของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น

ภคินีทั้งหลายเป็นพันธมิตรกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

⁸ สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวเพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่ทรงสร้างโลกนั้น ก็จะอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น⁹ นี่ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่¹⁰ และมีภคินีเจ็ดองค์ ซึ่งหาองค์ใดล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังมิได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นมาแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง¹¹ สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้มิได้เป็นนั้นก็เป็นที่แปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะไปสู่ความพินาศ¹² เขาทั้งหลายเห็นว่าท่านได้เห็นนั้นคือภคินีสิบองค์ซึ่งมิได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างภคินีด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง¹³ ภคินีทั้งหลายนั้นมิได้กระทำอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น¹⁴ ภคินีเหล่านี้จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ¹⁵ และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า ๐ นานมากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ¹⁶ เขาสิบเขาที่ท่านได้เห็นอยู่บนสัตว์ร้าย จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะกระทำให้นางโดดเดี่ยวอ้างว้างและเปลี่ยวกาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเผานางเสียด้วยไฟ¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเขาให้กระทำตามพระทัยของพระองค์ โดยการทรงทำให้พวกเขามีความคิดอย่างเดียวกัน และมอบอาณาจักรของเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวาทะของพระเจ้า¹⁸ และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก

18

นครบาบิโลนล่มจม

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่งและรัศมีของทวนได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไป² ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า ๐ บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปิศาจ เป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด³ เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลในการล่วงประเวณีของนครนั้น และบรรดาภคินีบนแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มีมันขึ้นด้วยทรัพย์ฟุ่มเฟือยของนครนั้น⁴ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า ๐ ชนชาติของเรา จงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น⁵ เพราะว่าบาปของนครนั้นสูงถึงชั้นสวรรค์

แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำความชั่วช้าแห่งนครนั้นได้ 6 นครนั้นได้ให้ผลอย่างไร ก็จึงให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จงผสมลงเป็นสองเท่าให้แก่นครนั้น 7 นครนั้นได้เยื่อหุ้มจอมทองและมีชีวิตอย่างหุรหรามากเท่าใด ก็จึงให้แก่นครนั้นได้รับการทรมานและความระทมทุกข์มากเท่านั้น เพราะว่ามันนครนั้นทะนงใจว่า เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี ไม่ใช่หญิงม่าย เราจะไม่ประสบความระทมทุกข์เลย 8 เหตุฉะนั้น ภัยพิบัติต่างๆของนครนั้นจะเกิดขึ้นในวันเดียว ความตายและความระทมทุกข์ การกันดารอาหาร และไฟจะเผาผลาญนครนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานครนั้น ทรงอำนาจยิ่งใหญ่

กษัตริย์และพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกคร่ำครวญต่อบาบีโลน

9 บรรดา กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และได้มีชีวิตอย่างหุรหรร่วมกันนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้น ก็จะพิลาปรำให้คร่ำครวญเพราะนครนั้น 10 พวก กษัตริย์จะยืนอยู่แต่ห่างๆเพราะกลัวภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และจะกล่าวว่า โอโนจาเอ๋ย โอนจาเอ๋ย บาบีโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง เพราะเจ้าได้รับการพิพากษาโทษให้พินาศไปภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น 11 บรรดาพ่อค้าในแผ่นดินโลกจะร่ำไห้คร่ำครวญเพราะนครนั้น เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเจ้าอีกต่อไปแล้ว 12 สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชรพลอยต่างๆ ไข่มุก ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม่หอมทุกชนิด บรรดาภาษาที่ทำด้วยยา บรรดาภาษาที่ไม่ที่มีราคามาก ภาษาของสมัทธิ ภาษาเขเลลิก ภาษาเพนอิน 13 ออบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม กายาน เหล้าองุ่น น้ำมัน ยอดแป้ง ข้าวสาลี สัตว์ต่างๆ และ ม้า รถม้า และ ทาส และชีวิตมนุษย์ 14 และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหายใคร่ได้นั้นก็ล่วงพ้นไปจากเจ้าแล้ว สิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่งและหุรหรากิพินาศไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบมันอีกเลย 15 บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้นจนเป็นคนมั่งมีเพราะนครนั้น จะยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวภัยจากการทรมานของนครนั้น พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงดัง 16 ว่า โอโนจาเอ๋ย โอนจาเอ๋ย มหานครนั้น ที่ได้ฉ่มห่มผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุกนั้น 17 เพียงในชั่วโมงเดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่ในกีพินาศสูญไปสิ้น 18 และนายเรือทุกคน คนที่โดยสารเรือ พวกลูกเรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ได้อินอยู่แต่ห่างๆ 19 และเมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้นก็ร้องว่า ปนใครเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้ 20 และเขาทั้งหลายก็ปรียผงคลิลงบนศีรษะของตน พลาจร้องไห้คร่ำครวญว่า โอโนจาเอ๋ย โอนจาเอ๋ย มหานครนั้น อันเป็นที่ซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้กลายเป็นคนมั่งมีด้วยเหตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพราะภายในชั่วโมงเดียวนครนั้นก็เป็นไฟรกร้างไป

การขึ้นนมยิดในสวรรค์ต่อการพิพากษาของพระเจ้า

20 เมืองสวรรค์ พวกอัครสาวกอันบริสุทธิ์ และพวกศาสนาดำพยากรณ์ทั้งหลาย จงร้องเรึงยินดีเพราะนครนั้นเกิด เพราะพระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว 21 แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินใหญ่ทุ่มลงไปในทะเลแล้วว่า ปบาบีโลนมหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีใครเห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย 22 และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนกติดพิณเขาคู นกเล่นโหร นกเป่าขลุ่ย และนกเป่าแตร ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่มีช่างไวริชช่างต่างๆอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงไมเป่าในเจ้าอีกต่อไป 23 และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีปส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป เพราะว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และโดยวิหยาคมของเจ้าได้ล่อลวงบรรดาประชาชาติให้ลุ่มหลง 24 และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของพวกศาสนาดำพยากรณ์และพวกวิสุทธิชน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก

19

อาเลลูยาในสวรรค์

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกึกก้องของฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ร้องว่า โออาเลลูยา ความรอด สง่าราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา 2 เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรม 3 พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้นที่ได้กระทำให้แผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการลวงประเวณีของนาง และ 4 พระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้นเพื่อทดแทนโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์ 5 คนเหล่านั้นร้องอีกครั้งว่า โออาเลลูยา 6 ควันไฟที่เกิดจากนครนั้นพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ 7 และพวกผู้อาวูโสทั้งยี่สิบสี่คนกับสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็ได้ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นและร้องว่า ปอเมเน อาเลลูยา 8 และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า ปท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของ

เรา□□ 6 แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงดุจเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า โออาเลเฮีย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่

การเลี้ยงสมรสอันพิเศษของพระเมษโปดก

7 ขอให้เราทั้งหลายรำเริงยินดี และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และเมเหลิสของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว 8 และทรงโปรดให้เรอสมผ้าป่านเนื้อละเอียดสะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน□ 9 และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า จงเขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมษโปดก□ และท่านบอกข้าพเจ้าว่า □ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแห่งของพระเจ้า□ 10 แล้วข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยาานของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด เพราะว่าคำพยาานของพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการพยากรณ์□

การเสด็จกลับมาสู่แผ่นดินโลกของพระคริสต์พร้อมด้วยเหล่าพลโยธาของพระองค์

11 แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงมานั้นมีพระนามว่า □สัถย์ชื่อและสัถย์จริง□ พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วยความชอบธรรม 12 พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีใครรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง 13 พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ □พระเวหาของพระเจ้า□ 14 เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้ขึ้นบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป 15 มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อข่าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเจ็บปวดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด 16 พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า □พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง□

การชุมนุมของฝูงนกในท้องฟ้า

17 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่คนทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่ 18 เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชนทั้งไทยและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่□ 19 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์

ปลายทางปฏิบัติต่อพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จ และกองทัพของเขา

20 สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัครรยต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัครรยนั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุขารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน 21 และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงมานั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

20

ชาตานถูกขังไว้พันปี

1 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีใครกันเหวนั้นและถือโซ่ใหญ่ 2 และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูตึกดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและชาตาน และล่ามมันไว้พันปี 3 แล้วทิ้งมันลงไปในเหวที่ไม่มีใครกันเหวนั้น แล้วได้ลั่นกุญแจประหับตรา เพื่อไม่ให้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้วหลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง

การฟื้นขึ้นของคริสเตียนเพื่อครอบครองร่วมกับพระคริสต์

4 ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้ที่จักพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวจนะของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี 5 แต่คนอื่น ๆ ที่ตายแล้ว ไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก 6 ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่อำนาจเหนือ

คนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นบรูโรทิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี

การกบฏในยุคพันปี ชาตานถูกทิ้งลงในนรก

⁷ ครั้นพันปีล่วงไป แล้ว ก็จะมีพลอยชาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้ ⁸ และมันจะออกไปล่อลวงบรรดาประชาชาติทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโกกและมาโกก ให้คนมาชุมนุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมายดุจเม็ดทรายที่ทะเล ⁹ และคนเหล่านั้นยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชน และเมืองอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลาญคนเหล่านั้น ¹⁰ ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์

การพิพากษานบนพระที่นั่งใหญ่สีขาว

¹¹ ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย ¹² ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆ ก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ ¹³ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน ¹⁴ แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไป ในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง ¹⁵ และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ

21

เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ลอยลงมาจากพระเจ้า

¹ ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว ² ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธิ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี

พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์และสิ่งสารพัดถูกสร้างขึ้นใหม่

³ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า ๏เกิด พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา ⁴ พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความเศร้าครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว ๏ พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า ๏เกิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่ ๏ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๏จงเขียนไว้เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ซื่อ ๏ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๏สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้นดื่มจากบ่อน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย ⁷ ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ⁸ แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่นำสะอิดสะเอียน ขาดคร คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหวรูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พินาศสาเหตุนั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง ๏

แบบของเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์

⁹ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพูดกับข้าพเจ้าว่า ๏เชิญมาเถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นเมเสสิของพระเมษโปดก ๏ ¹⁰ ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า ¹¹ เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ไสวสว่างดุจพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใสเหมือนแก้วผลึก ¹² เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล ¹³ ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู ทางด้านตะวันตกมีสามประตู ¹⁴ และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน และที่ฐานนั้นจารึกชื่อของบรรดาสิบสองคนของพระเมษโปดก ¹⁵ ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้น ถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดเมืองและวัดประตูและกำแพงของเมืองนั้น ¹⁶ เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันและท่านเอาไม้วัดเมืองนั้น ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร กว้างยาวและสูงเท่ากัน ¹⁷ ท่านวัดกำแพงเมืองนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตาม

มาตรวัดของมนุษย์ ซึ่งคือมาตรวัดของทูตสวรรค์องค์นั้น¹⁸ กำแพงเมืองนั้นก่อด้วยพลอยหยก และเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ สุกใสจนแก้ว¹⁹ ฐานของกำแพงเมืองนั้นประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นพลอยหยก ที่สองไพฑูรย์ ที่สามหินควีตซ์โปร่งแสง ที่สี่มรกต²⁰ ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียวที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก ที่สิบเอ็ดพลอยสีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง²¹ ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประดู่ละเม็ด และถนนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ไสวราบกับแก้ว

พระเจ้าสถิตอยู่กับมนุษย์ ประตูเมืองสวรรค์จะไม่ปิดเลย

²² ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์อันภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น²³ เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น²⁴ บรรดาประชาชาติที่รอดแล้วจะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น และบรรดาภักษัตริย์ในแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น²⁵ ประตูเมืองทุกประตูจะไม่ปิดเลย ในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย²⁶ และคนทั้งหลายจะนำสง่าราศีและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาในเมืองนั้น²⁷ สุนัขใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำความชั่วจะอดเสียเย็น หรือพุดมสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มิช้องจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้

22

แม่น้ำแห่งชีวิตและต้นไม้มแห่งชีวิต

¹ ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำบริสุทธิ์ที่มีน้ำแห่งชีวิต ไสเหมือนแก้วผลึก ไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก² ท่ามกลางถนนในเมืองนั้นและริมแม่น้ำทั้งสองฟากมีต้นไม้มแห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด ออกผลทุกๆเดือน และใบของต้นไม้สำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย³ จะไม่มีการสาปแช่งใดๆอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์⁴ เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา⁵ กลางคืนจะไม่มีที่นั่น เขาไม่ต้องการแสงเทียนหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าทรงประทานแสงสว่างแก่เขา และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์⁶ และทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า □ ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์ซื่อและสัตย์จริง และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งพวกศาสดาพยากรณ์ในหนังสือได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ถึงเหตุการณ์แห่งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า□ ⁷ **ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใดที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ ก็เป็นสุข□**

คำสั่งให้ประกาศคำพยากรณ์นี้

⁸ ข้าพเจ้า คือยอห์น เป็นผู้ได้เห็นและได้ยินเหตุการณ์เหล่านี้ และครั้นข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงจะมีสักการแทบเท้าทูตสวรรค์ที่ได้สำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า⁹ แต่ท่านห้ามข้าพเจ้าว่า □อย่าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านคือพวกศาสดาพยากรณ์ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ จงมีสักการพระเจ้าเถิด□ ¹⁰ และท่านบอกข้าพเจ้าว่า □อย่าประทับตราปิดคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะว่าใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว¹¹ ผู้ที่เป็นคนอธรรมก็ให้เขาอธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป□ ¹² **ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน** ¹³ **เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย□** ¹⁴ คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้มีสิทธิในต้นไม้มแห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู¹⁵ ด้วยว่าภายนอกนั้นมีสุนัข คนใช้เวทมนตร์ คนล่วงประเวณี ฆาตกร คนไหวรูปเคารพ คนใดที่รักและกระทำการมสา¹⁶ □**เราคือเยซูผู้ใช้ให้ทูตสวรรค์ของเราไปเป็นพยานสำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและเป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจักษ์รุ่งอันสุข□**

การขานเชิญครั้งสุดท้ายของพระคัมภีร์ต่อคนบาป

¹⁷ พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า □เชิญมาเถิด□ และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า □เชิญมาเถิด□ และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย¹⁸ ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือม้วนนั้นแก่ผู้นั้น¹⁹ และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะ

ทรงเอาส่วนแบ่งของผู้คนที่มียูในหนังสือแห่งชีวิต และที่มียูในเมืองบริสุทธินั้น และจากสิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย

คำทรงเตือนและพระสัญญาว่าพระคริสต์จะเสด็จมา

²⁰ พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า □**แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว**□ เอเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด ²¹ ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน